MEHTAP FIRAT

Aşka Düşüş

AŞKA DÜŞÜŞ

Mehtap Firat

Published: 2023
Source: https://www.wattpad.com

AŞKA DÜŞÜŞ

Şuraya uzun zamandan sonra Wattpad ortamına yepyeni bir kurguyla ayak basıp heyecanlanan bir Mehtapsu çizelim. 😻 *Tüm samimiyetimle söylüyorum ki* ***Kutup Yıldızı****'ndan sonra ilk defa bir hikâyeyi yazarken bu kadar sabırsızlanıyorum. Sizlerin düşüncelerini, benimle birlikte yaşayacağınız o tatlı heyecanı şimdiden hissedebiliyorum... Umarım bu güzel süreçte sizlere bu serüveni de sevdirebilirim.*

Gel gelelim ***Aşka Düşüş****'ün kurgusu ve adının oluşumuna, ki bunu özellikle açıklamak istiyorum. Yine kendimden bir şeyler kattığım, bol dramlı ama arada sırada yüzünüzde tebessümün de oluşacağı bir kurgunun ortaya çıkacağını düşünüyorum. Okuduğunuz zaman zaten ne demek istediğimi anlayacaksınız. =)*

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Ceylan Ertem - Uçurtma

AŞKA DÜŞÜŞ

"Bu bir uçurtmanın kaçışı, belki de değil.
Bilmem, gökyüzünde aramak doğru da değil."

***

"İn."

Oldukça donuk çıkan ses tonuna karşılık nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Zaten söylediği o tek kelime de soru değil, adeta bir emirdi. Gecenin bu saatinde neden burada olduğumuzdan bile habersizdim. Arabaya bindiğim saniyeden itibaren onun soğukluğuyla karşı karşıyaydım. Oysa daha bir hafta öncesine kadar her şey normal ilerliyordu. *Ya da sadece ben öyle düşünmek istiyordum.*

Bir şey dememi beklemeden arka koltuğa uzanıp deri ceketini ellerinin arasına aldı ve beni arabanın yoğun deri kokusuyla baş başa bırakarak kendini dışarı attı. Birkaç dakika boyunca bulunduğum yerde sahil kenarında ilerleyişini izlerken neden hâlâ kıpırdamadığımı kavrayamıyordum. Oysa peşinden gitmek, günlerdir nerede olduğunu sormak istiyordum ama bir şeyler de aynı zamanda beni engelliyordu.

Arabaya bindiğim saniyeden itibaren onun günler öncesindeki gibi olmadığını fark ettim. Bakışları donuktu, yüzünde mimiğe dair bir kıpırtı bile yoktu. *Kötü şeylerin olacağını sezmem normal miydi? Yoksa bir paranoyak gibi mi davranıyordum?* Fakat fırtına öncesinde yaşanan o derin sessizliği iliklerime kadar hissediyordum ve bu da beni korkutmaya yetiyordu.

Onu en son gördüğümden bu yana günler geçmişti ve sonra da bir anda ortalıktan kaybolmuştu. Oysa o güne yeniden dönmeyi ne çok isterdim. İçimdeki umut kırıntıları ilk defa bir hayalin gerçeğe dönüşeceğini sezmişti o akşam. İlk defa kendimi bu kadar özgür hissetmiştim yanındayken. Fakat şimdi... Şimdi her şey tepetaklak oluyordu ve ben nedenini bilmiyordum.

Onu görmemenin verdiği etkiyle günler boyunca başına bir şey geldiğini düşünürken okulda dönen dedikodular ise beni hem korkutuyor, hem de adeta midemi bulandırıyordu. Söylediklerinin gerçek olmamasını umut ediyordum. Günler boyunca ondan bir haber alma umuduyla beklerken, onun başka bir kızı altına aldığı düşüncesini hayal bile etmek istemiyordum. O kızla, o gece, tam da kalbimi ellerinin arasına verdiğim o gün yatmış olmamasını diliyordum. Bu benim için sadece büyük bir yıkım olurdu. Kalbim inkâr ediyordu belki ama mantığım ise mantıklı düşünmemi söylüyordu. *Dilediğini yapabilirdi çünkü ben onun hâlâ hiçbir şeyiydim.*

Arabanın içinde bulunduğum süre boyunca cevapsız sorularım daha da karanlığa çekiliyor ve ruhumu korkuyla hapsediyordu. Gerçekleri öğrenmem için yapmam gereken tek şey sadece peşinden gitmekti ve de öyle yaptım.

Üzerimdeki hırkaya iyice sokularak kendimi dışarı attığımda yüzüme çarpan serin havanın etkisiyle toparlanmaya çalıştım. Denizden gelen o derin koku biraz olsun rahat bir nefes almamı sağlamıştı. Eminönü Sahili'nde ağır adımlarla ilerleyip onu ararken, midye satan bir seyyar satıcıyı da geçtikten sonra bir bankta oturmuş olduğunu gördüm. Başka zaman olsaydı onu saatlerce böylece olduğum yerde izleyebilirdim ama bu gece sorularımı cevaplaması gerekiyordu.

Ona doğru emin adımlarla yürümeye devam ettiğimde etrafta kimselerin bulunmaması ilgimi çekmişti. Normal zamanlarda burası balık tutan insanlarla kaynıyordu günün her saatinde. *Ama bu gece her şey zaten tersine dönmemiş miydi?*

Derin bir nefes çekip adımlarımı hızlandırırken cebinden sigara paketini çıkarışını ve parmaklarının arasında tuttuğu çakmakla buluşturuşunu

izledim. Sessizce yanına gidip oturduğumda sigarasından derin bir fırt çekti ardından da nefesini gökyüzüne doğru üfledi. Normal zamanlarda olsaydı duman beni oldukça rahatsız ederdi ama bu gece bunu da kendime saklamayı düşünüyordum. O sigarasındaki zehri sanki buna muhtaçmış gibi derin derin içine çekiyordu, bense korkularımla geçen her saniye de biraz daha ürperiyordum. *Uğursuz bir geceydi...*

Yüzünde oluşan o sert ifadeyi bir türlü çözemiyordum. O içimi ısıtan, alayla gülümseyen adam gitmiş, yerini ise koca bir buzdan heykel almıştı. *Neden böyleydi? Neden bu kadar donuktu?* Bilmiyordum ama yine de sorularımın şu saniyede cevapsız kalmasını diledim. Galata tüm ihtişamıyla Kız Kulesi'yle bakışırken ben de yalnızca onun dudaklarını sigarasıyla buluşturmasını izlemek istiyordum.

"Hava mis gibi, değil mi? Denizin kokusu enfes. Huzur veriyor insana," diye mırıldandım sessiz geçen gecemizde gürültü yaparak.

Denizin dalgaları rüzgârın etkisiyle daha da hararetlenirken üzerimdeki hırkaya daha çok baskı uyguladım. Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde ise daha yarısına gelmemiş olduğu sigarasını yere atarak söndürdü ve ardından hızla bakışlarını bana çevirdi. Yüzündeki o soğuk ifadeye bir kez daha rastladığımda korkarak da olsa bankta geriledim. Dudakları kıpırdadı ve hiç duymak istemeyeceğim sözler gecenin soğukluğu gibi üzerime çöktü.

"Bu beni son görüşün olacak." Kurduğu cümle keskin bir bıçaktan farksızdı. *Ne demek istiyordu? Neden bu onu son görüşüm olacaktı?*

"Ne?" diyebildim sadece sessizce fısıldayarak. Duyup duymadığından bile emin değildim.

"Duydun işte. Bundan sonra seninle görüşmeyeceğim. Konuşmayacağım. Kampüste de birbirimizden uzak duracağız. Aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi davranacağız. Zaten kimse görüştüğümüzü bilmiyordu, bundan sonra da kimse öğrenmeden kapanacak bu konu. Anlaşıldı mı?"

Havanın ayazlığı ya da denizden gelen fırtınalar değil, onun soğuk rüzgâr gibi vurguladığı cümleler üşüttü benliğimi. *Bir anda nasıl bu kadar değişebilirdi? Daha bir hafta öncesine kadar karşımda ilgiyle duran o genç adam neredeydi şimdi?*

"Neden?" diye mırıldandım önce. "Neden yapıyorsun bunu bana?" diye devam ettiğimde ise yanımdan hışımla kalktı. Dalgalı kahverengi saçlarını iyice dağıtarak tam karşımda durmaya başladı. Koyu kahverengi gözlerindeki ifadeyi çözemiyordum.

"Yapamam. Olmaz."

"Neden? Neden Murat? Ne değişti?" Yanaklarıma süzülen gözyaşlarına hâkim olamazken çaresizce çırpındığımı biliyordum çünkü o olmaz diyorsa, *olmazdı*. Ben sadece boşa kürek çekiyordum.

"Yapma Melek. Bunu kendine yapma. Bu saatten sonra kimseyi sevmem bir daha ben. Vaktini benimle boşa harcama."

Söyledikleri sadece canımı yakmıyordu, aynı zamanda tırnaklarımı derime batırıp kanatma isteğiyle dolduruyordu. Fakat cesaretimi kaybetmeyecektim. Yenik düşmeyecektim. Karşısında cesur davranacaktım çünkü onun aksine ben ne istediğimi biliyordum. *Onu istiyordum.*

Ellerimle yanaklarıma süzülen gözyaşlarını temizledim, ardından da hızla banktan kalkıp karşısına geçtim. Önce uzanıp ellerini tutmak istedim, geri çekilmedi. Bana izin verdi. Sonra yüzü avuçlarımın içindeydi. Yanaklarını okşuyor, yeni çıkmaya başlayan sakallarını hissediyordum. Donuk bakışlarla beni süzerken rüzgârdan önüne düşen saçını geriye doğru ittirdim. Baş parmağım dudaklarında ve dudağının üstündeki bende gezintiye çıkarken öylece ifadesiz bir şekilde izledi beni. Parmak uçlarımda yükselerek yıllarca hayalini kurduğum o anı gerçekleştirmek için can çekişiyordum ama bir şeyler beni engelliyordu. Duraksadım. Ellerim yüzündeki gezintisine son verdi. Gözlerinin içine baktım sadece çaresizce.

"Dene," diye fısıldadım umutsuzca. "Sadece bir kez olsun dene. Olmaz mı?"

"Olmaz," dedi başını hayır anlamında sallarken. Gözlerini benden kaçırmadı ama bu daha da cesaretlenmeme neden oldu. Tekrar parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı kulağına doğru yaklaştırdım. Yanağı ise benim yanağımdaki yerini almıştı.

"Lütfen. Lütfen, Murat. Bana bir şans ver. Bana bir umut ışığı ver. Lütfen. Böylece bırakma."

Elleriyle beni kendinden uzaklaştırırken aramızdaki soğuk duvara bir taş daha eklendi. Bedenimi onsuz bırakırken deri ceketinin iç cebinden tanıdık bir şey çıkardı. Elinde salladığı kırmızı kapaklı deftere baktığımda gözlerimdeki pınarlar tekrar yerini aldı ve süzülmeye başladı. Oysa kalbim de, ruhum da o defterde saklaydı ve ben onun avucunun içine o defteri bırakırken çok umutluydum.

"Bu defteri yazan kız çocuğu çok masummuş. Yapma, o kızı kirletme. Kendine yazık etme."

"Birini sevmek ne zamandan beri kendine yazık etmek oldu?" diye sorduğumda çatallayan sesimle, geri çekilerek aramızdaki mesafeyi bir

nebze daha arttırdı.

"Hiç tanımadığın birini sevdiğini zannediyorsun." Ne kadar beni kendinden vazgeçirmeye çalışsa da başaralı olmayacaktı. Vazgeçmeyecektim. Sözleri beni fırtınasında yok edecek de olsa geri dönmeyecektim.

"Bırak da tanıyayım o zaman!" Sesim yükselirken aramızdaki mesafeyi kapatıp ceketinin yakalarından tutarak ona sokulmaya çalıştım.

"İzin ver. Lütfen," diyerek bir kez daha yalvardığımda kollarımdan tutarak beni kendinden uzaklaştırdı. Önce boştaki eliyle yüzüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirip, yanaklarımdaki damlalara dokundu. Ardından da asla ummayacağım bir şeyi gerçekleştirerek benden daha da uzaklaşıp elindeki defteri acımasız bir şekilde denizin soğuk sularına doğru fırlattı.

"William Shakespare'in çok sevdiğim bir sözü var. *'Beğendiğiniz bedenlere, hayalinizdeki ruhları koyup, aşk sanıyorsunuz.'* Ve sen Melek... Beğendiğin bir yüze hayalinde büyüttüğün ruhu yerleştirmişsin. Bu aşk değil. Senin masalının kahramanı ben değilim."

Sözleri kalbimi hançerle yerinden sökerken gözlerim ise yaşadığım şokun etkisiyle denizde süzülerek kaybolan defterimde asılı kalmştı. Oysa ben her şeyimi vermiştim o defteri ellerinin arasına uzatırken. Ruhumu teslim etmiştim o defter sayfasındaki satırlara. Ve Murat sadece defteri denize fırlatmakla kalmadı, aynı zamanda ruhumu da avucunun içinde sıkarak toz haline getirdi. Yaralı kalbimin kabuklarını kaldırmış, yüzeyi de tıpkı defterin o koyu kırmızı rengine bulanarak denizdeki sonsuzlukta yerini almıştı.

"Defterde yazılan her şeyi okudun mu?" Cevap vermedi. Gözlerini kaçırdı. *Bu bir evet değildi.* "Okumadın değil mi? Eğer okusaydın bunları bana söylemeye cesaret bile edemezdin!" Bağırışım yankılanırken boğazımdaki hıçkırığı serbest bıraktım. Canım çok yanıyor, kalbim ise hiç ummayacağım kadar çok ağrıyordu. Bu yükün altında daha fazla direnemiyordum. Geçen her saniye daha da çok eziliyordum.

"Sen... Sen çok iyi kalpli bir kızsın. Çok masumsun Melek ama bilmediğin şey şu ki; benim ruhum kirli. Ben kirliyim. Pisim. İğrenç herifin tekiyim. Ben... Ben üzerinde çakıl taşları ve dikenler bulunduran berbat bir yolum, sense adı kadar güzel bir kızsın. O yolun üstünde yürümek istemezsin. Değmeyecek biri için ayaklarını kanatma, kalbini heba etme."

Hıçkırıklarım boğazımdan feryat eder gibi çıkarken, gözlerimden boşalan damlalara engel olamıyordum artık. Başından beri değiştiğini biliyordum ama yine de bir umut hep vardı içimde. Çocukluğumdan beri, onu gördüğüm ilk günden beri o umut kalbimde yeşerdi, koca bir ağaç oldu ve şimdi kalbimi hapsettiğim o genç adam elindeki testereyle benim büyüttüğüm ağacı hiç acımadan dallarını kesiyor, yerle bir ediyordu.

"Ya istiyorsam? Ya razıysam o dikenli yolda yürümeye?" Umutla baktım gözlerinin içine ama başını yine hiç de beni onaylamıyormuş gibi salladı.

"Aptalsın."

Neredeyse yüzüme tükürür gibi vurguladıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Birkaç saniye boyunca öylece gidişini izledim ama ardından ayaklarım benden bağımsız hareket edip koşmaya, ona yetişmeye çalıştı. Yanına ulaştığımda deri ceketinin kol tarafından tutarak bana dönmesini sağladım.

"Lütfen... Lütfen Murat," diyerek bir kez daha yalvarırken önce gözlerime, ardından da ceketini tutan elime baktı. Gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra diğer eliyle elimi üzerinden çekip son kez dudaklarını araladı.

"Hoşça kal."

Ve gitti. Beni gecenin ayazında, soğuk dalgaların arasında öylece sahilde bir başına bırakıp yok oldu. Gidişiyle hiç kurumayacak olan pınarlarım tekrar alev alırken daha biraz öncesinde son kez yan yana olduğumuz banka baktım. Ardından burnumun ucuna damlayan yağmur damlasını görebilmek için gökyüzüne kaldırdım başımı. Bulutlar da tıpkı gece gibi kapkaraydı.

Geçirdiğimiz tüm zaman boyunca onun ellerinde basit bir uçurtma gibi kalmıştım. Dilediği gibi beni gökyüzüne çıkarmış, mavilikte süzülüşümü, onda kayboluşumu izlemişti. Ardından da aramızdaki tek bağı, bizi birbirimizi bağlayan o görünmez, ince ipi kırmış ve beni yalnızlığa mahkûm etmişti. Rüzgârlar sert esiyor ve ben öylece nereye gideceğimi bilmeden savruluyordum.

Kurumayan gözyaşlarımla banka çöktüğümde ne yağan yağmuru, ne de ıslanan bedenimi umursamadım. Şu saniyeden itibaren umursayacak pek de bir şey yoktu artık. Gözlerim karşımda ışıklarıyla muhteşem bir şekilde parlayan Galata'ya kaydığında dudağımda beliren o alaylı gülümsemeye engel olamadım.

Bundan birkaç yıl önce bir kitapta okumuştum. Şöyle yazıyordu: *"Boğazı dantel gibi süsleyen Kız Kulesi, her şeye tepeden bakan kibirli Galata'ya*

*âşık oluyordu."**

Benim kalbim ise yıllar öncesinde aşka düşmüştü, o kibirli perdenin altında yatan masum Galata'nın ruhuna. *Sadece onun haberi yoktu.*

Bahsi geçen kitap Eda Tezcan - Kız Kulesi'nden Galata'ya Mektuplar =)

Karakterler ve Sosyal Medya Hesapları

**Herkese merhaba! **

Öncelikle bu bir yeni bölüm bildirisi değil. Bunun için kusuruma bakmayın ama merak etmeyin. Yeni bölüm birkaç gün içinde yeni yıl gecesinden önce sizlerle olacak. Ayrıca aksilik çıkmadığı sürece yeni yıl akşamı da nefis bir bölüm daha sizlerle olacak. ** **Bu kez aksatmadan bölümler gelmeye devam edecek. ♥

Daha öncesinde hiç böyle bir bildiri paylaşmamıştım ama buradan da paylaşmanın daha iyi olacağını düşündüm. Hikayemizle ilgili tüm gelişmeleri Instagram hesaplarımızdan takip edebilirsiniz. ♥

Hikayenin Instagram Hesabı: askadususofficial

Kişisel Instagram Hesabım: missfirat

Bu arada daha öncesinde belki defalarca Instagram storylerimde paylaştım ama "official" karakterlerimizin güzelliğini bir kez de burada paylaşmak istedim. ♥

**Bu arada resimler asla shop değil. Hepsi gerçek. **

***Melek Güçlü* ♥**

***İlker Altan* ♥**

***Murat Özkan* ♥**

1.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: OneRepublic - All This Time

1.Bölüm

"All this time we were waiting for each other. (Tüm bu zaman birbirimizi bekliyorduk.)

All this time I was waiting for you. (Tüm bu zaman seni bekliyordum.)"

OneRepublic - All This Time

***

İnce dudakları zarafetle oldukça ağır bir şekilde boyun boşluğumda gezintisini sürdürürken bastırdığım kıkırtıyı serbest bırakarak ona daha da çok imkân sağlamak istedim fakat...

"Meleeeek! Daha kaç defa bağıracağım sana Allah'ın cezası? Kalk ama artık yeter! Bak, sürahiyle geliyorum. Hiç acımam."

Fakat rüyalarınızda bile sizi rahatsız etmekten çekinmeyen bir kuzeniniz varsa bu pek de mümkün olmuyordu. Kuzenim Eda'nın cırtlak sesini duymamla birlikte göz kapaklarımı aralama zahmetine bile girmeden yastığı başımın altından alıp adeta kendimi boğmak istercesine yüzüme geçirdim. *Hayır, insanın rüyasında bile rahatsız edilmesi büyük haksızlıktı! Cilve bile yapamıyordum!*

"Meleeeek! Kime diyorum ya? Kalk, geç kalacağız!"

Duyduğum tırmalayıcı ses git gide yaklaşırken eylül ayının sıcaklığına aldırmadan pikeyi de sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi iyice üstüme çekerek uykuma, *daha doğrusu cilveli rüyama* kaldığım yerden devam etmek istedim. *Sadece beş dakikacık daha mutlu olayım be!*

"Melek!"

Yeni hayatımdaki, yeni odamın kapısı ardına kadar açılıp Eda ayaklarını tok bir sesle yere vurduğunda ise şimdilik yolun sonuna geldiğimi anladım. *Rüyalarımda mutlu olma kısmı buraya kadardı. Gerçek hayata yeniden hoş geldin Melek.*

Pikeyi üzerimden hafif bir şekilde kaldırıp gözlerimi araladığımda onun çoktan hazırlandığını üstündeki çizgili elbiseden, yapılmış dalgalı koyu

kahverengi saçlarından ve yüzündeki makyajdan anladım. Ellerini beline yerleştirmiş bir vaziyette bir sonraki komutuna geçeceğini fark ettiğimde ise yattığım yerde doğrularak gözlerimi devirdim. *Çemkirme sırası bendeydi.*

"Yaa Eda! Kızım iki dakika mutlu olayım be! Rahat bırak beni. Rüyamda Murat'la sevişiyordum. Hadi bir çık, git." Elimle onu kışkışlarken aynı zamanda tekrar yatağıma gömülmüş ve tabiri caizse kıçımı ona çevirerek uykuma kaldığım yerden devam etmek istemiştim. *Elbette pek de mümkün olmamıştı.*

"Edepsiz yaa! Allah seni kahretsin!"

"Tövbe de be," diyerek olduğum yerde söylenmeye devam ederken aslında ikimizin de ciddiyetle uzaktan yakından alakası yoktu.

"Biliyor musun? Teyzem gerçekten çok haklı. Hiç akıllanmayacaksın sen, değil mi? Annem seni Ankara'dan buraya nasıl gönderdi? Çok merak ediyorum doğrusu."

İşte buraya kadardı. Annemi haklı görmeye başladığı anlar gerçekten pimim çekiliyordu ve ona saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. Pikeyi üstümden hızla atıp kaşlarımı çatarak ona baktığımda karşımda dişlerini göstererek şirinlik yapan bir Eda Tekin ile karşılaştım. *Hayır, hayır. Böyle gönlümü alamazdı işte.*

"Ya benim minnoş kuzenim, canım kuzenim, baldan tatlı kuzenim... Hadi bir çık, git. İki dakika daha sevişeyim rüyamda, sonra ben sana dönerim." Tam pikeyi üstüme tekrar çekeceğim sırada benden daha hızlı davranıp yatağa zıplamış ve adeta elimden çekiştirerek yere atmıştı.

"Melek kalk dedim! Daha saçını, başını yapacaksın. Geç kalacağız senin yüzünden."

Eda'yla ilgili bilinmesi gereken bilgiler arasında en önemlileri şunlardı; birincisi çok fazla dakik ve geç kalmayı sevmiyordu, ikincisi sabahları gerçekten çekilmez oluyordu. Onunla geçirdiğim yıllar boyunca hep böyleydi ve ben bu iki kuralı ise hiç mi hiç kale almıyordum.

"Daha fakültenin nerede olduğunu bile bilmiyorsun. Hayır, bir insanın aklı ancak bu kadar beş karış havada olabilir." *Ah, bir de... Çok fazla söylendiğinden bahsetmiş miydim?*

"Eee tutturursan, *'Başka üniversiteye gitme, benim yanıma gel diye,'* alırsın böyle ağzının payını. Oh canıma değsin!" *Üniversite değiştirme mevzusu çok ayrı bir davaydı. Üstelik üzerinde bir hayli çalışmam gerekmişti.*

"Hiç mızmızlanma! Senin de gayet işine geldi." Haksız da sayılmazdı. Başka bir üniversiteye gidip yabancılık çekeceğime onun yanında olmak daha iyi bir çözümdü. Ayrıca yan yanayken o kadar da çekilmez biri olmuyordu.

"İşin ucunda İstanbul'a gelmek varsa her türlü katlanırım, biliyorsun. Sonuçta Murat da burada. Olsun o kadar."

Ve sevdiğiniz bey... Eğer yıllar boyunca ondan tek bir iz ya da haber dahi alamamışsanız aynı şehirde, aynı havayı solumak bile paha biçilmez oluyordu.

"Kaç yıl geçti ve sen hâlâ Murat diyorsun ya pes diyorum sana! Teyzemin dediği kadar varsın. Evde kalacaksın Melek, evde!" Sanırım Eda'yla ilgili bilinmesi gereken bir gerçeği atlamıştım.

"Sen nişanlısın diye niye beni eziyorsun ki?" Dudaklarımı büzerek kendimi yalandan acındırdığımda gülüşünü serbest bırakarak yanıma yaklaştı ve başımın tepesine küçük bir öpücük kondurdu.

"Ezmiyorum kimseyi şapşal. Hadi kalk, güzelce hazırlan, sonra harika bir kahvaltı yapalım da çıkalım."

Yanaklarımı hafif bir şekilde sıkıp odamdan çıkmak için hareketlendiği sırada boy aynamın ucuna bantla iliştirilmiş resmi görüp önce gözlerini devirdi, ardından da tebessüm ederek odadan çıkıp gitti. Onun gidişiyle önce bir süre boş gözlerle odamdaki beyaz tavanı izledim, ardından da son bir ayda değişen hayatımı ele alarak kalkıp hazırlanmaya başladım.

(Melek temsili 😊)

Son bir ayda her şey hiç ummadığım kadar değişmişti. İlk defa hayatım benim istediğim yönde ilerliyordu. Fakat işin gerçek tarafından bakıldığında hayatım aslında yıllar öncesinde babamın daha ben üç yaşındayken çalışmak için Almanya'ya gittiği andan itibaren başlamıştı. O zamandan lise hayatıma kadar annem, ben ve iki küçük erkek kardeşim Ankara'daki basit bir mahallede, küçük bir evde babamın her ay bize gönderdiği parayla geçinmeye çalışıyorduk. Mutluyduk ama bir tarafımız da babamızın yokluğundan dolayı eksikti işte. Annem hep üzerimize titrer, komşular tarafından kötü muamele görmemek için gerekirse babamın konusunu bile açmazdı. Onların gözünde annem terk edilmiş bir kadındı. Fakat diğerlerinin yalan dolan düşüncelerinin aksine babam da en az annem kadar bize değer verirdi. Her hafta sonu ya da doğum günlerimde onun sesini duymadan yapamazdım. Ya da işten izin alıp yazın bizi ziyarete geldiğinde gitme vaktine kadar ondan kopamazdım. Çocukluğumu onsuz geçirdiğim

için içimde baba sevgisi hep yarım kalmıştı ama sonra erkek kardeşlerimin doğumunu bile görmediğini hatırladığımda kendi noksan duygularımı bastırmayı öğrenmiştim.

Fakat bir gün hiç ummayacağım başka bir şey daha gerçekleşti. Almanya'da yaşayan ve hayatını tamamıyla oraya bağlayan babam bizi de yanında isteyince tüm dünyam tersine dönüştü. Hiç unutmuyordum. Liseye daha yeni başlamıştım. Annem ve benden küçük iki erkek kardeşim gitmek için neredeyse can atıyorlardı çünkü bir Avrupa ülkesinin sağlayacağı imkanları yok saymak istemiyorlardı. Bu yüzden de kararları gitme yönünde olmuştu. Fakat hem annemin hem babamın hem de küçük kardeşlerimin gözden çıkardığı bir durum söz konusuydu. Büyük harflerle: *BEN, biricik kızları* ***Melek Güçlü***.

Hiçbir zaman büyük hayalleri olan bir kız olmamıştım. Yurt dışında yaşamayı bile aklımdan geçirmemiştim. Her zaman küçük umutlarla yetinmeyi bilmiştim. Bu yüzden benim kararım onlarınkinin tam tersi olmuştu. Türkiye'de kalmayı tercih etmiş ve okuluma burada devam edeceğimi söylemiştim.

Babam kararıma saygı duyup erkek kardeşlerimi de yanına alarak yurt dışına çıkmıştı fakat annemin tarafından bakıldığında beni yalnız bırakmak hiç onun yapacağı bir şey değildi. Bu yüzden lisenin ilk yılında beni yalnız bırakmamıştı ama sonradan anlamıştı ki küçük kardeşlerimin ona daha çok ihtiyacı vardı. Bu yüzden de bir tarafın fedakârlık yapması gerekiyordu ve o taraf ben olmuştum. Annemi zar zor da ikna etmiş ve Almanya'ya gitmesini sağlamıştım. *Tabii tek bir şartla...*

Annem gitmeden önce beni teyzemin yanına, yani Eda'nın annesine bırakmıştı. Yıllar boyunca Eda'yla aynı odayı paylaşmış ve neredeyse ergenliğimiz beraber geçmişti. O yüzden benim ne yaşadığımı ne hissettiğimi en iyi o bilirdi. Ayrıca teyzemin ve aynı zamanda bulunduğumuz bölgenin belediye başkanlığını yapan enişteмin de hakkını yiyemezdim. Onlar sayesinde harika bir şekilde eğitim hayatımı devam ettirebilmiştim ve hâlâ da ettirebiliyordum. *Fakat bu daha nereye kadar sürebilirdi ki?* Başkalarının himayesi altında yaşamak beni hep germişti. Bu yüzden de lise hayatım boyunca Eda dilediği gibi arkadaşlarıyla gezip tozarken bense sürekli iş bulup çalışma ve para biriktirme çabasındaydım. Teyzemleri seviyordum elbette ama bu hayatım boyunca onların parasını yiyeceğim anlamına gelmiyordu.

Lise dönemi bitip de üniversiteye istediğim bölümü kazanarak adım attığımda yaşantım biraz daha zor bir hâl almıştı çünkü annem Almanya'ya gittiğinden bu yana iyice çekilmez birine dönüşmüştü. Yapmak istediğim hiçbir şeye izin vermiyordu. Hatta üniversiteyi okuyabilmem için bile bana sadece Ankara sınırlarını kullanacağımı söylemişti aksi takdirde üniversiteyi unutabileceğimi keskin bir dille belirtmişti. Aslında işin ucu başka tarafa bakıyordu. Annem defalarca ısrarla beni Almanya'ya götürmek istediğini söylemişti. Üstelik bunu da asla onaylamayacağım şartlar altında gerçekleştirmek istemişti. *Evlendirerek... Hem de hiç tanımadığım, bilmediğim bir adamla görücü usulüyle...*

Yaşım geçtiği için sürekli bunu bahane ederek beni yanında istediğini söylemişti ama böyle bir şeyin imkânı yoktu. Yapamazdım. Asla kabul edemezdim çünkü... Çünkü aynanın kenarına iliştirmiş olduğum küçük resim parçasındaki simaya her baktığımda cevabım kendini belli ediyordu.

Murat Özkan... Rüyalarımın ve dualarımın gizli kahramanı.

Yıllarca kalbime hapsettiğim, içimde saklı tuttuğum ve bu güzel şehre gelmek istememin tek nedeni. *Kısacası, kaba bir dille platonik aşkım.*

Ona ilk kez Ankara'da lise koridorlarında salına salına yürürken gördüğümde vurulmuştum. Defalarca karşısına çıkmak istemiştim ama olmamıştı. Bir şekilde hep yan yana gelmiştik ama hiçbir zaman dilimiz açılıp da iki kelam edememiştik. Daha doğrusu ben cesaretsizliğimden dolayı hep korkmuştum. O okulun en gözde çocuklarından biriydi, bense ailesi tarafından teyzesine bırakılan bir *besleme* sayılırdım.

Sonra... Sonra bir gün tüm dünyam başıma yıkılmıştı. Lisenin üçüncü yılının ortasında babası şirket işlerini iyice büyüterek taşınmıştı ailesiyle İstanbul'a ve haliyle Murat da. Kalbime gömdüğüm aşkı unuturum, bırakırım zannediyordum ama umduğum gibi olmadı. *Aşk beni hiç bırakmadı.* Ondan kopamadım. İnsan hiçbir şey yaşamadığı, doğru düzgün konuşamadığı, kokusunu bile bilmediği birine bu kadar bağlanır mıydı? Bilmiyorum ama ben bağlanmıştım işte. Görünmez bir duvardan hep onu izlemiş, gizlice takip etmiştim. Şu koca şehirde onun nerede olduğunu bilmeden buraya ayak basmıştım.

İstanbul'a gelme nedenimin en büyük sebebi Murat'tı ama aynı zamanda artık teyzemlerin himayesi altında yaşamak da istemiyordum. İşin garip tarafı kızları Eda tıpkı lise hayatında olduğu gibi üniversite hayatında da dilediği gibi yaşamıştı. O İstanbul'da özel bir üniversiteye giderken, ben sırf annemin gönlü olsun diye iki yıl boyunca Gazi Üniversitesi'nde Mimarlık

bölümünü okumuştum ama artık buraya kadardı. Bundan sonrasını dilediğim gibi yaşamalıydım. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyordum. Eniştemin belediye başkanlığını kullanarak yaz stajından sonra beni İstanbul'a transfer etmesini sağlamış ve sonunda dilediğim hayata kavuşmuştum. Tabii ufacık bir detayı gözden çıkarırsak... *Almanya'daki ailemin bundan henüz haberi yoktu.*

Ailemden habersiz okulumu değiştirip İstanbul'a taşındığımda kuzenim Eda yine peşimi bırakmamıştı. Yanında kalabileceğimi ve evinin oldukça geniş olduğunu söylemişti. Başlarda itiraz etmek istediysem de buna pek izin vermemiş, sonunda kirayı ve faturaları paylaşacağımızı söyleyerek beni ikna etmişti. Üç odalı evinin artık bir odası bana aitti. Üniversite bitip de nişanlısı Ahmet'le evlenip gittiğinde bu koca ev bana kalacaktı. Bir başıma ne yapacaktım, bilmiyordum doğrusu.

Eda'nın bana bahşetmiş olduğu enfes bir kahvaltıdan sonra daha fazla zaman kaybetmek istedim. Bu yüzden hızla hazırlanmış ve kendimi ilk güne adamıştım. Üzerime diz altında biten kırmızı, ince askılı elbise giyip makyajımı da kırmızı bir rujla tamamladıktan sonra ayağıma dolgu topuklardan oluşan bir sandalet geçirip evden onunla birlikte çıktım.

(Melek'in sarı civcivi ❤)

Sarı civcivimle yollara açıldığımızda Eda'nın sürekli arabama laf etmesini tabii ki umursamadım. Yaz boyunca Ankara'da çalışıp, ağustos ortasında yanına taşındığımdan bu yana Allah'ın her günü sarı Volkswagen Beetle'imi değiştirmem için çok dil dökmüştü ama boşuna yalvarıyordu. Bu araba kazandığım parayla kendime aldığım ilk hediyemdi ve kolay kolay vazgeçeceğimi de düşünmüyordum. En azından diğer külüstürlere bakarak bunun müzik çaları vardı. *Daha ne olsun?*

Müzik çalardan kulaklarıma One Republic'in o sevdiğim şarkılarından biri ilişirken gaza daha da çok yüklenmek istedim ama bu arabamdan garip sesler çıkmasına neden oldu ve de Eda'nın da söylenmesine.

"Otobanda değiliz Melek. Yavaş kullan şu külüstürü," diye söylendiği sırada yanımızdan neredeyse iki spor araba şimşek hızıyla geçmişti. Birbirleriyle sabahın bu saatinde yarıştıkları çok belliydi. Arabayı kullananlar her kimse içimdeki hız aşkını ortaya çıkarmış ve altımdaki külüstür de olsa ben de biraz daha gaza basmak istemiştim. *Hız tutkunu bir manyak olduğumdan bahsetmiş miydim?*

"Bak, adamlar basıyor gaza. Onlara bir şey demiyorsun," diye söylendiğimde Eda yanımda oturuşunu fırsat bilerek koluma sert bir şekilde

vurmuştu.

"Adamların altındaki arabaları görmüyorsun herhalde? Birinin altında Porsche, diğerinin altında Audi. Hanım hanım! Sen neyin kafasını yaşıyorsun?" Eda arabamı yerin dibine sokarken civcivimin direksiyonunu sevgiyle okşadım.

"Ya sen benim civcivime neden Tofaş Şahin muamelesi yapıyorsun ki?"

"Eh, pek farksız da sayılmaz," dediğinde bu kez ben onun koluna sert bir şekilde vurdum.

"Bak, sabah sabah ikidir eziyorsun çarpacağım ağzının üstüne ha!" Elimin tersini ona doğru uzattığım anda geri çekilmiş araya elindeki kalın dosyasını yerleştirmişti.

"Salak yaa! Neyse sen onu boş ver de heyecan var mı?" diye sorduğunda sabahki neşemi serbest bırakarak dalga geçmeye hız kesmeden devam ettim.

"Bu hayatın heyecanı meycanı yok!"

"Azıcık ciddi ol be kızım!"

"Aman ne heyecanı Eda ya? İki yıl boyunca aynı şeyi okudum zaten. Şimdi de kaldığım yerden devam edeceğim. Tek heyecanım İstanbul'da olmak işte." Direksiyonu sabit tutmaya çalışarak göz ucuyla Eda'yı süzdüğümde alttan alttan güldüğünü fark ettim. *Üstelik sinsi bir gülüştü bu.*

(Eda temsili 😊)

"Akşam göreceğim ben senin sızlanmalarını," diye mırıldandığında ise bu kez kırmızı ışıkta durmanın verdiği etkiyle doğrudan merakla ona döndüm.

"O niyeymiş?"

"Bilemem artık." Yeşil ışığın yanmasıyla tekrar hareket geçsem de söylenmelerime hız kesmeden devam ettim.

"Kız Eda, ne zırvalıyorsun sen? Çıkar ağzındaki baklayı. Bak, zaten bir aydır buradayım, doğru düzgün ağzından tek bir laf alamadım. Şimdi de şifreli şifreli konuşuyorsun. Delirtme beni!"

"Görürsün," diyerek adeta kelimeyi uzattığında merakım iyice tavan yapmıştı. Eda gerçekten bir şeyler biliyor ve benden saklıyordu ama ne olduğu hakkında en ufak bir fikre sahip değildim.

"Ha merakından çatla diyorsun yani?"

"Yani birazcık," dediğinde ağzından kolay kolay lafı alamayacağımı anladım.

"Yaktın beni be Eda başkan! Şimdi ben hayatta bu merakla duramam."

"Daha çok yanacaksın sen," dediği sırada güvenliğe kimliğini göstermişti, ben de üniversitenin otoparkına doğru sürmeye devam etmiştim.

"Sabahın intikamını alıyorsun sen, değil mi?"

"Yani birazcık ama artık söylenme de park et şu arabayı. Bak, orası boş."

Eda'nın işaret ettiği yere arabamı park ettikten sonra arka koltuktan giriş kağıtları ve dosyalarımı alarak onunla birlikte kampüsün temiz havasını içime çekmek umuduyla arabadan indim. Derslerin başlamasına daha çok varken neden bu kadar erken geldiğimizi anlamıyordum.

"Neden bu kadar erken geldik ki biz? Bak, etrafta kimsecikler de yok."

"Çünkü sen şimdi gidip fakülteni bulacaksın, ben de Ahmet'le buluşup hasret gidereceğim."

"İlkokul çocuğu muyum ben? Ayrıca sen dün buluşmadın mı Ahmet'le?"

"Hadi Melek! Hadi canım! On beş dakika sonra görüşürüz."

Yanaklarıma iki tatlı buse kondurduktan sonra beni kampüsün ortasında bırakarak yanımdan hızla uzaklaşmıştı Eda. Elbette yokluğunu çekecek değildim. Üniversiteye kayıt olduğum dönemde zaten gelip gezmiştim burayı ama sabah sabah onların sevgi dolu dakikalarını benden esirgediği için de minnettardım. İki sevgilinin ya da nişanlının yanında yedek lastik muamelesi görmeyi sevmiyordum.

Eda'nın nişanlısı Ahmet'le uzun zamandır tanışıyordum. Ankara'da olmama rağmen Eda'nın onunla ilgili bana anlatmadığı hiçbir şey yoktu. İşletme Bölümü'nü kazanıp İstanbul'a yerleştiği dönemde bir kafede karşılaştıklarından bahsetmişti. Ardından da aynı bölümde, aynı üniversitede olduklarını söylenmişti. İki yıllık süren tatlı birlikteliklerinden sonra da aileleri tanıştırıp bunu, yazın ciddiyete dökmüşlerdi. Yani işin aslı Eda tam da annemin istediği bir kız çocuğuydu. Ayrıca Ahmet'le birbirlerini tamamlıyorlardı. Eda ne kadar uysal ve sakinse, Ahmet de bir o kadar şen şakrak biriydi. Tanıştığımız andan itibaren kanım kaynamıştı yani çok sevgili enişteme.

Yaklaşık yirmi dakikalık süren bir arayıştan sonra Mimarlık Fakültesi'nin yerini bulmuş, giriş işlemlerini de tamamladıktan sonra öğrenci kimlik kartımı, sınıf ve ders bilgilerimi alıp kendimi bahçeye atmıştım. Oldukça geniş çardakları olan kampüste bir başıma gezerken Eda'nın Ahmet'le ve yanında tanımadığım kapalı bir kızla bana yaklaştıklarını fark ettim. Ben de adımlarımı onlara doğru ilerletirken Ahmet'le kucaklaşıp Eda'nın yanındaki

kapalı kıza bakışlarımı çevirdim ki kuzenim de anında devreye girerek bizi tanıştırmıştı.

"Melek, bu Derya. Yakın arkadaşlarımdan. İnşaat Mühendisliği'nde okuyor. Derya, bu da sana hep bahsettiğim kuzenim Melek," diyerek bizi tanıştırdığında tokalaşmak için elimi uzattım. Ayrıca bölümü de beni şaşırtmıştı.

"Tanıştığıma memnun oldum. İlk defa bu bölümde bir kadının olduğunu görüyorum ya da çok yabancıyım böyle konulara."

"Kesinlikle yabancısın çünkü bizim bölümde benim gibisi çok ama benim mevzuya daha çok baba mesleği diyelim." Anlayışla başımı sallarken Eda, Ahmet'in kolundan çıkarak hızla bana döndü.

"Sen buldun mu fakülteni?"

"Buldum. Hallettim her şeyi."

"Bu arada sen hangi bölümde okuyorsun?" diye sorduğunda Derya, tekrar ona dönerek tebessüm etmeye çalıştım.

"Mimarlık."

"Vay! Sen çizeceksin, biz tasarlayacağız yani?"

"Kısmen de öyle diyebiliriz."

"Eh, bizim fakültelerimiz de yan yana. Sık sık karşılarız."

"Harika o zaman," diyerek Derya'yı cevaplarken ona karşı hemen ısındığımı fark ettim.

Eda, benim aksime arkadaş seçimlerini her zaman daha doğru yapardı. Benim ise onun yokluğunda başım bayağı ağrımıştı. Üstelik lise hayatım boyunca kime güvenip Murat'tan bahsettiysem o kişiyi hep onun yanında görmüştüm. Bu yüzden de bir zamandan sonra insanlara güvenmemeye, Eda dışında kimseye bir şey anlatmamaya başladım.

İlk derslerin başlama saatine dek Eda, Ahmet, ben ve Derya bir çardağın altında oturarak sohbet ettik. Fakat Eda'nın dakikliği yine kendini göstermiş ve daha derse on beş dakika kala Ahmet'i de kolundan sürükleyerek yanımızdan ayrılmıştı. Ardından Derya da bölümden arkadaşlarıyla buluşmak üzere gitmek zorunda kaldığını söylemişti. Aralarda görüşeceğimizi söyleyerek gidişine izin vermiştim.

Tek başıma kaldığım dönemde çantamdan cep telefonumu çıkararak ana ekrana baktım fakat beni tam dört kez aramış olan alman numarasını gördüğümde ise gözlerimi devirerek hızla telefonu çantamın içine attım. *Sabah sabah annem ne istiyor olabilirdi ki?*

Biraz daha çardakta vakit öldürdükten sonra oturduğum yerden kalkarak dosyalarımı ve içindeki kağıtları elime alarak fakülteye doğru yürümeye başladım. Girişteki tabelaya hiç bakma gereksinimi duymadan yabancı koridorda ilerlerken giriş bilgilerimi buradan almadığımı fark ettim. Aslında yanlış fakülteye girdiğimi koridorun üstündeki büyük tabelada yazan kelimelerden anladım. *Mühendislik Bölümü mü? Ah, kahretsin!*

Hızlı adımlarla tekrar çıkışa doğru ilerlerken kapıdan içeri koşarak giren kişi her kimse önüne bile bakmadan bana çarpmıştı. Elimdeki dosyalar ve kâğıt parçaları yerle buluşurken elbisemi katlayarak yere eğilip toplamaya başladım fakat buna neden olan kişi benden önce davrandı.

"Çok özür dilerim. Görmedim," diyerek hızla konuşmaya başladığında gözlerim fal taşı gibi iyice açılarak karşımdaki kıvırcık saçlı genç adama baktım.

Bir dakika, bir dakika... Aslında çarpıştığım kişiyi gözüm bir yerlerden ısırıyordu ve hatta tanıyordum. *Stalkı her kim icat ettiyse gözünü seveyim be!*

Adını ve yüzünü defalarca takip ettiğim magazin sayfalarında ama en çok da Murat'ın sosyal medyasında görürdüm çünkü onun en yakın arkadaşlarından biriydi. İstanbul'un gözde yakışıklı çapkınlarından İlker Altan ya da diğer adıyla *"Kıvırcık Fırtına"*. Tıpkı bir fırtına gibi kadından kadına savrulduğundan magazin siteleri ona bu ismi vermişti. İflah olmaz bir kadın avcısıydı. *Fakat her şeyi geçtim bu çocuğun, bu üniversitede ne işi vardı? Eda bana bunu neden söylememişti? Eda bana daha neler söylememişti?*

Dosyalarımla birlikte ayağa kalktığımda onun elinde de benim kâğıt parçalarımın olduğunu gördüm. Göz göze geldiğimiz anda dudakları aralanmış ve gözleri ayaklarımdan başlayarak benim koyu gözlerimde yolculuğunu bitirmişti. İşin aslı baştan aşağıya beni süzmüştü.

"Alabilir miyim?" diyerek elindeki kâğıt parçalarını işaret ettiğimde dudaklarını ısırarak bana yaklaştı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak kağıtları bana uzattı. Tam alacağım sırada ise elini geri çekti.

"İsmini bahşedersen elbette." *İşte başlıyoruz. Çarpık bir gülümseme, gözlere yayılan o imalı çapkın bakışlar...*

Pekâlâ, itiraf etmeliydim ki magazinde görünenden daha yakışıklıydı. Üstelik harika, biçimli bir burnu vardı. Normalde bir erkeğe kıvırcık saçı yakıştırmazdım ama ondakiler hem kısaydı hem de ayrı bir hava katmıştı.

Ayrıca uzun boylu ve beyaz tenli olmasına rağmen siyah saçlara sahipti. Gözleri elaydı.

"Melek," dedim hızlıca daha fazla uzatmamasını dileyerek. Yakışıklı olabilirdi ama bu çapkın ve yılışık olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. *Magazinde hep böyle yazıyordu.*

"Melek?" diyerek bir kaşını kaldırdığında sorusunun cevabını almadan beni bırakmayacağını anladım.

"Güçlü, Melek Güçlü."

"Tanışmıyoruz sanırım. Seni burada ilk defa görüyorum."

"Yeniyim diyelim," diyerek kısa kestiğimde anladığını belirtircesine başını salladı.

"Hangi bölümdesin? Çevre Mühendisliği mi? Eğer öyleyse sanırım havalara uçacağım." Gözlerim iyice açılırken düşündüğümden çok daha hızlı hareket ettiğini anladım. *Bu yürümek değil de neydi?* Sanırım bir an önce ondan kurtulmam gerekiyordu.

"Mimarlık, fakülteleri karıştırdım," diyerek hızlı hızlı konuştuktan sonra daha fazla bir şey demesine izin vermeden buradan yok olmak için arkamı döndüm fakat arkamı döner dönmez koridordaki sesler daha da çoğaldı.

"Ulan İlker neredesiniz be abi? Ağaç olduk sizi beklemekten. Bizim diğer eleman nerede?" Duyduğum sesle bir anlığına arkamı döndüğümde Derya'nın da seslenen erkeklerin arkasında birkaç kızla sohbet ettiğini gördüm. Beni fark edip el sallarken tebessüm edip aklımdaki karışıkları yok etmeye çalışarak çıkışa doğru ilerlerken İlker bir kez daha bana seslendi.

"Sonra görüşürüz Melek Güçlü." Arkamı dönmedim ama gelen konuşma seslerini ise nedenini bilmediğim bir şekilde dinlemeye devam ettim.

"Otobanda yarışı kaybedince ateş püskürdü şerefsiz. En son duyduğum şey anama küfrettiğiydi ama zar zor kurtuldum."

"Ulan bitmiyor sizin şu hız merakınız."

Arkamdaki sesler git gide sohbete dalarken ben de geç kaldım telaşıyla aceleyle çıkış kapısından çıkmak üzereydim fakat tam da o anda o kadar ani bir şey gerçekleşti ki elimdeki dosya ve kağıtlar sanki parçalanırcasına bir kez daha fayans zeminle buluştu. Kapıdan içeri telaşla giren kişi her kimse hem benim hem de elimdekilerin düşmesine neden oldu. Elbisemi düzelterek ayağımı yere sitemle vurup düştüğüm yerden söylenerek kalktım.

"Yeter ama ya!" diye bağırdığım sırada tek bağıran kişi ben olmamıştım.

"Dikkat etsene kızım!"

Fakat bir anlığına tüm dünyamın durduğunu, hareket dahi etmediğini hissettim. Duyduğum o tanıdık sesle ruhum çakılı kaldı sanki. Yerdeki bana ait dağılmış kağıtları toplamaya başlayan siyah, deri ceketli genç adama baktığımda bunun bir rüya ya da hayal olmamasını diledim.

Zihnimde yeşeren anılar bundan yıllar öncesine gitmişti karşımdaki görüntüyle. Aynı ses bu kez, *"Bırakın lan o kızı. Gücünüz ancak çelimsiz kızlara mı yetiyor?"* diye bağırmıştı o zamanlar. Farkımda bile değildi ama beni korumuştu.

Aynı ses, aynı görüntü şimdi tekrar karşımdaydı ama biraz daha büyümüştü. Dudağının üstündeki bene kadar her şey aynamın kenarına iliştirdiğim resimdeki simanın aynısıydı. Her gece yüzünü görmek için dua ettiğim o genç adam şimdi tam karşımdaydı. Sabah gelirken dinlediğim şarkının sözleri kulağıma yerleşti.

"Tüm bu zaman birbirimizi bekliyorduk.

Tüm bu zaman seni bekliyordum."

Ben ömrümün sonuna kadar zaten onu beklemek için söz vermemiş miydim kendime? Bir kez daha dua ettim tam da şu an. *Allah'ım lütfen... Lütfen bu kez rüya olmasın. Bu kez Eda başımda sürahiyle kalk diye tutturmasın. Lütfen bu kez gerçek olsun.*

"İyi misin? Bir şey oldu mu?" Toplamış olduğu kâğıt parçalarını dosyanın arasına yerleştirirken yüzüme bakmıyordu. Sonunda ayağa kalkıp deri ceketini ve çantasını düzelttikten sonra ise yine yüzüme bakmadan dosyayı elime uzattı.

"Daha biraz önce göğü inlettin. Şimdi sesin çıkmıyor. Anlamadım ki ben seni." Yüzünde oluşan o tanıdık gülümsemeyle hâlâ yüzüme bakmadan konuşuyordu ve ben hâlâ tepkisiz bir şekilde bedenimdeki tüm titremelerle karşımdaki genç adamı izliyordum.

"Al baka..." Dosyayı elime uzatırken gözleri benimkileri bulduğunda cümlesini bitiremedi. Kaşlarını havaya kaldırıp ayakkabılarımdan gözlerime kadar beni süzdüğünde dudakları hafif bir şekilde aralandı.

"Hey, bir dakika," diye mırıldandığında bulunduğum yerde daha da çok kasıldım. *Yoksa tanımış mıydı beni? Hatırlıyor muydu?*

"Güzelmişsin." *Benimle dalga mı geçiyordu? Yoksa gerçekten övüyor muydu?* Çözemiyordum. Donup kalmıştım. Hiçbir tepki veremiyordum.

Dudaklarından dökülenler karşısında yutkunurken zorla da olsa elindeki bana ait dosyayı almayı başarabilmiştim. Aramızdaki bakışma sürüp

giderken aniden koridoru inleten bir başka sesle aramızdaki bakışma son bulmuş ve o da gözlerini hızla kaçırarak yanımdan uzaklaşmıştı.

"Eyvah! Geliyor başımın tatlı belası!"

"Ulan İlker! Götüne sokacağım o Audi'yi!"

Koşturarak yanımdan çekip giderek koridorun sonunda arkadaşlarıyla gülüşen İlker'in sırtına zıpladığında bir anlığına kendimi lise yıllarında zannettim. O zamanda böyle koşturur, hiç ummadık anlarda arkadaşlarının arkasından sırtına zıplardı.

Murat... Yıllar boyunca her doğum günü mumunu üflemeden önceki duam, her yıldız kaydığında Allah'tan sadece onun yanında olmayı dilediğim tek kişi...

Klişeleri sevmiyorsunuz, değil mi? Öyleyse sizi bir nebze üzeceğim çünkü bizim hikayemiz tamamıyla klişelerden doğmuştu. Ben şatosunda yıllarca uyuyup, bir prensin öpücüğüne mahkûm olan uyuyan Prenses, o ise başka bir masalın Kara Şövalyesi. O kadar umutsuz, o kadar imkansızdık yani.

Fakat bunca zamandan sonra kader bizi yeniden karşı karşıya getirmişti. O canlı kanlı bir şekilde tekrardan karşımdaydı. Tüm bunları düşünürken ise aklıma basit bir soru takıldı. *Peki Eda bunu bana nasıl söylemezdi? Neden söylememişti?* Aklımdaki soru işaretleri geçen her saniyede çoğalırken kaçırdığım bir ayrıntı ise kafama dank etmiş, alnıma vurmama neden olmuştu.

Kahretsin! Hâlâ yanlış fakültedeydim ve yine kahretsin, derse geç kaldım!

2.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

2.Bölüm

(Melek Güçlü)

Yirmi bir yıllık hayatımı gözler önüne serdiğimde o kadar da sürprizlerle dolu geçtiğini düşünmüyordum. Hatta sürprize dair bir kalıntıya rastladığımı bile hatırlamıyordum. Hayatımdaki en büyük mucize ailemin yurt dışına çıkıp da beni zor da olsa burada bırakmalarıydı ya da ben en azından birkaç dakika öncesinde yaşadıklarıma dek böyle düşünüyordum. Fakat anladım ki mucizenin nerede ve nasıl beni bulacağı hiç belli olmuyordu. Üzerinden dakikalar geçmesine rağmen hâlâ şahit olduğum saniyelerin gerçekliğinden şüphe duyuyordum. Yaşanıp yaşanmadığını bile kestiremiyordum.

"Güzelmişsin."

Kulaklarımda yankılanan o tek kelimelik cümle bende tarifi olmayan duygular uyandırırken koridor boşluklarında aval aval yürüyüp sağ kolumu iki parmağımın arasına alarak iyice çimdikledim çünkü rüya ya da hayal olmasını istemiyordum. Hissettiğim acıyla ise gerçek dünyaya dönmüş, hayallerden sıyrılmıştım. *Her bir saniyesine kadar gerçekti.*

Kaç yıl geçmişti üzerinden? Dört? Belki de beş yıl? Belki de çok daha fazlası... Bunca zaman boyunca sadece resimlerine bakarak hasret giderirken şimdi yeniden onun var olduğunu ve benimle aynı çatı altında bulunduğunu bilmek güzel hissettiriyordu. Kalbimin her bir odacığı yılların özleminden dolayı hüzünle dolarken, içimdeki tüm tırtıllar da kelebek olup sabahlara kadar dans etmek istiyordu. Çünkü kabul etmek istemiyordum belki ama Murat'la sadece aynı şehirde değil, aynı zamanda aynı üniversitedeydik. *Mucize gibiydi!*

Mühendislik Fakültesi'nden çıkmayı başarıp da sonunda kendi fakültemi bulup içeri adım attığımda aklım hâlâ hayal dünyasında yüzdüğümü zannettiğim o dakikalarda asılı kalmıştı. Derse geç kaldığım yetmiyormuş gibi kalbimde çırpınan her bir odacığı da Mühendislik Fakültesi'nin koridoruna hapsetmiştim.

Öğrenci işlerinden aldığım belgelerde yazan ikinci kattaki sınıfı sonunda bulduğumda derin bir nefes çekip kapıyı tıklatmak üzere bir elimi havaya kaldırdım fakat daha ben kapıyı tıklatamadan kulaklarımın zarı bana seslenen bir kızın çığlıklarıyla neredeyse patlamak üzereydi.

"Gir! Gir! Çabuk gir! Son bir dakika kaldı! Vallahi kitler kapıyı Akrep Sadık!"

Başımı bana seslenen kıza doğru çevirdiğimde onun nefes nefese merdivenlerden çıktığını gördüm. Kızıl, düz saçlarına hayranlıkla bakarken elindeki dosyayı neredeyse düşürmek üzereydi. Aynı zamanda omzundaki çantasını da zar zor tutuyordu.

"Kızım, ne bakıyorsun? Girsene içeri! Aaaa!"

Yanıma hızlı bir şekilde ulaştığında daha ağzımı açıp da bir şey dememe izin vermeden önce kapı kolunu kavradı ardından ise daha ben ne olduğunu anlayamadan kolumdan tutup ikimizi de bodoslama bir şekilde koca sınıfın içine soktu.

Ansızın sınıfa dalmamızla birlikte çoğu kişinin, ki başta sınıfın ortasında yer alan hocanın bakışları bize doğru yöneldi. Beni içeri iten kız elindeki çanta ve dosyayı hışımla yere fırlatıp iki elini de havaya kaldırdığında ise hayretle onu izliyordum.

"Hocam vallahi açıklayabilirim!"

Bağırışı tıpkı koridorda olduğu gibi sınıfta da yankı uyandırırken kır saçlara sahip hoca elindeki kâğıt parçalarını masasına bırakıp başındaki gözlüğünü gözlerine yerleştirdi. Takımındaki ceketin yakalarını düzeltirken kollarını ise birbirine kenetleyerek bize doğru gelmeye başladı. Yaşlı değildi. Daha çok kırkların sonu, ellerin başı gibi görünüyordu.

"Gamze Yavuz ve her zamanki geç kalışları... Ben de bu kız derse ne zaman teşrif edecekti diye soruyordum arkadaşlarına."

Amfide yer alan öğrenciler arasında kıkırtı sesleri yükselirken adının Gamze olduğunu yeni öğrendiğim kız havadaki ellerini indirerek gözlerini devirdi. Ardından yerdeki çanta ve dosyalarını tekrar eline aldı.

"Hocam böyle diyorsunuz ama yaz boyunca o kadar güzel restore edilecek yerler buldum ki hazırladığım dosyayı size sunduğumda ağzınız açık kalacak." Kızıl saçları ve koyu kahverengi gözleriyle oldukça güzel olan kıza baktığımda aslında sadece güzel olmadığını, aynı zamanda da zeki olduğunu düşündüm. İnsanları ilk görüşte nasıl biri olduklarını tahmin etme gibi bir huyum vardı.

Daha biraz önce bana *Akrep Sadık* diye bahsettiği adam omuzlarını düşürerek gülümsediğinde anladım ki geç kalma mevzusundan kolayca yırtacaktı. Tedarikli gelmişti Gamze adındaki yanımda dikilen kız.

"Hadi girdin yine gözüme. Geç yerine."

"Yes!"

Gamze yumruk yaptığı elini havada sallayarak yanımdan ayrılıp da amfide boş bir yere doğru ilerlerken hocanın karşısında utançla gerildim. *O bir şekilde paçayı kurtarmıştı, peki ben ne yapacaktım?*

"Peki ya siz küçük hanım?" Bu kez sadece Sadık Hoca'nın değil aynı zamanda koca sınıftaki tüm bakışları da üzerimde hissetmiştim ve bu daha da çok gerilmeme neden olmuştu. Lafa nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Şey... Merhaba, ben Melek Güçlü." Sanki ilk defa okula başlıyormuşum gibi nedensizce bir heyecana kapılıp tokalaşmak için Sadık Hoca'ya elimi uzattığımda önce şaşkınlıkla uzattığım ele baktı ama ardından da tutup hafif bir şekilde sıkıp bıraktı.

"Pekâlâ Melek Güçlü, sakıncası yoksa derse neden geç kaldığını öğrenebilir miyim?" Alaylı tınısını hiç bozmadan bana sorusunu yönelttiğinde bundan kaçışım olmadığını varsayarak omuzlarımı düşürdüm ve gerçeği söyledim.

"Çok özür dilerim ama bugün benim ilk günüm olduğu için fakülteleri karıştırdım." Söylediklerim karşımdaki hocayı pek de etkilemişe benzemiyordu. Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını anladığını belirtircesine salladı.

"Dur tahmin edeyim. Mühendislik Fakültesi'ndeydin, değil mi?" diye sorduğunda olduğum yerde huzursuzca kıpırdanıp başımı salladım. *Bunu nereden bilebilirdi ki?*

"E-evet." Koca sınıftan kıkırtı sesleri bu kez daha yoğun bir şekilde yükselince karşımdaki hocanın suratındaki alaylı ifade de aynı tezatlıkta yoğunlaştı.

"Sanırım rektörlükle ciddi bir konuşma yapmam gerekecek. Mühendislik binasının yeri değişmeli, hatta arsanın en ücra köşesine yerleştirilmeli. Malum zeki kızlarımız bile ansızın serserilerin büyüsüne kapılıp yolunu şaşırabiliyor."

Mühendislik Fakültesi'nin ünü kendinden önce geliyordu anlaşılan. Bunu hocanın yapmış olduğu imayla çok iyi farkına varmıştım. Utancımdan iyice büklüm büklüm olurken sınıftaki kıkırtı sesleri kahkahaya dönüştü ve bu

daha da çok gerilmeme neden oldu. Bir an önce bu rezil durumdan kurtulmak istiyordum.

"Çok üzgünüm," diyerek bir kez daha mahcupluğumu dile getirirken Sadık Hoca yüzünde oluşturduğu tebessümle bana amfiyi işaret etti.

"Geç hadi bir yere."

Başımı hafif bir şekilde sallayıp sınıftakilerin bulunduğu amfiye doğru bakışlarımı çevirdiğimde çoğunun hâlâ dikkatle bana baktığını fark ettim. Yeni öğrenci olmak zordu. Tüm dikkat bir anda sizin üzerinizde yoğunlaşıyordu ve bu pek de haz ettiğim bir durum değildi.

Birkaç erkekle göz göze geldiğimde bana göz kırparak hemen yanı başlarını işaret etmişlerdi ama böyle bir şeye asla yanaşmayacağımı da anlamaları gerekirdi. Hiçbir zaman iki güzel bakıştan sonra erkeklerin üzerine atlayan bir tip olmamıştım. Bakışlarımı onlardan kaçırıp daha birkaç dakika öncesinde beni zorla sınıfa iten Gamze'yle göz göze geldiğimde ise bana eliyle yanına gelmemi işaret etti. Bu kez daha fazla düşünmeden ve tereddüt etmeden basamaklardan çıkıp doğrudan onun yanına gittim. Çantamı bir kenara atıp içinden not defteri ve kalem çıkarmaya çalışırken aynı zamanda Gamze de bana yaklaşmış ve kulağıma doğru konuşmaya başlamıştı.

"Akrep Sadık'a aldırma. Her zaman fazla dakik olduğundan ona bu ismi taktık. Uğraşır herkesle ama zekilerle daha fazla uğraşır."

Gamze'nin yaptığı açıklama beni aydınlatırken bir kısmı ise aklımın karışmasına neden olmuştu. *Zeki olduğumu nereden biliyorlardı ki?* Ankara'daki üniversitede sınıf üçüncüsüydüm ama hiçbir zaman bundan övgüyle bahsetmezdim.

"Beni tanımıyor bile," diye itiraz ettiğimde Gamze geniş bir şekilde gülümseyerek yanıma daha da çok yaklaştı.

"Aslında tanıyor tatlım. Sen şu Ankara'daki Gazi Üniversitesi'nden transfer olan kız değil misin?" Söylediklerileyle beni şaşırtırken yüzündeki gülümseme iyice yayıldı.

"Evet de sen nereden biliyorsun bunu?"

"Çünkü senden önce okul geçmişin ve bilgilerin geldi. Yani sınıftaki çoğu kişi aslında senin kim olduğunu biliyor."

Gamze beni aydınlattığında omuzlarımı gerginlikle düşürerek gözlerimi sınıfta gezdirdim ve aslında biraz öncekinin aksine kimsenin benim yeni öğrenci olduğumu umursamadıklarını fark ettim. Arka sıralardan sarışın bir çocukla göz göze geldiğimde bana öpücük atarak sırıtmıştı. Yılışık

tiplerden de oldum olası nefret etmişimdir ve anlaşılan o ki sınıfımda bir hayli bu tiplemelerle yüz göz olacaktım.

"Ayrıca bayağı iyiymişsin. Sonunda kendime benzer birini bulduğum için çok memnunum açıkçası. Bu sınıftaki çoğu kişi fazla boş geziyor. Gereksiz insanlar yani. Bu arada Gamze ben," diyerek devam ettiğinde bakışlarımı arka sıralardan çekip de Gamze'ye çevirdiğimde tokalaşmak üzere elini bana doğru uzattığını gördüm. Aslında oldukça garip bir şekilde karşılaşmış olsak da Gamze'ye hemen ısındığımdan uzattığı eli şevkle tuttum.

"Melek ben de."

Aslında çabucak arkadaş sahibi olan bir tip değildim. Ne zaman birileriyle sıkı fıkı olup da kaynaşsam bana öncesinde çok soğuk biri gibi göründüğümü söylüyorlardı ama Gamze'de beni çeken başka bir şey olmuştu. Yabancı biri gibi bana yaklaşmamış aksine çok doğal davranmıştı. Bunu ders boyunca bana geçirdikleri dört dönemi kısa bir şekilde özetlediğinde anlamıştım.

İki yıl boyunca Ankara'da gördüğüm eğitimle buradaki arasında pek de bir fark yoktu. Konular aynıydı, sorular ve cevaplar yine aynıydı. Yani üniversite her yerde üniversiteydi.

Mimari Tasarım dersi boyunca iki yılın birikimini şevkle Akrep Sadık diye bahsettikleri yeni hocamla paylaştığımda yaşadığımız o geç kalma mevzusunun çabucak unutulduğunu anladım. Gecikmelerimden ya da fiziksel özelliklerimden ziyade başarılarımla ön planda olmayı seviyordum.

İki saat boyunca keyifle geçen dersten sonra Sadık Hoca kol saatine bakıp da ara verdiğini söylediğinde hemen yanımda oturan Gamze'den aldığım eski ders notlarını toparlayarak ayaklandım. Ders arasına çıkmak için heyecanlanıyordum. *Çünkü onu yeniden görecektim.* Fakat tam da toparlanırken arka taraflardan gelen cilveli bir kız sesi tüm dikkatimi dağıtmış ve istemeden de olsa söylediklerine kulak misafiri kesilmiştim.

"İşte sürekli benimle takılmak, vaktini bana harcamak istediğini falan söylüyor. Biliyorsun yazın da aynı plajdaydık. Dayanamıyor yokluğuma. Eh, ben de kıyamıyorum tabii."

Koyu dalgalı saçlara ve tonunu tam seçemediğim yeşil gözlere sahip olan kıza dikkatli bir şekilde bakarken tavrının oldukça yapmacık olduğunu fark ettim. Eski üniversitemde de vardı böyle tipler. Söz konusu ya erkekler oluyordu ya da yaz boyunca yapılan maceralar ama anlıyorum ki arkada konuşan kız ikisini de aynı zaman içerisinde gerçekleştirmişti. Gamze de

oturduğu yerden ayaklandığı sırada nereye baktığımı fark etmiş olacaktı ki suratı düşerek gözlerini devirdi.

(Selen Sönmez)

"Dönem başlayınca Selen Sönmez'in hız kesmez flörtleri de onunla birlikte başlıyor. Hep böyle. Gına geldi yapmacıklığından. Ona kalsa tüm üniversite, yok yok tüm evren ona aşık. Bak şimdi, ne yapacağım?" Gamze'nin söylediklerine dikkat kesilirken kızıl saçlarını arkaya doğru attığında boğazını temizleyerek hafif bir şekilde öksürdü.

"Yine kimden bahsediyorsun Selen'ciğim? Ah, dur tahmin edeyim. Kesin Kıvırcık Fırtına İlker, değil mi? Yok yok vazgeçtim Berkay. Ah, hayır yaa kesin Enes! Değil mi doğru tahmin ettim?" Gamze'nin arsız ve dalga geçer tavrına sırıtırken adının Selen olduğunu öğrendiğim kız kaşlarını kaldırarak kollarını birbirine kenetlediğinde umursamaz bir tavırla başını dikleştirdi.

"Murat canım." Duyduğum isimle yüzümdeki gülümseme çekilirken gözlerimi neredeyse ışık hızıyla Selen'e doğrultum. *Hangi Murat'tan bahsediyordu? Benim Murat'ı mı diyordu? Yok canım! Koca üniversite de sanki sadece bir tane mi Murat vardı?*

"Hangi Murat? Sultan Murat mı?" Gamze iç sesimi hâlâ sürdürdüğü alaylı tınısıyla dışarı vurgularken Selen'in vereceği cevabı pür dikkatle dinliyordum. *Allah'ım lütfen Özkan demesin... Lütfen!*

"Özkan tabii ki! Aşağısı kurtarır mı sanıyorsun?"

Duyduğum soy isimle yüzümdeki kan her bir damlasına kadar çekilirken dengemi tutmak için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldım. Omzuma geçirdiğim çanta benden bağımsız bir şekilde yere düşerken gözlerim buğulanmaya başlamıştı bile. *Bu yapmacık kız Murat'ın sevgilisi miydi? Yeni üniversitemdeki nefret listemin başını çekecek gibi görünüyordu.* Hemen yanı başımda benimle birlikte dikilen Gamze ise Selen'in söylediklerine pek inanmamış gibi görünüyordu.

"Selen?" diye seslendiğinde Selen çantasını tıpkı dizilerdeki zengin, havalı kızlar gibi kolunun dirseğine yerleştirmiş, merdivenlerden inerek sınıftan çıkmak üzereydi.

"Yine ne var?" diyerek sitemle soluduğunda Gamze sırıtarak sağ elini havaya kaldırmış ve orta parmağını hiç çekinmeden Selen'e doğrultmuştu. Gözlerim iyice şaşkınlıktan açılırken Gamze de hiç çekinmeden parmağını onun gözüne sokmaya devam etmişti.

"Bu sana girsin canım."

"Vizyonsuz," diyerek mırıldandıktan sonra arkasına bir daha bakma gereksinimi duymadan sınıftan çıkmıştı adının Selen olduğunu öğrendiğim kız.

"Aman kıçımın kenarı. Sanki kendisi çok vizyonlu."

"Doğru mu söylüyor?" Sesimin titremesine engel olamazken merakıma yenik düşmüştüm.

Lise döneminde de böyle kızlara çok rastladığım için hiçbir zaman Murat'ın yanına yaklaşma cesaretinde bulunamamıştım. İlgiyi seven ve oldukça güzel olan her kızı onun çevresinde gördüğümde kendimi hep yetersiz hissetmiştim. Bazı zamanlar ise aynanın karşısına geçip onun için yeteri kadar güzel olmadığımı düşünüp göz yaşlarına boğulurdum. Murat söz konusu olduğunda kendimi hep yetersiz görür ve bana asla bakmayacağını düşünürdüm.

"Aslında zannetmiyorum ama İnşaat Mühendisliğinin gözde prensinin ünü de kendinden önce gelir. Bayağı çapkındır Özkan. Yani yüzde ellilik bir durum söz konusu." Gamze havada sallamış olduğu elini indirerek omuzlarını düşürüp dudaklarını bilmediğini belirtircesine büzdü ve ardından içimi hiç rahatlatmayan o açıklamayı yaptı.

Çantasını koluna alıp da sınıftan çıkmak için harekete geçtiği sırada ben de onu takip ettim. Mimarlık binasının koridorlarında ilerlerken cep telefonumu çıkarıp Eda'ya nerede olduğuyla ilgili küçük bir mesaj attım fakat onun dersinin bir saat daha süreceğini öğrendiğimde Gamze'nin peşinde yürümeye devam ettim.

Binadan bahçeye çıkarken aynı sınıfta bulunduğumuz birkaç kız Gamze'ye Selen'le iyi uğraştığını dile getirerek onu desteklemişti. Anlaşılan pek de yeni bir şey değildi bu tavırları. Yeni olan tek şey ben gibi görünüyordum. Aynı kızlar benimle tanıştıktan sonra yollarını çevirip başka tarafa doğru ilerlerken Gamze'nin peşine takılıp bir çardağın altındaki banka oturmuştum. Tam ceketimin cebinden telefonumu çıkarmak üzereydim ki Mühendislik Fakültesi'nin kapısında küçük bir uğultu kopmasıyla gözlerimi oraya çevirdim. *İşte oradaydı...*

(Çıkış kapısından çıkan Murat ve arkadaşları temsili...)

"Hiçbiriniz iflah olmayacaksınız değil mi?" Daha bu sabah tanıştığım kapalı kız Derya, Murat'ın saçlarını dağıtarak çıkış kapısından dışarı adım atan dört adamın yanından uzaklaşırken kulaklarım sadece onun kahkahasına, gözlerim ise gülüşündeki çukurlara odaklanmıştı.

Arkadaşlarıyla birlikte gülüşerek dışarı çıktığında gözlerimi onun üzerinden bir saniye olsun çekemedim. Yıllar geçmesine rağmen sanki hâlâ lise koridorlarındaydık ve ben yine gizlice onu izliyordum. Fiziksel olarak pek de değişmemişti. Koyu kahverengi saçları lisedekinin aksine artık daha erkeksi duruyordu. O zamanlar çoğu kişi gibi o da havaya kaldırırdı saçlarını ama şimdi dağınık bırakmıştı. Çikolata rengindeki gözlerindeki o muzip bakışlar hiç değişmemişti. Çevresine her an ansızın bir şey yapacak yaramaz çocuklar gibi bakıyordu. *Ve gülüşü... Yanaklarının çevresinde oluşan belli belirsiz gamzeler...* Hâlâ aynıydı. Nefesim kesilirken ruhum çırpındı, kalbim ise bayram yerine döndü. Sanki karanlık yok olmuş da onun varlığıyla gün yeniden aymıştı.

Onu varlığımdan habersiz bir şekilde izlerken yıllar boyunca resmine bakıp da kurduğum hayaller tazeliğini hiç yitirmeden kalbimin en ücra köşesinden sıyrılıp yeniden canlanlanmıştı. Önce onun elini tutarak bir dans pistindeydim, sonrasında ise lunaparkta çocuklar gibi eğleniyor, sahil kenarında koşturuyorduk. *"Bir gün,"* diyordum hep kendi kendime. *Bir gün tutacağım elini, hissedeceğim kokunu, bileceğim yanımda olduğunu. Ya da bunlar sadece basit bir hayalden ibaret kalacaktı. Ben ona asla yaklaşacak cesareti bulamayacaktım.*

Lise hayatım boyunca beni bir kez olsun fark etmeyen o genç adam daha bu sabah, bu yeni üniversitemin ilk saniyesinde bana güzel olduğumu söylemişti. İçimi gıdıklandıran sesini yeniden kulaklarımda hissettiğimde bunun ne kadar normal olduğunu düşündüm. *Ya da gerçekten normal miydi?*

Gözlerimi bir an olsun ondan çekemezken aralarında sadece İlker'i tanıdığımdan ansızın onunla göz göze gelmiştik. Beni hemen tanıdığını belirten o arsız gülümseme yüzünde yerini almış ve göz kırpmıştı. Bakışlarımı ansızın kaçırırken yanımda oturan Gamze ise başını telefonundan kaldırarak bana çevirmişti.

(Gamze Yavuz)

"Kimi izliyorsun? İlker'i mi?" Başımı hayır anlamında salladıysam da Gamze Mühendislik Fakültesi'nin önünde dikilen dört genç adama bakarak konuşmaya hız kesmeden devam etti.

"Tatlı çocuk değil mi? Böyle kıvır kıvır saçlar falan acayip karizmatik gösteriyor ama adeta bir ayaklı kadın avcısı." *Bahsettiği mevzuyu az çok magazin sayesinde biliyordum.*

"Kimseyi izlemiyorum. Sadece sabah karşılaş..." Cümlem havada asılı kalırken bakışlarım ise yine ona doğrulmuştu ama bu kez yanına yaklaşmış ve kolunu onun koluna dolamış olan kızı gördüğümde tanıdık olduğunu anladım. Selen'di ve Murat'ı kolundan çekiştirdiği gibi bahçenin başka bir tarafına doğru sürüklüyordu.

"Bana vizyonsuz diyene bak... Görüyorsun, değil mi? Çocuğa nasıl sırnaştı da götürdü görgüsüz? Salak bu Selen, vallahi bak, katıksız salak hem de."

Gözlerimin acıyla yanıp ama göz yaşlarımın dökülmemesi tanıdık bir histi. Lisede de çok olurdu. Ne zaman onu bir başkasıyla görsem sanki biri boğazımı sıkıyormuş gibi nefes alamazdım. Bunalır, o ortamdan hemen kaçmak isterdim. Fakat yapamıyordum işte. Selen onu başka bir çardağın altına çekip de deri ceketinin yakalarıyla oynarken bile izliyordum onları.

"Onun da pek itirazı yok gibi," diye mırıldandığımda sesimi tok tutmaya çalışmıştım ama başarılı olup olmadığım tartışılırdı.

"İnan bana, Murat herkese karşı öyle. Mavi boncuk dağıtma konusunda İlker'le kapışırlar. Fakat hepsi aynı değil. İlker'in yanındaki şu uzun boylu olanı görüyor musun?"

Gamze'nin anlattıklarını dinlemeye çalışırken gözlerimi de ondan uzak tutmak için özellikle çaba sarf ediyordum. İşaret ettiği yere baktığımda ise İlker yanındaki iki kişiye Murat'ı işaret ediyor ve tahmin ettiğim kadarıyla onunla dalga geçiyordu. Yanındaki diğer iki kişiye gözlerimi diktiğimde ise birinin aralarında bayağı uzun olduğunu, diğerinin ise onun aksine aralarında en kısa olduğunu fark ettim.

"Enes Erdem. Aşırı tatlı, yani en azından benim için öyle. Üniversitenin ilk yılından beri birbirimize karşı boş değiliz. O benden, ben de ondan hoşlanıyorum."

"Sevgili misiniz?" diye merakla sorduğumda işaret ettiği çocuğu izlemeye devam ettim. Gerçekten uzun boyluydu ama Gamze'nin yanına yakışacak kumral bir tene sahipti.

"Hayır, onu reddettim. Birkaç kez," dediğinde gözlerim iyice açılarak ona döndüm. *İnsan hoşlandığı çocuğu neden reddederdi ki? Murat bana bir adım atsa bana ona uçacaktım*.

"Neden? Çok fazla boy farkı olduğu için mi?" diyerek dalga geçtiğimde kıkırdayarak omzuma hafif bir şekilde vurdu.

"Hey! O işin şirin kısmı bir kere," diyerek itiraz ettikten sonra yeniden ciddi bakışlarına büründü ve dudaklarını araladı.

"Onları görüyor musun?" diye sorduğunda bakışlarımı Murat ve arkadaşlarına çevirdim, Gamze de anlatmaya devam etti.

"Murat Özkan, İlker Altan, Enes Erdem ve Berkay Yaman. Enes ve Murat İnşaat, Berkay ve İlker de Çevre Mühendisliği'nde okuyorlar. O dörtlü biraz fena Melek, hatta çok fena. Ha unutmadan bir de Erdinç Arslan var tabii. Mahşerin beşinci atlısı ama o Boğaziçi'nde Halkla İlişkiler okuduğu için burada adı pek geçmez. Her neyse, dediğim gibi o dörtlü fena. Daha doğrusu Enes dışındaki diğer hepsi fena. Adları çıkmış dokuza, inmez sekize. Özel Üniversitede de olabiliriz ama hepsi buranın resmen gözdesi. Sadık Hoca'nın seninle uğraşması da bu yüzdendi yani. Kampüsteki tüm kızlar İlker ya da Murat'la birlikte olmak için can atıyor resmen. Enes içlerinde en muallim, Berkay ise en şen şakrak. Bu yüzden pek dikkat çekmiyorlar ama bunlara rağmen Enes benim için biraz fazla. Arkadaşlarının nasıl insanlar olduğunu bildiğim için aldatılmaktan korktum gerçeği söylemek gerekirse."

Gamze tereddüt bile etmeden bana içindekileri döktüğünde gözlerim de o dörtlünün arasında gidip gelmişti. İlker'i zaten Murat'ın sosyal medyasından ve magazin sitelerinden az çok biliyordum. Enes bakışlarıyla bile gerçekten sakin biri gibi görünüyordu. Berkay ise İlker her ne anlatıyorsa kahkaha atıyordu. *Ve Murat... Hâlâ başka bir çardağın altında Selen'le gülüşüyordu.* Daha bu sabah bana güzel olduğumu söyleyen adam şimdi gözlerimin önünde bir başkasıyla flörtleşiyordu.

"Selen'i görüyorsun değil mi? Nasıl da kur, nasıl da cilve yapıyor Murat'a? Peki amaç ne? Onun yatağına girmek." Bakışlarımı doğrudan Gamze'ye çevirdiğimde bana gerçek olduğunu belirten bakışlar atarak omuzlarını düşürdü.

"İşte bu yüzden onlardan biriyle olmak istemiyorum. Her ne kadar bu hoşlandığım çocuk olsa bile."

Gamze tereddüt bile etmeden yeni tanıştığı kişiye, yani bana duygularını anlatırken gözlerimi bahsettiği dörtlüden alamıyordum. Aslında gerçekten kafa yormak istediğimde mantıklı davranıyordu. Sonradan acı çekmemek uğruna kalbine söz geçirmeyi öğrenmiş ve kalkanını kuşanmıştı.

Peki bunca yıldan sonra ben nasıl davranacaktım? Asla benim olmayan, belki de hiç olmayacak biri için yas tutmaya ya da hayaller kurmaya devam mı edecektim? Hayatımın geri kalanında bir başkasıyla olmak bile istemezken zihnimde canlandırdığım hülyalara mı tutunacaktım? Kalbimi

bir gün yok sayıp da önüme bakabilecek miydim? Sorularımın hepsi cevapsız kalıyordu ve öğrenmek için ihtiyacım olan tek şey biraz zamandı.

3.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Ed Sheeran - Photograph

3.Bölüm

"We keep this love in a photograph. (Aşkımızı bir fotoğrafta saklıyoruz.)

We made these memories for ourselves. (Bu anıları kendimiz için oluşturduk.)

Where our eyes are never closing. (Gözlerimizin asla kapanmadığı o yerde,)

Our hearts were never broken, (Kalplerimizin asla kırılmadığı o zamanda,)

And time's forever frozen, still. (Ve zaman hala sonsuza kadar donmuş halde.)"

Ed Sheeran - Photograph

***

Elimdeki çatalımla birlikte önümdeki tabakta bulunan tavuk parçalarını sağ, uzun boru makarnalarını da sol tarafta küme haline getirirken zihnimden hâlâ yeni sınıf arkadaşım Gamze'nin söyledikleri geçiyordu. *O dörtlü biraz fena...*

Eda'nın okuldan geldikten sonra akşam için hazırlamış olduğu kremalı tavuklu makarna ve mevsim salatası oldukça lezzetli olsa da iştahım yoktu. Kulağımda çınlayan söylentiler ve gördüklerim aklımın her bir hücresini kapsamış, başka bir şey düşünemez olmuştum. Gerçi yeni tanıdığım birinin sözlerine pek aldırış etmemem gerekirdi ama Gamze bana karşı oldukça cana yakın davrandığından söyledikleri de kulağıma mantıksız gelmiyordu. Haklı bile olabilirdi.

Lisenin üçüncü sınıfına dek Murat'ın çevresi her zaman kızlarla dolu olmuştu. O zamanlar bile aşırı çapkındı. Ne zaman başımı ona çevirsem ya birileriyle gülüşür ya da flört ederdi. Bense o zamanlar küçük olduğumu düşünür değil yanına yaklaşmaya, iki kelam etmeye bile çekinirdim. Hatta bazen o kadar çok çekimser davranırdım ki koridorda onu gördüğümde bile

yolumu çevirerek başka taraftan yürürdüm. *Gerçi benim farkımda bile değildi.* Bazen de onu kendi arkadaş çevremde görsem bile yanına yanaşmaz, öylece uzaktan izlerdim. *Uzaktan kendi kendime severdim gizlice. İnsan nasıl hiç konuşmadığı, yanına dahi yaklaşamadığı birine bu kadar bağlı kalabiliyordu? Bilmiyorum ama ben yıllarca içimde saklayarak büyütmüştüm ona olan sevgimi. Sanki birileri bilse, yüreğimden onu söküp alacaklarmış gibi hissederdim. Ve bazen de gerçekten onu benden almak isteyenler olurdu.*

Üniversite ortamı lisedeki gibi masum değildi. Gerçi lise de pek masum sayılmazdı ama buradaki serbest hayat seviye atlıyordu. Bu dünyanın içinde herkes neyi isterse onu elde edebilme hakkına sahipti. Gamze'nin söyledikleri sadece beraber geçirdiğimiz ilk ders arasındakilerle sınırlı kalmamıştı elbette. Beraber geçirdiğimiz diğer dersler ve aralar boyunca bana Murat ve çevresinden bahsetmeye devam etmişti. Ve hatta onun yatmış olduğu kızlardan da bahsetmişti. *Selen ise henüz bunlardan biri değildi.*

Lisedeyken de çapkın olduğunu bilirdim ama Gamze'nin anlattıklarından sonra Murat'ın İstanbul'a yerleştiğinden bu yana hayatını çok değiştirdiğini fark ettim. Sadece fiziksel olarak değil aynı zaman da kişilik olarak da başka birine dönüşmüştü. Gerçi Murat'ın her zaman özgür bir hayatı olmuştu ama bu kez başkaydı. Pekâlâ, lise döneminde gözlerimin önünde yaptığı yaramazlıkları da bilirdim ama en azından o zamanlar kendini daha ağırdan satmayı bilirdi fakat bugün duyduklarımın benim tanıdığım o eski Murat'la hiçbir alakası yoktu. *Sahiden bu kadar değişmiş miydi?*

"Sende bir haller var. Ne oldu? Kötü mü geçti ilk günün?" Elindeki çatalı bırakarak bana bakışlarını diktiğinde başımı yemediğim tabaktan kaldırarak Eda'ya çevirdim. *Bir de işin Eda kısmı vardı tabii.*

(Eda)

Fakültelerimiz ayrı taraflarda olduğu için Eda'yla ilk dersler boyunca hiçbir arada görüşmemiştik ama öğle saatinde onu karşıma aldığımda gözlerini benden kaçırmayı tercih etmiş ve sürekli beni geçiştirmişti. Üstelik bunu tüm gün boyunca sürdürmüş, okul bitiminde ise benimle gelmek yerine nişanlısı Ahmet'le vakit geçirmeyi tercih etmişi. Hatta onu eve Ahmet bırakmıştı. Bir tarafım beni yanında çanta gibi taşımadığı için memnundu ama diğer tarafım ise bunca zaman boyunca Murat'la aynı üniversiteyi paylaşırken bana neden bundan bahsetmediğini sorguluyordu. Üstelik bugün onu tam hesaba çekeceğim sırada yanımıza Derya gelmiş ve

içimde tuttuklarım da yine içimde kalmıştı. Eda ve Derya koyu bir şekilde sohbet ederken aralarındaki bir konuşma ise oldukça dikkatimi çekmişti. Meğerse Murat ve Derya çok yakın arkadaşlarmış. Üstelik babaları da aynı İnşaat Firması'nı yönetiyorlarmış ve hatta üniversite bittikten sonra Derya ve Murat aynı şirketin başına geçeceklermiş. Yaklaşık bir aydır burada olmama rağmen her şeyi yeni öğreniyordum ve bu oldukça sinir bozucuydu.

"Yoo. Şaşkınlığı üzerimden atamadım hâlâ." Sesimin sert çıkmamasını umsam da düşündüğüm gibi olmamıştı. Çatalımı tabağın kenarına bırakırken sesim de oldukça gergin çıkmıştı.

"Murat'ı gördün tabii," dediğinde dudaklarımdan nefesimi sitemle dışarı bıraktım. *Demek sonunda halimi fark edebildin benim çok sevgili kuzenim.*

"Biliyordun değil mi?"

"Allah aşkına Melek! Aynı üniversitedeyiz, elbette biliyordum." En azından inkâr etmiyordu. Eda asla yalan söylemez ama bazen derin mevzuları gizlerdi.

"Bunca zaman boyunca benden bunu neden sakladın?"

"Nasılsa görecektin Melek. Ben de sürpriz olsun istedim." Bir kaşımı kaldırarak onu incelerken aslında kastettiğimin bu olmadığını anlamasını diledim.

"Eda bundan bahsetmiyorum zaten. İki yıl boyunca sen bu adamla aynı üniversitedeydin. Benden bunu nasıl saklarsın?"

"Melek, seni tanımıyor muyum ben? Sana söyleseydim ne olurdu biliyor musun? Allah'ın her günü telefonda senin sızlanmalarını dinlerdim." Söyledikleri aklımı karıştırıp kaşlarımın çatılmasına neden oldu. *Bu da ne demekti şimdi?*

"Nasıl yani?" diye sorduğumda Eda omuzlarını düşürerek oturduğu yemek masasından kalkıp ayağa dikildi.

"Nasıl mı? Hemen gösteriyorum." Baş parmağı ve serçe parmağını kullanarak telefon yapıp kulağına yaklaştırdığında benimle dalga geçeceğini anlamıştım.

"Eda! Murat nasıl? Yanında bir kız var mıydı? Eda bak doğruyu söyle! O sosyal medyaya koyduğu kız kimdi? Eda cevap ver! Eda kime diyorum?"

Sesini incelterek beni taklit ederken oturduğum ahşap sandalyeye yaslanarak kollarımı birbirine doladım ve yapmış olduğu taklide kahkahamı serbest bırakarak karşılık verdim. Beni gereğinden fazla iyi tanıyor olması bazen sinir bozucu olabiliyordu. Üzerimdeki gerginlik ve ona olan öfke

ansızın yok olurken gülümsememi bastırarak ciddi ifademi bürünmeye çalıştım.

"Aşk olsun Eda."

"Hiç aşk olsun falan deme. Tanıyorum seni. Lisedeyken nasıl da omzumda ağlardın her gün."

Yüzündeki tebessümle yeniden sandalyesine otururken ben de önümdeki tabağı biraz ittirerek ona baktım. Haklıydı. Lise zamanlarında okullarımız farklı olsa da ben her gece yatmadan önce soluğu Eda'nın odasında alır ve yaşayamadığım aşk kırıntılarını gözyaşlarımla onun omzuna boşaltırdım. Yanaklarımı avucumun içine alarak gözlerimi Eda'ya diktiğimde tıpkı lise yıllarında olduğu gibi yine içimi dökmeye başladım.

(İçi giden bir Melek)

"Offf! Git gide daha yakışıklı olmamış mı ama? Erik gibi çocuk resmen. Tam böyle eline alıp tuza bandırarak kütür kütür yemelik." Kendi kendime kurduğum hayallerle iç çekerken Eda da karşımda gözlerini devirerek karşılık verdi.

"Son yıllarda bayağı iyi oldu ama sakın umutlanma Melek. Sakın." Keskin bir tavırla laflarını bana dizerken tüm hevesimi de kursağımda bırakmayı başarmıştı. Neden birdenbire bu kadar aksileştiğini anlamıyordum.

"O nedenmiş?" diyerek sızlanıp küçük çocuklar gibi dudaklarımı büzdüğümde dik bakışlarını bana doğrultmayı sürdürdü.

"Bir de soruyor musun? Kızım, bak bunun içkisi var, sigarası var." Omuzlarımı düşürerek alık bakışlara Eda'ya gözlerimi diktim. *Ne kadar da yaratıcı bir bahane ama! Sanki bunların hiçbiri nişanlısı Ahmet de yok...*

"Azıcık yaratıcı ol be Eda! O tüm erkekler de var." Verdiğim cevaba karşılık gözlerini bir kez daha devirirken oturduğu sandalyeden kalkıp yemek masasını toplamaya başladı. *Aynı zamanda söylenmeye de devam etti tabii.*

"Melek! Delirtme beni! Bu çocuk günde kaç kızla flört edip sabaha kimlerle uyanıyor haberin var mı senin?"

"Yoo. Senin var mı?" Elime geriye kalan bulaşıkları alıp onun peşine düştüğümde alayla karşılık verdim.

Aslında hem Gamze sayesinde hem de bugün gördüklerimden sonra tahmin etmesi o kadar da zor değildi ama yine de Eda'yı çıldırtmaya devam etmek istedim. Benden sakladıklarından sonra ancak bu şekilde intikamımı alabilirdim.

"Çıldırtma beni Melek," diye söylenirken bir taraftan da ona sudan geçirerek uzattığım kirli bulaşıkları bulaşık makinesine dizmekle uğraşıyordu.

"Ayrıca bu Murat da çözemediğim başka bir şey var," diye devam ettiğinde otuz iki diş sırıtarak onu sinir etmeye hız kesmeden devam ettim.

"Havası değil mi?"

"Karbondioksit canım o. Oksijen değil!"

"Off Eda ya! Esprine tüküreyim senin!" Bu kez ben sitem ederek söylenirken elimdeki tabağı hışımla alıp makineye atmış, ardından da kollarını birbirine dolayarak bedenini tezgâha yaslamıştı.

"Hiç sızlanma. İyice kendine takıntı ettin şu çocuğu. Bir silkelen, bir kendine gel. Gerçekten Melek anlamıyorum seni. Gençsin, güzelsin. Kaç yıl geçti? Hiç mi birileri olmadı? Hiç mi kimseyi tanımak istemedin? Kimseyi almadın mı hayatına?"

Ardı ardına sorduğu sorular beni köşeye sıkıştırırken boğazımda oluşan düğümle birlikte yanından uzaklaşıp pencere kenarına gittim. Perdeyi usulca çekerek Taksim'in arka sokaklarında kalan dar caddedeki sessizliği gözlerimde biriken acıyla selamladım.

Birileri olmuş muydu? Hayır. Çünkü hiçbir zaman buna izin vermek istememiştim. Lise boyunca pek de dikkat çeken bir tip olmadığımdan erkeklerin tercih ettiği biri değildim. Gerçi Murat dışında da kimse benim tercihim değildi. Ankara'da geçirdiğim iki yıllık üniversite hayatımda ise ayağıma gelen birkaç kişi olmuştu ama yine de istememiştim işte. Bir başkasıyla olursam ona olan sevgime ihanet edeceğimi varsayardım. Bir başkasıyla mutlu olmayı bile aklımdan geçirmezdim.

"Hayır," diyerek fısıldadığımda tezgâhın kenarından ayrılarak yanıma yaklaştı ve omzuma dokundu Eda.

"Nasıl başardın bunu?"

"Kalbim bir başkasını istemeyecek kadar bağlı çünkü ona," diye mırıldandığımda yanağıma süzülen damlayı baş parmağıyla sildi.

"Elinden bir şey gelmez bu saatten sonra." Kurduğu cümleler kaşlarımın çatılmasına neden olurken aklım daha da çok karışmıştı. *Neden böyle demişti ki şimdi?*

"Neden böyle diyorsun?" diye sorduğumda gözlerini kaçırarak benden uzaklaşmayı tercih etti. Yanına yaklaşıp kolundan tutarak bana çevirdiğimde ise bu kez de göz göze gelmekten kaçındı.

"Bir şey sordum Eda. Senin bildiğin ama benim bilmediğim bir şeyler mi var?" Başını hayır anlamında sallarken tutmuş olduğum kolunu da ellerimin arasından çekti. Fakat kaçırdığı bakışları benden bir şeyler sakladığının belirtisiydi.

"Yok. Bildiğim bir şey yok yani," dediğinde bile ona inanmamıştım.

"Sen onu, bunu, Murat'ı bırak da teyzemi aradın mı bugün?" Mevzu aniden değişirken neden annemden bahsettiğini de anlamıyordum. Tüm gün boyunca annem arayarak beni sürekli rahatsız etmişti ama Eda'nın bundan haberi olduğunu bilmiyordum. Bana ulaşamadığı zamanlarda aradığı kişi genelde Eda'nın annesi teyzem Yeşim olurdu.

"Yoo. Neden arayacakmışım ki?" diye sorduğumda omuzlarını düşürerek nefesini dışarı bıraktı ve ben de korkmaya başladım. *Umarım düşündüğüm şey başıma gelmiyordur.*

"Melek... Bak, bir şey söyleyeceğim ama sinirlenmek yok. Tamam mı?"

"Eda sakın, sakın düşündüğüm şeyin gerçekleştiğini söyleme bana."

"Annem teyzeme senin benim yanıma taşındığını ve okul değiştirdiğini söylemiş." Bir elim *şap* diye alnımda ses çıkarırken saçlarımı diplerinden yolup atmak istedim. *Neden tüm olumsuzluklar beni bulurdu ki? Neden bir işim de yerinde gitmezdi? Hayır madem aşkta kazanamıyorum bari işte kazanayım! Büyük bir belanın içerisindeydim. Annem canıma okuyacak ve muhtemelen beden ölçülerimi öğrenip mezar taşımı ayarlayacaktı.*

"İzninle ben bir zahmet öleyim o zaman."

"Sana günlerdir ulaşamayınca annemi sıkıştırmış köşeye. Eh, o da bülbül gibi ötmüş."

"Ulan teyze! Ulan teyze! Yaktın benim başımı!"

Mutfağın içinde dört dönerken pantolonumun cebimdeki telefonu çıkararak tüm gün boyunca gelen aramaları gözden geçirdim. Annem tam on yedi kez aramış ve sadece aramakla kalmamış aynı zamanda, *"Aç şu telefonu! Getirtme beni oraya!"* diyerek de mesaj atmıştı. Okulda olduğum için aramaları ve mesajını görmezden gelmiştim ama şimdi kaçacak deliğim, sığınacak dalım yoktu. Bir şekilde elbette öğrenecekti ama bu kadar yakın zamanda olacağı aklımın ucundan geçmemişti.

"Yani anlayacağın bir teyzemi araman gerek," dediğinde Eda gözlerime devirerek elimdeki telefonu iyice sıktım. Annemi aramam gerekiyordu ama önce beni bu yanardağın içine atan teyzemi arayacaktım.

"Hayır canım. Önce ananı arayacağım," diyerek mutfaktan çıkıp hışımla kendi odama doğru ilerlemeye başladım.

Eda da peşimden gelirken suratındaki o muzır ifadeyi benden saklamak için özellikle çaba gösteriyordu. Her zaman olduğu gibi kendine eğlence çıkaracağından emindim.

Teyzemin numarasını bulup arama tuşuna bastıktan sonra birkaç saniye boyunca çalan sesi dinlemek zorunda kaldım. Ardından sonunda benden kaçışı olmadığını anlayıp açtığında ise doğrudan püskürmeye başladım.

"Teyze Allah aşkına sen ne yaptın?" diye bağırdığımda Eda biraz daha sessiz olmam için kolumdan dürttü ama ona omuzlarımı silkerek karşılık verdiğimde ise yatağıma oturup beni izlemeye devam etti, ben de teyzemi dinlemeye.

"Teyzeciğim vallahi çok zor durumda kaldım. Annen çok sıkıştırdı beni."

"Teyze, senin ablan olacak o diktatör Feride'nin nasıl bir psikopat olduğundan haberin var mı acaba? Ha?" Anneme yaptığım benzetme Eda'nın yatağımda kahkaha atarak tepinmesine neden olurken teyzem ise elbette annemin tarafını tutmak için vakit kaybetmemişti.

"Aaaa! Annesi hakkında neler diyor? Çok ayıp Melek."

"Asıl size ayıp ya! İspiyonlamışsın beni küçük çocuklar gibi. Hem Eda da burada. Neyin stresini, sıkıntısını yapıyor bu hatun?"

"Ama Eda nişanlı işte kuzucuğum." Gerginlik bedenimin her yanına yayılırken öfkem ise daha ağır basıyordu. Büyüklerimizdeki bu zihniyeti anlamıyordum. *Bir kadın olarak bir şeyleri başaramaz ya da ayrı yaşayamaz mıydım? İlla bir erkeğe ihtiyaç duymam mı gerekiyordu? Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu? Bu ne saçmalık!*

"Gerçekten pes yani teyze. Hayatımı kurabilmem için illa bir erkeğe ihtiyacım mı olması gerekiyor? İyice cahilleştiniz siz." Eda annesiyle olan konuşma tarzımı beğenmemiş olacaktı ki kahkahaları kesilmiş ve bana kaşlarını çatarak bakmaya başlamıştı.

"Melek bak geliyor terlik." Teyzem elbette beni pek de ciddiye almıyordu.

"Bir de belediye başkanı karısı olacaksın. Asıl sana geliyor terlik."

"Hadi benim güzel yeğenim nazlanma da anneni bir ara. Gönlünü al. Hadi kuzum, kapatıyorum ben."

"Teyze bak..." Cümlemi bitirmeme izin vermeden telefon suratıma kapatılmıştı bile. *Pekâlâ, daha fazla ne kadar annemden kaçabilirdim ki? İşte buraya kadardı.*

Eda'ya odamdan çıkması için küçük bir bakış attığımda başta çıkmak istemedi ama ona lütfen dercesine gözlerimle yalvardığımda ise omuzlarını

düşürüp çıktı. Annemle sürekli kavga ettiğimiz için buna şahit olmasını istemiyordum. Zaten alışıktı ama daha fazla onun da canının sıkılmasına lüzum yoktu.

Eda odamdan çıkar çıkmaz Whatsapp'a girip annemin numarasını aradım. Faturalı bir hattım olduğu için kolay kolay Almanya'yı arayamıyordum. Korkarak elim arama tuşuna dokunduğunda ise dudaklarımı kemirmeye başlamıştım. Telefon bir kez çaldı, iki kez çaldı ve üçüncü de annem nefesini vererek sonunda telefonu açtı.

"Anneciğim?" *En azından şirinlik yaparsam bir nebze de olsun öfkesini hafifletebilirdim, değil mi? Ya da sadece hayal kurmaya devam ederdim.*

"Kız Melek! Allah senin cezanı versin Melek! Sen ne haltlar yedin Melek?" Bağırışı kulaklarımın içinin kaşınmasına sebep olurken telefonu bir müddet çekerek onu dinlemeyi tercih ettim. *Bir yavaş gel be Diktatör Feride, bir yavaş gel!*

"Anne bir sakin olur musun? Ne bu şiddet, bu celal?"

"Ben sana ne dedim Melek? Ben sana teyzenlerin dibinden ayrılmayacaksın, onlar ne derse onu yapacaksın demedim mi? Sen bize haber bile vermeden nasıl üniversiteni İstanbul'a aldırırsın eşek sıpası?"

"Anne bir sakin ol," diye mırıldandığımda elbette sakin olmayacağını ve kaldığı yerden söylenmelerine, daha doğrusu feryatlarına devam edecekti.

"Yok yok! Yetiştiremedim ben seni. Ben seni orada başı boş bırakarak ettim hatayı."

"Anne başlama yine ya! Okuluma gidip geleceğim işte. Neyin derdi tasası bu?"

"Kız sen beni öldürecek misin? Okuluna Ankara'da da gidemiyor muydun? Ne bok yiyeceksin İstanbul'da?" *Ama Ankara'da Murat yoktu,* diyemedim elbette.

"Unuttuğun bir şey var anne. Eda da burada," diyerek kuzenimi öne sürdüğümde gelecek olan cevabı az çok annemin nefesini püskürtmesinden anlamıştım.

"Eda nişanlı! Sen de adam gibi bul birini dilediğin gibi ne yapıyorsan yap!" Annemle uzlaşmak teyzemle ya da bir başkasıyla konuşmaktan daha zordu. O kadar geri kafalı düşünüyordu ki aklında evlilik dışında hiçbir çözüm üretemiyordu ve bu da her defasında beni daha çok çileden çıkartıyordu.

"Eeeeh! Başlama yine! Vallahi bunalttın beni! İnsan evladının okuduğu meslekle gurur duyar, sense her defasında *'Evlen de, evlen!'* Bıktırdın beni

iyice!" Her telefon görüşmemizde olduğu gibi dayanamayıp ben de patladığımda bunun boşa kürek çekmekten farksız olduğunu biliyordum çünkü ne söylersem söyleyeyim annemin zihnindeki bulanıklığı temizleyemiyordum. Kafasına yerleştirmiş olduğu tüm düşünceler doğruydu onun için. Başkalarının ne istediği ya da ne düşündüğü pek de umurunda değildi.

"Ben biliyorum seni akıllandırmayı. Gitmeyeceksin o okula."

"Ne demek gitmeyeceksin?"

"Geleceksin buraya, kıçımın dibinde oturacaksın."

"Nasıl olacakmış acaba? Unuttun galiba Almanya'ya gelme yaşım çoktan geçti benim."

"Zehra teyzenin oğlu İsmet'le evlendireceğim seni," dediğinde elimdeki telefonu yere fırlatmamak için kendimi zor tuttum. *O kadar dil dökmeme rağmen hâlâ evlilik diyor, beni çileden çıkarıyordu.*

"Anne başlama yine. Vallahi anamsın demem kapatırım suratına telefonu."

"Evleneceksin Melek. Orada başı boş bırakmayacağım seni. Evlenip dibime geleceksin." Emrivaki bir şekilde bana istediği şeyleri yaptıracağına sanıyorsa çok yanılıyordu. Annem inatçı bir kadındı ama unuttuğu bir şey vardı ki ben ondan daha inatçıydım.

"Ne kadar kolay değil mi senin için birisiyle basit bir evlilik yapmak? Sevmediğin kişinin sana dokunduğunu hissetmek... Bunlar ne kadar normal geliyor sana öyle? Ama unuttuğun bir şey var anne. Sevdiğim kişi olmazsa isterse kralın oğlu gelsin kimseyle evlenmem. Anladın mı? Hiç kimseyle evlenmem!" Artık kendimi tutmak yerine içimdekileri boşalttığımda pek de etkili olmadığımı biliyordum. *Annemi ikna etmek deveye hendek atlamaktan daha zordu.*

"Bilmiş bilmiş konuşma! Evleneceksin," diye direttiğinde geriye tek bir çözüm kalmıştı. Zoraki de olsa telefonu suratına kapatacaktım.

"Ev-len-me-ye-cem! Anladın mı? Evlenmeyecem. Hadi çüs!" Sosyal medyada sürekli evlendirmezlerse kaçacağını söyleyen kızın sözleri farklı bir şekilde dilime dolanırken telefonu da sonunda kapatabilmiştim. Annemin inadıyla baş etmek çok zordu.

Elimdeki telefonu hışımla yatağa fırlatırken odamın kapısının aralık olduğunu ve Eda'nın kıkırdayarak beni izlediğini fark ettim. Muhtemelen telefonu kapatmadan önce sarf ettiğim son cümleler onu bir hayli eğlendirmişti.

"Evlenmeyecem. Verirlerse kaçacam," diyerek hem beni hem de o fenomen kızı taklit ederken ayağımdaki terliği çıkartarak kapıya doğru fırlattım.

"Eda gebertirim seni!" diye bağırdığım sırada çoktan kapıyı kapatmış ve terliği ıskalamıştı. Onun da gidişiyle biraz olsun rahatlarken kendimi küçük odamdaki yatağa bırakmış ve boş gözlerle bir müddet tavanı izlemiştim.

Aslında evlenmeme durumu sadece ailemin dayattığı Almanya mevzusundan ibaret değildi. *Asıl konu çok daha derindi.* Uzandığım yataktan hızla kalkıp fırlattığım terliği tekrar boşta kalan ayağıma geçirirken adımlarım da beni kitaplığımın yanında bulunan boy aynasına götürmüştü. *Asıl derin mevzu buydu. Sevdiğim kişi olmazsa asla bir başkasıyla da olmazdı. Bir başkası bana dokunamazdı.*

Yıllar önce babamın bana Almanya'dan göndermiş olduğu telefonla gizlice onu okul bahçesinde çekmiş, ardından da okul çıkışı bir fotoğrafçıya giderek çektiğim resmi çıkartmıştım. Bana ait tek kalıntı da buydu. Sosyal medya vardı elbette ama insan elle tutulur şeylere daha çok bağlanıyordu. Basit bir fotoğrafa olduğu gibi.

"Peki ya sizin hiç fotoğrafını açıp, yüzünün en ince ayrıntısına kadar incelediğiniz biri oldu mu?" demişti Cemal Süreya. Eda'nın ve ailemin anlamadığı ve hiçbir zaman anlamayacağı gerçek bu cümlede gizli saklıydı. *Asıl derin mevzu buydu. Asıl vazgeçemediğim ise oydu.*

Taksim'in arka sokaklarında yaşamak güzel hissettiriyordu. Bazen tramvayın sesini duyuyor annemlerle yaşadığım tüm o atışmayı onu hayal ederken unutuyordum. Sadece elimdeki resme bakarak rüyalara kapılıyor, iç geçiriyordum. Ancak o zaman elini tutabiliyor ya da tenindeki sıcaklığı hissedebiliyordum.

Belki hiçbir şey yaşamamıştık, bir anımız bile yoktu Murat'la ve hatta beni hatırlamıyordu bile ama sorun değildi çünkü onun bana kattıkları bambaşkaydı. Onun bana hissettirdikleri tarifsizdi.

Hiç unutmuyordum, lisenin ilk yılında koridorda iki üst sınıf öğrencisinin saldırısına uğramıştım. Çömezim diye benimle dalga geçmişler ardından da defterlerimle kitaplarımı yere atmışlardı. O sırada oradan geçiyordu ve hemen beni fark etmişti. Karşısındaki iki büyük sınıf öğrencisine aldırmadan müdahale ederek diklenmişti. *İlk o zaman büyüsüne kapılmıştım onun. İlk o zaman vurulmuştum ona.*

Sonra bir başka gün okul çıkışında ben yine onun arkadaşlarıyla gidişini gizlice izlerken yanına yaklaşıp dilenen bir çocuğa çantasındaki yemeğini

verdiğine şahit olmuştum ve bir kez daha kalbimi ona hapsetmiştim. Buna benzer onu gizlice izlediğim birçok anıya sahip olsam da asla yan yana gelememiştik işte. *Bu da benim kaderim olsa gerek.* Murat herkesin dediği gibi çok değişmiş olabilirdi ama ben bir yerlerde hâlâ o eski temiz kalpli çocuğun var olduğuna inanıyordum.

Elimdeki fotoğrafı bırakmadan çalışma masamın yanına yaklaşıp en alttaki kilitli çekmeceyi açarak herkesten gizlediğim kırmızı kapaklı defteri çıkardım. Babamın bana on birinci yaş günümde Almanya'dan gönderdiği deftere uzun uzun baktım. Yazmayı sevdiğimi bildiğinden bana böylesine anlamlı bir hediye göndermek istemişti. *En azından o annem gibi düşüncesiz değildi.* Defterin dolu sayfalarını usulca okşarken lisedeki yıllarım da tekrar gözlerimin önünde canlandı. Onunla geçirdiğim basit bir an bile bu defterin sayfalarında gizliydi. Son sayfasına gelip boş kâğıdı gördüğümde ise aylardan sonra ilk defa tükenmez kalemi elime aldım ve yazmaya başladım.

"Geç kaldım telaşıyla çıkış kapısına koşturduğumu anımsıyorum. Koşma çabalarım senin ansızın koridora girmenle son buluyor ve çarpışmamız sonucu elimdeki dosya ve kağıtları bir kez daha yere düşürüyorum. Çemkirmek hatta bağırmak isterken ansızın sen giriyorsun göz bebeklerimin içine. Dünyam duruyor, yıllarca kurduğum hayaller ansızın misafir gibi zihnimde canlanıyor.

Düşürmüş olduğun kağıtları hızla toplarken bir taraftan da bana söyleniyorsun. Varlığımdan, kim olduğumdan haberin bile yok. Seni gördüğüm o an, 'İşte o benim,' diyebileceğim kadar benim gibiydin. Aynı zamanda yabancılık çekeceğim kadar tanımadığım. Günlerce hatta yıllarca lafı dolandırıp da bir 'Nasılsın?' diyemeyeceğim gibi. Gülümsediğimde dudağımda hissettiğim kıvrım, ağladığımda gözyaşım olup tenime karışan o mucizevi adam yıllardan sonra yeniden karşımda.

Kağıtları ve dosyalarımı toplayıp bana uzattığında bile ağzımı açamıyorum. Sen bir şeyler diyorsun ama ben sadece gerçekliğinden şüphe ediyorum. 'Güzelmişsin,' diyerek kıvrılıyor dudakların ve ben daha da çok heyecanlanıyorum. Bir saniyeliğine göz göze gelmemizle sabah dinlediğim şarkının sözleri ilişiyor kulağıma. 'Tüm bu zaman birbirimizi bekliyorduk. Tüm bu zaman seni bekliyordum.'

Yanımdan geçip de hızlıca arkadaşlarına doğru ilerlerken keşke diyorum içimden. Keşke bir kez olsun seninle konuşma cesaretini toplayabilseydim.

Bu ilk değildi biliyorum ama asla son da olmayacaktı. Ha unutmadan! Senin yüzünden derse geç kaldım ama inan bana her saniyesi buna değdi."

Defteri kapatıp yeniden kilitli çekmeceye yerleştirirken dudaklarım ise onu yıllardan sonra görmenin verdiği heyecanla kıvrılmıştı. Cep telefonumu ve onun resmini elime alarak oturduğum sandalyeden kalkıp önce resmi yeniden yerine yerleştirmiş, ardından da terliklerimi çıkararak kendimi yatağa atmıştım.

Elime aldığım telefonla her zaman yaptığım gibi yine onu gizlice takip etmeye devam etmiştim. Instagrama girdiğimde profilinin açık olması beni her daim mutlu ederdi. En azından takip isteği atmama ve geri dönüp dönmeyeceği için strese girmeme gerek kalmazdı. Onun profiline girdiğimde bugünden bir resim attığını fark ettim. İlker, Enes ve Berkay'la birlikte selfie çekmiş, altına da *"Ateş ekip yeniden sahalarda "* diyerek not düşmüştü. Sırıtmama engel olamadım.

Resme tıklayıp da beğenmemeye özellikle dikkat ederek altındaki yorumları da okuduğumda daha da çok keyiflenmiştim. En yakın arkadaşlarından biri olan Erdinç resimde neden olmadığını sormuş, Murat ise yanlış okulda okuduğunu söylemişti.

Gamze bana bugün mahşerin beş atlısından bahsetmişti ama ben zaten uzun yıllardır onların kim olduğunu biliyordum. Koyu bir stalkerdım ve her gece yatmadan önce Murat'ın neler yaptığına bakardım.

Instagramda biraz daha aşağılara inip de *o kızın* resimlerinin hâlâ durduğunu gördüğümde ise boğazımdaki yumru yine düğüm düğümdü. *Elif Yıldıray...*

(Elif Yıldıray temsili)

Eda bana anlatmak istemiyordu ya da söylemekten çekiniyordu belki ama ben zaten nelerin olup bittiğini çok yakından takip etmiştim. *Murat'ın değiştiğini fark etmek o kadar da zor değildi ama buna neden olan kişi şimdi neredeydi? İşte bu büyük bir soruydu.*

Murat'ın hayatına birçok kız girip çıkmıştı. Buna sosyal medya sayesinde her zaman şahit olmuştum ama Elif Yıldıray diğerlerinden çok daha farklıydı. Ünlü bir iş adamının kızı olmakla birlikte aynı zamanda çok da güzeldi ve Murat bu kız sayesinde İstanbul'da tanınmış, popülerliği yakalamıştı. Yıllar önce açıp ama sonra hiç uğramadığı sadece arkadaş olabildiğimiz tek Facebook hesabındaki profilinde bile hâlâ bu kızla olan resmi vardı. O resmi ve diğer resimlerini her gördüğümde daha da çok

ağlamıştım. Başımı yastığa her koyduğumda bir başkasıyla olan mutlu anıları beni yakıp kavurmuştu.

Eda'nın benden sakladığı durum da Elif'le alakalı olmalıydı çünkü Murat'la aralarında her ne geçtiyse bu kız birkaç yıl önce ansızın ortalıktan yok olmuştu. Ne bir sosyal medyası vardı ne de başka bir hesabı. Onu bir türlü bulamamıştım ve bu daha da çok meraklanmama neden olmuştu.

Murat'ın hesabından aklımdaki sorularla çıkıp da kendi profilime girdiğimde önce resim paylaşmak istedim ama sonrasında profilim zaten gizli olduğu için bu isteğimden vazgeçip çıkmak için harekete geçtim. Tam çıkmak üzereydim ki gelen istekle duraksadım. Gamze beni nasıl bulduysa takip isteği atmıştı. Bekletmeden onu hemen kabul edip ben de ona istek gönderdim. Ardından sadece Gamze'nin değil sınıftan birkaç kişinin de daha istek attığını fark ettim. Onları da bekletmeden onaylayıp takip ettikten sonra bu kez gerçekten çıkmak üzereydim. Fakat telefonumun titremesiyle bir istek daha geldi. Bildirime girip baktığımda ise yattığım yerden hızla doğruldum. *Hangi ara, beni nasıl bulmuş olabilirdi ki? Üstelik ortak arkadaşımız bile yoktu!*

İlker Altan seni takip etmek istiyor...

Gördüğüm bildirimle kalbim neredeyse yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladığında yutkunarak belirlediğim kuralları kendime hatırlattım. *Hemen kendine gel Melek! Sakın boş hülyalara kapılma, sakın!*

Yeni üniversitemle ilgili kurallarım kesindi. ***Kural 1:*** *Murat'ın yakın arkadaşlarından uzak dur.* ***Kural 2:*** *Murat'ın yakın arkadaşı Kıvırcık Fırtına İlker'den iki misli uzak dur.*

Ve bu yüzden gelen isteği reddettim.

4.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

4.Bölüm

"Bugünlük ders bitmiştir. Çıkabilirsiniz."

Yeni yeni tanımaya başladığım profesörlerden olan Nermin Hoca, Çevre Koruma dersini bitirdiğini sonunda söylediğinde sınıftaki derin sessizlik bozulmuş ve yerini koca bir uğultu kaplamıştı. Üç saat süren ders o kadar sıkıcı geçmişti ki göz kapaklarımı kapatmamak için resmen direnmiştim. İşkence gibiydi. Ne anlatılan konuları ne aldığım notları anlamıştım. Yarı kapalı yarı açık gözlerle geçmişti ders saatleri. Yanımda oturan Gamze eşyalarını apar topar toplarken ben de aynı hızla masadaki notları toplamış ve ona ayak uydurmaya çalışmıştım.

Koca bir haftayı geride bırakırken yeni üniversiteme de gün geçtikçe alışıyordum. Aradan bir hafta geçmiş ve pazartesi sendromu sabahtan kendini belli etmişti ama bir şekilde değişikliğe uyum sağlamaya çalışıyordum. *Her ne kadar annem sürekli arayıp başımın etini yiyerek beni çileden çıkarsa da...*

Geçen bir haftayı oldukça sakin geçirmiştim. Daha doğrusu çevremdeki yeni arkadaşlıklara ve göz önümde bulunan gerçeklere kendimi hazırlamaya odaklanıyordum. Okuldaki günlerim tıpkı lisede olduğu gibi gizlice *onun* başkalarıyla olan mutluluğunu uzaktan izlemekle geçerken hafta sonumu ise alışverişe ayırmıştım. Eda'yla birlikte Taksim'e inmiş, odam için birkaç süs eşyası almıştık. Ayrıca bu alışveriş esnasında Gamze ve Derya da bize eşlik etmişti. Derya'yı Eda çağırırken, Gamze'yi de ben çağırmıştım. Ona kanım öylesine kaynamıştı ki bizimle olmasını istemiştim. Ayrıca okulda sergilemiş olduğu yardımlardan dolayı da teşekkür etmek istemiştim. Üstelik Gamze, Eda ve Derya'yla yeni tanışmasına rağmen tıpkı bende olduğu gibi onlara da hemen kendini sevdirmişti. Güzel bir dörtlü olmuştuk. Eda ise ilk defa bir arkadaş seçimimin doğru olduğunu dile getirmişti. Gamze'yi ve sergilediği tavırları beğendiğini söylemiş, arkadaşlığımızı onaylamıştı. Bunu da küçük bir kahve molasıyla pekiştirmişti.

(Gamze)

"Bak, diyorum ki hazır birbirimizi bulduk, sen de zekisin, ben zaten kendimi aşmışım. Bu yıl gel birlikte gezi kulüplerine katılalım."

Sınıftan çıkıp da koridor boyunca merdivenlere doğru ilerlerken Gamze de üniversitedeki aktif kulüplerden bahsediyordu. Aslında o kadar da kötü bir fikir sayılmazdı. Ankara'daki üniversitemde de belirli kulüplerin içinde yer alırdım. Bazen derslerden yetişmek pek kolay olmuyordu ama uyum sağlamaya çalışırdım.

"Hem Enes ve Murat da gezi kulübünde," diye devam ettiğinde gözlerim iyice açılarak heyecanla ona döndüm. Şaşkınlığımı ve açılan ağzımı Gamze fark etmiş olacaktı ki içimdeki merakın önüne geçmeyi devam ettiği cümlelerle başardı.

"Murat, benim Enes'le olan durumumu bilir. Enes'in o dörtlü içinde en güvendiği kişi de Murat'tır zaten ama ben onlar için değil de daha çok Akrep Sadık'ın gözüne girmek için gezi kulübüne katılmak istiyorum. O hoca sihirli bir anahtar Melek. Üniversite sonunda seni hayatta işsiz bırakmaz. Ne yapar ne eder seni bir yere yerleştirir."

Gamze birden fazla konuya değinmişti ama benim aklımda kalan kısmı sadece Murat'ın da o kulüpte olduğuydu. Günler boyunca onun başkalarıyla olan rahat tavırlarını gözlerimin önünde seyredip dururken ben bir adım atmayı bile başaramamıştım. Belki de bu gezi kulübü fikri o kadar da kötü sayılmazdı. Hatta benim için umut ışığı bile doğabilirdi.

Tam merdivenlerden inerken Gamze'ye katılabileceğimizi söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki basamaklardan yukarı çıkan tanıdık bir sima kelimelerimi yutmama neden oldu. Dağılmış kıvırcık saçları ve suratındaki tatlı gülümsemesiyle İlker Altan bizim fakültemizdeydi. Burada ne işi olduğunu bilmiyordum ama yukarı çıkarken ela gözleri benimkileri yakalamış ve yanındaki kişi her kimse ona aldırmayarak bir anda karşımda belirmişti. Merdivenlerden bir basamak inmek istediysem de izin vermeyerek yanımdaki Gamze'yi görmezden gelmiş ve yolumu kesmişti.

"Mel-lek." Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi adımı dudaklarından harfleri uzatarak çıkarırken gözlerindeki o çapkın ifade ise hiç değişmiyordu. Omuzlarımı düşürüp dalgalı saçlarımı geriye doğru atarken kollarımı birbirine kenetledim ve başımı dik tutmaya çalıştım. Geçen hafta boyunca beni o kadar çok rahatsız etmişti ki birinin ona artık *dur* demesi gerekiyordu.

"İlkaaay!" diyerek oldukça yapmacık bir tavırla şakıdığımda yüzündeki gülümseme silinmedi ama karşımdan da bir an olsun geri adım atmadı ya da

bana yol vermedi. Bir alt basamakta durmaya devam etti.

İzlediğim bir diziden küçük bir taktik kapmıştım. Esas kız, esas oğlanın kendisinden uzaklaşması için ısrarla adını yanlış söylüyordu. Tabii oğlan asla vazgeçmiyordu çabalamaktan ama gerçek hayatta zaten dizi karakterlerine asla rastlamayacağımız için bu taktiğin İlker üzerinde etkili olacağını düşünüyordum. *Yani umarım.*

"İlker," diyerek beni düzelttiğinde omuzlarımı düşürerek alaylı bir şekilde sırıttım.

"Artık İlkay."

"Sen nasıl istersen," diye karşılık verdiğinde yüzümdeki o alaylı ifade hemen silinmişti. Beklediğim cevap bu değildi. Mesela üsteleyebilir ya da adını düzgün söylememi dile getirebilirdi. Hemen pes edeceğini düşünmemiştim.

"Takip isteklerimi bir türlü kabul etmiyorsun," diye devam ettiğinde ise hemen yanı başımızda bizi şaşkınlıkla izleyen Gamze kolumdan dürtmüştü. *Tabii ona henüz erkekler konusunda içimi dökmemiştim.*

Geçen hafta boyunca İlker o kadar çok sosyal medyadan istek atmıştı ki her defasında ben de o istekleri geri çevirmiştim. Neden geri çevirdiğimi ya da basit yoldan neden onu engellemediğimi bilmiyordum ama bu ilgili tavrı ben de garip hisler uyandırıyordu. Üstelik sadece sosyal medyada da değil, aynı zamanda okulda da ne zaman göz göze gelsek ya sırıtıyor ya da göz kırpıyordu. Oysa ona umut bağlayacak tek bir harekette bile bulunmuyordum. Bu kadar ısrarcı olması tuhaf geliyordu.

"Tanımadığım kişileri pek onaylamıyorum," diyerek oldukça net bir şekilde kendimi ifade ettiğimde yüzündeki gülümseme silinmedi. Aksine küçük bir kahkaha attı.

"Ben de tanışmak için göndermiştim zaten."

"Teknik olarak tanıştık ve bitti," dediğimde iki elimi de hafif bir şekilde gözlerinin önünde birbirine çarparak sallamıştım ama yine de yolumdan çekilmemişti. Üstelik koridor geçen her saniyede biraz daha kalabalıklaşırken beni oldukça zor duruma sokuyordu.

"İnatçı bir yapın var, değil mi?" diye mırıldandığında gözlerimi devirerek tuttuğum nefesi dışarı bıraktım. *Daha uzatacak mıydı? Yoksa yolumdan çekilecek miydi?*

"Belki birazcık."

"Peki inatçı hatunları sevdiğimi söylemiş miydim?" *Sevmek gibi kutsal bir kelimeyi nasıl bu kadar basitleştirebilirdi? İnatçılığım onu kışkırtıyor*

muydu? Beni tanımıyordu, kim olduğumu bilmiyordu ama sırf inatçı bir tarafım olduğu için beni sevdiğini söylüyordu. Belki de magazinde yazan ya da okulda dönen tüm o dedikodular gerçekti. *İlker Altan gerçekten ayaklı bir kadın avcısıydı ve asla pes etmiyordu.*

"Ben senin sevebileceğin bir tip olduğumu düşünmüyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum çünkü öyle," dedikten sonra daha fazla bu konuşmanın devam etmemesi için yanımda bizi şaşkınlıkla izleyen Gamze'yi kolundan tuttum ve İlker'in omzuna değmeme aldırmadan yanından çekip gitmek için basamakları hızlı hızlı inmeye başladım. Fakat sivri diliyle arkamdan söylenmeye devam etti.

"Zorsun Melek Güçlü ama pes etmeyeceğim." Kurduğu cümle bir anlığına beni duraksatsa da aldırmamaya çalışarak merdivenlerden hızla inmeyi sürdürdüm. Hatta o kadar hızlı indim ki Gamze'yi arkada bıraktığımı da sonrasında fark ettim.

Zemin kata indiğimiz sırada bile aklımdan sadece İlker'in ani yaklaşımı geçiyordu. Ankara'daki üniversitemde de benimle ilgilenen kişiler olmuştu ama onları basit bir şekilde şutlamış ya da benden hemen vazgeçmelerini sağlayabilmiştim. Fakat İlker'in ilgisi diğerlerinden tuhaf bir şekilde farklı hissettiriyordu. *Murat'ın yakın arkadaşı olduğu için mi böyle düşünüyordum? Yoksa gerçekten etkileyici bir tarafı mı vardı?* Pekâlâ, kabul ediyordum. Gerçekten yakışıklı ve karizmatikti. Çapkınlığı onun kendini ifade etme şekliydi. Üstelik diğerlerinden çok daha farklı bir havası vardı ama içimden bir ses yine de ondan uzak durmam için beni ısrarla dürtüyordu. *O Murat'ın en yakın arkadaşlarından biriydi.*

"Bu neydi şimdi?" diyerek kalkan kaşlarıyla sırıtarak merakla sorduğunda Gamze omuzlarımı düşürdüm. *Ne cevap verecektim?*

"Tam bir baş belası değil mi?" diyerek burnumdan soluduğumda bile Gamze hâlâ karşımda sırıtmaya devam ediyordu.

"Yabancı dizilere mi özeniyorsun? Adını bilerek yanlış söylemeler falan," diyerek sinsice mırıldandığında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Hayır, sadece kendimden taviz vermemeye çalışıyorum," diye açıklama yaptığımda kızıl saçlarının uçlarıyla oynamaya başlayarak yüzündeki gülümsemeyi genişletti.

"Sana istek attı demek... Yalnız Kıvırcık Fırtına kolay kolay kimsenin peşinden koşmaz, haberin olsun."

İlker'in benim peşimden koştuğunu düşünmüyordum. Sadece bir kızın onu ısrarla reddetmesi ona çekici geliyor olabilirdi ama asla altında duyguya yer vermiyordum. Benim kalbimin odaları kilitlerle doluydu ve onları açacak tek kişi de belliydi.

"Umursamıyorum," diye mırıldandığımda Gamze düşen yüzümü fark etmiş ve yüzündeki o sırıtış da yerini ciddi bir ifadeye bırakmıştı.

"Neden? Aklında biri mi var?" Bu kadar çabuk kendimi belli edeceğimi tahmin etmezdim ama sanırım ister istemez hislerim ansızın ortaya çıkabiliyordu.

"Beklediğim diyelim," diye mırıldandığımda konuyu kapatmak istediğimi anlamış olacaktı ki üstüme gelmek yerine sessizliğini koruyarak yanımda yürümeyi tercih etti.

Ağır adımlarla zemin kattaki çıkış kapısından dışarı çıktığımızda yanlışlıkla birine çarpmanın verdiği etkiyle çantam kolumdan yere düşmüştü fakat daha ben uzanamadan tutmuş olduğu deri ceketini diğer eline alarak *o* tutup kaldırmıştı çantamı. Göz göze geldiğimiz esnada boğazımda bir yumru belirirken onun dudaklarında ise tatlı bir kıvrım dolaşıyordu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi teklerken midemde barındırdığım tırtıllar ise kanatlanmak için can atıyordu. Bu onunla aynı şekilde ikinci karşılaşmamızdı.

"P-pardon." Sonunda dudaklarımdan küçük de olsa bir kelime kekeme bir şekilde dökülürken yüzündeki sırıtış daha da yayıldı. *Yanaklarında beliren çukurların içine uzanıp ruhuna dokunmak istedim.* Önce yanımdaki Gamze'ye başıyla selam verdi, ardından ise o sevdiğim koyu kahverenginin en güzel tonundaki gözleri benimkilerle buluştu.

"Sorun değil." Yüzündeki gülümseme bir an olsun silinmezken yerimden bir an olsun kıpırdayamıyordum. İç sesim, *"Hadi Melek! Bu senin için bir şans! Utanma ve merhaba de ona!"* diye haykırsa da dudaklarım çizgisini bozmuyor, bir türlü kıpırdamıyordu.

"Geçebilir miyim?" diyerek aramızdaki sessizliği bozup da arkamdaki kapıyı kaşlarını kaldırarak işaret ettiğinde gözlerimi sıkı sıkıya yumup tekrar açtım. Yanaklarım alev topuna dönüşürken kapının önünde dikildiğimden habersizdim.

"Affedersin," diyerek karşısından çekilirken oldukça yakınıma sokularak kapıya doğru ilerlemeye başladı. Boynundan gelen o yoğun parfüm kokusunu içime çektiğimde enfes bir kokusunun olduğunu bir kez daha zihnime kazıdım. Tam içeri gireceğini düşündüğüm sırada beni afallatarak

bir kez daha arkasını dönüp bana baktı. Daha doğrusu ayak uçlarımdan tutun da gözlerime kadar beni inceledi. Ardından omzuna astığı çantasına iyice tutunarak bir kez daha karşımda belirdi.

"Sen yenisin bu üniversitede, değil mi?" Sorduğu soruyla iyice afallarken yanımdaki Gamze'nin varlığını iyice unutmuştum. Murat şimdi, *"Hadi gel, gidelim,"* dese her şeyi geride bırakıp atlayacaktım kollarının arasına.

"Alnımda yeni mi yazıyor?" Bu saçma soruyu sorduğum için alnıma beş parmağımla iz bırakmak istiyordum. *Karşısında nasıl bu kadar sersemleşebilirdim ki?* Resmen etkisiz bir eleman haline gelmiştim. Bana doğru bir adım daha atıp iyice burnumun dibinde bittiğinde dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı ve ben de nefes almayı unuttum.

"Hayır ama hangi güzel kızların bu üniversitede yeni olup olmayacağını anlayacak kadar hafızam kuvvetlidir." Fısıldayışı tenimde karıncalanmaya neden olurken benden hızla uzaklaşmış ve yüzündeki sırıtışla birlikte göz kırparak Mimarlık Fakültesi'ne girmişti. Beni de bulunduğum yere üzerime beton dökülmüşçesine mıhlamıştı.

Hafızam kuvvetli diyordu ama beni hatırlamıyordu bile. Kim olduğumu, nereden geldiğimi bilmiyordu. Oysa aynı lisenin duvarlarında kahkaha atmış, aynı lisenin koridorlarında koşturmuştuk. O benden habersizdi, bense ondan ırak. *Gerçi nasıl hatırlayabilirdi ki?* Hiçbir zaman yanında olmamıştım. İki kelimenin ucunu birleştirip de bir selam bile verememiştim. *Ne kadar da aptalmışım! Ne kadar da çocukmuşum!* Çevresinde bulunan yüzünde kilolarca makyaj barındıran kızlara baktıkça kendimi nasıl da geride tuttuğumu bir kez daha anımsıyordum.

"Hocam! Nermin Hocam! Bir dakika," diyerek koridorda koştururken bizim fakültemizde olmasının nedenini sonunda aklıma dank ettirebilmiştim. Ortak hocalara sahiptik. Fakat Murat daha Nermin Hoca'nın yanına gidemeden ona yaklaşan başka birisi olmuştu.

"Murat, bebeğim beni görmeye mi geldin?" Selen'in işaret parmağı Murat'ın yüzünde gezinirken, vücudunu ise neredeyse onunkine yaklaştırmıştı. Koridordakiler onları pür dikkat izlerken bense o işaret parmağını müsait bir yerine monte etme planları kuruyordum.

"Seninle sonra ilgilenirim tatlı şey ama şimdilik Nermin Hoca'yı görmem gerek." Selen'in yanağından makas aldıktan sonra merdivenlere doğru ilerleyip yukarı çıkmaya başladı.

Gözümü zemin kattaki koridordan bir an olsun ayırmazken Selen'in çevresindekiler hayranla onu izliyordu. Bense üzerine doğru öfke ve

kıskançlık kusmak istiyordum. *Nasıl oluyordu da aynı zaman içerisinde bu kadar kızla yakın mesafe ilişkisi kurabiliyordu? Bir an bana güzel olduğumu belirtirken nasıl oluyor da aradan saniyeler geçmeden bir başkasının kollarının arasında görüyordum onu?* Bu işkenceden farksızdı. Sanki kalbimi avucunun içine alıyor, atıp atmadığını kontrol etmek için önce okşuyor, sonrasında ise beni tamamıyla toz haline getiriyordu. Onu başkalarıyla gördüğüm her an kalbim atmak istemiyordu. Acılar içinde kıvranmaktansa durmayı yeğliyordu.

"Yok artık! Şaka mı yapıyorsun? Murat mı?" Gamze beni kendime getirircesine sorularını ardı ardına sıralarken bakışlarımın donup kaldığı yeri takip etmişti. Benliğimi sarsarak ona döndüğümde gözlerimdeki yanma hissini geri püskürtmek istedim. Daha fazla direnmek istemediğim için sadece başımı sallayarak onayladım onu.

"Ciddi misin sen? Nasıl olur? Hangi ara? Nerden geldi bu Murat aşkı birdenbire?" Omuzlarımı düşürerek kampüste adımlarımı çardaklardan birine doğru atmaya başladığımda Gamze de beni takip etti.

"Hiç bitmedi ki," diye fısıldadığımda banka oturmuştum, Gamze ise karşımda dikilerek kaldırmış olduğu kaşlarıyla merakla bana bakmıştı.

"Nasıl yani?"

"Sana bir ipucu vereyim. Murat, İstanbul'a yerleşmeden önce nerede yaşıyordu?"

"Ankara," diyerek hızla beni cevapladığında yüzümde küçük bir tebessüm belirdi.

"Peki, ben nereden geldim?" diye sorduğumda ise afallayarak yanıma oturdu.

"Ankara." Sesi fısıltı gibi çıkarken kendi kendime gülümseyerek derin bir nefes aldım. Yıllardan sonra ilk defa bir başkasına ondan bahsetmek garip ama aynı zamanda heyecanlı hissetmeme neden oluyordu. Fakat Gamze'ye güvenmek istiyordum, tıpkı onun bana güvenmek istediği gibi.

"Biz Murat'la aynı lisedeydik. Yani anlayacağın ben onu çok uzun zamandır tanıyorum. Sadece o beni hatırlamıyor. Gerçi hatırlamasını da beklemiyorum çünkü hiç konuşmadık. Hiç gülüşmedik. Belki birbirimize selam bile vermedik. Eh, sınıflarımız da farklıydı. Ben sadece uzaktan izledim onu, onun ise hiçbir zaman bundan haberi olmadı. Kendi kendime sevdim yani."

"Platonik mi?" diye mırıldandığında gözlerindeki tebessümü yakalayarak başımı salladım.

"Biraz seviye atlamış hali."

"Sevgine saygı duyarım Melek. Hevesini kursağında bırakmak istemiyorum ama Murat kimsenin ayağına gitmez. Genelde kızlar onun ayağına gider." Gamze'nin koruyucu tavrı sesinden bile anlaşıyordu. Bir an Eda'nın yanımda olduğunu hissettim. Onun gibi yaklaşmıştı ama bir türlü anlayamadığım durumlar da var.

"Bunu görebiliyorum Gamze ama anlam veremiyorum. Biraz önceki hali neydi? Bana o kadar yaklaşırken nasıl olur da bir anda kollarını Selen'e açar? Ben anlamıyorum. Günlerdir düşünüyorum ama çıldıracakmışım gibi hissediyorum."

"Sana önceden de söyledim. Murat her kızla konuşur, takılır, flört eder. Yeter ki ilgiyi üzerinde hissetsin ama asla ciddi bir ilişkiye bulaşmaz. Enes'le konuştuğumuz zaman bana üstü kapalı bir şey anlatmıştı. Biri Murat'ın canını çok yakmış zamanında. O yüzden de kimseyi hayatında istemiyormuş. Tüm kızlarla takılmasının nedeni de kendini hafifletmek istemesiymiş. Tabii ne kadar doğru ne kadar yanlış bilmiyorum ama durum bundan ibaret."

Gamze'nin anlattıkları kulağa o kadar da yabancı gelmiyordu. O kızın kim olduğunu bilmiyordu ama ben tahmin edebiliyordum. *Elif... Elif onun canını yakmıştı*. Benim dokunmaya korktuğum, konuşmaya kıyamadığım adamın ruhunu ezip geçmişti. Sonrasında da ardına bile bakmadan ortalıktan kaybolmuştu. *Ne büyük fedakârlık ama!*

"Melek madem Murat'ı seviyorsun, bilmen gereken bir şey daha var," dediğinde Gamze başımı ona çevirdim. "O grup, yani Murat, İlker, Enes ve Berkay asla takıldıkları, ilgilendikleri kızları birbirlerine söylemezler. Ben istisna sayılırım ama durum böyle." Aklım iyice karışırken söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramadım. *Bu da neyin nesiydi?*

"Neden?"

"Çünkü birbirlerinin kadınlarına göz koymaktan korkarlar. Beni sadece Murat'ın bilmesi de bu yüzden. Çünkü Enes o grup içinde sadece ona güveniyor. Bir ara Berkay sürekli mesaj atıp duruyordu ama hiçbirine dönmedim ve Enes'in bundan asla haberi olmadı. Yani İlker ya da Murat seninle ilgilense bile hiçbirinin haberi olmaz. Gizli yapmak isterler. Her ne kadar ölümüne kankayız gibi görünseler de asla birbirlerine güvenmedikleri gibi bir gerçek söz konusu. Dikkatli ol bu yüzden." Gamze'nin anlattıkları iyice feleğimin şaşırmasına neden olurken ağzım bir karış açık dinlemiştim

onu. *Bu gerçekten neyin nesiydi? Nasıl bir ortamları vardı da bu kadar birbirlerine güvenemiyorlardı?*

"Peki ya Selen? Murat herkesin gözü önünde onunla flörtleşip duruyor," diyerek çemkirdiğimde Gamze önce gözlerini devirdi, sonrasında ise alayla kahkaha attı. Tamam, Selen'i ortaya atmam saçma olabilirdi ama o kız sürekli gözümün önündeydi.

"Selen mi? Melek, Selen'in daha öncesinde kimlerle yatıp kalktığından haberin bile yok. Hemcinsim olabilir ama kusura bakmasın, ortalık malı gibi dolanıyor etrafta. Kim isterse kolayca parmağında döndürüyor onu. O yüzden Selen'i o kadar da kafana takma. Sen bundan sonra ne yapacağını düşün." Bu durumdan Murat'ın Selen'le o kadar ciddi olmayacağını anlıyordum. Fakat Murat ciddi bir ilişkiye kendini çoktan kapatmıştı. *Ne yapabilirdim ki? Onun hayatına nasıl girecektim? Beni nasıl fark edecekti?*

"Aslında ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Benim arkadaştan yana hiç şansım dönmedi Gamze. Sana güvenebilirim, değil mi? Lütfen bunları kimseyle paylaşma. Olur mu?" Aslında ona güveniyordum ama bir kez de olsa ağzından duymaya ihtiyacım vardı.

"Merak etme, benden sır çıkmaz."

***

Yemek masasının üzerine yığmış olduğum büyük kare kâğıtlarına baktıkça içim daralıyordu. Nefes alamıyordum sanki. Birisi boğazımdan sıkıyor da nefes borularımı işgal altında bırakıyormuş gibi hissediyordum. Çizim yapmalıydım, bir şeyleri dekore etmeli, aklımdakileri kâğıda dökmeliydim ama bir türlü olmuyordu, başaramıyordum. Elimdeki kurşun kalem ya parmaklarımın arasında dönüyordu ya da kağıda saçma sapan şekiller çiziyordu. Cin Ali ve Cin Ayşe ip atlıyor ya da top oynuyorlardı mesela. Pembe panjurlu evleri ise onları bekliyordu. *Ah! Gerçekten çıldırmak üzereydim. Aklımı kaybetmekten korkuyordum.*

Elimdeki kurşun kalemi masanın üzerine oldukça sert bir şekilde attığımda hemen karşımda kapı eşiğinde bekleyen Eda'nın nişanlısı Ahmet gözlerini iyice açarak beni izliyordu. Tavırlarıma anlam veremediği ortadaydı. Muhtemelen delirmiş olduğumu düşünüyordu. O yüzden gülümsemeye çalışarak kalemi alıp tekrar sakin bir şekilde masaya bıraktım.

(Ahmet temsili)

Okuldan geldikten sonra akşam yemeği bu kez bana kalmıştı. Geçen hafta içinde tüm yemekleri Eda yaptığı için bu kez ben devralmıştım.

Fırında patates yapmış ve hiçbir şeyi umursamadan mideme ziyafet çektirmiştim. Üstelik bol kalorili olmasına rağmen üç tabak karnabaharla patatesi acımadan mideme gömmüştüm. Akşam yemeğinde bize eşlik eden Ahmet tuhaf tavırlarıma maruz kalsa da kendime hâkim olamıyordum. *Aklım başka yerdeydi. Aklım Gamze'nin söylediklerindeydi. Aklım Murat'taydı. Aklım Murat'a her geçen gün daha da çok yaklaşan kız kurularındaydı. Hepsinin canına okumak, burunlarından fitil fitil getirmek istiyordum ama bunu yapabilmem için önce Murat'a yakın olmam gerekiyordu. Değil mi?*

Boynuna renkli bir fular takan Eda odasından tüm spor şıklığıyla çıkıp oturma odasına geldiğinde Ahmet de duruşunu değiştirerek omuzlarını sonunda dermişçesine düşürdü. Bu akşam için planları belliydi. Beraber sinemaya gidecek, ardından da bir yerlerde oturup bir şeyler içeceklerdi. Eda evde yalnız kalmama gönlü el vermediği için benim de gelmemi istemişti ama bu konuda sürekli onunla atışmak istemediğimden bir kez daha reddetmiştim. Yanı başlarında aşkından karşılık bekleyen üçüncü şahıs gibi gezip tozmak istemiyordum.

"Geç kalmamaya çalışırım. Merak etme beni. Olur mu?" Yanıma yaklaşıp da başımın tepesine küçük bir öpücük bıraktığında başımı sallayarak onu onayladım ama içimdeki tedirginlik yüzümün her bir yanına dağıldığından Eda hemen durumumu fark etmişti. Gerçi akşam yemeğinde üç tabağı mideme gömdüğümde de bir şeylerin olduğunu fark etmişti ama sesini çıkarmamıştı.

"Sen iyi misin?" diye sorduğunda küçük çocuklar gibi omuz silktim.

"Bilmiyorum."

"Neyin var? Hemen dökülüyorsun." Başımla arkasında onu bekleyen Ahmet'i işaret ettiğimde, "Ahmet'ten çekinme. Nasılsa her şeyi biliyor. Rahat olabilirsin," diyerek beni destekledi.

Eda'ya nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ama aslında çok önemli bir karar almıştım. Tüm gün, hayır hayır günler boyunca o kadar çok buna kafa yormuştum ki artık ne istediğimin farkındaydım. Sonuçlarına katlanmak pahasına da olsa bir kez olsun denemek istiyordum.

"Ben bir karar aldım," dediğimde gözlerini iyice açarak masadaki sandalyelerden birini çekti ve hızla yanıma çöktü.

(Eda)

"Ne kararı Melek? Ne oluyor?"

Eda'nın tepkisi beni korkuttuğu için önce derin bir nefes aldım, ardından da suç işlemiş çocuklar gibi gözlerimi kısarak sandalyede büzüştüm.

"Murat'a açılacağım. Onu başkalarının yanında görmeye daha fazla dayanamıyorum."

"Haydaaa! Melek sen ne dediğinin farkında mısın?" Murat'ın adı ağzımdan dökülür dökülmez Eda oturduğu yerden hışımla kalkmış, boynundaki fuları da aynı hışımla çıkarmıştı. Kapı eşiğinde bekleyen Ahmet ise omuzlarını düşürerek başını hiç de beni onaylamayan bir tavırla sallamıştı. *Birisi de benim arkamda dursa ne olurdu sanki?*

"Gayet farkındayım. Lütfen, bana karşı çıkma," dediğimde neredeyse yalvarıyordum. Eda'nın gözlerindeki öfke kendini belli ederken Ahmet, Eda'nın omuzlarından tutarak araya girdi.

"Melek, bak Murat'ın çevresi tekin bir çevre değil. Nasıl davrandıklarını, nasıl yaşadıklarını biliyorsun. Üzülürsün. Emin misin?"

"Eminim enişte."

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?" diyerek sözü tekrar Eda aldığında çaresizce oturduğum sandalyeye iyice sırtımı yasladım. Zaten sırtımı yaslayacağım başka bir yer de göremiyordum şu durumda.

"Sadece kaybettiğim yılları kazanmak istiyorum." Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum ama istediğim tek şey ona bir kez olsun elimi uzatma cesaretini yakalayabilmekti.

"Nasıl olacak bu dediğin?" Eda beni iyice köşeye sıkıştırırken bir kez daha omuz silkerek karşılık verdim. Şu an için aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Sadece aldığım karardan emindim, o kadar.

"Bilmiyorum," dediğimde Eda nefesini dışarı bırakırken aynı zamanda da hem gözleriyle beni süzüyor hem de fularını tekrar boynuna bağlıyordu. Bir süre salondaki sessizlik kendini korurken bunu bozan ise Eda'dan asla işitmeyeceğim cümleler oldu.

"Benim bir fikrim var ama sonuçları ne olursa olsun üzülmeyeceksin. Tamam mı?" Gözlerim yuvalarından çıkarcasına iyice açılırken dudaklarımda beliren kıvrımla hızla ona döndüm. *Kulaklarım doğru mu işitmişti? Eda, Murat konusunda bana yardım mı edecekti?*

"Ne fikri bu? Ayy! Bak, heyecanlandım şimdi." İçim kıpır kıpır bir halde oturduğum sandalyede kıvranırken Eda da ansızın oluşan heyecanıma gözlerini devirerek karşılık verdi.

"Emin misin Eda?" diyerek Ahmet de onu desteklediğinde aslında bunu çoktan planladıklarını fark ettim. Benden gizli benim için plan yapıyorlardı.

Üstelik söz konusu olan kişi Murat Özkan'dı! İnanılacak gibi değil.

"Başka şansım yok. Bunun inadıyla baş edemiyorum."

"Eee çatlatma da söyle o zaman!" Çemkirişime karşılık Eda önce Ahmet'e bakmış, ardından da tekrar bakışlarını bana çevirmişti.

Bak Melek, biliyorsun Derya, Murat'ın yakın arkadaşlarından. Aileleri aynı şirketi yönetiyorlar. Murat da onun sözlerine kulak asıp değer veriyor. Onunla konuş. O sana yardım eder. Fikir verir. Belki bunu ben yapamam ama o yardımcı olabilir. En azından sizi gerçek bir şekilde tanıştırabilir."

Aslında Eda'nın ortaya attığı fikir o kadar da kötü durmuyordu. Derya samimi bir kızdı sonuçta ama ben iki kişi arasındaki mevzuya giren üçüncü kişilerden rahatsız olurdum. Diyelim ki olmadı, Derya bile başaramadı. *Eh, o zaman bu kız kötü hissetmez miydi?* Fakat bu durumda başka çarem de yok gibi görünüyordu. Bir seferliğine de olsa kendimi düşünmeliydim.

"Vallahi mi?" diyerek şakırken içimdeki huzursuzluğu dışa yansıtmak istemedim. Eda benim için bunu düşünebildiyse ona teşekkür borçluydum.

"Melek nerenle dinliyorsun beni? Vallahi! Ama dediğim gibi eğer olur da işler ters gider ve..." Duraksadı. "Reddedilirsen çok üzülmeyeceksin. Çok ağlamayacaksın. Tamam mı?" Söylemesi kulağa ne kadar da kolay geliyordu ama eğer bu başıma gelirse nasıl yıkılacağımı bildiği için de önlemini baştan almak istiyordu Eda.

"Tamam mı Melek?" diye üstelediğinde başımı sallamakla yetindim.

"Tamam."

"İyi o zaman. Yarın konuş Derya'yla. Biz çıkıyoruz şimdi."

Eda, Ahmet'in koluna girerek evden çıkmak için hareketlendiğinde bir anlığına arkasını dönüp gözlerimin içine baktı. Yüzümdeki kararsızlığa dayanamayıp yanıma yaklaşarak kollarını bana doladıktan sonra sıkı sıkı sarılıp yanağıma küçük bir öpücük bıraktı ve tekrar nişanlısının yanına gitti. Evin kapısı açılıp kapandıktan sonra kendimi sandalyeye bıraktım.

Yarın ne olacaktı? Bilmiyorum. *Derya'yla konuşacak cesareti toplayabilir miydim?* Bunu da bilmiyordum. Fakat bir kez olsun denemek, savaşmak istiyordum. Onun için, kaybettiğim yıllar için, kalbimdeki çırpınışlar için... *Sonuçları beni nereye ulaştırırdı?* Bunu da bilmiyordum ama her şeyin nasıl ilerleyeceğini öğrenebilmem için şafak vaktine kadar beklemem gerekecekti.

Bölüm Sorusu: *Siz Melek'in yerinde olsaydınız, üçüncü bir kişiyi kendi duygularınıza ortak eder miydiniz? Yoksa tamamıyla sorumluluğu üzerinize mi alırdınız?*

ARA BÖLÜM - 1

Instagram: askadususofficial / missfirat

Ara Bölüm - 1

Eda'nın Ağzından

Bazen insan ne kadar uğraşırsa uğraşsın en sevdiğine bir türlü yardımcı olamıyordu. Çabalıyordu ama biliyordu ki boşa kürek çekiyordu. O acılar içinde kıvranırken karşısında sanki bir put gibi duruyor, öylece izliyordu. Ağlıyordu ama gözyaşını da silemiyordu insan bazen. Hıçkırıyordu da bağrına basıp o sesi yok edemiyordu. *İşin özünde hiçbir şeye yaramadığını düşünüyordu. Mahcup oluyordu karşısındakine.*

Melek benim çocukluğumdu. Üniversiteye başlayana dek birbirimizden hiç kopmamıştık biz. Bunca zaman boyunca aynı odayı paylaşmış ve bazen de aynı hüzünlerle sarıp sarmalanmıştık.

Onun yıllardır yaşadığı o derin acıyı en iyi bilirdim. Annesinden ya da babasından ayrılırken bile yaşamadığı o kederi Murat'ı sevdiği yıllarda tatmıştı. Onun için ailesini yok saymış, geleceğinin önüne toprak atmıştı. Bazen ona çok kızıyordum ama bazen de sevgisinin arkasında durup bu cesaretinden dolayı onunla gurur duyuyordum. Fakat ne yaparsam yapayım hiçbir şey ona ilaç olmuyordu. Bu yüzden saklamıştım bunca zaman boyunca Murat'ın varlığını ondan çünkü düşündüğünün aksine lisedeki o kahraman çocuk yoktu artık karşısında. Bambaşka biri olmuştu yıllarca kalbine hapsettiği o aşkı ve tüm bunların içinde Melek'i duygularından vazgeçirmek her şeyden çok daha zordu.

"Hâlâ Melek'i mi düşünüyorsun?

Nişanlım Ahmet elindeki kola ve mısır kutularıyla tam karşımdaki sandalyeye oturduğunda başımı sallayarak onayladım onu. Sinemaya geldiğimizden bu yana o kadar düşünceliydim ki bu onun da dikkatini çekmişti.

Melek'e karşı söylediğim her bir cümleyi sorguluyordum. Madem ben yardım edemiyordum, belki bir başkaları onun derdine çare bulabilirdi.

"Sence doğru olanı mı yaptım Ahmet? Derya'yı bunun içine sokmak çok yanlış geliyor."

Melek'in benim en yakınlarımdan olduğunu bildiği için Ahmet'e çok öncesinde her şeyi anlatmıştım. Çok şaşırmış ve Melek'in sevgisine hayran kalmıştı fakat zamanla o da bunun takıntıya dönüştüğünü düşünmüştü. Melek ise başta bu duruma bir hayli çemkirmiş olsa da Ahmet'i tanıdıktan sonra ona güvenebileceğini anlamıştı. Gerçi Ahmet herkesin sahip olmak isteyeceği bir dost ve sevgiliydi. Van kedisi gibi renkli gözlerine her baktığımda bir kez daha onunla tanıştığım için Allah'a şükrediyordum. Onun sevgisine ve güvenine bağlılığım sonsuzdu.

"Bilmiyorum canım ama Melek için endişeleniyorum. Biliyorsun, Murat düşündüğü gibi biri değil."

Haklıydı ve benim gibi o da aynı şeyleri düşünüyordu. Murat, Melek'in bıraktığı gibi değildi. O lisedeki çocuktan eser yoktu. Çapkındı, umursamazdı, sevgiye asla değer vermezdi ama Melek'in gözleri o kadar kördü ki söz konusu Murat olduğunda herkesi karşısına almayı yeğlerdi.

"Biliyorum ama onu da tanıyorum. Ne yaparsam yapayım o aptal asla vazgeçmez kendi bildiğinden. Lisedeyken de böyleydi. Murat gözlerinin önünde başka kızlarla takılırdı ama o yine de onun çok iyi biri olduğunu düşünürdü. Sırf Murat için Almanya'ya gitmeyi reddetti Melek. Şimdi ise kimse durduramaz onu. Hele teyzemle nasıl baş edecek, hiç bilmiyorum. Teyzem çok inattır ama Melek'te de katır inadı var. Bir bitiremedi şu çocuğu kafasında."

Teyzemle yaşadığı son atışmalardan sonra bir türlü telefonlarına çıkmıyordu kadının. Durum böyle olunca teyzem de çareyi beni arayarak buluyordu. Ona asıl gerçekleri dökemiyordum ama en azından bir süreliğine de olsa Melek'i rahat bırakması için ikna etmeyi başarabilmiştim.

İçimdekileri Ahmet'e dökerken sessizce kolasını yudumlayarak dinlemişti beni. Zaten olanları biliyordu ama şimdi Melek İstanbul'da olduğundan her şey iyice sarpa saracaktı. Yıllarca içinde tuttuğu aşkı artık gerçeğe dönüşmesini istiyordu. *Peki tüm bu çabası karşılıksız sonuçlanırsa onu nasıl toparlardım bu enkazın altından?*

"Peki Melek'in aklına birileri girse tepkisi nasıl olurdu? Ne bileyim, birileri onunla ilgilense? Mesela kuzenim Cenk vardı. Hatırlıyor musun?

Melek'in resmini gösterdiğimizde bayağı beğenmiş, hatta birkaç kez köşeye sıkıştırmıştı beni."

Bu doğruydu. Nişanlanacağımız zaman her bir işimize Ahmet'in kuzeni Cenk koşturmuştu. O dönemde de Melek'in konusu sürekli aramızda geçtiğinden ona bahsetmiştik kim olduğundan ve resmini de görünce bayağı ilgisini çekmişti. Fakat Melek'e daha Cenk'in adını anmadan bana Murat diye inlemeye yine başlamıştı. Onu tanıyordum ve bir başkasının asla Melek'in kalbindeki duvarları yıkacağını zannetmiyordum.

"Hayatta yüz vermez," diyerek kestirip attığımda Ahmet masada bana doğru eğilerek kolasını bir kenara bıraktı.

"Biraz ilgi gösterse?"

"Asıl o zaman iyice çığırından çıkar. Melek öyle cins bir insan ki istemediği biriyse değil hunharca ilgi göstersin daha da nefret eder o kişiden. Hatta adını andırmaz. Aklına kazımış Murat'ı bir kere. Varsa yoksa Murat onun için. Yani Cenk'i bu duruma hiç bulaştırmayalım."

Düşüncelerimin arkasındaydım. Melek zaten böyle bir çıkmazın içindeyken Ahmet'in kuzenini ortaya atmak işleri daha da karıştırırdı. Hemen karşımda oturan Ahmet'in dudakları kıvrılırken oturduğu sandalyeye yaslanarak düşünceli tavırlarına büründü ve beni de daha da çok merak içinde bıraktı.

"O zaman şunu anlıyoruz ki Melek'in aklına sadece Murat'ın çevresinden biri girebilir."

Söyledikleriyle aklımı iyice karıştırırken gözlerimi kısarak Ahmet'e soyadı kadar keskin bakışlarımı gönderdim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bak hayatım, bir kızın ilgisini diğer erkekler çekmiyor olabilir ama sevdiği adamın en yakın arkadaşı ona ilgi gösterirse kızın aklı karışır. Düşünür, durur. Arkadaşı bana ilgi gösterirken o neden göstermiyor der. Anladın mı?"

Aslında söylediklerinde haklı olabilirdi. Bu durumu çok yakından da olsa ben de tatmıştım ama Melek'in üzerinde işleyeceğinden emin değildim.

"Yani Melek'e Murat'ın çevresinden biri ilgi gösterirse kafası karışır diyorsun."

"Aynen öyle."

"Emin misin Ahmet? Melek'ten bahsediyoruz. O herkesi elinin tersiyle itiyor."

"Eminim. Tüm kadınlarda işe yarıyor. Unuttun mu? Seni o kafede gördükten sonra bana yaklaşmak için en yakın arkadaşımla samimi olmuştun."

Ahmet'le tanışmamız çok ilginç olmuştu. Ankara'dan İstanbul'a üniversite için yerleştiğim zamanlarda bir kafede karşılaşmıştık onunla ve kalbim o andan itibaren gümbürdemeye başlamıştı. Aynı üniversitede, aynı bölümde olduğumuzu öğrenince ise ben de iyice kayışlar kopmuştu fakat ilk dönemlerde Ahmet pek yüz vermediği için yakın arkadaşı Ercan'a yaklaşmak zorunda kalmıştım. Eh, o da beni kaybetme korkusunu tattığında harekete geçmiş ve Ercan faktörünü ortadan kaldırarak ayağıma gelme lütfunu göstermişti.

Aslında bir bakımdan Ahmet haklı olabilirdi. Murat'ın çevresindeki birinin ilgisi Melek'i düşündürebilirdi ama kuzenimin ne kadar inatçı olduğunun da bilincindeydim.

"Bunu hatırlatmak zorunda mıydın?" diyerek alayla kıvranıp mırıldandığımda yüzündeki gülümseme iyice genişleyerek masadaki elimi tuttu ve küçük bir öpücük bıraktı.

"Üzgünüm sevgilim ama bu gerçek bizim üstümüzde bile işe yaradı."

"İyi de öyle biri var mı ki? Murat'ın en düzgün arkadaşı Erdinç. Eh, o da bizim üniversitede değil. Enes ve Berkay ilgilenir mi ki Melek'le?"

"Enes ve Berkay'dan ya da Erdinç'ten bahsetmiyorum Eda."

Ahmet iyice aklımı karıştırırken kaşlarımı kaldırarak ona şüpheyle bakmayı sürdürdüm.

"Eh, kimden bahsediyorsun o zaman?" diye sorduğumda göz kırparak sırıttı.

Bahsettiği kişi Erdinç değildi, Enes ve Berkay da değildi. O zaman geriye sadece tek bir kişi kalıyordu.

"Yooo! Hayatta olmaz! O asla olmaz," diyerek hemen kalkanlarımı Melek için kuşandığımda Ahmet ise keyifli sırıtışını sürdürerek masada doğruldu.

"Duyduğuma göre *Fırtına* son zamanlarda mimarlığın çevresinde dolanıyormuş. Ercan'ın söylediğine göre de bugün Melek'in önünü kesmiş okul merdivenlerinde."

Ağzım şaşkınlıktan ayrılırken bunun bir rüya olmasını diledim. Melek'e yaklaşacak kişi en belalı, en çapkın, en düzenbaz arkadaşı olmamalıydı Murat'ın.

"Şaka falan mı bu? İlker'den bahsetmiyoruz değil mi?"

"Tam olarak İlker'den bahsediyoruz sevgilim."

"Canına okurum onun. Kıvırcık saçlarını önce elime dolar, sonra da bir güzel yolarım. Hayatta olmaz. Kullanır atar o benim kuzenimi bir kere be!"

Sadece kalkanlarımla da değil kılıçlarımı da elime alarak İlker'e şimdiden meydan okumak için hazırlık yapmaya başladım. O olmamalıydı. Melek'in kalbini herkesten daha çok yakardı. Üstelik Melek'in bilmediği Murat'la ilgili bir yarası vardı. Melek'i öğrenirse ise bunu koz olarak kullanabilirdi. *İşin özünde İlker en yanlış kişiydi.*

"Hemen alevlenme. Bir de duruma iyi tarafından bak. İlker, Melek'in aklına girerse en azından Murat sevdası biraz olsun geriye çekilebilir."

Evet, bu da doğru olabilir ama Melek'in kalbi hiç yanmadığı kadar yanabilir. Sırf Murat'ı unutacak diye kendinden vazgeçmesine izin veremezdim.

"Ahmet iyi hoş diyorsun da İlker'in ne mal olduğu da belli. Canı yanar Melek'in."

"Nereden biliyorsun Eda? Hiç belli olmaz. İlker üniversitenin en ilgi çekici çocuğu ve Melek'le ilgilenirse bu onun da hoşuna gidebilir. Duyguları İlker'e çekilebilir."

Duyguları mı? Melek yıllardır görmeden, dokunmadan birini sevmişken şimdi nasıl duygularını bir başkasına çevirebilirdi ki? Bu imkansızın da imkansızıydı.

"Hiç sanmıyorum," dediğimde uzanıp elimi tuttu ve kendiyle birlikte beni de oturduğum sandalyeden kaldırdı.

Filmin başlamasına çok az kalmıştı ve salondaki yerimizi almalıydık.

"Bence bunun üzerine bir düşün derim. Eğer Melek'in aklını başkalarına çevirirsen Murat'tan çabuk kurtulmasını sağlayabilirsin. Hadi film başlayacak salona geçelim."

Ahmet haklıydı. Melek'in aklını karıştırabilirsem Murat'tan çabuk vazgeçmesini sağlayabilirdim ama unuttuğu bir şey söz konusuydu. İlker Altan üzerinde kocaman harflerle ***"Tehlikeli Madde. Dokunulmaz."*** yazan büyük bir faktördü. Melek'e ise verebileceği tek şey acı olabilirdi. Daha fazlasını asla ona sunmazdı. Hele ki Murat'la yaşadığı Elif davasından sonra bunu intikam olarak bile kullanabilirdi.

Kuzenime neden yaklaşıyordu? Bilmiyordum ama umudum Melek'in duygularını bilmemesinden yanaydı. Üzerine zaten Derya fikrini atmışken bir de İlker Altan'ın oyunlarıyla uğraşmasına katlanamazdım. O zaman ben bile Melek'in buradan gitme arzusunun önüne geçemezdim.

Ahmet'in elini tutarak sinema salonuna doğru ilerlerken bu durumu nasıl çözeceğime dair fikirler üretmeye çalışıyordum ama hiçbir çözüm aklımın ucuna bile yanaşmıyordu. Belki de Melek'e bir zamanlar üniversitede dönen dedikoduları söylemem gerekirdi. Ancak o zaman duygularının önüne geçmesini sağlayabilirdim. *Yani... Sanırım.*

5.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

5.Bölüm

"Daha ne kadar yanımda dikilmeyi düşünüyorsun Melek?"

Eda'nın söylenmelerine pek kulak asmasam da dakikalardır yaptığım tek şey bundan ibaretti. Öylece yanında dikilerek karşımdaki manzaradan gözlerimi alamıyor ama bir adım da atamıyordum.

Her şey düşündüğümden de karışık görünüyordu göz bebeklerime. Ne yapacağımı, nasıl hareket edeceğimi kestiremiyordum. *Tek bildiğim vazgeçmek istemediğimdi.* Bu kez her ne olursa olsun savaşmak, mücadele etmek istiyordum. Kalbimin çarpmasına neden olan o mucizevi adama yaklaşmak, elimi uzatmak istiyordum. Yıllardır zaten uzaktım ondan. Yıllardır içimde tutmuştum hissettiklerimi ve artık bir çığ yığını gibi büyümüştü. Parçalanmak üzereydi biriktirdiğim her şey ama buna engel olmak için artık bir şeyler yapmam gerekiyordu. Aklımda beliren tek fikir ise karşımda yer alıyordu.

Birkaç günden beri düşündüğüm tek şey Eda'nın ortaya attığı fikirdi. Duygularımı, kalbimi Murat'a açmam için Derya'nın bana yardım edebileceğini söylemişti. Başlarda buna pek ihtimal vermek istemesem de şimdi tam tersini düşünmeye başlıyordum. Başka bir çarem yok gibi görünüyordu. Derya iyi niyetli, temiz kalpli biriydi ama bana yardımı dokunur muydu, bilmiyordum. Söz konusu yüreğim olduğunda kimsenin bana yardım edebileceğini düşünemiyordum. Çaresi bulunmayan bir hastalığa kapılmıştım ve adını *'Aşka Düşüş'* koymuştum.

"Korkuyorum," diye sızlandığımda Eda da Ahmet de ve hatta ders çıkışında bana eşlik eden Gamze de anlam veremeyen bakışlarla yüzüme baktılar. Kafaları oldukça karışmış görünüyordu.

Karşımdaki üç çift gözün anlamsız bakışlarına anlam verebiliyordum ama asıl korkumun farkındaydım. Korkuyordum çünkü Derya'yla yeni tanışmış sayılırdık ve ben ona Murat mevzusuyla yaklaşmayı aslında hiç istemiyordum. Onu kullanıyor gibi görünmemeliydim. Derya'nın gözünde kötü bir profil çizmek istemiyordum. Fakat şu an onu izlediğimde

çevresindeki o dört adama gerçekten ayak uydurduğunu görebiliyordum. Murat ve çevresiyle samimiydi. İşin garip tarafı ise hiçbirinin bundan şikâyet eder gibi bir yanı yoktu. Hepsi halinden memnun bir şekilde Derya'yla şakalaşıyorlardı. Onun gibi olmayı, en azından basit bir arkadaş olarak bile Murat'ın yakınlarında bulunmayı her şeyden çok isterdim.

"Hayır, sen o kadar çocuğa açılmaya korkma ama Derya'yla konuşmaya kork. Bir tuhafsın Melek."

Eda vakit kaybetmeden söylenmelerine devam ederken gözlerimi devirmemek için ona kaşlarımı havaya kaldırarak baktım. Beni anlamıyordu ya da anlamak istemiyordu çünkü her şeyin sonunda paramparça olabileceğimi aklına getiremiyordu. Henüz hiçbir şeye başlamadan sonunu düşünüyordum ama elimde değildi. Beni neyin beklediğini, nelerle karşılaşabileceğimi tahmin etmeliydim ki olacaklara kendimi hazırlayabileyim.

"Ya konuştuğu, görüştüğü biri varsa?" diyerek içimdeki asıl korkuyu dışarı yansıttığımda Eda'dan önce lafı Gamze aldı.

"Biliyorsun, sana daha öncesinde de söyledim. Murat herkesle konuşur, görüşür Melek."

Çevresindeki onca kızı gördükten sonra bu korkumu da dizginleyemiyordum. Özellikle dersler boyunca Selen'in Murat'la ilgili söylediği edepsiz laflar oldukça kulağımı tırmalarken ellerimi ise sırf saçlarını yolmamak için zor sıkmıştım.

"En azından içimi rahatlatabilecek bir şeyler söyleyemez misiniz? Hiç yardımcı olmuyorsunuz," diyerek isyankâr bir ses tonuyla mırıldandığımda, iki kızın arasında kalan çok sevgili enişteciğim Ahmet yanıma yaklaşarak kolunu omzuma attı ve beni Gamze ve Eda'dan uzaklaştırdı.

"Sen bu iki deliyi asla dinleme. Cesaretini topla ve içinden nasıl geliyorsa öyle davran. Eğer Derya'yla konuşmak istiyorsan git ve konuş ama sadece cesaretini topla. Korkma. Olur mu?"

Ahmet en azından içimi rahatlatabilecek birkaç cümle söyleyebilmişti. Başımla onu onaylarken söyledikleri aklıma iyice yatarak başka şansımın olmadığını varsaydım. Derin bir nefes çekerek omuzlarımı dikleştirdim ve tam karşımdakimanzaraya tekrar gözlerimi diktim. Tek yapmam gereken cesaretimi toplayarak biradım atmaktı. Korkmamalıydım. *Kalbime giden yol için adım atmaktan korkmamalıydım.*

Ahmet'in söyledikleri cesaretimi toplamama yardımcı olurken adımlarımı ise ağır bir şekilde Derya'nın bulunduğu çardağa doğru atmaya başladım.

Ayakta dikilmiş bir halde yanında birkaç kızla birlikte Murat ve tayfasına keyifle bir şeyler anlatıyor ve aynı zamanda hep birlikte gülüşüyorlardı. Yanındaki kızlar aralarından ayrılırken içimde canlanan kıvılcımlarla adımlarım daha da hızlı bir hal aldı ve koştuğumu zannederek kendimi o çardağın altında buldum.

"Eğer bir sonraki derse de notlarınızı getirmezseniz ikinizin de arabasını anahtarlarımla çizerim. Anladınız mı?"

Derya havaya kaldırmış olduğu anahtarlarını Murat ve Enes'e doğru sallarken, çardağın diğer tarafında dikilen Berkay ve İlker ise benim geldiğimi fark etmiş olacaklardı ki dikkatle bana gözlerini dikerek bakmaya başladılar. İlker'in dudakları sinsi bir şekilde kıvrılırken onun çapkın tavırlarını görmezden gelip, bir adım daha atarak bana sırtı dönük olan Derya'ya seslendim.

"Derya? Müsait misin?"

Sorduğum soruya karşılık Derya hızla bana dönerken gözlerim ise görüş alanıma giren Murat'a kaydı. Tıpkı İlker gibi inceleyen bakışlarıyla baştan aşağıya beni süzerken, dudaklarını yalamış ve ardından gözlerini kaçırarak Enes'e dönüp kulağına bir şeyler fısıldamıştı. *Acaba benimle ilgili bir şeyler söylemiş olabilir miydi?* Derya ise yüzüne yerleşen keyifli bir gülümsemeyle aniden bana sarılmıştı.

"Selam güzellik! N'aber?"

"İyiyim. Sen?" diye karşılık verirken bir taraftan tedirginliğimden dolayı bedenimdeki titremeyi yok saymaya çalışıyordum. Şu anda sadece Murat'ın değil aynı zamanda onun yakın arkadaşlarının da bulunduğu bir çardağın altındaydım ve nefes almak mucize gibi geliyordu. Üstelik hepsinin bakışları üzerimdeyken hiç de kolay olmuyordu ayakta dikilmek.

"Eğer bu iki aptal beni yormasa daha iyi olurdum," diyerek karşımdaki Murat ve Enes'i işaret ettiğinde ikisi de teslim olur gibi ellerini havaya kaldırıp sırıttılar. Bense sadece tebessüm ederek onun parıldayan göz bebeklerine odaklandım.

"Her neyse, hadi gel, uzaklaşalım şunlardan."

Derya koluma girerek beni çardağın altından uzaklaştırırken aynı zamanda Murat ve Enes'e tehdit edercesine savurduğu sözlerini tekrarlıyordu.

"Dediklerimi unutmayın yoksa arabalarınız iki anahtar çiziğimin arasında!"

Onlarla bu kadar yakın olması güzel bir durum iken beni neden ansızın uzaklaştırdığını ve hatta basit bir tanıştırma eyleminde bile bulunmadığını anlamıyordum. Eğer Derya arkadaşlarını paylaşmayan biriyse Eda yanılarak beni yanlış kişiye yönlendirmişti. Bu şekilde asla Murat'a yakın olamazdım.

"Neden beni tanıştırmadın?"

Merakıma yenik düşerek içimdekileri Derya'ya söylediğim sırada aynı zamanda başımı arkaya çevirerek o çardağın altında kalan dört genç adama gözlerimi diktim. Kimlerden bahsettiğimi böylelikle belirtmek istedim fakat çardağın altına gözlerimi kaydırır kaydırmaz İlker'in de aynı şekilde ellerini pantolonun cebine atmış bir şekilde gittiğim yolu izlediğini fark ettim. O yüzden bakışlarımı uzun tutmayıp tekrar Derya'ya çevirdim çünkü İlker'in bana olan ilgisine henüz alışamamıştım.

"Deli misin sen? Senin gibi bir güzelliği onlarla tanıştırsaydım elimden bir çırpıda kaparlardı o kurtlar."

Söyledikleri beni gülümsetirken Derya'nın arkadaşlarını ne kadar iyi tanıdığını bir kez daha anladım. Onların nasıl olduklarının veya neye kapılıp, kapılmayacaklarının farkındaydı ve bu bir kez daha ona imrenmeme neden olmuştu.

"Geriye kalan günün için bir planın var mıydı?" diyerek konuyu değiştirdiğimde omzuna düşen fuşya rengindeki baş örtüsünü düzelterek kaşlarını merakla havaya kaldırdı.

"Aslında Eminönü'nde babamla buluşup bir balık-ekmek yiyecektik ama onu ekip seninle yapabiliriz bunu."

Balık-ekmek diyerek beni zaten kalbimden vurmuştu. Bu teklifine hayır diyebileceğimi düşünmüyordum. Üstelik sahil kenarında denizin kokusunu alarak sohbet etmek benim için daha iyi bir fırsat olabilirdi.

"İşte buna asla hayır demem."

"Hem sen de bana bu sayede karşımda birkaç gündür neden kıvrandığını anlatırsın."

Beynimden çarpılmışa dönerken Derya'nın bu kadar dikkatli olması suratımın ansızın düşmesine sebep oldu. Yanlış anlaşılmak istemezken belki de çoktan yanlış anlaşılmıştım.

Son birkaç gündür molalarda her buluştuğumuzda Derya'yla konuşmak için fırsat kolluyordum ama sonra araya bir şey giriyor ve ben kendimi geri çekiyordum. Derya'nın söylediklerine bakılırsa bu durum onun da gözünden kaçmamıştı.

"Yok canım," diyerek yine de inkâr etmeye yeltendiğimde ise omzuma dokunarak bana güven verici bakışlarla baktı. *Sanki bir şeyler biliyor gibiydi.*

"Eda bir konuda benden fikir almak istediğini söyledi. Gerçi bunu o söylemeseydi de anlardım ben. Gözlerini kaçırıyorsun, kıvranıyorsun karşımda ve neden böyle olduğunu inan çok merak ediyorum doğrusu."

Eda'nın cesaretimi toplamam için böyle bir şey yapmasına şaşırmıyordum. Bazen olacaklara tedarikli yaklaşır ve benden önce davranırdı. En azından her şeyi anlatmadığı için memnundum ama konuya nasıl gireceğimi gerçekten bilmiyordum. Derya'nın beni yanlış anlayabileceği tavırlardan kaçınmalıydım. Ancak bu sayede kendimi düzgün ifade edebilirdim.

"O kadar belli ediyorum yani?"

"Eh, birazcık," diyerek beni içten gülümsemesiyle onayladığında omuzlarımı düşürüp elimdeki büyük dosyaya daha da sıkı tutundum.

"Gidelim mi o zaman balık-ekmek yemeğe?"

"Vakit bile kaybetmeyelim."

***

İstanbul'a yerleştikten sonra özellikle Avrupa Yakası'nın bu kısmını çok seviyordum. İnsana huzur veren bir tarafı vardı. *Etrafta balık tutan yaşlı amcalar, ahşap teknelerdeki bağıran balıkçılar ya da mendil satarak çevrede koşturan küçük çocuklar...* Hepsi hayatın aslında hiç durmadan devam ettiğinin bir kanıtıydı. İçimizdeki acılara ya da kaybedişlere rağmen koca bir ispattı insanların yaşama tutunarak hareket edişleri.

Ailem geldi bir anlığına aklıma. Onların hayatlarını Almanya'da nasıl sürdürdüklerini merak ediyordum. *Her şey yolunda mıydı yoksa bir de benim için tartışıyorlar mıydı?* Bilmek istiyordum ama son kavgamızdan sonra annemi ya da babamı aramaya bir türlü cesaret edemiyordum. Biliyordum ki işiteceğim laflar yine aynı olacaktı. Yine annem burada olduğum için isyan edecek ve ben de laflarını bitirmesine izin vermeden telefonu suratına kapatacaktım. Kendi duygusal sıkıntılarımla baş edemezken bir de annemin içimi karartacak sözlerini aklıma sığdıramazdım.

Derya'nın arabası olmadığı için benim sarı civcivle inmiştik üniversiteden Eminönü sahiline. Hafta sonuna geldiğimizden olsa gerek etrafta büyük bir kalabalık vardı ama buna rağmen oturacak iki boş tabure bulabilmiştik. Siparişlerimizi beklerken yanımızdan geçip giden

çocuklardan turşu suyu almayı da ihmal etmemiştik. Balığın yanında enfes gidiyordu.

Derya elindeki iki balık ekmeğin birini bana uzatırken keyifle taburesine yerleşti ve büyük bir ısırık aldı. Ben de elime almış olduğum ekmekten koca bir ısırık alarak ona eşlik ettim. Etraftaki balık kokusundan mı bilinmez Eda burayı pek sevmiyordu ama ben her geldiğimde yediğim balıklara bir kez daha vuruluyordum. Karşımda oturan Derya da benimle aynı fikirde olmalıydı ki ekmeğinin yarısına gelmişti bile. Turşu suyundan büyük bir yudum içtikten sonra gözlerimin içine baktı derin derin ve geriye kalan ekmeğini önümüzdeki küçük beyaz masanın üstüne bıraktı.

"Eeeee? Dökül bakalım. Hangisi için fikir almak istiyorsun benden?"

Derya'nın söyledikleri aklımı karıştırırken boğazıma ise neredeyse yediğim balığın kılçığı kaçıyordu. Öksürük boğazımı yakarken önümdeki turşu suyunu alıp hızla boğazıma diktim. Derya ise halime sadece kıkırdadı.

"Nasıl?" diyerek öksürüğümü bastırmaya çalışırken yüzündeki gülümseme de genişledi.

"Şimdi şöyle anlaşalım. Öncelikle bilmezliğe yatma bence çünkü gözümden hiçbir şey kaçmaz. Bugün aniden yanıma gelmen, seni onlarla tanıştırmamı istemen... Eh, bunlar tek bir kapıya çıkar. Eminim bizim salaklardan birine vurulduğun için bu kadar kıvranıyorsundur karşımda. İlker mi?"

Derya'nın bu kadar dikkatli olması beni oldukça şaşkınlığa uğratmıştı. Gerçi günler boyunca iki lafı birleştirip de konuşamadığım için illa ki anlamıştır durumun nereye bağlandığını ama beni asıl şaşırtan şey başkaydı. *Neden herkesin aklına ilk olarak İlker geliyordu?* Pekâlâ, yakışıklıydı, ilgi çekiciydi. Kıvırcık kısa saçları ve güldüğünde kısılan gözleriyle oldukça sevimliydi. Fakat söz konusu o grup olduğunda neden başka birini düşünemediklerini çözemiyordum. İçimdekileri Gamze'ye ilk döktüğümde o da malum kişinin İlker olduğunu zannetmişti. Bu gerçekten tuhaftı.

Derya'nın meraklı bakışları bir cevap beklercesine benim donuk yüzümü incelemeye devam ederken başımı sağa ve sola sallayıp dudaklarımın arasından basit bir *cık* sesi çıkardım.

"O zaman Berkay?" diyerek tahminlerini yürütmeye devam ettiğinde yine aynı tavrı sergileyip başımı hayır dercesine salladım.

"Enes?"

Hepsinin adını söyleyip yine de doğru kişiyi tutturamamıştı. Elimdeki yarım ekmeği tıpkı onun gibi masaya bırakıp omuzlarımı dikleştirerek

başımı yine sağa sola salladım. *Geriye zaten tek bir kişi kalıyordu.*

"Murat Derya, Murat."

Dudaklarımın arasından bir fısıltı gibi adı dökülürken Derya'nın gülümseyen suratı yerini donuk bir ifadeye bıraktı. Yutkunuşundan ya da sessizliğinden anladığım kadarıyla onu memnun edecek bir cevap vermemiştim. Yüzündeki kan neredeyse çekilmiş gibi bana bakıyordu.

"İşte bu gerçekten beklemediğim bir sürprizdi," dediğinde ne diyeceğimi bilemediğimden sadece omuz silkerek karşılık verdim.

"Nasıl oldu peki? Bu Murat sevdası birden çıkmış gibi görünmüyor gözlerinden anladığım kadarıyla," diye devam ettiğinde ise yüzüme yerleşen hüzünlü bir gülümsemeyle denizden gelen o ferah kokuyu içime çektim. Olanları anlatmadan önce nefes almaya ihtiyacım vardı.

"Her şey lisenin ilk yılında başladı. İkimiz de aynı liseye gidiyor, aynı koridoru paylaşıyorduk."

Cümlelerimi nasıl seçeceğimi bilmiyordum ama en başından başlamak mantıklı görünüyordu. Derya'nın benim ve hissettiklerim için vakti olup olmadığını da bilmiyordum ama en azından kalbimde yaşanan fırtınaları anlayabilmesi için her şeyi başından anlatmam gerekiyordu ve ben de öyle yaptım.

Lise yıllarında yaşadığım her bir anı, her bir hayal kırıklığı gözlerimin önüne buğulu bir pencere gibi yansırken anlattım onca yıl içinde biriktirdiğim aşkı. Ona nasıl kapıldığımı, göz göze geldiğimiz her an bir şey anlayacak diye nasıl ödümün koptuğunu, lisede yaptığı aptallıkları ve ona dair ben de kalan her şeyi döküldüm göz yaşlarımla birlikte Derya'ya. Sessizce dinledi beni tepki vermeden. Nasıl sonuçlanacağını, bu yolun hangi tabelaya ulaşacağını bilmiyordum ama önümdeki tek seçenek Derya'ya sığınmaktı.

"Yani anlayacağın Eda sızlanmalarıma daha fazla dayanamayıp beni sana yönlendirdi çünkü artık ben de dayanamıyordum. Onca yıl vaktimi zaten boşuna kaybettim. Bir kez daha gözlerimin önünde onu başkalarına teslim edemem."

Titreyen dudaklarımla havanın serinliğinden dolayı ceketimi kendime bastırdığımda Derya da uzanıp yanağıma süzülen damlayı baş parmağıyla sildi. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirirken tuttuğu nefesi dışarı bıraktı.

"Gerçeği itiraf etmem gerekirse Murat'tan dolayı bana yaklaşan ilk kız değilsin ve eminim ki bu son da olmayacak."

"Bunun ne kadar utanç verici bir durum olduğunun farkındayım ve çok üzgünüm. Hatta yardım etmek istemeyebilirsin. Anlayışla karşılarım. Benim sadece biraz akla ihtiyacım var."

Hızlı hızlı konuşurken Derya uzanıp bu kez de elimi tuttu. Kendimi berbat hissediyordum ama bu yola girmiştim bir kere ve geri dönmeye niyetim yoktu.

"Utanç verici bir durum yok Melek. Rahat ol. Beni asıl düşündüren sensin," dediğinde elini elimin üzerinden çekerek omuzlarını dikleştirdi ve kendinden oldukça emin bir şekilde bana bakmaya başladı.

"Sen çok iyi bir kızsın. Adın kadar melek gibisin. Yokluğunda Eda'nın iki lafından biri sendin. Neyi seversin, neyden korkarsın hep bahsederdi. Hatta tutkulu bir âşık olduğunu bile söylemişti ama şimdi bilemiyorum. Murat... Çok farklıdır. Ona ayak uydurmak ya da onun kalbine girmek imkânsız gibi bir şey."

Söylediklerine şaşırmıyordum. Tüm bunların ben de farkındaydım ama şansımı denemeden olacakların nasıl sonuçlanacağını bilemezdim.

"Bunun farkındayım."

"Canın hiç yanmadığı kadar yanabilir."

"Buna da razıyım."

"Melek... Şu an sadece aşka yenik düştüğün için böyle konuşuyorsun ama lisede tanıdığın o masum çocuk artık yok. Murat çok değişti."

Yeni üniversitemdeki ilk günün akşamında Eda da aynı sözleri sarf etmişti ama neden böyle düşündüklerini anlayamıyordum. İnsanlar aynı kalacak diye bir şey yoktu. Zamanla hepimiz değişiyorduk. Lisedeyken sevdiği çocuğa değil açılmak, bakmaya korkan ben, şimdi onun için her şeyi göze almayı yeğliyordum ama bu sözler beni yenik düşürüyordu. Aklımdaki yapboz parçaları sürekli kayboluyordu.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü onun nasıl biri olduğunun farkındayım. Çevresindeki kızları görmüyor musun? Hatta sınıfınızdan Selen bile onunla yatmak için fırsat kolluyor. Murat ise... Onu kimseyle ciddi düşünemiyorum, seninle bile."

Derya'nın söyledikleri kalbimi daha da sıkıştırırken gözlerimdeki acıyı yok sayarak kırgınlıkla baktım ona.

"Ama neden? Neden Derya? Kalbi hiç çarpmayacak mı? Hiç atmayacak mı?"

"Bunca yıl boyunca onu takip eden kişi sensin Melek. Bunun cevabını da o zaman sen ver bana."

Boğazımdaki düğüm beni yakarken omuzlarımı düşürerek dudaklarımı kıpırdattım. Gerçeklerden kaçamayacağımın bilhassa farkındaydım.

"O kız ne yaptı ona? Elif?"

"Canını çok yaktı."

"Ne yaptı?" diye direttiğimde gözlerini kaçırdı Derya.

Belki de üstüne gitmemeliydim. Beni ilgilendirmeyen bir geçmişi deşmemeliydim ama Murat'a yaklaşma cesaretini kendimde bulabilmem için ona ne olduğunu, canını neyin bu kadar yaktığını bilmem gerekirdi.

"Aslında bunu sana söylememem gerek ama kendini tüm olacaklara hazırlaman için de bilmen gerekiyor."

Başımla Derya'yı onayladığımda derin bir nefes aldı önce ve sonra tekrar gözlerimin içine bakarak hiç duymak istemeyeceğim o hikâyeyi anlatmaya devam etti.

"Murat aldatıldı Melek. Elif tarafından aldatıldı. Üniversitenin ilk yılında oldu her şey. Ben de tam olarak detayları bilmiyorum ama artık her ne yaşandıysa Elif yurt dışına çıktı birden. Murat da ondan sonra kalbini herkese kapattı. İyice ruhsuz biri haline geldi."

Canının yandığını tahmin etmiştim ama aldatılması beni bile hüsrana uğratmıştı. Oysa sosyal medyadan silmeye bile kıyamadığı o resimlerde ne kadar da mutlu görünüyorlardı.

"Elif canını yaktı diye o da diğer kızların canını yakmaya başladı. Yani diyeceğim o ki çevresindeki onca kızla takılmayı ya da uçkuruna yenik düşüp onlarla yatmayı, sevişmeyi pek de umursamıyor. Aksine bunu kendine bir terapi olarak görüyor. Anlıyor musun? Beni korkutan da bu. Seni de Selen ya da diğer kızlar gibi düşünebilir çünkü Murat aşka inancını çoktan kaybetti. Tekrar kazanır mı? İşte bu sorunun cevabını hiç bilmiyorum."

Burnumu çekerken titreyen dudaklarımın arasından kaçırdığım hıçkırıkla göz yaşlarıma mâni olamadım. Bu savaşa daha girmeden mağlup olmuştum ben. Sevdiğim adam sevdiği kadın için kalbinin kilidini çoktan rüzgâra savurmuş, toz haline getirmişti. *Benim o fırtınayı dindirmeye gücüm yeter miydi? Aşktan vazgeçmiş bir adama tekrar aşkı anlatabilir miydim? Tekrar atmasını sağlayabilir miydim donmuş olan yüreğinin?*

"Yani diyorsun ki yol yakınken dön ve hiçbir şeye bulaşmadan vazgeç. Denemeden her şeyi bir çırpıda silip at," diyerek dudaklarımın arasından mırıldandığımda Derya yüzündeki hüzünlü gülümsemeyle başını hayır anlamında salladı.

"İçinde öyle saf, öyle temiz bir aşkı barındırıyorsun ki Melek sana asla öyle bir şey diyecek gücü kendimde bulamam ama iki kez düşün diyebilirim. Murat derin bir bataklık. Seni kendi çamurunda savurabilir. Göz yaşına bile aldırmadan o çamura gömebilir. En yakın arkadaşım bile olsa gerçekleri inkâr edemem. Bunu kendine yapma. O yüzden karar vermeden önce bir kez daha düşün. Benim için, Murat için değil, kendin için yap bunu."

***

"Dünya sana hediye sunmaz, inan bana. Bir yaşam istiyorsan, çal onu!"

Lou Andreas- Salomé'nin lafları ruhuma dokunuyordu bu satırları yazarken. Nasıl da anlatıyordu beni sana. Nasıl da yansıtıyordu kalbimi satır aralarına çünkü ne istediğimin farkındaydım. Hatta daha öncesinde hiç bu kadar kararlı olduğumu hissetmemiştim. Sonuçları her ne olursa olsun kalbini kazanmak istiyordum.

Belki de benimkisi otobüs durağında uçak beklemek kadar imkansızdı ama başaracağımı düşünüyordum. Yüreğine açılan o yaraya sargı bezi olmak istiyordum. Sırf senin için sonuna dek gitmek istiyordum. Bir bataklık da olsan çamuruna bulanmaya, beni içine çekmeye razıyım. Eğer Alice tavşanın peşine takılmasaydı Harikalar Diyarı'nı asla keşfedemeyecekti. Belle sevgiyle çabalamasaydı Çirkin'in içindeki insanlığı ortaya çıkaramayacaktı. Ve ben... Bu masaldan eğer şimdi vazgeçersem senin elini tutup tutamayacağımı asla öğrenemeyecektim.

Bana bir hayal kadar uzak olan sana ulaşmam gerekiyor. Basit bir mum ateşi ya da koca bir volkan gibi de olsan sana dokunmaya korkmuyordum çünkü kalbimin neyi istediğinin farkındaydım. Kalbim her şeyinle seni kabullenmeyi, elini korkmadan tutmayı, gözlerinin içine derin derin bakmayı ve tüm arzularımla yalnızca senin olmayı istiyordu. Bir başkasının değil, yalnızca senin...

Kırmızı kapaklı defterimin ağır bir şekilde sayfalarını kapatırken bilgisayar ekranımda hala açık olan profile gözlerimi diktim. Bir elim uzanıp da resimdeki yanağına dokunurken Derya'nın söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Elif'in ona yaşattığı o berbat şeyi düşünmeden edemiyordum.

Eminönü'ndeki balık-ekmek sefasından sonra aklımdaki soru işaretleriyle Derya'yı tarif ettiği evine bıraktım. Ben ise eve gelmeden önce küçük bir Taksim turuna çıktım çünkü Eda'yla konuşmadan önce buna oldukça ihtiyacım olmuştu.

Eve gelip de olanları ona anlattığımda pek şaşırmamıştı. Muhtemelen Murat'ın aldatılma olayını benden gizlemişti fakat bir şekilde öğrenmiştim işte ve şimdi ise aklımdan söküp atamıyordum. Çizim yapmam gerekirken babamın yıllar önce hediye ettiği hatıra defterine onun için biriktirdiğim satırları döküyordum.

Yıllardır Murat'ın kalbini nasıl kazanacağımı hayal eder dururdum ama şimdi her şey daha zor bir sınav gibi görünüyordu. Altından çıkamayacağım bir enkaz yaratmak üzereydim.

Elif'in açtığı yarayı ben iyileştirebilir miydim? Onun acısını kapatabilir miydim? İzi kalırdı belki ama unutmasını sağlayabilir miydim? Ona kendi kalbimi açarak aşkı yeniden kazandırabilir miydim?

Murat'ın kalbini, aşkını kazanmayı, çevresindeki diğer kadınların Elif gibi olmadığını ispatlamayı çok istiyordum. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama kararımı vererek ve cesaretimi toplayarak ilk adımı atabilirdim. Bunu nasıl yapacağım ise barizdi.

Çalışma masamın üstüne sessize alarak bıraktığım telefonumu avucumun içine bastırdığım gibi ayağa kalktım. Arayacağım numarayı rehberde bulduktan sonra derin bir nefes çekip omuzlarımı dikleştirdim. Taksim'deki tramvayın sesini işitmek için açık pencereme doğru ilerledim. Gözlerimi kapatarak hem İstanbul'un hem de telefonumun sesini dinlemeye odaklandım. Telefon iki kez çaldıktan sonra sonunda açılmış ve ben de tuttuğum nefesi bırakarak dudaklarımı kıpırdatabilmiştim.

"Kararımı verdim Derya."

6.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Play List: *Lana Del Rey - Dark Paradise*

6.Bölüm

Murat Özkan'ın Ağzından

Everytime I close my eyes (Gözlerimi her kapattığımda,)

It's like a dark paradise (Karanlık bir cennet gibi)

No one compares to you (Hiç kimse seninle kıyaslanamaz.)

I'm scared that you won't be waiting on the other side (Korkuyorum öteki tarafta beni bekliyor olmayacak olmandan.)

Şarkının tüm sözlerini buraya atamam belki ama Murat'ın Elif'e olan aşkını mükemmel bir şekilde yansıtıyor. Vaktiniz olduğunda siz de girin bir bakın şarkının Türkçe anlamına.

"Oğlum! Yeter ama ya! Vallahi bıktım, usandım sizin yavşaklıklarınızdan."

Çardağın altında elimdeki telefonumla öğle arasında sosyal medya üzerindeki manşetleri okurken Enes'in kulağımın dibinde ortalığı velveleye vererek bağırması yerimden sıçramama neden oldu. *Yine kim bilir neye kızmıştı da hırsını bizden çıkarıyordu?*

"N'oluyor lan? Ne bağırıyorsun kulağımın dibinde?" diyerek elimin tersiyle omzuna doğru bir tane geçirdiğimde elindeki telefonu sinirle suratıma doğru yaklaştırdı. *Bir tokat gibi yüzüme çarptı desek daha doğru olurdu gerçi.*

Enes'in telefonunu elime almamla birlikte girmiş olduğu magazin sayfasındaki büyük harflerle yazılmış olan başlığı sesli bir şekilde okudum. *Yine mi başımıza dert olmuştu bu magazin sitesi?*

"MAHŞERİN ALTIN DÖRTLÜSÜ BEBEK GECELERİNDE YİNE YERİNDE DURAMADI!"

Başlığın altındaki haberi oldukça sakin bir tavırla okumayı sürdürürken Enes ise nefesini dışarı püskürterek elimden telefonunu hışımla aldı. Her zaman karşılaştığımız bir durum olduğundan Enes'in bu öfkeli hallerine artık alışmış sayılırdık. *Yani en azından durum benim açımdan öyleydi.*

Lise sondan sonra hayatımın belki de çoğu kısmı buüçlüyle birlikte geçtiğinden artık hal ve hareketlerini anlayabiliyordum. DolayısıylaEnes'in öfkesini de yargılamıyordum.

Enes, aramızdaki en sakin ama bir o kadar da en edepli olanımızdı. Ailesine olan bağlılığı yüzünden hafta sonlarını daha çok sınavlara çalışarak geçirir, bizimle pek takılmazdı. Arada sırada aramıza katılırdı elbet ama o gecelerde ise mutlaka başına bir şey gelirdi ya da asılsız haberlerin kurbanı olurdu. *Tıpkı şimdi olduğu gibi malum o gece yanımızda Enes yoktu.* Bizim çılgınlıklarımıza rağmen o iyi aile çocuğu tavrından asla ödün vermezdi. Bu yüzdendi belki bu kadar öfkelenmesinin sebebi.

Berkay ise vurdumduymazlığıyla bilinirdi. Babası bir ayakkabı şirketinin sahibi olmasına rağmen sert bir adam değildi. Hiçbir zaman oğlunu kendi işlerine bulaştırmazdı. Hatta aramızdaki en uysal aileye Berkay sahipti. Bu serbestliği yüzünden çevre mühendisliğini okuyordu. Malum liseden sonra İlker'le ikisi ayrılmamak için bu bölümü özellikle seçmişlerdi.

Berkay çoğu zaman kafasına estiği gibi yaşıyor, dilediği gibi takılıyordu. Hatta bazen ona hiçbirimiz ayak uyduramıyorduk. Üniversitede ise adı tamamıyla çapkın olarak anılıyordu. Sulanmadığı ya da arkasından bakmadığı bir kız yoktu. Aynaya dahi bakmayan bir kızı yoldan çıkarma gibi bir özelliğe sahipti. *Benden bile beterdi.*

Söz konusu İlker olduğunda ise durumlar hepimizinkindende daha farklıydı. Her ne kadar aramızda olanlardan sonra bir daha eskisi gibiolamasak da onun yeri bende ayrıydı. İstanbul'a yerleştiğimde edindiğim ilkarkadaşımdı ve ondan kolay kolay vazgeçecek biri değildim. Üstelik aramızdakien kötü şartlara o maruz kalıyordu.

İlker melezdi çünkü annesi İtalyan'dı. Uzun zaman önce anlattığına göre daha çok küçükken annesi ve babası boşanmış, İlker ise babasının himayesi altında kalmıştı. Türk kültürleriyle büyümüş olsa da tamamıyla İtalyan annesinin bağımsızlığını taşıyordu çünkü babası Muhsin amca gereğinden fazla sert bir adamdı. Her zaman İlker'in onun gibi bir yaşantıya sahip olmasını istiyor, onun gibi davranması için çabalıyordu fakat İlker kesinlikle babasının sert kanını taşımıyordu. Anlattığına göre daha çok annesine benziyormuş. Tüm olanlara rağmen her zaman bir orta yolu bulmaya çalışıyor ve kimseyi kırmak istemiyordu. Zaten bu yüzden hala arkadaş kalabiliyorduk. Bizler gibi çapkın olmasına rağmen birini sevdiğinde gerçekten derinden seviyor ve bağlanıyordu. Sanırım bu yüzden

onu kıskanıyordum. Uysallığı, nazikliği ve bir kıza nasıl davranması gerektiğini hepimizden daha iyi biliyordu.

Bir de Erdinç vardı tabii, bizimle asla takılmayan ama iki saniye vakit geçirdikten sonra gruba ayak uydurmaktan kesilmeyen en bağımsız üye. Boğaziçi'nde Halkla İlişkiler okuduğu için onu çoğu zaman göremiyorduk. Derslerine gereğinden çok fazla önem veriyor ve idealleri uğruna savaşmayı tercih ediyordu. Üstelik ailesi bizimkilere bakarak daha disiplinliydi ama arada sırada kaçamak yapıp kendini bizim olduğumuz ortamın içine atmaktan da geri kalmıyordu.

Bende durumlar daha karışıktı. Hepimizin ayrı evleri, ayrı hayatları olmasına rağmen birkaç yıldır diğerlerinden daha duygusuz hareket ediyordum. Ailemin istediği gibi bir evlat olmak için çabalarken duygularımı ise yok sayıyordum artık.

O gittikten sonra kendimi dış dünyaya, daha doğrusu kalbimi dışarıya kapatmıştım. Bir başkasının onun yerini alacağını zannetmiyordum. Arkadaşlarım hayatıma bir şekilde devam etmemi istediklerinde bunu kastetmediklerini biliyordum ama onun koyu renkteki iri gözleri, dolgun dudakları, beni etkisi altına alan bakışları bir melodi gibi çıkmıyordu aklımdan. Bir başkasının onun yerini alacağını hayal bile edemiyordum. Belki de bu yüzden kalp kırmayı ya da başkalarıyla tek gecelik bir ilişki yaşamayı bu kadar umursamıyordum.

Arkadaşlarım gibi olmayı asla beceremiyordum. Erdinç kafayı tamamıyla üniversite için bozduğundan ilişki mevzularını yanına bile yaklaştırmıyordu. Enes değil eve kız atmak Gamze dışında düşündüğü ciddi bir ilişkisi bile olmadı. Berkay birileriyle eğleniyor olsa da gerçek bir ilişkisi olduğunda asla gözü dışarıya bakmıyordu. *İlker ise...* Bazen gerçekten bana benziyor, umursamaz, çapkın tavırlarını takınıyordu ama onun da kalbinde yerini asla dolduramayacağı birini sakladığını hissedebiliyordum. Çünkü ben de aynı durumdaydım.

"O saçma magazin sayfası beni de etiketlemiş yine Instagram'da. Gitmediğim yere gitmişim gibi göstermişler. Hayır, naneyi yiyen siz cefasını çeken ben. Annem yine girdirecek bana. Sikerim böyle mahşerin dörtlüsünü."

Enes hız kesmeden söylenmeye devam ederken Berkay ise içtiği kutu kola şişesini ona doğru fırlatıp ayaklarını çardağın diğer tarafına doğru uzattı.

"Gel beni sik Enes'im. Selvi boylum."

"Berkay iki dakika cıvıtma lan. Tuzun kuru tabii senin, geçersin böyle dalganı."

"Manyak aileleriniz varsa ben ne yapayım abiciğim?"

Enes'e bir konuda yürekten katılıyordum. Berkay'ın tuzu kuruydu. Babası hiçbir şeye ses çıkarmadığı için dert ettiği sorunlar da yoktu ama bu durum Enes ve İlker açısından çok tehlike arz ediyordu.

"Yine sen annenden azar işitiyorsun. Ulan benim mekândan çıktığınız için babam sabahın köründe arayıp ağzıma sıçtı. Zaten hiç gönlü yok şu gece kulübü işine. Her an kapatmak için tetikte bekliyor."

Hafta sonu takıldığımız mekân İlker'e aitti. Üniversitenin ilk yılında yine babasını karşısına alarak açmıştı. Başımız sıkıştığında ya da eğlence aradığımızda ise yolumuz her zaman ilk oraya düşerdi. Babasının bu tarz işlere gönlü olmuyordu. Hatta İlker'in de dediği gibi kapattırmak için tetikte bekliyordu ama İlker her defasında kozunu doğru yerden oynayıp, annesini devreye soktuğundan babası da haliyle boyun eğmek zorunda kalıyordu yaptıklarına. Her ne kadar Muhsin amca dediğim dedik biri olsa da söz konusu eski karısı olduğunda kendini bir şekilde sineye çekmeyi başarıyordu.

"Kapattırır mıyız be? Merak etme o iş ben de fırtınam."

İlker'i biraz olsun sakinleştirmeye çalıştıran Berkay'a sırıtarak baktım. Sözünü geçiremeyeceği hiç kimse yoktu. İnsanları kolayca ikna etme yeteneğine sahipti.

"Berkay yaparım diyorsa yapar, biliyorsun," diyerek konuşmaya dahil olduğumda İlker de başını sallayarak beni onayladı.

"Eyvallah."

Fakat daha birkaç saniye geçmemişti ki bakışları başka bir tarafa kaydı. Gözlerini takip ettiğimde ise mimarlık bölümünün binasına bakıyordu. Belli etmesem de son zamanlarda İlker'i hep o fakülteye bakarken yakalıyordum ama nedenini ise asla çözemiyordum. Ya birini gözüne kestirmişti ya da başka planlar içindeydi. Konu her neyse bize asla söylemeyeceğini çok iyi biliyordum çünkü aramızdaki en büyük kural buydu. Aynı hataları tekrar yaşamamak adına özel hayatımızdaki kişileri artık konu etmiyorduk hiçbir muhabbetimize.

"Murat?"

Üniversitenin arka taraflarından yanımıza gelen Derya'nın yüzündeki tedirginliği gördüğümde iki elimi de havaya kaldırarak hazır ola geçtim. *Bu bakışları tanıyordum çünkü.*

"Derya, bak getirdim bu kez notları gerçekten. Almayacağım senden hiçbir şey," diyerek yakındığımda tam karşımda durdu ama gözlerini önce benim tayfaya çevirdi.

"Sen gelsene bir benimle," diyerek neredeyse fısıldadığında kaşlarımı merakla havaya kaldırarak ona bakmayı sürdürdüm.

"Hayırdır? Ne oluyor?"

"Bir şey konuşmamız gerek."

"Oooo Derya! Bizden gizlin saklın mı var artık?" diyerek benden önce Berkay çemkirdiğinde yüzündeki şaşkınlıkla Derya'ya baktı.

"Bu kez var çocuklar. Kusura bakmayın."

Derya kolumdan tutarak beni çardaktan uzaklaştırmaya başladığında sergilediği bu davranışın altında yatan nedeni çözemiyordum çünkü hiçbir zaman benimle özel olarak konuşmamıştı. Ailelerimiz iş için yan yana geldiklerine bile Derya benimle özel olarak sohbet etmezdi ama şimdi karşımdaki kız farklı davranıyordu.

Çardaktan iyice uzaklaşıp da Güzel Sanatlar Fakültesi'nin bulunduğu tarafa ilerlediğimizde kolumu bırakarak karşıma geçti. Önce derin bir nefes aldı, ardından savrulan baş örtüsünü düzeltti.

"Hayırdır Derya? Babam mı yine söyleniyor şirket mevzusu için?"

Ailelerimiz birkaç yıldır ortak olduğu için aynı şirketi yönetiyorlardı ve üniversite bitip de mezun olduğumuzda ise Derya'yla ben geçecektik şirketin başına. Babalarımız bu konuda sürekli üstümüze düşüyorlardı.

"Yok, onunla alakalı bir şey değil."

"Neyle alakalı o zaman?"

"Ya Murat ben söze nasıl başlayacağımı gerçekten bilmiyorum ama lütfen söyleyeceklerimi ciddiye al. Tamam mı?"

Derya karşımda bir şeyler mırıldanıyordu ama kulaklarım onu duymayacak, gözlerim ise ona bakmayacak kadar meşguldü. Çünkü bakışlarım başka bir tarafa odaklanmıştı. Güzel Sanatlar binasının yanındaki bankların birinde oturan Çağla sinsi bir şekilde bana sırıtarak öpücük atıyordu. Bölümünün en güzel ve en seksi kızlarından biriydi. Açık kahverengi saçları ve yeşil gözleriyle oldukça cezbediciydi. Bakışlarını benden bir saniye olsun ayırmadan ceketinin önünü açarak sırıtmaya devam ediyor ve dekoltesini gözlerimin önüne seriyordu. Dudaklarımı ısırmamak için kendimi zor tutarken varlığını yeniden hissettiren Derya'nın kolumdan sarsmasıyla kendime gelmeye çalıştım.

"Murat!"

"Ne?"

"Dinliyor musun sen beni?"

"Karşımda Çağla göğüslerini gözüme sokarken biraz zor be Derya."

Alaylı bir tavırla olanları dile getirdiğimde Derya gözlerini devirerek önce arkasında Çağla'nın bulunduğu tarafa baktı, ardından da biraz daha yana kayarak görüş açımı kapattı.

"Hayda! Ne yapıyorsun kızım? Çekil önümden, kapatma manzaramı," diyerek onu neredeyse ittirecektim ki omuzlarımdan tutarak beni engelledi.

"Beni bir dinle de ondan sonra ne bok yiyorsan ye."

"Eee iyi söyle o zaman, dinliyorum."

Elimi havada artık sabrımın kalmadığını belirtircesine salladığımda, omuzlarını düşürdü. Melül bir şekilde gözlerimin içine bakmayı sürdürürken derin bir nefes aldı ve başını dikleştirdi. Dudakları ise sonunda ağzındaki baklayı çıkarırcasına aralandı.

"Bir kız var."

İşte bu hiç beklenmedik bir yerdendi. Devamı nasıl sonuçlanacaktı acaba?

"Eee?"

"Bayağı edepli, iyi, güzel bir kız."

"Eee?"

"Ayrıca mimarlıkta okuyor."

"Derya, lezbiyen misin? Bunu ilk bana mı açıklamak istedin?"

"Murat!"

Koluma yediğim darbeyle neredeyse yerimde sıçrarken Derya'nın ise gözleri iyice açılmıştı. Bu tarz şakalardan asla hoşlanmıyordu.

"Tamam, tamam şaka yaptım. Eee?"

"Off! Eeesi seninle tanışmak istiyor işte bu kız."

Yüzümdeki alaylı sırıtış yerle bir olurken Derya'nın dudaklarından çıkanlara inanmak istemedim. Birkaç yıl öncesinde yaşanılanlara herkesle beraber o da şahit olmuştu. Zaten babamla babasının iş ilişkileri de böyle başlamıştı fakat Derya hiçbir zaman bana bu durumlarla gelmezdi. Hatta üniversitedeki çoğu kız sırf yakın arkadaşız diye onunla samimi olmak istediğinde bile geri teper, gelecekleri varsa da elinin tersiyle yollardı. Bu yüzden afallamış ve çok şaşırmıştım.

"Derya ne oluyor? Sen bana böyle durumlarla gelmezdin. Hatta böyle durumlardan nefret edersin, bilirim," diyerek açıklama yaptığımda başını

sallayarak beni onayladı ama içini sıkan başka sorunların olduğunu ise yüzünden anladım.

"Bu kez farklı."

"Nasıl farklı?"

"Farklı işte. Benim için önemli biri."

Ses tonu oldukça ciddi çıkarken ne diyeceğimi veya nasıl davranmam gerektiğini kestiremedim çünkü daha öncesinde ikimiz de böyle bir durumla karşı karşıya gelmemiştik.

"Olanları biliyorsun. Benimle tanıştırmak istediğine emin misin?"

"Aslında gerçeği söylemek gerekirse hayır, emin değilim ama bunu ben değil, o istiyor. Yani anlayacağın seçimi sana bırakıyorum."

Derya'nın sevdiğim başka bir tarafı ise bana asla yalan söylememesiydi. Bu yüzden çok yakın arkadaştık. Olanları bildiğinden ve değiştiğimi gördüğünden bana güvenmediğini hissedebiliyordum. Bunu söylemekten hiçbir zaman çekinmiyordu ama bahsettiği kişi her kimse ona nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmiyordum.

"Senin için önemli biriyse eğer..."

Onu kırmamaya özen gösteririm, demek istedim ama Derya bir elini havaya kaldırarak laflarımı yutmama neden olacak o kelimeleri hiç acımadan yüzüme savurdu.

"Murat, bak, neler yaşadığını biliyorum ama bu kez, bu kızla ciddi düşünebilirsin. Gerçek bir ilişkin olabilir."

"Kimseyle ciddi bir ilişki yaşayamayacağımı biliyorsun."

"Denemeden, bir şans vermeden bilemezsin."

"Derya," diyerek sesimi yükselttiğimde bir kez daha karşımda omuzlarını düşürdü.

"O kazadan sonra nasıl değiştiğini biliyorum ama hayatımıza bir şekilde devam etmeliyiz Murat. Elif artık yok. Gitti ve seni bu halde bıraktığı için onu asla affetmeyeceğim. Ona olan öfkeni başkalarından çıkarman büyük haksızlık."

Kaza... Çığlıklar... Bağırışlar... Bitmek bilmeyen bir kavga... Hatırlamak istemediğim o kara gece yeniden zihnimde canlanırken kaşlarımı çatarak ve yumruğumu sıkarak baktım Derya'ya. O berbat geceyi hatırlamak ben de hiç iyi şeyleri uyandırmıyordu. Bastırmaya çalıştığım kırgınlık yeniden alev alıyordu. Ruhumu, kalbimi bir kez daha yitiriyordum.

"Elif'in konusunu açıp kafamı ütülemek zorunda mısın?" diyerek oldukça katı bir şekilde soluduğumda mahcupluğunu gizlemeyerek benden bir adım

uzaklaştı.

"Tamam, susuyorum. Özür dilerim. Sen de çocukların yanına dön istersen. Bayağı dikkat çektik zaten. Akşam yazarım sana."

Karşılık vermeme izin vermeden yüzündeki mahcubiyetle arkasını dönüp mühendislik binasına doğru ilerlemeye başladı Derya. Gerçi ne diyeceğimi ben de bilmiyordum. Bahsettiği kızla tanışıp, konuşabilirdim ama ciddi bir ilişkiye girecek biri değildim. Elif'ten sonra kimseyi hayatıma kolay kolay alamıyordum. Belki de kabul etmemeliydim bu saçmalığı. Derya'nın arkadaşıydı ve üstelik değer verdiği bir arkadaşıydı. Arkadaşımın arkadaşını üzmek ise benim yapabileceğim bir şerefsizlik değildi. Bu kadar ileri gidemezdim.

Benliğimi sarsarak içine düştüğüm düşüncelerden kurtulmaya çalışıp yeniden arkadaşlarımın bulunduğu tarafa doğru ilerlerken ceketimin cebindeki telefonum titredi. Adımlarımı yavaşlatıp da telefonumu çıkardığımda ekranda beliren mesaj sırıtmama neden oldu. İşte bu kesinlikle şu anda ihtiyacım olan tek şeydi.

"Akşam sana gelebilir miyim?"

Çağla'nın atmış olduğu mesaja sırıtarak bakmayı sürdürürken arkamı dönüp bulunduğu tarafa çevirdim bakışlarımı. Gözleri benimkileri yakaladığında parmaklarım tuşlar üstünde gezinerek onu cevapladı. Havaya kaldırdığım telefonumu ona doğru salladığımda gözleri ise anında telefonuna kaymıştı.

"Sorman kabahat."

***

Yapı Hasarları ve *Gayrimenkul Muhasebesi (İnşaat Mühendisiliğiyle alakalı dersler)* ders notlarının üstünden bir kez daha geçtikten sonra dinlendirici gözlüklerimi çıkararak burnumun direğini sıktım. Boynumu iyice esnetip de oturduğum deri sandalyeye iyice yaslanarak gerindiğimde tüm notları biriktirdiğim için kendime bir kez daha kızdım. Derya bu konularda çemkirmekte kesinlikle çok haklıydı. Ders notları biriktikçe çalışılacak konular da artıyordu.

Oturduğum sandalyeden kalkıp çalışma masamın üstündeki sigara paketini de elime aldıktan sonra sahile bakan penceremin bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Ortaköy'deki kumpirci tezgâhları bağırışlarını sürdürürken sigara paketimin içinden bir tane çıkarıp dudaklarıma yerleştirdim. Ardından ise çakmağımın ateşiyle buluşturdum.

Ailemin yanından ayrılıp da bu eve yerleştiğimden bu yana çok şey değişmişti. Ayaklarımın üstünde durmaya çalışırken bambaşka biri haline dönüşmüştüm. Daha doğrusu o felaket kazadan sonra her şey yerle bir olmuştu. Kalbimi de kazayla birlikte geride bırakmıştım.

Sigaramdan derin bir fırt çekerken bileğimde bana sürekli o geceyi hatırlatacak olan yara izinde gözlerim takılı kaldı. O yağmurlu gece sanki daha dün yaşanmış gibi gözlerimin önünde canlanmış, Elif'in haykırışları kulağımda çınlamıştı.

"Senden nefret ediyorum geri zekalı. Sen sevmeyi, değer vermeyi bilmeyen bir şerefsizden başka bir şey değilsin."

"Kapa çeneni!"

"İşte bu yüzden sen değil de İlker! Anlıyor musun? İşte bu yüzden hep İlker kazanacak ve sen kaybedeceksin. İşte bu yüzden İlker'le yattım. O bana dokunurken bile sevgiyi hissettirdi..."

"Yeter artık Elif!Yeter!"

Sonrası derin bir karanlığa bürünen o gecedeki çığlıkları hatırladıkça kulaklarımı ellerimle kapatmak, kendimi o feryatlardan kurtarmak istedim ama başarılı olamadım. Hiçbir zaman onun istediği gibi bir sevgili olamamıştım. Ona hak ettiği sevgiyi gösterememiştim. Bu yüzden son tercihi ben değil de İlker olmuştu.

Başımı yastığa koyup da gözlerimi her kapattığımda Elif'in yüzünü çevreleyen o hayal kırıklığı aklımdan gitmiyordu. Zaten bu yüzden çekip gitmişti. Kimsenin hayatını daha da dağıtmamak uğruna kendini feda ederek bizden, benden uzaklaşmayı yeğlemişti.

Gidişinin ardından neredeyse iki yıl geçmişti ama hala varlığını ve bana hissettirdiklerini kolayca kalbimden söküp atamıyordum. Bir başkasını onun gibi sevebileceğimi bile hayal edemiyordum. Çaresizliğin ne demek olduğunu daha iyi anlıyordum. Zavallıydım ama yine de ayakta durmaya çalışıyordum.

Zihnimde canlanan eski anıları bir kapı sesi durdurduğunda elimdeki sigaradan derin bir nefes daha çekip ateşi söndürerek çöpünü dışarı doğru fırlattım. Boğazımı temizleyip, saçlarımı da düzenledikten sonra saati kontrol ettim. *Gecenin on birinde beni kim rahatsız ediyor olabilirdi?* Belki de binanın kapıcısı çöpleri almaya gelmişti.

Kapının gözetleme deliğine bakmadan araladığımda karşımdaki manzara bana gün içinde unuttuğum bir detayı hatırlattı. Güzel Sanatlar'dan Çağla yüzündeki fazla makyajı ve dudaklarındaki şeytani gülümsemesiyle

karşımda duruyordu. Belki onunla eğlenceli dakikalar geçirmek aklımdaki eski hatıralardan beni biraz uzaklaştırabilirdi.

"Selam," diye mırıldandıktan sonra üzerindeki ceketinin fermuarını açıp bana güzel bir manzaranın keyfini sürdürdü. *Üstünde sadece iç çamaşırları vardı. Bu soğuk havada buraya böyle mi gelmişti yani?*

Kaşlarım merakla havaya kalkarken yüzümde beliren sırıtışa engel olamadım. Ayağındaki topuklu ayakkabılarla bana doğru bir adım attığında binanın merdivenlerinde başka birilerinin olup olmadığını kontrol etmek için dışarı çıkıp etrafı gözetledim. Kimselerin olmadığını fark ettiğimde ise Çağla'nın kolundan tutup hemen evin içine soktum.

"Bakıyorum da hazırlıklı gelmişiz," diye mırıldanarak kapıyı kapattığım sırada üstündeki ceketi yere hızla atıp bana doğru yaklaştı ve daha ne olduğunu anlamadan dudaklarını benimkilerine bastırdı.

Erkeklik hormonlarım beni hazırlıksız yakalayıp da uyarırken ellerim ise Çağla'nın çıplak, ince belini kavradı. Öpücüğüne aynı şekilde ihtiraslı bir şekilde karşılık verirken dudaklarından dökülen inlemeyi duymamak imkansızdı. Onu kendime iyice çekerken dudaklarını benimkilerden bir saniye olsun ayırmıyor, parmakları ise saçlarımın diplerini çekiştiriyordu.

Bedenlerimiz birbirine yapışık bir halde oturma odasına doğru ilerlerken deri koltuğa düşmüş, Çağla da bunu fırsata çevirerek vakit kaybetmeden üzerime oturmuştu. Dudaklarını nefes almak için benimkilerden ayırdığında elleri ise bu kez pantolonumun kemerine uzanmıştı.

"Tüm gün boyunca bunun hayalini kurdum. İçimde olmana ihtiyacım var Murat," diye fısıldadığında kemerimi çözmeyi başarmıştı. Fakat fermuarıma uzanmasına izin vermeden onu omuzlarından hafif bir şekilde ittirmek zorunda kaldım.

"Hey hey! Sakin ol. Ağırdan almalıyız."

Sadece ağırdan almamalıydık, aynı zamanda da korunmamız gerekiyordu. *Bir hamile vakasıyla daha tekrar uğraşamazdım.*

Koltuktan kalkmaya yeltendiysem de Çağla buna izin vermemiş omuzlarıma baskı uygulayarak beni oturduğum yere mıhlamıştı. Üzerimdeki beyaz kazağı uçlarından tutup çıkardıktan sonra dudaklarını bu kez dudaklarıma değil de boynuma bastırmıştı. Dilini kullanarak o noktada gezintisini sürdürürken kulağıma fısıldamayı ise ihmal etmemişti.

"Bence bir sonraki sahneye atlamalıyız."

Bedenini benimkine daha çok bastırırken yutkunmama engel olamadım. Başımı koltuğun kenarına yaslayarak ona izin verdim. Hazırlıksız

yakalanmıştım ve şimdi de kurtulamıyordum. Belki de Çağla'yı eve davet etmek büyük bir hataydı.

Dudaklarını boynumda gezdirmeyi bırakmadan bu kez pantolonumun fermuarını açmayı başardığında cebimde olan telefonumun çalmasıyla dikkatim dağıldı ve doğrulmaya çalıştım.

Çağla kucağımdan kalkma zahmetinde bulunmadan telefonumu zor bir şekilde cebimden çıkarmayı başardığımda ekrandaki isim gözlerimi devirmeme neden oldu. *Zamanlaman ancak bu kadar mükemmel olabilirdi Derya.*

"Buna bakmam gerek," dediğimde bile Çağla yerinden kıpırdamamıştı. Telefonu açıp da kulağıma götürdüğümde ise sinsi bir şekilde sırıtarak tekrar sırnaşmaya başlamıştı.

"Ne var Derya?"

Ses tonumu kibar tutmak istediysem de başarılı olamamıştım çünkü çok yanlış bir zamanda aramıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda gözlerim telefon ekranım ve kucağımdaki Çağla arasında gidip gelmişti.

"Şu an Çağla kucağımda. Gerçekten bilmek istiyor musun ne yaptığımı?" diye alayla söylendiğimde Derya'nın öfkesini telefondan bile hissettim.

"İğrençsin! Biz seninle ne konuştuk bugün?"

"Ne konuştuk?"

"Bir kızdan bahsettim Murat. Unuttun mu?"

Geçirdiğim o berbat kazadan sonra beyin fonksiyonlarımda küçük bir hasar oluşmuştu. Her şeyi çok çabuk unutabiliyordum. Haliyle Derya'yla olan bugünkü konuşmaları ve bahsettiği şu yakın arkadaş mevzusunu da unutmuştum.

"Hatırladım şimdi. Resmi var mı?" diye hızlı hızlı soluduğumda, kucağımdaki Çağla kaşlarını kaldırarak bana baktı ama aldırış etmedim.

"Bekle, atayım," dedikten birkaç saniye geçmemişti ki WhatsApp'ime resmin geldiğini belirten bildirim ekranda belirmişti.

Çağla'nın bu kez de göğsümde gezinen dudaklarına rağmen Derya'nın atmış olduğu resmi sonunda açmayı başarmıştım. Gözlerim ekrandaki kızın görüntüsüyle iyice açılırken Çağla'yı kucağımdan hızla koltuğun diğer tarafına atmış ve ayaklanmıştım. *Bu gerçek olabilir miydi? Yoksa şans ayağıma mı gelmişti?*

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen? Neden bu kız olduğunu başta söylemedin?" diyerek hızla soluduğumda üzerimdeki şoku hala

atlatamıyordum.

"Ne?"

"Resmen şans ayağıma geldi. Kaç gündür bu kızın adını bulmaya çalışıyorum ben Derya. Eh, bizimkilere ya da diğer fakültelere soramadığım için de üstüne düşmedim haliyle," diyerek açıklama yaptığımda hala ekrandaki güzelliğin kıvrılmış olan dudaklarına bakıyordum. *Bu gerçek olamazdı.*

Onunla bir yerlerde karşılaşmıştık ama nerede olduğunu hatırlayamıyordum. En sonunda ise geçen cuma onu Derya'nın yanında görmüştüm. Uzun koyu saçları ve koyu kahverengi gözleriyle oldukça dikkat çekici bir güzelliği vardı. Minyondu ama buna rağmen fiziği iyiydi. Adını bilmesem de güzelliği karşısında kesinlikle asıl ben şansımı denemek istiyordum.

"Sen ciddi misin?" diyerek soran Derya'nın ses tonu daha çok afallamış gibiydi ama oldukça ciddiydim.

"Sence?"

"Ciddisin. Eh, ben ne yapayım şimdi?"

"Ne mi yapıyorsun? Hemen o kıza numaramı atıyorsun ve bana yazmasını söylüyorsun."

"Şimdi mi?"

"Evet, hemen şimdi. Adı ne bu arada?"

"Melek."

"Melek..." Adı bir fısıltı gibi dudaklarımdan dökülürken yüzümdeki aptal gülümsemeye engel olamıyordum.

"Bu güzellik hayatta kaçmaz," diye devam ettiğimde ise Derya'nın nefesini bıraktığını işittim.

"Güzel kız görünce nasıl da ağzının suyu akıyor Murat. Seni görmesem bile anlıyorum artık."

"Hadi Derya, hadi. Bekletme beni," diyerek telefonu suratına kapattıktan sonra yere atılmış olan kazağımı elime alarak tekrar üstüme geçirdim. Bakışlarım ise koltuğumun üstünde bacak bacak üstüne atarak oturmuş Çağla'ya çevrildi.

"Çağla?"

"Sütyenimi çıkarayım mı?" diyerek ellerini kopçasına doğru uzattığında bir elimi havaya kaldırarak onu durdurdum. Bu gece için kimseyle birlikte olmayı düşünmüyordum. Ağıma düşürmem gereken başka bir güzellik söz konusuydu.

"Hayır, çünkü gidiyorsun."

"Ne?"

"Bu gece olmaz. Yorgunum ve başım çok ağrıyor," diyerek klişe bahaneleri sıraladığımda oturduğu koltuktan kalkarak yanıma yaklaştı ve kapattığım fermuarıma uzanmaya çalıştı.

"Seni hemen havaya sokabilirim."

"Bu gece gerçekten olmaz," diyerek onu omuzlarından iyice ittirerek, yerdeki ceketini işaret ettiğimde çatılan kaşlarıyla yere eğildi.

"Pisliğin tekisin Murat Özkan."

"Sen de bu pisliğin altına girmek için can atan bir sürtüksün o zaman," diyerek laflarının altında kalmadan ona karşılık verdiğimde dalgalı açık kahverengi saçlarını savurarak ceketini üzerine giydi.

"Çok gıcıksın."

"Hadi Çağla, hadi. Eve gitmen lazım. Ailen çok kızar sonra," diyerek yanına yaklaşıp da ceketinin fermuarını çektiğimde aynı sert tavırlarla yüzüme bakmayı sürdürdü ama umursamadım. Şu an aklım çok daha başka bir yerdeydi.

"Yurtta kalıyorum ben."

"Yurttakiler kızar o zaman," diyerek ona kapıya kadar eşlik ettikten sonra dışarı çıkmasını beklemiştim ama hala hareket etmediğini gördüğümde ise zorla da olsa belinden ittirmek zorunda kalmıştım.

"Ama Murat," diye söze başladıysa da bitirmesine izin vermemiş ve kapıyı hemen suratına kapatmıştım. Birkaç kez yumruklamış olsa da ayağındaki topuk seslerini tekrar merdivenlerde işittiğimde gittiğini anlamıştım.

Hızlı adımlarla oturma odasına girip de koltuğumun üstüne yayılarak cep telefonumu elime aldığımda ekranda tanıdık olmayan bir numaranın bana mesaj atmış olduğunu gördüm.

"Merhaba..."

Numaraya girip de kaydetmeden önce profildeki resme tıkladığımda gerçekten aradığım o kızın olduğunu fark ettim. Dudaklarım sinsi bir şekilde kıvrılırken bu kez sözümü tutamayacağımı anladım. Derya yakın arkadaşımdı ama ben ciddi bir ilişki için henüz hazır değildim. Ne zaman hazır olurdum bunu da bilmiyordum ama küçük bir eğlenceden hiç kimseye zarar gelmezdi. *Değil mi?*

Aklımdaki bu düşünceyle parmaklarım harfler üzerinde gezintiye çıktı ve kızın yazmış olduğu mesaja sonunda cevap verdim.

"Merhaba güzellik."

7.Bölüm | Part I

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: *Into Your Arms - Witt Lowry ft. Awa Max)*

7.Bölüm | Part I

Dudaklarıma kahverenginin açık tonundaki rujumu iyice bastırarak sürdükten sonra yatağın bir köşesine attığım toplu tarağı elime alıp dün geceden maşalamış olduğum saçları dağıtmak umuduyla taradım. Aşırı kıvırcık görünmesinden pek hoşlanmadığım için basit dalgaların bana daha çok yakıştığını düşünüyordum. Taradığım saçları ellerimle hafif bir şekilde dağıtırken yüzümdeki aptal gülümsemeye engel olamıyordum. *Bütün gece onunla konuştuğuma inanamıyordum. Eğer bir rüyanın içindeysem kesinlikle uyanmak istemiyordum. Bu mucizeyle sonsuza dek yaşayabilirdim.*

Dün gece Derya'dan aldığım o coşkulu haber sonrasında tüm cesaretimi toplayarak Murat'a yazmıştım. Gerçi sonucun böyle olacağını baştan bilseydim yazarken türlü taklalar atmazdım yerimde. Herkes Murat'ın değiştiğinden o kadar çok söz etmişti ki başlarda şansımın pek de yaver gitmeyeceğini düşünmüştüm ama rüzgâr ters yönde eserek beni şaşırtmayı başarmıştı. Yıllardır hasretini kurduğum, değil konuşmaya gözlerine bakmaya çekindiğim o adamla iki kelam ederek artık ilk adımı atmıştım ve her ne olursa olsun bu saatten sonra pes etmek gibi bir niyetim yoktu. Sonuna kadar onun kalbine girmek için savaşacaktım. Onu yaralar içinde bırakan Elif'i unutturmak için çabalayacaktım. Belki çok zor olacaktı ama yine de deneyecektim.

Dün gece onunla konuşurken sürekli kıkırdadığımı anımsıyordum. Muhabbeti oldukça iyiydi. Bazı anlar geç cevap vermiş olsa da hiçbir mesajımı cevapsız bırakmamıştı. Sonuç ise bir randevuya bağlanmıştı. Bugün okul çıkışı onunla buluşacaktık. Başlarda bunun için çok erken olduğunu düşünmüştüm ama şu ana kadar hiç ilişki yaşamayan biri için belki de o kadar erken değildi. Tüm günümü Murat Özkan'la geçireceğimi söyleseler hayatta inanmazdım ama şimdi ona kavuşmak için saatleri sayıyordum.

Aynada son bir kez daha görüntümü kontrolden geçirerek yatağımın üstüne atmış olduğum siyah-beyaz puantiyeli fuları alıp bir düğüm atarak boynuma bağladım. Üzerime siyah bir pantolon ve beyaz V yakalı bir kazak giymiştim. Boynumu ise ikisinin renklerinden oluşan bir fularla süslemiştim. Makyajım sadediydi ama yüzüm temiz olduğu için hiçbir zaman abartıyı seven biri olmamıştım fakat bugün için sürekli tereddütte kalıyordum. *Acaba bir tık daha fondöten sürmem gerekiyor muydu?*

Fuları boynuma geçirip de siyah mevsimlik ceketimi kapının arkasındaki askılıktan almak için harekete geçtiğim sırada kapı eşiğinde beni kaşlarını havaya kaldırarak izleyen Eda'yla karşılaştım. Ona dişlerimi gösterip sırıtarak karşılık verirken kollarını göğsünde birleştirerek odama girdi.

"Eda, sence saçlarımı biraz daha kabartayım mı? Ya da rujumu değiştireyim mi? Kahverengi kasvetli gösterdi sanki," diyerek heyecanla ona tereddütlerimi sıralarken yüzündeki ifadesizlikle gözlerime bakmayı sürdürdü.

"Gayet güzel görünüyorsun Melek de..."

"De ne?"

"Biraz abartmıyor musun? Oldukça şıksın, güzelsin ama daha yeni konuşmaya başladınız. Hemen üstüne atlama öyle. Neler olacağını kestiremezsin."

Bu sabah ya da bugün, hiç kimsenin keyfimi bozmasına izin vermeyecektim. Eda haklı olabilirdi. Murat'la yeni konuşmaya başlamıştık ve hemen buluşmamız biraz mantıksız bir hareketti ama umursamıyordum. Ben onu yıllarca beklemişken, şimdi olanları veya hızlı gidişimizi göz ardı edebilirdim. *Üstelik ha şimdi buluşmuşum, ha iki gün sonra. Ne fark edecekti ki?*

"Eda, sen Ahmet'le bir mekânda tanışıp numarasını hemen aldın. Bense yıllardır onunla olmanın hayalini kurdum. Lütfen, beni bu konuda yargılama," diyerek oldukça sert konuştuğumda kendi kendime öfkelendim. Amacım onun canını sıkmak değildi ama bu konuda beni herkesten daha iyi tanıyordu. Sadece yargısız infaz etmesini istemiyordum.

"Ama Melek, Murat..."

"Lütfen Eda, bugünü bana zehir etme," diyerek sözünü kestiğimde omuzlarını düşürerek başını salladı. Ben de onu kırmanın verdiği huzursuzlukla yanına yaklaşıp hiçbir şey olmamış gibi dudaklarımı değdirmeden yanağına öpücüklerimi bıraktım.

Bu hayatta isteyeceğim en son şey Eda'yla aramın açılmasıydı. Onun dostluğuna ve samimiyetine her zaman ihtiyaç duymuştum. Bazen tek arkadaşım olmuştu hatta. Başkaları olmadan yapabilirdim belki ama o olmadan olmazdı. Üstelik tüm bunların yanı sıra onun evinde kalıyordum. Bazen kendimi borçlu hissettiğim bile oluyordu.

"Eee, sen ne bekliyorsun? Hazırlansana artık," diyerek üstündeki pijamaları işaret ettiğimde odamın ortasında iyice gerinip oldukça geniş bir şekilde sırıttı.

"Bugün tüm derslerim öğleden sonra. Ahmet alacak o yüzden beni."

"Şanslı sürtük," diyerek onunla alay ettiğimde ellerini pençe yaparak yanıma yaklaşmaya başladı. *Ah, hayır! Yanlış kelimeleri kullanmıştım.*

"Ne dedin sen? Bir daha söyle bakayım."

Oldukça tehditkâr bakışlarıyla bana yaklaşmayı sürdürürken ağır bir şekilde adımlarımı arkaya doğru atıp odada kaçacak delik aramaya başladım.

"Sakın saçlarıma dokunayım deme zar zor yaptım zaten," diyerek yana kayıp üzerime atlamasını engellediğimde çabuk pes etmeyeceğini biliyordum.

Yatağımdan çantamı ve dosyalarımı kaptığım gibi odadan çıkıp vestiyer tarafına doğru hızla koştururken Eda da aynı hızla peşimden geliyordu. Çocukluğumuzdan beri yaptığımız bir şeydi bu. Ne zaman onunla alay etsem saçımı dağıtmakla tehdit ederdi beni ve ben de her defasında ellerinden kaçmayı başarırdım.

Vestiyerdeki büyük, ahşap kâsenin içinden civcivimin anahtarlarını elime alırken Eda da hiçbir şey yapmayacağını belirten bakışlarıyla beni takip etmişti. Ayağıma beş santimetrelik topuklu siyah çizmelerimi de geçirdikten sonra giriş kapısının arka tarafında kalan aynaya son bir kez daha baktım. Tamamıyla hazır olduğumu hissettiğimde ise derin bir nefes çekip Eda'ya döndüm.

"Bana şans dile. Olur mu? Çünkü buna ihtiyacım olacak," dediğimde yüzündeki tebessümle yanıma yaklaşıp sıkı bir şekilde kollarını belime sardı.

"Bol şans kuzen," diyerek doğrudan kulağıma doğru konuştuktan sonra sırtımdaki elleri hafif bir şekilde yukarıya çıkıp daha ben kendimi çekmeye fırsat bulamadan saçlarımı ani bir hareketle dağıttı.

"Senin bu yaptığın var ya şerefsizlik resmen," dediğimde bir yandan dağıttığı saçlarımı düzene sokmaya çalışıyor, diğer bir yandan ise işaret

parmağımı ona sallıyordum.

"Hadi canım hadi, koş sen Murat'ına," dedikten hemen sonra ise bir şey dememe fırsat vermeden kapıyı suratıma kapatmış ve beni gergin dakikalarla baş başa bırakmıştı.

Aslında mutlu görünmeye çalıştıkça gerginliğimi unutuyordum ama fakat içimdeki korkular geçen her saniyede daha da çoğalıyor, bir virüs gibi yayılıyordu benliğime. Murat karşısında ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Hatta ona ne demem gerektiğini ya da nasıl yaklaşacağımı bile... Aramıza yıllar girmişti. Beni tanımıyor ya da hatırlamıyordu. Tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı düşünürken kalbine girmek ise hepsinden daha zor olacaktı.

Eda'dan ya da bir başkasından fikir almak da istemiyordum çünkü onun kalbine kendim olarak girmeyi hedefliyordum. Bir başkasından aldığım fikirlerle değil de ben olduğum için benden hoşlanmasını diliyordum. Sevmesi için çok erkendi ama en azından benden etkilenmesini sağlayabilirdim. *Değil mi?* Nasıl bir durumun içine bulaştığımı kestiremiyordum ama bugün benim için sadece başlangıç olacaktı. İşte bunu hissediyordum.

****

Civcivimin vitesini bire alarak üniversitenin otoparkına girdiğimde aynı zamanda Gamze'nin acil durum mesajlarına cevap vermekle uğraşıyordum. Dün gece kafayı Murat'la bozduğumdan bugünkü mimari tasarımla ilgili olan sınavı unutmuştum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Üstelik sevdiğim bir dersten kötü not almayı hiç kendime yediremiyordum. Gerçi aklım bu kadar doluyken o sınavdan nasıl iyi bir sonuç çıkarabilirdim ki? Her yerim, zihnim, kalbim Murat Özkan olmuştu. Umarım sorular düşündüğüm kadar zor olmazdı da bir şekilde üstesinden gelebilirdim.

Üniversitenin otoparkında ilerlemeyi sürdürürken hiçbir boş alana rastlamamak ise sabahın uğursuzluğu olmalıydı. *Allah aşkına, bir Allah'ın kulu da otobüsle ya da metrobüsle gelmez miydi şu okula? Hepinizin mi arabası var? "Sen neden gelmiyorsun onlarla?"* diye haykıran iç sesime elimle vurmak istedim. Haklıydı ama bugün için otobüsle gelip gecikemezdim. Üstelik benim sarı civcivim otoparktaki lüks arabaların yanında oldukça pasif kalıyordu ama umursamadım, o benim gönlümün en güzeliydi sonuçta.

Sonunda boş bir alanı gözüme kestirdiğimde başka bir arabanın yerimi almasına imkân vermemek için vitesi ikiye alıp oraya doğru ilerledim. Tam

arabamı parka yerleştirmek için yaklaştığım sırada ise otoparkın tozunu arttırarak oldukça hızlı gelen siyah bir Audi R8 bulduğum boş alana oldukça kıvrak bir şekilde girmişti bile. *Eh, şansızlığın bu kadarı! Kahretsin!*

Alanı kaptırmanın verdiği taze öfkeyle motoru kapatıp, civcivimden hışımla inerek her tarafı siyah, görünmez camla kaplı Audi'ye yaklaştım. Direksiyon koltuğunda kimin oturduğunu görmediğim için yumruk yaptığım elimle cama tıklattım. Fakat birkaç saniye geçmemişti ki Audi'nin kapısı aralanmış ve ben de geri çekilerek kimin çıkacağına bakmaya çalışmıştım. Kısa kıvırcık saçlarıyla İlker görüş alanıma girdiğinde şaşkınlığın getirdiği öfkeyle iyice gerileyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. *İşte bir bu eksikti zaten!*

"İlkay?" diyerek oldukça sert bir ses tonuyla adını gıcıklığına yanlış bir şekilde mırıldandığımda gözlerindeki güneş gözlüğünü çıkararak, kapısını kapatıp arabayı otomatik anahtarıyla kilitledi.

"Melek... Bu ne güzellik böyle? Sabahıma güneş yeni doğdu galiba. Dur gözlüklerimi geri takayım."

Benimle dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi? Anlam veremiyordum çünkü ondan etkilenmek yerine öfkemin tazeliğini korumasını tercih ederdim. Elindeki gözlüklerini dalga geçercesine tekrar gözlerine yaklaştırırken sözlerinden hiç de etkilenmediğimi anlaması için doğrudan bir tane ellerine doğru geçirdim.

"İlk ben gördüm orayı. Çık çabuk," diye çemkirdiğimde bir vurduğum eline, bir de havaya kaldırmış olduğu kaşlarıyla gözlerimin derinliğine bakıyordu.

Onunla göz göze gelmek istemesem de gözlerimi ondan alamıyordum. İlker Altan bu üniversitenin gözde yakışıklılarından biriydi ve şu an tam karşımda duruyordu. Üzerindeki deri ceketinin içine giymiş olduğu boğazlı kazakla oldukça zarif görünüyordu. Ayrıca kıvırcık saçlarını kısaltmıştı. Üstelik burnuma doluşan yoğun erkek parfümünü saymıyordum bile.

"Şansına küs güzelim ama ben daha hızlı davrandım. Kendine başka bir park alanı bulmalısın."

Kıvrılan dudaklarıyla bana alayla sırıtırken kendimi sarstım. Onunla daha fazla iletişimde bulunmamak için geri adım atıp, hemen pes ettim. Park alanı için kavga edecek biri değildim. Elbette başka bir yer bulur, olmadı üniversitenin dışına park ederdim civcivimi.

"Al tepe tepe kullan o zaman," diyerek katı bir şekilde soluduğumda yüzündeki gülümseme çoktan düşmüştü.

Arkamı dönüp de civcivime doğru tekrar yürümeye başladığımda ise hızlı adımlarla yanıma yaklaşıp kolumdan tuttu ve ben daha ne olduğunu anlayamadan göz gözeydik. Kıvırcık saçları hafif rüzgârın etkisiyle savrulurken gözleri benimkilerini delecekmiş gibi bakıyordu. Nefesi nefesime karışıyordu. Burnuma doluşan yoğun erkeksi parfümü ise beni hazırlıksız yakalamıştı. *Allah'ım! Düşündüğümden de güzel kokuyordu.* Kesik kesik nefes alırken dudaklarını ıslattı ve başını hafif bir şekilde eğerek bana yaklaşmayı sürdürdü. Üstelik ben dudaklarını ıslatışını nedensizce büyük bir heyecanla izledim. Kırmızılığı da tıpkı parfümü gibi beni hazırlıksız yakalamıştı. Tuttuğu kolumu oldukça yavaş bir şekilde bırakırken neden geri çekilmediğimi anlayamıyordum. İlker Altan bu kadar yakınımdayken neden kımıldamadığımı çözemiyordum. Oysa o tehlikeliydi. En azından benim için öyleydi.

"Neden bana karşı bu kadar kaba ve sert davranıyorsun?" diye mırıldandığında ne demek istediğini anlamadım ama yine de geri çekilemedim. *Ne oluyordu bana? Neden put gibi dikiliyordum karşısında?*

"Ben kimseye kaba davranmıyorum," diyerek doğrudan kendimi savunmaya geçtiğimde kaşlarını hiç de beni onaylamayan bir şekilde kaldırdı.

"Mesajlarımı görmezden gelip cevap vermiyorsun. Sosyal medya isteklerimi ısrarla reddediyorsun. Kampüste desen ne zaman göz göze gelsek bakışlarını kaçırıyorsun. Beni ne zannediyorsun sen? Ya da aklında nasıl bir *İlkay* yarattın?"

Beni taklit ederek adını yanlış söylediğinde gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Söylediği her şeyde haklıydı. Defalarca beni yakından tanımak istediğini söyleyen oldukça kibar mesajlar atmış ve ben de her birini görmezden gelmiştim. Sosyal medya konusunda ise hiç pes etmemişti. Her reddettiğimde tekrar göndermişti isteklerini.

İlker'i kafamda herhangi biri olarak şekillendirmemiştim ama o sevdiğim adamın yakın arkadaşıydı ve ben daha Murat'la bir şeye başlamamışken İlker'e yakın olmak istemiyordum. Oldukça cazibeliydi. Kışkırtıcıydı. İtiraf etmek istemiyordum ama kolayca herkesi etkisi altına alabilecek bir güce sahipti. Erkeksi ses tonu onu daha farklı kılıyordu ama ona Murat'tan önce yakın olursam ya da onunla arkadaşlık kurarsam bu yanlış anlaşılabilirdi. Bu üniversitedeki herkes İlker'in kimseye arkadaşça yakınlaşmadığından

haberdardı ve ben kendimi asla riske atamazdım. Ben Murat'ı istiyordum, ona ulaşmalıydım ve önüme çıkan zorlukları da bir şekilde yenmek zorundaydım. *Gerçi hiçbir şey hissetmediğim biri benim için nasıl bir zorluk olabilir ki?*

"Ben kimseyi aklımda bir kalıba falan sokmadım," diyerek kestirip attığımda bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Nefesi yüzümü yalayıp geçerken başımı kaldırıp da gözlerinin içine tekrar bakmadım, bakamadım. Neden böyle garip hissettiğimi de bilmiyordum zaten. Düğüm düğümdüm sanki. Çözülemiyordum.

"Öyleyse neden gardını indirmiyorsun Melek? Neden aramıza duvar örüyorsun? Neden seni tanımama izin vermiyorsun? Seni izlediğimi, seni istediğimi, seninle ilgilendiğimi biliyorsun. Bu gerçekten hoşuna gitmiyor mu yani? İnan bana bunu isteyip, kucağıma atlayacak bir sürü kız sayarım sana."

İyi gidiyordu. Gerçekten iyi bir başlangıç yapmıştı ama son cümlesine kadardı. Bu kez tereddüt etmeden başımı kaldırıp da gözlerine baktığımda yüzündeki alayı görmem beni daha da öfkelendirdi. Üzerindeki deri cekete aldırmadan göğsünden hızla onu ittirerek aramıza yeniden mesafe açtım. İşte bu çok daha iyiydi.

"Uzak dur benden," diyerek işaret parmağımı ona doğru savurup arkamı dönmek için yeltendiğim anda daha ben ne olduğunu anlayamadan boynumdaki fuları sanki tereyağından kıl çeker gibi ellerinin arasına almıştı.

"Ver onu bana," dediğimde dudaklarını aşağı sarkıtarak siyah-beyaz puantiyelerin olduğu fularımı incelemeye başladı.

"Gel de al."

Alaylı tavrına yenik düşmemek ve elinde salladığı fularımı almak için ona karşı tekrar bir adım atacaktım ki beni şaşırtacak başka bir hareket sergiledi. Fularımı biçimli burnuna doğru yaklaştırıp derin bir nefes çekti. *O nefesini çekti, bense nefesimi tuttum. Kalbim ise davul gibi gümbürdemeye başladı. Gerçekten neler oluyordu birdenbire?*

"Hmm," diye mırıldanarak dudaklarını ısırırken gözlerimi bir türlü ondan alamıyordum.

"Leylak gibi kokuyor. Parfümünün Chanel olduğuna yemin edebilirim," diye devam ettiğinde yutkunmamı bastıramadım çünkü doğru tahmin etmişti. Parfümüm leylak kokulu Chanel'di ve arabaya binmeden önce birkaç kez sıkmış olabilirdim.

Yüreğim iyice genzimde atarken daha fazla buna bağlı yaşamamak için arkamı dönüp adımlarımı civcivime doğru hızlandırdım. Hatta fularımın İlker'de kalmasını bile umursamadım. Buradan, onun yanından uzaklaşmam gerekiyordu. İçine düştüğüm bu anlamsız durumdan bir an önce kurtulmalıydım.

Arabama yaklaşıp da direksiyon tarafındaki kapıyı hışımla açtığımda arkamdan seslenişini duymazdan gelmek istedim ama imkansızdı. Aklımı karıştıracak sözleri kulağımda çınlamıştı bir kez daha.

"Pes etmeyi sevmem Melek Güçlü. Haberin olsun."

Sözlerine aldırmamaya çalışırken direksiyondaki yerimi alıp hızla motoru çalıştırdım. Yanından geçip giderken göz ucuyla ona baktığımda fularımı bileğine bağladığını gördüm. Otoparkta adeta terör estirerek yeniden park alanı aramaya başladığımda, yaşadığım bu duygu karmaşasına akıl sır erdiremedim. *Sahi sabah sabah neyin nesiydi bu şimdi?*

****

Sabah otoparkta İlker'le yaşadığım o anlamsız dakikalardan sonra aklımı toparlamak için soluğu vakit kaybetmeden kampüsün içindeki kafeteryada bulunan Gamze'nin yanında aldım. Derse girmeden önce sırf zihnimizin açılması için bana kahve teklifinde bulunmuştu ve ben de reddetmemiştim. Tabii tüm bunların yanı sıra otoparkta yaşadıklarımı anlatmamıştım bu kez. Neden gizlediğimi de anlamıyordum ama İlker'in davranışlarının kafamı karıştırmasına izin vermeyecektim. Yıllarca benimle ilgilenen ya da birlikte olmak isteyen birilerine rastlamıştım elbette ama küçük bir kıvılcımı esirgeyip ya da karşılık vermediğimde hemen pes etmişlerdi. *İlker neden onu istemediğimi bir türlü kabul etmiyordu? Neden bu kadar ısrar ediyordu?* Çözemiyordum ve çözmek de istemiyordum. Asıl istediğimin farkındaydım.

Kafeteryada kahvelerimizi içerken Gamze bana müjdeli bir haber vermiş ve sınavın son saatte olacağını söylemişti. Ben de bunu duymanın verdiği şevkle ona Murat'la olan son gelişmeleri anlatmıştım. Başlarda çok şaşırmış hatta benim için sevinmiş olsa da sonrasında yüzünde gergin bir ifade oluşmuştu. Çevremdeki herkes söz konusu Murat olduğunda tedirginliğe kapılıyordu ama kimse benim aslında ne hissettiğimi ya da ne istediğimi umursamıyordu. Herkes için Murat en kötü tercihti ama bu düşüncelerden çok bunalmıştım artık. Fakat Gamze en azından Eda gibi her ne düşünüyorsa dile vurmuyordu. Özellikle böyle bir günde canımı sıkmak istemediğini söylemişti.

"Gamze lütfen! Bana akıl vermek zorundasın. N'olur! Yardımına ihtiyacım var."

Şans eseri son saatlerde gerçekleşen Mimari Tasarım sınavından çıktığımız gibi uzun koridordaki ağır adımlarımıza devam ederken, tıpkı sabahın ilk saatlerinde olduğu gibi yine Gamze'nin başını şişiriyordum. Tamam, onaylamıyordu belki ama Murat konusunda fikir alabileceğim nadir insanlardan biriydi. Sonuçta benim hiç erkek geçmişim olmamıştı ama onun bir fikri olabilirdi.

"Bu benim için bir ilk olacak. Lütfen! Onun yanında sap gibi kalmak istemiyorum," diyerek sızlanmaya devam ettiğimde omuzlarını bıkkınlıkla düşürerek karşıma geçti ve ben de masum çocuklar gibi ellerimi yanaklarıma götürerek sırıtmaya başladım.

"Tamam tamam." İki elini de havaya kaldırarak pes ettiğinde heyecanlanarak ağzından çıkacak olanlara kulak kesildim.

"Eğer hiç konuşmazsanız ya da ne bileyim sessiz falan kalırsanız sevdiği filmleri, müzikleri sor."

Gerçekten mi? Bu muydu yani en mükemmel fikir? Verdiği fikirden dolayı gözlerimi devirmemek için kendimi çok zor tuttum.

"Bu çok banel kaçmaz mı?" diyerek doğrudan içimdekileri dile vurduğumda omzuma doğru hafif bir şekilde de olsa yumruğunu geçirdi.

"Maksat muhabbet açmak olsun Melek."

"Tamam, aklımda tutarım. Başka?"

"Ne başka? Dahası mı var bir de?" diye isyan ettiğinde masum bir tavırla başımı salladım ama Gamze'de durumlar farklı olacak ki bu kez çekinmeden gözlerini devirdi.

"Hatta sen ne yap biliyor musun? Doğrudan tuttuğu takımı sor. Erkekler sever böyle futbolla ilgilenen muhabbetleri."

"Galatasaraylı," diyerek bilmiş bir edayla mırıldandım.

"Ayy Melek! Çıldırtacak mısın beni? Nerenle dinliyorsun? Maksat muhabbet açmak olsun diyorum."

"Tamam tamam, kızma hemen. Sadece çok heyecanlıyım," diye fısıldadığımda yüzündeki tebessümle yanıma yaklaşıp koluma girdi.

"Belli oluyor her halinden."

"Bana şans dile. Olur mu? Buna gerçekten ihtiyacım olacak."

En yakınımda olan herkesten şans dilenirken buna muhtaç olduğumun farkına vardım. Gamze sırtımı sıvazlayarak yanağıma küçük bir öpücük bıraktığında yüzündeki gülümsemeyi benden esirgemedi.

"Şansın bol olsun."

Koluna bu kez daha sıkı tutunarak merdivenlere doğru ilerlediğimizde bana yarın gerçekleşecek olan derslerin programlarını anlatıyordu. Çizim dersinde ise yardımıma ihtiyacı olduğunu özellikle belirtmişti. Ayrıca kulağıma da üniversite çıkışında Enes'le buluşacağını fısıldamıştı. Gözlerim iyice açılarak bunu bana başlarda söylemediği için ona çok kızmıştım ama bugünkü tüm heyecanımı kendime saklamam gerektiğini söylediğinde ise kızgınlığım dondurma gibi erimişti.

"Aslında cesaretimi senden aldım. Baktım sen..."

Cümlesinin devamını getiremeden Gamze sustuğunda başıyla merdivenlerden yukarı çıkan İlker'i bana işaret etti. Son zamanlarda onu çok fazla Mimarlık Fakültesi'nde görüyordum ve bunun altında yatan asıl nedeni kendime bağlamak istemiyordum. Fakat bu sabah olanlardan sonra imkânsız gibi görünüyordu.

Gamze'ye onu görmezden gelerek adımlarımızı devam ettirmemiz konusunda başımla işaret ettiğimde İlker çoktan bulunduğum katın merdivenlerine ulaşmıştı. Tam bir basamak daha aşağı inmek üzereydim ki yaşadığım dejavu etkisiyle önümü kesti. Sağa geçmek istediğimde benimle birlikte o da sağa geçti. Aynı davranışı sola geçmek için kullandığımda yine gitmeme izin vermedi. Gamze ikimize de garip bakışlar atarken onun kolundan çıkıp omzumu dikleştirerek kollarımı birbirine kenetledim. Oldukça dik bakmayı umut ederek İlker'in keskin gözlerine odaklandım.

"Yine ne istiyorsun İlkay?" diyerek neredeyse burnumdan soluduğumda dudakları hafif bir şekilde kıvrıldı ve birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Uzun kirpikleri ise onu bir kez daha kıskanmama neden oldu.

"Tamam, madem bir şey yok çekil o zaman önümüzden."

Cevap vermemesini fırsat bilerek konuşmayı sürdürdüğümde bir basamak yukarı çıkıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Çevrede kimseler olmadığı ve sınıftan henüz başka birileri çıkmadığı için şanslı hissetmek istedim. Başını hafif bir şekilde bana doğru eğdiğinde sendelememek için bir elimle Gamze'ye tutundum.

"Çok güzelsin," diyerek iyice yaklaşıp kulağıma fısıldadığında irkilmemek ya da heyecanlanmamak için nefesimi tuttum. İşaret parmağının tersini kullanarak sıkı sıkıya tuttuğum çantamdaki elime dokunduğunda bedenim dokunuşuyla ürpererek titredi. Gözlerim ise bileğindeki fularımda çakılı kaldı.

"Bu arada merak etme. Fularına gözüm gibi bakacağım."

Naneyle karışık kahve kokan nefesini yanağıma doğru üfledikten sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi yanımdan hızla geçip yukarı çıktı. Gamze ikimiz arasında olanları gözleri iyice açılarak izlerken ağzı da tıpkı gözleri gibi ayrılmıştı. Dudaklarımı kemirirken merdivende bizler dışında kimse olmadığı için şükrettim. Aynı zamanda ise Gamze'nin açık kalan çenesini elimi kullanarak ben kapattım.

"Yalnız bu neydi şimdi?" diyen Gamze'ye sadece omuz silkerek karşılık verirken kulaklarım ise sınıfımın bulunduğu kattan gelen konuşmalarda asılı kalmıştı.

İlker bizim dersimize giren hocalardan birine seslenmişti ama o sırada hiç haz etmediğim Selen sınıftan çıkarak dikkatimi dağıtacak başka bir şey söylemişti.

"İlker o bileğindeki ne? Hiç yakışıyor mu sana öyle kız eşyaları takmak?"

Fularım... Fularım hala onun bileğinde asılıydı. Çıktığımız aralarda Murat'ı ve çevresini görmediğim için buna şahit olmamıştım ama şimdi emindim.

"Oldukça değerli bir parça Selen'ciğim. Senin asla anlamayacağın türden," diyerek arkasını dönüp de kimselere çaktırmadan hâlâ merdiven basamaklarında duran bana göz kırptığında adımlarımı hızlandırarak merdivenlerden inmeye başladım. Gamze de peşimden gelip de en aşağı kata indiğimizde beni kendine çevirdi. Bir şeyler sezdiğini ise anında fark ettim.

"Bu sana fena taktı yalnız. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum Gamze."

"O bileğindeki..." diyerek sormaya yeltendi ama o sırada Derya'dan telefonuma gelen mesaj hem cebimi titretti hem de beni kendime getirtti. Telefonumu çıkarıp da mesajı açtığımda ise beni kampüsün arka tarafında beklediğini ve Murat'ın yanına götüreceğini söylemişti.

"Sonra konuşalım mı?" diyerek hızla soluduğumda Gamze başını sallayarak beni onayladı ama birkaç dakika önce yaşadıklarımızın nedenini bana mutlaka soracağını biliyordum.

Gamze'nin yanağına hızla küçük bir öpücük kondurdukdan sonra topuklarımın üstünde neredeyse koşturarak fakülteden çıktım. Sabah arabamı park ettiğim alana doğru hızlı adımlarla yürürken kalbimin hâlâ neden gümbür gümbür attığına anlam veremedim. *Gerçi biraz sonra Murat'la buluşacaktım. Başka ne olabilirdi ki?*

Park alanına ulaştığımda elimdeki dosyaları civcivimin arka tarafına bırakarak çantamın içinden kahverengi rujumu çıkardım. Rujumu tazeledikten sonra derin bir nefes alarak biraz öncesinde yaşadıklarımı unutmak umuduyla bedenimi sarstım. *Murat'la buluşacaktım! İlker'in sergilediği saçma sapan tavırları düşünmekle vaktimi öldüremezdim.*

Nefesimi düzene soktuktan sonra arabadan indim. Kilitlediğimden de emin olduktan sonra Derya'nın bahsettiği kampüsün arka tarafına doğru emin adımlarla yürümeye başladım.

Herkesten gizli buluşmayı özellikle ben istemiştim çünkü Murat'ın bu konudaki tutumunun farkındaydım. Yanıma almış olduğum çantama sıkı sıkı tutunurken Derya'nın bulunduğu çardağı gözüme kestirmiştim. Yanına ulaştığımda yüzündeki gülümsemeyle bana sarılmış ve ardından biraz daha yürümüştük.

Birkaç adım daha attıktan sonra Murat'ın sırtını bana dönük bir şekilde görmüştüm. Kalbim bir kuş gibi çırpınmaya başladığında Derya iyice yanıma yaklaşıp cesaretimi toplamam adına omuzlarımı sıktı. İşte sanırım bu kez her şey yeni başlıyordu.

"İşte orada bekliyor," dediğinde tebessümle ela gözlerine baktım.

"Her şey için teşekkür ederim Derya," dediğimde yüzündeki tebessüm hüzne dönüştü.

"Umarım, hayal kırıklığına uğramazsın Melek. Umarım doğru olanı yapıyorsundur."

"Umarım," diye fısıldadıktan sonra omuzlarımı dikleştirip ona doğru yürümeye başladım ama içimdeki huzursuzluk beni çoktan ele geçirmişti bile.

7.Bölüm | Part II

Instagram: askadususofficial / missfirat

7.Bölüm | Part II

Söz konusu kendi hayatım olduğunda iflah olmaz derecede bencilce hareket ediyordum. Hayatımın çoğu kısmını kendi isteklerim doğrultusunda gerçekleştirmiş ve ilerisini de öyle planlamıştım. Hep benim istediğim olsun, ortada başka seçenek olmasın diye kandırmıştım kendimi ya da yok saymıştım tüm açılan kapıları. *Zaten bu yüzden reddetmemiş miydim ailemle yurt dışına çıkmayı? Bu yüzden kaçırmamış mıydım elime geçecek tüm o fırsatları? Annem defalarca sırf bu katır inadımdan dolayı söylenmemiş miydi bana?* Oysa istediği tek şeyin benim mutluluğum olduğunu biliyordum. Hiçbir anne, baba evladının acı çekmesini istemezdi ama ben kendi kendime oluşturuyordum tüm acılarımı, *sanki üstünden kalkabilirmişim gibi. Sanki önümde koca bir zırhım varmış gibi.*

Ailem olmadan geçirdiğim yıllar boyunca tutunduğum tek dal, yüreğim ve hissettiklerim olmuştu. Eda'nın ve teyzemin yaptıkları iyilikleri elbette unutamazdım ama beni buraya bağlayan asıl şey sevdiğim adamdı. Kalbimin çırpınışlarına tutunmuştum ve sadece tek bir adamı sevmek için yemin etmiştim bunca yıl. Bana hep uzak düşen ama bir şekilde yüreğimde hissettiğim o genç adamın varlığıyla sınanmıştım.

Şimdi ise yıllardan sonra ilk kez ona doğru temkinli adımlarla ilerliyordum fakat bir tarafım bu yaptığımın yanlış olduğunu haykırıyordu. Her ne kadar kalbim ona kucak açmak için koştursa da ayaklarım da bir o kadar kaplumbağa gibi hareket ediyordu. Zihnimdeki yılanlar zehrini her yere akıtıyor ve geri dönmemi fısıldıyordu. Neden böyle düşündüğümü anlamıyordum. Belki de çevremdeki herkesin ona karşı beslediği negatif enerji bana yansıyordu. Bu yüzden tereddüt ediyordum. Fakat ne istediğimin de farkındaydım. Ona bu kadar yaklaşmışken bir daha uzak düşmeyi aklımın ucundan bile geçirmiyordum. *Amacım belliydi. Ben Murat'ın kalbine giden yolu bulmayı istiyordum.*

Tedirginliğimi bir kenara atarak silkelenip sırtı bana dönük olan Murat'a doğru yaklaşırken nefes alışverişlerim de artan heyecanımla

düzensizleşmişti. Kendime gelmeliydim artık. Yıllardır bu anı bekliyordum ben. *Onun yakınında olmayı, ona ismiyle seslenmeyi, onunla konuşmayı...*

Nefesim göğüs kafesimden dışarı bir rüzgâr misali dalgalanırken sonunda ona ulaşmıştım. Boynundan geçirmiş olduğu çantasına tutunuyor ve olduğu yerde sallanıyordu. Uzun boyuna aldırmadan bir elimi havaya kaldırıp kapı tıklatır gibi hafif bir şekilde sırtına vurdum.

"Selam," diyerek mırıldanırken içimdeki heyecan yüzüme de yansımış ve kendimi aptalca sırıtırken bulmuştum. Bana hızla döndüğünde yoğun kokan parfümüne karışan tıraş losyonu burnuma enfes bir tat bırakmıştı. Dudağının üstündeki ben oldukça belirgin bir şekilde gözüme çarptığında tıraş olduğunu anladım.

"Selam güzellik," diyerek dudaklarını ıslatırken aramızdaki kısa mesafeyi kapatarak yanıma sokuldu ve başını eğerek yanağıma kıvrımlı dudaklarıyla küçük bir öpücük bıraktı. *Nefesi nereden alıyorduk?*

"Gidelim mi?"

Oldukça rahat bir tavırla konuşmaya devam ederken ben hala yanağımdaki dudağının izinde takılı kalmıştım. Nefesini bu kadar yakınımda hissetmek beni alıp başka masallara sürüklemişti bile. Açık kahverengi gözleri bir cevap beklercesine yüzündeki sırıtışla bana bakmayı sürdürürken başımı sallamakla yetindim.

Murat arkasını dönerek elini hafif bir şekilde havaya kaldırıp Derya'ya selam verdikten sonra yüzündeki tebessümle tekrar bana döndü. Diğer eliyle bel boşluğuma dokunduğunda ise hareket etmem gerektiğini anladım ama bir yandan da dokunuşuyla neredeyse çığlık atacaktım. *Bu kadar heyecanlanmamalıydım. Bu kadar ürkek hareket etmemeliydim. O rahat davranabiliyorsa ben de onun gibi olmalıydım.*

"Arabam otoparkın arka tarafında."

Konuşmayı sürdürürken yanında sessizce onu takip ediyordum. Otoparkın arka tarafına doğru ilerleyip de oldukça lüks, siyah bir Porsche'nın yanında durduğumuzda nefesim kesildi. Çocukluktan bu yana spor arabalara meraklıydım ve biraz sonra bunun içine binecek olmam beni daha da çok heyecanlandırıyordu. *Sabah İlker'in Audi R8'i, şimdi ise Murat'ın Porsche'sı... Bir dakika ya... Neden durduk yere aklıma İlker'i getiriyordum ki şimdi ben? Murat'a, hayatımın aşkına odaklanmalıydım. Kıvırcık Fırtına benden uzakta neler yapıyorsa yapabilirdi.*

Murat cebinden çıkardığı anahtarla arabayı otomatik olarak açtığında gözlerim ise Porsche'nın plakasında asılı kaldı. ***34 ME 06.*** 06 Ankara'nın il

koduydu, 34 ise İstanbul'un. M harfi Murat olmalıydı. *E ise...*

Boğazımda düğüm düğüm olan yumruyu yutkunmaya çalışırken düşmemek için bir yerlere tutunmak istedim ama yapamadım. Olduğum yerde sendeledim. O kıza ait her şey gözler önündeydi. *Elif'in izleri hala her yerdeydi. Bunun üstesinden nasıl gelecektim? Elif'i unutamamışken nasıl kalbine girecektim?*

Belki de unutmuştu. Belki de plakayı değiştirerek zahmete girmek istememişti. Kendimi aptalca avutmaya çalışırken, Murat çoktan çantasını arka koltuğa doğru atmıştı. Anlamayan bakışlarla bana baktığında hala ayakta dikildiğimin farkındaydım. Neden hareket etmediğimi ben de bilmiyordum. *Ayaklarım ise ısrarla geri dönmemi söylüyordu.*

Yüzündeki gülümsemeyle yanıma yaklaşıp da önümdeki kapıyı açtığında, "Teşekkür ederim," diyerek içeri atladım ama huzursuzluğum bir kez daha bedenime hâkim olmuştu. Tedirginliğimi görmezden gelerek spor arabanın içindeki deri kokusunu iyice içime çekerek koltuğa yaslanıp kemerimi bağladım. Murat da direksiyon koltuğundaki yerini aldığında tebessüm etmeye çalıştım ama başarılı olup olmadığımı bilmiyordum. Gerginliğimi yok sayamıyordum.

Murat, arabayı geri geri hareket ettirerek otoparkın çıkışına doğru ilerlediğinde çevredeki kalabalık beni daha da çok korkutmuş ve elimdeki çantaya sıkıca tutunarak eğilmiştim. Neredeyse koltuğun altına gizlendiğimde Murat küçük bir kahkaha atarak kolumdan tutmuş ve kontrolünü kaybetmeden beni kaldırmaya çalışmıştı.

"Merak etme, camlar görünmez. Saklanmana gerek yok."

Sergilediğim çocukça tavırla tekrar koltuğa otururken Murat'ın yüzündeki gülümseme eksilmemişti ama ben çok utanıyordum. *Bu kadar gerilecek ya da korkacak ne vardı ki?* Sevdiğim adamla görüşüyor ve onunla okuldan çıkıyordum. Aksine mutlu olmalıydım.

"Affedersin," diye fısıldadığımda bir elini direksiyondan çekerek onun tarafına düşen omzuma dokundu.

"Rahat ol artık."

"Özür dilerim."

Neden özür dilediğimi bile bilmiyordum. *Allah aşkına! Neyim vardı benim? Neden garip davranıyordum bu kadar?*

"Sorun yok. Keyfimize bakalım."

***

Üniversiteden ayrıldıktan sonra Murat yol boyunca aramızdaki sessizliği ortadan kaldırmak istercesine benimle sohbet etmişti. Aslında bunu yapanın ben olması gerekirken o soruları sormuş, bense çekinerek de olsa cevaplamıştım.

Üniversiteye yatay geçiş yaptığımı öğrendiğinde çok şaşırmıştı ama bir taraftan da yeni olduğumun farkındaydı. Hatta geldiğim şehri, ailemi, kaç kardeş olduğumuzu bile sormuştu. Ankara'dan geldiğimi dile getirdiğimde gözleri şaşkınlıkla açılmış ve biraz hemşeri muhabbeti yaparak benimle dalga geçmişti fakat konuyu daha fazla irdelememiş ya da *gittiğimiz* liseyi sormamıştı. Oysa ben tüm hissettiklerimi söylemek için can çekişiyordum. Yaşadığım, hissettiğim her bir anıyı dökmek istiyordum ama bir türlü sırası gelmiyordu işte.

Ortaköy'deki meşhur kumpir sokağına girdikten sonra takıcıları da geçerek beni boğaza bakan bir kumpirci dükkanına götürdü. Kumpir yeme fikri ondan çıkmıştı ve ben de itiraz etmemiştim. Yanımıza garson gelip de önümüze iki kâğıt bıraktıktan sonra yeniden sessizliğe gömülmüş ve sadece önümdeki kâğıda odaklanmaya çalışmıştım. Daha öncesinde de elbette kumpir yemiştim, hatta bayılırdım ama karşımda o olunca ister istemez geriliyordum. Çirkin ya da pasaklı biri olarak görünmek istemiyordum çünkü yemek yerken adeta kendimden geçiyordum.

"Nasıl seviyorsan ona göre kutuları işaretleyeceksin. Eğer daha önce yemediysen yardımcı olabilirim."

Hala boş gözlerle elimdeki kâğıda baktığımı fark eden Murat, aramızdaki sessizliği bozarak konuştuğunda başımı kaldırıp dalgalı saçlarımı geriye attım. Gülümsemeye çalışarak kâğıdı masaya bıraktığımda omuzlarımı düşürdüm.

"Kumpiri çok severim ama şu anda canım hiçbir şey istemiyor," diyerek gerçeği dile getirdiğimde o da elindeki kâğıdı bırakarak dişlerini dudaklarına geçirdi ve derin bakışlarıyla bana bakmayı sürdürdü.

"Yalnız ben yanımda böyle çok sessiz kalan hatunlara pek alışık değilim."

Çevresindeki kızların Murat'a nasıl yaklaştığını, daha doğrusu Selen'in nasıl sırnaştığını hatırladıkça gözlerimi alayla devirmeden edemedim. Çevresindeki kızlara benzemediğimi bir şekilde fark etmeliydi. Ben onlar gibi değildim. Hormonlarımla değil, kalbimle hareket ediyordum.

"Bu da benim alışık olduğum bir durum değil," diyerek iki elimin parmaklarını da çenemin altında kenetlediğimde yüzündeki gizemli ifade sevimli bir gülümsemeye dönüştü.

"Öyle olsun bakalım."

Bu kez gergin olmak yerine biraz rahatlamaya çalışarak önümdeki kâğıtta yer alan kutucukları işaretlemeye koyuldum. Murat da benimle birlikte kendi kağıdını işaretledikten sonra garsonu yanımıza çağırmış ve siparişlerimizi vermişti. Garson yanımızdan ayrıldıktan sonra ise sessizliğimizin uzun sürmemesi için belki de en gereksiz muhabbeti açmaya yeltendim. *Umarım bu mevzu işime yarar Gamze.*

"Takım tutar mısın?" diye sorduğumda kaşlarını havaya kaldırarak şaşırmış bir şekilde bana baktı. *Eh, ben de futbola meraklı değildim ama Gamze'nin söylediklerinin izinde gitmeyi tercih ediyordum.*

"Elbette, ölümüne UltrAslan. Sen?"

"Aslında pek futbolla aram yoktur ama Fenerbahçe'yi severim," diyerek itiraf ettiğimde kaşlarını oynatarak iki kolunu birbirine kenetledi. Kollarını kenetlemesiyle kaslı göğsü gri kazağını yok sayarak ortaya çıktığında onu süzmemek için kendimi dizginledim. Oturduğumuz masada biraz eğilerek bana yaklaştığında ise yakınlığıyla nefesimi tuttum.

"Artık sevmiyorsun o zaman. Bundan sonra sen de Galatasaraylısın," diye fısıldadığında birkaç saniyeliğine de olsa afalladım. Ne diyeceğimi bilemedim. Açık kahverengi gözlerindeki derinlikte kaybolmamak için gülümsedim ve dudaklarımı ısırarak sadece başımla onaylayarak tepki verdim. Kalbim ise çoktan kar misali erimişti karşısında. *Murat Özkan, Galatasaraylı olmamı istiyorsa, buna elbette karşı bile gelemezdim.*

Kumpirci de karnımızı doyurduktan sonra Murat hesabı ödemiş ve evinin bu çevrede olduğunu söyleyerek beni sahil kenarında gezintiye çıkarmıştı. Aramızdaki yoğun sessizlik hakimiyetini sürdürürken kollarımı siyah ceketime sürterek soğuk havayı içime çektim. Mecidiye camisinin yanından geçip de banklara doğru ilerlerken Murat kolumdan tutarak yürümemi engelledi. Beni kendisine doğru çevirdiğinde yüzümdeki tebessümle kahverenginin en güzel tonuna bakıyordum.

"Derya'nın bahsettiğine göre hiç sevgilin olmamış. Doğru mu bu?" diyerek oldukça ciddi bir şekilde sorduğunda gözlerimi kaçırarak başımı salladım.

Yanına geldiğim saniyeden itibaren bu konuya nasıl gireceğimizi düşünüp duruyordum. *Zaten bir şeylere başlamak adına buluşmamış mıydık?* Şu ana dek hiç ilişkim olmadığı için oldukça bilgisiz ve yetersiz hareket ediyordum. Fakat Murat beni kurtararak önceliği eline almıştı.

"Yani kimseyle çıkmadın, görüşmedin, ilişkin falan da olmadı. Öyle mi?" diye devam ettiğinde bu kez gözlerimi kaçırmak yerine, başımı dik tutarak doğrudan gözlerinin içine baktım.

"Evet."

"Neden? Neden böylesine güzel bir kız yalnız kalmayı tercih eder ki?"

"Yalnız kalmayı tercih etmedim. Ben sadece..."

"Sen sadece ne?"

"Ben sadece doğru kişiyi bekledim."

Gözlerimi bir an olsun onunkilerden ayırmadığımda bu kez afallayan, sendeleyen taraf o oldu. Hatta yanında bulunduğum dakikalar boyunca ilk defa yutkunduğuna ve gözlerini kaçırdığına şahit olmuştum. Belki de gerçeği böyle birden söyleyerek acele etmemeliydim. Sonuçta yeni yeni birbirimizi tanıyorduk, doğrusu o benim yeni farkıma varıyordu. Daha yavaştan ilerlemeliydim.

"Peki o doğru kişi ben miyim? Böyle mi düşünüyorsun?"

Yıllarca böyle düşündüm ben Murat. Seni okul koridorunda koşturarak gördüğüm ilk andan beri hep öyle hissettim. Benim tek doğrum, tek istediğim sendin.

Tüm ciddiyetiyle ve kasılan suratıyla karşımda dikilirken, içimdekileri haykırmak için dudaklarımı araladım. Fakat kelimeler ağzımdan dökülmeden duymuş olduğumuz hararetli sesler hem benim, hem de Murat'ın dikkatini dağıttı. Bakışlarını benden çekerek seslerin geldiği tarafa çevirdi. Orta yaşlarda bir adam mendil satan kirli bir çocuğa bağırıyordu.

"Abi bir tane alsan yeter ya! Ekmek parası işte. Allah için al bir tane."

"Çocuğum bir git başımdan. İstemiyorum lafının nesini anlamıyorsun?"

"Abi bir tane ya! Allah için bir tane alsan."

"Eeeeh! Ne laftan anlamaz bir şey çıktın sen de! Siktir git başımdan velet!"

Orta yaşlı adam çocuğu omuzlarından itmeye başladığında Murat'ın yanımda iyice gerildiğini ve hatta sağ elini yumruk yaptığını gördüm. Tam omzuna dokunacaktım ki elinde tuttuğu deri ceketini aniden bana uzatarak elim havada asılı kaldı.

"Melek, şunu bir tutar mısın? Geliyorum ben."

Deri ceketini elime tutuşturmasıyla birlikte ona ait bir eşyaya dokunmanın verdiği hazla heyecanlandım ama gözlerim ise Murat'ın ne yapacağını izliyordu. Kendinden oldukça emin bir şekilde orta yaşlı adamın yanına yaklaşmış ve çocuğu da kolundan tutarak kendi tarafına çekmişti.

"Amca, küçücük çocuğu azarlaman insanlığa yakışır mı?" diyerek neredeyse burnundan soluduğunda iyice açılan gözlerimle onu izliyordum.

"Bir git işine evladım ya! İnanıyor musun gerçekten bu düzenbazlara? Baksana yalancılıkta üstlerine yok. Kim bilir nereye gidiyor o kazandıkları paralar?"

Aslında adam haksız da sayılmazdı. Böylelerine bu devirde güven olmuyordu ama yine de yüzü kir ve pas içinde kalan çocuğu görünce benim bile içim cız etmişti.

"Yine de o küçücük bir çocuk. Yazık, günah. Senin de evladın vardır elbet."

Adam sessiz kalıp da karşılık vermeyerek arkasını dönüp çekip gittiğinde Murat da çocuğun omzundan tutarak iyice kendine çekti.

"Gel abiciğim, alırım ben mendilleri. Ver sen bana hepsini oradan," dediğinde yanağıma süzülen küçük bir damlayla izlemeye devam ettim onu ve aslında içindeki o çocuksu kalbi.

Çocuk elindeki tüm mendil torbasını Murat'a uzatırken aynı zamanda da defalarca teşekkür ediyordu. Murat kotunda bulunan cüzdanını çıkarıp da mendillerin parasından çok daha büyük bir miktarı çocuğa uzattığında hayretler içinde onu izlemeye devam ediyordum.

"Allah senden razı olsun abi! Yenge çok şanslısın ha!" diyerek çocuk bu kez de bana dönüp yüzündeki masum tebessümle konuştuğunda utanarak başımı eğmek zorunda kaldım. Elindeki parayla adeta koşturarak yanımızdan uzaklaşırken Murat da elindeki bir sürü mendil paketiyle bana doğru ilerlemeye başladı.

"Paylaşmak ister misin?" diyerek alayla mırıldanıp elindeki mendilleri gösterdiğinde kıkırdamadan edemedim.

"Aslında o kadar da pasaklı biri değilim ama neden olmasın? Bu sayede Murat Özkan'ın başka bir tarafını görmüş oldum."

Ensesini kaşıyarak başını eğdiğinde derin bir nefes çekti. Ardından ise tıpkı benim gibi sırıtarak mendillerin bir kısmını bana uzattı. Elinden alıp da çantama yerleştirmeye başladığımda Murat da denize bakarak dudaklarını araladı.

"İlkokulu Ankara'da okudum," diye söze başlarken *biliyorum* dememek için kendimi çok zor tuttum.

"Hiç unutmuyorum üçüncü sınıftayken çok sevdiğim bir arkadaşım sırf ailesine yardım etmek için okulu bırakmış ve arabaların camlarını silmeye başlamıştı. Bir kış günü, her yer kar içindeyken bizim arabaya yanaştığında

fark etmiştim onun olduğunu. O zamandan beri ne zaman küçük çocukları böyle sokakta görsem onu hatırlatır bana. Dayanamaz, bir şekilde yardım etmek isterim. Ona yardım edememiştim çünkü."

Dudaklarım titreyerek dinlemeyi sürdürürken yanağıma süzülen damlalardan habersizdim. Murat herkesin dediği gibi değişmiş olabilirdi ama içinde bir yerlerde o derin kalbini hala yaşatıyordu. Gizliyordu, kimseye göstermek istemiyordu ama en olmayacak zamanlarda ise böyle gün yüzüne çıkıyordu işte. Benim aşık olduğum adamın ruhu değişmeden karşımda duruyordu.

Bana dönüp de gözyaşlarımı fark ettiğinde aramızdaki mesafeyi kapatarak yaklaştı. Uzanıp da iki elinin baş parmaklarını kullanarak yanaklarımı sildiğinde dokunuşuyla dişlerimin arasında titreyen nefesimi serbest bıraktım. Daha fazla dokunsa yanaklarımdan gözyaşları değil de hislerim boşalacaktı sanki. Biraz daha tenini tenimde hissetsem boynuna atlayacak ve beni hiç bırakmaması için yalvaracaktım. Gözlerini benimkilerden bir an olsun çekmeden hala ellerimin arasında sıkı sıkıya tuttuğum deri ceketini alıp omuzlarıma geçirdi.

"Hadi gel, arabaya gidelim. Buz gibi olmuşsun."

Benden iyice uzaklaşırken gülümsemeye çalışıp yanağımdaki ıslaklıkları kendi ellerimle temizledim. Başımı sallayıp üzerimdeki ceketine sıkıca kendimi sarmalayarak peşinden yürümeye başladım. Kokusunu bu kadar derinden hissetmek ben de garip duygular uyandırırken, bir ara Murat önden hızla ilerlediğinde ceketine sinmiş o eşsiz kokusunu gizlice doyasıya içime çektim. Onunla geçirdiğim her saniye artık daha kıymetli görünüyordu göz bebeklerimde. Biraz önce şahit olduğum dakikalar ise Murat'la aramızda gizli bir bağın oluştuğunu söylüyordu bana derinden.

Siyah Porsche'ya ulaşıp da içine atladığımda arabamı almak için üniversiteye gideceğimizi zannetmiştim ama Murat beni şaşırtarak sadece kaloriferleri çalıştırmıştı. Beraber sessizliğin içinde kaybolurken boğazın ışıkları havanın iyice kararmasıyla açılmıştı. Karşımda İstanbul'un en güzel manzarası parlıyor, yanımda ise sevdiğim adamın varlığı yetiyordu. Bundan sonra neler olacaktı, aramız nasıl ilerleyecekti bilmiyordum ama onunla yaşadığım küçük bir saniyeyi bile zihnimden kolayca söküp atamayacağım bir gerçekti. Bugünü bana ayırdığı için içten içe teşekkür ediyordum.

"Yine sessizsin. Buna gerçekten alışık değilim," diyerek sessizliğimizi bozup bakışlarını boğazdan çekerek de bana çevirdiğinde önümüzdeki manzarayı işaret ettim.

"Burada böyle duracak mıyız? Manzarayı mı izleyeceğiz?"

"Manzara sen de olabilirsin," diyerek boğuk ses tonuyla mırıldandığında utanarak başımı eğdim. Dudaklarım utanmanın verdiği etkiyle kıvrılırken, aramızdaki boşluğu yok sayarak bana yaklaştı. Yakınlığından dolayı kasılmıştım yine.

"Aslında ilk buluşmaların bu evresinde erkek ve kadın yalnız kaldığında birbirlerini daha yakından tanımak için tek bir şey yaparlar."

Ses tonu gittikçe daha da boğuk bir hale dönüşürken erkeksiliğini ortaya çıkararak bir elini havaya kaldırmış ve omzuma düşen saçlarımı geriye iterek boynumu soğuk nefesiyle buluşturmuştu.

"N-Ne yaparlar?" diyerek titreyen ses tonumla fısıldadığımda aramızda neredeyse boşluğa dair hiçbir şey kalmamıştı.

"Kapat gözlerini."

Kulağıma fısıldayışıyla bedenim kasılarak aniden gözlerim hızla kapanırken kalbim ise davul gibi gümbürdemeye başladı. Elinin tersiyle bacaklarımdaki pantolonuma küçük dokunuşlar bırakırken gerilmemek için kendimi tutuyordum ama imkânsız gibiydi. Diğer elini kullanarak ceketimin içinden üzerimdeki kazağa geçirip belime ulaşmış ve beni kendine daha da çok yakınlaştırmıştı. Eli oldukça ağır bir şekilde yukarıya doğru çıkıp da V yaka kazağımın ortasına geldiğinde bu kez parmaklarını hareket ettirmişti. Parmaklarını boynumun açık kalan çevresinde gezdirirken soğuk nefesini oldukça yakınımda hissettim. Dudaklarını küçük dokunuşlarla boynuma bastırdığında ise iyice ürpererek nefes alışverişlerim sıklaştı. Bedenim ise yaprak gibi titriyordu ama hiçbir şey yapamıyordum. Donup kalmıştım sanki karşısında. Çok sıcaktı ama aynı zamanda çok da soğuktu. Yanıyordum ama aynı zamanda da üşüyordum. Kaloriferden olmalıydı kesinlikle kaloriferin sıcaklığından dolayı böyle hissediyordum.

"Öpüşürler," diyerek kulağıma fısıldadığında dudaklarımdan kopup çıkan nefese engel olamadım.

İşaret parmağı çenemde geziniyor, baş parmağı ise aralanan dudaklarıma dokunuyordu. Tenim karıncalanıyor, başım dönüyordu. Bir nefes kadar yakınımdaydı ve kalbim artık atmayı bırakmıştı. Soğuk nefesi beni içine iyice hapsederken dudaklarını neredeyse dudaklarımda hissetmeme ramak kalmıştı.

"Pes etmeyi sevmem, Melek Güçlü," diyen İlker'in sesi kulaklarımda çınladığında irkilerek Murat'ın omuzlarından tuttum. Kulaklarımda

yankılanan sesle gözlerimi iyice açarak sanki karşımda *o* varmış gibi Murat'ın bana yaklaşmasını engelledim.

"Olmaz," diyerek aniden çekildiğimde kaşlarını havaya kaldırarak bana bakıyordu. Aramıza koyduğum mesafeden dolayı ise hızla uzaklaşmıştı.

Neyin nesiydi şimdi bu? Neden böyle olmuştu? Yıllardır bu anı beklerken neden İlker'in sesi zihnimde çınlamıştı? Neden sürekli aklıma onu ve keskin bakışlarını getiriyordum? Benim sorunum neydi? Sevdiğim adamın yanındayken İlker'in varlığı neden bu kadar rahatsız ediciydi?

"Olmaz mı?" Anlam veremeyen bakışlarla Murat bana bakmayı sürdürürken başımı onu onaylarcasına salladım. En azından şimdi olmazdı. Bu şekilde olmazdı.

"Çok erken, değil mi?" diyerek ortaya bir bahane sürdüğümde dudaklarının arasından alaylı bir inilti çıktı.

"Basit bir öpücüğü neden bu kadar sorun ediyorsun ki?"

Basit bir öpücük... Murat için böyle olabilirdi tabii ama daha önce değil bir erkeği öpmek, yanaşmayan biri olarak benim için çok zordu. Üstelik Eda'nın söyledikleri de zihnimden çıkmıyordu. İlk buluşmadan üstüne atlamak istemiyordum. Bu yakınlık bile beni oldukça tedirgin etmişti.

"Şey..."

"Ne?"

"Ben daha önce," diyerek söze başlamak istedim ama Murat zaten bitirmeme izin vermeden noktalamıştı cümlemi.

"Kimseyle öpüşmedin mi?" diyerek hayretle soluduğunda başımı hayır dercesine salladım.

"Gerçekten mi?" Hala inanamayan bakışlarla bana bakmayı sürdürürken bir kez daha onu onaylayarak salladım başımı.

"Bu da rastlamadığım başka bir durum," diye mırıldandığında omuzlarımı düşürerek ellerimle oynamaya başladım. Çok utanıyordum. Onu reddettiğim yetmiyormuş gibi bir de içimde hiçbir şeyi tutamıyordum. *Şükürler olsun ki ona yanlışlıkla, **''İlker dur,''** dememiştim. Asıl o zaman işin içinden çıkamazdım.*

"Yalnız bu durum ben de güzel şimşekler çaktırdı," diyerek aramızdaki sessizliği ortadan kaldırdığında anlamayan bir ifadeyle ona döndüm.

"Nasıl yani?"

"Şöyle ki, seninle küçük bir oyun oynayalım."

Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Ne oyunundan bahsediyordu? Çocuk muyduk biz? Üstelik konu bir anda nasıl böyle bir yere varmıştı?

"Oyun mu? Ne oyunu?"

"Derya senin çok farklı biri olduğunu söyledi. Hatta sana bir şans vermem için neredeyse beni zorladı. Öyleyse ispatla kendini."

"Nasıl? Ne demek istediğini gerçekten anlamıyorum."

"Diyorum ki Melek, benimle gerçekten olmak istediğini, beni istediğini kanıtla. Ben de bizim için sana bir şans tanıyayım. Bilmeni isterim ki bunu daha önce kimseye yapmadım."

Aramızda ilerleyecek olan ilişkiyi önemsiyordu. Her şeyden öte beni tanımak istiyordu ya da ben öyle düşünmek istiyordum. Fakat en azından kestirip atmıyordu. Bugün ilk ve son demiyordu. Derya ona her ne dediyse bana bir şans vermek istiyordu ki bu bile benim için yeterliydi. Derya'ya büyük bir teşekkür borçluydum. *Ama kendimi nasıl ispatlayabilirdim ki? Nasıl Murat'a sevgimi kanıtlayacaktım? Bunu anlaması için ne yapmalıydım?*

"Ama nasıl olacak?" diyerek korkumu dile getirdiğimde sinsi bir şekilde sırıtarak tekrar bana sokuldu ve çenemi tutarak dudaklarıma doğru fısıldadı.

"Bulmayı sana bırakıyorum."

Aklımdan geçeni istiyor olamazdı değil mi? Benimle... Ah, hayır! Benden bunu beklememiştir. Geçirdiğimiz dakikalarda bunu anlamış olması gerekirdi. Üstelik daha yeni tanıştık... Yok artık! Fesat düşünme Melek, fesat düşünme sakın!

"Kızarıyorsun. Yoksa aklında bir şeyler canlanmaya başladı mı?" diye alayla konuştuğunda ondan iyice uzaklaşarak soğuk tutan ellerimle yanaklarıma dokundum. Gerçekten alev alevdi. İçimdeki dürtüleri, aklımdan geçenleri gizlemek zorundaydım.

"Aklından neler geçiyor?" diyerek beni iyice köşeye sıkıştırırken saçlarımı ellerimle dağıtıp kendimi serinletmeye çalıştım.

"Hiç. Sadece... Araba çok sıcak," dediğimde konunun hemen kapanmasını istiyordum ama Murat'ın delici bakışlarından ve yanıma tekrar yaklaşmasından anladığım kadarıyla kolayca sıyrılamayacaktım.

"Öyle mi?" diye fısıldayarak bu kez de saçlarımın ucuyla oynamaya başladığında elini tutarak onu engelledim. Bu kadar yakınımda olmasına gerçekten alışık değildim.

"Murat?"

"Efendim, güzelim."

"Beni okula bırakır mısın artık? Arabamı alayım."

Sorduğum soruya karşılık gözlerimin içine yoğun bir şekilde baktıktan sonra hızla benden uzaklaşıp direksiyon koltuğunda arkasına yaslandı. Kemerini bağlarken, ben de onunla birlikte kemerimi bağladım.

"Nasıl istersen," diye mırıldandıktan sonra ise vakit kaybetmeden motoru çalıştırdı ve Ortaköy'den hızla uzaklaştık.

***

Hava iyice karardığından kampüste bekçiler ve uzun dersleri olanlar dışında neredeyse hiç kimse yoktu. Murat'ın havalı arabası otoparkta benim sönük civcivimin yanına yanaştığında kemerimi çözerek kucağımdaki çantamı elime aldım. Günün sonuna gelmiştik. Şimdi ondan ayrılma vaktiydi.

Başımı çevirip de ona baktığımda içten gülümsemesiyle karşılaştım ve bir anlığına arabadan hiç inmek istemedim. Beni ikna edebilirdi. Hatta buraya gelmeyi her ne kadar ben istesem de küçücük bir lafıyla yeniden onun dediği gibi davranabilirdim. Başka bir yerlere gidip günün geri kalanını orada geçirebilirdik. Fakat güzel şeylerin tıpkı masallar gibi çabuk bittiğine inanırdım. Murat'la yolumun nasıl ilerleyeceğini, nelerle savaşmam gerekeceğini bilmiyordum. Bu yüzden de hızlı hareket edip onu kendimden soğutmak da istemiyordum. Kaçan kovalanır tabirine inanmıyordum çünkü kaçmak değil, ona tutunmak istiyordum.

Bir süre gözlerinin içine usul usul sessizce baktıktan sonra, "Sonra görüşürüz," diyerek dudaklarımı kıpırdattım.

"Umarım."

Gözlerindeki ışıltıyı fark etmemle aniden gelen bir cesaretle arabadan inmeden önce ona yaklaşmış ve kokusunu derin derin içime çekerek yanağına küçük bir öpücük bırakmıştım. Yavaşça bedenimi geri çekerken Murat'ın kapalı gözleriyle karşılaşacağımı düşünmemiştim.

"İşte bu gerçekten çok farklıydı," dediğinde ise dudaklarımı ısırarak gülümsedim ve beni daha fazla etkisi altına almadan hızla arabadan indim.

Bir elimi havaya kaldırarak ona salladıktan sonra civcivime doğru ağır adımlarla ilerlemeye devam ettim. Yüzümdeki o aptal sırıtışa engel olamazken Murat ise vakit kaybetmeyerek tekrar arabasını çalıştırmış ve otoparktan hızla uzaklaşmıştı. Gidişiyle civcivime atlayıp da direksiyonu kavradığımda aklım bugün yaşanılanlarda kalmıştı. *Kumpir yememiz, Ortaköy sahilinde gezmemiz, Murat'ın çocukluğuna dair küçük bir anıyı benimle paylaşması, beni öpmek isteyişi...* Her şey o kadar güzeldi ki eve gidip bugünü tüm detaylarıyla defterime aktarmak için sabırsızlanıyordum.

Hayatımın en özel günü olarak tarihe geçirmeliydim hatta çünkü yıllardan sonra Murat Özkan artık tamamıyla benim farkımdaydı.

Murat Özkan'dan

Üzerimdeki yorgunlukla merdivenleri tırmanırken bir an önce daireme ulaşıp yatağıma atlamak istiyordum. Benim için oldukça dolu bir gün olmuştu ve hala gelen sesli mesajları kulağıma tutarak dinlerken bir türlü gün bitmiyordu. Bir yandan annem uzun zamandır eve uğramadığım için kızıyor, diğer yandan ise Berkay yanına gelmem için beni zorluyordu. Fakat hiçbir yere gidecek havamda değildim. Geçirdiğim zorlu sınavdan ve Melek'le olan buluşmamızdan sonra biraz uyumaya ihtiyacım vardı. *Melek... Tuhaf kızdı doğrusu ama yanındayken nedenini anlamadığım bir şekilde huzurlu hissetmiştim. Uzun zamandan sonra ilk kez başıma böylesi geliyordu.*

Gün boyunca nerede olduğumu soran arkadaşlarımın mesajlarını görmezden gelerek çantamın küçük gözündeki kısmından anahtarımı çıkarmış ve dairemin kapısını açmıştım. Ayakkabılarımı çıkarıp çantamı da vestiyere astıktan sonra elimdeki anahtarları vitrindeki küçük çanağın içine attım.

Yorgunluğumu üzerimden atmak için buz dolabından bir bira çıkararak kendimi salonun ortasındaki deri koltuğa attığımda biraz olsun rahatlamıştım. Boynumu elimle gevşetip de üzerimdeki deri ceketi de salonun ortasına attıktan sonra biramdan büyük bir yudum aldım. Başımı geriye doğru yaslarken telefonumun ekranına düşen mesajla sırıtmaya başladım.

"Bugün için çok teşekkür ederim. Çok keyif aldım," diyen Melek'e dudaklarımı ısırarak cevap yazarken ekranda beliren başka bir isim gözlerimi devirmeme neden oldu. *Beni şu ana kadar aramamış olması bile şaşırtmıştı. İyi dayanmış olmalıydı.*

"Ne var Derya? Ben de neden bu kadar geç kaldığını merak etmiştim doğrusu," diyerek alayla soluduğumda telefonun diğer ucundan yapay bir kahkaha sesi kulaklarımı tırmaladı. Telefonumu kulaklarımdan çekip de Melek'i cevaplarken Derya'nın söylenmesini duymamak ise imkansızdı.

"Zevzekliği bırak da anlat. Nasıl geçti? Beğendin mi Melek'i?"

Üstüme nedensiz bir şekilde bu kız konusunda çok düşüyordu. Melek'e gerçekten değer veriyordu ve ona karşı dürüst olacağıma dair söz almıştı.

"Aslında fena sayılmaz. Kötü bir gün de geçirmedim. Melek... Güzel, akıllı ama oldukça ürkek biri. Ona yaklaştığımda çok çekimserdi. Fazla

edepli galiba."

Bunları Derya'ya söylerken aslında küçük çocukla geçirdiğimiz dakikalarda benim de gerildiğimi fark ettim. Daha öncesinde hiç kimse bu tarafıma denk gelmemişti. *Hatta Elif bile...*

"Sana dedim ama çevrendeki kızlara benzemez diye. Eee ne düşünüyorsun? Var mı bir olur yanı?"

Buna hemen cevap vermek neredeyse olanaksızdı ama Melek'in güzelliğinin yanı sıra onda çözemediğim gizemli bir tarafı vardı. Sahilde yanaklarından gözyaşlarını silerken neden ağladığını anlamamıştım. Gözlerimin önüne düşen derin bakışlarını hatırlayınca huzursuz hissettim. Sanki bana bir şeyler söylemek istiyormuş da aynı zamanda cesaret edemiyormuş gibiydi.

"Derya hemen bir şey söylemek, karar vermek imkânsız ama onunla tekrar buluşmak isterim. Bu hafta olmaz, biliyorsun sınavlar var ama haftaya bir günümü ona ayırabilirim. Böylece birbirimizi daha yakından tanırız ama okulda yan yana gelemem. Haberin olsun. Durumları biliyorsun."

Tüm sorularıma ve gerçekten ne istediğime karar verebilmem için Melek'le tekrar buluşmam gerekiyordu. Onun Selen, Çağla ya da çevremdeki diğer kızlar gibi olmadığının gayet farkındaydım. Bu yüzden biraz daha yakından tanımak istiyordum.

"Biliyorum o durumu merak etme. Melek de sıkıntı yaratmaz bu konuda. Peki bu kız sen de bir şeyler çağrıştırmadı mı?"

"Nasıl yani?" diye sorduğumda Derya'nın sorusuna anlam veremedim. *Daha ilk kez buluştuğum biri bende neler çağrıştırabilirdi ki?*

"Yüz siması falan tanıdık gelmiyor mu?"

"Pek değil. Neden sordun ki? Bir şey mi var?"

"Meraktan sadece," diyerek kestirip attığında üstüne düşmek istemedim çünkü gerçekten yorgundum ve dinlenmeye ihtiyacım vardı.

"Öyle olsun bakalım. Raporumu da verdiğime göre kapatıyorum ben artık. Görüşürüz sonra."

"Dikkat et kendine."

Telefonu kapatmamla birlikte elimdeki bira şişesini önümdeki sehpaya bırakarak deri koltuğa uzandım. Bir süreliğine gözlerimi dinlendirmek için kapattığım sırada göğsümde duran telefonumun titremesiyle göz kapaklarımı tekrar araladım.

Instagram'a düşen bildirimle sırıtırken uygulamayı açıp hemen geri dönüş yapmak için harekete geçtim. Melek beni takip etmişti ama onun profili gizliydi. İsteğimi gönderirken profilinde yazan Ankara kısmı beni gülümsetmişti. Aynı şehirden geliyor oluşumuz tuhaf hissettiriyordu. Adının altında yazan *"Be Kind. Always. (Kibar ol. Her zaman.)"* sözü ise beni masalları çok sevdiği kanısına ulaştırmıştı. Bu sözün hangi masala ait olduğunu çok iyi biliyordum.

Aradan birkaç dakika geçmemişti ki Melek isteğimi kabul etmişti. Profiline girip de resimlerinde gezintiye çıktığımda şu ana kadar takıldığım kızlardan çok daha güzel olduğunu düşündüm. Kısa boyluydu, küçük bir yüzü vardı. Koyu kahverengi gözleri ve aynı tondaki saçları gerçekten hoş bir görüntü yaratıyordu. Ayrıca yanağında belli belirsiz oluşan gamzesi onu daha sevimli kılıyordu.

Resimlerinin arasında iyice aşağıya indiğimde lise mezuniyetine dair resmi ilgimi çekmiş ve üstüne basmıştım. Cübbesinin içinde oldukça küçük ve şirin görünüyordu fakat tam da şu an ilgimi başka bir şey çekerek aniden uzandığım yerde doğruldum. Resmin üstündeki konum bilgisi beni afallatarak şaşkınlığa uğrattı. *Ankara Çankaya Cumhuriyet Fen Lisesi mi? Bir dakika... Bu benim gittiğim liseydi. Melek'le biz aynı liseye mi gitmiştik?*

8.Bölüm | Part I

Instagram: askadususofficial / missfirat

8.Bölüm | Part I

"Yani... Biz diyoruz ki düğünü yeni yıldan sonra hiç geciktirmeden bahar da yapalım. Böyle mart ya da nisan gibi. Hem annemler de uzatmamamızı söylüyorlar zaten."

Eda tüm şen şakraklığıyla bir haftadır dilinde dolanan düğümleri Gamze ve Derya'ya dökerken sessizce sıcak çikolatamı yudumlayarak izliyordum, onlar arasında geçen düğün muhabbetini.

Düğün, evlilik, aile kurma ve bununla gelen büyük bir sorumluluk. Kulağa bir genç kız için oldukça şatafatlı bir hayal olarak resmedilirken, benim açımdan bakıldığında büyük bir korkudan ibaretti.

Gerçekten değer miydi hayatını bir insana bağlamaya ve onunla birlikte nefes almaya? Aynı yastığa baş koyup, güne onunla merhaba deyip ve geri kalan saatlerde ise yalnızca onu özlemeyi isteyerek geçer miydi koca zaman?

Evlilik neydi? İnsanlar neden bu kadar bağlıydı geleneklere ya da annem neden ısrarla evlenmemi istiyordu? Bilmiyordum ama benim gözümde insanın hayatını sınırlandırmasından başka bir şey ifade etmiyordu. Yuva kurmak, annelik hissini tatmak elbette çok kutsaldır ama her şey için henüz çok erken olduğunu düşünüyordum. Kendim için de Eda için de böyle hissediyordum. Henüz yirmi iki yaşındaydı ve bana kalırsa acele etmesine bile gerek yoktu ama onun tarafından bakıldığında tam zamanıydı. Bazı şeyler için geç kalınmadan yapılması gerektiğini savunurdu. Evlilik ise bunlardan sadece biriydi. Eda büyümeyi de hayatın zorluklarına atılmayı da canı gönülden istiyordu. Ahmet'le büyük bir aile olmak için sabırsızdı.

Bir anlığına kendimi onun yerine koyduğumda aslında anlayabiliyordum hissettiklerini. Söz konusu sevdiği adam olduğunda asla geç kalmak istemiyor, hayatının geri kalanını dolu dolu onunla sürdürmek istiyordu. Günün birinde sabaha onunla uyanmaya başlayacak ve günün sonunda yeniden onun kollarının arasına sığınacaktı. *Hangi kız istemezdi ki bunu?* Murat şimdi karşıma geçip, *"Hadi evlenelim,"* dese hiç düşünmeden kabul

ederdim asla yanıma yaklaştırmadığım o eylemi. Fakat son günlerde gözlerimin önünde olanları gördükçe pek de ümidimin olmadığını hatırlıyordum bu boş hayaller için. *Belki de boş hayal olarak adlandırdığım için yakınımda tutmuyordum bu evlilik kavramını.*

Şans eseri hepimizin dersleri aynı anda araya girince WhatsApp grubunda konuşarak kampüsün büyük kafeteryasında buluşmuştuk. Derya ve Gamze aralarındaki muhabbeti iyice ilerletince Eda herkese tek tek mesaj atmak yerine böyle bir çözüme başvurmuştu. *Eh, üşengeç bir insan olarak benim de işime gelmişti.*

Araya girdiğimiz andan beri günlerdir dilinde olan düğün mevzusunu kızlara da açıklamıştı. Teyzem ve eniştem artık daha fazla uzatmalarını istemediklerinden baharda düğün yapma fikrini ortaya atmıştı. Eda da zaten böyle düğün dernek işlerine iyice merak saldığından hiç itiraz etmeden kabul etmişti. Hatta şimdiden elbiselerimizi ayarlayabilmemiz için bizi köşeye sıkıştırıyordu.

Bazen onunla nasıl bu kadar zıt olduğumuza anlam veremiyordum. Aynı çatı altında yaşamıştık ama birbirimizden oldukça farklıydık. Ben kitapların içindeki kahramanlarda yaşardım, Eda ise gerçek hayattaki kalıplaşmış insanların arasında. Ben sevdiğim adamı beklemek için yıllarca kimseye kapımı aralamamıştım, Eda ise bunun boşa bir zaman kaybı olduğunu defalarca dile getirmişti. Evliliğe hiç kendimi yakın tutmaz iken benim sevgili kuzenim ise aylar sonra gerçekleşecek bir düğün planlıyordu. *Gerçekten siyah ve beyazdan farksızdık.*

"Vallahi iyi düşünmüşsünüz kuzum. İki düğün yapın da kurtlarımızı dökelim," diyerek Derya da Eda'ya coşkuyla karşılık verirken göz kapaklarımı kırpıştırarak ona baktım.

"Ne? İki düğün mü? Bu beden birini kaldırmaz be Derya," diye isyan ettiğimde gözlerini devirerek sırıttı bana.

"Lafın gelişi be deli. Yalnız Eda bakıyor musunuz mekanlara? Biliyorsun, önceden halletmeniz gerek böyle şeyleri."

Ah! Düğün hazırlıkları mı? Pek bir severim zaten (!). Teyzemlerle konuştuktan sonra son günlerde Eda Ahmet'le birlikte internetten İstanbul'da düğün yapılabilecek mekânları araştırıyordu. Hatta bir ara benim bile fikrimi sormuştu ama konuya o kadar Fransız kalıyordum ki onu memnun edecek laflar sarf edemiyordum.

"Aklımda birkaç yer var. Ahmet'le gidip bakınacağız bu hafta sonu."

Masanın ucunda telefonuyla uğraşan Ahmet başıyla Eda'yı onaylarken bu sayede hafta sonu için planları olduğunu öğrenmiştim. Oysa bir şeyler yapabileceğimizi düşünmüştüm ama ne yazık ki benim planlarım suya düşmüş gibi görünüyordu. Aslında Eda'yla birlikte gidip bahsettiği mekanlara göz gezdirebilirdim ama benim için işkenceden bir farkı olmazdı. Düğün dernek işleriyle oldukça alakasız iken bir de tatlı çiftimin yanında üçüncü şahıs olarak gezinmek hiç içimden gelmiyordu. Üstelik son birkaç gündür canım oldukça sıkkın olduğundan hiçbir şey yapamıyordum. Dersler bile çok yoğun geçmesine rağmen kafamı veremiyordum. *Aklım hep başka bir yerdeydi. Aklım hep ondaydı.* Eve gittiğimde kendimi doğrudan yatağa atıp bir günün daha ellerimin arasından kayıp gittiğini hatırlatıyordum kendime. Bir gün daha hiçbir şey olmadan geçip gidiyordu önümden.

Murat'la ilk buluşmamızdan sonra araya koca bir hafta girmişti. Ben her şeye olumlu yaklaşmak isterken gözlerimin önündeki olumsuzluklar beni bir kedi gibi tırmalıyordu. Çünkü hiçbir şey dilediğim gibi ilerlemiyordu. O ilk buluşmadan sonra bazı şeylere başlanır zannetmiştim ama hayallerim benimle birlikte zihnimin yangınları arasında kül olmuştu.

Murat oldukça umursamaz davranıyordu. Sanki bir hafta öncesine kadar buluşan biz değilmişiz gibi hareket ediyordu. Kampüste sürekli göz göze gelmemize rağmen beni her gördüğünde başını çeviriyor, görmezlikten geliyordu. Üstelik çevresindeki kızlar her geçen gün sanki eksilmiyor da daha çok artıyor gibiydi. İçimdeki bitmeyen kıskançlıkla bıkmadan, usanmadan Derya'ya tüm o kızların kim olduğunu sorduğumda ya sınıftan arkadaşları olduğunu dile getiriyor ya da *"Murat işte,"* diyerek beni geçiştiriyordu. Tamam, anlıyordum ya da anlamaya çalışıyordum. Birinin hayatına bodoslama atlayamazdım elbette ama ne yapacağımı da bilmiyordum. Murat hiçbir şekilde bana karşılık vermeyince yardımcı olmuyor, aksine daha da köşeye sıkışarak kendim çözüm üretmek istiyordum ama bulamıyordum. Ona kendimi nasıl ispatlayacağımı bile bilmiyordum. Aklımda tek seçenek belirmişti ama onu da avucunun içine bırakmak için küçük bir işaretini bekler olmuştum. Sanki hayatıma bir anda dahil olmuş ve sonrasında ise sessizce kaybolup gitmiş gibiydi.

Bazen ona yazmak, muhabbet etmek, basit bir *merhaba* demek istiyordum ama üniversitedeki tavrını görünce de çekimserliğime kapanıyor, vazgeçiyordum. Bu durumun nasıl sonuçlanacağını, kalbimin daha ne kadar acılar içinde kıvranacağını kestiremiyordum.

Bulunduğumuz kafeteryada bir hareketlilik olup da Murat'ın yakın arkadaşı Enes'in kapıdan içeri girdiğini gördüğümde gözlerimle doğrudan dışarıya bakındım ama onu yine göremedim. Enes yüzündeki tebessümle bize doğru yaklaşırken oturduğumuz masaya ulaşmış ve kimselere belli etmeden bir kolunu Gamze'nin omzuna atarak onu neredeyse korkutmuştu.

"Selam, bebeğim."

Benim aksime en azından birilerinin hayatı düzgün bir düzende ilerliyordu. Gamze ve Enes ise erteledikleri aşkı gizli de olsa yaşamaya başlamışlardı.

Gamze'nin Enes'ten, Enes'in de Gamze'den uzun süredir çok hoşlandığını zaten biliyordum. Gamze bana kendi ağzıyla söylemişti aralarında geçenleri. Şu ana kadar hep korkuyla yaklaşmıştı bu ilişkinin başlamasına ama artık korkusunun önüne geçmeyi de başarmıştı ve buna benim sebep olduğumu söylemişti. Murat'a açılmamın onda cesareti ortaya çıkardığını dile getirmişti ve şimdi gözlerindeki ışıltıya şahit olduğumda gerçekten mutlu görünüyordu. Gamze'nin hızlı davrandığını düşünmüyordum çünkü o, en azından Enes'le uzun süredir tanışıyor ve görüşüyordu. Her zaman onun diğerlerinden farklı olduğunu belirtmişti.

Enes bu kadar samimi ve ilgili yaklaşırken Murat'ın ise sergilediği vurdumduymazlığı gerçekten beni hüsrana uğratıyordu. Onları her yan yana gördüğümde daha da çok hevesleniyordum bu ilişki mevzularına ama rüzgâr bir türlü benim istediğim yönden esmiyordu. Hep tersine savuruyordu duygularımı.

"Canım?" diyerek Gamze de Enes'in yanağından hızlıca öptüğünde göz ucuyla büyük camlardan kampüsün bahçesinde bakışlarını gezdirdi. Her ne kadar birkaç gündür birlikte olsalar da sırf ilişkilerine zarar gelmesin diye herkesten saklıyorlardı.

"Mesajını görünce dayanamayıp geldim yanına. Özledim seni," diye fısıldadıktan sonra Enes de oturduğumuz masada bir sandalye çekmiş ve kimsenin dikkatini çekmemek adına Gamze'nin değil de Derya'nın yanına oturmuştu.

"Sizinkiler görürse?"

"Merak etme, İlker ve Berkay hala derste. Murat da başka işlerle meşgul," diye cevaplarken göz ucuyla bana bakmıştı Enes. Derya'nın koluna geçirmesiyle ise neredeyse oturduğu yerde sıçrayarak söylediklerine pişman olmuş gibi başını önüne eğmiş ve sonrasında Ahmet'le tanışarak muhabbeti değiştirmişti.

Enes, Murat'la görüştüğümüzü bilen tek kişiydi ama ağzından bizimle ilgili hiçbir şey işitmemiştim. Fikrini bile söylememişti. Onunla tanıştıktan sonra bu konuda yorum yapmanın doğru olmayacağını söylemiş ve kimsenin ilişki mevzusuna karışmak istemediğini de eklemişti. Açıkçası bu beni oldukça memnun etmişti. En azından birileri ne hissettiğimi bilerek ağzını açmıyor veya beni kötü taraftan etkilemiyordu.

Bakışlarımı yanında bulunduğum iki çiftten de ayırarak tekrar büyük pencereden dışarıya çevirdiğimde Murat'ı bahçede birkaç kişiyle yürürken gördüm. Çevresindekiler her kimse gülüşerek bir şeyler anlatıyordu. O kadar canlı görünüyordu ki karşımdaki manzaranın tadını çıkarmak istercesine bir elimi çeneme yaslayarak onu izlemeye devam ettim. Bakışları aniden kafeteryaya çevrildiğinde günlerden sonra onunla göz göze geldik. Yüzündeki gülümsemeyi bana bahşederken dudaklarımı ısırarak elimi çenemden çektim. Cesaretimi yitirmeden bir elimi havaya kaldırıp da ona aynı gülümsemeyle selam vermek istedim. Yakınlardaki bir çardağın altından çıkıp da ona koşturarak üstüne atlayan Selen'e kadardı içimdeki heves. Kaldırmaya yeltendiğim elim yeniden masaya düştüğünde gözlerimi devirerek ve içimde biriken yoğun kıskançlık kokusuyla karşımdaki insanlara bakındım. Gamze ve Enes birbirlerine kaçamak bakışlar atıyorlardı, Eda ve Ahmet ise internetten düğün mekanlarını inceliyorlardı. Yanımda Derya olmasına rağmen kendimi yedek lastik gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. *Oysa burada Murat'ın da olması gerekmez miydi?*

Derin sessizliğimin içinde Murat'ın bana yaşattığı hisleri düşünürken kafeteryada tekrar bir canlılık hissettim. Başındaki siyah bereyi çıkararak kıvırcık saçlarını sergileyerek içeri giren İlker'e gözlerimi umursamazca devirirken beni görmediği için şükrettim fakat bu bile saniyeler sürmüştü. *Hay aksi! Tam da sırasıydı zaten.*

Tezgahtara açık bir çay istediğini söylerken göz göze gelmiş ve yüzündeki alaylı sırıtışla karşılaşmıştım. *Bakışları, gülüşü, tavrı...* İlker'e dair her şey beni oldukça rahatsız ediyordu. Çevremde gezinmesine ve bir türlü peşimi bırakmamasına anlam veremiyordum. Bunlar Murat'ın kulağına gidecek ve benden aniden uzaklaşacak diye ödüm kopuyordu. Sanki aramızda koca bir mesafe yokmuş gibi bir de İlker Altan sorunuyla uğraşıyordum. *Neyin çabasıydı bu boş yere?*

Çayını alıp da bizim bulunduğumuz masaya doğru ilerlediğinde ise bakışlarımı cama çevirerek onu görmezden geldim ama bu tavrım da yine işe yaramadı. İlker masamıza gelmekten elbette geri kalmadı.

"Enes? Kardeşim, ne işin var burada?" diyerek masamıza geldiğinde laflarına aldırış etmeyerek dışarıya bakmayı sürdürdüm. Fakat İlker fırsatı istifadeye çevirerek bu kez de hiç çekinmeden Eda, Gamze ve Ahmet'le tanışmak için elini uzattı ve ben göz açıp kapayıncaya kadar saniyeler içinde tanışmış oldular. *Ne harika ama (!). Bir bu eksikti.*

"Derya'yı bekliyordum ders notları için. Sen ne yapıyorsun burada?"

Enes profesyonel bir şekilde yalan söylerken asıl amacının ne olduğunu sadece biz biliyorduk. İlişkisini İlker Altan faktöründen gizliyordu. Bu küçük yalan Gamze'nin gözünde hiçbir şeydi ve hatta umursamıyordu bile ama ben de bazı şeyleri uyandırmıştı. Huzursuzlanmıştım bu tavrından dolayı.

Murat'la bir gün yan yana gelirsek biz de mi ilişkimizi saklayarak yalanlara sığınacaktık? Herkesten kaçarak liseli aşıklar gibi mi davranacaktık? Oysa ben sevdiğim adamın elini tuttuğumda tüm dünyaya *"Bu adam benim,"* diye haykırmak isterdim. *Gamze nasıl böyle bir duruma boyun eğebiliyordu?* Anlayamıyordum.

"Hava çok soğuk olunca kendime sıcak bir çay alayım dedim."

İlker elindeki karton bardağı bize doğru uzattığında üzerindeki kabanı gerilişiyle sıyrılmış ve bileğindeki aksesuar gözlerimin odağı olmuştu. Fularım hala ondaydı ve İlker hala onu koluna takıyordu. *Daha ne kadar bu saçmalığı sürdürecekti?*

"İlker, Allah aşkına bileğindeki şu şeyi hala çıkarmadın mı sen?" diye Derya alayla mırıldanırken İlker omuz silkerek sırıttı. Dudaklarını ısırırken yanımızdakileri umursamadan doğrudan benim gözlerime baktı.

"Çıkarmayı da düşünmüyorum. Çok özel, çok kıymetli," diye fısıldadığında bakışlarını üzerimde hissettim ama kimsenin durumu çakmaması için ise anında gözlerimi kaçırdım. Beni gerçekten çok rahatsız ediyordu.

"Ben diyorum bunun bir tarafı dönük diye ama kimse bana inanmıyor."

Enes çekinmeden İlker'le dalga geçerken bu kez kendimi sıkmak yerine yaptığı espriye kıkırdayarak karşılık verdim. Fakat saniyesinde İlker'le göz göze geldiğimde yaptığım şeye pişman oldum. Ona güldüğümü bile düşünmemeliydi. Boğazımı temizleyerek oturduğum sandalyeye iyice yaslanırken Derya ise oturduğu yerden ayaklanmıştı birden.

"Neyse, Enes hadi Murat'ı bekletmeyelim. Ders başlar on dakika sonra."

"Haklısın," diyerek Enes de Derya'yla birlikte zengin kalkışı yaparken neden ansızın gittiklerini anlayabiliyordum. Gamze'nin rahatsız olmaması

ve bir şeylerin açığa çıkmaması için ortadan kayboluyorlardı.

Derya tüm mahcupluğunu yüzüne yansıtırken, Enes ise Gamze'ye bakamıyordu bile sırf İlker yanımızda diye. İlişkisi zedelenmesin ya da sırf Enes'in arkadaşları yüzünden bir şeyler ters gitmesin diye sesini çıkarmıyordu Gamze. *Ama ne kadar sürdürebilirdi ki bunu?*

İlker de Enes ve Derya'ya eşlik ederek kafeteryanın kapısına doğru ilerlerken üzerimdeki gerginliği biraz da olsa azaltabilmiştim. Yakınlarımda olmaması en azından içimdeki huzursuzluğu biraz olsun eksiltiyordu. Fakat gözlerim kapı tarafında asılı kaldığında İlker'in hala orada olduğunu ve bana baktığını fark ettim. Göz göze geldiğimizde başıyla arka tarafı işaret etti. Ne yapmak istediğini anlamadığımda bu kez de dudaklarını kıpırdatarak, *''Gel,''* dedi. Onu görmezden gelmek istedim, hatta yaptığı bu dengesizce davranışı hiç olmamış sayabilirdim ama ceketinin kol kısmını sıyırıp da fularımı gözler önüne sererek bana işaret ettiğinde artık sahip olduğum şeyi geri alacağımı varsaydım. Bu yüzden de vakit kaybetmeden ayaklandım.

"Ben geliyorum birazdan," diyerek masadakilere mırıldandığımda sandalyenin arkasına asmış olduğum siyah kabanımı üzerime geçirdim. Hiçbiri bir şey demediğinde ise kabanıma iyice sokularak dışarı çıktım.

Ekim ayı soğuğunu iyice belli ederken yüzüme çarpan sisle karışık rüzgâr tenimde hiç de hoş durmayan bir ıslaklığa sebep oluyordu. Gözlerimle İlker'in gittiği tarafı yakaladığımda ise önce etrafı gözden geçirdim. Ardından kimsenin dikkatini çekmediğini düşünerek kafeteryanın arka tarafında kalan boş araziye doğru yürümeye başladım. Çevreme bakınarak temkinli adımlarla onu takip ederken kimselerin olmadığı bu alanda boş bir çardağın altında durduğunu gördüm. Adımlarımı hızlandırıp da karşısına geçtiğimde kollarımı birbirine kenetleyerek hesap sorarcasına kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Ne istiyorsun?" diyerek rüzgârdan bile sert bir tavırla sorduğumda yüzündeki gülümseme eksilmeyerek iç çekti ve sonrasında omuzlarını düşürdü.

"Hiç, sadece seninle birkaç saniye yalnız kalmak istedim."

"Manyak mısın sen ya?" diyerek neredeyse bağırdığımda benimle alay ettiği için oldukça sinirliydim. Yanında bir saniye olsun durmak istemediğimden arkamı dönüp tekrar kafeteryaya doğru ilerlemek istedim ama bu kez de önüme geçerek beni engelledi.

"Bak, kibarca ve son kez söylüyorum. Rahat bırak beni. Uzak dur. İstek falan da atma. Kabul etmeyeceğim. Gerçekten huzursuz ediyorsun."

İçimde biriken her şeyi yüzüne haykırırken artık işe yaramasını umuyordum. Bir şekilde benden uzak durmalı ve kendisine takıntı haline getirdiği bu saçmalıktan vazgeçmeliydi.

"Hiçbir şey yapmıyorum. Sadece seni tanımak için fırsat kolluyorum ama bana izin vermiyorsun," diyerek üzerime doğru yürüdüğünde yüzümdeki keskinlikten ödün vermeden ben de bir adım ona attım.

"Vermeyeceğim de. Bırak bu işin peşini ve fularımı da ver artık."

Ani bir hareket yaparak elimi bileğindeki fularıma uzattığımda bir adım geri çekilerek benden hızla uzaklaştı. *Bir çocukça oyun oynamadığımız kalmıştı zaten.*

"Aaa bu mu? Artık benim ayrılmaz bir parçam," diyerek alaylı tavrını sürdürürken daha da çok öfkelendim. Bana ait bir eşyanın ona bu kadar yakın olması rahatsız ediciydi.

"Yeter artık! Ver onu bana!"

İyice çileden çıkmış bir halde tekrar bileğine uzanmaya çalıştığımda benden daha hızlı hareket ederek önce bir kolumdan tutup beni kendine çekti. Daha ne olduğunu anlayamadan yüzüm göğsüne çarparken, İlker gözlerini benimkilere kenetledi. Nefesim ona bu kadar yakın olmanın verdiği hazla teklerken soğuk havada dudaklarımdan çıkan dumanı gözlerimi kırpıştırarak izledim. Kolundan çıkmak için çırpındaysam da bu kez de diğer kolumu tutarak bedenimi iyice onun bedenine bastırdı. *Kahretsin! Çok yakınımdaydı.* Boğazındaki çıkıntıdan yutkunduğunu fark ederken neredeyse alev topu fırlatacak keskin gözleriyle soğuk nefesini yüzüme doğru fısıldadı.

"Biliyor musun, Melek Güçlü? Sen beni her ittiğinde, sana daha da çok çekiliyorum. Belki de benimle kartlarını çok yanlış oynuyorsundur çünkü hiçbiri senden uzaklaşmamı sağlamıyor. Tarifini bir türlü çözemediğim gizli, tutkulu bir tarafın var ve ben daha öncesinde kimsede böylesine rastlamadım. O yüzden çırpınmaktan da beni her defasında tepetaklak etmekten de vazgeç artık."

Elleri sıkı sıkıya tuttuğu kollarımı yavaşça bırakırken göğsümden neredeyse fırlayacak olan kalbimin seslerini işitemez olmuştum. Elleri kenara düştüğünde sendeleyerek de olsa hızla ondan uzaklaştım. Yanağımdaki ıslaklığı fark ederken neden ağladığımı bile anlamıyordum.

Fakat yaptığı bu davranışı yanına bırakmayacaktım. Kafasına zorla da olsa benden uzak durması gerektiğini sokacaktım.

Bir elim havaya kalkıp da onun temiz suratıyla yankılı bir şekilde buluşurken attığım tokattan zerre pişmanlık duymuyordum. *Bu kadarı çok fazlaydı. Sınırı geçmişti artık.*

"Sakın... Sakın bir daha bana yaklaşma," diyerek işaret parmağımı ona doğrultarak tehdidimi savurduğumda hiçbir şey demedi. Daha çok soğuk havada oldukça belirgin bir şekilde kızaran yüzünü sıvazlamakla meşguldü.

Hiçbir şey demeyeceğini anladığımda daha fazla yanında kalmak yerine arkamı döndüm ve hızla yürümeye başladım. Fakat daha birkaç adım atmamıştım ki İlker'in sözlerini tekrar kulaklarımda işittim.

"Ha bu arada... O leylak kokun, yakından çok daha güzelmiş."

8.Bölüm | Part II

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Nil İpek - Gömülür

8.Bölüm | Part II

''Gözün değse kanatlanır, kaçar bakışlar
Dağılır zihin, toz bulutu, üflesen uçar
Güldürür müyüm seni, bıktırır mıyım bilmem
Baktırır mıyım yüzüme eğer güldürürsem?''

****

Tenimin karıncalanmasına ve tüylerimin diken diken bir hale bürünmesine neden olan titremelerle hızlı adımlarla kafeteryanın olduğu alana doğru ilerliyordum. Çıldırmak, kafayı tırlatmak üzereydim. Hatta o kadar deliye dönmüştüm ki sanki biri başımdan aşağı kaynar sular boşaltmıştı. Vücudumun her bir hücresine akım eden hiddetimden dolayı saç diplerimden tutup da başımda tek bir tel kalmayana dek yolmak istiyordum.

Adama bak ya! Ne zannediyordu kendini? Nasıl bana bu kadar yakın olabilirdi? Nasıl bunu yapmaya cüret ederdi? Nasıl olur da saçma sapan imalarda bulunurdu? Kimdi ki o? Hayır yani, gerçekten kendini ne sanıyordu? Bilerek mi yapıyordu böyle? Yoksa beni çıldırtmaktan büyük bir zevk mi alıyordu? Evet, evet. Çok sevgili kıvırcık fırtına kesinlikle büyük bir haz alıyordu beni deliye çevirmekten.

Adama, *''Uzak dur benden. İstemiyorum seni yanımda,''* dedikçe istenmeyen ot gibi burnumda bitiyordu. Neymiş efendim, *''Leylak kokum yakından çok daha güzelmiş.'' Allah Allah ya! Sana ne benim leylak kokumdan? Sana ne?* Anlaşılan bu gidişle İlker Altan Bey yüzünden parfümümü de değiştirmek zorunda kalacaktım.

Bedenimi bir çığ gibi ele geçiren öfkemle kafeteryaya doğru hızla ilerlerken içimden söylenmeye ve kıvırcık fırtına bozuntusuna küfretmeye devam ediyordum. *Geri zekalı! O kıvırcık saçlarını kökünü kazıtacak bir şekilde öyle çekip yolmak istiyordum ki! Ahhhh! Gerçekten kafayı yemek üzereydim.*

Kapıyı arkamdan çarparak kafeteryaya girip de biraz önce oturduğum yere ceketimi çıkarma zahmetini göstermeden çöktüğümde hala burnumdan soluyordum. Kollarımı birbirine kenetlerken gözlerimin önüne attığım tokat geliyordu ve içimden bir ses o tokadın çok basit kaldığını haykırıyordu. Bu çocuğu aklını başına getirecek başka şeyler olmalıydı. Mutlaka benden uzak durmasının bir yolunu bulacaktım. Böyle beni hazırlıksız yakalayarak sadece aklımı daha da bulandırıyordu.

"Melek? Sen iyi misin? Gözlerinden alev topu çıkaracakmışsın gibi bakıyorsun."

Hemen karşımda oturan ve oldukça sakin konuşan Gamze'ye kollarımı daha da sıkı kenetlemiş bir şekilde aynı düz ifadeyle baktığımda, aklımda hala İlker Altan'ın arsız suratı yer alıyordu.

"İyiyim," diyerek oldukça sert çıkıştığımda hem Gamze'nin hem de kafeteryada bulunan birkaç kişinin bakışlarını üzerime çektim. *Hay aksi!*

Omuzlarımı düşürerek yaptığım gereksiz çıkışmadan dolayı Gamze'den özür dilerken diğerlerini pek de aldırmadım. Umurumda değildi kimsenin hakkımda ne düşüneceği. Fakat tam da o sırada masada yalnız başına oturan Ahmet'in garip bakışlarını da üzerimde topladığımı anladığımda Eda'nın yokluğunu fark ettim.

"Eda nerede?" diye merakla sorduğumda oturduğu sandalyede hafifçe doğrularak önündeki çayını yudumladı. Karton bardaktaki içtiği çay bile bana İlker'in arsızlığını anımsatıyordu. *Bu çocuktan gerçekten hiç haz etmiyordum!*

"Etkinlik panosuna bakmak için fakülteye gitti. Birazdan gelir."

Tam da açıklama yaptığı sırada Eda kafeteryanın kapısından içeri girmişti. Fakat yüzü oldukça solgun ve bir o kadar da endişeli görünüyordu. Tüm gün boyunca çevresine neşe saçan o kızın tüm enerjisi sömürülmüş gibiydi. Oldukça ağır adımlarla bulunduğumuz masaya geldiğinde, Ahmet oturduğu yerden hızla kalkarak onu kollarından sarstı fakat Eda onu kenara iterek düz bir ifadeyle doğrudan bana baktı.

"Canım, iyi misin?"

"Melek, konuşabilir miyiz biraz?"

Ahmet'in sorusunu bile duymazdan gelerek doğrudan benimle iletişime geçtiğinde kaygılanarak oturduğum yerden kalkmaya yeltendim ama izin vermeden yanımdaki boş sandalyeye oturdu.

"Eda ne oluyor? Annemler mi aradı yoksa?"

Son zamanlarda ailemle hiç irtibata girmiyordum. Sırf annemin söylenmelerini işitmemek için ya telefonumu kapalı tutuyor ya da aramalarını cevapsız bırakıyordum. Haliyle bana ulaşamadıklarında doğrudan Eda'nın kapısını çalıyorlardı.

"Hayır, konu teyzemler değil. Konu..."

"O zaman şimdi konuşmayalım. İnan ben de hiç iyi değilim. Akşamı bekleyebilir mi?" diyerek konuya girmeden sözünü kestiğimde önce duraksadı ama daha sonrasında bakışlarını kaçırarak sadece başını sallayarak onayladı beni.

İlker Altan trajedisinden sonra bir de Eda'nın söyleyecekleriyle daha da canımı sıkmak istemiyordum çünkü ne zaman ağzını, *"Konuşabilir miyiz?"* diye açsa hiç hayırlı şeyler dökülmüyordu dudaklarından.

"Melek kalkalım mı artık biz? On dakikaya ders başlayacak. Akrep Sadık'ı bekletmeyelim."

Masadaki sessizliği bozan Gamze sayesinde yüzümü ovuşturarak ve üzerimdeki kaygıyı yok saymak istercesine bedenimi sarsarak oturduğum yerden kalktım. Geçirdiğim gergin dakikalardan sonra bir de Akrep Sadık'ın söylenmelerini çekemezdim. Bu yüzden sandalyenin kenarına astığım çantamı alarak ve Eda'yla Ahmet'i kafeteryada baş başa bırakarak Gamze'nin peşine takıldım.

Dışarı çıkıp da soğuk sisin bir kez daha yüzümüze çarpmasıyla hızlı adımlarla mimarlık fakültesine doğru yürümeye başladık. Hava buz gibiydi ve zaten titreyen tenimi daha da üşütmek istemiyordum.

Fakülteye doğru ilerlerken Gamze neden birdenbire bu kadar öfkeli olduğumu sorduğunda onu geçiştirerek ve Enes'in konusunu açarak cevapladım. İlker'i ve sergilediği dengesizlikleri daha fazla konuşarak kendime hatırlatmak istemiyordum. Zaten davranışlarından dolayı kendimi sürekli diken üstünde hissediyordum. Bu ilgili tavrı gözümü gün geçtikçe daha da çok korkutmaya yetiyordu.

Fakülteye neredeyse ulaştığımızda kapı eşiğinde bekleyen Derya'ya kaşlarımı havaya kaldırarak baktım çünkü onun çoktan derse girmiş olması gerekirdi. Ayrıca gözlerinde çözemediğim bir tedirginlik söz konusuydu. Biraz önce Eda'nın yüzünde de aynı ifadeyi görmüştüm. *Acaba aralarında bir şey mi geçmişti?*

"Derya, ne oldu? Bir sorun mu var? Yüzün düşmüş," diyerek sorularımı ardı ardına sıralarken kapı eşiğinden uzaklaşmış ve karşımızda belirip koluma girmişti. Beni hızla Gamze'nin yanından uzaklaştırınca daha da

paniğe kapıldım. Burnuma hiç de hoş kokuların gelmediğini anımsadığımda korkuyla Derya'nın beni yönlendirmesine izin verdim. *Kesin Murat'la alakalı bir şeyler olmuştu.*

"Sana bir haber vermeye geldim."

Sesi daha çok bir fısıltı gibi dudaklarından dökülürken kalbim korkuyla daha da hızlı atmaya başladı. İçimdeki ses hiç iyi şeylerin olmayacağını mırıldanıyor ama zihnim de merakına yenik düşüyordu.

"Nedir?"

"Murat... Okul çıkışından sonra seninle görüşmek istiyor."

İşittiklerimle dudaklarımın kenarı kıvrılırken isterikli, küçük bir kahkaha döküldü ağzımdan. Kalbimdeki tırtıllar kozalarında dans ederken heyecanla ellerimi soğuk havada birbirine çırptım. *İşte bunu hiç beklemiyordum.*

"Gerçekten mi? Nerede? Ne zaman?"

"Gerçekten. Geçen sefer yürüdüğünüz sahile gidecekmiş. *'Melek'e söyle, o bilir,'* dedi."

Derya oldukça durgun bir şekilde konuşmayı sürdürürken, Murat'ın hala gezdiğimiz yerleri hatırlayacağımı aklına kazıması hoşuma gitmiş, dudaklarımı ısırmama neden olmuştu. Bu benim için büyük bir şans olabilirdi.

"Biliyorum. Bu çok iyi oldu. Ben de ona bir şey verecektim zaten." Ayaklarım neredeyse dans edercesine olduğu yerde heyecanla kıpırdarken kendimi tutamayıp kollarımı aniden Derya'nın boynuna doladım.

"Çok teşekkür ederim Derya. Her şey için," diye fısıldarken en büyük teşekkürüm gerçekten onaydı. Eğer o olmasaydı yıllardır içimde sakladığım adama bu kadar yakın olamayacak ve belki de asla onunla tanışma, konuşma fırsatı yakalayamayacaktım. Derya'ya kendimi borçlu hissediyordum.

Bana karşılık vermeden kollarımın arasından oldukça ağır bir şekilde geriye çekildiğinde gözlerinde anlamadığım bir hüzün yer alıyordu. Bana bir türlü bakmıyor, bakışlarını kaçırıyordu. Nefesini dışarı bırakarak, omuzlarını düşürürken dolmuş ve kan çanağına dönmüş olan gözleriyle benimkilere baktı.

"Melek... Ben senin üzülmeni hiç istemiyorum. Unutma bunu, tamam mı?" diye mırıldandıktan sonra ise tek kelime bile etmeme izin vermeden arkasını dönerek yürümeye ve benden hızla uzaklaşmaya başladı.

Bulunduğum yerde afallamış bir şekilde Derya'nın arkasından bakakalırken yaşadığım bu ani duygu değişimine anlam veremiyordum.

Fakat Derya'nın son söyledikleri daha da kafa karıştırıcıydı.

Ayakta bir başıma öylece dikildiğimi gören Gamze, yeniden yanıma gelip de ne olduğunu sorduğunda ben hala Derya'nın arkasından bakıyordum. Belli ki bir şeyler olmuştu ama bana söylemek istemiyordu.

İçimde canlanmak için kıpırdanan huzursuzluğu yok sayarak Gamze'yi bir kez daha cevapsız bırakıp koluna girdim ve fakülte binasına doğru ilerledim. Günlerden sonra yeniden Murat'la buluşacaktım. Bu yüzden de aklımdaki soruları bir süreliğine cevapsız bırakmayı tercih ediyordum.

***

Akrep Sadık'ın sınıf hakkındaki hoşnutsuzluğundan dolayı son ders saatleri bir türlü bitmek bilmemişti. Ayrıca Gamze'nin ısrarla gezi kulübüne yazılmamızı diretmesi ise beni daha da çok heyecanlandırmıştı. Çünkü Enes'in yanı sıra Murat da o kulübe üyeydi ve aramızda geçeceklerden sonra onunla sürekli yan yana olmak fikri kalbimin sincaplar gibi zıplamasına neden oluyordu.

Okul çıkışından sonra daha fazla oyalanmak ve vakit kaybetmek istemediğimden soluğu Taksim'in arka sokaklarında bulunan evimizde almıştım. Eda günün geri kalanını Ahmet'le geçireceğinden ben de rahatlıkla hazırlanmış ve üstüme daha şık sayılabilecek bir şeyler geçirdikten sonra makyajımı tazelemiştim. Geçen seferkinin aksine bu kez rujumun renk tonunu kırmızıdan yana kullanmış ve omuzlarımı dikleştirerek kendimden emin görünmeye çalışmıştım.

Tüm hazırlıklarım bittiğinde ise yanıma aldığım çantanın içine Murat'a asıl vermek istediğim kendimden bir parçamı yerleştirmiş ve kalbim neredeyse genzimde atarak evden ayrılmıştım. Ortaköy'e ulaştıktan sonra ise Eda'ya nerede olduğuma dair küçük bir mesaj atmış, ardından da Murat'ın paylaştığı konuma doğru güvenli adımlarla yürümeye başlamıştım.

Dakikalardır Ortaköy sokaklarında onunla birlikte sessizce geziniyorduk. Aramızda geçen tek tük muhabbetler derslerimizin nasıl geçtiğine yönelik olmuştu. O bana İnşaat Mühendisliği'nin zorlu koşullarından bahsetmiş ve aynı zamanda bazı derslerimizin de birkaç ay içinde ortak olacağını söylemişti. Ona daha da yakın olacağımı öğrenince içimdeki canlılık seviye atlamıştı ama Selen'le aynı sınıfta olduğumuz tekrar zihnime doluştuğunda tekrar huzursuz hallerime bürünmüştüm.

Murat bana kendi bölümünün zorluklarından bahsettiğinde ben de ona Mimarlık Fakültesi'nin de pek bir farkı olmadığını dile getirmiştim. Beni onayladıktan sonra ise beraber sahil kenarına inmiş ve kestane satan bir

amcadan kese kağıdında kestane aldıktan sonra sessizliğimizin içinde yürümeye devam etmiştik. Murat ellerini deri ceketinin cebine yerleştirerek yanımda ilerliyor ve ben de elimdeki kestaneleri ağzıma iştahla atarak yanımdaki tablonun keyfini çıkarmaya çalışıyordum. Aniden durup da karşıma geçtiğinde ise kestane yemeyi bırakmış ve hatta alması için ona uzatmıştım. Elimdeki kese kağıdını istemediğini belirtircesine başını salladıktan sonra ise açık kahverengi gözlerini büyük bir ciddiyetle benim koyu kahverengi gözlerime dikmişti.

"Melek... Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diyerek aynı ciddiyetle sorduğunda kuruyan dudaklarımı yalayarak ıslattım.

Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama nasıl söze gireceğimi veya kendimi nasıl daha iyi ifade edebileceğimi bilmiyordum. Üstelik ansızın böyle bir soruyla karşıma geçmesi beni korkutmuştu ama yalan da söylemeyecektim.

"Şey... Aslında var," diye fısıldadığımda beklentili bakışları ve dudaklarına yerleşen tebessümle bana bakmayı sürdürdü.

"Seni dinliyorum," diyerek karşılık verdiğinde ise günlerdir içimde biriktirdiğim ve beni oldukça rahatsız eden konularla lafa başlamak istedim.

"Kaç gündür senden küçük bir mesaj ya da küçük bir hareket bekledim ama beklentilerim karşılıksız kaldı. Üniversitede neden yüzüme bakmadığını, sürekli gözlerini kaçırdığını anlamıyorum. Bana bu kadar soğuk iken diğerleriyle olan samimiyetin ise gözümü korkutuyor."

Elimdeki kese kağıdının uçlarıyla oynamaya başlayıp da söylediklerimden dolayı ona bakamadığımda aramızdaki mesafeyi kapatarak yanıma yaklaştı. Ellerini ceketinin cebinden çıkarıp da bir eli çenemi kavradığında başımı onun gözlerine doğru kaldırdı.

"Eminim, Derya ya da Gamze söylemiştir. Özel hayatımızı okula yansıtmayız ve hatta grup arkadaşlarımız bile kiminle görüştüğümüzü bilmez."

Bunları zaten biliyordum ama istediğim asıl cevap bu değildi. Murat'ın beni gerçekten isteyip istemediğinden emin olmak istiyordum ki ona göre adımlarımı atayım.

"Bunu zaten biliyorum Murat. Hep böyle misindir?"

"Nasılmışım?"

"Herkesle flört eder gibi. Seni Selen'le gördüğümde..."

İçimdeki asıl kuşkuları ortaya dökerken lafımın devamını getiremedim çünkü buna hakkım olup olmadığını bile bilmiyordum. Onu çok

kıskanıyordum ama bu hayatına karışma hakkını bana vermezdi. Üstelik aramızdaki ilişki bile sayılmayacak bu durumun adı bile yoktu. Benimle flört bile etmiyordu.

"Selen önemsiz biri," diyerek alayla kıkırdayarak mırıldanırken iki elini bu kez de omuzlarıma yerleştirdi ama bir türlü ikna olamıyordum. Selen önemsiz biri olabilirdi ama en azından dilediği gibi Murat'a yakın olabiliyordu ve bu bile beni kızdırmaya yetiyordu.

"Ben de mi önemsiz biri olacağım?" diye sorduğumda gerek vereceği cevaptan gerekse rüzgârın soğuk esintisinin üzerimize vurmasından vücudumun her tarafı titriyordu.

"Eğer öyle düşünseydim, inan bana şu an yanımda olmazdın," diyerek dudaklarıma doğru fısıldarken bu kez tenimi yakan soğukluk değildi, onun sıcak nefesiydi. Söyledikleri derinlerden gelen bir melodi gibi ruhuma işlerken utancımdan başımı eğmek ve gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım.

Bir eli yavaşça sırtıma doğru indiğinde ise, "Ama... Aramızda henüz hiçbir şey yok. Bu durumda bana, hayatıma, yaptıklarıma karışmaya hakkın var mı?" diye beni gafil avlayarak devam etti. Bu kez beni bozguna uğratırken bir adım geri çekilerek düşen suratımla birlikte hızla ondan uzaklaştım. Zaten bildiğim şeyleri böyle sesli dile getirmesi sadece gerçeklerin bir kez daha yüzüme çarpmasını sağlamıştı. *Ben onun hiçbir şeyiydim.*

"Hayır, özür dilerim," diyerek boğazımdan gelen yanmayla soğuk rüzgâra mırıldandığımda ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. *Aramızda ne zaman bir şeyler olacak ya da ben ne zaman onun elini tutacaktım?* Bu sorularımın cevaplarını almak istiyordum artık.

"Sen," diye fısıldadığında bir eli kolumu kavramış ve ondan uzaklaşmamı engelleyerek beni kendine çekmişti. "Kıskandın mı beni?" diyerek diğer elini de kullanarak belimi kavradığında ona bu kadar yakın olmanın verdiği hazla göğsünden burnuma doluşan enfes kokunun tadını çıkardım.

"Çok tatlısın." Başımın üstünden tenimi karıncalandıracak bir şekilde kulağıma fısıldadığında boğazımı temizleyip cesaretimi toplamak istedim. Omuzlarımı dikleştirirken gözlerim ise önce onun gözlerindeki derin muziplikte gezintiye çıkmış, ardından ise temiz yüzünün en güzel ayrıntısıymış gibi dudaklarında asılı kalmıştı. Belimi daha da sıkı kavrarken benim bir elim ise onun omzundaki yerini almıştı.

"Neden dudaklarıma bakıyorsun?" diyerek neredeyse içimi yakacak bir şekilde fısıldayışını sürdürdüğünde gözlerimi o noktadan alamıyordum.

"Murat..." Adı bir fısıltı gibi dudaklarımdan dökülürken belimdeki bir eli hareketlerini hızlandırarak önce beni daha çok bedenine bastırmış, ardından ise yanağıma baskısını uygulamıştı.

"Seni öpmemi istiyorsun, değil mi?"

Baş parmağı çenemi ardından da aralanan dudaklarımı okşarken dengesini yitiren kalp atışlarımı toparlayamıyordum.

"Belki de ilk öpücüğünün sahibi ben olmamı istiyorsundur. Sadece küçük bir *evet* demene bakar güzelim," diye devam ettiğinde bundan daha çok isteyeceğim bir şeyin olmadığını hatırladım.

Yıllardır bu anın, bu saniyenin hayalini kurmamış mıydım zaten? Geçen sefer yaptığım dengesizlik yüzünden elimden kaçırmıştım onu ama bu kez İlker'in gaipten gelen seslerini de işitmiyordum. Önümde hiçbir engel yoktu onu öpmemek için. Sadece Murat'a ve onun kıvrımlı dudaklarına odaklıydım.

"Evet," diyerek fısıldadığımda dokunuşuyla çoktan kapanmış olan gözlerimi aralayıp yüzündeki ifadeyi tartmak istedim.

Açık kahverengi gözleri çehresindeki keskinlikle kararırken yüzümü avuçlarının içine aldı. Baş parmakları çenemi okşamaya devam ederken gözlerim tenimi tutuşturan dokunuşlarıyla tekrar kapandı. Nefesi yüzümü yalayıp geçerken bana eziyet etmek ister gibi daha da yavaş hareket etti. Eğer bir adım atmazsa dayanamayıp ben onun dudaklarına kapanacaktım. Dudaklarının dokunuşlarını benimkilerinin üstünde hissedeceğim sırada onu karşılamak için daha da araladım dudaklarımı fakat tam da o saniyede gelen bir telefon sesi aramızdaki tüm büyüyü bozarak bizi mağlup etti.

Omuzlarını düşüren Murat gözlerini devirerek ellerini yüzümden aniden çekerken deri ceketinin cebinden çalan telefonunu çıkardı. *"Tam da sırası mıydı Enes?"* diyerek sitemle kendi kendine mırıldandığında kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana bir dakika dercesine işaret parmağını doğrulttuktan sonra ise ısrarla çalan telefonunu cevapladı.

"Ne var lan?" diyerek neredeyse bağırdığında bastırdığım kıkırtımı serbest bıraktım ama Murat hız kesmeden konuşmaya, daha doğrusu Enes'e küfürlerini savurmaya devam etti.

"Siktir! Ne sınavı abi? O hocanın var ya ben amına koyayım! Yine yaptı yapacağını çarkına tükürdüğümün herifi! Kapat lan, kapat. Geliyorum."

Yanımda hiç çekinmeden küfürlerini sıralarken kıkırtım kahkahaya dönüşmüş ve karşımda sanki komedi filmi oynuyormuş gibi onu izliyordum. Olduğum yerde oldukça keyifli bir şekilde ona kahkaha atarken telefonu öfkeyle kapatmış ve devrilen gözleriyle bana bakmıştı.

"Eğer biraz daha gülmeye devam edersen hiç iyi şeyler olmaz güzelim," diyerek işaret parmağını doğrultup tehdidini savurduğunda gülmediğime dair ağzıma kilit vurdum.

"Bir sorun mu var?"

"Sınav varmış bir saat sonra."

"Öyleyse gitmen gerek," diyerek üzülmüş gibi yaparak söylendiğimde aramızdaki mesafeyi kapatarak tekrar bana yaklaştı ve daha ben ne olduğunu anlayamadan belimi kavrayarak beni hızla kendine çekti.

"Bu şekilde seni bırakmak istemezdim ama."

Fısıldayışı aramızdaki kıvılcımı daha da alevlendirirken birkaç dakika öncesindeki anlarımıza geri döndüğümüzü zannettim ama onun yetişmesi gereken bir sınavı olduğunu ise kendime hatırlattım. Benim yüzümden sınavı kaçırmasına gönlüm el vermezdi.

"Sorun değil."

"Ama... Biraz önceki anlarımızın devamını bir şekilde getireceğimi bilmen gerek," diyerek mırıldandıktan sonra aniden burnuma ve yanağıma hızlı bir öpücük kondurduğunda neye uğradığıma şaşırarak yerimde zıpladım. Düşmemek için ise kaslı kollarına tutunmak zorunda kaldım.

"Gitmem gerek." Öpücüğünün etkisiyle hala kendi kendime sırıtırken kollarını bedenimden uzaklaştırarak geriye çekildi. Artık gitmesine izin vermeliydim.

"Biliyorum, sınavda başarılar."

"Sonra görüşürüz güzellik," diyerek arka arkaya doğru yürümeye başladığında dudaklarımı ısırarak bir elimi havaya kaldırıp ona el salladım. Bir anlığına yanımdan gitmek istemediğini düşünecektim ama bunun gerçekleşebilmesi için henüz çok erkendi.

"Görüşürüz."

Arkasını dönüp de Ortaköy sahilinde hızla arabasına doğru ilerlemeye başladığında zihnimde çalkalanan bir gerçekle sarsıldım. Murat yanımdan ayrılıyordu ama ben henüz ona istediğim asıl şeyi verememiştim. *Hatıra defterim hala bendeydi.* Bedenimi sarsarak arkasından hızla koşmaya başladığımda daha fazla uzaklaşmaması için seslenmek zorunda kaldım.

"Murat!"

Seslenişimi duymasıyla duraksayıp aniden bana döndüğünde ona yetişmenin verdiği hazla nefes nefese kaldım ama umurumda değildi. Defteri vermek zorundaydım.

"Ne oldu güzelim?"

"Hani bana kendimi ispatlamamı söylemiştin ya," diye söze başladığımda yüzündeki gülümsemeyle bana yaklaşıp önüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirdi. Dokunuşuyla ise bir kez daha bedenimin kasılmasına söz geçiremedim.

"Merak etme, unutmadım ve hala zamanımız var."

"Zamana gerek yok çünkü ben kendimi, daha doğrusu sana olan hislerimi nasıl ispatlayacağımı biliyorum."

İçimdeki tüm şüphelerden arınarak kendimden oldukça emin bir şekilde konuşmam Murat'ın da dikkatini çekmişti. Kaşları merakla havaya kalkarken dudaklarına yerleşen yaramaz çocuk tavırlarıyla aramızdaki mesafeyi kapatmış ve yüzünü yüzüme yaklaştırarak bana doğru eğilmişti.

"Öyle mi? Bak işte bu çok ilgimi çekti. Sınavı bile asabilirim," diye alayla fısıldadığında çoktan bir eli yüzümdeki yerini almış ve kanımı fokurdatan dokunuşlarını bırakmaya başlamıştı. Fakat ciddiyetimi kaybetmemek ve büyüsünde kaybolmamak için ellerimi göğsüne yerleştirerek hızla ondan uzaklaşıp geriye çekildim.

"Senin düşündüğün gibi bir şey olmayacak."

"Hayal kırıklığına uğradım."

Dudaklarını büzerek benimle alay etmeye devam ederken gözlerimi yalandan da olsa devirip çantamın fermuarına uzandım. Yıllardır kendime sakladığım kırmızı kapaklı hatıra defterimi çıkarırken Murat değişen yüz ifadesiyle beni süzmeye devam etti.

"Sana karşı beslediğim duyguları tarif etmek de ispatlamak da benim için çok zor ama bunu alırsan belki de beni anlayabilirsin." Sıkı sıkıya tuttuğum defterimi titreyen ellerimle ona uzattığımda Murat anlamayan bakışlarla bir bana bir de deftere baktı.

"Melek, bu ne?"

"Kendimi ispatlayışım. Benim için çok özeldir ama artık sende olmasını istiyorum."

Elimdeki defteri avucunun içine alırken hala yüzündeki ciddiyetten ödün vermiyordu. Biraz önce alay eden o adam gitmiş de yerini başka biri almıştı. Tam defteri açmak için hareket edeceği sırada uzanıp elini tutarak

onu engelledim. Öncelikle yetişmesi gereken bir sınav vardı ve ben defteri gözlerimin önünde okumasını istemiyordum.

"Şimdi bakma. Yalnız kaldığında okursun," dediğimde tereddüt etse de başını sallayarak beni onayladı ve ben de hala tutmuş olduğum elinin üstünden elimi çekmek zorunda kaldım.

"Git artık. Sınava gecikme," diye fısıldadığımda Murat hala afallamış bir şekilde karşımda dikiliyordu.

Onu bu kadar şaşırtacağımı ben de tahmin etmemiştim. Neden sersemlediğini de anlamıyordum ama bir şey demeden arkasını dönüp yürümeye ve benden hızla uzaklaşmaya başlamıştı. Üstelik defterimi, anılarımı, kalbimi, ona ait içimde biriktirdiğim her şeyi de ellerinin arasına alarak yanında götürdü. Yıllardır içimde tuttuğum duyguları anlatmaya dilim yetmezdi belki ama en azından yaşadığım her bir saniyeyi, ona beslediğim her hissi artık okuyabilirdi.

***

Evin kapısını aralayıp da elimde tuttuğum anahtarlarımı vestiyerdeki büyük, ahşap kâsenin içine fırlattıktan sonra yüzümdeki aptal sırıtışla ayakkabılarımın fermuarına uzandım. Siyah çizmelerimi çıkarıp da vestiyerdeki dolaba yerleştirdikten sonra ise omuzlarımı düşürerek oturma odasına doğru ilerlemeye başladım.

Daha yarım saat öncesine kadar onun kollarının arasında olduğuma hala inanamıyordum. Zaman kavramını yitiriyordu sanki onun yanındayken. Dakikaların, saniyelerin nasıl geçtiğine bile inanamıyordum. Enes arayıp da tüm sihri bozmasaydı belki de ilk öpücüğümü bahşedecekti bana sevdiğim adam.

Bazen her şey için çok hızlı hareket ettiğimi düşünüyordum. Hatta bir tarafım tüm bunlara hazır olmadığımı haykırıyordu ama Murat'a beslediğim baskın sevgi ise sonsuza dek onun olmak için sabırsızlanıyordu.

Sahilde geçirdiğimiz dakikaları zihnime bir kez daha hatırlatarak yüzümdeki alık gülümsemeyle oturma odasına girdiğimde Eda'yı televizyon başında kanalları gezinirken buldum.

"Selam kuzen!" diye şakıdığımda yanına yaklaşıp hızla kendimi oturduğu koltuğa fırlatarak geriye çekilmesine neden oldum. Topuz yapmış olduğu saçlarından tokasını çıkardığımda elimden hışımla alarak ayağa fırladı.

"Sonunda gelebildin," diyerek neredeyse azarlarcasına konuştuğunda oturduğum koltukta doğrularak sırtımı dikleştirdim.

"Hayırdır Eda? Ne bu haller?"

"Melek çok önemli bir şey konuşmamız gerekiyor."

"Ay evet, bence de!" İki elimi birbirine çırparak onu kolundan tutup tekrar yanıma oturttum ve içimdeki heyecanı daha fazla saklamayarak hızlı hızlı konuşmaya devam ettim.

"Ya Eda! Murat ve ben olacağız sanırım. Ona bugün çok özel bir şey verdim."

Heyecanla konuşmayı sürdürürken Eda hiç ummadığım bir tavır sergiledi. Gözlerini devirerek beni hiç de onaylamayan bir bakışla izlemeye devam etti. Heyecanıma ortak olması gerekirken beni yalnız bırakması canımı sıkmaya başlamıştı.

"Ne verdin?" Yine de ilgileniyormuş gibi yaptığında bastıramadığım coşkum bir kez daha havai fişek gibi ortaya çıkıp patladı.

"Aslında sen bile bilmiyorsun bunu..."

"Hatıra defterini mi?" diyerek lafımı kesip de beni tamamladığında gözlerim kocaman açılarak ona baktım.

"Oha Eda! Biliyor muydun?"

"Açık bir kitap gibisin Melek. Her şeyi neden yaptığını anlayabiliyorum ama..."

"Ama ne?"

Onu kafeteryada son görüşümden bu yana Eda'nın suratında sürekli çözemediğim bir hoşnutsuzluk yatıyordu ve bu beni oldukça rahatsız ediyordu. Sanki bir şeyler biliyordu da benden gizliyor gibiydi.

"Keşke vermeseydin," diyerek aniden kestirip attığında ayaklanıp bana arkasını dönerek yürümeye başladı ama bu tavrı daha da öfkelenmeme neden oldu. Gizlediği şeyleri artık bana anlatması gerekiyordu.

"Ne diyorsun sen ya?" Neredeyse bağırırcasına kolundan tutup da onu kendime çevirdiğimde omuzlarını düşürüp bir adım geriye atarak benden uzaklaştı. Nefesini dışarı bırakırken gözlerindeki sıkıntı da geçen her saniyede biraz daha arttı ama buna rağmen sonunda dudakları aralandı.

"Bak, anlıyorum. Tamam mı? Onu çok seviyorsun. Yıllar boyunca yalnızca onu sevdin ve şimdi ona yakın olmak istiyorsun. Onun için her şeyi değerlendirmek istiyorsun. Elinden kaçıp gitmesini istemiyorsun."

"Eeee?"

"Eesi şu ki Melek, değmeyecek biri için boşuna çabalıyorsun."

"Eda ne saçmalıyorsun? Açık konuş benimle."

"Bugün fakülteden çıkıp da kafeteryaya gelirken Derya'yı Murat'la konuşurken gördüm. Çok kızgın, çok öfkeli bakıyordu. Dayanamayıp

dinledim biraz. Bir kazadan bahsediyordu ve o kazadan sonra Murat'ın kendine sürekli zarar verdiğini söylüyordu. Bu meseleyi ise bir iddiaya, hırsa çevirmemesi gerektiğini dile getiriyor ve hatta neredeyse yalvarıyordu."

"Hala ne demek istediğini anlamıyorum," diye direttiğimde Eda yanıma yaklaşarak omuzlarımdan tutup beni sarstı.

"Melek, Derya'nın mesele diye bahsettiği şey sensin. Murat seni ciddiye almıyor. Her şeyi oyuna çeviriyor. Lütfen, bırak bu işin peşini. Uzak dur ondan."

Duyduklarım karşısında bedenimi Eda'nın ellerinin arasından uzaklaştırırken öfkem her yerdeydi. Ona çok kızgındım çünkü beni herkesten daha iyi tanıyan biri varsa o da Eda'nın ta kendisiydi.

Onu nasıl sevdiğimi, yıllarca nasıl sabırla beklediğimi bilirken hatta benimle her saniyeyi yaşarken şimdi karşıma geçip nasıl bunları söyleyebilirdi? Ayrıca nasıl bu kadar emin konuşabilirdi? Ya yanılıyorsa? Ya Derya ve Murat'ın bahsettiği şey ben değilsem? Ya başka bir şey yüzünden tartışmışlarsa? Neden böyle düşünmek yerine işin sadece kötü tarafından bakmakla yetiniyordu?

"Gözlerini kapattığında dünya ansızın kayboluyor mu Eda? Ha? Anlamıyorsun, anladığını zannediyorsun ama gerçekten beni anlamıyorsun. Unutmak, vazgeçmek çok istedim ama bak olmadı işte. Yine ona çekildim, yine onu buldum. İki dakika, yalnızca iki dakika mutlu olamayacak mıyım ben? Gerçekten yaptığım her şeye pişman mı etmek istiyorsun beni?"

"Melek... Ben sadece üzülmeni istemiyorum."

"Ama ben istiyorum. Eğer beni o üzecekse buna bile razıyım," derken gözlerimden akan yaşlara rağmen ciddiydim. Ben Murat'ı basit bir heves olarak sevmemiştim. Yeter ki ondan gelsin, acıya bile razıydım.

"Melek..."

"Eda anlıyorum. Bana değer veriyorsun, ben de sana veriyorum aynı değeri ama bu kadarını kaldıramıyorum. Sizin bu kötümser düşünceleriniz beni nasıl kötü etkiliyor. Biliyor musun? Hayır, tahmin bile edemezsin. Ya ben onun yanında rahat bile olamıyorum. Sevdiğim, istediğim tek adamın yanında aklıma yerleşen aptalca zihniyetler yüzünden hep tedirginim. Şimdi de aynı tedirginliği bir kez daha yaşatıp iyi geçen bir günümü mahvettin. Çok teşekkür ederim."

İçimdeki isyanı göz yaşlarımla boşaltırken hiçbir şey demedi. Yanaklarıma süzülen göz yaşlarını silmeye bile yeltenmeden Eda'nın

omzuna çarparak yanından geçip hızla vestiyer tarafına gittim. Yere bıraktığım çantamı hışımla alarak odama doğru ilerlerken Eda da beni takip edip peşimden geldi.

"Melek," diyerek adımı fısıltıyla yüzündeki mahcuplukla mırıldandığımda odamın kapı eşiğinde belirmişti ama girmesine izin vermemiştim. Daha fazla kimsenin aklımı kurcalamasına ihtiyacım yoktu.

"Konuşmak istemiyorum. Ders çalışacağım. Rahatsız etme beni."

Kapıyı suratına çarparken onun da gözlerinden akan göz yaşlarına şahit oldum ama kırılan kalbim bunu umursamadı. Herkesin beni onaylamamasına, yaptıklarımın yanlış olduğunu söylemesine katlanabilirdim ama Eda'nın bunu yapmasına katlanamazdım. O benim yeri geldiğinde sığındığım tek omuz olmuştu. Bu yüzden de aramızdaki soğukluğun ve kavganın daha da büyümemesi için ikimizin de mesafeye ihtiyacı vardı.

9.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Maça - Elimde Bir Resim

9.BÖLÜM

''Birden yıkıldı tüm dünyam, yansam da
Güneşim hiç doğmayacak
Bir hayaldi sanki, bu rüya
Geçmişim yarınım olmayacak.''

(Bu bölüm Melek temsili...)

İnsanın kendi doğruları olduğunda, çevresindeki herkes ne söylerse söylesin kulağa uydurmacaymış gibi geliyordu. Diğerlerinin ağzından çıkan tek bir kelimenin bile önemi yoktu. Neye inanmak istiyorsak tek doğrumuz ondan ibaretti. *Yani söz konusu ben isem, durum tam da böyleydi.*

Yıllardır hiç gerçekleşmeyecek bir duanın fısıltılarıyla yaşamıştım. Hayalini kurmuştum yaşamak istediğim onca anının ve her birine tek bir kahraman yerleştirmiştim. O kahraman ise Murat Özkan'dan başkası değildi. Onu seviyordum, hep sevdim ve bir gün onunla olacaksam şartlar ne olursa olsun kabul etmeye razıydım. Gerekirse herkese sağır, kör olmayı bile göze alabiliyordum çünkü bilirdim ki seven insanın gözü o çok sevdiğinin hatalarını hiçbir zaman görmez. Hatta gözüyle de görse, kulağıyla da duysa kalbi inanmak istemez. Önüne yerleştirdiği kandırmaca kalkanı onu gizli bir silah gibi korur kollar.

Yıllardan sonra ben de aynen böyle hissediyordum.Çevremde dönen uğultuları duymazdan gelerek kendi bildiğim yolda engebelerlekarşılaşarak ilerliyordum ve bundan zerre pişmanlık duymak istemiyordum.Herkesin dudaklarından aynı cümlelerin sarf edilmesinden bıkmıştım çünkü bunainanmak yerine, ona olan sevgime tutunmayı tercih ediyordum. Hayatımın ilk defabir dönemi benim istediğim şekilde ilerliyor ve sevdiğim adama ilk defa kendimibu kadar yakın hissediyordum. *Yani enazından tam da geçen hafta bugün onun eline defterimi tutuşturduğum an böylehissetmiştim.* Bunun elimden alınmasını, aklımın parçalanarak karışmasınıise hiç istemiyordum fakat son bir haftadır yaşadıklarım tüm

ruhumu sömürmüşgibiydi. Hayatımdaki her şey tepetakla bir şekilde ilerliyordu.

Murat'la geçirdiğim o son günün akşamındaki atışmamızdan sonra Eda'yla günlerdir konuşmuyorduk. Aynı evin içinde iki yabancı gibi yaşıyorduk. Sabahları ben sessizce ona görünmeden evden çıkıyordum, o ise Ahmet'in gelmesini bekliyordu. Okula benimle gelmiyor, ders aralarında bile görüşmüyorduk. Bazen sırf göz göze gelmemek için evin içinde uyumuş numarası yapıyor ve yemeğe dahil olmuyordum. Gizlice odamı tıklatıyor ama uyuduğumu sandığında ise sessizce çıkıp gidiyordu. Her şeye rağmen yine de aç kalmama dayanamıyor, masadaki bir dolu tabağı benim için kaldırmayarak odasına çekiliyordu.

Ona olan kırgınlığım o kadar baskındı ki gururumu bir kenara atıp da özür dileyemiyordum söylediklerim ve kalbini kırdığım için. Fakat bu kez tek taraflı değildi bu kalp kırıklığı. O da benim canımı sözleriyle, düşünceleriyle sürekli kırıyor, yakıyordu ama tüm bunların içinde beni anlamak ya da anlamaya çalışmak istemiyordu. Tam da ona en muhtaç olduğum, en ihtiyaç duyduğum anda beni yalnız bırakarak inzivaya çekiliyordu. *Asıl kırgınlığım da bundandı.*

Bir haftadır ikimiz de ruh gibi ortalıkta dolanıyorduk ama biliyordum ki Eda'yla bir şekilde barışmanın yolunu bulurdum. Onun gönlünü bir şekilde tekrar kazanırdım. Benim asıl mevzum, asıl aklımı karıştıran ve günlerdir kendime gelemememin en büyük sebebi Murat'ın aniden ortalıktan kaybolmasıydı.

Ortaköy Sahili'nde ona defterimi verdiğim o gün, onu son görüşüm olmuştu. Günlerdir onu hiçbir yerde göremiyordum. Sesini duyamıyordum. Kokusunu hissedemiyordum. Sanki birkaç saniyeliğine rüyalarımın prensi olmuş ve aynı saniyeler içinde öylece silinip kaybolmuştu.

Üniversitede olmadığını kulaktan kulağa gelen haberlerden öğrenmiştim. İlk başlarda Derya rahatsız olduğunu söyleyip beni geçiştirmişti ama sonra benden aniden kaçmaya başladığında altında başka nedenlerin olduğu çok barizdi. Aklıma getirmek istemediğim gerçekler beni bozguna uğratıyordu çünkü Murat sadece okula gelmemekle kalmıyor aynı zamanda yazdığım hiçbir mesajı görmüyor, aramalarıma cevap vermiyordu. Sosyal medya hesaplarında bile aktif değildi. Bir anda neler olduğunu bilmeden, anlamadan kafayı yemek üzereydim. Aklımı oynatmamak için kendimi zor tutuyordum. Defterimi okuyup okumadığını bile bilmiyordum.

"Ya Melek, günümüz mimarisiyle ilgili olan araştırmayı yaptın mı?" diyerek beni düşüncelerimin arasından sıyıran Gamze'ye donuk bakışlarımla baktım. Keyifsizliğimin o da farkındaydı ama en azından derslerde üstüme gelmiyordu. Omuzlarımı düşürürken defterimin arasına iliştirmiş olduğum araştırmayı çıkararak ona uzattım.

"Al bakalım."

"Sen var ya benim kurtarıcı Melek'imsin," diyerek adımla dalga geçtiğinde kıkırtımı serbest bırakıp omzuna doğru bir tane geçirmekten kendimi alamadım.

Dersin başlamasına on dakikadan daha uzun bir süre vardı ve Gamze çıkardığım notları alır almaz üstünden geçmek için hemen harekete geçmişti. Onun yeniden sessizliğe bürünmesiyle birlikte ben de bir elimi başıma yaslayarak pencere kenarında oturmanın tadını çıkarmak istercesine gözlerimi bahçeye diktim. Murat'a dair küçük bir şeyin varlığına bile ihtiyacım vardı ama gözlerimin çevresinde hiçbir şey yoktu.

Aklımdaki cevapsız sorularla bir süre kendi benliğimde öylece kayboldum ama ansızın sınıfın bir anda kendi aralarında fısıldaşmaya başlamalarıyla birlikte düşüncelerimden sıyrılıp buna neden olan kişiye baktım. Günlerdir ortalıkta görünmeyen Selen kapıdan içeri girip de Gamze ve benim bulunduğum tarafa doğru yürürken fısıldaşmalar daha da yoğunlaştı. Selen ise yüzündeki memnuniyetsizlikle gergin bir şekilde yakın arkadaşı Başak'ın yanına, hemen birkaç sıra arkamızda kalan amfiye yerleşti.

"Kızım neredesin sen ya? Kaç gün oldu?" Daha öncesinde ders dışında hiçbir muhabbetimin olmadığı Başak'ın isyankâr çıkan ses tonunu işittiğimde meraklanarak kulaklarımı konuştuklarına kabarttım. Gamze de elindeki notları tekrar bana uzatırken kaşlarını merakla havaya kaldırmış ve çaktırmamaya çalışarak bana arkadakileri *bakalım ne konuşacaklar dercesine* işaret etmişti.

"Sorma Başak," dediğinde Selen, ses tonunun daha öncesinde hiç bu kadar cılız çıkmadığını hatırladım ve bu beni daha da meraklandırmaya itti. Çünkü bu sınıfa girdiğim günden bu yana Selen'in nasıl bir insan olduğunu çözebilmiştim. Oldukça hayat dolu görünmeye çalışsa da çoğu zaman duyduklarımdan anladığım kadarıyla saman altından su yürüten bir tarafı vardı. Ayrıca diğerleriyle yapmış olduğu muhabbetler de erkeklerden ileri gitmiyordu. Varsa yoksa konuştuğu tek şey; bir erkeğin ona ne kadar zevk verdiğiydi.

"Ayrıca bu suratının hali ne? Ne oldu sana? Niye yoksun bir haftadır? Sadık Hoca oklarını sana saplamazsa iyidir," diyerek Başak hem bir yandan onun bunca zaman boyunca nerede olduğunu sorguluyor hem de söylenmelerini vurguluyordu. Ayrıca ilgimi asıl çeken şey Selen'in tam bir haftadır ortalıkta görünmemesiydi. *Hesapladığımda Murat'la aynı güne denk geliyordu. Tek farkları o bugün okuldaydı ama Murat hala ortalıkta yoktu.*

"Kadın doktoruna gittim sabahtan," diyerek iyice fısıldadığında Selen, onu tek duyanın biz ve Başak olduğunu hatırladım. Öğrencilerin çoğu ön sıralardaki yerini almışlardı. Gözlerim iyice açılırken Gamze de aynı merakla bana bakmayı sürdürdü.

"Ne yaptın kadın doktorunda? Kızım, doğru düzgün anlatsana şu mevzuyu! Ne oluyor sana?"

"O gece Murat'a gittim ya ben..."

Elimdeki kalem gürültülü bir şekilde sırayla buluştuğunda duyduğum ya da duyacaklarımın bir hayal olmasını diledim fakat isteklerim konuşmaların önünü kesmedi. Ayrıca düşürdüğüm kalem sınıfın da ilgisini çektiğinde bakışlarımı kaçırarak hızla önüme döndüm.

"Eeee?"

"Biz... Yattık o gece ama Murat çok sert davrandı. Yani daha önce hiç böyle olmamıştı. Tamam, yazın beraber Marmaris'te de çok takıldık ama bu kez çok farklıydı. Birkaç gün ağrıdan evden çıkamadım. Ben de doktora gittim işte derse gelmeden önce."

"Tam olarak ne zaman oldu bu?"

"Geçen cuma gecesi işte..."

Cuma...Geçen cuma benim Murat'a defterimi verdiğim gündü.

Duyduklarım kulaklarımda koca bir çınlama etkisi yaratırken etrafımı büyük bir gürültü sarıp sarmaladı. Kalbimin parçalanışının sesi ruhuma kadar işlerken kemiklerimin sızısını bile yüreğimde hissettim. Yüzümde koca bir tokat etkisi yaratan sözler kulağımda daha da yankılanırken nefes alabilmek için boğazlı kazağımı çekiştirmeye başladım. Boynumu ortaya çıkarırken soğuk ellerimi nabzımın attığı yere bastırdım. Nefesim git gide daralırken midem bulanmaya, başım ise dönmeye başladı. Tutunacak bir yer aradım ama sadece oturduğum yerde daha da sıkıştığımı hissettim. Boğuluyordum. Birisi gırtlağımı öyle bir sıkıyordu ki nefes alamıyordum. Soğuk terler ensemden vücuduma boşalırken Gamze uzanıp kolumu tutarak

beni sarstı. Titriyordum ama aynı zamanda da sıcaklığın içinde kavruluyordum.

"Gamze... Ne diyor bu?" diye fısıldadığımda kelimeler dudaklarımdan tane tane bir o kadar da fısıltı şeklinde döküldü. Bizi kimsenin duyduğunu sanmıyordum. Öyle olsa bile umursamayacak kadar kendimden geçmiştim. İşittiklerimin bir hayalden ibaret olmasını diliyordum. Bu anın yaşanmamasını istiyordum. *Bu anın yaşanmaması gerekiyordu.*

"Melek, sakin ol," diyerek benim gibi fısıldayarak titreyen elimi tuttuğunda dişlerimi kanatmak istercesine dudaklarıma geçirdim çünkü kendi söyleyeceğim lafları ilk kez duymak istemiyordum.

"Sakin mi olayım? Nasıl sakin olayım? *Murat* diyor, *biz yattık* diyor. *Cuma günü oldu bu,* diyor. Geçen cuma ben onunla buluştum Gamze."

Onunla buluştum. Ona dokundum. Onun nefesini nefesimde hissettim. Gülümseyişini aklıma kazdım. Şimdi bu duyduklarım nasıl mümkün olabilirdi? Gerçek miydi?

"Ya Selen uyduruyordur," diyerek beni ikna etmeye çalışırken gözlerimden akan damlaya engel olamadım. Başımı yavaşça arka tarafa çevirip de Selen'in yüz ifadesini tarttığımda ilk defa hiç haz etmediğim o insanın dudaklarından dökülenlere inanıyordum. Yüzündeki tüm o kaçamak bakışlar her şeyin doğru olduğunu haykırıyordu.

"Yüzüne bak Gamze. Hiç uydurmaya benzemiyor."

Gamze tam da dediğimi yaparken daha fazla bu sınıfta kalamayacağımı fark ettim. Eğer biraz daha burada bulunursam hiç istemeyeceğim şeyler kendime hakim olamadan gerçekleşecekti. Ellerim ya Selen'in saçlarını ya da parçalamak istediğim o yüzünü bulacaktı.

"Ben çıkıyorum," diyerek masadaki ders notlarımı Gamze'ye bırakıp oturduğum yerden hızla ayaklandım. Eşyalarımı titreyen ellerimle çantama hızla iliştirirken Gamze de oturduğu yerden kalktı ve beni engellemek istercesine koluma tutundu.

"Melek saçmalama. Hoca gelecek birazdan."

"Nefes alamıyorum Gamze. Lütfen bırak gideyim," diyerek çaresizce fısıldadığımda başta bırakmak istemedi kolumu ama dikkat çektiğimizi anladığında ise hiç istemese de beni serbest bıraktı.

Daha fazla vakit kaybetmek istemediğimden hızlı adımlarla merdivenlerden aşağıya doğru indim. Kapıdan çıkmadan önce burnumu çekerken başımı çevirip arka sıralarda oturan Selen'e gözlerimi diktim. Onun pencereden dışarıyı izleyen halini gördüğümde tüm olayların nasıl bu

raddeye geldiğini merak ediyordum. Bir tarafım ona pençelerimi geçirmek için tırnaklarını çıkarıyordu, diğer tarafım ise *"Ya onun bir suçu yoksa?"* diyerek kulağıma fısıldıyordu. Hangisini dinleyeceğimi bilmezken tek yaptığım sınıftan çıkarak koridorda koşturmak oldu. Merdivenlere ulaştığımda elindeki büyük çantasıyla sınıfa gelen Sadık Hoca'ya yakalandım ama umursamadan merdivenleri inmeye devam ettim.

"Melek Güçlü, nereye?" diyerek arkamdan seslendiğinde havada yankılanan soyadımın ilk kez bana yakışmadığını düşündüm. *Güçlü olamayacak kadar zayıftım.*

"Hocam, kusura bakmayın. Olur mu?"

"Melek!" diyerek arkamdan seslendiyse de onu da duymazdan gelip daha da hızlı indim merdivenleri.

Tek istediğim buradan, duyduklarımdan uzaklaşmaktı ama yapamıyordum. Kendimi kızlara ait tuvalete attığımda bile Selen'in söyledikleri her yanımdaydı. İnanmak istemiyordum. Tıpkı çevremdeki kimseye inanmadığım gibi ona da inanmak istemiyordum ama bu kez olmuyordu işte. Bu kez kandırmaca kalkanım sandığım kadar güçlü değildi. Beni korumuyordu. Beni yanıltmıyordu. Aksine o demir suretini ortadan kaldırarak gerçeklerle yüzleşmemi istiyordu.

****

Dakikalardır elimde tuttuğum çay bardağının sıcaklığını avucumun içine iyice bastırırken artık soğuduğunu kabullenerek masanın üstüne bıraktım. Boğazımdaki yumru geçen her saniyede daha da büyüyerek gırtlağımı parçalarken pencereden karşımdaki manzarayı izliyordum. *Gamze, Selen'le konuşuyordu.*

Aniden dersten çıkıp da ortalıktan kaybolduğumda kendimi doğrudan tuvalete atmış ve defalarca yüzüme soğuk suyu çarpmıştım. Hiçbir şey beni kendime getirmiyordu. Tenime değen soğukluk bile aklımı toparlamamı sağlamıyordu. İyice kötüye gittiğimi fark eden Gamze dersten çıktıktan sonra önce Eda'ya haber vermiş, ardından ise bir bahane bularak Selen'le konuşacağını söylemişti. Her şeye, hatta ettiğim onca lafa rağmen kötü olduğumu duyar duymaz Eda dersten çıkarak yanımda soluğu almıştı. Kafeteryanın bir köşesinde sessizce benimle birlikte otururken gözlerimden süzülen damlaları bastıramıyordum. Dudaklarımın arasından isterikli bir hıçkırık koptuğunda ise omzumdan tutarak beni göğsüne bastırıp saçlarımı okşamaya başladı. Benim gözlerim ise hala bahçedeki çardağın altında konuşan Gamze ve Selen'deydi.

Aralarında nasıl bir konuşma geçtiğini bile bilmezken Selen'in yüzündeki tebessümü genişleyerek gülümsemeye dönüşmüştü. Gamze'nin neden orada bulunduğunu ve nasıl bir bahaneyle Selen'e yaklaştığını biliyordum. Derste konuşmalarına kulak kabarttığını belirtecek ve ona iyi bir kadın doktoru bildiğini söyleyecekti. Gördüğüm kadarıyla konuşmalar tam da Gamze'nin dilediği bir şekilde ilerlerken Selen uzanıp aniden ona sarılmıştı. Gamze de karşılık verdikten sonra ise yanından uzaklaşarak kafeteryaya doğru ilerlemeye başladı. Kapıdan içeri girip de Eda ve benim bulunduğum tarafa yürümeye başladığında, başımı Eda'nın göğsünden çekerek beklentiyle Gamze'nin koyu kahverengi gözlerinin içine baktım.

"Melek," diyerek adımı umutsuzca fısıldadığında felaketin ilk esintilerini onun dudaklarında sezdim.

"Ben, gerçekten çok üzgünüm ama duyduklarımız doğruymuş. İlk kez ben de Selen'in yalan söylediğine inanmıyorum çünkü oldukça ciddiydi."

Kurduğu cümleler biçare bir şekilde dudaklarından dökülmeye devam ederken gözlerimde biriken acıyı yeniden kalbimde hissettim. Paramparçaydım. Mahvoluyordum. Her şeyden öte kalbim hiç istemeyeceğim bir yükün altında gizlice eziliyordu. Burada olmak bana iyi gelmiyordu. Gördüğüm hiçbir şeye inanmak istemiyordum. Olanlar yanıltıyor beni diye içimden geçirmek istiyordum ama duyduklarım, *"Kabullen artık!"* diyerek resmen çığlığını batırıyordu kulağıma. Kulaklarımı ellerimle kapatmak istiyordum ama olmuyordu. *Daha ne kadar bunu sürdürebilirdim ki?*

Kanayan ruhumu bu şekilde, ondan hiçbir haber alamadan toparlayamayacağımı anladığımda bir kez daha ayaklandım. Gitmek istiyordum. Bugün burada, bu ortamda bulunmak istemiyordum. Yaşadığım her şeyin koca bir saçmalıktan ibaret olmasını istiyordum.

Gamze ve Eda'nın itirazlı seslenişlerine aldırmadan kabanımı üzerime geçirip çantamı koluma taktım. Arkamdan ne kadar bağırdılarsa da duymak istemedim. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Her şeyin sorumlusu ben iken buna çok muhtaçtım. Benim yüzümdendi tüm bu olanlar. Defterimi vermemeliydim. Onun aklına da hayatına da böyle çocukça girmemeliydim. Belki de alay etmişti benimle. Dalga geçmişti. Küçük bir kız çocuğunun aptalca yazdığı satırları komik bulmuştu. Bu yüzden de aklına iki kez bile getirmeden soluğu Selen'in bedeninde geçirmek istemişti.

Zihnimde beliren karanlık düşüncelerimle otoparkın bir köşesine park ettiğim arabama doğru hızlı adımlarla burnumu çekerek ve gözyaşlarımın akmasına izin vererek ilerlerken, duyduğum tanıdık sesle aniden irkilerek olduğum yerde durdum.

"Oğlum, nerede bu kaç gündür? Herif bir haftadır yok meydanda. Başına bir şey gelmiş olmasın?"

İlker'in meraklı sesini işitmemle birlikte adımlarımın yönü değişti. Gizlice sesin geldiği tarafa doğru ilerlediğimde Derya'yı İlker, Berkay ve Enes'le birlikte bir çardağın altında otururken buldum. Berkay elindeki sigarasını dudaklarına yerleştirirken İlker çardağın altındaki masanın üstünde, Derya ve Enes ise yan yana bankta oturuyorlardı. Hiçbiri beni fark etmemişti, ki ben de bozuntuya vermeden izlemeye ve dinlemeye devam etmiştim.

"Sabah aradım. Matbaaya gittiğini söyledi," dediğinde ise aklım daha da karıştı. *Matbaaya mı gitmişti? Matbaayla ne ilgisi olabilirdi ki Murat'ın? Üstelik benim hiçbir telefonumu açmamıştı. Demek ki aramalarımı bile görmezden gelecek kadar önem vermiyordu.*

"Ne bok yiyecek matbaada? Lan, babasıyla mı sıkıntı yaşıyor yoksa? Kemal amca son günlerde zorluyor onu şirkete gelsin diye," diyerek sorularını ardı ardına sıralarken İlker, Enes'in gözleri ise Derya'ya çevrildi.

"Öyle olsa Derya bize söylerdi. Değil mi Derya?" diye sorduğunda Enes, elleriyle oynayan Derya başını yerden aniden kaldırarak doğrudan karşısına, yani bana baktı. Kanı neredeyse yüzünden çekilmiş gibi donuk bakışlarla bana bakmayı sürdürürken varlığımı diğerlerine belirtmemesi için başımı sağa ve sola salladım ama Derya zaten bunu pek de umursamayarak gözlerini kaçırdı.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedikten hemen sonra ise hiçbir şey demeden çardağın altından diğer tarafa doğru yürümeye ve diğerlerinden değil, daha çok benden kaçmaya başladı. Bu tavrı ise zaten aklımda biriken soruların yavaş yavaş cevap kapılarını bulmasını sağladı.

Eğer Derya bile benden kaçmayı yeğliyorsa bunun tek bir sebebi olabilirdi...

****

Yirmi bir yıllık hayatımı ele aldığımda, yüzümdeki aptal tebessümle on beş yaşımdan bu yana tek bir şeyi her şeyden çok istediğimi hatırladım. Tek bir şeyin hayalini kurmuştum onca sene. Yatmadan önce Allah'a hep dua ettiğim, kalbimin en küçük kırıklığında bile onun sevgisine sığındığım,

şimdi elimde bile olmayan defterime yazdığım satırların sahibiydi asıl istediğim.

Lisenin ilk yılında gözlerime güneşten bile daha parlak gelen ışıltıydı onun gözlerinde gördüğüm. O ışıltı beni o kadar kör etmişti ki yıllarca görmeyen gözlerimle acıyı iliklerimde, sevdanın ne demek olduğunu ise ona olan özlemimde bulmuştum. *Bir gün gelecek ve onun elini tutacağım,* diye avutmuştum kendimi senelerdir. Karşısına geçip çocukça gülümsemeyle adını seslenecektim. *Sana çok muhtacım, bana gelmek zorundasın,* diye haykıracaktım ve geldiğinde ise ilk onun kalp ağrısını soracaktım. Sessizce bitirene kadar dinleyecek, acısını onun yüreğinden aldıktan sonra açacaktım kendi kalbimi. Reddetmeyecekti, uzatılan kalbe kucak açacaktı. Sonra yeniden hayata döndüğümüzde beraber bir sürü anının parçası olacaktık. Birlikte piknik yapacak ve uçurtma uçuracaktık. Dans pistinde sabahlara kadar eğlenecektik. Günün sonunda ise ben başımı onun göğsüne gömerek kapatacaktım gözlerimi, dalacaktım onunla geçireceğim diğer günlerin hülyalarına.

Ama olmadı... Hiçbir hayalim gerçeğe dönüşmedi. Piknik sepetim kurulmadı, uçurtmam havalanmadan yere çakıldı. Dans pistinin yerini ise canımı yakan, ruhumu ezip bitiren kalbimin parçaları aldı. Gözyaşlarım ise yükselip gökyüzündeki bulutlarla kavuştu ve boşaldı gecenin karanlığına doğru.

Üniversiteden ayrılıp da eve geldiğimden bu yana odama çekilip yatağıma uzandım. Aradan kaç dakika ya da kaç saat geçtiğini bilmeden öylece elimde bana ondan kalan tek resimle cenin pozisyonunda gözyaşlarımla pencereden dışarıyı izledim. Yastığım iyice sırılsıklam olmuştu ama umursamıyordum. Havadaki kara bulutlar ise kalbimin yansıması gibi gözlerimin önündeydi.

Çoktan gün bitmiş ve akşam olmuştu ama ev ölüm sessizliğindeydi. Eda henüz gelmemişti. Beni sorguya çeken soruları da havada uçuşmuyordu. Defalarca aramış ama onu cevapsız bırakmıştım. En sonunda ise evde olduğumu belirten bir mesaj atmış, beni biraz yalnız bırakmasını dilemiştim. Muhtemelen bu yüzdendi eve gelmemesinin nedeni.

Komodinin üstünde titreyen telefonumu duymamla birlikte gözlerimi devirip, bir kez daha Eda'yı reddetmek için telefonuma uzandım. Karanlıkta parlayan ışık gözlerimin içini daha da çok yakarken ekranda beliren isim ise aniden panikleyerek yatakta fırlamama neden oldu.

Hayalim Arıyor...

Onun adını kaydettiğim ismini ekranda görmem yüreğimin ağzımdan çıkmasına neden olurken titreyen ellerimle telefonun kapanmasını göze alamayarak heyecanlanarak açtım.

"Mu...Murat?"

Adı da dudaklarımdan titrek bir şekilde döküldüğünde, nefes alışverişini işittim. Birkaç saniye boyunca sessizliğin içinde kaybolurken sonunda o büyülendiğim ses tınısını yeniden kulaklarımda hissettim.

"Melek... Konuşmamız gerekiyor. Seni bir saate evden alırım."

"Neler oluyor? Duyduklarım..."

"Konuşuruz." Sesim boşlukta donup kalırken sözümü kesip telefonu aniden son kelimesiyle suratıma kapattı.

Tüm bunların ne anlama geldiğinin gayet farkındaydım. Bu gece benim felaketim olacaktı. Bu gece benim kalbim belki de son kez atacak ve bir daha hiç hissetmeyecekti. Hissetmek, birini yeniden sevmek istemeyecekti. Bu gece son kez rüya görecektim gerçek dünyanın kapılarının ardında...

Murat Özkan'dan

Elimdeki kırmızı kapaklı defterin sayfalarını son kez usulca çevirirken burnumu o en beğendiğim satırların arasına sızdırıp kâğıttan gelen derin, eşsiz kokuyu içime çektim. Sanki o koku geçmişin en özel naralarını taşıyordu üzerinde. Benim bilmediğim, hiç hissetmediğim masum, küçücük bir kızın kalp atışıyla çiçek açtırıyordu toprağın en sert tarafına.

İçinde kocaman bir sevgiyi büyüterek ellerimin arasına bıraktığında anlamıştım ilk kez bir kızın gözlerine tereddütle baktığımı. İlk kez o zaman fark etmiştim bir kızın canını yakmakatan korktuğumun.

Her bir sayfayı tekrar tekrar okurken yüzümdeki tebessüm eşlik etmişti kelimelerin arasındaki en özel hislere. Farkında değildi ve belki de hiçbir zaman olmayacaktı ama en güzel duyguları yaşatmıştı bana bu son birkaç gündür. Hiç aklımın ucundan bile geçmemişti birinin beni bu denli uzaktan usulca, gizlice, tüm masum duygularıyla sevebileceği.

Fakat... Fakat olmazdı. Bunu yapamazdım. Bunu *ona* yapamazdım. Diğerleri gibi onu öylece kalbime alıp sonra canımın istediğinde çekip gidemezdim. Biriktirdiği onca güzel sevgiye haksızlık edip onu yerle bir edemezdim. En önemlisi de kaybolan puzzle parçalarıma bir yenisini daha ekleyemezdim. Onun kalbinde beslediği derin sevgiyi benim kalbim taşıyamazdı. Sahiplenemezdi. Koruyamazdı. *Üzgünüm Melek, çok üzgünüm ama senin için doğru kişi ben değilim.*

Telefonu yüzüne kapattıktan dakikalar sonra kendimi çalışma masamın başında ellerimi şakaklarıma dayayarak bulmuştum. Her yanım ama en çok da zihnim çınlıyordu olanlardan dolayı. Kalbim ısrarla, *"Bunu ona yapma! Mahvetme!"* diye haykırsa da çoktan her şeye sıçtığımın farkındaydım. Bir hafta öncesinde bitmişti benim için. *O gece vazgeçmiştim Melek'in masum duygularını kalbime almaktan.*

Israrla çalan telefonumu duymazdan gelirken artık buna bir son vermem gerektiğini anladım. Uzanıp da ekrandaki ismi gördüğümde ondan da kaçamayacağımı, bir şekilde bana hesap soracağını biliyordum. Durumu daha fazla uzatmak istemediğimden ise cevaplayıp kulağıma götürdüm telefonu.

"Murat... Duyduklarım," diye söze başladığında yüzümdeki alaylı gülümsemeyle başımı sağa sola salladım. Kaçamayacağım gerçekleri inkâr etmenin bir lüzumu yoktu.

"Doğru," diyerek kestirip atmak istedim.

"Yapmayacağına, bir daha böyle bir şeye bulaşmayacağına söz vermiştin. Geçen yıl olanları ne çabuk unuttun?"

Derya tüm yaşananlara rağmen bana çemkirme fırsatını hiç kaçırmıyordu. Geçen yıl olanları elbette unutmamıştım. Bir kızın başımın etini, *"Hamileyim,"* diye yiyip ardından sahte haberiyle okulun günlerdir konuştuğu tek kişi olmuştum. Fakat şu an bunların hiçbir önemi yoktu. Yeri ve zamanı bile değildi. Aklımda, kalbimde sadece tek bir konu vardı. *Onu kırmadan, üzmeden bu masalı nasıl başlamadan bitirebilirdim?*

"Derya, ben çok üzgünüm," dediğimde telefonun diğer ucunda derin bir sessizlik oldu.

"Ne?"

"Yapamam. Bencil herifin teki olamam. Onun canını yakamam."

"Öğrendin," diyerek fısıldadığında başımı görmese de olumsuz bir şekilde salladım. *Hiçbir şeyi öğrenmemeyi daha çok isterdim oysa ki.*

"Öğrendim ve bu kadar masum bir sevgiyi hak etmiyorum."

"Murat..."

"Melek'i kırmayacağım, üzmeyeceğim demiştim sana. Şimdi o sözümü tutmak istiyorum. Bana adresini atar mısın? Onu evden almam gerek. Bu gece her şeyi daha fazla uzatmadan bitirmeliyim."

Birkaç dakika boyunca Derya söylediklerimi kavramaya çalışır gibi sessizliğe bürünürken derin bir nefes aldığını işittim. Beni ikna etmek istediğini biliyordum ama buna izin veremezdim.

"Canı çok yanacak," dediğinde bu kez yine görmese de başımı olumlu bir şekilde sallayıp tebessüm ettim.

Canı yanacaktı ama zamanı geldiğinde beni unutmasını da bilecekti. Onun masalındaki kahramanı çok farklıydı. Masumdu, şefkatliydi, cesurdu ama bu özelliklerin hiçbirini ben taşımıyordum. Melek, kendi dünyasında bambaşka bir Murat Özkan oluşturmuş ve onunla yaşamıştı.

"Biliyorum ama mecburum. Başka şansım yok," dedikten sonra telefonu kapatıp adresi atmasını bekledim.

Birkaç dakika geçtikten sonra ise Melek'in adresini ekranda gördüğümde derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Masadaki defterlerden bir diğerini üzerime geçirdiğim ceketimin cebine iliştirirken anahtarlarımı buldum ve evden çıkmak için harekete geçtim. Kapıyı açıp da dışarı çıktığımda aşağıya inen merdivenlere uzun uzun baktım. Bunu yaptığım için belki de bir gün çok pişman olacaktım ama mcburdum.

Hazır değildim. Kalbimi yeniden birine açmaya, yeniden birini sevmeye hiç hazır değilim.

10.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Gökhan Kırdar - Yerine Sevemem

10.Bölüm

''Senden uzakta hep bir şeyler eksik.
Gönlümde derman yok inan bir nefeslik.
Ne bir avuntu ne de biraz ümit.
Ne yaptın bana, nedir bu sessizlik?
İçimde bir şey acıyor sen gelince aklıma, her şeyim.
Yerine sevemem, yerine sevemem
Razıyım yapayalnız tükensin yıllarım, ama
Yerine sevemem, yerine sevemem
Olmuyor denedim, yine de yerine sevemedim her şeyim.''
Gökhan Kırdar - Yerine Sevemem

Benim çok fazlaca sevdiğim bu şarkının sözleri fazla Melek Güçlü hislerini anlatıyor, ki bölümü okuduğunuzda da ne demek istediğimi gayet iyi anlayacaksınız.

Murat Özkan'dan

"Yarın sabah babanın yanına, yardıma gideceksin değil mi Murat?"

Bıkkınlıkla bıraktığım nefesim, çalışma masamdaki ders notlarımı savururken annemi daha iyi duyabilmek adına telefonumun hoparlörünü açıp not defterimin üstüne bıraktım.

"Neden ısrarla inşaata gitmem gerektiğini anlamıyorum. Babam hallediyor işte her şeyi. Ne gerek var yani bana?"

Söylenmelerimin annemin oldukça canını sıkacağının bilincindeydim. Babama olan koşulsuz sevgisi bazen gözlerimi yaşartırdı (!). Fakat bu aralar ailem pek de umurumda değildi. Oldukça zor geçen bir sınavdan çıkıp eve gelmiştim ve hala kendimde sayılmazdım. Aklım darmadağınıktı. Üstelik sırf aklıma getirmek istemediğim mevzulardan dolayı saatlerdir başımı ders kitaplarının arasından kaldırmamıştım. *Ta ki annem arayıp da beni babamın yanına şutlamak istediğini dile getirene dek.*

Bazen aileme karşı kendimi oldukça sorumsuz hissediyor ve onlara haksızlık ettiğimi düşünüyordum. Oysa beni şu ana dek hiçbir konuda zorlamamış ya da üzerime gelmemişlerdi. İstemediğim hiçbir şeyi bana zorla yaptırmamışlardı. Aksine oldukça özgür bırakılmıştım.

Ailenin tek oğlu olduğum için gerek annem gerekse babam her zaman bir dediğimi iki etmemişlerdi. Çocukluğumdan bu yana büyük bir sevgi bahşederek yetiştirmişlerdi beni. İstediğim her şeyin maddiyatını tartmadan alıp önüme sunmuşlardı. Söz konusu ben olduğumda babamın eli oldukça cömertti. Uzun lafın kısası el bebek, gül bebek büyütülmüştüm. Bazen sevgileri bunaltıcı gelse de halimden şikayetçi sayılmazdım. *Şımarıklığım buradan kaynaklanıyor olmalıydı.*

Babamın işlerinden dolayı Ankara'dan İstanbul'a taşındığımızda hayatımın çok değişeceğini ve bir daha hiçbir şeyin aynı kalmayacağını varsaymıştım. Hatta hiçbir şeye ayak uyduramayacağımı zannetmiştim. Onca yıllık arkadaşlarımdan ayrıldığım için yüreğimi bir buhran kaplamıştı. Fakat yaşantım sürüklendikçe aslında uzun zamandır böyle bir hayatı arzuladığımı fark etmiştim. İstanbul, biriktirdiğim her şeyi elimden alıp bana yeni bir hayatın tablosunu sunmuştu. İtiraf etmem gerekirse tablodaki ayrıntıları o kadar çok benimsemiştim ki meğerse hep buraya ait gibi hissetmiştim.

Babam İstanbul'un önemli inşaat şirketlerinden birine sahip, oldukça seçkin bir iş adamıydı ve işinin gerçekten ehliydi. Asla hatayı kabul etmez, insanların can sağlığını kendinden daha çok düşünürdü.

Buraya yerleştiğimiz ilk zamanlarda tanınması ve daha çok öne çıkması için *onun* babasıyla ortak çalışmıştı. Hatta uzun bir süre boyunca her adımı birlikte atarak hareket etmişlerdi. Fakat ne zaman ben o aptal kazayı yaptığımda, babamın da tüm onurunu yerlere alarak ortaklığının bitmesine neden olmuştum. *Berbat bir evlattım. Bazen gerçekten bana verdikleri sevgiyi hak etmiyordum.*

"Bebeğim, baban her şeyi hallediyor olabilir ama yine de sana ihtiyacı var. Ayrıca unuttun mu? Bilmiyorum ama o yılbaşı partisiyle açılış yapma fikrini ortaya atan kişi sendin. O yüzden hiç sızlanma."

Annemin yeniden benimle konuştuğunu işittiğimde elimde oynadığım kalemi masaya sitemle bırakarak geçmişteki sis bulutundan sıyrılmak istedim. Ne hakkında bahsettiğinin oldukça farkındaydım.

Birkaç aydır babam şirketle birlikte İstanbul'un Boğaz'a bakan bir nda restore hazırlıkları yapıyordu. Oldukça güzel bir yalıyı anımsatan mekânı

işleve geçirdikten sonra hisselerini satın alıp halka açık olarak kullanacaktı. İş adamları arasında artık oldukça kıymetli bir üne sahip olduğu için de ona bu fikri partilerden delice zevk alan ben vermiştim. Hatta neredeyse üniversitedeki tüm arkadaşlarımın bundan haberi vardı. Fakat annemin beni çileden çıkaran söylenmelerini bir kez daha işitirken verdiğim fikre şimdiden bin bir pişman olmuştum. *Parti falan istemiyordum. Sadece biraz daha serbestliğin tadını çıkarmak istiyordum. İş hayatına atıldığımda şimdi ki zamanlarımı mumla arayacağımı biliyordum.*

"Şükran Sultan, anlıyorum. Güzel yerden vurmak istiyorsun beni. Son zamanlarda pek rahatsız etmeyerek huyuma da gidiyorsun. Eyvallah da inşaatta ne işim var benim? Dersler zaten oldukça başımı ağrıtıyor."

Bugünkü habersiz sınavı tekrar hatırladıkça yumruğumu masaya geçirme isteğiyle doluyordum. *Gerçi sınav mı bana girmişti, ben mi sınava girmiştim?* İşte bu tartışılırdı.

"Bence seni dersler yormuyor oğlum. Karı-kız koşuşturmacası yoruyor. Yine sallamışsınız Instagram'ı. Görmedim sanma."

Lütfen, biri ebeveynlerin sosyal medya kullanmasını yasaklasın! Yalvarırım... Her şeyden bu kadar hızlı haberdar olmaları artık can sıkmaya başlamıştı.

"Başlama istersen yine," diyerek tehdidimi savurduğumda bir süre sessiz kaldı ama bunun çok da uzun sürmeyeceğini biliyordum. Annemle ne zaman telefonda konuşsak bir şekilde beni sıkıştırmanın yolunu buluyordu.

"Oğlum, sürekli karşı gelmen boşuna. Üniversiteden sonra kim geçecek şirketin başına? Ne anlaştık Derya'nın ailesiyle?"

Bir de bu mesele vardı tabii. Bitmek bilmeyen aile işlerinden daha içine girmeden bir hayli yorulmuştum artık.

Ailem, Derya'nın ailesiyle uzun süredir tanışıyordu. Ankara'dan bu yana oldukça sıkı dostlardı. Fakat babamın gerçek bir itibar kazanmasını *Elif'in* babası sağlamıştı. İstanbul'a yerleştiğimiz o dönemlerde olayların bu raddeye geleceğini hiç hesaplamamıştık. *Hatırlıyordum da o dönemler gerçekten bambaşkaydı.*

Lise üçün yarıyıl döneminde babamın şirketi İstanbul'a taşımasıyla başlamıştı her şey. Babam Yıldıray ailesiyle iş için yan yana gelip de tanıştığında görmüştüm ilk kez Elif'i. Beynimden çarpılmışa dönmüştüm sanki onu gördüğümde. Alımlıydı, çok güzeldi. Koyu kahverengi saçları ve aynı renkteki gözleriyle bana o kadar güzel bir gülümsemeyle elini uzatmıştı ki daha öncesinde hiç öyle hissetmediğimi anımsamıştım.

Kimseye ona baktığım gibi bir daha bakmak istememiştim. Ergenliğim boyunca kalbimi hızlandıran ya da ritmini değiştiren hiç kimse olmamıştı. Çocukluk aşkım bile yoktu. Kimseyi kendimden çok sevmemiştim. *Elif'e kadar... Önce o girmişti hayatıma, ardından onunla gelen koca bir dünya...*

Elif'in babasıyla, babam kısa bir sürede çok yakın arkadaş olmuşlardı ve gerçekten birbirlerine güven vermişlerdi. Kazadan sonra ise Elif'in babası bir daha asla babamla çalışmayacağını söylemişti fakat yine de itibarını zedelemeyeceğine dair söz vermişti ve öyle de yapmıştı. Babamın önünü kapatmamış, onu herkese önermişti. *Gerçekten onurlu bir adamdı Elif'in babası.*

Fakat babamın yine de şirketi ayakta tutmak için başka iş adamlarına ihtiyacı olduğu sırada Derya'nın babası ve amcası devreye girmişti. Babamla kısa sürede anlaşarak ortak olmuşlardı ve sonrasında ise birbirlerini hiç bırakmamışlardı. Babamı ve itibarını kurtardıkları için onlara ailecek minnettardık.

Derya'yla olan arkadaşlığımız ise çok öncesine dayanıyordu. Çocukken aynı mahallede büyümüştük. Fakat onun ailesi çok öncesinde taşınmıştı İstanbul'a ve işler öyle gelişince biz de yeniden arkadaşlığımızı devam ettirmiştik. Her şeye rağmen beni severdi. Hatta hatalarımı bile herkesten önce o kabullenmeyi öğrenmişti. Babam ne kadar onun babasına hayransa, ben de bir o kadar Derya'ya hayrandım.

"Allah'tan başımıza evliliği dayatmadınız. Yoksa hiç çekilmez olurdu bu iş adamlık mevzusu," diyerek telefonun diğer ucundan annemle dalga geçtiğimde kıkırtısını işittim. Onu neşelendirmeyi, güldürmeyi seviyordum.

"Biliyorsun, o seçenek de çok konuşuldu ama ikiniz de böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğinizi söylediğiniz için tekrar açılmadı konusu."

"Allah razı olsun anne ya! İçime su mu serptin, yoksa üzerimdeki yüke bir taş daha mı ekledin? Anlamadım ben."

"Dalga geçiyorum deli oğlum benim. Hep sen mi benimle uğraşacaksın?" Kıkırtısına aynı şekilde karşılık verirken annemin huyuna gittiğimin gayet farkındaydım ve bir şekilde yakamı bırakmayacaktı.

"Yarın babanın yanına git de biraz gönlünü al. Son zamanlarda elin kızlarıyla sarmaş dolaş gezinmekten bizi çok boş bıraktın," diye devam ettiğinde beni görmediğini bildiğimden gözlerimi devirdim. *Yakamı bırakmayacağını söylemiştim, değil mi?*

"Tamam, bakarım Şükran Sultan ama şimdi biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Öpüyorum seni."

"Dikkat et kendine."

Annemin aramasını kapattıktan sonra gözlerimdeki dinlendirici gözlüğü çıkarıp masaya bıraktım. Yüzümü iyice avuçlarımın içiyle ovalarken oturduğum tekerlekli sandalyede geriye yaslanarak iyice gerindim. Saatlerdir çalıştığımdan biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Hayatım annemin düşündüğü gibi sadece kadınlardan ibaret değildi. Yeri geldiğinde derslerime de gereken önemi verirdim. Babamın isteklerini gerçekleştirmek için çok çabalıyordum. Bir kez onu hayal kırıklığına uğratmıştım ve tekrar aynı şeyi yaşatmayacaktım.

Oturduğum sandalyeden kalkmaya yeltendiğim sırada defterimin üstünde tekrar titreyen telefonuma gözlerimi devirerek baktım. *Bu kız asla uslanmayacaktı. Neden yaz eğlencesi olarak kalmamıştı ki? Aynı üniversitede olmamız büyük talihsizlikti.*

Selen'in aramasını geri çevirirken telefonumu eşofmanımın cebine atarak odamdan çıktım. Mutfağa doğru ilerlerken salondaki masamın üzerindeki sigara paketinden bir tane çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Oldukça normal geçen hayatımı sürdürmeye devam ederken mutfaktaki buz dolabını açıp karşımdaki boşluğa baktım. Bira ve birkaç kahvaltılık dışında pek bir şey yoktu ve benim en yakın zamanda market alışverişine çıkmam gerekiyordu. Annem sürekli eve dönmem için ısrar ediyordu ama öyle bir niyetim asla yoktu. Hayatımı dolu dolu, kendi isteklerimle yaşamak istiyordum. Tek düze bir şekilde ilerlemek benim yapacağım bir eylem değildi.

Sigaramı dudaklarımdan ayırmadan kendime bir bira ve porselen tabakların bulunduğu dolaptan da bir kül tablası alarak salona doğru ilerledim. Televizyonda neler olup bittiğini görmek için kumandaya uzanırken aynı zamanda da yorgun bedenimi deri koltuğumun üzerine attım. Kıçıma çarpan sert bir şeyle elimdeki biradan birkaç damla yere boşaldığında küfrederek önümdeki sehpaya bira ve sigaramı bıraktım. Bulunduğum yerde doğrulurken yanlışlıkla üzerine oturduğum şeye gözlerimi diktim. Nefesimi içimde tarifini bir türlü koyamadığım bir huzursuzlukla dışarı bırakırken uzanıp yanlışlıkla üzerine oturduğum şeyi ellerimin arasına aldım. *Melek'in avucumun içine bıraktığı kırmızı kapaklı defteriydi.*

Elime aldığım defterin kapağını açmaya korkarken ona neden bunu yaptığımı, onunla neden bugün bilinçsiz bir şekilde buluştuğumu hala anlamıyordum. *Ya da neden onu diğer kızlar gibi göremiyordum? Geceyi*

birlikte geçirdiğim, sabahında yanından kaybolduğum diğerlerinden ne farkı olabilirdi ki? Ya deden reddedip hayatıma devam etmiyordum? Derya'nın değer verdiği biri olduğu için miydi? Yoksa henüz bir türlü çözemediğim başka sebepler de mi vardı? Elbette başka sebepler vardı. Melek'in bilmediğim başka bir tarafı vardı ve ben elimdeki deftere bakarak diğer tarafını öğrenmeye korkuyordum.

Bugün onun arka bahçeden hararetli bir şekilde geldiğini gördüğümde yanına gidip neyin bu kadar onu öfkelendirdiğini sormak istedim. Hatta son zamanlarda onu cevapsız bıraktığım için de kendimi affettirmeye çalışarak özür dileyecektim ve hatta aklıma takılan şu lise mevzusunu soracaktım. Fakat daha ben onun yanına yaklaşamadan, İlker de aynı taraftan çıkarak görüş alanıma girdiğinde bir şeylerden işkillenmeye başlayıp kendimi sebepsiz yere gizledim.

Son zamanlarda İlker'in gözü sürekli Mimarlık Fakültesi'ndeydi ve bu oldukça ilgimi çekmişti. Neden sürekli o binaya gittiğini ve gözlerini sürekli oraya diktiğini çözemiyordum. Aramızda bir türlü kapanmayan meseleden dolayı da bunu ona soramıyordum. Çünkü birbirimizin özel hayatına karışmayacak ve müdahale etmeyeceğimiz adına söz vermiştik. Fakat İlker'in bir kızla ilgilendiğini Berkay ağzından kaçırdığında bazı şeyler de zihnimde çınlamaya başlamıştı. Belki de ilgilendiği kız Melek idi ya da Melek'in yakın arkadaşı olan kızıl saçlı kızdı ama o kızın Enes'in sevgilisi olduğunu biliyordum. Bu yüzden de aklıma başka bir seçenek gelmiyordu. *İlker, Melek'ten mi hoşlanıyordu?*

Melek'le ilerisini düşünmediğim için bu durumun üstüne çok düşmek istemedim ama onu bir anlığına İlker'le yan yana hayal edince öfke patlaması yaşayarak harekete geçmek istedim. Bu yüzden de yine Derya'yı araya katarak günün sonunda Melek'le buluştuk ve sonuç ellerimin arasındaydı. Bu defterde ona dair bilmediğim bir şeyler vardı ve ben okumaya gerçekten korkuyordum. Fakat korkumun hiçbir şeye faydası yoktu. Melek tüm cesaretiyle karşıma geçip bana bunu verdiyse, benim de aynı cesaretle karşılık verip okumam gerekiyordu.

Ağır bir şekilde kırmızı kapaklı defterin ilk sayfasını açtığımda bana ait gizlice çekilmiş bir lise resmine rastladım. Çardağın altında bankta oturmuş olan yan profilim defterin baş uç köşesine renkli bir post-it kağıdıyla tutturulmuştu. Ağzım şaşkınlıkla aralanırken yüzümdeki tebessümle karşıladım tahmin ettiğim gerçeği. *Melek'le gerçekten aynı liseye gitmiştik. Neden onu hatırlamıyordum? Neden ona dair herhangi bir anı zihnimde*

canlanmıyordu? Her şeyi geçtim, bunu tahmin etmeme rağmen neden Melek'e bir türlü sormamıştım? Gerçi bana anlatmak istediği bir mevzu olup olmadığını dile getirdiğimde asıl bunu öğrenmek istemiştim ama o konuyu başka bir tarafa çekerek aklımı kolaylıkla dağıtmıştı.

Defterin ilk sayfasında büyük harflerle el yazısıyla yazılmış bir tarih vardı. ***4 EYLÜL 2012...*** Altı yıl öncesiydi ve ben o günü asla unutamazdım. İnsan liseye başladığı günü, o insanın içini sersemleten heyecanı nasıl unutabilirdi ki?

Merakım bir yanardağ gibi daha da alev alıp taşarken ellerim artık ağır hareket etmiyordu. Hızlıca ilk sayfayı aralamış ve siyah, dolma kalemle yazılmış el yazısına dokunarak, satırlara gözlerimi dikip geçmişe yolculuk etmeye başladım.

*''Babamın bana bu defteri gönderirken üstüne bırakmış olduğu notu hala saklarım. '**Kızım, en özel anılarını satılara biriktir. Yaz ki günün birinde, yüzün kırışıp da ellerin artık tutmayacak hale geldiğinde onları tebessümle okuyabilesin. Zihninde yeniden canlandırıp, 'Vay be! Neler yapmışım öyle?' diyebilesin.'***

Kaç yıl geçti üzerinden? Pek de saymadım ama ilk defa bugün araladım bu defterin boş sayfalarını. Önce uzun uzun baktım, şimdi ise babamın dediği gibi kalemi elime alıp yazmaya başlıyorum. İlk defa bugün, bu sayfalara satırlarımı dökme zamanımın geldiğini fark ettim. İlk defa bugün anladım bu defterin asla boş kalmayacağını. Çünkü ilk defa bugün gözlerim güneşten bile parlak bir varlığa şahit oldu okul müdür yardımcısı senin adını seslendiğinde. Önce yanımda kıkırdayan kuzenime artık susması için ellerimle işaret ettim, ardından ise gözlerim 9A sınıfına doğru ilerleyen Murat Özkan'ın adımlarını izledi. Gözbebeklerim iyice açılırken, kirpiklerimi kaç defa kırpıştırdığımı hatırlamıyordum. Bir an olsun kendimi senden alamadığımda önce açık kahverengi gözlerin ilgimi çekti. Sonra dudağının üstündeki o belirgin ben kendini gösterdi. Ellerim hızlanan kalbime dokunurken, sen de yüzündeki o sıcak gülümsemeyle arkadaşının kollarının arasına atladığında nefesim kesildi. O an her şeyi unuttum. Lise heyecanına başladığımı bile. Bakışlarımı senden alamazken beni uyandıracak olan prensime kavuştuğumu ve asıl masalımın yeni başladığını hissettim.''

Dudaklarım okuduklarımla kururken sehpanın üzerine bıraktığım birayı tekrar ellerimin arasına alarak başıma diktim. Artık ellerim korkarak hareket etmiyordu. Her bir satırı okumak için can çekişiyordum. Gözlerim

sayfalar arasında gezinirken yüzümdeki tebessümü genişleten başka bir sayfa daha karşımdaydı.

"Sana uzaktan bakmak o kadar zor ki. Yanımda yürüyorsun bazen ama beni görmüyorsun. Aynı koridordayız ama hiç dizilerdeki gibi olmuyor. Çarpışmıyoruz. Tüm bunlar çok can sıkıcı. Keşke aynı sınıfta olup, en azından arkadaş olabilseydik. O zaman arkadaşız diye avuturdum kendimi ki güzel olurdu bence. Seni tanımak yani. O zaman bilirdim en sevdiğin rengi, en sevdiğin yemeği, hatta tuttuğun takımı bile. Bir korkun var mı? Çok merak ediyorum mesela."

Ne yazık ki sana söyleyebileceğim bir korkum yok Melek Güçlü. En son çok korktuğumda neredeyse yaşamımdan oluyordum ve zaman geçtikçe korkmamayı öğrenmiştim.

"Artık hiç göz göze gelmeyeceğiz, beni fark etmeyeceksin diye kendimden iyice nefret ederken bugün aklımı başımdan alacak kadar güzel bir an gerçekleşti. Karşındaki öğrenciler senden büyük olmasına rağmen onlara, 'Bırakın lan o kızı. Gücünüz ancak çelimsiz kızlara mı yetiyor?' diye bağırmıştın. Farkımda bile değildin ama beni savunmuş ve korumuştun. Bu anı ömrümün sonuna kadar saklayabilirim sanırım. Hatta hiçbir şey yaşamayacak olsak bile sana dair en özel anım olarak kalacak benimle."

Yüzümde buruk bir gülümseme belirirken Melek'in bahsettiği o günü hatırladım. Lise koridorlarında on ikinci sınıflar çömeziz diye bizlere çok sataşırdı ve bu benim hiç hoşuma gitmezdi. Ezilmekten, hor görülmekten ya da haksızlığa uğramaktan nefret ederdim.

Yine bir gün o koridorda bir kıza bulaştıklarını gördüğümde dayanamayıp araya girdim. Tam çocuklardan biri üstüme gelecekken müdür ortaya çıkmış ve sınıflara dağılmamızı söylemişti. *O koruduğum kızın Melek olduğunu nerden bilebilirdim ki?* Yüzüne bile bakmamıştım ve şimdi anılar avuçlarımın içinde bulunan defterin satırlarında can buluyordu. Vaktin ne kadar geçeceğine aldırmadan okumaya devam ettim.

"Gidiyordun ya da artık gitmiştin. Yarın sabaha başka bir şehirde uyanacaktın. Tıpkı anne ve babam gibi sana da veda etmek zorunda kalmıştım. Gerçi benimkisi pek de veda sayılmazdı.

Bugün seni son kez görmüştüm okul koridorlarında. Sana dokumadan, gözlerinin içine bakıp seni sevdiğimi söyleyemeden öylece geçip gitmiştin yanımdan. Bununla yaşayabilir miyim? Bilmiyorum. Kaç yıldır içimde tutup sana bu kadar yakınken uzak olmak o kadar ağrıma gidiyor ki... Bazen kalbimde büyüyen kaktüslerin dikenleri ruhuma batıyor. Fakat elimde değil,

biliyorum. Vazgeçemeyeceğimi de biliyorum. Seni sevmekten asla vazgeçemem Murat. Kaç yıl geçerse geçsin, ne kadar uzağında olursam olayım bu sevginin biteceğine inanmıyorum. Ben hep adını müdür yardımcısının dudaklarından öğrendiğim o çocuğun geleceği günü bekleyeceğim.

Babam uçurtma uçurmanın her zaman gökyüzüne kavuşmak olduğunu söylerdi. Bir gün uçurtma uçurur muyduk seninle? Bir gün kavuşur muyduk gökyüzüne? Bir gün bakıp gözlerinin içine, haykırabilir miydim seni sevdiğimi? Bir gün..."

Sayfalar ellerimin arasında kayıp giderken yanağımdan süzülen bir damla defterin üzerine düştü. Kendime engel olamıyordum. *Böylesine bir sevgiyi hak edecek ne yapmıştım?*

Burnumu çekip de yanağımdaki ıslaklığı görmezden gelerek okumaya devam ettim. Fakat açtığım sayfadaki tarih başka bir döneme aitti. Hatta deftere uzun bir süre yazılmadığının kanıtıydı.

"Bugün gidişinin ikinci yılı oldu hayallerimde sakladığım koca kahraman. İnsan üniversiteye başlayınca heyecanlanır zannediyordum ama öyle olmadı. Benim içimde büyüttüğüm koca bir özlem var. Şafak vakti ortaya çıkıp da hava aydınlandığında ayaklarım beni üniversiteye değil, lisenin bulunduğu sokağa götürdü. Gözlerim buğulu bir şekilde sessiz bahçeye bakarken, Gökhan Kırdar'ın şarkısı kulaklarımda can buluyordu. ***Senden uzakta hep bir şeyler eksik...***

Önce ellerim dokundu bahçenin soğuk, beyaz duvarlarına. Sonra içimde tuttuğum aşkla canlandı sana ait kendime sakladığım her bir anı zihnimde. Hatırladım, okul dışındaki küçük, pasaklı bir çocuğa elindeki simidinin hepsini verdiğini. Hatırladım, yakın arkadaşın Furkan'ın omzunu futbol oynarken kırdığını. Hatırladım, sınıf penceresinde gizlice seni izlerken Türkçe öğretmenime yakalandığımı. Ellerim gezinirken duvarda sanki ruhum seni çağırmak ister gibiydi. Her şey çok eksik Murat. Her şey artık çok daha eksik. Ailemin yokluğuna alışmak zor iken şimdi mücadele ettiğim şey daha da ağırdı kalbimde. Taşıyamıyordum.

En son resmine baktığımda biraz daha büyüdüğünü fark ettim. Saçlarını kısaltmış, yüzüne de hafif bir sakal bırakmıştın. Yakışmış. Yine nefesim kesilmişti seni resimlerde izlerken. Fakat hayatının değiştiğini de görebiliyordum. Arkadaşların, çevren farklıydı artık. Üstelik bir de sevgilin vardı. Güzel kızmış. Mutluydun. Mutlu görünüyordun. En azından resimlerde öyleydi.

Deftere uzun zamandır yazmadığımın, elime almadığımın gayet farkındayım. Çünkü gördüğüm şeyler artık canımı acıtıyor. Nefes alamıyorum. Eğer yazmazsam sevgim azalır, bir gün seni unuturum zannettim ama olmadı. Başaramadım. Gün geçtikçe kalbimdeki fidanlar ağaç olup meyve vermeye başladı. Sevgimin azalacağını düşünürken daha da çoğalıp taştı. Bir yerde okumuştum. Eğer bir insan birini görmeden, duymadan, kokusunu bilmeden sevmeyi göze alabiliyorsa, günün birinde o kişiye kavuşacağındanmış bu sabrı. Ben de buna tutunarak yaşamayı öğreniyordum. Bazen çok kızıyordum kendime. Çığlıklar atıyor, feryatlar ediyordum ama olmuyordu işte. Ne kendimden vazgeçebiliyordum ne de seni sevmekten...

Bir gün sana uzanacağım. Bir gün elini tutacağım. Bir gün beraber uçurtma uçuracağız, piknik yapacağız, sabahlara kadar sohbet edip gülüşeceğiz. Eğer günün birinde gerçekten bunlara sahip olacaksam beklemeye razıyım. Hem de hiç tereddüt etmeden."

Onca mesafeye, onca zamana rağmen hayatımdaki her şeyi biliyordu. *Arkadaşlarımı, çevremi, ailemi, Elif'i...* Kendini hiç belli etmeden öylece usulca uzaktan izlemişti beni. Buna rağmen hiç vazgeçmemişti beni sevmekten.

"Hayaller gerçeğe dönüşebiliyormuş meğerse. Aldığın nefes daha bir tatlı geliyormuş artık sana. Bugün neredeyse nefesini hissedeceğimde anladım sana bir gün dokunacak olmanın beni nasıl heyecanlandıracağını. Fark ettim ki bana yaptıramayacağın hiçbir şey yokmuş. Bir sonraki buluşmamıza dek en özelini hazırlayacaktım senin için. Bir şekilde ispatlayacaktım sevgimi."

Sayfaları okumayı sürdürürken ilk buluştuğumuzdaki o ürkek hali doluştu göz bebeklerimin önüne. Ne kadar da heyecanlıydı. Ne kadar da masumdu. Gerçi hala öyleydi.

Defterde yazılanları okudukça sevinmek ve üzülmek arasında gidip geliyordum çünkü yazılan her bir kelime omuzlarıma başka bir ağırlığı yüklüyordu. Aynı zamanda yazılan her bir kelime birinin beni böylesine sevdiği gerçeğiyle buz tutmuş olan kalbimi ısıtıyordu. Melek'in koşulsuz, saf sevgisi karşısında eziliyordum. O benim için ailesiyle gitmemişti. Benim yüzümden hayatındaki şanslardan vazgeçmişti. Benim için önüne çıkan nice fırsatları elinin tersiyle itmişti. İçinde büyüttüğü kocaman bir sevgiyle bütün acıları uzaktan o çekmişti. Üstelik hiç tanımadığı, bilmediği bir adam için her şeyi yok sayarak yapmıştı. *Böylesine bir aşkı nasıl hak*

ederdim? Ben daha Elif'i unutamazken Melek'e nasıl kalbimi açardım? Her şeyi zaten ona olan bitmeyen sevgimden yapmıyor muydum? Elif'e olan kırgınlığım, kızgınlığım beni bu hale getirmemiş miydi?

Defterin yazılı son sayfasını açtığımda buğulanan gözlerimi kırpıştırarak benim için yazmış olduğu notu okudum.

"Murat... İspat demiştin. Çok düşündüm. Çok kafa yordum. Ne yapabilirim? Ona ne verebilirim? Kendimi nasıl inandırırım? Kırık kalbine nasıl girerim? Hiçbir sorunun cevabı yok ama düşününce sevgiden daha büyük bir ispatın olmadığını fark ettim. Asıl ispat bu. Sana yüreğim dışında verebileceğim hiçbir şey yok. Yıllardır bu böyleydi. Yıllardır seni hep uzaktan severek büyüdüm ama bu satırları okuduysan eğer artık her şeyi biliyorsun. Kim olduğumu, sana nasıl tutulduğumu ve yıllardır seni nasıl sabırla beklediğimi...

Yüreğim avucunun içinde Murat Özkan. Onu sevip, bağrına basmak da canını almak da yalnızca senin ellerinde."

Melek Güçlü...

Kalbim korkuyla çırpınırken elimdeki defteri kapatıp üzerimdeki büyük ağırlıkla önümdeki sehpaya bıraktım. Yüreğimdeki her bir oda daha da sıkışırken aldığım nefes ciğerlerime yetmiyordu. Boğulduğumu hissediyordum. Mahşer yeriydi sanki yüreğim. Okuduğum satırlar gözlerimin önüne geldikçe beynimden çarpılmışa dönüyordum. Yıllardan sonra ilk defa yeniden böyle hissetmek beni çok korkutuyordu.

Ayağa kalkıp büyük odada dört dönmeye başladım. Belki de Erdinç'i ya da Enes'i arayıp akıl almalıydım. Onlar bana yardımcı olabilirdi. Ya da hayır! Kimseye ondan da sakladığı bu masum sevgiden de bahsedemezdim. O zaman biriktirdiği sevgisine büyük haksızlık ederdim.

Sehpanın üstündeki bira kutusunu elime aldığım gibi başıma diktiğimde içinde hiçbir damlanın kalmadığını fark ettim. Hırsımdan boş teneke kutusunu odanın başka bir köşesine fırlatırken saçlarımı tutarak çekiştirmeye başladım. *Ne yapacaktım? Şimdi ne yapacaktım? O kıza ne diyecektim?*

Melek'in istediği saf, masum bir sevgiydi. Aşktı. Tutkuydu. Özlemdi. Aklımın ucundan bile geçmezdi birinin beni bu kadar seveceği ama ona aynı şekilde karşılık veremezdim. Henüz bunu yapacak gücüm yoktu çünkü birini sevdiğimde başıma neler geldiğini biliyordum. Kendimi kaybedecek kadar abartıp kaçırıyordum ellerimin arasından. *Elif de bu yüzden*

bırakmamış mıydı beni? Atmamış mıydı kendini İlker'in kollarına? Bunu nasıl unutabilirdim ki?

Çaresizliğin ne demek olduğunu çok iyi bilirdim ama Melek'in aradığı bende değildi. Aynı korkaklığı yeniden yaşayamaz ve karşımdaki insanın canını da bir kez daha yakamazdım. Onu üzmek ya da ağlatmak için hayatının ortasına öylece dalamazdım. Bunu yapacak kadar bencil değildim. Kendi yıkıklığımı, acılarımı Melek'in saf, masum sevgisiyle kirletecek kadar acımasız olamazdım. Keşke çok öncesinde fark etseydim onu. Keşke herkesten, Elif'ten önce girseydi hayatıma. Öğretseydi bana asıl sevginin nasıl olduğunu ama şimdi olmazdı.

Hayatım sevgi kelimesinin yanında koca, kara bir bataklık gibiydi ve dahil ettiğim herkes mutlaka bataklığın çamuruna bulaşıyordu. Fakat uzun zamandan sonra ilk kez Melek'in sevgisi bereketli yağmur gibi hissettiriyordu. O kadar güçlü bir kalbe sahipti ki bataklığımı kurutup oraya bir sürü farklı çiçekler açtırabilirdi. Ama ben bunu yapmasına izin veremezdim. Sırf Elif'e kırgınlığımı hayatıma giren kadınlardan çıkarırken Melek'in sevgisine bunu yapamazdım.Yapmam gereken tek şey reveransımı vererek hayatında bir yerim olmadan çıkıp gitmekti.

Aklımı bir türlü toparlayamazken cebimde titreyen telefonumu çıkarıp ekrandaki isme titreyen ellerimle baktım. Bir anlığına Melek'in defteri okuduğumu hissedip beni aradığını zannederken ekranda gördüğüm kişi Erdinç idi. *Neden arıyordu ki şimdi?* Oysa zaten yarın buluşmak için sözleşmiştik.

"Erdinç?" diyerek onu cevapladığımda ses tonumu sakin tutmaya çalıştım ama elimde değildi hala kendimde değildim. Fakat Erdinç'in sesi benimkinin aksine oldukça heyecanlı çıkıyordu.

"Murat, abi efsane güzel bir kızla tanıştım Beykent'ten. Adı Hande. Moda tasarımı okuyor. Cansu adında da bir arkadaşı var. Dedim ki bu hatun tam bizimkine göre. Yeşil gözlü, kumral bir şey."

Erdinç çoğu zaman planlarını bizden uzakta yapardı ama en azından attığı her adımı bana bildirirdi. Diğerleri onun çapkın tarafını pek bilmezdi ama bana bahsetmekten asla çekinmezdi. Yine birilerine kancayı takacağını biliyordum. Üstelik bu kez yanında olmamı istiyordu.

"Tamam, ayarla," diyerek aniden cevap verip hızla soluduğumda ne yaptığımın farkındaydım. *Melek'i aklımdan da hayatımdan da bir an önce çıkarmam gerekiyordu.*

"Oha! Düşünmedin bile," diyerek hayretle mırıldandığında gözlerimi devirdim. Şu an için hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

"Uzatma Erdinç."

"Ne oluyor lan?"

"Kapatıyorum, müsait değilim."

"Haaa! O mevzu. Yine yürütüyorsun birilerini."

"Görüşürüz." Erdinç'in kurduğu hayal dünyasına aldırmadan suratına telefonu kapattım.

Telefonumu koltuğun bir köşesine fırlatırken ayaklarım tekrar odada sürünmeye başladı. Nasıl yapacaktım? Onu aklımdan nasıl çıkaracaktım? Bir tarafım hiç düşünmeden kalbimi ona açmamı, şans vermemi istiyordu. Diğer tarafım ise baskın bir şekilde aynı saçmalıkları tekrar yaşamamı istemiyordu. Şimdi ki hayatımdan çok memnun olduğumu haykırıyordu. *Haklı mıydı peki? Gerçekten memnun muydum hissizliğimden? Daha ne kadar devam edebilirdim birini sevmeden?*

Evimin zili çaldığında irkilerek yerimde sıçradım. *Gecenin bu saatinde beni kim rahatsız ediyor olabilirdi ki?* Tam da olanların üstüne gelen kişiyi merak ederken saçlarımı dağıtarak koridoru geçip kapıya ilerledim. Eğer bizimkilerden biriyse istemeyerek de olsa kovmak zorunda kalacaktım. Şu anda kimseyi dinlemek ya da eğlendirmek istemiyordum. Hararetle kapıya ulaşıp da araladığımda yeşil gözlerini iyice belerterek bana bakan Selen'le karşılaştım.

"Baktım telefonlarıma çıkmıyorsun artık duruma bir el atayım dedim."

Parmakları koyu kırmızı ruja bulanmış dudaklarında gezinerek bana sinsi bir gülüş atarken aradığım çözümü bulduğumu fark ettim. *Melek'i aklımdan çıkarmam gerekiyordu, değil mi? Öyleyse fırsat tam ayağıma gelmişti.*

"Gel buraya," diyerek kolundan tutup onu hızla eve çektim ve vakit kaybetmeden kapıyı kapattım.

Gözlerimin içine şaşkınlıkla ve yüzündeki ihtiraslı gülümsemesiyle bakmayı sürdürürken bedenini kapıyla aramda sıkıştırarak iyice ona yaklaştım. Ellerim yüzünü avuçlarken hiçbir şeyi umursamadan dudaklarına kapandım. Öpücüğüme tereddüt etmeden saniyesinde karşılık verirken dilimi zevkle mırıldanan ağzının içine ettim. Onun elleri de saçlarımı kavrayarak çekiştirmeye başladığında daha da hızlı hareket edip belini sıkıca kavradım. Kollarında tutmaya çalıştığı küçük çantayı alıp koridorun bir köşesine fırlatırken dudaklarım hala onunkilerin üstündeydi. Yüzünden

çekmiş olduğum ellerim bu kez de üstündeki cekete uzanıp fermuarını açtı ve tıpkı çantası gibi onu da vakit kaybetmeden çıkarıp bir köşeye attım.

Selen de aynı şekilde haz aldığı bedeniyle bana karşılık verirken üzerimdeki kısa kollu tişörtün ucundan tutarak çıkardı. Dudaklarını tekrar benimkilerin üstüne örterken evin içinde birbirimize yapışık bir şekilde hareket ediyorduk. Sırtını salondaki duvara yaslayıp da dudaklarımı boynuna sürttüğümde zevk aldığını belirten bir inilti koptu dudaklarımdan. Sertleşen erkekliğimi bedenine iyice bastırırken elim daha da aşağılara kayarak kadınlığını avuçladı.

"Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum bebeğim," diyerek inlediğinde dişlerimi boynuna geçirerek bu kez de geri çekilip üzerindeki kalın kazağı çıkarıp bir kenara attım. Siyah, dantelli sütyeniyle bana hoş bir manzara sunarken aklımdaki tüm o düşüncelerden sıyrılmak istedim.

"Gel benimle," diyerek onu kucağıma aldığımda bacaklarını belime dolamıştı. Nefes nefese onu odama doğru sürüklerken salondaki sehpanın üzerindeki defter gözlerime ilişti ama anında o noktaya bakmamayı tercih ederek gözlerimi kaçırdım. *Melek'i düşünmek istemiyordum.*

Odama girip de Selen'i yatağıma attığımda dudaklarından çıkan kahkahayla karışık çığlığı duymazdan geldim. Altımdaki eşofman ve boxer şortumdan da kurtulurken ona yaklaşıp kıkırtılarını duymazdan gelerek pantolunu çıkardım. Sevişirken sert davranmayı sevmezdim. Aksine doruğa çıkana kadar deli gibi zevk almak isterdim ama bu kez sert ve acımasız olmak istiyordum. Amacım zevk almanın yanından bile geçmiyordu. Hatta korunmayı ve geçen dönemde yaşadığım saçma hamilelik haberlerini bile umursamıyordum.

Derya'nın hep iğrendiği şeyi yine yapıyordum. Elif'e olan kırgınlığımı yine başka bir kadından çıkarıyordum. Fakat bu kez Elif değil, bir başkası dolanıyordu zihnimde. Melek'i, yazdıklarını, sevgisini aklımdan çıkarmalıydım. Onun yüzündeki masumluğu unutmalıydım ve bunu ancak kendi vasatlığımla yapabilirdim.

11.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Ceylan Ertem - Uçurtma

11.Bölüm

"Bu bir uçurtmanın kaçışı, belki de değil.
Bilmem, gökyüzünde aramak doğru da değil."
Ceylan Ertem - Uçurtma

Tüm cesaretimi toplayarak Eda'nın bana sunduğu o fikri kabullenirken, olayların bu noktaya geleceğini hayal bile etmemiştim. Bana Derya'dan fikir alarak Murat'a yaklaşabileceğimi söylediğinde başlarda bu duruma hiç sıcak bakmamış, üçüncü bir kişiyi araya yerleştirerek onaylamamıştım ama bir şekilde de Murat'a artık uzanmak istiyordum. Önüme sunduğu bu akıl sayesinde yıllardır içimde sakladığım adama yaklaşabilmiştim. Derya sayesinde onunla konuşmuş ve buluşmuştum. Hatta kendi kendime hülyalara kapılmış, onunla bir geleceğim olacağına dair umutları bile zihnimde yeşertmiştim. Fakat günün sonunda yine hüsranla karşı karşıyaydım.

Telefonu yüzüme kapattığından bu yana kaç dakika geçmişti, bilmiyordum ama duyduklarım bana hiç iyi şeylerin olmayacağının habercisiydi. Penceredeki yansımama sürekli bakıp dururken tırnaklarımı kemirerek büyük salonda dört dönüyordum.

Eda hala eve gelmediğinden yalnızdım ama sorun etmiyordum çünkü eğer asıl burada olsaydı benim için büyük sorun yaratırdı. Israrla onunla gitmemi söyler ve kapıdan çıkmamam için gerekirse beni odama kilitlerdi.

Murat'tan aldığım telefondan sonra vakit kaybetmeden hızla hazırlanmış ve üzerime hırkamı geçirmiştim. Solgun görünen yüzüme ise hafif bir pudra sürerek yüzümdeki donuk ifadeyi yok etmek istemiştim ama olmamıştı. Gözlerimin altı hala ağlamaktan şişti, yüzümdeki korku ise rengini yitirmiş dudaklarımdan bile belli oluyordu.

Odada dört dönmeyi sürdürürken bedenimdeki kasılmalara, titremelere engel olamıyordum. Onca yıldan sonra beklediğim karşılığın bu olmaması için sessizce dua ediyordum. Bir mucize olmasını diliyor ve Murat'ın

söyleyeceklerinin içime su serpmesini istiyordum. Belki çok çaresizce ve aptalcaydı ama buna ihtiyacım vardı. Kalbimin yeniden atıp canlanması için onun söyleyeceklerinin bana ilaç olması gerekiyordu.

Bedenimdeki titremeyi bile bastıramıyorken dakikalardan sonra ilk kez sehpanın üzerine bıraktığım telefonumun titremesiyle neredeyse yerimde sıçradım. Yavaşça ışığı yanan telefona doğru ilerlediğimde elime alıp ekranı açtım. Gelen mesaj *ondandı*.

"Aşağıdayım."

İlk buluştuğumuz günün sonunda arabamı almak için beni okula bırakmasını söylemiştim. İkinci kez buluştuğumuzda ise aniden sınavı çıktığı için yanımdan ayrılmak zorunda kalmıştı. Haliyle beni evime hiç bırakmamıştı. Bir şekilde hep kendim gelmiştim. *Peki ya şimdi, tam da bu karanlık gece de nasıl oluyor da evimin adresini biliyordu?* Kimden öğrendiğini zihnimde sorgularken aklıma gelen ilk ve tek isim Derya'dan başkası değildi.

Her şeyi daha da çok düşündükçe içinde bulunduğum çukura daha da çok gömülüyor ve üzerime atılan toprakla karanlığın içinde kayboluyordum. Fakat vakit kaybetmek de istemiyordum. Vestiyer kısmına yaklaşıp son kez aynadaki hüzünlü yansımama bakıp derin bir nefes çektim. Omuzlarımı dikleştirerek anahtarlarımı ve telefonumu da hırkamın cebine atıp kapıyı araladım. Merdivenlere doğru yönelip de korkuluklara tutunduğumda ayaklarım gitmemek, bunu yapmamak için direniyordu ama çoktan parçalara ayrılmış yüreğim ise gerçekle yüzleşmek istiyordu ve ben hep olduğu gibi yine yüreğimi dinlemeyi tercih ettim.

Taksim'in arka sokağına indiğimde ona ait Porsche'ya yüzümdeki tebessümle baktım. Beraber geçirdiğimiz dakikalar zihnime doluşurken kendimden emin olmaya çalışarak arabaya doğru ilerledim. Kapıyı açıp da ön koltuğa yerleşerek kemerimi bağladığımda, yüzüme bile bakmadı. Çehresindeki o soğuk ciddiyet kendini oldukça belli ederken motoru çalıştırdı ama ben nereye gideceğimizi bile bilmiyordum.

Yol boyunca yüzündeki sertliği korurken hiçbir şey dememişti. Sessizliği ise gecenin karanlığından bile daha da siyahtı. Cebimde ısrarla titreyen telefonumu duymazdan gelirken Eda'nın aradığını tahmin edebiliyordum ama umurumda değildi. Bu gece Murat'la değil, yıllardır içimde sakladığım duygularla yüzleşmek zorundaydım. *Ürküyordum, korkuyordum ama geri adım atmak için çok geç kalmıştım. Dönüşü yoktu bu yaptığımın.*

Arabayı Eminönü Sahili yakınlarında bir yere park edip de el frenini neredeyse koparmak istercesine sert bir şekilde çektiğinde duraklayarak ve her saniye içimde büyüyen korkuyla sessizce ona baktım.

"İn."

Oldukça donuk çıkan ses tonuna karşılık nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Zaten söylediği o tek kelime de soru değil, adeta bir emirdi. Gecenin bu saatinde neden burada olduğumuzdan bile habersizdim. Arabaya bindiğim saniyeden itibaren onun soğukluğuyla karşı karşıyaydım. Oysa daha bir hafta öncesine kadar her şey normal ilerliyordu. *Ya da sadece ben öyle düşünmek istiyordum.*

Bir şey dememi beklemeden arka koltuğa uzanıp deri ceketini ellerinin arasına aldı ve beni arabanın yoğun deri kokusuyla baş başa bırakarak kendini dışarı attı. Birkaç dakika boyunca bulunduğum yerde sahil kenarında ilerleyişini izlerken neden hâlâ kıpırdamadığımı kavrayamıyordum. Oysa peşinden gitmek, günlerdir nerede olduğunu sormak istiyordum ama bir şeyler de aynı zamanda beni engelliyordu.

Arabaya bindiğim saniyeden itibaren onun günler öncesindeki gibi olmadığını fark ettim. Bakışları donuktu, yüzünde mimiğe dair bir kıpırtı bile yoktu. *Kötü şeylerin olacağını sezmem normal miydi? Yoksa bir paranoyak gibi mi davranıyordum?* Fakat fırtına öncesinde yaşanan o derin sessizliği iliklerime kadar hissediyordum ve bu da beni korkutmaya yetiyordu.

Onu en son gördüğümden bu yana günler geçmişti ve sonra da bir anda ortalıktan kaybolmuştu. *Oysa o güne yeniden dönmeyi ne çok isterdim.* İçimdeki umut kırıntıları ilk defa bir hayalin gerçeğe dönüşeceğini sezmişti o akşam üstü. İlk defa kendimi bu kadar özgür hissetmiştim yanındayken. *Fakat şimdi... Şimdi her şey tepetaklak oluyordu ve ben nedenini bilmiyordum.*

Onu görmemenin verdiği etkiyle günler boyunca başına bir şey geldiğini düşünürken okulda dönen dedikodular ise beni hem korkutuyor hem de adeta midemi bulandırıyordu. Söylediklerinin gerçek olmamasını umut ediyordum. Günler boyunca ondan bir haber alma umuduyla beklerken, onun başka bir kızı altına aldığı düşüncesini hayal bile etmek istemiyordum. O kızla, o gece, tam da kalbimi ellerinin arasına verdiğim o gün yatmış olmamasını diliyordum. Bu benim için sadece büyük bir yıkım olurdu. Gamze bile bunun gerçekliğine gönülden inanıyordu ama ben onun ağzından duyana dek inanmak istemiyordum. Kalbim inkâr ediyordu belki

ama mantığım ise artık düzgün düşünmemi haykırıyordu. *Dilediğini yapabilirdi çünkü ben onun hiçbir şeyiydim.*

Arabanın içinde bulunduğum süre boyunca cevapsız sorularım daha da karanlığa çekiliyor ve ruhumu korkuyla hapsediyordu. Gerçekleri öğrenmem için yapmam gereken tek şey sadece peşinden gitmekti ve de öyle yaptım.

Üzerimdeki hırkaya iyice sokularak kendimi dışarı attığımda yüzüme çarpan serin havanın etkisiyle toparlanmaya çalıştım. Denizden gelen o derin koku biraz olsun rahat bir nefes almamı sağlamıştı. Eminönü Sahili'nde ağır adımlarla ilerleyip onu ararken, midye satan bir seyyar satıcıyı da geçtikten sonra bir bankta oturmuş olduğunu gördüm. Başka zaman olsaydı onu saatlerce böylece olduğum yerde izleyebilirdim ama bu gece sorularımı cevaplaması gerekiyordu.

Ona doğru emin adımlarla yürümeye devam ettiğimde etrafta kimselerin bulunmaması ilgimi çekmişti. Normal zamanlarda burası balık tutan insanlarla kaynıyordu günün her saatinde. *Ama bu gece her şey zaten tersine dönmemiş miydi?*

Derin bir nefes çekip adımlarımı hızlandırırken cebinden sigara paketini çıkarışını ve parmaklarının arasında tuttuğu çakmakla buluşturuşunu izledim. Sessizce yanına gidip oturduğumda sigarasından derin bir fırt çekti ardından da nefesini gökyüzüne doğru üfledi. Normal zamanlarda olsaydı duman beni oldukça rahatsız ederdi ama bu gece bunu da kendime saklamayı düşünüyordum. O sigarasındaki zehri sanki buna muhtaçmış gibi derin derin içine çekiyordu, bense korkularımla geçen her saniye de biraz daha ürperiyordum. *Uğursuz bir geceydi...*

Yüzünde oluşan o sert ifadeyi bir türlü çözemiyordum. O içimi ısıtan, alayla gülümseyen adam gitmiş, yerini ise koca bir buzdan heykel almıştı. *Neden böyleydi? Neden bu kadar donuktu?* Bilmiyordum ama yine de sorularımın şu saniyede cevapsız kalmasını diledim. Galata tüm ihtişamıyla Kız Kulesi'yle bakışırken ben de yalnızca onun dudaklarını sigarasıyla buluşturmasını izlemek istiyordum.

"Hava mis gibi, değil mi? Denizin kokusu enfes. Huzur veriyor insana," diye mırıldandım sessiz geçen gecemizde gürültü yaparak.

Denizin dalgaları rüzgârın etkisiyle daha da hararetlenirken üzerimdeki hırkaya daha çok baskı uyguladım. Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde ise daha yarısına gelmemiş olduğu sigarasını yere atarak söndürdü ve ardından hızla bakışlarını bana çevirdi. Yüzündeki o soğuk ifadeye bir kez daha

rastladığımda korkarak da olsa bankta geriledim. Dudakları kıpırdadı ve hiç duymak istemeyeceğim sözler gecenin soğukluğu gibi üzerime çöktü.

"Bu beni son görüşün olacak." Kurduğu cümle keskin bir bıçaktan farksızdı. *Ne demek istiyordu? Neden bu onu son görüşüm olacaktı?*

"Ne?" diyebildim sadece sessizce fısıldayarak. Duyup duymadığından bile emin değildim.

"Duydun işte. Bundan sonra seninle görüşmeyeceğim. Konuşmayacağım. Kampüste de birbirimizden uzak duracağız. Aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi davranacağız. Zaten kimse görüştüğümüzü bilmiyordu, bundan sonra da kimse öğrenmeden kapanacak bu konu. Anlaşıldı mı?"

Havanın sertliği ya da denizden gelen fırtınalar değil, onun soğuk rüzgâr gibi vurguladığı cümleler üşüttü benliğimi. *Bir anda nasıl bu kadar değişebilirdi? Daha bir hafta öncesine kadar karşımda ilgiyle duran o genç adam neredeydi şimdi?*

"Neden?" diye mırıldandım önce. "Neden yapıyorsun bunu bana?" diye devam ettiğimde ise yanımdan hışımla kalktı. Dalgalı kahverengi saçlarını iyice dağıtarak tam karşımda durmaya başladı. Açık kahverengi gözlerindeki ifadeyi çözemiyordum.

"Yapamam. Olmaz."

"Neden? Neden Murat? Ne değişti?" Yanaklarıma süzülen gözyaşlarına hâkim olamazken çaresizce çırpındığımı biliyordum çünkü o olmaz diyorsa, *olmazdı.* Ben sadece boşa kürek çekiyordum.

"Yapma Melek. Bunu kendine yapma. Her şeyi biliyorsun. Bu saatten sonra kimseyi sevmem bir daha ben. Vaktini benimle boşa harcama."

Söyledikleri sadece canımı yakmıyordu, aynı zamanda tırnaklarımı derime batırıp kanatma isteğiyle dolduruyordu. Fakat cesaretimi kaybetmeyecektim. Yenik düşmeyecektim. Karşısında cesur davranacaktım çünkü onun aksine ben ne istediğimi biliyordum. *Onu istiyordum.*

Ellerimle yanaklarıma süzülen gözyaşlarını temizledim, ardından da hızla banktan kalkıp karşısına geçtim. Önce uzanıp ellerini tutmak istedim, geri çekilmedi. Bana izin verdi. Sonra yüzü avuçlarımın içindeydi. Yanaklarını okşuyor, yeni çıkmaya başlayan sakallarını hissediyordum. Donuk bakışlarla beni süzerken rüzgârdan önüne düşen saçını geriye doğru ittirdim. Baş parmağım dudaklarında ve dudağının üstündeki bende gezintiye çıkarken öylece ifadesiz bir şekilde izledi beni. Parmak uçlarımda yükselerek yıllarca hayalini kurduğum o anı gerçekleştirmek için can

çekişiyordum ama bir şeyler beni engelliyordu. Duraksadım. Ellerim yüzündeki gezintisine son verdi. Gözlerinin içine baktım sadece çaresizce.

"Dene," diye fısıldadım umutsuzca. "Sadece bir kez olsun dene. Olmaz mı?"

"Olmaz," dedi başını hayır anlamında sallarken. Gözlerini benden kaçırmadı ama bu daha da cesaretlenmeme neden oldu. Tekrar parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı kulağına doğru yaklaştırdım. Yanağı ise benim yanağımdaki yerini almıştı.

"Lütfen. Lütfen, Murat. Bana bir şans ver. Bana bir umut ışığı ver. Lütfen. Böylece bırakma."

Elleriyle beni kendinden uzaklaştırırken aramızdaki soğuk duvara bir taş daha eklendi. Bedenimi onsuz bırakırken deri ceketinin iç cebinden tanıdık bir şey çıkardı. Elinde salladığı kırmızı kapaklı deftere baktığımda gözlerimdeki pınarlar tekrar yerini aldı ve süzülmeye başladı. Oysa kalbim de ruhum da o defterde saklaydı ve ben onun avucunun içine o defteri bırakırken çok umutluydum.

"Bu defteri yazan kız çocuğu çok masummuş. Yapma, o kızı kirletme. Kendine yazık etme."

"Birini sevmek ne zamandan beri kendine yazık etmek oldu?" diye sorduğumda çatallayan sesimle, geri çekilerek aramızdaki mesafeyi bir nebze daha arttırdı.

"Hiç tanımadığın birini sevdiğini zannediyorsun." Ne kadar beni kendinden vazgeçirmeye çalışsa da başaralı olmayacaktı. Vazgeçmeyecektim. Sözleri beni fırtınasında yok edecek de olsa geri dönmeyecektim.

"Bırak da tanıyayım o zaman!" Sesim yükselirken aramızdaki mesafeyi kapatıp ceketinin yakalarından tutarak ona sokulmaya çalıştım.

"İzin ver. Lütfen," diyerek bir kez daha yalvardığımda kollarımdan tutarak beni kendinden uzaklaştırdı. Önce boştaki eliyle yüzüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirip, yanaklarımdaki damlalara dokundu. Ardından da asla ummayacağım bir şeyi gerçekleştirerek benden daha da uzaklaşıp elindeki defteri acımasız bir şekilde denizin soğuk sularına doğru fırlattı.

"William Shakespare'in çok sevdiğim bir sözü var. *'Beğendiğiniz bedenlere, hayalinizdeki ruhları koyup, aşk sanıyorsunuz.'* Ve sen Melek... Beğendiğin bir yüze hayalinde büyüttüğün ruhu yerleştirmişsin. Bu aşk değil. Senin masalının kahramanı ben değilim."

Sözleri kalbimi hançerle yerinden sökerken gözlerim ise yaşadığım şokun etkisiyle denizde süzülerek kaybolan defterimde asılı kalmıştı. Oysa ben her şeyimi vermiştim o defteri ellerinin arasına uzatırken. Ruhumu teslim etmiştim o defter sayfasındaki satırlara. Ve Murat sadece defteri denize fırlatmakla kalmadı, aynı zamanda ona emanet ettiğim ruhumu da avucunun içinde sıkarak toz haline getirdi. Yaralı kalbimin kabuklarını kaldırmış, yüzeyi de tıpkı defterin o koyu kırmızı rengine bulanarak denizdeki sonsuzlukta yerini almıştı.

"Defterde yazılan her şeyi okudun mu?" Cevap vermedi. Gözlerini kaçırdı. *Bu bir evet değildi.*

"Okumadın değil mi? Eğer okusaydın değil o defteri atmaya, bunları bana söylemeye cesaret bile edemezdin!" Bağırışım yankılanırken boğazımdaki hıçkırığı serbest bıraktım. Canım çok yanıyor, kalbim ise hiç ummayacağım kadar çok ağrıyordu. Bu yükün altında daha fazla direnemiyordum. Geçen her saniye daha da çok eziliyordum.

"Sen... Sen çok iyi kalpli bir kızsın. Çok masumsun Melek ama bilmediğin şey şu ki; benim ruhum kirli. Ben kirliyim. Pisim. İğrenç herifin tekiyim. Ben... Ben üzerinde çakıl taşları ve dikenler bulunduran berbat bir yolum, sense adı kadar güzel bir kızsın. O yolun üstünde yürümek istemezsin. Değmeyecek biri için ayaklarını kanatma, kalbini heba etme."

Hıçkırıklarım boğazımdan feryat eder gibi çıkarken, gözlerimden boşalan damlalara engel olamıyordum artık. Başından beri değiştiğini biliyordum ama yine de bir umut hep vardı içimde. Çocukluğumdan beri, onu gördüğüm ilk günden beri o umut kalbimde yeşerdi, koca bir ağaç oldu ve şimdi kalbimi hapsettiğim o genç adam elindeki testereyle benim büyüttüğüm ağacı hiç acımadan dallarını kesiyor, yerle bir ediyordu.

"Ya istiyorsam? Ya razıysam o dikenli yolda yürümeye?" Umutla baktım gözlerinin içine ama başını yine hiç de beni onaylamıyormuş gibi salladı.

"Aptalsın."

Neredeyse yüzüme tükürür gibi vurguladıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Birkaç saniye boyunca öylece gidişini izledim ama ardından ayaklarım benden bağımsız hareket edip koşmaya, ona yetişmeye çalıştı. Yanına ulaştığımda deri ceketinin kol tarafından tutarak bana dönmesini sağladım.

"Lütfen... Lütfen Murat," diyerek son bir kez daha yalvarırken önce gözlerime, ardından da ceketini tutan elime baktı. Gözlerimin içine uzun

uzun baktıktan sonra diğer eliyle elimi üzerinden çekip son kez dudaklarını araladı.

"Hoşça kal."

Ve gitti. Beni gecenin ayazında, soğuk dalgaların arasında öylece sahilde bir başıma bırakıp yok oldu. Gidişiyle hiç kurumayacak olan pınarlarım tekrar alev alırken daha biraz öncesinde son kez yan yana olduğumuz banka baktım. Ardından burnumun ucuna damlayan yağmur damlasını görebilmek için gökyüzüne kaldırdım başımı. Bulutlar da tıpkı gece gibi kapkaraydı.

Geçirdiğimiz tüm zaman boyunca onun ellerinde basit bir uçurtma gibi kalmıştım. Dilediği gibi beni gökyüzüne çıkarmış, mavilikte süzülüşümü, onda kayboluşumu izlemişti. Ardından da aramızdaki tek bağı, bizi birbirimizi bağlayan o görünmez, ince ipi kırmış ve beni yalnızlığa mahkûm etmişti. Rüzgâr şimdi daha sert esiyor ve ben öylece nereye gideceğimi bilmeden savruluyordum.

Kurumayan gözyaşlarımla banka çöktüğümde ne yağan yağmuru ne de ıslanan bedenimi umursamadım. Şu saniyeden itibaren umursayacak pek de bir şey yoktu artık. Gözlerim karşımda ışıklarıyla muhteşem bir şekilde parlayan Galata'ya kaydığında dudağımda beliren o alaylı gülümsemeye engel olamadım.

Bundan birkaç yıl önce bir kitapta okumuştum. Şöyle yazıyordu: *"Boğazı dantel gibi süsleyen Kız Kulesi, her şeye tepeden bakan kibirli Galata'ya âşık oluyordu."**

Benim kalbim ise yıllar öncesinde aşka düşmüştü, o kibirli perdenin altında yatan masum Galata'nın ruhuna. *Sadece onun haberi yoktu.*

Yağmur damlaları şiddetlenip de karşılarken kanayan ruhumu bu kez dermanım olmuyordu akan damlalar sadece canımı daha da acıtıyordu artık bu şehir. Oturduğum banktan kalkıp da yürümeye başladığımda nereye gideceğimi bilmiyordum. Bu şehrin ışıkları bana çok karanlık geliyordu. Yağmur geçen her saniyede de daha da şiddetlenirken ıslanan saçlarımı, kıyafetlerimi umursamadan yürüdüm öylece. Yürüyordum ama ruhum da bedenim de onun beni bıraktığı yerde asılı kalmıştı. Hayalet gibiydim. Yanından geçip gittiğim herkes yüzlerindeki o aptal ifadelerle öylece yıkıklığımı izliyorlardı.

Bir metrobüs durağına geldiğimde çaresizce ıslak olan hırkamın ceplerini yokladım ama anahtarlarım ve telefonum dışında yanıma hiçbir şey almamıştım. Eda'ya cüzdanımın yanımda olmadığını belirten bir mesaj attığımda yerimden ayrılmamı ve hemen gelip beni alacağını söylemişti.

Konum atmamdan yaklaşık yirmi dakika sonra ise Ahmet'e ait olduğunu bildiğim siyah Golf karşımda belirmişti. Oturduğum durakta hala hareket etmezken Eda ön koltuktan bir çırpıda atlayarak yanıma gelmiş ve dizlerimin önüne çökmüştü.

"Melek! Melek, gözlerimin içine bak." Neden bağırdığını bile anlayamazken öylece baktım korkuyla açılmış büyük gözlerini.

"Bir şey söyle Melek. Nasıl endişelendim senin için biliyor musun? Ne oldu? Ne yaptı sana o it?"

"Hiçbir şey," dedim sadece tüm bağırışlarına rağmen.

"Hiçbir şey yapmadı. Masalım başlamadan bitti. Her şey bitti."

Sesimi duymakta ben bile güçlük çekerken gözlerimin ağırlaştığını hissettim. Çevremdeki tüm ışıklar çifte görünürken irislerime Eda'ya bakmak için başımı çevirip ayaklanmaya yeltendim ama daha oturduğum banktan kalkamadan gözlerim artık iyice kararmış ve ne olduğunu anlayamadan Eda'nın Ahmet'e seslenen çığlıyla yere düşmüştüm.

****

Karanlık bir gece, soğuk bir sabah ve ağrıyan göz kapakları... İşte son iki gündür yaşadığım hayatın kısa özeti böyleydi.

Yaşadığım berbat geceden bu yana bir türlü kapanmayan gözlerim, pencereden odama ilişen güneşin soğuk ışığını karşılarken üşüyen bedenimi ısıtmak için yorgana daha da çok sokuldum. Elimde olsa dün geceyi hiç yaşamamış sayar, zihnimden atardım ama titreyen bedenim buna bir türlü imkân vermiyordu.

Saatlerce yağmurun altında yürüdüğümden olsa gerek halsiz düşmüş ve gece boyunca hep üşümüştüm. Bayıldığımı zar zor hatırlarken eve Ahmet'in kucağında taşındığımda Eda'ya utanarak bakmış ve kendimi doğrudan hiçbir şey demeden odama atmıştım. Beni uzun bir süre yalnız bırakması için yalvarmış olsam da elbette peşimi kolay kolay bırakmamıştı. Olan biten her şeyi öğrenmiş ve bir kez daha Murat'tan nefret etmişti.

Dün geceden bu yana gözlerime bir damla uyku girmezken saatin kaç olduğunu umursamadan yataktan çıkmamış, kahvaltı yapmamıştım. Öylece kendimi boşlukta hissederek odamdaki pencereden karşı binanın duvarına bakıp durmuştum. Elbette Eda beni bu sabah da rahat bırakmamış, defalarca odama girip kahvaltı etmem gerektiğini söylemişti ama ısrarla onu reddettiğimde ise bu kez de koca bir kahvaltı tepsisini odama bırakarak tehditlerini savurmuştu. Yine onu duymazdan gelmiş ve hazırladığı o güzel tepsiye dokunmamıştım. Canım hiçbir şey yemek istemiyordu. Hiçbir şey

yapmak istemiyordum. Sadece sonsuza dek uyumak ve bir daha hiç uyanmamak istiyordum. Boşluğun içinde kaybolup silinmek istiyordum zihinlerden.

Sabahtan bu yana komodinin üstünde titreyen telefonumun sesini bir kez daha işittiğimde uzanıp ellerimin arasına aldım. Saat çoktan öğleden sonrasını geçmişti. Üst üste atmış olduğu mesajlarla beni çok merak ettiğini söyleyen Gamze'nin yazdıklarına elbette cevap verecektim ama şimdi değildi. Kendime henüz gelmemiştim.

Telefonumu yerine bırakıp da yorganı daha çok üstüme çekerken odamın kapısı bir kez daha aralanmıştı. Topuk sesleri yükselip de Eda tam karşıma geçtiğinde hazırlanmış olduğunu fark ettim. Saçlarını düzleştirmiş, üstüne edepli sayılacak türde düz bir elbise giymiş ve kısa topuklu ayakkabılarıyla kendini tamamlamıştı. Bugün Ahmet'in ailesiyle düğün hazırlıklarını konuşmak üzere akşam yemeğine gidecekti. Her ne kadar defalarca beni yalnız bırakmak istemediğini dile getirse de ona gitmesi için bu kez ben yalvarmıştım çünkü gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Yanıma yaklaşıp da yatağımın üstüne oturduğunda, eğilip saçlarımın arasına küçük bir öpücük kondurdu. Yüzüne yerleşen endişe bir kez daha kendini konuştururken uzanıp yanağımı okşadı.

"Seni böyle bırakıp gitmek hiç istemiyorum," diye sızlandığında tebessüm etmeye çalışarak yatağımda doğruldum.

"Endişelenme artık. Git işte," dediğimde omuzlarını hiç de gitmek istemediğini belirtircesine düşürdü.

"Ama benden habersiz bir şey yapmak yok. Tamam mı?" İşaret parmağını neredeyse gözüme soktuğunda bunun küçük çaplı bir tehdit olduğunun farkındaydım ama umursamadım. Bu halde ne yapabilirdim ki zaten?

Dudaklarımı kıpırdatmadan sadece başımla onu onayladığımda aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarını belime doladı.

"Geçecek kuzen. Merak etme, geçecek ve inan bana, sen çok daha iyilerini bulacaksın," diyerek kulağıma fısıldadığında gözlerimdeki o yanma hissini yeniden yaşadım. Sanki tüm gece ağlamamışım gibi damlalar bir kez daha yanaklarımda can bulurken Eda saçlarımın arasına bir öpücük daha bırakıp yatağımdan kalktı. Hiç dokunmadığım kahvaltı tepsisini de makyaj malzemelerimin bulunduğu masadan alarak odamdan çıkarken kendimi yastığa gömerek bir kez daha ağlamaya başladım. Bu acı beni bitiriyor, kahrediyordu. Güçlü görünüyor gibi yapmak büyük saçmalıktı. Güçsüzdüm işte, yorgundum. Kalbim çok yorgun düşmüştü. Ruhum bitap bir haldeydi.

Tüm gece boyunca Murat'ın bana neden bir şans vermediğini, vermek istemediğini düşünmüş, onu anlamak istemiştim ama sorularımın hepsi cevapsız kalmıştı. Mantığım seni istemedi, yeterli bulmadı diyordu, yüreğim ise sevginden korktu diye haykırıyordu ve ben hangisinin haklı olduğunu çözemiyordum.

Herkes ilk aşk, ilk öpücük, ilk heyecan, ilk kalp çırpıntısı olmak isterdi ama ben onun için son, benim için ise ilk ve son olmak istedim. Onun sonu, geleceği olmak istedim. Acılarını yüreğinden alıp omuzlarıma yerleştirmek yükünü hafifletmek istedim. Olmadı, başaramadım. Kalbime açtığım bu büyük savaşta onun kalpsizliğiyle yenik düştüm. *Şimdi ise hislerimi dökebileceğim bir defterim bile yoktu artık. Nereye sığınacaktım?*

Eda'nın evden ayrılmasından bu yana dakikalar geçtikten sonra sanki bu anı bekliyormuşum gibi yorganı üzerimden atmış ve ayaklanmıştım. Ayağıma geçirdiğim ev terliklerimle mutfağa ilerleyip buz dolabını açtım. Yemek yemek istemiyordum sadece aklımı dağıtmak istiyordum. En son çıktığımız market alışverişinde, sırf felekten bir gece geçirmek için dolaba yerleştirdiğimiz birkaç bira kutusunu gördüğümde alayla sırıtarak birini elime aldım. Felekten gecem gündüzden başlarcasına başıma diktiğimde boğazımdaki yanma hissini görmezden geldim. Midem açlığımdan dolayı bulanmış olsa da umursamadan birayı bitirene kadar içip kutusunu da çöpe attıktan sonra tekrar odama gittim.

Kapıyı kapatıp da yatağıma doğru ilerlerken aynanın kenarında hala yer o küçük resim parçası gözlerime takıldı. Çalışma masamın çekmecesinde yer alan çakmağı elime alarak o resim parçasına doğru ilerlerken, komodinin üstünde yer alan telefonumu diğer elime alıp numarasını buldum. Yanağımdan süzülen damla ekrana ulaşırken ellerim titreyerek sildim numarasını. Ardından çıkardım tüm sosyal medya hesaplarımdan. Zaten girmemle onun benden önce davrandığını fark etmem bir oldu. Hızlıydı, her zaman olduğu gibi.

Telefonumu yatağa atıp, aynanın kenarına iliştirmiş ve yıllarca bir şey olmasın diye koruduğum resim parçasını ellerimin arasına aldığımda önce usulca okşadım yüzünü. Dakikalarca baktım gözyaşlarımın arasından tebessüm eden o surata. Sonrasında ise asla yakmayı beceremediğim çakmağı resme yaklaştırıp oldukça zor bir şekilde ateşe tutuşturdum.

O benim defterimi acımasızca denize fırlatabiliyorsa, ben de ondan bana kalan tek resmi yakabilirdim. Değil mi?

Resim ellerimin arasında ateşle can bulurken yüzünün yanışını yüreğimde biriken kocaman ağırlıkla izledim. Ateş resimde ilerledikçe elimdeki ısı da güçlendi ve kâğıdı daha fazla tutamayarak yere atmak zorunda kaldım. Fakat evi ateşe vermek istemediğimden hemen üstüne terliğimle basıp söndürdüm. Yarattığım manzaraya bakarken yere çöküp ondan bana sadece bu küllerin kaldığını anımsadım. İnsanın acıyı bu kadar derinden sevmesi ne kadar da tuhaf geliyordu şimdi. Külleri avucumun içine alıp da komodinin üstüne bıraktığımda tekrar aynadaki suretimle göz göze geldik. Nefesim ciğerlerime yetmezken boğulduğumu hissederek üstümdeki kazağı çekiştirmeye başladım ama olmuyordu. Bir türlü kendime gelemiyordum. Bedenimi iyice silkelerken telefonumu ellerimin arasına alıp bir taksi çağırdım. Evde böylece durup boğulmak istemiyordum. Belki biraz yürürsem kendime gelebilirdim. Eda muhtemelen kızacaktı ama yalnız kalmaya, düşünmeye, aklımı toparlamaya ihtiyacım vardı.

Altıma dar, kot bir pantolon geçirip, üstüme de V yakalı kırmızı bir kazak giydikten sonra bedenimi makyaj malzemelerimin olduğu masaya çevirdim. Aynadaki şiş gözlerimle karşı karşıya geldiğimde bu halde dışarı çıkamayacağımı bilerek elimi masadaki fondötene uzattım fakat ansızın zihnime yerleşen bir fikirle makyajımı abartılı yapmak, üstümü ise değiştirmek istediğimi fark ettim. Amacım kendimi yenileyerek çıkmaktı bu evden ve de öyle yaptım. Her zaman sade yaptığım makyajı bu kez abarttım ve göz kapaklarıma asla haz etmediğim farlardan sürdüm. *Her ne kadar renkleri pek belli olmasa da...*

(Ayakta kalmaya çalışan Melek temsili...)

Dudaklarıma koyu kırmızı ruju sürdükten sonra üstümü değiştirerek bu kez daha dar olan bir elbiseyi bedenime geçirip vücut hatlarımı ortaya çıkardım. Aynadaki yansıma bana, işte şimdi Murat'ın istediği gibi bir kız olduğumu söylüyordu. Dudaklarım alayla kıvrılırken her zaman kullandığım parfümümden açıkta kalan boynuma birkaç kez sıktım. Taksinin geldiğini haber aldığımda ise cep telefonumu komple kapatıp yanıma alacağım küçük çantanın içine attım. Ayağıma geçirdiğim uzun topuklu çizmelerle vestiyere yaklaşıp kabanımı ellerimin arasına alarak evden ayrıldım. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama bu gece herkesten uzak kalmak istiyordum.

Sokakta bekleyen taksiye binip de ansızın, dudaklarımdan Bebek Sahili'ne gitmek istediğimi söylediğimde ben bile kendime şaşırdım. Taksici

ise dikiz aynasından bana baktıktan sonra arabayı çalıştırdı ve dediğim yere doğru sürmeye başladı.

Akşam trafiğine yakalandığımız için yolumuz uzadığında sahile yakın bir yerde inerek taksiciye parasını ödeyip ayağımdaki topuklularla yürümeye çalıştım. Bebek sahilindeki iskeleye yaklaştığımda bir banka oturup uzun uzun denize bakıp, burnuma ilişen o yoğun kokuyu içime çektim. Dün gece rağmen bugün hava açıktı ama yüreğim çoktan kapalıydı her umuda karşı artık. Murat'ın bana gelmeden gidişini asla unutamayacaktı yüreğim. Denizin soğuk sularına fırlatıldığı için affetmeyecekti içine her bir satırı döktüğüm defterim.

Oturduğum bankta daha fazla oyalanmak istemediğimden üzerimde gezinen o iğrenç bakışları yok sayarak kendimi Bebek'in meşhur gecelerine bırakmak istedim. Dar sokaklarda bulunan barlara ve gece kulüplerine doğru ilerlerken yanından geçtiğim bazı adamlar laf atmış ama duymazdan gelerek ve biraz da irkilerek yürümeye devam etmiştim. Sanırım yapacağım tek mantıklı davranış bir mekâna girmek olacaktı yoksa yarın üçüncü sayfa haberlerinde benim adım geçecek ve ailemin iyice yüreğine indirecektim.

Adının kulağa oldukça garip gelen bir gece kulübünün önüne geldiğimde tabelada yazılmış olan harflerin nasıl okunduğunu bilmiyordum fakat yazının arkasında yer alan kara bulutlar ve daha çok şimşeği anımsatan yıldırımlar bana oldukça cazip gelmişti. Sanırım kurtuluşum üzerinde eğik harflerle yazılmış olan ***'Tempesta*'*** gece kulübü sayesinde olacaktı. Çevremdeki bakışlara aldırmadan ayaklarım kulübe doğru ilerlerken kaderimin daha ne kadar değişeceğini kestiremiyordum.

****Bu bölümde özellikle Kız Kulesi ve Galata benzetmesiyle bahsi geçen kitap Eda Tezcan - Kız Kulesi'nden Galata'ya Mektuplar =)***

12.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Model - Bir Melek Vardı

12.Bölüm

İlker Altan'dan

Arabamı bana ait mekânın bulunduğu sokağın başına park ederken etrafı gözetleyerek oldukça temkinli davranıyordum. Bu saatlerde kimin, ne yapacağı pek belli olmuyordu. Etraf iyice sarhoş olmuş çakallarla doluydu. Annemin oldukça zor çabalarıyla bana yardımcı olarak babama aldırmış olduğumuz *kızıma* herhangi bir zarar gelmesini istemiyordum. Arabamı da bana sağladığı avantajları da seviyordum. Üstelik annemin varlığını bana her zaman hatırlattığı için sahip olduğum en kıymetli eşyam sayılırdı. Gerçi annem sayesinde nelere sahip olmamıştım ki. *Biraz sonra gireceğim mekân, altımdaki lüks araba, yaşadığım bana ait ev, gittiğim üniversite ve daha birçoğu...* Her şey onun arkamda durmasıyla gerçekleşmişti ve ben hayatımın diğer kısmında onu seçmediğim için hala büyük bir pişmanlık duyuyordum.

Çocukluğumun nasıl ve nerede geçtiği ortadaydı. Annem ve babam daha ben üç yaşındayken geçinemediklerinden boşanmışlardı. Onların gözünden bakıldığında ise büyük bir aşkın sonu olmuştu evlilik denilen kavram.

Annemin anlattığına göre babamla, turist olarak tatile gittiği Antalya'da tanışıp hemen birbirlerine âşık olmuşlardı ve iki yıllık birliktelikten sonra bunu evlilikle sonlandırmak istemişlerdi. Fakat annem her zaman o evliliğin babamı değiştirdiğini, despot bir adam haline getirdiğini söylerdi. Çocukluğumu, üzerimde uyguladığı baskıları hatırladıkça ben de annemle aynı fikirdeydim. Babam Muhsin Altan her ne kadar dışarıya kendini yumuşak, nazik biri olarak gösterse de kendi ailesine karşı asla öyle değildi. Bazen beraber işlettiğimiz İtalyan restoranındaki çalışanlarına olan davranışını izliyordum da hayret ediyordum doğrusu. *Bana karşı hiç o kadar kibar olduğuna şahit olmamıştım.*

Babamın bize göstermediği sevgi ise evliliğinin sonu olmuştu. Her ne kadar velayetim babama verilmiş olsa da altı yaşına dek annemle İtalya'da

yaşamıştım. Fakat tam da okul çağına geldiğimde babam artık bir oğlu olduğunu fark ederek beni tamamıyla himayesi altına almış ve ilk işi sünnet ettirmek olmuştu. O zamanları hatırlıyordum da ağzımda bildiğim tek tük Türkçe kelimelerle babama bağırmış ve sünnetten kaçmıştım, *tabii o kaçışın sonu yine aynı noktaya varmıştı.*

Okula başlayana dek de neredeyse tam olarak sökememiştim Türkçeyi ama sonrasında tutulan özel öğretmenlerle her şeyi düzene koymayı başarmış ve zamanla Türk kültürünü kavramıştım. Benim için zor ama bir o kadar da eğlenceli bir dönemdi. Öğrendiğim her yeni bilgiden sonra telefona sarılıp annemi arıyordum. Günün sonunda ise onu ne kadar çok özlediğimi dile getiriyordum.

Babamla olan evliliğinin sonunu annem getirmişti çünkü babam hala ona kapısında köle olacak kadar aşıktı. *Bunu nereden mi anlıyorum?* Küçücük bir isteğimi yerine getirmediğinde telefona sarılıp annemi arıyor ve ikna etmesini söylüyordum. Zorlu çabalarla da olsa annem sayesinde kazanan taraf her zaman ben oluyordum. Babam asla ona karşı koyamıyordu. Bu bariz bir gerçekti. Annem şimdi kalkıp, *"Hadi, yeniden evlenelim. Her şeyi düzeltmeye çalışalım,"* dese dünden razı olacaktı. Tabii annemin aynı bataklığa düşmek gibi bir niyeti yoktu.

Onunla en son yaz tatilinde görüşmüş ve babamın sürekli kendisini aradığını dile getirmişti. Annem de durumun farkındaydı ama kolay kolay özgürlüğünden vazgeçemiyordu. Sanırım bu tarafım ona benziyordu ama sevdiğim insandan vazgeçmeme huyumu kesinlikle babamdan almış olmalıydım. Olur da eğer bir gün gerçekten âşık olursam o kişiyi asla kolayca bırakmayacaktım. Bir kere bu duyguyu bariz bir şekilde kullanılarak tatmıştım ama aynı hatayı tekrar yapmayacaktım. Bu yüzden hayatıma kimseyi kolayca alamıyordum.

Fiziksel özelliklerim de tıpkı iç dünyam gibi annemi anımsatıyordu. Onun koyu kahverengi kıvırcık saçlarını, ela gözlerini ve İtalyan aksanını almıştım. Babama dair kaptığım tek şey ise uzun boyum olmalıydı. Annemi çoğu zaman gerçekten çok özlüyordum. Bazen onu unutmaktan o kadar çok korkuyordum ki gün içinde beş kez aradığım bile oluyordu.

Babamın büyük ağabeyi Metin amcam her zaman erkek çocukların annelerine, kız çocuklarının ise babalarına daha bağlı olduğundan bahsederdi. Haklı sayılırdı da ben ne kadar aramızdaki mesafeye rağmen anneme bağlıysam, kızı, kuzenim ve anlaştığım tek doğru insan Alina da babasının dibinden asla ayrılmıyordu. Babası seyahate mi çıkacak, hemen

peşine takılırdı. Bu yüzden çoğu kez aile içinde Alina ile beni birbirimize çok benzetirlerdi. Gerçi şikayetçi değildim. *Bundan birkaç yıl öncesinde yaşadıklarımdan sonra konuşabildiğim, halimi yalansız dolansız anlatabildiğim tek insandı kuzenim Alina.*

Arabamı sokağın başına park edip de kemerimi çözdükten sonra arka koltuğa bıraktığım deri ceketimi ellerimin arasına aldım. Kazağımın altına giydiğim gömleğin yakalarını düzelttikten sonra ceketi de üzerime geçirdim. Dikiz aynama bakıp kıvırcık, yumuşak saçlarımı dağıtırken bana gülümseyen güzelliğe yüzümdeki tebessümle göz kırptım.

Sırf herhangi bir yerine zarar gelmesin ve kimse ona dokunacak cesareti bulamasın diye dikiz aynamın üstüne bağladığım siyah beyaz puantiyeli fulara dokunduğumda sanki ona dokunuyormuşum gibi içim titredi. *Puantiyeli kıyafetleri seviyor olmalıydı.* Onu gördüğüm ilk anda da üzerinde ince askıları olan kırmızı puantiyeli bir elbise vardı. Saçları dalgalıydı. Dudaklarını ise tıpkı elbisesine uyumlu kırmızı bir ruj süslemişti. O günü hatırlıyordum da tüm güzelliğiyle aklımı başımdan almıştı önüme doğru eğilip de ona ait düşürdüğüm kağıtları yerden hızla toplarken.

Uzun zamandan sonra başıma böylesi geliyordu ve ben halimden asla şikayetçi değildim. Aksine yeniden hissedebildiğim için içimde yıkıp dökülen duygular can buluyordu o sert bakışlarına kapıldığımda. Daha öncesine dek böylesine kendimi ansızın kaptırdığımı hatırlamıyordum ama yine de bazı durumlar aklımı kurcalıyordu.

Neden ısrarla bana karşı duvarlarını ördüğünü bir türlü anlamıyordum. Sürekli benden kaçıyordu. Sürekli gözlerini kaçırıyordu. Beni gördüğü yerde sanki gırtlağıma yapışacakmış gibi sert bakıyordu. Melek'te anlamadığım çok farklı şeyler vardı. *Asla çözemediğim ama çözmek için yanıp tutuştuğum çok farklı şeyler.* Aramıza ne kadar mesafe koyarsa koysun ona her defasında daha da çok çekiliyordum. Bu halleriyle beni şimdiye dek kendinden soğutması gerekirdi ama hayır, Melek beni yalnızca ona daha çok hayran bırakıyordu.

Onun bölümüne ait fakülteye gidip de sekreterden zorla da olsa birkaç bilgi kopardığımda Ankara'dan buraya oldukça iyi notlarla yatay geçiş yaparak geldiğini ve işletmedeki Eda Tekin ile aslında kuzen olduklarını öğrendim. *Eda'yı Berkay'dan tanıyordum.* Üniversitede güzel bulduğu her kızı zihnine ve telefonuna kazımaktan, dile getirip de elde edene kadar çabalamaktan asla çekinmezdi çünkü. Gerek magazinin sosyal medyaya yansıtmasıyla gerekse de grup içerisinde ve çevremdekilerin gözünde ben

ayaklı kadın avcısıydım ama Berkay hepimizi sollayıp geride bırakacak türden bir kişiliğe sahipti. Onunla bu mevzuda asla boy ölçüşemezdim.

Cep telefonumun aniden çalmasıyla arabamın içini İtalyanca bir müziğin tınısı doldururken dikkatim dağılarak telefon tutucunun içindeki ekranda beliren isme yüzümdeki alaylı sırıtışla baktım. Günlerden sonra tekrar arıyordu ve muhtemelen yine başımı yakınmalarıyla şişirecek, bir hayli çemkirecek ya da sızlanacaktı. *Fakat baş belası bir kuzenden kaçma gibi bir lüksüm yoktu, üstelik anlaşıp dertleşebildiğim tek insan o iken.*

"Ne var başımın tatlı belası?" diyerek cevapla tuşunu kaydırarak telefonu hoparlöre aldığımda tiz çığlığını duymamla telefonumun sesini aniden kısmak zorunda kaldım.

"Neler yapıyorsun?" dediğinde bir elim hala dikiz aynamda asılı olan fuları okşuyordu.

"Aslında şimdi mekâna girecektim."

"Bizimkiler yok mu?"

Zamanında kuzenim Alina'yla aynı çevreyi paylaştığımız için arkadaşlarımız da aynıydı. Hatta lisenin son döneminde Berkay'la çıkmışlığı bile vardı ama ne zaman üniversite için Ankara'ya gitti, o zaman Berkay'ın çapkınlıklarına dayanamayarak ilişkisini bitirdi. Hatta bazen kendi aramızda sohbet ederken Berkay itliğine Alina'ya laf attığında kafasına darbe yemek zorunda kalıyordu. *Kuzenime benim dışımda kimse laf atamazdı.*

"Berkay bugün diğer yakada takılacağını söyledi. Murat, Erdinç'in bulduğu kızla tanışmaya gitti. Enes desen ana kuzusu, dışarı çıkmıyor biliyorsun."

"Canım Enes, aranızda bir o akıllı zaten."

"Neyse ne canım," diyerek konuyu kapatmaya giriştim çünkü bizimkiler hakkında konuşmayı pek sevmiyordum. Alina ise özellikle Enes'i her zaman daha çok beğenirdi sırf düzgün bir kişiliği olduğu için ama ilişki konusunda Berkay'ı tercih etmişti. Neden böyle bir hata yaptığını hala çözemiyordum.

"Ben mekâna geçiyorum. Sonra ararım seni." Daha fazla meşgul olmamak için telefonumu tutucudan çıkarıp da kapatacakken Alina'nın tiz sesiyle tekrar kulağıma dayamak zorunda kaldım.

"Ah, dur bir dakika! Sormak istediğim asıl meseleyi soramadım. Senin şu kızdan ne haber? Hani benim resmimi kullanarak sahte hesap açıp takip ettiğin kızı diyorum. Bir gelişme var mı?"

Bazen kuzenim Alina'ya her şeyi anlattığım için kendimi çok suçlu ve pişman hissediyordum ama yapacak bir şey yoktu. Onun dışında kimseyle rahat konuşamıyordum. Halimi anlatamıyordum. Arkadaş çevrem pek düzgün sayılmazdı. Berkay her şeyi dalgaya vurmaya ya da abartmaya bayılırdı. Enes arada kalmamak için çoğu duruma onu bulaştırmamızı söylerdi ki zaten her zaman tuttuğu taraf belliydi. Aramızda geçenlerden sonra söz konusu kadınlar olduğunda Murat'la asla ağzımızı açmazdık. Özel hayatımızı birbirimizden gizli tutardık. Murat'ın takıldığı kızlar istisnaydı tabii. O her şeyi gözler önünde yaşamaya ya da insanlara gösteriş yaparcasına takılmaya bayılırdı. Bazen onunla hala arkadaş kalabildiğime hayret ediyordum. Oysa hayatıma damladığı ilk saniyeden itibaren elimde ne var ne yok hepsini çekip almıştı benden. *Yıllardır içimde biriktirdiğim duygu tanelerini hiç acımadan söküp o koparmıştı benden. Elif'i ilk o almıştı elimden ama kullanılan da yine ben olmuştum.*

Alina'nın bahsettiği sahte hesap mevzusu ise benim meraklılığımdan kaynaklanıyordu. Melek'e defalarca takip isteği göndermeme rağmen hiçbirini kabul etmemiş, mesajlarımı bile cevapsız bırakmıştı. En sonunda attığım isteğe ise hala dönüş yapmamıştı. Gerçekten inatçıydı. Çözümü ise en sonunda böyle bulmuştum. Alina'nın resimlerinden birini kullanarak kendime dün akşam Instagram'da sahte bir hesap açmış ve ona istek atmıştım. İlginç ki adımı *İlknur* yapmama ve profilde hiçbir şey paylaşmama rağmen isteğimi bu öğleden sonrasında doğrudan kabul etmiş ama geri dönüş yapmamıştı. Bir tarafım kullandığım isimden dolayı kim olduğumu hemen anladığını düşünüyordu ama diğer tarafım ise sosyal medyayla pek uğraşmadığını düşünüyordu. Fakat profilinde gezinip de yüklediği resimlere bakındığımda gayet haşır neşir olduğunu fark ettim. Belki de sadece boşluğuna denk gelmiştim.

Üstelik resimlerinde, videolarında gezinirken bir an olsun gözlerimi alamadan defalarca ve defalarca tekrar bakmıştım her birine. Hatta birkaç tanesini telefonuma indirmiş bile olabilirdim. Bebek gibi temiz bir yüzü, güldüğünde sağ yanağında oluşan hafif bir gamzesi vardı. Tam bir esmer güzeliydi. Koyu kahverengi kaşları, gözleri, kirpikleri, saçları... Kısaca her şeyiyle göz alıcıydı ve ben o resimlere baktıkça daha çok onun büyüsüne kapılıyor, güzelliğinde rüzgârda savrulan yapraklar gibi ortalıktan kayboluyordum.

Aslında açmış olduğum bu sahte hesap bir taraftan da işime yaramıştı. Sosyal medyada çok nadir birilerini takip ediyor ya da isteklerini kabul

ediyordum. Melek'i takip etmem bizimkilerin oldukça dikkatini çekebilirdi ki onun zaten beni takip ettiği yoktu ama yine de kimsenin onu bilmesini, fark etmesini istemiyordum. *Sadece bana özel kalsın istiyordum.*

"Kız yüzüme bile bakmıyor," diyerek düşüncelerimden sıyrılıp da doğrudan gerçeği mırıldandığımda birkaç saniye sessiz kaldı Alina ama illa ki çenesini açacaktı.

"Yapma be! İlk defa bir kız İlker Altan'ı geri tepiyor ha? Şimdiye üstüne atlaması gerekirdi. Şaşırttı. Daha da çok merak ettim o kızı. Bir şeyler öğrenebildin mi peki profilinden?"

"Sadece Ankaralı olduğunu biliyorum, bir de işletmeden bir kızın kuzeni olduğunu. Ayrıca neden böyle davrandığını gerçekten anlamıyorum ama kolay pes eden biri değilim, biliyorsun. Sadece şimdilik ağırdan alıyorum."

Bu doğruydu. Eğer Melek, Alina'nın dediği gibi diğerleri gibi olsaydı şimdiye dek üstüme atılır, onunla ilgilendiğim için beni havada kapardı. Fakat sergilediği o inatçı tavırlarıyla asla kolay lokma olmadığını açıkça belli etmişti. Üstelik yediğim tokat zihnimden bir türlü gitmiyordu ama bu bile beni pes ettirmeyecekti. Ona ulaşana dek savaşacaktım ama şimdilik kartlarımı onun istediği gibi oynuyor ve uzak duruyordum.

"Uzun zamandan sonra başına yeniden böyle bir şey geliyor, değil mi?" diye soran kuzenimin sesinde bile merak vardı. Öylesine takıldığım onca kızı bir yana bıraktığımda, gerçekten uzun zaman olmuştu birilerine bir şey hissetmeyeli ve şimdi yeniden bunun canlandığını bilmek mucize gibiydi.

"Evet."

"Heyecanlanıyor musun peki?"

Ondan yediğim tokat bile bende tebessüm etkisi uyandırırken elim bu kez de uzanıp, onun acımadan tokadını bastığı yanağıma gitti. *Tokat atmış olsa da bu bana dokunduğu gerçeğini değiştirmezdi. Değil mi?* Aklımda beliren sinsi düşüncelerle keyifle sırıttım. *Bir gün sırf bunu bahane ederek onunla uğraşmayı planlıyordum.*

"Fazlasıyla. Karşısında çok farklı birine dönüşüyorum Alina. Beni bir anda ele geçirdi. Bir anda kendine hapsetti. Ondan başka kimseyi düşünemiyorum. Birkaç ay öncesine dek, *'Sıradaki avım sensin,'* der onu elde edene kadar türlü planlar yapardım ama o beni tepetakla etti. Şimdi hiçbir şey yapamıyorum, planlayamıyorum. Zamana bırakmak dışında elimden hiçbir şey gelmiyor. Belki geçici bir hevestir bilmiyorum ama öyle bile olsa kolay kolay bitmesini istemiyorum."

"Bunlar güzel hisler İlker ama yine de kendini çok fazla kaptırma. En son neler olduğunu biliyorsun. Âşık olunca bambaşka birine dönüşüyorsun. Gözün ondan başka kimseyi görmüyor."

"En son dediğimiz şeyin üstünden uzun zaman geçti Alina ve ben Melek'in Elif gibi olduğunu düşünmüyorum."

Elif... Kendinden başka kimseyi sevmeyen, umursamayan, ilgiyi hep üstünde isteyen Elif. Beni yıllarca oyuncağı gibi parmağında kullanıp sonra da acımasızca bir kenara atan Elif. Kalbimi paramparça edip tüm suçu omuzlarıma yükleyen Elif. Hissizliğime tek sebebiyet olan Elif.

"Her neyse. Daha fazla meşgul etmeyeyim seni. Sonra görüşürüz."

Ne zaman *onun* konusu açılsa Alina ya gerilir ya da konuyu aniden kapatırdı. Lise hayatımız boyunca asla Elif'ten hoşlanmamıştı. Her zaman onun ikili oynadığını dile getirir dururdu. İnsanları parmağında çevirdiğini ve işi bittiğinde kenara attığını söylerdi ve sonunda gerçekten haklı çıkmıştı. *Tabii ben tüm olanları fark ettiğimde geriye dönmek için çok geç kalmıştım.*

"Görüşürüz."

Üzerine gitmeyip telefonu kapattıktan sonra söyledikleriyle birkaç yıl öncesinde yaşanılanları hatırlamamaya çalıştım ama elimde değildi. Kullanıldığım anlar zihnime puslu bir anı olarak ilişirken o zamanları asla yaşamamayı, o hatayı asla yapmamayı diledim. Babamdan yediğim dayak darbelerin izleri bile hala zihnimin bir köşesinde canlanıyordu. O bile Murat'la Elif'in geçirdiği kazadan da olanlardan da beni mesul tutmuştu. Bu yüzden acımasızca geçirmişti her darbesini yüzüme ya da bedenime.

Elif'in babasıyla, Murat'ın babasının iş ortaklığını bitirmesi ise her şeyin tam anlamıyla sonu olmuş ve hayatımızı mahvederek ortalıktan kaybolmuştu. Elif hepimizin hayatında isteyerek ya da istemeyerek kara bir çukur oluşturmuş ve bizleri o çukurun içine hapsetmişti. Birbirimize olan güveni sarsmıştı. Onun yüzünden sevmeyi, hissetmeyi, nabzımın atışını unutmuştum ama şimdi... Şimdi kaybettiğim o hisler yeniden bir başkasıyla can bulmaya başlamıştı. Her ne kadar o beni her defasında iteklese de nabzımın yeniden bir başkasıyla hızlandığını hissetmek güzeldi.

Daha fazla oturduğum deri koltukta karanlık anılarımla bir kez daha yüzleşmek istemediğimden vakit kaybetmeden arabadan indim. Ağır adımlarla sokakta ilerlerken bana ait olan *"Tempesta"* gece kulübünün önüne ulaştım. İçeriye girmeden önce başımı kaldırıp da ahşap tabelaya

bakınırken yüzüme yerleşen tebessümle annemi özlediğimi bir kez daha anımsadım. *Burayı da yine onun marifetleri sayesinde açmıştım.*

Liseden bu yana eğlenmeyi ve eğlendirmeyi seven bir insandım. İnsanları çevremde toplayıp bir şeyler yapmaya bayılırdım. Bu yüzden de üniversitenin ilk yılında Bebek'teki bu mekânı keşfettiğimde benim olmasını istemiştim. *Tabii her istediğim öyle ha deyince olmuyordu.*

Babama bir gece kulübü açmak istediğimi dile getirdiğimde şiddetle karşı çıkmış, aklımı başıma toplayarak derslerime odaklanmamı söylemişti. Üstelik restoranla zor ilgilendiğimi de ek olarak bahane etmişti. Fakat öylece hevesimi keserken kolayca bu işin peşini bırakmamıştım elbette. Beni reddettikten birkaç gün sonra annemi aramış ve yakınmalarımla bu gece kulübünü gerçekten açmak istediğimi söylemiştim. Durum ise annemin ansızın İtalya'dan gelmesi, babamı ikna etmesi ve bana mekânı dizayn etmede yardımıyla sonuçlanmıştı. Benim arkamı toplamaktan ve babama karşı gelmekten büyük bir zevk alıyordu. Üstelik mekânın adını da o bulmuştu. Sanırım Enes'ten çok ben ana kuzusuydum.

Tempesta, İtalyancada *"Fırtına"* anlamına geliyordu ve insanların bana *"Kıvırcık Fırtına"* demesinin asıl sebebi bundandı. Üniversitedeki çoğu kişi bilirdi bana ait olan bu mekânı. Fakat babamın hakkını da bir konuda yiyemezdim çünkü mekânı işletmeye başladığımda sırf emniyeti düzgün bir şekilde sağlamak adına arkadaşının güvenlik ajansından korumalar getirtmiş ve onları iyice tembihlemişti. Sevgisini asla belli etmezdi ama başıma bir şey gelmesini de asla istemezdi.

Ön kapıdaki güvenliği sağlayan Aytuğ abiye başımla selam vererek içeri girdiğimde gözüme çarpan neon ışıklarla uzun koridorda yürümeye devam ettim. Buranın düzenini oturturken annemle birlikte büyük bir çaba göstermiştik. Sade ama bir o kadar da ilgi çekici olmasını sağlamıştık.

Girişteki tavandan başlayıp da mekânın her alanını süsleyen pembe ve mavinin tonlarına ait neon ışıklarına sahipti Tempesta. İçeriyi hem karanlık hem de canlı tutuyordu. Bar kısmı tamamıyla fayansla ve renkli ışıklarla kaplıydı. Tabureleri ise özellikle gümüş rengi seçmiştim. İtalya ve Almanya'dan getirttiğim özel içkilerle alanın en uç köşesinde duruyordu bar kısmı. Arka tarafında ise genellikle dinlenmek için girdiğimiz gizli bir oda yer alıyordu. Oraya ben ve çalışanlar dışında hiç kimse girmiyordu. DJ ve sahne alanı mekânın arka tarafında kalırken orta kısımda ise hem dans etmek isteyenler için geniş bir alan hem de ayakta vakit geçirmek isteyenler için ise büyük, yuvarlak masalar yer alıyordu. Annemin seçtiği parlak

renkteki fayans taşlarıyla süslediğimiz gece kulübünün bir bölmesini ise özel misafirler için dizayn etmiştik. Üzerinde çalılıkları anımsatan pembe bir tablo tüm duvarı süslerken önünde ise geniş deri koltuklar ve büyük cam sehpalar yer alıyordu.

Gözlerimle annemle yaptığımız esere ayakta dikilerek bir köşeden memnuniyetle bakarken mekânın içinden gelen uğultular dikkatimi dağıtıp kaşlarımı çatmama neden oldu. Adamın teki, *"Kapatın artık şu müziği!"* diye bağırdığında adımlarımı hızlandırarak bar kısmına doğru ilerledim. Çevredeki uğultular iyice genişlerken bunun önüne geçmem gerektiğini anladım. Defalarca uyarmama ve tembihlememe rağmen DJ mekandaki müzik listesini asla düzgün ayarlayamıyordu. Bu gidişle müzik listesini değil, doğrudan DJ'i değiştirmek zorunda kalacaktım.

Hızlı adımlarla bar kısmına ulaşıp da tezgahtaki boş bir kokteyl bardağını elime alıp yüksek bir ses çıkartacak şekilde tekrar yerine bıraktığımda, kadehleri temizleyen Okan'ın tırsmasına ve aynı zamanda da elinde temizlediği kadehi düşürmesine sebep oldum. Eski barmenimin bir çocuğu olduğu için artık bu işi yapamayacağını söyleyerek yanımdan ayrılmıştı. Ben de Berkay'ın önerisiyle arkadaşı Okan'ı yeni barmen olarak almıştım. Eli oldukça becerikli, yetenekli çocuktu. Hatta Bodrum'daki birkaç mekânda çalışmışlığı bile vardı ama burada yeni olduğundan hala alışma sürecindeydi ve benden birkaç yaş küçüktü.

"Ulan Okan! Neler oluyor burada? Bu müzik ne? Kaç defa dedim şu DJ'e söyleyin de müzik listesini düzgün ayarlasın diye. İsterseniz birkaç jilet paketi getireyim de bileklerinizi falan kesin. Ha nasıl fikir?"

Kırılan kadehin yerdeki cam parçalarını toplamaya başladığında suratını buruşturarak bana baktı. Aslında çalan müzik o kadar da kötü değildi. Model'in, *"Bir Melek Vardı"* parçası çalıyordu ama pek mekâna uygun sayılmazdı. Buraya gelenler daha çok hareketli, yabancı şarkıları tercih ediyorlardı.

"Abi vallahi bizim bir suçumuz yok. Kızın teki geldi. Geldiği gibi de ortalığı ayağa kaldırdı. Sabahtan beri ağlayıp duruyor. Bayağı da içip zil zurna sarhoş oldu. Hayır, parası var mı onu da bilmiyorum ama aşk acısı çekiyor galiba manyak. En son, *'Neden beni sevmedi?'* Diye sızlanıyordu."

Yeni olmasına rağmen Okan'a güvenirdim çünkü asla ağzından yalan söz çıkmazdı. Dedikleri beni iyice meraklandırırken üzerimdeki deri ceketi çıkarıp boş bir taburenin üstüne bıraktım. Duruma müdahale etmek için ise doğrudan Okan'ı sorguya çektim.

"Kim bu kız? Göster de icabına bakayım bari," dediğimde küçük kürekle aldığı cam parçalarını çöpe attıktan sonra başıyla arkamda kalan dans pistini işaret etti.

"Aha da şuradaki uzun saçlı kız. Dans ediyor," diye cevapladığında hızla arkamı dönüp bahsettiği tarafa gözlerimi diktim.

Bir anlığına gözlerimin yanılgıya düştüğünü farz ederken karşımdaki manzaraya göz kapaklarımı birkaç kez kırpıştırarak baktım. Nefesim sanki uzun süredir koşuyormuşum gibi kesilirken gördüğüm şeyin gerçekliğinden emin olmak için bu kez gözlerimi daha da çok birbirine bastırarak kapayıp açtım ama manzara değişmedi. *O buradaydı. Benden kaçan kız benim mekanımdaydı.*

Üzerine giymiş olduğu siyah, dar elbiseyle zayıf vücudu neredeyse kendini ben buradayım dercesine belli ediyordu. İyice dalgalandırmış olduğu saçlarını savurarak, arkası bana dönük bir şekilde ağır adımlarla olduğu yerde sallanıyordu. Yüzünü görmüyor, gözlerinin içine bakmıyor olabilirdim ama onu bu şekilde olsa bile tanıyacak kadar zihnime kazımıştım. Defalarca gözlerini kaçıran, bana kendisinden uzak durmam için emirler veren, beni gördüğü yerde sanki gırtlağıma yapışacakmış gibi bakan o hırçın genç kadın burada, benim mekanımda ayaklarının üstünde dans ediyordu. İnanılacak gibi değildi ama yüzümde beliren gülümseme artık kaderimden daha fazla kaçamayacağımı haykırıyordu.

"Kızın her dediğini yapın. Ne isterse açın, her ne olursa. Müslüm Gürses, Ferdi Tayfur istese bile olur. Gerekirse rahatsız olan herkesi kovun ama bu kızın her dediği şey yapılacak."

Ansızın hızla dönüp de Okan'a emirlerimi savururken merakla kaldırmış olduğu kaşları ve şaşkınlıktan iyice aralanan ağzıyla boş tavırlarla gözlerimin içine baktı. *Biraz önce kızın icabına bakacağımı söylemiştim, değil mi?*

"Abi? Hayırdır? Manitan falan mıydı? Sen mi üzdün kızı?"

Tabii ansızın değişen ruh halim Okan'ın gözünden kaçacak gibi değildi ama umursamayacak kadar aklım başımdan gitmişti. Melek'in söylediği her bir söz harfi harfine yerine getirilecekti bu gece.

"Lan Okan! Vallahi acımam, sikerim seni şurada."

"Pardon abi," diyerek mahcup bir şekilde mırıldandığında omzuna hafif bir şekilde vurup onu arkamda bıraktım.

Tekrar bakışlarımı Melek'in bulunduğu tarafa çevirdiğimde yanındaki her kimse onu zorla kolundan tutmaya çalışıyor ve rahatsız ediyordu. Kaşlarımı

içimde yoğunlaşan hislerle çatarken artık bar kısmında durup öylece manzarayı izleyemeyeceğimin farkına vardım.

"Ya bırak! İstemiyorum." Cılız çıkan sesini işittiğimde ise oturduğum tabureden ansızın ayaklanarak onun bulunduğu tarafa doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

"Hadi ama güzelim! Biraz önce öyle demiyordun. Dans et benimle."

Karşısında yavan bir şekilde konuşan uzun boylu, sarışın çocuğu tanımıyordum ama ısrarcı tavırları ve Melek'e uzanan elleriyle çoktan kara listeme girmişti bile.

"Ya bırak artık!" diyerek direten Melek'in sesini bir kez daha işittiğimde bedenimin hangi ara adamın karşısına geçtiğini ve Melek'in kolundan tutarak hangi ara arkama aldığımı hatırlamıyordum.

"Birader, kız istemiyorum dedi. Rahat bırak," diyerek karşımdaki benden uzun boylu çocuğu omuzlarından hafif bir şekilde ittirdiğimde o da aynı şekilde karşılık vererek beni itti.

"Sana ne oğlum! Sen kimsin?" diyerek öfkeyle mırıldandığında yüzümde beliren alaylı gülümsememle ona tekrar yaklaştım. Bir elimle tişörtünün yakasında sanki toz varmış gibi silkelerken -ki daha çok omzuna doğru vuruyordum- yüzümden silinmeyen ifadeyle onu tekrar hafifçe ittim.

"Şu anda ayaklarının üstünde durduğun mekânın sahibi. Eğer bu kızı biraz daha rahatsız edersen seni şuracıkta sikip sonra da kemiklerini kırıp itlerin önüne atacak olan kişi. Ha eğer daha ayrıntılı olmamı istersen küçük bir ön izleme de yapabilirim."

Vurgulayarak söylediklerimle karşımdaki adamın surat ifadesi değiştiğinde, ağır hareketlerle geri çekilmeye başladı. Fakat içimde kalmasın diye ben yine de omzundan daha sert bir şekilde itip ayaklarımın önüne köpek gibi yığılmasını büyük bir keyifle izledim.

"Şimdi siktir git buradan," diye bağırdığımda adam sendeleyerek kalkmaya çalıştı, ben de o sırada giriş kapısında bulunan Aytuğ abiye seslendim.

"Abi bir daha bu piçi mekanımda görmeyeceğim!"

Okan'ın haber vermesiyle Aytuğ abi hızla yanımıza ulaşıp da yerdeki adamı kaldırırken bir elini göğsüne bastırarak beni onayladı. Ona gülümseyerek başımla selam verdiğimde bakışlarımı ise yanımda dikilen ve saçlarını dağıtarak yere gözlerini dikmiş Melek'e çevirdim. Yanına yaklaşıp da korkarak koluna dokunduğumda başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

Yüzünde beliren yorgunlukla koyu kahverengi gözlerini bana diktiğinde onu daha önce hiç böyle görmediğimi anımsadım.

Üzerindeki dar elbise zaten vücut hatlarını iyice belli ederken, alev çıkartacakmış gibi sürdüğü koyu kırmızı rujuyla oldukça iç gıcırdatıcıydı. Yüzündeki makyaj daha öncesinde hiç görmediğim kadar abartılıydı. Koyu kahverengi gözlerine daldığım birkaç saniyede boğulduğumu düşünürken, Okan'ın daha biraz öncesinde söyledikleri aklıma yeni dank etti. *"Neden beni sevmedi?"* diye ortalıkta gezindiğinden bahsetmişti. Evet, Melek'in benim mekanımda bulunduğu bir gerçekti ama asıl sorun şu ki hiç de ummadığım mevzulardan dolayı buradaydı.

Boncuk gibi olan gözlerinin ırmağında kaybolurken daha ben ne olduğunu kavrayamadan kollarını ansızın boynuma dolayarak bana iyice yaklaştı. O aklımdan bir türlü atamadığım leylak kokusunu bu kez daha yakından aldığımda nefesimin kesildiğini düşündüm.

"Yaa İlker! Popoma dokundu o çocuk ama yakışıklıydı. Ama merak etme, sen daha yakışıklısın."

İçki kokan nefesinin beni rahatsız edişini görmezden gelirken, ne kadar içtiğini gerçekten merak ettim çünkü bunlar asla tanıdığım o hırçın kızın söyleyeceği kelimeler değildi. Ki Melek hayatta yakışıklı olduğumu dile getirecek bir insan hiç değildi. Tamamıyla alkolün etkisindeydi. Her şeyi geçtim de hatta o şerefsizin kalçasına dokunmasını bile umursayamadım çünkü beni şaşırtan asıl mevzu...

"Adımı ilk kez doğru söylemen, bu ana mı denk gelecekti?"

Kıkırdamasıyla yüzünde canlı bir ifade belirirken çalan şarkıya aldırmadan kollarını boynumdan çekip olduğu yerde zıplamaya başladı fakat bu hallerini görmek beni rahatsız etmişti. Benim tanıdığım kız bu değildi. Belinden tutarak onu kendime çektiğimde yüzündeki ifade de gram değişiklik olmadı, aksine kollarını boynuma iyice dolayıp dans etmeye devam etmek istedi ama onun bu sarhoş halinden asla faydalanacak değildim.

"Burası çok iyiymiş ya! Hadi dans et benimle," diye mırıldandığında bunu da alkolün etkisiyle istediğini biliyordum. *Daha geçen hafta yüzüme tokadı basıp, 'Benden uzak dur!' diye bağıran kız benimle dans mı etmek istiyordu? Hem de bu kadar yakın temastan? Asla aklım almıyordu.*

"Hayır, sen benimle geliyorsun." Boynumdaki kollarını çekerek doğrudan kolundan tutup sürüklemeye başladığımda ayağındaki topuklu ayakkabılara rağmen direnmeye çalıştı.

"Dans edelim! N'olur!" Küçük çocuklar gibi dudaklarını büzdüğünde ona karşı koyamayacağımın farkındaydım. Basit küçücük bir hareketle bile beni etkisi altına almayı başarıyordu ama yapmayacaktım. Onunla aklı yerindeyken, kendi rızasıyla dans etmeyi tercih ederdim.

"Hayır, seni oturtalım. Gel bakalım," diyerek zorla da olsa onu bar tarafına doğru yürütmeye çalışırken ayağındaki topuklulardan dolayı sürekli sendeliyordu.

"Ne oldu sana böyle?" diyerek merakıma yenilerek sorduğumda aslında ağzından çıkacakları duymak istemiyordum. Okan'ın söylediklerinin doğruluğunu işitmeye henüz hazır değildim. Bir başkası için burada olduğunu bilmek sadece şansımın gerçekten hiç olmayacağının kanıtıydı.

"Ebenin körü oldu," dediğinde dudaklarımdan dökülen kıkırtıya engel olamadım. O kadar sarhoştu ki artık kelimeleri bile yutuyordu. Bir süre duraksadıktan sonra kaşlarını çatarak, "Elinin körü müydü o ya?" diyerek mırıldandığında kahkahamı bastırarak bedenini daha sıkı tutmaya çalıştım.

"Gel Melek, gel."

Bara yaklaşıp da onu boş bir taburenin üstüne zorlu çabalarla oturttuğumda önündeki boş kadehe uzanıp hızla dudaklarına götürdü. Engellemek istediysem de artık çok geçti. Kadehin boş olduğunu kavradığında ise havada sallamaya başladı.

"Pişt! Yakışıklı," diyerek Okan'a seslendiğinde, Okan tereddüt etse de elindekileri bırakarak bize doğru döndü.

"Doldursana şunu." Elindeki boş kadehi havada sallamaya sürdürürken öyle bir hızlı salladı ki kadeh aniden tok bir sesle yere düşüp parçalandı. Okan bir, Melek iki. Sanırım kadeh stoku yapmam gerekecekti. Melek kadehin düştüğü yeri gözleriyle takip ederken aynı zamanda da utancından barmene bakmamaya çalışıyordu. Buranın sahibi olduğumu henüz kavrayamadığı için ise doğrudan benimle konuşuyordu.

"Aaaa kırıldı! Paramparça oldu. Aynı kalbime benzedi. Size borçlandım. Bulaşık mı yıkacağım?" diye fısıldadığında kıkırdayarak bir elini ağzına kapatıp gülümseyişini bastırdı. Onun bu sarhoş, çocuksu hallerini bir elimi yumruk yapıp şakağıma yaslayarak izledim. Belki de bir daha asla şahit olamayacaktım böyle bir manzaraya.

"Abi?" diye seslenen Okan, manzaramı böldüğümde ona dönüp, *'Ne var?'* dercesine baktım ama Melek'i işaret edip de içkiyi doldurup doldurmamak için benden onay istediğini yeni fark ettim.

"Bir meyve kokteyli yap. Zaten içmiş içeceği kadar."

Okan beni onaylayarak hızla meyve kokteylini hazırlamaya başladığında bakışlarımı ondan ayırarak tekrar yanımdaki kıza çevirdim. Saçlarını iyice dağıtmış ve bir elini başına yaslayarak bana bakmaya başlamıştı.

"Sen yine nereden çıktın ya? Niye her yerde karşıma çıkıyorsun? Beni mi takip ediyorsun?" Sorularını ardı ardına sıralarken sadece omuz silkerek onu öylece izlemeye devam ettim. Cevapsız bıraktığım sorularına gözlerini devirdiğinde ise yüzüme yerleşen gülümsemeye engel olamadım.

"Ayrıca," diyerek harfleri ağzında uzatırken oturduğu tabureden doğrulmaya çalışmış ve kalkarak tekrar bana yaklaşmıştı. Sağ elimi tutup da havaya kaldırdığında iyice yüzüne yaklaştırarak gözlerini kıstı. Bileğimde sihirli ellerini gezdirirken o kaşlarını çattı ve bense nefes almayı unutmuş bir şekilde sadece ona baktım.

"Fularım nerede? Ne yaptın fularıma? Doğru söyle. En sevdiğim aksesuardı o benim. Neden aldın ki elimden?" Küçük çocuklar gibi sızlanırken fularına gözüm gibi bakacağımı bir kez daha kendime tembihledim ama asla dile getirmeden, sorularını yine cevapsız bırakarak öylece onu izlemeye devam ettim. Benden bir cevap alamadığında tekrar yerine oturmuş ve başını iki elinin üstüne yaslamıştı. Sesi boğuk çıkıyordu ama yine de dudaklarından dökülenleri işitiyordum.

"Zaten sevdiğim her şey elimden alınıyor. Böyle hayatın var ya ta amına koyayım ben ya!"

Küfür ağzına hiç de yakışmayacak bir şekilde dudaklarından dökülürken kahkahamı bu kez bastıramadım. Gülmeme sinirlenmiş olacaktı ki ansızın başını kaldırıp kaşlarını çatarak baktı bana. Onu böyle izlemenin bana zevk vermemesi gerekirdi ama elimde değildi. Üstelik neden burada olduğunu istemeyerek de olsa hala merak ediyordum. *İstanbul'daki onca mekândan ziyade benim yerimi bulması nasıl bir tesadüf olabilirdi?*

"Ne gülüyorsun be? Ne kadar boktan hissettiğimden haberin var mı?" diye mırıldandığında ses tonu değişmiş, içinde hüznü barındıran bir tınıya dönüşmüştü. İçini çekerken kendimi tuhaf hissetmiş ve yüzümdeki gülümseme ansızın sönmüştü. Düşmemesi için onu tabureye daha düzgün bir şekilde oturturken aslında içimden hiç de gelmeyen o kritik soruyu yönelttim. Belki de duyacaklarım canımı yakacaktı ama bilmem gerektiğini hissediyordum. Melek'i çözebilmem için bu şarttı.

"Ne oldu sana? Ne bu halin?"

Sorduğum soruya karşılık yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirirken burnunu çekmiş ve omuzlarını düşürmüştü. Gözünün önüne düşen saçları

geriye doğru atarken bir elini başına yaslayarak doğrudan bana, gözlerimin içine baktı.

"Hiç. Sadece sevdim. Çok sevdim. Her şeyden, herkesten vazgeçecek, onu herkesten sakınacak kadar çok sevdim ama yine de kaybettim. İstemedi beni. Şans bile vermedi. Denemedi. Elinin tersiyle öylece itti."

Gözlerinden yanağına süzülen damlalara odaklandığımda içimde beliren kor ateş büyük bir yangın yerine döndü. Neden ona ulaşamadığım gerçeği aklıma kazınırken hiçbir şey söyleyemeden, boğazımda oluşan düğümle ona baktım ve dudaklarından dökülecek olan serzenişleri dinledim.

"Neymiş efendim, ben çok iyi bir kızmışım. Neymiş efendim, adım kadar melekmişim. Beni kırarmış da üzermiş de... Bla bla bla... Ulan iyi olmak isteyen kim bu devirde? Ben seninle olmak istiyorum geri zekalı. Sadece sen sev beni istedim. Başkası değil de o sevsin istedim. Yalnızca o olsun istedim. Üzeceksen üz. Ne tava tuva yapıyorsun?"

Gözyaşları daha da hiddetlenirken aklı bir kez daha karışmış olacaktı ki, "Takatuka mıydı o ya? Amaaaaan! Her ne boksa," diye elini havada sallayıp başını bir kez daha kollarına dayayarak tezgâha yaslandı.

Onu izlerken öfkesini de kırgınlığını da sanki ben yaşamışım gibi anlayabiliyordum. Öfkeliydi çünkü kalbi yaralanmıştı. Kırgındı çünkü istenmemişti. Tanıdık geliyordu bu hisler ama savunmasız olduğu o kadar barizdi ki... O kadar masumdu ki insanların kırıldığında değiştiğinden bile habersizdi. Onu defalarca gizlice seyrederken ne kadar hayat dolu, canlı biri olduğuna şahit olmuştum ama şimdi karşımdaki kız koca bir enkazdan ibaretti. *Melek içinde savrulduğu acıyla karşımda elinden oyuncağı alınan bir çocuk değildi. Melek vitrinden o oyuncağa bakıp da asla ulaşamayandı. Tıpkı benim gibi.*

"Niye susuyorsun? Bir şey desene. Gülsene hadi. Dalga geçsene benimle." Suskunluğum onu sinirlendirmiş olacaktı ki başını kaldırıp da o şahit olduğum sert ifadesiyle saldırdı bana.

"Bak, senin ilgilendiğin kız ne halde? Doğru ya... Sen bile benimle ilgileniyorsun. Sahi neden ilgileniyorsun benimle? Seni o kadar istemediğimi söylememe rağmen üstelik neden yapıyorsun bunu?"

Bir anda aramızdaki mesafeyi kapatarak ayağa kalkıp da yüzünü avuçlarımın içine aldığımda ıslak yanaklarını baş parmaklarımla temizledim.

Çünkü o aptal herif haklı. Çünkü adın kadar çok güzelsin, çok temizsin sen. Çünkü o boncuk, küçücük gözlerine birkaç saniye baktığımda benim

*kalbimdeki derin yaralar kabuk bağlıyor. Yok oluyor sanki. Kurak olan bahçelerimde çiçek tohumları fidan olup gün yüzüne çıkıyor. Yeniden hissediyorum ve bu canlılık bana huzur veriyor. Çünkü sana her baktığımda Özdemir Asaf'ın sözleri kalbimde can buluyor: "**Sende gördüğümü görecekler diye ödüm kopuyor."***

"İlker Altan... Sen ne güzel bakıyorsun bana? Neden bu kadar ilgilisin? Ben... Ben hiç anlamıyorum. O beni sevmeye bile tenezzül etmedi. Denemedi bile."

"Aptal, kör herifin tekiymiş," diye fısıldadığımda gülümsedi ama gülümsemesiyle gözlerindeki yaşlar bu kez parmaklarıma doğru süzülmeye başladı.

"Öyle ama neye yarar ki? Biliyor musun? Bir şeyi ne kadar çok istersen ulaşması da o kadar zor olurmuş. Olmuyormuş bak. Şarkıda bile ne diyor? Bir melek vardı, aşkı fısıldardı. Bir Melek vardı evet ama bu kez aşkı fısıldayamadı."

Kan çanağına dönmüş gözlerinde derin bir acı vardı. Benim asla kaldıramayacağım, asla baş edemeyeceğim büyük bir acı. *Bir başkasını böylesine severken, onun yüreğine nasıl girebilirdim ki?*

"Melek..." Adı dudaklarımdan fısıltı şeklinde dökülürken gözyaşları daha da arttı. Yüzünde gezinen ellerimden birini tutup doğrudan yüreğine bastırdığında yutkunmanın, acı çekmenin ne demek olduğunu o an daha iyi anladım.

"Benim canım çok yanıyor İlker. Bak, burası çok ağrıyor. Dayanamıyorum."

Elimin altında atan kalbi bir başkasına aitti ve ben bunun gerçeğiyle o kalbe dokunmayı daha fazla kaldıramazdım. Elimi hızla tutmuş olduğu yüreğinden çekerken Okan'a seslenip, "Kokteyli iptal et," dedim. Böyle olmazdı. Bu şekilde kendini daha fazla bitirmesine izin veremezdim.

Geri çekilişimle Melek başını tekrar tezgâha yaslarken ona ait çanta ve ceketini bulup getirmesi için Okan'dan rica ettim. Aynı zamanda da Aytuğ abiye arabamı mekânın arka kapısına getirmesini söyledim. Burada sabahlamaması için onu evine bırakacaktım.

Okan, Melek'e ait ceket ve çantayı bulup getirdiği sırada, Aytuğ abi de arabamın anahtarlarıyla birlikte yanıma gelmişti. Buraya ait sevdiğim durumlardan birisi de kimselerin pek bilmediği bir arka çıkış kapısı olmasıydı. Çoğu zaman etrafta magazinciler dolandığında arka kapıyı tercih ederek etraftan tüyüyordum. Bu gece de aynısını yapacaktım. Kimseye

Melek'le poz verip, onu böylesine küçük düşürücü bir olayla ifşalayacak değildim.

"Hadi güzelim, seni evine bırakayım," diyerek Okan'ın elime bırakmış olduğu ceketiyle ona yaklaştığımda omuz silkerek beni itti.

"Bırak! Gitmeyeceğim hiçbir yere. Daha da çok içmek istiyorum. Hep ağlamak geliyor içimden ama gözlerim artık çok ağrıyor. Ağlarken içi yanıyor sanki ama kendime engel olamıyorum. Göz kapaklarım kapalıyken bile sadece ağlamak istiyorum."

"Bu şekilde kendini yeme izin vermeyeceğim," diyerek oldukça emrivaki bir şekilde konuştuğumda başını kaldırıp gözlerimin içine öfkeyle baktı. *İşte aradığım, özlediğim Melek buydu.*

"Ya sana soran kim? Evimi bile bilmiyorsun. Nereye bırakacaksın beni?"

"Bulurum," diyerek diretip, daha fazla dayanamadığımdan onu hızla ayağa kaldırıp üzerine zorla da olsa ceketini geçirdim. Çocuklar gibi sızlanırken uslu durması için çaba sarf etmek zorunda kaldım.

"Ya gelmek istemiyorum bırak!" diye bağırıp omuzlarımdan ittiğinde başka çarem olmayarak eğildim ve kalçasından tutarak onu sırtıma aldım. Ağır değildi, aksine çok zayıf olduğu için zorluk çekmiyordum ama sırtıma geçirdiği yumruklar biraz olsun canımı acıtmıyor değildi.

"Ya İlker! İndir beni!" diye bağırdıysa da onu duymazdan gelerek arka kapıya doğru kimselere görünmeden ilerlemeye başladım.

Şükürler olsun ki kulüp bu gece çok kalabalık değildi. İçeride olan kişiler ise çoktan dans etmeye kendini kaptırdıklarından benim varlığımdan bile habersizlerdi. Sadece benimle birlikte dışarı çıkan Aytuğ abi ve Okan'ın gizli kıkırdamalarına maruz kalıyordum ama onları da duymazdan gelecek kadar meşguldüm. Malum Melek sırtıma öyle bir vuruyordu ki ayakta düzgün hareket edebilmek için zor direniyordum. Sonunda dışarı çıktığımızda etrafta birkaç kişi dışında kimseyi görmemiştim. Arka, dar sokaklardan biriydi. Aytuğ abinin arabamı bıraktığı yere ilerleyip de Melek'i sonunda yere indirdiğimde üzerimden değil de sırtıma geçirdiği yumruklardan büyük bir yük kalkmıştı.

Okan ona ait çantayı arka koltuğa bırakırken ben de kolundan tutarak zorla da olsa onu bindirmeyi başarmıştım. Direksiyon koltuğuna geçip de arabayı inmesine karşılık anında kilitlerken Melek'in tarafında kalan pencereyi otomatik tuşlara basarak açtım ve bu durumun aramızda kalması için Okan'la Aytuğ abiyi uyardım. Onların sözünü aldıktan sonra ise kulübe

tekrar gidebileceklerini söyledim. Onların gidişiyle motoru çalıştırdığımda Melek'in söylenmeleri ise hala devam ediyordu.

"Arabana kusarım valla," diye tehdidini savururken buna gerçekten maruz kalabileceğimi biliyordum ama umurumda değildi. Şu an tek istediğim onu sağ salim evine bırakmaktı.

"Canın sağ olsun senin," dediğimde bana gözlerini kırpıştırarak, hayretle baktı. *Eh, kimse Auid R8 gibi bir arabaya kusulmasını göze alamazdı.*

"Ama çok güzel araba ya! Kusmaya kıyamam ki şimdi ben buna," dediğinde kıkırdayarak başımı sağa sola salladım. Onun bu gel git hallerine gülmemek elimde değildi ama yapmam gereken daha önemli bir şey olduğundan direkt telefonuma sarıldım.

"Biliyor musun? Ben çocukken bayılırdım spor arabalara, yarışlara. Gerçi hala çok seviyorum. Böyle heyecanla izlerim. Bunu da sana niye anlatıyorsam artık?"

Ona dair bir gerçeği bana sarhoşluğun etkisiyle de olsa anlatırken kendimi tekrar onu izlerken buldum. Amacımdan çoktan saparak telefon elimde asılı kalırken birkaç dakika boyunca onun gözlerini yumruk yaptığı elleriyle ovuşturmasını izledim. Gözlerini kısarak dikiz aynasına odaklandığında ağzı iyice açılarak oraya doğru uzanmaya çalıştı.

"Aaaa fularım! Canım fularım. Seni nasıl özledim bir bilsen," diye mırıldanırken bu vaziyette nasıl oldu da onu fularını hatırladı, hayretler içerisindeydim. Elini uzatıp da fuları bağladığım yerden almaya çalıştığında yaramazlık yapmış gibi eline vurdum.

"Dokunma ona. Senin değil o," dediğimde kaşlarını iyice çatarak daha da yaklaştı.

"Ne demek senin değil ya? Bak, siyah beyaz işte. Benim bu," diye itiraz ederken başımı hayır anlamında salladım. *Boynundan çekip de aldığım günden beri o fular yalnızca bana aitti.*

"Hayır, senin değil."

"Ama benimkine çok benziyor. Benim bu," diyerek bir kez daha uzanmaya yeltendiğinde telefonumu bir kenara bırakarak ona yaklaştım ve omuzlarından tutup oturduğu koltuğa iyice yaslayarak kemerini bağladım.

"Değil dedim." Kemerini bağlarken oldukça tok bir ses tonu kullandığımda umursamayan bir ifadeyle başını cama yasladı.

"Tamam, benim değil. O da benim değil. Anladık."

Konuyu yine hatırlamak istemediğim o gerçeğe getirirken gözlerimi devirdim. Kim olduğunu bile bilmediğim bir adam bu kıza bunları

yaşatacak kadar ağır bir acı çektirirken nefretle doldum. Kimseye kolay kolay kin beslemezdim ama hislerimi yeniden hayata döndüren bu kıza bunu yaşattığı için onu öldüresiye dövmek istiyordum. Fakat şimdilik bunları düşünemezdim. Asıl amacım Melek'in kuzeni Eda'ya ulaşmaktı. Onunla yaşadığını Derya'nın ağzından kaçırmasıyla öğrenmiştim ve Eda'ya ulaşmam yalnızca Berkay'dan geçiyordu.

Bıraktığım telefonu yeniden ellerimin arasına alırken rehberden Berkay'ın numarasını bulup arama tuşuna bastım. Bir ara o kızı dilinden düşürmediği olmuştu ve hatta peşine düşeceğini söylemişti ama kızın nişanlı olduğunu öğrenince geri çekilmek zorunda kalmıştı. İki kez çaldıktan sonra arkadan gelen müzik sesleriyle telefonu açtığında hiç hâl hatır sormadan doğrudan konuya giriş yaptım.

"Berkay, bana işletmeden Eda Tekin'in numarasını bul," derken kemerimi bağlamak ve arabayı artık kullanmak için telefonu hoparlöre alıp tutucuya yerleştirdim.

"Lan o kız nişanlı nişanlı!" diye bağırdığında derin bir nefes alarak gözlerimi devirdim. Aklı sadece bacak arasına çalıştığından ancak böyle karşılık verebilirdi zaten.

"Evet ya! Kuzenim nişanlı benim! Ne yapacaksın sen onun numarasını? Saçını başını yolarım valla senin."

Daha iki düzgün laf edemeden Melek gözlerini iyice açarak kemerine bile aldırmadan ellerini doğrudan kıvırcık saçlarıma doladığında neredeyse direksiyon hakimiyetimi kaybediyordum.

"Kızım ne yapıyorsun?" diye bağırdığımda kendini aniden geri çekti.

"İçimde kalmasın. Sürekli sinirimi bozduğun için çekmek istedim," dediğinde yüzüme yerleşen sinsi bir gülümsemeyle dudaklarımı ıslattım. Muhtemelen söyleyeceklerimi yarın sabah zaten hatırlamayacaktı.

"Söz veriyorum, başka bir zaman başka bir durumun içinde zevkle çekersin," diye fısıldadığımda iyice utanarak geri çekildi ve tekrar başını pencereye yasladı.

"Lan o ses ne?" diyen Berkay'ın varlığını yeniden konuşmasıyla hatırladım. Arabayı yavaşça kullanmaya devam ederken tekrar konuya dönmeye çalıştım.

"Boş ver şimdi sesi falan. Bir işim düştü. Lazım bana o kız."

"Ama çok güzel kız lan. Valla bir içim su. Nişanlısı yaşadı."

"Ulan Berkay! Kızın numarasını gönder çabuk valla başlayacağım şimdi güzeline, çirkinine. Şutlayacağım seni masal alemine."

"Off tamam be atıyorum!" dediğinde afallayarak ekrana baktım.

"Var mıydı lan?"

"Eh, herhalde abi. Üniversitenin tüm güzel kızlarını stalkladığımı unutuyorsun sanırım," dediğinde kaşlarımı iyice çatarak telefonu tekrar elime aldım.

"Şu numarayı gönder çabuk," diyerek telefonu aniden suratına kapattığımda aklıma ilişen kuşkuyla gözlerimi kıstım.

Berkay gerçekten üniversitenin tüm güzel kızlarını merceği altına alırdı. *Ulan, bu Melek'i de araştırmış mıdır acaba? Hayda! Gel, bir de buradan yak.*

Aklımda oluşan kuşkuları da şimdilik bir kenara bırakırken Berkay'ın gönderdiği numarayı derhal aramaya koyuldum. Sanki aramamı bekliyormuş gibi telefon aniden açıldığında uzatmadan konuya giriş yaptım.

"Eda Tekin'le mi görüşüyorum?"

"Evet, benim de sen kimsin?" Sesi daha çok endişeli çıkarken korkusunun asıl sebebinin yanımda oturan kişiden kaynaklı olduğunu varsayıyordum.

"Eda, benim İlker. Melek benim yanımda. Ev adresini konum at da onu bırakayım."

"Kuzenimin senin yanında ne işi var?" diye bağırdığında ikinci bir uzatma vakası yaşamak istemediğimden Eda'dan daha sert çıkıştım.

"Bunu gelince konuşuruz Eda. Konum at, kapatıyorum."

Telefonu daha fazla oyalanmadan yüzüne kapattıktan sonra birkaç saniye geçmemişti ki konum bana WhatsApp üzerinden atılmıştı. Taksim'deki bir dar sokağı gösteren konumu açıp da telefonumu da tekrar tutucuya yerleştirdikten sonra dar sokaktan çıkarak hızlanmaya başladım.

Yol boyunca Melek'in yorgunluktan sızacağını düşünürken büyük bir yanılgıya uğramıştım. Yaptığı tek şey arabanın içinde bağıra çağıra Model'in *'Bir Melek Vardı'* şarkısını söylemek olmuştu. Aslında sesi oldukça güzeldi ama sarhoş olduğu için sadece ne yaptığını ve ne söylediğini bilmiyordu. Hatta bir ara bana arabanın tavanını açmamı bile söylemişti ama böyle bir çılgınlığı kıçımın donduğu bu soğuk havada asla yapmayacaktım.

Eda'nın atmış olduğu konuma sonunda vardığımızda Melek'e ait olan çantayı elime alıp zorla onu koltuktan indirdim. Hala şarkı söylerken yavaş adımlarla binaya girmiş ve merdivenleri zorlu çabalarla tırmanmaya başlamıştık. İkinci kata ulaşırken sesini iyice yükseltmiş ve elimi ağzına götürüp onu susturmak istediysem de ısırarak karşılık vermişti. Pes ederek

sonunda ikinci kata ulaştığımızda Eda'yı kapı eşiğine yaslanarak kolları göğsünde birleştirmiş bir şekilde üzerindeki pijamalarla bizi beklerken gördüm. Melek'in perişan halini fark ettiğinde ise koridorda hızla yanımıza yaklaşmış ve bir kolundan da o tutmaya başlamıştı.

"Ağladım delice! Elimde boş bir şişe! Kutladım bu gece sarılmanı başka kollara! Yapayalnız bir çare..."

Melek nakaratları başa sararak tekrar tekrar aynı dizeleri bağırarak mırıldanırken bu kez de karşı daireden bir kapı sesi duyulmuştu. Dönüp de açılan kapı tarafına baktığımda başındaki eşarbı düzelten orta yaşlı bir teyze bizi şaşkınlıkla izliyordu.

"Nermin teyze ne bakıyorsun ya? Girsene içeri," diyerek Eda doğrudan kadına tısladığında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Bence biz içeri girsek daha iyi olur," dediğim aynı öfkeli bakışları bu kez bana doğrulttu ama umursamadım.

Tanımadığım teyze oldukça ayıplayan bakışlarla cık cıklayarak tekrar eve girip de kapıyı kapattığı esnada Eda'yla ben de Melek'i onlara ait olan dairenin içine girdirdik. Kapıyı kapatarak arkamızda bırakırken Eda'nın söylenmelerinden öfkesini ve kuzeni için nasıl korktuğunu görebiliyordum. Eğer Alina'nın da başına böyle bir şey gelseydi ben de deliye dönerdim.

Uzun bir koridoru geçtikten sonra oturma odası olarak düşündüğüm bir salona girdiğimizde canının yanıp yanmayacağını umursamadan Melek'i koltuğa atıp hızla karşısına geçti.

"Ne dedim sana ben? Ha! Ne dedim? Bensiz bir yere gitme, dedim. Kendine bir şey yapma, dedim. Niye dinlemiyorsun beni Melek? Değer mi zannediyorsun o şerefsiz için?"

Eda'nın bağırışları evi inletirken koltukta bulunan Melek doğrulmaya çalışarak gözlerinin içine baktı. Dudakları aşağıya doğru sarkarken bunun nasıl sonuçlanacağını tahmin etmek zor değildi.

"Niye sevmedi beni Eda? Niye denemedi? Niye istemedi? Niye? Niye? Niye?"

Feryatları boğazından haykırırcasına koparken, hıçkırıklarını durduramıyordu. Oturduğu koltukta bacaklarını iyice kendine çekerken bir yandan da sanki daha da çok kendine zarar vermek istiyordu. Göz yaşları ırmak misali yanaklarına boşalırken bu kez tutup saçlarını çekiştirmeye ve hatta başına vurmaya başlamıştı. *Kahretsin! Kriz geçiriyordu!*

Uzanıp ona yardım etmek istiyordum ama bir tarafım acısını akıtmasını ve bundan kurtulması gerektiğini fısıldıyordu. Ben hareket edemiyordum

belki ama Eda dayanamamış olmalıydı ki yanına ulaşıp başına vurduğu elleri tutup hızla uzaklaştırdı. Yüzünü avuçlarken saçlarını okşamaya başladı.

"Bana bak Melek! Bana bak!" diye bağırdığında Melek zorla da olsa ona bakmayı başarmıştı.

"Kendine gel artık! Anlıyor musun? Kendine gel! Sevmiyorsa sevmiyor. Tamam mı? Kimse kimseyi sevmek zorunda değil. Kimse kimseyi istemek zorunda değil."

Eda'nın vurguladığı gerçekler benim bile canımı sıkarken ona böyle yardımcı olamayacağının gayet farkındaydım. Öylece izlemek yerine artık müdahale etmeye başladım.

"Gerçekten böyle mi yardımcı olacaksın?"

"Sen karışma!" diyerek bu kez de bana doğru tısladığında ne yapmam gerektiğini bilemedim. O, Melek'in kuzeniydi. Benden daha çok söz hakkına sahipti. Bense onun arkadaşı bile değildim.

"Eda... Ama niye denemedi?"

"Melek yeter."

"Ama niye ya? Niye? Niye?"

Melek'in perişanlığı geçen her saniyede daha da artarken tekrar asılmak istemişti saçlarına ama Eda daha fazla sabredemediğinden olsa gerek, *"Yeter artık!"* diye bağırıp oldukça sert, yankı uyandıracak bir tokadı Melek'in suratına geçirmişti. Bunu isteyerek yapmadığını biliyordum. Onu kendine getirmek için çabalıyordu ama böyle olmazdı. Melek'in başı geriye düşüp de yüzündeki kızarıklık ortaya çıkarken bende kayışlar koparak ona doğru ilerledim. Daha fazla onun yıkılmış halini izleyecek değildim.

"Kızı ne hale getirdiğinin farkında mısın? Çekil kenara!" diye bağırdığımda uzanıp bacaklarından ve belinden tutarak Melek'i kucağıma aldım. Başı yorgunluğundan olsa gerek boynuma düşerken dönüp pişmanlıkla ayakta dikilen Eda'ya seslendim.

"Odası nerede?" Cevap vermeyip öylece yüzüme boş ifadelerle baktığında bu kez sesimi yükselterek tekrar sordum.

"Eda odası nerede?"

"Bak, eğer kuzenime bir şey yaparsan..."

"Sence ona bir şey yapmak isteseydim buraya mı getirirdim? Mantıklı düşün biraz. Yatıracağım kızı," diyerek artık sabrımın taştığını oldukça keskin bir şekilde belirttiğimde başını öne eğerek bu kez cevapsız bırakmadı beni.

"Koridorun sonunda, sağdaki kapı."

Eda'nın söylediği yere doğru gitmek için salondan çıkıp da koridorda ilerlemeye başladığımda boynumdaki nefes beni hazırlıksız yakaladı. Gözlerini iyice kapatarak içini çekerken kapalı kapıyı açması için arkamdan gelen Eda'ya kapı kolunu işaret ettim. Tereddüt etmiş olsa da kapıyı açtığında yavaş bir şekilde ona ait olan odaya girdim. Odayı inceleme gereği duymadan ortadaki büyük, geniş yatağa doğru ilerleyip canını yakmak istemeden narince onu yatağa bıraktım. Yatağın üstündeki diğer kıyafetleri alıp boş bulduğum bir yere atarken yorganı üzerine doğru çektim. Üşüdüğü için yorganı üstüne bastırırken saçlarını okşayarak bizi izleyen Eda'ya döndüm. Tam odadan çıkmak için hareket edeceğim sırada elime dolanan teniyle olduğum yerde kalakaldım sanki.

"Gitme," diye mırıldanan mahmur sesine odaklanırken bedenim ise elinin elime değmesiyle sanki olduğum yere mıhlanmıştı. Eda'yla göz göze geldiğimde neler olduğunu ikimiz de anlamıyorduk ama o hızla odadan çıkıp beni onunla yalnız bırakmayı tercih etmişti.

Tekrar Melek'e dönüp de eğilirken aldığı nefese şükrettim. Bana *gitme* demediğini biliyordum ama istesem de zaten gidemezdim. Onu bu halde öylece bırakamazdım. Bu gece benim yerime gelmesi sadece tesadüf değil, aynı zamanda şanstı. Yoksa şu anda belki de hiç istemediği bir adamın kollarının arasında olabilirdi. Aklımda beliren düşüncelerle midem bulanırken Eda'yla konuşmak üzere odadan çıktım. Zaten bu gece gitmek gibi bir niyetim yoktu ama en azından bazı şeyleri açıklığa kavuşturmalıydım.

Odasından çıkıp da tekrar oturma odasına ulaştığımda Eda'yı koltukların birinde oturmuş başını ellerinin arasına almış bir şekilde buldum. Kuzenine vurduğu için pişman olduğu her halinden belli oluyordu. Yanına yaklaşıp da ayağımdaki ayakkabıları bir kenara çıkararak boş bulduğum çift kişilik koltuğa oturduğumda başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Gözlerindeki merak ve endişe yüzündeki korkudan belli oluyordu.

"Nasıl buldun onu?"

"Bulmadım, benim mekandaydı," diye açıklama yaptığımda anladığını belirtircesine başını salladı.

"Biraz önce çıkıştığım için üzgünüm. Söz konusu Melek olunca kendimi kaybediyorum. O bana emanet," diyerek mırıldandığında bu kez ben onu anladığımı belirten bakışlar gönderdim yüzümdeki tebessümle.

"Anlıyorum, sorun değil. Benim de böyle deli kuzenlerim var." Aklıma Alina'nın yaptığı çılgınlıklar gelince yüzümdeki tebessüm gülümsemeye dönüştü. Onu da tıpkı annem gibi çok özlemiştim fakat şimdi aklımı dolduran daha derin mevzular vardı. Melek'e aslında ne olduğunu yalnızca Eda'dan öğrenebilirdim.

"Ne oldu Eda? Ona ne oldu? Onu bulduğumda çok sarhoştu. Bir şeyler anlattı ama anlayamadım ya da anlamak istemediğimden sadece yalan olmasını diledim."

Merakıma karşılık Eda omuzlarını düşürürken yüzünde beliren gülümseme içten değildi, sadece acınasıydı. Melek'in durumunun düşündüğümden de vahim olduğunun bir kanıtıydı.

"Aptal bir aşık işte. Yıllarca birini sevdi. Yani benim gözümden takıntıdan ibaretti ama onun gözünde hayatının aşkıydı. Çok sevdi ve sevdiği için de bu şehre taşındı. Ailesiyle yurt dışına çıkmayı reddetti. Her şeyi bir kenara bırakıp yalnızca umutsuz bir aşka tutundu. İşte durum bundan ibaret."

O adamla, Melek'e bu acıyı çektiren adamla aynı şehirde olmak bile avucumun kaşınmasına neden olmuştu. *Benim herkesten saklamak istediğim kıza nasıl oluyor da böyle bir acı yüklüyordu?*

"Onu bu hale getiren neydi peki?" diyerek asıl soruyu yönelttiğimde duyacaklarıma kendimi hazırlamak istedim ama ne kadar hazır olduğum konusunda emin değildim.

"Sence ne olmuş olabilir? Adama açıldı ve reddedildi. Şimdi de cefasını çekiyor. Bunca yılın acısını dışarı vuruyor."

"Kim? Kimdi o şerefsiz?" diyerek burnumdan soluduğumda yüzünde beliren gülümsemeyle başını sağa sola salladı.

"Tanımazsın." O pisliğin kim olduğunu bana söylemeyeceğini tahmin etmem gerekirdi. Kuzenine gerçekten bağlıydı ama o gülümseyişin altında söylediği kelimenin pek doğru olmadığını düşünüyordum. Sanki adam tanıdığım biri çıkacakmışçasına korkuyordum.

"Her şeyi geçtim de sen kuzenimden ne istiyorsun İlker? Neden onun etrafındasın? Neden bu gece onu kendi haline bırakmak yerine buraya getirdin?"

Aramızda oluşan derin sessizliği iğneleyici lafları sonlandırırken yere eğmiş olduğum başımı kaldırarak ona çevirdim. Derin bir nefes çekerken omuzlarımı düşürüp öylece konuyu kapatmak istemedim.

"İnsanlık görevimi yaptım."

"Yemezler."

Eda'nın oldukça zeki ve kurnaz bir kız olduğu gözlerinden anlaşılıyordu ve ben ona asıl açıklamayı yapana dek de peşimi kolay kolay bırakmazdı. Bu yüzden kaçmak istemedim. Zaten ne hissettiğimin farkındaydım. Bunu dile getirmekten sakınmıyordum.

"Pekâlâ, hakkımda çok fazla şey duyduğundan eminim ama gerçek bir cevap istiyorsun, biliyorum. Ondan hoşlanıyorum Eda. Ondan çok hoşlanıyorum."

İlk defa bu gerçeği dile getirirken Melek'in üzerimde nasıl büyük bir etkisi olduğunun dar farkına varıyordum. Beni her ittiğinden ona daha çok çekilmiş ve bu duygudan kolay kolay kendimi kurtaramamıştım.

Söylediklerim Eda'nın kaşlarının iyice çatılmasına sebep olurken oturduğu koltuktan kalkıp karşıma dikildi. Bana hiç de inanmayan bakışlarını gönderirken bu konuşmanın nereye varacağını tahmin edemiyordum.

"Kimi kandırıyorsun sen? Karşında çocuk mu var zannediyorsun? Sen mi birinden hoşlanacaksın? Kimlerle neler yaptığınızı görüyoruz, biliyoruz, okuyoruz. O yüzden hiç boş yapma bana."

Sosyal medyanın üzerimizdeki etkilerinden biri de buydu işte. İnsanlar gördükleriyle karşısındaki insanı tanıdığını düşünüyordu ama buz dağının altında yatan asıl gerçeklerden de habersizlerdi. Eda da gördüğü ve okuduğu şeylerle karşımda duygularımın yalan olduğunu dile getiriyordu ama eminim olduğum tek şey hislerimdi.

"Ne düşündüğünü az çok tahmin edebiliyorum Eda ama benim için Melek çok farklı. O benim içimde kopan bir parçayı yeniden hayata döndürdü ve ben bundan öylece vazgeçmek istemiyorum."

"Onun derin yaraları var İlker ve o yaraları kalbi zaten kırık olan bir adam iyileştiremez. Sen kapatamazsın Melek'in acılarını. Ona ilaç olamazsın. Onun kalbini kazanamazsın. Kimseyi istemez bu saatten sonra, ki özellikle seni hiç istemez."

Eda'nın kurduğu her bir cümle beni daha da afallatırken vazgeçmek gibi bir niyetim yoktu. Evet, Melek kalbi kırık bir kızdı. Evet, Melek'in de acıları vardı ama o yükü üzerinden biri almaya yeltenmese altında ezilip kendini kaybederdi ve ben o yükü öylece omuzlanmasına izin vermeyecektim. Bir başkasını seviyor olabilirdi ama bu onun için savaşmayacağım anlamına da gelmiyordu.

"Oradan bakıldığında, savaşmadan yenilgiyi kabullenen birine mi benziyorum?" diyerek başımı dik tutup da Eda'ya karşı geldiğimde kaşlarını havaya kaldırarak kollarını göğsünde birleştirdi. Tırnaklarını yüzüme batırmamak için kendini zor tutar gibi bir hali vardı.

"O senin kullanacağın bir oyuncak değil," diyerek bir kez daha tısladığında daha fazla dayanamayarak ayağa kalkıp karşısına geçtim. Melek'i kullanacağımdan korkuyordu ama onu kullanmak isteseydim Melek zaten şu an burada olmazdı ve bunu dile sesli getirmekten çekinmeyecektim.

"Eğer böyle düşünseydim inan bana Melek şu anda yatağında değil ya benim ya da başka bir adamın kollarının arasında çok başka bir pozisyonda olurdu."

Söylediklerime karşılık kaşları iyice çatılırken koluma doğru oldukça sert bir darbe indirdi. Kan mı çekiyordur, bilinmez ama hem Melek'in hem de Eda'nın eli bayağı ağırdı.

"Lan! Mahvederim seni," diyerek bir kez daha koluma vurmaya yeltendiğinde geri çekilerek ondan kaçtım.

"Şansımı denemekten ne çıkar?"

"Sen zararlı çıkarsın İlker," dediğinde omuzlarımı düşürüp tekrar boş koltuğa oturdum. Bu bir kez başıma gelmişti ama o zaman kolayca geri çekilmişti. Fakat bu defa sonuna kadar gitmek, savaşmak istiyordum. *Her ne kadar rakibimin kim olduğunu bilmesem de...*

"Sorun değil. Melek için değer," diye fısıldadığımda bu kez öfkeyle bakmadı bana, aksine samimiyetime artık inanmaya başlamış gibiydi.

"İyi şanslar o zaman. Kapının yolunu biliyorsun," diyerek arkasını dönüp de salondan çıkmaya yeltendiğimde ona küçük bir durumu henüz söylemediğimi fark ettim.

"Gitmiyorum."

"Ne?"

"Duydun işte. Onun iyi olduğunu görmeden hiçbir yere gitmeyeceğim Eda."

"İlker, bak benim sabrımı zorlama!" Bu kez doğrudan üzerime doğru yürüyüp de işaret parmağını suratıma doğru salladığında omuz silkerek iyice oturduğum koltuğa yerleştim.

"Sen de nefesini boşa tüketme. Hiçbir yere adım atmıyorum," diyerek oldukça kendimden emin bir şekilde konuştuğumda omuzlarını düşürüp başını onaylayarak sallayıp geriye çekildi. *Şükürler olsun!*

"Madem burada kalacaksın, benim için bir iyilik yapar mısın?" Tüm ciddiyetiyle sorduğunda yerleştiğim koltuktan ayaklanarak karşısına geçtim. Önemli bir şey olmalıydı ki benden yardım istiyordu.

"Elimden gelirse elbette."

"Sabah nişanlım Ahmet'le bir yere erkenden gitmemiz gerekiyor ve ben Melek'i tekrar bu halde görmek istemiyorum. Madem ondan hoşlanıyorsun, madem bunu diretiyorsun o zaman önce benim güvenimi kazan. Ona göz kulak olur musun?"

Eda'nın sabah evde olmayacağı gerçeği benim Melek'le baş başa olacağım anlamına geliyordu ve madem onun güvenini kazanmam önemli bir şeydi bu fırsatı asla geri tepmeyecektim. Üstelik Melek sabah uyanıp da beni karşısında gördüğünde ne tepki vereceğini büyük bir keyifle izlemek istiyordum. Muhtemelen çıldıracak, deliye dönecekti ama bu bile içimdeki yaramaz çocuğu harekete geçiriyordu. Elime harika bir fırsat geçmişken tabii ki de bunu sonuna kadar kullanacaktım.

"Merak etme, ona gözümden bile iyi bakarım," dediğimde başını sallayarak tebessüm etti.

"Teşekkür ederim. İyi geceler," diyerek arkasını dönüp de oturma odasından çıkmak üzere harekete geçtiğinde tekrar ismimi seslenmesiyle ona baktım.

"İlker?"

"Evet?"

"Sağ ol."

Eda'nın yanımdan gitmesiyle bir süre daha öylece boş odada etrafı incelerken geniş, benimkini anımsatan bir daireleri olduğunu fark ettim. Oturma odasında büyük bir yemek masası yer alırken diğer kısımda ise televizyon ve koltuklar bulunuyordu.

Bir müddet pencere kenarında sessiz Taksim sokağını izledikten sonra Eda'nın uyuduğunu düşünerek oturma odasından çıkıp Melek'in odasına doğru ilerledim. Kapı kolunu oldukça yavaş bir şekilde indirip de odaya girdiğimde onun yorganın altında iyice büzüşerek uyuduğunu gördüm. Kapıyı gıcırdatmadan kapatırken odanın çok sıcak olmasından dolayı üzerimdeki kazağı çıkarıp çalışma masasının yanında bulunan boş sandalyenin üzerine bıraktım. Üzerimdeki ince, uzun gömlekle odasını gezinirken çalışma masasında ona ait bir lise mezuniyet resmine rastladım. Uzanıp da çerçeveyi ellerimin arasına aldığımda aynı resmin Instagram'da olduğunu da hatırladım. Yanında bulunan kişiler anne ve babası olmalıydı.

Yüzüme yerleşen tebessümle Melek'in belli belirsiz gamzesini okşarken çerçeveyi tekrar yerine bıraktım.

Odasında usulca gezinirken dağınıklığı dikkatimi çekti ama bu dağınıklığının nedenini ise yaşadığı hayal kırıklığına verdim. Ona doğru yavaşça yaklaştığımda cebimdeki telefonu çıkararak yatağının yanındaki komodinin üstüne bırakmak istedim ama komodindeki küller daha çok ilgimi çekti. Uzanıp da küllere dokunurken halıdaki küçük yanık izi ise bu küllerin aslında bir kâğıt ya da resim parçasına ait olduğunu söylüyordu. *O adama dair bir anıya...*

Canını böylesine yakmış bir adamın acısını nasıl unutturabilirdim? Bilmiyordum ama tek istediğim o adam için bir daha böylesine ağlamamasıydı. Muhtemelen yarın sabah uyandığında bana çok kızacak, bağırıp çağıracaktı ama umurumda değildi. Bu gece onu sarılmak, acısını hafifletmek istiyordum.

Yorganı hafifçe kaldırıp da üzerimdeki gömlek ve pantolonla yanına yerleştiğimde ansızın göğsüme sokulan başıyla gerildim. *"Neden?"* diyerek fısıldadığında onu uykunun konuşturduğunu biliyordum ama kollarımı bedenine sarmalayarak onu kendime daha da çok çektim. Kokusu uyuşturucu bir ilaç gibi burnumu delip geçerken saçlarındaki, boynundaki o kendine has nefesi bir kez daha içime çektim. Nefesi göğsümü okşayarak kendini daha da çok hissettirirken duymayacağını bilsem de başımı kulağına yaslayarak fısıldadım.

"Benim felaketim olacaksın, Melek Güçlü."

13.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

13.BÖLÜM

Tüm bedenimin ama en çok da başımın büyük bir acıyla kıvrandığını hissederek, boğazımdaki o berbat kokuyla göz kapaklarımı aralamak için neredeyse can çekişiyordum. Başım öyle bir şekilde zonkluyordu ki bu ağrıyla nasıl uyuyabildiğimi hâlâ hatırlayamıyordum. Ruhum bitap bir şekilde yorgun düşmüşken dün geceye dair hiçbir saniye zihnimde belirmiyordu. Gözlerimi yavaşça aralamaya çalıştım ama hissettiğim o sızı bile bedenimdeki halsizliğin bayağı yoğun olduğunun habercisiydi.

Dağılmış olan saçlarımı bir elimle iyice dağıtırken, dudaklarımın kenarına akan salyaları diğer elimin tersiyle temizlemeye çalıştım. *Hep böyle olurdu.* Ne zaman içkiyi ya da içecekleri çok kaçırsam sabaha yastığımda bir izle uyanırdım. Henüz uyanmaya hazır olmadığımı fark ettiğimde sarıp sarmaladığım yastığın dokusuna daha çok tutunmaya ve bırakmamaya çalıştım ama bu sabah yastığımın pek de yumuşak olmadığını anladım. Yüzümü iyice buruşturarak bir elimi yastığın dokusunda gezindirmeyi sürdürürken, parmaklarımın ucuna değen düğmeyle göz kapaklarım artık iyice aralanarak açıldı. Başımı hafifçe ve büyük bir korkuyla yukarı kaldırdığımda göreceğim manzaranın kıvırcık saçlı genç bir adama ait olacağını hayal dahi etmemiştim.

"Edaaaaaaaa!"

Tiz çığlığım değil tüm odayı, evde bile büyük yankı uyandırırken gördüğüm manzaraya karşılık yataktan fırladığım gibi çıkmaya çalıştım ama bu davranışım öyle ani olmuştu ki sendeleyerek geriye doğru gidip kendimi yere kapaklanırken bulmuştum. Üzerimdeki dünden kalma elbisenin kısalığını bile umursamayarak yerde gördüğüm ev terliklerinden birini kaptığım gibi bir kez daha bağırdım.

"Edaaaaaaa!"

Fakat Eda'ya dair hiçbir izi yakınlarımda göremedim. Sanki hiç tuhaf bir durum yokmuş gibi yatağımdaki kişinin gözleri aralanıp da benimle buluştuğunda yüzüne yansıyan o sinir bozucu bulduğum gülümsemeyle

yüzünü elleriyle ovuşturdu. Çatılmış kaşlarım ve elimdeki terliğimle ona oldukça öfkeli bakmaya çalışırken hâlâ geri geri gitmeye çalışıyordum. Beni ve elimdeki terliği hiç de umursamayarak, başını sağa sola sallayıp kollarını havaya kaldırarak yatağımın içinde gerinmeye başladı. Ardından yastıklarımdan birini sırtına doğru yerleştirip iki kolunu da başının arkasında birleştirerek beni ve onu siper alan terliğimi izlemeyi sürdürdü. *Bu neyin rahatlığıydı böyle? Asıl soru: İlker Altan'ın benim evimde, benim yatağımda ne işi vardı?*

"Günaydın güzellik," diyerek sanki normal bir sabah yaşıyormuşuz gibi şakıdığında gözlerimden ateş çıkarmak ve hatta çıkardığım ateşi de doğrudan onun kıvırcık saçlarına savurmak istiyordum. Rahatlığı, kendinden bu kadar emin oluşundan ziyade hâlâ yatağımın içinde olması beni oldukça sinirlendiriyordu. *Biz bu hale nasıl düşmüştük böyle?*

"Ne işin var senin burada? Eda nerede?"

Ses tonumun sert ve korkuyla çıkmasını bile umursamadan elimdeki terlikle ona doğru ağır adımlar atmaya başladığımda, o da lütfederek sonunda yatağımın içinden çıkmayı aklına getirebilmişti. Karnına kadar açık olan gömleğinin düğmelerini gözlerimin içine bakarak iliklerken üzerindeki kıyafetlerin dünden kalma olduğunu anladım ama hâlâ aklımdaki cevapsız sorulardan sıyrılamıyordum. *İlker Altan'ın burada ne işi vardı?*

"Eda, nişanlısı Ahmet'le bir işi olduğu için sabah erkenden çıkacağını söyledi ve bu yüzden de dün gece seni bana emanet etti."

Eda, benim hiç kimseye güvenmeyen kuzenim Eda, benim canımın içi, her şeyim olan Eda, beni İlker Altan denilen kıvırcık fırtınanın ellerine mi emanet etmişti? Üstelik bunu dün gece mi kararlaştırmışlardı? Ulan, hangi ara oldu bütün bunlar? Ve ben neden hatırlamıyorum?

Söyledikleri aklımı daha da çok karıştırıyordu. Eda'yla hangi ara iş birliği yaptığını düşünürken dün geceye dair olan her şey yavaş yavaş zihnime doluşmaya başlıyordu. *Kahretsin! Dün gerçekten sınırları zorlamıştım.* İlker'in neden burada olduğunu ve en son yediğim tokat darbesinden sonra sonunda zihnim olanları idrak edebilmişti. Fakat hâlâ anlayamadığım tek şey İlker'in neden tüm geceyi burada geçirdiğiydi.

"Peki senin ne işin var hâlâ burada?" diyerek iyice öfkelenmiş bir şekilde ona doğru ilerlediğimde, aramızdaki mesafeyi kapatmak için yanıma yaklaşmaya başladı ama bir elimi havaya kaldırıp, diğer elimdeki terliği de

ona doğru uzattığımda, iki elini de teslim olurmuş gibi kaldırarak olduğu yerde durdu.

"Sakin ol artık şampiyon. Dün geceyi hatırlamıyor musun?"

Elbette artık hatırlıyordum. Çok içtim, hiçbir şey hatırlamıyorum zırvalığına inanacak tiplerden değildim.

Dün gece... Hayatımın belki de en yıkık, en berbat gecesiydi. Neden o gece kulübüne gittiğimi, neden saatler boyunca hiçbir şey yemeden sadece içtiğimi çok iyi hatırlıyordum. Sevgisizliğin, reddedilişin acısını büyük bir tecrübeyle tatmıştım. Acı öyle kuvvetliydi ki mantığımı bile esiri altına alarak bana asla yapmayacağım şeyler yaptırmıştı. *Gecenin bir saatinde tek başıma dar sokaklarda yürümek gibi... Bir gece kulübünde kimseye aldırmadan dans etmek gibi... Saatler boyunca yarın sabaha nerede uyanacağım korkusunu düşünmeden içmek gibi...* Fakat zihnimdeki anılar hâlâ tam anlamıyla belirgin değildi. Ani kararlar alıp, kendimi ne olduğu belirsiz Bebek gecelerinde ve daha öncesinde hiç gitmediğim bir mekânın içinde bulmuştum. Sonrasında hatırladığım tek şey çok içtiğim ve saçmaladığımdı. *Ne yazık ki tüm o saçmalama kısmını ise İlker Altan'a yapmıştım.* Alnımın ortasına kürekle vurmak istiyordum. Hatta başımı doğrudan boş bir duvara sürtmek istiyordum. *Nasıl böyle bir gaflete düşebilmiştim? Nasıl kendimi böylesine rezil edebilmiştim? Üstelik beni sırtına alıp taşıdığını bile hatırlıyordum artık. Ah! Asla o kadar içkiyi kaçırmamalıydım!*

"Eğer zihnimde sen varsan pek de hatırlamak istemiyorum," diyerek iğneleyici laflarımı İlker'e doğru savurarak yalan söylediğimde aramızdaki mesafeyi kapatarak usulca yanıma yaklaşmaya başladı ve ben de geri geri adımlar atarak ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Gerçekten mi? Bu çok kırıcı oldu ama." Tüm o alaylı tavrını bırakmadan üzerime yürümeyi sürdürürken, gerçekten dün gece ne olduğunu, neden benim yatağımda bulunduğunu bilmek istiyordum. Çok sarhoştum ve sarhoşluğun o yıkık izleri beni korkutmaya başlıyordu. *Büyük bir hata yapmamıştım değil mi? Hem üstümüzde hâlâ kıyafetlerimiz olduğuna göre... Yok canım! Asla olmamıştı öyle bir şey. Değil mi?*

"Ne oldu dün gece?" diye korkuyla fısıldadığımda yüzüne yerleşen sinsi gülümsemeyle ve yeni uyanmanın verdiği mahmurluğuyla dağılan kıvırcık saçlarıyla birlikte yanıma sokulmayı sürdürdü.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"İlkay!"

"Ha şimdi İlkay'ım yani... Oysa dün gece..."

Beni çıldırtan sözleri ve kısılan gözleriyle yanıma yaklaşırken sinirlerimi öyle bir hoplatıyordu ki kafasına bir tane geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Ya çıldırtma da söyle artık! Ne oldu dün gece? Neden yatağımdaydın?"

Aramızdaki mesafeyi artık iyice sonlandırarak yüzümü avuçlarının içine aldığında gözlerindeki sinsi ışıltılar daha da parladı sanki. Dudaklarını ısırarak yüzünü benimkine doğru eğdiğinde yakınlığı oldukça rahatsız ediciydi ama yine de geri çekilemiyordum.

"Seviştik. Bütün gece boyunca adımı sayıkladın. *İlker daha hızlı, daha hızlı* diye." Elimde sıkı sıkıya tuttuğum terliğin artık bende fazlalık olduğunu düşünerek, onu omuzlarından hızla itip elimdeki terliği de doğrudan kafasına doğru fırlattım. Küçük bir hareketle sıyrılmayı başardığında kahkahası tüm odayı inletiyor ama beni de çıldırtıyordu. *Kimden ciddiyet bekliyordum ki zaten ben?*

"Pislikleşme! Ben asla öyle bir şey yapmam." Diyerek büyük bir kırgınlık ve öfkeyle konuşmaya başladığımda neden bu hale geldiğimi bir kez daha hatırladım.

Neden dün gece bu kadar dibe battığımın asıl gerçekleri zihnime bir ok misali yayıldı. Murat'ın Selen'le yattığı gerçeği bir zehir gibi beni tekrar ele geçirirken öfkemden kan kusmak üzereydim. Reddettiği, defterimi denize fırlattığı yetmemiş gibi bir de bunu yaparak her şeyi, ona duyduğum her hissi mahvetmeyi başarmıştı.

"Yapmadın da zaten. O yüzden şu an hâlâ kıyafetlerimizleyiz. Sadece seni keyiflendirmeye çalışıyordum." *Böyle keyiflendirme mi olurdu? Olmaz olsun!*

Hâlâ karşımda dikilerek konuşmayı sürdüren İlker'e kaşlarımı iyice çatarak baktım. Bilmiyordu belki ama esprisini çok yanlış yerden yapmıştı.

"Bu şekilde mi? Almayayım, sağ ol."

Buz gibi çıkan ses tonuma mâni olamazken İlker de tavrımın soğuk olduğunu anlamış olmalıydı ki kıvırcık saçlarını dağıtıp, ensesini de kaşıyarak odamda hareketlenmeye başladı. Çalışma masamın yanında bulunan sandalyenin üzerindeki kazağa uzanıp da üzerine geçirirken gözlerini ise sürekli benden kaçırmaya başlamıştı. Yaptığı hatanın farkındaydı. Hiçbir kadın böyle bir espriye gülmek istemezdi.

"Dün gece benim mekânımdaydın. Çok sarhoştun ve ben de seni kurtlara yem etmek istemediğimden evine getirdim. İşte olan, biten bu."

Dün gece neler olduğunun gayet bilincindeydim. En son kendimi sarhoşluğun verdiği mayışmaya bırakarak dans ederken yabancı bir adamın yanıma yaklaşıp da kalçama dokunduğuna şahit olmuş ve üzerimden itmek istemiştim ama adam öyle ısrarcı çıkmıştı ki İlker yanıma gelene kadar onu kendimden uzaklaştıramamıştım. Nasıl oluyor da İlker'le aynı mekâna denk geldiğimize kafa yormama bile gerek kalmadan, aslında o mekânın ona ait olduğunu yeni öğreniyordum. Daha öncesinde onunla ilgili bir sürü şey okumuştum ama bir gece kulübü olduğunu asla bilmiyordum.

"Senin mekânın mı?"

"Evet, Tempesta bana ait. Bilmiyor muydun?"

"Nereden bilebilirim Allah aşkına? Bilsem gelir miydin zannediyorsun?" Bu doğruydu. Eğer o mekânın İlker'e ait olduğunu bilseydim değil içeri girmek, yanından bile geçmezdi. Defalarca Murat'a giderken sürekli karşıma çıkan büyük engel şimdi bu kez tam karşımda olup gözlerimin içine bakıyordu.

Hırçınlığıma ya da kızgınlığıma engel olamıyordum. Bu tavrım beni o berbat geceden kurtarıp da evime getiren İlker'e tıslamama bile engel olmuyordu. Hayatımın birçok planını sevdiğim adam ve her şeyi göz aldığım adama göre yapınca şimdi o planların domino taşları gibi yıkıldığını görmek beni sadece büyük bir ezaya uğratıyordu. Kendimi toparlayamıyordum. Üstelik Eda'nın evde olmayarak beni bununla bir başıma bırakması ise ayrı bir sorundu. *Kimseye güvenmeyen kuzenimin, İlker Altan'a güveneceği tutmuştu.*

"Uyanınca pek bir hırçınlaştın sen. Oysa uykunda Mel-lek gibiydin." Adımı yine o kendine özgü telaffuzuyla mırıldandığımda gözlerimi devirerek kollarımı birbirine kenetledim.

"Güne seninle başladığım için olabilir mi acaba?"

"Bence bu kaçınılmaz bir durum," diyerek alaylı tavrını sürdürürken gözleri bu kez de üstümde gezinmeye başladı.

Onun gözlerini üzerimde hissettiğimde dakikalardan sonra ilk kez kendimi karşısında çırılçıplak kalmış gibi hissetim. Diz kapaklarımın biraz üstünde kalan dar elbisenin uçlarını çekiştirerek aşağıya doğru indirmeye çalıştığımda bu kez de üst kısmı açılmaya başlamış ve neredeyse göğüslerimin ortaya çıkacağını düşünmüştüm. Kollarım bedenimi sarıp sarmalayarak açıkta kalan kısımları kapatmaya çalışırken İlker gözlerini bedenimden kaçırmıştı. Ondan rahatsız olduğumu bu kez gerçekten fark etmiş olacaktı ki arkasını dönüp kapıya doğru ilerlemeye başladı. Ben

sonunda çıkıp gideceğini düşünürken o ise tam tersini yaparak beni bir kez daha şaşırtmayı başarmıştı. Kapının arkasında kalan askılıktaki bornozumu eline alarak tekrar yanıma yaklaşmaya başladığında bu kez gerileyen adımlar atamadım. Gözlerini gözlerimden çekmeden birbirine kenetlediğim kollarımı göğüslerimden sıyırarak bornozu omuzlarıma yerleştirdi ve önündeki bağcıkla da küçük bir düğüm attı.

"Hadi git, bir duş al. Üstünü değiştir de kahvaltıya gidelim."

"Canım hiçbir şey istemiyor. Ayrıca aç kalırsam da evimdeyim, hazırlar yerim bir şeyler," diyerek yine aynı huysuzluğumla mırıldandığımda kaşlarını havaya kaldırarak gözlerini tekrar üzerime dikti ama bu kez bakışları yumuşak ya da alaylı değil aksine oldukça sertti.

"Dikkat edersen sormadım Melek. *Gidelim*, dedim." *Kendini ne zannediyordu da bana emir vermeye kalkışıyordu? Hayır, hayatımı kurtarıp da beni eve getirdiği için her söylediğini yapacağımı mı zannediyordu?* Öyleyse büyük bir yanılgı içerisindeydi ve ben de ona bu yanılgıyı bir kez daha hatırlatacaktım.

"Ne bu şimdi? Hayatımı kurtardın, günün kahramanı oldun. Bu yüzden de başıma zebella mı kesildin? Bana borçlusun tavırları mı yoksa? Eğer her dediğini yapacağımı zannediyorsun çok yanılıyorsun Altan. Hiçbir yere gelmiyorum seninle."

Bıçak gibi keskin konuşup üzerimdeki bornozu da hızla çıkarıp yatağa doğru fırlattım. Ne kadar ciddi olduğumu ve onu hayatımda istemediğimi artık anlaması ve benden uzaklaşması gerekiyordu. Murat'a dair hiçbir şeyi, hiç kimseyi yakınımda görmek istemiyordum artık. Onu hatırlatan her şeyden uzak durmalıydım ki İlker Altan o listenin başını çekiyordu.

"Bana borçlu falan değilsin Melek. Merak etme. Sadece dün gece çok içtin ve Eda'nın söylediğine göre de hiçbir şey yemedin. Ayrıca gece boyunca da sürekli kustun. Banyoyla odan arasında mekik dokudum desem yeridir. Yani anlayacağın midenin kendine gelmesi gerek. Amacım seni kışkırtmak değil, sadece aklını dağıtmaya çalışmak. Hepsi bu."

O kadar sakin bir şekilde konuşmuştu ki beni neredeyse gerçekten düşündüğüne inandıracaktı. Fakat İlker Altan'dan bahsediyorduk. Şehrin kıvırcık fırtınasından. Belki de kızların kasırgasından. O da tıpkı diğer erkekler gibi eğlenceli bir şeyler arıyordu ve bunu bu kez benim üzerimde kullanmak istiyordu. Ona elbette izin vermeyecektim ama üzerimdeki baskın bakışlarını yakaladığımda beni kahvaltıya götürmeden kolay kolay rahat bırakmayacağını gayet açık bir dille anladım. Ettiğim lafların ağırlığı

boğazımda yumru gibi birikirken üzerimdeki o berbat kokunun nedenini ise şimdi daha iyi anlıyordum. Gece boyunca kustuğum için ağzım resmen çöp konteynırıydı.

"İçeride bekliyorum," diyerek İlker odamdan çıkmak için harekete geçtiğinde ben de ayaklarımla odluğum yerde tepinerek ona karşılık verdim. *Onunla kahvaltıya falan çıkmak istemiyordum ama bu berbat bir şekilde koktuğum gerçeğini de değiştirmiyordu.*

"Bu arada... Bir daha o kadar içmemelisin. Tüm gece boyunca göğsümde uyuduğun için gömleğimi salya yaptın. Bir daha ki sefere bunu kendine sakla ve üstüme boşaltma olur mu? Bana bir gömlek borçlusun."

Aniden arkasını dönüp de burnumun ucunu iki parmağının arasına alıp da sıkarak göz kırptığında afallayan bakışlarımla onu izliyordum. Beni olduğum yerde asılı bırakarak yüzündeki o imalı gülümsemeyle odamdan çıkıp gittiğinde olduğum yerde tekrar tepinmeye ve sinirimi yerdeki fayanslardan çıkarmaya çalıştım ama bu pek de işime yaramadı aksine daha çok ayağımın acımasına sebep oldu. *Ah! İlker Altan, senden de senin yarattığın etkilerden de nefret ediyorum!*

****

Dudaklarımın üstüne her zaman kullandığım nemlendiriciyi sürdüğümde, nemli saçlarımı ellerimle dağıtarak şekil vermeye çalıştım ama pek de başarılı olmadığımdan sadece arkadan küçük bir tokayla tutturmakla yetindim. *Evet, evet duş almıştım ama bunu İlker Altan istediği için değil tamamıyla ihtiyacım olduğu için yapmıştım.*

İlker'in odamdan çıkıp da beni yalnız bırakmasıyla birlikte bir süre boyunca yatağımın üstünde otururak boş gözlerle dağınık olan odamı incelemeye koyuldum. Etrafa yayılmış kıyafetler gözümde büyük bir kirlilik oluştururken, boy aynamın kenarında kalan iz yüreğimin yeniden sızlamasına neden olup dün geceyi ve öncesini tekrar hatırlamamı sağladı. Ellerimin arasında acımasızca yaktığım ona ve lise yıllarıma ait tek resmin yoksunluğunu zihnime kazıdım. Artık sadece basit bir anıdan ibaret değildi Murat Özkan. Kaybettiğim umutlarımdı. Kaybettiğim şansımdı. Asla yakalayamayacağım hayalimdi ama şimdi ise yüreğimde koca bir boşluk söz konusuydu. Tutunduğum o koca hayal hâlâ orada mıydı? Bilmiyorum ama içimdeki yangın çok tazeydi ve her bir parçayla daha da alevleniyordu.

Sırf üzerimdeki bu ağırlıktan ve boğazımdaki enkazdan kurtulabilmek için girmiştim duşa ama pek de işe yaramamıştı. Hatta zamanı uzatmaya,

oyalanmaya çalışmıştım ama İlker'in peşimi bırakmayacağını anladığımda bu tavrımdan vazgeçerek kısa sürede çıktım duştan.

Üzerime geçirdiğim kırmızı V yakalı bir kazak ve altına giydiğim siyah, dar pantolonla gayet iyi görünüyordum. Her ne kadar göz altlarım *ben buradayım* dercesine bağırsa da umursamadım ya da makyaj yaparak vakit kaybetmek istemedim. İlker'in bir de bu yüzden başka şeyler düşünmesini istemiyordum. Zaten varlığı oldukça rahatsız ediciydi, bir de boş heveslere kapılmamalıydı. Bir an önce bugünün bitmesini diliyor ve depresyonuma kaldığım yerden devam etmek istiyordum. Bu yüzden de üzerime askılıkta bulunan siyah kaşemi geçirerek odamdan çıktım. Salona doğru hiç de emin olmayan adımlarla ilerlerken İlker'in sesini duyabiliyordum. Telefondaydı ama kiminle konuştuğunu kestiremiyordum.

"Tamam, Nevzat abi. Çok sağ ol ya. Yaramazlık yapmıyor, değil mi ufaklık? Harika, akşam bir işim çıkmazsa geleceğim zaten ben."

Oturma odasına girdiğimi sonunda fark ettiğinde kaşlarını havaya kaldırmış bir ifadeyle beni süzmüştü. İşaret parmağımı bir şey dememesi için ona doğrulttuğum sırada ağzına fermuar çekerek telefonu sonlandırmıştı.

"Ufaklık?" diyerek mırıldandığımda sırıtarak telefonunu cebine yerleştirdi ve koltuğun üstünde bulunan deri ceketi alıp üstüne geçirdi.

"Köpeğim Cambaz'ı kapıcıya emanet etmiştim de. Haber aldım sadece." Bir kez daha beni şaşırtmayı başarmıştı. Aklıma onunla ilgili türlü türlü şeyler yerleştirmişken köpeğini düşünecek kadar vefakâr olması beni sürekli afallatıyordu.

"Köpeğin mi var?"

"Evet, bir gün ayrı kalınca yaramazlık yapıyor ama sağ olsun kapıcım çok iyi bir adam. Hayvanları da çok seviyor. Çocuklarıyla birlikte bakıyorlar."

Bir anlığına, tek bir anlığına İlker'e ait o dünyayı merak etmiştim. Nasıl bir apartmanda oturduğunu ya da nasıl insanlarla vakit geçirdiğini bilmek istemiştim. Hayatım boyunca Murat'ı ve çevresini gizlice takip ederken ona dair öğrendiğim tek şey çapkın ve kadın avcısı olduğuydu ama karşımdaki genç adam o kadar farklı davranıyordu ki sanki çok yanlış şeylere itibar etmişim gibi hissettiriyordu. Bir kere çok düşünceliydi. O kadar düşünceliydi ki defalarca onu itmeme rağmen beni dün gece sağ salim bir şekilde evime getirmişti. Ve yine o kadar düşünceliydi ki beni rahat bırakmamasına rağmen evde bırakmış olduğu köpeğini kontrol ediyordu.

Ansızın değişmeye başlayan hislerle İlker'i izlemeyi sürdürürken yüzümde oluşmaya yüz tutan tebessüme karşı çıkmak istedim. Ondan etkilenmek istemiyordum. Hele de bu vaziyetteyken bu hiç olmamalıydı.

"Artık gidelim mi?" diye sorduğunda hiçbir şey demeden yanıma sadece ev anahtarlarımı alarak peşine düştüm.

Merdivenlerden hızlı bir şekilde Taksim'in arka sokaklarında kalan caddeye indiğimizde İlker cebindeki anahtarları çıkararak Audi'nin kapılarını açtı. Kaldırım kenarında bana göz kırpan civcivime hüzünlü bir bakış atarken İlker'in arabasına binmek istemiyordum. Bu yüzden de kapının önünde dikilmeyi sürdürdüm.

"Gelsene hadi," diyerek tekrar bana döndüğünde omuzlarımı dikleştirerek diğer kaldırım kenarında sarı civcivimi işaret ettim.

"Civcivimle gitmek istiyorum ben."

"Hayır, benim ultra mükemmel arabamla gidiyoruz," diyerek aynı dik başlılıkla karşılık verdiğinde omuz silkip gelmeyeceğimi bir kez daha belirtmek istemedim.

"Binmeyeceğim arabana."

"Melek, eğer o ayaklarını artık kıpırdatmazsan üniversitedeki herkese kucağıma bayıldığını söylerim. Hatta..." Aniden telefonunu çıkarıp da yüzüme doğrulttuğunda neye uğradığıma şaşırırken, "Bunu ispatlarım," diyerek telefonun ekranında beliren resmi bana gösterdi. *Bir de resmimi çekmişti dengesiz fırsatçı!*

"Pisliğin tekisin İlkay Altan!"

Ayaklarımı yere vura vura Audi'ye doğru hızla ilerlerken kısılan gözleri ve yüzüne yerleştirdiği zafer gülümsemesiyle adeta sinirlerimi bozuyordu. Gırtlağına yapışıp onu boğmak istiyordum bana bunu yaşattığı için.

"Dün gece yakışıklılığımı dile getirirken İlker idim senin için ama," dediğinde yüzüme alev topu atmış kadar ısındığımı fark ettim. *Bir de bu vardı değil mi? Yakışıklı olduğunu yüzüne söylemiştim ben bunun, değil mi? Allah belamı vermiş daha ne isteyebilirim ki şu hayattan?*

Tüm bedenime hâkim olan sinirle arabanın ön koltuğuna oturup da kemerimi hızla bağladığımda İlker de aynı seri hareketlerle direksiyon koltuğuna geçti. Tam motoru çalıştıracağı sırada gözlerim dikiz aynasına asılmış olan kumaş parçasını gittiğinde dün gece gördüğüm her şeyin hayal olmadığını anımsadım. Yeniden fularıma sahip olmak için elim doğrudan dikiz aynasına uzandığında elimi havada yakalayan eline gözlerimi

kırpıştırarak baktım. Avuç içinin sıcaklığını benim soğuk tenimde hissettiğimde hızla kendimi ondan çekerek uzaklaşmaya çalıştım.

"Demek ki dün gece gördüğüm her şey hayal değilmiş," diyerek fularımı almayı bir kenara bırakıp laflarımı İlker'e tokuşturduğumda gözlerini bana doğru çevirerek uzun uzun baktı. İlk kez bu kadar yakından gördüğüm gözlerinin ela olduğunu fark ederken kemerini bağlamadan bana yaklaşmayı sürdürdü. Köşeye sıkışmış gibi hissederken yüzümün önüne düşen saç tutamını kulağımın arkasına yerleştirdi ve ben dokunuşuyla neredeyse titrediğimi zannettim.

"Ben de kalmasını istiyorum," dediğinde neyi diye sormama bile gerek yoktu. Fuları kastettiğini ikimiz de iyi biliyorduk.

"Neden?"

"Çünkü bir gün yirmi dört saat iken, ben o yirmi dört saatin çoğunu bu arabada geçiriyorum ve buraya her bindiğimde, bu koltuğa her oturduğumda senin de yanımda olduğunu hissetmek istiyorum. Her ne kadar sen aramıza buz gibi duvarlarını örsen de."

Hislerinin ya da söylediklerinin ne kadar doğru olduğunu bilmesem de dudaklarından dökülenler beni bozguna uğratıyordu. Oysa aklımda hep bambaşka bir İlker Altan vardı. Okuduklarım, gördüklerim karşımdaki adamdan çok farklıydı. Asla umursamayan, umursamayı geçtim bir kıza değer vermeyen bir adam tanıdığımı düşünürdüm. Neden üzerime geliyor, neden ısrarla asla açmayacağım kapıyı çalıyordu? Kalbim yıkıktı. Kalbim kırıktı. Kalbim bir başkasına aitti. Bir başkasının orayı yeniden dolduramayacağını, nabzımın atışlarını yoklayamayacağını biliyordum ama İlker ısrarla o kapıyı çalmaya devam ediyordu. Belki şansını deniyordu ama o kapı asla açılmayacaktı çünkü bir başkasını asla sevemeyecektim. O iki kelime dudaklarımdan Murat'a dökülmediği gibi hiç kimseye de dökülemezdi bu saatten sonra.

"Başka bir fular alırım artık," diyerek kestirip attığımda fularımın onda kalmasına izin verdiğimi belli etmiştim. Bunun ne kadar doğru ne kadar yanlış olduğunu kestiremesem de İlker yüzündeki o memnun ifadeyle benden uzaklaşmış ve motoru çalıştırarak dar sokaktan bizi sonunda çıkarmıştı.

****

Aramızdaki yoğun sessizlik kendini korurken yol boyunca İlker'in onun deyimiyle ultra mükemmel arabasını resmen gözlerimle taciz etmiştim. Çocukluğumdan bu yana spor arabalara da yarışlara da oldukça

meraklıyken Murat'ın arabasına bindiğimde bile bu kadar çok incelediğimi hatırlamıyordum. Audi'ye ait her arabaya bayılırdım ama spor arabalar her zaman daha çok ilgimi çekmişti. *O yoğun enfes deri kokusu, direksiyonu kavradığında yüzüne yerleşen o emin ifade ve elinle vites atmaya bile gerek duymadan her şeyin otomatik bir şekilde gerçekleşmesi...* Civcivime haksızlık etmek istemesem de bir gün böyle bir araba sahip olmak isterdim doğrusu.

Yol boyunca aramızdaki sessizliği koruyan tek taraf ben değildim. Aynı zamanda İlker de çok sessizdi. Her karşıma geçtiğinde alayla kıvrılan dudaklar bu kez donuk bakışlarını koruyordu. Başını yoldan hiç çekmeden düz bir şekilde köprüde ilerliyorduk. Saat henüz öğlen vaktini bulduğundan trafik pek yoğun değildi ama neden karşı yakaya geçtiğimizi hâlâ anlayamıyordum.

"Neden Anadolu'ya geçiyoruz?" diyerek sonunda aramızdaki sessizliği bozup da mırıldandığımda bakışlarını yoldan çekmeden beni cevapladı.

"Benim için Anadolu her zaman daha sakin ve pek tanıdığım kimse de yok. O yüzden rahat ederiz diye düşündüm."

İstanbul koca bir şehirdi ama kimin nereden çıkacağı elbette belli olmuyordu. İlker bunu bile düşünerek hareket ederken ben sadece bunların altında yatan asıl amacı öğrenmek istiyordum. Neden bana karşı bu kadar ilgiliydi? Bilmek istiyordum. Her ne kadar ona karşı bir şey hissetmesem de tüm bunların sonunda canımın yanmasını istemiyordum.

"Tempesta'nın anlamı ne?" diyerek yine susmadığımda bunu gerçekten merak etmiştim. Dün gece bilmeden de olsa onun mekanındaydım ve o ismin ne anlama geldiğini sebepsizce bilmek istiyordum.

Dudakları kıvrılırken gözleri de hafif bir şekilde kısıldı. Göz ucuyla bana baktıktan sonra dudaklarını ısırarak tekrar yola döndü ama beni de cevapsız bırakmadı.

"İtalyancada fırtına demek." *Peki, ben buna neden şaşırmamıştım acaba?* Kıvırcık fırtınanın gizemi çözülürken bu kez ben de onunla birlikte gülümsedim. *İlker Altan düşündüğümden de farklı birine benziyordu.*

Aramızdaki sessizlik yeniden bizi ele geçirirken, İlker gazı kökleyerek beni harika bir kahvaltı yerine götüreceğini söylemişti. Üsküdar sahil kenarında boş bir park alanı bulup da arabasını park ettikten sonra biraz yürüyeceğimizi söyleyerek kendimi dışarı atmak zorunda kaldım. Ağır adımlarla onun yanında yürürken Kız Kulesi'ni bu kadar yakından görmenin verdiği heyecanla kalbim bir kez daha sıkışmaya başladı. Bir ara duraksayıp

da uzun uzun Kız Kulesi'ne baktığımda gözlerimden yanağıma süzülen damlaya engel olamadım.

Her zaman ona olan aşkımı Kız Kulesi'nin Galata'ya olan sevdasına benzetirdim ama şimdi fark ediyordum da Kız Kulesi ne kadar da yalnızdı denizin ortasında. Ne kadar da çaresizdi herkesten, her şeyden uzakta. Tıpkı benim gibi kalbindeki kor ateşle çırpınıyor ama yine de yerinden kıpırdayamıyordu. Onu unutmak istemiyordum. Murat'a dair hiçbir anıyı zihnimden söküp atmak istemiyordum. Hatta kalbimi darmaduman etmesini bile hatırlamak istiyordum. Sanki ona dair küçük bir parçayı bile aklımdan, kalbimden atmak istesem büyük bir günah işleyecekmişim gibi hissediyordum. *Beni ele geçirip de büyük bir yıkıma sürükleyen deprem gibiydi Murat'a olan her hissim.*

Gözyaşlarım yanağıma boşalmayı sürdürürken İlker'in bakışlarına yakalanmanın verdiği rahatsızlıkta hızla silip bir kez daha onun peşine takıldım. Caddenin karşısına geçip de Simit Sarayı'na girdiğimizde başta İlker'in benimle dalga geçtiğini düşündüm. Fakat iki çay, iki zeytinli poğaça ve de iki büyük patatesli börek istediğinde oldukça ciddi olduğunu fark ettim. Harika geçireceğimiz kahvaltı Simit Sarayı'ndan başka bir yer değildi. Çalışanlardan birinin hazırladığı büyük bir tepsiyle yeniden sahil kenarında bulunan sedirlere doğru ilerlerken bunun bir hayal ürünü olup olmadığını anlamak için İlker'e bir kez daha söylenmeden edemedim.

"Zaten Avrupa Yakası'nda da hiç Simit Sarayı yoktu, değil mi İlkay?" diyerek onunla dalga geçtiğimde elime çaylardan birini tutuşturarak önünde yürümemi işaret etti.

"Mızmızlanma da yürü önümde. Boş yer bulalım da keyfimize bakalım. Hem buranın manzarası daha güzel."

Aslında ona hak vermemek elimde değildi. Kız Kulesi'ni bu kadar yakından ilk kez görüyordum ve manzaranın güzel olmadığını söylemek büyük yalan olurdu.

İlker'le birlikte boş bulduğumuz sedirlerden birine yerleşirken, önüme uzattığı tepsiyle doğrudan patatesli böreğe saldırarak iştahla mideme indirdim. İki günden beri neredeyse ağzıma hiçbir şey sürmediğimden büyük bir açlık söz konusuydu ve bunu bastıramıyordum. İlker'in kendi için almış olduğu patatesli böreğe de bir ona bir de böreğe bakarak sırıttığımda peçeteye sardığı böreği hızla elime tutuşturdu. Karşısında kıtlıktan çıkmış insanlar gibi tıka basa yerken İlker Altan ise sadece çayını yudumlayarak

beni izliyordu. Bakışları öyle derindi ki kendimi yaramazlık yapmışım gibi hissediyordum.

"Ne bakıyon be?" diyerek dayanamayıp ağzımda büyük bir lokmayla yüzüne doğru cırladığımda bu kez kıkırdayarak karşılık verdi.

"Çok aç görünüyorsun."

"Eh, açım da ondan." *Daha bundan dakikalar öncesinde canımın hiçbir şey istemediğini söyleyen de bendim, değil mi? Oysa ikizler burcu da değildim ki ne bu tutarsızlık?*

"Sen niye hiçbir şey yemiyorsun?" Aslında çocuğun önündeki böreğe bile göz koymuşken bunu sormam büyük aptallıktı ama gerçekten hiçbir şey yemeden sadece çayını yudumlaması ilgimi çekmişti.

"Seni izlemek daha güzel," dediğinde boğazımda kalan lokmayla öksürmeye ve önümdeki çaydan hızla yudumlamaya başladım fakat çay öyle sıcaktı ki neredeyse yandığımı düşünerek ağzımı elimle serinletmeye çalıştım.

İlker'in bakışlarından kaçarken elimdeki yarım böreği de hızla tepsinin içine bıraktım. Ayaklarımı oturduğumuz sedirin önüne doğru uzatırken karşımdaki masum ve tek Kız Kulesi'yle tekrar göz göze geldik. Birbirimizi o kadar iyi anlıyorduk ki... İkimiz de imkânsız bir aşkın kurbanıydık.

"Ne aptal Kız Kulesi, değil mi? Ona tepeden bakan kibirli Galata'ya aşık," diyerek o sevdiğim kitabın satırlarını mırıldandığımda başımı çevirerek İlker'e baktım ama o zaten gözlerini üzerime dikmiş bir haldeydi. Aramızdaki kahvaltı tepsisini diğer tarafa alarak bu kez tam yanıma oturduğunda yüzündeki tebessümle başını sağa sola salladı.

"Kesinlikle aptal değil. Sadece gözünün önünde asıl sahip olduğu şeyi göremeyecek kadar kör."

Bir kez daha aklımı altüst ederken onun da tıpkı benim gibi Kız Kulesi'ni izlediğini gördüm.

"Peki neymiş o sahip olduğu asıl şey?" diyerek merakla soluduğumda başını tekrar bana çevirdi. Bir elinin tersiyle yanağımı usulca okşarken, bedenim dokunuşuyla gerilmesini ve gözlerimin rüzgârdan dolayı uçuşan kıvırcık saçlarına takılmasına engel olamadım.

"Zeki kızsın Melek Güçlü. O yüzden bunu bulmayı sana bırakıyorum."

Aramızdaki mesafeyi iyice yok sayarak bana yaklaşmayı sürdürürken bu kez omuzlarından tutarak onu ve bir sonraki hamlesini engellemek istedim. Aklım hâlâ başımda değilken yanlış şeyler yapmak istemiyordum. Üstelik artık doymuştum ve gitmek istiyordum.

"Artık gidelim mi? Ben doydum," dediğimde yüzündeki tebessüm genişleyerek gülümsedi. Gözleri gülümsemesinin verdiği etkiyle iyice kaybolurken benden hızlı davranarak oturduğu sedirden kalktı ve tam karşıma geçerek bana bir elini uzattı.

"Eve gitmeden önce seni bir yere götürmek istiyorum. İzin var mı?" Gözlerindeki parıltı benim bile heyecanlanmama neden olurken bu kez karşı çıkmak istemedim. Başımı usulca sallayarak uzattığı eli tuttum. Nereye gideceğimizi bilmiyordum ama bu kez İlker Altan'ın hevesini kırmak istemiyordum.

***

Yaklaşık bir saat süren yoldan sonra kendimi İstanbul'un çıkışına yakın bir yerlerde bulduğumda üzerime hapsolan korkuya engel olamadım. İlker'in bir anda beni nereye götürdüğünden habersizdim. Bunun bir tuzak olabileceğini bile aklıma getirmiştim. Her gün televizyonlarda ne tür haberler görüyorduk ve o haberlerden birini yaşamaktan ölesiye çok korkuyordum. Fakat büyük bir yarış pistine ait tabelayı okuduğumda neden burada olduğumu hâlâ çözemiyordum. Demir kapılarından geçip de ilerlemeyi sürdürürken hızla dönüp İlker'e mırıldandım.

"Neden buraya geldik?" diyerek merakla solurken beni cevapsız bırakarak hareket etmeyi sürdürdü. Arabayla biraz daha ilerledik sonra görevliler olarak düşündüğüm birkaç kişi karşımıza çıktığında İlker arabayı aniden durdurarak içinden indi. Ben de sırf neden burada olduğumuzu öğrenmek umuduyla onun peşine takıldım.

"İlker Bey, hanımefendi hoş geldiniz." Karşımızda beliren görevlilerden biri başındaki spor şapkayı düzelterek bizi selamladığında, İlker'i tanıması daha da garip bir durumdu. Gerçi şehrin zengin çocuklarından biri olunca tanınmamak olmazdı.

"Hoş bulduk. Büyük pist boş mu?" diyerek İlker adamla konuşmayı sürdürerek beni görmezden gelirken hâlâ amacını anlayamıyordum.

"Evet, boş. Bugün kimse yok buralarda."

"Harika. Biz biraz vakit geçirmek istiyoruz. Müsait mi?"

"Elbette, çocuklara söylerim sizin için bariyerleri falan hemen hazırlarlar."

"Teşekkürler."

İlker karşımızdaki görevliye içten bir gülümseme gönderdikten sonra adam yanımızdan hızla uzaklaşarak kulübeye benzer bir yere girdi ve içeriden birkaç kişiyle birden çıktığında gerçekten yarış pistini İlker için

hazırlayacaklarını anladım. Neden burada olduğumuzu da artık kavramaya başlıyordum. *Anlaşılan İlker Altan arabasıyla şov yapacaktı.* Aslında çocukluktan beri hayranı olduğum bir şeye şimdi bu kadar yakından bakacak olmak beni heyecanlandırıyordu fakat bunun İlker sayesinde gerçekleşmesi oldukça ilginçti.

"Arabamla hava atmaya devam edeceğim, diyorsun yani?"

"Aslında öyle bir amacım yoktu," diye karşılık verdiğinde kaşlarımı kaldırarak pek de inanmayan bakışlarla ona baktım ama aniden öyle bir hareket sergiledi ki neye uğradığıma şaşırdım. Audi'nin anahtarlarını hızla bana doğru fırlattığında havada yakalayarak avucumun içine hapsettim.

"Sen kullanacaksın."

"N-ne?" Ağzımdan kekeleyerek çıkan tek kelimeye engel olamazken hâlâ aynı ciddiyetle bana bakıyor ve avucumun içinde tuttuğum anahtarları işaret ediyordu.

"Ne zaman birileri canımı sıksa bu piste gelir biraz vakit geçiririm. Dün gece sen de çocukluğun boyunca yarışlara meraklı olduğunu söyleyince buraya getirmek istedim seni. Stres atma sırası sende bu kez."

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum." Gerçekten durum bundan ibaretti. Ona ne diyeceğimi, hangi kelimelerin doğru olacağını kestiremiyordum.

İlker Altan yıkılmış bir kızı ayağa kaldırmak için karşımda çabalıyordu. Hayalini hep Murat'la kurduğum şeyler karşıma onunla çıkıyordu. Hayatım boyunca hep Murat tarafından fark edilmek, ilgi görmek isterken şimdi onun en yakın arkadaşı tarafından bu hissi tadıyordum. Hayatım boyunca bir gün Murat'la bir yarış pistine gitmenin hayalini kurarken İlker sırf ben mutlu olayım diye beni buraya getirmişti. Üstelik sarhoşken ağzımdan kaçırdığım cümlelere dayanarak bunu yapmıştı. Ona ne demem ya da nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Sadece teşekkür etmek istiyordum ama o da dudaklarımdan bir türlü dökülmüyordu.

"Bir şey demene gerek yok. Hadi atla arabaya," dediğinde hâlâ gerçekliğini idrak edemeyerek karşımdaki Audi R8'e gözlerimi kırpıştırarak bakıyordum.

"Bir dakika... Şimdi gerçekten ben bunu mu kullanacağım?"

"Eğer istersen."

"Ya istemez miyim? Elbette isterim!"

Ellerimi havada birbirine çarparak büyük bir heyecanla yerimde zıpladığımda neredeyse koşar adımlarla Audi'ye doğru ilerledim. İlker bir beyefendi edasıyla ön kapıyı izin isteyerek benim için açtığında yüzümdeki

aptal sırıtışı bastırmayarak deri koltuğun üstüne yerleştim. Kemerimi bağlayıp da koltuğu da biraz daha öne çektikten sonra ayaklarımla debriyajı ve freni bulmaya çalıştım. Araba otomatik olduğu için vites atmak gibi bir derdim yoktu ama yine de sanki ilk kez araba kullanacakmış gibi heyecanlıydım.

Biraz önce giden görevli tekrar yanımızda belirerek pistin bizim için hazır olduğunu söylediğinde İlker artık motoru çalıştırabileceğimi söyleyerek başıyla önümüzdeki yolu işaretti. Motoru çalıştırmanın verdiği hazla gelen sesi duyduğumda sanki bunun bağımlısıymışım gibi gözlerimi usulca kapatıp yeniden açtım. Kendimden emin bir şekilde omuzlarımı dikleştirerek ilerlerken hâlâ bir Audi R8'i kullandığıma inanamıyordum.

Sonunda görevlilerin bahsettiği geniş araziye geldiğimizde İlker başını sallayarak hıza basabileceğimi dilediğim kadar şansımı zorlayabileceğimi dile getirdi. Gözlerimi iyice kısarak ve direksiyonu da iyice avucumun içinde kavrayarak gaza köklediğimde tekerleklerden çıkan ses resmen içimin gıcırdamasına neden oldu. Büyük bir kahkaha patlatarak piste tur atmaya başladığımda İlker de uzanıp müzik çalardan hareketli bir şarkı açtı. Pencereleri de bir tuşla açarak araladığında kendimi sokak serserileri kadar özgür hissediyordum. Bir taraftan müziğin ritmine ayak uydurarak başıma sallayarak dans ediyor, diğer taraftan ise gaza daha çok basıyordum. Köşeyi yine aynı iç gıcırdatan tekerlek sesleriyle döndüğümde İlker önümüzdeki büyük bariyerleri işaret etti.

"Biraz daha hızlan ve bariyerleri yok sayarak devir. İnan bana, harika hissettiriyor."

"Arabaya zarar gelmesin," diyerek endişeyle soluduğumda direksiyondaki elimi tutarak güven aşıladı.

"Boş ver şimdi arabayı. Sadece dediğimi yap."

Söylediklerine kulak kabartarak gözlerimi kıstım ve hedefime odaklanmaya çalışarak hız kadrajını biraz daha zorlayıp hızlandım. Karşımdaki bariyerler benim için basit engeller değildi artık. *Bariyerler Murat idi. Bariyerler onunla yatan Selen idi. Öfkemdi, kırgınlığımdı. Bariyerler yıkılan kalbim, kaybettiğim onca zamanımdı. Bariyerler rüzgârda savrulan hislerimdi.* Bunu üzerime tonlarca ağırlık yükleyen kalbim haykırıyordu. İşte bu yüzden İlker'in dediğini yaparak gaza daha da çok bastım ve önümdeki bariyerleri bir hiçmiş gibi yıkarak yanından geçip savurdum etrafa. Mutlu olmam gerekirken aniden hatırladığım o yoğun acıyla gözlerimde biriken damlalara engel olamadım. Onları boşaltmaya

başladığımda arkamda devrilen bariyerleri umursamadan aniden frene basıp pistin tam ortasında durdum. Kemerimi hızla çözüp de yüzümü avuçlarımın içine alıp saklamaya çalışarak hıçkırıklarımı boşaltırken İlker'in bir elini omzumda hissettim.

"Melek, ben çok..."

Cümlesinin sonunu getiremeden kollarımı boynuna dolayarak ona sarıldığımda şu an için yalnızca buna ihtiyacım olduğunu anladım. Sarılmaya, birilerinden güç almaya ihtiyacım vardı. Bu İlker bile olsa buna ihtiyacım vardı.

"Lütfen, eve götür beni," diyerek omzuna gözyaşlarımı boşaltırken bana daha da sıkı bir şekilde sarılarak saçlarımı okşamış ve başını *tamam* dercesine sallamıştı. Bedenimi ondan uzaklaştırmaya çalıştığımda beni engelleyerek gözyaşlarımı bu kez o baş parmaklarıyla temizlemeye başlamıştı.

"Dünyanın en aptal adamıymış. Ayaklarına kapanması gerekirken, bu gözyaşlarını asla hak etmiyor bu güzel yüz."

****

Yarış pistinden çıkıp da eve gelene kadar ne ben, ne de İlker'in ağzından çıt çıkmadı. İkimiz de neden böyle olduğumu biliyorduk. O yarış pistinde bariyerleri devirirken neleri hissederek bunu yaptığımı İlker fark etmişti ve fark ettiği için ısrar etmek yerine boyun eğerek beni evime getirmeyi yeğlemişti.

Köprüden geçip de Taksim'in dar sokaklarına ulaştığımızda civcivimi yeniden görmenin verdiği mutlulukla yüzümde bir tebessüm belirdi. Daha dakikalar öncesinde benim kullandığım Audi civcivimin hemen arkasında durduğunda ellerimle oynamaya son vererek kemerimi çözdüm. Arabadan inip eve gitmek istiyordum ama tuhaf bir şekilde aynı zamanda da gitmek istemiyordum. İlker'in yeniden aklımı dağıtmasına çok ihtiyacım vardı ama bunu istemem bile bana yasaktı. Sırf Murat'a olan öfkemden ona yaklaşamazdım. Onu kullanamazdım. Bu kadar aciz bir insan değildim.

"Teşekkür ederim, her şey için," diye mırıldandığımda omuz silkerek başını sanki hiç de önemi yokmuş gibi salladı ama bu kez gözlerini bana doğrultmadı.

"Teşekkür edilecek bir şey yok. Yapmam gerekeni yaptım," dediğimde dudaklarımdan içli bir nefes döküldü. *Çok yanlış düşünüyordu. Yapması gerekeni yapmamıştı. Yapması gereken bundan çok uzaktı.*

"Hayır, yapman gerekeni yapmadın. Seni defalarca o kadar iteklememe rağmen yapman gereken tek dün gece beni o barda bırakıp çekip gitmendi. Üstelik sabaha nerede uyanacağımı umursamadan çekip gitmen gerekirdi."

"Melek..."

"Lafımı henüz bitirmedim," dediğimde bu kez o da kemerini çözerek bana dönmüş ve aynı meraklı gözlerle gözlerimin içine bakmayı sürdürmüştü.

"Fakat her şeye rağmen yapmadın. Yetmedi göz kulak oldun. Yetmedi beni kahvaltıya çıkarıp çocukluk hayalimi gerçekleştirdin. Sana ve yaptıklarına minnettarım ama neden bunları yaptığını hâlâ anlayamıyorum. Seni çözemiyorum."

"Çünkü beni tanımıyorsun. Çünkü aklında bambaşka bir İlkay yarattın ve ona inanmak istiyorsun. Duyduklarına, gördüklerine bağlı kalıyorsun ama karşındaki asıl gerçeği görmek istemiyorsun."

Yine aynısını yapıyordu. Yine kelimelerle oynayarak aklımı da kalbimi de altüst ediyordu. Fakat böyle yapmamalıydı. Zihnime girmemeliydi. Beni kendine çekmemeliydi. Kimseyi hedefine ulaşmak için kullanan biri olmak istemiyordum.

"Ben seni uçuruma itmek değil, düşmek üzere olduğun uçurumun kenarından kurtarmak istiyorum Melek Güçlü." Yüzümü avuçlarının içine alarak parmak boğumlarıyla yanaklarımı okşamaya başladığında gözlerim yeniden acımaya başladı. Ondan uzaklaşmak, kendimi geri çekmek istediysem de aramızdaki mesafeyi kapatarak alnını alnıma yasladı. Burnunu benim burnumun ucuna değdirdi.

"Güçlü olabilirsin ama bu tüm acıyı tek başına yükleneceğin anlamına gelmez. Belki doğru zaman değil ama bana kalbini aç ve sana bu kadar acıyı yaşatan adamı unutturayım. Lütfen."

Nefesini tam da kulağımın hizasında hissettiğimde kalbim tekledi, nabzım hızlandı. Ruhuma dokunan sözlerin sahibinin hâlâ bir başkası olmasını dilerken tüm bunları sarf eden, benim için savaşmak isteyen İlker Altan'dı. Fakat bunu yapacak cesaretim yoktu. İlker canımı yakan o kişinin kim olduğunu bile bilmezken, daha ben bir enkazın altından kurtulamamışken, başka bir enkazın olmasına izin veremezdim.

Kapalı gözleriyle yavaşça yüzüme eğildiğinde aralanan dudaklarını görmemle buna asla izin veremeyeceğimi anladım. Murat'ı gördüğüm ilk günden beri ilk öpücüğümün hep ona ait olacağını hayal etmiştim ve şimdi o hayal ne kadar parçalanmış, yıkılmış olsa da benimle yaşamak

zorundaydı. Bu yüzden de İlker'in omuzlarına tutunarak onu geriye doğru ittim ve kapı koluna uzandım.

"Asıl sana lütfen İlker. Lütfen, bırak acımı yaşayayım. Bırak bununla yüzleşeyim." Kendimi dışarı atarak soğuk havayı karşıladığımda o da benimle birlikte arabadan indi.

"Artık İlkay yok mu?" diyerek arkamdan seslendiğinde tüm bu konuşmanın içinde takıldığı noktaya tebessüm ederek baktım.

"Hayır, artık İlker Altan var."

"Tüh, alışmıştım oysa ki," diye karşılık verdiğinde ceketime iyice sokularak kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Kaldığım yerden devam edebilirim istersen."

"Hayır, hayır. Böyle daha iyi."

"Her şey için teşekkür ederim," diyerek bir kez daha mırıldandığımda arkamı dönüp evimin olduğu binaya doğru ilerlemeye başladım ama son bir kez daha arkamdan seslenişini işitmeden edemedim.

"Bir şekilde gardını indireceğim Melek Güçlü. Pes etmeyi sevmem. Unutma bunu."

Kurduğu cümleler dudaklarımın kıvrılmasına neden olurken bu kez geri dönmeyerek adımlarımı hızlandırıp binaya girdim. Yavaş adımlarla basamakları tırmanıp da Eda ve bana ait dairenin bulunduğu koridora çıktığımda, komşumuz Nermin teyzenin çöplerini attığını gördüm. Ona başımla selam verdiğimde gözlerini hiç de onaylamayan bir ifadeyle devirip tekrar hızla evine girip kapıyı suratımıza çarptı. Her zaman sıcak kanlı yaklaşan kadının aniden soğuk tutmasına karşılık aklım karışırken dün geceye dair hatırlamak istemediğim bir anı da zihnime doluştu. Eh, sarhoş ve bitik bir vaziyette Nermin teyzeye de yakalanmıştım. Namazını aksatmayan bir kadından da bana başka türlü bakmasını bekleyemezdim.

Komşumuzun değişen tavrını da görmezden gelerek ceketimin cebinden çıkardığım anahtarlarla kapıyı açıp eve girdiğimde holdeki ayakkabılık kısmında bir farklılık olduğunu gördüm. Yorgun olmamı umursamayarak hızlı adımlarla oturma odasına doğru ilerlerken koltuğun üzerinde başını ellerinin arasına alarak oturan Gamze'yi burada görmeyi beklemiyordum. Eda onun omzunu sıvazlarken geldiğimi fark etmiş olacaktı ki oturduğu yerden hızla kalkıp bana sarıldı. Fakat Eda'nın sarılmasına karşılık veremedim çünkü Gamze karşımda bitmiş bir haldeydi. Ona bir anda neler olduğunu bilmezken dünden beri elime almadığım telefonumu hatırladım. Başını ellerinin arasından kurtarıp da bana baktığında yanaklarına süzülen

gözyaşlarını hızla silerek oturduğu yerden ayaklandı. Yanıma yaklaşıp da kollarını boynuma doladığında hıçkırıklarını bu kez omzuma boşaltıyordu. Sonunda dudakları aralandığında ise ona ne olduğunu anlayabilmiştim.

"Enes'le ayrıldık Melek. Bitti."

ARA BÖLÜM - 2

Instagram: askadususofficial / missfirat

ARA BÖLÜM - 2

Gamze'nin Ağzından

Hayatıma kendi ellerimin arasında bir halata sıkıca sarınıp, avuçlarımda izler bırakacak kadar büyük bir güçle tutunmaya çalıştığımda çok küçük sayılırdım. İnsan zaman geçtikte ve büyümeyi öğrendikçe kimsenin eline muhtaç kalmadan ayağa kalmayı öğreniyordu. Daha güçlü hissediyordu benliği ama ben hiçbir zaman, tutunduğum halata rağmen o gücü o kadar da derinden hissetmemiştim kendimde. *Bir tarafım hep zayıf, hep eksikti. Kaybolmuştum ama yolum asla doğru yol tabelasına sapmıyordu. Israrla hatalar yapmaktan vazgeçmiyordum.*

Liseye geçmeden, daha ilkokulun son sınıfındayken boşanmıştı anne ve babam ve kendimle savaşım asıl o zaman başlamıştı. Hep babamın hayatımın kahramanı, aşkı olduğunu düşünürken, küçücük yaşımda kalbime çizilen bir kesikle bildiğim her şeyin aslında koca bir yalan olduğunu öğrendim. Meğerse babamın bambaşka bir hayatı, kendini adadığı bambaşka bir ailesi olduğunu öğrenmek kalbimdeki kesiğin koca bir yara oluşturacak kadar açılmasına sebep oldu. İnsanlara ama en çok da erkeklere olan inancımı kaybettim. Bir erkeğe asla güvenemeyeceğimi anladım. Ne yaparsa yapsın, ne kadar çabalarsa çabalasın bir tarafım hep şüphe içinde kalacak, yaptığı şeylerin altında hep bir neden arayacaktı. Asla o güven duygusunu bana aşılayamayacaktı. Babamın paramparça haline getirdiği kalbimi, ben kendi ellerimle tamir etmek zorunda kalacaktım.

Boşanma sonrasında annem İstanbul'dan İzmir'e yerleşip de bir fabrikada dikiş dikerek çalışmaya başladığında, bizim için babam olmadan yepyeni başlangıçlar yapacağımızı hayal ettim. Başlarda babamın yokluğu çok ağır gelmişti ama sonrasında bizi arayıp sormadığında aslında o yokluğun koca bir hiçten ibaret olduğunu fark ettim. Babam çoktan seçimini yapmıştı. İlk aşkını değil de sonradan bulduğu ailesini tercih etmişti.

İzmir'e yerleşip yeni bir çevre edinmeye başladığımda başarabileceğimi, babam olmadan da her şeyin üstesinden gelebileceğimizi düşündüm fakat

zamanla annemin gururuna asla yediremediği nefreti her şeyin önüne geçer oldu ve ailemi tam anlamıyla aslında o zaman kaybetmeye başladım.

Annem despotluğunu, kuralcılığını ve biriktirdiği tüm sitemini benim üzerime sağanak yağan yağmur gibi her defasında boşalttığında kendime kaçacak delikler arar oldum. Yeni okulumdaki arkadaşlarıma sığınmak istedim ama onların da her defasında söylediği teselli sözler hep aynıydı. *"Aldırma. Annen o senin. Kızar, bu da geçer demekten,"* ileriye asla gidemediler. *O kadar çok yorulmuş, o kadar çok bunalmıştım ki artık annemin yakınmalarından, her defasında bağırışlarıyla babama olan öfkesini haykırmasından, eline aldığı bardakları sürekli benim gözlerimin içine sokarcasına kırmasından...* Tek çözümün üniversite sınavı olduğunu fark etmiştim. Üniversiteyi istediğim bölümde kazanacak ve içine düştüğüm bu cehennemden yine kimsenin eline tutunmadan ayağa kalkarak uzaklaşacaktım. Ve öyle de olmuştu.

Hayatım boyunca kalem elimden düşmeden bir şeyler çizerek kendime uğraşlar ararken istediğim bölümü kazanmanın sevinciyle dört dönüyordum annemle geçirdiğim o son yazın sonunda. Fakat annem, o zaman bile önüme taş atarak bana engel olmak, hayatımı onun cehenneminde geçirmem için tehditler savurmaktan geri kalmamıştı. Üzerimdeki sütünü helal etmeyeceğini söyleyip, tüm bağını koparmak istediğinde önümde yalnızca iki seçenek vardı. Ya gidip kendi ayaklarımın üstünde durmayı öğrenerek yeni ve annem olmadan bir hayat kuracaktım ya da onun cehennemine boyun eğip istediklerimi, hayallerimi yakarak görmezden gelecektim. Ve ben asla pişman olmayacağımı düşünerek hayallerimi annemin üstüne koyarak gelmiştim bu doğup büyüdüğüm koca şehre yeniden. *Tıpkı Melek'in ailesine bile haber vermeden bir sevda uğruna bu şehre kaçıp geldiği gibi... Ah Melek... Benim kalbi kırık, saf, masum arkadaşım... Bazen annesinden bahsederken o kadar çok ortak yönlerini buluyordum ki annelerimizin, paralel evrende ikiz olduklarını falan bile düşünecektim.*

İstanbul'a yerleştiğimi akrabalarımızdan öğrenen babam defalarca bana ulaşıp, yardım teklifinde bulunmuştu. Bizi terk edip gittiği kadının durumu çok daha iyi olunca, babama da harika iş olanakları sağlanmıştı. Babam, *"Bana tüm bunları aşk yaptırdı,"* diyordu ama bense sadece para olduğunu düşünüyordum. *Paranın açmayacağı hiçbir kapı yoktu sonuçta, değil mi?* Fakat babama rağmen tercih ettiğim annemi bile çıktığım bu yolda reddederken, babamdan gelecek hiçbir yardımı kabullenemezdim. Bu

yüzden de bir kez daha düştüğüm yerden kendi avuçlarıma tutunarak kalkmayı öğrenmiştim.

İşe önce kendime kirası uygun bir apart bularak başlamıştım. Sonrasında ise girdiğim küçük bir butik dükkanında çalışarak harçlığımı kazanmaya girişmiştim. Bunun yanında derslerimi asla bocalamadığım için üniversitenin bursunu da kapmıştım. Yani en azından ilk yılım her bakımdan şanslı geçmişti. Fakat ne zaman o soğuk 14 Şubat gecesi hem bölümden arkadaşlarla vizelerin stresini atmak hem de yalnızlığımıza kadeh kaldırmak için İlker'in mekanına gitmiştik, işte o zaman benim için her şey değişmeye başlamıştı. Ertesi sabah, başka bir adamın kolları arasında çırılçıplak bir şekilde uyandığımda anlamıştım aslında büyük bir hataya gebe kalacağımı.

Çok sevmek istemiştim. Babamın yaptığından sonra birilerine yeniden güvenmek, kalbimi doruklarına kadar açarak sığınmak istemiştim. Enes'le tanıştığımız o ilk yılda konuştuğumuz zaman boyunca hep bunu hayal ederek kendimi avutmuştum ama olmamıştı işte. İstediğim hiçbir şeyi aslında onda bulamamıştım. İşin garip yanı kendi isteklerimden bile emin değildim. Tüm zaman boyunca sadece aklımı ters yöne doğru savurarak kandırmıştım. Aslında ben de kötü adamların peşinde koşan iyi kızların arzuladığı şeyleri istemiştim hep. *Kendimi yakıp kül edecek bir aşk, tutku, macera ve biraz da tehlike...* Biliyordum ki bunları bana Enes'in masum, saf kalbi veremezdi ki daha onun avucundaki saf sıcaklığı hissedemeden ben vazgeçmiştim kendimden. Başka bir adamın yatağında kaybetmiştim hem masumluğumu hem de kendime olan güvenimi. Babama kızarken onun aynası olup aynı hataları yaparak ona benzemiştim ve defalarca elimin tersiyle itmiştim kalbime girmek isteyen güzel adamı. Enes'i başımdan esen rüzgâr misali savururken defalarca günün sonunda motorunun arkasına ansızın bindiğim adamın yanında bulmuştum kendimi tıpkı 15 Şubat sabahına uyandığım gibi. Fakat masumluğumu peşine düştüğüm maceranın içinde günden güne kaybederken aslında fark ettiğim daha önemli bir şey olmuştu. *Biz iyi kızlar, bizi gerçekten mutlu edecek olan iyi adamları asla yanımızda istemezdik. Kalbimizi tırnaklarıyla kazıyarak kanatacak adamları, o iyi adamlara hep tercih ederdik. Gerçi bu masalın iyi kızı da ben değildim ya neyse...* Kalbimi tırnaklarıyla defalarca kanatan adama bir türlü eskisi gibi yaklaşamazken onun en yakınıyla olmam doğru değildi. Tıpkı eskiden olduğu gibi yine savuracaktım kendimi yakalandığım

hortumun içinde. Yine vazgeçecektim asla sahip olamayacağım masum sevgi kırıntılarından.

Ve şimdi... Ayaklarım tozlu toprak yollardan geçerek ona doğru ilerliyordum. Bir tarafım, *"Yapma, etme. Sonunu görmediğin masalın sonunu henüz getirme,"* diyerek umutla fısıldıyordu kulağıma. Diğer tarafım ise, *"Onun gözlerinin içine bakarak yalan söylemeyi kes artık. Seviyorum rolü yapma,"* diye haykırıyordu. Bu kez haykıran tarafım, fısıldayan tarafımı bastırdı ve ben sonunu görmediğim hikayemin sonunu getirmeye doğru ilerliyordum.

Beşiktaş sahilini ağır adımlarla geçip, onu Boğaz Köprüsü'nün altında üzerindeki kaşe paltoya iyice sarınarak gördüğümde derin bir nefes aldım. Umut ettiğim her şeyden vazgeçmek için buna ihtiyacım vardı. Başımdaki şapkayı, boynumdaki atkıyı düzelterek, ağzımdan çıkan soğuk buhara aldırmadan yürümeye ve sayfalarını çevirmeye elimin asla gitmeyeceği hikâyeyi sonlandırmaya devam ettim. Sonunda geldiğimi fark ettiğinde, dudaklarıyla ısıttığı ellerini iki yana doğru kaldırarak bana kucak açtığını belli etti. *Keşke o kolların arasına girip, sığınacak cesareti kendimde bulabilseydim.*

"Canım, neredeydin? Biraz daha gelmeseydin soğuktan heykel olacaktım burada." Güldüğünde yanağında beliren çizgiler bana tüm tatlılığıyla ulaşırken, kırık kalbime bir pençe daha attım. *Sandığımdan çok zor olacaktı onun kalbini kırmadan bunu bitirmek.*

Yanaklarıma bıraktığı buselerden sıyrılıp, kollarının arasından uzaklaşırken yüzümdeki ifadesizliğin kendini koruduğunu biliyordum. Bunun için büyük bir çaba gösteriyordum.

"Konuşabilir miyiz?" *Zaten buraya da bunun için gelmemiş miydim? Kelimelerimi sarf ederek dizdiğim tüm domino taşlarını yıkmaya...*

Yüzümdeki tedirginliğin o da farkındaydı ki kaşları aniden çatılarak, bu kez de omuzlarımdan tuttu ama uzaklaşıp aramızdaki mesafeyi korumak istedim. Söyleyeceklerim için buna ihtiyacım vardı. Benden ne kadar uzaklaşırsa o kadar daha kolay olurdu.

"Gamze, telefonda da sesin çok kötü çıkıyordu. Bir sorun mu var?" *Sorun mu? Ben de sorundan bol ne olabilirdi ki?*

"Melek... Çok kötü olmuş. Eda'yla sabah telefonda konuştuk. Dün gece bayağı dağıtmış."

Reddedildiği akşamdan bu yana Melek'e ulaşamadığım için bu sabah Eda sayesinde neler olduğunu öğrenebilmiştim. Tüm çaresizliğiyle kendini iyice

dağıtmıştı ve işin en gülünç yanı o da İlker'in mekanına ayak basarak bunu sergilemişti. En azından onu büyük bir hataya kurban gitmeden düştüğü bataklıktan kurtardığı için İlker'e minnettardım. Melek bahsini pek açmıyordu ama İlker'in ona büyük bir ilgiyle yaklaştığının gayet farkındaydım ve bu savaşta İlker'in Melek'in kalbini kazanmasını istiyordum. Enes benimkini kazanamamıştı ama İlker bunu başarmalıydı. Başarmak zorundaydı. Yeni tanışmamıza rağmen çok sevdiğim birinin benim durumuma düşmesini asla istemezdim.

Beni tüm bu kararları almaya iten durumdan bahsederken aslında bir taraftan bu ilişkinin bitmesi için zemin hazırlıyordum. Fakat Enes'in karşımda yaptığı tek şey gözlerini devirerek, başını sağa sola sallamak oldu. Sanki pek de Melek'in düştüğü perişan durumu umursamıyor gibiydi.

"Başından beri Murat'ın ona göre olmadığını söylediğimi biliyorsun. Melek her şeyi gözünde büyütüyordu. Sadece abartıyordu. Sence şu devirde hala var mı öyle geçmişe sarınarak bağlanan aşklar?"

Onun dudaklarından çıkanlara inanmak istemedim. Bunu herkes söyleyebilirdi. İlker, Murat ve hatta *o* bile söyleyebilirdi ama Enes... Enes'ten bunları duymak üzerime koca bir balyozun devrilmesine sebep oldu. Oysa ben onun her zaman masum aşka inandığını düşünerek bana yaklaştığını hayal ederdim. Bilmiyordu ama aslında beni defalarca düştüğüm bataklıktan kurtarmak için elini uzatmıştı ve şimdi karşımda bambaşka kelimeleri dizerek beni koca bir hüsrana uğratıyordu. *Belki de yanılan, tereddüt eden taraf sadece ben değildim.*

"Abartıyor muydu?" diyerek söylediklerine inanamadığımı oldukça şaşkın çıkan ses tonumla belirttiğimde başını sallayarak onayladı beni.

"Evet, güzelim. Tamam, âşık olabilir, hoşlanabilir ama birini o kadar beklemek bana kalırsa büyük saçmalık."

"Birini yıllarını yok sayarak sevmek ne zamandan beri saçmalık oldu senin için?"

Kalbimde yeşeren hayal kırıklığı sesime de yansırken, gerçekten karşımdakinin Enes olmamasını diledim. *O* bile söyleyebilirdi bu cümleleri ama Enes söylememeliydi. Enes'e yakışmazdı. Beni kurduğum düşten uyandırmamalıydı.

"Gamze, anlamıyorsun," diye söze başladığında uzanıp elimi tutmak istedi ama onu engelleyerek elini havada geriye savurdum. Elini tutmak bile güvenli gelmiyordu artık.

"Hayır, aslında gayet iyi anlıyorum. Gözlerimi açtığın için çok teşekkür ederim Enes Erdem." Rüzgâr savururken saçlarımı, o ise yüzündeki endişeyle baktı gözlerimin içine. Anlamıyordu sergilediğim tavrı ama biraz sonra artık kavrayacaktı her şeyin sebebiyetini.

"Melek, basit bir sevgiyle çıkmadı Murat'ın karşısına. Yıllarını, kaybettiği onca zamanı yok sayarak göstermek istedi sevgisini ama görüyorum ki sen bunu hiç anlamamışsın."

"Allah aşkına, neden Murat ve Melek'i tartışıyoruz biz? Bizim bunlarla ne alakamız var?"

Önüne attığım yemi yakalayarak sonunda oltama takılmıştı Enes Erdem ve ben şimdi oltayı yukarı çekerek balığımın idamını getirecektim.

"Enes, ben ayrılmak istiyorum."

Keskindi kurduğum cümleler. Bıçaktan, hançerden daha keskin ve emindi. Yapamayacağımı, kendi dünyamda savaşmayı bile bilmezken, onu da bu bataklığa sürükleyemeyeceğimi biliyordum.

"Ne?"

"Duydun, ayrılmak istiyorum. Olmuyor. Arkadaşların böyleyken, insanların kalbini yok sayarak parçalarken sen de o sevgiyi göremiyorum, hissedemiyorum. Buraya da bunun için geldim."

"Gamze, bence sen ne dediğini bilmiyorsun. Murat'a kızgınsın anlıyorum ama bize bunu yapamazsın. Aklın yerinde değil senin."

"Hayır, aklım gayet yerinde. Melek'i ve acısını düşündükçe bunun bizim için en mantıklı karar olduğunu daha iyi anlıyorum."

"Bir dakika ya... Lütfen, yanlış anlayayım. Sen Melek ve Murat yüzünden benden ayrılmak mı istiyorsun? Bu mu sebep? Murat, Melek'le olmadığı için mi?"

Söylediklerimden dolayı şaşkındı ama en çok da kırgındı. Ses tonundaki acizlik bunun ispatıydı ama yapamazdım. Ona asıl sebebi söyleyemezdim. Melek'i ve yaşadıklarını bahane ettiğim için kendime çok kızıyordum ama başka çıkış yolum yoktu. Ona gerçeği söylersem bir arkadaşlığın daha yıkılacağını biliyordum, hissediyordum ve buna göz yumamazdım.

"Beni sana iten, Melek'in Murat'a olan aşkıydı. Ondan cesaret alarak elini tutmak istedim ama şimdi o eli tutacak güveni hissetmiyorum."

"Başkaları uğruna benim sana yıllardır biriktirdiğim sevgiyi görmezden geliyorsun."

Kalbim ısrarla bir başkasını arzularken masum sevgini hak etmiyorum Enes Erdem.

"Hayır, Enes. Hiçbir zaman sevgini görmezden gelmedim ama bununla yaşayamam."

En azından bu kez yalan söylemiyordum. Hiçbir zaman bana olan sevgisini görmezden gelmemiştim. Hatta o sevgiye zeval gelmesin diye kendimi harcamıştım ama yaptıklarımdan sonra onun gözlerindeki hayal kırıklığı olmak istemiyordum. En yakın arkadaşı dediği insanla zamanında defalarca birlikte olup, kalbimi onun teninde bırakmışken şimdi gözlerinin içine bakıp onu seviyormuş gibi yapamazdım. *İkinci bir Murat ve İlker vakasını kimsenin yaşamasını istemezdim.*

"Onlar gibi olmadığımı biliyorsun." Ses tonu çaresizdi ama yine de ikna etmek istiyordu beni. Onlar gibi olmadığını elbette biliyordum ama bu yeterli değildi.

"Ama bu yeterli değil." *Yeterli değil, çünkü sana aşık değilim. Çünkü kalbim senin yanındayken bile aslında ısrarla hala onu istiyor.*

"Yine bana güvenmek istemiyorsun. Yine beni çiğniyorsun."

"Ben hayatımı ihtimaller üzerine yaşayamam Enes, üzgünüm."

Gözümden akan damlaya aldırmadan arkamı dönerek yürümek istediğimde bunun bittiğini hayal ettim. Tenime kazınan bu acının da artık geçtiğini düşündüm fakat Enes hızlı adımlarıyla yanıma yaklaşıp, kolumdan tutup da kendine çevirdiğinde henüz sonun gelmediğini anladım.

"Gamze, yapma. Üç yıldır peşinde koşuyorum. Elini şimdi tutmayı başarmışken, bize bunu yapma."

Ben de üç yıldır vazgeçmeye çalışıyorum ama olmuyor, yapamıyorum. Yine de vazgeçemiyorum. Yine de ısrarla canımı yakacağını, tenimde izler bırakacağını bile bile o yangını arzuluyorum.

Başımı sağa sola sallayarak kolumu elinden kurtardığımda gözlerinin içine bakamıyordum. Sadece gitmek istiyordum. Uzanıp yüzümü avuçladığında yine kaçamadım. Başını eğerek kesik çıkan nefesiyle yüzüme yaklaşırken göz kapaklarımı damlalarım akmasın diye acıyla birbirine bastırdım.

"Başka biri mi var?" diye yüzüme doğru nefesini tükettiğinde gözlerimdeki acı daha da arttı. Artık acımıyordu, acının yeri yangındı.

"Enes..." Adı dudaklarımdan fısıltı gibi dökülürken uzaklaşmak istedim ama yine izin vermedi.

"En azından bunu bilmeye hakkım var." *Hakkın yok çünkü bilirsen daha çok canın acır ve ben buna dayanamam.*

"Bırak bunun peşini. Hoşça kal."

Ellerinin arasından kurtardığım ıslak yüzümü, kendime saklayarak hızlı adımlarla yanından uzaklaşırken bir kez daha peşimden gelmesin istiyordum. *Gelip beni ikna etmesin. Gelip kirli kalbime girmek istemesin. Gelip bir kez daha beni kurtarmak istemesin.*

Şimdi gideceğim yeri biliyordum. Defalarca ziline basıp basıp kaçtığım ama bana bir kez olsun açılmayan kapının yine bir kez daha zilini çalmaya gidiyordum. Açılana dek o zile basacaktım. Yaptığım hataydı. Aptallıktı ama yine de hapsolduğum bu acıdan vazgeçemiyordum. Melek'e kızıyordum belki ama asıl ben ondan gelecek her şeye razıydım.

Enes'in yanından uzaklaşarak beklediğim durağa gelen metrobüse bindiğimde yapacağım çılgınlıktan dolayı kendime çok kızıyordum ama düştüğüm bu durumda tek hatalı ben olamazdım. Enes'le yan yana gelmemizden bu yana defalarca beni mesajlarıyla rahatsız etmiş ve hatta kozumu iyi yerden oynadığımı söylemişti. Şimdi o kozu ona kullanmak için karşısına dikilmeye gidiyordum.

Evi Şişli'deydi. Birkaç arkadaşıyla birlikte tuttuğu evde kalıyordu. Diğerlerinden daha serbest, daha özgürdü. Kafasına estiği gibi yaşıyor, kimseyi umursamıyordu. Ailesinin durumu çok iyi olmasına rağmen o arkadaşlarıyla yaşamayı tercih ediyordu. Gerçi ailesinin de pek bir şeye karıştığı söylenemezdi. *El bebek, gül bebek şımartılarak büyütülmüş bir çocuğu adam etmeye çalışmak pek kolay değildi ama denemekten zarar gelmezdi değil mi?*

Yağan yağmura aldırmadan sonunda ulaştığım durakta indiğimde üstümün ıslanmasına aldırmadan hızla bildiğim yolu yürümeye devam ettim. Kaldığı apartmanın önüne geldiğimde güvenlik görevlisinin beni sorgu suale tutacağını biliyordum. Daha öncesinde de birçok kez yapmıştı fakat yine de aldırmadım. Adamın boşluğunu yakalayarak hızla kendimi o görmeden binaya attım. Asansörlerden on ikinci kata çıkana dek sabırla ve üzerimdeki büyük özlemle kuracağım cümleleri düşünüyordum ama doğru kelimeleri asla yakalayamıyordum.

Asansör kapıları sonunda aralandığında adımlarım yavaşladı ve korkuya dönüştü. Bedenim ürperiyordu. *Karşısına geçip ne diyecektim? Nasıl haykıracaktım onu ve bana hissettirdiklerini özlediğimi? Ya evde yoksa? O zaman arkadaşlarına nasıl bir açıklama yapacaktım?*

Titreyen elimle uzandım kapı ziline ve cesaret ansızın tüm bedenime ilmik ilmik işlendi. Israrla, kapı çalana kadar çaldım zili. Arkadan gelen söylenmelerini işittiğimde yüzümde anlamsız bir tebessüm belirdi.

"Ulan, pazar pazar bir rahat bırakmadınız! Siktirin gidin! Açmıyorum kapıyı falan!"

Artık evde olduğunu bildiğim için bu kez parmaklarımı hiç çekemedim kapı zilinden. Açılana dek çalacaktım. Onunla yüzleşene kadar pes etmeyecektim. Defalarca kaçmıştım ama şimdi cesareti bu kadar benliğimde hissederken vazgeçmeyecektim.

"Ulan, cidden yeter ama! Amınıza koyacağım yeminle!" Kapı aniden büyük bir hırsla açıldığında, onu görmenin verdiği ürpertiyle sonunda parmaklarım usulca kapı zilinden düşmeyi başardı.

"Gamze... Senin ne işin var burada?" Burada olmamdan dolayı şaşkınlığı yüzünün her zerresine yayılırken, omzuna omzumla çarparak davet etmesine bile gerek duymadan içeri girdim.

Uzun koridoru geçip de ders çalıştıkları odaya girdiğimde evin hala aynı olduğunu fark ettim. Duvarlar krem rengindeydi ve renkli karikatür çizimleriyle doluydu. Ev arkadaşının bir gazete için özellikle karikatür çizdiğini biliyordum. Büyük bir çalışma masası salonun ortasında yer alıyordu. Aynı zamanda oyun konsolları da televizyonun altındaki yerini koruyordu. Çok girip çıkmıştım bu eve ve hiçbir şey değişmemişti.

"Evde kimse yok. Cenk sabahtan çıkıp ailesinin yanına gitti."

Peşimden gelerek arkamda belirdiğinde soru sormama bile gerek kalmadan açıklama yaptığı için ona minnettardım. Ev arkadaşından bahsediyordu. Yüzümdeki tebessümü gizleyerek omuzlarımı dikleştirdim ve ona doğru döndüm. Turkuaza yakın gözlerinde gördüğüm kurnaz ifadede burada neden bulunduğumu sorguluyordu.

"İstediğin oldu. Enes'ten ayrıldım. Mutlu musun?"

Omuzlarımı dik tutmaya çalışırken sesimin de aksi çıkmasını umuyordum. Amacım buydu. Tepkisini görmek için ifadesiz gibi görünmek istiyordum. Söylediklerime karşılık aramızdaki mesafeyi hızla kapatarak bana yaklaşırken kalbimin atışlarını duyamayacak kadar sağır olmuştum. Yakınlığı her zaman tehlikeliydi ve şimdi bile o tehlikeyi hissediyordum. Bir elini havaya kaldırıp da dağılmış, kızıl saçlarımın uçlarıyla oynamaya başladığında dudaklarını ıslattı ama ardından alt dudağını dişleyerek burnunu yanağıma doğru sürttü.

"Hadi ama Gamze... Kimse senden böyle bir şey yapmanı istemedi," diyerek kulağıma fısıldadığında geri çekilerek kurnaz bakışlar atan yüzüne baktım. *Bunu istemediğini söylüyordu ama beni attığı mesajlarla köşeye sıkıştırdığını unutuyordu.*

"Beni tehdit ettin!" Sesimi iyice yükselterek bağırdığımda coşkulu kahkahası salonu doldurdu. İşaret parmağını havada sallayıp, tüm ciddiyetsizliğiyle *cık cıklarken* adeta dalga geçiyordu.

"Asla öyle bir şey yapmadım. Sadece Enes'e asıl gerçeği ne zaman söyleyeceğini ve eğer söylemezsen duruma el atacağımı belirttim. Hepsi bu kadar."

"Ve bu tehdit değil. Öyle mi?"

"Sadece arkadaşımı koruyordum," dediğinde alaylı tavrını sürdürüyordu. Ne yani, Enes'i benden mi koruyordu?

Yüzündeki sinsi ifade düşmeden tekrar aramızdaki mesafeyi kapatarak yanıma yaklaştığında bu kez başımdaki şapkamın ucundan tutarak çıkardı. Saçlarım iyice dağılırken ellerinin tersiyle onları geriye doğru atıp boynumu ortaya çıkardı.

"Gerçekten merak ediyorum Gamze. Neden yaptın bunu?"

Erkeksi, içimi gıdıklayan ses tonu bana o geceyi hatırlatıyordu. O gece de böyle yanıma sokulmuş, edepsiz sözlerini kulağıma fısıldayarak beni kendimden geçirmişti. Sonrasında motoruna nasıl büyük bir heyecanla atladığımı, gece boyunca nasıl zevkten dört döndüğümü ve bunu defalarca arzuladığımı gözlerimin önüne getirmiştim. Şimdi yine aynısı oluyordu. İçimdeki arzu hiç bitmeden yine ona çekiliyordum.

"Çünkü ben yarını düşünerek yaşayamam Berkay. Aramızda olanlardan sonra Enes'in yüzüne hiçbir şey olmamış gibi bakamam."

Geri çekilerek gerçekleri bu kez gözlerinin içine bakarak mırıldandığımda yine alaylı gülümsemesi belirdi dudaklarının kıvrımlarında. Beni asla ciddiye almıyordu.

"Her şeyi gereğinden fazla abartıyorsun. Alt tarafı üniversitenin ilk senesinde defalarca birlikte olduk. Aynı yatağı paylaştık. Birbirimizi tatmin ettik. Ben Alina'yla olan ayrılığımdan dolayı yıkılmıştım, sen ise eğlence arıyordun. Hepsi bu kadar."

O kadar küstah, o kadar acımasız davranıyordu ki kurduğu cümlelerle yine en çok kendime kızıyordum. Burada olduğum için, dönüp dolaşıp ona gelecek kadar aciz hissettiğim için kendimi suçluyordum. Oysa o hiçbir şeyi umursamıyordu. Parçaladığı kalbimi asla görmüyordu. Onun için basit bir eğlenceydim ben.

"Senin için her şey çok basit, değil mi? Parmağını şaklatıyorsun ve istediğin her şey hop oluyor. Her şey aslında oyun. Alina seni bırakıp gitmekte öyle doğru bir karar almış ki."

Bu kez ben onun canını yakmak istedim. Alina'nın adını hiç düşürmemişti dudaklarından. Onu gerçekten sevdiğini zannetmiştim ama şimdi yüzündeki o sinsi ifadeyi koruyarak gülümserken birini sevebileceğine olan inancımı da kaybetmek üzereydim. Buraya gelmem büyük hataydı. Düzeleceğine dair umut etmem büyük hataydı.

Elindeki şapkamı büyük öfkeyle tekrar ellerimin arasına alarak odadan çıkmak için harekete geçmiştim ki kolumdan tutup beni tekrar karşısına aldı.

"Peki ya sen?" diye sorduğunda neyi kastettiğini anlamıyordum.

"Ben ne?"

"Asıl sen neden buradasın Gamze? Neden Enes'ten ayrılır ayrılmaz koşarak bana geldin?" Çünkü bir kalbin olduğunu hayal ettim. Çünkü Enes'le yakınlaştığımda ve sen beni rahatsız etmeye başladığında aslında kıskandığını düşündüm. Fakat şimdi her şeyi kendi zihnimin uydurduğunu bir kez daha iyi kavrıyordum.

Gözlerimi devirerek başımı sallarken yine aramızdaki mesafeyi kapatarak bana iyice yaklaştı. Uzanıp elimdeki çantayı yavaşça yere atmamı sağlarken sesimi bile çıkarmadan beni yönlendirmesine izin veriyordum. Bir eli sıkıca belimi kavrayarak sırtıma doğru çıkarken boğazımda beliren alevle nefes almayı unuttum.

"Cevabı söylememi ister misin?" Boynumdaki atkıyı tek elini kullanarak tıpkı çantam gibi yere atıp, kulağıma fısıldadığında sadece başımı salladım.

"Çünkü hala beni istiyorsun. Hala beni arzuluyorsun." Kullandığı ses tonu üzerimde büyük bir uyuşturucu etkisi yaratırken omuzlarına tutundum ama o ise sadece ıslattığı dudaklarını boynuma bastırmakla yetindi. Birlikte olduğumuz ilk gece de bana böyle yavaşça yaklaşmış ve daha fazlasını arzulamama sebep olmuştu.

"Yaşadıklarımızı özlüyorsun. Sevişmelerimizi özlüyorsun."

Bunu inkâr edecek gücüm yoktu ama artık sadece o anları özlemiyor, ona beslediğim sevgiyi de fark ediyordum ve bu sevgi ne yazık ki karşılıklı değildi.

"Gitmek istiyorum," diye fısıldadığımda belimi kavrayan eli bu kez kazağımın altından tenime ulaştı. Dokunuşları tenimde yakıcı izler bırakırken kendimi geri çekemiyor, ondan soyutlanamıyordum.

"Hayır, istemiyorsun. Eğer gitmek isteseydin buraya kadar gelmezdin. Bana Enes'le ayrıldığını söylemezdin." *Aptaldım! Hatta öyle aptaldım ki kendi kazdığım kuyuya büyük bir istekle zıplayacak kadar aptaldım. Ona*

Enes'le ayrıldığımı söyleyerek aslında amacına ulaşmasını ve beni bir kez daha ele geçirmesini sağlamıştım.

"Berkay..." Adı dudaklarımdan fısıltı şeklinde dökülürken elinin tersi göbeğimin üstünde geziniyor ve bedenimin titremesini bastıramıyordum.

"Yeniden ister misin?" Aniden sorduğu soruyla gözlerimi yerden çekerek maviliklerine odakladım. Bu kez kurnazlıkla bakmıyordu bana. Maviliklerinde gördüğüm şey ciddiyetti.

"Ne?"

"Birbirimizi tatmin etmeyi, yeniden ister misin?" Fakat onun istediği sadece yatak partneri olmamdı. Benim istediğim ise herkesten sakladığı kalbiydi.

"Anlamıyorsun. Ben..." *Sana aşığım! Senin bana dokunduğun günden beri sana aşığım.*

"Sen, beni istiyorsun Gamze Yavuz. Ve hep de beni isteyeceksin. Gerçek bu. İstersen kimseye söylemeyiz. Aramızda kalır." Bilmiyordu ki kimseye zaten hiçbir şeyi söyleyemezdim. Onunla yaşadıklarımı duysalar belki de önce beni ayıplarlardı.

"Şimdi... Gidiyor musun? Yoksa kalıyor musun?"

Gözlerimin içine maviliklerinde gördüğüm büyük bir tutkuyla baktığında elim ayağıma dolandı. Yine ona çekilmekten, kendimi ona bırakmaktan alamadım. Omuzlarına tutunan ellerimden biri biraz daha yukarı çıkarak ensesindeki saçlarla kavuşup çekiştirdiğinde yapacağım şeyin büyük bir hata olduğunun bilincindeydim fakat yine de istemekten vazgeçemiyordum. Aralanan dudakları bana bir nefes kadar yakınken ondan bir kez daha vazgeçecek gücü kendimde bulamıyordum. Sonunun nereye gideceğini bilmesem de bunu, onu istiyordum.

Ensesinden tutarak aralanan dudaklarına dudaklarımla kapandığımda aldığım karar belliydi. *Kalıyordum.*

14.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Fikret Kızılok - Gönül

14.BÖLÜM

Bir Buçuk Ay Sonra...

Süpermarkette kasiyerlik? Geç.

Otelde temizlik görevlisi? Kesinlikle pas!

Özel bir şirkette asistanlık? Bunun için asla uygun olacağımı düşünmüyorum.

Gerçekten anlayamıyordum. Bu zamanda iş bulmak bu kadar zahmetli olmamalıydı. Araştırdığım, bakmadığım internet sitesi ya da ilanlar kalmamıştı ama hiçbir şekilde kendimi geçindirebileceğim bir yan meslek bulamıyordum. En küçük yerlerde bile mesai saatleri hiçbir şekilde okul saatlerime uymuyordu. İşin içinden nasıl çıkacağımı bir türlü kestiremiyordum. Oysa gerçekten küçük de olsa bir işe ihtiyacım vardı. *Özellikle de son zamanlarda buna adeta muhtaçtım.*

İstanbul'a yerleşmemin ardından birkaç ay geçmişti ve hâlâ çoğu şeye alışma çabasındaydım. Annemle yaşadığımız o olaylı son telefon görüşmesinden sonra bir daha hiçbir şekilde konuşmamıştık. Eda, haberlerimi bizzat kendisinin ona ilettiğini söylüyordu. *Eh, Eda'dan haberlerimi aldığı için de annemin beni pek aradığı söylenemezdi.* Gerçi tartışacağımızı bildiğinden beni aramaya çekiniyordu ama Eda'dan her şeyi didiklemekten asla geri kalmıyordu. *Ne yapıyor? Ne ediyor? Yemeğini yiyor mu? Okulu nasıl? Boş boş gezmiyor, değil mi?*

Babamda durumlar farklıydı tabii. Annemin inadının aksine beni her hafta sonu arayıp, halimi hatırımı sormaktan asla vazgeçmiyordu ve bazen diktatör Feride'nin her şeyi gereğinden fazla abarttığını söylüyordu. *Aklın yolu bir diye buna derdim. En azından babam beni anlıyordu ya da anlamaya çalışıyordu yoksa annemle kim baş edebilirdi ki?*

Sessizce kendi içimde yaşadığım berbat depresyon döneminden bu yana haftalar geçmişti ve yüreğimde açılan koca deliği ne yaparsam yapayım asla kapatamıyordum. Belki küçük bir tıkacım olsaydı bir nebze olsun o deliğin

kapanmasını sağlayabilirdi ama yoktu işte ve ben de bu yüzden aklımı dağıtacak başka işlerle meşgul olmaya çalışıyordum.

Üniversite beni gereğinden fazla yormaya başlıyordu. Üstelik son zamanlarda o kadar çok boğulduğumu hissediyordum ki çevremdeki insanlara bunu belli etmemek için yüzümdeki en sahici gülümsemeyle adeta can çekişiyordum. Yalandan gülümsemekten, insanlara mutluymuşum gibi rol yapmaktan çok bunalmıştım artık. Bulunduğum yerde sessizce can çekişmek omuzlarıma yüklenen tuğlalar gibiydi. Her bir tuğla beni daha çok aşağıya çekiyor ve ezildiğim karanlıktan bir türlü kurtulacak cesareti kendimde bulamıyordum. Fakat artık aklımı başıma toplamanın zamanıydı. Hayatımın sonuna kadar gelmeyecek bir adamın yasını tutarak yaşayamazdım. İşte bu yüzden kendi ayaklarımın üstünde dimdik bir şekilde durmayı öğrenmeliydim. İçine hapsolup, kaybolduğum bu durumdan kendime ancak başka bir iş bularak çıkabilirdim. Evin içinde Eda'nın bitmek bilmeyen ama asla işe yaramayan tavsiyeleriyle artık baş edemiyordum.

Üniversite hayatımın sonuna kadar Eda'dan ve eniştemden gelen parayla yetinemezdim. Babam bazı zamanlar bir miktar da olsa para gönderiyordu ama son günlerde derslerime ve yaptığım harcamalara bakınca elime geçen paranın pek de bir şeye yetmediğini fark ettim. Üstelik her zaman Eda'dan geçinemezdim. Kuzenim önümüzdeki baharda evlenecek bir insandı ve ben buradaki varlığımla zamanla ona yük olmaya başlayacaktım. Bu da hiç istemediğim başka bir durumdu.

Son zamanlarda hayatım iş aramak dışında pek de değişmemişti aslında. Ankara'daki sakin yaşantımı sürdürmeye devam ediyordum. Sadece biraz daha hissizleşmiş, biraz daha içime kapanmıştım. Lisedeyken masum bir aşka tutunarak yaşamaya çalışan o küçük kızdan pek eser kalmamıştı. Kalbim dağılmıştı, yıkılmıştı. Karanlık, ucu görünmeyen bir tünelin içinde kaybolmuştu ve ayağa kalkıp da ışığı bulacak gücü kendinde bulamıyordu.

Dışarıya kendi içimde büyüttüğüm sorunları daha fazla yansıtmak istemiyordum. Elimden geldiğince sorunlarımı da ruhuma sakladıklarımı da çevremdeki herkesten uzak tutmaya çalışıyordum. *Eda'dan, Gamze'den, Derya'dan, sınıftakilerden... Herkesten.* Kendi içimde oluşturduğum karanlığa onlar da bulaşmamalıydı çünkü. Benim karanlığım yalnızca bana zarar vermeliydi.

"Güzel Sanatlar'dan Açelya hiç boş durmuyor. Instagram'a attığı resmi gördün mü?"

Hemen yanımdaki deri koltuğa iyice yayılmış ve bir elini karşımızdaki manikürcü kıza uzatmış olan Gamze'nin söylenmesiyle, bakışlarımı bir türlü işin içinden sıyrılamadığım telefonumun ekranındaki iş ilanlarından ayırarak ona çevirdim.

Son zamanlarda aklımı dağıtmak için Gamze bana adeta ilaç gibi geliyordu. Hakkını nasıl öderdim, bilmiyordum. Yaşadığım o karanlık günden bu yana beni hiç yalnız bırakmıyordu. Gerçi sorunları olan tek kişi ben değildim ama o benimle ilgilenmeyi kendi dertlerinin önüne koyuyordu. Üstelik Eda ve Ahmet'in yanında yaşayacağım yedek lastik rahatsızlığını bildiğinden her hafta sonu mutlaka beni bir yerlere götürmeye sürüklüyordu. Bu hafta sonu ayaklarımızı buluşturduğumuz yer ise Nişantaşı'ndaki lüks bir kuafördü.

Gamze, saçlarının kırıklarını aldırıp manikür yaptırmak istediğini söylemişti. Bana ise saçımda değişiklikler yapmam için tavsiyelerde bulunmuştu. *Depresyon zamanlarında yapılan klasik değişimlerdi yani...* Kuafördeki saçımı değiştirecek olan adamın fikrini öğrendiğimde bozuntuya vermek istemedim. Aksine yapılan değişiklik aklıma bile yatmıştı. Ellerini makasta ve fırçada ustalıkla kullanan kuaför önce saçlarımın uçlarına katlar vermiş, ardından ise verdiği katların renklerini açarak ışıltılar bırakmıştı. Koyu kahverengi saçlarımın arasındaki karamel ombreler başta tuhaf görünmüştü göz bebeklerime ama Gamze de saçımla ilgilenen kuaför de olumlu cümleleri sürekli dile getirdiğinde bir rahatlama yayılmıştı tüm bedenime. *Demek ki bu değişiklik zırvalıkları gerçekten işe yarıyordu.*

Gamze'den sonra ben de manikür istediğim için yanıma yaklaşan çalışandan müsaade isteyerek Gamze'nin bana doğrulttuğu telefonuna bakmaya çalıştım. Bahsettiği kişiyi, yani Açelya'yı son zamanlarda çevremdeki kişilerin ağzında çok sık duyuyordum. Üstelik Gamze'nin iki lafından biri bu kız oluyordu.

"Hayır, ne atmış?" Aslında amacım tamamıyla ilgisiz görünmekti ama pek de başarılı olduğum söylenemezdi. İçten içe kızın ne attığını gerçekten merak ediyordum.

"Bak."

Gamze, telefonunu elime tutuşturmasıyla gözlerimi ekrandaki turuncu, kıvırcık saçlı, harika çillere ve duru bir güzelliğe sahip olan beyaz tenli kıza çevirdim.

Açelya Toprak... Onu tanımamak ya da görmezden gelmek neredeyse imkansızdı. Berrak, makyaja bile gerek duymayacak temiz bir yüzü, biçimli bir burnu ve ince dudakları vardı. Üniversitedeki Güzel Sanatlar bölümünün en başarılı öğrencilerinden biriydi. Harika çello yeteneğinin yanı sıra neredeyse tüm üniversitenin göz bebeğiydi. Güzelliğinin ve başarısının yanı sıra çekiciliğini de belirtmem gerekirdi ama gözlerimi ekrandaki resme diktiğimde ilgimi çeken güzelliği ya da kışkırtıcı bakışları değildi. Asıl ilgimi çeken arkadan boynuna sıkıca sarıldığı tıpkı onunki gibi kıvırcık saçlara sahip olan genç adamdı. *İlker Altan'dı.* Hayatımdaki herkesi kendimden uzaklaştırmaya çalışırken o da listenin bir parçası olmuş ve ilk sıradaki yerini almıştı.

"Fırtına gibi bir adamın mekânında, fırtına gibi bir gece... Gelen herkese çok teşekkürler."

Açelya'nın Instagram'da paylaştığı resmin altındaki notu Gamze mırıldanırken ilgisiz tavrımı sürdürmeye devam ederek, hiç bozuntuya vermeden telefonunu tekrar onun avucunun içine bıraktım. Yanımdaki görevli kıza maniküre başlayabileceğini söylerken yüzümdeki değişimin Gamze gayet farkındaydı ama pek ses etmemeye çalışıyordu ya da ben böyle algılamak istiyordum. İlker Altan mevzusu da tıpkı Murat Özkan gibi bir daha açılmamak üzere kapanmıştı ve ben hiçbir şekilde tekrar ortaya dökülmesini istemiyordum.

"Doğum gününü İlker'in mekânında kutlamış. Son günlerde bayağı samimiler."

"Olabilir," diyerek kestirip atarken amacım yalnızca Gamze'nin bu konuyu tekrar ve tekrar açmamasıydı. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Neler olduğunun da gayet farkındaydım ama üstüne konuşmak ya da tartışmak istemiyordum. Aradan uzun bir zaman geçmişti ve ben aldığım kararların hâlâ arkasındaydım.

"Sence İlker'i reddetmekle doğru mu yaptın Melek? Sana iyi gelebilirdi, biliyorsun."

Gamze'nin söyledikleriyle zihnimde bir toz bulutu misali yok olmasını istediğim zehirli anılar yeniden canlanıp hayat buldu ve beni yaşadığım o berbat, hiç hatırlamak istemediğim, elimde olsa zihnimden yakıp kül edeceğim iki güne bir kez daha geri götürdü.

Yağmurun altında, dişlerim titreyerek Murat'tan reddedilişimi, bir şans vermesi için hıçkırıklarımın arasından yalvarışlarımı, yıllarca herkesten saklayıp bağrıma bastığım kırmızı kapaklı defterimin denizin dalgalarıyla

acımasızca buluştuğunu... Dünyamın birkaç dakikalığına da olsa durduğunu sanki dün yaşamışım gibi hâlâ hatırlıyordum. Unutmak ya da yaşanmamış farz etmek elimde değildi. Her gece kabuslarla uyanıp, başımı yastığa koyup da gözlerimi bir türlü rahat kapatamadığımda o karanlık gece zehrini her yere yayıyor ve beni bir kez daha uçurumun kıyısına sürüklüyordu.

Ve İlker Altan... Kendi yarattığım karanlığa ışık tutmak istemişti. Düşmeye yakın durduğum uçurumun kenarından elimi tutarak beni kurtarmak istemişti. Kalbimdeki açılmış deliği kendi yüreğini ortaya koyarak kapatmak istemişti. Fakat tüm bunları yapabilmesi için benim iznime ihtiyaç duymuştu ve ben, o izni ona verecek cesareti kendimde bulamamıştım. Herkesten uzaklaştığım gibi ondan da uzaklaşmış, benden vazgeçmesini sağlamıştım.

Aradan haftalar geçmişti ve beraber geçirdiğimiz o ilk ve son günün ardından bir daha İlker Altan bana yaklaşmamıştı. Şimdilerde ise magazin sayfalarında gördüğüm, İstanbul'daki hayatıma atılmadan önce tanıdığım kıvırcık fırtınaya yeniden dönüşmüştü. Zaten ben onun için sadece zaman kaybı olurdum. O da bunu anlamış olacaktı ki benimle uğraşmaktan da peşime düşmekten de vazgeçmişti.

Gamze, yaşadığım her şeyi biliyordu. İlker'le geçirdiğim o günün sonrasında onu Eda'yla bana ait evde ağlarken bulduğumda anlatmıştım her şeyi, tıpkı onun da bana her şeyi anlattığı gibi. Enes'le ayrılışını, ailesiyle yaşadığı zorlukları ve çok daha fazlasını... Enes'in sevgisine asla layık olamadığını ve bu yüzden onu bıraktığını söylemişti ama üstüne gitmeme asla izin vermemişti o dönem. Aksine kendi gözyaşlarını silerek benim yarama merhem olmayı dilemişti. Şimdi ise tüm her şeyi bildiğinden yargılıyordu beni ve davranışlarımı ama zamanı geriye alamıyorduk ki alsak da ben yine aynı şeyleri yapar ve İlker'den uzak durmayı, onu kendimden uzak tutmayı yine yeğlerdim.

"Sevdiğim adamın arkadaşıyla yakınlaşacak kadar aciz değilim Gamze."

"Ama İlker..."

"Gamze, lütfen. Üstünden haftalar geçti. Herkes hayatından gayet memnun. Kapatalım artık bu konuyu."

Oldukça katı konuştuğumun farkındaydım ama bu konunun sürekli önüme çıkarak, dayatılması artık canımı sıkmaya başlıyordu. Sinirlerimi gereğinden fazla bozmaya yetiyordu. Bazen Eda'nın bile alttan bana laf tokuşturduğunu düşünüyordum. İnsanlara şans vermeyip yaramın acıyarak

kanamasını sürdürdüğümü dile getiriyordu sürekli. Suçu ben de arıyordu her defasında. Fakat ben buydum işte. Aklımda, kalbimde bir başkası varken başka birini hayatıma öyle basitçe pazardan aldığım meyve gibi yerleştiremezdim. Üstelik İlker hayatına kaldığı yerden gayet güzel devam ediyordu. Paylaşılan resimlerde, videolarda bu açıkça belliydi. Belli ki yeni aşklara, yeni maceralara yelken açıyordu. *"Pes etmeyi sevmem, Melek Güçlü,"* mevzusu onun için bir yere kadardı. Bana kalırsa söyledikleri, yapmak istedikleri anlık, geçici bir hevesti ya da ben sürekli onu geri teptiğim için hırstı. Elde edemeyeceğini anladığında ise geri çekilmeyi tercih etmişti. Olanların artık bilincindeydi ve eski kıvırcık fırtına İlker Altan olarak hayatına devam ediyordu.

"Tatlım, nasıl istersin? Düz fön mü yoksa dalgalı mı?"

Saçlarımı değiştiren kuaförün yeniden arkamda belirip nemli saçlarıma dokunmasıyla hapsolduğum düşüncelerimin arasından sıyrılarak yüzümdeki tebessümle aynadan ona baktım.

"Dalgalı olsun," diyerek fikrimi belirtirken göz ucuyla Gamze'yi izliyordum. Yüzündeki garip ifadeyi çözemiyordum ama söylediklerime çok bozulmuş gibi görünüyordu. Benim mevzumun neden onu bu kadar gerdiğini anlamıyordum ama bazen şu koca çenemi tutmayı da bir türlü beceremiyordum.

Sert çıkıştığım için omzuna dokunarak bana bakmasını sağladım ve yüzümdeki tebessümle özür dilediğimi belirttim. Omuz silkerek hiç bozuntuya vermediğinde rahatlayarak başımı karşımdaki aynaya ve saçlarımı yapmaya çalışan kuaföre tekrar çevirdim.

****

Kuafördeki işlerimizi bitirdikten sonra Gamze'nin ısrarı üzerine bir süre boyunca Nişantaşı'nın renkli sokaklarında kol kola gezintiye çıktık. Bana Avrupa Yakası dizisinde sürekli ön plana çıkan o yeşil ve kiremit renklerine sahip binayı gösterirken, *"Ben de Nişantaşı çocuğuyum. Beni de alın aranıza,"* diyerek Burhan Altıntop'u taklit etmekten de geri kalmadı. Tüm keyfimiz yeniden canlanırken Gamze'nin varlığı bana gerçekten iyi geliyordu. Yaşadıklarımdan ve bir türlü çıkamadığım depresyondan sonra yanımda birilerinin bana destek olduğunu görmek güzel hissettiriyordu. Eda da vardı, yanımdaydı, biliyorum ama bazen aynı kanı taşıyor olsak bile fikirlerimiz asla birbiriyle örtüşmüyordu. Eda çoğu zaman beslediğim duyguları bile takıntıya vuruyordu. Gamze ise beni anlamaya çalışarak İstanbul'daki tek arkadaşım olmuştu.

Üniversitenin ilk gününde Eda sayesinde tanıştığım Derya'yla da çok iyi bir dostluğumun olacağını düşünmüştüm ama Murat'la olanlardan sonra Derya'yla başlamayan arkadaşlığımız çoktan kopup gitmişti. Murat ve benim aramda aracı olduğu için kendini suçluyor ve benden uzak duruyordu. Olanlardan dolayı Murat'a asla bağırıp, çağırmadığı için de Eda onu suçlamış ve arkadaşlıklarını benim yüzümden bitirmek zorunda kalmıştı. Böyle bir duruma sebep olduğum için kendimi çok suçlu ve berbat hissediyordum ama zaten hiçbir şey elimde olmadan gelişmişti. Olacakların önüne asla geçememiştim.

"Yalnız saçların çok güzel oldu Melek. Uçlarını açtırman bayağı iyi fikirdi." Dalgalı saçlarıma dokunarak hayranlığını dile getirirken Gamze, ben de onun kızıl saçlarına büyük bir imrenmeyle baktım.

"Asla bir kızıl kadar iddialı olmayacağım ama," dediğimde saçlarını başındaki şapkaya aldırmadan savurarak iyice koluma sarıldı.

"Şapşal," diyerek yüzündeki sevecenlikle karşılık verdiğinde kıkırdamadan edemedim ama telefonumdan gelen, *"Hedefinize ulaştınız,"* bildirisiyle Gamze'nin kolundan çıkarak karşımdaki büyük, demir kapıları ve geniş bir bahçesi olan restorana hayranlıkla baktım.

Kuaförde geçirdiğimiz son dakikalarda saçlarıma dalgalı fön çektirirken telefonumdan iş ilanlarına bakmaya devam etmiştim ve şans eseri tam da hafta sonuna özel bir mutfak işçisi arayan bir İtalyan restoranına denk gelmiştim. Üstelik restoranın bulunduğu alan kuaföre çok yakındı. Telefonumdaki navigasyondan rotayı oluşturduktan sonra Gamze'yle birlikte yola çıkmıştık ama Gamze'nin isteği üzerine önce Nişantaşı sokaklarını gezmiştik. Aslında Gamze'nin hedefi daha çok aklımı karıştırmak ve beni bu iş arama mevzusundan uzaklaştırmaktı çünkü bu konuda Eda'yla hemfikirdi. Üstelik hemfikir oldukları yetmiyormuş gibi çalıştığı yere bile benim için bir iş sormamıştı. Çalışmamı mantıksız ve yersiz buluyordu ama aklımı dağıtacağımı aklının ucuna hiç getirmiyordu. Bu yüzden mızmızlanmalarına direnerek zorla da olsa onu restoranın yanına kadar gelmeye ikna edebilmiştim.

"İşte geldik. Ben bir soruşturup geliyorum."

İçimde kıpırdanan heyecanla büyük ve renkli çiçeklere sahip bahçeye girmek isteyeceğim sırada Gamze kolumdan tutarak beni engelledi.

"Melek, bak, Eda çok kızacak," dediğinde kaşlarımı havaya kaldırarak gözlerimi devirdim. Aldığım kararın arkasındaydım ve önüme sürekli taş koymalarını istemiyordum.

"Her zaman Eda'nın baba parasını yiyemem ama değil mi?" Bilmiş bir ifadeyle verdiğim karşılıktan sonra Gamze istemeyerek de olsa tuttuğu kolumu serbest bıraktı.

"Sen beni burada bekle. Ben hemen geleceğim."

Gamze'nin başını sallayarak beni onaylamasıyla derin bir nefes aldım. Üstümdeki siyah kaşe kabanımı ve başımdaki kırmızı şapkamı da düzelttikten sonra omuzlarımı dikleştirerek önce başımı kaldırıp demir kapının üzerindeki tabelaya baktım. Eğik harflerle *Bellisima* İtalyan Restoranı* yazan tabelanın kenarında İtalya'nın adeta sembolü haline gelen *Kolezyum* binasının resmi yer alıyordu. Yüzümdeki tebessüm ve içimdeki heyecanla omzumdaki çantama sıkıca tutunarak adımlarımı bahçeye doğru attım.

Akşam üstü olduğu için hava neredeyse kararmak üzereydi. Üstelik kışa yaklaştığımız için akşam saatleri çok çabuk geliyordu. Bahçedeki renkli ışıklar açılarak etrafa muhteşem bir ambiyans kazandırırken büyük bir hayranlıkla inceliyordum çevreyi. Gerçekten muhteşem bir şekilde dekore edilmişti. Bahçedeki büyük, yuvarlak masalar ve etrafındaki ahşap ya da deri koltuklar harika bir hava katmıştı. Üstelik çevredeki gerek eşya gerekse müşteri kalabalığına rağmen bahçe inanılmaz bir şekilde çok ferahtı. Baharda burada, bir köşeye çekilerek kitap okumak enfes olabilirdi. *Tabii önce işe alınmam gerekiyordu.*

Etrafta koşturan garsonlara tebessüm etmeye çalışarak restoranın içine girdiğimde en az dışı kadar içinin de kalabalık olduğunu fark ettim. Üstelik içi, dışından da güzeldi. Etraftaki masa ve sandalyeler tıpkı bahçedekiler gibiydi ama tavandaki o loş, turuncu ışıklar mekâna romantik bir hava katmıştı. Üstelik bar kısmı gerçekten çok havalı görünüyordu. Tezgahtaki türlü meyve ve çerezliklere baktıkça midemin guruldamaması imkansızdı.

Etraftaki garsonlar ellerindeki tepsileri ustalıkla, hiç dengeyi kaybetmeden taşırken aralarındaki konuşmalara gözlerimi iyice açarak bakıyordum. Ağızlarından tek bir Türkçe kelime işitmiyordum çünkü. Aklım iyice karışırken kolunda havlusuyla karşımda beliren bıyıklı bir garsona gülümseyerek yaklaştım.

"Merhaba," dedim oldukça çekingen bir tavırla.

"Merhaba, kızım. Boş bir yer arıyorsan yardımcı olabilirim."

Karşımdaki adamın diğer çalışanların aksine Türkçe konuşmasıyla tuttuğum nefesi dışarı bırakarak omuzlarımı düşürdüm. İşte bu beni biraz

olsun rahatlatmıştı. En azından bu garson amca diğerlerinin aksine bana yardımcı olabilirdi.

"Yemek yemeye gelmedim. İnternet sitesindeki iş ilanı için gelmiştim aslında."

Kendimi ifade ederken oldukça ciddi ve emin görünmek isteyerek ses tonumu ayarlamıştım. Karşımdaki garson amca da bunu fark etmiş olacaktı ki yüzüne yerleştirdiği sevecen gülümsemeyle başını sallamış ve önden yürümem için bana başıyla işaret etmişti.

"Öyleyse sizi yetkili kişiye götüreyim."

"Teşekkür ederim."

Arkamdan gelen adama sürekli başımı çevirerek ilerlemeyi sürdürürken etrafta hızla koşturan garsonlara çarpmamak, bir şeyleri devirmemek için büyük bir çaba sarf ediyordum. Sonunda yaşadığım gerginliğe dayanamadığımdan adamın benim önüme geçmesini sağladım ve ben onu takip etmeye başladım.

Bana yardımcı olan garson amcayı takip ederken mekânın duvarlarındaki desenler, resimler ister istemez gözüme çarpıyor ve bir kez daha hayranlık beslememe yetiyordu. Her bir duvarında İtalya'ya ait başka bir yapıtın resmi yer alıyor ve kendimi ister istemez hiç gitmediğim İtalya'nın işlek, buram buram tarih kokan sokaklarında hissetmeme neden oluyordu.

Yüzümdeki aptal sırıtışla karşımdaki adamı takip ederken restoranın bayağı dışına doğru gittik. Karşıma çıkan merdiven basamaklarından da bir kat yukarı çıktıktan sonra bir ofisi andıran koridora ulaştık. Büyük harflerle *YÖNETİCİ* yazan kapıya geldiğimizde karşımdaki garson amca nezaketen de olsa önümdeki kapıyı açmış ve beni içeri girmeye teşvik etmişti.

"Muhsin Bey, bu genç kızımız iş ilanı için gelmiş," diye açıklama yaparken üzerimdeki yoğun tedirginlikle karşımdaki büyük odaya girdim.

"Merak etme, Kemal. Yeni yıl organizasyonlarının ve yemeklerin hepsi bizden. Sen gönlünü ferah tut artık. Şimdi kapatmak zorundayım. Sonra görüşürüz."

Karşımdaki büyük masanın arkasında kalan deri koltuktaki adam, koltuğunun tekerleklerini çevirerek bana doğru döndüğünde elindeki cep telefonunu hızla kapatarak masaya bıraktı. Oturmam için diğer deri koltuklardan birini işaret ederken ben de çekimser bir tavırla başımı sallayıp koltuğa oturdum, hem de hâlâ bulunduğum odayı inceliyordum.

Büyük bir restoran için, büyük bir yönetici odasıydı. Duvara monte edilmiş raflarda ise bir sürü arşiv dosyaları yer alıyordu. Hatta bazı

dosyaların üstünde şehir ve ilçe adları bile vardı. *Demek ki birçok yerde şubesi olan bir restorandı burası.*

Saçlarındaki beyazlara bakılınca karşımdaki adam daha çok kırkların ortasında görünüyordu. Göbekli değildi ama biraz yapılı olduğu barizdi. Oldukça ciddi, sert bir surat ifadesi vardı ve istemsizce korkmaya başlıyordum. Beni odaya kadar getiren garson amca kapıyı arkamızdan kapatarak gittiğinde ben de oturduğum yerde adamın önündeki işlerini bitirmesini ve benimle ilgilenmesini bekledim. Önündeki kağıtlara birkaç imza attıktan sonra tükenmez kalemini usulca çalışma masasına bıraktı ve gülümsemeye çalışarak bakışlarını bana çevirdi.

"Merhaba, küçük hanım."

Tam ağzımı aralayıp, aynı kibarlıkla karşılık vereceğim sırada masadaki isimlikte yer alan ad ve soyadı ilgimi çekerek duraksamama neden oldu. Neredeyse söyleyeceğim tüm kelimeleri unutuyordum.

Muhsin Altan mı? Bu isim neden tanıdıktı bu kadar? İlker ile bir bağlantısı olabilir miydi? Babası, amcası olabilir miydi ya da ailesinden başka biri? Magazin ve sosyal medya dışında İlker hakkında pek de bir şey bilmiyordum aslında. Zenginliği altındaki arabadan bile anlaşılıyordu ama öyle bir zenginlik ancak holding sahibi birinden gelebilirdi. Böylesine bir restoranla olacak bir şey değildi. *Ah! Hadi ama! Ülkedeki tek Altan ailesi İlker'e ait olamazdı ya... Nereden uyduruyordum ki bunları? Kendine gel Melek ve ne için buraya geldiğini unutma.*

"Merhaba Muhsin Bey. Ben internet sitesindeki iş ilanı için buradayım."

Kendimi toparlamaya çalışarak oldukça sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladığımda Muhsin Bey sırtını oturduğu deri koltuğa iyice yaslayarak, kollarını birbirine kenetledi.

"Pekâlâ, biraz kendinden bahset bakalım."

"Adım, Melek Güçlü. 21 yaşındayım. Özel bir üniversitede mimarlığın üçüncü sınıfını okuyorum."

"Vay! Mimarlık demek... Mimarlık okuyan bir genç kızın burada ne işi var peki?"

Muhsin Bey oldukça meraklı görünüyordu. Aslında tuhaf bir şekilde sert bakışlarının altında başka bir adam yatıyor gibiydi. Hemen fikir üretmek çok zordu ama ses tonu bana bunu çağrıştırmıştı.

"Paraya ihtiyacım var," diyerek dürüst olduğumda yüksek sesli bir kahkaha attı. Anlaşılan tavrım onu memnun etmişti. Muhsin Bey'in kahkahası biraz olsun benim de gevşememe neden olmuştu.

"İtalyanca biliyor musun?"

"Hayır."

"Ama buranın bir İtalyan restoranı olduğunun bilincindesin. Değil mi?" Bir yönetici olarak kurnazlık yapıp tuzak sorular soruyordu ama tuzağına düşmeyeceğimi ona gösterecektim.

"Elbette ama müşterilerinizin her zaman İtalyan olmadığından eminim," diyerek karşılık verdiğimde kahkahası daha da canlandı ve birkaç kez el çırptı. Parmağını şaklatarak bana doğrulttuğunda yüzümdeki gülümseme hâlâ sabitti.

"Bingo! Zeki kızsın, sevdim seni."

"Ama İngilizcem iyidir. Yabancı müşterilerle bir şekilde anlaşabilirim, tabii mutfak dışında çalışırsam."

Muhsin Bey söylediklerimi iyice tarttıktan sonra yüzündeki memnun kalmış bir ifadeyle masasının çekmecesinden bir başvuru formu çıkarıp önündeki tükenmez kalemle bana doğru uzattı.

"Öyleyse şu formu bir doldur bakalım Melek. En aşağıya da numaranı bırak. Birkaç saat içinde arayıp, bilgilendireceğiz seni."

"Teşekkür ederim."

Önüme uzatılan başvuru formunu sessiz bir şekilde hızla doldurduktan sonra tekrar Muhsin Bey'e uzattım. Sevecen görünmeye çalışarak oturduğum deri koltuktan kalkarken Muhsin Bey ise hâlâ doldurmuş olduğum başvuruyu inceliyordu. Gözlerini kısarak başını kaldırdığında neyin onu bu kadar şaşırttığını merak ettim.

"Demek İstanbul'un en bilindik ve popüler özel üniversitesinden birine gidiyorsun," diyerek imalı bir şekilde mırıldandığında neden böyle konuştuğuna anlam veremedim ama kendimi kasmamaya çalışarak onu onayladım.

"Evet, efendim."

"Mimarlık öğrencisiyim dedin, değil mi?"

"Evet," diyerek bir kez daha onayladığımda Muhsin Bey de oturduğu koltuktan kalkarak tokalaşmam için bana elini uzattı.

"En yakın zamanda sana haber vereceğiz Melek."

"Teşekkür ederim. İyi akşamlar."

Tokalaştığım elini bıraktıktan sonra omuzlarımı düşürerek odadan çıkmak için harekete geçtim. Kapıyı açtığım sırada Muhsin Bey'in hemen önündeki cep telefonuna uzandığını fark ettim ama pek de benimle ya da doldurmuş olduğum başvuru formuyla alakadar gibi görünmüyordu. Kapıyı

arkamdan usulca kapatırken kendimi şimdiden ret cevabına hazırlamaya çalışıyordum.

Çıktığım merdivenleri yavaşça inip de kendimi tekrar restoranın içinde bulduğumda buradaki düzene ayak uydurup uyduramayacağımı tarttım. Büyük bir restorandı ve etrafta çok fazla çalışan insan vardı. Bununla baş edebilir miydim, bilmiyordum.

Benimle ilgilenen garson amcayla tekrar karşılaştığımızda ona da teşekkür edip, iyi akşamlar diledikten sonra kendimi önce bahçeye ardından beni hâlâ dışarıda sabırla bekleyen Gamze'nin yanına attım.

"Eee, nasıl geçti?" diye sordu yanına ulaştığımda.

"Aslında hiç fena değildi. Yönetici bayağı sevimli bir adama benziyordu ama alınacağımı pek düşünmüyorum."

"Neden?"

"İçerisi bayağı büyük ve lüks. Ayak uydurabilir miyim? Bilmiyorum."

Asıl korkularımı Gamze'ye dile getirirken yüzümün asıldığının, moralimin bozulduğunun farkındaydım ki Gamze de bunu fark ettiğinden yanıma sokularak koluma girmişti. Şirinlik yapmaya çalışarak önce yanaklarımı sıkmış, ardından da başını omzuma yaslayarak beni yürümeye teşvik etmişti.

"Amaaan! Her şey olacağına varır. Sıkma canını. Hadi Taksim'e inelim ve biraz kafalarımızı dağıtalım. Sonra da size geçip Eda'yı delirtiriz."

"Eh, hadi o zaman."

***

Taksim geceleri her daim ışıltılı ve canlı oluyordu. Özellikle hafta sonları ise daha bir başkaydı. Eda ve Ahmet'le birkaç kez çıktığımızdan biliyordum ama Gamze'yle ilk kez kız kıza takılıyorduk. İçimde biraz korku barındırsam da yine de eğlenceli vakit geçiriyordum.

Nişantaşı'ndan Taksim'e indiğimizde soluğu önce etraftaki alışveriş mağazalarında aldık. Gamze kendine kalın, kışlık beyaz bir kazak alırken, ben de elimden kaçırdığım fularımın yerine siyah beyaz renklere sahip yeni bir atkı aldım. O fuların hâlâ İlker'de olup olmadığını bile bilmiyordum. *Belki de çoktan çöp torbalarındaki yerini almıştır. Malum kız arkadaşı Açelya böyle bir durumla karşı kaşıya gelmek istemezdi. Gerçi hiçbir kız böyle bir durumun içinde olmak istemezdi.*

Alışveriş mağazalarındaki gezintimizi bitirdikten sonra ara sokaklardaki bir dürümcüye girerek tıka basa karnımızı doyurduk. Artık hiçbir şey yiyemeyecek bir hale geldiğimizde ise Gamze'yle hızla ayaklanıp Taksim'in

ışıltılı caddesinde yürümeye devam ettik. Hatta bir ara tramvaya binip birkaç dakika bulunduktan sonra geri indik. Karşımıza çıkan seyyar midye satıcısına rastladığımızda ise yine dayanamayıp soluğu satıcının karşısında aldık. Kaç tane midyeyi mideye indirdiğimizi bilmiyordum ama bu gece midemi bayağı zorladığımın bilincindeydim. Muhtemelen Gamze'yle birlikte tuvaletin önünde sabahlayacaktık.

Eda ve bana ait ev Taksim'in en arka sokaklarında yer alırken Gamze'yle kestirmeden gidebilmek için ara sokaklardan birine girdik. Fakat etraf çok karanlıktı ve saat de oldukça geç olmuştu. Adımlarımızı yavaşça ve emin bir şekilde atarken Gamze'nin kolunu bir koala gibi sarıp sarmalamıştım. Havanın soğukluğundan mıdır bilinmez bedenimi bir ürperti esir almıştı. Arkamızdan gelen ayak seslerini işittiğimde ise o ürpertinin asıl nedenini anlamaya başlıyordum.

"Pişt! Yavrum, sen ne güzelsin öyle kırmızı kırmızı. Ateş ediyorsun."

Başımı çevirip de yavaşça arkama baktığımda elinde tespihini sallayarak bize yaklaşan iki adamın olduğunu fark ettim. Adımlarımı daha da hızlı atmaya çalışırken bedenime saplanan korkuya engel olamıyordum. Nereden geldiğini bilmediğim adamlar bizim peşimize takılmıştı. Gamze oldukça sakin duruyor ve hızla yürümeye devam ediyordu.

"Gamze, adamlar peşimizden geliyor," diye fısıldadığımda titreyen elimi tuttu ama dönüp de arkasına benim gibi bakmadı. Yürümeye ve adımlarını hızlandırmaya devam etti.

"Sakin ol. Bir şey olmayacak." Güven vermek istiyordu ama etraf bu kadar karanlıkken ve çevrede kimse yokken bu çok zordu.

Bedenimdeki yoğun titreme iyice elimi ayağıma dolandırırken elinde tespihini sallayan adam bizden daha hızlı davranarak aniden karşımızda belirdi. Kirli sakalını yüzündeki iğrenç ifadeyle sıvazlarken yanıma iyice sokularak önce başımdaki şapkaya, ardından da yanağıma uzanmak istedi.

"Bize de düşer mi senden bir dal be?" Yanağımdan makas almak istediğinde bedenimi geri çekerek adamdan uzaklaşmak istedim ama Gamze'yle kollarımız birbirine iyice kenetlendiği için onu da kendimle birlikte sürükledim ve diğer adama çarpmak zorunda kaldık.

"Yanındaki de taş gibi resmen." Diğer adam da aynı yüz ifadesiyle Gamze'ye sırnaşmaya çalıştığında daha ben ne olduğunu anlayamadan Gamze önce benim kolumdan sıyrıldı, ardından da karşısındaki adamın omuzlarından hızla itip elimi tuttu.

"Lan basın, gidin. Belanızı aramayın." Benim aksime onun cesaretli olması ve baş kaldırması biraz olsun rahatlamama neden olmuştu ama hâlâ üzerimdeki korku çok tazeydi. Etrafta hiçbir hareket belirtisi yoktu ve bu adamlar bakışlarıyla beni oldukça ürkütüyordu.

"Sizden gelecek belanın başımızın üstünde yeri var be güzelim," diyerek benim tarafımdaki adam alayla mırıldanırken Gamze daha da öfkelendi ve kendine engel olamayarak adamın yüzüne doğru tükürdü.

"Lan, siktir git! Şerefsiz, köpek!"

Bağırışı karanlık sokakta yankılanırken beni adamdan uzaklaştırarak arkasına çekti. Kulağıma birazdan koşmam gerektiğine dair talimatlar verirken karşımızdaki adam Gamze'nin tükürüğünü yüzünün her tarafına sıvadı ve takındığı iğrenç ifadeden eksilme olmadan bize yaklaşmaya devam etti.

"Ama bu şimdi hiç olmadı be güzelim."

"Melek, koş!"

Adam Gamze'nin kolundan tutarak kendine çekerken, diğer adam ise Gamze'nin bağırışından dolayı vakit kaybetmeden hızla benim arkama geçti ve iki kolumdan tutmaya başladı. Nereye doğru sürüklendiğimizi bile bilmezken ansızın karanlık sokakta bir hareketlenme oldu. Siyah bir Mercedes sokağa girdiğinde kendimi tutmayı bir kenara bırakarak cesaretlenip, "Yardım edin!" diye bağırdım. Arkamdaki adam ağzımı kapatmak istediyse de dişlerimi eline geçirerek acı çekmesini ve kollarını bedenimden çekmesini sağladım. Adamın sızlanarak geriye çekilmesiyle ben de öne atılıp siyah Mercedes'in karşısına geçtim ve bir kez daha yardım etmeleri için bağırdım. Araba ışıklarını kapatarak aniden sokakta durduğunda direksiyonda kimin olduğunu görmüyordum ama arkamdan Gamze'nin karşısındaki adama küfürlerini sıraladığını net bir şekilde duyabiliyordum. Sonunda kapı açılıp da direksiyon koltuğundan bilindik bir yüz indiğinde afallamamak için çabaladım ama bu neredeyse imkansızdı. Arabadan bir kişi değil, iki kişi inmişti ve bunlardan birisi Murat ve İlker'in en yakın arkadaşlarından biri olan Berkay'dan başkası değildi.

"Y-yardım edin," diyerek titreyen dişlerimle arkamdaki Gamze'yi işaret ettiğimde, karşımdaki Berkay arabayı hızla otomatik bir şekilde kilitleyerek Gamze'nin yanındaki adamlara doğru koştu ve onunla birlikte gelen arkadaşı da ona eşlik etti.

Her şey bir anda gerçekleşirken Berkay, Gamze'nin kolundan hızla geriye çekerek karşısındaki adamın yüzüne yumruklarını hiç acımadan ardı ardına

defalarca geçirdi. Yanında gelen arkadaşı da diğer adamın üstüne yürüyeceği sırada adam akıllılık edip arkadaşını sokağın ortasında bırakarak hızla koşmaya başladı.

"Bas, git lan! Şeref yoksunu, piç!"

Berkay karşısındaki adamın yüzüne son bir darbe daha geçirdikten sonra adamı yere atıp kenara çekildi ki ağzı, burnu kan içinde kalan adam vakit bile kaybetmeden hızla ayaklanıp koşmaya başladı. Adamın arkasından bakakalırken Gamze'nin yanına doğru koşup kollarımı boynuna doladım. İyi olduğunu görmek içime su serpmişti ama bu anı tekrar yaşamayacağımızın garantisini vermiyordu. Soluklanarak geri çekilirken Gamze, karşımızdaki Berkay ve arkadaşına yüzündeki büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu.

"Berkay, Cenk... Sizin ne işiniz var burada?"

"Bir mekân arıyorduk. Taksim'in arka sokaklarında falan dediler. Sonra arkadaşın aniden atladı arabanın önüne. Gerçi iyi ki de atlamış."

"Sağ olun," diye soluklanırken Gamze bir eli hâlâ hızla atan yüreğindeydi. Yanına yaklaşıp da kollarını sıvazladığımda artık iyi olduğunu söyledi.

Karşımızdaki Berkay ve Cenk'i incelerken aslında Cenk'i bir yerlerden gözüm ısırıyordu ama asla tam olarak nereden olduğunu çıkaramıyordum. *Tabii ya!* Eda ve Ahmet'in nişanından tanıyordum bu çocuğu. Ahmet'in teyzesinin oğluydu ve Eda sürekli bana ayarlamak istemişti ama Murat'a sırılsıklam âşık olduğum için her defasında bu teklifi geri tepmiştim. Eda da her defasında büyük bir aptal olduğumu Firdevs Yöreoğlu nidalarıyla yüzüme vurmuştu.

Cenk aslında yakışıklıydı. Uzun boylu ve kirli sakallı esmer bir çocuktu ama kalbim hiçbir şekilde onun için iyi ya da kötü atmamıştı. Anlaşılan o da beni hatırlamış olacaktı ki sürekli gözlerini kaçırmak zorunda kalıyordu üzerimden.

"Sen iyi misin güzelim?" Berkay'ın Gamze'ye yaklaşarak mırıldandığı kelimeleri işittiğimde gözlerimi Cenk'ten ayırarak hızla onlara doğru çevirdim.

Berkay'ın nasıl bir çapkın olduğunu yine ve yine sosyal medyadan az çok biliyordum ama şu an Gamze'ye yaklaşırken oldukça samimi ve ciddi görünüyordu. Üstelik tuhaf bir şekilde bu beni rahatsız etmişti.

"İyiyim. Yani iyiyiz," diye karşılık verdiğinde Gamze hâlâ aralarında geçen bu tuhaf diyalogu izliyor ve anlam veremiyordum.

"Beni bu güzel arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" Berkay'ın çapkın bakışları bu kez benim tedirgin bakışlarımı yakaladığında geri çekilmek istedim ama Gamze kolumdan tutarak beni ön plana çıkardı.

"Berkay, Melek."

Bizi tanıtırken Berkay'la aramızda küçük bir tokalaşma gerçekleşti. Onu öncesinden elbette tanıyordum ama ilk kez karşı karşıya geliyor ve ilk kez gerçek anlamda tanışıyorduk. Normal şartlarda olsaydı Murat'ın arkadaşına yakın olduğum için sevinebilirdim ama içine düştüğüm şu durum beni oldukça geriyordu.

"Ne işiniz var sizin burada? Bugün hiç zamanın yoktu diye hatırlıyorum."

Berkay'ın imalı sözleriyle bakışlarımın daha da tuhaflaştığının ve onların üzerinde olduğunun gayet farkındaydım ama kendimi asla geri çekemiyordum. *Gamze'yle arasında ne vardı da Gamze'ye bu şekilde hesap sorabiliyordu? Üstelik Gamze de oldukça garip görünüyor ve hiçbir şekilde geri adım atmıyordu.*

"Melek'le Nişantaşı'nda takıldık. Şimdi de ona geçiyorduk." *Ve üstelik açıklama da yapıyordu. Durum sandığımdan da garip bir hal alıyordu ve ben bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordum.*

"Tamam, atlayın hadi arabaya. Ben bırakırım sizi."

"Hiç gerek yok," diyerek Gamze'den önce Berkay'ı yanıtladığımda yüzündeki anlam veremeyen ifadeyle beni süzdü ama sertliğimin de söylediğimin de arkasındaydım. Onunla gitmek istemiyordum.

"Hadi ama kızlar! Sokakta böyle başı boş gezenler oldukça rahat edemezsiniz. Hele de cumartesi geceleri hiç rahat edemezsiniz. Evinize kadar takip ederler."

"Eh, gidelim o zaman."

Benden önce ağzını açarken Gamze, şaşkınlıktan küçük dilimi yutarak onu ve değişen tutumunu izliyordum. *Nasıl oluyor da Berkay'ın teklifini hemen kabul edebiliyordu? Onun eski sevgilisinin yakın arkadaşı olduğunu unutuyor olamazdı, değil mi?* Fakat daha ben tepkimi bile koyamadan Gamze önden yürümeye ve Berkay'a eşlik etmeye başladı. Gecenin bu saatinde yaşadığım saçmalıkları düşündükçe aklımı kaçıracakmış gibi hissediyordum ama şu an için tek isteğim evime sağ salim gidebilmekti. Bu yüzden de o arabaya binmek zorundaydım. Berkay haklıydı. Gecenin bu saatinde sokaklar pek de tekin değildi.

"Gamze, sen öne geç," dediğinde Berkay, Gamze hiçbir şey demeden sadece dediğini yaptı. Arkamızdan gelen Cenk ise kibarlık ederek benim

kapımı açıp arabaya binmemi sağladı.

"Cenk sen geliyor musun?" diye sorduğunda Berkay, Cenk kapımı kapatarak gelmeyeceğini belirtti.

"Yok abi. Ben şu mekânı biraz daha arayacağım. Haberleşiriz sonra."

"Tamam, bro. Eve geçince ara beni."

Cenk, karanlık sokaktan ayrılarak uzaklaşırken Gamze de sessizliğiyle ön koltuktaki yerini almıştı. Ona dikiz aynasından neler olduğuna dair bakışlarımı fırlattığımda bile beni cevapsız bırakarak, dudaklarını ısırmıştı. Bir şeyler hiç ummayacağım kadar tersinde gidiyordu ve ben ne olduğunu asla anlayamıyordum. Berkay da direksiyon koltuğuna yerleşip evimin adresini öğrendikten sonra arabayı çalıştırıp ona ait olduğunu öğrendiğimiz Mercedes'i karanlık sokaktan çıkarıp harekete geçirmişti.

Yol boyunca hiç kimseden çıt dahi çıkmazken arabanın içinde yoğun bir tedirginlik kokusu alıyordum. Yaşadığımız olaylı akşamdan dolayı mıydı? Bilmiyordum ama bu tedirginlik ve sessizlik beni oldukça rahatsız ediyordu.

Gamze'nin neden Berkay'ın yanında oturduğunu da anlamıyordum ama halinden asla şikayetçi görünmüyordu. Aksine memnun bile sayılırdı. *Berkay'la aralarında bana anlatmadığı, bilmediğim bir şey mi söz konusuydu? Yoksa ben kendi kendime mi uyduruyordum? Ama şu durumda Gamze bana asla yardımcı olmuyordu.*

Zihnimdeki aptalca düşünceleri bir kenara bırakıp telefonumdaki Eda'nın mesajlarını yanıtlarken ona biraz sonra evde olacağımın haberini verdim fakat tam da o an gözlerim başka bir noktaya takıldı. Arkada, tam ortada oturduğum için Berkay'ın vitesi değiştirmek için sürekli kolu kavradığını görebiliyordum ama bu kez gözlerim başka bir duruma şahit olmuştu. Berkay'ın eli vites kolunu değil, Gamze'nin diz kapaklarını kavramış ve bir süre boyunca parmak boğumlarını o noktada gezdirmişti. Boğazımdaki yutkunmaya engel olamazken Gamze elinin tersiyle Berkay'ın elini bacağından çekti ama artık bir şeyden emindim. Aralarında benim bilmediğim çok başka bir mevzu söz konusuydu ve ben neler olduğunu bir türlü anlamadığım için artık bu arabada bulunmak istemiyordum.

Berkay'ın arabası sonunda evimin önünde durduğunda vakit kaybetmeden çantamı elime alıp hızla arabadan indim.

"Teşekkürler," diyerek Berkay'a mırıldanırken Gamze'nin hâlâ hareket etmediğini ve arabadan inmediğini gördüm.

"Gamze, gelmiyor musun?" diye sorduğumda çekinerek de olsa beni cevaplamaktan geri kalmadı.

"Aslında haftaya mı sabahlasak? Bugün bayağı yoruldum. Eh, olanlar da malum. Berkay, beni eve bırakır. Değil mi?"

"Evet, bırakırım."

Bir ona, bir de Berkay'a gözlerimi dikerken nelerin döndüğünü nasıl Gamze'ye soracağımı bilmiyordum ama şimdilik, en azından bu gece yaşadığım aksiyondan sonra onu rahat bırakacaktım.

"Peki, öyle olsun. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

"Tanıştığıma memnun oldum, Melek."

Berkay'ın arkamdan seslenmesiyle ona dönüp, tebessüm etmeye çalıştım ama yüzümde daha çok belirsizliğin olduğunun bilincindeydim. Hiçbir şey demeden binaya girip basamakları tırmanmaya başladığımda aklım hâlâ arabada olanlara ve Gamze'nin öncesinde değişen tavrına gidiyordu. Berkay'ı gördüğü andan itibaren ona bir şeyler olmuştu ama ne olduğunu asla çözemiyordum. Fakat o arabada Berkay'ın elinin Gamze'nin bacağına dokunduğuna yemin edebilirdim. Gözlerim yanılmış olamazdı.

Zihnimdeki aptal düşüncelerden kurtulmak isterken çantamda titreyen telefonum imdadıma koşmuştu. Eda'nın olacağını düşünmüyordum çünkü daha biraz öncesinde ona mesaj atarak bilgilendirmiştim. Cep telefonumu çıkararak ekrana kısılan gözlerimle baktığımda yabancı bir numarayla karşılaştım ve vakit kaybetmeden telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Alo?"

"Melek Güçlü ile mi görüşüyorum?" Tanıdık bir sese benziyordu ama yine de çıkaramıyordum.

"Evet, benim."

"Melek, merhaba kızım. Gecenin bu saatinde aradığım için kusura bakma. Restoranın yoğunluğundan dolayı ancak geri dönüş yapabiliyorum. Ben Muhsin Altan. Bugün iş görüşmesine geldiğin *Bellisima İtalyan Restoran'ının* sahibi."

Telefondan gelen sesin neden tanıdık olduğunu şimdi anlayabiliyordum. Merdiven basamaklarını tırmanmak yerine sırtımı duvara yaslayıp, Muhsin Bey'in ne söyleyeceğini düzgün bir kafayla dinlemek istedim.

"Aaa! Merhaba Muhsin Bey, buyurun."

"Kızım başvuru formunu iyice inceledim. Zekisin de. Eğer sen de istersen önümüzdeki hafta sonu gelip başlayabilirsin. En azından bir iş ortamını

görüp öyle karar verirsin."

Yumruk yaptığım elimi havada sallarken sevinçten dört köşe olmuş bir haldeydim. *Demek ki bazı işlerim rast gidebiliyormuş.*

"Elbette, Muhsin Bey. Çok memnun olurum. Çok teşekkür ederim," diyerek büyük bir istekle karşılık verirken gerçekten rahatladığımı hissettim. Uzun zamandan sonra bir şeylerin tam da istediğim gibi yerinde gitmesi üzerimdeki yükün biraz hafiflediğini hissettirmişti.

"Öyleyse haftaya cumartesi sabah saat sekizde görüşmek üzere. İyi geceler."

"İyi geceler. Çok teşekkür ederim tekrardan."

Telefonu kapatıp bir kuş tüyü kadar hafiflerken yaşadığım berbat anları bir kenara bırakıp merdivenleri daha hızlı tırmandım. Bu geceyi zihnimden söküp atacak ve Eda'ya da hiçbir şey anlatmayacaktım.

Çantamdan çıkardığım anahtarlarla kapıyı aralayıp üzerimdeki kaşe kabanı ve ayakkabılarımı çıkararak iyice hafiflediğimi düşündüm. Boynumu ovalayarak evin koridorunda gezintiye çıkarken Eda'nın etrafta olmamasıyla ona seslenmekten kendimi alamadım.

"Edaaaa! Neredesin?"

"Odamdayım. Bir gelsene Melek." *Yine kim bilir ne işlerle uğraşıyordu?*

Adımlarımı hızlandırıp açık olan oda kapısına geldiğimde sırtımı eşiğe yaslayarak onu izlemeye başladım. Yatağının üstünü dolabından çıkardığı kıyafetlerle doldurmuştu. Muhtemelen bir sürü şey denemiş ve hiçbiri içine sinmemişti.

"Ne yapıyorsun yine sen?" diye söylendiğimde üzerine geçirdiği kalın askıları olan siyah, kadife elbisenin fermuarını çekmekle uğraşıyordu. İşin içinden çıkamadığını anladığımda yanına yaklaşıp fermuarını ben kapattım.

"Sence bu elbisenin içine bu giydiğim turuncu kazak mı yoksa boğazlı, toz pembe kazak mı yakışır?" Muhtemelen yine Ahmet'le bir şeyler yapacaktı ve benden de bu yüzden yardım istiyordu ama onunla dalga geçme fırsatını elbette geri çevirmeyecektim.

"Oradan Cemil İpekçi gibi mi görünüyorum?"

"Off Melek ya!"

"Tamam, tamam. Bu turuncu kazak gayet iyi. Başka bir şey deneme."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Aynadan kendine bakmayı sürdürerek elbiseyi düzeltmeye çalışırken aniden bana dönüp değiştirdiğim saçlarıma daha dikkatli bakmaya çalıştı.

Uzanıp şapkamın altındaki saçlarımın uçlarına dokunurken gözlerini iyice açarak genişçe gülümsedi.

"Ayy, saçlar çok güzel olmuş Melek! Çok yakışmış sana."

"Sağ ol, canım."

"Eh, Gamze nerede?" diye merakla soluduğunda buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ama daha ben bile bir şeyleri çözemezken durumu Eda'ya üstü kapalı bir şekilde izah edecektim.

"O vazgeçti. Eve gitmek istedi."

"Neden?"

"Haftaya sabahlarız dedi."

"Eh, iyi madem. O zaman üstümü değiştireyim de birlikte film izleyelim. Matrix izleriz hem de. Keanu Reeves'e yine dibimiz düşer ya da John Wick ya da Şeytanın Avukatı. Seç birini."

Eda, beni çok iyi tanıdığından en çok sevdiğim oyuncunun da Keanu Reeves olduğunu biliyordu. Aslında önüme altın tepside sunduğu bu teklif çok cazipti ama ben de olanlardan sonra kendimi çok yorgun hissediyordum. Bu yüzden tek yapmak istediğim odama çekilip, uyumaktı.

"Keanu Reeves dedin, kalbimden vurdun ama çok yorgunum. Gidip yatacağım."

"Tamam, dinlen canım sen. Ha bu arada yarın Ahmet bizi kahvaltıya götürecek. Haberin olsun."

Yine günlerden bir gün yedek lastik muamelesi görecektim ama Eda benden önce plan yaptığında onu asla kıramıyordum. Geri çevirmek adeta imkânsız gibiydi fakat işe başlamadan önce son hafta sonumu bu şekilde değerlendirebilirdim. Sonrasında Eda istese de beni bir yerlere sürükleyemezdi zaten.

"Tamam. Bu arada benim de sana bir haberim var," dediğimde kaşlarını havaya kaldırarak beni izliyor, aynı zamanda da üzerindeki elbiseden kurtulmaya çalışıyordu. Yine başarılı olamadığı için gidip arkasından fermuarı ben açmak zorunda kaldım.

"Nedir?"

"Bugün bir işe başvurdum ve eve girmeden önce kabul edildiğimi öğrendim." Hızlı hızlı konuştuktan sonra kulaklarımı hızla işaret parmaklarımla kapatarak Eda'nın tiz ve isyankâr çıkacak olan sesinden korumak istedim.

"Aman Melek yaa! Kaç defa konuştuk bu konuyu seninle? Vallahi aşk olsun gerçekten."

Beklediğim tepki geldiğinde yanına yaklaşıp sırnaşarak yumuşaması için ona sarılmak istedim ama kollarıyla beni kendinden uzaklaştırmayı tercih etti.

"Biliyorum ama çalışmanın bana daha iyi geleceğini düşünüyorum."

"Emin misin bari? Sonra daha çok yorulmayasın?"

"Eminim."

"Eh, nerede çalışacaksın?"

"Nişantaşı'nda bir İtalyan restoranında."

"Bak, buraya yazıyorum. Kendi ağzınla pişman olduğunu söyleyeceksin. Bak, görürsün sen."

İşaret parmağını önce diline, ardından da yatağının kenarındaki komodine götürdüğünde gözlerimi verdiği tepkiye karşılık devirerek başımı sağa sola salladım. İçimde tuhaf, farklı bir his vardı ve o his bana bu işin iyi geleceğini söylüyordu.

"Hadi, ben yatmaya gidiyorum," diyerek daha fazla azar sözleri işitmemek için Eda'nın odasından hızla ayrılıp kendi odama doğru yürümeye başladım.

Koridoru geçip odama girdiğimde boğazımdaki şalı ve başımdaki şapkayı çıkardıktan sonra yatağımın bir kenarına bırakıp çalışma masama doğru ilerledim. Yapmam gereken bir sürü çizimin taslağı yığılıydı masanın üstünde ama son günlerde hiçbir şeye doğru düzgün odaklanamıyordum. Aklım sürekli dağılıyordu ve kendimi kolayca toparlayamıyordum. Aslında bu geceki planımız Gamze'yle bu çizim taslakları üzerinde çalışmaktı ama o da beni yalnız bırakmayı tercih etmişti.

Elime aldığım bir taslağı tekrar masanın üzerine bıraktıktan sonra üstümü değiştirme zahmetine bile girmeden yatağıma doğru ilerlemeye başladım. Yatağımın kenarında asılı boy aynasına baktığımda gözlerim ister istemez haftalar öncesinde astığım o yazıya gidiyordu. Mevlana'nın en sevdiğim sözlerinden biriydi.

"Sen uzattığın eli tutmayan ele mi dargınsın, tutmayacak bir ele uzattığın için kendine mi kızgınsın?"

Daha öncesinde o yazının yerinde Murat'ın lise yıllarına dair bir resmi yer alıyordu ama resmi defterimin denize savrulmasına inat yaktığımda, aynadaki geçmeyen yapışkan izleri beni rahatsız etmişti ve ben de çözümü böyle bulmuştum. Üstelik bu yazıyı her okuduğumda biraz daha kendimi ve duygularımı anlamaya çalışıyordum.

Elimdeki cep telefonumu yatağın başka bir tarafına atıp uzandıktan sonra boş tavanı izlemeye başlamış ve yine o derin boşluğa düşmüştüm. Kaybolmuş hissi vakit kaybetmeden tüm ruhuma ansızın yayılıvermişti.

Gözlerimi kapattığımda onunla karşılaştığımız son günü anımsıyordum. Geçen hafta, Perşembe günüydü. Yağmur yağdığı için bahçeden fakülteye adeta koşar adımlarla gidiyordum. Kulağımdaki kulaklıkta Fikret Kızılok'un *Gönül* şarkısı çalıyordu. *En sevdiklerimden biriydi.* Derse yetişeceğim telaşıyla müziği kapatmayı bile unutmuştum. Tam binaya gireceğim sırada kapı benim elim değmeden başka biri tarafından açılmıştı ve o karşımda belirmişti.

"O bir yolcu sen bir hancı
Gördüğün en son yalancı
İçindeki derin sancı
Gitmez dedim kaldı gönül...."

Sevdiğim şarkının nakaratları kulaklarımda yankılanırken öylece yanımdan geçip gitti. Hiçbir şey demedi. Yüzüme bile bakmadı. Sanki daha öncesinde hiç görüşmemişiz, sanki aramızda büyük bir kasırga hiç yaşanmamış gibiydi. Murat, kalbime akıttığı zehirle içimdeki hisse dair her şeyi öldürmüştü. *Yeniden hissedebilir miydim? Yeniden kalbimin atmasını sağlayabilir miydim? Yeniden sevebilir miydim? Yeniden eski Melek Güçlü olabilir miydim? Hiç sanmıyordum.*

Bazen herkesten, her şeyden kaçmak istiyordum fakat ben kaçmak için çabaladıkça düştüğüm tuzağın kancasında daha da çok sıkışıyordum. Kurtulamıyordum. Elimi, ayağımı kurtarsam kalbimi yitiriyor, o tuzağın içine hapsediyordum.

"Hiç gerçek olduğundan emin olduğun bir rüya gördün mü? Ya bu rüyadan hiç uyanamasaydın o zaman gerçek dünya ile rüya arasındaki farkı nasıl ayırt ederdin?"

En sevdiğim bilim kurgu filmi, Matrix'e ait bir replikti zihnimden geçenler. Filmin baş kahramanı Neo, kırmızı hapı alarak gerçek dünyayla buluşmuş, düşten uyanmıştı. Paralellik bu ya Murat da kırmızı defterimi denize savurduğunda beni hayalini kurduğum, hiç uyanmak istemediğim düşlerden uyandırmıştı. Bir bilim kurgu filminden duygusal anlamlar çıkaracak kadar aptaldım işte. Yüreğimin önüne asla geçemiyordum.

Yatağımın diğer tarafına attığım telefonumu elime alarak kilitli ekranı açtım ve Instagram'a girmekten kendimi alamadım. Aptallığıma defalarca

yandığım yetmiyormuş gibi bir de yine onun herkese açık olan hesabına girip gizlice neler olduğunu izlemekten kendimi alamıyordum.

Murat'ın bir başkasıyla olmayacağını düşünmek hataydı. O kalbine yalnızca beni almak istememişti. Geride kalanlar için kapı her zaman açıktı. *Tıpkı yeni sevgilisi Cansu'ya açık olduğu gibi...*

Beni reddettiği zamandan bu yana onu defalarca üniversitenin içinde ya da dışında başka kızların çevresinde görmüştüm. Hatta bazılarının, tıpkı Selen gibi benim sınıfımdan olduğunun bile farkındaydım. Değişen hiçbir şey yoktu. Gün geçtikçe ben sadece hissizliğimin içinde kayboluyordum ve bir türlü kurtulamıyordum.

Duyduğum kadarıyla yeni sevgilisi Cansu'yla da yakın arkadaşı Erdinç sayesinde tanışmıştı. Bunu bana Gamze söylemişti ama nereden bildiğini kendine saklamayı tercih etmişti. Üstüne gitmemiş ya da ısrar etmemiştim. İnsanların bana daha fazla acımasını istemiyordum. Acımı kendi içimde yaşamalıydım.

Murat'ın sevgilisi Cansu'yla paylaşmış olduğu son resmin altına yorum yapanlara göz gezdirdiğimde Açelya'yı da gördüm ve baş parmağım istemeden de olsa onun profiline tıkladı. Profili herkese açık olduğu için daha öncesinde de birkaç kez incelemiştim ama son günlerde sebepsizce daha çok bakıyordum kızın profiline. Kız gerçekten çekici ve güzeldi. Yetenekliydi, başarılıydı. Bir erkeğin sahip olmak isteyeceği bir kızdı. Resimlerine göz gezdirirken son iki haftadır paylaştığı üç resimde de İlker'in olduğunu gördüm. Birinde gözleri kısılarak gülüyor, diğerinde kameraya bakmıyor ve son resimde ise zaten kızın kollarının arasında yer alıyordu.

Yaşananlardan sonra İlker'e kızgın olamıyordum. Ben onun bana uzattığı eli, elimin tersiyle itmiştim ve şimdi hayatına kaldığı yerden devam etmesini olgunlukla ve pişman olmadan karşılamalıydım. Fakat yine de içimdeki dürtüye engel olamamış ve kızın resimlerden birine bakarken üstündeki etikete tıklamaktan kendimi alamamıştım. *Son günlerde bunu çok sık yapıyordum.*

İlker'in profiline girdiğimde ilk kez açık olduğunu gördüm. Hesabı normalde gizliydi ama son birkaç gündür baktığım için yeni açtığını fark ettim. *Evet, en az Açelya kadar onu da gizlice, kimseye belli etmeden takip ediyordum.*

Fakat İlker'in profilinde Açelya'ya dair hiçbir iz yoktu. Takip ettiklerine baktığımda bile kızın olmadığını gördüm. Gamze aralarının çok samimi

olduğunu söylemişti oysa ki. *Belki de yeni takipten çıkarmıştı, kim bilir? Fakat kızı görmemek neden beni rahatlatmıştı ki? Neden bu durumdan zevk aldığımı düşünüyordum?*

Aklımdaki saçma düşüncelerden uzaklaşmak için İlker'in profilini hızla kapatmak istedim ama son attığı resme iyice bakarken gözlerim başka bir noktaya takıldı. Köpeğine iyice sarılmış bir haldeydi ama arkadan çıkan adamın yan profili oldukça tanıdık görünüyordu. Parmaklarımla resmi yakınlaştırmak ve adamın kim olduğunu görmek istedim. Fakat resmi yakınlaştırayım derken çok daha yanlış bir şey yaptım.

Parmaklarım resmin üstünde iki kez kıpırdandı ve ben yanlışlıkla İlker'in resmini beğenmiş oldum. *Kahretsin!*

15.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Jilet - Anlamadı

15.BÖLÜM

"Ağlamadı... Ağlamadı...
Önünde öldüm, karalar bile bağlamadı.
Anlamadı... Anlamadı...
Yüzünde gördüm, mutlu sona bağlamadı."

Jilet - Anlamadı

"Şu gezi kulübü mevzusunda geri adım atmakta gerçekten emin misin Melek? Katılsak fena olmazdı. Biraz kafa dağıtabilirdik."

Mimari Sunum Teknikleri dersinden büyük bir baş ağrısıyla çıkıp, ağır adımlarla merdivenden aşağıya inerken Gamze'nin çenesi susmak bilmiyordu. Başımdaki migren yetmiyormuş gibi bir de onun ısrarlarını dinliyordum ama şikayetçi de olamıyordum. Aklımı dağıtmakta gerçekten üstüne yoktu.

İki gündür zihnimi sürekli askıda bıraktığımız üniversitedeki etkinlik kulüplerine girip girmemekle kurcalıyordu. Eğer bundan haftalar öncesinde olsaydı bahsettiği gezi kulübüne büyük bir zevkle katılır ve hatta her günümü orada geçirmek için adeta can atardım ama artık bu tür mevzuları aklımdan yontup çıkarmak için her yolu deniyordum. Depresyondan usulca da olsa kurtulmaya başlamışken aynı bataklığa tekrar sürüklenemezdim. Murat'tan uzak durabileceğim her kapının kolunu sıkıca kavrıyor ve kimseyi umursamadan içeri damlıyordum. Aynı üniversitede aynı havayı soluduğumuz yetmiyormuş gibi bir de onunla aynı ortamda bulunamazdım. Her şeyi arkamda bırakmak ve hayatıma devam etmek istiyor olabilirdim ama henüz onunla yan yana gelmeye hazır değildim. Üstelik tüm heyecanının ve canlılığının aksine Gamze'nin de buna hazır olmadığını düşünüyordum.

Ayrıldıklarından bu yana haftalar geçmişti ve Enes'in adını bir kez olsun ağzına aldığını duymamıştım. Hatta ben konuyu açmaya çalıştıkça sürekli beni geçiştirdiğine birçok kez şahit oldum ve sonunda pes edip ona Enes'i

hiç sormamaya karar verdim. Çevremdekilerin bana yaptıklarının aksine ben üstüne gidip onu bunaltmak ya da köşeye sıkıştırmak istemiyordum. Fakat şimdi Gamze gezi kulübü için oldukça ısrarcı davranıyordu. Amacının fakültenin en zor hocası akrep Sadık'a yaranmak olduğunu söylüyordu ama ben altında inandırıcı küçük bir pay bile göremiyordum ya da görmeyi ısrarla reddediyordum. Gamze konusunu açtırmıyor olabilirdi ama Enes'le ilgili bilmediğim başka konular söz konusuydu. Özellikle cumartesi gecesi yaşadıklarımızdan sonra sürekli bunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Sen Enes'i, ben de Murat'ı aynı ortamda görmeye hazır değiliz. Bu yüzden gayet eminim," diyerek net bir şekilde onu yanıtladığımda bu kez üstelemek yerine başını aşağı yukarı sallayarak karşılık verdi. Haklı olduğumu ikimiz de çok iyi biliyorduk ama ben Gamze'nin bir şekilde Enes'in konusunu açıp konuşmasını beklemiştim ve o elbette beklentimi yoksun bırakmıştı.

Söz konusu etkinlik kulüplerine katılmak olduğunda her bölümü gezi kulübünde olduğu gibi kendime kısıtlamıyordum. Üniversitenin her fakültesine asılmış broşürü hala ders notlarımın olduğu dosyanın içinde saklıyordum. Gezi kulübüne katılmayacaktım ama şansımı başka yerlerde denemekten de kaçınmayacaktım. Üstelik son günlerde Gamze'nin dediği gibi kafamı dağıtmaya gerçekten çok ihtiyacım vardı.

"Belki şansımı başka bir kulüpte denerim," diyerek imalı bir şekilde mırıldandığımda Gamze'nin ilgisini çektiğimi biliyordum. Elindeki cep telefonuyla oynamak yerine ceketinin içine atarak koluma girdi. Merdivenlerden inip fakültenin uzun koridorunda birlikte ilerlemeye devam ettik.

"Aklından neler geçiyor bakalım?" Merakla soluyuşu keyiflenmeme ve pişkin bir şekilde sırıtmama neden olmuştu. Bir sonraki planlarım hakkında ilk kez biriyle konuşacaktım. Bu yüzden de fırsatı kaçırmadan geçen günlerde dosyamın arasına iliştirdiğim broşürü çıkararak ona uzattım.

"Üniversitenin müzik kulübü solist arıyormuş. Ben de seçmelere katılıp, şansımı bir deneyeyim diyorum."

Broşürü büyük bir dikkatle incelerken havaya kaldırdığı ince, kızıl kaşlarıyla adeta gözlerimin içine şimşeklerini yolladı. Benden böyle bir atak beklemediği büsbütün ortadaydı ama müzik kulübüne girme fikri günlerdir aklımdaydı. Sadece bunu kimseyle henüz paylaşmamıştım.

"Oooo Melek Hanım! Bilmediğimiz cevherleriniz mi var yoksa?" Alaylı tınısı kulaklarımı doldururken zihnimdeki hiç kaybolmayan anılar beni yıllar öncesindeki lise koridorlarına tekrar götürdü.

Hiç unutmuyordum. Okul açılalı birkaç ay olmuştu. Lisenin henüz çok başlarındaydık. Bir gün teneffüste sıra arkadaşım Hilal'in koluna girerek, koridorda Celine Dion'un *My Heart Will Go On* şarkısını kendi kendime mırıldanırken aniden bakışları bana çevrilmişti ve elimden tuttuğu gibi beni hızla sınıfa sürüklemişti. Herkesin içinde şarkıyı yüksek sesle söylememi istediğinde başta çok utanmış, onu ısrarla geri çevirmek istemiştim ama daha sonrasında yeni yeni alışmaya başladığım sınıfımdan da büyük bağrışmalar ve istekler kopunca kimseyi kıramamış ve Titanic'in o enfes şarkısını bir de benim ağzımdan dinlemişlerdi. Üstelik utangaçlığımdan dolayı kimseye bakamazken sınıfım büyük bir alkış koparmıştı şarkı bittiğinde. Alkış seslerine meraklanıp sınıfta bir olay var mı diyerek kontrole gelen müdürün bile dikkatini çekmiştik o gün. Tabii o zamanlar bile küçük, yaramaz kalbim sadece tek bir kişinin gözlerine bakarak söylemek istemişti o şarkının nakaratlarını ve şans bu ya hiç gerçekleşmemişti asıl dileğim.

"Lisedeyken arkadaş çevreme ya da sınıfıma yapardım bazı kıyaklar. O zamandan bu yana da hep içimde kaldı. Şansımı burada deneyeyim diyorum."

Lisedeki masum anılarımdan sıyrılıp da tekrar Gamze'ye döndüğümde yüzündeki mahcup ifadeyle karşılaştım. Neden böyle olduğuna anlam verememişken, bu kez o hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Eee niye en başında söylemedin? Zorlamazdım seni gezi kulübüne katılalım diye." Suçluluk duygusunu anlayabiliyordum ama Gamze'nin bilmediği bir durum söz konusuydu.

"O zaman bu broşüre rastlamamıştım çünkü," diyerek elindeki broşürü kapıp havada salladım. Gerçekten durum bundan ibaretti.

'Kulübümüzde Sesinizi Duyurmak İster Misiniz?' başlıklı broşürü geçen hafta fark etmiştim fakültenin panosunda. Binadaki tüm öğrenciler merakla tek bir noktaya odaklandıklarında ben de dayanamayıp oraya doğru ilerlemiştim. Hatta çoğu kendi arasında fısıldaşırken sadece ben broşürü panodan çıkarıp gerçek anlamda incelemeye koyulmuştum. Sınıfımdaki birkaç kızın ilgisini çekmiş olsam da seslerini çıkarmadan yanımdan uzaklaşmayı tercih etmişlerdi. Birkaç kişi ve Gamze dışında arkadaşım pek

yoktu bu üniversitede ve işin garip yanı bu beni hiç rahatsız etmiyordu. *Az insan, çok huzur* lafına kesinlikle katılıyordum.

"Beni de çağır seçmelere birlikte gidelim," dediğinde Gamze heyecanlanarak başımı sallayıp onu onayladım. Yanımda birilerinin olmasına ihtiyacım vardı. Belki Eda'ya anlatırsam o bile bana eşlik ederdi.

Broşürü fark ettiğim gün derslere hiç gelmediği için Gamze'yle bu konuyu konuşamamıştık. Üstelik son zamanlarda sergilediği tuhaf tavırlara bakılırsa onunla nasıl konuşacağımı bile kestiremiyordum. Bazı zamanlar derse çok geç kalıyor, tam ortasında hocaları sinirlendirecek bir şekilde sınıfa damlıyordu. Bazı zamanlar ise hiç gelmiyordu. Son zamanlarda neler yaşadığını, hangi sorunlarla mücadele ettiğini bilmiyordum. Çoğu zaman bana kendiliğinden açılıp, içini dökmesini bekliyordum ama son günlerde Gamze daha çok benden kaçıyor gibiydi. Üstelik cumartesi gecesi olanlardan sonra hiçbir şekilde ağzını açıp da o günle ilgili bir şeyler söylemiyordu.

Berkay'la aralarında ne olduğunu ya da ne geçtiğini bilmiyordum. Gamze'nin önceden anlattıklarını düşünürsek Berkay'ın peşinde koştuğundan ve onu rahat bırakmadığından bahsetmişti ama o gece, tam da benim evimin kapısının önünde arabadan inmek istemeyen kişi Gamze olmuştu. Sanki kaçan o değil de daha çok kovalayan biri gibiydi. Üstelik Berkay da onu hiçbir şekilde zorlamamıştı. Berkay'ın Gamze'nin bacağına dokunduğunu hatırladıkça beni işkillendiren bazı eylemler zihnimde canlanıyordu ama düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Bu yüzden de hiçbir şekilde konuyu Gamze'ye açamıyordum.

"Yalnız Melek..." İmalı mırıldanışıyla düşüncelerimden sıyrılıp da Gamze'ye bakışlarımı çevirdiğimde dudaklarını dişleyerek, kurnaz bir şekilde sırıttığını yakaladım. *Durduk yere onu ne keyiflendirmişti bu kadar?* Bilmek istedim.

"Seçmelerin başında kimin olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, kim varmış?"

Panodan kapıp da dosyama iliştirdiğim broşürü çok fazla inceleyecek fırsatım olmamıştı. Daha çok başlığa takılıp kalmıştım. Haliyle Gamze'nin kurnaz sırıtışına sebep olacak derecedeki kişiden de hiç haberim yoktu.

"Cenk Erbaş tabii ki. Üniversitenin en iyi müzisyeni." Duyduğum o tanıdık isme karşılık gözlerimi devirmekten bir an olsun çekinmedim. *Yine mi Cenk vakasını yaşayacaktım yani? Üstelik bu kez kendi ayaklarımla mı ona gidecektim?*

"Yine mi Cenk?" Büyük bir sitemle mırıldanırken Gamze bendeki değişime anlam veremeyen bakışlar fırlatıyordu üzerime ama ona aldırış etmeden elimdeki broşürü bu kez daha detaylı incelemeye başladım ve incelediğim gibi broşürün en altında bu seçmeleri Cenk Erbaş'ın organize ettiğini fark ettim. *Bir kez daha kahretsin mi demeliydim yani?*

"Sen tanıyor musun Cenk'i?" *Tanımamayı ne kadar çok istesem de elimde değildi. Eda sağ olsun bayağı bir üstüme gelmişti Cenk Erbaş mevzusunda.*

"Geçen gece bizi kurtaranlardan biri de o değil miydi?" Ağzımdan dökülenlere karşılık Gamze irkilmiş olsa da bozuntuya vermedi. Ben de onu zor durumda bırakmayacak ve o gecenin konusunu açmaktan ziyade asıl durumu anlatacaktım.

"Evet ama tanıdığını düşünmemiştim."

"Ahmet'in kuzeni olduğu için tanıyorum. Eda depresyon dönemindeyken defalarca aramızı yapmak istemişti."

Aklımdan bir türlü çıkaramadığım o günlere yeniden döndüm dudaklarımdan çıkanlarla. Murat'ın beni reddedişinden sonra eve kapanıp günlerce hiçbir yere çıkmamıştım. Yaptığım tek aktivite üniversiteye gidip eve gelmek ve derslerle boğuşmak olmuştu ama Eda o zamanlar bile beni asla rahat bırakmamıştı. Aklımı başıma toplamamı isteyip sürekli önüme Cenk'i atmıştı ve ben de her defasında önüme atılan yeme burun kıvırmıştım.

İtiraf etmeliydim ki Cenk gerçekten yakışıklıydı. En azından Eda'nın sürekli gözüme soktuğu resimlerde öyleydi. Esmer, kavruk bir teni vardı. Kirli sakalı ve kadınları baştan çıkaracak bakışları onu farklı kılıyordu. Hatta duyduğum kadarıyla Murat ve grubundan sonra üniversitenin en ilgi çeken erkeklerinden biriydi ama bana o kadar da cazibeli görünmüyordu. Yani ben kolayca elde edebileceği kadınlardan biri değildim. Eda ve Ahmet'le birlikte İşletme Bölümü'nde okuyordu ama müzik kulübüyle alakalı olduğunu bu elimdeki broşür sayesinde yeni öğrenmiştim ve şimdi her zaman olduğu gibi yine ne yapacağımı bilmiyordum. Tam da aklımı dağıtabilecek bir eylem bulmuşken geri adım da atmak istemiyordum. Şansımı Cenk'ten yana değil de müzikten yana kullanmak istiyordum bu kez ve kolay kolay da vazgeçmeyecektim.

"İnanmıyorum! Eee sen ne yaptın peki?" Gamze'nin merakı kahverengi gözlerinde ışıldarken bir kez daha gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. *Ne mi yaptım?*

"Her zamanki yaptığımı tabii ki de."

"Yani?"

"Reddettim."

"Aptal!" *Bu Firdevs Yöreoğlu repliğini son zamanlarda çok sık duymak canımı sıkmaya başlıyordu artık.*

"Bir de sen başlama Gamze. Sadece mantıklı davranmaya çalışıyorum." Kendimi savunmaya çalışırken Gamze bana hiç de öyle olmadığımı belirten alaylı bakışlar atmaktan geri kalmadı. Bunun bir tartışmaya yol açacağını şimdiden sezebiliyordum.

"Eminim öyledir. Gerçi şaşırmamak lazım. İlker Altan'ı bile reddeden kişi daha kimleri reddetme lüksüne sahiptir acaba?"

"Off Gamze!"

"Gerçekten hiç pişman değil misin?" Yine yaptığı gibi beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Hatta bu konuda Eda'dan ders bile aldığını düşünmeye başlayacaktım. Fakat aynı hakkı Gamze bana sunmuyordu ve bu büyük haksızlıktı.

"Bu konuyu seninle tartışmayacağım," diyerek kestirip attığımda parmaklarını şaklatarak işaret parmağını bana doğrulttu ve kıs kıs gülmeye başladı. Eminim altından çok başka anlamlar çıkaracaktı.

"Demek ki pişmansın."

Hiçbir şey için pişman falan değildim sadece cumartesi gecesi yaptığım hatayı hatırladıkça kendime de parmaklarıma da küfretmekten kendimi alamıyordum. Bunu yapmış olmam gerçekten büyük saçmalıktı. *Tek umudum ben beğeniyi hızla çekene dek o bildirinin İlker'e gitmemiş olmasıydı.*

"Gamze," diyerek bir kez daha savunmaya geçeceğim sırada fakülteye giren kalabalıkla kelimelerim havada asılı kaldı ve kapı tarafına odaklandı.

Kollarındaki sırt çantaları ve ellerindeki kağıtlarla Murat, Enes ve İnşaat Mühendisliğinin neredeyse tüm öğrencileri kapıdan içeri girerek bizim fakültemizdeki uzun koridorda bulunuyorlardı. Gamze de bakışlarımı ve suskunluğumu fark ettiğinde arkasını dönüp ansızın gelen misafirlerimize odaklandı.

"Mühendislik Fakültesi'nin dekanı Osman Bey'in burada ne işi var?" diye merakla soluduğumda omuz silkerek karşılık verdi Gamze ama o an odaklandığım tek şey Murat'la saniyeler içinde kavuşup sonra da ayrılan gözlerimizdi. Onunla göz göze gelmek bile beni mahvediyordu artık. Unutamadığım geceyi zihnimin en ücra köşesinden çıkarıp tam karşıma fırlatıyordu.

"Bilmiyorum ki."

Mühendislik Fakültesi'nin dekanı Osman Bey, elindeki kağıtta her ne yazıyorsa bizim fakültemize asarken hala neler olduğunu anlamıyordum ama yüzündeki sert ifadeyle Murat'ın yanından ayrılarak öne çıkan Enes, elindeki kağıtla birlikte dekanın yanına giderek söylenmeye başladığında olayların yavaşça ortaya çıktığını anladım.

"Hocam ne demek önümüzdeki haftadan itibaren dersleri Mimarlık Fakültesi'nde alacağız?" *Bu de ne demekti şimdi durduk yere?*

"Enes, bunun açıklamasını kaç defa sizlere yaptım evladım. Fakültenizdeki duvar ve çatı sorunlarından dolayı inşaat başlayacağı için önümüzdeki birkaç ay dersleri burada alacaksınız. Çevre Mühendisliği öğrencileri ise artık Fen Fakültesinde derslerini almaya devam edecek."

Osman Bey'in çevresindeki kalabalığa yaptığı açıklamadan bir hayli bıktığını anladım ama asıl sorun bununla nasıl baş edeceğim ya da baş edeceğimizdi. *İnşaat Mühendisliği öğrencileri artık bizimle aynı binada olacaklardı ve bu Murat'ı sürekli göreceğim anlamına geliyordu. Bu aslında sürekli kaçtığım durumun yanıma iyice sokulduğunun habercisiydi. Asıl şimdi bununla nasıl baş edecektim? Kaçtığım korkularımla bu kez nasıl yüzleşecektim?* Binalarımız ayrıyken en azından onu görmemenin verdiği rahatlıkla olanları kafama takmamaya çalışıyordum ama şimdi bu çok zor olacaktı. Murat'la her göz göze gelişimde bir kez daha kabuk bağlamayan yaram kanayacak ve ben acılar içinde kendimi yiyip bitirecektim. Bu başıma gelmiş en büyük talihsizlikti sanırım.

"Şansa bak ya... İstenmeyen ot gibi burnumuzda bittiler." Gamze'nin söylenmesiyle kaşlarımı iyice çatmış bir şekilde başımı ona çevirdiğimde o da dudaklarından dökülenlere başta inanamadı. *Enes, şimdi istemeyen ot mu olmuştu onun gözlerinde?* Tuhaf davranıyordu ve bu tuhaflık canımı sıkmaya başlıyordu. "Kaçıyorduk yani onlardan. O yüzden dedim," diye devam ettiğinde durumu toparlamak istemişti ama pek başarılı olamamıştı. Tuhaflığının altındaki sebepler her neyse bilmeden de olsa sinirlerimi bozuyordu.

Gözlerimi ondan ayırıp da sürekli kaçtığım adama çevirdiğimde merdivenlerden uzun koridora inen Selen'in ona yaklaştığına ve kulağına bir şeyler fısıldayarak elini tuttuğuna şahit oldum. Nefesim yine kesiliyormuş gibi hissettim o an. Bir başkasının onun eline dokunuşu bile beni kahrediyordu. Murat, Selen'le birlikte koridordan uzaklaşırken benim de duyduklarımdan ve gördüklerimden sonra iyice tadım tuzum kaçmıştı artık.

Daha fazla burada bulunmak istemiyordum sanki pek mümkün olacakmış gibi.

"Neyse hadi boş ver. Kafeteryaya gidelim. Sıcak bir şeyler içmeye ihtiyacım var. Boğazım çok ağrıyor," dediğimde Gamze lafımı ikiletmeden önümde yürümeye başladı ve fakülteden çıkarak üniversitenin diğer tarafında kalan kafeteryaya doğru aklımdaki soru işaretleriyle ilerlemeye devam ettik.

Ekim soğuğunu yavaş yavaş belli ederken avucuma yerleştirdiğim eldivenlerle dosyayı tutmak adeta çok zor oluyordu. Çok çabuk üşüyen bir insandım ve kışın hiçbir ayına ayak uyduramadığım için kat kat giyinirdim. Her ne kadar bu beni oldukça rahatsız etse de bedenim sıcak kaldığı sürece her zorluğu çekmeye razıydım.

Sürekli dosyamın arasından çıkarak dağılan ders notlarını düzeltmeye çalışırken Gamze'nin yardımıyla da olsa sonunda kafeteryaya girmiştik. Gamze kimle konuştuğunu bilmediğim bir şekilde hala cep telefonuyla uğraşıyordu, bense dosyamı düzeltmekle. Kağıtların arasında cebelleştiğimi fark ettiğinde kolumdan tutarak beni yönlendirmeye başladı ama önüme bakmadığım için çok sert bir şekilde başka birine çarptım.

"Aman dikkat! Çay çok sıcak!" Tanıdık bir sesi duymamla birlikte hızla geri çekilirken kafeteryanın aslında oldukça kalabalık olduğunu fark ettim. Elimdeki dosya gürültülü bir ses çıkararak yerle buluşurken ben de derin bir nefes verip, eldivenlerimi de çıkararak yere dağılan kağıtlarımı toparlamaya başladım. Çarptığım kişi her kimse elindeki çaydan birkaç damla da olsa benim not kağıtlarıma sıçramıştı. *Al, bir de buradan yak!* Düzen hastalığım olduğu için o notları tekrar yazmak zorunda kalacaktım.

"Affedersin. Görmedim. Çok özür dilerim." Hızlı hızlı soluyarak yerdeki kağıtlarımı toplamaya başladığımda çarptığım kişi de benimle birlikte yere eğilip yardım etmeye başladı. Utancımdan dolayı başımı yerden kaldıramadığım gibi kim olduğunu bilmiyordum çarptığım kişinin ama ses çok tanıdık. Aniden elindeki bana ait kağıtlarla yanıma sokulup da dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdığında başımı hafifçe yerden kaldırdım ve gözlerim önce kıvırcık tutamlara odaklandı.

"Hey, stalker."

Usulca, yüzündeki muzır ifadeyle dudaklarını ısırarak geri çekilirken haftalardan sonra ilk kez onunla göz göze geliyorduk. Nefes almayı birkaç saniyeliğine unuttuğumda gözlerimi ondan alamıyordum. Boğazımdaki yumru beni rahatsız ederken bu kez de ellerim titremeye başlamıştı.

Hafif bir şekilde uzamış kıvırcık saçları alnına düşüyordu. Gözlerindeki o yaramaz ifade hala çok tazeydi. Sanki bana, görüştüğümüz ve ilk kez birbirimizi tanımaya başladığımız o gündeki gibi bakıyordu. Sanki hala... *Saçma sapan düşünme Melek! Herkes kendi yolunu tercih etti. Onun senden bir beklentisi olamaz artık.*

"Şey... Ben... Ben çok..." Kelimeler dudaklarımdan tane tane dökülürken ne diyeceğimi bilemiyordum. Elbette kaçırmamış ve yaptığım hatayı avına yaklaşan bir avcı gibi yakalamıştı. Şimdi ise bu durumdan nasıl sıyrılacağımı, kendimi nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Yanlışlıkla oldu desem bile onun profilinde ne işim olduğunu sorabilirdi ve ben daha da çok köşeye sıkışacaktım.

"Sen?" diyerek ayaklandığında ben de kağıtlarımı toplamayı bitirerek onunla birlikte hızla ayağa kalktım. Elindeki bana ait kağıtları görünce bunu fırsata çevirmek ve hemen buradan uzaklaşmak istedim.

"Kağıtlarımı alabilir miyim?" diye sorduğumda yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Benimde suratımda hafif bir tebessüm belirirken bu anın dejavu olduğunu hissettim çünkü onunla ilk kez bu şekilde karşılaşmıştık. Tabii o zamanlar o bana çarpmıştı. Sanırım artık ödeşmiştik.

"Elbette," diyerek kağıtlarımı bana uzatırken bu kez beni zor durumda bırakacak bir harekette bulunmamıştı.

Yanımızda dikilen Gamze pür dikkat bir şekilde bizi izlerken biraz önce onun kulağıma fısıldadığı cümleyi duyup duymadığını merak ettim ama pek duymuş gibi görünmüyordu çünkü gözleri bizden ziyade daha çok İlker'in yanında dikilen Berkay'ın üzerindeydi. Berkay yüzündeki kurnaz gülümsemeyle Gamze'ye göz kırparken Gamze gözlerini kaçırdı ama alttan gülümseyişini bu kez gizleyemedi. Neler olduğunu anlamıyordum ama yine rahatsız olduğumu hissederek Gamze'nin koluna girip buradan uzaklaşmak istediğimi belirttim. Fakat o an öyle bir şey gerçekleşti ki adım bile atacak gücü kendimde bulamadım. Daha biz hareket bile edemeden, arkamızı dönmeye bile fırsat bulamadan nereden geldiğini bilmediğim Açelya turuncu saçlarını savurarak aniden İlker'le arama girdi.

"İlker, fırtınam," diye şakıyarak hızla ona sokuldu ve ben neler olduğunu çözme fırsatı bile yakalayamadan ensesinden tutup yüzüne yaklaşarak dudaklarına kapandı.

Elimdeki dosya, kağıtlar öyle bir ağırlaştı ki tutacak gücü kendimde bulamadım ama hiçbiri bir kez daha yeri boylamasın diye sıkı sıkıya titreyen ellerimle tuttum. Boğazımdaki düğüm o noktayı cayır cayır yakıp

tutuşturdu ve ben neden böyle hissettiğimi çözemedim. O an sanki biri derime tırnaklarını geçirerek büyük bir zevk dalgasıyla canımı yakmıştı. Saç diplerim öyle bir karıncalanmıştı ki her bir teli tek tek yolup atmak istedim. Sanki aldığım kararların acısını böyle üzerimden atabilirmişim gibi...

İlker'in hala açık olan gözleri büyük bir şaşkınlıkla benim bakışlarımı izlerken, iki eli de havada asılı kalmıştı. Bakışlarımı onun üzerinden bir türlü çekemezken Açelya'nın öpücüğüne karşılık vermek yerine büyük bir güçle onu itmek zorunda kalmıştı.

"Açelya ne yaptığını zannediyorsun sen herkesin önünde?" Bağırışı tüm kafeteryayı inletirken Gamze'nin kulağıma gitmek istediğini belirten fısıldayışla onların yanından uzaklaşmaya başladık ama kulaklarım hala arkamızda kalan seslerdeydi.

"Aman ne var canım! Alt tarafı basit bir öpücük." *İnsanlar öpüşmeyi ne kadar da umursamıyorlardı. Ben daha ilk öpücüğümü kimseye bahşetmemişken Açelya bunu oldukça basit bir eylem olarak görüyordu.*

"Sakın! Sakın bir daha tekrarlama bunu!" İlker'in ses tonundaki öfkeye anlam veremiyordum. Oysa kız arkadaşı sadece onu öpmek istemişti. *Biraz gösterişli de olsa...*

"Şu nazlanmalarını ne zaman bırakacaksın bilmiyorum doğrusu. Oysaki doğum günümde gayet eğlenceliydin."

"Doğum günü kızını kırmak istemediğim için olabilir mi acaba? Ayrıca konuşmuştuk bu mevzuyu."

"Sen konuştun İlker, ben dinledim sadece."

"Açelya..."

"Ay, tamam be gidiyorum ama kolay kolay yakanı bırakmam. Biliyorsun."

Açelya yüzündeki hınzır gülümsemesi ve bakışlarındaki inadıyla kafeteryadan çıkarak kaybolurken Gamze ve ben de kahveleri alacağımız tezgahın yanına doğru ilerledik. Ben gözlerimi hala İlker'den alamazken o ise deri ceketinin yakasını silkmiş bir şekilde yanındaki arkadaşlarına bu durumdan nasıl kurtulacağını soruyordu.

Gamze kendine filtre kahve isterken ben de onu şaşırtacak bir şekilde aynısından istedim. Oysa filtre kahveden nefret ettiğimi bilirdi ama şu an için sert bir şeyler içmenin bana iyi geleceğini düşündüm. Kahvelerimizi alarak kafeteryadan çıkmak için harekete geçtiğimizde, Eda'nın yanına

gelmemizi istediğine dair Gamze'ye bir mesaj attığını öğrendim. Bana ulaşamadığı için doğrudan Gamze'ye yazmıştı.

Elimizdeki kahvelerle kafeteryadan çıkmak üzereydik ki tekrar İlker ile göz göze geldim. Yüzünde anlamadığım mahcup olmuş bir ifade yer alıyordu ama buna gerçekten hiç gerek yoktu. Hepimiz seçimler yapmıştık ve aldığımız kararla doğrultusunda hareket ediyorduk. Yani ben hiçbir şekilde İlker'e kızmıyordum. *Yani sanırım bu böyleydi...*

****

Bazen her şeyi gereğinden fazla abarttığımı düşünüyordum. *Biriktirdiklerimi, kendime sakladıklarımı, içime attıklarımı, her şeyi ve hatta yıllarca herkesten sakındığım sevgimi bile.* Şimdi o kadar fazla geliyorlardı ki bana, gözüm korkuyordu artık. Üzerimden biri gitse hafifleyecek gibiydim ama olmuyordu işte. Ben kurtulmak için çabaladıkça aynı labirentin çıkmazında başka bir aralıkta buluyordum kendimi. Ne yaparsam yapayım, ne kadar çabalarsam çabalayayım o labirentten kurtulacağımı düşünemiyordum.

Hayatımın her anında aldığım kararların hep arkasında olmuştum. Yaptım ve pişman değilim demiştim ya da en azından tüm olacakları göze alarak pişman olmuştum. Annemi reddederek yurt dışına çıkmadığımda da bu böyleydi, herkesi yok sayıp İstanbul'a yerleştiğimde de. Fakat son günlerde artık kendimi tanıyamıyordum. Her şey tersine dönmüş gibiydi. Kalbim, mantığım sürekli birbiriyle çakışıyordu ve ben ikisi arasında gelip gitmekten çok yorulmuştum. Bitap, çelimsiz düşmüştüm. Yaptığım şeyleri sürekli düşündükçe başımdaki beyaz teller çoğalmaya başlamış ve bir de bunun pişmanlığıyla sınanıyordum. Çok fazla keşke diye geçiriyordum içimden ama neden böyle olduğumu bile çözemiyordum. O kadar karmaşıktım ki kendi sarmaşığımın içinde kayboluyordum.

Neden keşke Murat'a hiç açılmasaydım diyordum artık? Neden tüm bu acıları yaşamasaydım diye geçiriyordum içimden? Neden o kırmızı kapaklı defter sadece bende kalsaydı da denizin soğuk sularıyla buluşmasıydı diyordum artık? Ya da neden Açelya'nın İlker'i öpmesine bu kadar içerleniyordum? İçerlenmemem ya da umursamam gerekiyordu ama neden aklımdan o sahneyi çıkaramıyordum? Neden? Neden? Neden? Neden pişmanlığımı iliklerime kadar hissediyor ama sonrasında bir de bunun için pişman oluyordum?

Duygularımın içinde boğuluyor ve kendimi kurtaramıyordum. Ne istediğimi bilmediğim yetmiyormuş gibi rol yapmaktan da kalbime sürekli

düğümler atmaktan da çok yorulmuştum artık. Her şey inceldiği yerden kopmuştu ve ben kopan hiçbir parçayı tekrar birbirine bağlayamıyordum.

"Melek, neyin var senin?" Eda'nın sesini duymamla birlikte başımı eğdiğim yerden kaldırarak onun koyu kahverengi gözlerine tüm ifadesizliğimle baktım.

Yağmur damlaları hafif bir şekilde atıştırırken üstü kapalı çardağın altında, bankın üstünde bacaklarımı karnıma çekerek oturuyordum. Elimdeki kahveyi içmediğim gibi bir de buz gibi yapmıştım. *Gamze'nin parası boşuna gitmişti.*

"Yok bir şeyim," diyerek kestirip attığımda Eda elbette pek inanmadı ve o bakışlarından beni asla rahat bırakmayacağını anlamam uzun sürmedi.

"Var bir şeyin var. Ne oldu buna?" Benden bir karşılık alamayacağını anladığında Gamze'ye doğrulttu bu kez sorusunu. Gamze de omuzlarını düşürerek karşımda oturduğu bankta doğruldu ve hiç geciktirmeden Eda'yı cevapladı.

"Açelya, kafeteryada herkesin önünde İlker'i öptü."

"Mevzu İlker Altan yani?" Eda'nın imalı ses tonuyla aklımdan silemediğim o sahne tekrar gözlerimin önünde belirirken kendimi savunma iç güdüsüne kapıldım ve hiç geciktirmeden bunu gerçekleştirdim.

"Hiç de değil. Aşk olsun Gamze," diyerek araya girdiğimde Gamze pek de beni ya da kırılan tavrımı takmadı ama kızdığımın gayet farkındaydı.

"Kızım, gayet hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun. Hiç kusura bakma."

İnkâr edecektim. Böyle bir şey hissetmiyorum diyecektim ama içten içe de Gamze'ye hak vermekten kendimi alamıyordum. İlker karşılık vermemiş bile olsa yaşadığım hayal kırıklığını ruhumda gayet canlı bir şekilde hissedebiliyordum.

"Hiç de bir kere!" *Tabii duygularım yine de Gamze ve Eda'ya karşı inkâr etmeyeceğim anlamına gelmiyordu.* "Herkes kendi tercihini yaptı sonuçta, değil mi? Kız gayet sevgilisi. Öpüşmeleri de gayet normal. Çok ayıp ediyorsunuz bana," diye devam ederek ikisine de kırgınlığımı belli ettiğimde Gamze yine umursamaz hallerine büründü. Eda ise sesini çıkarmadan aramızdaki tartışmayı dinlemeye devam etti.

"Bence hiç de sevgilisi gibi davranmadı. Nasıl itti kızı? Hepimiz gördük. Ayrıca yeme bizi artık Melek. Bal gibi de İlker'i reddettiğin için pişmansın. Kabul et artık."

Pişman değildim ve olmayacaktım da. Murat'ın yakın arkadaşlarından birine yaklaşarak kendimi düşürmeyecektim. Bu kararımın arkasındaydım. Fakat beni en çok rahatsız eden bu zor zamanlarımda yakınım dediğim insanların sürekli bunu önüme atarak üstüme gelmeleriydi. Daha fazla tahammül edemiyordum söylediklerine. Bu yüzden de Gamze'nin ya da Eda'nın çekeceği nutuğu dinlemek yerine bankın bir köşesine attığım çantamı ve dosyalarımı hızla kollarımın arasına alarak ayağa kalktım. Buradan çekip gidersem o kadar kendimle baş başa kalacak ve en azından ders vaktine kadar aklımı toparlayabilecektim.

"Ben derse gidiyorum," dediğimde Gamze gözlerini devirdi ama attığım tribin gayet bilincindeydi.

"Ya saçmalama gel buraya! Dersin başlamasına daha çok var."

"Umurumda değil. Sizin saçmalıklarınızı dinlemeyeceğim."

"Ya Melek!" Eda arkamdan bağırmış olsa da umursamadım. Tek isteğim buradan da bana kaçtığım gerçekleri söylemelerinden de uzaklaşmaktı.

Neymiş efendim, İlker'i reddettiğim için pişmanmışım! Pişman falan değilim ben! Allah Allah! Sadece gözlerimin önünde hiç beklemediğim bir olay gerçekleştiği için dumura uğradım ve bu yüzden biraz aklım karıştı. Ayrıca kimseye de sinirlenmedim. Evet, sinirlenmedim. Sanki İlker Altan'ı kıskanıyormuşum gibi davranıyorlar bana. Kıskanmıyorum ben kimseyi. Kıskanmıyorum!

Kendi içimden söylenmeye devam ederek Mimarlık Fakültesi'ne girdiğimde etraf bomboştu, kimseler yoktu. Gamze'nin dediği gibi dersin başlamasına bayağı vardı ama umurumda değildi. Aklımı toparlamaya ve herkesten uzaklaşarak biraz nefes almaya ihtiyacım vardı.

Merdivenleri yavaşça tırmanarak dersin gerçekleşeceği sınıfın koridoruna çıktığımda kulağıma ilişen seslerle ayaklarım birkaç saniyeliğine adım atmayı bırakırken, nefesimin teklemesine engel olamadım.

"Murat, lütfen. İnanmak zorundasın bana." Selen'in sesiydi bu ve karşımdaki manzaraya odaklandığımda ağladığını gördüm. Üstelik burnunu çekerek, hıçkırıklara boğularak ağlıyordu *onun* karşısında. *Birden bire neler oluyordu?*

"Bana bak, Selen. Böyle oyunlara kanacak insan değilim ben, anlıyor musun? Bir sevgilim, düzgün giden bir ilişkim var. Rahat bırak beni." Aralarındaki sorunun ne olduğunu anlayamazken Murat'ın sesindeki öfke kanımı dondurmuştu. Onu daha öncesinde hiç böyle görmemiştim. Sevgilisi Cansu'yu ve düzgün giden ilişkisini bu kadar sahipleneceğini hayal bile

etmezdim ama dedim ya o sadece kalbini bana açmamıştı. Diğer herkese kapılar hep açıktı.

"Ya neden inanmıyorsun bana? Dakikalardır ne anlatıyorum sana? Hadi bana inanmıyorsun, şu kâğıtta yazılanlar ne peki? Emin olamadığım için doktora bile gittim."

"Zerre umurumda değil. Anladın mı? Ne yap ne et, aldır o bebeği."

Nefesimin teklediğini düşünürken artık nabızlarımın da yavaşladığını hissettim. Merdiven korkuluklarına büyük bir güçle tutunmaya çalıştığımda vücudumdaki hiçbir organımın tutmadığını hayal ettim. Ayaklarımı geri basacak, buradan uzaklaşacak cesareti kendimde bulamıyordum ama Murat acımasızca konuşmaya devam ediyordu.

"Sence ben oradan baba olacak biri gibi mi görünüyorum? Yok yok anladım ben seni. Baktın yaptığın hiçbir şey bir boka yaramıyor, beni elinde tutamıyorsun bu planı yaptın bu kez de. Değil mi? Ama yemezler güzelim."

"Murat, yemin ederim ki..."

"Sakın Selen, sakın! Allah bilir kimin altına yattın da benim üstüme atmaya çalışıyorsun bunu."

Çelimsiz kalan kollarım daha fazla dayanamadı ve dosyalarım yüksek sesle yankılanarak merdiven basamaklarına düştü. Günlerden sonra yanağıma bir damla usulca süzülürken duyduklarımın kâbus olmasını diledim. Birazdan Eda odama girecek, kafamdan aşağıya bir sürahi suyu boşaltacak ve ben uyanacaktım. Fakat olmadı. Eda odama girmedi. Sürahideki su başımdan aşağı boşalmadı. Her şey gerçekti. *Tebrikler, Murat Özkan. Baba oluyorsun.*

O an dosyalarım düşüp de onun arkasını dönmesiyle göz göze geldiğimizde günlerden ya da haftalardan sonra ilk kez bana bu kadar uzun baktığını anımsadım ve bu daha çok canımı acıttı.

"Melek..." Adım dudaklarından büyük bir şaşkınlıkla dökülürken ilk kez sevinemedim. Oysa adımın onun ağzına ne çok yakıştığını düşünürdüm. Boğazımdaki düğümü yutkunmaya çalışırken titreyen ellerimle merdiven basamaklarına savrulan dosyalarımı topladım ve arkama bir kez daha bakmadan hızla basamakları indim.

"Kahretsin! Melek, dur!"

Ortadan hızla kaybolmayı dilerken neredeyse tökezleyerek yere düşüyordum ama aniden indiğim uzun koridorun başında kolumdan tutup da beni kendine çevirdiğinde başım sert göğsüne ve hasret kaldığım kokusuna çarptı. *Hayır, hayır, hayır... Daha fazla onu da kokusunu da*

düşünemezdim. Onu çok özlediğimi tekrar kendime hatırlatamazdım. Yaptıklarından, o kıza söylediklerinden sonra bana böylesine yaklaşmasına izin veremezdim.

"Melek... Bak, duydukların..."

Konuşmak ya da açıklamak istedi. Günlerden sonra, canımı yaktığı, beni paramparça ettiği o geceden sonra ilk kez benimle konuşmak istedi. *Neyi açıklayacaktı ki? Beni reddetmeden önce nasıl Selen'e koştuğunu, onunla nasıl yattığını, onu nasıl hamile bıraktığını mı açıklayacaktı? İstemiyordum ki. Bana hiçbir açıklama yapmasını da bana yaklaşmasını da istemiyordum. O benim için zehirdi ve ben o zehri daha fazla içecek, kendime işkence edecek değildim.*

"Bırak kolumu," diye fısıldadım kendimi çekmeye çalışarak. Bırakmadı. Aksine daha sıkı tuttu ama yanlış zaman ve yanlış yerdeydi. *Bunu haftalar önce yapmalıydı. Ona yalvardığımda tutmalıydı kolumu. O zaman açıklamalıydı bana her şeyi ki zorlamamalıydım onu. En azından anlamaya çalışırdım ama o gece yapmadı ve şimdi ise çok geçti.*

"Melek..."

"Lütfen, bırak kolumu." Yanağıma süzülen damlalara ve titreyen sesime engel olamazken usulca kolumu bıraktı ve geri çekildi.

"Sen..." Konuşmak, haykırmak istedim içimde kalan her şeyi ama yapamadım. Yapacak cesareti kendimde bulamadım.

"Yazık. Çok yazık," demekten başka bir şey gelmedi içimden ve arkama bile bakmadan çekip gittim fakülteden.

Yatağımda, ellerim yanağımın altında ıslanmış saçlarımla birlikte cenin pozisyonunda karşımdaki pencereye bakıyor ve gittikçe hızlanan, arada şimşekler çakarak etrafı aydınlatan yağmuru izliyordum. Fakülteden hızla ayrılıp da arabama gidene kadar ıslandığımı umursamamıştım. Hatta ders notlarım mahvolduğunu bile düşünememiştim ama şimdi yatağımda titreyen bedenimi bastırdıkça anlıyordum bazı gerçekleri.

Günlerden sonra kendimi kaçtığım yerde bulmuştum. Boşlukta. Karanlıkta. Düşmeye yakın durduğum uçurumun kenarında. Üstelik bu kez beni kurtarmak isteyen bir İlker Altan'da yoktu. Kendim mücadele etmek ve bir kez daha sorunlarımın üstesinden gelmek zorundaydım.

Tuhaf bir şekilde ağlamak, içimi dökmek istiyordum ama olmuyordu. İlk kez açılmıyordu göz pınarlarım, ilk kez dökülmüyordu göz yaşlarım. O kadar çok dökülmüşlerdi, bu yastığım o kadar çok ıslanmıştı ki artık bulutlarım kurumuş olmalıydılar. Sanki acıyı bağrıma basmışım gibi

kabullenmişti artık göz yaşlarımda bir işe yaramayacağını. Ayrılmaz bir parçamdı. Kopamıyorduk birbirimizden. Ayrılamıyorduk bir türlü.

Zamanla ayaklanacağımı, iyileşeceğimi düşünmüştüm ama yine başarılı olamamıştım. Yine düştüğüm yerden ayağa kalkamamıştım. *Önce Açelya darbesi gelmişti üzerime, ardından da Selen... Kim bilir daha nelere şahit olacaktım?*

Belki de annemi dinlemem gerekirdi en başında. Üniversite ve *ona* kavuşma hayali kurmak yerine yurt dışına gidip herkesi, her şeyi arkamda bırakmalıydım. Yeni bir hayat kurmalı ve onun izinde ilerlemeliydim. *Hala çok geç miydi tüm bu acılardan kaçıp kurtulmak için?*

"Melek! Melek neredesin?"

Evin kapısının açıldığını duyduğumda her şey için çok geç kaldığımı bir kez daha anladım. Zamanı geriye döndüremiyordum ve şimdi kendi yarattığım acıyla baş etmek zorundaydım.

Odamın kapısı aniden açıldığında bozuntuya vermeden yatağımda uzanmaya ve karşımdaki yağmuru sessizce izlemeye devam ettim ama Eda bana ne olduğunu bile bilmeden, hiç umursamadan söylenmeye devam etti.

"Ya Melek, ne diye çekip gittin yanımızdan? Derse de girmemişsin. Saatlerdir arıyorum, telefonuna da bakmıyorsun. Alt tarafı basit bir şaka yapmak istedik. Ne büyüttün şu İlker meselesini."

Ne kadar da kolaydı büyük sorunlar oluşturacak bir meseleye şaka demek ya da hiçbir şey bilmeden suçu üzerinden atmaya çalışmak... Ama anlamıyordu ve ben anlatmadıkça Eda hiçbir zaman beni tam olarak anlamayacaktı.

"Rahat bırak beni," diye fısıldadım. Sadece odamdan çıkmasını ve beni kendi karanlığımda yalnız bırakmasını istiyordum. Tabii Eda elbette isteğimi yerine getirmek yerine tersini yapmayı tercih ediyordu.

"Ya Melek! Hadi trip atma bana."

"Eda... Rahat bırak beni." Aynı kelimeleri tekrarlarken bu kez daha da çok üstüne basmış ve katı konuşmuştum ama Eda yine odamdan çıkmamıştı. Aksine yanıma yaklaşarak yüzüne yerleşen endişeyle bana bakmaya başlamıştı. Ağzı iyice açılırken uzanıp yüzüme, ardından da ıslak olan kıyafetlerime dokundu.

"Melek? Neyin var senin? Buz gibi olmuşsun sen! Ne oldu sana? Ne bu halin?"

"Yalnız kalmak istiyorum," diye direttim. Yine beni dinlemedi. Kollarımdan tutarak yataktan çıkarmaya çalıştı ama ona engel olarak

kendim ayağa kalktım. Üzerimdeki ıslak kıyafetlerden kurtulmak için kıyafet dolabıma doğru ilerlerken Eda tüm mahcupluğuyla konuşmaya devam etti.

"Ben İlker mevzusunu bu kadar abartacağını düşünmedim. Çok özür dilerim." Ve sabrımın sonu bir yere kadardı. Hala İlker diyordu ve bu beni çileden çıkartmaya yetmişti. Elime aldığım kazağı hışımla yatağıma fırlattıktan sonra dağılan makyajıma ya da üzerimdeki ıslaklığa aldırmadan büyük bir öfkeyle Eda'ya döndüm.

"Ne İlker'i ya? Ne İlker'i! Allah aşkına bir rahat bırak beni! Lütfen!" *Ve o an Eda anladı. Bana zarar verenin İlker değil de onun olduğunu anladı.*

"O bir şey yaptı yine, değil mi? Murat. Ne yaptı sana pislik? Melek, konuşsana!" Ben konuşmadıkça üstüme gelmeye devam etti ve dayanamadım. Kuruduğunu düşündüğüm gözyaşlarım canlanırken dudaklarım kıpırdandı ve gerçeği anlatmaya başladım.

"Selen'i hatırlıyor musun? Hani beni reddetmeden önce yattığı kızı?"

"Evet, ne olmuş ona?"

"Hamileymiş," diye fısıldadım yüzüme yerleştirdiğim yapmacık bir gülümsemeyle. Sonrasında ise bir kez daha dağıldım. Bir kez daha kahroldum. Ve bir kez daha kayboldum.

"Ne?"

"Size sinirlenip yanınızdan ayrıldığımda, bizim fakültede onlara rastladım. Koridordaki bağrışmalarına şahit oldum. Öyle öğrendim." Eda kollarını kaldırarak yanıma yaklaştığında bu kez onu engellemek istedim. Kendi kendime toparlanmalıydım. Ona yaslanarak ayağa kalkarsam bir kez daha yıkılırdım.

" O kadar aptalım ki... Kimseye kızmıyorum. Kendim dışında hiç kimseye kızmıyorum. İlker'e kızmıyorum. Murat'a kızmıyorum. Bir sevgilisi olmasına rağmen hâlâ onu bekleyecek, küçücük bir umuda bel bağlayacak kadar aptal olduğum için kendime kızıyorum. Ama bugün anladım biliyor musun? Bunca zaman boyunca kendimi boşa harap ettiğimi anladım."

"Melek yapma böyle. Sen çok güçlüsün. Biliyorsun." Eda yine yanıma yaklaşmak istedi ama yine uzaklaşarak kendimi geri çektim. Bana acımasını, olmadığım bir şeyi yüzüme söylemesini istemiyordum. Güçlü değildim ben. Yanından bile geçmiyordum. Asıl zayıf halka olan bendim ve her defasında biraz daha kendimi dibe batırıyordum.

"Ya bırak Eda! Ne gücünden bahsediyorsun sen? Kendime sürekli yenik düştükten sonra güçlü olsam ne yazar? Birilerine bir şey ispatlasam ne olur ki? Hiçbir şey. Sadece kendimi kandırmaya devam ederim."

"Gel, buraya aptal," diyerek beni kollarının arasına çektiğinde daha fazla dayanamadım. Geri çekilemedim bu kez. Kırılacağımı, bir kez daha yıkılacağımı bilsem de Eda'ya sığınmayı tercih ettim. *Yine ve yine*. Üzerimdeki ıslak kıyafetlere ya da akan gözyaşlarıma aldırmadan daha da sıkı sarıldı bana ama toparlayamadım. Hıçkırıklarım da yalvarışlarım da onun omuzlarında can buldu.

"Eda ben çok yoruldum. Kalbimin acımasından çok yoruldum. Toparlanamamaktan, iyileşememekten çok yoruldum. Boğulmaktan çok yoruldum. İçten içe ölmekten çok yoruldum. Bu acının bitmesini istiyorum. Bundan kurtulmak istiyorum. Gerçekten bitsin istiyorum. Dayanamıyorum."

16.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Sertap Erener - Rüya

16.BÖLÜM

Ailemin yurtdışına yerleşmesinden bu yana, yalnızlığın getirdiği büyük sorumluluklarla hayatımda en önemli iki gayem olmuştu. Biri başarılı bir öğrenci olup düzgün bir iş sahibi olmaktı, diğeri ise aslında hiç tanımadığım bir adamın kalbine girmekti. *Gerçi artık pek de bir önemi yoktu diğerinin.*

Söz konusu gelecekte sahip olacağım meslek olduğunda mimarlık hiçbir zaman üzerine ısrarla düştüğüm ya da hayalini kurduğum bir iş değildi benim için. Sadece şartlar gereği buna mecbur kalmıştım ya da kendimi öyle kandırmıştım.

Lisedeyken çalışkandım, hatta arkadaşlarımın inek diyebileceği kadar çalışkandım. Haliyle üniversite sınavında mimarlığı tutturmak da Ankara'daki en iyi üniversitelerden birine girmek de benim için kolay bir çözüm yolu olmuştu. *Hele de enişteniz bir belediye başkanıysa her şey hızlı bir şekilde halloluyordu.* Bu sayede hem teyzemin gözü önünde olacaktım hem de yurtdışına giden ailemin içi ferah kalacak ve gözleri arkada kalmayacaktı. Fakat hiçbir zaman içime sinerek gitmemiştim mimarlığın o soğuk fakültesine. Bir tarafım hep keşkelerle doluydu. Pekâlâ, başarılı bir öğrenciydim her şeye rağmen ve bunca zaman boyunca elimden gelenin en iyisini yapmak için çabalamıştım ama bir tarafım yine de hep eksikti işte. *Hayallerim ve asıl yapmak istediklerim hep bambaşkaydı.*

İlkokuldan bu yana sanata ve sanatla doğan her bir detaya aşıktım. Konserlere, tiyatrolara, dans gösterilerine, müzikallere, operaya, her şeye... Ve bir gün bunun parçası olabilmek için her şeyimi ortaya katardım. Katmak da istemiştim zaten ama annem karşımda koca bir duvar gibi belirdiğinde ellerim ve kollarım adeta tutmaz olmuştu. *Yine vazgeçmek zorunda kalmıştım. Bir kez daha kendi istediklerimi kenara atarak onun istediği gibi bir evlat olmaya çalışmıştım.* Yanımda olmasa bile bir şekilde sözlerini dinlettirmeyi başarabiliyordu.

Üniversite sınav sonuçları elime ilk ulaştığında büyük bir heyecanla önce soluğu teyzemin ve Eda'nın yanında almıştım. Planlarımı ve yapmak istediklerimi biliyorlardı. Tuhaftır ki annemin aksine onlar hep anlayışla ve destekleyici bir şekilde yaklaşmışlardı bana.

Aldığım puanla istediğim bölüme kolayca girebilirdim ve hatta bunun için fırsatları hiç kaçırmadan takip etmeye bile başlamıştım. Fakat ne zaman annemi arayıp da istediğim asıl bölümü söylediğimde kıyamet kopmuş, her şey yerle bir olmuş ve başlamayan hayallerim o telefon görüşmesinde sonra son bulmuştu.

"Beni çıldırtıp oraya getirtme Melek. Elin adamlarıyla öpüşeceğin bir mesleğe asla izin vereceğimi de zannetme. Kendine adam akıllı bir iş bul."

Annem güzel şeylerin sadece kötü tarafına bakmaya bayılırdı.

Tiyatro ve Sinema okuma hayallerim annemin bu sözleriyle suya düşüp soğuk akıntıda kaybolup gitmişti. Her zaman ailesinin sözünü dinleyen biri değildim ama hayat sizin hayatınız olsa da bir yerde ailenizin gönlü olmayınca hiçbir şey içinize sinmiyor, hiçbir işiniz de rast gitmiyordu. Bende aynen böyle olmuştu çünkü. Annemin mantıksız düşünceleriyle telefonu kapatmış ve oyunculuk hayallerimin üstüne koca bir çizik atmıştım. Gerçi günümüzde olanları düşününce oyuncu olmak da sinemanın bir parçası haline gelmek de o kadar da zor değildi. Hatta o mesleği okumanıza bile gerek kalmıyordu. Basit bir programa çıkıp kendinizi göstermek istercesine aptalca cümleler kurup, bağırıp çağırarak ağladığınızda sektördeki bazı fırsatçılarda, *"Bu dikkat çeken kişi de kim?"* diyerek sizi adeta havada kapıyorlardı. *Ve bir de bakmışsınız ki Türkiye'nin en bilindik, en çok reyting kıran dizisinde oynuyorsunuz...* Fakat ben her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğrenerek buna dahil olmak istemiştim ama ailemin, ki daha çok annemin gönlü olmayınca rafa kaldırarak bir daha bu mevzunun konusunu dahi açmamıştım. Şimdi geriye dönüp baktığımda yanlış kararlar aldığımın gayet farkındaydım. Biliyordum ki hayatımın bir kısmında yapmayı çok isteyip de asla yapmaya cesaret edemediğim o eylemler için hep pişman olacaktım.

Söz konusu Murat Özkan olduğunda oyunculuk hayallerimde olduğu gibi kolayca vazgeçmemiştim. Bu kez tam başımın dikine giderek çevremdeki tüm uğultulara, beni bu sevdadan vazgeçirmek için uğraşanlara hep kulaklarımı tıkayıp duymazdan gelmiştim. Sanki bir anlığına onu sevmekten vazgeçersem her şeyimi yitirecekmişim gibi hissederdim. Fakat

son zamanlarda anladığım ve bu zamana kadar bunu hiç fark etmediğim için kendime çok kızdığım başka bir şey söz konusuydu.

Murat, o hiç tanıyamadığım adam bunca yıl boyunca resmen yaşam döngümün bir parçası haline gelmişti. Nefes almak kadar önemli olmuştu benim için. Yıllarca en büyük dileğim onun kalbine dokunup hayatında bir yer edinmekti. Ailem yerine koymuştum onu. Ailemden vazgeçebilmiştim de ondan vazgeçememiştim işte. İmkansızlıklar, engeller defalarca karşımda tuğlalarını acımasızca dizerek ansızın belirse de kalbimdeki sevgiye tutunmak istemiştim hep. Sanki hayatımdan çıkıp giderse bir tarafım boşluğa düşecekmiş gibi hissederdim. Tek istediğim onun kalbiydi, sevgisiydi ama şimdi dönüp arkama baktığımda kim için uğraştığımı, kim için bu kadar gözyaşı döktüğümü, kim için nelerden vazgeçtiğimi çözemiyordum. Ya da değiyor muydu, bilmiyordum. Zihnimde karanlık bir labirent vardı. Çıkış yolu çok basitti ama ben o çıkış yolunu bulamayacak kadar kördüm. Tüm bunlardan tek öğrendiğim ise hayatımın bir köşesinde Murat'ı sevmek de beklemek de büyük bir alışkanlık haline geldiğiydi benim için.

"Bitirdin mi artık? Çatlıyorum burada! Dakikalardır başını kaldırmadın o ekrandan."

Gamze'nin merakla ve daha çok bıkkınlıkla mırıldanmasıyla bilgisayarımın ekranına sinsice bakarak ona göz kırptım. *Birkaç rötuştan sonra bitecekti. Sadece son çizgileri düzeltmekle uğraşıyordum.*

Farenin üstünde usulca gezinerek son düzeltmeleri de hallettikten sonra zihnimdeki sarmaşık haline gelen düşüncelerden hızla uzaklaşarak diz üstü bilgisayarımın ekranını Gamze'ye doğru çevirdim. Tasarladığım oturma odasının bilgisayar üzerindeki maketini ona gösterirken tepkisini ise heyecanla bekliyordum. Mimarlık bölümünde üniversitenin en başarılı öğrencilerinden biri olduğu için fikri benim için büyük önem taşıyordu.

"Eee, nasıl görünüyor sence? Gözüne girer miyim dersin Serap Hoca'nın?"

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Gamze masadaki filtre kahvesinden büyük bir yudum aldı ve dudaklarını ıslatarak içini çekti. *Bu iyiye işaret olmalıydı.* Gözlerini kısarak yaptığım çalışmayı incelerken ben de artık düşüncelerini söylemesini istiyordum.

Üç yıllık birikintilerim sonucunda planlama aşamaları konusunda yaptığım en iyi maket çalışmalarından biriydi Gamze'ye sunduğum. Haftalardır üzerine düşüyor, küçük bir evin oturma odasını nasıl

tasarlayabileceğim konusunda saatlerce kafa yoruyordum. Bu dersten iyi bir not almak benim için çok önemliydi. Üstelik sadece benim için değil, aslında tüm sınıf için çok önemliydi. Serap Hoca, mimarlık alanında İstanbul'un en iyi profesörlerinden biri olarak anılıyordu ve ondan gelecek basit bir puan benim gelecekteki kariyerimi belirleyebilirdi. Yapacağımız bu çalışmalara karşılık en iyi notu alana referans verecek ve iş için sunacağımız dosyalarda büyük bir pay oluşturacaktı. Bu yüzden haftalardır üzerine düştüğüm bu çalışma benim için hayat memat meselesi kadar önemli sayılırdı. Mimarlığa gönlümü vererek girmemiştim elbette ama ileriki hayatımı bir şekilde düşünmek zorundaydım.

"Ayy, Melek! Efsane güzel olmuş yalnız. Özellikle duvar katmalarına 3D ekleyerek kahverengi tonlarını yerleştirmen harika bir fikir. Odaya otantik bir hava katmış. Bence gözüne girmeyi geç, direkt referansı sana verir. Liderliğimi de elimden alırsın artık."

Gamze'nin övgü dolu sözleri ve yaptığım maketi beğenişinden dolayı yüzümün ısındığını hissettim ama yine de bozuntuya vermeyerek keyifle kıkırdadım. Sınıfın en başarılı öğrencilerinden biri olduğu için ondan bunları duymak içimi ferahlatmaya ve tedirginliğimi biraz azaltmaya yetmişti.

"O kadar da değil canım. Liderliğinde gözüm yok. Referansı versin yeter."

"Gıcık," diyerek benimle dalga geçerken bilgisayarımı tekrar bana doğru yavaşça itti. Ekrandaki çalışmayı son bir kez daha kontrol edip de son halini de kaydettikten sonra ekranı kapattım.

Masadaki cep telefonumun ışığını açarak saati kontrol ettiğimde üniversitenin kafeteryasında epey bir vakit harcadığımızı fark ettim. *Artık buradan gitmem ve bazı kişilerin canına okumam gerekiyordu.*

"Melek..." Gamze'nin adımı fısıldamasıyla eşyalarımı toplamayı bir kenara bırakıp göz ucuyla ona baktım. Kaygılı görünüyor, dudaklarını dişliyordu. Bir şeyler söylemek istediği ortadaydı ama daha çok iki lafı bir araya getiremiyor gibiydi.

Hafta başındaki tartışmamızdan sonra birkaç günümüz Gamze'yle oldukça gergin geçmişti. Hatta ilk kez bugün birbirimize karşı daha rahat yaklaşabilmiş ve aramızdaki soğukluğu ortadan kaldıracak konuşmalarda bulunmuştuk. Fakat hâlâ çözemediğimiz konular olduğu için o da ben de tedirginliği üzerimizden atamıyorduk.

"Kaç gündür konusunu sen sinirlenme diye açmadım ama küs ya da kırgın değiliz, değil mi? O gün söylediklerimle çok üstüne gittim. Özür dilerim."

Gamze'nin mahcupluğunu da içindeki tedirginliği de anlayabiliyordum çünkü ben de aynı durumdaydım. Son günlerde İlker'e karşı hangi duygularla yaklaştığımı bir türlü kavrayamadığım için önüme gelen herkese aniden patlama isteğiyle doluyordum. Gamze de bunlardan birine kurban gitmişti. Fakat o gün, Açelya'nın İlker'i kafeteryada herkesin gözü önünde pat diye öpmesi ya da Selen'in hamileliğini davetsiz bir misafir gibi aniden öğrenmem zihnimdeki soru işaretlerinin dong sesiyle yankılanmasına sebep oldu. Murat'ı ya da İlker'i daha fazla düşünerek vaktimi harcayamazdım. Benim için artık bu defterler kapanmıştı ya da kapanmak zorundaydı.

Aptalca gururumdan dolayı kimseye kabullendiğimi söyleyemiyordum ama evet, İlker'i reddettiğim için içimde garip bir hüzün ve pişmanlık duygusu vardı. Hele de onu Açelya'yla o şekilde, dudak dudağa karşımda gördüğümde pişmanlığın her bir kırıntısını iliklerime kadar hissetmiştim. *Benim kalbim için savaşmak isteyen adam gözlerimin önünde başka biriyle birlikteydi artık.* Sadece bir türlü kabullenemiyordum olanları. Kabullenmek istemiyordum. Fakat herkesin beni suçlamasını da kaldıramıyordum. Benden uzaklaşan da benim için savaşmak istemeyen de İlker Altan'ın ta kendisiydi. Kulağıma fısıldadığı, kalbimin canlandığını hissettirdiği o sihirli cümlelerden sonra kendini bir anda geri çekmiş ve beni o uçurum kenarında bir başıma bırakmıştı. Bir tarafım İlker'in her şeyi, canımı asıl yakan kişinin Murat olduğunu öğrendiğini düşünüyordu ama öyle olsaydı defalarca bunu yüzüme vurmaktan çekinmezdi diyorum kendi kendime. Diğer tarafım ise onun gibi birinin benim gibi kalbi kırık bir çocukla pek de uğraşıp, vaktini boş yere harcamak istemediğini söylüyordu. Olanları düşündükçe haliyle diğer tarafım daha baskın çıkıyordu.

Murat'a gelince... Yüreğimde ona karşı yoğun bir kırgınlık, kızgınlık söz konusuydu. Yaptıklarından, düşüncelerinden sonra onu tanıyamıyordum. Hatta onunla göz göze gelmek bile istemiyordum. Daha çok kendimi sorguluyordum. *Hangi Murat'ı sevmiştim ki ben? Kimin avucuna kalbimi usulca bırakmak istemiştim? Lise koridorlarında koşturan haylaz, güzel gülümsemeli, şapşal genç adama mı? Yoksa aslında hiç tanımadığım bir yabacıya mı?*

"Saçmalama Gamze. Elbette küs falan değiliz. Aptalca bir atışmaydı. Ben unuttum bile," diyerek Gamze'yi yanıtlarken omuzlarını düşürerek, nefesini

sesli bir şekilde dışarı bıraktı. Söylediklerimden sonra rahatladığını görebiliyordum. Açıkçası ben de biraz hafiflemiş hissediyordum.

"Gerçekten rahatladım, biliyor musun? Üstüne İlker konusunda çok gittiğimi düşünmüştüm."

"Gittin de zaten ama herkes böyle yapardı. Eda bile defalarca önüme başkalarını da İlker'i de atıp durdu. Yani sana kızmak gibi bir lüksüm olamaz."

Bu doğruydu. Eda'nın defalarca Cenk konusunda üstüme geldiğini hatırladıkça Gamze'ye aniden patlamam biraz mantıksızdı. Son zamanlarda gerçekten mantıklı düşünemiyor ve aptalca hareketler sergiliyordum. Artık buna bir son vermem gerekiyordu.

"Öyleyse kapatıyoruz bu konuyu," diyerek keyifle söylendiğinde Gamze, başımı sallayarak yüzüme yerleştirdiğim samimi gülümsemeyle onu onayladım. Daha fazla İlker ya da Murat hakkında konuşup aklımı bulamaca çevirmek istemiyordum. Artık yoluma kaldığım yerden devam edecek hareketlerde bulunmalıydım.

"Eh, hadi o zaman şu sıcak çikolatanı bitir de gidelim artık seçmelere. Sırf senin için bu saate kadar kaldım. Hâlâ katılacağına inanamıyorum ya neyse..."

Artık önüme bakarak, yoluma kaldığım yerden devam etmek istediğimi söylemiştim, değil mi? Çünkü bunun için ilk adımı atmaya çoktan karar vermiştim bile.

Annem oyunculuk konusunda defalarca önüme taş atıp, o sert dilini konuşturmuş olabilirdi ama bazı zamanlar onu hiç kale almayarak kendi başıma buyruk davranmıştım. Lisedeyken yanımda olmamalarını fırsata çevirerek tiyatro kulüplerinde yer almış ve marifetlerimi sergilemek istemiştim. Hatta o zamanlarda benimle ilgilenen rehber hocalarım bile ajanslarla görüşmem gerektiğini dile getirmişlerdi. Tabii annem sayesinde hepsine koca bir *hoşça kal* demiştim. Fakat şimdi yine kendi başıma buyruk gitmenin vaktiydi. Annem burada değildi, önümde bir engel de yoktu ve kalbimdeki çıkmaz savaştan bir şekilde kurtulmam gerekiyordu. Her ne kadar Cenk'e maruz kalacağımı bilsem de bir karar almıştım ve sonuçları ne olursa olsun yolumdan şaşmadan uygulamak istiyordum. Üniversitenin müzik kulübündeki solist eksikliği için seçmelere katılacak ve başkalarını düşünmeden kendim için bir şeyler yapacaktım.

Eda'ya seçmelere katılacağımı söylediğimde, o sırada içtiği soğuk kolayı doğrudan yüzüme püskürtmüş ve hiç inanamamıştı. Cenk'le tanışıp,

kaynaşmayı defalarca reddedince ona ait bir kulüpte yer almak istememi oldukça tuhaf karşılamıştı ama amaç burada zaten Cenk'le yan yana olmak değildi. Tamam, kısmen onunla sürekli yan yana gelecektim ama her şeyden önce kendim için, aklımı herkesten uzaklaştırabilmem için bir şeyler yapmak istiyordum ve sonuna kadar da bu isteğimin arkasındaydım.

Aynı zaman içinde işe de girdiğim için Eda ikisini aynı anda idare edip edemeyeceğim konusunda tereddüde kapıldı ama zaten henüz solist olarak onaylanmamıştım. Hatta onaylanıp onaylanmayacağım bile belli değildi. Sadece şansımı deneyecektim ve olur da kabul edilirsem bundan sonrasını da ona göre planlayacaktım.

"Tabii ki de katılıp tüm marifetlerimi sergileyeceğim," diyerek kendimden emin bir şekilde konuştuğumda Gamze'nin kıkırdayışı bir kez daha etrafımızı sardı. Cenk'i reddettiğimi bildiği için o işin daha çok eğlenceli kısmıyla ilgileniyordu.

"Yalnız Cenk seni karşısında görünce ne tepki verecek acaba? Çok merak ediyorum." *Aslında tuhaf bir şekilde işin bu tarafını ben de çok merak ediyordum. Resmen kendi ayaklarımla Cenk'in yanına gidecektim.*

Kaşlarımı havaya kaldırarak meraklı gözlerle Gamze'ye baktığımda omuzlarını dikleştirerek, boğazını temizledi. *Geliyordu gelmekte olan...*

"Aaa, Melek sen mi geldin güzelim? Seni buralarda görmeyi hiç beklemiyordum Melek. Vay vay vay! Kimler gelmiş hele kimler?"

Sesini iyice kalınlaştırarak Cenk'i taklit ederken daha çok semt çocuklarına benzemişti ve kendime hâkim olamayarak bulunduğumuz kafeteryayı umursamadan kahkahayı patlatmıştım.

"Dalga geçmesene ya! Sadece bu yüzden biraz gerginim. Cenk umurumda bile değil ama tepkisi illa ki olacaktır."

"Ama eminim sen onun umurunda olacaksın," dediğinde Gamze gözlerimi devirmeme engel olamadım.

Bazen beni asla yapmak istemediğim şeylere zorladığı için Eda'ya gerçekten çok kızıyordum ama sonrasında onun sadece benim iyiliğimi ve sonsuza dek kalbi kırık bir kız olarak kalmak istemediğimi düşündüğü için sesimi çıkarmıyor, kızgınlığımı ise bir kenara atıyordum.

Cenk kavramını göz ardı etsem de gerildiğim gerçeğini yok sayamazdım. Defalarca reddettiğim adamın kulübüne girmek için biraz sonra harekete geçecektim. Beni kapıdan içeri almayıp, kovarsa *hakkıdır* deyip sesimi bile çıkarmadan oradan hızla uzaklaşırdım.

"Hadi gidelim artık," diyerek eşyalarımı toplamayı bitirip sıcak çikolatamın son damlasını da boğazıma diktikten sonra vakit kaybetmeden ayaklandım. Müzik kulübünün hâlâ açık olup olmadığını bile bilmiyordum ama bugün seçmelerin son günüydü. Dosyalarımın arasına sıkıştırdığım broşürde öyle yazıyordu.

Üzerime siyah paltomu ve başıma da kırmızı şapkamı yandan bir şekilde geçirdikten sonra dalgalı saçlarımı geriye atarak bilgisayar çantamı masanın üzerinden alıp Gamze'yi beklemeye başladım. O da benim gibi ayaklanarak üzerine montunu giydikten sonra yardımcı olmak istercesine bana ait dosyaları kendi kollarının arasına almıştı. Önce otoparktaki civcivime eşyalarımı bırakacak, ardından da Güzel Sanatlar Fakültesi'ne doğru ilerleyecektik.

Gamze'yle birlikte kafeteryanın çıkışına doğru hızlı adımlarla ilerlerken kahve sırasında bekleyen ve yanındaki her kimse ona iyice sokularak kıkırdayan kızdan gözlerimi alamadım. Açelya turuncu saçlarını savurarak yanındaki uzun boylu, koyu kahverengi saçlara sahip çocuğun kulağına bir şeyler fısıldıyor ve ceketinin yakalarında ellerini gezdirerek resmen çocuğun içine düşüyordu. Göz kapaklarımı birkaç kez kırpmama rağmen karşımdaki manzara bir türlü değişmedi. Gözlerimin yanılgıya düştüğünü düşünecektim ama hiç de öyle değildi. Daha geçenlerde İlker'i herkesin gözü önünde öpen Açelya şu an başka bir çocukla dip dibeydi. *Belki de bölümle ilgili bir şeyler konuşuyorlardır,* diye içimden geçirirken Gamze'nin aniden koluma girmesiyle Açelya'nın tuhaf davranışlarından gözlerimi kaçırarak yoluma devam etmeye çalıştım.

Kafeteryadan çıktıktan sonra üzerimizdeki ağırlıklardan kurtulmak için vakit kaybetmeden otoparka gidip civcivime ders dosyalarımı ve bilgisayar çantamı bıraktık. Gamze'nin tekrar koluma girip yarın işe başlayacak olmama aşırı tepkiler vermesiyle Güzel Sanatlar Fakültesi'ne doğru ilerlerken onu tamamıyla duymazdan geliyordum. Aldığım kararların sonuna dek arkasında duracaktım ve kimsenin aklımı karıştırmasını da istemiyordum. Çalışmayı da yorulmayı da seven bir insandım. Zamanla bünyem bir şekilde bu tempoya alışacaktı.

Havanın soğukluğu yüzümüze vurarak dişlerimizi titretirken bu soğukluğun sesime yansımamasını diledim. Sonbahar hiç ummadığım bir şekilde gerçekten sert geçiyordu. Gerçi bu sene yaz bile gerçek bir yaz gibi değildi. Bazı anlar üşüyüp de pikeye sarıldığımı bile hatırlıyordum.

"Aptalın, geri zekalının tekisin sen! Bir uslu duramadın yerinde, değil mi? Anneme, babama ne diyeceksin ha? Başına nasıl bir bela aldın sen? O insanlara gücün yeter mi senin? Bundan bir an önce kurtulacaksın Selen! Anlıyor musun? Kurtulacaksın!"

Bahçede hızlı bir şekilde ilerlemeyi sürdürürken duyduğumuz bağrışma seslerine karşılık dikkatimiz dağılarak aniden Gamze'yle birlikte durduk. Başımı sesin geldiği tarafa doğru çevirdiğimde ise Selen'i bir çardağın altında hıçkırıklara boğulur bir şekilde ağlarken gördüm. Karşısındaki uzun, açık kahverengi saçlara sahip kadın her kimse tüm öfkesini onun üzerine kusuyordu.

"Sevinç abla kıyameti koparıyor anlaşılan. Eh, az bile. Yerinde düzgün dursaydı salak."

Gamze karşımızdaki manzaraya karşılık kendi kendine mırıldanırken neler olduğunu anlamadığım için kolundan dürtmek zorunda kaldım.

"Selen'in ablası, Sevinç. İzmir'de hukuk okudu. Şimdi de yüksek lisans yapıyor. Anlaşılan kardeşinin yediği naneleri öğrenince soluğu doğrudan burada almış. Ettiği laflar az bile bana kalırsa. Hayır, sanki Murat'ın ne mal olduğunu bilmiyor."

Gamze hiç düşünmeden konuşarak bana açıklama yaparken kolundan hızla çıkmama engel olamadım. Selen hakkında söyledikleri beni garip bir şekilde rahatsız etmişti. Selen'den ben de hoşlanmıyordum. Hatta bazı zamanlar kıskançlığımdan dolayı onu bir kaşık suda boğmak bile istemiştim ama şimdi düştüğü durumu gördükçe onun için üzüntü duymaktan kendimi alamıyordum. Bana kalırsa Gamze işin aslını bilmeden acımasız bir şekilde yaklaşıyordu. Suçu sadece sanki her şeye tek o sebep olmuş gibi Selen'in üstüne atıyordu. *Oysa bebek tek bir kişiyle yapılan bir şey değildi.* Burada mağdur olan asıl kişi de Selen'di. Her ne olursa olsun günün sonunda Murat'a hiçbir şey olmayacaktı. Üstelik Selen'in bu kadar perişan görünmesi içimi acıtmıştı. Ablası da Gamze gibi yaklaşıp merhamet bile göstermeden yanından uzaklaşırken tuhaf bir şekilde içimde Selen'le konuşma isteği doğdu. *Sanırım solist seçmeleri biraz daha bekleyecekti...*

"Ben bir geliyorum." Ruhuma yerleşen ani cesaretle Selen'e doğru bir adım atacaktım ki Gamze'nin kolumdan tutup da *nereye gidiyorsun sen* bakışlarına maruz kaldım.

"Nasıl yani? Onun yanına mı gidiyorsun?" Şaşkınlığı ses tonuna da yansırken başımı sallayarak onayladım ve kolumu elinden kurtararak geri çektim.

"Kız berbat görünüyor Gamze. Onunla konuşmalıyım." İki kaşını da havaya kaldırarak beni afallamış gözlerle süzdüğünde dudaklarımdan dökülenlere pek de inanamıyormuş gibi baktı. Gerçi şu durumda ben de yaptığım ya da yapacağım şeye pek inanamıyordum.

"Saçmalama, Melek. Sana ne Selen'den? Neden onunla konuşasın ki? Hadi geç kalacağız."

Tekrar kolumdan tutup da beni Güzel Sanatlar Fakültesi'ne doğru sürükleyeceği sırada geri adım atarak ondan uzaklaştım. Söylediğimde ciddiydim ve geç kalmak umurumda bile değildi. *O kızın birilerinin yanında olduğunu görmeye ihtiyacı vardı ve ne kadar yanlış olduğunu bilsem de o kişi ben olacaktım.*

"İnsanlık ölmedi ya... Yanında en azından birinin olmasına ihtiyacı var."

"Ve o kişi sen misin yani? Hatırlatırım, hamile kalmasına sebep olan adam, senin yıllarca bekleyip kendi kendine yasını tuttuğun adam. Onun yanına ne için gideceksin ki?"

Gamze acımasızlığını bu sefer de benim üzerimde kullanmış ve vurguladığı sözlerle beni doğru yerden vurmuştu. Evet, Selen'in hamile kalmasına Murat sebep olmuştu ama bu yine de Selen'in mağdurluğunu değiştirmiyordu. Günümüzde kadınlar sürekli erkekler tarafından aşağılanıp ezilirken, Murat'a olan sevgimi bu kez görmezden gelebilirdim. Ayrıca her şeyi geride bırakmak istiyorsam Murat'ı seven biri olarak değil, gerçek bir kadın olarak Selen'in yanında olmalıydım.

"Artık tüm bunları aşmak istediğim için onun yanına gideceğim."

Kendimle ilgili asıl gerçeği Gamze'nin merakla açılan gözlerinin içine bakarak söylediğimde yüz ifadesi değişti ve bıkkınlığını hiç çekinmeden bana savurdu. Aldığım ani karardan pek hoşlanmış gibi görünmüyordu ama şu an için Gamze'yi bile umursamak istemiyordum. *Mağdur bir kadına yardım etmek istiyordum.*

"Melek gerçekten saçmalıyorsun. Üniversitenin sürtüğünden bahsediyoruz. Belki de Murat haklıdır. Belki de çocuğun babası gerçekten o değildir."

İlker konusunda üstüme gelip de onların yanından uzaklaştığım ve Mimarlık Fakültesi'nde maruz kaldığım o sancılı dakikaları aramızdaki gerginliğe rağmen dayanamayıp Gamze'ye anlatmıştım. Başlarda bunun çok yanlış olduğunu, bir başkasının özelini ortaya döktüğümü düşünmüştüm ama kendime bu gerçeği hatırlattıkça sanki Murat'tan vazgeçmem daha

kolay bir hal alacakmış gibi hissetmiştim. Ya da zihnime bunun sinyallerini göndermek istemiştim.

Selen'in yaptıklarını öne çıkarıp, Murat'ın bebeğin gerçek babası olmama ihtimaline elbette umut bağlamayacaktım. Bu hiçbir şekilde Murat'ın defterimi denize attığını ve ben ondan bir cevap, bir umut ışığı beklerken Selen'le birlikte olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti. Ayrıca bebeğin babası Murat olsa da olmasa da bu şu anda o kızın çaresiz olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Bir kadın olarak onun yanında olmak istiyorum Gamze. Ayrıca kadınların kadınlara sürtük demesinden de pek hoşlanmıyorum." İğneleyici laflarımın önüne geçemezken Gamze gözlerini devirerek nefesini hararetle dışarı püskürttü ve o nefes soğuk havanın etkisiyle aramızda küçük bir sis bulutunun oluşmasına sebep oldu.

"Ah, yapma! Ne zamandan beri? Sen iyice şu dizi karakterlerine benzedin benden söylemesi. Ne yani? Şimdi de feminist mi oldun?"

Gamze, bir türlü anlamak istemiyordu ya da anlamamak ona daha basit bir çözüm olarak görünüyordu ama bunun hiçbir şekilde feministlikle bir alakası yoktu. *Aslında insanlıkla alakası vardı.*

"Seninle bunu tartışmayacağım. Sadece mantıklı yaklaşmaya çalışıyorum ve unutma her ne olursa olsun, bebeğin babası Murat olsa da olmasa da o bir anne adayı."

"Ne desem beni dinlemeyeceksin. Eğer içini rahatlatacaksa git konuş o zaman."

Bu kısa sürede birbirimizi bu kadar iyi tanımamıza şaşırıyordum ama şikayetçi de değildim. Gamze sonunda benim inadımla baş edemeyeceğini anlayıp pes ettiğinde yanına sokularak yanağına hızlı bir öpücük bıraktım. Elimdeki cep telefonum ve arabanın torpido gözünden aldığım broşürü paltomun ceplerine iliştirerek omuzlarımı dikleştirmeye çalıştım.

"Birazdan gelirim," diye mırıldandığımda Gamze başını sallayarak beni onaylamış ve bir köşede sessizce beklemeye başlamıştı.

Selen'in yanına usulca ilerlerken tedirginliğim yine tüm bedenimi esiri altına aldı. Aslında onunla ne konuşacağımı ya da kıza ne diyeceğimi hiçbir şekilde bilmiyordum. Sadece tuhaf bir şekilde onunla konuşmak, üzerindeki bu ağır yükü hafifletmek istiyordum. *Hayat gerçekten çok tuhaftı... Haftalar öncesinde nefretle baktığım insanın yüzüne şimdi acıyarak bakıyordum.*

Çardağın altına ulaştığımda hâlâ burnunu çekiyor ve ağlamaktan dolayı yüzünün her yerine yayılan makyajını elindeki peçeteyle temizlemeye

çalışıyordu. Ona tepeden bakarak yanında bittiğimde başını yukarı kaldırarak geldiğimi fark etti. Ceketinin önünü elleriyle kapatmaya çalışırken yüzüne asi kız tavırlarını takınarak, boğazını temizledi.

"Müsaade var mı?"

Onunla nasıl bir konuşmanın içine düşecektim bilmiyordum ama bankın tam ortasında oturduğu için önce izin almam gerektiğini düşündüm.

"Neden geldin? Bir şey mi oldu?" Sesindeki sert ve kuşkulu tınıyla konuşmaya başladığında gözlerimin içine değil de daha çok yere bakıyordu. Şu ana dek Selen'le birkaç ders notu alıp verme dışında hiçbir sohbetimiz olmamıştı. Murat'tan dolayı ona hep mesafeli yaklaşmıştım. Haliyle neden burada olduğumu merak ediyordu ama ona yalan söylemeyecektim. Aksine dürüst olmaya çalışacaktım.

"Ağladığını görünce merak ettim," dediğimde iyice kızarmış olan burnunu çekerek bankın diğer ucuna doğru kaydı ve tereddüt de etse bana yer açtı. Hâlâ gözlerimin içine bakmaktan çekiniyordu.

"Tabii sen de duydun o gün konuşulanları." *Keşke hiç duymasaydım, keşke kulaklarım sağır olsaydı, keşke kaçıp gitseydim,* diye içimden geçirmiş olsam da bu acı gerçekten kaçamazdım. Kulaklarım da gözlerim de her şeye, Murat'ın vicdansızlığına şahit olmuştu o gün.

"Merak etme, herkese yayacak bir insan değilim." Duyduklarımı sadece Gamze ve Eda'ya söylemiştim çünkü tek yakınım onlardı ama bu bile bana çok yanlış geliyordu. Her ne olursa olsun bu çok özel ve derin bir mevzuydu.

"Onu tanıyor musun?" Aniden Selen'in meraklı ses tonuyla karşı karşıya kaldığımda ne diyeceğimi ilk saniyelerde hiç bilemedim. Kimden bahsettiğini anlamam için isim vermesine gerek yoktu. *Fakat gerçekten onu tanıyor muydum? İşte bundan asla emin değildim.*

"Murat'ı mı?" *Ama bu yine de salağa yatmayacağım anlamına gelmiyordu tabii.*

"Evet, o gün seni görünce far görmüş tavşanlara benzedi. Peşinden de resmen koşarak gitti. Bayağı şaşırmış gibiydi." Yaptığı benzetme dudaklarımın kenarının kıvrılmasına sebep olsa da kendimi toparlamaya çalışarak Selen'e mantıklı bir cevap vermek istedim.

"Sadece ortak arkadaşlarımız var," diyerek acıyla mırıldandım. *Ya da vardı.*

Derya'yla olan arkadaşlığımız Murat'la olan ilişkimiz gibi başlamadan bittiği için hem Murat'a hem de kendime çok kızıyordum. Eda, benim

yüzümden asla ağza alınmayacak bir sürü lafı acımadan Derya'ya savururken ben de hemen yanı başlarındaydım ama depresyon tüm ruhuma öyle bir ilmik ilmik işlenmişti ki o an için bütün bunları umursamadım. Pişman olacağımı bilsem de Eda'nın Derya'nın kalbini kırmasına da aramızdaki arkadaşlığın son bulmasına da izin verdim.

"O gün kimseye bir şey söylememem için yanıma geldi."

Dürüst olmak isterken yalan söylemekten hiç hoşlanmıyordum ama Selen'e yapacağım hiçbir açıklamanın mantıklı bir tarafı olmayacaktı. Benim kalbimdeki kırıklık öylece ortadan kalkıp yok olmayacaktı. Sadece kabuk bağlaması için beklediğim yaranın daha da kaşınıp beni rahatsız etmesine izin verecekti.

"Tam da Murat'tan beklenecek bir davranış," diyerek sitem ettiğinde dayanamayıp ona dönerek kolunu sıvazladım. Üzerindeki kalın kıyafetlere rağmen bedeni buz tutmuş gibiydi ve ona dokunduğumda irkilerek yeşil gözlerini hüzünle bana çevirdi. Yanaklarına süzülen damlalara engel olamazken ağlamasına izin verdim. Eğer içindeki acıyı böyle boşaltacaksa saatlerce ağlayabilirdi.

"Nasıl bir duygu?" diye fısıldadığımda anlamayan gözlerle burnunu çekip yüzüme baktı. "Bebek beklemek yani? Hem de böyle genç bir yaşta," diye devam ettiğimde yanına geldiğimden bu yana ilk kez gülümsediğine şahit oldum. Yüzüne kederli bir gülümseme yerleştirmiş olsa da içini çekip bana cevap vermekten geri kalmadı.

"Bilmiyorum ki. Sadece büyük bir sürpriz oldu benim için. Hiç beklemediğim anda hayatımın tam ortasına dahil olmak isteyen bir yan karakter gibi."

Yargısızca bana içini dökerken onun hakkındaki kuşkularım ortaya çıkıyor ve içimde bitmek bilmeyen o aptalca merakı uyandırıyordu.

"Selen, seni asla yargılamak istemiyorum ama hakkında duyduklarımdan sonra sadece merak ediyorum. Bebeğin babası gerçekten Murat mı?"

İçimdeki merakı dizginleyemeyip bunu sorduğum için yüzümü defalarca tokatlamak istiyordum ama elimde değildi. *Eğer gerçek buysa artık aralamaya başladığım gözlerimi sonuna kadar açmamın vaktiydi.*

Bu sorunun Selen'i oldukça rahatsız edeceğini düşünmüştüm fakat dudaklarına alaylı bir gülümseme yerleştirip kıkırdadığında pek de beklediğim karşılığı vermedi.

"İffetine pek bir düşkün biri değilim aksine çok yaramaz bir kızım Melek, bunu kabul ediyorum ama en son birlikte olduğum kişi oydu ve

geçirdiğimiz o gece öyle sert davrandı ki istesem de bir süre hiç kimseyle birlikte olamazdım zaten."

O gece... O kahrolası gece... Murat'tan büyük bir umutla cevap beklediğim günler... Gördüğüm masalsı rüyadan asla benliğimi koparamadığım haftalar... Şimdi düşünüyorum da ne kadar aptalmışım. Kendimi hiç var olmayan bir umudun yolunda harcayıp, yok edecek kadar aptalmışım hem de.

"Anlıyorum." Sesim bir fısıltı gibi çıkarken gözlerime yerleşen sızıyı görmezden gelmek istedim. Böyle bir durumun içinde ağlamak istemiyordum. Çok fazla ağlayacak vaktim olmuştu zaten. Artık bunun son bulmasını istiyordum.

"Ama şimdi ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Ablamın tepkilerinden, Murat'ın söylediklerinden sonra..."

"Murat'ı boş ver şimdi. Asıl sen ne istiyorsun? Ne hissediyorsun?" diyerek Selen'in korkuyla sızlanışını böldüğümde omuz silkti ve başını iki avucunun içine alarak yere doğru eğdi.

"Bilmiyorum. Kahretsin ki bu kez hiçbir şey bilmiyorum."

"Her şeyden önce kendine şunu sor Selen. Bir bebek büyütmek için gerçekten hazır mısın? Hele de böylesine acımasız, pislik bir dünya için," diye mırıldanırken Selen başını yerden kaldırarak kan çanağına dönmüş gözlerle ifadesiz bir şekilde bana baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorduğunda söylediklerimin onun aklını karıştırdığını görebiliyordum ama mantıklı ve dürüst olacaktım.

"Biliyor musun? Bazen televizyonu açmaya çok korkuyorum. Acaba bugün hangi pislikleri, vahşetleri haber başlıklarında göreceğiz diye... Ensest, iğrenç ilişkiler, çocuğuna, yeğenine tecavüz eden şerefsizler, annesini evladının tam karşısında katleden vicdansızlar ve daha nicesi... Tüm bunları düşündükçe bu berbat dünya için temiz, su kadar berrak bir kalp doğurmak bana çok yanlış geliyor. Sanki o çocuğa büyük bir haksızlık yapılacakmış gibi hissediyorum."

Gözyaşlarımı dünyanın ne kadar berbat bir yer haline gelişi için serbest bırakırken aslında söylediklerimde çok ciddiydim. Selen'i yanlış bir yola sürüklemek istemiyordum ama doğru kararlar almasını istiyordum. Murat'ı hâlâ seviyor muydum, bilmiyorum ama tüm bunları ve yaptıklarını düşündükçe, *"Ya o da yanlış adamsa?"* diyerek içimden geçirmekten kendimi alamıyordum.

"Yani sen de mi aldırmam gerektiğini düşünüyorsun?"

Amacım hiçbir şekilde Selen'in kanına girip, onun aklını karıştırmak değildi ve beni yanlış anlamasını hiç istemiyordum. Bu yüzden de daha mantıklı konuşmaya çalışacaktım.

"Hayır. Asla. Masum bir cana kıymak bu kadar basit ve acımasız olmamalı ama her şeyden önce şunu düşün Selen. Hatta Murat'tan önce bile. Bir bebek için gerçekten hazır mısın? O masum kalple gelen büyük sorumluluklar, annelik duygusu, her gece ansızın uyanma dürtüsü, acaba üşüdü mü, sırtı kalın diye merak etme hissi ve daha birçoğu... Bu genç yaşında tüm bunlar için hazır mısın? Her şeyi geçtim babalığı asla kabul etmeyen bir adamın önüne o masum çocuğu verebilir misin zorla?"

Selen'in gözyaşları bir kez daha yanaklarına boşalırken gözlerindeki çaresizliğe, savunmasızlığa hiç istemeyeceğim kadar yakından şahit oldum. Bunu gördükçe Murat'a olan öfkem de kırgınlığım da çığırından çıkıyordu. Aklımı kaybedecekmiş gibi hissediyor ve tüm bunlara sebep olduğu için onu yumruklamak istiyordum.

"Neyse ben çok konuştum."

Selen'in derin sessizliğe gömülmesiyle birlikte yanaklarımdaki ıslaklığı temizleyerek oturduğum banktan kalkıp karşısına geçtim. Daha fazla seçmelere geç kalmak ve aynı zamanda onu da rahatsız etmek istemiyordum. Düşünmeye ve aklını toparlamaya ihtiyacı vardı. Dışardan bakan biri olarak söylediklerimle oldukça haddimi aşmıştım zaten.

"Eğer seni rahatsız ettiysem..." Cümlemi devam etmeme izin vermeden o da benimle birlikte ayaklandı.

"Hayır, hiç rahatsız etmedin. Aksine yakınım, dostum, ablam dediğim insanlardan daha yakın davrandın bana. Teşekkür ederim."

Bir anda Selen'in kollarını boynuma dolamasıyla irkilmiş olsam da belli etmemeye çalışarak ben de ona sarıldım.

"Dikkat et kendine." Kulağına dostane bir şekilde fısıldadıktan sonra geri çekilerek kızarık, yeşil gözlerine tebessümle baktım.

"Mantıklı düşün ve doğru kararı ver. Olur mu?"

"Umarım," diye karşılık verdiğinde bir elimi havaya kaldırarak ona selam vermiş ve hızla yanından uzaklaşmaya başlamıştım.

Selen'le konuşmak tuhaf bir şekilde beni rahatlatırken emin adımlarla beni başka bir çardağın altında bekleyen Gamze'nin yanına ulaştım. Karşısına geçtiğimde elindeki telefonuyla oynamayı bırakıp ve ekranı hızla benden uzaklaştırırcasına kapatarak ayağa kalktı.

"Hadi gidelim artık şu seçmelere," diyerek tuhaflığını görmezden gelip koluna girmek istediğimde bedenini geri çekmiş ve benden bir adım uzaklaşmıştı.

"Ya Melek... Ben seçmelere gelmiyorum." Mırın kırın edercesine söylendiğinde kaşlarımı havaya kaldırarak merakla onu süzdüm. Gelecek cevabı az çok tahmin edebiliyordum ama yine de sormaktan kendimi alamayacaktım.

"Neden?"

"Acil bir işim çıktı."

Gamze beni hiç şaşırtmıyordu. Yine bu bahaneye sığınarak beni yalnız bırakacaktı. Haftalardır sürekli bunu yapıyor ama asla sebeplerini bana açıklamıyordu. *Bir derdi, sorunu mu vardı? İçini kemiren bir şeyler mi söz konusuydu?* Bilmiyordum ama benden bazı gerçekleri sakladığını düşünüyordum. Hatta düşünmüyor, bundan gayet emindim.

"Yine mi?" Sesimin aksi çıkmasını umursamadan üzerine doğru gittiğimde gözlerini kaçırarak benden uzaklaşmayı tercih etti ama bu kez sessiz kalmayacaktım.

"Gamze bak, benden bir şeyler saklıyorsun, anlatmıyorsun ve beni endişe içinde bırakıyorsun."

"Yok öyle bir şey ya! Saçmalama." Kendini doğrudan savunmaya geçtiğinde bu tavrı bile şaşırtmıyordu artık beni. Tuhaf bir şekilde alışmıştım garipliklerine. Sadece altında yatan gerçekleri öğrenmek istiyordum.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun ama bu kez kanmayacağım sana. Bir şekilde öteceksin neler olduğunu."

İşaret parmağımı ona doğru sallarken, ettiğim tehditten pek de etkilenmiş gibi görünmüyordu. Aksine şirinlik sergilemeye çalışıp dişlerini göstererek sırıttı ve hızla yamacıma sokulup, "Hadi başarılar," diyerek yanağıma hızlı bir öpücük bırakıp yanımdan ayrılmak için arkasını dönüp yürümeye başladı. Bir tarafım peşinden gitmem için ayaklarımı dürtse de diğer tarafım bugün seçmelerin son günü olduğunu hatırlatıyordu. Yapacak başka bir işim de olmadığı için mecburen bir kez daha Gamze'nin ansızın kayboluşuna izin verecektim.

Gözlerimi devirerek arkamı Gamze'ye doğru dönüp Güzel Sanatlar Fakültesi'ne doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Yanımda kimse olmadığı ve Cenk'le karşılaşacağım için oldukça gergindim. *Keşke Eda'nın Ahmet'le gitmesine izin vermeseydim.*

Bu sabah Eda, üniversiteye birlikte benim arabamla giderken seçmelerde yanımda olmak istediğini ama aynı zaman içinde Ahmet'in de ikisini kapsayan bir plan yaptığını söylemişti. Ben de kıyamadığımdan Ahmet'le gidebileceğini söylemiştim. *Keşke bu kez Eda'ya kıysaymışım ama artık çok geçti.*

Güzel Sanatlar Fakültesi'nin büyük kapısından içeri girip de koridorda karşılaştığım yabancı bir kıza müzik odasının nerede olduğunu söylediğimde gerginliğim tavan yapmak üzereydi. Yabancı kız müzik odasının ikinci katta, koridorun sonunda ve seçmelerin de son dakikaları olduğunu söyleyerek beni yönlendirdiğinde adımlarımı yavan bir şekilde atmak yerine hızlandırdım. Cenk'i görmeyi bir kenara bırakarak söyleyeceğim şarkıya odaklanmak istedim. Günlerdir elime mikrofon niyetine aldığım toplu tarağımla aynanın karşısına geçerek prova yapmıştım ve hiçbir aksiliğin sesime yansımasını istemiyordum.

Yabancı kızın verdiği talimatlarla bir üst kata çıkıp koridorun sonuna doğru yaklaştığımda cırtlak bir sesin tüm alanı işgal ettiğini düşündüm. Kulakları tırmalayacak bir şekilde rahatsız eden ses karşısında yüzümü buruşturmadan edemedim.

"Ama adam akıllı prova yapmama bile izin vermiyorsun!"

"O detone sesini benim grubumdan uzak tut Yeliz. Hadi daha fazla oyalama beni."

"Pisliğin tekisin Cenk!"

Uzun bacakları ve sarı dalgalı saçlarıyla adeta bir Victoria Secret mankenlerini anımsatan kız yanıma fişek gibi yaklaşırken kapının önünde dikilmek yerine ona yol vermek adına hızla kenara çekildim. Gözlerinden neredeyse ateş çıkaracak olan kız bana tepeden iğrenircesine baktıktan sonra çıkıp gitti. Fakat hâlâ söylenmeye devam ediyor ve koridorun yankılanmasını sağlıyordu.

"Zaten bir tane düzgün ses bulmaz ki bizi!"

Cenk, elinde tuttuğu kağıtlarla bana sırtı dönük bir şekilde feryat ederken kendimi ikilemde kalmış gibi hissettim. Eda, söz konusu müzik grubu olduğunda Cenk'in oldukça huysuz bir insan olduğunu ve kimseyi kolay kolay beğenmeyip, sürekli burun kıvırdığını söylemişti. Anlaşılan işim biraz zor gibiydi ama şansımı denemeden de neler olacağını bilemezdim.

Sahnenin üstündeki orgun başında yer alan yabancı bir yüz başıyla benim bulunduğum tarafı işaret ettiğinde, Cenk söylenmeyi bırakarak bedenini benim dikildiğim yere doğru çevirdi. Gözleri şaşkınlıkla açılırken,

dudaklarının alayla kıvrılışını görmezden gelmek istedim ama bu pek de mümkün değildi.

"Gözlerim yanlış mı görüyor yoksa?" Alaylı bakışları ve ışıldayan gözleriyle bana doğru yaklaşmaya başladığında boğazımı temizleyip, karşısında dik durmaya çalıştım.

"Selam," diyerek sonunda dudaklarımı kıpırdatabildiğimde bir taraftan da başımdan düşmesin diye şapkamı düzeltmekle uğraşıyordum.

Aslında daha çok gerildiğim için ellerimi sabit tutamıyordum. *Hep böyle oluyordu.* Ne zaman tedirginlik bedenimde hakimliğini sürdürse yerimde kıpırdanıyor, ellerim bedenimdeki düzgün olan bir şeyi bile tekrar düzeltmekle meşgul oluyordu.

"Saçların güzel olmuş. Yakışmış."

Cenk'in saçlarımdaki değişiklikle ilgili söylediklerini duymazdan geldim çünkü hep böyle yapardı. Ya çok güzel olduğumu ya da çok zor bir insan olduğumu dile getirirdi ama bunların hiçbiri beni etkilemezdi. Yakışıklı olabilirdi ama yaratıcı asla değildi. Basit kelimelerle kurduğu cümlelerle defalarca beni tavlamak istemişti ama asla o şansa sahip olamamıştı işte. Ona Ahmet ve Eda'dan dolayı katlandığım günlere lanet ederken, şimdi karşısında olmak daha da beterdi.

"Seni hangi rüzgâr attı buraya?" Alaylı tınısına ve dudaklarını iç çekerek ıslatışına gözlerimi devirdim. *Hep aynı taktik, hep.*

Kaslı kollarını göğsünde birleştirerek vücudunun yapılı oluşunu ortaya çıkarırken, kısa kollu tişörtünden dolayı kollarını saran dövmelerini görebiliyordum. *Nasıl oluyor da böyle bir havada incecik giyebilir*, diye içimden geçirirken müzik odasının oldukça sıcak olduğunu fark ettim. Hatta o kadar sıcaktı ki saç diplerimin terlemesine sebep olmuştu. *Ya da bu sadece tedirginliktendi.*

"Bunun başıma geleceğini biliyordum," diye kendi kendime söylenirken Cenk'in kıkırtısı etrafımızı sardı ve bir adım daha atarak burnumun dibinde bitti.

"Bırak da ayağıma gelişinin tadını çıkarayım." *Ah, bu kadardı! Ancak buraya kadar Cenk'e katlanabilirdim. Bu müzik kulübünde olduğum sürece Cenk'ten ve onun sırnaşmalarından asla kurtulamayacaktım. Başlamadan vazgeçmek en iyisiydi.*

"Tamam, buraya kadardı. Gidiyorum ben," diyerek girdiğim kapıdan çıkmak üzereydim ki Cenk'in aniden kolumu tutmasıyla tekrar ona dönmek zorunda kaldım.

"Tamam, tamam! Dur, şaka yaptım." Aceleci bir şekilde hızla soluduğunda, başımla hâlâ tutmakta olan kolumu işaret ettim. Kolumu bırakıp da boğazını temizleyerek tam karşıma geçtiğinde aramızda oluşturduğu mesafeden dolayı biraz da olsa rahatlamaya çalıştım.

"Seçmeler için geldim. Solist arıyormuşsunuz." Paltomun cebinden çıkardığım broşürü ona doğru uzattığımda afallayarak ve inanamayan gözlerle bana baktı. Kirli sakalını sıvazlarken yüzündeki gülümseme bu kez alaylı değil de samimiydi.

"Eda, sesinin güzel olduğundan hiç bahsetmedi."

Ahmet'ten dolayı Cenk'in Eda ile çok sık konuştuğunu biliyordum ama Eda'yı her zaman benim hakkımda çok laf etmemesi için de uyarıyordum. En azından bunu uygulayabildiği için canım kuzenime minnettardım.

"Eda kuzeniyle övünmez çünkü." Burnumu havaya dikerek, çok bilmiş bir şekilde mırıldanırken Cenk'in kıkırtısı bir kez daha kulaklarımın etrafında çınladı ama bu sefer ona karşılık verirken buldum kendimi.

"Allah Allah! Bak sen," dediğinde omuz silkerek onu hiç de takmadığımı belirten bir ifade takındım.

"Ben çok zor seçerim yalnız," diye devam ettiğinde bunu zaten bildiğimi belirtircesine başımı salladım.

"Biliyorum," dediğimde kaşlarını havaya kaldırarak merakla beni süzmeye devam etti. "Eda bahsetti," diye devam ettiğimde ise anladığını belirtircesine bu kez o başını salladı ve müzik odasında bulunan, tanımadığım diğer üç adama doğru döndü.

"Pekâlâ, ne söyleyeceksin peki?"

Cenk önümden yürümeye başladığında seçmelere en azından katılmak için onaylandığımı fark ettim. Peşinden giderek enstrümanların bulunduğu tarafa doğru ilerlerken etrafımızdaki yabancı gözlerden kaçınarak ona söyleyeceğim şarkıyı mırıldandım.

"Sertab Erener'den *Rüya*."

90'lara ait birçok şarkının yeri bende ayrıydı ama bu şarkının sözlerini son zamanlarda öyle çok benimsiyordum ki defalarca başa sarıp dinlemekten hiç usanmıyordum.

Verdiğim cevaba karşılık Cenk bana ve yanındaki arkadaşlarına şaşırmış gözlerle bakarken onu neyin bu kadar şaşırttığını anlamadım. *90'lara ait bir şarkıyı söyleyeceğime mi yoksa bunu benden beklemediğine mi?*

"Vay! Çok zor bir şarkı yalnız. Üstesinden gelebilecek misin?"

"Sen arkadaşlarına bir talimat ver de ondan sonra gör, üstesinden gelebilir miyim, gelemez miyim?" Yine burnumdan kıl aldırmadan konuştuğumda, Cenk gülümsemesini bastırmadan başını sallayarak beni onayladı ve bana sahne kısmını işaretti.

Müzik odasının oldukça sıcak olmasından dolayı paltomun düğmelerini çözüp çıkararak, boş bulduğum bir sandalyenin üstüne bıraktım. Başımdaki şapkayı bir kez daha düzeltme gereğinde bulunduktan sonra boğazımı temizleyip ayağımdaki az topuklu çizmelerin sesini duymazdan gelerek sahneye doğru ilerledim. Tabii bu sırada odadaki diğer genç adamlarla da tanışmayı ihmal etmedim. Sadece Cenk değil, onlar da merakla söyleyeceğim şarkıyı bekliyorlardı.

"Buğra sen orgu ayarla, Güney sen davulun, Çağrı sen de gitarın başına. Görelim bakalım şu bayanın marifetlerini."

Cenk, paltomu üzerine bıraktığım sandalyeyi kendine doğru çekerek otururken, bir bacağını da diğerinin üstüne atarak meraklı gözlerle beni izlemeye devam etti

"Bayan değil be kadın!" diyerek dayanamayıp cırladığımda kahkahası müzik odasının duvarlarında yankılandı ama bir kez daha ona karşılık verirken buldum kendimi.

Belki de ben her şeyi gereğinden fazla abartıyordum. Cenk'e hiçbir zaman iyi bir niyetle yaklaşmamıştım. Çocuğa sürekli çemkirmiş ve hep tepeden bakacak imalarda bulunmuştum. Şimdi düşündükçe bunu herkese yaptığımı fark ettim. *Sadece Cenk'e değil, aynı zamanda da...*

"Biz hazırız." Duyduğum sesle başımı arkaya çevirdiğimde orgun başında olan çocuğun bana göz kırpmasına şahit oldum. Tebessüm ederek boğazımı temizlerken aklımdaki düşüncelerden hızla uzaklaşmak istedim.

Cenk, hiçbir enstrümanın başında değildi. Onun solist olduğunu biliyordum ama yeri geldiğinde boşluğunu dolduracak birine ihtiyacı vardı. Bu yüzden bu seçmeleri düzenlemişti.

[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

Seçtiğim şarkının melodisini arka planda işittiğimde derin bir nefes alarak karşımdaki mikrofonu ellerimin arasına alıp sıkıca tutundum. Bedenim gerginlikten tiril tiril titrerken, gözlerimi kapatıp boğazımı temizleyerek nakaratlara girdim. Şarkıyı ruhumda hissettim.

"Değmeyin feryadıma...

Figanıma değmeyin.

Eğer sevda bu demekse...

Ben vazgeçtim, beni sevmeyin."

En sevdiğim şarkılardan birinin benim dilimden kulağıma işlenmesiyle gözlerimi daha sıkı kapatıp boğazımı saran acıyı hissetmek istemedim.

Şarkıyı mırıldanırken her şeyin geçmesi için dua ediyordum. Artık iyileşmek istiyordum. Bunu da bir şekilde atlatmalıydım. Yıllardır zaten savaşmamış mıydım kendi kendime? Her düştüğümde elimi tutan biri olmamıştı. Ben kendi inancımla, duygularımla kalkmıştım o düştüğüm yerden ve şimdi de aynısını yapacaktım. Kurtulacaktım bu acıdan, içimi yakan bu sevdadan.

"Garipliğim kader değil.

Geçici, gülmeyin...

Bu kış da efkârlıyım bahara

Allah kerim..."

Gözlerimi sonunda yavaşça aralamayı başardığımda karşımdaki manzaraya karşılık bir süre duraksadım. Nefes almaya ihtiyacım vardı. Kendime gelmeye ihtiyacım vardı. Onların buradaki varlıklarını idrak etmeye ihtiyacım vardı.

Neden ben bitirmeye, aklımda son vermeye çalıştıkça karşıma çıkıyorlardı? Üstelik biri de değil, ikisi de aynı anda yapıyordu bunu...

"Abi biz bu kızı kaçırırsak var ya... Vur bana!" Kimin bunu söylediğini karşımda gördüğüm iki afallayan yüzden dolayı bilmiyordum ama Cenk arkamdaki kişiye susması için işaret ederken bir kez daha boğazımı temizledim ve hangisine bakacağımı bilmeden şarkının asıl nakaratlarını büyük bir şevkle söylemeye başladım.

"Hadi yüreğim ha gayret!

Hele sıkı dur, hele sabret.

Başını eğme, dik tut.

Bu bir rüyaydı farz et!"

Direnemediğim kalbimle, gözlerim onun açık kahverengi gözlerine odaklandığında şarkının nakaratlarına bir kez daha giremedim. Sızlayan gözlerimdeki acıyı bastırarak mikrofonu direğine takmak için harekete geçtiğim sırada yanındaki kişinin de beni izlediğinin farkındaydım ama ikisiyle de göz göze gelmek istemiyordum. Hatta bir an önce buradan gidip yok olmak istiyordum.

Neden bana bunu yapıyorlardı? Zırhımı örecektim ben. Duygularımı bastıracak ve ikisini de aklımdan silip atacaktım. Neden böyle bir anda

karşımda belirip her şeyi darmaduman ediyorlardı ki? Neden bana bunu yapıyorlardı? Acı çekmemden bilerek zevk mi alıyorlardı?

Aniden susmadan dolayı Cenk kalın kaşlarını havaya kaldırarak bende oluşan sorunu anlamaya çalıştı ama durumu çözebilmesi için sadece arkasına bakması yeterliydi.

"Neden sustun? Gayet iyi gidiyordun güzelim," dediğinde cevap vermeme bile gerek kalmadan oturduğu sandalyeden kalkıp arkasına baktı ve ansızın ortaya çıkan misafirlerimizi gördü.

"Özkan? Altan? Hayırdır, ne işiniz var sizin burada?"

Cenk, ikisine birden soy isimleriyle hitap ederken nasıl oluyor da aynı anda burada olabildiklerini hâlâ anlamıyordum. Murat'ın üzerimdeki bakışlarını yakalarken, gözlerim ansızın İlker'in gözlerine değdi ve yüzündeki sert ifadeye ilk kez maruz kaldığımı düşündüm. Daha öncesinde bana hiç böyle öfkeli gözlerle baktığını hatırlamıyordum.

"Açelya'ya bakmıştım." Oldukça katı bir sesle konuşarak İlker, Cenk'i yanıtladığında elimde sıkı sıkıya tuttuğum mikrofon ansızın kayarak sahnenin üstüne düştü ve tok bir sesin oluşmasına neden oldu. Yüzümdeki kan iyice alevlenerek taşmak isterken bedenime aniden yerleşen öfkeye engel olamıyordum. *Sevgilisini görmeye gelmişti işte. Öyleyse bu beni neden sinirlendiriyordu ki? Onu da geçtim Murat neden hâlâ buradaydı?*

"Gördüğün gibi burada değil. Muhtemelen biraz da gecikir."

Cenk'in İlker'e karşılık vermesiyle daha fazla bu gergin ortamda bulunmak istemedim. Yere düşürdüğüm mikrofonu hızla kaldırıp mikrofon direğinin başına taktıktan sonra omuzlarımı dikleştirip ayakkabılarımdaki topuk sesleriyle Cenk'in yanına doğru ilerledim. Kalktığı sandalyenin üstünde duran paltomu alıp üzerime geçirdikten sonra düğmelerini ilikleme gereğinde bile bulunmadım. *Sadece buradan gitmek istiyor ve aklımı çamura çeviren bu adamlardan olabildiğinde uzakta nefes almayı diliyordum.*

"Her neyse, ben gidiyorum. Sonuçlardan beni haberdar edersin, değil mi?"

Ne Murat'a ne de İlker'e bakma gereğinde bile bulunmadan doğrudan Cenk'le konuştuğumda yüzüne yerleştirdiği sıcak gülümsemeyle aramızdaki mesafeyi kapatarak iyice bana doğru yaklaştı. İkisinin de bizi izlediğini biliyordum ama umursamak istemiyordum. *Her ne kadar Cenk'in yakınlığı rahatsız edici olsa da...*

"Elbette ama önce telefon numaranı almalıyım."

"Tabii," diyerek paltomun cebinden cep telefonumu çıkarıp, ekranı açtıktan sonra numarasını yazması için Cenk'e uzattım.

Numaramı sesli bir şekilde söylemek bulunduğum ortamdan dolayı hiç içimden gelmiyordu. Bu yüzden onun kendini kaydetmesini ve telefonunu çaldırmasını bekledim. İşini hallettikten sonra telefonumu tekrar bana doğru uzattı.

"Melek, kaçırmayacağız seni," diyerek orgun başında bulunan Buğra keyifle konuştuğunda gülümseyerek ona karşılık verdim.

"Aslında hiç düşünmeye bile gerek yok. Bu büyülü sesi kaçırırsam büyük aptallık etmiş olurum." Cenk'in iltifatları başka bir durumun içinde olsaydık hoşuma gidebilirdi ama şu an sadece çok rahatsız hissettiriyordu. Odadaki duvarlar bile üstüme geliyormuş gibiydi. Biraz daha burada kalırsam boğulacaktım.

"Olsun sen yine de bir düşün."

"Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," dedikten sonra vakit bile kaybetmeden arkamı dönüp kapı tarafına doğru ilerlemek istedim fakat aynı anda hem Murat'la hem de İlker'le göz göze gelince birkaç saniyeliğine de olsa duraksamaktan kendimi alamadım.

Murat sadece şaşırmış bir şekilde beni izlerken, İlker'in gözlerinde ise bambaşka bir ifade vardı. *Kırgın ya da kızgın mıydı?* Bilmiyordum ama buna hakkı olduğunu düşünmüyordum. Benden uzak durmayı tercih eden oydu.

Emin ve hızlı adımlarla koridora çıkıp merdivenlerden aşağıya inerek dışarı kendimi attığımda soğukluk yüzüme çarptı ama umursamadım. Havanın sertliği ilk kez işime gelmiş ve biraz da olsa gevşememi sağlamıştı. Neredeyse koşturarak aşağıya indiğim için kalbim çok hızlı atıyordu. Koşmaya hiç gelemiyordum. Nefesim çok çabuk kesiliyordu. Bir elim yüreğime giderken oradaki çarpıntının yavaşlamasını bekleyerek derin nefesler aldım fakat arkamdan seslenen adamın sesini işittiğimde kalbim bir kez daha tekleyerek yerinden çıkacakmış gibi atmaya devam etti.

"Melek?" Seslenişini duymamla ona döndüğümde neden peşimden geldiğini bilmiyordum ama onun varlığını görmezden de gelemiyordum işte.

"Sonunda tek yakalayabildim seni," dediğinde kurduğu cümlenin altında yatan asıl sebebi biliyordum.

O gün Selen'le olan konuşmalarına şahit olduktan sonra defalarca benimle konuşmak istemiş ve hatta haftalardan sonra bana mesaj bile atmıştı ama hiçbirine geri dönüş yapmamıştım. Ondan uzak durmanın kalbime daha iyi geleceğinin artık bilincindeydim.

"Bir şey mi oldu?" Ses tonum tıpkı sert geçen sonbahar gibi oldukça soğuktu. Kalbim ise donuktu ama yine de içten içe dudaklarından çıkacak kelimeleri duymak istiyordum. Neden burada olduğunu, neden peşimden geldiğini merak ediyordum.

"Sesin... Çok güzelmiş."

Keşke bunu başka zamanda, başka şartlar altındayken fark edip söyleseydi bana. O zaman her şey daha farklı olabilirdi. Yüzüne hüzünle değil de büyük, içten bir gülümsemeyle bakabilirdim.

"Bunu söylemek için mi geldin?" Sesimdeki aksiliğe engel olamıyordum ama elimde değildi. Ona karşı beslediğim duyguların önüne geçebilmem için bunu yapmak zorundaydım. Sert kızı oynamalıydım belki de yoksa yine beni kuşatıp, kendine çekebilirdi.

"Hayır. Müzik odasına gelmeden önce Selen aradı. Bana bebeği aldıracağını söyledi."

Gözlerimi kapatarak omuzlarımı düşürürken huzursuz bir şekilde hissetmeye başladım. *Eğer Selen benim söylediklerimden dolayı o bebeği aldırırsa kendimi asla affetmezdim.*

"Neden bana bunu söylüyorsun? Sevgilin Cansu'ya iletmen gerekmez miydi?"

Asıl gerçeği, beni reddedip başkalarına kapılarını sonsuza dek açışını yüzüne vururken gözlerini kaçırmadı. Aksine aramızdaki mesafeyi kapatarak yanıma yaklaştı ve daha derinden baktı. Sanki kahverengi bir denizin tam ortasında boğulduğumu hissettirdi bana.

"Çünkü..." Lafı toparlayamıyordu. *Neden bana bunu söylüyordu? Neden bana açıklama yapma gereğinde bulunuyordu? Neden zırhımı kuşatmama izin vermiyordu? Yoksa... Yıkılan hayallerimi, parçalanan kalbimi tekrar eski haline getirmek niyetinde miydi?*

"Çünkü?" diyerek onu konuşması için teşvik ettiğimde boğazını temizleyerek geri çekildi ve aramıza yine büyük bir duvar ördüğünü belirten bakışlarını gönderdi.

"Çünkü aklında başka şeylerin uyanmasını istemiyorum."

Yine şaşırtmamıştı beni. Yine hiç tanıyamadığım Murat Özkan kimliğine bürünmüştü ve biraz önce yüreğimi koyarak mırıldandığım şarkının

kulaklarımda çınlamasını sağlamıştı.

"Merak etme aklımda hiçbir şey uyanmadı," diyerek arkamı dönüp yürümek istediğimde bu kez ben acımasız olmak istedim.

"Adam olmadığın dışında tabii."

Yüzüne bile bakma gereğinde bulunmadan hızlı adımlarla otoparka doğru ilerlerken kurduğum cümleler hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. *Gerçekten yapmış mıydım bunu? Bir kez olsun acımasız davranmış mıydım Murat'a, yıllardır beklediğim adama karşı? Bir kez olsun kırılan kalbimi uzanıp yerden toplayabilmiş miydim?*

Civcivimin yanına ulaşana dek, gözlerimden akan damlaların yanaklarıma süzülmesine izin verirken dudaklarımda sadece o acı nakaratların tadı kalmıştı.

"Hadi yüreğim ha gayret!
Hele sıkı dur, hele sabret.
Başını eğme, dik tut.
Bu bir rüyaydı farz et!"

İlker Altan'dan...

Aklıma tüküreyim. Hatta mantıklı düşünmeye çalışan tarafımı alıp klozetin içine atarak defalarca üstünden sifonu çekmeliyim. Kendi haline bırakıp, doğru zamanın gelmesini beklemenin canı cehenneme!

Haftalardır, kahretsin ki haftalardır ondan uzak durmak için çabalıyordum. Sırf kendine gelsin, acısını yaşasın, aklını karıştırmayayım diye duygularımı bastırmayı göze almıştım ben ama şimdi karşılaştığım manzara karşısında ne yapacağımı bilemiyordum. Mantığım da kalbim de işlevini göstermiyordu bu çıkmazlığın içinde.

Murat, Selen'den bir mesaj geldiğini söyleyerek müzik odasından Melek'in ardından çekip gittiğinde, Cenk'in müzisyen arkadaşları da işleri olduğunu söyleyerek odadan çıkıp bizi yalnız bırakmışlardı.

Haftalardır içim içimi kemirirken onu Cenk'in yanında, yakınında görmek aklımı kaçırmama sebep olmuştu. Sesindeki berraklığı görmezden gelecek kadar öfkelenmiştim. Ben arkamı döndüğümde kızı kapmak için bekleyen kurtlar resmen sıraya diziliyorlardı. *Önce mimarlıktaki o geveze çocuk, şimdi de Cenk... Gerçi Berkay, Gamze'den aldığı bilgilerle sınıftaki çocuğun sadece ders için Melek'e yaklaştığını söylemişti ama dikkatli bir adam o bakışların sadece arkadaşça olmadığını hemen anlayabilirdi ve ben gayet net anlamıştım bunu.*

Berkay, hiçbir şekilde Melek'le aramızda geçenleri bilmiyordu. Ona anlatıp eline malzeme vermeyecektim. Sadece Gamze'nin yakın arkadaşı olduğunu ve çok yakışacağımızı söylemişti. Yani aslında duygularımı hiç bilmeden Melek'i bana önermişti. *Bir de Gamze'yle olan seks ilişkisi vardı tabii. Muhtemelen bunu da sadece ben ve Cenk biliyorduk.*

Berkay, hiçbir zaman benden bir şey saklamazdı ve Gamze'yle olan ilişkisini başından beri biliyor ve desteklemiyordum. Bana kalırsa kıza sırılsıklam aşıktı ama çapkınlığına bunu asla yediremediğinden dile vurmak yerine, reddetmeyi tercih ediyordu. *Yoksa neden Enes'le başlayan ilişkisine karışarak her şeyi batırmıştı ki?*

Cenk'le olan ev arkadaşlığı ise başka bir meseleydi. Cenk, işletmenin zeki çocuklarından biriydi ve Berkay da eve çıkmak istediği dönemde kendine düzgün birini arıyordu. Bir şekilde birbirilerini bularak aynı eve çıkmışlardı ama hiçbir zaman Cenk'i gözüm tutmamıştı. Zeki olabilirdi ama çapkın bir şerefsiz olduğu gerçeği de vardı. Defalarca Berkay'ın ağzından eve attığı kızların hikayesini dinlemiştim ve anlattıkları midemi bulandırmaya yetmişti. Ve biraz önce ona *güzelim* diye hitap ederken altında yatan imayı gayet net bir şekilde algılamıştım. Anlamamak için aptal olmam gerekirdi. Bakışları, dudaklarının imayla kıvrılışının altında gayet Melek'i istediğini, arzuladığını belli etmişti. Bu düşünce bile ona yumruğumu geçirmem için bir neden olabilirdi.

"Sen neden gitmedin Murat'ın arkasından? Eğer Açelya'yı bekleyeceksen boşuna bekleme. Senden yüz bulamayınca muhtemelen yeni avının tadını çıkarmaya, köşelerde bir yerlerde yiyişmeye gitmiştir."

Şu an için ne Murat'ın hamilelik skandalıyla ne de Açelya'nın başkalarıyla kırıştırmasına kafa yoracaktım. Açelya'yla aramda hiçbir şey geçmemişti. Buraya da Tempesta'da kutladığı doğum günü partisinin ödemesini almaya gelmiştim ama gözlerim bir kez daha başka manzaraya maruz kalmıştı. *Kahretsin, onu burada o mikrofonun başında görmeyi hiç beklemiyordum! Üstelik Açelya için geldiğimi söylediğimde attığı o bakışlar da neyin nesiydi? Kıskanmış mıydı yoksa?*

"Ondan uzak dur." Dudaklarımdan çıkanların önüne geçemezken, Cenk yüzüne yerleştirdiği yapmacık gülümsemeyle gözlerini üzerime dikti.

"Açelya'dan mı? Güldürme beni Altan. İşimiz olmaz onunla."

Konumuzun Açelya olmadığını henüz anlayamamıştı ama yüzümdeki öfkeyi de dizginleyemiyordum ve bu artık Cenk'in de dikkatini çekmişti.

"Ne oldu? Ne bakıyorsun öyle kötü kötü?"

"Ona olan bakışlarını gördüm. O senin kullanıp, yatağına atabileceğin bir kız değil. Ondan uzak dur."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak üzerine doğru yürüdüğümde hâlâ anlamayan bakışlarla beni ve sergileyeceğim hareketleri izliyordu. Bunu yapmamalıydım belki de ama elimde değildi. *Melek'le onu yan yana düşünmek istemiyordum. Bu düşünceyi aklıma bile getirmek istemiyordum.*

"Bir dakika... Bir dakika. Konumuz Açelya değil. Melek mi yani? Yok artık!" Sessiz kaldım. Hiçbir şey demedim, diyemedim. Kendimi bu kadar ele verdiğim için bile çok kızıyordum.

"Ondan hoşlanıyorsun. Evet, evet. Gerçekten ondan hoşlanıyorsun."

Bana çok yabancı bir adamın dudaklarından dökülen gerçeklerle sarsılırken, bu müzik odasında sadece ikimiz olduğu için şanslı olduğumu varsaydım.

"Bu hiç kimseyi ilgilendirmez." İnkar etmek yerine ona Melek'ten uzak durması için tehdit bakışlarımı atmayı sürdürdüm.

"İlker Altan'ın kalbi yeniden mi atıyor yoksa? Diğerleri biliyor mu bari?" Sessizliğimi korumayı sürdürürken Cenk'in alaylı tınısı karşısında yumruk yaptığım elimi iyice sıkmak zorunda kaldım. Eğer biraz daha konuşmaya devam ederse yumruğum yüzündeki yerini alacaktı.

"Elbette bilmiyorlar. Berkay bir şeyler anlatmıştı da inanmak istememiştim. Meğerse doğruymuş."

Ağzında hiçbir bakla ıslanmadığı için yumruğumu Cenk'e değil, Berkay'a geçirmeliydim belki de. Ev arkadaşı olduğundan aramızda geçen her şeyi Cenk'e yumurtluyordu ve bu gerçekten can sıkıcı bir durumdu.

"Berkay'la olan arkadaşlığınız da sana ne anlattığı da zerre umurumda değil."

"Özellikle de Murat'a söylemiyorsun, değil mi? Elinden almasından korkuyorsun. Sonuçta intikam soğuk yenen bir yemektir Altan."

Berkay'ı ağzından, burnundan kan gelecek kadar iyice yumruğa boğmak istiyordum. Her şeyi geçtim en azından geçmişimize, yaşadıklarımıza bir saygısı olmalıydı.

"O kalbi kırık, masum bir kız çocuğu. Onu kolayca elde edemezsin," diyerek Cenk'e meydan okuduğumda aramızdaki mesafeyi kapatarak tam karşıma geçerek, dik bir şekilde gözlerimin içine baktı.

"Senin elde edemediğin gibi mi?"

Alaylı tınısını benim üzerimde kullanırken bu kez kayışlarım kopmuştu. Yumruk yaptığım eller tişörtünün yakasıyla buluşurken neredeyse

burnumdan soluyordum.

"Seni parçalarım Cenk. Anlıyor musun? Eğer onun saçının teline zarar gelirse seni mahvederim."

"Aslında biliyor musun Altan? Şu ana dek Melek'e yaklaşmayı aklımdan bile geçirmiyordum ama seni böylesine çıldırttığına göre kim bilir ona yaklaştığımda neler hissedeceksin? İyi olan kazansın, *kıvırcık fırtına*."

Yumruklarımı silkelenerek tişörtünden uzaklaştırırken bunun bir meydan okuma olduğunun gayet bilincindeydim. *Ve Melek'i hiçbir şekilde ona kaptırmak gibi bir niyetim yoktu.*

17.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

17.BÖLÜM

Playlist: *Yeni Bir Hayat - Simge Pınar*

"Yeni bir hayat bul şimdi bana.

Bir iki güzel söz yeter kandırmaya..."

Acı, insanı olgunlaştırır, büyütür derler. Zamanla yaşadığı kalp kırıklıkları sayesinde kimseye tutunmadan ayağa kalkmayı öğrenirmiş insan. Kırılan kalbin her bir odasında biriken yaralar onu kendi benliğine kavuştururmuş.

Bunca zaman boyunca öğrendiğim tek gerçekler bunlardan ibaretti. Ailem gittiğinde bir tarafımın yarım kalacağını en başında iliklerime kadar hissetmiştim ama çocuk aklı ya işte tutunacak bir dal arayıp, kalbimdeki karşılıksız sevgiye tutunmuştum. *Denizin dalgalarında savrulup giden kırmızı kapaklı defterimin içine boşaltmıştım tüm acımı, tüm yalnızlığımı, gün geçtikçe bir türlü başa çıkamadığım kalbimi.*

Murat'a beslediğim derin bağlılık sayesinde defalarca ümidimi yitirmemiş ve her düştüğümde bir kez daha ayağa kalkma cesaretini kendimde bulmuştum ama artık o cesaret yoktu. O cesaret bir alev içinde tutuşan kâğıt parçası gibiydi. Geride sadece üzeri hayallerle örtülmüş külleri kalmıştı. *Canım daha ne kadar bu acıya dayanabilirdi?* Bilmiyordum. Tek istediğim artık bu acıyla büyümek, olgunlaşmak istemediğimdi. *Oysa aşkın getirdiği her şeyin güzel ve büyüleyici olması gerekirdi, tabii adı aşk ise bunun adı. Bizi uyutan masallarda işler böyle yürümüyor muydu?* Ne yazık ki aşk sadece insanı daha da bencil birine dönüştürüyordu. Eski Melek bu aşka sığınacak iken şimdiki Melek sadece bu sızının son bulmasını istiyordu. *Sanırım artık masal dünyasında yaşamadığımı kabullendiğim zaman diliminin içine usulca giriş yapıyordum.*

Dün akşam üstü dudaklarımdan taşarak Murat'ın yüzüne bir tokat gibi savrulan cümlenin hayreti vardı üzerimde hâlâ. Onun bir adam olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulabildiğim için şaşkınlığı bir türlü

benliğimden atamıyordum. Yaptıklarına, yaşattıklarına karşı çok kırgındım, öfkeliydim ama yüreğimin darmaduman olmuş tarafı hâlâ küçük bir ümit besleyip, onunla olmak isteyecek kadar aptaldı. Kendime çok kızıyordum. Selen'in karşısına geçip konuşmanın bana iyi geleceğini düşünürken, Murat'ın da bebeği aldıracağını öğrenmesiyle birlikte aniden benim karşımda belirmesi aklımı çok karıştırmıştı. Bana neden bunu dile getirdiğini bile anlamıyordum ama artık böyle ikilemde kalarak hayatımı sürdüremezdim. İçimdeki acının baki kalıp beni yıpratmasına daha fazla izin veremezdim. İyileşmek, tökezlemeden ayağa kalkmak istiyordum artık. *Sabahın bu erken saatlerinde aynanın karşısında hazırlanarak tıpkı dinlediğim şarkıda geçen nakaratlardaki gibi yeni bir hayat bulmak istiyordum.*

"Melek!"

Odamın kapısı pattadan gürültülü bir ses çıkararak aniden açıldığında elimdeki gül kurusu rengindeki ruj parmaklarımın arasından kayarak yere düştü. Aynadaki yansımama bakıp dudağımın kenarına yanlışlıkla çizdiğim ruj lekesine gözlerimi devirirken vakit kaybetmeden komodinin üstünden ıslak bir mendil alıp dudağımın kenarını sildim. O sırada yanıma iyice çatılmış kaşları ve üstündeki Mickey Mousle'lu pijama takımıyla yaklaşan Eda'ya aynadan gözlerimi kısarak baktım. *Ayıp ya! İnsan biraz düzgün açar şu kapıyı.*

"Allah'ın cezası, daha saat sabahın altısı. Kapat şu müziği ya!"

Yatağımın üstündeki telefonuma uzanıp da son ses açtığım müziğin oynatma tuşunu aniden durdurduğunda kısılmaktan iyice kaybolan gözlerimle ona ateş açmak istedim. *Sabah sabah müzik dinleme şevkimi öldürmek zorunda değildi.* Ayrıca işe dinç bir şekilde gidebilmem için ayılmam gerekiyordu ve böyle bir durumun içindeyken yüksek sesli müzikten daha makul bir çözüm yoktu.

"İşçiyim kızım ben, işçi. Biraz saygın olsun."

Altta kalmayıp laflarımı asla esirgemezken, dün akşamdan maşaladığım saçlarımı tarayarak şekil vermeye çalıştım. Tabii Eda da o sırada hiç vakit kaybetmeden söylenmeye kaldığı yerden devam etti ve sabah rutinimiz böylelikle başlamış oldu.

"Ağlaya ağlaya geleceksin yamacıma, *neden işe girdim ben diye*." *Hah!* Dalga geçme seansı da başladığına göre benim bir an önce bu odadan da bu evden de çıkmam gerekiyordu ama öncesinde Eda'yla onun dilinde uğraşmanın keyfini sürecektim.

"Al, buraya konuş Eda," diyerek avucumu iyice açarak yüzüne doğru uzatıp, küçük çocuklar gibi dil çıkardım. Kahverengi gözlerini sinsiliğini belli edercesine kısarken aniden avucumun üstüne bir şaplak geçirip önce elimi ardından da bedenimi geriye doğru savurup yatağıma doğru ilerledi.

"Pislik ya!"

Sabah dırdırlarına hız kesmeden devam ederken yatağımın üstündeki yığılı kıyafetleri bir köşeye atıp yorganın altına girerek sessizce beni izlemeye başladı. *Daha sonrasında orada uyuyakalacağına adım gibi emindim.*

Bazı zamanlar Eda'nın üniversitedeki dersleri geç bir saatte başladığında ve Eda o gün huysuzlanarak erken uyandığında sabahın körüne aldırmadan soluğu benim odamda alırdı. Ben hazırlanırken o yatağıma girer ve ben gidene kadar da oradan çıkmazdı. Sonrasında da hep uyuyakalırdı ve ben onu uyandırmaya kıyamazdım. Muhtemelen bugün de aynısı gerçekleşecekti.

Eda sessizliğini koruyarak beni izlemeyi sürdürürken ben de hazırlığımın son evrelerini tamamlamaya çalışıyordum. Tıpkı üzerimdeki kazağımın renginde olan hardal sarısı şapkayı yandan bir şekilde başıma yerleştirerek dalgalı saçlarımı geriye doğru attım. Sonbahar ve kışın en sevdiğim tarafı da kazaklar ve şapkalardı. Tüm mevsim boyunca özellikle şapkalar başımdan eksik olmazdı.

"Şaka bir tarafa geldiğinden bu yana sensiz geçireceğim ilk hafta sonu olacak. Oysa çalışmasaydın Ahmet bizi bir yerlere götürebilirdi."

Eda, bazı durumları abartmaya bayılırdı. *Tıpkı şu anda olduğu gibi.* Ayrı geçirdiğimiz birçok hafta sonu olmuştu ama günün sonunda ikimiz de battaniyenin altına girerek soluğu televizyonun karşısında almıştık. Bugün de yine o günlerden birini yaşayacaktık. Sadece artık daha yorgun olacaktım ve geriye kalan boş saatlerimi derslerime göre dengelemem gerekecekti. Eda'nın hâlâ işe girmeme gönlü yoktu ve kendince bahaneler uydurarak beni ikna etmeye çalışıyordu. Oysa çabası boşunaydı çünkü kararımdan dönmek gibi bir niyetim yoktu. Paraya ihtiyacım vardı ve bunu doğru yollarla kendi bileğimin hakkıyla, hiçbir torpil olmadan kazanmak istiyordum.

"Abartma artık. Belki de böylesi bizim için daha iyi olur. Sana söylemeye pek dilim varmıyordu ama yanınızda yedek lastik muamelesi görmekten çok sıkılmıştım Eda. O yüzden çalışmak bana gayet iyi gelecek, merak etme sen."

Bu mevzuyu sırf Eda üzülmesin diye sürekli kendi içime atıp konusunu bile açmıyordum ama gerçek tarafı buydu. Eda ve Ahmet harika bir çiftti ve benim için gerçekten çok özel insanlardı ama bazı anlar onların yanında kendimi fazlalık gibi hissetmekten çok sıkılmıştım. *Ya da bana birilerini ayarlamak için kendilerini mecbur hissetmelerinden. Bakınız, en büyük örneği Cenk Erbaş.*

İşe girmem sırf bu yüzden bile olsa benim için mükemmel bir kaçış yolu olacaktı ve Eda'nın daha fazla üstelemesini istemiyordum. Ne yaparsa yapsın beni vazgeçiremeyecekti. *Üstelik bu durumdan oldukça rahatsız olduğumu en yakınım olarak şimdiye dek anlamış olmalıydı.*

"Sadece yorulmanı istemiyorum. Seçmeler bir, bu iki. Bedenin çabuk yorgun düşer senin. Biliyorum."

Çocukluğumuz dip dibe geçince beni bu kadar iyi tanımasına şaşırmıyordum ama bilmediği asıl mevzu seçmelere henüz kabul edilip, edilmediğimdi. Dün olanlardan sonra Cenk henüz beni arayıp bir haber vermemişti. Onu birçok kez reddettikten sonra belki de amacı beni süründürmekti ama eğer olumsuz bir cevapla karşılaşırsam pek de hüsrana uğramazdım. En azından şansımı denemiş ve geri tepilmiş olurdum. Eda'nın düşündüğünün aksine beni o kadar da etkilemezdi.

"Alışırım. Hem daha seçmelere kabul edilip, edilmediğim bile belli değil."

"Sen öyle zannet," diyerek yorganı çenesine kadar çekip kıkırdadığında, aynada oyalanmak yerine bir kaşımı havaya kaldırarak hızla ona doğru döndüm.

"Bu ne demek şimdi?"

"Valla Melek'ciğim şu demek, dün akşam Cenk bir ara yanımıza uğradı. Bayağı övdü övdü durdu seni. Sesini çok beğenmiş. *Hayatta kaçırmam*, diyor."

Dün akşam üstü ben yaşadığım Murat trajedisinden sonra eve erken gelirken Eda, Ahmet'le dışarıda vakit geçirdiği için bayağı geç dönmüştü ve Cenk'in yanlarına uğradığından hiç bahsetmemişti. Seçmelerden sonra Eda'yı arayıp eve döndüğümü söylediğimde ısrarla onlara katılmam için telefonda dil dökmüştü ve şimdi o ısrarın altında yatan gerçek sebebi anlayabiliyordum. *İyi ki yorgun düşen bedenimi dinlendirmek isteyip eve gelmiştim. Aksi takdirde Cenk'in çenesini bir kez daha çekemezdim.*

"Bana yılışmasın da sesime dilediği kadar bayılabilir," diyerek aksi bir şekilde konuştuğumda Eda geri vites yaparak hiçbir şey demeden gözlerini

devirdi.

Cenk'i sırf Ahmet'in kuzeni olduğu için değil de gerçekten beğendiğini biliyordum ama bu konuda ne kadar umursamaz olduğumun bilinceydi ve Cenk'le hiçbir şekilde bir yakınlığımızın olmayacağı da ortadaydı. Daha fazla üstüme gelmek yerine beni kendi halime bırakmalıydı.

"Bana bak, makyajın abartılı olmamış mı biraz? Sen fazla özen göstermezsin böyle şeylere."

Çalışma masamın önündeki sandalyenin üstündeki siyah, uzun kabanımı alıp üzerime geçirirken Eda da yattığı yerden hafif bir şekilde doğrularak baştan aşağıya beni süzdü. Yatağımın kenara bıraktığım küçük, el çantamın askısını da boynumdan geçirdikten sonra bir kez daha aynaya bakma gereksiniminde bulundum. Eda'nın dediği gibi bugün biraz fazla süslü sayılırdım. Makyajımdaki fondöteni bile abartmıştım ama bütün bunların bir sebebi vardı.

"İlk iş günümde paspal görünüp insanlara yanlış bir imaj çizmek istemiyorum. Sonrasında koy veririm. Bilmiyor musun sen beni?"

Kendimi gayet iyi tanıyordum. İlk birkaç hafta işe oldukça bakımlı gidip ardından insanlara alıştıktan sonra bunun üstüne çok düşmezdim. Kendi özel yaşantımda da böyleydim. İstanbul'daki yeni üniversiteme başladığım ilk zamanlar oldukça bakımlıydım. Sabahları makyajın tüm detaylarını kaçırmadan yüzüme işler ve öyle okula gitmeye çalışırdım ama Murat'la olanlardan sonra eskisi gibi kendime özel bir zaman ayırıp bakmaya özen göstermiyordum. *Aynalara bile küsmüştüm sanki, kalbime kırgın düşünce.*

"Hadi ben gidiyorum. İyi uykular sana," diyerek Eda'nın yanına yaklaşıp dudaklarımı değdirmeden yanağına hızlı bir öpücük bırakır gibi yaptım. Zaten oldukça vakit kaybetmiştim, sabah trafiğine yakalanıp işe geç kalmak istemiyordum ilk günümde.

"Dikkat et kendine." Ben koridora çıktığımda bir anne edasıyla arkamdan seslendi ve bu yüzümde aptal bir gülümsemenin oluşmasına sebep oldu. *Bazen annemden bile beter olduğunu unutuyordum.*

Koridora çıkıp vestiyerdeki ayakkabı dolabından bana ait az bir topuğa sahip, siyah, deri kısa çizmemi alıp ayaklarıma da geçirdikten sonra vestiyerin aynasından son bir kez daha kendimi süzdüm. *İlk iş günü için oldukça iyi görünüyordum.*

Civcivimin anahtarlarını da vestiyerdeki çanağın içinden kaparak kendimi merdiven dairesine attığımda aynı sırada karşı dairenin de kapısı açıldı ve Nermin Teyze elindeki çöp poşetiyle dışarı çıktı.

"Günaydın, Nermin Teyze," diye gülümseyerek şakıdığımda gözlerimin içine bile bakmadan tekrar eve girip kapıyı da adeta suratıma çarptı. *Eh, kadına bir kez götü başı dağıtmış, ayyaş bir şekilde görününce tüm hanım hatımcık kızlığımız da yok olup gitmişti gözünde.*

Eda'nın yanına yerleştikten sonra birkaç kez de olsa komşumuz Nermin Teyze'yle sohbet etme şansımız olmuştu. Yaptığı her yemeği bizimle paylaşmaktan hiç çekinmezdi, *her ne kadar son zamanlarda buna son vermiş olsa da...*

Her konuştuğumuzda bana her zaman onların dönemiyle şimdiki dönemin çok farklı olduğundan bahseder ve zamane gençliğinden yakınıp dururdu. Hatta bazen askerdeki oğlunu karşımda ballandırarak övdüğüne bile şahit olmuştum. Bazı zamanlar da, "Hayırlı bir kısmeti olursa hemen evlendireceğim," diyerek gözlerimin içine bakıp alttan bir şekilde mesaj bile vermişti. Bazen Nermin Teyze'de kendi annemi görürdüm ve ancak birkaç dakika buna dayanabilirdim. Her ne kadar aramızdaki soğuk duvara rağmen annemi çok özlemiş olsam da söz konusu evliliğe dayandığında kimse nalları üzerime dikmeden hızla ortalıktan kayboluyordum. *Henüz çok gençtim ve yapmak istediğim biri sürü şey varken evlilik bana oldukça uzak bir kavramdı. Hayatımı doyasıya yaşamadan o eyleme bir adım atacak yürek de ben de yoktu.*

Nermin Teyze'nin halden asla anlamayan tavrını görmezlikten gelip, umursamadan merdivenleri hızla inmeye başladım. Yaşlılar hâlâ düzenin kendi dönemlerinde geçtikleri gibi olduğunu düşünüyordu. Hem zamanın değiştiğini söylüyorlardı hem de sizden onların döneminde olduğu gibi davranmanızı bekliyorlardı. Bana kalırsa bundan ala saçmalık yoktu. Zaman geçtikçe insanlar da değişmeye devam edecekti. Kimse de bunun önüne geçip bu kısır döngüyü durduramayacaktı. Belki on yıl sonra ben de Nermin Teyze gibi o dönemin gençliğinden yakınırdım. *Kim bilir?*

Siyah, demir kapıyı zorlukla açarak bedenimi dışarı attığımda karşı kaldırımda parlayan civcivim yeni yıkandığı için bana göz kırpıyordu. Dün üniversiteden çıktığım gibi onu bakıma götürüp ilk iş günümde sadece kendimin değil onun da temiz görünmesini istedim. Umarım bozuk çalan hava sonradan bana bir sürpriz yaparak fırtınaya dönüşmezdi.

Kabanıma iyice sarılarak civcivime doğru ilerlerken kızıma da içimdeki heyecanı sergilemekten kendimi alamıyordum. Arabaya binip motoru da çalıştırdıktan sonra direksiyonu okşayarak kendi kendime mırıldandım.

"İlk iş günü için hazır mıyız bakalım civciv?"

Taksim'in arka sokaklarında yaşamanın başka bir avantajının daha olduğunu fark ettim bu sabah. Çalışmaya başlayacağım restoran Nişantaşı'nda olduğu için oldukça şanslı sayılırdım. Trafiğe yakalanmadan aradaki kısa mesafeyi kapatmış ve navigasyona verdiğim adrese düşündüğümden çok daha kısa bir sürede varmıştım.

Bellisima İtalyan Restoranı'nın büyük, geniş kapısının önüne geldiğimde tabelanın üzerinde bir otopark levhasına karşılaşmak beni daha da mutlu etti ve şimdiden büyük bir çalışma şevkiyle doldum. Arabamı levhanın yönlendirdiği kapalı alana doğru sürüp boş bir yere park ettikten sonra dikiz aynasından son kez yüzümü kontrol edip gülümsemeye çalıştım. Böyle iş yerlerinde her şeyden önce içtenliğe önem verildiğinin gayet farkındaydım ve ben de oldukça samimi görünmek istiyordum.

Başımdaki şapkayı düzelttikten sonra çantamı da kaptığım gibi arabadan inip soğuk havaya aldırmadan restorana doğru ilerlemeye başladım. Kışın bu başlangıç zamanlarına rağmen bahçedeki renkli çiçeklere tebessüm ederek baktım. Geniş, etrafı harika bir şekilde dekore edilmiş bahçeden geçtikten sonra giriş kapısında görüşmeye geldiğim gün rastladığım orta yaşlı, kır saçlı garsonla karşılaştım.

"Melek, kızım erkencisin. Hoş geldin," diyerek beni oldukça samimi bir şekilde karşılarken yüzüme yayılan utangaçlıkla gülümsemeye çalıştım. İşe kabul edildiğim için adımı bilmesine şaşırmıyordum. Muhtemelen patronum Muhsin Bey çoktan çalışanlarını bilgilendirmişti.

"Hoş buldum, efendim." Ben de aynı samimiyetle karşılık verdiğimde adını henüz bilmediğim garson amca önümden yürümeye ve bana bir kez daha yolu göstermeye başladı.

"Henüz tanışmadık seninle. Ben Yaşar ve senden sorumlu olacağım."

Adının Yaşar olduğunu öğrendiğim garson amca aniden arkasını bana döndüğünde geriye doğru birkaç adım atıp da herhangi bir eşyaya zarar vermemek için kendimi zor tuttum çünkü sabahın bu erken saatlerine rağmen restoran bir hayli işlek görünüyor ve garsonlar etrafta koşturuyordu.

Tokalaşmak için uzattığı ele içtenlikle karşılık verirken Yaşar Bey konuşmaya ve restoranda geçireceğim ilk günümü anlatmaya devam etti. Bense hem onu dinliyor hem de etrafı incelemekten kendimi alamıyordum. Görüşmeye geldiğim akşam Gamze'nin beni beklediğini bildiğim için etrafı gezme şansını pek yakalayamamıştım ama şimdi Yaşar Bey'i takip ederek restoranın diğer ayrıntılarını görebiliyordum. Açıkçası adının hakkını

gerçekten veriyordu. Her bir duvarda İtalya'ya ait başka bir yapıt bulunuyordu.

"Muhsin Bey, hafta ortasından beri yok. İş için yurt dışında ama gitmeden önce bizi senin hakkında bilgilendirdi."

Yaşar Bey, adımlarını temkinli bir şekilde atarak beni kimselerin etrafta görünmediği uzun bir koridordan geçirdi. Beyaz, üzerinde *giyinme odası* yazan kapının önünde durup benimle konuşmaya devam ederken kaşlarımı havaya kaldırarak merakla ona baktım. *Hakkımda hiçbir şey bilmeyen Muhsin Bey onları nasıl bilgilendirmiş olabilirdi ki?* Anlamıyordum doğrusu.

"Muhsin Bey yok ama oğlu gelecek öğleye doğru. Seni asıl işler konusunda o bilgilendirecek."

Başka biriyle iş hakkında konuşacağımı hazırlıksız bir şekilde öğrendiğim için tedirginlik tüm bedenime hızla hâkim olmuştu. *Daha Muhsin Bey'le doğru düzgün tanışıp kaynaşamamışken oğlu nereden çıkmıştı ki şimdi?* Keşke işe girmeden önce biraz da olsa patronumu araştırsaydım. *İnsan hiç mi merak etmez be Melek?*

"Zaten bugün de çok çalıştırmayacağız seni. Öğlene kadar işi görürsün, Muhsin Bey'in oğluyla da konuştuktan sonra çıkarsın. Kerata haylazdır ama buradaki her işle, herkesle gönülden ilgilenir. Hepimizin göz bebeğidir."

Ben kendi kendime içimden söylenirken Yaşar Bey de karşımda gün içinde olacakları anlatmaya devam ediyordu. Muhsin Bey'in şu meşhur oğlunu neden övdüğünü pek anlamamıştım doğrusu. Teknik olarak patronumun oğlu da patronumdu. Yani değişen pek de bir şey olmayacaktı. Ben işimi yapıp yine evime gidecektim. Sadece bu ilk iş günü olduğu için biraz daha kısa sürecekti.

"Peki, ben ne yapayım şimdi?" diye merakla soluduğumda Yaşar Bey gülümseyerek önümdeki beyaz kapıyı açtı.

Etrafta üzeri farklı isimlerle yazılı bir sürü dolap vardı ve Yaşar Bey önümde ilerleyerek beni başka bir dolabın önüne doğru götürdü. Dolabın üstünde kendi adımı görünce kıkırtıma mâni olamadım. Her şey tam takır bir şekilde düşünülmüştü ve bu gerçekten hoşuma gitmişti. Yaşar Bey cebinden çıkardığı dolap anahtarını bana doğru uzattığında bu anahtarın artık sahibinin ben olduğumu anladım.

"Senin için askıda hem önlükler hem de üniformalar var. En küçük bedendir diye tahmin ettik ama olur da bol veya küçük gelirse söyle bana yenilerini yaptırırız."

"Tamam, Yaşar Bey."

"Beyi kaldır kızım. Kaç yaşında adamım? Amca diyebilirsin."

Daha ne kadar rahatlayabilirim diye düşünürken Yaşar Bey'in bu babacan tavrı beni gerçekten gevşetiyor, üzerimdeki tedirginliği alıyordu. Oldukça samimi bir tarafı olduğu için ona hemen kanım kaynamıştı. Bu yüzden de bozuntuya vermeyecek ve dediğini yapacaktım.

"Peki, Yaşar Amca."

"Bugün önlükleri giy. İlk işin mutfakta olacak. Ben dışarıda bekliyorum. Üstünü değiştirdikten sonra da seni iş arkadaşlarının yanına götüreceğim."

Başımı sallayarak onu onayladığımda Yaşar Amca vakit kaybeden dışarı çıkıp kapıyı da ardından kapatarak beni yalnız bıraktı. Oyalanmadan elimdeki anahtarla karşımdaki dolabı açtıktan sonra içindeki kıyafetlere bir göz gezdirdim. Başlarda kıyafetlerin üzerime küçük geleceğini düşünmüştüm ama askıdaki önlüğü alıp incelemeye başladığımda gerçekten bedenimin birebir aynısı olduğunu fark ettim. Daha fazla zamanımı boşa harcamadan ve Yaşar amcayı da bekletmek istemediğimden üzerimdeki kıyafetlerden kurtularak önlüğe ait parçaları alıp tek tek üzerime geçirdim.

(Melek'in önlüğü temsili)

Beyaz kısa kollu bir gömlek, altına da siyah kumaş pantolon giymiştim. Gömleğin düğmelerini boğazıma kadar ilikledikten sonra saçlarımı çantamın içinde getirdiğim küçük, kıskaçlı kelebekli bir tokayla arkadan tutturdum. Dolabın içindeki siyah şapkayı da alıp başıma geçirdikten sonra çantamdaki parfümümden biraz boynuma doğru sıktım. Burnuma yerleşen sevdiğim kokuyla birlikte iyice gevşemeye ve biraz sonra yaşayacağım dakikalar için rahatlamaya çalıştım. Son olarak da siyah önlüğü boynumdan geçirip arkadan bağladıktan sonra sessize aldığım telefonumu pantolonumun cebine iliştirip odanın içindeki boy aynasının karşısına geçtim. İlkokuldan bu yana üniforma giymeye bayılırdım ve bu önlüğün içinde kendimi tuhaf bir şekilde havalı hissediyordum. Televizyonlarda da hep görürdüm ama asla inanamazdım. Meğerse mutfakta şapka takma zorunluluğu gerçekten varmış.

Kapının önünde bekleyen Yaşar amcanın varlığını tekrar hatırlayarak silkelenip aynanın karşısında oyalanmadan hızla dışarı çıktım.

"Nasıl?" İki elimi de yanlara doğru kaldırıp sevecen bir tavırla yaklaşarak kendimi Yaşar amcaya gösterdiğimde, görüntüden memnun olmuş bir şekilde sırıtıp başını aşağı yukarı salladı.

"Gayet iyi olmuş. Hadi bakalım, şimdi mutfağa geçiyoruz."

Ellerimi oyun oynayacak küçük çocuklar gibi çırparak Yaşar amcanın peşine takıldığımda hızlı adımlarla birlikte yürümeye başladık. Oldukça heyecanlaydım ve neler yapabileceğimi görmek için sabırsızdım.

Uzun koridordan çıkarak başka bir koridora girdiğimizde yanımdan hızla geçip giden garsonlara çarpmamak için bedenimin yönünü sağa ve sola doğru sürekli değiştirmek zorunda kaldım. Sonunda garsonlar azalıp da koridor sonunda aşağıya inen merdiven basamaklarıyla karşılaştığımızda Yaşar amca önden inmem için elini aşağıya doğru uzattı. Burnuma ilişen enfes yemek kokularını ciğerlerime kadar çekerken Yaşar amcanın önünden yürüyüp basamakları indim.

Tamamıyla gümüş rengine hâkim büyük bir mutfakla karşı karşıya kaldığımda artık dizi ve filmlerde geçen tüm sahnelerin gerçek olduğuna inanabilirdim. *Ocakların başında pişen belki de adını asla telaffuz edemeyeceğim türlü türlü İtalyan yemekler, onlarla gönülden ilgilenen aşçılar ve siparişlerin nelerden ibaret olduğunu söyleyen garsonlar...*

Kırpıştırdığım göz kapaklarımı karşımdaki manzaradan bir türlü alamazken mutfakta altısı erkek, altısı kadın tam on iki kişinin olduğunu fark ettim ve hepsi de kendi aralarında İtalyanca konuşuyorlardı. Etrafta gezinen Türk garsonlar dışında kimsenin söylediğini pek anlamıyordum. Benim gibi genç olan ise yalnızca dört kişi vardı ve bunlardan sadece biri kızdı.

Yaşar amca boğazını yüksek sesle temizlediğinde bir anda tüm dikkati üzerimize topladık ve mutfaktaki yoğun kalabalık aniden benim bulunduğum tarafa bakmaya başladı. Heyecanım git gide tavan yaparken karşımdaki insanlara gülümsemeye çalışıyordum.

"È la tua nuova collega. Per favore, incontra Melek. (Bu yeni iş arkadaşınız. Lütfen Melek'le tanışın.)"

Yanımda dikilen Yaşar amca mükemmel bir aksanla İtalyanca konuşmaya başladığında gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi açılarak ona doğruldu. *Sen böyle İtalyanca konuşmayı nereden öğrendin yahu ya da biliyor muydun? Üstelik her ne dediyse adımın geçtiği kısım dışında hiçbir şey anlamamıştım. Galiba karşımdaki insanlara beni tanıtmıştı. Ayrıca neden İtalyanca konuşuyordu ki?*

"Cazzo! È lei? È così bella! (Siktir! Bu o mu? Kız çok güzel.)"

Hemen karşımda benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim esmer, uzun boylu, kirli sakallı bir çocuk da İtalyanca konuşarak Yaşar amcaya karşılık verirken mavi gözleri tüm parlaklığıyla beni süzüyordu. Gözlerinde

anlamadığım tuhaf bir heyecan belirirken aniden karşımda toplanan kalabalığa karşılık nasıl yaklaşmam gerektiğini bilemedim. Üstelik ne konuştuklarını hâlâ anlamıyordum.

"Sì, Fabio. (Evet, Fabio.)"

En azından Yaşar amcanın bu kez *evet* dediğini anlayabilmiştim. *Eh, birkaç kez İtalyan filmleri izlemiş olunca tek tük de olsa kısa kelimelerin ne anlama geldiğini çözebiliyordum.*

"Her ne dediysen pek anlamadım. İtalyanca bilmiyorum."

Düğümlenmiş dudaklarımı aralayarak sonunda konuşmayı başarıp adının Fabio olduğunu öğrendiğim çocuğa karşılık verirken bana geri dönüş olarak hiçbir şey söylemedi. Sadece birkaç dakika boyunca gözlerimin içine aval aval bakıp durdu ve bu olduğum yerde daha da çok kasılmama neden oldu.

"Merhaba," diyerek bir elimi havaya kaldırıp da bu kez çevremdeki kalabalığa selam verdiğimde yine tepkiler değişmedi. Herkes bir anda sessizliğe gömülmüştü ve ben daha da çok huzursuzlanmıştım.

"Yaşar amca, neden kimse konuşmuyor?" Tedirginliğimin daha da çoğalmaması ve bu sessiz dakikaların bir an önce son bulması için Yaşar amcaya dönüp söylenmekten kendimi alamadım.

"Kızım, onlar Türkçe bilmez."

"Ne?"

Dudaklarımdan küçük bir çığlık koparken karşımdaki açık kahverengi saçlara sahip, yine benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim ve kısa boylu ama oldukça güzel bir yüze hâkim olan İtalyan genç kız kıkırdayarak geri çekildi. Çatılan kaşlarımla sert bir şekilde ona baktığımda dudaklarını birbirine bastırıp gülümsemesini saklamaya çalıştı. *Bu işte bilmediğim başka bir terslik vardı ama ne olduğunu çözemiyordum.*

"Neden?" diye isyankâr bir ses tonuyla yakınırken düştüğüm duruma ağlamak istiyor ve şu an gerçekten gün sonunda Eda'nın yamacına sığınacağımı düşünüyordum.

"Eh, İtalyan hepsi."

"İyi, hoş, güzel diyorsun da Yaşar amca ben nasıl anlaşacağım bunlarla?"

"Muhsin Bey, senin İngilizcenin iyi olduğunu söyledi kızım. Ben yanında yokken artık öyle anlaşırsınız. Bilirler İngilizce." Yaşar amca öyle sakin ve gelişi güzel bir şekilde konuşuyordu ki bu sinirlerimin iyice yerinde zıplamasına neden oluyordu. *Keşke Muhsin Bey benimle İtalyanca konusunda dalga geçerken mutfak çalışanlarının İtalyan olduğundan da bahsetseydi...*

"Hadi, ben işimin başına dönüyorum. Sizi kolay gelsin."

Yaşar amca tüm rahatlığıyla arkasına bir kez daha bakma zahmetine girmeden mutfaktan çıkıp, beni karşımdaki İtalyanlarla baş başa bıraktığında bu durumun içinden nasıl sıyrılacağımı düşünüyordum. *Evet, İngilizcem iyiydi ama kendimi düzgün ifade edebilecek kadar yeterli miydi?* İşte bundan pek emin değildim. *Tek emin olduğum şey, bu kez fena sıçtığımdı. Eve gitmek istiyorum*, diye birazdan çığlık bile atabilirdim. İlk iş günümün bu kadar zor başlayacağını bilseydim, Eda'nın söylediklerini kestirip atmak yerine en azından iki kez düşünürdüm.

****

Sabır... Sadece birazcık, yalnızca yarım saatlik bir sabra ihtiyacım vardı. Sonrasında huzuruma kavuşup evime gidecek ve Eda'nın karşısına geçip bir daha onun sözünden hiç çıkmayacağımı söyleyecektim. İşe girmekle kesinlikle başıma büyük bir bela almıştım.

Restorana geldiğimde saat sabahın yedisini geçiyordu ama aradan beş saatlik uzun bir süre geçmesine rağmen kendimi yemek dışında başka hiçbir aktivitede bulunmamıştım. *Ha bir de arada getir götür işlerini yapmış, önüme atılan sebze ve meyveleri gösterilen bir şekilde doğramış, ha bir de bulaşık yıkamıştım.* Onun dışında koca beş saatim sadece havada uçuşan İtalyanca cümleleri anlamamakla geçip gitmişti. *Üstelik Muhsin Bey'in çok sevgili, muhterem oğlu da bir türlü restorana teşrif etmemişti.*

Saatleri ortaya çıkmasına ramak kalan öfkemi kontrol ederek geçirmek, beni büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Beklediğim gibi geçmemişti ilk iş günüm. Mutfakta çalışmak dizilerde göründüğü kadar eğlenceli değildi. Aksine çevrenizdeki insanların dilinden zerre bir şey anlamıyorsanız işkenceden farksızdı.

Geldiğimden bu yana mutfaktaki çalışanların hepsi işiyle yoğun bir şekilde ilgilendiği için kimseyle özel bir diyaloğa girip, onları meşgul etmek istememiştim. Daha çok adının Fabio ve Alvaro olduğunu öğrendiğim genç adamlarla iletişim içindeydim çünkü Yaşar amca bir ara mutfağa gelip özellikle bu ikisiyle çalışacağımı söylemişti.

Fabio uzun boylu, esmer ve mavi gözlüydü. Benden iki yaş büyüktü. Üzerine yapışan beyaz gömleğinin altından bakıldığında vücudunun yapılı olduğunu bile söyleyebilirdim ama sürekli övülen İtalyan erkeklerini göz önünde bulundurunca aşırı yakışıklı değildi. Aksine gayet normal, düz bir erkekti. En azından ben öyle düşünüyordum. Alvaro ise sarışın ve kahverengi gözlüydü. Üstelik Fabio ile kuzenlerdi. Fabio'nun aksine o kısa

boyluydu ama o da pek yakışıklı sayılmazdı. Biscolata reklamlarının artık yalan olduğunu düşünmeye başlayacaktım. *Boşuna mı avuttuk kendimizi biz o reklamlarda?*

Alvaro ve Fabio'nun yanı sıra bir de yanlarından hiç ayrılmayan Lisa vardı. O da tıpkı Alvaro gibi kısa boylu ve sarışındı. Öğrendiğim kadarıyla Alvaro'nun küçük kardeşiydi ve abisinin aksine o daha sıcak kanlı yaklaşmıştı bana karşı. Çat pat, benimkinden bile kötü olan İngilizcesiyle bana her türlü yardım etmek istediğini dile getirmişti. Ben de sadece gözlerinin içine tebessüm ederek bakıp teşekkür etmiştim.

Alvaro tuhaf bir şekilde bana mesafeli yaklaşıyor, benimle sohbet etmiyor ve İtalyanca cümlelerin arasında sürekli bir *Signor Altan (Bay Altan)* kısmı geçiyordu. Kimden bahsettiğini pek çözemiyordum ama Fabio benimle her konuştuğunda çatılan kaşlarıyla onu uyardığını sezebiliyordum.

Aslında anlaşabilsem belki de hepsi özünde iyi insanlardı ama bu şekilde birbirimizi zorla anlamaya çalışırken, nasıl muhabbeti ilerletebileceğimi bilmiyordum. Geçirdiğim beş saatlik süre zarfında Fabio'nun bana daha samimi davrandığını düşündüm çünkü sürekli bir konu açmaya çalışıyor ve benimle sohbeti ilerletmek istiyordu. Bana Türkler ve İtalyanların aslında kültür bakımından birbirlerine çok benzediğini söylediğinde büyük bir şaşkınlık içindeydim. Özellikle de söz konusu ilişkiler olduğunda birebir aynı tavırların sergilendiğini ve hatta bazen İtalyanların daha katı olduğunu söylemişti. Onlarda da kız isteme merasiminin, kalabalık düğünlerin olduğunu öğrendiğimde dudaklarımdan kaçan kahkahaya engel olamamıştım.

Fabio, konuyu bir şekilde bana getirip benimle ilgili merak ettiklerini sorduğunda ona tereddüt de etsem cevap vermekten kendimi alamamıştım. Zaten konuştuğum tek kişi o olunca başka bir seçeneğim de kalmıyordu. Hiç erkek arkadaşım olmadığı gerçeğini dile getirdiğimde bayağı şaşırmış ve hatta inanmamıştı. Erkeklerin kendilerini ayaklarımın önüne atıp yalvarmaları gerektiğini söylediğinde yüzüme garip bir gülümse hâkim olmuştu. Erkekler ayaklarıma kapanmıyordu, ayaklarına kapanmamı sağlıyorlardı. *En azından Murat defterimi denize savurduğu gece bana bunu yaşatmıştı.*

Fabio yine benimle ilgili merak ettiği bir şeyi dile getirirken adımın ne anlama geldiğini sormuştu ve ben de ona İngilizce anlamını söylediğimde

mavi gözleri parlayarak iyice açılmış ve parmağını havada şaklatarak aklına gelen ilk fikri ortaya atmıştı.

"O zaman sana Angela diyelim!"

"Hayır, tabii ki! Adım Me-lek. Tamam mı Fabio?" Babamın bana koyduğu isimden vazgeçmek gibi bir niyetim yoktu. Üstelik adımı gayet çok seviyordum.

"Tamam, Mellek." *Başlayacağım ama sizin Mellek'inize ha!*

L harfini uzatarak söylediğinde kendimi dizginleyebilmek için zor tutuyordum. Adımı telaffuz edememesine şaşırmıyordum ama bana böyle seslenen biri daha vardı ve ben şu an, şu zaman diliminde onu da düşünerek daha da çıldırmak istemiyordum.

"Bana arkadaki mutfak eşyaları odasından en küçük tavayı getirir misin Mellek? İkinci dolapta, en üst rafta."

Alvaro, başını doğradığı kaşar peynirlerden kaldırarak tüm ciddiyeti ve düzgün İngilizcesiyle benimle konuştuğunda başımı sallayarak onu onayladım. Adımı telaffuz edemediği için ona pek Fabio'ya davrandığım gibi çemkiremiyordum çünkü oldukça soğuk birine benziyordu. *Irkçı olduğunu bile düşünecektim artık.*

"Oh, Mellek..." Tekrar bana seslendiğinde arkamı dönerek bir kez daha Alvaro'nun değişmeyen sert ifadesiyle karşılaştım.

"Tavayı getirdikten sonra çıkabilirsin. Yaşar bu saatte gideceğini söyledi bize."

Bir kez daha başımı Alvaro'yu onaylayarak salladıktan sonra birazdan bu işkenceden kurtulacağım için rahatlamaya çalışıyordum. Anlaşılan Muhsin Bey'in oğlu gelmeyecekti ve muhtemelen işle ilgili konuşma faslını da yarın gerçekleştirmek zorunda kalacaktık.

Alvaro'nun talimatına uyup geniş mutfağın doğusuna doğru ilerleyerek, uzun bir koridordan geçerken önümdeki kapalı kapılardan ikincisini araladım. Mutfak çok büyük olduğu için içinde de iki tane ayrı odası vardı. Biri buzluk olarak kullanılıyor, sebze, meyveler ve bir sürü erzaklar orada depolanıyor, diğer odadaki dolaplarda ise mutfak eşyaları yer alıyordu.

Mutfak eşyalarının bulunduğu odaya girdikten sonra Alvaro'nun dediklerini hatırlayarak ikinci dolaba doğru ilerleyip, kapaklarını araladım ve bahsettiği tavayı aramaya koyuldum. Tava tıpkı dediği gibi en üst raftaydı. Almayayım diye resmen en yükseğe koyduklarını bile düşünecektim. *İnsan uzanacak ona, insan! 1,60'lık boyumla nasıl yetişeceğim acaba?*

Kendi kendime söylenmelerimi bir kenara bırakıp hemen tavayı elime almak, Alvaro'nun kafasında patlatmak ve bir an önce buradan yok olup gitmek istiyordum. Tavaya bir türlü ellerim uzanamadığı için odada sandalye aramaya koyuldum ama sandalyenin değil de kapı arkasında dört basamaklı bir merdivenin olduğunu gördüm. Vakit kaybetmeden ve kimsenin odaya bir işi beceremediğimi düşünüp peşimden gelmesine fırsat tanımadan merdiveni kapının arkasından alıp dolabın karşısına geçtim. Ayaklarını açarak sabitlemeye çalışırken ayağımdaki kısa topuklu çizmelerin kaymamasına özen göstererek basamakları tırmandım. Dördüncü basamağa kadar çıkıp da hâlâ elim uzanamadığında dengemi kaybetmemek için merdivenin başlığına sıkı sıkı tutundum. Bir kez daha şansımı parmak uçlarımda hafifçe yükselerek denediğimde sonunda elim tavanın kulpuna uzanabilmişti ama o sırada arkamda bir hareketlilik olduğunu hissettiğim için tavayı bir anlığına almaktan vazgeçmiştim. Odaya peşimden her kim girdiyse ayak sesleri bana doğru yaklaşmaya devam ettiğinde dikkatim daha da çok dağılmıştı. Gelenin kim olduğunu bilmediğim için gerginliğim hat safhaya tırmanarak beni iyice dumura uğratıyordu.

"Arkamda biri var değil mi?" Titrek çıkan ses tonumu görmezden gelirken arkamı dönüp de gelen kişiye bakamıyordum çünkü her kimse bana yaklaşmaya devam ediyordu ve bu oldukça ürkütücüydü.

"Bakın, hanginiz ise çok kötü olur he. Zaten korkutuyorsunuz beni. Hemen kaçıp gideceğim buradan." Küçük bir çocuk gibi merdivenin başında İngilizce kelimelerle sızlanırken gözlerimin içinin acıdığını hissettim. Birazdan gerçekten ağlayabilirdim.

"Neden İngilizce konuşuyorsun?" *Bir dakika ya... Ben bu sesi, bu tınıyı çok iyi tanıyordum.*

Duyduğum o tanıdık sesle irkilip, nabızlarım ansızın hızlanırken bedenimdeki kasılmalar daha da arttı. Arkamı dönüp de gelen kişinin *o* olup olmadığından emin olmak isterken dengemi birden kaybettim. Ayağımdaki çizmenin topuğu merdivenin en yüksek basamağından kayıp giderken, boğazımdan yükselerek kopan tiz çığlığa engel olamadım. Neredeyse yere kapaklanacağımı düşünürken bana yaklaşan güçlü kollar hızlı bir şekilde hareket edip ayaklarımı yerden keserek beni belimden sıkı bir şekilde kavradı. Başım onun omzuna çarparken gözlerimi de canımı acıtacak derecede yumarak kollarımı yaşadığım adrenalinden dolayı boynuna dolayarak tutunmak zorunda kaldım.

Boynundaki yoğun, erkeksi ferah parfümünü bu kadar yakından hissettiğimde sıkıca kapattığım gözlerimi hemen aralayamadım. O kadar güzel kokuyordu ki duyularımın o kokuya birkaç saniyeliğine de olsa müptela olacağını düşündüm. Korkum yeniden ortaya çıkarken hızlı hızlı nefes alıp vermekten kendimi alamıyordum. Biraz önce neler yaşandığını ve kimin kucağına düştüğümü gayet iyi biliyor ama gözlerimi aralayacak cesareti henüz kendimde bulamıyordum. Kalbim öyle gürültülü bir şekilde hızla çarpıyordu ki onun da duyabileceğini düşündüm.

"Ah şu leylak kokun..." Burnunu boynumda, temiz nefesini ise kulağımın tam üstünde hissettiğimde neredeyse nabızlarımın atmadığını zannedecektim. Nutkum tutulmuş, nefes almayı unutmuştum sanki. Tüylerim diken diken olurken tüm bedenim ise ürpererek titremeye başlamıştı. Hızlanan kalbimin artık bu küçük eşya odasında yankılandığını düşünmeye başlayacaktım.

Bedenim kucağında titreyişini sürdürürken usulca göz kapaklarımı aralamaya çalıştım ve sadece beş santim uzağımdaki ela gözleriyle karşı karşıya geldim. O da benim gibi nefes nefeseydi. Kıvırcık tutamlar tam alnına düşerken yüzüne yerleştirdiği o yaramaz, çocuksu gülümsemeyle bana sıcak bir şekilde bakmayı sürdürdü.

"Hayatımda bundan daha güzel bir tesadüfe rastlamadım."

Kulağıma yeniden fısıldayışıyla iyice gerilen bedenimi artık dizginleyemedim. Öyle derin ve sıcacık bakıyordu ki gözlerimin içine kalbimin biraz sonra yerinden çıkarak odanın tam ortasına damlayacağını düşündüm. Güzel yüzünü aralanan dudaklarıyla bana yaklaştırmaya başladığında artık bunun son bulmasını isteyerek geri çekildim. Kollarının arasından hızla çıkıp, dengemi sabit tutmaya çalışarak beni yere bırakmasını sağladım. Elleri hâlâ ellerimin üzerindeyken geri çekilip tam karşısına geçtim.

"İ-İlker... Senin ne işin var burada?" Titreyen sesime içimden derin küfürleri sıralarken bedenim hâlâ kasılmalarına devam ediyordu. Bunun gerçekleştiğine, İlker'in tam karşımda bittiğine henüz inanamıyordum doğrusu.

Bana hemen cevap vermek yerine biraz önce uzanmaya çalıştığım tavayı fark ederek yanımdan geçmiş ve daha emin adımlarla merdivenlerin basamaklarına tırmanmıştı. Benden daha uzun olduğu için tavayı kolaylıkla en yüksek raftan alarak bana doğru uzatmıştı.

"Asıl bunu benim sana sormam gerekiyor," dediğinde karışan aklımla hem ona hem de uzattığı çukur tavaya bakıyordum. Ses tonun altında nasıl bir imanın yattığını çözemiyordum. *Benimle dalga mı geçiyordu? Yoksa ciddi miydi?*

"Artık burada çalışıyorum," diyerek bilmiş bir şekilde mırıldanırken omuzlarımı dik tutmaya çalışmış ve bana uzattığı tavayı elinden duraksayarak da olsa hızla almıştım.

"Bunun gayet farkındayım," dedi üstümdeki kıyafetleri eliyle işaret edip, beni baştan aşağıya süzerek.

"Peki, patronunun kim olduğunu hiç araştırmadın mı?" diye devam ettiğinde ise sonumun geldiğini düşündüm. Bunun başıma geleceğini tahmin etmeliydim.

"Muhsin Alt..." Tam patronumun adını söyleyecekken zihnimde çakan şimşeklerle neler olduğunu sonunda anlayabiliyordum.

Buraya geldiğim ilk gün Muhsin Altan'ın İlker'le bir bağlantısı olabileceğini düşünmüş ama sonrasında Türkiye'deki tek Altan ailesinin İlker'den ibaret olmadığını aklıma getirerek pek ihtimal vermemiştim. Hatta hiç aklımın ucuna bile getirmemiş, düşünmemiştim. Patronumla ilgili araştırma bile yapmamıştım. Fakat hayat bir kez daha karşıma onu çıkarmıştı işte. *Bingo! Muhsin Altan, İlker Altan'ın akrabasıydı. Hem de en birinci dereceden akrabasıydı.*

"Yani?" Tek kaşını yukarı kaldırarak alayla sırıttığında kendimi sakinleştirmeye çalışarak omuzlarımı düşürdüm ve asıl gerçeği dile getirdim.

"Baban."

"Aynen öyle, babam." Başını aşağı yukarı sallayıp, beni onaylarken o kadar keyifli ve halinden gayet memnun görünüyordu ki üzerime sabitlenen şaşkınlığı yok edemiyordum. İlker'in ise bundan büyük bir keyif aldığının da gayet farkındaydım.

"Ne zamandır buradasın?" Meraklı ses tonu aramızdaki sessizliği yok ederek ortaya çıktığında, bana yaklaşan bedeniyle onu daha da yakından inceleme şansını yakaladım.

Üstünde boğazlı, siyah bir kazak ve deri ceketi vardı. Üzerindeki cekete rağmen kollarındaki ve vücudundaki kasları kendini *ben buradayım* dercesine belli ediyordu. Altındaki koyu renk, kot pantolonu uzun bacaklarını sararken, saçları ise her zamanki gibi dağınık ve kıvırcıktı. Hatta biraz daha uzamışlardı.

"Sabah geldim. Yani bugün başladım. Sadece hafta sonları çalışacağım."

İlker'i incelemeye son verip bu durumdan hemen kurtulmak istercesine hızlı hızlı onu cevapladığımda başını bir kez daha beni onaylarcasına salladı ve bana usulca yaklaşmayı sürdürdü. Kalp atışlarım yakınlığıyla tekrar hızlanırken bakışlarımı ondan kaçırarak başka tarafa doğrultmaya çalıştım. Bir anda bu eşya odası bana çok sıcakmış gibi gelmişti. Gerçi mutfak yanan ocaklardan dolayı epey sıcaktı ama şimdi daha sıcak olduğunu düşünmeye başlıyordum.

"Ben de bazen burada takılırım ama görüyorum ki artık her hafta sonu burada olacağım."

Bir eli uzanıp da başımda yana kaymış şapkayı düzelttiğinde kendime hâkim olmayı bırakıp başımı kaldırdım ve gözlerimi bile kırpmadan onu incelemeye devam ettim. Uzun kirpiklerinin ela gözlerine çevresinde bir tablo oluşturacak şekilde yakıştığını ilk kez bu kadar yakından fark ediyordum. Neden heyecanlandığımı ise çözemiyordum. *Oysa onun yakınlığı beni hep rahatsız etmişti.*

"Neden İtalyan restoranı peki?" Boğazımdaki düğümü yutkunarak ortadan kaldırırken kuruyan dudaklarımı ıslatarak araladım. Ağzımdan kaçan sözlere ben bile şaşırırken alaylı sırıtışı yüzünün her yerindeydi. Gülümseyişinin etkisiyle yanaklarının kenarında çıkan çizgiler ve kısılarak kaybolan gözleriyle başını sağa sola doğru salladı. Sorduğum soruya neden bu kadar şaşırdığını pek anlayamıyordum.

"Hakkımda gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun. Değil mi?" Beni gafil avlayarak mırıldandığında omuz silkmek dışında yapabileceğim bir eylem yoktu. Magazinde ve sosyal medyada geçen kıvırcık fırtınanın yaramazlıkları dışında onun hakkında aslında pek bir şey bildiğim söylenemezdi ama neden bana böyle bir şey sorduğunu hâlâ anlamıyordum.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettiğimde dudaklarını ıslattı ve boğazını temizleyerek yüzündeki samimi ifadeyle tekrar gözlerimin içine baktı.

"Annem İtalyan, ben de haliyle yarı İtalyan oluyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, babam burayı anneme olan sevgisinden dolayı açtı aslında. Ardından da işleri genişletti. Önce şehirlere, sonra da ülkelere açmaya başladı aynı restorandan."

Onun hakkında öğrendiklerimle şaşkınlığım dudaklarımdan firar ederken, İlker'in kendinden ilk kez bana bu şekilde bahsettiğine şahit oluyor ve dediği gibi gerçekten onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark

ediyordum. Kıvırcık Fırtına'nın belki de asıl hayatını görüyordum. Esmerliğinin ya da yüzündeki o kemikli yapının İtalyan olmasından kaynaklandığını düşünüyordum artık. Alvora ve Fabio da İtalyan'dı ama şimdi İlker'e başka bir gözle bakmaya başladığımda onun bir tarafının gerçek bir İtalyan olduğuna inanabilirdim.

"Vay be... Bayağı romantik bir adammış." Fakat babasının annesi için yapmış olduğu bu büyük jesti de görmezden gelemezdim. *Acaba annesinin adı neydi? Restoranın adı Bellisima olduğuna göre belki de annesinin adı Bella'ydı. Kim bilir?*

"Ben çok küçükken ayrıldılar," diye itirafta bulunduğunda boğazımı yakan acıyla birden öksürmeye başladım. *Maşallah dediğin iki gün değil, hiç yaşamıyor be Melek...*

"Ops. Affedersin."

"Sorun değil. Gerçek bu. Her şeyi geçtim de sen neden İngilizce konuşuyordun?"

Konunun birden bana dönmesiyle gözlerimi devirerek elimdeki tavayı havada sallamaya başladım. Şu anda hiç ummadığım bir şekilde haftalardan sonra İlker Altan'la düzgün bir konuşma içindeydim. Üstelik tartışmıyor, gayet akıllıca iş üzerine konuşuyorduk.

"Neden mi? Mutfakta kimse Türkçe bilmiyor ki," diye isyan ettiğimde en azından patronun oğlu olarak İlker'in çektiğim zorluğu anlamasını istiyordum. Eğer burada çalışmaya devam edeceksem buna bir çözüm bulmalıydık. İngilizcemin her zaman yeterli olacağını düşünmüyordum.

"Bir dakika, bir dakika. Sana öyle mi dediler."

"E-Evet. Neden?" Titrek çıkan sesimle başımı onaylayarak salladığımda İlker dudaklarının arasından İtalyanca bir şeyler mırıldanmaya başladı ve ardından kısa bir kahkaha patlattı.

"Alvaro, Fabio! Vieni qui! Adesso! (Buraya gelin! Hemen!)"

Yaşar amcanın veya diğerlerinin aksine İlker'in dudaklarından dökülen İtalyanca kelimeler çok daha karizmatik ve havalı ilişmişti kulaklarıma. Hatta her zaman İtalyanca bile konuşabilirdi. Üstelik bulunduğumuz durum her neyden ibaretse kahkahasını bastırmaya çalışıyor ve ciddi durmaya özen gösteriyordu, her ne kadar biraz sonra dayanamayıp gülecekmiş gibi bir yüz ifadesi takınsa da. Etrafımda neler döndüğünü gerçekten anlamıyordum. Bir sorun vardı ama henüz ben olduğunu bilmiyordum.

"Signor Altan, bir sey mi oldu efendim?"

Fabio, ağzından farklı aksanıyla çıkan Türkçe kelimelerle bizim bulunduğumuz odaya Alvaro ile birlikte girdiğinde ağzım çenemden düşecekmiş gibi iyice açıldı. *Bunlar Türkçe biliyorlar mıydı yani?*

"Lan!" Elimdeki tava aniden yere düşerek tiz bir ses çıkardığında Fabio'nun üstüne o tavayla atlamamak için kendimi çok zor tutuyordum. *Beni kandırmışlardı, hem de saatler boyunca!*

"Siz Türkçe biliyor muydunuz?" Bağırışım odada iyice yankılanırken ikisi de gözlerini kaçırarak başlarını yere doğru eğdiler. İlker ise bastırdığı kahkahasını tutmaya bir son verip büyük şevkle patlattı. *Ben de bu sayede cevabımı gayet net almış oldum.*

"Ne adisiniz! Anam ağladı, canım çıktı benim burada size iki kelime edip kendimi ifade edeceğim diye."

Bu yaşadığıma gerçekten inanamıyordum. Saatlerdir beni öyle güzel bir şekilde ayakta uyutmuşlardı ki hiçbir şeyi fark edememiştim. Oysa Türkiye'de özellikle de İstanbul'da olan bir restoranda çalışanların Türkçe bilmeyeceğini düşünerek asıl gerzekliği ben yapmıştım.

"Türkçeyi gayet iyi bilmenize rağmen neden Melek'e yalan söylediniz?" İlker'in kahkahasını sonlandırıp ciddi bir tavırla araya girmesiyle ben de geriye doğru çekildim.

Sinirlerimin aşırıya kaçmamasını önlemek için kollarımı göğsümde birleştirerek hepsine tek tek kötü bir şekilde baktım. Bana bu yaptıklarını bir şekilde ödetecektim. Üstelik bunda Yaşar amcanın da payı olduğu için ona da gördüğüm ilk yerde çemkirecektim.

"Babaniz arkadasiniz olduğunu söyleyince, gitmeden önce bize onunla uğrasmamizi söyledi. Kusura bakmayin efendim. Özür dileris, Melek."

Alvaro kendini kurban edip bir adım atarak öne çıkıp asıl gerçeği söylediğinde tüm bu planın altında Muhsin Altan'ın yattığını öğrendim ama beni asıl afallatan durum Muhsin Bey'in benim kim olduğumu aslında gayet iyi bildiğiydi. Aklımda çakan şimşekler bu kez daha da çok gürültü yapıyor, bilmediğim gerçeklerin ortaya çıkmasını sağlıyordu. *Bu restorana kabul edilmem kesinlikle şans falan değildi. Aksine sadece bir kişi tarafından kolayca sağlanabilirdi. O kişi de hemen yanı başımda ayakta dikiliyor ve gözlerini benden kaçırarak ensesini kaşıyordu.*

"İlker Altan'ın kime çektiği ortaya çıktı."

Başımı dikleştirerek, çatılan kaşlarımla gözlerinin içine bakmaya çalıştığımda göz ucuyla bana bakıp, dişlerini göstererek şirinlik yaparcasına

sırıttı ve ardından küçük bir çocuk edasıyla dudaklarını aşağıya doğru sarkıtıp omuz silkti.

"Ups! Yakaladın beni."

"İzninizle, bis isimizin basina dönüyorus efendim."

Fabio yüzündeki çekimserlikle sessizliğini bozup yeniden konuşmaya başladığında İlker elinin tersiyle onları kışkışlarmış gibi yaparak odadan çıkmalarına izin verdi. İkisi de odadan çıktığında yere düşürdüğüm tavayı tekrar ellerimin arasına almış ve değişmeyen, takındığım sert ifadeyle İlker'in tam karşısına geçip bir açıklama beklercesine ona bakmıştım. Eğer o açıklama gelmezse tavayı kafasına her an geçirebilirdim. Fakat hiçbir şekilde dudaklarını kıpırdatmadı, aksine sırf bana bakmamak için odanın her bir tarafını inceliyormuş gibi yaptı.

"Bu işe alınmamla ilgili bir alakan yok, değil mi?" Dayanamayıp merakımı dile getirdiğimde burnunun direğini iki parmağının arasına alarak sıktı ve kaçırdığı gözlerini benimkilere sabitleyerek omuzlarını düşürdü. *Pekâlâ, cevabı gayet açıkça ortadaydı. Elbette bu işte bir parmağı vardı.*

"Sana yalan söylemeyeceğim. Görüşmeye geldiğin gün sen odadan çıkar çıkmaz babam beni aradı ve kim olduğunu sordu. Başvuru formunda aynı üniversitede olduğumuzu yazınca merak etmiş. Paraya ihtiyacın olduğunu söyleyince de ben de koşulsuz sana güvenebileceğini ve gönül rahatlığıyla işe alabileceğini söyledim. Hepsi bu."

"Yani dediğinin aksine tesadüf değildi. Zaten burada olacağımı biliyordun."

Biraz önce yaşananların tesadüften ibaret olmasını daha çok dilerken meğerse İlker'in burada olması gayet belli bir durummuş. Fakat yine de bana lafı gevelemeden dürüst yaklaştığı için ona minnettardım.

"Ne fark eder ki? Şu an haftalardan sonra ilk kez karşı karşıyayız ve bu benim için güzel bir tesadüf."

Dakikalardan sonra konu ilk kez gerçek hayatımıza dönmüştü.Benden uzaklaştığının, hayatlarımızın değişmeye devam ettiğinin, aramızahaftaların girdiğinin o da bilinceydi. Fakat bir şekilde işte yine karşıkarşıyaydık. *Yine tuhaf bir şekilde yolum İlker Altan'a çıkmıştı.*

"Neden saçlarını boyattın?"

Aramızda oluşan yoğun sessizliği ortadan kaldırmak istercesine konuşmaya başladığında başımı yere eğerek bir cevap vermeden omuz silktim. Parmak boğumları omuzlarıma düşen açık kahverengi tutamlara uzanmak istediğinde geri çekilerek bana yaklaşmasını engelledim. Madem

gerçek yaşantımıza dönüş yapmış ve yeniden üniversitede atışan İlker'le Melek olmuştuk o zaman aramızdaki mesafeyi de korumamız gerekiyordu. Gerçekleri bu kadar kısa bir zamanda unutamazdık. Sevgilisi olan birinin bana yaklaşmasına izin verecek değildim.

"Seni ne ilgilendirir bu?" Sesimin aksi çıkmasını umursamadım. Tuhaf bir şekilde kırılan kalbimin acısını, aramıza koyduğu mesafeyi ondan çıkartmak istiyordum. Ona olan kırgınlığımı anlamasını istiyordum.

"Eski hali çok daha güzeldi. Böyle aralarına sahtelikler katmışsın. O güzel yüzüne hiç yakışmamış. Farklılık değil, doğallık sana daha çok yakışıyor Melek."

Dudaklarından dökülen cümleler kalbimdeki atışların dengesini yitirirken, gözlerimin içine yine umutla bakıyordu. Tıpkı haftalar öncesinde evimin önünde, onun arabasında benden şans dilerken baktığı gibi bakıyordu yine. Bunu hatırladıkça, beni hâlâ dikilmekte olduğum uçurumda yalnız bıraktığını aklıma kazıdıkça öfkeme karşı koyamıyordum. Ona olan kızgınlığım bile bana huzursuzluk veriyordu ve bunu yeniden hissetmek buradan gitmek istememi daha çok ortaya çıkarıyordu. *Belki de bu işe başlamam benim açımdan büyük talihsizlikti. Vazgeçmem bile gerekebilirdi.*

Aslında tüm bu yaşananlar için hiç kimseye kızma gibi bir lüksüm yoktu. Ne Muhsin Bey'e ne İlker'e ne Yaşar amcaya, hatta Fabio ve Alvaro'ya bile kızmıyordum. Asıl bu kadar saf olduğum için sadece kendime kızıyordum.

"Her neyse, genç patronumun kim olduğunu da öğrendiğime göre şu tavayı verip çıkayım artık ben."

Elimde sıkıca tuttuğum küçük tavayla arkamı dönüp odadan çıkmak için harekete geçtiğim sırada aniden kolumdan tutarak beni kendine doğru çevirdi. Aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatırken gözlerimin içine yüzüne yerleşen hüzünle baktı. Tebessüm etti belki ama altında yatan çok daha başka sorunların olduğunu belli eden bir tebessümdü bu.

"Melek, konuşmamız lazım. Her şeyi. Aradan uzun bir süre geçti. Biliyorum ama açıklamak istiyorum. Birlikte çıkalım mı? Sadece ikimiz, sen ve ben. Lütfen. Söz veriyorum üstüne gidip seni sıkmayacağım. Sadece konuşalım."

Dudaklarından çıkanlarla adeta karşımda yakarırken gözlerim yavaşça hâlâ tuttuğu koluma gitti. Yaptığı hatayı fark ederek kolumu bırakıp geri çekilirken bir cevap beklercesine umutla gözlerimin içine baktı. İlk defa kendimi ondan korumak yerine her şeyi bir kenara bırakıp onunla gitmek ve

bana her ne anlatacaksa dinlemek istiyordum. Çünkü tuhaf bir şekilde neler diyeceğini, yapacağı açıklamayı merak ediyordum.

Yüzüme yerleşen yarım yamalak bir gülümsemeyle dudaklarımı aralayıp, buradan birlikte çıkabileceğimizi söyleyeceğim sırada koridordan kulaklarımıza ulaşana tiz bir sesle tüm kararlarımdan hızla vazgeçtim.

"İlkeeeeer! Neredesin canım?"

Duyduğumuz o tanıdık sesin varlığıyla İlker gözlerini devirip, deri ceketinin yakalarını silkerken dudaklarından çıkan küfre engel olamadı. Neden küfrettiğini anlayamıyordum. Oysa gelen kişi sevgilisinden başka biri değildi.

"Siktir ya! Yine mi?" Kendi kendine mırıldandığında bu kez alayla sırıtan taraf ben oldum. Eğer Açelya tam zamanında gelmeseydi çok aptalca bir karar almış olacak ve yine pişmanlıkla kendimi sınayacaktım.

"Sanırım bir cevap vermeme gerek kalmadı," diyerek burnumu havaya dikip söylendiğimde değiştirdiğim kararımdan geri dönmemek için odadan çıkıp ortalıktan kaybolmak isteyerek adımlarımı atmayı sürdürdüm. Tam kapıdan çıkacağım sırada Açelya turuncu saçlarını savurarak bulunduğumuz eşya odasına hızla giriş yaptı.

"Selam, kıvırcık şempanzem." *Kıvırcık şempanzem mi? Gerçekten mi?* Dudaklarıma yerleşen alaylı gülümsemeyi bastırırken, gözlerimi devirmemek için irademi zor tutuyordum.

"Açelya, senin ne işin var burada?" İlker'in ses yomu daha çok azarlar gibiydi ve gerçekten Açelya'nın varlığından oldukça rahatsız görünüyordu.

"Berkay, bütün gününü bugün burada geçireceğini söyleyince buraya gelip seni ziyaret edeyim dedim. Görevliler de beni buraya yönlendirdi."

"O Berkay'ın ağzına çomak sokacağım bir gün."

Aralarındaki konuşmanın gidişatını daha fazla dinlemek istemediğim için Açelya'dan yol isteyerek eşya odasından çıktım ama koridorda ilerlemeye devam etmeden önce önce tüm bedenimi esir alan öfkeyi İlker'e doğru savurmak istedim.

"İzninizle ben artık çıkıyorum, İlkay Bey." Adını yanlış bir şekilde söylerken ellerini kıvırcık tutamlarının arasından geçirerek neredeyse yolmak istediğini düşündüm ama İlker'in yüzüne yerleşen sert bakışlarından ziyade Açelya'nın aramızdaki diyaloğa anlam veremeyen ses tonu ortaya atıldı.

"İlkay kim be? Kim bu canım?"

"Pardon, İlkan Bey diyecektim," diyerek bir kez daha kozumu kullanıp sadece İlker'in gözlerinin içine bakarak, pislikliğine adını yanlış söyledikten sonra daha fazla zamanımı burada harcamak istemedim.

"Ne diyorsun sen ya?" Açelya sosyete kızı olduğunu belli eden tınısıyla konuşmayı sürdürürken daha fazla aralarında bulunmak istemediğim için adımlarımı koridorda atmaya devam ettim. Sevgililerin yalnız kalmaya, benim de eve gitmeye ihtiyacım vardı. Fakat aniden arkamdan gelen konuşma sesleriyle hızlı atmak istediğim adımlarım yavaşladı ve kendimi tuhaf bir şekilde geri adım atarak yeniden eşya odasının kapı önünde buldum. Bedenimi gizleyerek konuşulacakları dinlemek istediğimde yaptığım şeyin çok yanlış olduğunu biliyordum ama böyle bir durumun içinde kendime engel olamıyordum.

"Ne işin var burada Açelya?"

"Seni görmeye geldim kıvırcığım." Kıvırcığımmış...

"Yapma şunu artık Açelya. Her yerde pat diye karşıma çıkıp durma. Çok olmaya başlıyorsun. Seni istemediğimi daha kaç kez söylemem gerekecek? Aramızda hiçbir şey yok ve olmayacak da. Beni boğmaktan ve sürekli karşıma çıkıp yanlış hareketlerde bulunmaktan vazgeç artık."

"Ama doğum günümde gayet iyiydik."

"Kendi ağzınla diyorsun işte. Doğum günündü ve ben seni incitecek bir davranışta bulunmak istemedim. Sana hep mesafeli yaklaştım. Ayrıca sadece bir kez dans ettik. O kadar. Beni öpmek istediğinde bile geri çekildim, biliyorsun. Kafeteryada yaptığın saçmalığı ise görmezden geliyorum."

Aklım işittiklerimle iyice karışırken tüm bunların ne anlama geldiğini çözemiyordum. *Ne yani? İlker ve Açelya sevgili değiller miydi? Öyleyse Açelya'nın sosyal medyada paylaştığı resimler neyin nesiydi?*

"Ama..."

"Aması yok artık Açelya. Beni rahat bırak. Bu son uyarım."

"Neden İlker? Neden kimseyi hayatında istemiyorsun?"

"Çünkü aklımda bambaşka biri var ben yalnızca onu istiyorum. Seni değil, bir başkasını değil. Yalnızca onun bana geleceği günü beklemek istiyorum."

Duyduklarımla göğüs kafesim sıkışıp, nefesimin ciğerlerime gitmediğini düşünürken dudaklarıma yayılan tuhaf gülümsemeye engel olamıyordum. Adımlarımı koridor boyunca usulca atmaya devam ederken bir elim uzanıp da dudaklarıma yerleşen kıvrımlara dokundu. Kalbimin neden şimdi bu

kadar hızlı çarptığını da çözemiyordum. Sadece garip ama huzur veren bir rahatlama duygusu vardı içimde. *Çünkü İlker Altan benden vazgeçmemişti*...

18.Bölüm | Part I

Şuraya Wattys 2019'u kazanmış musmutlu bir Mehtapsu temsili bırakayım o zaman!

Geçirdiğim zor dönemlerde bana ilaç gibi gelen bu mutluluğa sebep olan herkese sonsuz teşekkür ederim. İyi ki siz, iyi ki Aşka Düşüş Ailesi! ***❤ Eh, o zaman bunun şerefine bölümü yorumlarınızla coşturalım bence. Değil mi?***

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: *Göksel - Baksana Talihe*

18.BÖLÜM

Okuduğum birçok romantik kitapların, izlediğim birçok aşk dolu filmlerin içinde hep tesadüflerden doğan tatlı duyguları, karşılaşmaları hayal edip asla ulaşamayacağım bir düşün içine çekerdim kendimi. Ulaşmayı ne kadar çok istesem de hayat çemberimde olanlar ve beni afallatan gerçekler hiçbir şeyin aslında tesadüf olmadığını yüzüme çarpıyordu. *Oysa dün onu gördüğüm ilk an neredeyse inanacaktım, itirafına kadar bunun koca bir tesadüf olduğunu farz edecektim ama değildi. Hayat farklı yollarla da olsa bir şekilde karşıma yine onu çıkarıyordu. Kıvırcık Fırtına, İlker Altan'ı.*

İlk iş günümde çok az çalışmama rağmen üstüme bocalan yorgunluğu ve karşılaştığım İlker Altan gerçeğini kolay kolay sindirebilmek için günün geri kalan saatlerini işten çıktıktan sonra tek başıma evde geçirdim. Oysa Ortaköy'e inip enfes bir kumpir yiyerek mideme bayram yaşatabilir ya da Taksim sokaklarında gezinip mağazalarda tur atabilirdim ama aklımdaki düşünceleri uzaklaştıracak gücü bir türlü kendimde bulamadığım için yine yapmak istediğim her şeyi erteleyerek eve dönüp battaniyeme sarılıp televizyonun karşısına geçtim. Sevdiğim dizinin biriktirdiğim bölümlerini boş bir şekilde ekrana bakarak izlerken aklımdaki tek düşünce bundan sonrasında neler olacağıydı.

Dün tüm gününü Eda, Ahmet'le dışarıda geçirdiği için eve çok geç bir saatte dönmüş ve ben erkenden uyuduğumdan dolayı ona işle ilgili bazı

gerçeklerden bahsedememiştim. İçimde büyük bir karmaşayla savaştığım duyguları yine kendim halletmeye çalışmıştım.

Hayatım boyunca bir şeyleri başarabilmek için istemesem de hep başkalarının eline bakmıştım. Annemler gittikten sonra teyzemlerin himayesi altındaydım hatta şimdi bulunduğum özel üniversiteye geçişimi bile eniştem sağlamıştı. Fakat artık ciddi anlamda ayaklarımın üstünde durmak ve kendi emeğimle bir yerlere gelip para kazanmak istiyordum. Normal şartlarda girdiğim işte sırf İlker olacağı için çıkmam gerekiyordu ya da eski Melek aynen böyle yapar, İlker'in varlığına koca bir duvar örerdi ama sırf İlker'in babasının restoranı diye de işimden olmak istemiyordum. Tuhaf bir şekilde restoranın aurası beni kendine çekiyordu. Her ne kadar buraya da bir nevi İlker'in torpiliyle girmiş olsam da en azından Eda evlenene kadar çalışmak ve düzenimi oturtmak istiyordum. Hatta Eda'yı daha fazla zorlamamak adına düğününe yakın bir dönemde ayrı eve çıkmak istiyordum. Bu yüzden işten ani bir şekilde çıkmak yerine sabahın erken saatlerinde normal bir güne uyanır gibi hazırlanıp işimin başına gelmiştim. Yalnızca hafta sonları çalışacağım için haliyle bu haftanın son gününü, yani pazarı da kapsıyordu.

Açelya'nın ani varlığından dolayı dün öfkeme yenik düşüp üstümü de hızla değiştirerek restorandan ayrıldığım için kimseyle yaptıkları oyundan dolayı yüzleşememiştim. Fakat sabah gelir gelmez doğrudan soluğu benimle ilgilenen Yaşar amcanın yanında almış ve yaptıklarının hiç de hoş olmadığını dile getirmiştim. Yaşar amca ise kendini savunarak tamamıyla emir kulu olduğunu, defalarca bu restorana İlker'in kız arkadaşlarının aniden damladığını ve Muhsin Bey'in bunu bildiğinden tedbir almak istediğini söylemişti. Hâl böyle olunca ben de çemkirmeye devam edecek gücü kendimde bulamamıştım. Açelya örneği gözlerimin önündeyken Muhsin Bey'in neden tedbir almak istediğini anlayabiliyordum. *Kıvırcık fırtınanın peşinde çok hayranı koşuyor olmalıydı.*

Bu sabah işe geldiğimde benimle doğrudan ilgilenen ilk kişi dün soğukluğunu üzerimden zerre çekmeyen Alvaro olmuştu. Dün olanlar ve sergilediği tavırlardan dolayı özür dilemiş, biraz da İlker'den çekindiğini belirterek araya mesafe koymanın iyi olacağını dile getirmişti ama bundan sonrasında beni hiçbir şekilde kızdırmayacağına ve mutfakta olduğum süre boyunca yapacağım işlerde bana büyük bir zevkle yardım edeceğine dair söz vermişti. Sözünü tutmaya ise sabahın erken saatlerinde başlamıştı.

Alvaro ile birlikte lazanya yapmayı öğrenmiş ve hatta beni birkaç kez ocağın başına geçirip elindeki yemek dolu tavaları benim elime bırakarak ateşin üstünde sallamama yardım etmişti. Gerçekten çok eğlenceliydi. Başlarda biraz yoğun çıkan ateşten çok korkmuştum ama Alvaro'nun becerikli ellerinin yardımıyla bunu bile atlatmış sayılırdım.

Fabio ve Lisa ise dün tanışmış olduğum insanlarla aynıydı. Hiçbir tavırları değişmemişti bana karşı, sadece artık Türkçe konuşuyorlardı. İkisi de oldukça neşeliydi ama Fabio sürekli Lisa'yla uğraştığı için hem benim hem de mutfaktaki diğer çalışanların yüzünü güldürüyordu. Bazen Alvaro'nun sitemine ve kardeşini rahat bırakmasına dair uyarıcı sözlere maruz kalıyordu ama yine de kendinden taviz vermeden istediğini yapıyordu Fabio. İşin garip kısmı Lisa'yla uğraşırken ona farklı bakıyordu ya da ben onları saatlerce izlemeye öyle bir dalmıştım ki zihnime savrulan duygular böyle algılamak istiyordu.

Fabio, benimle de çok uğraşıyordu. Üstelik nedenini asla anlamadığım bir şekilde sürekli İlker'le ilgili imalarda bulunuyor ve beni neden işe aldığını artık daha iyi anladığını söylüyordu. Üstüne iki lafından biri İlker'in şanslı adam olduğuyla ilgiliydi. Aklında İlker ve benimle ilgili neler tasarlıyordu, bilmiyordum ama umursamamaya çalışarak ve onun neşesini bozmak istemediğimden bozuntuya vermiyor, sadece dinleyip geçiyordum.

İlker henüz burada olmadığı için kendimi onların arasında oldukça rahat hissediyordum. Hatta dünün aksine sadece Fabio değil, mutfaktaki çoğu çalışan benimle dilediği gibi içtenlikle konuşmuş ve bana her şeyi öğreteceklerini söylemişlerdi. İşe de İtalyanca küfürlerden başlayacaklarını özellikle belirtmişlerdi.

Saatler hızlı bir şekilde öğlene doğru yaklaşırken Lisa ile birlikte öğleden sonrası için hazırlanacak yemeklerin sebze ve meyvelerini doğramış, önden giden meyve tabaklarını birlikte süslemiştik. Beraber çalıştığımız süre boyunca Lisa bana sürekli hayatım ve ailemle ilgili sorular sormuştu. Ailemin Almanya'da olduğunu söylediğimde, beni çok iyi anladığını dile getirerek İtalya'daki ailesini çok özlediğini belirtmişti. Alvaro'nun soğuk bir tarafı olmasına rağmen Lisa ailesine düşkün biri gibi görünüyordu.

"Günaydın, herkese."

Mutfağa çıkan merdivenlerden inip şakıyarak ortama giren o tanıdık sesin varlığıyla başımı ince ince doğramaya çalıştığım domateslerden birkaç saniyeliğine de olsa kaldırarak onun geldiği tarafa baktım. *Neredeyse öğlen olacaktı ama beyefendiye gün yeni aymıştı.*

"Günaydın, Signor (Telaffuzu Sinyor oluyor.) Altan."

Benim dışımda herkes İlker'e günaydın mesajlarını büyük bir şevkle iletirken, diğerlerini hiç umursamayarak yanlarından geçmiş ve hemen yanı başımda dikilmeye başlamıştı. Bir anlığına başımı hafifçe çevirip onunla göz göze geldiğimde burada olmama şaşırmış gibi görünüyordu. Dün olanlardan sonra muhtemelen işe gelmeyeceğimi düşünmüş olmalıydı ama ekmeğimin parasının peşindeydim. O yüzden de İlker'in varlığını görmezden gelebilirdim.

"Günaydın," diyerek sıcak nefesi tenime çarptığında bedenimden geçen ürperti öyle şiddetliydi ki kalbim sıkışarak ters takla attı. Önümdeki düz tabağa uzanıp da dilimlemiş olduğum domateslerden bir tane alarak ağzına attığında kısa bir an için bütün duyularım körelerek yalnızca İlker'in tenime çarpan sıcak nefesine odaklanabildim.

Gözlerimle etrafa bakındığımda herkesin dikkatli bir şekilde bizi izlediğini fark etmemle oldukça gerilmiştim. Çalışırken bana bu kadar yakın olmamalıydı. Aramızdaki mesafeyi korumalıydık. Aksi takdirde elimdeki keskin bıçak başka bir yere saplanabilirdi.

"Günaydın, İlker Bey." Oldukça katı çıkan ses tonumu bastıramazken, İlker Lisa'yla arama girip bulunduğum tezgâha yaslanarak kollarını deri ceketinin göğsünde birleştirip beni izlemeye başladı. *Herkesin içinde yalnızca beni süzüyordu.*

"Bugün İlkay ya da İlkan değilim yani?" Alaylı tınısı kulaklarımı doldururken elimdeki keskin bıçağı oldukça tok bir ses çıkartarak önümdeki plastik doğrama tepsisinin üzerine bıraktım. Gözlerimi iyice kısarak ona döndüğümde sesindeki alayın aynı zamanda yüzünde de dans ettiğini gördüm.

"Her an olabilirsin." Meydan okuyuşuma karşılık kaybolarak ince bir çizgi haline dönüşen gözleriyle kıkırdarken geri çekilerek onu incelemekten kendimi alamadım.

İlker'in kendine has farklı ama biraz da kötü çocukları anımsatacak bir tarzı vardı. Sürekli kazak giyiyor ama hep siyahı tercih etmiyordu. Aksine diğer renkleri seviyor olmalıydı. Mesela bugün üzerinde göğüslerini saran ve kaslarını bariz bir şekilde ortaya çıkaran benim dün giydiğim renkte hardal sarısı bir kazak vardı ama üzerindeki deri ceketinden de yine vazgeçmemişti. Üniversitede de onu hep bu siyah, deri ceketiyle görüyordum. *Gerçi bütün bunlar neden benim ilgimi çekiyordu ki?* İlker'e ait özellikleri bir başkası ya da Açelya aklına kazıyabilirdi.

Yanımdaki varlığından ve mutfaktaki çalışanların rahatsız edici bakışlarından dolayı kendimi huzursuz hissettiğim için Alvaro'nun o gelmeden önce benden istediklerini şimdi getirmeye karar verdim. İlker'in burada olması beni rahatsız etmemeliydi ama bu şekilde köşeye sıkıştıracak hareketlerde de bulunmamalıydı.

"Alvaro, biraz önce sen ne istemiştin buzluktan?"

"Marul ve birkaç tane de salatalik," diyerek açıklama yaptığında Alvaro, bu kez ben İlker'i gıcık edecek davranışlarda bulunmak istedim ve ağzımdan çıkanlara engel olamadım.

"Hıyar yani? Eh, ondan çok var burada."

Söylediklerimle koca mutfağın içinde kıkırtı sesleri etrafa yayılırken bunu kimin için söylediğimin ve altında yatan anlamın çoğu farkındaydı ama aksi gibi İlker de ettiğim lafları hiç üstüne almadan bana gülüyordu. Rahatlığı sinirlerimi bozarken omzum İlker'in omzuna sertçe değerek yanından geçtim.

"Hemen getiriyorum."

Bulunduğum tezgâhın başından ayrılarak geniş, büyük bir oda gibi görünen buzluğa doğru ilerlerken arkamdan gelerek bana eşlik eden ayak seslerini duymazdan gelmek istedim. *Fırsatı asla kaçırmıyordu.*

"Neden saçlarını bugün topladın? Dün rengini beğenmediğimi söylediğim için mi yoksa?" *Bu nasıl bir özgüvendi böyle? Bunu gerçekten onun için yaptığımı düşünmüyordu, değil mi?*

Bir anlığına İlker'e doğru hızla dönüp çatılan kaşlarımla karşı gelmek istemiştim ama vaktimi ona bir şeyleri ispatlamakla harcamak istemiyordum. Aksine hiçbir şey onun düşündüğü ya da uydurduğu gibi değildi. Dün taktığım mutfak şapkasından dolayı başım akşamına çok ağrımıştı. Bu sabah işe geldiğimde Yaşar amcaya takma zorunluluğum olup olmadığını sorduğumda zorunlu olmadığımı dile getirmişti. Ben de sırf yemeklere herhangi bir kıl düşmesin diye saçlarımı at kuyruğu yaparak tepeden toplamıştım. Yani İlker'in saçımı beğenip beğenmemesi umurumda değildi. Bir değişikliğe ihtiyacım vardı ve ben bu halinden gayet memnundum.

"Melek, bir ses, bir cevap versen ölür müsün?"

Buzluğa girerek Alvaro'nun istediklerini hızla alıp tekrar koridora çıktığımda İlker de arkamdaki varlığını sürdürüyor ama söylenmeye de devam ediyordu. *Cevap mı istiyordu?* Alasını verirdim o zaman.

"Aman İlkay Bey, birden sevgiliniz gelir maazallah. Ağzınızın tadı kaçmasın."

Dün olanları ve duyduklarımı aklıma getirdikçe ağzımdan çıkanlara dikkat edemiyordum ama bu beni pek de rahatsız etmiyordu. Katı tavrımı sürdürmeye devam edecektim. Açelya'nın İlker'le arasında gerçekten ne vardı bunu da çözemiyordum. Biri sevgili olmadıklarını diretirken, diğeri hâlâ üstüne gidiyordu ve bu beni sebepsiz yere işkillendiriyordu. Bu yüzden İlker'e hiçbir samimiyetle yaklaşamıyordum ya da kalın tuğlalarla ördüğüm duvarlarımı kolayca yıkamıyordum. Neler olduğunu anlamadığım müddetçe, o bana her yaklaştığında kalbim buz tutan bir taşa dönüşüyordu. O taşı eritmek ise şu şartlarda imkânsız gibi görünüyordu.

İlker'in yanından geçip mutfağa doğru yavaş adımlarla ilerlemeyi sürdürürken kollarımda tutmaya çalıştığım marul ve salatalıklar bir anda sarsıldı çünkü İlker kolumdan öyle sıkı bir şekilde tutup beni tabak ve diğer mutfak eşyalarının olduğu odaya soktu ki o birkaç saniye içinde ne kadar hızlı hareket ettiğini fark edemedim bile.

"Ya sen ne yaptığını zannediyorsun?"

Bağırışım içinde yalnızca dolapların ve boş bir masanın bulunduğu odada yankılanırken beni duymazdan gelmiş ve girdiğimiz odanın kapısını hızla kilitleyerek anahtarı bacaklarını saran siyah, kot pantolonun cebine atmıştı. *Yani benim asla elimin uzanamayacağı yere.*

"Yanlış anlayacaklar. Aç şu kapıyı," diye diretirken başını beni hiç de onaylamayarak sağa sola sallamış ve elimde sıkı sıkıya tuttuğum sebzeleri hızla benden alarak boş masanın üstüne bırakmıştı.

"Anlasınlar, benim işime gelir. Sana sulanacak gücü bulamazlar. Gerçi şu anda bile o gücü pek bulamıyorlar ama ben yine de işimi garantiye alayım."

"İlkay!"

Bir kez daha boğazım yırtılırcasına bağırdığımda gözleri bu kez öfkeden kısılarak işaret parmağını bana doğru savurdu ve yavaşça üzerime doğru temkinli adımlarla yürümeye başladı.

"Birincisi, bana İlkay ya da başka bir isimle seslenmeyi bırak artık. Bu gerçekten sinir bozucu olmaya başladı. İkincisi Açelya benim sevgilim değil ve senin o küçük kulaklarının da dün bunu gayet iyi duyduğunu biliyorum."

Onları dinlediğimi bu kadar fark etmesi telaşlanmama neden olurken, onun bana attığı her adımda ritmi bozulan kalp atışlarımla ben de geriye doğru gidiyordum. Aramızdaki mesafe azaldıkça bedenimin yakınlığıyla

kasılmasına engel olamıyordum. İlker'in erkeksi kokusu çoktan burnumu yakmaya başlamıştı bile.

"Hıı, tabii. Sosyal medyadaki resimler de öyle diyordu zaten."

Kalçalarım odada bulunan masanın kenarına yaslandığında geriye doğru daha fazla adım atamadım ama İlker'in yüzündeki öfke söylediklerimle çoktan sönüp gitmiş ve yerini yine çocuksu, haylaz bakışlarına bırakmıştı.

"Ha ben yetmedim, bir de Açelya'yı stalkladın yani?" Tek kaşını havaya kaldırarak benimle alay ederken kendi kendimi bu kadar ele verdiğime inanamıyordum. Ağzımı susturacak bir şeyler bulmalıydım. *Mesela tıkaç olabilirdi.*

İlker her ne kadar Açelya'ya sevgili olmadıklarını söylese de Açelya'nın sosyal medyasını süsleyen resimler bunun tam tersi olduğunu haykırıyordu. *Evet, evet...* Dün duyduklarımdan sonra dayanamayıp yine Açelya'nın Instagram hesabını kontrol ettim ama değişen hiçbir şey göremedim. *İlker'le samimi pozları hâlâ oradaydı.*

"Ben kimseyi stalklamadım." *Tabii bu yine de inkâr etmeme hiçbir şekilde engel değildi.*

"Hiç işim gücüm yok senin ne yaptığını merak edeceğim sanki..." Kollarımı göğsümde birleştirerek hız kesmeden çemkirmeye devam ederken onunla göz göze gelmemek için büyük bir çaba sarf ediyordum. Karşımda dudaklarını dişliyor, savunmasız halime gülmemek için kendini adeta zor tutuyordu.

"Sen var ya... Beni çok fena kıskanıyorsun." Zevkten dört köşe olmuş bir halde benimle dalga geçmeye başladığında, bedenime yüklenen öfke onun üstüne zıplamamak için kendini zor tutuyordu. Aramızdaki mesafeyi yok sayarcasına yaklaşmayı sürdürürken nefes alışverişlerimin düzenini kaybetmesine engel olamıyordum. *Ne kıskançlığından bahsediyordu şimdi? Ben sadece gerçeği dile getiriyordum.*

"Ben kimseyi kıskanmıyorum." Gözlerimi kaçırmayı sürdürerek hararetle mırıldanırken aramızdaki mesafe artık yok denecek türdendi. Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorladığında, kirpiklerinin arasındaki ela gözleri tüm yoğunluğunu benim koyu kahverengi gözlerime bırakıyordu. Parmak uçları dokunduğu çeneme kıvılcımlar bırakırken gözlerindeki derin bakışları yakalamamla boğazımda biriken yumru artık canımı acıtıyordu. *Bu yakınlık çok tehlikeliydi.*

"Kıskanıyorsun," diyerek dudaklarıma doğru fısıldadığında yakınlığından dolayı kasılan bedenimi kendine getirebilmek için boğazımı temizleyip,

irkilerek onu omuzlarından itmeye çalıştım.

"K-kıskanmıyorum." Titreyen sesime aldırmadan yanından geçip gitmek istediğimde kolumdan tutup beni tekrar yaslandığım masayla kendi bedeninin arasına aldı.

"Bırak kolumu İlker. Aç şu kapıyı da işimin başına döneyim." Hızlı hızlı solurken neden hâlâ gözlerinin içine bakamadığımı anlayamıyordum ama bir an önce düştüğüm bu durumun içinden kurtulmak istiyordum.

"Kıskandığını itiraf etmeden şuradan şuraya gidemezsin."

"Kimseyi kıskanmıyorum dedim, neyini anlamıyorsun? O kıvırcık buklelerin altındaki beynin basmıyor mu yoksa?"

"Eğer beni kıskandığını itiraf etmezsen, seni öperim." *Bu neyin nesiydi şimdi böyle? Beni bu şekilde köşeye sıkıştıracak cesareti nasıl kendinde bulabilirdi?*

Duyduklarımla gözlerim iyice açılırken, İlker aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatmak istercesine üzerime doğru yürüdü. Bu kez hiç ummayacağım bir hızlıkla aramızı kapatırken sırtımı soğuk duvara yaslamak zorunda kaldım.

"Ne? Hah! Buna cüret edemezsin!" Her ne kadar bunu yapamayacağını söylesem de bakışları bunu gerçekten yapabileceğinin habercisiydi. Gözlerinde gördüğüm inat, aramızdaki yakınlık her an her şeyin olabileceğini belirtiyordu.

"Bir deneyeyim de gör istersen."

"Ben kimseyi kıskanmıyorum." Papağan gibi tekrarladığım kelimeleri bir kez daha vurguladığımda, dudaklarından bir *cık* nidası döküldü. İki elini de duvara yaslayıp beni resmen köşeye sıkıştırdı. Sanki birkaç saniyeliğine gözlerimi açıp kapasam İlker'in dudaklarını kendi dudaklarımda hissedecektim.

"Kıskanıyorsun," diyerek dudaklarıma doğru ferah nefesini bıraktığında dudaklarımı dişleyerek kendimi düz çizgi halindeki kırmızı dudaklarına bakmaktan alamadım. *Neden gözlerimi o noktadan alamıyordum ki? Oysa bu çok yanlıştı. Bu yakınlık bana aykırıydı.*

"Kıs-kan-mı..."

Ne söyleyeceğimi anlamış olacaktı ki dudaklarının varlığını bir anda benim dudaklarımın tam önünde gördüm ve ellerim bir çita gibi hızlanarak omuzlarına dokundu. Onu ve yapacağı eylemi engellemek için aramıza büyük bir mesafe yerleştirip hızla üzerimdeki yoğun varlığını benden uzaklaştıracak kadar geriye doğru ittim.

"Tamam! Tamam! Evet, seni kıskandım. Hem de çok kıskandım." Dudaklarımdan kurumuş bir yaprak gibi savrulan cümlelere ben bile inanamazken bu anın bir gün geleceğine hiç ihtimal vermemiştim.

İtirafıma karşılık hızla geri çekildiğinde söyleyeceklerim için kendime sonradan çok kızacaktım ama bazı gerçeklerin içimde kalmasından çok yorulmuştum artık. İlker'e bu kez duymak istediklerini söyleyecektim ama en azından gerçek tarafını gözlerinin önüne serecektim.

"Mutlu musun artık? İstediğini sonunda alabildin mi?" Gözlerimin içi yanarken işaret parmağımı ona doğrultarak üzerine doğru yürümeye başlamış ve bunca zaman biriktirdiklerimi bundan daha uygun başka bir zamanda haykıramayacağımı anlamıştım. Belki telafisi olmayacak çok yanlış bir şey yapacaktım ama umurumda değildi. Tek umursadığım boğazıma dizilen gerçeklerin zincirlerinden artık koparak ona savrulmasıydı.

"Çünkü sen, düşmek üzere durduğum uçurumun kenarından beni kurtarmak istediğini söylemiştin ama yapmadın. Evet, ben reddettim seni. Ben istemedim ama sen de pes etmeyeceğini defalarca söylerken çok çabuk pes ettin. Benden uzaklaşmayı tercih ettin. Eğer çok umurunda olsaydım haftalar boyunca bir şekilde karşıma çıkardın, biliyorum. Ama sen ne yaptın? Başkalarıyla partilerde, eğlencelerde..."

Dudaklarımdan savrulan her bir cümleyle İlker'e karşı ördüğüm zincirleri kendi ellerimle kırdığımı biliyordum ama bir kadın en çok zor anında, kalbi parçalara ayrıldığında yanında birilerinin ona iyi hissettirdiğini bilmeye ihtiyacı vardı. İlker benden uzaklaştığında büyük bir hayal kırıklığı çemberine düşmüştüm. Tüm bunları düşündüğüm için çok aptaldım belki ama benimle ilgilenmesini ve Murat'ın yarattığı enkazdan beni kurtarmasını beklemiştim. Yaralarımı saracak olan kişinin o olacağını düşünmüştüm. Bir şekilde Murat viranesinden kurtulacaktım ama bunun onun sayesinde olmasını dilemiştim. Benim için çabalamasını görmek istemiştim ama İlker yapmamıştı. Geri çekilmişti ve belki de başkalarına bana bir türlü yaklaştıramadığı şansı tanımıştı. Bu da benim ona ördüğüm zincirlerin birbirine daha da sağlam kenetlenmesine sebep olmuştu.

"Her neyse... Tüm bunları şu an konuşmamız çok saçma. Sana neden kızıyorsam? Buna hakkım yok, biliyorum. Artık aç şu kapıyı da işimin başına döneyim."

Zamanı geriye sarıp söylediklerimi kendime saklayamazdım artık. İçimde biriken ve tenime batan tüm cam kırıklarını İlker'in yüzüne doğru

savurmuştum ve karşılığında endişeli, korku dolu bakışları dışında hiçbir şeyle karşılaşmamıştım. Söyleyeceği ya da inkâr edeceği bir şeyin olduğunu da düşünmüyordum. Bu yüzden gitmek istiyordum. Bu odada, onunla baş başa durmayı sürdürdükçe çektiğim nefes bana yetmiyordu. Ayaklarımın yere hiç de değmediği bir denizin içinde boğuluyor gibiydim.

Yanından geçip kapıya doğru gitmeye yelteneceğim sırada kolumdan hızla tutarak beni aniden engelledi ve tam karşısına geçirdi. Adım atmayı bırakarak karşısında savunmasız bir şekilde dikilirken başımı yerden kaldıramıyordum. Onunla göz göze gelecek cesaretim yoktu. Burnumu çektiğim sırada yanağıma süzülen damlaları yeni fark ediyordum. *Ağlıyor muydum gerçekten? Bu neyin duygu patlamasıydı şimdi?*

"Ağlama." Bir eli usulca yanağıma dokunup o noktadaki ıslaklığı parmak uçlarıyla temizlerken dokunuşlarının tenimi yaktığını düşündüm. Sıcaklığından dolayı irkilerek geri çekilmek istediğimde çenemi tutup beni ona bakmaya zorladı. Gözlerinde gördüğüm şefkatten sonra yerimde kıpırdanacak gücü kendimde bulamadım.

"Bu boncuk gözler daha fazla gözyaşı dökmesin," diye fısıldadığında yüzüme yerleşen tebessüme engel olamadım. *Neden ağzından çıkanlar beni bu kadar çabuk yumuşatıyordu? Neden biraz önce gitmeyi dilerken, şimdi hareket edemiyordum?*

"Ayrıca yok öyle hemen kaçmak. Madem suçlayacaksın, o zaman yapacağım açıklamayı da dinleyeceksin."

Çenemi parmak uçlarındaki kıvılcımlardan yoksun bırakarak benden uzaklaştığında gerilen yüz ifadesiyle bulunduğumuz kilitli odada dört dönmeye başladı. Kaygılı halleri beni şaşırtırken bir eli ensesine giderek o noktayı kaşıdı ve tekrar ela gözlerini bana çevirdi. Kendinden emin ve oldukça ciddi görünüyordu.

"Senden uzak durdum çünkü seni kendi haline bırakmayı tercih ettim. Depresyondaydın Melek. Düzelmen için, aklının karışmaması için sana zaman tanımak istedim ama gün geçtikçe seni uzaktan izlerken aslında kendini nasıl bitirdiğini gördüm."

İlker'in söylediklerileriyle iyice bocalarken ayakta duracak gücü kendimde bulamadığımdan, arkamda bulunan masanın üstüne oturmak zorunda kaldım.

"Nasıl yani?"

"Her şeyi kendince çok yanlış yorumlamışsın Melek. Bil diye söylüyorum, kimsenin aciz, savunmasız tarafından faydalanmam."

"Bu ne demek şimdi?" Saniyeler geçtikçe ve İlker cümleleri toparlayarak konuşmayı sürdürdükçe aklımı daha da çok karıştırıyordu. Ne hakkında bahsettiğini bir türlü çözemiyordum.

"Böyle bir durumun içindeyken bile aslında seni düşündüğümü görmek istemeyecek kadar beni görmezden geliyorsun demek."

"İlker, ben gerçekten hiçbir şey anlamıyorum," dediğimde yüzüne yerleşen tebessümle tam karşımda dikilip sırtını arkasında kalan mutfak dolaplarına yasladı. Derin bir iç çektikten sonra gözlerini benimkilere kenetleyerek dudaklarını araladı.

"Pekâlâ, daha açıklayıcı olayım öyleyse. O geceyi hatırlıyor musun? Benim mekânımda, Tempesta'da kendini kaybettiğin geceyi, omuzumda hıçkırarak gözyaşlarına boğulduğun o karanlık geceyi?"

Zihnime hatırlamak istemediğim o karanlık gecenin hatıraları yansırken gözlerimin içinin bir kez daha nemlenmesine engel olamadım. Reddedilişimi, Murat'ın Selen'le birlikte oluşunu o kadar kabullenememiştim ki denizin dalgalarında savrulan defterimin intikamını kendime zarar vererek almak istemiştim.

"Pek hatırlamak istemiyorum," diye itiraf ettiğimde İlker'in ela gözlerinin bir anlığına karardığını düşündüm. O kadar sert bakıyordu ki gözlerindeki öfkeyi fark etmemek imkansızdı.

"Ama ben unutamıyorum." Katı ses tonu aramızdaki gerilimi arttırırken sırtını yasladığı duvardan çekerek bana doğru bir adım attı ve konuşmaya, içinde tuttuklarını dökmeye devam etti.

"O gece de o gecenin sonrasında da her şey olabilirdi Melek. Asla aklının almayacağı şeyler başına gelebilirdi. Bir başkasının ya da benim kollarımda, yatağımda bambaşka bir sabaha hiç istemeyeceğin bir şekilde çırılçıplak uyanabilirdin. O gece o kadar savunmasız, o kadar çaresizdin ki sana her şeyi yapabilirdim. İnan bana, seni kolayca kandırabilirdim. Savunmasızlığından faydalanabilirdim. Seni uzaktan o kadar arzularken, isterken avucumun içine kadar gelmiştin ama yapamadım. Yapmak istemedim. Bir şeyler beni engelledi Melek. Sana dair çok özel şeyler beni engelledi. Başka bir adam için gözlerindeki acıyı, kederi gördüğümde kendime ne dedim biliyor musun? Bu kız bir daha hiç ağlamamalı. Bir daha bu boncuk gözler hiç gözyaşı dökmemeli. Aşkı fısıldayan bu melek kız kendi cennetinden kovulmamalı."

Ne kadar kabullenmek istemesem de İlker'in haklı olduğunu inkâr edemezdim. O gece, o berbat gece her şey olabilirdi. Dediği gibi gözlerimi

başka bir adamın kollarında çırılçıplak bir şekilde başka bir sabaha açabilirdim. Pişman olacağım bir sürü şey yapabilirdim. *Zaten bu yüzden İlker'in bana yakın olmamasını dert etmemiş miydim kendime? Sırf Murat'a olan öfkemden dolayı onun paramparça olan kalbimi iyileştirecek yara bantlarına ihtiyaç duymamış mıydım?* Fakat İlker yapmamıştı. Acımdan, kırılan kalbimden, beni kolayca ele geçirebilecekken benden faydalanmamıştı. İtiraf etmek çok zordu ama beni benden daha çok düşündüğü için ona minnettardım. Hatta büyük bir teşekkür borçluydum.

Sessizliğim aslında büyük bir çığlık iken aramızdaki mesafeyi yeniden kapatarak bana yaklaştı. Kirpiklerimin arasından savrulup onun ela gözlerine değen bakışlarımla teşekkür ederken çok yavaş bir şekilde elini sağ yanağımda gezdirmeye başladı. Dokunuşuyla içimde dağılan duygular toparlanmaya çalışırken dudaklarını bu kez tam kulağımın üstünde hissettim.

"Ayrıca... Unuttuğun bir şey var, Melek Güçlü. Söz konusu sen olduğunda pes etmeyi sevmem."

"Bunu duyduğuma sevindim." *Bir dakika... Bunu gerçekten ben mi söylemiştim? Bunu duyduğuma gerçekten sevinmiş miydim?*

Kabullenmek istemiyordum belki ama İlker'in benden vazgeçmeyişi kalbimdeki solgun tomurcukların yeniden filizlenmesini sağlıyordu. Bana yeniden nefes almanın ne demek olduğunu hissettiriyordu.

"Öyle mi?" diyerek dudaklarıma doğru fısıldadığında hangi ara kapattığım gözlerim, usulca aralanarak onun ela gözleriyle buluştu.

"Çünkü sadece dudaklarında değil gözlerinde de aynı şeyi görmek istiyorum Melek. Dün şu kapıdan çıkarken öyle bir baktın ki bana... Bu boncuk gözlerin içinden alevlerin çıkacağını düşündüm ve o alevlerin içinde cayır cayır yanmayı hayal ettim. Bir daha görebilir miyim o bakışları? Hissedebilir miyim o ateşi tekrardan?"

Baş parmağı alt dudağıma dokunarak kıvılcımlarını bırakırken hangimizin ateşe daha yakın olduğunu çözemiyordum. Bir şeyler mırıldanmak, söylemek istiyordum ama tüm kelimelerim tükenmiş gibiydi. Gözlerimi İlker'in ince bir çizgi gibi görünen dudaklarından alamıyordum. *Neden beni böylesine ilgilendiriyordu ki dudakları? Neden tadını, nefesini merak ediyordum?*

"Ben..." Fısıldayışım aramızdaki volkanın lavlarını yoğunlaştırırken baş parmağı dudaklarımı terk ederek benden yine uzaklaşmayı tercih etti.

Neden kokusunu bile hissetmeme izin vermeden aramıza mesafe koyduğunu anlayamıyordum.

"Evet, sen Melek. Peki ya sen hâlâ istiyor musun onu? O beklediğin adamı?"

Sorduğu ani soruyla afalladığımda neden geri çekildiğini şimdi daha iyi anlıyordum. İlker sözünün arkasında durmak istiyor ve aklımı karıştıracak hiçbir şeyde bulunmuyordu. Bu yüzden de önce benden, Murat'a olan sevgimden emin olmak istiyordu. *Peki ya ben ne istiyordum? Hâlâ bekliyor muydum gerçekten onu?*

"Artık bundan hiç emin değilim. Çok bekledim İlker. İnan bana, yıllarca bekledim ama şimdi ne için, kim için kendimi bu kadar harap ettiğimi anlamıyorum. Çözemiyorum. Bazen gözüm dalıyor mesela, kendimi onu düşünürken buluyorum. Şimdi gelse ne yaparım diye soruyorum. Onunla ilgili o kadar çok hayal kurdum ki ama hiçbiri gerçekleşmedi. Acaba yan yana olsak yakışır mıydık? Elimi sahiplenircesine tutar mıydı? Sıkıca sarılır mıydı? Kokusunu doyasıya içime çekmeme izin verir miydi? Sevgime sahip çıkar mıydı? Beraber uçurtma uçurmaya gider miydik mesela? Fakat hiçbirinin cevabı yok ve olmayacak da. Tüm sorularımın cevapları karanlık bir kuyunun içine hapsolup kayboldu."

İlker bana karşı bu kadar açık bir kitap gibi olurken ben de ona karşı aynı tavrı sergilemek istedim. Dürüst davrandım. Murat'a karşı ne hissediyordum ya da hâlâ bir şeyler hissediyor muydum, bilmiyordum ama bazı duyguların hemen bitmesi imkansızdı. Hâlâ biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Karanlık kuyunun içine hapsolan cevapsız sorularımın gerçek cevaplarını bulabilmem için tek ihtiyacım yalnızca zamandı.

"Hadi gidelim." İlker aramızdaki mesafeyi aniden kapatarak cebinden odanın anahtarını çıkarıp bir elini de tutmam için bana doğru uzattı. Yüz ifadesinde yine o haylaz, çocuksu gülümsemeyi yakaladığımda onu neyin bu kadar keyiflendirdiğini merak ettim.

"Ne?"

"Hadi hayallerini gerçekleştirmeye gidelim. Gel, benimle."

Bir karşılık vermeme bile izin vermeden masanın köşesine bıraktığı marul ve salatalıkları hızla ellerinin arasına alıp, diğer boşta kalan eliyle benim elimi tutarak oturduğum masadan inmemi sağladı. Hızlı hareketlerle kilitlediği kapıyı açmak için birkaç saniyeliğine elimi bıraksa da kapıyı açtığı gibi avucunu tekrar benim avucuma kenetledi.

"İlker, neler oluyor? Nereye gidiyoruz?"

"Uçurtma uçurmaya."

Duyduklarımla çıktığımız koridorda aniden adım atmayı bıraktığımda o da benimle birlikte durarak tekrar bana doğru döndü. Gözlerindeki ciddiyetin bir yanılsama olacağını düşündüm ama İlker hareket etmem için elimden tutup beni sürüklemeye yeltendiğinde bunun hiç de yanılsama olmadığını fark ettim.

"Saçmalama. Bugün işteki ikinci günüm ve ben aksatmak istemiyorum."

Buraya onun sayesinde girmiş olabilirdim ama gerçekten kazanacağım paranın hakkını vermek istiyordum ve şu anda İlker'in yapmaya teşebbüs ettiği şey hiç de bunun doğru olmadığını gösteriyordu.

"Babam burada değil, yurt dışında ve babam olmadığı için buranın patronu da dolayısıyla ben oluyorum. Patronun olarak sana izin veriyorum. Bunda anlaşılmayan bir taraf var mı?

"Ama..." Cümlemi devam ettirip toparlamama bile izin vermeden beni mutfağa doğru sürüklemeye devam etti.

"Bence de yok."

"İlker bu yaptığımız gerçekten saçmalık. Ya ne uçurtma uçurması?"

"Hadi! Mızmızlanma."

İlker sayesinde dakikalardır o eşya odasında kilitli kaldığımız için yeniden mutfağa girmemizle tuhaf bakışlar üzerimize doğrultulmuştu. Fabio alttan bir şekilde kıkırdarken yanındaki aşçı Carlos kolundan dürterek işinin başına dönmesini emretmişti.

"Alvaro taze ne çıktı fırından?"

İlker mızmızlanmalarımı yok sayarak elindeki marul ve salatalıkları hızla Alvaro'nun önüne bıraktığında ben de sersemlemiş bir halde onu ve yapacaklarını izlemeye devam ediyordum.

"Lazanya ve *Focaccio**, Signor Altan."

"Harika! Arkadaki mahzende bir piknik sepeti olacak. Onu al ve içini şöyle karışık bir şeylerle donat. Araya da mahzenin kaliteli Alman kırmızı şaraplarından birini tıkıştır."

"Ya sen ne yapıyorsun?"

İlker, oldukça sakin bir tavırla Alvaro'ya talimatlarını verirken sırf ne yapacağını anlayabilmem adına Türkçe konuşmuştu. Oysa her şeyi İtalyanca anlatacak kadar mükemmel bir İtalyancaya sahipti.

"Hazır hava da güzel iken ben bugün Melek'i kaçırıyorum. Siz de babama hiçbir şey söylemiyorsunuz. Tamam mı?"

Aslında söyledikleriyle hem beni cevaplamış hem de talimatlarını vermeye devam etmişti. Mutfakta derin bir uğultu sesi yükselirken imalı bakışların üzerimize toplanmasıyla iyice gerildiğimi fark etmiştim. *Şimdi neyin nesiydi bu? Neden yapıyordu böyle bir çılgınlık?*

"İlker!" Mutfaktaki kalabalığa aldırmadan dayanamayıp ona karşı bağırdığımda göz ucuyla bana bakmış ve istifini bozmadan bu kez bana talimatlarını vermişti.

"Sen artık gidip bir üstünü değiştirir misin lütfen? Hadi. Kaçısın yok bu saatten sonra. Boşuna mızmızlanma."

"Sana inanamıyorum."

Sözünden geri dönmeyeceğini alnına düşen kıvırcık buklelerin arasındaki oldukça keskin bakışlarıyla belli ederken bir kaçış yolumun olmadığını anladım. Bu yüzden karşı gelmek yerine saçımdaki lastiği çözerek merdivenlere doğru ilerledim. İlker'in mutfaktaki konuşma seslerini duyabiliyor ve hâlâ Alvaro'ya piknik sepetine bir şeyler eklemesini dile getiriyordu.

Bunu yaptığımıza inanamazken kendimi hiç beklemediğim bir şekilde soyunma odasının içinde aynanın karşısında bulmuştum. Üzerimdeki önlükten kurtulup sabah işe gelirken giydiğim kazak şeklindeki siyah elbisemi tekrar üzerime geçirdim. Siyah çorabımın üzerimden kaymaması için iyice belime kadar çektikten sonra ayaklarıma uzun deri çizmelerimi giydim. Lastikten kurtardığım saçlarımı ellerimle hafifçe dağıtarak soyunma odasının içindeki boy aynasının karşısına geçtim. Boğazıma kırmızı şalımı ve başıma da yine aynı renkte kırmızı şapkamı yandan taktıktan sonra yanımda getirmiş olduğum çantamın içinden nemlendirici rujumu çıkarıp dudaklarımdaki kuruluğa sürdüm. Parfümümden de birkaç kez sıktıktan sonra tamamıyla hazır olduğumu fark ettim. Kapının arkasındaki askıya bıraktığım uzun, siyah paltomu da giydikten sonra çantamı omzuma atıp kapıdan çıkmak için harekete geçtim. Günümün geri kalan saatlerini İlker'le geçireceğime hâlâ kabullenemezken, bunun beni rahatsız etmemesine çok şaşırıyordum.

"Bunu yaptığımıza gerçekten inanamıyorum." Söylenmelerimle kapıdan çıkıp da koridorda tam karşımda onu elindeki piknik sepetiyle gördüğümde yapacağımız bu kaçışın artık ciddi olduğunu fark ettim. Hiçbir şey demeden, tepki bile vermeden sadece gözlerini kırpıştırarak saniyeler boyunca beni izlediğinde neden bana böyle bir şeyi incelermiş gibi baktığını merak ettim.

"Ne? Ne bakıyorsun öyle?"

"Bu haksızlık," diye fısıldadığında elindeki sepeti düşürmemeye çalışarak yanıma sokuldu ve başımdaki kırmızı şapkayı biraz daha yana doğru yatırdı.

"Ne haksızlık?"

"Bu kadar göz kamaştırıcı olman. Hele de kırmızılar içinde..."

Dudaklarımın kenarları içimi gıcırdatacak sözleriyle kıvrılırken sırf gülümsememek için kendimi zor tutuyordum ama İlker beni utandırmanın verdiği şaşkınlığı fark etmiş olacaktı ki yeniden elimi tutarak beni bu durumdan kurtardı.

"Piknik sepetimiz de hazır olduğuna göre hadi gidelim."

Ellerimi bir an olsun bırakmadan restorandan çıkarken Yaşar amcaya rastladık ve İlker mutfakta söylediklerini bu kez ona da dile getirip beni kaçırdığını belirtmişti. Tabii bunu söylediği gibi omzuna da elimden sert bir darbe yemişti. Zaten tüm çalışanlar aramızdakileri yanlış yorumluyordu şimdi Yaşar amcanın da aynı şekilde düşünmesini istemiyordum. *Her ne kadar tam tersi olsa da...*

Restorandan çıkıp otoparka doğru ilerlediğimiz sırada elimi İlker'in elinden kurtarmayı başarmıştım. Sabahtan sessize aldığım cep telefonumu paltomun cebinden çıkararak yeniden sesini açtım. Herhangi bir durumda Eda arayıp da bana ulaşamadığında burnundan soluyordu ve günümün geri kalanını İlker'le nerede geçireceğimi bilemediğim için onu sonrasında merak içinde bırakmak istemiyordum. Aradığında bana hemen ulaşmalıydı.

Otoparka girdiğimizde İlker'in mükemmel üstü spor arabası Audi R8'i benim sarı, minnoş civcivimin yanına park edilmiş bir şekilde gördüm. Bunu bilerek yaptığından adım kadar emindim. Gözlerimi kısarak İlker'e yalandan kin dolu bakışlarımı gönderirken beni hiç umursamadan otomatik düğmeyle arabasının kapısını açmış ve piknik sepetini arka koltuğa bırakmıştı. Direksiyon koltuğuna yerleştiğinde ise ben de daha fazla vakit kaybetmeden yanındaki koltuğa oturmak için kapıyı açıp, arabanın içine bindim. Deri koltuğa yerleşip kemerimi de bağladıktan sonra İlker'in motoru çalıştırmasıyla gözümün önüne baktım ve hâlâ dikiz aynasında asılı olan fularımla karşı karşıya geldim.

"Aaaa," diyerek uzanıp fularıma dokunacağım sırada aniden elimden tutarak beni engelledi.

"Dokunma," dediğinde ne yapacağımı bilemediğim için elimi usulca geri çektim.

"Almayacaktım. Aksine attığını düşünmüştüm."

Bu arabaya kimin binip kimin binmediğini bilmediğim için ve Açelya sürekli aklıma geldiği için bunu defalarca zihnimden geçirmiştim. Herhangi bir sorun teşkil ettiğinde İlker bu fuları öylece atıp yok edebilirdi.

"Deli misin sen, ne atması? Sırf kokun gitmesin diye yıkamıyorum bile."

Dudaklarından çıkanlarla bir elim boynumdaki kırmızı şalı gevşetmeye çalışırken arabanın daha kaloriferlerinin çalışmadan ısındığını düşündüm. Birbirine bastırdığım dudaklarımla gülümsememi engellerken bakışlarımı İlker'in gözlerimle kesişen gözlerinden kaçırarak dışarı bakmaya odaklandım. *Neden demirden kalbimin bu kadar hızlı atmasına engel olamıyordum?*

***

İlker, nereye gittiğimizi bana asla söylemezken ben de sessizliğimi koruyarak arabanın camına başımı yaslayıp sabah alamadığım uykumu gözlerimi dinlendirerek almak istedim. Nişantaşı'nın lüks sokaklarından çıkıp da otobana girdiğimizde İlker'in beni yeniden Anadolu Yakası'na götüreceğini tahmin ettim. Beraber yarış pistine gittiğimizde Anadolu Yakası'nı daha çok sevdiğini dile getirdiğini hatırladım.

Kadıköy, Caddebostan Sahili yazan tabelaya dönüş yaptığımızda yarım saattir yolda olduğumuzu paltomun cebinden çıkardığım cep telefonumun saat bildirisinden gördüm. Ekrana düşen bildirimleri kontrol etmeyi aklımdan geçirirken, İlker arabayı sağa çekip bir kırtasiyenin önünde durdu.

"Hemen geliyorum," diyerek arabadan inip hızla kırtasiyeye doğru ilerlediğinde orada ne yapacağını, ne alacağını merak ettim ve onun gelişini beklerken telefonumun ekranına düşen bildirimleri kontrolden geçirmek istedim.

Eda, eve kaçta geleceğimi, bensiz çok sıkıldığını belirten bir mesaj atmış, altına da dudaklarını sarkıtan bir emoji bırakmıştı. Ona biraz gecikebileceğimi belirttikten sonra bu kez de sınıfın oluşturduğu WhatsApp grubunda yazılanları gözden geçirdim. Çoğu zaman grupta sessiz kalıyor, sadece dersle alakalı önemli bir şeyler olduğunda yazıyordum. Gamze, son ders notlarının kimde tam bir şekilde olduğunu sorduğunda ona yarın hepsini verebileceğimi yazdım. Son günlerde neler yaptığını bilmiyordum ama her derse geç kaldığında mutlaka birilerinden notları almakla uğraşıyordu ve artık sınıftakiler de bu durumdan şikayetçi olduğu için onu ben kurtarmak istemiştim. İlker'i kırtasiyenin kapısında görmemle birlikte WhatsApp'den çıkarak ekranı kapatıp telefonumu kilitledim.

Uçurtma uçurmaya gideceğimizi söylediğinde bu kadar ciddi olduğunu düşünmemiştim. Hiçbir malzeme almadan yola çıkınca da sadece piknik yapacağımızı düşünmüştüm ama İlker gerçekten beni bir kez daha şaşırtmayı başarmıştı. Elindeki kocaman Beşiktaşlı uçurtmayla arabaya bindiğinde aniden kahkaha atmaya başlayarak onun uçurtmayı arka koltuğa bırakışını izledim.

"Gerçekten mi yani? Bana Beşiktaşlı uçurtma mı aldın?"

"Birincisi adamın elinde başka hazır yapılmış uçurtma yoktu. İkincisi sakın Beşiktaş'a laf atayım deme." İşaret parmağıyla burnuma hafifçe vurduğunda kıkırdayarak geri çekildim.

"Allah Allah! O nedenmiş?"

"Eee, sonuna kadar siyah beyaz kızım. Ne oldu? Beğenemedin mi?"

"Yorum yapmayacağım."

Erkekler ve futbol ilişkileri hakkında yorum yapmak pek bana düşmezdi ama İlker gerçekten çok farklı biriydi. Annesinin İtalyan olduğunu düşündükçe tüm bu yaptıkları beni çok şaşırtıyordu. Ondan çok daha farklı şeyler yapmasını beklerken o başka sürprizlerle karşıma çıkıyordu.

Sessizliğimi koruyarak daha fazla yorum yapmayacağımı belirttiğimde arabayı tekrar çalıştırmış ve bu kez gerçekten beni götüreceği yere kısa bir sürede ulaşmıştık.

Ekim ayının soğukluğundan olsa gerek Caddebostan Sahili çok durgun ve sakindi. Etrafta sadece birkaç çift geziniyor ya da çocuklarıyla gelen aileler güzel havanın tadını çıkarıyordu. Avrupa Yakası bugün biraz serin iken Anadolu Yakası'nda güneş parlıyor ve havanın soğukluğuna rağmen içimi ısıtıyordu.

Üzerimdeki paltoya sıkıca sarılarak İlker'in peşinden kumsalda ilerlerken denizden biraz uzakta durup elindeki kilimi yavaşça yere bıraktı. O kilimi bu kadar kısa sürede nereden bulduğunu çok merak ediyordum. Uçurtmayı tutmam için benim kollarımın arasına bırakırken o da kilimi düzgün bir şekilde yere sermiş ve ardından piknik sepetindeki yiyecekleri boşaltmaya başlamıştı. Yanında getirdiği plastik tabak ve bardakları ikimiz için düzgün bir şekilde hazırlarken ben de bacaklarımı toplayarak yanına oturdum ve uçurtmayı kilimin boşta kalan diğer tarafına bıraktım.

Sepetin içinden çıkardığı lazanyadan plastik tabağa biraz koyduktan sonra aynı zamanda getirdiği şarabın başlığını açıp plastik bardakların içine boşalttı. Bana uzattığı plastik çatalı alıp lazanyamdan bir lokma ağzıma attığımda dudaklarımdan çıkan inleme sesine engel olamadım. Dün hiçbir

şey yememiştim restoranda. Haliyle Alvaro'yla birlikte hazırladığımız bu lazanya da yediğim ilk lezzet oluyordu.

"Enfes! Çok güzel olmuş bu."

"Alvaro'nun eli çok lezzetlidir. Bir de bunun tadına bak," diyerek elindeki ekmek parçasını bana uzattığında lazanya tabağımı bir kenara bırakıp uzattığı ekmeği büyük bir lokma alacak şekilde ısırdım. Daha çok bizim biberli ekmeğimizi anımsatıyordu ama üzerindeki kuru domates ve kekiğin tadı çok farklı bir hava katmıştı.

İstifimi hiç bozmadan karnımı doyururken İlker de hem bana eşlik ediyor hem de uçurtmanın kuyruğunu tamamlamakla uğraşıyordu. Telefonundan öylesine açtığı müzikleri dinlerken aniden bulunduğumuz yeri dolduran şarkının sözlerine o da eşlik ediyor ve gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmıyordu.

"Gel bana, sor bana sevgi bu mu diye?

Girsene kalbime düşmüşken elime."

Daha öncesinde Ajda Pekkan ve Göksel'den işittiğim şarkı sözleri onun dudaklarından gözlerime bakarak süzülürken bakışlarımı karşımızda savrulan denize çevirmekten kendimi alamadım. Tüm bunları yaptığı yetmiyormuş gibi bir de benim için şarkı söylüyordu. Yanağımdan aniden makas aldığında gözlerim iyice açılarak ona baktım.

"Gerçekten sürprizlerle dolusun," dediğimde ne dediğime anlam verememiş ama yine de beni bozacak bir şey söylememişti. Bense onun hakkındaki düşüncelerimi yine kendime saklamak istememiştim.

"Hem İtalyan olduğunu söylüyorsun hem de Türkçe pop dinliyorsun."

"Eee, ne var bunda yani? Kulağıma hitap eden her şarkıyı dinlerim ama Türk popunu ayrı bir severim. Yemişim İtalyan şarkılarını. Ayrıca yarı İtalyan olduğumu gözden çıkarıyorsun. Kanım Türk akıyor yani."

Babasının Muhsin Altan olduğu gerçeğini yine gözden kaçırmıştım ama İlker bana hatırlatmaktan bir saniye olsun çekinmemişti. Tam ağzımı açıp yine ona söylenecektim ki paltomun cebinden kulaklarımıza ilişen telefonumun sesiyle açmaya kalkıştığım çenemi kapatarak telefonumu çıkardım. Ekrandaki ismi gördüğümde bir an olsun telefonu açmakta tereddüt etmiştim ama diğer bir taraftan ise İlker'in nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum. O yüzden de *cevapla* tuşuna basıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Cenk, merhaba," dediğimde göz ucuyla İlker'e bakmıştım. Gözlerini devirerek kaşlarını çatmış ve elindeki uçurtmanın kuyruğuyla uğraşmak

yerine kenara bırakıp yemek tabağını eline almıştı. Lazanyaya çatalıyla işkence ederken gülmemek için kendimi telefondaki sese odaklamaya çalıştım.

"Güzellik, selam. N'aber?"

"İyiyim, sen?"

"Sesini duyunca daha iyi oldum diyebilirim." *Ah, her şeye bir cıvıklık katan Cenk yine iş başında.* "Müsait misin?" diye devam ettiğinde dürüst olup gerçeği söyledim çünkü daha fazla beni meşgul etmesini istemiyordum.

"Aslında pek sayılmaz."

"Öyleyse kısa kesiyorum. Eğer senin için de uygunsa salı günü provalara başlayalım, diyorum."

"Bir dakika, kabul edildim mi yani?" Ben heyecanla mırıldanırken İlker de merakla beni izlemeyi sürdürüyordu. *Ah, bir de tabağındaki nimetlere işkence etmeyi.*

"Seni kaçıracağımı düşünmüyordun, değil mi?" *Ve Eda yine haklı çıkmıştı...*

"Harika. Peki, özel olarak hazırlanmamı istediğin bir şarkı var mı?"

"Closer nasıl? Bence yabancı bir şarkıyla ilk denemeyi yapabiliriz."

"Olur, anlaştık."

"Öyleyse salı günü görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp kilimin üstüne bırakırken İlker'in sert bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyordum. Başımı yerden kaldırıp da göz göze geldiğimizde yüzümdeki gülümseme onun sert bakışlarından dolayı çekilmişti.

"Ne? Ne bakıyorsun öyle gözlerini belerterek?"

Aynı bakışları müzik odasında da görmüştüm ama o zaman oraya Açelya'yı sormaya geldiğini söylemişti ve o zaman ben de aynen bana baktığı gibi bakmıştım ona.

"Cenk'le aranda bir şey mi var?" Pat diye konuya girmesi beni şaşırtırken omuzlarımı dikleştirip kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Elbette hayır. Sadece solist seçmelerine katıldım, o da biraz önce seçildiğimi söyledi."

"Siktir." Dudaklarından çıkan küfrün kime ait olduğunu bilmediğim için kaşlarımı havaya kaldırarak ona dik dik bakmaya başladım.

"Pardon?"

"Melek, onun ne mal bir insan olduğunu biliyorum. Berkay'la aynı evde yaşıyorlar. Yediği her naneden haberim var yani."

Anlaşılan İlker, benim Cenk'i tanımadığımı düşünüyordu ve bu konuda yanıldığını da ona dile getirmekten çekinmeyecektim.

"Merak etme, ben de ne mal olduğunu biliyorum. Kendimi koruyabilirim."

"Yine de dikkat et, olur mu?" diye sorduğunda kenara bıraktığı uçurtmayı tekrar kollarının arasına alarak kuyruğunu düzeltmeye devam etti.

"Aramızda bir şey yok. Eğer sorun ettiğin buysa olmayacak da. Ahmet'in kuzeni olduğu için Cenk'i yakından tanıyorum. Eda defalarca aramızı yapmak istemişti ama ben her seferinde reddettim. Yani düşündüğün gibi bir şey yok."

"Sen öyle diyorsan, öyledir." Bakışlarını kaçırmış ve belli etmese de alttan alttan gülmüştü. Neden İlker'in içini rahatlatmak istediğimi, neden ona açıklama yaptığımı ben de kendi içimde çözemiyordum ama sırf o gülümsüyor diye kendimi de gülümserken bulmuştum. Defalarca çatırdayan kalbimin kabuklarının birbirine bağlandığını hissetmiştim sanki.

İlker gözlerini benimkilere değdirmeden aniden kilimin üstündeki telefonumu ellerinin arasına aldığında ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım.

"Hey! Ne yapıyorsun?"

"Şifreni gir." Telefonu bana doğru uzatmış ama hemen elime vermemişti. Amacının ne olduğunu çözemiyordum.

"O niyeymiş?"

"Çünkü o gereksiz Cenk'te bile numaran varken ben de olmaması büyük haksızlık."

Yine beni şaşırtıyordu. Aslında kolayca telefon numara ulaşabileceğini biliyordum ama yine benim rızamı almak istiyordu. Bu yüzden de bu kez onu reddetmeyecektim. Telefonumun ekranına şifremi girdikten sonra numarasını yazıp kendi telefonunu çaldırmıştı. Benim numaramı da kendi cep telefonuna kaydettikten sonra telefonumu hemen bana geri vermedi. Birkaç dakika boyunca ne yaptığını bilmeden ama hiç de itiraz etmeden onu izledim.

"Sadece telefon numaramı almadın, değil mi?" Sorduğum soruya karşılık kıkırdadığında kaybolan gözleriyle bana bakıp başını sağa sola salladı.

"Instagram'dan takip isteğimi onaylamış ve geri istek atmış olabilirim. Çok geciktirdik bunu."

"İnanmıyorum sana."

"İnan, inan," diyerek telefonumu tekrar bana uzattığında hiçbir şey yapmayıp, ekranı kilitleyerek paltomun cebine iliştirdim.

Uçurtmanın kuyruğunu tamamladıktan sonra İlker oturduğu kilimden hızla ayaklanarak elini uzattı ve benim de yerden kalkmamı sağladı.

"Kuyruğu da tamamdır. Hadi gel, uçuralım şunu."

Peşine takılarak onu takip ettiğimde İlker uçurtmanın başlığını havaya kaldırarak tutmamı istemişti. Uçurtmanın ipini tutup kumsalda yavaş bir şekilde koştuktan sonra uçurtmanın başlığını bırakmamı söylemesiyle bırakmıştım. Siyah-beyaz renkteki Beşiktaşlı uçurtma yavaş yavaş gökyüzüne doğru yükselirken çocuklar gibi el çırpmış ve İlker'in yanına doğru koşmuştum.

"Önüme geç," dediğinde lafını ikiletmeden hızla önüne geçmiş, sırtımı onun sıcak göğsüne yaslamıştım.

"Olta gibi tutacaksın. Yükselmesi için parmaklarının arasıyla ipi çekip çekip bırakacaksın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

İlker, ellerimi tutmayı bir an olsun bırakmadan uçurtmanın ipini parmaklarımın arasına yerleştirirken nefesini kulağımın tam üstünde hissediyordum. Uçurtma yükselerek gökyüzündeki yerini aldıkça yüzüme yerleşen çocuksu, heyecanlı gülümsemeye engel olamıyordum.

"İlker, bu gittikçe daha yükseliyor!" diye şakıdığımda uçurtmanın yükselişiyle ben de kendimi gökyüzünde hissediyordum.

Hafif esen rüzgârda saçlarım usulca dalgalanırken İlker, sağ tarafımdaki saçları alıp sol tarafıma attı. Boynumdaki o nokta rüzgârın serinliğiyle kucaklaştığında bedenimin ürpermesine engel olamadım.

"Ah şu kokun... Beni deli ediyor."

Boynuma ansızın değen dudaklarıyla tüm bedenim kasıldığında ellerim de titredi. Uçurtmanın yönünü belirleyen ipi tutmakta artık zorluk çekiyordum. Tenim karıncalanıyordu ama bunun esen rüzgârdan kaynaklanmadığının gayet bilincindeydim. İlker'e bu kadar yakın olmam beni rahatsız etmeliydi ama hayır. Defalarca varlığına tahammül edemediğim adam, şimdi tenime değdirdiği sıcacık nefesiyle beni huzurlu hissettiriyordu.

Arkamı dönüp bana tüm bu güzel anları yaşattığı için ona teşekkür etmek istediğim sırada çizmemin küçük topukları kumsalın kum tanelerine takıldı. Neredeyse arkaya doğru yere kapaklanacağım sırada İlker sırtımdan

yakalayarak beni kendi bedenine bastırdı. Titreyen ellerim aniden uçurtmanın ipini bıraktığında nefes nefese aralanan dudaklarımla ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

"U-uçurtma... Elimden kaydı. Özür dilerim. O kadar para verdin." Kesik kesik konuşmayı sürdürürken sıcacık elleri buz tutmuş yanaklarımı sardı.

"Bir şey olmaz be güzelim. Senin için çok daha güzelini yaparım."

"Yapar mısın gerçekten?" Elleri artık sadece yanaklarımı okşamıyordu. Tüm yüzüme ama en çok da dudaklarıma ateşini bırakıyordu.

"Melek... Senin için her şeyi yaparım. Hâlâ anlamadın mı bunu?"

Bu yaşadığım an o kadar garipti ki... Defalarca Murat'la kurduğum çocuksu hayalimi İlker resmen parmağını şaklatarak gerçekleştirmişti. Kaşlarım bu gerçek karşısında huzursuzca çatılırken İlker'in baş parmağı çatılan kaşlarımı okşadı. Dokunuşu o kadar naif ve yumuşacıktı ki alnımdaki sertliği bir anda yumuşatmıştı.

Baş parmağı yavaşça alnımdan uzaklaşıp aşağıya doğru kayarken alt dudağımın kıvrımlarını gezerek aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Burnu burnuma değdiğinde nefesini, erkeksi kokusunu ilk kez bu kadar yakından hissetmek ayaklarımın yerden kaymasına sebep olacaktı.

"Sana çekiliyorum. Dönüp dolaşıp yine kendimi sende buluyorum." Dudaklarıma fısıldayışıyla tekleyen kalbimi duymazdan gelip dudaklarımı ıslatarak başımı dik tutmaya, ela gözlerine bakmaya çalıştım.

"Farkındayım." Kıvırcık bukleleri rüzgârda savrulup alnını bir ressamın elinden çıkmış tablo gibi süslerken, dağılarak savrulan saçlarımı elinin tersiyle geriye doğru atıp yüzümü ortaya çıkardı.

"Sen de aynısını hissediyor musun?"

"Bilmiyorum," diyerek gerçeği itiraf ettiğimde başını usulca sallayıp dudaklarını benimkilere doğru yaklaştırmayı sürdürdü.

"Melek Güçlü, beni engellemek zorundasın. Yoksa..."

"Yoksa ne?" diye ona meydan okuduğumda aslında ne yapmak istediğini biliyordum.

İlker Altan beni öpmek istiyordu ve işin tuhaf kısmı ben de onun dudaklarındaki tadı merak ediyordum. Dokunuşları içimdeki yangını soğutmuyor aksine körüklüyordu. Ellerim deri ceketine tutunup bedenimi onunkine daha da çok bastırırken varlığının bu kadar huzur verici olması beni afallatıyordu. Her zaman varlığından rahatsız olduğum genç adam şimdi bir nefes kadar yakındı bana ve kendimi çekip ondan kurtulamıyordum.

Dudaklarımı onunkilerini karşılamak için araladığım sırada aramızdaki dokunuşları bozan telefonumun sesiyle elim paltomun cebine gitti.

"Açma. Bu anı bozma. Lütfen," diye yalvardığında karşı koyamadım. Usulca başımı aşağı yukarı sallayıp beni öpmesini bekledim fakat telefonum öyle ısrarlı çalıyordu ki beni ancak tek bir kişinin böyle aradığını hatırladım.

"Özür dilerim ama bakmam gerek," diyerek geri çekildiğimde İlker de nefesini bırakıp hızla benden uzaklaşarak geriye doğru adım attı. Kıvırcık saçlarını dağıtıp ensesini kaşırken, dudaklarını dişliyor ve beni izliyordu.

Telefonumu çıkarıp ekrandaki ismi gördüğümde nefesimi dizginleyebilmem için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Tahmin ettiğim kişi aradığı için kendimi hızla toparlayıp cevapla tuşuna basarak telefonu kulağıma götürdüm.

"Eda? Ne oldu?"

"Melek, neredesin? İşte misin?" Hızlı hızlı aksi bir şekilde soluduğunda onu neyin bu kadar rahatsız ettiğini merak ettim.

"Hayır, dışardayım."

"Ne demek dışarıdayım ya?"

"Eda, bir sakin olur musun? Ne oluyor? Hayrola?" Eda'nın endişeli sesi beni de korkuturken İlker tekrar yanıma yaklaşıp koluma dokundu ama ona da hiçbir şey bilmediğime dair bakışlarımı gönderdim.

"Hemen eve gelmen lazım," dediğinde Eda hâlâ hiçbir şey anlamıyordum. Sesinin bu kadar telaşlı çıkması hiç de normal değildi.

"Bir şey mi oldu? Bir sorun mu var?"

"Gelince görürsün."

"Eda?"

"Melek, çabuk eve gel."

Bir tepki bile vermeme fırsat tanımadan telefon suratıma kapatıldığında neler olduğunu anlayamıyordum ama Eda'nın sesi hiç de hoş değildi. *Ahmet'le kavga mı etmişlerdi yoksa?* Bir şeyler hiç yolunda gitmiyordu ve benim ne yazık ki eve gitmem gerekiyordu.

"Bir sorun mu var?" İlker'in varlığını yeniden hatırladığımda omuz silkerek neler olduğunu anlamaya çalıştım.

"Bilmiyorum ama Eda'nın sesi çok telaşlı çıkıyordu. Hemen eve gitmem gerekiyor ama arabam lokantada kaldı."

Yarın okulun da olduğunu hatırlayınca yaptığım hatanın daha çok farkına vardım. Buraya İlker'le gelmiştim ama arabam olmadan hiçbir yere de

gidemezdim. Metrobüsler beni çok yoruyordu ve tahammül edemiyordum. Muhtemelen eve gitmeden önce restorana uğrayıp arabamı almam gerekecekti.

"Ben bırakırım seni." Tam itiraz etmek için ağzımı açacaktım ki, "Araban da sabah kapının önünde olur. Anahtarları vermen yeterli," diyerek İlker telaşımın neden olduğunu hemen fark etmişti.

"Pekâlâ, teşekkür ederim."

"Hadi öyleyse seni eve bırakalım."

Başımı sallayarak İlker'i onaylarken gözlerimi uçurtmanın süzüldüğünü gökyüzüne çevirdim. Çok kısa sürmüştü ama yine de tarifi olmayan duygular hissettirmişti. Bunun için gerçekten İlker'e borçluydum.

Ona yardım ederek birlikte kilimi toplayıp yemekten kalanları da piknik sepetine yerleştirdikten sonra arabayı park ettiği alana doğru sessizce yürümüştük. Biraz önce yaşadıklarımızın konusu açılmamıştı bile. İlker beni öpmek istemişti, ben de karşılık vermek istemiştim ama tekrar ve tekrar bunun üzerine konuşmamıştık. Aksine İlker beni oldukça kendi halime bırakarak eve kadar sessizliğini korumuştu.

Taksim'in arka sokaklarında bulunan Eda'yla birlikte oturduğumuz binaya yaklaştığımızda, İlker'in arabasını kenara park etmesiyle çantamdan civcivimin anahtarlarını çıkarıp onun avucunun içine bıraktım.

"Teşekkür ederim, her şey için," diye mırıldandığında hiçbir şey demeyip sadece omuz silkti.

"Sonra görüşürüz," dediğinde kemerini çözmeden bana yaklaşmış ve yanağıma tadını bırakacak küçük bir öpücük kondurmuştu. Gözlerim tenime değen kokusuyla bir kez daha kapanırken arabadan inmek istemediğimi fark ettim. Aslında tuhaf bir şekilde İlker'in yanından da ayrılmak istemiyordum.

"Aslında..." Nasıl söyleyeceğimi, nasıl dile getireceğimi bilmiyordum ama bir şekilde yukarı gelmesini istiyordum.

"Yukarı gelmek ister misin?" Tek kaşını kaldırarak anlamayan bakışlarıyla beni süzdüğünde durumu hemen toparlamak istercesine, "Sana bir kahve borcum olduğunu düşünüyorum. Geçen sefer telafi edememiştim," diyerek hızla devam ettim.

Geçen sefer beni kurtardığı için sabahın erken saatlerinde çemkirmek ve çığlık atmak dışında hiçbir şeye maruz kalmamıştı İlker ama bu kez onu misafirim etmek istiyorum.

"Eda..."

"Biraz daha bekleyebilir," diyerek sözünü kestiğimde önce gözlerini kaçırdı ama ardından kemerini çözerek sırıtmaya başladı.

"Eda kızacak belki ama bu fırsatın üstüne atlamazsam ben de kendime kızacağım."

Arabadan benden önce inip kapımı açmasıyla yüzümdeki aptal gülümsemeye engel olamıyordum. Arabasını kilitledikten sonra birlikte binaya girip merdivenlerden yavaşça çıkarken İlker'e gerçekten güzel bir Osmanlı kahvesi yapmak istiyordum. Eda'yla özel olarak hep sipariş eder ya da her yerde arar dururduk. Bazı anlar ayık kalabilmemiz için birebir ilaç gibi gelirdi.

"Sana Eda'yla benim için özel olan Osmanlı kahvesinden yapmak istiyorum. O kadar lezzetli ki yedi çeşidi kapsıyor. İçinde yemen, menengiç, salep ve daha bir sürü karışım var."

Anahtarlarımla evin kapısını açıp içeri girerken bir taraftan da İlker'e hazırlayacağım kahveden bahsediyordum. İkimiz de ayakkabılarımızı çıkardığımız sırada İlker hiçbir şeye itiraz etmiyordu. Aksine tuhaf bir şekilde mutlu görünüyordu.

"Her şeye kabulüm," dediğinde üzerindeki deri ceketini çıkararak bana uzattı ve ben de vestiyerdeki askıya astım.

"Çok çabuk aldanıyorsun İlker Altan," diyerek gör kırpıp onunla dalga geçtiğimde kıkırdamış ama yanıma sokulmaktan da kendini alamamıştı.

"Sadece sana karşı böyleyim," dediğinde sözleriyle yanaklarıma yayılan sıcaklığı görmezden gelmiş ve omzumdaki çantayı çıkararak oturma odasına doğru yürümeye devam etmiştim.

İlker de arkamdan geldiğinden dolayı birbirimize bakarak gülüşüyor ve normal iki arkadaş gibi şakalaşıyorduk. Ta ki...

"Kız Melek! Kim bu lülük?"

Elimde sıkı sıkıya tuttuğum çantam pat diye yere düştüğünde, oturma odasında, bizim her zaman Eda'yla oturduğumuz koltukta oturan kadının varlığıyla çığlığımı bastıramadım. *Eda'nın ani oluşan endişesini şimdi çok daha iyi anlıyordum.*

"Anne!"

-Focaccio etli ekmeğine benzeyen bir tür zeytinli, kuru domatesli, biberli bir ekmek çeşidir.

18.Bölüm | Part II

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Adamlar - Sarılırım Birine

18.BÖLÜM | Part II

İlkokul zamanlarındayken okul servisi beni sokağa bıraktığında hemen evin yolunu tutmadığımı hatırlıyordum. Anneme haber vermeden gizlice çocuk parkına gider ve bir süre orada vakit geçirirdim. Beslenme çantamın içinde kalanları oturduğum bankta tek başıma yerken gözlerim hep parkta annesiyle oynayan çocukların üzerinde olurdu. Onları izler, imrenir ve bazen de nefret ederdim çünkü onların annesi vardı. Benim de bir annem vardı ama biz hiçbir zaman parkta çocuğuyla oynayan, onu salıncakta sallayan ve sonrasında koşarak annesinin kucağına atlayıp gülücükler saçan anne kız ilişkisine bürünememiştik. Aramızda hep büyük bir mesafe vardı.

Sadece ilkokulda da değil hiçbir zaman birbirimize karşı samimiyetle yaklaşamamıştık. Mesela ben ilk kez regl olduğumda bile o korkumu koşarak gelip anneme anlatamamıştım. Teyzemi tercih etmiş, onun beni yatıştırmasına izin vermiştim. Ya da ilkokuldaki ilk aşkım Hasan'dan, lisede tutulduğum Murat'tan, arkadaşlarımla olan kavgalarımdan, öğretmenlerimle olan sorunlarımdan bile anneme bahsetmemiştim. Şimdi düşününce paylaştığımız hiç özel bir anımızın bile olmadığını fark ettim. Üzücü ama gerçekti.

Zaman geçtikçe ve ben büyümeyi sürdürdükçe annemle aramdaki ilişki hiçbir zaman değişikliğe uğramamıştı. Yaşlarımız ilerlemiş, fikirlerimiz değişmiş ama birbirimize olan tutumumuz asla değişmemişti. Annemle zıt kutuplardık ama hiçbir şekilde birbirimize çekilmiyorduk. Mıknatıslar bizi hep ters yönlere itiyordu. O ak ise ben mutlaka kara oluyordum. O bir şeyi yapmamam için diretirken ben ısrarla baş kaldırıp yapmak istiyordum. Hiç unutmuyordum, on iki yaşındayken sırf dışarı çıkmak istemiyorum diye beni zorla yatağımdan çıkarıp altın gününe götürmüştü. Geçen zaman boyunca yüzümdeki somurtkan ifadeyi düzeltmemi istemiş ve ben inadımdan asla bir adım geri atmamıştım.

Annem despot bir kadındı. Yaptığım ya da yapmak istediğim her şeye bir kulp bulur, beni vazgeçirmek için elinden geleni ardına koymazdı. *Oyunculuk hayallerimden de bu yüzden vazgeçmemiş miydim zaten?* Bu kısır döngü hayatımda hep büyük bir sorun olmuştu. Hep seçimlerle mücadele etmiştim. Ailem yurt dışına çıktığında bile yakamdaki ellerini mutlaka hissetmiştim.

Yıllar geçiyordu belki ama annemle aramızdaki ilişki asla düzelmiyordu. Aynı düzen, aynı inatçılık devam edip sürüyordu. Değişen ise sadece yaşlarımız oluyordu. Annem hep beni kontrol altında tutmak istiyordu. Özgüvenimi kırıyordu. Bense hep asi kızı oynayıp kafama estiği gibi yaşamayı seçiyordum. Hayatım boyunca sürekli sınırlandırılmıştım ama üniversiteye geçtikten sonra kendimi geri çekmek yerine artık bir şeyler de benim istediğim gibi olsun diye diretmiştim. Sonuç ise tam karşımda duruyor ve sağ elinde benim en sevdiğim tavşanlı kışlık terliğimle bana selam veriyordu.

"Demek sen bizden habersiz üniversiteni değiştirirsin? Demek sen bizden habersiz İstanbul'a yerleşirsin?"

Sesindeki aksiliği, katılığı telefonun deliklerinden bile gayet net bir şekilde hissederken annemin şu an tam karşımda olması büyük bir tehlikeydi. Elindeki tavşanlı terliğimle bana doğru usulca ilerlerken o terliğin bir yerime değdiğinde canımı yakmayacağını biliyordum ama ister istemez kendimi koruma iç güdüsünde bulunuyordum. Bu yüzden de geri adımlar atarak İlker'in arkasına geçmiş ve onun bedenini saran kazağını çekiştirerek kendimi korumaya çalışmıştım. Tenindeki kokusu burnumu istila ederken şu an için İlker'in erkeksi kokusunu aklıma getirmemek için büyük bir çaba gösterdim. Malum annem elinde terliğiyle ona bile saldırabilirdi bu durum karşısında. *Tabii bu zaman içerisinde bir taraftan da koca çenemi açmayı unutmadım.*

"Bana bak, Diktatör Feride! İndir o elindeki silahı. Valla İstanbul'a değil, ülke dışına çıkarım o zaman ruhun bile duymaz. İzimi de bulamazsın he!"

Annem elindeki terliği bana doğru savurmaya yeltendiğinde İlker'in sırtına başımı gömerek iyice saklanmaya, kendimi korumaya çalıştım. O terlik başka yerime gelse canımı acıtmayabilirdi ama kafam bana bir süre daha lazımdı.

"Mesela benimle İtalya'ya gelir."

Hani kalabalık bir ortamda bulunursunuz da kimseden ansızın ses çıkmazken birisi ortamın sessizliğini manasız bir cümleyle bölüp tüm

dikkatleri üzerine toplar ya işte İlker'in şu anda yaptığı da tam olarak buydu. Oldukça neşeli çıkan ses tonuna karşılık gözlerim iyice açılarak başımı gömdüğüm sırtından kaldırıp geniş omzuna doğru sertçe vurmaya çalıştım. *Ortam zaten gergin iken ne yapmaya çalışıyordu böyle?*

"Ya sen ne yangına körükle gidiyorsun?" diyerek cırladığımda omuz üstünden bana kurnaz bir bakış atıp göz kırptı. *Bulunduğum aciz durumdan resmen zevk alıyordu pislik.*

"Ne var canım? İtalya çok güzel bir ülke bir kere. Roma'ya gider Aşk Çeşmesi'ne para atarız."

Roma - Aşk Çeşmesi

Kısılan gözlerinin arasından tüm haylazlığını çekinmeden üstüme boşaltırken ondan bunun acısını bir şekilde çıkartacaktım. *O Aşk Çeçmesi'ne büyük bir zevkle gömeceğim seni İlker!* İşittiklerimle omzuna bir tane daha geçirmek istediğimde annem benden önce duruma el atıp elindeki terliği bu kez de İlker'e doğru savurmaya yeltendi.

"Bak, bir de Aşk Çeşmesi diyorlar! Kim bu lülük dedim? Yetmedi bir de sevgili mi yaptın?"

Daha ben ağzımı doğru düzgün açıp açıklama yapamazken İlker annemin savurduğu terliği umursamadan elini uzatıp tokalaşmak için bir adım attı.

"Teyzeciğim, ben İlker."

İlker'in sevecenliğinden mi yoksa beyefendiliğinden mi olsa gerek annem birkaç dakika boyunca sessizliğini koruyup uzun uzun onu baştan aşağıya süzdükten sonra terliği usulca elinden indirip İlker'in uzattığı eli tutmak için yeltendi. Fakat bu aksiyona daha fazla dayanamayacağımı anladığımda aralarındaki tokalaşmayı engellemek uğruna saklandığım yerden hızla çıkarak ikisinin tam ortasına, annemle karşı karşıya geldim.

"Ay, hayır! Sevgilim falan değil."

"Henüz."

"İlker!"

Elimin tersiyle İlker'in karnına doğru oldukça sert sayılabilecek bir darbe geçirdiğimde sızlanarak geri çekildi ama dönüp de ona kontrol amaçlı baktığımda yaramaz çocuklar gibi dudaklarını sarkıtıp omuz silkerek adeta benimle dalga geçmeye devam etti.

Bakışlarımı tekrar anneme çevirdiğimde başındaki yazmayı düzeltip elindeki tavşanlı terliğimi hışımla yere attı. Kaşlarını iyice çatarak bana baktığında hem benden hem de arkamda kalan İlker'den bir açıklama beklediği çok bariz ortadaydı. Kaçacak hiçbir deliğimin olmadığını

anladığımda omuzlarımı düşürüp derin bir nefes çekerek ortamı yumuşatmaya ve geciktirdiğim açıklamayı yapmaya başladım.

"İlker, üniversiteden bir arkadaşım. Ayrıca çalıştığım restoranın sahibinin de oğlu."

"Ne?"

Annemden önce Eda'nın cırlayan sesiyle tepki vermesi unuttuğum bir detayı yeniden aklıma kazındı. *Doğru ya... Eda'nın da henüz İlker'in babasının restoranında çalıştığımdan haberi yoktu, en azından şu dakikaya kadar.*

"Eda da mı bilmiyor? Kız seni şimdi parçalayacağım he!"

Annem öfkeli çıkan sesiyle yere attığı terliğe tekrar uzanmaya yeltendiğinde her şeye salonun tam ortasında büyük bir şaşkınlıkla şahit olan Eda artık dayanamadığından olsa gerek annemin kollarından tutarak onu kenara çekip hepimizin tam ortasına geçti.

"Ay, yeter!" diye bağırdığında ben de dahil hepimiz biraz da olsa gerildik. Eda ilk kez bu kadar tepki gösteriyordu. Aslında kızmadığını biliyordum. Sadece her şey üst üste geldiği için olan biteni anlamaya çalışıyordu.

"Teyze tamam, bir sakin ol. Bak, Melek de geldi. Sen bir otur bakayım şu koltuğa."

Annemin koluna giren Eda onu televizyonun karşısındaki koltuğa oturturken gözlerini de iyice kısarak bana bakıyordu. İlker'e ya da anneme değil de daha çok bana kızdığını görebiliyordum ama her şey spontane bir şekilde gerçekleşmişti. Ayrıca en büyük suçlu da oydu. Annemin geldiğini bana telefonda söyleyebilirdi.

"İlker sen de şuraya geç otur," diyerek İlker'e de tekli koltuğu gösterdiğinde işaret parmağını havada bana doğru savurarak, "Sen de benimle geliyorsun. Hemen," diye devam ederek hızlı adımlarla oturma odasından çıktı. Her ne kadar annemle İlker'i baş başa bırakmak istemesem de Eda'ya yapmam gereken bir açıklama vardı. Bu yüzden de mecbur peşinden gidecektim.

Eda'yı takip edip onunla birlikte mutfağa girdiğimde dolapları karıştırıyor ve sanki zihnimi okumuş gibi cezveyle kahveyi arıyordu ama en son mutfağı ben temizlediğim için hiçbirinin yerini haliyle bilmiyordu. Kolundan tutup onu kenara çektiğimde kollarını birbirine kenetleyerek mutfaktaki sandalyelerin birine oturup beni anlam veremeyen bakışlarıyla izlemeye başladı. Büyük gözlerini iyice açmış ve kaşlarını ise hiç sevmediğim bir şekilde çatmıştı.

"Allah aşkına Melek! İlker'in ne işi var burada?"

Annemin yanında gerçekleştiremediği söylenmeleri sonunda Eda'nın ağzından dökülürken ben de bir taraftan hem cezveye su ve kahveyi koyup ayarlamaya çalışıyor hem de Eda'ya olanları kısaca özet geçiyordum.

"Ben çağırdım." *İşte bu kadar kısa ve özdü.*

"İyi bok yedin! Tam zamanında."

"Hiç bana bilenme Eda! Sen demiyorsun ki evde ayaklı bomba var diye."

Elimdeki kahveyle suya bulanmış yemek kaşığını ona doğru savurduğumda sonunda yaptığı hatayı fark etmiş olacaktı ki oturduğu yerden kalkıp yanıma yaklaştı. Ben de o sırada cezvenin içine birkaç tane küp şeker attım. Osmanlı kahve karışımının içinde şeker de olsa yine de acı bir tadı vardı ve o acının alınması için de şeker şarttı. Ayrıca ortamı bir şekilde yumuşatmam gerekiyordu.

"Ne bileyim ben İlker'le birlikte olduğunu? Hem niye söylemedin bana onun babasının restoranında çalışmaya başladığını?"

"Fırsatım olmadı ki! Dün gece erkenden uyudum. Ayrıca ben de bilmiyordum. Dün ilk iş günümde öğrendim." Yaptığım açıklamaya karşılık Eda başını beni onaylarcasına sallayıp kolumu sıvazladıktan sonra yumuşamış ifadesiyle yapmış olduğum kahvede gözlerini gezdirdi.

"Neyse, umarım bu kahve teyzemin hararetini alır."

"Umarım."

Sonunda kahveyi yapmayı bitirdiğimde Eda'nın çıkardığı fincanlara taşmamasına özen göstererek doldurduktan sonra kahvenin yanındaki suyu da eksik etmedim. Eda boğazını temizleyip dikkatimi onun üzerine çektiğinde gülmemek için adeta kendini zor tuttuğunu fark ettim.

"İçine tuz da mı atsaydık Melek? Hazır gelmişken istesin seni İlker, teyzem de *verdim kızı gitti* desin."

"Eda seni mahvederim. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum ama sen biraz daha içeri gitmezsen teyzem de seni mahvedecek."

"Haklısın."

Gerginliğimin arasından sızan kıkırtılarımı serbest bırakırken elime aldığım kahve tepsisiyle mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru ilerlemeye başladım. İçeri girdiğimde İlker'in tekli koltukta değil de annemin hemen yanında oturduğunu ve asla inanamayacağım bir şekilde birbirlerine gülücükler saçtıklarını gördüm.

"Sen ne okuyorsun İlker oğlum?" *Oğlum? İlker? İlker oğlum bir de? Allah'ım sen beni annemin düşüncelerinden koru.*

"Çevre Mühendisliği Feride Teyzeciğim."

Kahveleri sessiz bir şekilde uzatırken annem yüzüme bile bakmıyor sadece İlker'i süzmeye devam ediyordu. İlker kahvesine uzanırken dudaklarını aşağıya doğru bilmiş bir ifadeyle sarkıtmış ve bana resmen *bak ne kadar iyi anlaşıyoruz* mesajı vermişti. *Her şeyi geçtim siz hangi ara tanıştınız yahu?*

"Çöpçü mü olacan yani?"

"Aslında pek sayılmaz. Puanım bu bölüme yettiği için bu mesleği seçtim. Pek istekli değildim ama mezun olduktan sonra çevreyle ilgili her şeyle ilgilenip denetleyeceğiz. Çevredeki atık sular olsun, topraktaki kirlilikler olsun her şey bizim gözetimimiz altından geçecek."

"Eh, o kadar da kötü bir meslek değilmiş."

"Yani ama ben üniversite bittikten sonra babamın işlerini devralmayı düşünüyorum. Restoranda çalışmayı daha çok seviyorum."

İlker kahvesini yudumlarken gözlerini benim üzerimden bir an olsun ayırmadı. Verilmek istenen mesaj sadece annemle iyi anlaştığı değildi. Yanaklarıma hücum eden ateşe engel olamadığım için bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım ve ayakta dikilmek yerine Eda'nın yanına, tekli koltuğun kenarına yerleştim.

"Restoranınız olduğuna göre bayağı zenginsiniz herhalde?" *Neyin peşindesin acaba ey Feride Sultan? Çocuğun zenginliğinden sana ne acaba?*

"Yani sayılır."

"Gerçi arabandan belli."

Annemin İlker'le bu denli sakin ve normal bir şekilde sohbet etmesi beni korkuturken aynı zamanda bizi pencereden izlediğini de ağzından kaçırmıştı. *Diktatör Feride'den gerçekten korkulurdu.* Daha biz eve adım atmadan İlker'i çoktan gözden geçirmişti bile ve bu yüzdendi merakı.

Eda, boğazını temizleyerek başını bana doğru yaklaştırırken yüzündeki sinsi ifadeyi görmemek için kör olmam gerekirdi.

"Teyzem İlker'e çok farklı bakıyor Melek. O bakışlar hiç hayra alamet değil. Her an yuvadan uçabilirsin." Kulağıma doğru alayla mırıldanmasıyla omzuna canını pek de acıtmayacak bir çimdik atmaktan kendimi alamadım.

"Farkındayım," diyerek ben de aynı kısık sesle ona karşılık verdikten sonra artık bu sohbetin ortasına damlamam ve annemle İlker'in

yakınlaşmasını engellemem gerektiğini anladım.

"Ha yetmedi bir de pencereden mi bizi izledin anne?" Katı çıkan ses tonuma engel olamazken annem İlker'in yüzüne sergilediği sakinliği bana elbette göstermedi. Kaşları saniyesinde çatılırken koyu kahverengi gözlerini öfkeyle bana doğrulttu.

"Sen sus," dediğinde nefesimi öyle sesli bir şekilde dışarı bıraktım ki benim de öfkem en az anneminki kadar tazeydi.

"Neyse, kahve için çok teşekkür ederim ama ben kalkayım artık."

İlker, elindeki kahve fincanını altlığına bırakıp yanında getirdiğim suyu da hızla tek bir dikişte yudumladıktan sonra oturduğu yerden hızla ayağa kalktı. Annem de onunla birlikte ayaklandı.

"Oğlum, biraz daha otursaydın," dediğinde boğazıma sert bir şey kaçmış gibi öksürmeye başladım. İlker'in nasıl bir etkisi vardı bilmiyorum ama bana doğru düzgün kızım demeyen kadın tanımadığı bir genç adama oğlum diye hitap ediyordu.

"Bence sizin anne kız konuşmanız gereken mevzular vardır. Rahatsız etmeyeyim daha fazla. Tanıştığıma çok memnun oldum Feride Teyzeciğim."

İlker, annemin elini öpüp alnına koyduğunda kendimi öyle tuhaf hissettim ki sanki bu anın yıllarca yaşanmasını bekliyor gibiydim. *Sadece baş erkek karakterim İlker değildi, o kadar.* Annem gözlerindeki beğeniyle İlker'e gülümserken onunla göz göze gelmiş ama hiçbir şey diyememiştim. Sadece yaşadığımız durumun tuhaflığını tartıyordum. İlker, omuzlarını dikleştirip odadan çıkmak için harekete geçtiğinde annem bir kez daha yaptı yine yapacağını.

"Lülük?" diye arkasından seslendiğinde gözlerimi devirip yanına iliştim.

"Anne çocuğa ne lülük deyip duruyorsun?" İsyanımı bile duymazdan gelip omuz silkti. Ardından da İlker'in ona dönmesiyle her ne söyleyecekse konuşmayı sürdürdü.

"Sonra senin de hesabını alacağım. Haberin olsun."

"Anne!"

"Ne anne ne? Takmışsın çocuğu koluna, getirmişsin buraya. Elbette fişini çekeceğim."

"İstediğin zaman Feride Teyzeciğim. Emrine amadeyim." İlker, annemi memnun edecek sözler mırıldanırken annemin gözleri daha da ışıldadı. *Sen ne yapıyorsun böyle İlker Altan? Bilerek beni zor durumda bırakmaktan zevk mi alıyorsun acaba?*

"Ayy! Ben çok sevdim bu çocuğu." *Söylemene hiç gerek yok anneciğim. Bakışlarından zaten belli oluyor çok sevdiğin.*

Annemin övgü dolu sözleri de kulaklarımızı doldurduğunda artık gerçekten buna son vermem gerektiğini anladım. "Ben seni geçireyim," diyerek İlker'in arkasından yürümeye başlamış, annem ve Eda'nın da oturma odasında kalmaları için keskin bir bakış atmıştım.

Koridordan geçip de vestiyerin önüne geldiğimizde askılıktan deri ceketini alarak İlker'e doğru yüzümdeki mahcuplukla uzattım. Annemin gelişiyle hiç beklediğim sürprizler kapımı ansızın çalmış ve ben yine kendimi ona telafi edememiştim.

"Bu yaşananlar için çok üzgünüm. Annemin geleceğinden hiç haberim yoktu. Ani oldu her şey. Yine kendimi telafi edemedim."

"Bence hiç sorun değil. Feride Teyze çok tatlı bir kadın," diye karşılık verirken kaşlarımı havaya kaldırarak yüzündeki ciddiyeti tartmaya çalıştım ama ifadesi gram değişikliğe uğramadı. Gayet ciddi görünüyordu.

"Yaa! Sen onun tatlılığını bir de bana sor," dediğimde kıkırdayarak gözlerimin içine baktı.

Deri ceketini üzerine geçirip boğazını temizlediğinde ikimiz de sessiz kaldık. Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama kelimeleri nasıl toparlayacağımı kestiremiyordum. Aklım sürekli tek bir ana gidiyor, orada çakılı kalıyordu.

Eğer Eda birkaç dakika sonra arasaydı ya da hiç aramasaydı gerçekten izin verir miydim ona? Keşfeder miydim dudaklarından çıkan nefesin ne kadar tatlı olduğunu? Ya da izin verir miydim duygularımı ele geçirmesine?

"İlker, biliyorum... Bir şeyler söylemem gerek. Bugün olanlar, yaşadıklarımız, senin benim için yaptıkların... Ben..."

"Melek..."

Adım dudaklarından bir fısıltı gibi dökülürken, baş parmağı dudaklarıma dokunduğunda bir anlığına söyleyeceğim her şeyi unuttum. Küçücük bir dokunuş tüm yüzümü alevin içinde bırakmıştı sanki. Aksi gibi annemin içerde olduğu gerçeğiyle sarsılarak başımı sürekli koridorun diğer tarafına çevirmek zorunda kaldığımda o da yaptığı hatayı fark ederek geri çekildi ve konuşmaya devam etti.

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Acelem yok. En azından duvarlarını yıkmaya başladığın için gerçekten mutluyum. Eğer günün sonunda bana geleceksen sabırla seni beklerim. Aramızda olacaklar..."

"İlker, bizim aramızda hiçbir şey olmayacak," diyerek bu kez ben onun sözünü aniden kestim.

Kıvırcık bukleleri alnına doğru düşerken yüzüne yerleştirdiği alaylı gülümsemeyle söylediklerimi pek de umursamadan eğilip ayakkabılarını giydi. Tekrar ayağa kalktığında ise aramızdaki mesafeyi yok sayıp belimden tutarak beni kendine doğru çekti. Ritmi değişen kalbimin gürültülü sesini duyamazken nefesini yanağıma doğru bırakıp aynı noktaya küçük bir buse kondurdu.

"Sonra görüşürüz, Melek Güçlü."

Hareket etmeme bile izin vermeden kapıyı aralayıp kendi çıkıp gitti ve beni afallamış bir vaziyette dikildiğim yerde hızlanan kalp atışlarımla bir başıma bıraktı. Kendime gelmeye çalışarak kapıyı ardından kapatıp da bedenimdeki titremeden kurtulmak için sarsılırken arkamdan duyduğum sesle ansızın olduğum yerde sıçradım.

"Bir de çocuğun içine düşseydin kızım." Gözlerimi iyice kısarak anneme öfkeli bakışlarımı atarken bizi elbette gözetlediğini düşünmem gerekirdi.

"Sen bir düş önüme bakayım."

"Annesine ettiği laflara bak hele."

Söylenmelerine devam etse de annem önümden yürümeye başladı, bense onu takip edip oturma odasına geçtim. Yaramazlık yapmış çocuklar gibi sineye çekilip sessizce koltukta oturmaya başladığında biraz önceki cazgırlığından eser yoktu. Hep böyle olurdu. Önce parlar, sonra da kimseye bir şey belli etmeden sönüverirdi.

"Senin ne işin var burada anne? İnsan gelmeden önce bir haber verir, değil mi?"

"Sen çok haber verdin kızım bir boklar yerken."

Konunun benim İstanbul'a yerleşmemden ve annemin ani gelişinin bundan kaynaklandığını elbette tahmin etmiştim. Son zamanlarda birbirimizi aramıyor, konuşmuyor olabilirdik ama en azından bir haber vermeliydi ki karşısında hiç de ummayacağı bir manzarayla karşılaşmak zorunda kalmazdı. *Kim bilir, İlker hakkında neler düşünüyordu şimdi?*

"Alt tarafı üniversitemi değiştirdim. Kaf Dağı'na çıkmadım."

"Bir arayıp sormadın Melek. Bir rızamızı bile almadın."

Tabii ya! Önemli olan hep annemin rızasıydı, izniydi ve ben bunu yok saydığım için dünyanın en berbat evladıydım. Fakat artık içime atmaktan çok yorulmuştum. Madem buradaydı, madem tam karşımdaydı o zaman ben de her şeyi bir çırpıda söyleyecektim.

"Şu ana kadar aldım da ne oldu? Hep kendimi kısıtladım ben. Hep, hep, hep! Sen bir kez olsun sordun mu bana *ne istiyorsun kızım* diye? Sadece oturduğun yerden emirler yağdırıp senin istediğin olsun istiyorsun. Öyle olmuyor işte Feride Hanım. Anlıyor musun? Yaş sadece sayılarla büyümüyor, burayla da büyüyor."

İşaret parmağımla şakağıma doğru vururken vermek istediğim mesaj gayet ortadaydı. Annem her zaman hayatımı yönetemezdi. Beni artık rahat bırakmalıydı. Yaptıklarıma, bundan sonra yapacaklarıma saygı duymalıydı. Eğer böyle kendi bildiğini okuyup aramızdaki anne kız ilişkisini zedelemeye devam ederse yapacağı tek şey beni kendinden daha da soğutmak olurdu.

"Teyze, kızıyorsunuz anlıyorum ama Melek haklı. Hep sınırlandırdınız kızı. Almanya'ya gitmene rağmen hâlâ evlendirmeyi düşünüp kızı yanına almayı planlıyorsun. Eh, ne yapsın? Tabii sormaz size hiçbir şey artık. Biraz rahat bırakın ya da rahat bırak. Enişteni biliyorum çünkü o pek bir şey demiyor. Keşke biraz sen de öyle davransan."

İkimizin de sessizliğini fark eden Eda araya girerek arkamı kollarken ona teşekkür eden bakışlarımı göndermekten çekinmedim. Her zaman olduğu gibi yine beni savunmuş ve parçaladığım aile ilişkimi toparlamaya çalışmıştı. Annem yüzüne yerleştirdiği üzüntüyle gözlerini benden de Eda'dan da bir süre kaçırmayı tercih etti. Burnunu çektiğinde ise durumun yine nereye bağlandığını görmem gerekmiyordu. Ağlayacak ve yine onun istediği gibi yaşamamı diretecekti ama bu kez öyle olmasına izin vermeyecektim.

"Sanki ben evladımın arkasında değilmişim gibi konuşuyorsunuz," dediğinde kollarımı birbirine kenetleyerek dik bakışlarımı onun üzerine doğrulttum.

"Arkasında mısın peki?" Yüreğimdeki kırgınlıkla konuştuğumda başını eğdiği yerden kaldırdı. Yazmasının ucuyla gözlerindeki ıslaklığı temizledikten sonra bir kez daha burnunu çekip bana baktı. *Hayır, bu kez beni ele geçirmesine, duygu sömürüsüyle beni kandırmasına izin vermeyecektim.*

"Melek, kızım sana bir şey olsa, başına bir şey gelse ben bir tane daha Melek doğurabilir miyim zannediyorsun? Merak ettim, geldim işte. Canlı kanlı görmek istedim iyi olduğunu. Hem öyle çok da kalmayacağım. Bir haftalığına geldim. Cumartesi geri uçacağım. Yük olmayacağım size."

"Aşk olsun teyze. Sen hep gel ama haber ver de gel. Neye uğradığıma şaşırdım ben sen *adres at, geliyorum* dediğinde."

Benden önce Eda araya girip annemle konuştuğunda öfkem biraz olsun yumuşamış gibiydi ve annemin dudaklarından dökülenler ilk kez beni vazgeçirmek için değildi. Aksine iyi olup olmadığımı merak edip düşmüştü yollara. Aslında bunca zaman boyunca birbirimizden ayrı kaldığımızı, hiç konuşmadığımızı düşününce onu çok özlediğimi fark etmiştim. Bir tüy kadar hafifleyen yüreğimle yanına yaklaşıp oturduğu koltuğun önüne diz çöktüm.

"Anne?" diye fısıldadığımda kızarmış gözleriyle saçlarımı okşadı.

"He kara kuzum, zeytin gözlüm..."

"Ben seni çok özlemişim ya."

"Ben de seni kuzum," dediğinde dayanamayıp kollarımı boynuna doladım ve uzun uzun hasret kaldığım anne kokusunu içime çektim.

Bir süre boyunca orada, koltuğun üstünde birbirimize sıkıca kenetlenirken Eda akşam yemeği hazırlamak üzere yanımızdan ayrılıp bizi baş başa bıraktı. Annem de bu fırsatı değerlendirerek beni karşısına alıp hem öğütlerde bulundu hem de İstanbul'daki yaşantımdan bahsetmemi istedi. Murat ve İlker'le yaşadıklarımı atlayarak ona buraya alıştığımı ve hayatımın geri kalanını da bu şehirde geçirmek istediğimi anlattım. Başlarda yine karşı çıkmak istedi ama artık benden ve yapacaklarımdan korktuğunu dile getirerek karşı çıkmayacağını söyledi.

Akşamın geri kalanında Eda'nın hazırlamış olduğu fırında patates ve tavuğu pirinç pilavıyla mideye iştahla indirdikten sonra demlenmiş çayımızla güzel bir vakit geçirdik. Annem getirdiği Alman çikolatalarından, Almanya'daki iş yaşantılarından, kardeşlerimin ve babamın isteklerinden bahsedip durdu. Başlarda İstanbul'a habersiz yerleştiğim için çok kızdığını söyledi ama taksiyle gelirken şehrin güzelliğine hayran kaldığını dile getirdi. Ayrıca benden de onu Kapalı Çarşı'ya götürmem için bir söz aldı. Önümüzdeki bir hafta boyunca üniversite çıkışında Eda'yla birlikte onu gezdirecek ve şüphelerini ortadan kaldırmasını sağlayacaktık.

Kız kıza keyifle çaylarımızı yudumlayıp annemin bavulunu boşaltışını büyük bir merakla izlerken bana Almanya'dan aldığı kışlık şapkaları zevkle denedim. En azından neleri sevdiğimi bildiğinden ona göre hediyelerini seçip almıştı. Eda da gelen çikolataları erimesinler diye buzluğa yerleştirirken annem yorgunluktan erken uyumak istediğini söylemişti.

Rahat etmesi için yatağımdaki çarşafları değiştirirken annemin de pijamalarını giymesini sabırla bekliyordum.

"Kız Melek?" diye seslendiğinde işlerimi çoktan bitirmiş masamın üzerindeki son ders notlarını gözden geçirmekle meşguldüm.

"Ben çocuğa lülük falan dedim ama bu İlker çok şirindi. Kanım kaynadı. Sana da bir farklı bakıyor, gözümden kaçmadı değil." Konunun bir şekilde dönüp dolaşıp İlker'e uğrayacağını tahmin etmiştim ama bu şimdilik konuşmak istediğim bir mevzu değildi. O yüzden de ders notlarımı ellerimin arasına alarak oturma odasındaki yemek masasına gitmeyi düşünüyordum.

"Anne yat, uyu hadi. Yoldan geldin. Yorgunsundur sen."

"Kaçırma o çocuğu. Burnunun ucuyla da itme yine."

"Hadi anne, iyi geceler."

Kollarımın arasında zar zor tuttuğum notlarla odamın ışığını kapatıp kapıyı da yavaşça ardımdan çektikten sonra arkamdan söylendiğini işitebiliyordum ama duymazdan gelip oturma odasına ilerlemeye devam etmiştim.

Eda, elindeki fındıklı Alman çikolatasını büyük bir iştahla yiyip bir taraftan da koltuğun diğer tarafına sabitlediği kola bardağından bir yudum alırken oturma odasına elimdeki ders notlarıyla gelmeme şaşırmış gibi görünüyordu.

"Annem İlker'e potansiyel bir damat adayı olarak bakmaya başladı sanırım." İçimdeki düşünceleri sesli bir şekilde Eda'ya da dile getirirken kahkaha atıp oturduğu koltuktan kalkarak yanıma geldi.

"Eee, kızım eve o şekilde girersen tabii bakar kadın başka türlü." Sessizliğimi korurken eve giriş şeklimizden dolayı hâlâ çok utanıyordum. *Bir de annem bizi öyle görmüştü!*

"Bana bak, asıl siz tüm gün birlikte miydiniz? Aradığımda da onunla mıydın?" Eda'nın merakından ve sorularından kaçamayacağımı biliyordum ama işin garip kısmı yaşadığım bu duygu değişimlerini onunla paylaşmak istiyordum.

"Evet," diye itiraf ettiğimde gözlerindeki ışıltılarla masanın diğer ucunda kalan sandalyeyi çekip tam karşıma oturdu.

"Melek Hanım, neler oluyor öyle?" Merakı ses tonuna da yansırken ondan annemden kaçtığım gibi kaçamayacağımı biliyordum. Bu yüzden de bir süre sessizliğimi koruduktan sonra dudaklarımı araladım.

"Henüz bir şey olmuyor. Sadece artık duvarlarımı yıkmak istiyorum ama İlker doğru kişi mi bilmiyorum."

"Şans vermeden bilemezsin," dediğinde Eda kaşlarımı havaya kaldırarak merakla onu süzdüm

"Bana Cenk'i ayarlamaya çalışan Eda'ya ne oldu?"

"Canım ben onu aklını öbür adını anmak istemediğim şerefsizden uzak tutsun diye diretiyordum. Kalbine girecek her kişiye kabulüm. O şerefsiz dışında tabii."

Kimden bahsettiğini anlayabilmem için isim vermesine gerek yoktu. Fakat yaşadığım bu karmaşıklık yine de çok yanlış geliyordu.

"Her neyse, ben yatmaya gidiyorum. Sen de daha iyi çalışırsın böylelikle," diyerek oturduğu sandalyeden kalkıp yanağıma da küçük bir öpücük bıraktıktan sonra beni oturma odasında, masanın başında yalnız bıraktı Eda.

Eda'nın gidişiyle ders notlarıma odaklanmak ve yarın için hazırlık yapmak istiyordum ama bir türlü aklımı toparlayıp beni meşgul eden düşüncelerden sıyrılamıyordum. Elimdeki kalem sürekli masada bir ritim tutturarak dikkatimi dağıtıyordu. Elimdeki kalemi saçlarımın arasında tutturmayı planlarken kalemin sivri ucu boynuma değdi ve ben ürpersem de gözlerimi kapatmaktan kendimi alamadım.

Ansızın tüm ruhum da bedenim de bambaşka bir yerde canlandı. Saçlarımı rüzgârdan dolayı çekip diğer tarafa atışını, boynuma kondurduğu öpücüğünü, dudaklarını aralayışını, tenime değen nefesini aklıma getirdikçe onu zihnimden atmak daha da zor bir hale geliyordu. İlker'i düşünmek istemezken bile İlker'i düşünüyordum.

Dişlerimi dudaklarıma geçirirken masanın üzerinde titreyen telefonumla kalem elimden ansızın yere düşerek tok bir ses çıkardı. Korkuyla kalemi yerden alıp masaya bıraktığımda omuzlarımı düşürüp, zihnimden de İlker'in kıvırcık buklelerini uzaklaştırıp telefonumu elime aldım ve gelen mesajı kontrol etmek istedim. *Yok artık! Hissetmiş miydi yoksa? Aptal bir de kendini Signor Altan diye kaydetmişti.*

"Uyudun mu?" diye yazdığı mesaja hızlı bir şekilde titreyen ellerimin arasında, "Hayır," diye yazıp gönderdim. Daha birkaç saniye geçmemişti ki yazdığım cevabı mavi tik yapmış ve telefonumun elimde titremesiyle elim ayağıma dolanmıştı. Aramasını beklemediğim gibi hemen cevap verememiştim. Ne diyeceğimi bile bilmezken ve ayrıca hâlâ titreyen elimi

de dizginleyemezken yine de *cevapla* tuşuna basıp telefonu kulağıma götürmekten kendimi alamadım.

"Biliyorum, aramamam gerekirdi ama sana önemli bir şey sormak istiyorum." Telefonu açtığım gibi hızlı hızlı konuşmuş ve beni aptalca gülümsetmişti.

"Seni dinliyorum Sinyor Altan," diyerek ciddi bir şekilde mırıldandığımda kıkırdayışını telefonun diğer ucundan bile hissedebiliyordum.

"Bak sen... Neyse sormak istediğim şey şu ki..." Bir süre sessiz kalmış olsa da boğazını temizleyip tekrar konuşmaya başlamıştı.

"Üniversitede birbirimize karşı nasıl olacağız?"

"Nasıl yani? Ne demek şimdi bu?"

"Seni zor durumda bırakmak ve yüzüme bir darbe daha yemek istemiyorum demek."

Bana yaklaşmaya çalıştığı zamanlarda yüzüne attığım tokadı hâlâ unutmamıştı. Utançla dudaklarımı dişlerken ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum fakat üniversite ortamı çok tehlikeliydi. Özellikle Murat'ın gözleri önünde İlker'e yakın olamazdım. Her şeyi çok yanlış anlayabilir ve hatta inat uğruna İlker'e yaklaştığımı düşünebilirdi. Bu yüzden de en mantıklı kararı söyleyecektim.

"Birbirimizden uzak durmamız iyi olur. İnsanlar her şeyi yanlış yorumlayabilir."

"Benim işime gelir."

"İlker..."

"Tamam, tamam. Haklısın. Aslında gerçeği söylemek gerekirse ben de birbirimizden uzak durmamız gerektiğini düşünüyorum, yani üniversitede. Bizimkilerin seni fark etmelerini istemem." *İşte bu İlker Altan'dan pek de beklenmeyecek bir davranıştı.*

"Öyle mi? Neden?" diye merakla sorduğumda bir süre sessiz kaldı ama sonrasında tüm ciddiyetiyle beni yanıtladı.

"Belki de sadece bana özel kalmanı istiyorumdur. Seni kimseyle paylaşmak bile istemiyorumdur." Dişlerim bir kez daha dudaklarıma izini bırakırken diyecek hiçbir şey bulamadım. Aksine ısınan yüzümü serinletmek için oturduğum sandalyeden kalkıp Taksim'in arka sokaklarına bakan pencereye doğru yaklaştım.

"Annen çok kızmamıştır umarım," diye devam ettiğinde İlker onunla normal bir şekilde telefonda konuştuğuma hâlâ inanamıyordum.

"Hayır, o pek dayanamaz bana ama ikimizi öyle gördüğü için aklı karıştı sanırım."

"Bana damadı olarak mı bakıyor yoksa?" Alaylı tınısı kulaklarımı doldururken tuhaf bir şekilde ona yalan söylemek istemedim.

"Kısmen..."

"Feride Teyzeyi daha da çok sevmeye başladım şimdi."

"İlker," diyerek bir kez daha adı dudaklarımdan ama bu kez itiraz edercesine dökülürken kıkırdayışı benim de gülümsememe sebep oldu.

"Şu anda telefonu kapatmayı hiç istemiyorum," dediğinde derin bir nefes alıp onun yapmak istemediği şeyi ben yapmak için harekete geçtim.

"İyi geceler, Sinyor Altan."

"İyi geceler, güzellik."

Telefonu kapatıp birkaç dakika boyunca araladığım pencereden Taksim'deki tramvay seslerine yüzümdeki aptal gülümsemeyle kulak kabarttım. Telefonum elimde bir kez daha titrediğinde onun yazdığını gördüm. Ekran kilidini hızla açıp ne yazdığını açıp okudum.

"Son bir şey daha," diyerek yazdığında soru işareti bırakıp gelecek olan mesajı bekledim. Ekranda bir süre boyunca *yazıyor* diye göründü ama sonra hiçbir şey gelmeden o yazı kayboldu. Benimle dalga geçtiğini düşünerek telefonu kilitleyip tekrar ders notlarımın arasına doğru ilerleyecektim ki telefonum bir kez daha elimde titredi ve ben hızla gelen mesajı açmaktan kendimi alamadım.

''Bir yürek üşümüş.

Kapamış kapılarını.

Onarmak zordur. – Özdemir Asaf

Onarabilir miyim üşümüş yüreğini?"

19.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: The Chainsmokers - Closer

19.BÖLÜM

Annemin ansızın İstanbul'a gelmesiyle her şeyin sarpa saracağını, oturtmaya çalıştığım düzenimin sarsılacağını düşünmüştüm ama geçirdiğimiz koca bir günde işlerin pek de öyle gitmediğini fark ettim. Yanılmıştım ve biraz da özlem doluydum. Anneme karşı beslediğim hasret, kızgınlığımın önüne geçerek beni yatıştırmış ve bir tüy kadar hafifletmişti. Üstelik özlem dolu olan tek taraf ben değildim. Aradan geçen onca zamandan sonra annem pek belli etmiyordu ama o da beni çok özlediğinden gönlümü kırmamaya çalışıyor, İstanbul'daki yaşantıma istemeyerek de olsa göz yumuyordu. Alttan alttan yine laflarını üzerime tokuşturuyordu elbette ama tatlı dilini kullandığı için pek belli etmemeye çalışıyordu.

Annemin yanımdaki varlığı bana onunla güzel vakitler geçirebileceğimi düşündürmüştü. Üstelik böyle düşünen tek taraf ben değildim. Eda da benimle aynı fikirdeydi. Eh, dün akşam üstü üniversiteden eve döndükten sonra bizi sıcacık ev yemekleri ve odaların enfes temizlik losyon kokuları karşılayınca Eda annemin varlığına kolayca alışabileceğini dile getirmişti. Alışık değildik evin düzenliliğine ve sıcacık yemeklere. Annemin aniden geldiği yetmezmiş gibi yokluğumuzdaki ilk fırsatta evi dipten temizlemiş ve bizi de büyük bir şaşkınlığa maruz bırakmıştı. Eda'nın odasına pek dokunmamıştı ama benim odamdaki bazı eşyaların yerlerini kafasına göre değiştirdiği için çileden çıkarmayı bir şekilde başarmıştı. Fakat yine de ona kızacak gücü kendimde bulamamıştım. Zaten hafta sonu Almanya'ya dönecekti ve ben geçireceğimiz sayılı günleri harika bir şekilde değerlendirmek istiyordum. Hatta bunun için hemen işe koyulmuştum bile.

Yaklaşan vizelerden dolayı bugün öğleden sonra sadece iki dersim olduğu için annemi sabahın erken saatlerinde Anadolu Yakası'nda kahvaltıya götürmüş ve ardından da birlikte Kapalı Çarşı'ya gitmiştik. Almanya'daki akrabalarımıza ve kendine birkaç süs eşyası aldıktan sonra

biraz daha etrafı gezmiş sonrasında ise vakit kaybetmeden onu eve bırakarak üniversitenin yolunu tutmuştum.

Otoparkta daha fazla oyalanmak istemediğimden civcivimi boş bulduğum bir alana doğru ilerletirken park alanındaki yanımdaki Audi R8'in güzelliğine bakarak dudaklarımı ısırdım. *Kimin arabası olduğunu zaten biliyordum. Birkaç gün öncesinde bu arabanın içindeydim ve sözünü tuttuğunu hatırladım.*

Dün sabah caddenin tam karşısında civcivimi gördüğümden bu yana ona karşı bastırdığım duyguları yok saymaya çalışıyordum. Ne yaparsam yapayım ne kadar inkâr edersem edeyim İlker Altan'a çekildiğim bir gerçek vardı ve ben o gerçekten artık daha fazla kaçabileceğimi zannetmiyordum. Benim için gösterdiği çabası aklıma ilmek ilmek işlendikçe ördüğüm duvardaki tüm tuğlaları kendim yıkmak istiyordum. Çünkü İlker'in ela gözlerinde tutkuyu görmüştüm. Uçurtma uçururken ellerime dokunan ellerinde güveni hissetmiştim. Nefesi nefesime karışacakken huzuru tatmıştım. Ve artık tüm bu duygulardan kaçmak istemiyordum. Murat'a karşı yıllardır biriken duygularımı ne zaman bastırabilirdim bilmiyordum ama en azından artık kalbimin kilitli kapılarını başkaları için de olsa aralamak istiyordum. *İlker Altan ise doğru kişiymiş gibi hissettiriyordu.*

Arabanın arka koltuğunda bulunan ders notlarımı ve çantamı aldıktan sonra dikiz aynasından son bir kez yüzümdeki makyajı kontrol edip dışarıdaki soğuk havayı karşıladım. Üzerimdeki şortlu eteği düzeltip uzun ceketime sıkıca sarınarak yerdeki kaygan basamaklara dikkat edip fakülteye doğru yürümeye başladım. Mühendislik binasındaki inşaat çalışmaları dün başladığı için üniversitenin o kısmı tamamıyla inşaat malzemeleriyle doluydu. Etraf çimento, tuğla ve bolca çamur kokuyordu. Burnuma doluşan kokuyla yüzümü buruşturarak mühendislik fakültesinin yanından geçerken mimarlık fakültesine Gamze'nin girdiğini fark ettim. Dün dersleri asıp gelmediği ve hiçbir mesajıma da geri dönmediği için onu merak ediyordum.

"Gamze!"

Arkasından seslenmeme rağmen beni duymadığından olsa gerek adımlarımı hızlandırarak ben de peşinden fakülteye girdim.

"Gamze!"

Bir kez daha seslendiğimde sesim koridorda yankılandığı için sadece onun değil, çevredeki yabancı yüzlerin de dikkatini çekmiştim. Mühendislik fakültesindeki çoğu öğrenci bir süreliğine bizim binamızda ders alacakları için etraf da bayağı kalabalıktı.

"Selam," diyerek sonunda beni fark ederek döndüğünde dayanamayıp boynuna atladım ve sıkıca ona sarıldım.

Benden sakladığı bir şeyler olduğunu sezebiliyordum ama cesaret edip de ona soramıyordum. Aramızda tuhaf bir güven sorunu vardı. Daha doğrusu bu yalnızca Gamze için geçerliydi. Her ne olursa olsun ben ona güvenerek açık bir kitap gibi her şeyi önüne seriyordum. *Keşke aynı güveni o da benim için hissedebilseydi.*

"Neredeydin dün tüm gün? Ulaşmaya çalıştım sana ama çıkmadın telefonlarıma." Kollarımı boynundan çekerek merakımı sesli bir şekilde dile getirdiğimde omuzlarını düşürerek düz olan kızıl saçlarını elleriyle dağıttı. Oldukça yorgun ve halsiz görünüyordu.

"Rahatsızdım biraz. Aylık sorunla baş ediyordum. Karın ağrısından dolayı da gelmek istemedim. Regl döngüsünün sadece kadınlara özgü olması büyük bir haksızlık bence."

"Bu konuda sana kesinlikle katılıyorum," diye şakıdığımda omzunu omzuma vurarak benimle birlikte merdiven basamaklarına doğru yürümeye başladı.

"Peki sendeki bu neşe nedir? Etrafa ışık saçıyorsun resmen. Neler oluyor?" Ses tonum ona nasıl bir şekilde yansımıştı bilmiyordum ama tuhaf bir şekilde kendimi mutlu hissediyordum ve bu Gamze'nin gözünden de kaçmamıştı.

"Neler olmuyor ki? Annem geldi," diyerek pat diye gerçeği vurguladığımda duraksayarak iyice açılan gözleriyle merakla bana baktı.

"Ne? Ne zaman?"

"Yeni geldi. Dün gelmediğin için sana hiçbir şey anlatamadım. Dersten sonra benimle kafeteryada takıl da her şeyi döküleyim."

"Öyle olsun bakalım."

Gamze'yle birlikte sohbet edip, bugün işleyeceğimiz konuları tartışarak basamakları tırmanırken gireceğimiz sınıfın bulunduğu kata ulaştığımızda gördüğüm manzarayla bedenim aniden duraksadı. İnşaat mühendisliğinin öğrencilerinin de bizim fakültemizde ders alacaklarını biliyordum ama neden şimdi bizim sınıfın tam önünde durduklarını idrak edemiyordum. Birkaç saniyeliğine Murat'la göz göze geldiğimde bana bakan gözlerinde tebessümü yakaladım ve aniden başımı Gamze'ye doğru çevirerek dudaklarımı araladım.

"Bunların ne işi var burada?" diye fısıldayarak sorduğumda o da Enes'i görmenin verdiği etkiyle olsa gerek dumura uğrayarak sadece omuz silkip

sessizliğini korudu. Benim gibi o da bu durumdan hiç hoşnut değildi.

"Hocam? Niye burada bu gereksizler?"

Ortamdaki yoğun sessizliği Selen'in alaylı ses tonu dağıttığında arkamızdan gelen topuk sesleriyle başımı tekrar merdiven basamaklarına çevirdim. Selen'in kimi hedef alarak söylendiğini bilmemek imkansızdı. *Gözler direkt Murat Özkan'a çevrilmişti.*

"Biliyorsunuz ki mühendislik binası bir süreliğine tadilatta olacak ve bu süre zarfında bazı dersleriniz ortak olduğu için birlikte işleyeceksiniz."

Tarih öğretmenimiz Nermin Hanım'ın yaptığı açıklamayla yanımda dikilen Gamze gözlerini devirerek hızla kapısı açılan sınıfa doğru girdi. Bense diğerlerinin sınıfa girmesini bekleyerek biraz köşede bekleyip yaşadığım durumu tartmaya çalıştım. Tam her şeyi düzene sokmaya çalışırken bir bu eksikti. Tam Murat'tan vazgeçecekken bir şekilde yine karşımda onu görüyordum.

Çevredeki kalabalık yavaşça son bulduğunda ben de sınıfa girmek için adım atacaktım fakat aniden koluma tutunan sert bir elle hareket edemedim. Başımı yerden kaldırıp da onun gözleriyle buluştuğumda neden bu kadar yakınımda olduğunu, neden beni engellediğini anlayamadım.

"Nasılsın?" Bir an dudaklarından çıkan bu tek kelimenin benim için olduğunu bile düşünemeyecektim ama koridorda ikimizden başka da kimse kalmamıştı. Neden sınıfa girmediğini bile anlayamıyordum. Bana karşı her zaman o kadar imkansızdı ki şimdi karşımda benimle konuşmak istemesi mucize gibi geliyordu.

"İ-iyiyim." Kekelememle birlikte dudakları kıvrıldı, elini kolumdan çekerek aramızdaki mesafeyi kapatıp bana doğru bir adım daha attı. Siyah şapkamın altında kalan ve gözümün önüne düşen saç tutamını kulağımın arkasına doğru bırakırken dokunuşuyla ürpermekten kendimi alamadım. *Bir anda bu yakınlık da neyin nesiydi böyle?*

"Ders çıkışında seni bir yerlere götürebilir miyim? Beşiktaş'a gidebiliriz, eğer istersen." Bunu soran kişinin Murat Özkan olduğuna bile inanamayacaktım neredeyse.

"N-neden?" Bir kez daha kekelerken kendime engel olamıyordum. *Ne yapmaya çalışıyordu? Neden bana bunu yapıyordu? Beni istemediğini söylemişti, değil mi? Beni reddetmişti. Öyleyse neden birdenbire bu yakınlığı sergiliyordu? Ne değişmişti? Aklımı karıştırmaktan zevk mi alıyordu?*

"Birlikte vakit geçirebiliriz diye düşündüm." *Kur mu yapıyordu? Yoksa ben gerçekten aklımı mı kaybediyordum? Çok yakın bir zamanda Selen ona ait bir bebeği aldırmıştı. Benimle değil, asıl onunla ilgilenmeliydi ya da kız arkadaşı Cansu'yla ama ben seçenekler arasında olmamalıydım.*

"Ders çıkışında müzik odasında provam var. Gelemem." Bu bir bahane değildi. İşin garip tarafı gerçekten onunla bir yere gitmek istemiyordum.

"Peki, seni dinlemeye gelebilir miyim?" *İşte buna daha fazla tahammül edemeyecektim.* Ayrıca koridorda bu kadar süre yalnız kalmamız diğerleri tarafından dikkat çekebilirdi.

"Murat ne oluyor? Neden yapıyorsun bunu? Amacın ne senin?" Öfkemi, kırgınlığımı engelleyemezken titreyen ve kırılgan çıkan ses tonuma karşı koyamıyordum. Murat bir adım daha atıp yanıma yaklaşacakken elimi havaya kaldırarak onu durdurdum ve olduğu yerde kalmasını sağladım.

"Ben sadece..." *Sen sadece ne Murat Özkan? Pişman mısın? Öyle bile olsa ben neden buna inanamıyordum? Neden artık inanmak istemiyordum?*

"Artık derse girebilir miyim? Lütfen." *Bunun için vaktim yoktu. Aklımı karıştırmasına, beni bir kez daha yıpratmasına izin vermeyecektim.* Lafı geveleyeceğini anladığımdan da geri adım atarak ondan iyice uzaklaştım.

"Elbette," diyerek sadece gitmeme, sınıfa girmeme izin verdi. Ben de kalmam için bir şeyler yapmasını beklemiyordum zaten. *Ya da sadece kendimi kandırıyordum. Kim bilir?*

***

"Annen geldi ve seni İlker'le bastı yani. Öyle mi?"

"Aynen öyle. Elim ayağıma dolandı resmen. Neye uğradığıma şaşırdım. Bir de görsen kadın almış eline terliği ceylanın üstüne atlayacak kaplan gibi bizi pusuda bekliyor."

Pazar günü yaşadıklarımı atlamadan Gamze'ye anlattığımda başlarda İlker'in babasının restoranında çalışmaya başladığımı öğrenmesiyle çok şaşırmış ama annemin tüm olayın merkezine yerleşmesiyle büyük bir kahkaha patlatmıştı. Fakat uzun zamandan sonra ilk defa birine karşı dürüst bir şekilde yaklaştığım için ben de kendimi rahatlamış hissediyordum. İçimde biriktirdiklerimi kimseye söyleyememek bazen boğazımda büyük bir yumrunun oluşmasına ve canımı yakmasını sebep oluyordu. Gamze, İlker'e çekildiğimin en başından beri farkındaydı ve artık bunu gizlemediğim için memnun olduğunu dile getirmişti. Fakat zamanla Murat mevzusunu ne yapacağımı o da kestiremiyordu.

"Yine iyi kurtulmuşsunuz."

"Kesinlikle," diyerek onu onaylayıp, önümdeki sıcak çikolatamdan bir yudum alarak oturduğum kafeterya sandalyesine yaslanırken Gamze de yüzünden eksilmeyen merakıyla gözlerimin içine bakıyordu.

"Peki bundan sonra ne olacak? Yani şimdi İlker ve sen birlikte misiniz?"

Sorduğu soruyla sessizliğimi bir süreliğine korumayı sürdürdüm. İlker'le ne olduğumuzu, hangi konumda yer aldığımızı ben bile bilmiyordum ki bu soruyu cevaplayamıyordum.

"Ha..."

Dudaklarımı aralayıp da bir şeyler mırıldanacağım sırada bulunduğumuz kafeteryanın kapısı gürültülü bir şekilde açıldı ve bu benim dikkatimi dağıtmaya yetti. Pazar gününden sonra onu tekrar görmemiştim ve bugün arabamı onun arabasının yanına park ederken üniversitede olduğunu tahmin etmiştim ama bu şekilde karşıma çıkacağını düşünmemiştim.

Koluna Açelya'nın girmesiyle birlikte İlker kafeteryaya girdiğinde söyleyeceğim cümleleri bir anlığına unutmuştum sanki. Açelya turuncu saçlarını onun yüzüne doğru savurmuş ve kollarını yüzündeki büyük bir sevinçle onun boynuna dolamıştı. Nedensizce Açelya'nın üzerine atlamak ve o kıvırcık, turuncu saçlarını elime dolamak istiyordum. Hatta bunu yapmak istediğim için hem kendime şaşırıyor hem de oturduğum yerde bacaklarımı ritim tutturarak yere vuruyordum. Gözlerimin içinin yandığını fark etmemle onunla göz göze geldik. Daha doğrusu benim de burada, kafeteryada olduğumu sonunda fark edebilmişti ve aniden Açelya'yı üzerinden iterek ikaz dolu bakışlar göndermişti. Açelya sızlanıp mızmızlansa da kendini geri çekmiş ve bu kez de yanında dikilmeye başlamıştı. Tüm bunların tek bir açıklaması olabilirdi. Açelya'ya savurduğu tüm o cümleler dinlediğimi bildiği için sadece benim içimi rahatlatmak içindi. Asıl gerçek zaten karşımda duruyordu.

"Hayır, birlikte değiliz. Olmayacağız da," diyerek sonunda sessizliğimi bozup, gözlerimi bir an olsun onların üzerinden ayırmadan Gamze'yi yanıtladığımda bendeki değişikliğin hemen farkına varmıştı.

"Nereye bakıyorsun sen? Ne oldu şimdi?" Sorularını sıralamasına gerek kalmadan başını arkaya doğru çevirip kafeteryaya giren ve kahve sırasında bekleyen İlker, Berkay ve Açelya'ya gözlerini dikti.

"Ooo! Yine Açelya darbesi ha?" Tepkimi ölçmek için bana bakmayı sürdürürken oturduğum sandalyeden kalkarak ayaklandım.

Bugün üniversiteye sadece iki ders için değil, aynı zamanda ilk müzik provam içinde gelmiştim. Gerçi bu moralle o hareketli şarkıyı nasıl

söyleyecektim, ben de bilmiyordum. Sadece burada bulunmak istemiyordum artık.

"Neyse, ben provaya gidiyorum. Geliyor musun?" diye sorduğumda başını sağa sola sallayarak benimle birlikte o da ayaklandı.

"İşlerim var," dediğinde bu zaten tahmin ettiğim bir durumdu. O yüzden üstüne gitmek yerine kendi haline bırakmayı tercih ettim. Şu an için öfkemi Gamze'den çıkaramazdım.

"Peki, görüşürüz sonra."

"Sıkma canını," diyerek kulağıma fısıldayıp ardından yanaklarımı öptüğünde tebessüm etmeye çalışarak masadan çantamı alıp vakit bile kaybetmeden, kapıyı arkamdan sertçe kapatarak kafeteryadan çıktım.

Güzel Sanatlar Fakültesi'ne doğru ilerlerken biraz önce gördüğüm manzara aklımdan silinmiyordu. Murat'a çok kızıyordum ama sonra bir bakıyordum ki İlker'in de ondan hiçbir farkı yoktu. Hem Açelya'yla aralarında bir şey olmadığını söylüyordu hem de gözümü açtığım onu Açelya'nın yanında görüyordum. Olanları anlayamıyordum ama şöyle de bir gerçek vardı ki rüzgr esmeyen yerde yaprak kıpırdamazdı. İlker, Açelya'nın rüzgârıydı ve o rüzgâr esmeye devam ettikçe Açelya'da bir yaprak gibi İlker'e kıpırdayacaktı.

Zihnimdeki İlker'e ait düşüncelerden sıyrılmaya çalışarak adımlarımı daha da hızlandırdım. Güzel Sanatlar Fakültesi'ne girerek merdivenleri hızla çıkıp müzik odasına doğru ilerledim. Kapıya yaklaştıkça içeriden gelen Cenk'in azarlayıcı ses tonu beni meraklandırmaya yetmişti. Kollarımı birbirine geçirip, göğsümde birleştirdikten sonra kapı eşiğine yaslanarak Cenk'in daha öncesinde tanışmış olduğum takım arkadaşlarına verdiği talimatlara kulak kesildim.

"Bana bakın, kız gelince sırnaşmak, yanaşmak yok. Adam gibi davranın. Anlaştık mı?"

Daha öncesinde tanışmış olduğum Güney, Çağrı ve Buğra başlarını Cenk'i onaylarcasına sallarlarken, Güney geldiğimi fark ederek gözleriyle kapı tarafını işaret etti. Cenk'in bu tutumuna kıkırdamama engel olamazken odaya girdim ve eşyalarımı kenarda duran bir sandalyenin üzerine bıraktım.

"Benim için mi yoksa bu talimatlar?" diye sorduğumda Cenk, iki kolunu da havaya kaldırarak bana doğru döndü.

"Yakaladın beni güzellik," dediğinde bir kez daha kıkırdayışımı serbest bıraktım.

Müzik odası oldukça sıcak olduğu için üzerimdeki uzun ceketten ve boynumdaki atkıdan kurtulduktan sonra Cenk'in yanına yaklaşarak onun ve diğerlerinin yanaklarından öptüm.

"Çalıştın mı bakalım?" diye merakla sorduğunda gözlerimi kısıp yüzümü buruşturur gibi yaptım ama aslında kendimi oldukça hazır hissediyordum. Biraz önce yaşadığım duygu karmaşasını belki bu şekilde üzerimden atabilirdim.

"Yani," diyerek onu yanıtladığımda arkadaki orkestrada yer alan arkadaşlarını gösterdi.

"Biz gayet hazırız. Peki ya sen?"

"Elbette hazırım. Hadi başlayalım."

[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

(Şarkıyı Türkçe sözleriyle dinlemek isteyenler için buraya bırakıyorum. Bu kısımdan sonrasını açarak dinlemeyi unutmayın. ❤)

Buğra ona ait orgun başına giderken, Güney de davulun arkasındaki yerini almıştı. Cenk elinde tuttuğu iki mikrofondan birini bana uzatırken arkamızda kalan Çağrı da gitarı kollarının arasına alarak söyleyeceğimiz şarkının notalarını girmeye başlamıştı. Sahneye çıktığımızda tıpkı orijinalinde olduğu gibi burada da şarkıya öncelikle Cenk girmişti.

Cenk'in çıplak sesini daha öncesinde hiç dinlememiştim. Hatta sesinin güzel olduğundan ya da bu müzik grubundan bile haberim yoktu ama dudaklarından dökülen her bir mısrada ses tonunun oldukça iyi olduğunu fark ettim. Hatta o kadar iyiydi ki *O Ses Türkiye*'ye katılsa tüm jüri üyeleri onun için dönebilirdi. Hiç detone olmadan kendi nakaratlarını gözlerimin içine bakarak ve arada yanıma iyice sokulup şapkamın altında kalan saçlarımla oynayarak söylemeyi sürdürürken ona asla engel olmamıştım. Garip bir şekilde beni eğlendirmişti. Nakaratların sonuna yaklaştığında başını hafifçe eğdi ve göz kırparak benim şarkıya girmemi bekledi.

"You look as good as the day I met you, *(Sen, tanıştığım gündeki kadar iyi görünüyorsun.)*

I forget just why I left you, I was insane." *(Senden neden ayrıldığımı unuttum, çıldırmıştım.)*

Şarkıyı en az onun kadar cilveli bir şekilde, sanki büyük bir sahnenin tam ortasındaymış gibi söylerken bundan oldukça keyiflendiğini fark ettim. İşin tuhaf yanı bende oldukça eğleniyordum. Cenk'le olmak her zaman rahatsız

edici olur diye düşünürdüm ama şimdi onunla şarkı söylerken aslında çok keyif aldığımı fark ettim.

Kendi nakaratlarımı bitirip de sonunda Andrew Taggart ve Halsey'in birlikte söylediği nakarata geldiğimizde bana eşlik etmiş ve arkadaki orkestra başındakiler de kendi aralarında şarkıyı daha da canlı çalmaya devam etmişlerdi.

"Abi çok iyi oldular ya!"

Buğra'nın coşkulu çıkan sesi bizi de iyice gaza getirirken Cenk aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak bana doğru yaklaşmayı sürdürdü. Onu engelleyecek hiçbir harekette bulunmazken bir elini belimde hissettim.

"So baby pull me closer in the backseat of your Rover, *(Bu yüzden bebeğim Rover'ının arka koltuğunda beni yakınına çek)*

That I know you can't afford *(Senin paranın buna yetmeyeceğini biliyorum)*

Bite that tattoo on your shoulder. *(Omzundaki dövmeden ısırık alıyorum)"*

Şarkının nakaratlarını ağır bir şekilde birbirimize bakarak bir kez daha orijinalinde olduğu gibi söylerken Cenk'in gözlerinin yüzümde gezindiğini ve usulca dudaklarıma doğru eğildiğini fark ettim.

"We ain't ever getting older. *(Biz asla yaşlanmayacağız.)*"

Son nakaratı defalarca tekrarladıktan sonra başını yavaş bir şekilde bana doğru eğdiğinde bunun nereye varacağını tahmin edebiliyordum ama işin garip yanı onu engellemek istemiyordum. Murat bir başkasıyla yattığında beni düşünmemişti. İlker hâlâ Açelya'yla samimiyken güvenimi yitirmişti. *Öyleyse ben neden onları ve yaptıklarını düşünüyordum ki?* Belki de ruhumu da bedenimi de serbest bırakmalıydım artık.

"Oooooo! Geliyor gelmekte olan!"

Güney'in arkamızdan gelen bağırışını duymamla göz kapaklarım kapanırken Cenk'in nefesi aramızda mesafe kalmayacak kadar yakınımdaydı. Baş parmağı çeneme dokunduğunda bedenimdeki gerginlik hat safhadaydı ama umurumda değildi. Bir kez olsun umursamak istemiyordum artık.

"Sikerim kendi haline bırakmayı!"

Ansızın duyduğum öfkeli ses tonuyla kapadığım göz kapaklarım hızla açılırken duran orkestranın da etkisiyle arkamı dönerek müzik odasına teşrif eden kişiye baktım. *İlker'in şu anda, burada ne işi vardı?*

Etraftaki kimseyi umursamadan yanımıza gelip sahneye çıkarak Cenk'i üzerimden sert bir şekilde ittikten sonra kolumdan tutup hızla beni dikildiğim sahneden indirdi. Neredeyse tökezleyip yere düşeceğim sırada Cenk'in müdahalesiyle bundan ucuz kurtuldum.

"Ne oluyor ya? Ne yaptığını zannediyorsun sen? Rahat bırak kızı!"

Cenk de diğer kolumdan tutmak isteyeceği sırada İlker önüme geçerek ona engel oldu ve işaret parmağını yüzüne doğru savurdu. Buğra, Güney ve Çağrı ise çoktan Cenk'in yanındaki yerini almışlardı bile. *Eğer şimdi müdahale etmezsen birileri birbirine girebilirdi.*

"Sakın dokunma ona. Elini bile sürme," derken neredeyse burnundan soluyordu.

"Bir sorun mu var Melek?" Cenk, İlker'in söylediklerini zerre umursamadan bana dönerek konuşmuştu ama İlker yine benim cevap vermeme izin vermemişti.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Benim yerime konuşuyor ve kolumu sıkıca tutmaya, canımı acıtmaya devam ediyordu. Gözü dönmüş gibiydi.

"Benimle geliyorsun," diyerek tekrardan kolumdan sürüklemeye başladığında canımın yanmasına aldırmadan beni müzik odasından çıkarmasına, uzun, sessiz koridorda sürüklemesine izin verdim.

"Ya sen ne yaptığını zannediyorsun? Bu ne şimdi? Bu sinir de neyin nesi?" Sorduğum hiçbir soruyu yanıtlamazken eşyalarımın müzik odasında kaldığını hatırladım.

"İlker canımı acıtıyorsun. Bırak beni. Ya kime diyorum? Huuu!"

"Neymiş efendim hanımefendiyi kendi haline bırakmayacakmışsın. Yoksa kızımız kurtların ellerinde kuzu olma niyetinde. Sikerim kendi haline bırakmayı ya. Seni kendi haline bıraka bıraka ben de hal kalmadı."

Bir kez daha öfkesinden küfrederken iyice sinirlendiğimi fark ediyordum. Neyin öfkesini benden çıkarıyordu bilmiyordum, böyle devam etmesine, beni acımasızca sürüklemesine izin vermeyecektim.

"Hangi dağın ayısısın sen acaba? Bir de İtalyanların beyefendi olduklarını söylerlerdi."

"Türk kanı taşıdığım kısmı unutuyorsun sanırım."

"Ha ayılığım oradan geliyor diyorsun yani!" Dönüp de bana kızgın ve kısılmış gözleriyle baktığında önüne kırmızı bayrak sallanmış boğalar gibiydi. Resmen öfkesinden kuduruyordu. Hatta o kadar sinirliydi ki kıvırcık bukleleri yerinde sallanıyordu.

"Ya bırak be!" diye bağırarak sonunda kolumu elinden kurtarmayı başarıp geriye çekildim. Fakat İlker üzerime gelmekten vazgeçmedi.

"Herif ağzının içine düşecekti!"

Haaaa! Öfkesinin sebebi Cenk'ti demek. Ne ala ya! Erkekler yaparken iyi ama kızlar yapınca ortalık duman altı. Yok öyle bir dünya efendim!

Bağırışıma aynı şekilde karşılık verdiğinde ben de başımı dik tutarak ona aynı şekilde, onun dilinden karşılık verecektim.

"Açelya da senin ağzının içine düşecekti."

"Melek, kıskançlığın ne yeri ne zamanı. Ayrıca bir şey için teşekkür etti. O sarılma da onun içindi." *Neden bana şimdi yine açıklama yapıyordu ki? Yarın Açelya'nın boynuna daha rahat atılmak için miydi bu yoksa?*

"Ben kimseyi kıskanmıyorum. Gerçeği dile getiriyorum."

"Gerçek öyle mi? Herif seni öpecekti Melek, öpecekti!"

"Sana ne bundan? Sana ne ya? Sen dilediğin gibi Açelya'yla yakınlık kur, sarıl, koklaş ama ben Cenk'le düet yapınca, o bana yaklaşınca, *herif seni öpecekti Melek.* Vıdı vıdı vıdı! Yeter ya! Bu mu senin anlayışın?"

Madem o burnundan soluyordu benim de aynı durumda olduğumu bir şekilde görmek, fark etmek zorundaydı. *Ben de kızgındım! Ben de öfkeliydim. Bana başka bir şey söyleyip ardından bambaşka bir şey yapması sürekli güvenimi kırıyordu.*

"Açelya'yla olan yakınlığım gerçekten bu kadar çok mu zoruna gidiyor?" Sorduğu soruyla bir anlığına tüm kelimelerimi yutarken nasıl karşılık vereceğimi bilemedim fakat İlker aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak bana yaklaştı.

"Madem bu kadar çok kıskanıyorsun bu yakınlığı... Al sana yakınlık o zaman..."

Aniden belimden sıkı bir şekilde tutup beni hızla kendine doğru çekti. Ellerim ani yakınlığıyla omuzlarına tutunurken çizgi haline gelen dudaklarından çıkan nefesi tenimi gıdıklıyordu. Beni yakıyordu. Gözlerim ince bir çizgi halinde olan dudaklarına kaydığında biraz önce Cenk'le yaşamak üzere olduğum her şeyi unutmak istedim. Kesinlikle aptalca yaklaşmıştım. İstediğim kişinin Cenk olmadığı o kadar bariz bir gerçekti ki... Başımı eğdiğim yerden usulca kaldırırken İlker'in boynuma dokunan nefesiyle tüm bedenim gerilerek ürperdi, titredi, yandı ve bu yangından hemen kurtulmak istedim.

"Ne yaptığını zannediyorsun sen?" Hızla onu üzerimden iterek geriye doğru savurduğumda gerilen bedenimdeki öfke de taşmak üzereydi.

"Derdin ne senin İlker? Ne istiyorsun benden? Niye umursuyorsun ki beni? Neden ilgilendiriyorum seni ha? Neden yapıyorsun bütün bunları?"

"Neden mi? Çünkü senden hoşlanıyorum! Anlamıyor musun? Senden çok hoşlanıyorum Melek Güçlü. Seni çözmek istiyorum. İçimde bitmek bilmeyen bir merak var sana karşı. Kendime engel olamıyorum."

İşittiklerimle yüreğim teklerken bir elim yumruk şeklini alarak uzanıp hızla atan kalbime dokundu. Kontrol edemeyeceğim kadar çok hızlı atıyordu nabızlarım. İlker ise derin bir nefes alıp ela gözlerini bir an olsun benden çekmeden konuşmaya devam etti.

"Ben seni öyle çok merak ediyorum ki daha önce başıma böylesi gelmedi. Hiç kimseye karşı bunları hissettiğimi hatırlamıyorum. Neyi seversin, nelerden hoşlanırsın bilmek istiyorum. Sabahları uyandığında huysuz musundur mesela? Seni ne sinirlendirir? Ne sevindirir? En sevdiğin dizi, en sevdiğin yemek, en sevdiğin kitap, en sevdiğin renk, en sevdiğin çiçek... Tüm bunları merak ediyorum ve bilmemek beni çıldırtıyor. Sana dair her şeyi bilmek istiyorum. Bir korkun ya da hayalin var mı öğrenmek istiyorum. Allah aşkına! Ayakkabı numaranı bile merak ediyorum. Biliyor musun?"

Yanaklarıma süzülen ıslaklığa engel olamazken ağzımı açıp da tek bir kelime edemedim ama yüzüme yerleşen o aptal gülümsemeye de engel olamıyordum. Çünkü İlker Altan beni bu kez şaşırtmamış, mahvetmişti. Kaybettiğim sandığım yüreğimin bir kez daha atabileceğini hissettirmişti.

"Yine çok ileri gittim değil mi, Kız Kulesi? Çünkü ben ne yaparsam yapayım senin için asla bir Galata olamayacağım."

Ağzımı açıp da tek bir kelime edemezken sessizlik kışın bomboş kalan çocuk parkları gibiydi. Issız ve yapayalnız. Hiçbir şey diyemeyeceğimi fark ettiğinde İlker daha fazla bir şey demeden arkasını dönerek merdivenlerden inip gitti ve beni koridorda hızla atan ve bin bir parçaya ayrılan kalbimle yalnız bıraktı. Söylediği her bir cümlenin altında yatan anlam aklımı yitirmeme sebep olacaktı. *Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? O sözü paylaştığımı hangi ara, nasıl fark etmişti?*

Flaubert'in aşk tanımı: "Merak. Birine karşı ansızın merak duymaya başlarsınız, korkunç bir merak. Onu tanımak, onunla doğmak, dünyaya onunla yeniden gelmek istersiniz. Bu yüzden aşka en uzak cümle senden nefret ediyorum değil, artık bilmek istemiyorumdur."

Haftalar öncesinde Twitter'da gördüğüm bir alıntıyı Instagram'da hikâye olarak paylaşmıştım. Çok beğenmiştim o sözü ve altında yatan her şeyi

fakat o zaman İlker'le birbirimizi takip etmiyorduk bile. *Tüm bunları nasıl görebilirdi? Nasıl içimi bu kadar derinden okuyabilirdi? Beni nasıl bu kadar güzel etkilemeyi başarabilirdi?* Benim için asla Galata olamayacağını düşünüyordu ama bilmediği ben artık kibirli bir Galata istemiyordum.

Murat Özkan'dan

Ara ya da arama. Karşısına yeniden çık ya da onu sonsuza dek özgür bırak. Seni sevmesine izin ver ya da tamamıyla onu hayatından çıkarıp at.

Telefonumun ekranına baktıkça zihnimde oluşan tek seçenekler bunlardan ibaretti. Terazimi asla dengede tutamıyordum. Bir tarafım hep daha baskındı ama yine de ne yapacağımı bilmiyordum. Haftalardan, aylardan sonra onun karşısına nasıl hiçbir şey olmamış gibi çıkacağımı da kestiremiyordum ama bir şeyden emindim artık. Neden tüm bunları yaptığımın, yaşadığımın bilinceydim. *Onu istiyordum çünkü. Onun beni sevmesini, donup giden kalbimin yeniden hayat bulmasını istiyordum ama bunun için ne yapmam gerektiğini asla bilmiyordum.*

Bugünkü bakışlarını gördüğümde Melek'in o eski Melek olmadığının farkındaydım. Bakışlarındaki o derin sevgi, aşk artık yok gibiydi. Benim için yağmurun altında yalvaran kız kaybolmuştu sanki ama onu nasıl bulacağımı, hangi yoldan onun kalbine yeniden girebileceğimi bilmiyordum. Sadece telefon ekranındaki adına bakıyor ve onu aramamak için kendimi zor tutuyordum.

"Berkay bir anda ortalıktan kayboldu. Keza İlker de öyle. Ne oluyor lan bunlara böyle? Bir şeyler mi çeviriyorlar?"

Telefonumu kilitleyip masaya bıraktığımda arama fikrinden şimdilik vazgeçtim. Enes bilgisayar ekranından başını uzatarak yanındaki kahveden büyük bir yudum alırken onun da dikkatini çektiğimi biliyordum. Mimarlık öğrencileriyle geçirdiğimiz ortak dersten sonra araya çıkmış ve bir sonraki ders için kafamızı toparlamaya çalışıyorduk ama hiçbir şey bize iyi gelmiyordu. O aklını Gamze'den uzaklaştıramıyordu, bense...

"Takılıyorlar kendi hallerinde. Boş versene," dediğinde ben de önümdeki enerji içeceğinden büyük bir yudum aldım ve kafeteryaya giren Selen'e gözlerimi devirerek baktım.

Son yaşananlardan ve bebeği aldırmasından sonra Selen beni gördüğü her yerde resmen öfkesini üzerime püskürtüyordu. Gerçi haklı da sayılırdı. Bir pislik gibi davranmıştım ona karşı ve bedelini de ağır bir şekilde ödemeye devam ediyordum.

"Gamze hiç mi pas vermiyor?" Sorduğum soruya karşılık Enes bilgisayarını sertçe kapatarak ellerini ovuşturdu. Ne zaman bu konu açılsa öfkesi de hemen kendini gösteriyordu. Aramızda en sakini o iken Gamze'nin ayrılışından sonra resmen çıldırmış gibiydi. Sürekli çatacak bir yerler arıyor ve hatta bazen bana ve Berkay'a sarıyordu.

"Hem de hiç! Nasıl bu raddeye gelebildik bir bok anlamadım. Sanki çok kötü bir şey yapmışım gibi kız yüzüme bile bakmıyor abi. Oysa ayrılan kendisiydi," diye açıkladığında ben de Gamze'nin tutumunu anlayamıyordum.

Enes'in anlattığına göre Gamze, ben Melek'le olmadığım için onu bırakmıştı. Benden dolayı ona güvenmediğini dile getirmişti. Bana kalırsa bu çok saçma bir nedendi. Arkadaşını düşünmesi güzeldi elbette ama kulağa Enes'le ayrılmak için sadece bahane uydurmuş gibi geliyordu.

"Peki ya sen ne yapacaksın? Bugün ders öncesinde yaptığın o şey neydi?" Mimarlık sınıfına Melek'le geç girmemiz elbette herkesin dikkatini ama en çok da Selen'in ilgisini çekmişti. Tüm bunlar hiç umurumda değil. Kimin ne düşüneceğini kafama takmak istemiyordum. *Şu an için istediğim tek şey...*

"Enes, ben Melek'i istiyorum sanırım."

"Ne? Ne saçmalıyorsun oğlum sen?" Böyle bir tepki vermesini bekliyordum ama artık bazı şeylerden kaçmak değil de açıklamak istiyordum.

"Aklımdan çıkaramıyorum onu. O gece yağmurun altında onu yapayalnız bırakışımı gözlerimin önüne getirdikçe kendimden nefret ediyorum. Çok daha kötü şeyler yaptım kabul ediyorum, Selen'i hamile bırakmak gibi ama Melek'i aklımdan söküp atamıyorum. İstiyorum o kızı. Sırf üzülmesin, canı yanmasın diye geri çekildim ama geri çekildikçe ona da daha çok çekildim. Bir aydır yaptığım şeylerin yanlışlığını sorgulayıp duruyorum ve günün sonunda kendimi hep onun yanında görmek istiyorum. Buna karşı koyamıyorum artık."

Uzun zamandan sonra ilk defa birine açılmak iyi hissettirmişti. Elif'ten sonra kalbimin yeniden atacağını hiç düşünmezdim ama Melek o kırmızı kapaklı deftere yazdığı her bir satırla beni büyülemeyi, kendine çekmeyi başarmıştı.

"Kardeşim Elif'ten sonra yeniden birine karşı bir şeyler hissetmen güzel tabii ama Cansu ne olacak lan?" *İşin bir de Cansu tarafı vardı tabii. Sırf Erdinç istedi diye tanışıp, çıkmaya başladığım kız.*

"Geçenlerde ayrıldık. Selen'le olanları duymuş. Ayrıca Cansu'yla neden birlikte olduğumu biliyorsun."

"Oğlum, sırf Erdinç istiyor diye bir de kendini camdan at o zaman. Malsın yemin ederim." İşte buna katılmamak elimde değildi. Erdinç benim için hepsinden önce geldiği için çoğu zaman onun sözünden çıkmazdım ama bu kez onun için yaptıklarım pek de faydalı olmamıştı.

"Sorma. Bir de kız tam zamana denk gelince karşı çıkamadım ama bu kez kararlıyım. Ben Melek'i istiyorum ve hatta gidiyorum."

"Nereye lan?"

Dersi falan umursamadan oturduğum sandalyeden hızla kalktığımda deri ceketimi üzerime geçirdim ve penceredeki yansımama bakarak dağılmış olan saçlarımı düzelttim.

"Melek, o Cenk şerefsizinin müzik grubuna girmiş sanırım. Provası varmış bugün. Onu dinlemeye gidiyorum."

"Sen var ya artık iyice nereye konacağını şaşırdın. Bunun sonu hiç iyi değil, bak benden söylemesi."

"Hadi Enes, hadi. Sonra görüşürüz."

Enes'in arkamdan söylenmelerini hiç umursamadan kafeteryadan çıkıp Güzel Sanatlar Fakültesi'ne doğru ilerlemeye başladım. Yolda karşımdan gelen Açelya'yı fark etmemle onu görmezden gelmem bir oldu. Zaten önüne değil de daha çok telefonuna bakıyordu. Oldukça yapışık bir kız olduğu için pek haz etmiyordum. İlker'in ise neden onunla takıldığını anlayamıyordum. Çıkıyorlar mıydı yoksa öylesine takılıyorlar mıydı bilmiyordum ama İlker'in yakasına fena yapışmıştı ve kolay kolay bırakacak gibi durmuyordu.

Adımlarımı dindirmeden Güzel Sanatlar Fakültesi'ne girdiğimde koridorda gördüğüm bir aynadan hızla kendime bakıp ceketimin yakalarını ve dağınık saçlarımı bir kez daha kontrol edip düzelttim. Boğazımı temizleyerek merdiven basamaklarından yukarı çıkmaya başladığımda kulağıma doluşan bağırış sesleriyle ikinci katın koridorlarında asılı kalıp hareket etmeyi bıraktım.

"Çünkü senden hoşlanıyorum! Anlamıyor musun? Senden çok hoşlanıyorum Melek Güçlü."

Ayaklarım bir türlü hareket edemezken duyduğum o tanıdık sesin bağırışları beni gafil avlamıştı. Uzun zamandır bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydım. İlker'in benden, bizden bir şeyler sakladığını tahmin edebiliyordum ama asla bu olacağını düşünmemiştim. Bir ara aklıma getirmiştim ama sonrasında ihtimal bile vermek istemiştim.

Sessizce bir köşede söylediği her bir cümleyi dinlerken yine ve yine aynı şeyi yaşayacak olmanın öfkesiyle ellerimi yumruk yaptım. Başımı kaldırdığımda onu ve Melek'i demir aralıklardan net bir şekilde görebiliyordum ama onlar benim farkımda değillerdi. Melek tam karşısında duruyor ama hiçbir şey söylemiyordu, tepki vermiyordu.

Melek'in hiçbir karşılık vermemesiyle İlker arkasını döndüğünde beni fark etmesin diye ikinci katın koridor köşesinde kalan erkekler tuvaletine girdim hızla ve o ortalıktan kaybolana dek de yerimden çıkmadım.

İlker'in tamamıyla gittiğini fark ettiğimde saklandığım tuvaletten çıkarak yeniden merdiven basamaklarına yaklaştım ve Melek'i hâlâ orada ayakta dikilirken gördüm. Yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. *Ne için gülüyordu ki bu kadar? Ona karşı bir şeyler hissediyor olabilir miydi? Yoksa bu yüzden mi bana duvarlarını örmeye başlamıştı? İlker Altan yüzünden beni seven bir kadından yine mahrum mu kalacaktım? Tarih bir kez daha tekerrür mü edecekti? Hayır! İşte bu kez buna izin vermeyecektim. Her ne olursa olsun, Melek'i İlker'e kaptırmak gibi bir niyetim yoktu. İlker Altan benim bile kendimden sakındığım o kızı çalmak istiyordu ama buna asla yaklaşamayacaktı bile. Bir şekilde yeniden Melek'in kalbine girmenin yolunu bulacaktım. Mutlaka bulmalıydım.*

20.Bölüm | Part I

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: *Witt Lowry feat. Ava Max - Into Your Arms*

20.BÖLÜM | Part I

Serçe parmağımla dudağımın kenarına hafif bir şekilde taşırdığım bordo rujun kalıntılarını temizlerken aynadaki yansımama hayretler içinde bakıyordum. Dudaklarımdaki aptal, anlamsız gülümsemeye dün işittiklerimden beri engel olamıyordum. Bazen olanları kestiremediğim gibi kendi duygularımı da yontamıyordum. Bir şekil vermem gerekirken daha da çok kayboluyordum kalbimin içindeki duygu savaşında. Nasıl hissediyorum, nasıl düşünüyorum veya nasıl bir durumun içindeyim, asla çözemiyordum ama ilk defa kendimi çok rahatlamış, sanki üzerimden büyük bir yük gemisi kalkmış gibi hissediyordum. *Garip bir şekilde tüm bunların gerçek sebebin altında ise İlker Altan yatıyordu.*

Günün birinde bambaşka birine duyacağım o yoğun heyecanla uyanacağımı söyleseler belki de inanmazdım ama tesadüflere ya da hayatın karşıma çıkardığı mucizelere artık inanmaya başlayacaktım. Belki de benim sürekli diretmek, oldurmak istediğim kaderim değişiyordu. Dün kalbimin en derinliklerine sokularak varlığını usulca hissetmeme neden olacak o cümleleri işitmek, bu sabah hiç ummadığım bir şekilde güne dinç bir şekilde başlamak, sanki her şey yoluna girmiş gibi rahatlamak... Hayatım bir anda o kadar düzgün ilerlemeye başlamıştı ki daha öncesinde kendimi bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Çünkü senden hoşlanıyorum! Senden çok hoşlanıyorum Melek Güçlü. Seni çözmek istiyorum. İçimde bitmek bilmeyen bir merak var sana karşı. Kendime engel olamıyorum."

Uzun bir süre boyunca bu cümleler hep kulaklarımda çınlayacak ve bana üzerimden atamadığım o sarsıcı etkileri bırakacaktı. Daha öncesinde böyle sarsıldığımı, yıkıldığımı, bin bir parçaya bölündüğümü hatırlamıyordum. Soğuk duvarlara çarpan, her defasında biraz daha parçalanan kalbimin ilk defa havada asılı kaldığını ve zamanla kendini o çarptığı duvardan artık kurtardığını hissediyordum. İlker'in söylediği her kelimede yüreğimin buz

tutmuş tarafı bir şekilde erimeye ve yeniden yeşermeye, bana can katmaya başlamıştı. İlk defa kalbimdeki kördüğümlerin başka biri tarafından çözüldüğünü ve beni boğulduğum halatların arasından kurtardığını hissetmiştim. Bir taraftan bütün bunları yeniden yaşayabildiğim için mutluydum, hem de hiç istemeyeceğim kadar mutluydum ama diğer taraftan *onu* beklediğim yılları hatırladıkça, öylece kenara atmak sanki kendime büyük bir haksızlık gibi geliyordu. Yine de kolay kolay vazgeçemiyordum her şeyden. Dün İlker'in söylediklerinden sonra sessiz kalmamın, ona hiçbir şey diyemememin ya da arkasından gidecek cesareti bulamamamın asıl nedeni bunlardı. *Kibirli bir Galata istemiyordum artık ama bir başkasının avucunun içine yüreğimi, benliğimi öylece sorgusuz sualsiz bırakabilir miydim? Beklediğim onca yılı bir çırpıda yok sayabilir miydim?* İşte içinde kaybolduğum tüm bu düşünceler elimi kolumu bağlıyordu. İlker'e atacağım adımı zorlaştırıyor ya da yolumdan caymama neden oluyordu. Oysa dün çekip gittiğinde titrettiği kalbimi de yanında götürmüştü sanki ve Cenk yanıma gelene dek öylece arkasından bakakalmıştım.

İşin bir de Cenk tarafı vardı tabii. Ona engel olmadığım, kendimi ansızın kollarına bıraktığım için o kadar kafamı duvara sürtmek istiyordum ki... Tüm bunların tek sebebi benden başka kimse değildi. Cenk'e kızamıyordum çünkü şarkıyı söylerken onu engelleyecek, benden uzaklaştıracak küçücük bir davranışta bile bulunmamıştım ve bu onun cesaretlenmesini sağlamıştı, İlker'in ise çıldırmasını.

İlker'le koridorda geçirdiğim dakikalardan sonra her şeye kapı eşiğinde bizi izleyerek şahit olan Cenk, İlker'in gidişiyle de soluğu vakit kaybetmeden yanımda almıştı. Üstelik hatanın büyüğü bende olmasına rağmen özür dilemiş ve olanlar için üzgün olduğunu belirtmişti. Ayrıca bilmediğim birkaç ayrıntıyı ise kaçınmadan ortaya dökmüştü. Meğerse İlker ve Cenk'in tartışması sadece dün ile sınırlı değilmiş. Daha öncesinde, hatta benim provaya geldiğim ilk gün müzik odasını terk edişimin ardından karşı karşıya gelip tartıştıklarını öğrenmiştim. Cenk'in anlattıklarına bakılırsa İlker'e meydan okuduğunu ve sırf pisliğine ona benimle uğraşacağını söylemişti. Başlarda duyduklarımın etkisiyle çok öfkelenmiştim hatta hemen grubu bırakıp gitmek istemiştim ama Cenk her şey için defalarca özür dilediğinde ve amacının sadece İlker'in damarına basmak istediğini belirttiğinde onu anlam veremeyen bakışlarla süzdüm. Sonrasında ise asıl gerçeği öğrendim. Onu reddettiğim için bana hâlâ kırgın olduğunu ve

acısını bir şekilde İlker'den çıkarmak istediğini dile getirmişti. Kızamamıştım. Erkekler reddedilmeyi bazen gerçekten gururlarına yediremiyorlardı ama beni ortaya katarak böyle bir şey yaptığı için ondan bir kez daha soğumamı sağlamıştı fakat yine de grubu bırakamamıştım. Tuhaf bir şekilde şarkı söylemek bana iyi hissettirmişti ve ben bu duygunun çabucak elimden alınmasını istemiyordum. Bu yüzden de Cenk'le aramızdaki mesafeyi koruyarak çalışmalara devam edecektik.

İlker'in gidişinden sonra tekrar müzik odasına döndüğümüzde Cenk olanlardan dolayı bana büyük bir mahcubiyetle yaklaşmıştı. Ayrıca yaşananların bu odadan çıkmayacağına dair diğer grup arkadaşlarından da söz almış ve hiçbiri itiraz etmemişti. Ardından bir süre daha başka şarkılar eşliğinde provalara devam etmiş ve provanın sonlarına doğru Açelya'nın müzik odasına gelmesiyle toparlanmaya başlamıştım. Açelya'yı gördüğüm an yine kıskanacağımı, ona karşı kin güdeceğimi düşünmüştüm, ta ki elini tutarak başka bir genç adamla müzik odasına girip herkese, *"Arkadaşlar sevgilim Tarık'la tanışın,"* diyene kadar. O an öyle bir afallamış ve kendime gelememiştim ki Açelya'nın benimle tanışmak üzere uzattığı eli bile tokalaşmak için tutamamıştım. Ayrıca içten içe küfürler ediyor ve Açelya konusunda İlker'in üzerine çok gittiğim için kendimi bir yerden aşağıya atmak istiyordum. Meğerse o yakınlık gerçekten de dediği gibi teşekkür amaçlıydı. *Yani tüm sitemlerim boşunaydı ama tüm bunlar yaşanmasaydı İlker yine de duygularını söyler miydi? Bir de kendi kendime soruyordum. İlker Altan'dı o. Elbette söylerdi.*

Aynadaki yansımama bir kez daha aptalca sırıtarak bakarken bulunduğum katın tuvaletinin kapısı aralandı ve Selen sınıftan birkaç kızla birlikte içeri girerek tüm dikkatimi dağıttı.

"Melek! Duydum ki Cenk'in grubuna girmişsin." Aniden üzerime atlayıp bana sarılmasıyla ne yapacağımı bilemesem de coşkulu sesine aynı şekilde karşılık vermiş ve biraz sonra birlikte derse gireceğimiz diğer sınıf arkadaşlarıma da selam vermiştim.

"Evet, biraz öyle oldu."

"Dinlemek isterim seni," dediğinde kaşlarımı havaya kaldırarak merakla onu süzdüm ama gerçekten ciddiydi ve bir anlığına yine kendimi çok suçlu hissettim. Sırf Murat'tan dolayı ondan nefret ederken şimdi onunla iyi arkadaş olduğumuza inanamıyordum.

"Beklerim mutlaka. Bu arada sen nasılsın?"

Bebeğini aldırdığını öğrendiğimden bu yana Selen'le hiçbir şekilde konuşma şansını yakalayamamıştık ve işin aslı gerçekten nasıl olduğunu merak ediyordum. *Ve biraz da kendimi hâlâ suçlu hissediyordum.*

"İlk bebek aldırışım olduğu için biraz ağrılarım var ama toparlanmaya çalışıyorum. Sadece..." Biraz duraksadıktan sonra asılan suratıyla çekinmeden, bana karşı tüm samimiyetiyle devam etti sözlerine.

"Şu ortak ders mevzusu biraz canımı sıktı. Şerefsizin yüzünü görmeye bile tahammül edemiyorum."

Mühendislik Fakültesi'ndeki inşaat sadece o bölümdekileri değil, aslında tüm üniversiteyi farklı bir şekilde etkilemişti. Bazı kızlar sırf yakışıklı adamları kendi fakültelerinde görecekleri için zil takıp oynarken Selen ve benim gibiler ise sadece hallerine acıyorlardı. Ortak ders mevzusu beni ve Gamze'yi de çok geriyordu. Tıpkı Selen de olduğu gibi Murat'ı görmeye tahammül edemiyordum ama bunun bir nefretle alakası yoktu. Ona karşı hiçbir zaman nefret besleyemezdim, biliyordum. Sadece duygularımı ele geçirip beni yine kendisine hapsetmesinden korkuyordum.

"Sadece seni değil, herkesin canını sıktı bu mevzu. Umarım düzenimiz bozulmaz," diye karşılık verdiğimde anlayan bakışlarla başını salladı Selen.

"Umarım, neyse ben seni tutmayayım. Sanırım çıkıyordun."

Tam da tuvaletten çıkacağım zamana denk gelmişti Selen. Başımı onu onaylayarak salladıktan sonra son bir kez daha aynaya bakıp rujumla aynı renkte olan başımdaki bordo bereyi düzelttim. Sırf bu bereyi taktığım için sabahtan bu yana Gamze'nin, "Karadenizlilere benzemişsin iyice," demesine maruz kalıyordum ama şikayetçi değildim. Kış geldiğinde beni şapkasız ya da beresiz görmesi imkânsızdı.

"Evet, daha kafeteryaya uğrayıp Gamze ve Eda'nın içeceklerini alacağım."

"Gamze'ye sevgilerimi ilet lütfen ama bu şekilde," diyerek orta parmağını havaya kaldırarak bana doğru salladı. Üniversitedeki ilk günümdeki atışmaları hâlâ gözlerimin önündeydi ve anlaşılan şu orta parmak meselesini Selen de henüz unutmamıştı.

"İletirim." Kıkırdayarak iki elimi de teslim olurmuş gibi havaya kaldırdıktan sonra daha fazla vakit kaybetmeden tuvaletten çıktım.

Öğle arasından sonraki dersi başka bir sınıfta işleyeceğimiz için ders notlarımı ve dosyalarımı da sınıftan çıkarken yanıma almıştım. Ben tuvalete gidip rujumu tazelemek istediğimde, Gamze de Eda'yla buluşup oturabileceğimiz bir çardağı kapmaya çalışacağını söylemişti. Ekim

sonlarındaydık ama hava bugün diğer günlerin aksine bir hayli açık olunca Gamze de vaktini kampüsteki çardakların birinin altında temiz havayı içine çekerek geçirmek istemiş ve ben de itiraz edememiştim. Onu Eda'yı da bulması için yanımdan gönderirken filtre kahvesini de bana paslamıştı. Ayağımdaki hafif topuklu çizmelere dikkat ederek merdiven basamaklarını indikten ve uzun koridoru da geçtikten sonra sonunda kendimi dışarı atmayı başarabilmiştim.

Bugün için planlarım belliydi. Üniversite çıkışından sonra annemi evden alıp Ortaköy'e götürecek ve ona mis gibi güzel bir kumpir yedirecektim. Ardından Beşiktaş ve Taksim turu da yaparak tekrar eve dönecektik. Haftanın ortasında olduğumuz ve onunla geçireceğim sadece birkaç gün kaldığı için Cenk'ten bu haftaki müzik çalışmalarını ertelemek üzere özel bir istekte bulunmuştum. Dün olanlardan sonra zaten beni geri çevirecek gücü kendinde bulamamış ve hemen kabul etmişti. Bu yüzden de müzik çalışmalarına annem gittikten sonra devam edecektik. *Üstelik annemin bir kişiyi daha damat adayı olarak görmesine tahammül edebileceğimi hiç zannetmiyordum.*

Elimdeki dosyaları sıkıca tutmaya çalışarak kampüsün kalabalık ve oldukça büyük olan kafeteryasına doğru ilerlerken gözüm başka bir noktaya takıldı. Mühendislik Fakültesi'ndeki inşaat hız kesmeden devam ediyordu ama fakültenin en yüksek katındaki terasında çalışmalar devam ettiği için yukarıdan sarkan büyük bir tuğla gözlerime çarpmıştı. Çok yanlış bir yerde duruyordu ve birinin üstüne düşme tehlikesi yaratıyordu. Mühendislik Fakültesi'nde inşaat olabilirdi ama hâlâ çoğu kişi oradan geçiyor, biz de Mimarlık Fakültesi'ne yine aynı yoldan gidiyorduk. Bir anlığına çalışanları uyarmak istedim ama sesimin yukarı kadar ulaşacağını düşünmüyordum. Bu yüzden de oyalanmadan kafeteryaya doğru ilerlemeye devam ettim.

Şans eseri kalabalık kafeteryada kahve sırasında pek kişi yoktu. Birkaç kişiyi hemen atladıktan sonra Gamze'nin sert filtre kahvesini, Eda'nın ise sıcak çayını alıp hızla parayı da ödeyerek Gamze'nin bizim için bulduğu çardağa doğru gitmek için kafeteryadan çıkmak istedim. Aslında kendime de sıcak çikolata almak istiyordum ama elim o kadar kalabalıktı ki onu da taşıyacak gücüm yoktu. Arkamı dönüp kafeteryanın kapısına doğru ilerlediğimde kapıyı ayağımla itmeme gerek kalmadan başka bir güç tarafından hemen karşımdan açıldı. Başımı kaldırıp da onun açık kahverengi gözleriyle karşılaştığımda bir tepki vermeden hemen yanından geçip gitmek istedim fakat sağdan gitmek istediğimde yolumu kapatarak

sağa geçti. Soldan gitmek istediğimde yine aynı hareketi sergiledi ve bu oldukça rahatsız hissetmeme neden oldu. Dün derse girmeden önce söyledikleri henüz aklımdan çıkmamışken bir de sergilediği yakınlık beni oldukça geriyordu. Üstelik bu yakınlık sadece şu an yaşadığımız durumla alakalı da değildi. Mimarlık Fakültesi'nde oldukları için Murat'ın gözleri sürekli üzerimdeydi.

"Rahat bırak kızı."

Hemen arkasında yer alan Enes'in sesini işittiğimde teşekkür edercesine ona baktım ve tebessüm ettim. Murat ise sanki reverans verir gibi önümden çekilmiş ve sonunda yolumu açmıştı. Başımı dik tutmaya çalışarak yanından hızla geçip gitmek istediğimde elimdeki çay ve kahve ve bunların yanı sıra dosyalarımın kalabalığına da aldırmadan kolumdan tutmuş, kulağıma doğru, "Kalbindeki sıcaklığı yeniden istiyorum Melek. Bil diye söylüyorum, karşımda kim olursa olsun senin için savaşmaya hazırım," diye fısıldamış ve gözlerimin içinin acımasına sebep olmuştu. Hızla kolumu onun elinden çekerken dolan gözlerimle başımı kaldırıp Murat'a baktım ve yüzündeki ciddiyet beni bir kez daha yıkmaya yetti. *Neyin peşindeydi? Benden ne istiyordu? Bilmiyordum ama bir kez daha beni ele geçirmesine, mahvetmesine izin vermek istemiyordum.*

Sonunda kendimi onun varlığından kurtarmayı başarabildiğimde biraz önce yaşanılanların olmadığını varsaymak istedim ama yaşanmıştı işte ve Murat tuhaf bir şekilde beni istediğini söylüyordu. *Ona ne olmuştu birdenbire? Neden ansızın bana yakın davranıyordu? Neden bir anda düzene sokmak istediğim hayatımın içinde sonlandırmak istediğim varlığını yaşatmaya çalışıyordu? Neden kalbimi rahat bırakmıyordu?*

Bir karar alarak tüm bunları geride bırakmıştım ve artık bunun bilincinde olarak hareket etmek istiyordum. Kalbimin bir kez daha dağılmasına izin veremezdim. Bu yüzden de biraz önce yaşadıklarımı yok sayarak ilerledim Gamze ve Eda'nın bulunduğu çardağın altına doğru. Yüzüme yerleştirdiğim sahte gülümsemeyle yanlarına yaklaşmış ve elimdeki içeceklerden kurtulmak için onlara uzatmıştım. Murat'la biraz öncesinde yaşadıklarımı hatırlamak istemediğim gibi onlara da bu durumdan bahsetmek istemiyordum.

"Al bakalım filtre kahveni. Senin de çayın burada," derken ikisinin de sıcak içeceklerini avuçlarının içlerine bırakmıştım.

Tam bu sırada hemen karşımdaki diğer çardakta gördüğüm başka bir yüz, yüzümdeki sahte gülümsemenin gerçeğe dönüşmesini sağlamıştı. Bankta

oturarak yanındaki bölüm arkadaşlarına bir şeyler anlatıyor ve daha çok Berkay'ın omzundan iterek onu köşeye sıkıştırıyordu. Kıvırcık bukleleri alnına doğru düşerek bir sonbahar yaprağı gibi sallanırken, yüzündeki sıcacık gülümsemesi kalbimdeki nabızları daha da hızlandırmıştı sanki. Neden bu kadar hızlı çarptığını, neden gözlerimi ondan alamadığımı anlamıyordum ama sorun değildi. Onu izlemek bile farklı hissettiriyordu. Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi ansızın başını kaldırdığında ela gözleri benimkilerle buluştu ve yüzündeki o tatlı gülümseme de yok olarak son buldu. Bakışlarını hızla kaçırırken onu bu kadar çok kırdığımı hayal bile etmemiştim. Oysa hiçbir şey dememiştim söylediklerine karşılık. Hatta bana yazmasını falan bile beklemiştim ama ona bir karşılık vermediğim için tüm bunları ondan beklememin de bir anlamı yoktu. İlker atacağı en büyük adımı atmıştı zaten bana karşı duygularını haykırdığında.

"Sınav nasıldı?" Çatırdayan kalbimin sesini duymazdan gelerek bakışlarımı tekrar Eda'ya doğrulttuğumda Gamze de o da nereye baktığımın gayet farkındaydı ama bozuntuya vermemişlerdi. Aksine hiçbir şey olmamış gibi benimle sohbet etmeye devam ettiler çünkü henüz ikisine de İlker'in bana açıldığından bahsetmemiştim. Tuhaf bir şekilde o anın sadece bize özel kalmasını istiyordum.

"Fena sayılmaz ama matematik her zamanki gibi zorladı beni," diye karşılık verdiğinde Eda, ayakta dikilmek yerine çardağın büyük ahşap masasının üstüne geçip oturdum. Dün yağan yağmurdan dolayı biraz nemliydi ama o kadar da çok rahatsızlık vermiyordu.

"Sen ne yapacaksın bugün? Götürecek misin teyzemi Ortaköy'e?"

"Evet ya. Götüreyim, gezsin biraz diktatör hatunum. Seni eve bırakır onu da alırım."

Eda başıyla beni onaylarken Gamze sohbetimize pek dahil olmuyor daha çok kahvesini yudumlayarak elindeki telefonuyla uğraşıyordu. Yüzünde çapkın bir gülümseme belirirken onun kiminle konuştuğunu merak ettim ama Eda yanımızda olduğu için sormaya çekindim. Başımı *ondan bir ışık beklercesine* tekrar İlker'in ve sınıf arkadaşlarının bulunduğu çardağa çevirdiğimde Berkay'ın da aynı şekilde elinde telefonuyla oynadığını ve onun da yüzünde garip bir gülümsemenin olduğunu fark ettim. Başını yavaşça kaldırıp onu izlediğimi fark etmeden bizim bulunduğumuz çardağa doğru göz kırptığında zihnimdeki şimşekler oldukça yüksek bir sesle çarparak kendini karanlıkta aydınlattı. Gamze de bizlere belli etmeden ona gülümsediğinde artık bazı şeylerden emin olmaya başladım. *Gamze ve*

Berkay'ın arasında bir şeyler dönüyordu... Bu nasıl aklıma gelmemişti? Enes'e olan soğuk yaklaşımından bile anlamalıydım oysa ki... Her şeyden önce Gamze neden bunu benden saklamıştı? Açık açık yanımda Berkay'la konuşuyordu ve üstelik bu konuşmanın nasıl ilerlediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de tam karşılarında oturmamız bile bir tesadüf değildi.

Aklım iyice karışırken gözlerimi Berkay'ın bulunduğu çardakta gezdirmeye devam ettim ve İlker'le yeniden göz göze geldiğimizde, daha doğrusu onun gözlerini bir kez daha benden kaçırdığını fark ettiğimde kırılan kalbimin öfkesini dindiremediğim gibi elim hızla kabanımın cebindeki telefonuma gitti. O itiraftan sonra böylece kenara çekilmesine ve bana tavır takınmasına izin vermeyecektim. Bu yüzden de ilk adımı benim atmam gerekiyorsa öyle yapacaktım. Ekran kilidini hızla açıp WhatsApp'e girdim ve *Signor Altan* yazan kutucuğa dokundum. Sırf sonrasında parmaklarım harflerin üzerinden çekilmesin diye hızla yazıp gönder tuşuna bastım.

"Grubu bırakmak istemiyorum."

Telefonu sessizde olabilirdi ya da belki de numaramı silmiş bile olabilirdi ama yine denasıl tepki vereceğini görmek istiyordum. Bu yüzden de ne Eda'ya ne de Gamze'yealdırmadan sadece onu izliyordum. Arkadaşlarına tebessüm ederken eli anidenüzerindeki siyah paltosunun cebine gitti. Telefonunu ellerinin arasınaaldığında ekranı açmasıyla başı yukarıya kalktı ve gözleri benimkileri buldu.Dudakları aralanmış ve daha çok şaşırmış gibi görünüyordu. Hatta o kadarşaşırmıştı ki bana inanamayan bakışlar atıyordu. Yaramazlık yapmış çocuklargibi omuzlarımı silktiğimde yüzüne yerleşen yarım yamalak bir gülümsemeyleelleri telefon ekranının üzerinde gezindi ve benimse gözlerim kendi telefonekranıma odaklandı. *Signor Altan yazıyor...*

"Kimse sana bırakmanı söylemiyor. Sadece Cenk'in sana yaklaşmasına tahammül edemiyorum."

Ve yine düşündüklerini doğrudan söylemekte asla geri kalmıyordu. Elinde telefonunu tutmaya devam edip yanındaki arkadaşlarıyla konuşmayı sürdürürken bu kez ellerim telefonumun ekranında gezindi.

"Hatasının gayet farkında. Dün sen gittikten sonra onunla ciddi bir şekilde konuştum. Bana öncesinde olan tartışmanızı da anlattı. Bir daha yaşanmayacak. Söz veriyorum."

Neden ona söz verdiğimin ya da neden onun içini rahatlatmak istediğimi ben de anlamıyordum ama yine de kendime engel olamıyordum. *Olmak da*

istemiyordum gerçi. İlker'in güvenini istiyordum.

"Sevindim."

Sadece tek cümlelik bir geri dönüş yapması canımı sıkarken ellerim aralıksız harflerin üzerinde gezinmeye devam etti ve merak ettiğim o soruyu sormaktan kendimi alamadım.

"Peki ya dün söylediklerinde ciddi miydin?"

Saniyesinde karşılık verdi.

"Her harfine kadar."

Her harfine kadar, diye geçirdim içimden ve dudaklarımı dişlerken bir kez daha yüzüme ilişen aptal sırıtışa engel olamadım. Ellerim hiç durmadan ona yazmaya devam ederken bulunduğum yeri neredeyse unutacaktım. Daha öncesinde yüz yüze bile bu kadar uzun konuştuğumuzu hatırlamıyordum.

"Tahmin etmiştim 😊"

Yazdığım cümlenin arkasına yerleştirdiğim o utangaç gülümsemeyle gönder tuşuna basarken vereceği tepkiyi merak ettiğim için yine başımı kaldırarak onun bulunduğu çardağa baktım. Telefonu elindeydi ve büyük dişleri ortaya çıkacak kadar içten gülümsemişti. Telefonum ise bir kez daha elimde titremişti.

"O küçük, utangaç gülümseme de neyin nesi öyle? Altında bir şey aramalı mıyım?"

Bedenime hükmünü sürdüren cesaretin getirdiği heyecanla parmaklarım telefon ekranında kıpırdadı ve derin bir nefes çekerek yazdığım cümleyi gönderip başımı onun bulunduğu tarafa doğrulttum.

"Neden gerçeğini görmek için başını kaldırmıyorsun?"

Verdiğim cevabın arkasından saniyeler bile geçmemişti ki yüzünde silinmeyen gülümsemesiyle İlker'in başı yavaşça yukarı doğru kalktı ve ela gözlerini benimkilerle buluşturdu. Yüzüme yerleştirdiğim sıcacık gülümsemeyle omuzlarımı silkerek ona karşılık verirken başını sağa sola doğru salladı ve dudaklarını dişleyerek tekrar ellerini telefon ekranına götürdü.

"Son dersin kaçta bitiyor? Seni buradan kaçırmak istiyorum."

Tuhaf bir şekilde ben de onunla gitmek, günümün geri kalanını onun yanında geçirmek istiyordum ama anneme söz vermiştim ve sayılı günlerimizi de değerlendirmek istiyordum.

"Anneme sözüm var bugün. Onu Ortaköy'e götüreceğim."

"Ben de geleyim. Söz veriyorum uslu bir çocuk olur, sesimi bile çıkarmadan otururum yanınızda."

"Annem de bizi doğrudan evlendirme dairesine götürür artık."

"Çok mantıklı bir hareket olur. Benim işime gelir."

"E yok artık ama yuh!"

"Aptal! 😂"

Verdiği tepkiye karşılık ona Firdevs Yöreoğlu'nun meşhur repliği *"Sen Bihter Ziyagil'sin. Aptallık etme,"* çıkartmasını gönderdiğimde yine ağlayarak gülen emojiyi göndermişti bana ve öyle tatlı bir şekilde kıkırdamıştı ki bu yanındaki arkadaşlarının da dikkatini çekmişti. Hatta yeniden aralarına dönmesi için İlker'i dürttüklerini bile görmüştüm. Fakat onlara hak vermem gerekiyordu. Dakikalardır süren sessizliğimden sonra ben de sesli bir şekilde kıkırdayınca Eda ve Gamze'nin meraklı ve süzen bakışlarının üzerimde olduğunu hissetmiştim. Boğazımı temizleyerek telefonumu ceketimin cebine iliştirirken ikisi de hâlâ yiyecekmiş gibi bana bakıyorlardı.

"Ne? Ne bakıyorsunuz öyle?" diye keyifle sorduğumda yine aynı tepkiyi vermiş ve ikisi de aynı anda harfleri uzatarak, "Hiiiiiiiç," demişlerdi.

"Bana bakın, sakın ağzınızı bile açmayın, keyfimi de bozmayın." İkisine de işaret parmağımı salladıktan sonra oturduğum ahşap masadan hızla yere inerek üstümü düzelttim. "Kalk kız hadi biz de derse gidelim," diyerek Gamze'yi de omzundan dürttüğümde yine telefonuna bakmış ve aranın bittiğinin farkına varmıştı.

"Sen önden git, ben bir Fen Fakültesi'ne uğrayacağım."

Gamze bir kez daha aklımı karıştırmayı başarabilmişti çünkü bizim ayaklandığımız gibi aynı anda karşı taraftaki çardakta yer alan İlker ve arkadaşları da ayaklanmıştı. Onlar Çevre Mühendisliği'nin öğrencileriydi ve mühendislik fakültesindeki inşaattan dolayı da derslerini Fen Fakültesi'nde alıyorlardı. Bu da aklıma sadece tek bir şeyi getiriyordu. *Gamze, Berkay'la buluşmaya gidiyordu.*

"Kızım, derse geç kalacağız," diyerek onu köşeye sıkıştırmak istediğimde bile sızlanarak geri adım atmadı, aksine gitmekte ısrar etti.

"Bir arkadaşıma söz verdim ama." *Umarım o arkadaşın düşündüğüm kişi değildir Gamze.*

"Şu verdiğin sözleri bir bende tutmuyorsun ya neyse." Tribimi atmama rağmen Gamze yine bana aldırış etmemiş ve yanaklarıma iki sulu öpücük bırakarak hızla yanımdan uzaklaşmak için arkasını dönmüştü.

"Hadi gelirim ben sonra," diyerek yönünü değiştirip Fen Fakültesi'ne doğru ilerlerken, Eda'yla birlikte biz de çardaktan ayrılarak yürümeye başladık.

Şimdilik Eda yanımda sessizliğini koruyor olabilirdi ama akşam mutlaka beni sorguya çekecek ve İlker'le ilgili düşüncelerimi öğrenmek isteyecekti. Annemin yanında bu ne kadar mümkün olurdu bilmiyordum ama onunla herkesten ki özellikle de annemden gizli konuşmak istiyordum. Belki bana fikir verebilir ya da beni yönlendirebilirdi.

Eda da kendi bölümünden arkadaşlarıyla karşılaşıp onlarla sınıfa gideceğini söyleyerek yanımdan ayrılırken ben de telefonumdan saati kontrol ettim. Derse hâlâ vardı ve bu vaktimi kendime sıcak bir çikolata alarak değerlendirebilirdim. Kafeteryaya girip sıranın olmamasını fırsat bilerek sıcak çikolatamı aldıktan sonra Gamze'yi dışarıda bir yerlerde görmek umuduyla tekrar bahçeye çıktım.

Havanın açıklığından dolayı etraf hâlâ çok kalabalıktı. Eda bir köşede Ahmet'e iyice sokularak sınıf arkadaşlarıyla konuşuyordu. Murat ve Enes bölüm arkadaşlarıyla mimarlığın önünde dikiliyorlardı. İlker ve bölüm arkadaşları ise Fen Fakültesi'ne doğru ilerliyorlardı. Tek bir farkla, Berkay bu kez yanlarında yoktu ve bu da aklımda oluşan düşüncelerin gerçekliğinin kanıtıydı. Gamze'nin neyin peşinde olduğunu anlayamasam da işin içinde Berkay'ın olduğundan artık emindim ve kolay kolay da bunun peşini bırakmayacaktım.

Bedenimi sarsıp kendine getirerek Gamze'yi ve yapmaya çalıştıklarını zihnimden uzaklaştırırken elimde sıkı sıkıya tuttuğum dosyam ve sıcak çikolatamla birlikte Mimarlık Fakültesi'ne doğru yavaşça yürümeye başladım. Fakat ne kadar düşünmek istemesem de aklım sürekli Gamze'ye gidiyordu. İlk tanıştığımızda Berkay'ın zamanında yakasına yapışıp, onu rahat bırakmadığından bahsetmişti. *Öyleyse şimdi ki durum neyin nesiydi? Berkay'la ilgili ne değişmişti? Ya da benim bilmediğim başka şeyler mi söz konusuydu?*

Aklımı karıştıran düşüncelerden bir türlü uzaklaşamazken Mühendislik Fakültesi'nin tam önünden geçiyordum fakat o an kulaklarımı sağır edecek tiz, tanıdık bir sesi duymamla birlikte arkamı döndüğümde bir sürü şeyi de aynı anda yaşadım.

"Melek! Dikkat et!"

Hiçbir şey filmlerdeki gibi gerçekleşmemişti. Yaşadığım adrenalin beynime hücum etmiş ve aynı anda birçok şeyi yaşamaya başlamıştım.

Daha ben neler olduğunu kavrayamadan elimde bulundurduğum ve önemli ders notlarımın olduğu dosya başka bir tarafa savrulmuş, sıcak çikolatam ise diğer elimden kayarak yere dökülmüştü. Bedenimi saran kollarla ayaklarım ansızın yerden kesilirken çığlığımla birlikte kendimi soğuk, çamur kokan zeminde sırtüstü bulmuştum. Koca, kiremit rengindeki bir tuğla oldukça yüksek ve hatta neredeyse bomba patlamış gibi bir etki yaratarak mühendislik fakültesinin tam önüne, *bizden* biraz uzağa düşerek parçalara ayrılmıştı. Savrulan taşlar sırf yüzüme gelmesin diye gözlerim ve vücudum güçlü kollar tarafından sarıp sarmalanmıştı. Nefes alışverişlerim düzenini kaybedip sıklaşırken titreyen bedenimin önüne geçemiyordum. Vücudumdaki hiçbir eklem tutmuyordu sanki.

"Melek? Nefes al, güzelim. Nefes al." Duyduğum o endişeli ve korkmuş sesle gözlerimi yavaşça aralarken dudaklarıma değen nefesi ve alnına düşen kıvırcık buklelerini görmemle nabızlarım daha da hızlı atmaya başlamıştı.

"İyi misin? Melek bir tepki ver lütfen!" Korkusu bağırışıyla alevlenirken sonunda başımı aşağı yukarı sallamayı başarabilmiştim fakat hâlâ kendimde değildim. Hâlâ nefes almakta güçlük çekiyordum. Kendimde olmadığım gibi hâlâ yerdeydim ve İlker Altan güçlü kollarıyla beni sıkıca sararak hâlâ üzerimdeydi.

Bir anda yanı başımızda büyük bir kalabalığın oluştuğunu fark ettim. Fakat hepsinin gözlerinde endişe ve korkudan ziyade büyük bir merak vardı. *Kimse koca bir tuğlanın neredeyse kafama düşüp, beni parçalara ayıracağı gerçeğini umursamıyordu. Çevremdeki herkes daha çok beni o tuğladan kurtararak tam üstüme düşen İlker Altan'a odaklanmıştı.*

Çevremizdeki kalabalığın gittikçe çoğalmasıyla İlker iki elimden de tutarak beni hızla ayağa kaldırmış, kimseyi umursamadan ellerini yüzümde gezdirerek iyi olup olmadığımı kontrol etmişti. Tam da o an fark etmiştim düşmenin etkisiyle başımı sertçe yere çarptığımı. Beremin içine elimi sokup da kafa tasımı kontrol ettiğimde kana rastlamadım ki görseydim olduğum yerde bayılırdım.

Yaşadığımız o kısa sürelik korkuyu uzaktan gören Eda vakit kaybetmeden hızla yanıma gelip beni kontrol etmiş ve ardından dağılan ders notlarımı göstermemle yerdeki notları toplamaya başlamıştı. Tam da o sırada hem mühendisliğin hem de mimarlığın dekanları ve aynı zamanda da mühendislik binasının terasında çalışan görevliler de yanı başımızda soluğu almışlardı. Anlaşılan bayı bir olay çıkarmış ve herkesi korkutmuştuk. Çalışanlardan birinin yanımıza yaklaşmasıyla İlker üzerindeki öfkeyle

adamın üstüne doğru yürümüş ve hiç çekinmeden ellerini ceketinin yakalarına sararak karşısındaki orta yaşlı adamı sarsmaya başlamıştı.

"Amca siz nasıl işinizi yapıyorsunuz ya? Amacınız birilerini mi öldürmek burada?" diye bağırırken bölümden arkadaşları onu kolundan tutarak zorla geriye çekmişti.

"Kusura bakmayın oğlum, kızım. Yukarıdaki kayış aniden kopunca önüne geçemedik."

Çalışanlardan biri açıklama yapınca ben sesimi bile çıkarmadan başımı salladım sadece. Eda sürekli iyi olup olmadığımı soruyor, çevremizdeki kalabalık da yavaşça azalıyordu. Ansızın yaşanan bu korkutucu olaydan dolayı hem mimarlığın hem de mühendisliğin dekanları çalışanlarla özel olarak konuşmak istediklerini söyleyerek adamları yanımızdan alıp uzaklaştırdılar. O sırada İlker'in gözleri ise hâlâ üzerimdeydi ve korku içinde nefes nefese bana bakıyordu.

"İyi misin?" diye bir kez daha fısıldarken yanıma yaklaşmış ve yüzümü avuçlarının içine almıştı.

"İyiyim ama sanırım başımı yere çarptım," dediğimde yanı başımda dikilen Eda ve İlker aynı anda sitemle nefeslerini dışarı bıraktılar.

"Ya niye söylemiyorsun Melek? İlker seni revire götürsün, bir kontrolden geç. Ben derse gitmek zorundayım."

Eda kulaklarımı ağrıtan tiz sesiyle yakınırken, elinde tuttuğu ders notlarımı doğrudan İlker'in kollarına bıraktı. Hâlâ yaşadığım durumu idrak edemiyordum fakat idrak edemediğim gibi dakikalar içinde İlker'in Eda'nın talimatlarını uygulamasına göz yummuş ve kendimi o hiç haz etmediğim kokunun bulunduğu odanın içinde, bir hemşirenin tam karşısında bulmuştum.

Çocukluğumdan bu yana hastanelerden, doktorlardan ki özellikle de dişçi ve hemşirelerden çok korkuyordum. Hatta ilkokulda sınıfa iğne vurmak için gelen hemşirelerden kaçtığımı bile hatırlıyordum. Tuhaf bir şekilde hastaneye gitmek beni hep ürkütüyordu. Kan görmeye de tahammül edemiyor küçük bir yara gördüğümde ise bedenim ürpererek geriliyordu.

"Başını çok mu sert çarptı?" Karşımdaki hemşire tansiyonumu ölçerken İlker yanı başımda bekliyor ve onun sorularını yanıtlıyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Tuğlayı fark edip onu kurtarmak isterken ikimiz de yere düştük." İlker'in hemşireye söylediklerileyle dakikalardan sonra onun da üstünün en az benimki kadar batmış olduğunu yeni fark ediyordum. Beni

kurtarmak için üstüme atladığında ikimiz de bayağı çamurun içine bulanmıştık.

"İyiyim ben. Berem sağ olsun kurtarmış beni," diyerek konuşmanın arasına girdiğimde İlker gözlerini devirerek söylediklerimden hiç de memnun olmamış gibi bana baktı. Oysa ciddiydim. Eğer başımdaki kalın bere olmasaydı kafatasım daha sert bir darbe alabilirdi.

"Eğer hâlâ ağrın varsa bir hastaneye gitmeni ve tahlil yaptırmanı öneririm. Hatta tomografi bile çekebilirler. Sert zemine çarptın sonuçta başını. Önemli bir şey olabilir." Hemşirenin dudaklarından hastane lafının dökülmesiyle bile gerilirken oturduğum sedyeden hızla kalkarak ayaklandım. *Kimse beni hastaneye falan götüremezdi.*

"Öyleyse hemen hastaneye gidiyoruz," diyerek İlker bir elimi aniden tuttuğunda geri çekilerek böyle bir şey yapmayacağımı gayet açıkça belirttim.

"Yok, yok hayatta olmaz!"

"Ne demek olmaz? Hadi gidiyoruz." Bu kez de koluma uzanacakken doğrudan gerçeği söyleyip bu durumdan hemen kurtulmak istedim.

"Ya İlker beni kan tutar, hastane tutar, iğne tutar hatta doktor bile tutar. Ben şu odada bile zor duruyorum. Valla dayanamam. İyiyim ben. Eve gider, dinlenirim. Yarına hiçbir şeyciğim kalmaz."

"Melek!" diyerek bağırdığında omuzlarımı hızla silkerek başımı sağa sola doğru salladım ve sürekli gerileyen adımlar attım.

"Valla gitmem! Bana ne ya!"

"Saçmalama istersen. Sağlığın söz konusu burada. Ben götürürüm seni."

"Yok, eve gidicem ben." Son silahımı kullanıp da dudaklarımı sarkıttığımda ela gözleri öfkeyle parlıyordu ama daha çok onun da benim gibi inadını konuşturacağını biliyordum.

"Neyse, en iyisi siz çifte kumruları biraz yalnız bırakayım. Tartışmaya öyle devam edin."

Yanımızdaki kumral, uzun boylu hemşire imalı bir şekilde bize sırıtarak odadan çıkmaya yeltendiğinde bir kez daha inadımı konuşturarak arkasından seslendim.

"O benim sevgilim falan değil," dedim fakat o an İlker'in bana öyle bir bakışı vardı ki söylediğim şeyden dolayı tekrar kendimi sedyeye oturur bir şekilde buldum. Gözlerini devirerek tam karşıma geçtiğinde ise yakınlığından dolayı gözlerimi beyaz tavanda gezdirdim.

"Gerçekten mi?"

"Ne?"

"Böyle bir durumdayken bile bunu mu düşünüyorsun?"

Aniden çenemi tutup da beni kendine bakmaya zorladığında yüzünde muzır bir ifade yer alıyordu. Kaşlarını havaya kaldırarak iyice yanıma sokulurken eli hâlâ pis olan yüzümde gezintiye çıktı. Avucundaki sıcaklığı tenimde ilmek ilmek hissederken dokunduğu yerlerde kıvılcımların çıktığını ve beni o kıvılcımlarla kül edeceğini düşündüm. Baş parmağı dudağımın kenarında gezinmeye başladığında titrek çıkan nefesime ve hızlanan kalp atışlarıma engel olamıyordum artık.

"Teşekkür ederim. Eğer sen olmasaydın..." Parmağı aniden dudaklarımın üstünde durarak söylemek istediklerimi engelledi.

"Aklına bile getirme sakın." Usulca başımı aşağı yukarı salladığımda üzerimize hapsolan çamur kokusundan dolayı burnumu kırıştırarak kıkırdadım.

"Şu an ikimiz de bayağı çamur kokuyoruz, değil mi?"

"Hem de bayağı."

O da benimle birlikte keyifle kıkırdarken oturduğum sedyeden onun koluna tutunarak tekrar yere indim fakat o anda hemşirenin giderken arkamızdan kapattığı odanın kapısı aralandı ve içeri hiç ummayacağım yüzler girdi.

"Bölüyor muyuz?"

Berkay başını kapıdan uzatarak kendini gösterdiğinde arkasından da Murat ve Enes de onunla birlikte odaya girdi. Berkay şen şakrak bir şekilde bize doğru yaklaşıp İlker ve beni izlerken Murat ve Enes'in bakışlarında ise karanlık ifadeler yer alıyordu.

"Siz nereden çıktınız?" Benden önce davranan ve daha çok onların varlığından dolayı en az benim kadar rahatsız olan İlker, düşmüş bir surat ifadesiyle onlara baktığında soruyu yanıtlayan kişi Murat olmuştu.

"Merak ettik sizi, *seni*," dediğinde doğrudan benim gözlerimin içine bakmış ve bir bıçak kadar keskin sesini yüzüme savurarak beni yine afallatmıştı.

"İ-iyim, teşekkür ederim."

Bir süre boyunca bir hastane odasını anımsatan bu küçücük yeri derin bir sessizlik bürüdü ama burada daha fazla bulunmak istemediğimden odadaki masanın üstünde yer alan dosyamı kollarımın arasına alarak kapı tarafına doğru ilerledim.

"Ben artık gideyim," diyerek İlker'in yanından geçtiğim sırada kolumdan tutarak beni kendine doğru çevirdi ve şapkamın altından çıkan saçlarımı elleriyle geriye doğru itti.

"En azından eve bırakayım seni," dediğinde bir kolunu sıvazlayarak başımı sağa sola doğru salladım ve odada yalnız olmadığımızı ona işaret ettim.

"Kendim halledebilirim." İlker'e doğru bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi iyice ortadan kaldırarak, üzerimdeki kire pise aldırmadan yanağına küçük bir buse bırakıp, "Her şey için teşekkür ederim. Restoranda görüşürüz," diyerek kulağına doğru fısıldadım.

İlker'in yüzündeki o utangaç gülümsemeyi fark etmemle tebessüm ederek odadan çıkmak için kapının önüne gittiğimde karşımda oldukça sert bakan bir Murat Özkan'la karşılaşacağımı az çok tahmin etmiştim. Başımı yere eğerek yanından geçip giderken yumruk yaparak sıktığı avuç içlerini görmüştüm ama artık bunun bir önemi yoktu. Biraz önce sergilediğim tavrın başıma ne tür belalar açacağını bilmiyordum ama İlker'e karşı artık bir duvar örmek istemiyordum. Bu saatten sonra da örmeyecektim.

***

"Daha iyi misin kara kuzum? Ağrın var mı başında?"

Annemin uzattığı nane limon çayını uzandığım koltukta biraz doğrularak alıp avucuma hapsederken üzerimdeki battaniyeye de sıkıca sarındım. Mühendislik Fakültesi'nin önünde yaşananlardan ve üstüm çamur içinde eve geldikten sonra öğleden sonraki planlarımızın hepsi başka bir zamana aksamıştı. Beni kir pas içinde gören anneme olanları anlatınca uzanıp dinlenmemi istemiş başka bir gün de gezebileceğimizi söylemişti. Başlarda çok itiraz etmiş, onu dışarı çıkarmak istemiştim ama sonrasında başıma saplanan ağrıyla uzanıp dinlenmek daha cazip bir fikir gibi görünmüştü.

"Hayır, iyiyim," diyerek nane limon çayımdan bir yudum alırken aynı zamanda da diğer taraftan Gamze'nin ve sınıftaki birkaç arkadaşın geçmiş olsun mesajlarını cevaplıyordum.

Gamze olayları çok sonradan sınıfta Selen'den öğrendiğini ve o an için yanımda olmadığı için kendini çok mahcup hissettiğini söylemişti. Bunun bir sorun olmadığını belirtsem de aslında büyük bir sorundu. Eğer Gamze'yi o kadar kafama takıp düşüncelere boğulmasaydım önceden fark ettiğim tuğlanın başıma bir bela açacağını hatırlar ve oradan hiç geçmezdim.

"Aman teyze! Onun kalın kafasına hiçbir şeycik olmamıştır. Merak etme." Tekli koltukta oturarak açtığı Türk dizisini dilimlediği havuçlarla

yiyerek izleyen Eda'ya dilimi çıkarırken annem de yanıma oturmuş ve yumruk yaptığı elini çok sert sayılmayacak bir şekilde kafama vurmuştu.

"Doğru. Lülük'ü reddettiğinden belli zaten kalın kafalı olduğu."

"Anne ya!"

"Sus! Ben o çocuğu damadım olarak görmek istiyorum."

"Eee ama gerçekten yuh yani!" dediğimde Eda annemin tepkilerini büyük bir keyifle kıkırdayarak izliyordu. Elindeki meyve tabağını önündeki sehpanın üzerine bırakırken koltukta bağdaş yaptığı bacaklarıyla boğazını temizledi ve o an anladım yine benimle dalga geçeceğini.

"Ama teyze var ya göreceksin İlker bunu nasıl Süpermen gibi kurtardı. Kampüsteki herkes de pür dikkat bunları izliyor. Melek de *yidiğim, lülüğüm* diye boynuna atladı direkt."

"Bir de bayıl istersen Eda."

Eda'nın benimle dalga geçtiği yetmiyormuş gibi bir de annem daha da çok üstüme geldikçe kaçacak delik arıyordum. İlker'le aramızda geçenleri henüz onlara söylememiştim. Eda'ya bir şekilde bahsedecektim ama anneme anlattığım gibi başlayacaktı nişan, düğün ne zaman diye, ki aramızda henüz adını koyduğumuz bir durum bile yoktu. Hal böyle olunca İlker mevzusunu da açıldığı gibi kapatmak istiyordum.

"Kız Melek! Sen bu çocuğu kaçırırsan sana sütümü helal etmem."

"Cidden pes anne ya!" diyerek söylendiğim sırada elimdeki telefonun aniden titremesiyle girdiğim battaniyenin içinden çıkarak ayaklandım, diğer elimdeki nane limon çayını ise sehpaya bıraktım.

Eve geldiğimden bu yana mesajlarının kesilmediği gibi sürekli beni kontrol ediyordu. Sonunda dayanamamış olmalıydı ki bu kez de arıyordu.

"Neyse ben odama gidiyorum," dediğimde hem annem hem de Eda bir filmin en güzel sahnesini izler gibi bana bakıyorlardı.

"Lülük mü arıyor?"

"Anne kaç defa diyeceğim şu çocuğa lülük deme diye ya?"

"Kız yemeğe çağırsana çocuğu, bir teşekkür edelim."

Annemin ağzından çıkanlarla elimde titreyen telefonumu aniden unutarak Eda'ya *ne diyor bu* değil de daha çok *izin var mı böyle bir duruma* dercesine bakıyordum. Üstelik İlker'e gerçekten düzgün bir şekilde de teşekkür edememiştim. Yani bir nevi telafi etmek istiyordum.

"Bana bakma, burası senin de evin. Benim için hiç sorun olmaz. Aksine malzeme çıkar bana."

"Pisliksin," derken gözlerimi iyice kısarak ona baktım ve bu şekilde bunun acısını çok fena çıkaracağımı belirttim. Salondan hızla çıkıp da telefonu sonunda açmayı planlarken bir kez daha annemin arkamdan söylenmelerini işittim.

"Kız telefonda bir sor bakayım, neleri seviyormuş. Çocuğun sevdiği yemekleri yapayım." Bakışlarımı anneme çevirdiğimde daha çok ciddi olup olmadığını tartıyordum ama gerçekten ciddiydi.

"Var ya bir gün ben evlensem bu kadın beni evlatlıktan reddedip damadını bağrına basar."

"Kız çok konuşma da telefonu aç. Bekletme İlker oğlumu." *Bir de oğlu oldu şimdiden iyi mi?*

Salondan çıkıp odama geçene kadar nasıl bir hızla koştuğumu bilmiyordum ama onun arayışıyla başımda ağrı falan kalmamıştı. Derin bir nefes alıp sonunda hâlâ ısrarla çalan telefon ekranımın cevapla tuşuna bastım ve sesini duymak için hızla kulağıma götürdüm.

"Kulakların mı çınladı yoksa?" diyerek alayla konuştuğumda kıkırdayışını telefonun diğer tarafından bile hissettim.

"Neden? Benim hakkımda mı konuşuyordunuz yoksa?"

"Evet, biraz önce senden bahsediyorduk. Daha doğrusu Eda anneme ballandırarak beni kurtarışını anlatıyordu."

"Yapmam gerekeni yaptım güzelim. Daha iyi misin?" İlker bana her *güzelim* dediğinde kalbim ters taklalar atarak yerinde zıplıyordu sanki. Bunu yüzüme vurmaktan hiç çekinmiyordu ve her defasında beni utandırıyordu.

"İyiyim. Asıl sen nasılsın? Benim kadar sen de sarsıldın."

"Şimdi çok daha iyiyim," dediğinde dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve aptal bir şekilde yerimde kıpırdanarak gülümsemeye başladım ama bir türlü sessizliğimi bozup da iki kelimeyi yan yana getiremedim.

"Dudaklarını ısırıyorsun, değil mi?" Sessizliğimi fırsat bilerek konuşmaya devam ettiğinde bunu nereden bildiğini merak ettim.

"Nereden bildin?"

"Utandığın zaman hep dudaklarını ısırıyorsun." Yanaklarım iyice ısınırken bu kadar dikkatli oluşu beni yine sarsmıştı.

"Sense hoşuna giden bir şeyleri gördüğün zaman yapıyorsun," diye karşılık verdiğimde aslında büyük bir pot kırdığımdan, benim de onun ilgili ayrıntıları incelediğimden habersizdim ama yine de anı bozmayarak bozuntuya vermedim.

"Benim kadar sen de dikkatlisin."

"Eh, birazcık." Aramızda tekrar derin bir sessizlik oluşurken annemin biraz önceki davetini hatırladım. Derin bir nefes alarak dudaklarımı kıpırdattım ve o malum soruyu sonunda sormayı başardım.

"Şey... Yarın akşam bize yemeğe gelmek ister misin? Annem sana teşekkür etmek istiyor." Aniden, hızla soluduğumda vereceği cevapla odamda dört dönmeye başladım. Hayır demesini ya da işinin olmasını istemiyordum.

"Peki ya sen?" dediğinde anlamamıştım ne demek istediğini.

"Ben ne?"

"Sen gelmemi istiyor musun?" Gözlerimi sıkıca yumdum, dişlerimi iyice sıktım ve o tek kelimelik cümleyi sonunda ağzımdan çıkardım.

"İstiyorum."

"Öyleyse ben de geliyorum."

"Güzel, akşam yedide burada olursun o zaman."

"Bir dakika bile gecikmeden orada olacağım."

"Bu arada annem en sevdiğin yemeği sordu. Senin için yapmak istiyormuş."

"Gerçekten hiç gerek yok Melek. Elinden her şeyi yerim."

"Söylemezsen vallahi küser."

İşin gerçeği annemin öyle küsmek gibi bir huyu yoktu. İlker'in de onun elinden her şeyi yiyeceğinden şüphe duymuyordum. Daha çok ben merak ettiğim için soruyordum ve üstüne düşüyordum. Onunla ilgili bilmek istediklerim vardı, tıpkı onun da benimle ilgili merak ettiği bir sürü şey olduğu gibi. *Mesela ayak numaramı öğrenmek istiyordu... Kim bunu bilmek isterdi ki?*

"Yaprak sarmasına hiç hayır demem."

"Ben de çok severim," diye karşılık verirken bu konuşmanın bu kadar normal ilerlemesi ve hiç rahatsızlık hissettirmemesi beni şaşırtıyordu.

"Peki annenin en sevdiği çiçek ne? Hazırlıklı geleyim."

"Sen cidden kendini evlatlık aldırmaya meraklısın galiba," diyerek onunla dalga geçtiğimde telefondan işittiğim kahkahası beni de güldürdü.

"Hadi söyle."

"Menekşeleri çok sever."

"Senin de en sevdiğin çiçeği sormak isterdim ama..." Cümlesini devam ettirmesine izin vermedim. Aksine sözünü onu işkillendirecek bir şekilde kestim.

"Belki bir gün söylerim."

"Öyle olsun bakalım. Ben daha fazla seni rahatsız etmeyeyim. Dinlenmeye devam et." Nedense telefonu kapatmak bile içimden gelmiyordu ama onun vaktini de daha fazla almak istemiyordum.

"İyi geceler, Sinyor Altan."

"İyi geceler, Kız Kulesi."

Telefonu kapatıp sol göğsüme doğru yaslarken kalbimin hızlanan atışlarını yakalayamıyordum artık. Bedenimi ansızın yatağımın üstüne bırakırken uzandığım yerde tepinip, hoyratça, saçma bir şekilde halime gülüyordum. *Böyle heyecanlanacağım ya da böyle hissedeceğim kimin aklına gelirdi ki?*

"O kıkırtılar da ne öyle? Konuşma bayağı iyi geçti galiba."

Oda kapımın hangi ara açıldığını ve Eda'nın hangi ara aptallığıma şahit olduğunu bilmiyordum ama şikayetçi değildim. Aksine artık onunla konuşmak istiyordum. Bu yüzden de uzandığım yatağımda hızla doğrulup hemen yanımı işaret ederek gelmesini bekledim.

"İlker bayağı etkiliyor seni," diyerek yanıma oturduğunda gözlerinin içine bakarak itiraz bile etmeden başımı aşağı yukarı salladım.

"Eda, bir şeyler oluyor ve ben önüne geçemiyorum. İşin garip yanı geçmek de istemiyorum. Bu normal mi sence?"

"Elbette normal Melek. Sen İlker'e fena halde abayı yaktığının farkında değil misin?"

"Ne hissettiğimi hâlâ çözemiyorum ki. Bir yandan istiyorum bu baş edemediğim duyguları ama bir taraftan da yıllardır... Biliyorsun Eda, hiç gelmeyecek bir adamın geleceği günü bekledim ben yıllarca ama şimdi çok daha farklı ve yoğun hissediyorum. Sanki her şey daha gerçekmiş gibi. Onunla konuşurken bile avuç içlerim terliyor, kalbimin nabızları değişiyor. Heyecanlanıyorum ya da kendimi kaybediyorum. Murat'ta bunların hiçbirini yaşamamıştım. Çok farklıymış biriyle aynı duyguları paylaşıp, bunun karşılıklı olması."

"Çünkü gerçekten hissediyorsun artık Melek. Murat senin için bir takıntıydı ve kalbini özgür bıraktığında kanatlarını bambaşka bir masala çırpıyorsun. İçinde Kıvırcık Fırtına'nın olduğu bir masala hem de..."

"Öyle mi dersin?"

"Öyle."

Eda'nın söyledikleriyle kalbimde taşan yoğunluk biraz hafiflerken omuzlarımı düşürerek rahatlamaya çalıştım. Fakat aniden elimde titreyen

telefonumla kalbim yeniden hızla çarpmaya başladı. Yeniden İlker'in yazdığını düşünerek ekranın ışığını açtığımda gördüğüm isimle suratım aniden düştü. Haftalar ve belki de aylar olmuştur onunla konuşmayalı. Şimdi, gecenin bu vaktinde yazması beni işkillendirirken benden ne istediğini merak ediyordum ve aklıma hiç de hoş olmayacak şeyler geliyordu.

"Kim yazmış? İlker mi?" diyerek merakla soluduğunda Eda, başımı hayır dercesine salladım ve ekranı kaydırarak mesajı açtım.

"Hayır, Derya. Uzun zamandır konuşmuyorduk," dediğimde en az benim kadar Eda da meraklanmıştı.

"Aç bakalım, ne diyormuş," dediğinde ise vakit kaybetmeden WhatsApp'e girdim ve uzun zamandan sonra bana yazdığı o mesajı okudum.

"Melek, rahatsız ettiğim için kusura bakma. Yarın konuşabilir miyiz? Önemli."

20.Bölüm | Part II

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Taylor Swift - Enchanted

20. BÖLÜM | PART II

Murat Özkan'dan

This is me praying that this was the very first page *| Bunun ilk sayfa olması için dua eden benim,*

Not the story line ends *|Hikâyenin bittiği yer olmaması için.*

My thoughts will echo your name until I see you again *| Seni tekrar görene kadar düşüncelerim ismini yankılayacak.*

These are the words I held back as I was leaving too soon *| Bunlar çok erken ayrılırken gizli tuttuğum kelimeler,*

I was enchanted to meet you *| Seninle tanıştığımda büyülendim.*

Please dont be in love with someone else *| Lütfen başkasına âşık olma.*

Please dont have somebody waiting on you *| Lütfen seni bekleyen biri olmasın.*

Taylor Swift - Enchanted

2 YIL ÖNCE...

Vücudumun her yerine dağılan öfkem, benliğimi ele geçiriyor, direksiyonu kavrayan ellerimin arasında patlamaya ve etraftaki her şeye, herkese zarar vermeye hazır bir bomba haline geliyordu. İşittiklerimden sonra kendime hâkim olamayacağımı, her şeyi yıkıp dökeceğimi biliyordum. Önüne asla geçemeyeceğim bir nefretin başlangıcına şahit oluyordum. Bunu bana, *bize* yaptığına inanamıyordum. Ona beslediğim sevgiyi bir çırpıda parçalara ayırıp çöpe attığını hâlâ kabullenemiyordum. Fakat *onu* da tanıyordum. Bana yalan söylemezdi. Beni kışkırtmak için her şeyi yapardı ama asla yalan söylemezdi. Öfkelendirir, çileden çıkarırdı ama yine de yalana başvurmazdı. İlk defa duyduklarımın yalan olmasını ben dilemiştim bu kez ama olmadığının da gayet bilincindeydim. Önüme serpilen ipuçları her şeyin dosdoğru olduğunun kanıtıydı.

"Biliyor musun? İtalya'ya gittim. Ve orada ne oldu tahmin edebiliyor musun? İlker'le birlikte oldum. O kadar harika hissettirdi ki... Bana sadece

senin dokunamayacağını kanıtladı. İnanmıyorsan, git ona sor."

Elif... Elif... Elif... Yumruklarım acımasızca darbelerini direksiyona geçirirken bana dakikalar öncesinde söyledikleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Bu raddeye nasıl geldiğimizi düşündükçe aklımı kaçırmak üzereydim. Ona olan bağlılığımı, sevgimi biliyordu ve sırf beni öfkeden kudurtmak için her yolu deniyor ve her defasında başarılı oluyordu.

Bundan bir hafta önceki son kavgamızdan sonra ikimizin de harladığı alevin bizi de sevgimizi de kavuracağını tahmin etmiştim ama işittiklerim çok daha ağırıydı. Her defasında bunu yapmasından, onun kollarına atılmasından nefret ediyordum.

Sırf sevmediğim arkadaşlarıyla takılmasına ve bir gece kulübüne gitmesine izin vermediğim için bana bir sürü laf sıralamış, meydan okumuştu. Üç yıllık ilişkimizi zerre umursamadan giydiği kıyafetlerle, arkadaşlarıyla olan yakın pozlarıyla magazine gündem olmuştu. Bu beni öfkelendirmeye yetmişti. Gördüğüm haberlerle soluğu karşısında aldığımda ise ona karışamayacağımı, onu boğduğumu ve bu ilişkinin ikimize de zarar verdiğini söylemişti. Yalan söylemiyordu. Son zamanlarda gerçekten birbirimize zarar aşılıyorduk ama her defasında bir şekilde ayağa kalkmayı ve yeniden başlamayı başarıyorduk. Fakat bu kez öyle olmamıştı. Sırf aşamadığımız güven sorunlarımız yüzünden yurt dışına çıkacağını söylemişti. Başlarda gitmesine, benden uzaklaşmasına hiç izin vermek istememiştim ama yine sözümü dinlememişti. Habersiz bir şekilde gittiğini annesinden öğrenmiştim ama nereye gittiğini asla söylememiş, belirtmemişti. Bir haltlar karıştırdığını o an anlamış ama yine de ona zaman tanımak istemiştim. *Ta ki o tanıdığım zaman benim ellerimde patlayana dek...*

Bu sabah yurt dışından döndüğünü duymamla birlikte elimdeki koca bir kırmızı gül demetiyle kapısına dayanıp ondan her şey için özür dilemek istemiştim fakat Elif her şeyi tersine çevirmiyi yine başarmıştı. Bir kez daha bizi bitirecek olan sözleri suratıma doğru zalimce sarf etmişti.

İtalya'ya gitmişti. Yine ve yine ona gitmişti. Sırf beni kışkırtmak için hep buna sığındığını düşünürdüm ama bu kez öyle olmamıştı. Beni bitirip yok etmek için en ağır kozunu oynamış ve onun kollarının arasına girdiğini haykırmıştı. Yalan olmasını çok dilemiştim ama olmadığının gayet farkındaydım.

Duyduklarımdan sonra yapmak istediğim şey bariz bir şekilde ortadaydı. Bir kadına asla el kaldırmazdım ama benim olana dokunanın canını söke

söke alacak ve yüzünde tanınacak bir nokta kalmayana dek *onu* parçalayacaktım.

Öfkeme yenik düşüp babamdan zorla aldığım Mercedes'i sonunda onun babasına ait Bebek'teki büyük, gösterişli, denize bakan villanın önünde durdurduğumda frenlerden çıkan iç gıcırdatacak sesleri umursamadım. Birkaç günlük okul tatili için annesinin yanına, İtalya'ya gitmişti ve Elif'in de neler hissedeceğimi düşünmeden onun yanına gitmesi her şeyi darmaduman etmeye yetmişti. Hiçbir şey ya da biraz sonra gerçekleşecek olan savaş zerre umurumda değildi. Gözüm dönmüştü. Öfkeyle harmanlanan bedenim ona ait her şeyi yok etmek istiyordu. *Hatta bu koca, gösterişli villayı bile...*

Arabanın kapısını çarparak direksiyon koltuğundan indiğimde etraftaki çalışanlar da şaşkınlıkla beni izlemeye başlamışlardı ama şu an için onlara vereceğim malzemelerin bile bir önemi yoktu. Aksine avazım çıktığı kadar bağırmaya onu karşıma almaya hazırdım.

"İlker! İlker! Neredesin lan şerefsiz?"

Bağırışım sadece villanın geniş bahçesinde değil aynı zamanda da gösterişli semtte de büyük yankı uyandırıyordu. Merakla çerçevelenen bakışlar çoktan gösterişli evlerinin en yüksek katına çıkarak benim bulunduğum bahçeye gözlerini dikmişlerdi fakat yine de kimseye aldırmadım. Tek istediğim hesap sormaktı ve aralanan ahşap kapıyla hesap sormak istediğim kişi artık tam karşımdaydı.

"Bu kez bittin lan, sen! Anlıyor musun? Bittin! Öldün!"

Bana doğru gelmesine fırsat tanımadan saniyeler içinde yanına ulaşıp sıkı sıkıya yumruk yaptığım ellerimle tişörtünün yakalarını kavradım. Bütün yüzünü kan revan içinde bırakmak için adeta can çekişiyordum. Aniden sarsılmasıyla daha fazla kendime hâkim olmayı bırakarak yumruğumu yüzüne geçirdim. Yere, bahçenin tam ortasına düşmesiyle tekrar üstüne doğru atılacaktım ki kollarımdan tutan bahçe çalışanlarından dolayı bunu gerçekleştiremedim. Onu ufacık kalana dek parçalara ayıramadım.

"Murat, açıklamama izin ver. Hiçbir şey bildiğin gibi değil."

Düştüğü yerden ayaklanıp da dudaklarının kenarındaki kanı elinin tersiyle sildiğini gördüğümde yüzüme sinsi bir gülümseme yayıldı. Oysa sadece dudağını değil, tüm yüzünü patlatmak istiyordum.

"Neyi açıklayacaksın lan? Neyi?"

Silkelenerek kollarımı çalışanlardan kurtardığımda bir kez daha üzerine doğru yürüdüm. Arkamdaki adamlar tekrar beni geriye çekmek

istediklerinde İlker bir elini havaya kaldırarak onları engelledi. *Ne yani onu dövmeme izin mi verecekti yoksa karşılıklı mı olacaktı?*

"Sana anlatacağını tahmin etmeliydim." *Elbette bana anlatacaktı! Elif, sırf beni kışkırtmak, öfkelendirmek için bile olsa İlker'le geçirdiği küçücük bir saniyeyi bile atlamaz, detaylarına kadar anlatırdı.*

"Beni kullandı. Bir kez daha beni kullandı," diye fısıldadığında yüzüne yerleşen hayal kırıklığına karşılık isterikli bir şekilde gülmeye ve hatta kahkaha atmaya başladım. *Kullandı mı? Bunu daha yeni mi fark ediyordu? Elif, onu hep kullanırdı.*

"Seni kullandı mı? Nesin sen? Fahişe mi?" Kahkahalarımın arasından üzerine doğru yürüyerek sürekli onu omuzlarından itiyor ve kendime de ağzımdan çıkanlara da engel olamıyordum.

"Hep bu anı bekliyordun, değil mi Altan? Hep sana gelmesini, kollarına atlamasını bekliyordun. Çünkü her boktan kavgamızda senin kapını çaldığının gayet farkındaydın ve şikâyet bile etmiyordun. Belki de hoşuna bile gidiyordu."

"Bana ayrıldığınızı söylemişti." Daha da yüksek sesle hatta tüm semti inletecek bir şekilde kahkaha atmaya devam ettim. *Elif yine Elif'liğini yapmıştı anlaşılan. Yine İlker'i parmağında oynatacak bir numara bulmuştu.*

"Ayrıldık mı? Buna inandın mı gerçekten? Elif benden ayrıldığını söylerken bile aslında hep benimle birlikte, beyinsiz." Kahkaham onun yüzüne yayılan hayal kırıklığının daha da yayılmasına sebep oluyordu ve bu hali, bu pişmanlığı bana sadece zevk veriyordu. Yaptığının acısını bir şekilde hem de çok kötü bir şekilde çıkaracaktı.

"Elif, bana asla yalan söylemez, biliyorsun değil mi? Ama sana söyler İlker ve sana söylediği küçücük bir yalanı fırsata çevirdin. Sana ayrıldığımızı söylediği için vakit bile kaybetmeden onu benden almak istedin. Neden peki biliyor musun? Çünkü ona ilk sen dokunamadığın için bitmek bilmeyen bir öfken var bana karşı. Hiçbir zaman onunla olmamı istemedin. Liseye geldiğim günden bu yana hiçbir zaman Elif'in yakınlarında olmamdan memnun kalmadın. Onu senden çaldığımı düşündün. Ben onu çalmadım geri zekalı, o benim olmak istedi ve oldu. Sen sadece bunu kabullenemedin."

İşaret parmağımı İlker'in omzuna vura vura onu geriye doğru savururken yüzümde alaylı bir gülümseme, dudaklarımda ise gerçeklerin kalıntıları vardı. Başından beri hep böyleydi. İstanbul'a yerleşip de liseye

başladığımdan beri İlker benim ilk arkadaşım olsa da hiçbir zaman varlığımdan memnun kalmadı. Bana hiçbir zaman tahammül edemedi ama sırf Elif için hiç ağzını açmadı, hiçbir kötü laf da bulunmadı. Aksine hep Elif'in suyuna gitmeyi tercih etti fakat her şey biz sevgili olana kadardı. Elif'le ilk kez el ele onun yanına geldiğimizde bile kabullenmeyip kalkıp masadan gitti. Elif tüm okulun gözleri önünde sevgilisi olduğumu haykırdığında bile İlker bizi tebrik edecek küçücük bir laf bile etmedi. Lisede ya da üniversitede Elif'le aramızda geçen her küçük kavgada ona kollarını açtı ve bir şekilde hep ona gelmesini bekledi ve belki de beklediği şey artık sonunda olmuştu ama bilmediği Elif'le biz ayrılmamıştık, ayrılmayacaktık da. İlker sadece Elif'in parmağında oynatacağı küçük bir kukladan ibaretti.

"Söylesene İlker, artık mutlu musun bari? Nasıldı mesela ona dokunmak, onu hissetmek? Güzel hissettirdi mi? Kavrayıp sıktı mı aletini? Dudaklarını boynunda gezdirdi mi? Ya da içine her girdiğinde adını İlker diye mi yoksa Murat diye mi haykırdı?"

Sessizliği beni çıldırtırken acımasızca konuşmaya ve onu kışkırtmaya devam etmek istedim ve sanırım başarılı da olmuş olacaktım ki omzuna vurduğum parmağımı elinin tersiyle iterek geriye doğru çekildi.

"Pislikleşme Murat. Çok ağır konuşuyorsun. Yaptığım şeyden dolayı gurur duymuyorum. Aksine çok pişmanım."

Pişmanlığı yüzüne yansısa da umurumda bile değildi. Canını bir şekilde yakma isteğimden kurtulamıyordum.

"Olacaksın da zaten. İliklerine kadar pişman olacaksın. Ama sana bir şey diyeyim mi Altan? Bir gün bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin. Anlıyor musun? Çok ağır ödeyeceksin. Bir gün ben de senin sevdiğin, çok sevdiğin, herkesten sakınmak istediğin kadını altıma alıp ona dokunacağım. Ah, dur ya... Bunu zaten Elif'le yapmıştım, değil mi?"

Sonunda onu kışkırtmayı başarmış olacaktım ki elleri deri ceketimin yakalarını kavradı. Gözlerinden yanağına süzülen damlaya alayla bakarken pişmanlığına da kırgınlığına da aldırmadım. Aksine bana atacağı yumruğun sırasının gelmesini bekledim. Böylelikle ben de onun canına okuyabilecek ve buradan gidecektim. Tam yumruğunu suratıma geçirmek için elini havaya kaldırmıştı ki arkamızdan duyduğumuz o tanıdık sesle ikimiz de ahşap kapıdan dışarı çıkarak bize doğru gelen adama baktık.

"Neler oluyor burada?"

Muhsin Amca'nın sert, katı çıkan ses tonuyla İlker'e olan öfkem daha da yoğunlaştı ve bunu nasıl kullanacağımı artık biliyordum. İlker babasından hep çekinir ve çoğu şeyi de saklardı. Ben de onu bu taraftan vuracaktım.

"Neden oğluna sormuyorsun Muhsin Amca?" diyerek meydan okuduğumda İlker'in ela gözleri doğrudan bana odaklandı ve bunu yapmamam için başını sağa sola doğru salladı ama ben elbette yapacak, onun canını yakacak fırsatı geri çevirmeyecektim.

"Sana soruyorum Murat. Ne oluyor?" Başımı dik tuttum ve İlker'i bitirecek sözleri acımadan dudaklarımdan çıkardım.

"Ne mi oluyor? Oğlun benim olan göz dikti Muhsin Amca. Elif'le yattı." Muhsin Amca'nın hemen söylediklerime inanmasını beklemiyordum ama bakışları İlker ve benim üzerimde gidip geldiğinde tereddüde düştüğünü hemen fark etmiştim.

"Ne saçmalıyorsun sen evlat?"

"Bir şey saçmalamıyorum. Gerçeği söylüyorum. Oğlun, evlenme teklifi edeceğim kızı altına aldı." Muhsin Amca iri cüssesi ve yumruk yaptığı elleriyle İlker'e doğru yürürken biraz sonra olacakları tahmin edebiliyordum.

"Doğru mu bu?" diye fısıldadı ona doğru. İlker yüzüne bakamıyor ama *doğru değil* de diyemiyordu.

"Baba..."

"Sana doğru mu bu diye sordum!" Bağırışı tüm evi ayağa kaldırırken İlker gözlerini kapatıp açtıktan sonra başını dik tutarak babasına doğru çevirdi.

"Baba, bak açıklayabilirim," diyerek İlker gerçeği kabullendiğinde Muhsin Amca'nın gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke belirdi. Bu beni korkuturken arkamı dönerek hızla babamın Mercedes'ine doğru ilerledim. Muhsin Amca'nın durmayacağını biliyordum.

Göz açıp kapayıncaya dek büyük eli İlker'in suratına tokadını geçirmiş ve yere düşmesine sebep olmuştu. Karnına, beline doğru attığı şiddetli darbelerin hiçbirini umursamadım ya da onu engelleyecek küçücük bir harekette bile bulunmadım. Benim gibi çevredeki evin çalışanları da Muhsin Amca'dan korkuyor, onu engellemiyorlardı. İlker'in babasına karşı gelemeyeceğini, elini kaldırıp da onu engellemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden de direksiyonun başına geçerek sadece Muhsin Amca'nın İlker'i dövmesini izledim, hatta bundan zevk bile aldım. Eğer elimde olsaydı ben çok daha ağırını yapardım.

SAATLER ÖNCE...

Yıllar önce yaşadığım o anlık öfkenin hâlâ diri bir şekilde yeniden benliğimi esir alması normal miydi? Yoksa aklımı mı kaçırıyordum?

Tıpkı iki yıl önce Elif'le birlikte olduğunu öğrendiğim o berbat gündeki taze öfkeyle İlker'e bakıyor, elinde oynadığı telefonunu da yüzünü de parçalara ayırma isteğiyle dolup taşıyordum.

Kampüsün bahçesinde olanlardan sonra, Melek'in eve gidişiyle hiçbirimiz derse girmedik, girmek istemedik. Aksine hiç kimsenin olmadığı boş kafeteryaya gelerek, İlker'in yanından bir an olsun ayrılmadık. Kafeteryadan alıp eline tutuşturduğumuz ıslak mendillerle üzerindeki çamur kırıntılarını temizlemesini bekledik. İşini bitirdikten sonra telefonunu elinden hiç düşürmedi. Üçümüz de merakla onu izliyor ve kimle konuştuğunu merak ediyorduk. *Daha doğrusu bunu sadece ben bilmek istiyordum. Tahminlerimin doğru çıkmasını istemiyordum.*

Gördüğüm, daha doğrusu neredeyse tüm üniversitenin şahit olduğu o manzara gözlerimin önünden bir an olsun gitmiyordu. *Aklımdan çıkaramıyordum onun üstüne bir kahraman gibi atlayarak yere düşen büyük tuğladan kurtarışını, ellerini yüzünde, dolgun yanaklarında gezdirişini, alnını Melek'in alnına yaslayışını...*

Bütün bunları aklımdan çıkaramadığım gibi bir de aynı masada oturup sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmamız beni çıldırtıyordu. Daha doğrusu hiçbir şey olmamış gibi davranan tek kişi İlker'di ve bu da bana kafayı yedirtecekti. Öfkeden ellerimin arasında sıkıca tuttuğum karton bardağın içindeki çay birazdan onun keskin yüzüne doğru patlayacak ve masada parçalara ayrılacaktı.

Masadaki sessizlik sinir bozucuydu ama asıl sinir bozucu olan şey revirde gözlerimin şahit olduklarıydı. *Melek'in ona yakınlığı, dudaklarını varlığıma rağmen onun yanağına bastırması, kulağına duymadığım bir şeyler fısıldaması, İlker'in onun dokunuşuyla utanması ama yine de içten bir şekilde gülümsemesi...* Gördüklerim tekrar ve tekrar gözlerimin önüne geldikçe aklımı yitirecekmiş gibi hissediyordum. *Her şeyi geçtim de Melek'in ona olan bu yakınlığı da neyin nesiydi? İlker'in itirafına karşılık mı veriyordu yoksa?*

Hayır, diye haykırdı iç sesim. Sevgisini defter sayfalarına karalayan kız şimdi aniden bir başkasına tutulamazdı, etkilenemezdi. Belki de amacı beni kışkırtmaktı, kıskandırmaktı. İlker'i kullanarak ona yakın olacağımı, onu istediğimi düşünüyor olabilirdi. Eğer böyle düşünüyorsa başarılı da

oluyordu. Melek'i zaten istiyordum ama İlker sayesinde bu isteğim hat safhaya çıkmıştı. *"Melek, Elif değil geri zekalı!"* diyen Derya'nın serzenişleri yankılandı kulaklarımda. *Eğer Melek, Elif gibi değilse tüm olanların, İlker'e olan yakınlığının sebebi neydi o zaman?*

"Kıza mı yazıyorsun bro?"

Masadaki derin sessizliği Berkay'ın alaylı tınısı sonlandırırken, İlker bakışlarını bizim üzerimizde gezdirerek elinde sıkı sıkıya tuttuğu telefonunu aniden kilitleyip masanın üstüne bıraktı.

"Kimseye yazmıyorum." *Yalan söylüyordu. O telefonun üzerinde parmaklarının gezindiğine, Melek'e yazdığına yemin edebilirdim.*

"Eğer merak ediyorsan arayabilirsin hani. Bizden çekinmene gerek yok." Aynı alaylı tınıyla Berkay devam ederken yumruk yaptığım elimdeki eklemler canımı acıtmaya başlamıştı. Onu aramasını, benim yanımda onunla konuşmasını istemiyordum. Hatta onda numarasının olma düşüncesi bile beni çıldırtmaya yetiyordu.

"Kimseyi aradığım falan yok Berkay. Gereksiz gereksiz konuşma." Telaşlı ve bir o kadar da tedirgin bir şekilde soluyordu ama onun üzerindeki yoğun ve merakla süzen bakışlarımızın da gayet farkındaydı.

"Ne bakıyorsunuz öyle?" diye sorduğunda Enes ve benim konuşmama pek gerek kalmıyordu. Berkay zaten patavatsızlığıyla her şeyi ortaya döküyordu.

"Nasıl bakmayalım oğlum? Bayağı dikkat çektiniz kızla."

"Ne yapsaydım? Kızı ölüme mi itseydim?" Sergilediği kahramanlığı yüzümüze doğru savururken daha fazla kendime hâkim olamayacağımı biliyordum. Bu yüzden de omuzlarımı dikleştirerek genişçe oturduğum plastik sandalyede doğruldum.

"Berkay zaten onu ima etmiyor İlker," dediğimde yüzü yavaşça bana doğru döndü ve kaşlarını havaya kaldırarak gözlerimin içine baktı.

"Neyi ima ediyor o zaman? Sen söyle."

"Kıza olan bakışlarını, yakınlığını... Bu herkesin dikkatini çekti. Bayağı şey gibi görünüyordun..." Kelimeleri toparlayamıyordum, daha doğrusu dün işittiklerimden sonra söylemeye dilim varmıyordu.

"Bayağı ne gibi?" Fakat İlker'in de pes etmeyeceğini, üzerime geleceğini biliyordum. Bu yüzden aralanan dudaklarımla gerçeği fısıldadım.

"Aşık gibi."

O an, o birkaç saniye içinde İlker'in yutkunduğuna, boğazının da gözlerinin de düğüm düğüm olduğuna şahit oldum. İki yıl önceki o kavga

sadece ikimiz arasında geçtiği için gözlerindeki korkuyu derinden hissettim. Berkay da Enes de olanları biliyordu ama sarf ettiğim intikam dolu cümlelerden ikisinin de haberi yoktu. İşte bu yüzdendi aramızdaki kuralın sebebi. İşte bu yüzdendi kimseye çıktığımız kadınları söylemememizin altında yatan gerçek sebep. Ben sadece istisnaydım çünkü hiçbirinin buna bir daha yanaşamayacağının gayet farkındaydım ama almam gereken bir intikam da söz konusuydu ve o intikamı hâlâ almayı istiyordum.

İlker'in korkulu bakışlarına odaklandığımda onun da o günü hatırladığını anladım. Ona öfkeyle sarf ettiklerimi, bir gün onun sevdiği kadını altıma alacağım diye meydan okuyuşumu, intikamımın çok acı olacağını an be an hatırladığına emindim. Melek'i tüm bunlara ortak etmek istemiyordum, etmeyecektim de ama İlker'e daha fazla yaklaşmasına da izin vermeyecektim.

"Siz iyice saçmalamaya başladınız. Ben sadece insanlık görevimi yaptım. Neyse eve gidip üstümü değiştireceğim ve sizin bu saçmalıklarınızı yok sayacağım."

Aniden oturduğumuz masadan kalkarak karşılık vermemize izin vermeden arkasına bakma gereksiniminde bile bulunmadan hızla yanımızdan uzaklaşıp, kafeteryadan çıkıp gitti fakat bakışlarındaki korku her şeyi anlamama yetti. Tersini iddia ederek Enes ve Berkay'ı soru işaretleriyle bırakabilirdi ama ben kulaklarımın neler duyduğunun gayet farkındaydım ve bunun üzerine de gitmekten vazgeçmeyecektim.

"Ben mi yanlış anlıyorum yoksa İlker biraz önce gerçekten tedirgin mi oldu? Aşık mı oluyor yoksa bu?" Berkay alaylı tınısıyla kıkırdayarak konuşurken Enes ve ben birbirimizin gözlerinin içine baktık. Melek'le olanları sadece o biliyor ve benim kadar o da olanlara hayret ediyordu.

"Bu çok saçma olur," diyerek kendi kendime mırıldandığımda Berkay'ın gülümseyen suratı aniden düştü ve yerinde doğrularak ciddi tavrını takındı.

"O niye? Bence artık herkes dilediği gibi özgürce davranabilir. Olanların üzerinden uzun bir zaman geçti. İlker'in ne lisede ne de üniversitede ciddi bir ilişkisi olmadı. Buna hakkı var."

Berkay aynı bölümde okuduklarından mı bilinmez ama liseden bu yana hep İlker'in yanındaydı ve hiçbir zaman onu yalnız bırakmamış, yanımızda olmasa bile arkasını kollamaktan vazgeçmemişti. Şu anda da aynı tavrı sergiliyor, İlker'in gidişine rağmen olanları bilmeden onu savunuyordu.

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Çocuğa nasıl baktığını gördüm Murat. Sanki büyük bir suç işlemiş gibi bakıyordun. Ne var yani birinden hoşlanıyorsa, etkileniyorsa ya da hadi bir tık yukarı çıkayım, seviyorsa? Sen dilediğin gibi takılıp, sevgili yapabiliyorsun. Kimse sana laf etmiyor. Belki İlker'in de artık buna, birilerini becermeye ihtiyacı vardır. Ha?"

Selen'le ya da çevremdeki diğer kızlarla aramda geçenleri elbette Berkay da biliyordu ve hiçbir zaman lafını esirgemiyordu. Bir gün bu açık sözlülüğü yüzünden yumruğumun onun da suratına geçmesinden korkuyordum çünkü söyledikleriyle en az İlker kadar o da sabrımı taşırıyordu. *İlker ve Melek'i aynı yatakta düşünmek, ona dokunduğunu hayal etmek bile... İşkence gibiydi.*

"Murat'ın onu demek istemediğini gayet iyi biliyorsun," diyerek Enes araya girdiğinde omzundan tutarak onu engellemek istedim ama Berkay koruduğu sert tavrını bu kez de onun üstüne doğru püskürttü.

"Bence sen hiç karışma. Başından beri Murat'ın arkasını nasıl kolladığını ikimiz de biliyoruz. Keza Elif mevzusunda da kaç yıllık arkadaşını kenara atarak aynısını yaptın."

İki yıl önce olanlar sadece bizi değil arkadaş çevremizi de derinden etkilemişti. Olanlardan sonra Enes ve Erdinç benim tarafımda kalırken Berkay ve liseden birkaç arkadaşımız da İlker'in arkasını kollamışlardı. O zamanlar her şey çok karışıktı. Toparlanmamız bir mucize gibiydi ama Berkay'ın o sert tavrı hiç değişmemişti. Enes'ten mi yoksa İlker'den mi çekiniyordu, bilmiyordum ama o da hiçbir zaman varlığıma tahammül edememiş ama yine de sesini çıkarmamıştı. Tavırlarıyla ya da söyledikleriyle bana bunu zaten hissettirmişti.

"Ayrıca Elif mevzusu kapanalı çok oldu. Sen üstüne toprak atıp dilediğin gibi kızlarla yatıp kalkabiliyorsan İlker de aynısını yapabilir. Bil diye söylüyorum, bazen gerçekten çok bencil oluyorsun Özkan."

Söyledikleri kanıma dokunup beni sinirlendirse de yine de hiçbir şey diyemedim çünkü inkâr etmek istesem de aslında haklıydı Berkay ve bunun önüne geçemiyordum.

Masada bulunan çantasını aniden ellerinin arasına alarak oturduğu sandalyeden kalktığında Enes de ben de onu afallayarak izliyorduk. Mantıklı olduğu çok nadir anlar olurdu çünkü.

"Nereye lan şimdi?" diye sorduğunda Enes, sinsi bir şekilde dudakları kıvrıldı Berkay'ın.

"Size ne lan? Belki de sizden gizlediğim sevgilimle oynaşmaya gidiyorumdur, kim bilir?"

Göz kırparak sırt çantasını kolunun altına geçirerek vakit kaybetmeden yanımızdan uzaklaşırken, Enes arkasından şaşkınlıkla bakıyordu. İlker'in peşinden Berkay'ın da gidişiyle elimde sıkı sıkıya tuttuğum karton bardağı daha fazla dayanamayarak öfkeden yere çaldım. Kafeterya görevlisi arkamdan, *"Ne yapıyorsun oğlum sen?"* diye bağırsa da umursamadan gözlerimi ovalayıp dirseklerimi masaya yasladım. İçine düştüğüm bu çıkmaz durumdan hemen kurtulmak zorundaydım.

"İlker, yalan söylüyor. Melek'ten hoşlanıyor. Buna kulaklarımla şahit oldum," diyerek fısıldadığımda Enes'in beni dinlediğini biliyordum çünkü ürkmüş bir ifadeyle beni izlediğini gördüm başımı kaldırıp da ona baktığımda.

"Ne yapacaksın peki?"

"Yapmam gerekeni. Bu saçmalık başlamadan bitecek."

"Nasıl olacak Murat?"

"Derya'yla konuşmam gerek. O bana akıl verir ya da Melek'le konuşur, bilmiyorum," dememle Enes'in çıkarıp telefonuna bakması bir oldu.

"Dersin bitmesine az kaldı. Kalk o zaman mimarlığa gidelim. Derya birazdan çıkar."

Enes'in söyledikleriyle beni bir kez daha desteklediğini fark ettiğimde zamanı boşa harcamadan oturduğum sandalyeden kalktım. Çantamı bir koluma geçirerek sırtıma alırken Enes'le birlikte hızlı adımlarla kafeteryadan çıktık. İnşaat Mühendisliği binasının yanından geçip de Mimarlık Fakültesi'ne doğru ilerlerken gözlerimin önüne yine İlker'in Melek'i kurtarışı geldi. Bunu hatırlamaya bile tahammül edemiyordum. *İlker'in Melek'e yaklaşmasına nasıl tahammül edecektim?*

Mimarlık Fakültesi'ne girip de bizim bölümün dersi işlediği sınıfın kapısının önüne geldiğimizde sabırsızca koridorda dört dönmeye dersin bitmesini beklemeye başladım. Enes, sakin olmamı sürekli dile getirse de onu duymazdan geliyordum. Sakin kalamıyordum. Bu mevzunun bir an önce bitmesini istiyordum.

Geçen birkaç dakikadan sonra Derya sınıftan birkaç kişiyle birlikte çıktığında hızlı adımlarla onun yanına ulaştım ve kolunu kavradım.

"Sen bir gelsene benimle," diyerek hızla çıkışa doğru ilerleyip, "Seni sonra ararım," diye bağırdım Enes'e arkamdan.

Derya aniden kolundan tutmamla birlikte mızmızlansa da hatta baş örtüsünü bozduğumu söylese de onu dinlemeyip sonunda dışarı çıkarabildim. Kimsenin bizi duymayacağını düşündüğüm bir alana ulaştığımızda, Derya kolunu elimden kurtararak beni oldukça sert bir şekilde geriye doğru itti.

"Ne oluyor be sana öküz?" Bağırışı yankılansa da işaret parmağımı dudağıma götürerek sessiz olmasını diledim.

"Derya bir şey soracağım."

"Ya sor da öyle insanın kolundan sürüklenir mi be?" Söylenmeye hız kesmeden devam ettiğinde gözlerimi devirdim.

"Ne var?" diye bağırdığındaysa omuzlarımı düşürerek derin bir nefes aldım. Dersler ya da aile içinde görüşmemiz dışında eskisi kadar muhabbet etmiyorduk ve şimdi karşısına böyle bir mevzuyla çıktığım için biraz çekiniyordum.

"Melek'le hiç konuştunuz mu son zamanlarda?" Sorduğum soruya karşılık düzgün kaşları yavaşça havaya kalktığında benden böyle bir atak beklemediği ortadaydı. Afallamış olsa bile cevap vermekten kendini alamadı.

"Hayır, son olanlardan sonra bir daha hiç konuşmadık."

"İyi, konuşun o zaman," dediğimde bu kez de çatılmış kaşlarıyla bana bakıyor ve söylediklerimden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

"Ne diyorsun Murat sen?"

"Melek ve İlker arasında neler oluyor Derya?" Soruya soruyla karşılık vermekten hiç haz etmesem de kendime engel olma kısmını zaten geçmiştim. Bu yüzden de lafı uzatmadan doğrudan konuya girdim.

"Haa... Şu kurtarma meselesinden bahsediyorsun sen. Hiçbir fikrim yok ama herkes bunu konuşuyor. Hatta bayağı yakıştırmışlar bile o ikisini." Duyduklarımla ellerim bir kez daha yumruk şeklini aldı. Bir yere indirmem gerekiyordu bu yumruğu, mesela İlker'in suratına olabilirdi.

Bunun başıma geleceğini tahmin etmeliydim. Bu okuldaki herkes olayları abartmaya bayılırdı. Zamanında Elif'le benim aramda olanlar da çok konuşulmuştu ve şimdi yine aynısını yapacaklardı fakat bunu düşünmelerine bile izin vermeyecektim.

"O yakıştırmaların devamı gelmeyecek işte. Melek'e söyle, İlker'den uzak dursun."

"Ne?"

"Ne dediğimi duydun Derya. Melek'e söyle İlker'den uzak dursun."

Aramızda geçenlerden sonra Melek'in bana takındığı sert bir tarafı vardı ve ben o duvarı kolay kolay yıkamayacağımı biliyordum. Aklıma gelen ilk fikri bu yüzden Derya'ya söyledim. Melek, beni dinlemezdi belki ama onu dinleyebilirdi. Yani en azından böyle umut ediyordum.

"Ne? Ne bakıyorsun öyle?" Hiçbir şey demeden, bir tepki bile vermeden Derya gözlerimin içine aval aval bakarken beni ters tepmesinden korktum. Oysa bana yardım edebilecek tek kişi oydu.

"Sen ne dediğinin farkında mısın Murat?"

"Evet, gayet farkındayım," dedim kendimden oldukça emin bir şekilde.

"Neden yapayım peki bunu? Sen reddetmedin mi bu kızı? İstemiyorum, olmaz demedin mi? Paramparça bir halde bırakmadın mı? Şimdi ne değişti lan?"

"Derya, İlker'in ne mal olduğunu biliyorsun," diyerek konuyu başka bir tarafa çekmeye çalıştım ama Derya'nın öfkeyle açılan gözleri yanlış yerden vurduğumu bana gösteriyordu.

"Sen ne malsın peki? Son zamanlarda yaptıklarını görmeyecek kadar kör müsün? Kabul et ya da etme ama bunlar senin gerçek düşüncelerin değil."

"Gerçek düşüncelerim neymiş peki?"

"At gibi giden, it gibi döner Murat Bey. Gayet kıskanıyorsun Melek'i. Şimdi İlker onunla ilgilenince de kuduruyorsun. Neden biliyor musun? Çünkü Elif de yaşadıklarını yaşamaktan korkuyorsun. Herkesi kandırabilirsin ama senin numaraların bana sökmez."

Bu kadar dikkatli olması, beni bu kadar yakından tanıması oldukça sinir bozucuydu ama bu ona karşı gelmeyeceğim anlamına da gelmezdi.

"Saçmalama."

"Şimdi de saçmalama oldu, değil mi?"

"Derya, uzatma! Yeter. Dediğimi yapacak mısın? Yoksa ben mi el atayım?"

"Konuşmaya çalışırım ama beni dinler mi bilmiyorum." Sonunda pes edip de bir umut konuşacağını söylediğinde omuzlarımı düşürerek rahatlamaya çalıştım. En azından beni geri tepmemişti. Konuşmak için çalışacaktı, benimse Melek'in karşısına çıkacak cesaretim yoktu.

"Beni haberdar et," diyerek arkamı dönüp ondan uzaklaşarak otoparka doğru yürümeye başladım.

"Emrin olur!"

Derya, arkamdan bağırmış olsa da onu da duymazdan gelerek otoparka doğru hızlı adımlarla yürümeye devam ettim. Babamın arabasını kazada

kurban vererek bana aldığı Porsche'ya binip de kapıyı çarptıktan sonra dayanamayıp direksiyonu yumrukladım defalarca ve defalarca. Tıpkı o gündeki gibi hissediyordum. Sanki şimdi yine İlker'in kapısına gidecek ve bu kez atamadığım bütün yumrukların hesabını sorarcasına acısını çıkartarak onu pataklayacaktım fakat beni engelleyen bir şeyler vardı. *Beni engelleyen şey...*

Arabamın torpido gözüne uzanıp da açtığımda herkesten sakladığım o kırmızı kapaklı defteri avucumun içine aldım. Sırf evde unutmayayım, sırf defterin başına bir şey gelmesin diye yanımdan bir an olsun ayırmıyordum.

Sayfalarını yavaşça çevirirken bir kitabı okurmuş gibi en son bıraktığım sayfayı açtım ve onun o muhteşem, beni kendine çeken el yazısına dokundum.

"Ellerini, dokunuşlarını yanaklarımda hissettim bugün. Mucize gibiydi sanki her şey. Nefesi bir nefes kadar yakınımdaydı o an. Dokunduğu her yere ateşini bırakıyordu. Ondan nasıl uzaklaşabilirdim ki? Bir daha ondan nasıl vazgeçebilirdim? Beni bu kadar ele geçirip, kendine hapsetmişken nasıl onsuz bir hayat düşünebilirdim?"

Onunla ilk buluştuğumuz günün ardından yazılmıştı bu satırları. İlk okuduğumda idrak edememiştim belki ama zamanla kendimi Melek'in yazdığı satırların içinde bulmuştum. O satırlara hapsolmuş, bir daha da kendimi alamamıştım.

Sırf benden vazgeçsin, canı benimle olduğu için yanmasın diye defterin dışının aynısından yaptırmış ve ikna edici olabilmek için acımasızca denize fırlatmıştım. O kara gecede istediğim her şeyde başarılı olmuş, amacıma ulaşmış ve benden uzaklaşmasını sağlamıştım ama şimdi benim canım yanıyordu. Uzun zamandan sonra ilk kez kendimi kor ateşlerde hissediyordum. Ben onu, bana âşık olan o masum kızı geri istiyordum. Bir kez daha birini İlker'e kaptırmayacaktım. Her ne olursa olsun Melek'in beni yeniden sevmesini sağlayacak ve bu deftere yazdığı satırları ona hatırlatacaktım.

21.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Gökhan Kırdar - Fayton

21.BÖLÜM

Sensiz neyleyim dalda çiçek,
Günler yıllara oldu da denk,
Kapıda nöbete durdu yaşlı seyis,
Salına salına geldi aşkı haber.
Gökhan Kırdar - Fayton

***

Son dersten yarım saat erken çıkmanın telaşıyla koşar adımlarla otoparka doğru ilerlerken, tüm gün boyunca üniversitenin sağında ve solunda, kısaca her yerinde işittiğim sorular hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

''İlker'le tanışıyor musunuz?''
''Aranızda bir şey var mı?''
''Daha öncesinde de konuştunuz mu?''
''Sevgili misiniz?''
''Nasıl tanıştınız?''
''Kıvırcık buklelerine hiç dokundun mu?''

Dün kampüsün bahçesinde İlker'in beni aniden yere düşen tuğladan kurtarması, neredeyse tüm üniversitenin ilgisini çekmişti. Sadece mühendislik ve mimarlık bölümündekiler değil, İlker'e hayran olan tüm kızların sorularına tabi tutulmuş, mercekleri altına girmiştim. Israrla çoğu aramızda neler olduğunu bilmek istiyorlardı. Hatta biri resmen yüzüme karşı, *''Eğer gerçekten sevgiliyseniz İlker'le ilgili tüm hayallerimi suya atacağım,''* demişti. *İnanılmaz (!).*

Tüm gün boyunca yanımdan bir an olsun ayrılmayan Gamze ve Eda dudaklarımı uçuklatacak derecede gelen meraklı sorulara karşılık cevap vermek zorunda olmadığımı ısrarla belirtseler de ben her soruyu tek tek cevaplamış ve İlker'le aramızda hiçbir şey olmadığını, sadece tanıştığımızı söylemiştim. Çünkü gerçek buydu. Çünkü İlker'le aramda neler olduğunu ben de kestiremiyordum. Bir taraftan ona bir nefes kadar yakınken diğer bir

taraftan ise aramıza koca duvarları yerleştirecek kadar uzaktım. Neler hissettiğimi, neler yaşadığımı bilmiyordum çünkü aklım hâlâ karmaşıklığın içinde boğuluyordu. Duygularımı gizliyor, ulaşmama izin vermiyordu. Bu yüzden de insanların üstünde yanlış algılar oluşturmak istemiyordum. Gerçek her neyse önce benim kabullenmem gerekiyordu.

Civcivimin yanına ulaşmamla elimde büyük bir çabayla tuttuğum çantamın içinden arabamın anahtarlarını bulmaya çalışırken kollarımın arasındaki dosyalar pattadan yere düştü. *Hadi ama! Buraya kadar dayanıp şimdi yere çakılmak zorunda mıydınız?*

Arabamın kapısını çantamdan çıkardığım anahtarla hızla açıp elimdeki çantayı da arka koltuğa fırlattıktan sonra sitemle yere düşen dosyalarımı toplamaya başladım. Sırf anneme mutfakta yardım edebilmek için dersten erken çıkmışken şimdi geç kalmak istemiyordum.

Dosyaların arasından taşan kağıtları içine iyice yerleştirerek kapağını kapatırken hemen yanı başımda bir hareketlilik hissettim. Yanımda duran tanıdık ayakkabılarla başımı yukarı doğru kaldırdığımda karşılaştığım kişiye gözlerimi devirmek istedim ama onun hiçbir suçu olmadığı için de böyle bir şey yapmayı aklımdan çıkararak hızla ayaklandım ve karşısına dikildim. Bir şekilde yüzleşeceğimizi tahmin etmiştim ama böyle olmamasını isterdim.

"Derya?"

Dün akşam attığı tuhaf mesaja nasıl bir karşılık vermem gerektiğini bilemedim. Her şey ani gerçekleştiği gibi Derya'nın mesajı da benim için çok aniydi. O sırada Eda'ya Ahmet'ten gelen bir telefondan dolayı odamdan çıkıp gitmesiyle ben de Derya'yı cevapsız bıraktım. Ona ne diyeceğimi bilmediğim gibi benimle ne konuşmak istediğini de bilmek istemiyordum. İçimdeki garip huzursuzluğa annem gidene kadar karşı koymak istiyordum. Sırf bu yüzden de tüm gün boyunca her göz göze gelişimizde gözlerimi kaçırdım çünkü bana gerçekten konuşmamız gerektiğine dair bakışlar atıyor ve resmen fırsat kolluyordu.

"Dün görüldü attın bana. Rahatsız mı ettim?"

Aslında rahatsız etmemişti Derya beni. Hatta uzun zamandan sonra yazması sevindirmişti bile ama yine de o garip mesaj beni işkillendirmeye yetmişti. Altındaki nedeni bilmek istemediğim gibi ona cevap da vermemiştim.

"Hayır, sadece konuşacak neyimiz olabilir diye düşündüm. Uzun zaman geçti Derya. Olanlardan sonra beni bir kez aramayıp şimdi yazman garip

geldi sadece."

İçimde tutamadıklarımı, Murat'ın darbesinden sonra nasıl kenara çekildiğini yüzüne vurduğumda başını eğerek gözlerini kaçırdı. O zamanlar Derya'yla yeni tanışmış olabilirdik ama iyi bir arkadaşlığımızın olabileceğini düşünmüştüm fakat o kenara çekilerek beni yalnız bırakmayı tercih etmişti. Utandığını, mahcupluğunu görebiliyordum ama bu zamanı geri getirmiyordu. Yaşadıklarımızı yaşanmamış gibi varsayamıyorduk.

"Melek, olanlardan sonra karşına çıkacak cesareti bulamadım. Benim de bir payım olduğunu düşünerek geri çekildim. Çok üzgünüm."

Oysa Derya hiçbir şeye sebep olmamıştı. O sadece Murat'a ulaşmamda bana bir köprü olmuştu ama ben o köprüden karşıya geçemeden enkaz altında kalmıştım. Onu hiçbir şekilde suçlayamıyordum. Beni asıl kızdıran yanımda olmamasıydı. Kadın, kadının halinden anlar derler. *Öyleyse neden Derya benim halimden anlamamıştı ya da anlamak istememişti?*

Başından beri Murat'ın en yakınlarından biriydi. Bir başkasıyla belki de onunla konuştuğum gibi rahat konuşamazdım. Ona döküldüğüm gibi kimseye anlatamazdım duygularımı. Bir şekilde onun aklına girebileceğini düşünüp hayal kurmuştum. Bu kadar ona yakınken ikna edebilir demiştim ama Derya geri çekilmeyi tercih etmişti. Ben de bu yüzden ona karşı iyi ya da kötü hiçbir şey hissetmemeyi öğrenmiştim.

"Senin bir suçun yoktu Derya. Boş ver, aldırma. Ben unutmaya çalışıyorum."

Biriktirdiğim, içimde sakladığım Murat'la ilgili düşüncelerimi bir kenara atarak konuştuğumda Derya'nın yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Gözlerimin içine beklentiyle bakıyor ama bir türlü ağzını da açamıyordu.

"Merak etmiyor musun peki?"

"Neyi?"

"Seninle ne konuşmak istediğimi."

Aslında içten içe gerçekten ne konuşacağımızı, neyin bu kadar önemli olduğunu merak ediyordum çünkü garip bir şekilde bunun Murat'la ilgisi olduğunu düşünüyordum. Fakat ne kadar çok merak etsem de bir tarafım bu işin peşini artık bırakmamı kulağıma fısıldıyordu ve ben o tarafı dinlemek istiyordum. Canımı yakan, beni parçalara ayıran kişinin daha fazla kalbimi çürütmesini istemiyordum.

"Derya, bak. Annem, Almanya'dan geldi ve birkaç gün sonra geri gidecek. Vaktimi olabildiğince onunla geçirmek istiyorum, aklımı

karıştırmakla değil. Bu yüzden de her ne söylemek istiyorsan bence biraz daha bekleyebilir. Hı?"

Gülümsemeye çalışarak beklentiyle gözlerinin içine bakarken Derya hiçbir tepki vermedi. Aksine kireç tutmuş yüz ifadesiyle soğuk bir şekilde gözlerime bakmayı ve sessizliğini korumayı sürdürdü. Böyle hiçbir yere varamayacağımızı anladığımda omuzlarımı düşürerek civcivime geri döndüm. Bu konuşma artık bitmeli ve ben de daha fazla zaman kaybetmeden eve giderek anneme yardım etmeliydim. Fakat elim civcivimin kapı koluna uzanmıştı ki Derya'dan işittiklerimle elim havada asılı kaldı.

"İlker'le aranda ne var?"

"Anlamadım?"

Oldukça ağır bir şekilde şaşkınlıktan iyice açılmış gözlerimle Derya'ya döndüğümde başını yerden kaldırmıyor, gözlerimin içine bakmıyordu. *Bu ne demekti şimdi? Uzun zamandan sonra karşıma çıkıyor ve bana bunu mu soruyordu?*

"Derya! Bir şey söylesene! Ne demek şimdi bu?"

Sesimin yükselmesine engel olamazken bedenime hücum eden öfke de patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Derya'ya kızmak, bağırmak istemiyordum ama artık neden veya kim için burada olduğunu çözebiliyordum.

"Melek, olanlardan sonra bunu sorduğum için üzgünüm ama merak ettim."

Sonunda başını kaldırmayı başarıp da gözlerimin içine baktığında yüzündeki ifadenin sadece merak olmadığını gördüm. Çok daha fazlasının olduğunu söylüyordu o anlamlı, sorgulayan bakışlar.

"Babasının restoranında çalışıyorum. Sohbet edip birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Biliyor musun? Bana karşı oldukça kibar davranıyor. Yani aslında arkadaş sayılırız. Eğer sorgulaman bittiyse ben artık gidiyorum."

Dışarıdan bakıldığında sorduğu soru aslında oldukça basit, tartışılmaya bile değmezdi ama ben bunun altında yatan sebebi tahmin edebiliyordum. Dün revirde gördüğüm o buz gibi keskin bakışlardan sonra aklıma başka bir mantıklı bir açıklama gelmiyordu. Bu yüzden öfkeme, kırgınlığıma sahip çıkamıyordum. Püskürtmek istiyordum içimde ne var ne yoksa.

"Melek, Murat İlker'den uzak durmanı istiyor."

Derya ağzındaki baklayı çıkardığında nedense duyduklarım beni şaşırtmamıştı. Murat'ın son zamanlardaki garip yakınlığından sonra bunu

zaten bekliyordum fakat bilmedikleri bir şey vardı. Ben başkalarının laflarıyla hareket edecek biri değildim ve bir şekilde bunu anlayacaklardı.

"Beni buraya aslında o gönderdi. *'Melek'e söyle, İlker'den uzak dursun. O, ona göre biri değil,'* dedi. Biliyorum, senden bunu asla isteyemem. Ben sadece elçiyim ama Murat bu yakınlıktan hiç memnun değil."

"Öyle mi? Peki sorabilir miyim? Murat hangi hakla bana karışma lüksüne sahip olabiliyor?"

Ses tonumdaki alaylı tınıya karşı koyamadığım gibi sinir hücrelerimdeki patlama evresine de hâkim olamıyordum. İşittiklerimden sonra Derya'nın üzerine yürümemek için kendimi zor tutuyordum.

"Bak, biliyorum..."

"Bir bok bilmiyorsun Derya," diyerek daha fazla kendime hâkim olmayı bırakıp biriken öfkemle Derya'nın üzerine doğru yürüdüm ve lafı ağzına tıkadım.

"Benim canımın nasıl yandığını, kalbimin nasıl dağılarak parçalara ayrıldığını bilmiyorsun. İşte bu yüzden, benimle olmak istemeyen, beni hayatına alma şansını bile vermeyen adamın bana da konuştuğum insana da karışmaya hakkı yok."

"Melek..."

"Git ona aynen böyle ilet ve annemle geçirmek istediğim vaktimi de boşa harcama."

Derya'nın daha fazla bir şey söylemesine izin vermeden hışımla arkamı döndüm ve civcivimin kapı kolunu kavrayarak kendimi direksiyon koltuğuna attım. Daha fazla burada durmak, Derya'nın aklımı karıştırmasına izin vermek istemediğim için hızla motoru çalıştırıp üniversitenin otoparkından uzaklaşmayı tercih ettim.

***

Hayatımın hiçbir anında başkalarının benim yerime karar almalarına izin vermemiştim. Ailem yurt dışına çıkıp kendilerine farklı bir hayat kurduklarında Türkiye'de kalmak da benim kararımdı, onca yıldan sonra yakın arkadaşlarımın, *"Bırak artık seni sevmeyen, bilmeyen bir adamı beklemeyi,"* demelerine rağmen Murat'ın karşısına çıkmak da benim kararımdı. Ailemin asla onaylamayacağını bilerek İstanbul'a yerleşmek de benim kararımdı, Eda'nın uyarmasına rağmen Murat'ın avucunun içine kalbimi bırak da benim kararımdı. Oysa ne tuhaftı... Hiç yanımda olmayan, beni, duygularımı hiç anlamayan birine ümit edip, bel bağlamıştım yıllarca. Aslında hiç tanımadığım birini bekleyip gizlice değer vermiştim ve

verdiğim değeri görmedikçe hep bir tarafım eksilmişti. Sayfalara dökmüştüm ona olan hislerimi ama o sayfalar denizin yoğun dalgalarında savrulup kaybolmuştu. Bir gün *onun* geleceğine, beni bulacağına kendimi öyle inandırmıştım ki kahramanımın hep o olacağını ve beni kurtaracağını hayal edip durmuştum. Fakat o hayatımda hiç var olmamıştı bile ve olmayacaktı da. Tüm bunları yaşarken, hissederken o kadar kendimden emindim ki kozasında saklanan bir kelebek gibiydim. Fakat tırtıl ruhum kanatlarını çırpamadan fırtınalı bir yağmura yakalanmıştı ama buna rağmen ıslanmaktan, kaybolmaktan, can vermekten hiç korkmayıp kozasındaki sıcaklığa sığınmıştı.

Yıllardan sonra ilk kez saklandığım o kozada gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattığımda bir başkasının çehresi belirmişti göz bebeklerimin ardında. Kıvırcık bukleler alnına doğru düşerken gözleri kısılarak bana en muhteşem gülümsemesini göndermişti. Umudum olmuştu. Can çekişen kanatlarımı çırpmamı sağlamıştı. Buz kesen kalbimin yeniden attığını hissettirmişti. *Ama şimdi kalbimin yeniden can bulduğunu düşünürken neden bir tarafım da hâlâ acı çekiyordu? Neden birinin kalbimdeki duvarları yumrukladığını hissediyordum? Neden şimdi tam da kendimi toparladığımı zannettiğim bir anda karşıma çıkıp hayatımı altüst etmek istiyordu? Neden ya neden? Neden Murat bana bunu yapıyordu?*

"Kız! Yavaş karıştır şu çorbayı!"

Elimdeki çorba karıştırıcısıyla ocaktaki mercimek çorbasını iyice kıvamına getirmeye çalışırken annemin serzenişleriyle yerimde sıçrayarak aklımı karıştıran düşüncelerden arınmak istedim. Eve geldiğimden bu yana kendimi bir türlü toparlayamıyordum. Aklım hep birkaç saat öncesinde yaşananlardaydı, Derya'nın söylediklerindeydi.

Üniversitenin otoparkında Derya'ya kızıp üzerine yürüdüğüm için kendimi suçlu hissetsem de beni bu kadar sarsan tek şey Murat'ın ansızın ortaya çıkan mantıksız düşünceleriydi. Neye, kime dayanarak İlker'den uzak durmamı istediğini anlamıyordum ama bunu yapmak istemiyordum. *İlker'den uzak durmak istemiyordum.* Yaralarımı sarmak isteyen birinin uzattığı eli kolayca bırakamazdım. Şimdi her şeyden çok o eli tutmaya ihtiyacım vardı.

Hayatım boyunca kararları nasıl tek başıma aldıysam bahanelere de bir o kadar yer vermemiştim. Birini istediğinde bir şekilde belli ederdi insan. İsterse gelir, arar ya da sorardı ama ben acılar içinde kıvranırken, yastığıma gözyaşlarımı usulca boşaltırken Murat bunların hiçbirini yapmamıştı. O

hayatına kaldığı yerden, istediği insanlarla devam etmişti. Beni kendi kurduğum düşlerin altında bir başıma bırakmıştı. *Şimdi tam toparlandığımı, bir başkasıyla yeniden hayaller kurabileceğimi öğrenirken yine karşıma çıkması tesadüf müydü yoksa amacı gerçekten aklımı karıştırmak mıydı?* Çözemiyordum. Tek bildiğim beni ele geçirmek isteyen tüm bu düşüncelerden bu akşam kurtulmak istediğimdi.

İyice kıvamı oluşan çorbanın içinden elektrikli karıştırıcıyı çıkararak musluğun altına bırakıp kablosu suya değmeden yıkamaya başladım. Kaynayan çorbanın altını kısarken eve geldiğimden bu yana anneme hiçbir şey belli etmemeye çalıştığımı fark ettim ama bir şekilde gözlerim dalıyor ve kendimi yine apansız düşüncelerin arasında buluyordum.

Eve geldiğimde annemin tüm yemek işlerini halletmiş bir şekilde buldum. Bana da sadece çorbayı yapmayı bırakmıştı. İtiraz etmeden çok kısa bir sürede ben çorbayı hazırlarken o da memleketinin meşhur tatlısını yapmakla meşguldü.

Elimdeki çorba karıştırıcısını iyice kurulayarak kutusuna yerleştirip yerine koyduğumda sinsice anneme doğru arkadan sokuldum. Sıcacık şerbeti kendi elleriyle açıp yaptığı yuvarlak tatlının üzerine boşaltırken çıtır tarafından almak istediğim parçaya elimi uzattığımda hızla elime doğru bir tane geçirerek geriye doğru savrulmamı sağladı. *En azından tezgahtaki oklavayla saldırmamıştı. Gerçi o oklavayı nereden bulup aldığını da bilmiyordum ya neyse...* Muhtemelen sabah biz okula giderken onu bıraktığımız marketlerden birinde bulmuştu.

"Şuna bak ya! Paylaştırmıyor da özenle yaptığı Adıyaman tatlısını."

Babam, ben ve kardeşlerim doğma büyüme Ankaralı olabilirdik ama annem tam bir Anadolu kadınıydı. Onun sayesinde defalarca Adıyaman'a gidip gezme fırsatını yakalamıştık. Hatta bu yaz tatile geldiklerinde birlikte Nemrut'a bile çıkıp gün batımını izlemiştik. Gerçekten harika, eşsiz bir andı.

"Tabii paylaştırmam. İlker oğlum için onlar. O gavur anası bilmiyordur bunları yapmayı."

Kural 1: Annenize asla arkadaşlarınızın ailesinden bahsetmeyin!

Henüz İlker'le olan arkadaşlık seviyemizin hangi raddede olduğunu çözemesem de annemin meraklı sorularına karşı koyamadığım için ona ailesinden bahsetmek zorunda kalmıştım. Babasının restoranında çalıştığımı zaten biliyordu ama annem ısrarla annesini de iyice merak etmiş, öğrenmek istemişti. Eh, ben de mecburiyetten bildiklerimi anlatmıştım.

"Anne ya! Çok ayıp valla. Sakın çocuğun yanında da böyle şeyler deme."

Annemin böyle konularda ne kadar patavatsız olduğunu bildiğim için onu uyarmaktan kendimi alamıyordum. Aksi halde İlker'in annesine gavur dediğini düşünmek bile istemiyordum. Hem kendisi de bana kalırsa gavur bir memlekette yaşıyordu.

"Kız bir şey soracağım," diyerek bana doğru döndüğünde elindeki tencere ve kepçeyi musluğun altına bıraktı. Bense o sırada ocakta kaynayan çorbanın içinden bir kaşık almış ve tadına, tuzuna bakmak için üflemeye başlamıştım.

"Buyur, sor bakalım."

"Bu çocuk sünnetli mi?"

Duyduklarımla gözlerim irice açılırken elimde tuttuğum kaşığın içindeki çorbaya üflemek yerine neredeyse püskürmüş ve çorbayı da resmen etrafa sıçratmıştım. Anneme bu konuda ciddi olup olmadığını sorgulayan bakışlar atarken aslında oldukça ciddi olduğunu fark ettim. *Bu kadın sorularıyla bir gün gerçekten beni çıldırtacaktı.*

"Eee yuh vallahi anne. Cidden yuh."

"Kız sen anası İtalyan demedin mi?"

"Dedim de..."

"De? Sormadın mı çocuğa?"

"Ayy anne! Tabii ki de sormadım çocuğa sünnetli misin değil misin diye. Manyak mıyım ben?"

"Manyak değilsin ama akılsızsın. Gül gibi çocuğu kaçırıyorsun."

Annemin İlker'le ilgili isyankâr sitemleri de başladığına göre benim artık bir an önce bu mutfaktan yok olup çıkmam gerekiyordu.

Gözlerimi annemin söylediklerine karşılık devirirken çorbanın tadına bakma isteğimden vazgeçerek elimdeki kirli kaşığı musluğun altına bıraktım.

"Seninle bu konuyu hiç tartışmayacağım Feride Güçlü," diyerek kollarımı göğsümde birleştirip dik bakışlarımı anneme doğru gönderirken başındaki yazmasını düzeltip tekrar tatlısının başına geçti ve beni aslında hiç umursamadı.

"Bence de hiç tartışma kızım. Kazanamazsın karşımda. Bu gidişle başıma kalacaksın ya neyse..."

"Anne... Bak, gerçekten ayıp ediyorsun ama." Dudaklarımı sarkıtıp oyuncu hallerimle anneme sırnaşmak istediğimde omuzlarını silkerek beni

tekrar geriye doğru itti ve söylenmeye hız kesmeden devam edip diktatörlüğünü konuşturdu.

"Hadi Melek, hadi. Git de hazırlan. Çocuğun gelmesine az kaldı. Seni böyle paspal bir halde görmesin."

"Sanırsın görücüye çıkıyorum."

"O günler de gelir inşallah kızım."

"Off anne, off!"

Üzerimdeki yağ kokusuna ve annemin söylenmelerine daha fazla tahammül edemediğim için mutfakta kalıp kafayı yemek yerine odama doğru emin adımlarla yürümeyi tercih ettim. Tabii bu annemin hiçbir şekilde arkamdan söylenmesine engel değildi.

"Kız Melek, adam akıllı, güzel bir şeyler giyin bak! Ciddiyim!"

Annemin bağırışlarına karşılık odamın kapısını içeri girer girmez arkasından hızla ve oldukça ses çıkaracak bir şekilde kapattım. Sırtımı kapının arkasına yaslayıp gözlerimi kapatarak derin nefesler alıp verirken bu akşamın gerçekten nasıl son bulacağını merak ediyordum.

Yeni tanımasına rağmen annemin İlker'i bu kadar benimseyip, sevmesi hoş bir şeydi. Malum şu ana dek hayatımdaki kimseyle tanışmamıştı. Gerçi bir sevgilim, flörtüm olmamıştı hiç ama İlker'e bu kadar kanının kaynaması beni sevindirmişti. Fakat işin ucunu sürekli evliliğe dayatması ve bu konuda oldukça beni köşeye sıkıştırması rahatsız ediciydi. Daha nelerin olacağını, yarına nasıl başlayacağımı ben bile kestiremezken onun şimdiden İlker'e potansiyel bir damat adayı olarak bakması canımı sıkıyordu. Benim değil de onun hayal kırıklığına uğramasını istemiyordum. Murat'la olanları bile bilmiyordu. Belki bilseydi canıma okur, olanlardan sonra Murat'ın çevresinden biri olduğu için İlker'i yanıma bile yaklaştırmazdı ama annemin hiçbir şey bilmemesi, bilmesinden çok daha iyiydi. Ailelerimiz bazen her şeyi gereğinden fazla abartmaya bayılırlardı. Bu yüzden de uzun bir süre boyunca anneme hiçbir şey anlatmamaya devam edecektim.

Yaslandığım kapı arkasından ayrılarak dolabıma doğru ilerleyip kapaklarını araladım. Aslında üzerimdekiler fena sayılmazdı ama duş almaya üşenen biriydim. Bu yüzden de üstümü değiştirip kendimi düzeltmek daha cazip bir fikir gibi görünüyordu. Dolabımın içinden dar, siyah pantolonlarımdan birini ve üzerine de yine siyah, kollarında çiçek detayları bulunan kadife kazağımı çıkarıp yatağımın üzerine bıraktım. Zaman kaybetmeden aynalı şifonyerin önüne geçerek tabureye oturdum ve çekmecelerden birini açıp maşa makinesini çıkardım. Fişini prize takıp

maşanın ısınmasını beklerken aynı zamanda da yüzümdeki sabahtan yaptığım makyajları ıslak mendille temizleyip yenisini yapmak üzere yüzüme yumuşatıcı kremlerden birini sürdüm. Kremi yüzüme iyice yedirttikten sonra her sabah yüzüme sürdüğüm fondöteni elimin üstüne biraz sıkarak diğer elime aldığım süngerle hızla boynumun başladığı noktaya kadar sürdüm. Fondötenle işimi kısa sürede bitirip göz altlarımdaki hafif morlukları kapatıcıyla kapattıktan sonra kontür ve allıkla da işimi halledip göz kenarlarımı da aydınlattıktan sonra göz makyajına geçmek istedim. Aslında bu akşam için abartılı bir makyaj yapmak istemiyordum ama garip bir şekilde de İlker'in karşısında güzel görünmek istiyordum.

Göz makyajına geçmeden önce hızla üstümü değiştirip saçlarımı maşalamak için harekete geçtim. Dakikalarca uğraşarak hafif su dalgaları yaptığım saçlarımı şifonyerin üstündeki tarakla tarayıp iyice açtıktan sonra aynadaki görüntü gerçekten hoşuma gitmeye başlamıştı. Göz kalemi ve maskarayla da küçük gözlerimi hallettikten sonra tamamıyla hazır sayılırdım. Sürmediğim bir tek ruj kalmıştı, ona da yemek yiyeceğimiz için gerek duymamıştım fakat buna rağmen renksiz parlatıcılardan birini sürüp dudaklarımı nemlendirmeyi de ihmal etmemiştim.

Oturduğum tabureden sızlayan popomla kalkıp dolabımdaki boy aynasından kendimi iyice baştan aşağıya süzerken kapım tıklatılmış ve hafifçe aralanarak Eda içeri girmişti. Zamanın nasıl hızlı geçtiğini de onun eve gelmesiyle fark etmiştim.

Odama giren Eda ayak uçlarımdan başlayarak yüzüme doğru beni inceleyen gözlerle izlediğinde dudaklarından da küçük bir ıslık kopmuştu. Verdiği tepkiye kıkırdayarak karşılık verirken aynadaki yansımama da bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Hayırdır, Melek?" Sorgulayan bakışlarıyla hemen arkamdan aynadan bana bakarken telaşa kapılarak ona doğru döndüm.

"Çok mu abartıya kaçmışım?"

"Yoo. Alt tarafı İlker elinde çiçek, çikolatasıyla seni istemeye gelecekmiş gibi görünüyorsun."

"Yaa Eda!" Benimle dalga geçmesine dayanamayıp omzuna doğru hafif bir şekilde vurduğumda kıkırdayarak geri çekildi.

Sırf eve erken gelmek istediğim için bugün onu okuldan ben almamıştım. Muhtemelen de nişanlısı Ahmet onu eve yeni bırakmış olmalıydı.

"Okuldan ilk defa biri benim için bize geliyor. Birazcık kendime hazırlık yapmak istedim, o kadar."

"Ve gel gör ki o kişi İlker Altan. Gamze bile değil."

Anlaşılan bu imalı sözlerine tüm akşam boyunca maruz kalacaktım ama şimdilik itiraz etmek gibi bir niyetim yoktu. Aslında daha çok Eda'yla konuşmaya, bugün olanları ona anlatmaya ve fikir almaya ihtiyacım vardı ama annem her an tetikteyken onunla rahatça konuşamazdım.

"Doğruyu söyle. Nasıl görünüyorum?"

Telaşa kapılarak Eda'ya bu kez ciddi bir tavırla sorduğumda dalgalandırdığım saçlarımı hafifçe geriye doğru atıp üzerimdeki kadife kazağın yaka kısmını düzeltti.

"Güzelsin, güzel. Merak etme," demesiyle rahatlayarak omuzlarımı düşürdüm ama tam da bu sırada kapı zilinin çalmasıyla kalbim ağzımda atmaya başladı ve rahatlayan bedenim bir anda gerildi.

Şifonyerin üstüne bırakmış olduğum telefonumdan saati kontrol ettiğimde yediye beş vardı. Zamanın bu kadar hızlı akıp geçtiğini fark etmediğim gibi annemin masayı hazırlamasına da kendi süsüme ayırdığım vakitten dolayı yardım etmemiştim. *Sırf bunun için terliğiyle beni bir kere daha tanıştırsa yeridir.*

"Geldi galiba seninki."

Eda'nın dalga geçer tınısını duymazdan gelerek ayağıma geçirdiğim kışlık terliklerle hızla odamdan çıkarak koridoru da geçip vestiyer tarafını doğru yürüdüm. Annemin de Eda'nın da peşimden geldiğini biliyordum ama buna rağmen kendimi vestiyerdeki aynaya bakmaktan alamadım. Dalgalandırdığım saçlarımı geriye doğru atıp derin bir nefes alırken arkamdan kıkırdayan annem ve Eda'nın imalı bakışlarına gözlerimi devirerek karşılık verdim. Kapı zilinin bir kez daha çalmasıyla birlikte tuttuğum nefesi bırakarak kapı kolunu kavradım ve yavaşça aralayıp onunla göz göze geldim. Bugün okulda olmadığını ve tüm gün boyunca yüzünü hiçbir yerde görmediğimi kendime hatırlatınca ansızın karşımda belirmesi içimi rahatlatmış ve bana yine o garip huzuru tattırmıştı.

İlker'i defalarca rahat, sportif kıyafetleriyle görmüştüm. Restoranda, okulda, onunla karşılaştığımız her yerde ama ilk kez karşımda oldukça karizmatik, olgun bir adam gibi görünüyordu ya da ben bunu ilk kez fark ediyordum. Üzerindeki lacivert, boğazlı kazağı tüm bedenini sarıp, kaslı göğsünü ortaya çıkarırken kaşe, uzun paltosu da ona oldukça ayrı bir hava katıyordu. Hafif kısaltmış olduğu saçlarının kıvırcık bukleleri alnına doğru düşerken erkeksi parfümünün kokusu burnumu sızlatmaya yetmişti bile. Bacaklarını saran siyah, kot pantolonuyla resmen podyumdan kaçıp evime

gelmiş gibiydi. Nefesimi tutmuş bir şekilde onu baştan aşağıya incelemeyi sürdürürken arkamdan annemin boğazını temizlemesiyle kendime geldim ve kapıyı iyice aralayarak içeri gelmesini bekledim.

"Hoş geldin," diyerek fısıldarken elindeki küçük, menekşe saksısı ve pastaneden almış olduğu kutu dikkatimi çekmişti.

"Hoş buldum," derken aslında o da baştan aşağıya beni süzmüş gibiydi ve dudaklarının hafifçe kıvrılmasıyla karşısındaki manzaradan oldukça memnun kalmış gibiydi.

"Hoş geldin İlker oğlum."

Arkamdan gelen annem İlker'in ayakkabılarını çıkardığını görmesiyle iki yanağından öpüp büyük bir sevgi yumağıyla karşıladı onu. Sanki gerçekten onun oğluymuş gibi davranıyordu. Kardeşlerim görseydi şu hallerini büyük bir kıskançlığa kapılabilirlerdi.

"Bugün lülük değil miyim?"

"Yok, yok. Bugün İlker'sin."

"Feride teyzeciğim, bunlar senin için."

İlker elindeki küçük menekşe saksısını ve pastane kutusunu anneme doğru uzatırken annem iyice açılmış gözleriyle hem bana hem de karşısındaki İlker'e bakıyordu. Gözlerindeki yoğun hayranlık geçen her saniyede daha da çoğalıyordu.

"Menekşe almış kız Melek. Daha da çok sevdim ben bu oğlanı." *Evet, anneciğim, vermiş olduğum küçük bir ipucuyla da olsa menekşe aldı sana İlker oğlun.*

"Hadi kapıda bekleme, hemen yemeğe geçelim."

Annem elindeki çiçek ve pastane kutusunu yüzündeki anlamlı bakışlarla hızla benim kucağıma bırakırken aynı zamanda da İlker'in üzerindeki ceketini çıkarmasını beklemişti. İlker'in çıkardığı ceketi vestiyere asarak birlikte oturma odasına doğru yürümeye başlamışlar, Eda'yla beni de arkalarında bırakmışlardı.

"O değil de çocuk cidden elinde çiçek, çikolatayla geldi Melek. Kuş yuvadan uçuyor beybi."

Bu akşam için Eda'ya bolca malzeme çıkacağını zaten tahmin etmiştim ama daha ilk dakikasında onun dalgalarına maruz kaldığım için annemi hiç affetmeyecektim.

"Kapa çeneni," diyerek dudaklarımın arasından fısıldayarak konuştuktan sonra annem ve İlker'in peşinden oturma odasına doğru yürüdüm.

İçeri girer girmez elimdeki çiçek ve içinde ne olduğunu bilmediğim pastane kutusunu bir kenara bırakarak annemin masayı düzeltmesine yardım etmeye başladım. Eda mutfaktan yemekleri getirirken biz de annemle birlikte tabaklara paylaştırıyorduk. Yemekleri koyduğu düz tabakları oturduğumuz yerlere doğru yavaşça bırakırken İlker'in yanına doğru gitmekten ve kendimi onun önüne eğilmekten alamamıştım. Sanki fırsatı kollar gibi o da kulağıma fısıldamaktan kendini alamamıştı.

"Çok güzel görünüyorsun." Fısıldayışını annemin hemen yanında olduğumuz için duymazdan gelmek istesem de yanaklarıma yerleşen derin sıcaklık ve dudaklarımın usulca yana doğru kıvrılması zaten her şeyi duyduğumun habercisiydi.

Kıkırdamamı bastırarak masayı tam anlamıyla hazırladıktan sonra annemin planlarına göre hareket edip bizi işaretlemiş olduğu sandalyelere doğru oturduk. Annem ve İlker karşı karşıya, Eda ve ben de yan yana oturuyorduk.

Yemek boyunca annemin kendi elleriyle sarmış olduğu yaprak ve lahana sarmalarını büyük bir iştahla İlker mideye indirirken arada sırada bana kaçamak bakışlar atıyor, bulunduğumuz durumun garipliğinden dolayı birbirimize aptalca sırıtıyorduk. Bir gün İlker Altan'la aynı masada yemek yiyeceğimi söyleselerdi belki de hiç inanmaz, buna ihtimal bile vermezdim ama işte yine hayatın tatlı sürprizleriyle karşı karşıyaydım. İşin garip yanı bu sürprizler beni eskisi kadar rahatsız etmiyordu aksine zevk almaya bile başlamıştım.

"Ellerine sağlık Feride Teyze. Hepsi çok güzel olmuş."

Tabağındaki bütün sarmaları yiyip süpüren İlker büyük bir beğeniyle anneme minnetlerini söylemekten çekinmezken, annem de yine kurnaz bakışlarını benim üzerime fırlatmaktan geri kalmıyordu.

"Çorbayı Melek yaptı ama."

"Anne!" Uyarıcı bir şekilde oturduğum yerde çığırdığımda annem hiç de oralı olmayarak omuz silkmiş ve önündeki yemeği yemeye devam etmişti. Beni zor durumda bırakmaya bayıldığını düşünmeye başlayacaktım artık.

"Onun da eline sağlık o zaman," diyen İlker'e yüzümdeki utangaç bakışlarla döndüğümde göz göze geldik. Bana iç gıcırdatıcı bakışlarıyla göz kırparken yine bozuntuya vermek istemedim aksine bulunduğumuz andan gerçekten zevk almaya baktım.

"Afiyet olsun," diyerek çorbamı içmeyi sürdürürken tuzunun kıt olmasıyla birlikte masadaki tuzluğa uzanmak istedim ama tam da o sırada

İlker de uzanınca ellerimiz birbirine değdi. Utangaçlığım annemin olanlara şahit olmasıyla bir tık daha yükselirken İlker tuzluğu benim almama izin verdi.

"İlker oğlum, sen tek çocuksun değil mi?"

Çorbamdan yudumlarımı almayı sürdürürken annemin ortamdaki derin sessizliği bozan konuşmasıyla birlikte ona uyarıcı bakışlar atmaktan kendimi alamadım. Bunun bir sorgulama olduğunun gayet bilincindeydim ve gerçekten bunu yapmamasını, İlker'in hayatını deşmesini istemiyordum.

"Evet, Feride Teyze." *Ve İlker tabii ki de onu büyük bir ilgiyle cevaplamaktan geri kalmıyordu.*

"Melek, annenin İtalyan olduğunu söyledi." Anneme daha fazla ileri gitmemesine dair bakışlarımı göndermeye devam ederken beni resmen görmezden geliyordu.

"O da doğru."

"Sünnet oldun mu?"

Ağzıma aldığım çorba kaşığı duyduklarımdan dolayı boğazımı yakarken hızla nefes alamayacak bir şekilde öksürmeye başladım. Annemin bunu yaptığına, bunu gerçekten sorduğuna inanamıyordum.

"Al bir soğuk su iç. İyi gelir." Eda önümdeki su bardağını bana uzatırken kıkırtısını bastırmıyor, resmen düştüğüm rezillikten dolayı keyif alıyordu. Suyu hızla başıma dikip boş bardağı da sertçe masaya bıraktıktan sonra kızgın bakışlarla anneme döndüm.

"Anne! Çok ayıp ya! Sorulur mu öyle şeyler hiç?"

"Ne anne ne? Gayet normal bir soru sordum burada." *Çocuğa resmen sünnet olup olmadığını sormuştu. Bunun neresi normal bir soruydu?*

Tam ağzımı tekrar anneme yaptığından dolayı kızmak için açmıştım ki İlker araya girerek omzuma dokundu ve beni tek bir dokunuşuyla susturmayı başardı.

"Annem İtalyan olabilir ama ben Müslümanım. Türk kültürü, örf ve adetiyle büyüdüm. Yani bu sorunu bence cevaplıyor Feride teyze."

"Cevaplıyor, cevaplıyor," diyerek annem gayet memnun bir şekilde mırıldanırken ben de büyük bir mahcubiyetle İlker'e dönüp dudaklarımı, *"Kusura bakma,"* dercesine sessizce kıpırdattım. Fakat verdiği tek tepki yüzündeki tatlı gülümsemesiyle, bana aynı şekilde dudaklarını kıpırdatarak, *"Sorun yok,"* demesiydi. Mahcupluğumu bir kenara atmak istesem de yapamadım ve utancımdan hızla başımı çevirip yemeğimi yemeye devam ettim.

Yemeğin geri kalan saatlerinde annem İlker'i daha fazla meraklı sorularına tabi tutmadı. Aksine oturma odasındaki koltuklara yerleşerek yapmış olduğum çayı keyifle yudumlayıp ona Almanya'daki yaşantısından ya da önceden Ankara'da sürdürdüğümüz mutlu hayatımızdan bahsetti. Hatta memleketinden, yemeklerinden, gezip görülmesi gereken yerlerden konuştu. İlker ise pür bir dikkatle onu dinleyip anneme ayak uydurarak kendi yaşantısını anlattı. Çocukluğunun bir kısmını İtalya'da geçirdiğini öğrenmiştim bu sayede. Annesi ve babası ayrıldığında başlarda çok zorluk çektiğini ama zamanla Türkiye'yi sevmeye başladığını dile getirmişti. İşin garip yanı yemek masasında annemin sorduğu sorudan dolayı neredeyse yerin dibine girmek isterken o büyük bir keyifle sünnet günü nasıl herkesten kaçtığını anlatmış ve bizi resmen kahkahaya boğmuştu.

İlker davranışlarıyla, konuşmasıyla ve hatta ses tonuyla bile çok farklı biriydi ve ben yeni yeni onu keşfetmeye başlıyordum. Uzandığı her yere yıldız tozları serpiştiriyor ve ben o yıldız tozlarını büyük bir merakla içime, kalbimin en saklı odalarına derin bir nefesle çekiyordum. İçime çektikçe onun büyüsünde daha çok kayboluyordum. Eskiden Murat'la kurduğum hayallerin şimdi onun yaşatması ne kadar normaldi bilmiyordum ama bir elimi çeneme yaslayıp annemle İlker'in sohbet edişini izlemek oldukça keyifli ve huzur vericiydi.

"Bunun tarifini alıp deneyeceğim mutlaka restoranda."

İlker, annemin yapmış olduğu Adıyaman tatlısını büyük bir iştahla beğeniyle yerken ben de bir taraftan hem onu izliyor hem de önümdeki sıcacık çayı yudumlayıp onun getirmiş olduğu kuru pastalardan birini mideme indiriyordum. Çayın yanında tatlıyı pek tercih etmediğim için daha çok tuzlu kurabiye mideme daha iyi gelmişti.

"Sen niye yapıyorsun? Melek öğrenip sana da yapsın işte," diyen annem topu yine benim üzerime fırlatmaktan asla çekinmezken gözlerimi devirip önümdeki kurabiyelerden bir tane daha ağzıma attım. Hemen karşımda tekli koltukta oturan Eda başımın oldukça belada olduğunu belirten bakışlar atarken ona katılmaktan ve sessizliğimi korumaktan başka çarem yoktu.

"O değil de Melek, cumartesi günü nasıl yapacağız kızım? Yetişebilecek misin?"

Annemin neden şimdi birdenbire bu konuyu açtığını bilmiyordum ama bir şekilde o gün geldiğinde yetişmeye bakacaktım.

"Yetişirim herhalde. Olmadı Yaşar amcayı ya da Muhsin Bey'i arar, haber veririm geç kalacağıma dair."

Yaşar amcanın ve Muhsin Bey'in adının annemle konuşmamız arasında geçmesi İlker'in dikkatini çekmiş olmalıydı ki çayını tatlı tabağının kenarına yavaşça bırakarak, meraklı bakışlarıyla bana doğru döndü.

"Ne oluyor cumartesi?"

"Annemi sabahtan havalimanına bırakmam gerek. Almanya'ya dönüyor. Ardından da restorana geçeceğim ama biraz gecikebilirim. Ondan bahsediyoruz."

"Beraber bırakalım. Sabahtan gelir sizi alırım. Hem benim arabamla daha hızlı gideriz."

"Ayy çok iyi olur!"

İlker'in cazip fikrine daha ben karşı koyamadan annem memnuniyetle atlarken buna hiç de gerek olmadığını ona attığım uyarıcı bakışlarımla belirtmek istedim.

"Audi R8'in var diye civcivime laf atma hemen," diyerek bozulduğumu belirttiğimde kıkırdayarak önüne döndü. "Hem yormayalım seni," diye devam ettiğimde yudumladığı çayın bardağını bu kez daha sert bir şekilde tabağın kenarına bıraktı.

"Melek, saçmalama lütfen. Söz konusu Feride Teyze ise hiç önemi yok yorulmanın." Bu gidişle annem gerçekten İlker'i evlatlık edinecekti. *Kendi mızmız oğullarından bu lafları işitmediğine öylesine emindim ki...*

"Ne diyorsun, Feride Sultan? Gerçi sen dünden razısın ama..."

Annemin bu konuyu durduk yere açmadığının gayet farkındaydım. Bir şekilde yine her şeye İlker'i ortak etmişti ve görünüşe göre oldukça başarılı olmuştu.

"Ben çoktan onay verdim bile. Hem de her şeye," dediğinde imalı ses tonunun yanı sıra gözleri hem benim hem de İlker'in üzerinde saniyeler boyunca gidip geldi.

Bunun ne anlama geldiğini anneme sormama hiç gerek yoktu. Çünkü İlker de ben de zaten ne olduğunu biliyor ama sadece bilmezden geliyorduk. *Ya da bilmezden gelen taraf sadece bendim, bilmiyordum.*

***

"Her şey için çok teşekkür ederim Feride Teyze. Ellerine, emeklerine sağlık."

Ayakkabılarının bağcıklarını bağlayan İlker hafifçe doğrulduğunda elimde tuttuğum kaşeyi ona doğru uzattım. Tatlı faslından sonra yarın okulum olduğunu belirterek daha fazla vaktimizi çalmak istemediğini

söyleyip kalkmıştı. Eda içerideki dağınık masayı ve etrafı toplarken annem ve ben de kapıya kadar onu geçirmek istemiştik.

"Asıl ben teşekkür ederim oğlum. İnşallah yine gelirsin de daha çok sohbet etme şansımız olur."

Annem sıkıca İlker'e sarılıp yanaklarına da küçük öpücüklerini bıraktıktan sonra bizi vestiyerin önünde baş başa bırakarak yanımızdan uzaklaştı. Onun gidişiyle ben de biraz olsun rahatlamaya çalışarak mahcup bakışlarımı karşımdaki lülük saçlı genç adama çevirdim.

"Annemin kusuruna bakma. Şu ana dek hayatımda kimse olmayınca bayağı patavatsız davrandı bugün." Ağzımdan dökülenlere karşı koyamazken İlker'in ela gözlerindeki canlılık yerini bambaşka bir ifadeye bıraktı. Tüm yoğunluğu ve üzerinden gitmeyen erkeksi kokusuyla aramızdaki mesafeyi kapatarak bana sokulduğunda bir gözü de hâlâ arkamızda kalan koridordaydı.

"Ben hayatında mıyım yani?" Fısıldayışı tenimi ürpertirken nefesime karışan nefesine dudaklarımı dişleyerek karşılık verdim.

"Bilmem, öyle misin?" diyerek üstü kapalı bir şekilde mırıldandığımda boynuma düşen saçları geriye doğru atarak elinin tersiyle o noktayı okşadı. Aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak bir yanağımı avuçladığında neredeyse titremekten yere düşecektim.

"Eğer şu an burada olmasaydık ve annen içerde olmasaydı çok daha fena şeyler olabilirdi, biliyorsun ama baş başa kalana dek biraz daha sabretmek zorundayım. Aksi takdirde annenin güvenini kaybetmek istemem."

"İlker..." Dudaklarından çıkan o tatlı nefes dudaklarıma karışırken söyleyebildiğim tek şey adı olmuştu.

"İnan bana, bunu çok geciktirdik." Dudağımın hemen kenarına dudaklarını bastırdığında kaslı kollarına tutunmaktan kendimi alamadım. Aksi halde gerçekten yere düşebilirdim.

"Yarın görüşürüz o zaman," diyerek bir adım atarak sonunda geri çekilmeyi başardığımda beni ansızın etkilemenin verdiği gururla yüzündeki kurnaz gülümsemeyi bana bahşetmişti.

"Yarın da dersim yok. Okulda olmayacağım. Mühendislik binasının tadilatta olması bizim bayağı işimize geldi. Muhtemelen restoranda ya da Tempesta'da olurum." *Bana nerede olacağının haberini mi veriyordu yoksa ben gerçekten yanlış mı algılıyordum?* Fakat inkâr etmeyecektim. Bu davranışı oldukça hoşuma gitmişti.

"Peki öyleyse cumartesi sabahı görüşürüz."

"Annenin bilet bilgilerini atmayı unutma."

"Tamam." Onu onaylarken başımı hızla aşağı yukarı sallamış ve tatlı tatlı gülümsemekten kendimi alamamıştım.

"İyi geceler, Kız Kulesi," diyerek bir kez daha dudağımın kenarına hızlı bir öpücük kondururken ben de alnına düşen kıvırcık buklelerine dokunarak dağıtmıştım.

"İyi geceler, Kıvırcık Fırtına."

Dudaklarımdan çıkanlara ben bile inanamazken İlker dudaklarını dişleyerek afallamış ama yine de kapıdan çıkmayı başarmıştı. Merdivenlerden aşağı inerken yüzündeki o tatlı gülümseme bir an olsun kaybolmamıştı. Sonunda merdivenlerde gözden kaybolduğunda ben de kapıyı arkasından kapatarak evin içine girmiştim.

Annemin meraklı sorularına rağmen bu akşamı oldukça sorunsuz bitirmek beni rahatlatmıştı ve tuhaf bir şekilde hemen cumartesi sabahının gelmesini dilemiştim. Yüzümdeki tarifsiz gülümsemelerle oturma odasına girdiğimde annemle Eda koltuklarda oturarak günün değerlendirmesini yapıyorlar ve yine İlker'i övgülere boğuyorlardı.

"Vallahi ben çok yoruldum. Buraları da siz toplayıverin."

Annem üzerindeki yorgunlukla oturduğu koltuktan, Eda'nın yanından kalkarak benim odama doğru ilerlerken ben de üzerime yüklenen günün bitkinliğiyle tekli koltuğa çöktüm.

"Tamam, hadi git, uyu sen. Biz hallederiz buraları."

Annemin yanımızdan gidişiyle rahat bir nefes alarak sırtımı koltuğa yaslayıp ayaklarımı da karşımdaki sehpaya uzattım. Günün ağırlığı şafak vakti gibi üzerime çökerken gözlerimi kapatarak birkaç saniyeliğine dinlendirmek istedim fakat başarılı olamadım. Çünkü gözlerimi kapatır kapatmaz İlker'in gülümseyen tatlı yüzünü değil, Derya'nın endişeli gözlerini gördüm, söylediği sözleri bir kez daha hatırladım. Zaten tüm akşam boyunca her şeyi akışına bırakmak isterken bir taraftan da aklım hep bugün olanlardaydı. Derya'nın söyledikleri, *"Murat, İlker'den uzak durmanı istiyor,"* demesi hep kulaklarımda çınlamıştı İlker'e her baktığımda ve garip bir suçluluk hissine kapılmıştı yüreğim onun her gülümsemesine aynı şekilde karşılık verirken.

"Sen de bir şeyler var bugün. Durgunsun, sessizsin bayağı. Bir sorun mu var?"

Aramızdaki yoğun, derin sessizliği fark eden Eda'nın konuşmasıyla kapadığım gözlerimi hızla aralayarak tuttuğum nefesi dışarı bıraktım.

Onunla konuşmak için bundan daha güzel bir anı yakalayamazdım. Buna gerçekten ihtiyacım vardı.

"Annemin yanımızdan gitmesini bekledim seninle konuşmak için," dediğimde Eda endişeli gözlerle bana bakmayı sürdürerek yanına oturmam için koltuğun diğer tarafını eliyle pışpışladı. Dayanamayıp hemen yanına geçip oturdum ve omuzlarımı düşürerek nasıl başlayacağımı düşündüm.

"Ne oldu?"

"Bugün Derya geldi yanıma." Doğrudan konuya girdiğimde Eda'nın gözleri unuttuğu önemli bir ayrıntıyı hatırlar gibi iyice açıldı.

"Aaaa! O yazmıştı sana dün, değil mi? Ne yaptın? Geri döndün mü?" Başımı sağa sola sallayarak karşılık verdiğimde Eda'nın kaşları çatıldı ve merakla gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Hayır, onun için geldi zaten."

"Eeee ne dedi?"

"Murat'tan haber getirdi," dediğimde düşen yüzüyle sırtını koltuğa yaslayıp gözlerini devirdi. *İşte ben de o haberi ilk duyduğumda aynen böyleydim.*

"Ne diyormuş beyefendi? Ne derdindeymiş yine?"

"Neyin derdindeymiş biliyor musun? *'Melek'e söyle, İlker'den uzak dursun,'* demiş."

"Allah Allah! Haspama bak! Hangi köyün ağasıymış o acaba?" Eğer hâlâ eski Melek olsaydım Eda'nın bu sorusuna, *"Kalbimdeki köyün ağası,"* şeklinde karşılık verirdim ama işin gerçek tarafı ben eski Melek değildim. Duygularım da eski Melek'le birlikte kaybolup gitmişti.

"Melek, bak, sakın," diyerek Eda işaret parmağını yüzüme doğru savurduğunda hâlâ sessizliğimi koruyor bir cevap veremiyordum. "Seni böyle ele geçirmesine, etkilemesine asla izin verme," diye devam ettiğinde omuzlarımı düşürerek bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

"Öyle bir şey olmayacak Eda. Ben artık hayatımdan Murat kısmını söküp atmak istiyorum. Tıpkı onun defterimi acımadan denize fırlattığı gibi ben de ona olan duygularımı yok edip atmak istiyorum içimden ama nasıl başaracağım bunu, bilmiyorum. Onu karşılıksız beklediğim bunca yılı kolay kolay kenara atamıyorum. Yapamıyorum. Olmuyor."

Biriktirdiğim her şey gözyaşlarımla birlikte avucuma dökülürken Eda omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çevirerek sarstı. Gözyaşlarımı baş parmaklarıyla temizleyip umut vaat eden bakışlar gönderdi bana ama ben o umuda nasıl tutunurdum, nasıl kucaklayıp sarılırdım, bilmiyordum.

"İlker'le başaracaksın bunu. Tamam, dalga geçiyorum bazen ama ben bütün akşam boyunca sizi izledim Melek. Birbirinize nasıl baktığınızı, nasıl birbirinizde kaybolduğunuzu gördüm. Kendine her şeyden önce şunu sor. *Ben İlker'e karşı ne hissediyorum?*"

"Adını bir türlü koyamadığım şeyler var Eda. Bu kadar kısa sürede hayatımın tam merkezine yerleşmesi ve onun yanında garip bir şekilde huzurlu hissetmem kulağa çok çılgınca geliyor ama beni bu kadar mutlu ederken, yaralarımı görüp onlara merhem olmak isterken ondan, tatlı gülümsemesinden kopmak istemiyorum. Onu daha da çok tanımak, keşfetmek istiyorum. Ona dair her şeyi öğrenmek istiyorum. Hatta biliyor musun? Annemin tüm patavatsızlıklarına rağmen bu akşamın hiç bitmemesini diledim."

"Sana bir şey söyleyeceğim ama kızmak yok. Tamam mı?"

Eda'nın yüzündeki masum ifadeye karşı koyamadığım için başımı sallayarak kızmayacağımı belirttim ve söyleyeceği kelimeleri bekledim.

"Sen fark etmiyorsun belki ya da kabullenemiyorsun ama çoktan İlker'e âşık olmuşsun bile Melek. Bunlar, söylediklerin basit duygular değil. Onu tanımak istiyorsun. Ötesi var mı? Yıllarca yan yanaydık. Yıllarca seni dinledim ama bir kez olsun Murat'tan bahsederken gözlerinin böyle, yıldızlar kadar ışıldadığını görmedim. O yüzden iyice düşün ve doğru kararlar ver. Bana kalırsa, İlker çoktan bir şansı hak etti."

Eda omzumu hafifçe sıkarak oturduğu koltuktan kalkıp etrafı toplamaya başladığında beni de içinde kaybolup, kalbimi yitirdiğim düşüncelerin arasında baş başa bıraktı. İyice afallamış bir şekilde tüm bu geçen zamanda olanları düşündüm. Derin bir nefes çekerek gözlerimi tekrar kapattığımda bu kez Murat'ın beni Eminönü Sahili'nde yağmuru altında nasıl yapayalnız ve çaresiz bırakışını değil, İlker'in kumsalın üzerinde benim için uçurtma hazırlayışını gördüm. Elimi tutuşunu, çocuklar gibi uçurtmanın ipini birlikte gökyüzüne savuruşumuzu gözlerimin önüne getirdim ve bu zaten her şeyin cevabını bana getirmişti.

İlker çok uzun zaman öncesinden beri bir şansı hak ediyordu ve benim artık cesaretli olup sonsuza dek kapattığımı zannettiğim kalbimin kapılarını ona açmamın vaktiydi.

22.Bölüm | Part I

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Pera - Ölebilirim

MUTLAKA DİNLEYİN BU ŞARKIYI ÇÜNKÜ TAM OLARAK #İLMEL'İ ANLATIYOR. 😍

22.BÖLÜM | Part I

Hüzün, sonbaharın kasvetli kurumuş, turuncu yapraklarıydı. Ağaçtan her bir yaprak usulca yere düştüğünde canımız acıyor ve düşen yapraklar savruldukça bastırdığımız acıların içinde kavruluyorduk. Fakat bazen öyle duygular besliyorduk ki hüzünden çok daha ağır basıyordu. *Veda anının kapımıza dayandığı gibi.*

Dün geceden beri defalarca uyumak için kapattığım gözlerimi bu sabah açtığımda günlerdir yok saydığım duygularımın beni ele geçirircesine hareket edeceğini düşünmezdim. Annemin varlığına asla alışamayacağımı zannederken şimdi onun bir kez daha gideceği gerçeğiyle yüzleşmek sandığım kadar hoş bir duygu değildi. Dün gece bavullarını yerleştirirken fark etmiştim veda anının bu kadar çabuk geldiğini.

Çocukluğumdan bu yana hiçbir zaman annemin sevgisini gerçekten hissedememiştim ya da arkamda annemin gölgesi var diyememiştim. Beni sevdiğini elbette bilirdim ama hiçbir zaman göstermemişti. Bir tarafım hep bu duygudan mahrum bırakılmıştı. Babamın yanına yurt dışına çıkmak istediğinde onunla gitmemiş ya da hiçbir zaman kalbimin nasıl hızlı çarptığından anneme bahsetmemiştim. Hatta bir zamanlar kalbimdeki satırları sığdıramadığım kırmızı kapaklı defterimi bana babam aldı diye sadece onun kızı olduğumu düşünürdüm. *Ta ki annemle geçirdiğim bu koca bir haftaya dek...*

Geldiği ilk günden itibaren İstanbul'da olduğum için korkularını dile getirir, bana çok kızardı. Hatta beni yanında götürmeyi bile aklından geçirirdi. Ana yüreğiydi işte. Korkuyordu tek başıma olmamdan ama bir zamandan sonra yaşadığım hayatı gördükçe dinginleşmiş ve sesini çıkarmaz olmuştu. Galiba zamanla kabullenecekti bu durumu ama ben onun yokluğunu asla kabullenemeyecektim. Akşamları eve her geldiğimde odamı

temiz ve yemek masasında nefis ev yemekleri görünce bu duruma, annemin varlığına zamanla alışabileceğimi düşünürdüm ama bugün o hayalini kurduğum düşüncelerimde çok yanıldığımı anladım. Annem artık gerçek evine, hayatına dönmek zorundaydı ve ben onu engelleyemezdim. Yanımda dur, benimle yaşa diyemezdim, tıpkı ondan ayrı kaldığım bunca yıl hiçbir şey diyemediğim gibi.

Sırf bugün gideceği için dün gece beraber yastığa baş koyduk. Bütün gece çocukluğumdan, babama her defasında nasıl kızışından, kardeşlerimin asla uslanmayacağından bahsetti durdu ve bense yalnızca onu dinledim, seyrettim. Zamanın nasıl annemi benden götürdüğüne şahit oldum.

Sabaha karşı hiç uyuyamadığımdan gözlerimi anneme doğru çevirerek nefes alışverişlerini izledim saatlerce. Uyanmamasını dilerken başının her tarafına dağılmış olan yazmasını düzeltmek istedim ellerimle ama o an hissettiğinden midir bilinmez öyle bir çekti ki beni kucağına ve öyle sıkıca sarıldı ki içimde bastırdığım duyguları daha fazla dizginleyemedim. Annem kokumu içine çekerken ben de omzuna akıttım göz yaşlarımı. Omzuna akıttım bunca yıldır kaçırdığımız anıları ve omzuna akıttım aslında onsuz ne kadar yalnız olduğumu.

"Her şeyi aldın yanına, değil mi? Pasaportun, kimliğin çantanda mı?"

"Aldım dedim ya kızım. Hadi daha fazla bekletmeyelim İlker oğlumu."

Bir insan giderken bile nasıl olur da kızını değil de hala İlker Altan'ı düşünebilirsin ki?

Birlikte geçirdiğimiz akşam yemeğinden sonra İlker'in ortaya attığı fikirle annem ısrarla havalimanına onun bırakmasını istemişti. İlker zaten buna dünden razı olduğu için dün akşam bavulların hazırlığını bitirdikten sonra annemin uçuş bilgilerini doğrudan ona göndermiştim. Bu sabahta vakit kaybetmeden bize gelmişti.

Annem son hazırlıklarını tamamlarken ben de yaptığım makyajı bitirmiş, üzerime paltomu geçirmiştim. Onu havalimanına bıraktıktan hemen sonra işe gideceğim için bu sabah saçlarıma ve makyajıma daha çok özen göstermiştim. Düzleştirmiş olduğum saçlarıma en sevdiğim kırmızı şapkamı da geçirdikten sonra çantamı omzuma asmış ve annemin vestiyerdeki büyük bavulunu elime almıştım. Ben önden annem de eline almış olduğu küçük çantayla arkamdan gelirken bize aşağıya kadar Eda da eşlik etmişti.

Basamakları inerek sokağa çıktığımızda annem Eda'yla vedalaşırken ben de tüm mahcupluğumla İlker'e bakıyordum. Üzerine geçirmiş olduğu

boğazlı kazağı ve deri ceketiyle gerçekten çok hoş görünse de bu düşüncelerimi zihnimden derhal atarak annemin gideceği gerçeğine odaklanmak istedim.

"Sana da çok mahcup olduk böyle sabah sabah," diye söylendiğimde çekinmeden gözlerini devirerek arabanın yaslandığı kapısından ayrıldı. Üzerime doğru yürürken kokusunu hissetmemek elde değildi.

"Saçmalama Melek. Ver bakalım sen şunu. Ağırdır kesin."

Elimdeki büyük bavulu aniden alarak arabanın arka koltuğuna doğru yerleştirdiğinde annem de Eda'yla vedalaşma faslını bitirerek bize dönmüştü. Dikkatli bakışlarıyla hem İlker'i hem de arkasında kalan Audi R8'i incelerken kaşları çatılmıştı.

"İlker oğlum?" diye seslendiğinde İlker arabanın içinden doğrularak ona döndü ve yüzündeki gülümsemeyi asla eksik etmedi.

"Efendim Feride teyzeciğim?"

"Biz nasıl sığacağız buna? Küçücük bir şey bu araba."

Eeee, Diktatör Feride, sen kızını dinlemezsen kalırsın böyle küçücük arabanın küçücük koltuğuna. En azından civcivimin bagajı genişti.

"Ben sana dedim ama değil mi? Beğenmedin civcivimi bir de." Fırsatı asla kaçırmayarak anneme doğru söylendiğimde İlker tek kaşını kaldırıp bize doğru yaklaştı ve annemin elindeki küçük çantayı da aldı.

"Sen bir karışma bakalım oradan," dediğinde hiç de istifimi bozmadan omuz silkip bu durumdan keyif almaya devam ettim. "Hallederiz, Feride teyze. Merak etme sen," derken anneme güven aşılamak istiyordu ama bilmiyordu ki annemin gözünde İlker Altan zaten bir numaradaydı.

İlker, annemin küçük bavulunu arabasının öndeki bagaj kısmına yerleştirdikten sonra annemden daha zayıf olduğum için benim arka koltuğa oturmamı önerdi. İtiraz etmeyerek arabanın arka koltuğuna yerleşirken annem de ön koltuğa yerleşerek kemerini bağladı.

"Rahat mısın?" Direksiyon koltuğuna yerleşen İlker dikiz aynasından beni kontrol ederken tebessüm ederek başımı salladım.

"Merak etme, benlik bir sıkıntı yok," diyerek onu yanıtladığımda gülümsemesini bahşedip zaman kaybetmeden motoru çalıştırdı.

İstanbul'un yeni havalimanına doğru giderken arabada hiç kimseden ses çıkmadı. Ben üzerime hapsolan hüzünle sessizliğimi korudum, İlker dikkatini otobandaki sakin yoldan çekmedi, annem ise babamı arayarak saat kaçta Almanya'da olacağının bilgilerini verdi.

İlker'in arabayı havalimanın otoparklarından çabuk ulaşabileceğimiz bir alana park etmesiyle dış hatlara doğru ilerlerken annem ve benim bavulları taşımama izin vermedi. İkisini de kendisi taşıyıp kontrolden geçerek annemin bilet bilgilerini almak için gideceği havayolunun firmasına doğru ilerledik. Bavullarını teslim edip biletini de aldıktan sonra anneme iyice sarılarak polis kontrolünün bulunduğu tarafa doğru yürümeyi sürdürdük. Yüreğimi derin bir üzüntü kaplarken gözyaşlarımın boşalmaması için özellikle direniyordum. Ne kadar anneme kızarsam kızayım bu duruma, ona hoşça kal demeye asla alışamayacaktım.

Polis kontrolünden geçmek için sıraya girmeden önce son kez vedalaşmak adına önce bana ardından da İlker'e baktı.

"Geldi çattı veda vakti," dediğinde benden önce İlker'e doğru ilerledi ve onun saygıyla elini öpüp alnına koymasına izin verdi.

"Her şey için çok teşekkürler oğlum. Umarım bir gün bu benim inatçı kızın kalbine girmeyi de başarırsın. Ben çok istiyorum vallahi."

İlker'i sıkıca kucaklarken aynı zamanda bana laf çarpmayı da asla ihmal etmiyordu canım anam, güzel anam.

"Anne..." İtiraz edişime hiç kulak vermeden İlker'le kucaklaşmasını sonlandırıp ona bakarak konuşmayı sürdürdü.

"Hani sen bir çeşmeye götürecektin ya bunu İtalya'da..."

"Aşk Çeşmesi," diye yanıtlarken aslında göz ucuyla bana bakıyor, vereceğim tepkiyi ölçmeye çalışıyordu İlker Altan.

"Hah orası işte. Benden izin var. Al götür, bir daha da getirme." İlker, sevimli bir kahkaha atarken ben de annemin söylediklerinden dolayı gözlerimi kaçırıyordum.

"Anne her şeyi duyuyorum. Biliyorsun, değil mi?" Havalimanında olmamıza rağmen çemkirmeme engel olamazken İlker'in sevimli kahkahası daha gür bir hal aldı. Utancımdan yanaklarımın iç kısmını ısırırken gözlerimi asla ona çeviremiyordum.

"Ben de duy diye diyorum zaten kara kuzum. İnşallah bir dahaki gelişimde daha hayırlı şeylere vesile olurum." Annem sanki ben hiç yokmuşum gibi İlker'le ayak üstü sohbetini ilerletirken daha fazla bu görücü usulüne dayanamayacağımı anladım.

"Diktatör Feride, gerçekten pes ama ya! Giderayak ver beni istersen? Komple kurtulmuş olursun."

"İstiyor musun oğlum sen bu benim katır inatlı kızımı?"

"Vallahi benim için hava hoş," diyerek İlker de anneme ayak uydururken gözlerimi irice açarak ikisine haykırmaktan kendimi alamadım.

"İlker! Anne!"

Bağırışlarım havalimanında iyice yankılanırken çevredeki diğer yolcuların dikkatini çekmeyi başarmıştık. Annem ve İlker'in giderayak bu evliliğe dair sohbetleri beni sinir etmeye yetmişti. *Daha çok gençtim ben! Ne evliliği yahu?*

"Tamam, tamam." İlker iki elini de havaya kaldırıp teslim olurcasına geri çekilirken ben de anneme doğru yaklaştım. Artık bizim vedalaşma vaktimizdi.

"Bunların hesabını daha sonra yapacağız," dediğimde annem tehditlerimi duymazdan gelerek beni kollarının arasına çekti.

"Sus kız. Gel buraya." Daha fazla karşı koyamayarak kollarımı boynuna dolayıp mis kokusunu içime çektim. Boğazıma bir düğüm hapsolurken gözlerimin yanmasına karşı koyamıyordum.

"Babama çok kızma, tamam mı? Kızdırma da onu. Kalp hastası. Biliyorum, sen her şeye kızıyorsun." Burnumu çekerek annemi daha da sıkı sarmalarken yanaklarıma akan damlalara karşı koyamıyordum artık.

"Bir gün benim tarafımı tuttuğunu görecek miyim acaba?" Söylenişine tebessüm ederek geri çekilirken annemin de ağladığını gördüm.

"Dikkat et kendine. Herkese selam söyle. Kardeşlerimi de bol bol öp. Tamam mı?"

"Tamam, kara kuzum. Sen de kendine dikkat et," dediğinde başımı aşağı yukarı sallayarak geri çekilmek istedim ama dayanamayıp bir kez daha sarıldım.

"Benim bu inatçı kızım, önce Allah'a sonra kendisine ama en sona da sana emanet İlker oğlum."

Annem kollarımı üzerinden zorla çekerek beni bıraktığında gözlerim İlker'e odaklandı. Bakışlarıyla anneme yine güven aşılırken, "Gözüm gibi bakacağım ona," diye fısıldadı ama bu kez güveni sadece anneme aşılamadı. Aynı zamanda beni de kendisine inandırmayı başardı.

"Bundan hiç şüphem yok."

Annem arkasını dönerek elindeki pasaportuyla polislere doğru ilerlerken ben de derin bir iç çekerek arkasından el salladım. Gözyaşlarım durmaksızın makyajımı bozarak yanağıma boşalırken aniden yüzüme dokunan bir elle irkildim. İlker baş parmağıyla gözlerimin altındaki ıslaklığı temizlediğinde bir koluyla da beni kendine çekerek sırtımı sıvazladı.

"İnsan alışır zannediyor ama olmuyor işte. Şu an gelince hiçbir şey yapamıyorsun. Öylece gidişini izliyorsun. Kızar, söylenir durur belki ama sanırım veda etmeye hiçbir zaman alışamayacağım. Yoklukları hep ağır basacak."

"Seni çok iyi anlıyorum," dediğinde buna şaşırmadım çünkü ortak bir tarafımız vardı.

"Biliyorum çünkü senin de annen İtalya'da." Söylediğim gerçekle yüzüne geniş bir gülümseme yayılırken başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı.

"Hadi işe gidelim artık. Benim yüzümden sen de güne böyle saçma sapan bir şekilde başlamak zorunda kaldın. Bari günün geri kalanı zehir olmasın."

"Eğer bir daha böyle bir şey dersen gerçekten ağzını kapatmak zorunda kalacağım ve bu senin hiç de izin vermeyeceğin bir şekilde gerçekleşecek."

Yanaklarıma kocaman bir sıcaklık hükmederken gözlerimdeki ıslaklığı toparlamaya çalışarak aceleci adımlarla çıkış kapısına doğru yürümeye başladım. İlker de başka hiçbir seçeneği olmadığı için mecburiyetten peşimden geldi.

Dönüş yolunda ön koltukta otobanda ilerlerken İlker bana torpido gözünden çıkardığı mendil paketini uzattı. Hafızam beni Ortaköy Sahili'nde Murat'ın satıcı çocuktan tüm mendilleri aldığı ana götürürken aklımdan onu derhal çıkarmak istedim. En azından bugün Murat'ı ve yaptıklarını düşünmek istemiyordum.

Yolda aramızda hiç ses çıkmadan ilerlerken İlker radyodan açtığı müziklere direksiyondaki eliyle tempo oluşturarak karşılık veriyordu. Ben de uzattığı mendil paketinden bir tane çıkararak ağlamamdan dolayı gözlerimin altındaki rimel siyahlığını temizliyordum. Radyoda aniden çalmaya başlayan şarkıya kulak kesilirken sözlerinin bu kadar manidar olması ilgimi çekmişti. Elimdeki peçeteyi paltomun cebine sıkıştırırken bir elimi şakağıma yaslayarak İlker'e doğru döndüm ve hem şarkının sözlerini hem de tüm bu zaman boyunca yaşadıklarımızı düşündüm.

"Sen bana inanmazdın, ben yalancıydım.

Görüp görmezden geldiğin bir yabancıydım.

Pişmanlığın ortasında öncesinden utandığın karmakarışık zor bir suç dosyasıydım."

En başından beri onu hep sosyal medyada gördüğüm kadarıyla yargıladım. Tanımadığım için bana yaklaşmasında hep başka bir şeyler aradım. Art niyetli olduğunu düşündüm. Oyundur dedim, beni de kendine

oyuncak etmek istediğini düşünüp tıpkı şarkıda geçtiği gibi onu hep görmezden geldim.

"Parmak izlerim bulunmuş suç mahallinde.
Ve neden bütün izlerim geçmişin üzerinde?
Maalesef ben olacağım yapsalar da inceleme.
Kalbinin kuytu en ücra köşelerinde."

Sonra kendi yaşantıma gözlerimi diktim. Murat yüzünden geçmişe ve biriktirdiğim öfkeye o kadar bağlıydım ki onun yaptıklarını göremedim. *Yıkıldığımda yanımda oluşunu, sarhoş olduğumda beni kurtların eline vermek istemeyişini, başıma koca bir tuğla düşerken bile kendini feda edişini...*

Kabullenmek zor geliyordu ama İlker Altan benim en büyük yanılgımdı. Aklımda oluşturduğumun aksine mucizelerle doluydu. Düşünceliydi. İnsanlara değer veriyordu. Fakat en önemlisi kalbini bana göstermekten asla çekinmiyordu.

"Ölebilirim yar ölebilirim.
Kendimden çok sevebilirim.
Kimseye sormadan çat kapı çıkagelip,
Hırsızın olup da çalabilirim seni senden."

Bir eli direksiyonda ritim tutarken kırmızı ışıkta durmamızla şarkının nakaratlarına gözlerime bakarak eşlik etti. Kalbim bir çağlayan gibi akıp giderken gümbürdeyen ritmini duymamamın imkânı yoktu.

Yeşil ışığın yanmasıyla İlker arabayı sürmeye devam ettiğinde gözlerim yüzümdeki tebessümle onun yan profilini ilk kez bu kadar dikkatli inceliyordu. Gözüme ilk çarpan detay burnuydu. Biraz sivri olsa da aslında düzgün bir burnu vardı. Dudakları hoş bir pembelikteydi. Çenesini yeni çıkmaya başlayan sakalları çerçevelerken ona kirli sakalın da yakışacağını düşünüyordum. Kulaklarına odaklandım. Delik vardı ama küpe taktığını hiç görmemiştim. Fakat ona dair en güzel ayrıntı kesinlikle saçlarıydı. Alnını okşayan kıvırcık bukleler çok güzeldi. *Neden o güzel buklelere dokunmak isteyen parmaklarımı her defasında sürekli zincirliyordum?*

Bir elim bu döngüyü bozmak isteyerek yavaşça havaya kalkarken dayanamayıp onun güzel yüzüne doğru yaklaştı. Alnına düşen kıvırcık bukleleri geriye doğru atmak istediğimde İlker dokunuşlarımla irkilse de yüzünü avuç içimden çekmedi. Kıvırcık buklelerini serbest bırakan parmaklarım yüzünde gezintisini sürdürerek önce burnuna ardından da

dudaklarının kenarına dokunduğunda İlker'in derin bir nefes çektiğini işittim. Utanıyordum ama elimi de çekemiyordum.

"Eğer biraz daha öyle dokunmaya devam edersen arabayı sağa çekmek zorunda kalacağım." Dudaklarından boğuk, erkeksi ses tonuyla dökülen cümlelerden sonra elim aniden güzel yüzünden çekildi. Oturduğum deri koltukta iyice kaybolmayı dilerken dudaklarımı yaptığım davranıştan ve utancımdan dişlememe engel olamıyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadığımda İlker yüzündeki gülümsemeyi hiç eksiltmeden boşluktaki elimi aniden tuttu ve tersine içini çekercesine bir öpücük bıraktı. Elimi onun elinden çekemedim. Aksine ilk kez bir elin varlığı bu kadar güvende hissettirdi beni.

***

İlker'in Audi R8'i otoparka park etmesiyle hızlı adımlarla bahçeyi geçip restorana doğru koşar adımlarla ilerlerken bir taraftan da çok endişeliydim. Yarım saatten daha fazla gecikmiştim ama İlker bunu hiç umursamıyor gibiydi.

"Çok geç kaldık!"

"Yarım saatten bir şey olmaz," diye söylendiğinde gözlerimi devirmek istesem de bu sabah yaptığı iyilikten sonra kendime hâkim olmayı bildim.

Mutfağın bulunduğu alana doğru ilerleyip tam mutfağa inmek için hareket edecektik ki merdivenlerin başında gördüğümüz Yaşar amca bizi aniden durdurdu.

"Stanno arrivando! (Geliyorlar!)"

İtalyancadan aşağıya doğru seslendiğinde Yaşar amcanın ne demek istediğini ya da ne yapmaya çalıştığını anlayamadım. Meraklı bakışlarla İlker'e döndüğümde onun da benim gibi bu durumdan hiçbir şey anlamadığını fark ettim.

Temkinli adımlarla birlikte aşağıya doğru inerken Yaşar amca da bizi takip ediyordu. Mutfağa açılan alanın oldukça karanlık olduğunu fark ettiğimde bu kez tedirgin olarak İlker'e baktım. Beni kendine doğru çekerek aşağıya inip mutfağa girdiğimizde tüm tedirginliğin büyük bir sarsıntıyla ortadan kalktı ve olan oldu. Karanlık alan bir anda aydınlanırken Alvaro ve Fabio tarafından üzerimize konfetiler patlatıldı.

"Buon compleanno Signor Altan! (Doğum günün kutlu olsun Sinyor Altan!)"

Hemen karşımızdaki Lisa elinde koca bir çikolatalı pastayla durarak bağırdığında mutfaktaki herkes bir anda İtalyancadan bir şeyler

mırıldanmaya başladı. O an hem Lisa'nın elindeki pastanın üstünde bulunan 22 mumlarından hem de mırıldandıkları şarkıdan bugünün anlamını sonunda fark ettim. *Bugün 9 Kasım'dı ve İlker Altan'ın doğum günüydü.*

Alvaro ve Fabio tarafından üzerimize patlatılan konfetileri kendi elimle temizlerken bakışlarımı da bütün bunlara inanamayan bir şekilde İlker'e çevirdim. Böyle bir günde sabahın erken saatlerinde benim için uyandığına hala inanamıyordum.

"Siz nereden biliyordunuz buraya geleceğimi?" diye söylenirken Fabio hemen karşımıza geçerek pişkince sırıttı.

"Muhsin Bey söledi bize senin Mellek'i bırakacagini."

Çalışanlarının arkasında bulunan Muhsin Bey de her şeyi bildiğini belirten ifadesiyle gülümserken İlker ensesini kaşıyarak karşısındaki insanlara büyük bir mahcubiyetle baktı.

"Bugün senin doğum günün mü?" Sonunda ağzımı açarak konuşmayı başardığımda İlker çekinerek gözlerime bakamadı.

"Evet."

"Sana gerçekten inanmıyorum İlker. Neden söylemedin? Bizim için o kadar vaktini harcadın. Böyle bir günde annemi bıraktın."

"İşte sırf şu yüzündeki mahcubiyeti görmemek için söylemedim. Kızdın mı?"

"Saçmalama! Gel buraya," diyerek daha fazla kendime engel olmak istemedim. Kollarımı boynuna dolayarak onu aniden kendime çektim ve burnuma ilişen o erkeksi kokusunun farkına vararak doyasıya içime çektim.

"İyi ki doğdun İlker Altan. Sen iyi ki doğdun." Kulağına doğru fısıldayışımla kıkırdayıp boynumdaki boşluğa küçük bir dokunuşla busesini bıraktı.

"Sonra sarilirsiniz. Hadi pastayi üflemeye!"

Lisa'nın isyankâr sesini işitmemle İlker'den hızla uzaklaşırken karşımızdaki çikolatalı, büyük gösterişli pastaya odaklandım. İlker derin bir nefes aldığında aniden kolumdan tutup beni kendi önüne yerleştirdi.

"Birlikte üfleyelim," dediğinde heyecanlanarak, "Dilek tut ama," diye mırıldandım. Gözlerimin içine elalarındaki yoğun bakışları fırlatırken dudakları hafifçe aralanıp, "Benim dileğim zaten belli," diye fısıldadı. Söyledikleriyle kanım fokurdarken gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Ardından vakit bile kaybetmeden tekrar mumlara doğru döndü ve birlikte üfledik.

Mutfakta büyük bir alkış koparken ben de çalışanlara eşlik ederek İlker'i alkışladım. Alvaro'nun İlker'e uzattığı büyük bıçakla İlker pastayı kestikten sonra bir dilimini Alvaro porselen tabağa yerleştirdi. Yanına da bir tatlı çatalı koyarak tabağı İlker'in eline uzattı.

"Aç bakalım ağzını." Çatalın ucuna aldığı küçük pasta dilimiyle İlker bana döndüğünde başımı itiraz edercesine sağa sola doğru salladım.

"Saçmalama! Bu senin doğum günün."

"Açar mısın şu ağzını?" diye direttiğinde pes ederek ağzımı açtım ve sabahın bu erken saatlerinde ağzıma hiçbir şey girmeden İlker'in doğum günü pastasının küçük bir parçasını iştahla mideme indirdim.

Dudaklarıma bulaşan çikolata kalıntısını temizlemek için elim dudağıma gittiğinde İlker benden önce davranıp dudaklarımdaki çikolatayı baş parmağıyla temizledi ve herkes bizi izlerken baş parmağını yalayıp tabağı yeniden Alvaro'ya doğru uzattı. Utancımdan kıpkırmızı kesilirken Muhsin Bey'in boğazını temizlemesiyle geriye doğru çekilip ona İlker'in karşısında yer açtım.

"Mutlu yıllar oğlum," diyerek İlker'i kucaklarken etraftakiler bu kez de onları alkışladı. Muhsin Bey İlker'in kollarından geri çekilerek elindeki kâğıt ve anahtarları ona uzattığında ne olduğunu anlayamadım.

"Bunlar nedir baba?"

"Biri Tempesta'nın, diğeri de Kuzguncuk'taki evin tapusu. Artık kira ödemek yok. İkisi de senindir."

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Hadi ama oğlum! Eline tapuları veriyorum. Ne şakası?"

"Allaaaaaah! Aslansın sen! Çok teşekkür ederim."

İlker çocuklar gibi bağırarak bir kez daha babasının boynuna atlayıp sarıldığında onları büyük bir keyifle izliyordum. Eline aldığı anahtarlarla tapuları inanamayan bakışlarla incelerken Muhsin Bey de şamatanın bittiğini ve artık herkesin işinin başına dönmesi gerektiğini belirterek mutfaktan çıktı.

Herkes işinin başına dönerken Alvaro pastayı sonra yiyeceklerini belirterek dolaba kaldırdı. Ben de üstümü değiştirip önlüklerimi giymek üzere mutfaktan çıkacağım sırada İlker'in koluma dokunmasıyla bu isteğimden vazgeçtim. Tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki telefonunun çalmasıyla bana bir dakika işareti yaparak ceketinin iç cebinden telefonunu çıkarıp kulağına götürdü.

"İyi ki doğdun Altaaaaaaan!"

Telefonun diğer tarafından gelen sesin sahibini tanımıyordum ama bağırışı kulakları sağır etmeye yeterdi. İlker telefonu kulağından uzaklaştırırken ben de işitmiştim ilk cümleyi.

"Bağırma be oğlum! Sana da günaydın. Çok teşekkür ederim. Evet, evet akşam birlikteyiz. Çağatay bak, evi batırmak yok. Tamam, ben kapatıyorum şimdi. Geleceğim yanınıza sonra."

İlker çekimser bir tavırla telefonu ceketinin iç cebine yerleştirerek bana döndüğünde yüzündeki tebessüm hala çok tazeydi.

"Sanırım gitmen gerekiyor," derken gerçeği belirtiyordum ama garip bir şekilde gitmesini de hiç istemiyordum.

"Sen bir gelsene benimle," diyerek omzuma kolunu sarıp birlikte merdivenlerden yukarı doğru çıktık.

"Çağatay liseden bu yana en yakın arkadaşım. Akşama benim evimde parti düzenliyor. Tempesta'yı kullanmak istemedi. Gerçi benim gönlüm orayı dağıtmasına el vermedi. Sadece lisedeki arkadaşlar olacak. Diyorum ki... Acaba sen de gelir misin?"

Tam karşıma geçtiğinde ve gözlerini asla benimkilere değdiremediğinde bu utangaç tavrına sırıtmak istedim ama aksine yüzüme sadece garip bir tebessüm yayıldı.

"Kuzguncuk'a mı?"

"Evet."

"Karşı yakaya yani?" diye solurken heyecanlanarak başını salladı ve bu kez gözlerimin içine umutla baktı.

"Evet."

"İlker davetin için çok teşekkür ederim ama günlerdir derslerimi boşluyorum. Hazır annem de gitmişken biraz çalışmam gerekiyor. Sınav haftasına gireceğiz yakında."

"Bir geceden bence pek bir şey kaybetmezsin," diyerek ısrar ettiğinde onu incitmek istemiyordum.

"Biliyorum ama..."

Ne diyeceğimi bilemezken İlker telefonunu bir kez daha cebinden çıkardı. Aniden benim de çantamdaki telefonumun WhatsApp bildiri sesi öttüğünde kaşlarımı havaya kaldırarak ona baktım.

"Eğer olur da fikrini değiştirirsen diye adresi attım."

"İlker Altan... Asla pes etmeyeceksin, değil mi?"

"Asla."

İlker göz kırparak geriye doğru adımlar attıktan sonra dişlerimi kemirerek soyunma odasının bulunduğu tarafa doğru ilerlemek istedim.

"Melek?" Fakat aniden arkamdan seslendiğinde bir kez daha duraksayarak hızla ona doğru döndüm.

"Eğer gelirsen gerçekten çok mutlu olurum," dediğinde bunu parlayan gözlerinden görebiliyordum. İşin garip yanı ben de onun mutlu olmasını istiyordum.

"Tekrardan mutlu yıllar," dediğimde daha fazla diretmeyerek arkasını dönüp uzaklaşmayı tercih etti ve ben de işimin başına geçmek için üstüme değiştirmek üzere soyunma odasına doğru ilerlemeye devam ettim.

***

"Elin sürekli telefona gidiyor. Gitmek istiyorsan gitsene işte."

Üzerine geçirmiş olduğu siyah, düz elbisenin yakalarını düzeltirken Eda'yı duymazdan geliyor ve önümdeki ders notlarıyla cebelleşiyordum. Fakat inkâr edemeyecektim ki bir gözüm de hep telefonuma kayıyordu. Ondan bir şey gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

"Yok ya ne gitmesi, derslerim var benim." Telefonumu ters bir şekilde kapatarak önümdeki notlara odaklanmaya çalışırken Eda'nın benim odamda hazırlanması hiç iyi değildi. Bu sabah olanları anlattığımdan bu yana sürekli aklımı çelecek cümleler mırıldanıyordu.

Tüm gün boyunca restoranda çalışırken bugünün sakinliğinden dolayı eve erken gelmiştim. Başlarda biraz atıştırdıktan sonra sabah erken kalktığım için uyumuş olsam da günün geri kalanını odamda pinekleyerek geçirmiştim. Saat akşamın yedisini geçiyordu ama gözlerimi telefonumdan alamıyordum. Üstelik önümdeki ders notlarına da asla odaklanamıyordum. Kelimeler de sayılar da sürekli birbirine giriyor gibiydi.

Eda, bu akşam nişanlısı Ahmet'in annesinin daveti üzerine onlara yemeğe gidecekti. Başlarda onunla gitmemi teklif etmiş ama sonrasında bu fikrini değiştirerek ısrarla beni İlker'in partisine göndermek isteyen imalarda bulundu. Odamda hazırlığını sürdürürken aynı imalarına da devam etmekten asla kendini kısıtlamıyordu.

"Git işte Melek. Sen de istiyorsun biliyorum. Eğlen biraz," dediğinde elimdeki kalemi sertçe çalışma masama atarak ona döndüm.

"Karşı yakada oturuyor Eda. Bunun gidişi varsa dönüşü de var. Nasıl döneceğim geri? Geceleri nasıl tırstığımı biliyorsun."

"Bahane üretme şimdi. Başının çaresine bakarsın sen."

"Neyse, sen ne zaman geleceksin?"

Konuyu değiştirmek istediğimde Eda bunu elbette hemen fark etmişti. Gözlerini devirerek bana ait kadife, kısa çizmeleri ayağına geçirirken son bir kez daha aynadan yansımasına baktı.

"Hiç belli değil. Haberleşiriz," diyerek yanıma yaklaşıp başıma doğru küçük bir öpücük bıraktıktan sonra odamdan çıktı ve beni kararsızlığımla baş başa bıraktı.

Ahmet'in gelişiyle Eda'nın evden çıktığını da belirten kapı sesini işittiğimde ben de nefesimi dışarı püskürterek oturduğum sandalyeden kalktım. Pencereye doğru yaklaşıp Taksim'den gelen seslere kulak kesilirken olmak istediğim yerin burası olmadığını biliyordum ama sebepsizce kendime engel oluyordum. Ne yaparsam yapayım İlker'e yaklaşacak cesareti kendimde bulamıyordum. Kendimi hep kilitliyordum.

Omuzlarımı düşürerek pencereden uzaklaşıp tekrar çalışma masama yaklaştığımda masadaki notların beni gerçekten bunalttığını düşündüm. Hepsini ortadan kaldırmak için toparlamak istediğimde telefonumun aniden titremesiyle elim notlara değil doğrudan telefona gitti. Kilitli ekranı açarak gelen bildiriye baktığımda *ondan* olduğunu gördüm. Zaman bile kaybetmeden saniyesinde attığı mesajı okumak istedim ama ekranda sadece mesaj yoktu. Aynı zamanda da küçük bir video vardı. İlker kalabalığı çekmiş ve en sonunda kamerayı kendi suratına götürerek somurttuğunu göstermişti.

"İlk defa bu kalabalık beni bunaltıyor. Keşke burada olsaydın."

Keşke orada olsaydım.

Attığı mesaja tebessüm ederken ben de masamdaki ders notlarını biraz daha dağıtarak resmini çekip ona *"Dersler... Dersler... Dersler... " notuyla* gönderdim. İlk tepkisi somurtan emojiyi göndermek olmuştu ama ardından da hızlı bir cevap yazmıştı.

"Daha fazla ısrar yok öyleyse. Sana iyi çalışmalar."

Yazdığı küçücük bir mesajda bile ne kadar bozulduğunu ve soğuk olduğunu hissedebiliyordum. Telefonumu yavaşça masaya bırakırken İlker'e başka bir şey yazmadım, mesajına cevap vermedim. Aksine ilk kez her şeyin tersini diliyordum çünkü aslında gerçekten gitmek istiyordum. Bu gece onun yanında, onun evinde, onun doğum günü partisinde olmak istiyordum. *Daha kendimi ne kadar kandırabilirdim ki? Daha kendime ne kadar yalan söyleyebilirdim?*

Ben İlker Altan'a gitmek istiyordum. Ve bu kez kimsenin buna engel olmasına izin vermeyecektim. Hatta kendimin bile.

Telefonumu hızla şarja takarken ne kadar dolacağı umurumda değildi. İlker'in gönderdiği adresi haritaya yazarak mesafeye baktığımda oraya ne kadar geç ulaşacağım da umurumda değildi. Bu gece orada olacaktım ve hemen hazırlanıp evden çıkmam gerekiyordu.

Kıyafet dolabımı iki elimi de kullanarak hızlı bir şekilde araladığımda günlerden, hatta haftalardan sonra ilk kez içimin bu kadar kıpır kıpır olduğunu, kalbimin ilk kez bu kadar hızlı gümbürdediğini hissediyordum.

Çünkü ben bu kez gerçekten İlker Altan'a doğru gidiyordum.

22.Bölüm | Part II

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: ***Duman - Beni Yak Kendini Yak | Sertap Erener - Olsun***

22.BÖLÜM | PART II

İlker Altan'dan

"Telefonun başında çaresiz bekliyorum. Bekliyorum ama çalmayacak biliyorum."

Çağatay'ın karşımda oldukça alay eden bir tınıyla hiç de hazzetmediğim bir şarkının nakaratlarını yüzüme bakarak mırıldanmasıyla parmaklarımın arasında sayısız kez kontrol ederek elimde çevirdiğim telefonumun ekranını kapattım. Başımı kaldırıp da Çağatay'ın yeşil, alaycı gözlerine baktığımda daha parti başlamadan çakırkeyif olduğunu gördüm.

"Buldun tabii eğlenceni. Geç bakalım, dalganı." Ses tonum aksiydi ama ona benimle dalga geçtiği için kızamazdım. Bunu yapmasını gerektirecek malzemeyi Çağatay'a bizzat kendim vermiştim.

"Hiç atar yapma kardeşim. Geldiğimden beri söylediklerimi sen dinlemiyorsun."

"Ne dedin ki en son?"

"Ohooooo Altan! Gerçekten işimiz var seninle."

Parmaklarımın arasında duran telefonu hala dalgın hareketlerle çevirirken zihnimin duvarlarında bir bilye misali dönerek savaş veren kalbimi dizginleyemiyordum. Ne yaparsam yapayım böyle bir günde Melek'i aklımdan uzak tutamıyordum.

Yıllardan sonra ilk kez bir doğum günü partisi için heyecanlanırken yeni yaşıma girdiğim bugünde belki de herkesten daha çok onun yanımda olmasını istemiştim. Çağatay'ın kocaman yaptırmış olduğu vanilyalı pastayı üflerken tam karşımda olmasını ve o boncuk gözlerinin içine bakarak gerçek dileğimi içimden geçirmeyi umut etmiştim. Bugün restoranda yaşadıklarımızdan sonra belki bir umut kırıntısına kapılarak geleceğini düşünmüştüm ama o derslerini bahane ederek gelmeyeceğini net bir şekilde belirtmişti. Bunu söylerken takındığı kararsız ifadesi bana geleceğiyle ilgili umut aşıladığında çekinmeden telefonuna evimin adresini atmıştım. Saatler

geçmesine ve evin içinde Çağatay'la birlikte türlü hazırlıklar yapmamıza rağmen ondan *geliyorum* tarzında küçücük bir mesaj dahi almamıştım. Geçen her saniye umudum hayatımda yer edinmeyen karamsarlık hissiyle yer değiştirmeye başlamıştı.

"Gerçekten ne dedin en son?"

Düşüncelerimden Melek'i uzak tutmaya çalışarak oturduğum pencere kenarından kalkıp Çağatay'ın yanına doğru ilerledim. Bira kutularını içi buzla dolu olan kovanın içine yerleştirmekle meşguldü. Bu gece gerçekten ortalığı fena dağıtacaktık. *Umarım her zaman sakin yaklaşan komşularım bu kez kızmazlardı.*

"Dedim ki kardeşim, liseden bizim tayfayı komple çağırdım. Hatta zamanında sana bayağı yanık olan Özlem'i bile. Murat gereksiziyle hiç konuşmadığım için onu hiç aramadım bile ama Enes ve Berkay'a da haber verdim. Berkay gelmeyeceğini ama Enes bir ara uğrayıp çıkacağını söyledi. Ha bu arada, Alina neden gelmiyor? Özledik be onu."

Çağatay, lisenin ilk yıllarından bu yana en az Berkay kadar samimi olduğum arkadaşlarımdan biriydi. Hatta bazı zamanlar Berkay'dan daha yakındı bana. Geçmişte olanlardan sonra benim tarafımda kalan nadir insanlardandı. Bu yüzden de yeri ve arkadaşlığı her zaman diğerlerinden daha ötedeydi. Çenesindeki yara izine rağmen yüzü oldukça çekici, yakışıklı adamdı. Benden biraz kısaydı ama bunu hiçbir zaman diğer arkadaşlarım gibi dert etmezdi. Ayrıca Çağatay, kimseyle olan ilişkimi sorgulamaz, duruma her zaman esprili ya da adil tarafından bakmaya çalışırdı. Yanındaki insan kim olursa olsun morali diplerdeyken bile güldürmeyi başarır ama bazen de gerçekten insanı çileden çıkarırdı. İşin en komik tarafı ise ondan hiçbir şey saklayamıyordum. Bir şekilde ağzımdan her zaman lafı almayı başarıyordu. *Tıpkı Berkay'a bile anlatamadığım Melek'i ona söylediğim gibi...*

"Ben de özledim bizim aptalı ama son zamanlarda üstüne çok düştüğü bir kitap düzenlemesi var. Belki onu bitirdikten sonra yılbaşı öncesinde gelecek. Geçenlerde bunun üzerine konuşmuştuk."

Son zamanlarda yaşadıklarımdan sonra gerek yüz yüze gerek ise telefonda en çok konuştuğum üç kişi vardı. *Annem, kuzenim Alina ve elbette Çağatay.* Üçü de Melek konusunda üstüme gelmekten ve her defasında bir adım atmam açısında beni zorlamaktan asla vazgeçmiyorlardı. Çağatay her şeyi bildiği için Melek'e doğrudan açılmam gerektiğini söylüyordu ama bunu zaten yapmıştım, *her ne kadar öfkeli yollarla olsa da.* Telefonda

anneme ondan her bahsettiğimde daha çok heyecanlanıyor ama yine de bu akıntıya kapılmamamı söylüyordu. Elif'le olanlardan sonra annemin bile çevremdeki hiçbir kıza güveni kalmamıştı. Alina ise sonunda stalkerlıktan takip etme aşamasına geçebildiğimiz için beni esprili yollarla tebrik etmiş ve yakalanmadığım için de bastırarak aferinini esirgememişti. Onların söylenmelerine rağmen bütün bunları kenara bıraktığımda Melek'e karşı sayısız adım attığımı biliyordum ama artık adımlarımın karşılığını bekliyordum. *Sonunda bir geri dönüş alır mıydım?* Hala emin olamıyordum.

"Sen hala haber mi bekliyorsun?"

Hâlâ telefonuma baktığımı gören Çağatay'dan gözlerimi kaçırırken artık buna bir son vermem gerektiğini anladım. Daha fazla ergenler gibi onun aramasını ya da yazmasını bekleyemezdim. Bir cevap vermişti ve buna saygı duymayı öğrenmeliydim.

"Hayır, sadece gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. O kadar," dediğimde Çağatay telefonu elimden aniden alarak salonun ortasına hazırladığı içecek masasının üstüne koydu. Omuzlarımdan sarsarak tam karşıma geçtiğinde yüzünde bu kez hiç de alay olmayan bir gülümseme vardı.

"Seni böyle de mi görecektik?"

"Ne varmış halimde?"

"Bro, kaç yılımız birlikte geçti. Kızma ama ben Elif'i hiçbir zaman böyle telefonun başında beklediğini hatırlamıyorum."

Haklıydı çünkü Elif'e olan duygularım başkaydı. Belki de sürekli gözümün önünde olduğu için bir tarafım hep ona ulaşacağımı varsayıyordu. Bir şekilde dönüp dolaşıp hep bana geleceğini umut ediyordum ama yaşadıklarımızdan ve beni kullandıktan sonra Elif'e olan tüm duygularımın saplantı olduğunu fark ettim. *Belki de Melek'le en büyük ortak özelliğimiz bu olduğu için ona bu kadar çok kapılıyordum. İkimiz de aynı yerden yara alan insanlardık. İkimiz de çok sevdiğimiz insanlar tarafından sevilmemiştik.*

"Çünkü ona karşı hissettiklerim takıntıydı. Çok geç fark ettim ama fark ettim işte. Ulaşamadıkça daha çok arzuladım, daha çok istedim onu ama sonunda ona kavuştuğumda içine düştüğüm büyüden arındım. Bütün bunların saçma bir saplantı olduğunu fark ettim. Melek ise farklı, hem de çok farklı. Çok özel. Hani biri ansızın hayatına girer ve diğerleriyle aslında neden yürümediğini anlarsın ya... İşte Melek benim hayatımda tam da bu

noktada yer alıyor. Yanlış belki biliyorum ama yine de ondan öylece vazgeçemiyorum."

"Vay be. Sen gerçekten aşıksın bu kıza."

İnkâr etmeyecektim. Her zaman duygularını açıkça vurgulayan biri olmuştum. Karşımdaki Çağatay iken kaçmamın ya da inkâr etmemin bir anlamı yoktu.

"Öyleyim. Çok aşığım. Hatta karşısında elim ayağıma dolanacak kadar çok aşığım."

"Peki kız hala istiyor mu diğer adamı?"

O adamın Melek'e hissettirdiklerini, Tempesta'da onu bulduğum o umutsuz, kendinden geçmiş halini hatırladıkça öfkem kabarıyor ve elimi yumruk yapmaktan alamıyordum. O geceyi ve Melek'in yakarışlarını asla unutamayacaktım. O adamı tanısam, şimdi karşımda olsa acımadan bütün bastırdığım duyguları yumruk yaptığım elimle onun yüzüne damgalardım.

"Bilmiyorum, bahsi aramızda hiç geçmiyor artık ama bana karşı eski soğukluğu, aksiliği yok. Duvarlarını indiriyor gibi. Akışına bırakıyor. Tabii o şerefsizin yerini alır mıyım? Onun kalbini kazanır mıyım? Bilmiyorum."

Söylediklerim doğruydu. Son günlerde Feride teyze sayesinde Melek'le çok vakit geçirmiştik ve bugün onu uğurlamak annemi uğurlamak kadar ağır gelmişti. Çok kısa bir zamanda varlığına ve sevgisine hemen alıştırmıştı Feride teyze. Üstelik bütün bunların karşılıklı olması ve Melek'le her yan yana gelişimizde ithamlarda bulunması her şeyi daha eğlenceli kılmıştı. Fakat geçirdiğimiz bu zaman diliminde Melek ağzını açıp da kendini harap ettiği o adamdan hiç bahsetmemişti. Belki de annesinin varlığından dolayıydı, bilmiyordum ama buna bile bel bağlamıştım işte.

"Zaman gösterecek be Altan. O değil de kızı gördüğün ilk günü hatırlıyor musun?"

Unutmam nasıl mümkündü o kırmızı başlıklı kızı?

"Unutur muyum hiç?"

Taksim sokaklarında bir başıma köşe bucak onu aradığımı hatırladıkça hala aptalca sırıtıyordum.

"Ulan resmen beni Taksim'in ortasında bırakıp her tarafta '*Kırmızı başlıklı kızı bulacağım,'* diye bağırdın."

"Yaptım, değil mi? Her yerde aradım ama sonra ertesi günü tam karşımda buldum."

"Kader kardeşim."

"Biliyor musun? Bu sabah onu yine aynı şapkayla görünce kalbim yerinden çıkacakmış da bir şeyleri belli edecekmişim diye çok korktum. Ödüm koptu."

Bu sabah Melek'e onu bir soğuk akşam üstü Taksim sokaklarında karşımda belirdiği gibi rastladım. Kırmızı şapkası ve üzerine giydiği sade elbisesiyle çok duru, çok güzeldi. O an zaman öyle bir durdu ki Feride teyzenin yanımızdaki varlığını bile unutacak, neredeyse üstüne atlayacaktım. Fakat kendimi dizginleyip, hiçbir şeyi belli etmemem sadece birkaç dakikamı aldı.

"Ulan Altan! Senin gerçekten abayı yaktığın günleri de görecektik ya artık ölsem gam yemem. Dua edelim de gelsin şu Melek denilen kız. Merak ediyorum, vallahi."

Ben de gelmesini her şeyden çok istiyordum ama gelmeyeceğini de biliyordum.

"Berkay şerefsizi neden gelmiyormuş?"

Melek üzerine daha fazla konuşmak istemediğim için konuyu kapatmak, geçiştirmek istedim. Melek'ten bahsettikçe ve gelmeyeceğini hatırladıkça canım daha da sıkılıyor ve bu partiyi iptal etme isteğiyle doluyordum.

"Çünkü kardeşim şu oynaştığı kızla geceyi geçirecekmiş. En son aradığımda kızı işten alıyordu."

Ulan Berkay... Hislerini ne zaman itiraf edeceksin acaba?

"Böyle bir günde Gamze'yi bana tercih ediyor yani? Bak, ben diyorum bu geri zekalı bu kıza köpek gibi aşık ama asla kabullenemiyor."

"Orasını bilemem. Ben Alina'dan sonra kimseyi sevmez zannediyordum. Berkay'ın nasıl bir şerefsiz olduğunu biliyoruz ama bu kızı bir türlü bırakamıyor. Dönüp dolaşıp yine ona gidiyor. Bari kabullense de kurtulsak yanardönerliğinden."

İşte bu konuda Çağatay'a hak vermemek imkansızdı. Berkay hem çok kararsız hem de çok çapkın bir adamdı fakat söz konusu Gamze olduğunda kimseyi gözü görmüyordu. Çılgına dönüyordu. Gamze'nin Enes'le çıkmaya başladığını fark ettiğinde nasıl öfkelendiğini, hatta Enes'e saldırmamak için kendini nasıl tuttuğunu biz biliyorduk, her ne kadar Enes hiçbir şeyi çakmasa da. Artık ben de Berkay'ın duygularını açması tarafındaydım çünkü Gamze'nin de davranışlarından dolayı bu durum gittikçe daha karmaşık bir hal almaya başlıyordu. Enes'in bazen Murat'la olan konuşmalarına şahit oluyor ve hala Gamze'yi beklediğini işitiyordum. Bu

sorunun ortadan kalkması ise ancak Gamze ve Berkay'ın ilişkilerini açıklamasıyla gerçekleşecekti.

"Neyse hadi etrafı hazırlamaya devam edelim. Birazdan millet gelmeye başlar."

Çağatay elindeki buzlu kovadan kendine kaçıncı olduğunu saymadığım bir bira daha açarken ben de başımı sallayarak onu onayladım. Aslında evin çoğu yerini hazırlamıştık. Bugün DJ'liği Çağatay üstleneceği için müzik sistemini salonumun en dip köşesine o kurmuştu. Televizyonu ve PlayStation oyunlarımı ortadan kaldırarak boş odalardan birine bıraktığımızda geniş salonu biraz daha açmaya çalıştık çünkü Çağatay'ın bahsettiğine göre en az otuz kişi bu akşam bu evde bulunacaktı.

Karşı yakada, Kuzguncuk'ta yaşamamın birçok sebebi vardı. Öncelikle babamla asla anlaşamıyorduk. Pekâlâ, bugünkü yaptığı jesti ve bu evi de Tempesta'yı da üzerime geçirmesini asla unutamayacaktım ama birbirimizden uzak kaldığımızda her şey daha yolunda gidiyordu. Daha az kavga ediyorduk. Her zaman babamla anlaşmayan bir insan değildim ama onun güvenini bir kez kırdığım için yüzüne eskisi kadar gururla bakamıyordum. Ayrıca Kuzguncuk'u da karşı yakada olmayı da seviyordum. Buradaki hava ve insanlar çok daha başkaydı, sanki daha samimiydiler. Canım her sıkıldığında kapıcımız Nevzat abinin yanına iniyor ve beraber onun küçük, tahta taburelerinde biraz oturup iki lafın belini kırıyorduk. Sonra birlikte ya sahile gidiyorduk ya da bazen apartmandaki diğer insanların market alışverişlerini yine birlikte yapıyorduk. *Kuzguncuk'un sevilen çocuğuydum bir nevi.*

Bazı akşamlar kendimi Kadıköy'e atıyor ve Çağatay'ın gelmesini beklerken iki sigara dalıyla olacakları düşünüyor ya da geçen bu zaman boyunca annemi ne kadar çok özlediğimi fark ediyordum. Bazen telefon konuşmaları yetmiyordu. En kısa zamanda İtalya'ya, onu ziyarete gitmeyi düşünüyordum. Son zamanlarda pek sigara içmiyordum, *sırf onun yanına temiz bir kokuyla gidebilmek için.* Fakat bu o kadar da kötü hissettirmiyordu aksine akşamları Shetland çoban köpeği cinsi olan Cambaz'ı rahatça kucağıma çekip sevebiliyordum. Üzerimdeki kötü kokuyu hissettiğinde benden hep kaçıyordu ama bu aralar birbirimize karşı her zamankinden daha çok yakındık. Bir an Cambaz'a olan özlemim kabarırken onun evde olmadığını bilmek beni tedirgin etmişti.

"Cambaz'ı ne yaptın bu arada?"

"Kapıcına bıraktım. Zaten çocukları çok seviyormuş, hemen kabul ettiler." *En azından güvenilir ellerdeydi oğlum.* Diğer apartman sakinlerine rağmen kapıcım Nevzat abinin çocukları gerçekten çok sever ve benimserlerdi benim ufaklığı.

"İyi yapmışsın."

Aramızdaki konuşma yavaşça son bulduğunda Çağatay'la yeniden etrafı hazırlamaya giriştik. Bir gözüm sürekli içecek masasının üzerindeki telefonuma giderken bu kuruntulardan asla kurtulamayacağımı anladım. Cep telefonumu elime alıp ona yazmamak için kendimi sürekli engellerken son zamanlarda sosyal medya üzerinde sürekli karşıma çıkan yazıyı bu kez zihnimde değiştirerek kendi kendime içimden mırıldandım.

Gelip gelmeyeceğini bile bilmemek... Sen nasıl gariban bir duygusun böyle?

Melek Güçlü'den...

Dakikalar boyunca gitmek ve gitmemek arasında verdiğim savaşta kendime yenik düşüp bu ahşap apartmanın dördüncü katındaki kapının önünde buldum benliğimi. Yumruk yaptığım elim havada asılı kalarak karşımdaki ahşap kapıyı tıklatmamak için direnirken hala burada ne işim olduğunu sorguluyordum. Ansızın hızlıca hazırlanıp evden yola çıkışımı, yaklaşık bir saat süren yolu çektikten sonra bu sokağa ulaşıp bu kata çıkışımı düşündükçe geldiğim yolu geri gitmek istemiyordum. İlk defa cesaretli olup duvarlarımı kendi ellerimle tuttuğum çekiçle yıkmak istiyor, beni nelerin beklediğine kendi gözlerimle şahit olmak istiyordum fakat bir türlü hiçbir şeyden ama en çok da kendimden emin olamıyordum.

Diz kapaklarımın biraz üstünde biten ve uzun kolları olan kadife, siyah elbisem çok sadeydi. Saçlarım dağınık bir maşaydı. Ayağımda hafif topuklu, kısa çizmeler vardı. Makyajımı ise çok alelacele bir şekilde yapmıştım. *Aslında kendimden bile emin olamazken bu kapıyı nasıl tıklatabilirdim ki?* Fakat bir taraftan da o koca trafiği çekmişken şimdi bir korkak gibi geriye dönüp kaçmak istemiyordum.

Derin bir nefes alıp cesaret tohumlarını benliğime aktarmayı başardıktan sonra gözlerimi sıkıca yumup yeniden açtım ve zili çalmak yerine aniden yumruk yaptığım elimle karşımdaki kapıyı tıklattım. Birkaç dakika boyunca içerden gelen yüksek sesteki yabancı müziğe kulak kesildim. Kapı sesinin o müzikten dolayı duyulmadığını düşünürken umutlarımı yitirmek ve artık gitmek üzereydim. *Bu yaptığım kesinlikle koca bir hataydı.*

Pes ederek arkamı dönüp taş merdivenlere doğru ilerleyeceğim sırada arkamda kalan ahşap kapı aniden açıldı. Kapının sonunda aralandığını fark ettiğimde elimde tuttuğum küçük çantaya sıkıca sarınarak arkamı döndüm ve karşımda beliren yakışıklı çocuğu incelemeye koyuldum. Yüzünün bir kenarında hafif bir yara izi olan çocuk bir kaşı havaya kalkarak beni baştan aşağı incelerken elinde tuttuğu bira kutusunu dudaklarına doğru götürdü. Büyük bir yudum aldıktan sonra dudaklarından uzun bir ıslık sesi koptu.

"Şey... Ben İlker'e bakmıştım." Ağzımı açıp da sonunda konuşmayı başardığımda karşımdaki çocuğun yeşil gözleri heyecanla ışıldadı.

"Sen O'sun," diyerek hayret nidasıyla soluduğunda ne demek istediğini anlamadım. Sırtını kapı eşiğine yaslarken yüzündeki pişkin gülümseme daha da genişledi. "Senin için İlker olabilirim güzelim," diye devam ettiğinde gözlerimi devirerek omuzlarımı düşürdüm. *İşte buraya kadardı. Bu kez kesinlikle gidiyordum.* Arkamı dönüp bu kez gerçekten gitmek üzereyken duyduğum asıl sesle bu fikrimden aniden vazgeçerek yeniden kapıya doğru döndüm.

"Çağatay? Ben belanı sikmeden o kapıdan derhal uzaklaş kardeşim."

Karşımda onu görmenin verdiği heyecanla yüzüme hafif bir tebessüm yayılırken elimdeki küçük çantaya daha sıkı tutundum ama nefes alışverişlerimi artık dizginleyemiyordum. *Çünkü... Çünkü vücudunu sararak, kaslarını ortaya çıkaran siyah gömleği, altındaki kot pantolonu ve dağılmış kıvırcık bukleleriyle İlker Altan nefes kesici görünüyordu.*

Gözlerimi asla onun üzerinden çekemezken üstümdeki ceketin beni ateşler içinde bıraktığını düşündüm. Ellerimle ensemi ovalarken İlker kapı eşiğine yaklaşarak arkadaşının gitmesini bekledi.

"Bu kadar güzel olduğundan bahsetmemiştin, kardeşim."

Adının Çağatay olduğunu yeni öğrendiğim çocuk bastırarak vurguladığı cümleden sonra İlker'in omzuna omzuyla çarparak koridorda kaybolurken bizi kapının önünde baş başa bıraktı. İlker'in ela gözleri irice açılarak beni baştan aşağı incelerken benim gözlerim ise hala onun güzel yüzündeydi ve yanaklarıma da hiç alışamayacağım bir sıcaklık hakimdi. Sonunda gözleri benimkilere doğrulduğunda dudaklarını ısırarak yüzüne yerleştirdiği tatlı gülümsemeyle bir elini bana doğru uzattı.

"Geldin." Ses tını öyle yumuşacık ve yatıştırıcıydı ki ister istemez uzattığı avuç içine elimi bıraktım.

"Geldim." *Sana geldim, İlker Altan.*

"Birden aniden karar verince hediye alamadım. Çok üz..."

Hızlı hızlı konuşurken lafımı bitirmeme izin vermeden bel boşluğumdan yakalayarak beni kendine doğru çekti. Siyah gömleğinin en üstündeki birkaç düğmesi açıktı ve erkeksi kokusu burnuma iliştiğinde bu gece gerçekten çok karizmatik olduğunu düşündüm. Gözlerimi kapatarak o kokuyu içime çekmekten kendimi alamadım. Başımı usulca yerden kaldırmayı başararak ona baktığımda temiz yüzündeki kıvrımların bile çok güzel olduğunu düşündüm.

"Şimdi burada olman verilebilecek en güzel hediyeden bile daha özel, inan bana." Kulağıma doğru fısıldamasıyla gözlerim bir kez daha kapanırken bel boşluğumdaki elini çekerek elimi tutmaya devam etti.

"İçeri geçelim ama kalabalık seni korkutmasın."

"Denerim," dediğimde benimle birlikte o da kıkırdadı.

Ahşap kapıyı arkamızdan hızla kapatarak üzerimdeki ceketi almak istediğinde çekimserliğimi bir kenara bırakıp ceketimi çıkarıp onun ellerine verdim. Hızlıca kalabalık olan vestiyerdeki askılığa doğru ilerlerken arkadaşlarına ait olduğunu düşündüğüm birkaç ceketi askılıktan indirip yere atarak benim ceketimi astı. Onun arkadaşlarının kıyafetlerini pek de umursamayan hallerine kıkırdarken göz kırparak yanıma yaklaştığında yeniden elimi tuttu ve ben hiç itiraz edemedim, etmek istemedim.

"Ne içersin?"

"Alkol almasam iyi olur. Sonra arabayı kullanmam gerekecek," diye cevapladığımda başını sallayarak beni onayladı ve elimi bırakıp başka bir tarafa doğru yürümeye başladı.

"Tamam, sana hafif bir kokteyl getireyim." Bir an beni boş koridorda yalnız bırakacağını düşünürken aniden duraksayarak yeniden yanıma yaklaştı.

"Ya da vazgeçtim, birlikte alalım. Seni içerideki kurtların eline bırakamam."

Kıkırdayışımı yine bastıramazken sadece başımı salladım ve bıraktığı elimi yeniden tutarak beni oldukça kalabalık olduğunu hissettiğim evin içinde yönlendirmesine izin verdim. Uzun bir koridoru geçtikten sonra kalabalık ortamın artık tam ortasına gireceğimizi hissettiğimde İlker aniden dönerek gözlerimin içine yüzündeki en naif ifadeyle baktı.

"Melek?" Adım ilk defa dudaklarından bu kadar kararlılıkla dökülürken bu gecenin ikimiz için de çok farklı olacağını biliyordum.

"Evet?"

"Teşekkür ederim." Neden bunu söylediğini biliyordum ve ona böylesine bir sürpriz yapmak kalbimdeki mayın tarlasının tutuşmasıyla neredeyse eş değerdi.

"Rica ederim," dediğimde içtendim ve elimi daha sıkıca sardığında bunu onun da fark ettiğini anladım. *Bu gece gerçekten çok farklı olacaktı.*

İlker'in elindeki sıcaklığı bu kadar yakından hissederken evini inceleme fırsatını yakalayamadım fakat uzun koridoru arkamızda bıraktıktan sonra kendimi bayağı kalabalık bir ortamın tam ortasında buldum. Koca bir salonda neredeyse otuz kişi vardı ve gözlerimi her birinde tek tek gezindirirken hiçbirinin tanıdık olmadığını fark ettim. İlker'in dediği gibi üniversiteden hiç kimse yoktu, hepsi lise arkadaşı olmalıydı fakat tam da o an aklıma daha önce hiç getirmediğim bir gerçek saplandı. Murat, Enes ve Berkay da İlker'in lise arkadaşlarıydı ama şükürler olsun ki hiçbiri burada değildi. *Ben bu gerçeği nasıl atlardım? Tabii ya! Anlık bir karar alıp buraya gelirsem olacağı buydu.*

"Millet!"

İlker elimi tutmayı bir an olsun bırakmadan kalabalık ortama doğru bağırdığında çalan yüksek sesteki müzik hafif bir şekilde kısıldı. Bakışlar bizim bulunduğumuz tarafa yönelirken yüzümün kıpkırmızı kesilmesine engel olamadım.

"Melek'le tanışın. Kendisi benim için çok özeldir."

İlker bu kez de arkama geçerek omuzlarımdan sıkarak destek olmaya çalıştığında bu kez gerçekten tüm gözler üzerimdeydi. Salondaki herkes meraklı gözlerle bana bakıyor ve sanırım aslında İlker için ne ifade ettiğimi tartmaya çalışıyorlardı.

"Demek herkesten sır gibi sakladığın melek kız bu Altan?" Salonun en uç köşesinden oldukça fiziği de kızıl saçları da çok güzel olan alımlı bir kız bana doğru elindeki bira kutusunu kaldırdığında utancımdan yutkunmaya çalıştım.

"Tamam, şimdi herkes kendi eğlencesine bakabilir," diyerek İlker kollarını omzuma doğru atarken daha çok beni diğerlerinden uzak tutmak ve konuyu derhal kapatmak ister gibi bir hali vardı. Biraz önceki kızıl saçlı kız, "Aramıza hoş geldin Melek," diyerek şakıdığında salondaki herkes de ona eşlik edip aynı cümleyi mırıldandılar. Hepsine teşekkür ettikten sonra ise İlker'in beni yönlendirmesine ve elime kokteyl bardağını tutuşturmasına izin verdim.

Zaman su misali akıp giderken İlker bir an olsun yanımdan hiç ayrılmadı. Evindeki kalabalığa rağmen yalnızca benimle ilgilendi. Elimde hala tutmakta olduğum kokteyl bardağını sayısız kez rahatsız olup olmadığımı bilmek istercesine almak istedi ve ben her defasında onu kibarca reddetmek zorunda kaldım. Zaman geçtikçe aramızdaki konuşmalar daha tatlı, eğlenceli bir akıntıya kapılmıştı. Bana lisedeki anılarından bahsederken çok heyecanlanıyor, kendinden geçiyordu. Lisenin ilk yıllarında bir keresinde Çağatay'la okuldan kaçtığını ve tüm gün boyunca hiçbir yerde kimseye yakalanmazken okulun son ders saatlerinde sınıf öğretmenine yakalandıklarından ve bayağı rezil olduklarından bahsetmişti. Konuşurken takındığı rahatlık o kadar güzel hissettiriyordu ki İlker'in yanında hiçbir şekilde kendimi kasmıyor ya da gerilmiyordum.

"Buranın hala benim olduğuna inanamıyorum." Elindeki bira kutusuyla bir köşeye çekilerek sohbetimize devam ederken çevresindeki kalabalığı ve evin dağınıklığını gözlerimin önüne serdi.

"Herkes babasından hediye olarak ev ya da gece kulübü tapusu almıyor İlker Bey." Ona sataşmaktan büyük bir keyif alırken başını beni onaylarcasına salladı.

"Haklısın," derken ikimiz de gülüştük ve elindeki bira kutusunu benim kokteyl bardağıma tokuşturarak dudaklarına doğru götürürken hareketlerini saniyesine kadar izlemekten kendimi alamadım.

"Millet görüyorsunuz, değil mi? Melek gelince Altan'ın keyfi yerine geldi."

Müzik sisteminin başında kollarının arasındaki elektronik gitarla yer alan ve geldiğimden bu yana bana, daha doğrusu İlker'le bana sataşmaktan bir an olsun hiç vazgeçmeyen Çağatay'a bakamazken yaşadığım bu durum çok garip hissettiriyordu. İlker onlardan uzak benimle takıldığı için bilerek bize bulaşıyordu ama rahatsız hissettirmiyordu. Aksine Çağatay'ın bu alaycı tavrından eğleniyordum.

"Sen kendi işine baksana," dediğinde Çağatay elindeki elektronik gitarı öyle bir marifetle çaldı ki evin içinde resmen büyük bir uğultu koptu.

"Hay hay! Hemen kardeşim. Millet, kaldırın kadehleri! Bu gece İlker Altan için yakıyoruz."

Çağatay'ın coşkulu sesine ayak uyduran salondaki toplum ellerindeki iç bardaklarını ya da bira kutularını havaya kaldırdıklarında Çağatay da kollarının arasında tuttuğu elektronik gitarın tellerinde marifetli

parmaklarını gezdirdi. Notaları işittiğim gibi kendimden geçerken derin bir nefes aldım. *İşte bu şarkıya, Kaan Tangöze'nin sesine bayılırdım!*

"Beni yak, kendini yak.

Her şeyi yak.

Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak."

Duman grubunun belki de en sevdiğim şarkısının nakaratları Çağatay'ın dudaklarından oldukça boğuk, erkeksi sesiyle kusursuzca dökülürken salondaki herkes gibi ritim tutmaktan ve ona eşlik etmekten kendimi alamadım.

"Seni içime çektim bir nefeste,

Yüreğim tutuklu göğsüm kafeste.

Yanacağız ikimiz de ateşte,

Bir kıvılcım yeter hazırım bak."

Çağatay ve müzik sisteminin başındaki İlker'in diğer arkadaşları ustalıkla şarkıyı söylemeye devam ederken İlker, ikimizin de elindeki içecekleri aniden alarak bir kenara bıraktı. Bir elini bana doğru uzatırken salonda oldukça yüksek bir seste hatta şarkıyı bile arkada bırakacak bir şekilde *"Ooooo!"* sesi uğultu şeklinde koptu. Bunun bir dans teklifi olduğu ortadaydı. Üstelik benim reddetmeye gücümün asla yetmeyeceği bir dans teklifiydi.

Yavaşça elimi İlker'in avucunun içine bırakırken çevredeki arkadaşları salonun tam ortasında bizim için koca bir boşluk açıp daire oluşturdular. O dairenin içine girdiğimiz an kalbimdeki patlamaya hazır mayın tarlasını artık görmüyordum. Çünkü bir mayın tarlam yoktu benim. Yakıp yıkmıyordu. Aynı zamanda şu çok bahsedilen kelebekler de midem de uçuşmuyordu. Aksine İlker'in ela, derin gözlerine bakarken kalbim küçük bir kıvılcımla tutuşarak havai fişekler gibi dans ederek patlıyordu. Beni hem sarsıyor hem de çok heyecanlandırıyordu.

Salonun tam ortasına geçtiğimizde ellerimi boynuna doğru götürdü. Kendi çevremizde yavaş hareketlerle dans ederken alkışlar da uğultular da etrafımızı sarıp sarmalıyordu fakat ne ben İlker'den gözlerimi kaçırabiliyordum ne de İlker benden. Sanki sadece birbirimize odaklanmış gibiydik. Etrafımızda hiç kimse yoktu. Sadece Çağatay'ın Kaan Tangöze'yi aratmayacak boğuk, kusursuz sesi, İlker ve ben vardık.

"Beni yor hasretinle, sevginle yor.

Sevgisizlik ayrılıktan daha zor.

Dilediğin kadar acıt canımı.

Yokluğun da varlığın da yetmiyor.
Yokluğun da varlığın da yetmiyor.
Allah'ım... Allah'ım... Ateşlere yürüyorum.
Allah'ım... Acı ile aşk ile büyüyorum.
Beni yak, kendini yak, her şeyi yak.
Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak.
İster öp okşa istersen öldür,
Aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk..."

Bütün bedenimi esiri altına alan ateşle aniden arkamı döndüğümde İlker'in de bir eli karnımın üstündeydi. Ağır hareketlerle olduğumuz yerde, üstelik birbirimize çok yakın bir vaziyette sallanırken İlker aniden dalgalı saçlarımı toplayarak sağ omzumun üzerine doğru bıraktı. Nefesini ilk defa bu kadar yakınımda hissederken bu kez boğuk sesiyle mırıldanan kişi Çağatay değildi.

"Tek bir kıvılcım yeter, Melek Güçlü."

Dudaklarından dökülenlerle aniden ona doğru döndüğümde nefes alışverişleri hızlanmıştı. Alevler içinde kalan sıcacık yüzümü avuçlarının içine aldığında alnını alnıma yasladı. Tatlı gülümseyişi yüzünün kıvrımlarını bir tablo gibi süslerken gözlerimi güzel yüzünden çekemediğim gibi ben de onunla birlikte gülümsedim.

Çağatay'ın marifetli elleri durarak şarkının aniden bitmesiyle geri çekilirken tuttuğum nefesi bırakarak geriye doğru çekildim. Titreyen ellerimi, büyük bir hazla atan kalbimin ritmini hissettikçe bu kez gerçekten soğuk bir şeyler içmeye ihtiyacım vardı. İlker'den aniden uzaklaşarak içeceklerin bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Etrafta hala yoğun bir uğultu varken aramızdaki çekimi konuştuklarından emindim. İçeceklerin bulunduğu masadan içi buz dolu olan kovadan bir bira kutusu kaparak salonun diğer tarafında kalan balkona doğru yürüdüm. Bütün gözlerin üzerimde olduğunu biliyordum ama sakin kalmaya ve görmezden gelmeye çalışıyordum.

Elimdeki soğuk bira kutusuyla herkesten uzaklaşarak balkona çıktığımda şanslıydım ki kimseler yoktu. Herkes içeride olduğu için burada bir süre gizlenebilirdim. İlker'le ansızın bu kadar yakınlaşmamız beni tedirgin etmese de o kadar insanın içinde bunun yaşanması beni rahatsız ediyordu. İnsanların gözünde nasıl göründüğümü düşünmek istemiyordum ama aklımı da bu düşüncelerden kurtaramıyordum.

Nefesim hala düzelmezken balkonun direklerine tutunarak bira kutusunun kapağını açıp büyük bir yudum aldım. Ağzıma gelen acı tatla yüzümü buruştursam da gevşemeye ihtiyacım vardı. Bir yudum daha içerek bedenimin titremesini bastırırken balkon kapısının açılıp kapandığını işittim.

"Güzel gösteriydi."

Duyduğum tanıdık sesle aniden arkamı döndüğümde onun burada olduğuna inanamıyordum. Geçen zaman boyunca yüzünü de varlığını da hiç görmemiştim ama şimdi tam karşımda duruyor ve bana oldukça öfkeyle bakıyordu.

"Enes?" Dudaklarımın arasından kaçan adıyla korkuyla arkaya doğru baktığımda *onun* da burada olup olmadığını bilmek istedim.

"Boşuna arkaya bakma. Murat yok. Gelmedi çünkü davet edilmedi. Gerilme boşuna."

Duyduklarımla omuzlarımı rahatlarcasına düşürürken elimdeki bira kutusunu bir kenara bıraktım. Enes değişmeyen, soğuk yüz ifadesiyle üzerime doğru yürüdüğünde gerilmekten kendimi alamıyordum. Hangi ara buraya geldiğini ya da içerideki dansın ne kadarını izlediğini bilmiyordum ama soğuk bakışları sanki her saniyesine şahit olduğunu gösterir gibiydi.

"Şey... Ben..." Ona ne diyeceğimi bile bilmezken aramızdaki mesafe artık yok denecek türdendi. Tam karşımda, birkaç santim uzağımda durarak küçümser ifadesiyle başımın üstünden bana baktı. Oldukça uzun boylu olduğundan onunla göz göze gelmem için başımı epey kaldırmam gerekiyordu.

"Derdin ne senin? Tarihi tekerrür etmek mi?" *Bu da ne demekti şimdi? Ne saçmalıyordu durduk yere?*

"Anlamadım?"

"Anlamazsın tabii. Nereden bileceksin ki değil mi? Yapma. Bırak bu saf ayaklarını Melek." Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum ama Enes sanki bana kin kusmak istiyor gibiydi ve bunu oldukça başarılı bir şekilde canımı yakarak gerçekleştiriyordu.

"Ne demek istiyorsun? Gerçekten hiçbir şey anlamıyorum."

"Ne garip? Gamze sırf sen Murat'la olamadın diye beni bıraktı ama bir de senin yaptığına bak. İlker'in evinde, onun partisinde, onun kolları arasındasın. Ne o? Murat olmadı, şimdi de şansını İlker'le mi deneyeceksin?"

Söyledikleriyle canımı yakmayı, derime de ruhuma da çizikler atmayı çok iyi başarıyordu Enes ama bu söyledikleri çok acımasızcaydı. Beni tanımadan bunları dile getirmeye hakkı yoktu. Bir elim öfkeden yukarı kalkarak yüzüne doğru gittiğinde elimi havada yakalayıp tokadımı engelledi. Sarsılarak bedenimi ondan geri çekerken yüzündeki o tiksindiğini belli eden ifade değişmedi.

"Ne saçmalıyorsun sen? Ne dediğinin farkında mısın? Gamze ne demek benim yüzümden seni bıraktı?"

Öfkesinin asıl sebebi Gamze'den geçiyordu ama bütün bunlarla benim nasıl alakam olduğunu hala çözemiyordum. Gamze'nin kendi isteğiyle ondan ayrılmak istediğini, bu ilişkiyi yürütecek cesareti olmadığını biliyordum sadece. *Yoksa yanlış mı biliyordum? Perdenin arkasında başka şeyler dönüyordu da benim mi haberim yoktu?*

"Sana söylemedi bile, değil mi? Saçmalığa bak ya! Sırf sen üzülme diye bunu söylemediğine yemin edebilirim. Gamze yine şaşırtmadı."

Hala neler olduğunu anlayamıyordum. Hala Enes'in acımasızlığına maruz kalıyor ama hiçbir şey yapamıyordum.

"Gamze senin yüzünden benden ayrıldı. Sırf Murat seni reddetti diye o da beni bıraktı. Bir de senin yaptığına bak..."

Her ne kadar makyajımın akmasını hiç istemesem de duyduğum gerçeklerden sonra yanağıma süzülen damlaya engel olamadım. Burnumu çekerken bedenim bu kez Gamze'nin benden sakladığı gerçeklerin soğukluğundan dolayı titriyordu. Bana bunu yaptığına, beni bu hale düşürdüğüne inanamıyordum.

Enes, aramızdaki mesafeyi bir kez daha iyice kapatarak yüzüme doğru eğildiğinde korkuyla geriye çekilip sırtımı balkonun demir parmaklıklarına yasladım ama bu onun acıma duygusu bile olmadan mırıldanacağı öfkeli sözlere engel olmadı.

"Bu sana ilk ve son uyarım. Aklından her ne geçiyorsa sil at onu. Kendi çocuksu hislerine benim arkadaşlarımı musallat etme."

Enes arkasına bile dönüp bakmadan balkondan çekip giderken beni de sürekli ertelediğim duygularımla bir başıma bıraktı. Yıpranan duygularımdan kurtulmak isteyip başa asla dönmek istemezken kendimi yine kırılan kalbimin dağılan parçalarının arasında buldum. Fakat bu kez ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Tek düşüncem Enes'in söylediklerine rağmen artık İlker'den uzak durmak istemediğimdi.

***

İstanbul'a yerleşirken küçük bir umudum vardı içinde kanatlarını özgürce çırptığım. Duygularımı sadece kendime itiraf ederken kimsenin beni bu masaldan bir gün uyandıracağını aklıma getirmezdim. Bir gün onunla yeniden karşılaşmanın hayalini kurarken bu hislerin hiçbir zaman ölmeyeceğini, hep benimle yaşayacağını zannederdim. Fakat olmadı işte. Freud'un söyledikleri yine ters çıkmadı. *"İtiraf edilmemiş hiçbir his asla ölmez,"* derken yıllarca büyüttüğüm ama sonrasında dayanamayıp itiraf ettiğim bütün duygular ruhumda gerçeklikle can verdi.

Dakikalar geçmesine rağmen balkondan tekrar içeri girecek, ortama hiçbir şey olmamış gibi katılacak cesareti kendimde bulamadım. Hatta buraya geldiğimden bile defalarca pişman oldum. Enes'in söylediklerini aklımdan atamıyordum. Gamze'nin benim yüzümden ondan ayrıldığını düşünmekten ziyade ima ettikleri çok daha canımı acıtıyordu. Sırf Murat için İlker'e yanaştığımı vurgularken en başından beri sırf insanlar bu düşünceye kapılmasınlar diye kendimi hep İlker'den uzak tuttuğumu hatırladım ama dayanamadım. Murat için değil İlker, İlker olduğu için ona yaklaştım ama tabii ki en yakın arkadaşlarının gözünde bu gerçek asla görülmeyecekti. Fakat Enes sadece Gamze ve ima ettikleriyle değil, aynı zamanda *"Amacın tarihi tekerrür etmek mi?"* diyerek de aklımı karıştırmayı başardı. *Bu ne demekti? Ya da İlker'le Murat'ın nasıl bir derdi vardı?* Bilmiyordum. Sadece artık eve gitmek, buradan ayrılmak istiyordum.

Balkondan ayrılmak için oturduğum plastik sandalyeden kalkıp arkamı döndüğümde benimle birlikte balkon kapısı da aniden aralandı ve dağılmış, kıvırcık saçlarıyla İlker karşımda duruyordu.

"Sonunda buldum seni!" Ses tonu oldukça endişeli çıkarken ona buraya kaçtığımı elbette söylememiştim.

"Millet dağılmaya başladı. Sen neden buraya saklandın? Biri seni rahatsız mı etti? Canını mı sıktı?"

Telaşlı bir şekilde hızlı hızlı solurken burnumu çekerek yanına yaklaşıp kolunu sıvazladım ve endişesini almak istedim.

"Hayır, sadece bunaldım. Alışık olduğum bir ortam değil," dediğimde aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarımdan tutup beni kendine doğru çekti.

"Dansımız yarım kaldı sanki." Tatlı ses tonu içimdeki karamsarlığı biraz olsun yok ederken gülümsemeye çalıştım ama başarılı olduğumu pek zannetmiyordum. İlker kollarımı tutmayı bırakmadan aniden olduğu yerde sallanmaya başladığında ona inanamayarak bakıyordum. Bunu yapmak istediğine şaşırıyordum.

"Burada mı?" diye hayretle fısıldadığımda başını aşağı yukarı salladı.

"Burada."

"Müzik olmadan?" Kaşlarımı havaya kaldırarak ona bakarken yine başını onaylarcasına salladı.

"Müzik olmadan. Utanır mısın yoksa? Oysa ben Tempesta'daki hallerini hala zihnimden atamadım."

O geceki sarhoşluğumu ve Tempesta'da saçmalayarak söylediklerimi bir gün yüzüme vuracağını biliyordum ama çok yanlış zamanı seçmişti.

"Utandırma," diyerek omuzlarından itmeye çalıştığımda kollarımı daha da sıkı kavradı. Beni bedenine bastırırken Enes'in söylediği bütün saçmalıkları unutmak ve onun ışıldayan ela gözlerine odaklanmak istedim.

"Aslında şu an dans etmek istemiyorum," dediğinde aklımı karıştırmayı başardı.

"Ne istiyorsun?" Merakla mırıldandığımda bir eli kolumu tutmayı bırakarak geri çekildi.

"Hediyemi."

"Ama hediyem yok demiştim." Söylediklerimle gözlerinde koyulaşan ifadeyi yakaladığımda aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak yanıma sokuldu. Belimi kavrayarak beni kendine çektiğinde bir eli usulca boynumdan yanaklarıma oradan da dudaklarıma uzandı. Ela gözlerine yerleşen tutkuyu bana göstermekten asla çekinmezken baş parmağı alt dudağımı okşayarak titrek bir nefes çıkmasını sağladı dudaklarımdan.

"Tam buradan çıkan nefesi hissetmek istiyorum," dediğinde yutkunmama ve gözlerimi kapatmama engel olamadım. *Sanırım ben de bunu istiyordum.*

"İşte bu benim hediyem olabilir."

"İlker..."

Adı dudaklarımdan bir mırıltı gibi dökülürken tek kolunu belimi sararak sırtımı aniden balkonun soğuk duvarına yaslandı. Dudaklarımın arasından firar eden soğuk nefes onun yüzüne çarparken ellerim bir yerlere tutunma iç güdüsüyle boynuna doğru gitti.

"Melek... Sana nasıl kapıldığımı görüyorsun, değil mi? Beni daha ne kadar süründüreceksin?"

Söyledikleriyle dudaklarımdaki gülümsemeyi bastıramazken eli ensemdeki yumuşak saçların arasına karıştı. O noktada uzun sayılabilecek birkaç saniye oyalandı. Başımı yavaşça geriye doğru yatırırken boynumda atan damarın tam üstüne dudaklarını bastırdı. Hafif çıkmaya başlayan sakalı tenimi huylandırırken dudaklarımı dişlememe engel olamadım. Kalbimin

gümbürdeyişini bu kadar canlı bir şekilde hissederken İlker beni kendimden geçirecek tınısıyla konuşmaya devam etti.

"Artık senden uzak duramam. Yapamam."

Başını kaldırıp da iyice koyulaşan gözleriyle dudaklarıma doğru baktığında daha fazla kendime engel olmak istemedim. Karşı koymayacaktım artık. Bu kez ben İlker Altan'a teslim olmak istiyordum ve o an kendimi ona gerçekten bırakacağım o kısa zaman diliminde asla işitmek istemediğim bir ses kulaklarımda yankılandı. *Onun sesi, Murat'ın tanıdık tınısı...*

"Bölüyor muyum?"

Benden önce İlker'in elleri de bedeni de hızla üzerimden çekilirken kapadığı gözleri hayretler içinde iyice aralandı. Gerilen yüz ifadesiyle aramızdaki mesafeyi iyice açtığında gözleri bir benim bir de karşımızda beliren Murat'ın üzerinde gidip geliyordu. Ben onun yüzüne bile bakamazken Enes'ten sonra burada karşıma çıkmasına anlam veremiyordum.

"M-Murat? Senin ne işin var burada?" İlk defa İlker'in konuşurken sesinin titrediğine şahit oluyordum. Kıvırcık saçlarını dağıtırken yüzü far görmüş tavşan gibi bembeyaz kesilmişti.

"Parti var dediler, geldik. Enes arayıp haber verdi." İşittiklerimle kulaklarıma kadar kızarırken gözlerim irice açılarak ona baktım. *Bunu yapacağını tahmin etmeliydim. Enes beni asla şaşırtmamıştı.*

"Şey... Ben içeri geçeyim."

Aralarından hızla sıyrılarak kaybolmak isteyip balkondan çıkarak salona girdiğimde etraftaki herkesin de en az benim kadar gerildiğini fark ettim. Sanki hepsi Murat'ın varlığından rahatsız gibiydiler. Çağatay'ı bir köşede Enes'i öfkeli bakışlarla azarlarken gördüğümde düşüncelerimde yanılmadım. Murat ve İlker'in arasında daha öncesinde ne geçmişti, bilmiyordum ama ortamdaki çoğu kişinin Murat'tan hoşlanmadığı bariz bir şekilde ortadaydı.

Adımlarımı kapı tarafına çevirerek buradan hemen gitmek için koyulacaktım ki arkamda kalan balkondan işittiğim sesler yüzünden duraksamak ve onlara kulak kesilmek zorunda kaldım.

"Senin kurtardığın kız değil mi bu?" Murat'ın ses tonu İlker'i ifadeye çeker gibiydi.

"Evet."

"Hangi bölümden?"

"Mimarlık."

"Sürekli gözlerinin neden orada olduğu anlaşıldı. Birlikte misiniz bari?" Murat'ın sesinde oldukça sorgulayıcı bir tını yatıyordu. *Bir dakika... Murat, İlker'le olan yakınlığımın farkında mıydı yani?*

"Ne zamandan beri birbirimizin ilişkilerini konuşur olduk?" İlker'in sesinde ise öfke ve kırgınlık yatıyordu.

"İlişki? Aranızda bir ilişki var yani?"

"Aramızda hiçbir şey yok. Kendince bir şeyler uydurma." İlk defa İlker'in ağzından çıkanlar da canımı acıtıyordu. *Neden bu söylediklerine bu kadar gocunuyordum ki? Başından beri böyle olmasını isteyen ben değil miydim?*

"Niye çağırmadın beni?"

"Partiyi ben değil, Çağatay ayarladı çünkü. Eğlenmek istiyorsan geç içeri eğlen."

Hala balkonun kapısının biraz önünde yer aldığım için ikisi de salona geçtiklerinde hayretle bana bakıyorlardı. İlker tebessüm etmeye çalışarak yanıma yaklaştığında hiçbir şey olmamış gibi yapmaya çalıştım ama Murat varlığını bu kadar yakından hissettikçe bu pek mümkün olmuyordu.

"İyi misin?" diye mırıldandığında hiçbir şey demeden başımı sallayarak onayladım. Yine ilgiliydi ama Murat gelmeden önceki samimiyeti artık gözlerinde yoktu. Daha mesafeli yaklaşıyordu.

Üçümüz yan yana oldukça garip bir şekilde salonun tam ortasına doğru ilerlerken İlker gerçekten çok gerilmiş olmalıydı ki aniden, "Millet partiyi artık sonlandırsak mı? Çok geç oldu. Apartmandakiler rahatsız olmasın," diyerek bağırdı. Bazıları memnuniyetsiz bir şekilde itiraz etmiş olsa da Çağatay, "En mantıklısı," diyerek İlker'i onayladı. Murat'a olan bakışları ise ondan hiç hoşlanmıyor gibiydi.

"Ben geldim diye mi partiyi bitiriyorsun?" Murat'ın ima dolu sesi beni bile rahatsız ederken hemen yanımda dikilen İlker gözlerini devirerek ona döndü.

"Saçmalama istersen."

Ortamdaki kalabalık yavaşça son bulduğunda salonda sadece İlker, Murat, Çağatay ve ben kaldık. Çağatay benimle tanıştığı için çok memnun olduğunu söyledikten sonra İlker'in kulağına bir şeyler mırıldanarak bizi yalnız bıraktı. Evin içinde yanımdaki iki genç adamın arasında oldukça tuhaf hissederken neden artık gitmediğimi anlamıyordum.

"Sen karşıda oturuyordun, değil mi?" Murat'ın sesini çok yakınımda işittiğimde benimle konuştuğunun gayet farkındaydım. Hiçbir şey belli

etmiyor, sanki hiç tanışmıyormuşuz gibi davranıyordu.

"Evet." Başımı ona çevirmeden oldukça soğuk bir şekilde yanıtladığımda tam karşıma geçti ama yine de ona bakmak istemedim. Hem çok utanıyor hem de bakacak yüzü kendimde bulamıyordum.

"İstersen seni eve bırakabilirim. Saat bayağı geç oldu." İşittiklerimle başımı kaldırma cesareti bulup ona baktığımda çok ciddi aynı zamanda da çok alaycı olduğunu fark ettim. Beni bırakmak istiyordu çünkü bana bakışlarıyla gayet hesap soracağını söylüyordu. Onu reddetmek için dudaklarımı araladığım sırada yanımıza yaklaşan İlker beni arkada bırakarak onun karşısına geçti ve öfkeyle soludu.

"Melek, burada kalacak Murat. Sabah beraber işe gideceğiz." İlker'in ona karşı neden böylesine soğuk yaklaştığını anlamıyordum ama elbette burada kalmayacak, evime gidecektim.

"Sadece..."

"Burada kalacak. Konu kapandı," diyerek devam etmesine izin vermeden onu susturduğunda Murat'ın yoğun, meraklı bakışlara bana döndü. Benden bir onay ya da ret bekliyordu.

"Evet, burada kalacağım," dediğimde omuzlarını düşürerek dudaklarından inanamayan bir nefes bıraktı. Belki İlker bunu asla fark etmemişti ama ben Murat'ın bakışlarının altında yatan ifadeyi biliyordum. Bana ve bu tavrıma asla inanamıyordu. Oldukça şaşırmış ama aynı zamanda da hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"İyi geceler öyleyse."

İlker onu kapıya doğru geçirirken son kez arkasını dönüp baktığında gözlerimi kaçırdım. Onunla göz göze gelmek ya da daha fazlasına maruz kalmak istemiyordum.

Murat'ın gitmesiyle İlker arkasından kapıyı evin havalanması için hafif bir şekilde açık bıraktıktan sonra ben de ceketimi ve çantamı bularak hazırlanmak istedim. Cep telefonumu ceketimin cebinde bıraktığım için saatin kaç olduğundan bile haberim yoktu ama epeyi geçtiğini tahmin edebiliyordum.

"Özür dilerim. Murat... Çoğu zaman ani davranışlarıyla insanı sinir eder. O yüzden öyle saçma bir şekilde davranmak zorunda kaldım."

Bu mahcupluğunu balkonun önünde işittiklerimden dolayı mı söylüyordu yoksa biraz önceki aksi tavrından dolayı mıydı? Bilmiyordum ama samimi ve gerçekten üzgün olduğu ortadaydı.

"Sorun değil. Ben de gideyim artık," diyerek uzun koridoru geçip vestiyere ulaşmak istediğimde İlker aniden kolumdan tutarak beni engelleyip kendine doğru çevirdi.

"Bir dakika... Nereye gidiyorsun?"

"Eve," dedim çok normal bir şekilde.

"Sence gecenin bu vaktinde seni başına dışarı bırakır mıyım?" *Ne yani, "Melek burada kalacak," derken ciddi miydi? Oysa ben bunu Murat'ı geçiştirmek için rol yaptığını zannetmiştim.*

"Civcivimle geldim İlker. Bir şey olmaz." İkna edici olmaya çalışarak tekrar koridora ilerlemek istediğimde yeniden koluma sarıldı.

"O külüstürün seni eve sağ salim götüreceğinden pek emin değilim," dediğinde daha fazla dayanamayarak omzuna doğru bir tane geçirdim.

"Benim civcivime laf atmak sana düşmez."

"Öyle mi? Kapıştıralım istersen arabalarımızı." Audi R8'ini kullanarak beni gafil avladığında gözlerimi kıstım ve yalandan da olsa oldukça öfkeli görünmeye çalıştım.

"Kapat çeneni. O lülük saçlarını yoldurtma bana," diyerek annemin onun için taktığı lakabı mırıldandığımda kıkırdayarak yanağımdan bir makas aldı.

"Senin canın sağ olsun."

Yanaklarım bir kez daha söyledikleriyle kızarırken koridordan kapıya ulaşan yolu bu kez yok sayarak etrafa, onun evine göz gezdirdim. Çünkü bu kez gitmek ya da kaçmak istemiyordum. Sonuçları ne doğuracaktı? Bilmiyordum ama bu gece burada kalacaktım.

Kaç odası olduğunu bilmiyordum ama İlker'in evi oldukça büyük bir daireydi. Krem rengi duvarlarda tıpkı restoranlarında da olduğu gibi İtalya'ya dair resimler yer alırken İlker'in ne sıklıkla oraya gittiğini merak ettim. Duvarların birinde oldukça büyük bir çerçevede Aşk Çeşmesi olduğunu tahmin ettiğim yerde yanındaki kadına sıkıca sarılarak kocaman gülümsüyordu. Muhtemelen annesiydi ama sormak istemedim. Belki bir ara anlatırdı.

Meraklı bakışlarla etrafta gezinirken İlker'e döndüğümde onun da aynı merakla bana baktığını ve ensesini kaşıyarak tepkimi ölçtüğünü fark ettim. Anlaşılan bir cevap bekliyordu ve ben de onu daha fazla bekletmeyecektim.

"Etraf çok dağınık. Toplayalım mı?" dediğimde teklifini kabul ediyordum. Geceyi burada geçirecektim ama öncesinde Eda'ya haber vermem gerekiyordu.

"O-Olur. Ben çöp torbası getireyim."

İlker'in şaşkınlıktan kekelemesine kıkırdarken yanımdan uzaklaşmasını dudaklarımı dişleyerek izledim. O başka bir odaya çöp torbası aramak için girdiğinde ben de vakit kaybetmeden fırsatı değerlendirip vestiyere doğru giderek ceketimin cebinden cep telefonumu çıkardım. Ekranın aydınlanmasıyla saati gördüğümde dudaklarımdan hayret dolu bir nida koptu. Saat neredeyse gecenin üçüydü. Ekranda gördüklerim de yüreğimi hoplatırken hem Murat'ın hem de Eda'nın bana bir sürü mesaj bıraktığını gördüm. Murat'ın mesajlarını sonra okumayı aklıma koyarak doğrudan Eda'nın endişeyle yazdığı *neredesin* mesajlarını hızla yanıtladım.

"Dediğini yapıp partiye geldim ve geceyi burada geçireceğim. Yarın akşam görüşürüz."

Eda'ya hızlıca açıklayıcı bir mesaj attıktan sonra okumasını beklemeden telefonumu komple kapattım. Murat'tan gelecek herhangi bir mesaja karşılık İlker'in buna şahit olmasını istemiyordum. Telefonumu ceketimin cebine yeniden iliştirirken hızlı adımlarla İlker'in geniş salonuna doğru ilerledim. Elindeki büyük çöp torbalarından birini bana uzatırken kendisi de evin tüm pencerelerini ve balkon kapısını etraftaki berbat kokudan arınmak için aralıyordu.

Sanki çok normal bir şeymiş gibi İlker'le birlikte evi temizlerken onun bu evde günlerini nasıl geçirdiğini merak ettim. *Mesela çok oyun oynuyor muydu? Ya da günün sonunda hangi kanepede pinekliyordu? Akşamları ne yiyordu?* Bilmek istiyordum.

"Artık ne masumuz ne yalandan yoksun.

Bırak olsun.

Resimleri sen al, mevsimler zaten benim.

Hadi olsun."

Etraftaki boş, plastik bardakları, berbat koku içindeki bira kutularını toplarken ağzıma takılan şarkıyı mırıldanmaktan kendimi alamadım. İş yaparken mutlaka şarkı söylemeye kendimi kaptırır ve asla susmazdım. İlker'in de beni dinleyeceğini biliyordum ama bu kez zaten bunu istiyordum. *Şarkı söylerken beni dinlemesini ve hatta izlemesini.*

"Bölüşürüz bu şiirler, arkadaşlar şehirler.

Olan olsun.

A-Artık ne özgürüz ne de özgür ömrümüz.

Hadi olsun.

Ben giderim... İstanbul senin olsun.

Ben giderim... İstanbul senin olsun."

İçeceklerin bulunduğu masadaki boş bardakları toplamayı bitirirken yakınlığını tam ensemde hissediyordum. Dudaklarından çıkan sıcacık nefesi saçlarımın arasında hissederken bir eli usulca aşağıya doğru kayıp elimdeki çöp torbasını aldı ve yere attı. Kollarımdan tutarak beni kendine doğru çevirdiğinde parmak uçlarıyla çenemi kavrayıp ona bakmamı sağladı. Yakınlığıyla şarkının nakaratlarını unuturken dudakları usulca aralandı ve tane tane mırıldandı.

"Melek. Sen. Hiç. Gitme."

Bastırarak söylediği kelimelerle burnunun ucu burnuma sürtünürken dudaklarımdan taşan nefesi dizginleyemiyordum. Yakınlığı çok tehlikeliydi ama rahatsız etmiyordu. Aniden belimden tutup beni arkamda kalan boş masaya oturttuğunda ne yapacağımı bilemedim sadece boynuna tutundum. Bacaklarımın arasına giren İlker dudaklarını benimkilere doğru yaklaştırdığında şu anki pozisyonumuz balkondaki çok daha farklıydı. İlker'in dudaklarını hissetmek için ona doğru uzandığım sırada yine aynı şeyi yaşadık.

"İlker, oğlum? Müsait misin? Senin ufaklığı getirdim." Koridordan bize ulaşan oldukça yaşlı sesi işittiğimde oturduğum masadan hızla inip hafif yükselen elbisemi düzelttim.

"Cidden sikecem artık ama yeter." İlker gözlerini devirerek geriye çekildiğinde, "Salondayım Nevzat amca. Buyur, gel," diye bağırdı. Koridoru aşarak yanımıza ak saçlı, bıyıklı yaşlı bir amca geldiğinde gelenin sadece o olmadığını gördüm. Dudaklarımda koca bir çığlık koparken yaşlı amcanın yanındaki iri, siyah köpek salona doğru koşturuyordu ve ben ne kadar çok sevsem de köpeklerden çocukluğumdan beri çok korkardım. Hatta o kadar çok korkardım ki İlker'in sırtına doğru zıplayabilirdim, ki öyle de yaptım.

"İlkeeeeer! Bana doğru geliyor!"

Bağırışım koca evde yankılanırken İlker'in köpeği olduğunu düşündüğüm o koca şey yanımıza ulaşıp çevremizde dönmeye ve yüksek sesle havlamaya başladı. Adının Nevzat olduğunu öğrendiğim amca salondan hızla ayrılırken ben de İlker'in boynuna daha sıkı sarındım.

"İlker üstüme zıplayacak bu şimdi!" Neye uğradığına şaşırmış bir şekilde İlker kahkaha atarken yere eğilemiyor ya da köpeğini zapt edemiyordu çünkü ben sırtına bir koala gibi yapışmıştım.

"Cambaz oğlum, sakin ol. O senin yengen, yengen."

Korkum iyice tavan yaparken söyledikleriyle dayanamayıp kıvırcık saçlarından tutup sertçe çektim.

"Ya sen ne diyorsun köpeğe?"

"Ha şimdi o da zaten her şeyi anladı Melek. Yenge diye bağıracak sana."

"İlker seni gebertirim. Seni cidden gebertirim."

"Sakin ol. Hiçbir şey yapmaz," diyerek güven verircesine mırıldandıktan sonra beni sırtından yavaşça indirdi. Köpeği bana yaklaşmak istediğindeyse önüne geçip eğilerek onu engelledi. Köpeğine sıkıca sarılıp okşarken, "Bak, çok sakindir benim oğlum," diyerek gururla köpeğinden bahsetti.

"Evi toplamayı boş verelim. Ben yarın temizlikçileri ararım, gelirler. Hadi gel sana kalacağın odayı göstereyim."

Köpeği etrafımızda dönmeyi sürdürdükçe yavaşça başımı sallayarak peşine takılmak istedim ama İlker koruyucu bir tavırla beni kendine çekip önden yürümemi belirtti.

Koridorun solunda içi siyah, beyaz renklerle dekore edilmiş yatak odasına girdiğimizde ağzım iyice açılarak odanın güzelliğini inceledim. Büyük, iki kişilik bir yatağı ve temiz çarşafları vardı. Odasının sağında kalan kıyafet dolabı sürgülü ve kocaman aynalara sahipti. Yatağının üstünü kaplayan duvarda kocama bir tünel resmi vardı. Tünelin hangi ülkeye ait olduğunu bilmiyordum ama odaya harika bir hava katıyordu. Yerdeki egzersiz aletleri gördüğümde buna şaşırmadım. İlker vücudunu iyi koruyor olmalıydı. Aynı zamanda odasının içinde köpeğine ait koca bir yatak sepeti vardı ki bu da o koca köpekle aynı odada kalacağım anlamına geliyordu.

"Hadi sen keyfine bak," diyerek kapıdan dışarı köpeğiyle birlikte çıkmak istediğinde kolundan tutup onu engelledim.

"Sen nerede yatacaksın?" Köpeği Cambaz bana yüksek sesle bir kez daha havlarken İlker başından onu okşayarak susmasını emretti.

"Salonda yatarım."

"Saçmalama, etraf çok dağınık." Ani karşı çıkışıma havaya kalkan kaşlarıyla karşılık verirken, "Odandan olmanı istemem," diyerek ağzımdan çıkanlara ben bile inanamadım. İlker'in gözleri coşkuyla ışıldarken dişlerini alt dudağını geçirerek omuzlarını düşürdü.

"Sen o üstünle rahat yatabilecek misin peki? Tişörtlerimden vermemi ister misin?"

İşte buna asla karşı çıkamayacaktım. Kıyafetlerimle uyumaktan hiç haz etmezdim. Üstelik altımda uzun bir çorap vardı ve ben çorapla yatmaktan nefret ederdim. Başımla İlker'i onaylarken Cambaz'ı bir an olsun yanından

ayırmadan sürgülü dolabına doğru ilerledi ve büyük, üstünde Snoopy çizgi film karakterinin olduğu gri bir tişörtü bana uzattı.

"Sen üstünü değiştir, ben de pencereleri falan kapatıp geliyorum." *Ne yani sadece tişört mü giyecektim? Gerçekten mi?*

İlker'in kapıyı kapatarak beni odada yalnız bırakmasıyla bir elimdeki tişörte bir de arkamda kalan geniş yatağa baktım. Bunu gerçekten yapmış olduğuma inanamıyordum ama artık kaçışım da yoktu. Hızlı hareketlerle üzerimdeki elbiseden ve çoraptan kurtulduktan sonra İlker'in elime tutuşturduğu tişörtü giydim. Allah'tan tişört düşündüğümden de uzundu ki açıkta kalan bacaklarımı biraz da olsa kapatıyordu. İlker'in odaya girmesini beklemeden yatağın içine girdiğimde erkeksi kokusunun yatağın her yerinde olduğunu fark ettim. Yastıktan burnuma doluşan kokuyu içime çekerken kapı hafifçe aralandı ve İlker köpeğiyle yeniden karşımda belirdi.

Yatağının hemen yanındaki Cambaz'a ait sepeti odanın diğer köşesine yerleştirirken köpeği onun çevresinde dönüyor ve belki de onunla oynaması için İlker'e kur yapıyordu. İlker onu zorla sepetin içine yatırdıktan sonra sürgülü dolabına doğru ilerleyip bir eşofman altı çıkardı. *Peki ya tişört? Yanımda çıplak uyumayı düşünmüyordur umarım.*

Vücudunu saran siyah gömleğinin düğmelerini hızlı el hareketleriyle çözdükten sonra gömleğini çıkarıp odadaki çalışma masasının yanında duran sandalyenin üstüne bıraktı. Kaslı kolları ve fit vücudu sırtından bile belli oluyordu. Ayrıca buğday ten renginin de çok güzel olduğunu belirtmem gerekirdi.

"Manzara hoşuna gitti galiba," diyerek aynadan bana doğru konuştuğunda hızla arkamı ona çevirerek yatağın diğer tarafına kaydım.

Başımı hiç çevirmeden gözlerimi sıkıca yumduğumda yatağa girmesiyle ürperdim. Üstelik üstüne gerçekten hiçbir şey giymemişti ve çıplaktı. Sadece eşofman altı vardı. İlker'in bana doğru yaklaşmasıyla Cambaz bir kez daha havladığında bu kez İlker sinirlerine hâkim olamadı.

"Bir kez daha havlarsan öbür odaya kilitlerim seni." Karşısındaki köpeğiyle sanki sıradan biriyle konuşurmuş gibi sesini yükselttiğinde köpeğin mırıldanmasına ve gerçekten üzülmesine daha fazla dayanamadım.

"Yazık yapma."

"Bak, ben değil o seni düşünüyor. O yüzden uslu dur."

Köpeği içine yerleştiği sepetinde büzülürken yüzümdeki tebessümü İlker'den saklamak istedim fakat İlker'den sakladığım tebessüm Cambaz'ın

bana üstüme saldırmak istercesine attığı bakışlarla son buldu ve ben daha fazla korkuma dayanamadım.

"İlker, köpeğin hala kötü kötü bana bakıyor ve ben hala çok korkuyorum," dediğimde yatakta küçük bir hareketlenme oldu. Yakınlığını yine tam arkamda hissettiğimde bu kez ikimizin de birbirine nefes alışverişlerinin düzensizleştiğini hissettim.

"Sarılırsam geçer mi?" diye fısıldadığında kendimi daha fazla tutamayıp ona doğru döndüm.

Gözlerimi sıkıca yumarken göğsüne sokulup başımı boynunun girintisine doğru gömdüm. Kollarında huzuru bulurken kendi kendime verdiğim bu savaşta artık yenik düştüğümü anladım. Enfes kokusu karşısında kendimden geçmemek için gözlerimi açmaya korkarken bir elim onun hızlanan yüreğinin tam üstündeydi.

"Kız Kulesi... Sen düşündüğümden de çok tehlikelisin." Aralanan dudaklarımla gözlerimi açarak onun ela harelerinde kaybolduğumda bakışları koyulaştı ve yutkundu.

"Eğer bana öyle bakmaya devam edersen..."

Aniden söyledikleriyle kıpkırmızı kesilerek kollarının arasından sıyrılıp iki elimi de yanağımın altında birleştirerek yatağın diğer ucuna kaydım.

"İyi geceler, Kıvırcık Fırtına," diye fısıldadığımda o da kulağıma doğru yaklaşıp nefesini yüzüme doğru üfledi.

"İyi geceler, Kız Kulesi."

Bu gece ayaklarım İlker Altan'a doğru gelmiş ve geri dönecek cesareti bulamamıştı. Fark ediyordum ki sadece ayaklarım değil, aynı zamanda kalbim ve ruhumda bu kez İlker Altan'a doğru ilerliyordu.

22.Bölüm | Part III

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: ***Bad Things - Sam Tsui & Madilyn Bailey Cover***

22.BÖLÜM | PART III

Geriye dönüp baktığımda hayatımın altı yılını pembe masalların içinde düş kurarak geçirdiğimi fark ettim. Benim kendi dünyamda kurduğum masallarda kötü kalpli bir cadı ya da her şeyi darmaduman eden bir üvey anne yoktu. Ya da beni midesine indirecek avcı bir kurdum da. Aynı zamanda her şeyi tam tersine döndürecek bir sihirli değneğe de sahip değildim. *Ben hissedip, kendi duygularımla ben yaşamıştım her şeyi. Bir başıma, kimseden izin almadan.*

Her şeyi kendi ellerimle bir kırmızı kapaklı defterin beyaz sayfalarına yerleştirirken istediğim tek bir şey vardı o zaman. Bir gün besleyip, büyüttüğüm, koca bir ağaç haline getirdiğim duygularımın o sevdiğim adam tarafından karşılık bulmasıydı ama şimdi geriye dönüp baktığımda her şey o kadar farklıydı ki... Ağaç yıkılmamıştı. Ağaç istediği sevgiyi alamadığı için kurumuştu ve şimdi yapraklarında beliren tomurcuklar ona başka ellerden uzatılan can suyu ile çiçek açıyordu. Hayalini kurduğum beyaz atlı prensin değil, beni acılarımın içinden kurtarmak isteyen kara şövalyenin kolları arasındaydım artık. Üstelik rahatsız hissetmiyordum. O kolların güvenliğine sığınarak teslim olmak istiyordum.

Bir elim onun atan sıcacık yüreğinin üstündeyken nasıl bu noktaya geldiğimizi ya da gece nasıl oldu da kendimi onun kollarının arasına atarak bu şekilde sarmaş dolaş olduğumuzu hatırlamıyordum fakat geri çekilmek yerine yanımda uzanan manzarayı izlemeyi tercih ettim. İlker Altan uykusunda bile insanın içini huylandıracak kadar güzel bir adamdı.

Sıcacık göğsündeki atan kalbine dokunan elim yavaşça yukarılara doğru giderken nabızlarımın hızlanmasına ya da vücudumun terleyecek kadar sıcak basmasına karşı koyamıyordum. Ellerim boynundaki boşlukta gezinirken nefes alışverişlerini hissetmemek imkansızdı. Boynunu aşan ellerim kıvırcık buklelerine uzandığında yumuşacık saçlarını okşamaktan ya da geriye atmaktan kendimi alamadım. Alnına düşen bukleleri geriye doğru

atıp biçimli yüzünü ortaya çıkarırken onun gibi bir genç adamın benimle ilgilenmesi ya da benden ısrarla bir şans beklemesi rüya gibi geliyordu.

İlker yakışıklıydı, çekiciydi, göz önünde bulunan biriydi. İstediği herkesi kolayca elde edebilecek bir güce sahipti ama o ısrarla beni istiyordu. Beni merak ediyordu. Ne kadar aptaldım onunla ilgili yanılgılara düşerken ama şimdi ben kendim teslim oluyordum İlker Altan'ın avuçlarımın içinde hızlanan yüreğine.

Yanımdaki görüntüsüne karşılık dişlerimi dudaklarıma geçirerek iç çekerken yavaşça elimi saçlarının arasından uzaklaştırdım. Saatin kaç olduğunu bilmediğim için onu uyandırmadan yataktan çıkmayı ve hızlıca hazırlanmayı düşündüm. Nerede olduğunu asla bilmediğim banyosunda üzerimi değiştirmek ve Cambaz'a yakalanmadan hemen oraya ulaşmak istedim. Fakat üzerimdeki yorganı kaldırıp da doğrulamadan bir el bileğimi sıkıca sararak bedenimi tekrar yatağın üstüne bastırdı. İlker ise zaten bana tepeden bakacak bir şekilde üzerimdeydi.

"Benim de manzaranın tadını çıkarmaya hakkım yok mu?" *Uyanık olduğunu tahmin etmeliydim!*

Isınan kanımın yüzüme hücum etmesiyle gerilirken alnına düşen kıvırcık buklelerinden gözlerimi alamıyordum. Tekrar dokunmak istiyordum o yumuşak tutamlara.

"Ehm... Şey..."

Bileklerimi yastığın üzerine bastıran elleri sıkılaşırken üzerimdeki ona ait tişört ani hareketinden dolayı yavaşça yukarı doğru sıyrılmış ve çıplak bacaklarımı ortaya çıkarmıştı.

"Ney?"

Tek kaşını havaya kaldırarak erkeksi ses tonuyla mırıldandığında gülümsememi bastıramadım. Uykudan yeni kalktığı için kısılan ela hareleriyle bana bakarken uzun kirpiklerine yapışan belli belirsiz çapaklarıyla bile çok sevimliydi. Gerçi şu an için İlker Altan'ın sevimli olmasından ziyade iç gıcırdatıcı olduğunu düşünüyordum. Üstünün çıplak olması ve bilek gücünü kullanarak kaslarını ortaya çıkarması dişlerimin dudaklarımı ezmesine izin veriyordu. Yüzünü yavaşça bana doğru eğerken yakınlığından dolayı kasılan bedenime hâkim olamadım. Gözlerini gözlerime kenetledi, dudaklarını ise usulca araladı. Eğer tam da şu an beni öperse bunun sonunun hiç iyi yerlere gelmeyeceğini, tutuşacağımızı biliyordum. İkimiz de tehlikeliydik ve ikimiz de onun yatağında yarı çıplak bir vaziyetteydik.

Aniden duyduğum havlama sesiyle Cambaz onun da uyandığını belli ederken İlker gözlerini devirerek bileğimdeki ellerini gevşetti ama hemen üstümden kalkmadı.

"Gerçekten ama gerçekten tüm samimiyetimle soruyorum ki... Ben seni ne zaman öpeceğim ya?"

Neredeyse onun odasını dolduracak kadar yüksek çıkan kahkahamı serbest bırakırken İlker aniden yanağıma kısa bir öpücük kondurup üzerimden kalktı. Onun üzerimden kalkmasıyla gözlerim de ona ait çalışma masasında bulunan saate takıldı ve küçük bir çığlığın dudaklarımın arasından hücum etmesine sebebi oldu.

"Hiiiiiii! İlker geç kaldım! İlker çok geç kaldım! Kahretsin!"

Saat neredeyse ona yaklaşıyordu ve benim normal şartlarda bu saatte restoranda, mutfakta Alvaro'ya yardım etmem gerekiyordu.

"Ups!"

Benim gibi saati fark eden İlker yataktan çıkarak saçlarını dağıtırken odada koşturmaya ve eşyalarımı aramaya koyuldum. Fakat bir anda öyle panikledim ki Cambaz yüksek sesle bana doğru havladı. Eşyalarımı aramak yerine ise korkuyla yerimde sıçrayarak yine İlker'in arkasına saklandım.

"Cambaz! Çabuk diğer odaya!"

Köpekten gerçekten korktuğumu anlayan İlker, Cambaz'la yine sanki karşısında bir insan varmış gibi konuştuğunda Cambaz mırıldanarak odadan çıktı. Onun gidişiyle biraz olsun rahatlamaya çalışıp omuzlarımı düşürürken İlker de kenara bıraktığım kıyafetlerimi ellerine alarak bana doğru uzattı.

"Sen rahatça hazırlan şimdi. Çıkarız birlikte hemen. Daha fazla geç kalmazsın." Seri hareketlerle başımı onu onaylarcasına sallayıp İlker'in elinden kıyafetlerimi almak üzere uzandım ki aklıma başka bir ayrıntı takıldı.

"Birlikte mi?" Bakışlarımın da en az ses tonum kadar şaşkınlık içinde olduğunu biliyordum.

"Evet. Neden şaşırdın bu kadar?"

"Sen de mi geleceksin?" diyerek hayretle solurken aramızdaki mesafeyi iki büyük adım atarak kapattı. Önüme düşen dağınık saçlarımı ellerinin tersiyle geriye doğru atarken yakınlığıyla derin bir nefes çektim.

"Unuttun sanırım. Eğer sen restoranda olacaksan bütün hafta sonunu değil, bütün günlerimi orada geçiririm."

Kanım yine fokurdayarak kaynamaya başladığında sırf tebessüm edip ona istediğini vermemek için gözlerimi sıkıca yumup tekrar açtım.

Ardından da omuzlarından hafifçe iterek ellerindeki kıyafetlerimi aldım.

"Sen hazırlanmana bak, ben banyoda işlerimi hallederim."

Benden uzaklaştığı gibi kıyafet dolabının önüne geçerek kapaklarını araladığında başımı yine onu onaylarcasına salladım. Dolabından koyu renkte bir kot pantolon, gri bir kazak ve de çorap aldıktan sonra gözlerimin içine bakarak tebessüm edip odadan çıktı ve beni sonunda hazırlanmam için yalnız bıraktı.

İlker'in odadan çıkmasıyla elimden geldiğince seri bir şekilde hareket edip dünden kalma kıyafetlerimi üzerime geçirdim. Ona ait tişörtü katlayıp yatağının üstüne koyacaktım ki aniden tişörtünü burnuma yaklaştırmamla tüm duyularımı harekete geçiren kokusunu doyasıya içime çektim. Bir an için kokusuyla harmanlanan tişörtünü bir hırsız gibi alıp kaçırmak istedim ama çantamı vestiyerde bıraktığım için bunun pek imkânı yoktu. Bu yüzden de aklıma yerleşen sinsice düşünceleri bir kenara atarak hazırlanmaya devam ettim. İlker'in kıyafet dolabında yer alan ayna sayesinde saçlarımı da düzelttikten sonra tamamıyla hazır sayılırdım. Yanıma hiçbir makyaj eşyası almadığım için yüzüm bugün pek bakımlı görünmeyecekti ama umurumda değildi. Sonuçta İlker hemen hemen her halime şahit olmuştu. *Hatta delice sarhoş olup kustuğum anlara bile. Bir dakika... Bu durumun beni rahatsız etmesi gerekirken neden çok doğal bir şeymiş gibi karşılıyordum ki? Gerçekten neler değişiyordu hem zihnimde hem de kalbimdeki sessiz odaların derinliklerinde?*

Hazırlığımı bitirdiğim gibi kapıyı aralayıp koridora çıktığımda İlker'i tam karşımda ellerinde tuttuğu ceketim ve çantamla birlikte beni beklerken buldum. Sevecen bir yüz ifadesiyle ikisini de bana uzattığında vakit bile kaybetmeden hemen aldım ama gözlerimi onun üzerinden çekemedim. Benim aksime oldukça bakımlı görünüyordu. Kazağı kaslarını belli edecek şekilde vücudunu sarıp sarmalamış, deri ceketiyse ona ayrı bir hava katmıştı. Üzerine sıktığı erkeksi parfümü oldukça ferah kokuyordu. Bu çocuğun gerçekten farklı bir havası ve yakışıklılığı vardı.

Önden yürümem için eliyle koridorun kapıya bakan tarafını işaret ettiğinde sırtımı ona dönerek yürümeye başladım. Kapıdan merdiven dairesine çıktığımda İlker'in de köpeğiyle birlikte beni takip ettiğini gördüm. *Ne yani? Cambaz da mı bizimle gelecekti?*

Kapıyı kilitleyip aşağıya inmem için başıyla merdivenleri gösterdiğinde hızla belirttiği eylemi gerçekleştirdim. Amacının ne olduğunu anlamamak

gibi bir lüksüm yoktu. Köpeğinden korktuğum için önden gitmemi tercih etmişti.

Ahşap apartmandan Kuzguncuk'un şirin sokağına çıkıp civcivime doğru ilerlerken İlker de köpeğini dün gece bizi ansızın basan kapıcısına teslim ediyordu. Neler söylediğini tam işitmiyordum ama adama karşı sergilediği tavrı hem çok saygılı hem de çok samimiydi.

Direksiyon koltuğuna geçmek için arabamın kaldırımın kenarında kalan kapısına doğru ilerlerken İlker de kapıcısıyla konuşmayı bitirerek yanıma geldi. Ön koltuğa bakan diğer kapının koluna uzandığında kaşlarımı havaya kaldırarak ona baktım.

"Kendi arabana niye binmiyorsun?"

Benimle birlikte Avrupa Yakası'na geleceğini biliyordum ama neden hemen arkamızda kalan ultra havalı arabası Audi R8'e gitmediğini çözemiyordum.

"Dünkü jestinden sonra babama teşekkür edemedim. Akşamı onun yanında geçireceğim, beraber yemek yiyeceğiz. Dönmeyeceğim yani. O yüzden başka bir arabaya gerek yok."

"Bunun geri dönüşü de var ama biliyorsun," diyerek direttiğimde amacım onu biraz köşeye sıkıştırmaktı ama İlker elbette bana karşılık vermekten geri kalmadı. Arabamın tavanından bana bakarken gözlerini kısıp kurnazca gülümsedi.

"Belki de bu külüstürün motor gücünü merak ediyorumdur." Üstü kapalı bir şekilde yine civcivimi gömerken elbette onu yanıtsız bırakmayacak, laflarının altında kalmayacaktım.

"Görüyorsun, değil mi civciv? Dün seni yerin dibine gömen adam bugün sana binmek için can atıyor."

"Ooooo! Yaramız derinden yani? Ayrıca biliyor musun civciv? Senin bu dik kafalı sahibinin bazen o çok bilmiş ağzını kapatması gerekiyor. Çünkü onunla beş dakika daha vakit geçirme şansını yakalayacaksam senin gibi bir külüstüre de katlanacağımı şimdiye dek anlaması gerekirdi."

Kiminle boy ölçüşüyordum ki ben? Kıvırcık Fırtına'ya karşı asla zafer kazanamazdım.

"Tamam, çok konuşma da bin hadi."

Arabamın kapılarını açarak kendimi direksiyon koltuğuna attığımda İlker de hemen yanımdaki koltuğa yerleşti ya da yerleşmeye çalıştı. Uzun bacaklarını sığdırmakla sıkıntı yaşarken kıkırtımı bastıramadım.

"Eğer rahat değilsen koltuğu geriye doğru yaslayabilirsin," diyerek küçük bir öneride bulunurken aynı zamanda da kemerimi bağlıyordum.

"Tamam, sıkıntı yok. Alışırım." *Alışır mıydı? Bu da ne demekti şimdi? Bu söylediği civcivime ilk ve son kez binmeyeceği anlamına mı geliyordu?*

Zihnimde bir ışık gibi parlayan düşünceler yüzümde garip bir tebessümün oluşmasına sebep olurken anahtarı kontağa yerleştirip sonunda motoru çalıştırdım. Daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum. Aksi takdirde bugün zor çabalarla bulduğum işimden olabilirdim.

***

Öğrenciler ya da çalışanlar sabahın en erken saatlerinde yola çıktıkları için hafta içinde günün bu saatlerinde trafik pek olmuyordu ama bu düşüncem ne yazık ki pazar günü için geçerli değildi. Havanın güzelliğini fırsat bilenler erkenden yola çıkar ve günü değerlendirmek için bir saati değil, bir saniyeyi bile kaçırmaz istemezlerdi. *İstanbul trafiğine bir gün alışabilir miydim?* Bilmiyordum ama sanırım bir daha karşı tarafa geçerken saatleri ve günü hesaplayarak hareket etmeliydim.

Sessizce geçen yaklaşık kırk beş dakikalık bir yolculuktan sonra İlker'le birlikte restorana ulaştık. Arabamı otoparka park edip hızlı adımlarla bahçeyi de geçerek restorana girdiğimde doğrudan Yaşar amcayla karşılaştım. Ona mahcupluğumu belirtircesine özürlerimi sıraladıktan sonra daha fazla vakit kaybetmeden mutfak kısmının olduğu merdiven tarafına doğru ilerledim. Aceleci adımlarla merdivenleri indikten sonra karşımdaki diğer çalışanlara da büyük bir utangaçlıkla baktım.

"Geciktiğim için herkesten çok ama çok özür dilerim. Karşı taraftaydım ve anca gelebildim." Kelimeleri resmen yutarak hızlı bir şekilde mutfaktakilere açıklama yaparken Fabio'nun gözleri doğrudan arkamdan gelen İlker'e takıldı.

"Sis birlikte miydinis?" İmalı mırıldanışa karşılık İlker hemen arkamdan kıkırdarken kolumun dirseğiyle karnına doğru geçirerek bu hareketine derhal son vermesi gereken bakışlar attım.

"İşine bak Fabio," dediğinde Fabio alttan sırıtışıyla yeniden işinin başına döndü. Ben de işimin başına geçebilmek için bu kez mutfaktan ayrılarak soyunma odasına doğru yürümeye başladım.

Restoranı aşıp çalışanlara selam vererek soyunma odasına ilerlediğimde üstümü değiştirmeden önce çantamdan telefonumu çıkardım. İlker'e herhangi bir şekilde yakalanmamak için dün gece telefonumu kapattığımdan ötürü kimin ne yazdığını bilmiyordum. Ekranın

aydınlanması ve internetin gelmesiyle bildirimler sıralanırken Eda onu habersiz bıraktığım için bir sürü öfkeli mesaj göndermişti. Özür dileyerek onu hızlıca cevaplayıp diğer mesajlarıma göz gezdirdiğimde sınıfın ortak grubundaki mesajlara akşam bakmayı aklıma not ettim. Fakat ekranda gezinen gözlerim *onun* da yine bir sürü mesaj bıraktığını görmüştü ve hepsinde de aynı şey yazıyordu.

"Konuşmak zorundayız Melek."

Murat'ın benimle bu saatten sonra ne konuşmak istediğini bilmiyordum ama az çok İlker'le olan samimiyetimi başka türlü yorumladığına dair tahmin yürütüyordum. Fakat ne düşünürse düşünsün artık umurumda değildi. Bende bıraktığı yarayı hayatım boyunca unutamayacağımı biliyordum.

O beni istememişti. O beni hayatına dahil etmemişti. O benim biriktirdiğim onca hissi denizin dalgalarına savurmuştu. Öyleyse bu saatten sonra da değil hayatıma karışmak, dahil bile olamazdı. Kimle ne konuşursam konuşayım, kiminle nasıl samimiyet kurarsam kurayım bana karışamazdı. Beni de yüreğimi de özgür bırakmalıydı.

Murat'a dair duygularımı bir kenara atarak onu yine yanıtsız bırakıp telefonumun ekranını kapattım. Dolaptan mutfak kıyafetlerimi aldıktan sonra hızlı bir şekilde üzerime geçirip saçlarımı da at kuyruğu yaparak tepeden topladım. Telefonumu bu kez yanıma almak yerine çantamın içine atıp dolaba yerleştirdikten sonra daha fazla gecikmeden soyunma odasından çıktım. Hızlı adımlarla restoranı geçip mutfağa indikten sonra verilecek görevler için hazır sayılırdım.

"Melek su domatesleri dograr misin?"

Adımı sadece Lisa düzgün bir şekilde telaffuz edebiliyordu ama Türkçeyi düzgün konuşamadığı için de çok tatlıydı. Başımı sallayarak onu onayladıktan sonra mermer tezgâhın üzerindeki iri, büyük domateslere doğru ilerledim. Keskin bıçağı elime alarak domatesleri küp bir şekilde doğramaya başladığımda arkamdaki varlığını hissetmemem mümkün değildi. Mutfağa girdiğim sırada Alvaro ile sohbet ediyordu ama şimdi tam ensemin üzerinde nefesini hissediyordum.

"Yanlış doğruyorsun," diyerek kulağıma doğru fısıldadığında huylanmış bir şekilde başımı öne doğru ittim ama İlker elbette mesafesini korumak yerine biraz daha bana sokuldu.

"Bak, şöyle doğrayacaksın." Ellerini ellerimin üzerine yerleştirerek domatesi küp bir şekilde değil de yuvarlak bir şekilde kesmeye başladık.

Bıçağı her hareket ettirdiğinde sıcak nefesi boynumu okşuyor ve kendimi ona bırakarak yaslanma hissinden kurtaramıyordum.

"Eğer bu kadar yakınımda olursan doğrayamam," dediğimde sevimli tınısını kulağımın tam üstünde işittim.

"Affedersin." Ellerimin üzerinden ellerini çekerek geriye doğru çekildiğinde elimde hala tutmuş olduğum bıçakla ona doğru dönüp bıçağı havada ona doğru salladım.

"Ayrıca patronumun oğluyla bu şartlar altında flört etmeyeceğim."

Ağzımdan çıkanlar onu hayretler içinde bırakarak dudaklarının aralanmasına sebep olurken mutfaktaki herkes de bizi izliyor, İlker'in vereceği tepkiyi merak ediyordu.

"Ne? Ama bu haksızlık!"

"Haksızlık falan değil. Teknik olarak sen şu an buranın sahibi konumundasın ve hepimizden üstünsün. Ben de bu yüzden seninle flört edemem."

"Eh, bir de, *'Nayır! Nolamaz! Aşkımızı bir lastik top gibi bırakıp gidemezsin İlker,'* de tam olsun Melek."

Eski bir Türk sinemasındaki replikleri kendi durumuna göre değiştirip mırıldanırken kahkahamı bu kez tüm mutfaktakiler işitti ve bana eşlik ettiler. Fakat hemen kendimi toparlayarak bozuntuya vermedim.

"İşinize gelirse Sinyor Altan," diyerek bilmiş bir edayla mırıldandığımda dudaklarını dişleyerek iç çekip gözlerini kıstı. *Aklından kim bilir şu an yine ne planlar geçiyordu?*

"Ben biliyorum ne yapacağımı. Fabio bir gelsene benimle."

Fabio'yu da yanına alarak mutfaktan çıkıp giderken hala kıkırdıyor ve arkasından bakıyordum. Lisa yanıma yaklaşıp yaptığımın çok iyi olduğunu vurgularken aslında tek derdim İlker'i biraz sinir etmekti ve sanırım başarılı da olmuştum.

Yeniden işimin başına dönüp domatesleri İlker'in gösterdiği şekilde yuvarlak bir şekilde kestikten sonra Lisa'nın yanına gidip diğer sebzeleri aldım ve doğramaya kaldığım yerden devam ettim. Sebzelerle işimi hallettikten sonra aşçıların özenle hazırladığı yemekleri tabaklara yerleştirerek türlü ot çeşitleriyle süsledim. Yine Lisa'nın yardımıyla harika işler çıkarırken gözlerim ansızın mutfağın giriş tarafına, merdivenlerden inen kişiye takıldı.

Dakikalar sonra İlker Altan mutfağa üzerindeki garson kıyafetleriyle teşrif etti.

"Eh, artık aynı konumda olduğumuza göre benimle flört edersin. Değil mi?"

Üzerine tam oturmuş garson kıyafetine ve beyaz gömleğinin yakasındaki papyona baktıkça gür kahkahamı inanamayan gözlerle serbest bıraktım. Mutfaktaki herkes de bana eşlik etmekten çekinmedi ve İlker Altan bir kez daha yaptıklarıyla beni şaşırtmayı başardı.

"Sen nasıl bir adamsın ya?"

"Böyle," diyerek omuz silktiğinde yüzüme yapışan gülümsemeyi yok edemiyordum.

"İnanılmazsın." Ne kadar fısıldayarak konuşmuş olsam da beni işittiğini biliyordum. O da aynı samimi gülümsemeyle bana karşılık verirken ellerini büyük bir şevkle çırptı. "Hadi bana da bir iş verin artık," diyerek çalışanlara doğru seslendiğinde günümün geri kalanını gerçekten onunla, bu mutfakta geçireceğimi zihnime kazıdım. Üstelik bu kez gerçekten eğlenceli olacağını düşünüyordum.

***

Dakikalar, saatler geçiyor ama mutfaktaki iş asla bitmiyordu. Restoran bugün düşündüğümüzden de çok yoğundu. Bir servis bitmeden yenisi sipariş ediliyor ve hepimiz büyük bir çabayla çalışıp her yere yetişmeye çalışıyorduk. *İlker'in şaklabanlıklarına rağmen...*

Mutfağa girdiği ilk dakikalarda gerçekten bize yardım edip çalışacağını düşünmüştüm ama yaptığı tek şey hem benimle de hem de diğer çalışanlarla uğraşmaktan başka bir şey değildi. Ya bizi sinir ediyor ya da hazırladığımız tabaklardan sebzeleri çalarak işimize çomak sokuyordu. Hatta bir ara üstüne basarak nimetle şaka olmaz dememe rağmen kaç kez salataları ve marulları kafama fırlatmıştı. Yaşar amcadan azar işitmiş olmasına karşın yine de küçük çocuklar gibi mutfakta koşturmaktan ve yaramazlıklarından vazgeçmemişti.

"Kötü haber çocuklar," diyerek Yaşar amca aniden mutfağa girdiğinde yüzünde telaşlı bir ifade vardı ve dikkatleri üzerine toplamıştı.

"Garsonlardan biri rahatsızlandı. Melek, sen onun yerine çalışacaksın bugün." Yaşar amcanın yaptığı açıklamaya karşılık başımı onaylarcasına sallayarak tezgâhın arkasından uzaklaşmak istediğim sırada İlker'in koluma yapışmasıyla aniden duraksadım.

"Yaşar abi, Melek garsonluk yapamaz," dediğinde çatılmış kaşlarımla ona baktım. *Bu neydi şimdi?*

"Niye yapamayacakmışım? Yaparım." İtirazıma karşılık yüzü düşerken neden bir anda bu kadar gerildiğini anlamıyordum. Tam ağzını açıp yine aynı cümleleri sarf edecekti ki, "İlker saçmalama. İş bu," diyerek onu susturdum. Gözlerini devirmiş olsa da itiraz etmedi ama nedenini anlamadığım bir şekilde garson olmam onu rahatsız etti. Bunun sebebini daha sonrasında ona sormayı aklıma not ettikten sonra Yaşar amcadan izin alarak üstümü yine değiştirmek üzere soyunma odasına gittim.

Üzerime tıpkı İlker'de olduğu gibi beyaz bir gömlek, altıma da siyah, bacaklarımın biraz üstünde biten düz, siyah eteği giydikten sonra papyonumu da takıp hazır bir şekilde yeniden mutfağa döndüm. Belime önlüğümü de bağladıktan sonra sıradaki servisleri almak üzere Lisa'nın hazırladığı tabaklara doğru yöneldim. Merdivenlerden restorana çıkarken elimdeki yemekleri düzgün bir şekilde taşıyarak dökmemeye özen gösterdim.

Dakikalar boyunca mutfak ve restoran arasında git gel yaparken garsonluğun aslında mutfakta çalışmaktan daha zor olduğunu fark ettim. Koşmayı ya da uzun uzun yürümeyi sevmediğim için sürekli ayakta durmak beni kısa sürede hemen yormuştu. Bir müşterinin servisini özenle masasına yerleştirip afiyet olsun dileklerimi de sevecen bir şekilde dile getirdikten sonra ihtiyaçlarımı gidermek üzere lavaboya doğru yöneldim. Fakat tam da o sırada bana seslenen bir erkek sesiyle bakışlarımın da ayaklarımın da yönünü değiştirmek zorunda kaldım. Gördüğüm çehreyle suratım düşerken boğazımı temizlemeye çalışıp sesin geldiği tarafa doğru ilerledim. Onu tanıyordum. Kişisel olarak tanışmıyorduk ama kim olduğunu çok iyi biliyordum. *Erdinç Arslan. Murat'ın resimlerinde en çok yer alan en yakın diğer bir arkadaşı.*

"Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum normal bir tavırla yanlarına ulaştığımda. Masada iki kişiydiler ve ben diğer genç adamın kim olduğunu bilmiyordum.

Erdinç'le göz göze geldiğimde onunla ilk kez karşılaşıyordum. Hep resimlerde görürdüm oysa ki. Dikkat çekici, sert bir yüzü ve yeşil gözleri vardı. Saçları açık kahverengiydi. Oturduğu için boyunu ve fiziğini tam çözemiyordum ama en az İlker ve Murat kadar onun da kendine baktığından emindim.

Yeşil hareleriyle beni incelerken bir şeyleri çözmek ister gibi bir hali vardı çünkü çok dikkatli bakıyordu ve bu oldukça rahatsız ediciydi.

"Hesabı ödemek istiyorum," dediğinde anladığımı belirtircesine başımı sallayıp arkamı döndüm ama Erdinç kurduğu cümleyle beni olduğum yere kilitlemeyi başardı. "Ha bir de numaranı," diye devam ettiğinde kaşlarımı havaya kaldırarak topuklarımın üzerinde ona doğru döndüm ve alaycı ifadesiyle karşılaştım. *Bu nasıl bir terbiyesizlikti böyle?*

"Pardon?"

"Diyorum ki, böylesine güzel ve seksi bir garsonu tanımak isterim." Dudaklarımın arasından bir *"Hah!"* nidasının dökülmesine engel olamadım. Buna nasıl cüret ettiğini bile anlamazken öfkeyle burnumdan soldum.

"Ama ben sizi hiç tanımak istemem beyefendi. Hesabınızı da başka biri alsın."

Burnumdan taşan öfke tüm bedenimi esir alırken topuklarımı yere çarparak hızlı adımlarla mutfağa doğru ilerledim. Merdivenlerden aşağıya inerken hala kendi kendime söyleniyor ve bunun yaşandığına inanamıyordum. *Nasıl oluyor da Murat'ın en yakın arkadaşı bana bunu söyleyebiliyordu? Dünyada başka kız mı kalmadı?*

Sinirlerime hâkim olamayıp elimdeki siparişleri alan tableti sertçe tezgâha bıraktığımda herkesin dikkatini çektiğimi biliyordum ama umursamak istemedim. Tek istediğim restorana çıkıp Erdinç Arslan'ın yüzünü dağıtmaktı.

"Melek? Ne oldu güzelim?"

Telaşlı bir şekilde İlker yanıma yaklaşıp omuzlarımdan tutarak beni kendine doğru çevirdiğinde omuz silkip geriye doğru çekildim. Bu konu hakkında konuşmak bile istemiyordum.

"Yok bir şey," diyerek kestirip atmak istedim ama İlker elbette üzerime gelmekten vazgeçmedi.

"Melek..." Diretmesine karşılık pes ederek omuzlarımı düşürdüm ve olanı söylemekten bu kez çekinmedim.

"Dengesizin biri telefon numaramı istedi. Ben de sinirlendim," diyerek açıklama yaptığımda İlker'in yüzüne yerleşen sert öfkeye ilk kez şahit oluyordum. O kadar korkmuş ve sinirlenmiş bir şekilde bakıyordu ki ben bile bu ifadesinden ürkmüştüm.

"Kim o şerefsiz?" Burnundan soluyarak gözü dönmüş bir şekilde merdivenlere doğru ilerlediğinde bunu söylediğime çoktan pişman olmuştum bile.

"İlker dur ya!" dememe kalmadan çoktan merdivenleri hızlı adımlarla tırmanmış ve restorana çıkmıştı. Tam karşısında Erdinç'i ve yüzündeki

pişkin ifadeyi gördüğünde bahsettiğim kişinin o olduğunu hemen anlamıştı.

"Erdinç?" diyerek hayretle mırıldandığında gözleri önce bana ardından da Erdinç'e kaydı.

"Bro! Penguene dönmüşsün. Hayırdır?"

Erdinç hala dalga geçercesine konuşurken yeşil gözleri İlker'in arkasında kalan bana takıldı ve yine yüzüne o alaycı tavrını ve samimiyetsiz gülüşünü yerleştirdi.

"Ne zamandan beri böylesine agresif ama seksi garsonları çalıştırıyorsunuz?"

"Bak hala..." Öfkeden üzerine atlayacağım sırada İlker bileğimden tutarak beni engelledi ve yeniden arkasına geçmemi sağladı.

"Çalışanımız hakkında düzgün konuş." İlker'in sesindeki tını öyle sert ve öfkeliydi ki karşısındaki arkadaşı olmasına rağmen bunu gizlemedi. Aksine sanki Erdinç'in anlaması için daha baskın konuştu. Erdinç'in gözleri ise hem benim hem de onun üzerinde uzun bir süre takılı kaldı. Ardından ise aklımı karıştıracak o kelimeleri mırıldandı.

"Murat, gerçekten haklıymış," dediğinde ne demek istediğini anlayamadım ya da neden bunu İlker'in yüzüne tükürür gibi vurguladığını bilmiyordum. Altında yatan anlam her neyse içimde büyük bir şüphe uyandırmaya başlamıştı. Elindeki hesap defterini yanıma yaklaşarak avucumu elinin içine alıp bırakırken, "Üstü kalsın güzellik," diye mırıldandı ve İlker'le beni restoranın o köşesinde bırakarak çıkışa doğru ilerledi.

"Bu nasıl bir saçmalıktı şimdi?" Far görmüş tavşan gibi gözlerimi irice açıp İlker'in tam karşısına geçerek soluduğumda gözlerini kaçırdı benden.

"Akıllarınca oyun oynamak istiyorlar herhalde. Boş ver. Hadi gel, mutfağa dönelim. Senin yerine de bir başkası bakar." Yüzüme bakmak yerine sırtını bana dönerek mutfağa inen merdivenlere doğru ilerlemeye başladığında beni de içimde büyüyen şüpheyle baş başa bıraktı. Fakat yine de İlker'in peşinden gidip işimin başına dönmek dışında başka bir çarem yoktu.

Bellisima İtalyan Restoranı'nın en sevdiğim tarafı pazar günleri sırf çalışanların rahatça dinlenebilmesi için erken kapatılmasıydı. İlker'in babası Muhsin Bey bu konuda gerçekten takdiri kazanıyordu. İstanbul'daki çoğu restoran değil gece yarısından önce kapatmak vardiyalı bir şekilde de olsa sabaha kadar çalışmaya devam ederdi. Diğer çalışanları bilemezdim ama Muhsin Bey bu tutumuyla benim gönlümü fethetmişti.

Erdinç'le aramda geçen tatsızlıktan sonra İlker'le bir daha günün başlangıcındaki gibi samimi bir şekilde çalışamadık ya da eğlenemedik. Aksine sanki onu sorguya çekeceğimi tahmin eder gibi sürekli benden uzak durup kaçmayı tercih etti. Aslında pek bir şey sormak istemiyordum. Sonuçta arkadaş çevresinde yaşanılan sorunlar beni ilgilendirmezdi ama Murat'ın adının geçmesi işkillenmeme sebebiyet vermişti. Bu yüzden de neler olduğunu bilmek istiyordum.

Saatler gecenin on birine doğru yaklaşırken restoranda sadece Yaşar amca, ben ve İlker kalmıştık. Bugün geç geldiğimiz için Yaşar amca etrafı toplama sorumluluğunu bize devretmişti. İlker'le birlikte etraftaki sandalyeleri masaların üzerine yerleştirirken aramız en azından diğer saatlere göre daha iyi sayılırdı.

"Bir şeye ihtiyacınız olduğunda beni arayın. Işıkları falan da kapatmayı unutmayın."

Yaşar amca son talimatlarını da üzerimize savurduktan sonra çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladı. Ben elimdeki süpürgeyle etrafı süpürürken İlker de benimle uğraşmak istercesine Yaşar amcaya doğru seslendi.

"Eminim olacaktır Yaşar abi. Bu genç kadın beni bayağı uğraştıracak," dediğinde gözlerimi kısarak elimdeki süpürgenin sopasını ona doğru salladım.

"Aşk olsun İlker."

"Artık olsun be güzelim."

İlker'in söylediklerine karşılık Yaşar amca bize imayla bakarken utancımdan gözlerimi ikisinden de kaçırıp etrafı süpürmeye devam ettim. Yaşar amca bahçeye bakan kapıyı hafif bir şekilde aralık bıraktıktan sonra giderken İlker'le beni baş başa bıraktı. İlker tüm sandalyeleri masaların üzerine yerleştirmeyi bitirirken benim de etrafı süpürmekle işim bitti.

"Babanla olan akşam yemeğini de kaçırdın bugün."

Çenemi elimde tuttuğum süpürgenin uzun sopasının başlığına yaslarken mahcubiyetle İlker'in gözlerinin içine bakıyordum. Gün içinde bu defalarca aklıma ilişmişti. Aslında bugün Avrupa Yakası'na geçmesindeki en büyük etken babasıyla olan akşam yemeğiydi ama İlker bütün gününü burada, restoranda benimle geçirmişti. Bir ara Erdinç'ten dolayı aramızda tatsızlık yaşansa da yanımdan gitmemiş, benimle birlikte mutfaktakilere yardım etmeye devam etmişti.

Gömleğinin yakalarını saran papyonu çözüp serbest bırakırken üzerindeki garson yeleğini de çıkararak bir kenara bıraktı. Yoğun bakışlarıyla bana doğru yaklaşırken elimdeki süpürgeyi alıp bir masanın kenarına yasladı.

"Yanından bir türlü ayrılamıyorsam demek ki..."

Yüzüme doğru fısıldayışıyla aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırırken hiçbir şey diyemedim. Hatta gözlerinin içine bile bakamadım. Bu kadar utangaç olmamam gerekirdi ama ne zaman böyle erkeksi ses tonuyla konuşsa üzerimde farklı bir etki uyandırıyordu.

"Asıl sen aç mısın? Hiçbir şey yemedin bütün gün. Nasıl ayakta durabiliyorsun? Anlamıyorum. Bir şeyler yapalım mı?"

At kuyruğumdan ayrılıp gözlerimin önüne düşen saçlarımın uçlarıyla oynarken gözlerim ışıldayarak başımı güzel yüzüne doğru kaldırdım.

"Benim çok daha iyi bir fikrim var," diye heyecanla soluyarak elini tuttum ve doğrudan mutfağa inen merdivenlere doğru yürümemizi teşvik ettim.

Çabuk adımlarla mutfağa indiğimizde İlker'i arkamda bırakarak ıvır zıvırların bulunduğu çekmecelere doğru ilerledim ve en alttakini açtım. En sevdiğim noodle çeşidini gördüğümde paketi hızlıca elime alıp havada sallayarak İlker'e doğru döndüm.

"Ben kendime noodle yapacağım. İster misin?"

Küçük çocuklar gibi büyük bir şevkle soluduğumda İlker gözlerini devirerek başını hayır anlamında salladı. Yüzü ansızın düşerken restorana çıkan merdivenleri tırmanıp yanımdan gitti. Bir anda ne olduğunu ya da onun canını neyin sıktığını bilmiyordum ama garip bir şekilde yüzündeki gülümsemenin yeniden gelmesini istiyordum. *Somurtmak İlker Altan'a pek yakışmıyordu.*

İlker'in yanımdan gidişiyle ben de kendimi bir tava çıkarıp suyunu da ayarladıktan sonra noodle sos karışımlarıyla birlikte içine bıraktım. Normalde sıcak suda bekletip de yiyebilirdim ama tavada kaynatmak daha çok hoşuma gidiyor ve daha lezzetli yapıyordu.

Noodleın pişmesini beklerken meyve kısmından da iki tane kaptığım avokadoyu soyarak porselen tabağın üzerinde dilimlere ayırdım. Üzerine biraz tuz, zeytin yağı, karabiber serpiştirdikten sonra limon sıkıp onu da hazır hale getirdim. Noodleın yanında avokado yemeye bayılırdım.

Noodleımın pişmesiyle onu büyük bir kâseye yerleştirdikten sonra İlker'in de bana eşlik edeceğini düşünerek servis tepsisine çatal ve kaşıktan

ikişer tane koydum. İki limon dilimini de tepsiye yerleştirdikten sonra yavaş adımlarla mutfaktan merdivenlere doğru ilerleyip restorana çıktım.

Yukarı çıktığımda İlker'i yine düşünceli bir şekilde elinde telefonuyla oynarken yakaladım. Geldiğimi fark ettiğinde iki kişilik masalardan birinin üstündeki sandalyeleri indirerek ikimiz de yer hazırladı. Ona teşekkür ederek tepsimi masaya yerleştirip sandalyelerden birine oturduğumda İlker de tam karşıma geçti. Dilimlediğim limonlardan birini noodleın üzerine sıktıktan sonra çatalımı ve kaşığımı ellerime alarak iştahla yemeye başladım. Fakat İlker karşımda yüzünü buruşturuyor ve yediğim şeyi hiç onaylamıyor gibi bakıyordu.

"Gerçekten onu midene indirdiğine inanamıyorum. Sana daha güzel şeyler hazırlayabilirdim, biliyorsun. Pizza gibi mesela." Önerisine minnettardım ama tavuk çeşnili noodleı yine de tercih ederdim.

"Neden öyle diyorsun ki? Noodle gayet doyurucu ve lezzetli. Hele bir de böyle limon sıkınca suyu çorba gibi oluyor."

"İğrençsin."

"Sensin o!" diye yakardığımda gerçekten bozulmuştum ama yine de istifimi hiç bozmadan yemeğimi yemeye devam ettim. İlker bir elini çenesine yaslayarak beni izlerken karşısında bu kadar rahat olmama ben bile inanamıyordum.

"Evde yemek yapmaya vakit bulamadığımızda Eda'yla direkt buna başvuruyoruz. Sen de bir tadına bak. Hadi bir lokmacık." Çatalımı batırdığım noodle ona doğru uzatırken başını geriye doğru çekerek hayır anlamında sallayıp beni yine reddetti.

"Hayır."

"Bari avokadodan ye. Bak, cidden çok güzel," diyerek ısrar ettiğimde iyice buruşturduğu yüzüyle bu kez de hazırladığım avokadoma laf etti.

"Melek üstüne limon sıkıp karabiber döktün. Nasıl yememi bekliyorsun o şeyi?"

"Çünkü böyle daha lezzetli oluyor," derken bu kez oldukça ciddiydim. Yemek istemiyorsa daha fazla üstüne gitmeyecektim. Hazırladığım her şeyi bir başıma da mideme indirebilirdim.

"İnanılmazsın," dediğinde omuz silkip önümdeki noodledan büyük bir çatal daha aldım.

"Biliyorum."

Sabahtan bu yana hiçbir şey yemediğim için büyük bir iştahla hem önümdeki noodleı hem de avokado tabağını bitirdikten sonra tepsinin

üzerindeki dilimlenmiş limonlara uzandım ve üstüne bolca tuz serptim.

"Şimdi en sevdiğim kısma geliyorum."

İyice tuzladığım limon dilimlerini şevkle yedikten sonra birinin kabuğunu ağzıma genişçe yerleştirerek İlker'e doğru sırıttım. Dakikalardan sonra ilk defa gür bir şekilde kahkaha attı. Tuhaf bir şekilde onu eğlendirmek, dudaklarına yerleşen kıvrımların sebebi olmak hoşuma gidiyordu. Yüzünün gülümsediğini görmek harika hissettiriyordu.

Ağzımdaki limon kabuğunu çıkararak tepsinin üzerine bıraktığımda derin bir nefes aldım. *Bunun için hazır mıydım?* Bilmiyordum ama artık yapmak istiyordum.

"Sana söylemek istediğim bir şey var. Daha doğrusu bir şeyler," dediğimde kollarını masada birleştirerek başını bana doğru uzattı.

"Seni dinliyorum."

Önümdeki kırıntıları temizleyerek tepsiyi masanın başka bir köşesine bırakırken ben de kollarımı göğsümde birleştirerek dik durmaya çalıştım. Nasıl başlayacağımı, söze nasıl gireceğimi bilmiyordum. Belki de onun bana söylediklerini hatırlamalıydım öncelikle.

"Ben seni öyle çok merak ediyorum ki daha önce başıma böylesi gelmedi. Hiç kimseye karşı bunları hissettiğimi hatırlamıyorum. Neyi seversin, nelerden hoşlanırsın bilmek istiyorum. Sabahları uyandığında huysuz musundur mesela? Seni ne sinirlendirir? Ne sevindirir? En sevdiğin dizi, en sevdiğin yemek, en sevdiğin kitap, en sevdiğin renk, en sevdiğin çiçek... Tüm bunları merak ediyorum ve bilmemek beni çıldırtıyor. Sana dair her şeyi bilmek istiyorum. Bir korkun ya da hayalin var mı öğrenmek istiyorum. Allah aşkına! Ayakkabı numaranı bile merak ediyorum. Biliyor musun?"

Zihnimde can bulan sözleriyle kendi kendime gülümserken boğazımı temizleyip gözlerimi ona doğrulttum ve sonunda dudaklarımı aralamayı başardım.

"Sabahları erken kalkmaktan ve uyandırılmaktan nefret ederim. Özellikle de enfes bir rüya görüyorsam o uyku bana zehir olur ve yastığı başıma geçiririm. Öyle çok belirgin bir korkum yok ama korku filmlerinden sonra bayağı ürkerim. Yatağa giderken sanki tüm duvarlar üstüme gelir gibi olur. Koşmaktan nefret ederim. İki saniye bile olsa koşunca nefessiz kalırım. Sıcak çikolata ve Red Bull'un yeni çıkan Hindistan cevizli enerji içeceğine bayılırım. Beni en çok onlar ayakta tutar. Tuhaf değil mi? İnsanlar kahveye ihtiyaç duyar ama ben tercihimi sıcak çikolata ve enerji içeceğinden yana kullanıyorum."

Dudaklarımdan çıkanlarla gözleri şaşkınlıkla kocaman açılırken doğrulup sırtını oturduğu sandalyeye yasladı. Beni dinlerken bunları neden dile getirdiğimi biliyordu. Bu yüzden yüzüne yerleşen gülümsemeyi bastırmıyor, özgür bırakıyordu.

"En sevdiğim renk kırmızı. Bütün kırmızı tonlarına aşığım diyebilirim. En sevdiğim çiçek nergis. Böyle dışarda görünce dayanamayıp alırım hemen. Odama yaydığı koku beni çok rahatlatır. En sevdiğim oyuncu Keanu Reeves. Tüm filmlerini sıkılmadan, aralıksız defalarca izlerim. Hele Matrix serisine bayılırım. Benim için gelmiş geçmiş en iyi bilim kurgu ve felsefe filmidir. En sevdiğim dizi yok. Eda'yla gözümüze neyi kestirirsek onu izleriz genelde. Yemek seçmem. Vejetaryen değilim ama pek de et yemem. Ayak numaram aslında otuz yedi ama topuklularda dengesizlik yapıp otuz altı da olduğu oluyor. En sevdiğim dondurmalar çikolata, limon ve çilek. Bayılırım, özellikle de limona. Ekşi ve soğuk olması yeter."

Bütün bunları anlatırken fark ettiğim tek bir şey vardı. Ben artık İlker'le aramdaki o asma anahtarlı kapının kilidini açıp açmama kararsızlığında tutuşmuyordum aksine anahtarı kendi ellerimle kırarak ona bir adım atıyordum

"Çocukluğumdan beri hep oyuncu olmak istedim ama annemin korkularından dolayı asla tiyatro ya da konservatuar okuyamadım. İçimde ukde kaldı ama yapacak bir şey yok bu saatten sonra. Sanırım bu kadardı. Başka merak ettiklerin var mıydı? Benim aklımda kalanlar bunlar."

İlker gözlerimin içine usulca bakarken başını hayır anlamında sağa sola sallayarak nefesini sesli bir şekilde dışarı bıraktı. Oturduğu sandalyeden yavaşça kalkarken masadaki telefonunu ellerinin arasına aldı. Parmaklarını telefonun üzerinde gezdirdikten sonra tatlı bir tını restoranı doldurdu. Kulaklarımızı dolduran yabancı şarkıyı biliyordum çünkü birkaç gün önce özellikle Instagram hikayemde paylaşmıştım ve anladığım kadarıyla hikayemi gören İlker de benim sevdiğim şarkıyı dinlemeye başlamıştı.

"Sanırım yarım kalan küçük bir dansımız söz konusu."

Yabancı müziğin naif tınısı restoranı doldurmaya devam ederken İlker gömleğindeki papyonu çıkararak masanın üstüne bıraktı ve ardından bir elini bana doğru uzattı. Avucumu onun içine hiç şüphe duymadan bırakırken hissettiklerimi saklamak istemiyordum artık. Duygularımı kalbimdeki hapishaneye zincirlemek yerine kendi ellerimle demir parmaklıkları aşıp, onun güvenli kollarına sığınmak istiyordum.

Oturduğum yerden kalkarak restoranın boş alanına doğru ilerlediğimizde ellerim İlker'in boynuna doğru uzandı. Onun da elleri sıkıca belimi sararken olduğumuz yerde şarkının nakaratlarına eşlik ederek dans etmeye başladık.

Birkaç ay öncesine kadar asla bir başkasına karşı hiçbir şey hissetmeyeceğimi düşünürken şimdi İlker'in kollarının arasındayken kalbimin ritmini işitemiyordum. O kadar yüksek sesle çarpıyordu ki kulaklarım sağır oluyor, İlker dışında hiçbir şeyi görmek ya da işitmek istemiyordum.

Belimden çektiği eliyle beni kendi çevremde döndürerek kollarına alıp yere doğru eğdiğinde dudaklarımın arasında keyifli bir kıkırtı döküldü. Yavaşça eğdiği yerden doğrulttuğunda ise yüzümü avuçlarının içine alıp alnını benim alnıma yasladı.

"Melek Güçlü... Bu bir başlangıç mı?" Ferah nefesi yüzümü okşarken dişlerimi dudaklarıma geçirerek gözlerimi kapadım.

"Olsun mu?"

"Artık olsun."

Sıcacık nefesi yüzümü okşayıp beni yakarken onun boynundaki ellerim sıkılaşarak saçlarına doğru gitti. Onunla gülüyor, onunla eğleniyor, onunla dans ediyordum ve bütün bunlar beni hiç istemediğim kadar çok mutlu ediyordu. Fakat artık yalnızca ben değil o da mutlu olmalıydı. Bunu hak ediyordu ve ben onun mutluluğunu görmek istiyordum.

Bu kez ilk adımı ben atarak aramızdaki mesafeyi kapattığımda parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarım usulca aralanırken gözlerimi kapatarak yüzümü ona doğru yaklaştırdım. Tatlı nefesini okşayarak derinlere ulaşmak isterken restoranı dolduran müzik sesinin aniden kapanmasıyla gözlerimi aralamak zorunda kaldım. Bakışlarımı İlker'in yüzüne çevirdiğimde bana değil, bir noktaya doğru bakıyordu ve oldukça dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Tam neler olduğunu sormak isteyecektim ki arkamı dönüp de gelen kişiyi görmemle İlker'den hızla uzaklaşmam bir oldu. *Allah aşkına! Onun burada ne işi vardı?*

"Yine bölüyor muyum yoksa?"

Murat alaycı bir tavırla biraz önce bizim oturduğumuz masanın yanında yer alırken hangi ara restorana girdiğini bilmiyordum ama Yaşar amcanın kapıyı aralık bıraktığını çok iyi hatırlıyordum. Yüzümden lavların çıkacağını düşünerek ona bakarken böyle durumda sadece benim olmadığımı bakışlarımı İlker'e çevirdiğimde anladım.

"İkide iki. Hayırdır kardeşim? Yüzüme hasret kaldın galiba. İki gündür yokluyorsun beni."

İlker çıkan sert ses tonuyla Murat'ın üzerine doğru yürürken onun bakışları yalnızca benim üstümdeydi. Donuk, oldukça ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Geride duruyor ve çıkacak olan en küçük tartışmaya karşılık kendimi hazırda bekletiyordum. Murat'ın İlker'e gerçeği söyleyeceğini zannetmiyordum ama beni yanıltabilirdi. *Son zamanlarda sürekli yaptığı bir şeydi.*

"Unuttun sanırım. Bu akşam halı saha maçımız vardı. Mesaj attık, cevap vermedin. Aradık, çıkmadın. Erdinç de restoranda olduğunu söyleyince bir ziyaret edeyim seni dedim ne var bu restoranda diye ama sanırım anlıyorum artık." *Tabii ya! Bu nasıl aklıma gelmezdi?*

Erdinç'in buraya gelmesi rastlantı ya da tesadüf değildi. Onu Murat yönlendirmişti. Tıpkı dün akşam Enes'in Murat'ı ansızın partiye çağırması gibi Murat da Erdinç'i sırf bizi yoklamak için buraya göndermişti.

"İlker ben gitsem çok iyi olacak. Zaten çok geç oldu. Eda endişelenmesin."

İlker'in Murat'a bir karşılık vermemesini fırsata çevirerek restorandan uzaklaşmak istediğimde ikisinin de gözleri hala üzerimdeydi ve bu gerçekten korkmama yetiyordu.

"Tamam," dediğinde İlker afallayarak ona baktım. *Bu kadar mıydı? Sonra görüşürüz yok muydu?*

Başka hiçbir şey demeyeceğini anladığımda ben de sessizliğimi koruyarak yanlarından uzaklaştım. Hızlı adımlarla soyunma odasına gidip üstümü değiştirme eyleminde bile bulunmadan dünden kalma eşyalarımı ve çantamı aldım. Tekrar restorana ilerleyip çıkış kapısına yöneleceğim sırada işittiklerimle yerimde duraksayarak onların arasında geçen konuşmaya tıpkı dün gece olduğu gibi yine kulak kesildim.

"İki gündür aynı kızı görüyorum yanında. Artık bir şey söylemeyecek misin?"

Murat'ın sesi tıpkı dün gece olduğu gibi yine sorgulayıcıydı.

"Dedim sana. Aramızda bir şey yok. Sadece vaktimi harcıyorum o kadar. Önemli bir şey değil yani."

İlker'in yalan söylediğini biliyordum çünkü sesinin tınısında bile bunun gerçek olmadığını hissediyordum. Aramızda geçenlerden sonra hiçbir şey onun duygularının yalan olduğunu düşündüremezdi bana. Fakat neden buna başvurduğunu, Murat'a karşı yalan söylediğini anlamıyordum.

"Sence ben bunu yer miyim İlker? Ne o? İntikamımın yaklaştığını mı düşünüyorsun yoksa?"

İntikam mı? Neyin intikamı?

"Murat... Sakın."

"Ne? Madem sen vaktini harcıyorsun bu kızla, ben de vaktimi harcayabilirim. Değil mi?"

Aralarında nasıl bir sorun vardı ya da neyin intikamından bahsediyorlardı, asla bilmiyordum ama artık burada bulunmak istemiyordum. Murat'ın midemi bulandıran imasından sonra derhal arabama ulaşmak ve evime gitmek istiyordum.

Yüzüme yerleştirdiğim tiksinti dolu bakışlarla ikisinin yanından geçerek çıkış kapısına doğru ilerlerken adımlarımı daha da hızlandırdım. Otoparka ulaşıp arabama binmemle derin derin nefes alıp vermeye başladım. *Nasıl bir saçmalığın içindeydim ben böyle?*

Biraz önce yaşadıklarımı zihnimden söküp atmak için anahtarı kontağa yerleştirerek motoru çalıştırmak istediğimde çantamın içinden telefonumun sesini işittim. Omuzlarımı düşürerek telefonumu ellerimin arasına aldığımda ekrana düşen bildirime şaşırmadım. Yine ondandı ve ben bu kez ertelemek yerine açıp attığı mesajı hemen okudum.

"Dilediğin kadar kaç Melek ama bir şekilde konuşacağız. Konuşmak zorundayız. İnan bana, İlker sana göre biri değil. Uzak dur ondan. Lütfen."

ARA BÖLÜM - 3

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: ***Zeynep Bastık - Uslanmıyor Bu***

ARA BÖLÜM - 3

Berkay'ın Ağzından

Çocukken yaptığım yaramazlıkları daha dün yaşamışım gibi hâlâ hatırlıyordum. Bahçıvanın ekip biçtiği temiz toprağı dağıttığımı ama ardından aslında onun komşunun kedisinin yaptığını söyleyerek yalana başvurduğumu, evdeki aşçının yemeklerini iştahla yememe rağmen asla beğenmediğimi söyleyip annemin kadını azarlayışını ya da ana okulundayken sevmediğim bir çocuğun oyuncağını alıp sakladığımı, sırf babam yenisini alsın diye bisikletimin tekerleklerini evden kaptığım keskin bıçakla patlattığımı ve buna benzer birçok aptalca davranışımı hâlâ hatırlıyordum. Kendi kendime nasıl şımarık bir çocuk olarak yetiştirildiğimi sorguluyordum. Çocuktum. Küçüktüm. Toydum ama çoğu gerçeğin hep farkındaydım. Ailemin beni yetiştirme tarzından dolayı hayat hep tam da benim istediğim gibi ilerlerdi. Her şeye sahip olabileceğimi düşünürdüm. Çocukluğumdan beri bu böyleydi. Sakınacak ya da kaçacak değildim. Ben ailemin tek çocuğuydum ve oldukça şımartılarak, hep göz önünde bulundurularak yetiştirilmiştim. Bu yüzden de kimseye neyi neden yaptığını sorgulamak yerine ailemin her defasında önüme sus payı olarak attıklarıyla yetiniyordum. Fakat bir gün artık bunu hiç de istemediğimi fark ettim ve o zaman ailemin arkasına sığınmak yerine kendi ayaklarımın üzerinde durmak istediğimi anladım.

Babamın avucumun içine oldukça lüks bir arabanın anahtarlarını bıraktığı zaman henüz on altı yaşındaydım. Doğum günümdü ve karşımda herkesin baktıkça imrenebileceği oldukça harika bir spor araba duruyordu. Aslında on altı yaşındaki bir çocuğa asla verilmemesi gereken gösterişli bir hediyeydi. Fakat o an o arabaya sahip olmak yerine babamın beni o arabanın içinde gezdirip birlikte eğlendiğimizi hayal etmek istedim fakat elbette hayallerim pek de gerçekleşmedi. Babam işlerini asla ertelemeyeceğini söyleyerek pastamın mumlarını üfleyişimi bile izlemeden

aynı gün yurt dışına çıktı. Annem de beni okul arkadaşlarımla yalnız bırakarak o günü kendi yakın arkadaşlarıyla geçirdi. O an çevremdeki kalabalıktan ziyade aslında aileme, onların içinde parayı bulundurmayan gerçek sevgilerine ihtiyacım olduğunu hissettim ama sonrasında hiçbir üzüntümde zaten yanımda olmadıklarını hatırlayarak hayatımı kendim yönetmek istedim. İnsan büyük bir kalabalığın içinde bulunmasına rağmen yalnız hissedebiliyordu çoğu zaman. İşte ben ailemle geçirdiğim her saniyede bunu iliklerime kadar hissetmiştim.

Çevre Mühendisliği hiçbir zaman gerçekten istediğim bir meslek değildi. Aslında ilkokuldan beri futbolla ilgileniyor ve bir spor kulübüne yazılıp kendimi geliştirmek istiyordum. Fakat babama bunu söylediğimde parmağını şaklatarak anında dileğimi gerçekleştirebileceğini dile getirdi ama bunu istemediğimi fark ettim. Ben babamın adıyla, parasıyla değil, kendi başarımla yükselmek istiyordum ama o zamanlar sanki bu hiç mümkün olamayacakmış gibi görünüyordu. Hayatımı hep onlar yönetecekmiş gibi hissettiğimde kendi rotamı yine kendim çizmek istedim. Bu yüzden de üniversiteye başlamadan önce İlker'le konuşup aynı bölümü tercih ettik. O yaşadıklarından, acılarından kaçmak istiyordu. Bense ailemin savurduğu paralarla önüme attığı gösterişli sevgilerinden.

Üniversitenin ilk yıllarında, her şeyin çok taze olduğu o dönemlerde hayatımızın sorunsuz geçeceğini düşünmek yaptığım en büyük hataydı. Fakat hatalarımı gerçekleştirirken kimseyi peşimde sürüklemek istememiştim. Bu yüzden İlker'in defalarca ısrar edip onunla yaşayabileceğimi söylemesine rağmen hayatın gerçek tarafını çıplak gözlerle görebilmek için onunla değil, Cenk'le, yani aslında gayet normal biriyle yaşamak istemiştim. Diğerleri kabullenmek istemiyordu belki ama biz sıradan insanlar değildik. Olmak istiyorduk ama değildik işte. Zamanı geldiğinde ailemizin yine her şeyimize karışıp onların düzenlerine göre planlar yapacağı insanlardık.

Murat, üniversite bittiğinde babasının inşaat şirketinin başına geçecekti mesela. Bu onu rahatsız etmiyordu çünkü tanıştığımızdan bu yana göz önünde bulunmayı ve yönetilmeyi hep severdi. Hoşuna giderdi belki de. *Sırf bu yüzden Elif'in söylediklerine aldanıp İlker'in canına okumamış mıydı zaten?* Muhsin Amca onu gözlerinin önünde pataklarken elini kaldırıp da bir nebze olsun engel olmamıştı. O zamanları hatırladıkça onunla hâlâ nasıl arkadaş kalabildiğimize inanamıyordum ama geri zekalı İlker'in vicdanı benim soğuk kalbimden her zaman daha baskındı.

Enes kendi firmasını kurup onun izinde ilerlemenin hayallerini kurardı. Liseden beri bu hep böyleydi. Harika bir iş adamı ve harika bir ev babası olmayı hayal ederdi. *Kim bilir? Belki de Gamze'ye yaklaşırken aslında onu çocuklarına anne seçmiş bile olabilirdi. Ne mükemmel bir adam ama!* Oysa içindeki canavarı ortaya çıkardığında en az Murat kadar vicdansızdı. İlker'e olanlara rağmen Murat'ın tarafını tutup, İlker'i suçladığı o günü hatırlıyordum da ne büyük kavga etmiştik o zaman. *İlker ve Murat, Enes ve ben... Her zaman, her yerde, hep karşı karşıyaydık ama garip bir şekilde de hâlâ arkadaştık. Oldukça mal adamlarız doğrusu.*

Ve İlker... Belki de en çok onunla birbirimize benziyorduk ama ben daha umursamaz, kafasına estiği gibi yaşayandım. O ise daha düşünceli ve gizemli olandı. *Üniversite bittiği zaman nasıl bir yola girecekti?* En az benimki kadar onun hayatını da merak ediyordum. Asla okuduğu bölümün mesleğini yapmayacaktı, biliyordum çünkü ben de yapmayacaktım. Bundan birkaç ay öncesine kadar annesinin yanına, İtalya'ya yerleşip kendine farklı bir hayat kuracağını düşünürdüm ama ne zaman üniversite kampüsünde *o kıza* olan bakışlarını yakaladım, işte o zaman İlker'le ilgili düşüncelerim zihnimden silinip gitti.

İlker her zaman aramızda duygularını yoğun yaşayan, cesaretli olan taraftı. Lisedeyken yıllarca Elif'in ona gelmesini bekledi. O her düştüğünde elini uzatıp onu ayağa kaldırdı. O her kaybolduğunda İlker de kaybolup ona korkmaması için eşlik etti ama günün birinde kız onu değil, bir başkasını tercih etti ve İlker bir daha kimseye duygularını söylemedi. Belki de eskisi gibi güvenemedi. En azından bize, grubumuz sandığımız ama asla gerçekten arkadaş olamadığımız bizlere hiçbir şey söylemedi. Gizemli olmayı, içinde yaşamayı tercih etti. Bana *o kıza* hayran olduğunu ve nasıl yaklaştığını bile söylemezdi ama ben anlardım. Bakışlarından, davranışlarından, sergilediği tutumdan...

İlker, Elif'ten sonra kimseyle birlikte olup yatmamıştı ama asla da gerçek bir ilişki yaşamamıştı. Sırf bizlere artık umursamadığını ispat etmek ister gibi çapkın takılır ama asla gerçekçi olamazdı. Fakat o kıza doğru ilerlerken hep temkinli davranıyor ve bu kez yanlış yapmak istemiyordu. Çati'den aldığım son bilgiler en azından bunlardı. Bana söylemezdi ama lisedeyken herkesten önce kurduğumuz üçlü grubumuzdaki Çağatay çoğu şeyi bilirdi. İlker'le aralarındaki bağ bizimkinden daha kuvvetliydi. Ben de zamanında İlker'in tarafını seçmiştim ama öncesinde onu sorgulamaktan da kendimi

alamamıştım. Çağatay ise ona ilk inanan kişi olmuştu, benim gibi önce yaşanılanların peşine düşmemişti.

Ve aşk... Bana kalırsa ne bok olduğu bellisiz, insanların arasını açmada çok iyi bir etken olan sikimsonik bir duyguydu işte.

Birine bağlanmak, onunla peri masalları hayalleri kurup geleceği düşlemek pek de bana göre değildi. Üstüne düşünebileceğim bir şey hiç değildi. Gençtim. Daha yirmi üç yaşındaydım ve kanım damarlarımda fokurduyordu. Hayattan dilediğim kadar zevk almaya bakıyordum. *Zaten sırf bu yüzden Alina'yla göstermelik bir ilişki yaşamamış mıydım?* Zamanında birlikte geçirdiğimiz zamanlar bile bana göre hiç de gerçek değildi. Çoğu arkadaşım, buna İlker ve Çağatay da dahil, Alina'ya sırılsıklam âşık olduğumu zannederlerdi ama o durum öyle değildi işte.

Babam, Alina'yı da ailesini de çok beğenirdi ve doğru bir adım atmam için Alina'ya yaklaşmam gerektiğini söylerdi ve ben asla babamı kıramazdım. Dediğinden çıkamazdım. Bu yüzden de Alina'ya yaklaşıp denemek istedim. Hatta sevmeye bile çalıştım. O da zevk almaya baktı ama her şey bir yere kadar sürdü işte. *Sonrası bum!* Havai fişekler, konfetiler patladı ve ben bambaşka birinin yanında gözlerimi bambaşka bir sabaha açtım.

Telefonun diğer ucundan gelen Çağatay'ın kulak tırmalayıcı, sinir bozucu sesinden uzaklaşmaya çalışarak bakışlarımı karşımdaki küçük butik dükkanına çevirdim. Onun içerideki orta yaşlı kadın bir müşteriyle tatlı tatlı konuştuğunu gördüğümde uzun zamandır dizginlemeye çalıştığım kayışlarımın artık koptuğunu düşündüm. *Söz konusu o olunca asla kendimi tanıyamıyordum. Asla kendime engel olamıyordum. Karşı koyamıyordum. Bir de üstüne alev gibi kızıl saçlarını geriye doğru atınca ona daha da çok çekiliyordum ve bu garip bir şekilde harika hissettiriyordu. Özellikle de sayısız sevişmelerimizden çok daha muhteşem hissettiriyordu onun saçlarını savuruşunu izlemek.*

"Çati boş yapma işte! Daha sonrasında tekrar kutlarız be oğlum!"

Dakikalardır telefonun diğer ucundan gelen Çağatay'ın sesi beni İlker'in doğum günü partisinde bulunmam için zorluyordu ve ben de her defasında onu reddediyordum. Çünkü birazdan Gamze'yi alacak, birlikte yemek yiyecek ve ardından bana geçip ateşli birkaç saat geçirecektik. Ve bunu kimsenin bozmasını istemiyordum.

"Ulan geri zekalı, beyinsiz, it! İlker'in doğum gününden bahsediyoruz burada. Yıllardır yaptığımız gibi yine ilk biz kutlayacaktık hani. Gelsen,

ölür müsün lan?"

Pekâlâ, İlker'in ya da bizden birinin doğum gününü sadece lise arkadaşlarımızla kutlamak yıllardır yaptığımız küçük bir gelenekti ve kimseyi dahil etmezdik bu geleneğe. Fakat artık büyüyorduk ve ben böylesine çocuksu eğlencelerle uğraşmak istemiyordum. Lise çevresini elbette seviyordum ama eskisi kadar hiçbiriyle de bağlantılı değildim. Bu yüzden de bu ritüeli sonra başka şartlarda gerçekleştirmeyi tercih ediyordum. *Mesela İlker'in gece kulübünde ortalığı dağıtmak gibi...*

"Kardeşim, benim karşıya gelmem on saat sürer. Gamze'yi işten alıp evine bırakmam birkaç saat ama ardından Gamze'yle geçireceğim harika bir seks ise paha biçilemez. O yüzden beni es geç bu kez."

Planlarımı hiç sakınmadan arsız bir şekilde Çağatay'a söylerken bir sonraki tepkisini az çok tahmin edebiliyor ve bundan dolayı keyifleniyordum.

"Berkay, bir şey diyeceğim sana," dediğinde işte beklediğim küfür seansı sonunda başlıyordu.

"Söyle, bro?"

"Seni bütün İstanbul değil, tüm dünya siksin kardeşim. Siktir git, şerefsiz!"

"Hadi ben de seni ben de seni," diyerek aramayı sonlandırmak istediğimde Çağatay benden önce hareket edip telefonu yüzüme kapattı ve beni kahkahalarımla yalnız bıraktı.

Çağatay, arkadaşlıklara ama en çok da İlker'e fazla değer verirdi. Onun için de her şeyi yapmayı göze alırdı. Ben de öyleydim ama eskisi gibi değildim işte. Sadece önceliklerim değişiyordu ya da çoktan değişmişti bile.

Kahkahalarımı sonlandırarak başımı yeniden karşımdaki butik dükkanına çevirdiğimde onun üzerine ceketini giydiğini gördüm ama onu izlerken zihnim beni başka yerlere götürdü. Onu gördüğüm ilk geceyi hatırladım. 14 Şubat gecesinde İlker'in mekânı Tempesta'da nasıl dibe vurup, içki şişelerini boşalttığımı anımsadım. Sonra onun kızıl saçlarını savurarak nasıl fütursuzca dans edip kendinden geçtiğini gördüm. Dağıttığı saçları tıpkı şimdi olduğu gibi yine alev gibiydi. Belki de beni en çok ona çeken şey buydu. Alevlerin içindeki saçları beni de ona tutuşturuyordu.

O gece kendime engel olmak yerine her şeyi bir kenara bırakıp yaklaştım ona arkasından. Kollarımı beline sarıp onu kendime çektiğimde itiraz edip, beni engelleyeceğini düşündüm. Belki onu taciz ettiğimi düşünüp bir tokat bile atabilirdi ama yapmadı. Aksine başını herkese ama en çok da bana

meydan okur gibi dik tuttu. Koyu kahverengi gözleri iriydi ve bana arsızca bakıyordu. Elleri gömleğimin dağılmış yakalarına uzanarak beni kendine çektiğinde yanacağımızı ve tıpkı onun saçları gibi alev alacağımızı düşündüm. Öyle de oldu. Birbirimizi kaybettik. Kontrolden çıktık. Onun dudaklarının tadına ulaştığımda bunun benim için bir ihtiyaç haline geleceğini düşünmeden hareket ettik. Bana, Cenk'le yaşadığımız eve gittik. Nefeslerimiz inleme seslerine karışarak bütün geceyi birlikte geçirdik ama sonra...

"Bu imkânsız! Kaç defa kontrol ettim bugün."

İşittiğim bağırış sesiyle Gamze'yle geçirdiğim ilk geceden uzaklaşmaya çalışarak butik dükkânın içinde olanlara odaklanmaya çalıştım. İri yarı, kel ve bıyıklı bir adamın ona bağırmasıyla Gamze de ona sesini yükselterek karşılık verdiğinde içerde neler olduğunu daha çok merak etmeye ve biraz da endişelenmeye başladım.

"Koca adamım burada! Yalan söylemiyorum. Seçil de dedi, dün de kasası eksikti diye. Ne yapıyorsun sen?"

Dükkânın önüne iyice yaklaşarak adamın söylediklerine kulak kesildiğimde duyduklarımla ansızın kaşlarım çatıldı. *Bu ne boktan bir durumdu böyle? Ne saçmalıyordu bu adam? Gamze'ye hırsız mı demek istiyordu yoksa ben yanlış mı yorumluyordum?*

"Ne demek şimdi bu?" dediğinde Gamze, sesi biraz öncekinin aksine daha kırılgan çıkmıştı. *Kahretsin, onu üzmeye ne hakları vardı?*

"Bilemiyorum, bunu sen açıkla bize. Yürüttüğün paraları avucumun içine teslim etmeni bekliyorum."

İşte bu sabrımın son raddesiydi. O iri yarı olan keltoş değil Gamze'nin para çalacağını, o paraya el süreceğini düşünerek bile büyük bir hata yapmıştı. Gamze asla böyle bir insan değildi. Aksine bana anlattıklarına, hayata tutunma çabasına bakarak o tanıdığım en güçlü kadın bile olabilirdi.

"Saçmalamayın! Hırsız mıyım ben? Para falan yürütmedim." Sesindeki ağlamaklı tınıyı yakaladığımda daha fazla dikildiğim yerde olan bitene şahit olmak yerine, müdahale etmek istedim. Hiç kimse birini böyle suçsuz yere aşağılayamazdı.

"Ne oluyor burada?"

Üzerimdeki deri ceketi düzelterek dükkânın içine girdiğimde Gamze'ye değil de doğrudan keltoşa bakıyordum. Adam gelmemle gözlerini kaçırırken Gamze'nin elinin tersiyle yanağını sildiğini fark ettim. *Ne yani? Bu siktiri boktan herifin suçlaması yüzünden ağlıyor muydu?*

"Yok bir şey. Hadi gidelim," diyerek koluma girmeye çalıştığında onu engelleyip yüzünü avuçlarımın içine aldım. Gözlerinin içinden bile masumluğu hissedilirken bu adamın onu küçümsemesinden nefret ettim. Kesinlikle bir özrü hak ediyordu ve ben o özrü almadan gitmeyecektim.

"Eğer bir kez daha böyle bir şeye şahit olursam Gamze..." Keltoşun ses tınısı bile kulaklarımı rahatsız ederken daha fazla kendime ve yaptığı imalara karşı koyamayacağımı anladım. Üzerine yürümek isterken benden önce Gamze bağırdı.

"Gerçekten yeter ama! Hırsız değilim ben!" Hıçkırığı küçük dükkânı inletirken onu hemen arkama alarak o iri yarı, keltoşun tam önüne geçtim ve hafifçe omzundan ittim.

"Birader derdin ne senin? Hayırdır? Kız almadım diyor işte ne üsteliyorsun daha?"

"Berkay, boş ver." Gamze bir kez daha koluma sarılırken mevzuyu uzatmak yerine çekip gitmeyi diledim ama adamın rahatsız edici ses tonuyla söyledikleriyle bu kez öfkeme karşı koyamadım.

"Seninle uğraştığımız yetmedi bir de kırıklarını mı peşinde getiriyorsun Gamze?"

"Düzgün konuş lan oruspu çocuğu!"

Sıktığım yumruk daha fazla direnmek yerine adamın sol gözüne isabet edip onun iri yarı bedenini yere düşürdüğünde etraftaki çığlık sesini duymazdan geldim. Adamın şişman yüzüne yumruklarımı geçirirken her birinde öfkemi, Gamze'ye böyle bir imada bulunmasının hırsını çıkarmak istiyordum. Ama en çok da haksız yere sırf üstün diye karşısındaki insanı küçük düşürmek istediği için öfkeme engel olamıyordum.

"Gebertirim lan seni! Öldürürüm!"

Yumruklarım acımasızca darbelerini yüzüne indirmeye devam ederken adam ya iri yarı olduğu için ya da gerçekten güçsüz olduğu için bana karşılık veremiyordu ama Gamze ve dükkandaki bir diğer kadın çalışan beni engellemek için her yolu deniyordu.

"Ya sen ne yaptığını zannediyorsun geri zekalı? Patronum o benim!"

Sonunda kolumdan tutup beni ayağa kaldırmayı başardığında silkelenerek geri çekildim ve bu kez ben bağırdım.

"Siktirme patronunu! Adam olsun önce!"

Bağırışım etrafta koca bir yankı uyandırırken dışarıdan birkaç kişinin de bizi izlediğini fark ettim ama umurumda değildi. Şu an tek istediğim

Gamze'nin elinden tutup bu boktan yerden uzaklaştırmaktı fakat o gözlerimin içine sanki onunla alay etmişim gibi inanamayarak bakıyordu.

"Kovuldun! Sigortanı falan da iptal ettireceğim hep! Bir daha senin gibi sürtüğü görmek istemiyorum burada."

"Bak, hâlâ konuşuyor şeref yoksunu!"

Ayağa kalkmayı başaran adam dudağının kenarındaki kanı temizlerken yediği dayaktan ders almamış gibi hâlâ konuşmaya devam ettiğinde derin bir nefes alıp üzerine doğru yürüdüm ama anında sineye çekilir gibi kasanın arkasına gizlenmeye çalıştı.

"Berkay, tamam, yeter. Hadi gidelim."

Gamze koluma girerek beni zorla da olsa butik dükkanından çıkarmayı başardığında başımı kaldırarak defalarca geldiğim dükkânın tabelasına baktım ve adını aklıma kazıdım. Kendi mevzularım için babamı rahatsız etmeyi pek sevmezdim ama o keltoşun iyi bir ders alması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Dışarı çıkar çıkmaz Gamze kolumu bırakıp önden yürümeye başladığında öfkeden kendi kendine söyleniyor ama daha çok bana çıkışıyordu. Sinirini benden çıkarırken söylediklerini duymazdan gelerek kolundan tutup onu kendime çevirdim. O kadar hızlı adımlarla yürüyordu ki bir an ona yetişemeyeceğimi düşündüm.

"Derdin ne senin? Yardıma böyle mi karşılık veriyorsun?"

"Yardım mı? Ne yardımından bahsediyorsun sen geri zekalı? Senin yüzünden sigortamdan, paramdan oldum! Nasıl geçineceğim şimdi ben?"

Ailesiyle görüşmediği, onlardan hiçbir destek almadığını bildiğim için kendimi suçlu hissetmeye başladım ama o piç herifin yanında çalışmasındansa kimsenin yanında çalışmamasını yeğlerdim. Gerekirse kabul etmeyeceğini bilsem de ona ben destek olurdum.

"Lan dünyada başka iş mi kalmadı? Bok herifin sana dediklerini duymadın mı? Sağır mısın yoksa salak mısın?"

Gözlerimin içine tıpkı dükkânda olduğu gibi yine aynı kırılganlıkla baktığında dudaklarından sesli bir nefes döküldü ve omuzlarını üzerinde sanki çok büyük bir yük varmış gibi düşürdü.

"Yapma be Berkay. Yatak arkadaşın için fazla düşünceli davranıyorsun." Sesindeki alayı fark ettiğimde bu kez ben kaşlarımı çatarak baktım ona. *Neyin öfkesini çıkarıyordu?* Anlamıyordum.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ne mi saçmalıyorum? Sadece yatağını paylaştığın birini fazla önemsediğini dile getiriyorum."

"Gamze asabımı bozma benim. Mevzu bu mu şimdi amına koyayım?!"

"Gerçekleri söyleyince asabın bozuldu tabii. Kusura bakma hayatında sadece sekse ihtiyaç duyduğun zamanlarda var olduğum için bu korumacılığın biraz garibime kaçtı."

Gamze yüzüme çarptıklarıyla önden yürümeye devam ederken ben söylediklerinden dolayı hareket edemiyordum fakat bunun gerçek olmadığının gayet bilincindeydim. Bunca zaman sadece cesaret edemiyordum belki ama artık bitmeliydi bu durum.

Ben hayatımda hiçbir kız için değil bir adamı dövmek, elimi bile kaldırmazdım. Hatta Alina'yla olduğumuz zamanlarda bile ona yakın olmak isteyen erkeklere sesimi çıkarmazdım. Son zamanlarda ya da öncesinde olanları düşündüm. Onunla geçirdiğimiz ilk geceden sonra bir daha nasıl ondan vazgeçemediğimi, onu Enes'in yanında gördüğüm an nasıl öfkeden zıvanadan çıktığımı hatırladım. Tüm yaşananlara rağmen ondan kopamadığımı, vazgeçemediğimi düşündüm. *Neden hâlâ anlamıyordu? Neden aslında beni kendine hapsettiğinin farkında değildi? Neden bunu illa sesli dile getirmek zorundaydım? Madem istediği buydu, yapacaktım. Öyleyse anlayacaktı. Anlamak zorundaydı. Anlatmak zorundaydım.*

"Lan sadece seks değil işte!"

Bağırışım sadece caddeyi değil aynı zamanda da defalarca elimin tersiyle iteklediğim kalbimi de titretti. Caddede yoğun uğultuların oluşmasına ve meraklı gözlerin bize dönmesine sebep olurken Gamze duraksayarak yeniden bana doğru döndü. Aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerinin önüne düşen tutamı kulağının arkasına yerleştirdim.

"Ne?" diye fısıldadığında yüzümdeki tebessüme engel olamayarak iki yanağını da avuçlarımın içine aldım.

"Sadece seks değil işte kızım, değil be!"

"Ne o zaman? Söyle de bileyim!"

Gözlerindeki yalvarışları yakaladığımda yanaklarını tutan ellerim kenara doğru düştü ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Ben İlker kadar cesaretli ya da Murat kadar sahiplenici olamazdım. *Ya da olabilir miydim? Başarır mıydım bunu? En azından onun için yapabilir miydim?*

"Berkay, bir kez cesaretli ol ya! Bir kez duymak istediklerimi söyle bana. Bir kez olsun hislerimin karşılıklı olduğunu söyle bana! Bir kez ya bir kez!"

Bağırışı caddeyi inletirken bakışlarım çevrede pür dikkat bizi izleyen insanlara odaklandı. Yaşlı bir amcayla teyze yan yana yürürken bana dönmüş, *"Söyle hadi!"* dediklerinde cesareti ilk defa iliklerimde hissettim. Gamze omuzlarını düşürerek pes eder gibi arkasını dönüp gitmek istediğinde kaçmasına izin vermeden belinden yakalayıp kendime çektim. Elleri omuzlarıma tutunurken koyu kahverengi, küçük gözlerindeki umut beni daha da çok cesaretlendirdi. Yanaklarımın kenarları kıvrıldı ve dudaklarım hafifçe aralandı.

"Seviyorum kızım seni, seviyorum."

Bulunduğumuz çevrede küçük bir alkış sesi koparken Gamze'nin gözlerinde gördüğüm tek şey mutluluktu ve uzun zamandan sonra ilk defa birinin mutluluğuna sebep olmak beni hiç ummadığım kadar huzurlu hissettirmişti. Ne yaparsam yapayım ne kadar kaçarsam kaçayım kendimi hep onda, onun yanında buluyordum. Gamze diğerleri gibi değildi çünkü biliyordum. O benim ruhuma dokunuyordu. Umursamazlığıma rağmen gerçek beni istiyordu. Param ya da ünüm için yanımda değildi. Beni olduğum gibi kabulleniyordu ve ben de onu olduğu gibi kabulleniyordum. Biraz önce parasının gelir kaynağını kaybettiğini söylemişti ama bu umurumda bile değildi. İsterse hiçbir şeyi olmasın ben bu kızı yanımda istiyordum. Ben bu kızı bu kez gerçekten seviyordum.

Dudakları bir şeyler söylemek için araladığında bu anı, cesaretimi bozmaması için hiçbir şey söylemesine izin vermeden dudaklarına uzandım. Dilim diline karışırken içime çekercesine, asla kaybetmek istemezcesine öptüm onu. Aynı şekilde bana karşılık verirken bunun asla son bulmayacağını, ona da sevgisine de hep ihtiyacım olacağını biliyordum. Gamze hiç dile getirmemişti belki ama beni sevdiğini hep hissediyordum çünkü dönüp dolaşıp onun da geldiği tek sığınak ben oluyordum.

Dudaklarım onunkilerden bulunduğumuz yeri fark ederek uzaklaşırken kıkırtısı içimdeki her şeyi daha da canlandırdı.

"Ben de seni seviyorum!"

Haykırışı caddeyi inletirken onu kendime çekip sıkıca sarıldım ve ardından bu kez her şeyi, biraz önce yaşanılanları unutmuşçasına birlikte el ele yürümeye devam ettik. Umulmadık bir aşkın çılgınca başlayan bir serüvenine doğru ilerliyordum. Korkmalıydım belki. Bunca zamandır özgürdüm, umursamazdım ama artık eskisi gibi olmak istemiyordum.

Onunla en saçma gecede en olmayacak bir anda karşılaşmıştık. Göz göze gelmiş, saatlerce dans edip yine saatlerce aynı yatağı paylaşmıştık. Gamze

benim için bir mucizeydi ve o gece onun yanına yaklaşma cesaretini kendimde bulduğum için kendimle hiç ummadığım kadar gurur duyuyordum. Sonuçta aşk insanın hayatına sadece bir kez geliyordu, diğerleri ise sadece ondan sonrasını anımsatan hatıralar olarak anılıyordu ve ben Gamze'nin küçük gözlerine baktıkça diğerlerinin gelmesini hiç istemiyordum.

Yumuşak saçları göğsümde ellerim sayesinde iyice dağılırken aldığı nefesi kalbimin tam üstünde hissediyordum ve Gamze'yle böyle bir pozisyonda olmak oldukça tuhaftı. Benim evimdeydik, benim koltuğumda uzanıyorduk ama ilk defa seks dışında başka bir eylem gerçekleştiriyorduk. O kalbime nefesini bırakırken ben kızıl saçlarındaki alevleri okşuyordum.

Caddede olanlardan sonra özellikle başka bir yere yemek yemeye gitmedik çünkü ilk kez ona kendim bir şeyler hazırlamak istedim. Her ne kadar hazırladığım tek şey uzun makarna ve kola olsa da bundan oldukça keyif aldım ve o da çok mutlu oldu. Hazırladıklarıma itiraz bile etmeden iştahla yedi. Hatta gözlerim ona her odaklandığında küçük gözleri elmaslar gibi ışıldadı. Memnundu. Mutluydu ve bütün bunları ona ben sağlıyordum.

"Sadece seks değil yani, öyle mi?" Hâlâ söylediklerimi sorgulayan ses tınısı kulaklarımı doldurduğunda hafifçe saçlarından çektim, o da kalbime doğru küçük bir şaplak indirdi.

"Sadece seks olsaydı seni Enes'ten ayırmaya çalışmazdım." Bunu ilk defa itiraf ediyordum. Defalarca Gamze'nin bana kendi ayaklarıyla geldiğini diretmiştim ama sırf Enes'ten ayrılsın diye onu çok sıkıştırdığımı da görmezden gelemezdim. Onun yanında, onun ellerini tutarken Enes'i pataklamamam bile büyük mucizeydi. Değil onun elini tutmak, kimsenin Gamze'ye dokunduğunu bile hayal etmek istemiyordum.

"Çalışmaz mıydın?" Başını kaldırarak gözlerimin içine merakla baktığında onu kırmak, incitmek istemedim. Gerçeği söyledim.

"Hayır, yine ayırmaya çalışırdım," dediğimde sevimli kıkırtısı kulaklarımı doldurdu ve uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. Öpücüğüme aynı şekilde karşılık vermiş olsa da gözleri hâlâ şüpheyle bakıyor ve sorguluyordu. Belki de bana inanmakta güçlük çekiyordu.

"Ne yapacağız biz böyle?"

Sorduğu sorunun altındaki asıl mesajı almıştım. Asıl bundan sonrasında ne yapacağımızı, nasıl hareket edeceğimizi bilmek istiyordu. Gamze bana güvenerek adım atmak istiyordu ve ben de onun güvenini artık kazanmak ve belki de gerçek bir ilişki yaşamak istiyordum. Mesela onunla sinemaya

gidebilirdik. Onu alışveriş yaparken izleyebilirdim ya da buzda kaymaya gidip düştüğünde onu kucaklayabilirdim. Kısaca onun gerçek sevgilisi olabilirdim. Sadece onun da bunu istediğinden emin olmalıydım.

"Açıklayalım," dedim bir çırpıda, tereddüde bile kapılmadan.

"Neyi?"

"İlişkimizi, aramızdakileri."

Uzandığımız koltukta doğrulurken gözlerimin içine hayretler içinde bakıyordu ve belki de ciddi olup olmadığımı tartıyordu ama aslında gayet ciddiydim. Buna inanmasını bekliyordum.

"Sen gerçekten ciddisin," dediğinde hiç çekinmeden gülümsedim ve başımı onaylarcasına aşağı yukarı salladım. Ciddiyetimin farkındaydı en azından.

"Hem de hiç olmadığım kadar ciddiyim. İstediğim sensin. Senin de istediğin benim. Öyleyse neden gizleyelim ki bunu?"

Gamze'nin gözleri derinliğe kapılır gibi daldığında düşündüğünü ve aklından tek bir ismin geçtiğini hemen anladım ama umurumda değil. Umurumda olan sadece bizdik, başkalarının ne düşüneceği değildi.

"Peki ya Enes?" diye mırıldandı düşüncelerimi asla yanıltmadan ama buna vereceğim cevap gayet açık ve netti.

"Orasını sen düşüneceksin. Onunla yakınlaşan sendin, ben değil," dediğimde bundan birkaç ay öncesinde olanları düşünmek yeniden öfkelenmeme sebep oldu.

Gamze'yle aramızda geçenleri asla kabullenemediğim için aniden Enes'e yaklaştı, onun duygularını kullanmaya başladı. Fakat Gamze'nin ikinci bir Elif vakası olmasını asla istememiştim ya da sadece bastırdığım duyguları artık daha fazla görmezden gelemeyeceğimi anlamıştım. Bu yüzden de eğer ondan ayrılmazsa her şeyi gidip anlatacağımı söyleyen mesajlar atmıştım. Elbette Gamze ona attığım yemi yakalamıştı ama artık her şey daha farklıydı ve ben bundan sonra başkalarını düşünerek hareket edemezdim.

"Berkay senin için her şeyi göze alırım," derken samimiydi ve ben buna inanıyordum. Sadece tereddüt ediyordu ya da korkuyordu ama bunları yaşamasına gerek yoktu. Onun yanında olurdum. Onu kollardım, sahip çıkardım eğer o da bana sahip çıkarsa tabii.

"Ama bütün bunlar için zaman lazım. Enes'ten önce arkadaşlarıma açıklamalıyım." Yanağımı okşayan elinin avuç içini öptüğümde yüzündeki gülümsemeyi benden esirgemedi. Arkadaşlarım diyordu ama daha çok kimden bahsettiğini biliyordum.

"Önce şu İlker'in kurtardığı kıza açıklayacaksın, değil mi?" diye sorduğumda başını beni onaylarcasına salladı.

"Evet, Melek'e. Onunla iyi bir arkadaşlığımız başladı ve ben devam etsin istiyorum." Gamze'nin öyle çok yakın arkadaşları yoktu ama o kıza değer verdiğini hissedebiliyordum ve bu konuda asla yalnız değildi.

"İlker'in o kıza bakışları çok farklı," dediğimde gözlerini iyice açarak hayretler içinde baktı bana. Aslında o da bunun farkındaydı ama daha çok benim farkında olmama şaşırmış gibiydi.

"Neden öyle bakıyorsun? Onca yılım İlker'le geçti. Elbette tanıyorum arkadaşımı. Gözü hep Melek'in üzerinde. Bir bakarsın çifte randevu yaparız, kim bilir?"

"O biraz zor işte," dediğinde Gamze söylediklerime karşı çıkmadı ama arkadaşının da pek o taraflı olmayacağını düşünen bir yanı vardı.

"Neden?" Merakımı dizginleyemedim ve İlker'in çekildiği o kızı daha yakından tanımak istedim.

"Melek başkasını seviyor çünkü ve kolay kolay da birini hayatına almaz."

"İlker'e hayır diyecek kız tanımıyorum ben."

"Melek bir ilk olur o zaman."

Gamze sadece söyledikleriyle değil aynı zamanda da bakışlarıyla da çok ciddi görünüyordu ve bu benim işkillenmeme sebep oldu. Melek'i tanımıyordum ama kimsenin de yeniden arkadaşımı üzmesine, kalbini paramparça etmesine asla izin vermeyecektim. Fakat şimdi bunları düşünmek istemiyordum. Aslında yapmak istediğim tek bir şey vardı ve biz zaten çok geç kalmıştık.

"Şu an gerçekten onları konuşmak istemiyorum. Gel buraya."

Gamze'nin kolundan tutup onu kucağıma çektim. Dağılmış saçlarını hafifçe çekiştirirken aralık dudaklarına uzanıp onu açlıkla öpmeye başladım. Kucağımda yerini alırken onun da elleri dalgalı saçlarıma uzandı ve aynı şekilde çekiştirerek karşılık verdi. Dudaklarım boynuna uzanarak küçük ısırıklar bırakırken o da üzerindeki kot pantolona rağmen bana sürtünmeye başladı ve beni bir kaya gibi sertleştirmeyi başardı. Günün sonunun nereye varacağını ikimiz de biliyorduk ama ilk kez itiraz etmekten ziyade zevk almaya bakıyorduk. Ellerim kazağının altına girerek pürüzsüz karnını okşarken bir elim daha da yukarıya çıkıp sol göğsünü avuçladı. Gamze iniltisini serbest bırakırken onu tekrar öptüm, dudaklarını ısırdım. Fakat aniden duyduğumuz kapı sesiyle üzerimden hızla inip koltuğun diğer

tarafına yerleşti. Gelebilecek, o kapıyı anahtarlarıyla açabilecek tek bir kişi vardı ve oldukça yanlış zamanlamaydı.

"Oooo! Siz yine mi birlikte takılıyorsunuz?"

Cenk evin anahtarlarını oturma odasında bulunan masadaki çanağın içine doğru fırlattığında aynı zamanda alayla bize bakıyordu. Muhtemelen biraz önce yaşanılanları da tahmin etmiş gibiydi.

"Artık birlikte takılmıyoruz Cenk. Gamze, benim sevgilim."

Dudaklarımdan çıkanlarla başımı Gamze'ye doğru çevirdiğimde ilk kez birine açıklamamla yüzünün aldığı şekli görmek istedim ve gördüğüm manzara gerçekten kusursuzdu. Önüne düşen saçlarını utancından geriye doğru atarken yanakları ise kızarmıştı. Sırf yüzündeki şu masum ifadeyi görebilmek için onu böyle sürekli utandırabilirdim.

"Sonunda kendine itiraf edebildin yani?"

Cenk'in söylediklerileyle bakışlarımı Gamze'den uzaklaştırıp ona çevirdiğimde gayet ciddi olduğunu anladım. *Ne yani? Aslında dışarıdan bakıldığında belli mi ediyordum duygularımı?* Oysa hep gizlediğimi düşünürdüm.

"Cenk, seni sikerim. Seni öyle bir sikerim ki, *'Berkay yeter! Yabancı değilim!'* diye kıvranırsın." Söylediklerimle Cenk'in yüzü ekşirken Gamze'ye elbette bu muhabbetten bahsetmeyecektim. Bazı şeylerin erkekler arasında kalması en iyisiydi. Yoksa kadınlara ciddi rezil malzemeler bırakabilirdik.

"Piç herif!" diyerek Cenk koltuklardan birinden kaptığı yastığı üzerime doğru fırlatırken havada yakaladım ve sinsice gülüp ona öpücük attım. Tiksindiğini belirtirken bana küfürler savurarak odadan çıkıp kendi odasına doğru ilerlemeye başladı.

"Bilmediğim bir muhabbet mi?" diye sorduğunda Gamze onu yeniden kucağıma çekip gözlerine baktım ve usulca başımı aşağı yukarı salladım.

"İnan bana güzelim, hiç bilmek istemezsin," derken boynuna doğru öpücüklerimi sıralıyordum ve o da itiraz etmeden kıkırdayarak bana karşılık veriyordu.

Yeniden birbirimizden geçeceğimizi düşünürken koltuğun yanında bulunan sehpanın üzerindeki telefonum titredi. Gamze'yi kucağımdan indirmeden telefonu ellerimin arasına aldım ve ekrana düşen bildirime baktım. Saat oldukça geçti ve Çağatay bana resim atmıştı.

"Çağatay bana resim atmış," dediğimde Gamze hiçbir tepki vermeden kucağımda beni izliyordu. Telefonumun kilitli ekranını kaydırıp Çağatay'ın

attığı resmi görmek için WhatsApp'i açtığımda ekrana düşen resimle gözlerim irice açıldı ve dudaklarımdan büyük bir kahkaha koptu. *İşte bu be! Biliyordum! Biliyordum!*

"Gamze sevgilim?" diye mırıldanırken Gamze merakla beni inceliyordu. Aniden omzuma doğru bir tane geçirdiğinde kaşlarımı havaya kaldırarak ona baktım.

"Alıştıra alıştıra söyle şunu. Bünyem alışık değil henüz." Kahkahamı yine bastıramazken yanağına hızlı bir öpücük kondurup onu kendime çektim ve daha çok telefonun ekranına düşen resmi görmesini istedim çünkü bu onu da ilgilendiriyordu.

"Görmen gereken bir şey var," diyerek telefon ekranını ona çevirdiğimde gördüğü resimle ağzı iyice aralanarak telefonu elimden aniden kaptı.

"Bir dakika... Eh, Melek bu. Ne yani? İlker'in doğum günü partisine mi gitmiş?" Hızlı hızlı solurken başımı onu onaylarcasına salladım.

Çağatay, bana İlker'in doğum günü partisinden bir resim göndermişti ve o resimde Gamze'nin arkadaşı Melek ve İlker birbirlerine bakarak gayet eğlenip gülüşüyorlardı. Çağatay, *"Bizimki kör kütük,"* diye resmin altına not bırakırken buna şaşırmıyordum, aksine beklediğim bir şeydi ve aslında biraz da olsa memnundum bu durumdan. Çünkü ansızın düşündüğüm bir şeyin artık gerçeğe dönüşme ihtimali vardı.

Gamze'nin kaşları gördüğü resimle iyice çatılırken onu neyin huzursuz ettiğini, neden bu kadar memnuniyetsiz olduğunu anlayamıyordum. Oysa mutlu olmalı, hatta sevinmeliydi. Fakat üstüne düşmek yerine bizim tarafımızdan olaya bakmayı tercih ettim ve bunu dile getirmekten çekinmedim, her ne kadar Gamze'nin yüz ifadesi hiç değişmese de.

"Ben sana ne dedim? Bence çoktan oldu bu iş. Sen çifte randevunun tarihini planla şimdiden."

- Ve bum!

- Nasıl buldunuz Berkay'ın ağzından olan bu ara bölümü? Dökülün! 🙃

23.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: XXXTENTACION - Changes

*Uzun zamandır bekliyordunuz bu bölümü. Çok bir şey demek istemiyorum ve sizi beklenilen bu bölüme bırakıyorum. *

23.BÖLÜM

Nefesim kesiliyordu. Sıcak havanın baskın nemi tenimi terletirken coşkulu çığlıklarım denizin dalgalarına karışıyordu. Burayı biliyordum. Her yıl ailemle geldiğim Antalya, Kemer'de bir tatil köyünün kumsalıydı ama bu kez yanımda ailem yoktu. Beni sinir etmekten asla çekinmeyen kardeşlerimle dalgaların arasında koşuşturmuyordum. Bu kez duygularımı ona karşı asla bastıramadığım o genç adam yanımdaydı. Benimleydi. Buradaydı. Benimle birlikte koşuyor ve hatta beni yakalamaya çalışıyordu. Onun yanımda olduğunu bilmek başıma gelen en güzel şeydi.

Ayağımdaki en sevdiğim sandaletler kumsalın sıcak kumlarının arasında kaybolurken boğazımdan bir kuş cıvıltısı gibi kopan kahkahalara engel olamadım. Mutluydum. Hem de daha öncesinde hiç hissetmediğim kadar mutluydum.

Bir anda geri adımlar atarak ona döndüğümde bana doğru ağır adımlarla gelişini izledim. Kıvırcık bukleleri denizin dalgalarıyla yarışır bir şekilde savrulurken yüzündeki çapkın gülümseme tanıdıktı ve asla karşı koyamayacağım bir türdendi. Onun üzerinde kaslarını sergilercesine düğmeleri tamamıyla açık beyaz bir gömlek, benim üzerimde ise askıları incecik olan beyaz, yazlık bir elbise vardı. Onun pantolonun paçaları diz kapaklarına kadar katlanmıştı, benimse elbisemin ortasından hasır, ince bir kemer geçiyordu. Uçuşan saçlarımın arasındaki nergis çiçeğinden yapılmış tacımı düzeltirken işaret parmağımı havaya kaldırarak bana doğru gelmesini belirttim. Onun da benim gibi koşmaktan yorulduğunu biliyordum ama asla vazgeçmeyeceğini, pes etmeyeceğini de biliyordum. Yakalayana kadar onu peşimden koşturmak niyetindeydim.

Meydan okurcasına kaşlarımı havaya kaldırarak arkamı dönüp yeniden koşmaya başladığımda bu kez hızlı hareket edemedim. Kumsalın derin

kumlarına gömülen sandaletlerim yüzünden takıldım. Erkeksi kokusu aniden burnuma yayılırken arkadan belime sıkıca sarılan kollarla yerimde sıçradım ama bozuntuya vermeden kıkırdadım.

"Yakaladım," diye fısıldadı kulağımın tam arkasına doğru. Ürperdim, tenim karıncalandı ve ona karşı beslediğim o yoğun duygu yine kendini ortaya çıkardı.

"Yakaladın." Hep yakalardı, bilirdim.

Ona döndüğüm sırada kesik kesik nefes alıp verdiği dudaklarını benim dudaklarıma arzuyla bastırdı. Ellerim kıvırcık tutamlarıyla kavuşmak için can çekişerek saçlarına uzandığında ikimizin de bedenleri yavaşça yere çöktü. Sırtım kumsalın sıcacık kumlarına değdiğinde boğazımdan sesli bir inilti döküldü ama bunun sebebi kesinlikle kumsalın sıcak olması değildi. Onun dudaklarıma bahşettiği sıcacık nefesiydi. Dudakları dudaklarımı keşfe çıktığında ona karşı koymak imkansızdı. Karşı koymak da istemiyordum zaten. Ona teslim oluyordum. Bedenim de kalbim de ona teslim oluyordu.

Elbisemin ince askılarına uzanarak düşürürken denizin üzerimize gelen dalgalarının bizi ıslatmasını önemsemedim. Aksine ben de onun düğmeleri açık olan gömleğini çıkarıp başka bir tarafa attım. Etrafta bizim dışımızda kimseler olmadığı için ikimiz de bağımsız hareket ediyor, birbirimizden kopamıyorduk. Elleri elbisemin altında kalan çıplak bedenimi keşfederken dudaklarını boynumda hissettim. Beni istediğini biliyordum çünkü ben de onu istiyordum. Her hücremle, her duygumla.

"Pes etmeyi sevmem, Melek Güçlü."

İşittiklerimle yüzünü avuçlarımın içine alıp alnına düşen saçlarını geriye doğru attıktan sonra dudaklarımı ondan daha sert bir şekilde dudaklarına bastırdım. Ben de bunu istiyordum. Her ne olursa olsun benim için asla pes etmemesini, benden hiç vazgeçmemesini...

"Melek! Melek, uyan be kızım!"

Kulaklarımın tam üstünde işittiğim haykırış sesleriyle yüzümü buruştururken yastığı elime alarak kafama geçirdim. Göz kapaklarımı aralarken bunun gerçekten yaşandığına inanamıyordum. *Zaten başka bir uyandırma şeklini Eda'ya asla yakıştıramazdım.*

Derin bir şekilde nefes alıp verdikten sonra yastığı başımdan çekerek yatağımda doğrulmaya çalıştım ve komodinin üstündeki cep telefonuma uzanarak saati kontrol ettim. Hazırlanmak için koca bir saate sahiptim ama Eda sanki on dakikamız kalmış gibi gözlerimin içine bakıyor ve bakışlarıyla

hemen yataktan çıkmamı emrediyordu. Beni bu saatte, bu şekilde bağırarak uyandırdığı için ona gözlerimi devirirken onun bakışları ise çok sinsiydi.

"Herhalde bu kez gerçekten rüyanda sevişiyordun?"

Tek kaşını havaya kaldırarak bana sorgularcasına bakarken uykumdan iyice sıyrılarak irice açılan gözlerimle ona baktım. Rüyamda geçenleri nasıl anladığını asla bilmek istemiyordum. Fakat onun bir şey demesine gerek kalmadan bedenimi kontrol ettiğimde kan ter içinde kaldığımı fark ettim. *Kahretsin! Sabah sabah Eda'ya böyle bir malzeme vermek zorunda mıydım?*

"Şey..."

"Hiç kaçamak cevap verme. Basbayağı inilti sesi duydum. Ben sana dedim ama dün gece film izlemeyelim, yatalım diye ama yok hanımefendinin tonla ödevi de olsa illa bakacak Netflix'ten bir şeylere."

"Offf! Utandırma be geri zekalı!"

Omuzlarımı düşürerek elimde tuttuğum yastığı yüzüme çarptığımda Eda'nın kahkahası odamda yankılandı ama hiçbir şey diyemiyordum çünkü ona her şeyi anlatarak ben zaten kendim kaşınmıştım.

"İlker miydi bari?"

"Eda..."

"Ne Eda? Koca hafta sonunu sadece onunla geçirdin. Nasıl bir tepki verebilirim sence?"

Dün akşam restoranda yaşananlardan sonra iyice gerilerek ve sinirlerim bozularak eve geldiğimde Eda'yı kapıda beni elinde terlikle karşılarken buldum. *Üstelik mecazi olarak değil, elinde gerçekten terlik vardı ve beni pataklamak için asla vakit kaybetmek istemiyordu. Annem gitmeden önce diktatörlük görevini kesinlikle Eda'ya teslim etmiş olmalıydı.*

İki gün boyunca oldukça ani hareket ettiğim için onunla doğru düzgün konuşma ya da her şeyi anlatma şansını yakalayamamıştım ama dün iş çıkışı sonrasında beni uzun dakikalar süren bir sorguya tutmuş ve başımdan geçenleri öğrenmek istemişti. Ben de biraz çekinerek de olsa cumartesi gecesi İlker'in evinde ve sonrasında restoranda olanları tüm ayrıntılarıyla Eda'ya anlatmıştım. Fakat şimdi asıl tepkilerini görmeye başladıkça keşke anlatmasaydım diyordum.

"Ay şuna bak! Önceden açık seçik konuşurken şimdi iş ciddiye binince bir duruldu. Hiç sesi soluğu çıkmıyor." Benimle fütursuzca dalga geçmeye devam ederken elimde hâlâ tutmaya devam ettiğim yastığı ona doğru fırlattım ama etkisini göstermeden havada yakaladı.

"Anlattığıma pişman etme," diyerek sonunda yataktan çıkmayı başardığımda Eda'da sanki ona saldıracağımı düşünmüş gibi hızla geriye doğru çekildi. Tamam, bu alaycı tavrı bazen çok sinir bozucu olabiliyordu ama yaptıklarımın arkasındaydım ve bu yüzden de aslında pek utanmıyordum. Sadece rüya konusunda beni yakaladığı için biraz rahatsız hissediyordum. *Dün akşam Şafak Vakti'nin ilk kısmını izlemek kesinlikle hataydı. Edward Cullen'ın büyüsüne kapılırken rüyamda filme dair bir sahnenin başka bir versiyonunu İlker'le yaşamıştım ve bu yüzümün Eda'ya karşı kızarması için oldukça yeterli bir sebepti.*

"Kızım çocukla resmen iki kez öpüşmenin eşiğinden dönmüşsünüz." *Aslında iki kez değil, pek çok kez İlker'le öpüşmenin eşiğinden dönmüştük ama Eda sadece son olanları biliyordu. Diğerlerini bilmesine pek de gerek yoktu.*

"Üstelik birlikte onun yatağında sarmaş dolaş uyumuşsunuz. Vallahi, teyzem burada olsaydı direkt nikah masasına oturturdu sizi." *Ona ne şüphe zaten?*

"Allah'ım beni Diktatör Feride'nin gazabından korusun o zaman," diyerek bu kez ben kendi halimle dalga geçerken Eda hafifçe omzuma doğru vurdu ve benimle alay edercesine gülmeye devam etti.

Eda'nın odamdaki varlığını görmezden ve kulaklarımı dolduran alaylı tınısını duymazdan gelmeye çalışarak kıyafet dolabıma doğru ilerleyip içinden bacaklarımı saran siyah bir pantolon ve hâkî yeşilinde bol bir kazak çıkardım. Eda'dan utanmadığım ve dün akşam zaten duş aldığım için vücudumu ıslak mendillerle temizledikten sonra hızla üzerimi değiştirip aynanın karşısındaki taburenin üstüne oturdum. Saçlarımı geceden düzleştirdiğim için tarakla üstünden geçtikten sonra doğrudan makyaja başlamak ve hemen bitirmek istedim. Makyaja başlamadan önce yüzümü de ıslak mendille temizleyip her sabah sürdüğüm kremi yüzüme iyice dağıttıktan sonra derin bir nefes aldım. Aynadan Eda'yla göz göze gelirken bir şeylerin beni rahatsız ettiğinin ve aslında çok sessiz kaldığımın o da farkındaydı.

"Niye durgunsun sen? Bak, ben sadece dalga geçtim. Eğer rüyadan dolayı ise..."

"Rüyayla ilgili hiçbir sorun hissetmiyorum Eda. Aksine zevk aldım bile diyebilirim." Lafını kestiğimde omuzlarımı düşürerek oturduğum taburede ona doğru döndüm. Eda'ya karşı hiçbir zaman yalan söylemediğim için

şimdi de aynı tavrımı sergileyecektim. Rüyadan dolayı kendimi çok tuhaf hissediyordum ama beni asıl rahatsız eden şey çok başkaydı.

"Sadece Murat'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum."

Asıl sorun işte tam da burada başlıyordu. Asıl sorun Murat'tı ve günlerdir sürekli karşıma çıkarak ne yapmak istediğini asla anlamadığım hareketleriydi. Ne zaman İlker'le yan yana gelsek bir şekilde karşımda ya da tam arkamda beliriyordu. Bunu nasıl başarıyordu yoksa hissediyor muydu bilmiyordum ama derdinin ne olduğunu asla çözemiyordum. Eda'ya da bu durumdan bahsettiğimde onun da aklı karışmış ama tıpkı benim gibi Murat'ın amacını anlayamamıştı.

"Onu takma kafana artık Melek. Bak, yavaş yavaş hislerinin sen de bittiğinin farkındasın. Nasıl istiyorsan öyle yaşamaya bak."

Peki, Eda'nın söylediği üzere yıllardır beslediğim duygular artık yok oluyor muydu sahiden? Gerçekten bitiyor muydu? O zaman neden kendimi suçlu hissediyordum sürekli? Kime karşı, neye karşı olduğunu bilmeden sadece suçlu hissediyordum.

"Sence İlker'e her şeyi söylemeli miyim? Murat'ı anlatmalı mıyım?"

İçimi kemiren asıl sorunlardan biri de buydu. Dün restorana Murat'ın yakın arkadaşı Erdinç'in gelmesi, ardından Murat'ın karşımda belirmesi, İlker'in aklımı karıştıran ama yalan olduğunu bildiğim sözleri... Bütün bunlar beni büyük bir çıkmaza sokuyordu ama asla neyin ne olduğunu çözemiyordum. Birinin bu konuda bana yardımcı olmasına gerçekten ihtiyacım vardı ve o kişi olarak yalnızca Eda'ya sığınabilirdim çünkü her şeyi gören, beni anlamaya çalışan tek kişi oydu.

"Gerçeği söylemek gerekirse bilmiyorum. Yakın arkadaş olmalarına rağmen onların arasında hep bir uçurum var. Yani her şeyi anlatman bir anda her şeyi başlamadan da bitirebilir."

İşte bu konuda asla Eda'ya karşı çıkamazdım. Murat'ın dün akşam İlker'e intikam diye bahsettiği mevzu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aralarında koca bir uçurum olduğunun ben de farkındaydım artık. Öncesinde her ne yaşadılarsa ikisi de birbirine karşı çok öfkeli görünüyordu ve hangisinin galip çıkacağını asla kestiremiyordum.

"Ama böyle kendimi çok suçlu hissediyorum," dediğimde sesim bozuk plak sesi gibi cızırtılı çıkmıştı.

"Ben biraz düşünmenden yanayım. Sevgili değilsiniz ve ona bir açıklama yapmak zorunda değilsin. Bana kalırsa şimdilik her şeyi akışına bırakarak yaşa."

Zaten şu an için başka hiçbir seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu.

Omuzlarımı düşürerek sessizliğimi koruyup tekrar aynanın karşısına döndüğümde elime aldığım fondötene uzunca baktım. Ardından parmağımın ucuna sıkıp yüzümün belirli yerlerine noktalar bırakırken hiçbir şey diyemedim. Çünkü hiçbir çözüm üretemiyordum. Eda'nın söylediği gibi Murat'ı İlker'e anlatmamla her şey başlamadan da bitebilirdi ve ben bunun yaşanmasını hiç istemiyordum. İlker'e karşı tüm duvarlarımı yıkmışken o duvarların onun tarafından bana karşı inşa edilmesine dayanamazdım. Bu yüzden de şimdilik sessizliğimi korumaya devam edecektim.

Eda yanıma gelip omuzlarımı sıkarak destek olmaya çalıştığında aynadan ona bakarak tebessüm ettim. Bazen ne kadar sinir bozucu olsa da canımın sıkkın olmasına asla dayanamazdı.

"Salonda bekliyorum seni."

Başımı sallayarak onu onayladıktan sonra zaman kaybetmeden odamdan çıktı ve beni hazırlanmam için yalnız bıraktı. İçime çektiğim derin nefesi sesli bir şekilde bırakırken bundan sonrasında neler olacağını kestiremiyordum. Sadece artık özgür olmak ve dilediğim gibi kendimi kısıtlamadan hareket etmek istiyordum. *Ha bir de... Murat'ı daha fazla düşünmek istemiyordum.*

***

Sırf biraz daha zamanım olduğu için Eda'yı kendi fakültesine kadar bıraktıktan sonra aceleci adımlarla Mimarlık Fakültesi'ne doğru ilerledim. Giriş kapısından geçip merdivenlere doğru tempomu kaybetmeden hızla yürürken önüme aniden Enes ve Murat'ın çıkmasıyla duraksamak zorunda kaldım. İkisini de görmezden gelmeye çalışarak dersin işleneceği sınıfın bulunduğu kata doğru basamakları tırmanırken hem Murat'ın hem de Enes'in bakışlarını üzerimde hissettim. Cumartesi gecesi olanlardan sonra ikisinin de gözünün üzerimde olmasına şaşırmıyordum ama aynı zamanda da tavırlarını pek umursamıyordum.

Mimari tasarım dersini işleyeceğimiz sınıfın bulunduğu kata çıktığımda hocanın henüz gelmediğini fark ettim. Sınıftan konuştuğum kızların yanına giderken Gamze'nin de henüz ortalıklarda görünmediğini fark ettim. Bugün gelecek miydi? Bunu bile bilmiyordum ama onunla mutlaka konuşmam gereken mevzular vardı ve artık geciktirmek de istemiyordum.

Selen, çizdiğimiz tasarımlardan sonra referansı benim kapacağımı dile getirirken yüzümün ısınmasına engel olamadım. Sadece Gamze değil,

sınıfta çoğu kişi yaptığım tasarımı çok beğenmişti. İlgiyle onlara teşekkür ederken göz ucuyla hemen karşımızdaki diğer sınıfın öğrencilerine baktığımda Murat'ın beni rahatsız eden bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim ve hızla başımı çevirip yanımdaki kızlarla sohbet etmeye devam ettim. Ne kadar onu görmezden gelirsem benim için o kadar kolay olurdu ya da öyle olmasını umuyordum.

Ansızın merdivenden gelen, "Ayy çekil, çekil!" seslerinden sonra hepimizin bakışları o noktaya doğru döndüğünde Gamze koşar adımlarla bulunduğumuz kata çıkıyordu fakat onu karşımda bu şekilde görmemle neredeyse küçük dilimi yutacaktım çünkü Gamze'yi ilk defa gereğinden fazla bakımlı görüyordum. Üzerinde diz kapaklarının hemen üstünde biten boğazlı, siyah, kışlık bir elbise bulunurken başındaysa benim kazağımın renginde olan bir bere vardı. Her zaman topladığı saçları bugün maşalıydı ve üstelik yüzünde de gerçekten abartılı sayılabilecek bir makyaj mevcuttu. Dudaklarına tıpkı benim dudaklarımda olduğu gibi kırmızı bir ruj hakimdi. Onun güzelliği tüm sınıfın dikkatini çekerken birkaç kişinin ıslığına karşılık elini abartmamaları gerektiğini söyleyerek havada umursamazcasına salladı.

"Geç kalmadım, değil mi?"

Çoğunluk onun oldukça sevinçli çıkan sesini olumsuz bir şekilde yanıtlarken ben ne görüntüsüne ne de sorusuna karşılık hiçbir şey demedim. Son zamanlardaki tavrından ve hafta sonu Enes'in canımı acıtan sözlerinden sonra ona karşı sessizliğimi korumayı tercih ettim.

"Nasılsın, Melek?" İlgili bir tavırla bana dönüp konuşmaya devam ettiğinde yine bakışlarımı kaçırdım. Ergenler gibi trip atmak istemiyordum ama şu an için Gamze'ye karşı başka bir şekilde davranmak da içimden gelmiyordu.

"İyiyim," dedim sadece ve yanımdaki varlığını görmezden gelmeye devam ettim. Aramızda bir soğukluğun başladığının o da farkındaydı ama üzerime gelmek yerine sessizliğini koruyarak kenara çekilmeyi tercih etmişti.

Hocanın gelmesini koridorda sabırla beklerken merdiven basamaklarında başka bir kişiyle karşı karşıya geldik. Nereden geldiğini bilmediğim özel bir kurye elindeki nergis demetiyle bizim sınıfın bulunduğu kata çıkmıştı. Gelen kuryeyle meraklı bakışlar ve fısıltılar iyice yoğunlaşırken bulunduğumuz katta herkes birbirinin yüzüne bakıyor ve o çiçeklerin kime ait olduğunu sorguluyordu.

Kurye elindeki küçük demete son bir kez daha baktıktan sonra çevredeki kalabalığa göz gezdirerek, "Melek Güçlü?" diye seslendi. Neredeyse küçük dilimi yutarken bir elimi havaya kaldırarak, titrek sesimle, "Benim," dedim fakat sesim o kadar kısık çıkmıştı ki değil kuryenin kendim duyduğumdan bile emin değildim.

"Bu çiçekler size." Bizim yaşlarımızda olduğunu tahmin ettiğim genç kurye elindeki nergisleri bana doğru uzatırken bulunduğumuz katta derin bir *"Ooooo!"* sesi yükseldi. Utancımdan yanaklarım iyice ısınırken dudaklarımı dişleyerek kuryenin elinden çiçek demetini aldım. Kollarımın arasındaki güzellikleri burnuma götürüp sevdiğim kokusunu doyasıya içime çekerken kuryeye teşekkür ettim. Genç adam yanımızdan hızla uzaklaşıp gittiğinde ben çiçek demetinin üstündeki küçük kartı alıp içimden okudum.

"Her an aklımdasın. - Sinyor Altan"

Kartın üstündeki ismine baş parmağımla dokunurken yüzümün aldığı o şapşal ifadeyi tahmin edebiliyordum. *Üniversiteye, hem de başka bir bölüme çiçek göndermek mi? İlker Altan sen nasıl bir adamsın böyle? Sen böyle yaptıkça ben nasıl koruyacağım kendimi senden? Nasıl kapılmayacağım yaptığın her davranışa?*

"Oooo Melek! Kim bu gizli hayran? İlker mi yoksa?"

Selen'in ortamdaki fısıldaşmaları yok sayarak bağırmasıyla çiçeklerimi iyice göğsüme doğru bastırırken ne diyeceğimi bilmiyordum ama onun gönderdiğini asla söyleyemezdim. Üstelik Murat karşımda öldürürcesine bakışlar atarken bunu söylemem resmen imkansızdı.

"Hayır. Şey..." Lafı ağzımda gevelerken ne diyeceğimi ya da nasıl bir yalan uyduracağımı bilmiyordum ama aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Almanya'daki kardeşlerimden. Sürpriz yapıp beni mutlu etmek istemişler," dediğimde Selen anladığını belirtircesine önüne dönüp başka hiçbir şey demedi. Herkesin ilgisini bir anda toplayıp bir anda kaybederken söylediğim yalana sadece üç kişinin inanmadığını biliyordum. Murat, Enes ve...

"Kardeşlerim bahanesini yemedim, haberin olsun. Bir açıklama bekliyorum."

Gamze, yanıma iyice sokularak kimsenin duymayacağı bir şekilde kulaklarıma doğru fısıldadığında geri çekilip soğuk bakışlarımla ona baktım. Aradığım fırsat ayağıma gelmişti ve ben bunu asla kaçırmayacaktım.

"Önce hangimiz açıklama yapacak acaba Gamze?"

"Ne açıklaması?" Gözleri kuşkuyla perdelenirken kolundan tutarak onu başka bir köşeye çektim. Kimsenin aramızda geçenlere kulak misafiri olmasını istemiyorum.

"Bana söylemek istediğin bir şeyler var mı? Mesela Enes'le ilgili?" Aksi çıkan ses tonumu engelleyemezken Gamze'nin kaşları çatıldı ve söylediklerime asla anlam veremeyen bakışlar atarak bana karşılık verdi.

"Enes mi? Enes ne alaka Melek?"

Bıkkınlıkla omuzlarımı düşürürken ona bunu sürdürmemesini belirten bakışlar attım ama asla bir faydasını göremedim çünkü Gamze ağzını açıp da beni ikna edecek hiçbir şey söylemedi. Onun sessizliğini koruyacağını anladığımda dudaklarımı bu kez hafta sonu olanlar için ben aralamak istedim ama tam da o sırada beklediğimiz hoca geldiği için konuşmayı dersten sonrasına bırakmak daha iyi bir fikirdi. Böylelikle Gamze hiçbir yere kaçamayacaktı.

"Dersten sonra konuşuruz."

Gamze'nin yanından ayrılıp gelen hocayı takip ederek sınıfa doğru ilerlerken biraz da olsun rahatlamış hissediyordum. Murat ve diğer inşaat mühendisliği öğrencileri karşı taraftaki sınıf kapısının önünde beklemeye devam ederken sonunda onun bakışlarından kurtulmak bana iyi gelmişti.

***

"Sana gerçekten böyle mi dedi?"

Gamze iyice açılan gözleriyle söylediklerime karşılık maşaladığı saçlarını iyice dağıtırken masadaki sıcak çikolatamı avuçlarımın içinde sıkıca tutarak başımı aşağı yukarı salladım.

Mimari tasarım dersinden sonra onun hiçbir yere kaybolmasına izin vermeden kolundan tutup kafeteryaya getirdim. Sırf gönlümü almak için bana sıcak çikolata, kendine de filtre kahvesini aldıktan sonra kafeteryanın en uç köşesindeki boş bir masaya oturduk. Bir sonraki dersler inşaat mühendisliği öğrencileriyle ortak olacağı için Gamze'yle ancak şimdi rahat konuşabilir ve sonunda yüzleşebilirdik.

Cumartesi gecesi İlker'in evinde gerçekleşen doğum günü partisine ani gidişimden başlayıp ona Enes'in yüzüme tükürürcesine vurguladığı cümlelerini anlatırken Gamze gözlerimin için büyük bir şaşkınlıkla baktı. Enes'in bu kadar ileri gidebileceğini o da tahmin etmemiş görünüyordu.

"Evet, harfi harfine aynen böyle dedi. *'Gamze, senin yüzünden benden ayrıldı,'* dedi. Yani ben hiçbir şey anlamıyorum. Neden ona böyle bir şey

söyledin? Gamze, ben senin hayatını etkilemek hiç istemedim. Eğer böyle düşünüyorsan... "

"Elbette öyle bir şey düşünmüyorum." Sözlerimi bitirmeme izin vermeden aniden beni kestiğinde ona devamını getirmesini gereken bakışlar attım. Buna ihtiyacım vardı. Madem böyle düşünmüyordu beni ikna etmeliydi. "Asıl sebep bu değil zaten," dediğinde hâlâ ikna olmamıştım.

"Öyleyse asıl sebep ne?" Asla geri çekilmeyip üstüne gittiğimde yine sessizliğe büründü ama ben buna katlanmayacaktım. "Pekâlâ, bir şey söylemeyeceksen ben gidiyorum." Oturduğum sandalyeden aniden kalkmaya yeltendiğimde Gamze bileğimden tutarak beni engelledi. Dudaklarını birbirine iyice bastırırken gözlerini sıkıca kapatıp açtıktan sonra yeniden bana baktı.

"Bir başkasıyla birlikteyim."

İşte bu cevap beni asla şaşırtmamıştı. Ben aptal değildim ve gerçekten dikkatli baktığımda aslında her şeyi hemen anlayabilirdim. Gamze'de de bu böyle olmuştu. Sadece onun bana gelip kendinin anlatmasını beklemiştim ama yapmamıştı.

"Dur, tahmin edeyim. Berkay, değil mi?" Dudakları aralanırken gözleri bunu nasıl bildiğimi merak edercesine şaşkınlıktan irice açılmıştı.

"Sen nasıl...?"

Tuttuğu bileğimi geri çekerek yeniden kalktığım koltuğa oturduğumda kollarımı göğsümde birleştirip sırtımı arkama yasladım. Parçaları birleştirmek o kadar da zor değildi.

Murat beni reddettikten sonra Gamze, Enes'ten bir anda ayrılmıştı. Üstelik bana asla asıl nedeni anlatmamıştı ama ardından çok daha mutlu ve hatta ayrılıktan pişman olmayan biri gibi davranmaya başlamıştı. İş arayıp birlikte kuaföre gittiğimiz günün gecesinde ara sokakta başımıza gelenlerden sonra benimle bizim eve gelmek yerine Berkay'la gitmeyi tercih etmişti. Tabii bir de okuldaki gizli bakışmaları ve aynı anda telefonlarını ellerine almaları söz konusuydu. Bütün bunları birleştirince başka bir seçenek aklıma gelmiyordu. *Gamze en başında bana Enes'ten hoşlandığını söylerken nasıl oluyor da şimdi Berkay'la birlikte olabiliyordu?* Anlamıyordum.

"Aranızda geçen cilveli bakışmalardan sonra anlamamak için aptal olmak gerekirdi," diyerek oldukça iğneleyici bir şekilde vurguladığımda Gamze mahcubiyetle gözlerimin içine bakmaya devam etti. En azından bir nebze de olsa mahcup olduğu için memnundum.

"Sana inanamıyorum Gamze. Beni nasıl saçma bir durumun içine düşürdüğünün farkında mısın?"

"Melek, hiçbir şey bildiğin gibi değil." Madem hiçbir şey bildiğim gibi değildi o zaman bana mantıklı, gerçek bir açıklama yapmak zorundaydı. En azından Enes'ten işittiğim o acımasız sözlerden sonra buna hakkım vardı.

"Anlat o zaman," diyerek sesimi iyice yükseltip gözlerinin içine dik dik bakmaya başladım. Fakat Gamze oturduğu koltukta iyice büzüşürken kafeteryanın yavaş yavaş dolduğunu belirtircesine bakışlarını etrafa çevirdi.

"Şimdi değil, burada değil." Böyle söyleyerek benden kaçmayı düşünüyorsa çok yanılıyordu çünkü hiçbir şey öğrenmeden onunla eskisi gibi olamazdık. Bu soğukluk bir anda yok olup gidemezdi.

"Madem öyle son ders çıkışı bir yerlere gideceğiz ve sen bana her şeyi anlatacaksın."

"Tamam." İtiraz etmeyip doğrudan kabullenmişti ama yine de gerçek bir güvenceye ihtiyacım vardı.

"Söz mü?"

"Söz," diyerek omuzlarını düşürdüğünde gülümsemeye çalışarak sıcak çikolatama uzandım. En azından bu kez kaçmayacağı için gerçekten mutluydum.

Gamze'yi seviyordum. Birbirimizi birkaç aydır tanımamıza rağmen gerçekten seviyordum ama Enes'ten işittiklerimden sonra ona hemen güvenemeyeceğimi biliyordum. Bana asıl gerçekleri söylemesine ihtiyacım vardı. Ancak o zaman ona karşı yeniden samimi Melek olabilir ve güvenmeye çalışabilirdim.

Sıcak çikolatamı bu kez keyfim yerine gelmiş bir şekilde yudumlarken masaya bıraktığım nergislere hâlâ sırıtarak bakıyordum. Onun nerelerde olduğunu bilmesem de bu çiçekler sayesinde yanımda olduğunu ve benimle uğraştığını hissediyordum. Çiçeklerimi tekrar kollarımın arasına alıp iyice koklamak istediğim sırada hemen yanına telefonum titredi. Gamze de kendi telefonuyla uğraşırken masanın üzerinden telefonumu alıp önce saati kontrol ettim ardından ekrana düşen mesajı okumak için kilitli ekranı açtım.

"Melek, mühendislik fakültesine gelir misin? Acil. "

On beş dakika sonra inşaat mühendisliği öğrencileriyle olan ortak dersimiz başlayacaktı ama Derya'nın bir anda bana neden böyle garip bir mesaj gönderdiğini anlamıyordum. İçime düşen şüpheyle ekrana bakmayı sürdürürken bakışlarımda bir tuhaflık olduğunu sezen Gamze bana kaşlarını havaya kaldırarak baktı.

"Bir sorun mu var?"

"Derya, mesaj atmış. Onların fakülteye çağırıyor beni. Acilmiş."

Aklıma yerleşen şüphe ses tonuma da yansırken Gamze de Derya'nın böyle bir mesaj atmasına şaşırmış görünüyordu.

"İyi de o fakülte inşaatta. Kaldı ki biraz sonra aynı sınıfa gireceğiz."

"Evet, garip olan da bu zaten."

İçime yerleşen şüphe beni saniyeler içinde ele geçirirken oturduğum sandalyeden hızla ayağa kalktım. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Hadi, kalk. Dersin gerçekleşeceği sınıfa gidelim."

Gamze, haklıydı. Biraz sonra inşaat mühendisliği öğrencileriyle ortak dersimiz başlayacaktı. Eğer Derya bana bir şeyler söylemek istiyorsa birlikte geçireceğimiz sınıfta da söyleyebilirdi ve derse bu kadar az bir süre kalmışken muhtemelen Derya bizim binada olmalıydı.

Tıpkı benim gibi Gamze de oturduğu sandalyeden kalktığında masadaki çiçeklerimi kollarıma sararak birlikte dışarı çıktık. Aramızdaki sessizliği koruyup emin adımlarla mimarlık fakültesine doğru ilerlemeye başladık. Fakat tam da o sırada Derya'ya benzeyen kapalı bir kızın mühendislik fakültesine girdiğini gördüm. Anlaşılan bana yalan söylemiyordu. Gerçekten mühendislik fakültesinde beni bekleyecekti.

Birkaç adım daha attım mimarlık fakültesine doğru ama sonrasında dayanamadım. Etrafı gözlerimle kolaçan ettikten sonra Gamze'ye döndüm.

"Ben dayanamayacağım. Bir gidip bakacağım," diyerek hızla soluduğumda karşı çıkmadı ama bakışları pek de gitmemi istemiyor gibiydi.

"Sen bilirsin ama dikkat et. Fakülte hep çamur, çimento dolu."

"Tamam, ederim. Derste görüşürüz."

Vakit kaybetmeden ve derse geç kalmamayı umarak hızla Gamze'nin yanından ayrılıp mühendislik fakültesine doğru ilerledim. Etrafta inşaat çalışanları dışında kimsenin olmadığını gördüğümde kapıyı kapattıkları beyaz naylon perdeyi kenara çekerek fakültenin içine girdim. Etraf gerçekten toz, duman ve çimento içindeydi. Ayağımdaki topuklu, kısa çizmelerimin kirleneceğini bilsem de tereddüt ederek ilerlemeye devam ettim.

"Derya? Neredesin?"

Sesim fakültede koca bir yankı uyandırdı ama beni cevaplayan bir Derya ortaya çıkmadı. Birkaç adım daha ilerledim fakat etraftan yine çıt çıkmayınca yine seslendim.

"Derya?"

Onun burada olmadığını düşünerek fakülteden çıkmak için tekrar kapıya doğru döndüğüm sırada aniden birinin ağzımı kapatmasıyla yerimde sıçradım. Yüzünü göremediğim kişi beni kollarının arasına alarak başka bir tarafa çekmesiyle çığlık atmak istedim ama kulağımın hemen arkasında işittiğimle sesle kendime engel oldum.

"Benim, Murat."

İkimizi bolca hırdavat bulunan bir sınıfa soktuğunda silkelenerek ondan uzaklaşıp omuzlarından ittim. *Beni nasıl korkuttuğunun farkında mıydı acaba? Bunu yapmaya nasıl cüret ederdi?*

"Ne yaptığını zannediyorsun sen?" diye bağırdığımda kolumu yeniden sıkıca tutarak gitmemem için beni kapı tarafından çekip tam karşısına geçirdi. Sessizliğini korumayı sürdürürken bir aptal gibi onun oyununa aldanıp buraya kadar geldiğim için kendime kızıyordum.

"Tahmin etmeliydim. Sen attın o mesajı. Derya bunu yapabilecek biri değildi."

"Derya beni kırmaz," dediğinde başımı sağa sola sallayarak ona ve bu yaptığına inanamayarak baktım ama madem buraya kadar beni sürüklemişti o zaman derdi neyse hemen anlatmalıydı.

"Farkındayım. Ne istiyorsun?"

"Konuşmak," dedi kendinden emin bir şekilde ama gözlerimin içine değil hâlâ kollarımın arasında sıkıca tuttuğum çiçeklere bakıyordu.

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok." Omzuna çarparak yanından geçip gitmek istediğim sırada bu kez kolumu tutmadı ya da beni engelleyecek herhangi bir harekette bulunmadı ama yeniden konuşmaya başlayarak zaten amacına ulaştı ve ben söylediklerinden sonra adım atacak cesareti bulamadım.

"Bilerek mi İlker'e yakın davranıyorsun? Bana olan öfkeni onunla yakınlaşarak mı çıkarmak istiyorsun? Bil, diye söylüyorum. İşe yarıyor. Beni çıldırtıyorsun."

Ayaklarım yavaşça ona doğru döndüğünde gözlerinin içine büyük bir hayal kırıklığıyla bakıyordum. Ona verdiğim hatıra defterime rağmen benim hakkımda böyle düşünüyorsa beni hiç tanımamıştı. Gerçi tanımak istememişti ki...

"Sen beni neyle suçladığının farkında mısın? Beni yatağını paylaştığın kızlarla karıştırdın galiba."

"Melek..." Sesindeki pişmanlığı, yüzündeki mahcubiyeti gördüm ama bu söylediği lafları geri almasını sağlamayacaktı.

"Ne Melek, ne?" Bağırışım bulunduğumuz derslikte yankılanırken bana doğru bir adım atmasıyla geriye doğru gidip ondan uzaklaştım.

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," derken sesimin titremesine, gözlerimin içinin yanmasına ve o geceye gitmekten kendimi alamadım. Hayatımın kara lekesi olan o geceyi hiçbir zaman unutmayacaktım ve bunu ona da hatırlatacaktım.

"Ne istiyorsun benden? Neden karışıyorsun hayatıma? Niye daha öncesinde uzatmadığın elini şimdi üzerimden çekmiyorsun?"

Hiçbir söylemeden öylece gözlerimin içine baktığında üzerine doğru yürüdüm ve ona unuttuğu gerçekleri hatırlatmak için dudaklarımı tekrar araladım.

"Murat, sen istemedin! Sen. Beni. İstemedin. O yağmurun altında senden bir şans isteyerek yalvarırken bana, *'Kendine yazık etme,'* dedin. Bak, ben de kendime yazık etmiyorum artık. Neden yapıyorsun şimdi bana bunu?"

Bütün söylemek istediklerimin üzerine basararak mırıldanırken gözyaşlarım sanki bu anı yaşamak için uzun bir süredir beklemişçesine bardaktan boşalır gibi dökülüyordu. Murat aramızdaki mesafeyi kapatarak yüzümü avuçlarının içine aldı.

"Ya istiyorsam seni?" Yüzüm avuçlarının içindeyken alnını alnıma yasladı. Nefesini bana doğru bıraktı.

"Ne değişti?" diye fısıldadım korkuyla. *Neden geri çekilmiyordum ki? Neden yine beni kendine çekmesine izin veriyordum?*

"Her şey, her şey değişti Melek. Eğer bana bir şans verirsen her şey çok güzel olabilir. Söz veriyorum."

İnanmak istedim. Yıllardır beklediğim o adama şimdi inanmak istedim ama bir şeyler beni engelliyordu. Dün gece işittiğim o intikam nidaları beni engelliyordu.

"Hayır, sana inanmıyorum." Yüzümü avuçlarının içinden kurtararak geriye doğru çekildim ve başımı dik tutup karşısında tıpkı soyadım gibi güçlü kalmak istedim.

"Dün gece sizi duydum. İlker'le aranda bir sorun var belli ama ben senin oyuncağın değilim. Dilediğin zaman gelip, dilediğin zaman gidemezsin. Ve bil, diye söylüyorum. İlker bana güven, huzur, değer veriyor. Beni mutlu ediyor. Yanımda olmak için her şeyi yapıyor. Yani anlayacağın İlker bana o kadar iyi geliyor ki..." *Sana karşı beslediğim bütün o saplantılı duyguların yok olmasını sağlıyor,* demek istedim ama Murat iki kolumu da kavrayarak

beni sıkıca kendine çektiğinde söylemek istediklerim sadece ağzımda asılı kaldı. Hiçbir şey diyemedim.

"O sana iyi falan gelemez." Dişlerinin arasından tıslayarak konuştuğunda iki kolumu da onun sıkıca tutan ellerinden kurtarmak isteyerek bedenimi geriye doğru savurdum.

"Allah Allah! Niye ya? Niye İlker bana iyi gelemezmiş?"

"Çünkü o sana göre biri değil," diye fısıldadığında alayla karşısında kıkırdadım. *Şimdi buna da mı o karar veriyordu?*

"Öyle mi?" Üzerine doğru yürürken geriye doğru adımlar atmadı. Tam karşısında dikilip aynı alaycı ifadeyle gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Söyle o zaman. Kim bana göre?" Sorduğum soruya karşılık gözlerimin içine bakmak yerine doğrudan dudaklarıma gözlerini diktiğinde tek kaşımı havaya kaldırarak ona dik dik bakmayı sürdürdüm.

"Melek, beni sınama," dediğinde yine alayla güldüm ama asla geri çekilmeyecektim.

"Ben kimseyi sınamıyorum. Bir cevap istiyorum. Kim bana göre?" Gözlerinin içine meydan okurcasına baktığımda yutkunduğuna şahit oldum ama bakışları dudaklarımdan asla ayrılmadı. Nefes alışverişlerimiz birbirine karışırken sessizliğini korudu. *Neden susuyordu? Bir şey söylemeliydi.*

"Sanırım gitsen iyi olacak," dediğinde beklediğim cevabı sonunda almıştım. Burada durmamın hiçbir anlamı yoktu.

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten."

Kollarımın arasındaki çiçeklerimi göğsüme bastırarak ondan uzaklaşırken hiçbir şey düşünemiyordum. Neden buraya geldiğimi neden ona kafa tuttuğumu bile anlamıyordum. Sadece gitmek istiyordum.

Arkamı dönüp bulunduğumuz derslikten çıkmak için elim kapalı olan kapının kulpunu kavrayarak aşağıya indirdiği sırada arkamda bir hareketlilik gerçekleşti. Tam kapıyı açmıştım ki onun, "Lanet olsun!" diye seslenmesiyle kapı açıldığı gibi onun büyük elleri tarafından geri kapatıldı. "Gel buraya." Bir eli aniden kolumu kavrayarak beni kendine çevirdiğinde sırtım arkamda kalan soğuk kapıya yaslandı. Murat'ın hızla soluklandığı dudakları hiç beklemediğim bir anda dudaklarıma kapandığımda bütün her şey durdu. Dünya durdu. Ben durdum ama onun dudakları benim dudaklarımın üstünde hareket etmeye devam etti. Önce nefesini hissettim. Yıllardır ulaşmak, paylaşmak istediğim nefesi benim nefesime karıştı ama bir şeyler eksikti. O bana, ruhuma karışırken bu kez her şey çok eksikti.

"Karşılık ver Melek," diye fısıldadı geri çekilip yüzüme doğru. Göz kapaklarımı hangi ara kapattığımı bile hatırlamıyordum. "Sen beni istiyorsun. Beni seviyorsun. Direnmeyi bırak. Lütfen, karşılık ver. Buna ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var." Nefesi tenime karışıp dudakları yanaklarımın üzerine usulca daireler çizerken çok savunmasızdım. Ne istediğimi bilmiyordum. *Defterini, ruhunu, kalbini denize attığını, seni paramparça ettiğini unutma Melek. Yapma bunu kendine.*

Ama o Murat'tı. Çocukluğumdu. İlk tutkumdu. İlk heyecanımdı. İlk aşkımdı. Yıllardır beklediğim adamdı ve şimdi beni öpüyordu. İlk öpücüğümdü. Yüzüm avuçlarının içinde, dudakları dudaklarımın üstündeydi. Onun dudakları ısrarcı, benim dudaklarım ise savunmasızdı.

Dudaklarım ona karşılık vermek için yavaşça aralandığında dilini ağzımın içinde hissettim. Acı verici bir yanı yoktu ama mutlu edici bir tarafı da yoktu. Murat, ustalıkla dilini kullanarak ağzımı keşfe koyulurken hiçbir şey yoktu. Defalarca onun yanında tekleyen kalbim bu kez hızlanmıyordu ve hatta atmıyordu bile. Fakat yine de hissetmek istedim. İçimde ona dair bir şeyler kalmış mı öğrenmek istedim. Direnmeyi bırakıp ağır hareketlerle onun dudaklarına karşılık verirken elimde sıkıca tuttuğum çanta ve çiçeğim yavaşça yere doğru düştü.

"Biliyordum. Hâlâ beni istediğini biliyordum."

Murat sesindeki coşkuyla kalçalarımı kavrayarak beni kucağına aldığında ona engel olamadım, karşı koyamadım. Dudaklarından sızan iniltiyle yeniden beni öpmeye başladığında bir kolunu kullanarak arkamda kalan masanın üstündeki hırdavatları yere attı. Elleri saçlarımı kavrayarak aramızdaki boşluğu iyice kapatarak beni yeniden öptüğünde kadınlık hormonlarımı dizginleyemiyordum. Murat'ın ısrarcı dudaklarını usulca hareket ettirişini boynumda, ellerini ise bacaklarıma yapışan pantolonumun düğmesinin tam üstünde hissettiğimde bedenim bir buz kütlesinin içinde kalmış gibi titremeye başladı.

"Şu anda içinde olmak için neleri vermezdim."

Kulağımın tam üstünde işittiklerimle sonunda rüyadan uyanmayı başardım. Onun bedenini hızla üzerimden ittiğimde karşısında çırılçıplak kalmışım gibi hissetmeye başladım. Ellerim titreyen kollarımı sıvazlarken bana neler olduğunu anlamayan bir ifadeyle bakıyordu. Dudaklarında benim rujumun izi vardı. Dudaklarında benim en büyük pişmanlığımın izi vardı.

"Beni dilediğin gibi öpemezsin." *Sen de karşılık verdin aptal!* Üzerime doğru tekrar gelmek istediği sırada bir elimi havaya kaldırarak, "Uzak dur benden! Sakın dokunma bana!" diye bağırdım.

Önceden resimlerinde eridiğim gözlerine, tatlı gülümsemesine bakarken mutlu olurdum ama şimdi bana acıdan başka bir şey vermiyordu. Onun için ben Selen'dim, Cansu'ydum ya da takıldığı başka bir kızdım ama asla gerçekten sevdiği insan değildim. Hırs yapmıştı. İlker'le aralarında her ne geçtiyse büyük bir hırs yapmıştı ve onu yenmeyi beni kullanarak gerçekleştirmek istiyordu.

"Beni diğerleri gibi gören kişi İlker değil, sensin!"

Bağırışım, haykırışım umurumda değildi. Birilerinin bizi duyup duymayacağı da umurumda değildi. Ondan nefret ediyordum. Bana bunu yaşattığı için, beni de ona dair beslediğim bütün duyguları da mahvettiği için ondan sadece nefret etmek istiyordum.

Bir kez daha üzerime doğru gelmek istediği sırada ondan iyice korkup yerdeki çantamı da alarak bulunduğumuz derslikten çıktım. Buradan bir an önce gitmek ve hatta yok olmak istiyordum.

Bazen insan kendini birini çok sevdiğine öyle inandırırdı ki yaptığı her ne olursa olsun ona güzel görünürdü. Gözünde onu haddinden fazla büyütürdün. Kendi hayal dünyanda kocaman bir kahraman yaratırdın ama sonra aniden öyle bir şey yapardı ki o kafanda yarattığın kahraman yerle bir olurdu. Sevgin yok olurdu ve sonunda onun gerçek yüzünü görürdün.

O Murat'tı. Çocukluğumdu. İlk tutkumdu, ilk heyecanımdı, ilk aşkımdı ama şimdi... Şimdi en büyük hayal kırıklığımdı.

Murat Özkan ilk öpücüğümü çalmıştı ama kalbimi sonsuza dek kaybetmişti.

Hızlı adımlarla mühendislik fakültesinden çıkıp otoparka doğru ilerlerken tekrar derse giremeyeceğimi biliyordum. Çantamın içinden arabamın anahtarlarını çıkarıp da kendimi civcivin içine attığımda çığlıklarım, haykırışlarım, gözyaşlarım her yerdeydi. Bağırarak dakikalar boyunca ağlarken tekrar derse giremeyeceğimi biliyordum. Eve gitmek ve her şeyden uzaklaşmak istiyordum. Fakat o an arabamın motorunu çalıştırdığım sırada bir şeyi unuttuğumu, eksik olduğumu fark ettim.

Çiçeğim... İlker'in bana aldığı nergis çiçeğim...

Onu mühendislik fakültesinde hem de ilk öpücüğümü yitirdiğim yerde bıraktığımı fark ettim. Direksiyonu yumruklarken kendime, aptallığıma bir

kez daha küfrettim ve hiç duymayacağını bilsem de ondan çok özür diledim. *Çok üzgünüm İlker! Çok üzgünüm!*

***

Acı çekiyordum. Karabasanlar içindeydim ve kendimi asla toparlayamıyordum. Boşluğa düşmek değildi benimkisi, boşluğa dönüşüyordum. Biliyordum ve ne yazık ki bu bir rüya değildi. En kötüsü de inandığın her şeyin koca bir yalandan olduğunu fark etmekti.

Lisedeyken ailemin yurt dışına gidişini onlardan sakladığım gözyaşlarıyla izlemiştim. O an için ne kadar üzülsem de bir gün dünyanın en mutlu insanı olacağımı hayal ederdim ve bana bunu verecek kişinin hep o olduğunu zannederdim. *Meğerse ne aptal bir çocukmuşum!*

Hayattaki en zor yolu seçip ailemden bile vazgeçerek sırf ona sahip olmak için herkesi karşıma alacağımı düşünürdüm ama şimdi kendimi cezalandırmak dışında başka hiçbir şey istemiyordum. Çünkü her şeyi unutmamı sağlayacak en basit çözüm buydu. İzin silinsin, kaybolayım, herkesten uzak durayım istiyordum artık. Boğuluyor gibi hissetmiyordum, boğuluyordum. Duvarlar üstüme üstüme gelmiyordu, duvarların arkasında kalan boşluğa sıkışıp kalmıştım ve şimdi hiç mantıklı düşünemiyordum.

Onunla yaşadığım o hatırlamak istemediğim anlardan sonra derse bir daha girmedim. Her şeyi, herkesi bir kenara atarak eve geldim. Sözde ders çıkışı Gamze'yle bulup onun derdini, asıl sorunlarını dinleyecektim ama bunda bile başarılı olamadım. Yaptığım tek şey ona mesaj atıp ders notlarımın bulunduğu dosyalarımı ortalıkta bırakmamasını söylemekti.

Eve geldiğimden bu yana telefonum susmamıştı. *O* defalarca aramış ama hiçbirine çıkacak yüzü kendimde bulamamıştım. Sadece battaniyeye sarılarak televizyonun karşısına geçip öylece kapalı televizyonu izlemiştim.

İşittiğim kapı kilidi sesiyle duruşumu hiç bozmadan bulunduğum koltukta uzanmaya devam ederken gözlerim sadece karşımdaki kapalı televizyondaydı. Eda'nın sesini duyduğumda bile bir karşılık veremedim. Öylece yanıma gelip halimi görmesini bekledim. Salona girip de beni koltuğun üzerinde şiş gözlerle gördüğünde elindeki çanta ve dosyaları yemek masasının üzerine bırakarak hemen yanıma geldi. Elinin tersiyle alnımı okşarken ateşimi ölçtüğünü biliyordum ama hasta değildim. *En azından bedenen hasta değildim.*

"Ne oldu sana?" diyerek endişeyle soluduğunda küçük çocuklar gibi omuz silktim. "Gamze aradı. Derslere de girmemişsin. O kadar aradım, bakmadın telefonuna. Melek ne oldu? Konuşsana!" Bağırışıyla uzandığım

yerde beni sarsarak kaldırdığında öylece boşluğa bakıyordum ama sonunda konuşmayı başarmıştım.

"Bugün bir şey oldu," diye mırıldandım acı bir hatıradan bahseder gibi.

"Onu anladım."

"Ve ben kendimi dünyanın en berbat insanı hissediyorum."

"Melek korkutma beni bak!" Eda bir kez daha bağırdığında saatlerdir sanki hiç dökülmemiş gibi gözyaşlarım yeniden akmaya başladı.

"Bunu nasıl yaptığıma inanamıyorum. Çok utanıyorum."

"Ya söylesene artık ne olduğunu!"

"M-Murat..." Sesim bir yaprak gibi titreyerek çıkarken boğazımdan da kocaman bir hıçkırık koptu. "Beni öptü. Ben de karşılık verdim," diye devam ettiğimde Eda tuttuğu omuzlarımı aniden bırakarak gözlerini devirdi. Neredeyse yeniden koltuğa düşeceğimi zannederken Eda'nın gözlerinde bana karşı büyük bir hayal kırıklığı oluştu.

"Eh be Melek! Eh be Melek! Hiç mi akıllanmaz bir insan ya? Aklın gitti yine değil mi? Ya seni nasıl manipüle ettiğini görmüyor musun?" Bağırışları evi inletirken hıçkırıklarım şiddetlendi ama Eda ağladığımı hiç umursamadan söylenmeye, beni cezalandırmaya devam etti.

"Ben sana hiçbir şey demiyorum artık! Pes gerçekten! Daha bu sabah ne konuştuk ama bir de olana bak! Ne olacak şimdi? Ona mı döneceksin? Onunla mı olacaksın?"

Başımı hayır dercesine sağa sola doğru salladıktan sonra elimin tersiyle gözyaşlarımı silerek ayağa kalkıp tam karşısına geçtim. Beni yine anlamasını bekliyordum çünkü buna ihtiyacım vardı.

"Eda, ben yıllarca bu anı bekledim ama sonra öyle bir şey oldu ki kendime çok kızdım ve o an aklımdan geçen tek şey İlker'di."

"Ne?"

"Doğruyu söylüyorum. İsteyerek öpmedim onu ama şimdi İlker'e karşı kendimi o kadar çok suçlu hissediyorum ki... Yüzüne nasıl bakacağım? Ona nasıl anlatacağım?"

"Bir dakika... Bu gözyaşları Murat için değil, İlker için yani. Öyle mi?"

Başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladığımda yaşadığım bu karmaşaya gülümsemek istedim ama pek başarılı olamadım.

"Eda, ben bugün Murat'a olan bütün sevgimi öldürüp toprağa gömdüm ama... İlker'e bir daha nasıl yaklaşabilirim? İşte bunun cevabını hiç bilmiyorum."

Eda, yaşadığım pişmanlığı sonunda fark ederek beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldığında gözyaşlarım bu kez onun omzunu ıslatıyordu. Sessizce, hiçbir şey demeden saçlarımı okşarken hıçkırıklarımı bastıramıyordum. Sadece ağlamak istiyordum. Gözümde tek bir damla kalmayana dek ağlamak istiyordum.

Eda, sırtımı sıvazlayarak beni tekrar koltuğa oturttuğunda yastığın altına bıraktığım telefonumu ellerimin arasına aldım. Bu kez aramamış, mesaj atmıştı. Ağlamaktan her şeyi bulanık gören gözlerimi ovuşturduktan sonra kilitli ekranı açarak attığı mesajı okudum.

"Çiçekleri beğenmedin mi yoksa?"

Şimdi ben nasıl diyecektim o çiçekleri, hislerimi gömdüğüm toprağın üzerine yerleştirdiğimi?

- Ve bum!

- Hangimizi linçleyeceksiniz? Beni mi yoksa Melek'i mi? Ona göre zırhımı kuşanayım. 😅

- İlk öpücük Murat'a gitti ama çoğu kişi bunu zaten tahmin etmişti. 🙃 ***Ben de bunun üzerine birkaç bir şey söylemek istiyorum burada. Geçenlerde Twitter'da hikayenin baş karakterinin değişip, İlker'e çevrilmesinden dolayı kitabı bırakan birinin yorumunu okudum fakat en başından beri hep savunduğum bir durum var. Hikayenin baş karakteri değişmedi. Sadece İlker ve Murat başrolü paylaştılar. Ve şunu da özellikle yine belirtmeliyim ki Aşka Düşüş'ün kurgusunu zihnimde ilk tasarladığım gibi ilerliyor bölümler şu an. Yani en başından beri ilk öpücük hep Murat'ındı. Bu durum değişmedi. Neyse efenim, size kendimi açıklamak istedim.*** ☺

- Çoğunuz Melek'e kızacak şimdi ama Melek'in bunu yaşaması gerekiyordu. Zihninde kendine yabancı bir kahraman oluşturduğunu anlaması için bu ilk öpücüğün katledilmesi şarttı.

- Gelelim bundan sonrasına... Sizce ne olur bundan sonrasında dersiniz?

24.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Pinhani - Peki Madem

24.BÖLÜM

"Ne oldu Melek birdenbire? Üstelik daha birlikte hiçbir şey yapmadan neyin ayrılığı bu?"

Cenk'in karşısında bütün mahcubiyetimle büzüşürken kelimeleri nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Sadece bu durumu ortadan kaldırmak ve birilerine yakalanmadan ya da *birileriyle* karşılaşmadan buradan hemen gitmek istiyordum.

Durumun aslı şuydu, müzik kulübünde olmayı bırakıyordum çünkü baş edebileceğim ya da üzerine düşüp vaktimi geçirebileceğim bir uğraş değildi. Şarkı söylemeyi hâlâ seviyordum ama başımda çok fazla sorun olduğunu düşünürken bir de bunun getirdiği sorumlulukla uğraşamazdım. Derslerime, düzene koymaya çalıştığım hayatıma ve belki de kaçtığım duygularıma odaklanmalıydım.

Müzik odasında sadece ben, Cenk ve çellonun telleriyle ilgilenen Açelya yer alıyordu. Kıvırcık, turuncu saçları bugün dümdüzdü. Üzerinde kışlık, boğazlı bir elbise, ayaklarında topuklu çizmeleri vardı. Oldukça güzel görünüyordu ama keskin bakışları kesinlikle bizim üzerimizdeydi. *Daha çok benim üzerimdeydi.* Onunla hiç konuşmamıştık. Hatta müzik kulübüne gelmeme rağmen tanışmamıştık. Bu yüzden bana karşı mesafeli yaklaşmasına şaşırmıyordum ki ben de ona mesafeliydim ve aklıma ilişen bazı görüntülerden dolayı da o mesafeyi ortadan kaldıramıyordum. Açelya'nın meraklı, keskin bakışlarını görmezden gelirken omuzlarımı bıkkınlıkla düşürdüm ve söylemem gerekenleri dile getirdim.

"Sadece bunun için zamanımın olmadığını düşünüyorum. Lütfen, sen de üsteleme Cenk. Olur mu?"

Son ders çıkışı kimseye, hatta günlerdir aramıza mesafe koyduğum Gamze'ye bile herhangi bir şey demeden soluğu müzik kulübüne dair odanın bulunduğu Güzel Sanatlar Fakültesinde aldım. Hayatımda çok fazla karmaşa vardı ve ben hiçbirini açıklığa kavuşturamamışken bir başka

düğümü çözmekle uğraşamazdım. Bu yüzden de bir yerden başlamaya ve müzik kulübünü bırakmaya karar vermiştim.

"Birlikte herhangi bir konsere bile çıkmadık."

Bunun ben de farkındaydım ama yapacak hiçbir şey yoktu. Burada bulunmak istemiyordum. Cenk'in sesindeki kırılganlığı hissetsem de hiçbir şey diyemedim. Aklımı bile kendine getiremezken bütün bunlarla uğraşamazdım.

"Biliyorum ama gerçekten bunun için vaktim yok. Çok üzgünüm. Sizin de boş yere zamanınızı çaldım."

Mahcubiyetle hızlı hızlı konuşurken göz ucuyla Açelya'nın oturduğu tabureden kalktığını ve eşyalarını toplamaya başladığını gördüm.

"Saçmalama. Gel buraya," diyerek aramızdaki boşluğu kapatarak Cenk kollarını boynuma doladığında itiraz etmedim. Yılışık bir tip olabilirdi ama asla kötü bir adam değildi. Bu yüzden sarılışına arkadaşça karşılık verdim. "Yine de birlikte güzel vakit geçirdik. O kadar da kötü değildi sanki. Ha?" diyerek kulağıma doğru alayla mırıldanırken gülümsemeye çalıştım ama beceremedim. *Günlerdir gülümsemeyi bile unutmuştum.*

"Kesinlikle."

Geriye doğru çekilip özensiz bir şekilde topladığım saçlarımı gözümün önünden çekerken ne kadar bitkin göründüğümün farkındaydım. Günlerdir gülümsemeyi unuttuğum gibi kendime bakmayı da unutmuştum. Bakımsızdım ve komik bir şekilde kimsesizler gibiydim. Üzerime giydiğim bol kazağa ya da ona asla uymayan atkıyı bile umursamıyordum. Aynaya bakmadan hazırlanıyordum çünkü kendimi gördüğüm her an o berbat anının hatıraları doluşuyordu zihnimde.

Açelya, eline aldığı çello çantası ve eşyalarıyla müzik odasından çıkarak kaybolurken ben de yere bıraktığım çantamı ve dosyalarımı alarak kapıya doğru ilerlemeye başladım. Bir an önce eve gitmek ve tıpkı günlerdir yaptığım gibi hiçbir şeye bakmadan uyumak istiyordum. Fakat aniden koridordan gelen seslerle irkilirken ellerimin titremesine ve dosyamı düşürmeme engel olamadım.

"Oooo İlker! Ne işin var burada? Beni mi görmeye geldin yoksa?"

Biliyordum. Bir şekilde beni bulacağını biliyordum. Bir şekilde karşıma çıkmak isteyeceğini biliyordum.

Açelya'nın sesi oldukça şehvetli ve kur yapar gibi çıkarken kapıdan koridora çıkmak isteyen ayaklarımı aniden durdurdum. Hızlı adımlarla kapı tarafından uzaklaşıp Cenk'e döndüğümde koridordan gelen konuşmaya bile

kulak kesilemedim. Şu an için tek düşündüğüm onunla karşılaşmak istemediğimdi.

"Cenk beni saklar mısın?" Telaşla Cenk'e doğru fısıltıyla solurken kalbimin hızlı atışlarını duymak istemiyordum ama korku, daha çok o berbat pişmanlık hissi tüm bedenime hâkim olurken titrememi de bastıramıyordum.

"Ne?" Cenk şaşkındı ama ona laf anlatmak için vaktim yoktu.

Biliyordum, buraya geliyordu. Günlerdir ondan kaçtığımın farkındaydı. Beni arıyordu ama karşısına çıkamazdım.

"Lütfen. Lütfen, beni sakla ve ona burada olmadığımı söyle." Yalvarırcasına konuşmaya devam ettiğimde Cenk'in gözleri kapı ve benim aramda gidip geldi.

"Ama..."

"Lütfen." Dolan gözlerimi bastıramazken en azından sesimi sırf o duymasın diye kısık çıkarmayı başarabilmiştim.

"Tamam, şu enstrümanların arkasında küçük bir boşluk var. Oraya gir."

Onun adımlarının buraya doğrulduğunu hissederken Cenk'in dediğini yaparak koşar adımlarla orkestra malzemelerinin bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Cenk'in bahsettiği küçük boşluğa büzüşerek girerken çantamı ve dosyalarımı da göğsüme bastırdım. Hıçkırığımı, dolan gözlerimi savurmak istedim ama başaramadım. Her şey onun sesini duyana kadardı.

"Merhaba," dedi oldukça sakin bir ses tonuyla. Hatta ilk defa soğuk bir sakinlik vardı sesinin tınısında.

"Selam, Altan. Hayırdır? Ne işin var burada?" Cenk, her zamanki Cenk gibi davranıyordu. Sesinden hiç şüphe akmıyordu. Bunun için mutlaka ona teşekkür edecektim.

"Melek, burada mı diye soracaktım ama görünüşe göre yok gibi. Hiç uğradı mı?"

"Evet, yarım saat önce geldi ve grubu bırakacağını söyledi. Sonra da gitti."

Cenk'e içimden sonsuz teşekkür ederken başımı çevirdiğimde küçük bir aralıkla karşılaştım. Onu görebiliyordum. Yüzünü çerçeveleyen endişeyi de görebiliyordum. Kıvırcık bukleleri alnına düşerken gözlerinde büyük bir mahcubiyet vardı ve bu kendimi daha da berbat hissetmeme neden oldu.

"Neden bırakıyormuş grubu? Sesi mükemmeldi." Kendi kendime alayla gülümsedim söylediğine karşılık. Oysa Cenk'le yan yana olmamı asla istemiyordu. Bunu dile getirmemişti belki ama ben hissetmiştim.

"Öyle ama derslerden dolayı çok yoğun olduğunu ve bunun için vakti olmadığını söyledi. Biz de üstelemek istemedik."

"Anladım. Eğer görürsen beni aramasını söyler misin?"

"Elbette, iletirim."

"Sağ ol."

İlker'in ayaklarının müzik odasından çıktığını fark ederken bulunduğum küçük boşluktaki soğuk zemine sırtımı yasladım. Derin bir iç çekip bastıramadığım gözlerimden birkaç damlanın düşmesine izin verdim. Cenk'in yanıma gelip elini uzatmasını buğulu gözlerim arasından fark ettim. Elini tutup bulunduğum yerden çıkarken beni merakla izlediğini biliyordum ama hiçbir şey diyemiyordum. Tüm kelimelerim kaybolmuştu.

"Ondan kaçıyorsun. Neden?" Cenk'in söylediklerine karşılık gözlerimden yanağıma bir küçük damla daha süzüldü.

"A-anlatamam. Sen de irdeleme." Kesik çıkan sesimle konuşmaya çalışırken kelimeleri asla toparlayamıyordum.

"Tamam, irdelemem. Bir sorun mu var?" *Hani irdelemeyecekti? Neden soruyordu o zaman?* Fakat yine de Cenk'e kızamadım. Kızmam gereken tek kişi kendimdim. Bu yüzden kimseye bahane üretemezdim.

"Sadece kaçtığım korkak bir kalbim var."

"Ondan hoşlanıyor musun?" Sorduğu soruya karşılık acıyla gülümseyip omuz silktiğimde gözlerimin içine aynı düz ifadeyle baktı. "Elbette hoşlanıyorsun. Benimkisi de soru işte," diye devam ettiğinde sesindeki huzursuzluğu yakaladım. Ahmet'in kuzeni olduğu için onu hep reddettiğimi hatırlamış olmalıydı ve şimdi karşısında resmen bir başkasına olan hislerimi kabulleniyordum. Bu durum da bir kez daha kendimi kötü hissetmeme yetti.

"Teşekkür ederim. Beni ele vermediğin için," diyerek minnetimi belirtirken bu kez yüzündeki içten gülümsemeyle başını salladı.

"Sorun değil ve seni hep burada görmeyi isterim. Biliyorsun." Bana bu odanın kapısının açık olduğunu bilmek güzeldi ama asıl gerçek buraya bir daha hiç gelmeyeceğimdi.

"Sağ ol, Cenk."

Arkamı dönüp müzik odasından çıkarken son bir kez enstrümanlara bakmadım. Cenk, bana buranın hep açık olduğunu söylüyordu ama ben bir daha gelmeyeceğimi biliyordum. Kararlar almıştım ve artık yalnızca onları gerçekleştirmek için vardım. Dişimi sıkacak, mezuniyete kadar bekleyecek ve ardından ailemin yanına gitmek için gerekli başvurularda bulunacaktım. Burada kalmamın, kendimi sürekli bitirmemin bir anlamı yoktu.

O günden sonra günler birbirine girdi, zaman kavramı anlamını yitirdi. Duygularım biçareydi, kalbim çok yorgun. O kadar yorgundu ki ayağa kalkacak, omuzlarımı silkelendirecek takatim bile yoktu. Sanki hayatın bütün acılarıyla ben uğraşıyordum. Her sabah acaba bugün de çabucak bitecek mi kaygısıyla uyanıyordum. Yorulduğumu, bittiğimi hissettiğim her an tökezleyip yere düşüyordum. Kendimi ucu görünmeyen bir uçurumun kenarında bulurken gözlerimi her kapattığımda arkamda onun varlığını hissediyordum ama bu kez ona dönecek, uzattığı güvenli eli tutacak cesareti kendimde bulamıyordum.

O gün Murat beni öptüğünde, ben onu öptüğümde yıllarımı boş yere kaçırdığımın farkına varırken bir daha asla istemediğim şeyleri hatırlayarak buna göğüs germenin ne kadar zor olduğunu anladım. Her zaman hayallere tutunurken gerçekler karşısında yere çakıldım. Zamanında onun vereceği acıları bile seveceğimi düşünürken şimdi kapanmayan yaralarıma başka yaralar ekledim. Kalbimi özgür bıraktığımı zannederken kendimi yine bir kafesin içinde hapsolmuş bir şekilde buldum. Üstelik demir parmaklıkları aşıp uçmak yerine dizlerimi göğsüme kadar çekip herkesten uzak durmayı yeğliyordum. *En çok da ondan uzak duruyordum...*

Hayatım boyunca hep ilklere önem verirdim. İlk kelimeler, ilk adımlar, ilk aşklar, ilk dokunuşlar, ilk öpücükler... Yıllar boyunca onun yüreğimdeki sahipsiz sevgiden güç alarak kendimi toparlayabilmiştim. Benden ayrı olsa da bir yerlerde yaşadığını, nefes aldığını bilerek küçük şeylerden mutlu olan Pollyanna misali içimi rahatlamaya çalışmıştım. Sevgime hiçbir zaman kırgınlığımı bulaştırmamıştım ve her gün bir gün geçecek umuduyla gözlerimi güne kapatmıştım. Fakat geçmemişti işte. Beni kendine hapsederken bu kez canımı öyle bir yakıp kenara çekilmişti ki bir daha ona asla gitmek istememiştim.

Eğer o gün Murat ilk öpücüğümü çalıp kulaklarıma o berbat kelimeleri fısıldamasaydı belki de hiçbir zaman anlayamayacaktım onun gerçekten ne kadar değiştiğini ve belki de hiçbir zaman anlayamayacaktım ona atan kalbimin aslında hiç fark etmediğim bir anda durduğunu.

Defalarca uyarılmıştım. Eda en başında beni uyarmıştı. Derya ona ilk kez gitmek istediğimde emin olup olmadığımı sormuştu ve ben yine de herkese baş kaldırıp ona uzanmak istemiştim. Şimdi tecrübelerim sayesinde büyük bir pişmanlıkla kavruluyordum. Murat rüyasından uyanmıştım sonunda ama kendi pişmanlığımdan sıyrılamamıştım.

Her ne olursa olsun, başına çok kötü bir şey de gelmiş olsa o gün oraya gitmemeliydim. Gerçi giderken bile onun olduğunu düşünerek gitmemiştim ama onunla karşı karşıya gelmiştik işte. Yine de Murat'a meydan okumamalıydım. Onu kışkırtmamalıydım. Beni öpmesine izin vermemeliydim. Ona karşılık veren dudaklarımı kilitlemeliydim. İtiraz etmeliydim. Omuzlarından itmeliydim. Fakat senelerdir beklediğim şey tam da o an gerçekleşirken karşı koyamamıştım. Bırakmıştım kendimi. İçimde ona karşı bir nebze küçücük bir his kaldıysa bile hissetmek istemiştim ama olmamıştı. Sadece bittiğinde, o sözleri işittiğimde artık bunu hiç istemediğimi, kalbimin bir başkası için attığını fark etmiştim. Tıpkı Murat'ın dediği gibi ben yıllardır kendi yarattığım bir kahramana âşık olduğumu zannedip onu yine kendi dünyamda yücelmiştim ve o gün beni paramparça eden gerçekle sonunda yüzleşip ondan vazgeçmeyi başarmıştım. *Fakat sadece ondan vazgeçmemiştim işte.*

En başından beri İlker'i hiç istemediğimi söylerken ne kadar da yalancı olmuşum kendime karşılık. İnsan asıl istemediğini düşündüğü şeyleri daha da çok arzuluyordu. İlker'den defalarca kaçarken şimdi İlker'e koşmak isteyen ayaklarımı kilitlere vuruyordum.

Kalbimde çok ağır bir yük vardı ve bu yük günler de geçse asla azalmıyordu. Onu görmediğim her gün daha da katlanıyordu ve ben yüreğime çöreklenen bu yükle baş edemiyordum. Taşıyamıyordum. Murat yıllarımı, kalbimi o kadar çok yormuştu, hastalık içinde bırakmıştı ki İlker'le karşılaştığımda, onu tanımaya başladığımda bir gün bunlardan kurtulacağımı düşünmemiştim ve yavaşça kurtulmaya başladığımı tam da hissettiğimde daha öncesinde hiç bu kadar huzura kavuştuğumu düşünmemiştim. Belki de en başından beri istediğim şey buydu. *Sevilmek... Öyle bir sevilmekti ki dünyada herkesin varlığını unutturacak bir şekilde sevilmek...*

Emin adımlarla zihnimde savaş verdiğim düşüncelerle kampüsten çıkıp otoparktaki arabama doğru ilerlerken ansızın başka yerden gelen kıkırtı sesleriyle duraksadım. Dikkatim iyice dağılırken başımı sola çevirdiğimde ileride bulunan bir siyah, spor arabanın içinde Berkay ve Gamze'yi birbirlerini yerken gördüm. *Üstelik gerçek anlamda birbirlerini yiyorlardı.*

Berkay'ın dudakları Gamze'nin boynunda gezinirken Gamze'nin kıkırtılarını, kendinden hoyratla geçişini buradan bile hissedebiliyordum. Günlerdir herkesten kaçtığım yetmezmiş gibi Gamze'yle arama da bir mesafe koyarken onunla olan biteni elbette konuşamamıştık. Hatta

dersliklerde bile ayrı yerlerde oturmuştuk. Kendi derdime yanarken onun aramalarının hiçbirine geri dönmemiştim fakat şimdi onun, Berkay'ın kucağında nasıl da mutlu olduğunu görünce üzerine konuşulacak pek bir konunun olduğunu düşünmüyordum.

"Birbirlerini tatmin ediyorlar."

Kulağımın tam arkasında işittiğim sesle yerimde sıçradığımda arkamı dönmeye cesaretim yoktu. O günden sonra defalarca Murat mesaj atmıştı. Hiçbirine geri dönmemiştim. Gamze birçok kez aramıştı. Çıkmamıştım. *Ve o, İlker...* O kadar çok arayıp o kadar çok mesaj bırakmıştı ki hiçbirine bakacak yüzüm olmamıştı. Kendimi ona karşı suçlu hissederken şimdi tam arkamda belirmesi yüreğimin sıkışmasına yetiyordu. *Bir şekilde beni bulacağını tahmin etmeliydim.*

"İlker..."

Adı dudaklarımdan bir fısıltı gibi dökülürken sonunda ona dönmeyi başarmıştım fakat gözlerinin içine bakamıyordum. Başım eğikti ve yerdeki zeminin hangi taşlardan yapıldığını sorguluyordu.

"Selam," dediğinde başımı hâlâ yerden kaldıramıyordum. Ona bakacak gücüm yoktu. Eğer bakarsam her şeyi fark edebilirdi.

"Merhaba." Söyleyebileceğim tek kelime buydu ama daha ilerisine gidemezdim. Günlerdir kaçtığım gibi yine kaçmak, onu gördüğüm an yolumu değiştirmek istiyordum ama şimdi karşımda, üstelik bu kadar yakınımda dururken bu çok zordu.

"Bilmiyor muydun?" Sorduğu soruyla başımı yavaşça kaldırarak ela gözlerine bakmayı başardığında iç çekmeme, dudaklarımın titrek bir nefes çıkarmasına engel olamadım. *Birini birkaç gün görmeyince bile özlemek, mümkün müydü?* "Aralarındaki ilişkiyi," diye devam ettiğinde İlker kimden bahsettiğini anladım. Arkamı dönüp tekrar Gamze ve Berkay'ın bulunduğu arabaya baktığımda bu kez birbirlerini öpücüklere boğmakla meşguldüler.

"Yeni öğrendim ama nasıl bir boyutta olduklarını bilmiyorum." Ses tonum oldukça ifadesizdi. Hiçbir duygu yoktu. Öylece bakıyor ve konuşuyordum.

"Fuckbuddy olarak takılıyorlar. Anlamını biliyorsun, değil mi?" *Elbette biliyordum. Birçok film izlemiş, kitap okumuştum. Seks hayatımın olmaması hiçbir şey bilmediğim anlamına gelmezdi.*

"Sadece seks mi yani?"

"Son gelişmeler ne bilmiyorum ama en son böyleydi."

"Anlıyorum," dedim sadece. Hiçbir şey demek, daha fazla konuşmak istemedim. Sadece buradan hemen gitmek istiyordum.

İlerde park halinde olan civcivimin yanına gitmek için arkamı dönmek istediğim sırada koluma uzanan yumuşacık bir baskıyla yerimde sabit kaldım. Onun dokunuşunu hissederken gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ama işe yaramadı. Bu nabızlarımın hızlanmasına, kalbimin teklemesine mâni olmadı.

"Neden kaçıyorsun benden? Neden dört gündür telefonlarıma bile bakmadın? Mesajlarıma da cevap vermedin. Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" Ses tonunda asla hesap sorma yoktu, daha çok merak ve endişe vardı ve bu kalbimin can çekişmesi için oldukça yeterli bir sebepti.

"İlker, eve gitmek istiyorum." Sesimdeki acizliğe ben bile şaşırırken ona yalvarıyordum. Buna ihtiyacım vardı. Gitmeye, ondan uzak durmaya ihtiyacım vardı.

"Melek, ne oluyor?" Ben kendine doğru çevirip yüzümü avuçlarındaki sıcaklığa hapsettiğinde bunu hak etmediğimi düşünerek ellerini itip geri çekildim ama hiçbir şey diyemedim.

"Neden yapıyorsun bunu?" *İşte bu kez hesap soruyordu.*

"Ne yapıyorum?"

"Neden kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorsun benimle? Aptal yerine koyuyorsun. Sürekli senin için çabalayan kalbimi görmezden geliyorsun. Melek, ben beni gör diye çırpınmaktan çok yoruldum artık. Yakınlaşacaksan yakınlaş. Uzaklaşacaksan daha da uzaklaş. Bir öyle bir böyle olmana katlanamıyorum."

Buz tutan avuç içlerimi sıkıca yumruk yaparken tırnaklarımın derime hissettirdiği acıyı umursamadım. Sadece yumruk yaptığım avucumla kalbimi dövüp parçalara ayırmak istedim onun sesindeki hayal kırıklığını hissettiğimde. Gözlerimden yanağıma akmak için sabırsızca bekleyen gözyaşlarımı bastırırken boğazımı dizilen kelimeleri söyleyemedim. Yutkundum ama daha dik durmak istedim karşısında.

"İlker, gitmek istiyorum. Lütfen." Kelimeleri teker teker bastırarak mırıldanırken tekrar kolumu tuttu ve kaçırdığım gözlerime bakmaya çalıştı.

"Bir cevabı hak etmiyor muyum?"

Hak ediyordu. Her şeyin en iyisini, en özelini ama en çok da bir cevabı hak ediyordu. Fakat ben onu hak etmiyordum.

"Ya İlker bırak!"

Oldukça yüksek sesle, öfkeyle bağırdığımda bozguna uğramış gibi sarsılarak geri çekildi. Ela gözleri sonunda bir şeyin farkına varmış gibi kocaman açılırken titreyen sadece bedenim değildi. *Kalbimdi, onun karşısında çaresizce çırpınan ruhumdu.*

"Ne kadar aptalım..." Fısıldayışına karşılık hiçbir şey anlamadım. Sadece ela gözlerinin doluşunu izledim.

"Ne?"

"O adam her kim bilmiyorum ama yine aklına girdi, değil mi? Yine onun yüzünden kalın tuğlalarını örüp soğuk duvarını aramıza yerleştiriyorsun. Zaten her şey bu kadar mükemmel ilerleyemezdi. Ne bekliyordum ki?"

İçim ürperirken bu kez gözyaşlarımı bastırmadım. Yanağıma damlaların düşmesine izin verdim ama İlker bana yeniden yaklaşmadı. Yüzümde hissetmek istediğim avucunun sıcaklığını bu kez bana uzatmadı. Uzak durdu, geri çekildi.

"Şimdi git nereye gitmek istiyorsan."

Arkasını dönüp benden hızla uzaklaşırken zihnimde susmak bilmeyen bir uğultu, yüreğimde dinmeyen bir ağrı vardı. Artık bunlardan sağ çıkacağımı düşünemiyordum. Sadece ona koşmak, sarılmak istiyordum. Çünkü buna ihtiyacım vardı. Çünkü kokusu burnuma ulaştığında huzuru hissediyordum, mutluluğu hissediyordum. Onun bana bıraktığı her şeyi hissediyordum.

Aklım ve kalbim arasında büyük bir savaşın içindeydim. Hangisinin galip çıkacağını bilmiyordum fakat gidişini izlerken yine de direnemedim. Karşı koyamadım. Savaşamadım bile. Sadece gitmesine izin verdim. *Yıkıldım, dağıldım, parçalandım ama sırf onu daha fazla kırmamak için gitmesine izin verdim.*

***

Bir elimi yumruk yapmış bir şekilde karşımdaki televizyona boş gözlerle bakarken Eda defalarca baktığımız Step Up dans film serisinin birincisini büyük bir keyifle izliyordu. Bu film serisini ikimiz de çok seviyorduk. Hatta zamanında Channing Tatum ve karısı Jenna'yı çok yakıştırırdık fakat ayrıldıklarının haberi geldiğinde ikimiz de çok üzülmüştük. Şimdi ilk filmin son dans gösterisi sahnesine gelirken Eda elindeki patlamış mısırı öyle heyecanla yiyordu ki onun keyfini kendi sorunlarımla bozmak istemiyordum. Ben koca bir boşlukta kaybolmuşum gibi bakıyordum televizyon ekranına. Hiçbir duyguyu hissetmiyor, hiçbir sahnede heyecanlanmıyordum bile.

Günlerdir herkesten kaçıyordum ama Eda'dan asla kaçamıyordum. Günün sonunda kendimi onun omzuna yaslanıp ağlarken buluyordum. İyileşmek istediğimi en çok ona vurguluyordum. En çok ona dert yanıyordum ama asla yakınmıyordu ya da bana bağırıp kızmıyordu. Sadece anlamaya çalışıyordu her zamanki yaptığı gibi. Her şeyin geçeceğini söyleyip sırtımı sıvazlıyordu ama hiçbir şeyin geçtiği yoktu. Her şey daha kötü bir hal alacakmış gibi hissediyordum.

Eda, elindeki kâseden şekerli patlamış mısırını yemeye devam ederken ansızın çalan kapı sesiyle ikimiz de birbirimizin gözlerinin içine kuşkuyla baktık. Bir misafir beklemiyorduk. Ahmet genelde hafta sonları bize gelirdi.

Eda elindeki kâseyi önümüzde bulunan cam sehpaya bırakarak oturduğu yerden kalkıp kapıya bakmaya gitti fakat gitmesinin ardından birkaç saniye geçmedi ki parmak uçlarında odaya girerek sessizce mırıldandı.

"İlker gelmiş. Ne yapacağız?" Elim ayağıma dolanırken oturduğum koltuktan hızla kalktım. Kalkarken üzerimdeki battaniyeye dolandım ama yine de yere kapaklanmamayı başardım.

"Burada olmadığımı söyle." Aceleci adımlarla koridora çıkıp odama doğru ilerlerken Eda arkamdan bir kedi gibi tısladı.

"Melek!"

"Uyuduğumu söyle. Lütfen," dedikten sonra daha fazla bir şey demesine izin vermeden odama girip kapıyı çok az bir şekilde aralık bıraktım. Onunla henüz yüzleşecek yüzüm yoktu. Bugün olanlardan sonra konuşacak dermanım da yoktu. Eda'nın kapıyı sonunda açtığını hissettiğimde kulağıma ilişen konuşma seslerini dinlemeye başladım.

"Eda, rahatsız ediyorum ama Melek içerde mi?" Sesi endişeliydi. Hatta konuşurken tereddüt eder gibiydi. Onu bu kadar kırdığımı bilmek beni mahvediyordu.

"Uyuyor."

"Sadece birkaç saniye onu göremez miyim? Bugün çok sert çıkıştım. Kalbini kırdım."

Nasıl oluyor da onun kalbini benim kırmama rağmen hâlâ tüm suçu üzerine alıyordu? Bu kadar ince düşünceli olmaya bir son vermeliydi. Kendimi daha da kötü hissetmemi sağlıyordu.

"İlker, bence bunun yeri ve zamanı değil. Onu biraz kendi haline bırak."

Eda'nın tavsiyesini dinlemeliydi. Hatta biraz değil, sonsuza dek beni bırakmalıydı.

"Tamam ama ona çok üzgün olduğumu söyle. Bir de bunu ona verir misin? Sevdiğini söylemişti."

Kim bilir yine ne almıştı bana? Buna da bir son vermeliydi artık.

"Sağ ol."

"İyi akşamlar."

Kapının sonunda kapandığını duyduğumda koridordan gelen ayak sesleriyle geriye doğru çekildim. Odamın kapısı ardına kadar açılırken Eda, elinde bir kutuyla ve yüzünde hüzünlü bir tebessümle odama girdi.

"Sana limonlu dondurma almış." Nasıl başarmıştı bilmiyorum ama en sevdiğim markanın dondurma kutusu duruyordu Eda'nın elinde. "Bayağı kötü görünüyordu. Pişman gibiydi," diye devam ettiğinde Eda yatağımın kenarına oturarak ellerimle yüzümü ovuşturdum. *Boğazımdaki koca yumru beni yakıp susuz bırakırken canımın bu kadar acıması normal miydi?*

"Pişman olan ben ama kendini suçlu hisseden İlker. Ne kadar saçma?" Yaşadığım durumun komikliğine acıyla güldüm.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bunun için bir fikrim vardı. Müzik kulübünü hiçbir şeye yetişemeyeceğimi düşündüğüm için kendi isteğimle bırakıyordum. Fakat bırakacağım tek yer sadece müzik kulübü olmayacaktı.

"Yapmam gerekeni. Yarın işten ayrılacağım. Böyle devam edemem." Hızlı hızlı konuşurken bunu hiç istemediğimi biliyordum. Restorana, oradaki insanlara alışmıştım ama başka çarem yoktu. Bir şekilde İlker'den uzak durmam gerekiyordu. Ona da kendime de daha fazla bu saçmalığı yaşatamazdım.

"Emin misin?" diye sordu Eda kuşkuyla çünkü bunu hiç istemediğimin o da farkındaydı.

"Eminim. İlker benim oynayıp sıkılacağım bir oyuncak değil. Onun kalbini kırmak istemiyorum."

"Ona her şeyi anlatabilirsin."

"Biliyorum ama bir tarafım bunun doğru olmadığını söylüyor. Ben, bana uzatılan nergislere ihanet ettim. Bak, onları ertesi günü gidip kaybettiğim yerde bulup aldım ama soldurmamayı başaramadım."

Yatağımın kenarındaki komodinin üstünde bulunan vazodaki solmuş çiçeklerime baktım. O berbat günün ertesi sabahında kimseye görünmeden mühendislik fakültesine gittim. O çiçekleri düşürdüğüm yerde bulduğumda önce gözyaşlarımla suladım. Sonrasında solmamaları için çok çabaladım. Emekle her gün kontrol ettim ama başarılı olamadım.

O çiçekler benim yıllarımı gömdüğüm toprağın üstünde asılı kaldı. Dönüp baktığımda tüm kırgınlıklarımın üstünde İlker'in bana uzattığı nergisler vardı artık.

"Peki ya senin kalbin ne olacak Melek?" Eda'nın sorusuyla bir kez daha acıyla gülüp kıkırdadım fakat yanağıma akan gözyaşlarıma yine karşı koyamadım.

"Ben yıllardır kırık bir kalple yaşamıyor muyum zaten? Buna da alışırım."

Alışmak zorundaydım. Olanlardan sonra İlker'e veda etmek dışında başka bir seçeneğim yoktu. *Fakat kalbim veda eder miydi?* Bilmiyordum.

Sessizlik içinde Eda'yla yatağımın üzerinde öylece oturmayı sürdürürken saatler önce komodinimin üzerine bıraktığım cep telefonum yüksek bir sesle yankılanarak titredi. İlker'den ya da günlerdir mesajlarıyla yakamı bırakmayan Murat'tan bir şey geldiği düşüncesiyle bakmak istemedim fakat kendime engel olamadım. Telefonumu elime aldığımda İlker'in Instagram hikayesinde benden bahsettiği bildirisini gördüm. Eda uyuduğumu söylerken kendimi dayanamayarak kendimi ele verip hızla paylaştığı hikayeyi açtım.

Adımı nereye etiketlediğini göremiyordum. Kimse fark etmesin diye gizlemişti akıllı kıvırcık. Araba kullanıyordu. Direksiyonu ve radyoyu ekrana alırken arabayı dolduran şarkıya eşlik ediyordu. Bana söylediğini, o şarkının benim için olduğunu biliyordum ve kalbim şarkının nakaratlarıyla bir kez daha onun için yanıp kahroluyordu.

"Yakında mısın, uzakta mısın?
Sana mecburum farkında mısın.
Bunu bilsen... Peki madem...
Yürekli ol, beni karşına al.
Düşüncelerini üstüme sal..
Ben böyle kabul ettim seni zaten.
Peki madem..."

Murat Özkan'dan

Siyah, spor arabamı aileme ait yalının büyük bahçesine park ederken kapıdaki güvenlik görevlilerine başımla selam verdim. Çok uzun süre kalmayacağım için arabamı evin giriş kapısının önüne park edip anahtarlarını üzerinde bırakarak hızla oturduğum direksiyon koltuğundan inip temiz havayı içime çektim.

Keyfim yerinde sayılırdı. Mesajlarıma cevap vermemesine rağmen keyfimi bozmuyordum. Geçen günler boyunca onun hareketlerini izlemiştim gizliden. Benden uzak duruyordu ama aynı şekilde İlker'den de uzak duruyordu. Bir şekilde yeniden ona ulaşabileceğimi biliyordum çünkü. Aklına girmeyi başarmıştım, şimdi sırada kalbi vardı. Onu da elde ettikten sonra önümüzde hiçbir engel kalmayacaktı. İlker'den tamamıyla uzaklaşacak ve kendini yine bana bırakacaktı. Sadece biraz zamana ihtiyacımı vardı.

Beni kapıda karşılayan genç çalışanlardan biri olan Funda'ya göz kırparak eve girdiğimde anne ve babamı yemeğin başında buldum. Zaten bu yüzden buradaydım.

Günlerden sonra annemin telefondaki ısrarı üzerine eve akşam yemeği için gelmiştim. Üzerimdeki deri ceketi bile çıkarma zahmetine girmeden yemek masasının bulunduğu büyük salona ilerleyerek ahşap sandalyelerden birini oturmak için çektim.

"Hayırdır? Ne diye çağırdınız beni eve?" Yüzümdeki geniş gülümsemeyle yemek masasının üzerindeki enfes yaprak sarmalarından birini alıp ağzıma attım. Funda'nın annesi olan Şerife Hanım bu işte kesinlikle ustaydı. Babam gözlerimin içine soğuk bir ifadeyle bakarken yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyordum ama ters giden durumlar söz konusuydu.

"Otur şuraya." *İşte bu hiç de iyi bir başlangıç değildi.*

"Babam, *otur şuraya*, dediğine göre önemli mevzular konuşulacak. Sizi dinliyorum gençler." Ses tonumu keyifli tutmaya çalışırken babam önündeki suyunu yudumladı, ardından bardağı tok bir ses çıkararak masaya bıraktı.

"Yarın birlikte Azerbaycan'a gidiyoruz."

Bundan birkaç ay önce Azerbaycan'dan babamın sektördeki itibarını oldukça yükseltecek bir iş teklifi almıştık ve projenin tüm detaylarıyla ben ilgileniyordum. Bu yüzden onunla gitmem mecburiydi. Karşı çıkmayacaktım.

"Tamam, ne zaman döneceğiz?"

"Ben pazar sabahı döneceğim ama sen bir süre orada kalacaksın." Babam değişmeyen sert tınısıyla konuşmayı sürdürürken elime almak istediğim çataldan aniden vazgeçtim. *Ne demek bir süre orada kalacaktım? Bu imkansızdı! Hatta böyle bir zamanda asla gerçekleşemezdi.*

"Anlamadım? Ne oluyor şimdi?"

"Azerbaycan'daki inşaatın ve yapılacak seminerlerin başında sen duracaksın. Bitene kadar da gelmeyeceksin demek oluyor bu." Anlam veremeyen bakışlarımı babam büyük bir sakinlikle yanıtlarken duyduklarımın koca bir şaka olmasını diledim.

"Bu nereden çıktı şimdi?" *Tam da bir şeyleri düzene koyduğumu düşünürken bu saçmalık da neyin nesiydi?*

"Son zamanlarda yediğin nanelerin hatırına say oğlum."

Anlaşılan Kemal Özkan beni hiç de olmayacak bir yerden vurmayı hedefliyordu ama şu zamana dek asla ona boyun eğmeyeceğimi anlaması gerekirdi.

"Gerçekten mi? Dalga mı geçiyorsunuz benimle? Hiçbir yere gitmiyorum o zaman ben. Ayrıca üniversite ne olacak?"

"Rektörlükle konuşup çoktan iznini hallettim. Ayrıca bölümünüzdeki inşaatı da biz düzenlediğimiz için pek ses etmediler."

"Senin geri zekalı çalışanların yüzünden kızın birinin üstüne neredeyse kocaman bir tuğla düşüyordu."

O gün yaşananları, o saçma kazayı, İlker'in Melek'i kurtarışını elbette babam biliyordu çünkü üniversitedeki inşaatı da bizzat bizim şirketimiz sağlıyordu ve babam söz konusu para harcamak olduğunda gerçekten asla elini cebine atmaktan kaçınmıyordu.

"O mevzu için özrümüzü diledik ve konu kapandı."

"Neyin cezalandırması bu şimdi? Şükran Hanım, siz bir şey demek ister misiniz?" Karşı çıkan bakışlarımı anneme çevirdiğimde hiçbir sorun yokmuş gibi yemeğini yiyor ve oldukça umursamaz görünüyordu.

"O kız bebeğini aldırmayabilirdi Murat ve itibarımız yine yerlerde sürünebilirdi."

İtibarımız... Ne de önemli bir faktördü ama... Ailemizin meşhur itibarı öz oğullarından çok daha kıymetliydi çünkü. Zamanında rehabilitasyon merkezinde yattığımda da bundan kimsenin, hatta arkadaşlarımın bile haberi olmamıştı sırf ailemizin itibarı zedelenmesin diye ve şimdi yine aynı saçmalık yüzünden bana cezayı kesiyorlardı.

"Bu devirde hâlâ itibar mı düşünülüyor?"

"Sen düşünmüyor olabilirsin ama basın küçücük hareketini bile dev gibi yapabilir."

Ah, bir de işin basın boyutu vardı tabii... Asla kaçamıyorduk. Tanınan, göz önünde bulunan insanlar olmak zordu ama her şeyi bu yüzden zora sokan aileye sahip olmak daha da zordu.

"Anne, Selen mevzusu basının kulağına gitmeden kapandı, değil mi? Gerçekten beni cezalandırmak için başka yol bulamadınız mı?"

Selen, bebeği aldırmıştı ama annem bu durumu duyduğundan beri bana öfkesini püskürtmekten asla kaçınmıyordu. Öyle ağır cümleler kuruyordu ki onun gibi entelektüel bir kadına o sözleri yakıştıramıyordum.

"Elif'ten sonra başımıza çok bela olmaya başladın Murat. Kabul et ya da etme. Biletlerin çoktan alındı. Mailine postalandı. Yarın sabah uçuyoruz. Bir süre ben de yanında kalacağım ve işleri sana öğreteceğim. Boşuna itiraz etme. Kaçışın yok."

"Size inanamıyorum."

Babama hiçbir şekilde karşı çıkamayacağımı biliyordum. Oldukça inatçı ve katı bir adamdı. Ne kadar direnirsem direneyim beni zorla da olsa Azerbaycan'a götürecek ve gelmemem için her şeyi yapacaktı.

Peki bütün bunlardan sonra nasıl olacaktı? Tam da Melek'in aklına girdiğimi düşünürken şimdi nasıl gidecektim ondan? Üstelik gözlerimi her kapattığımda o ana gidiyordum. Dudaklarındaki o unutamadığım tadı hâlâ aklımdayken şimdi nasıl onu burada bırakıp gidebilirdim?

- Ve bum!

- Nasıl buldunuz bölümü? Dökülün bakalım! 😄

- Cenk karakterine bu bölümde küçük bir veda ettik çünkü hikayenin gidişatı için bu şarttı. Umarım bana bu yüzden kızmazsınız ama sonrasında onu yeniden göreceğimiz anlar gelecek.

- Ve Murat... Azerbaycan'a gidiyor. Uzun bir süre de orada kalacak. Sizce bundan sonrasında neler olur dersiniz? İlker ve Melek için kapılar açılır mı yoksa sonsuza dek kapanır mı?

- AYRICA 25.BÖLÜM İÇİN HEYECAN VAR MI HEYECAN?! ALOOOO YANMAYA HAZIR MIYIZ?

25.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Playlist: Lolo Zouaï - Desert Rose

[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

Defalarca Instagram hikayemde paylaştığım şarkıyı siz de dinleyin diye burada da Türkçe sözleriyle birlikte paylaşıyorum. Bu şarkı İlker ve Melek'indir. Umarım kimse daha sonrasında üzerine konmaz.

25.BÖLÜM

İnsanın mecburiyetten aldığı kararlar vardı. Asla gerçekleştirmek istemediği, canının parçalara ayrılacağını bildiği halde her şeye rağmen eğer bunu yapmazsa da daha çok can yakacağını düşündüğü zorlu kararlar...

Göz ucuyla el fenerinin yanında bulunan cep telefonumun aydınlık ekranına baktım. Saat öğlen vaktini geçiyordu. Hava kasımın ortasında olduğumuz için oldukça kasvetli, bulutlu ve soğuktu. Dikiz aynasından göz göze geldiğim kız yabancıydı, donuktu, hissizdi ama çok yorgundu. Ne yapacağını bilmezken şimdi aldığı mecburi kararla dakikalardır bu otoparkta bekliyordu.

Onu son görüşümün üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişti. Olanları, yaşadıklarımızı düşündükçe omuzlarımdaki yükleri taşıyamaz hale gelmiş ama yatağımın hemen yanındaki nergislerimden güç alarak bana uzatılan dondurmamı isterikli bir gülüş eşliğinde kaşıklamıştım. Ne kadar da aptaldım... Yaşadığım bütün bu saçmalıklara rağmen yine bana onun tarafından gelen küçücük bir dokunuşla mutlu oluyordum. Ondan kaçmaya, kurtulmaya çalışıyordum ama onun bana bıraktığı, kurak toprağımı nasıl kocaman bir bahçeye çevirdiğini asla unutamayacaktım. Unutamayacağımı bildiğim için de en basit eylemi gerçekleştirmek, ondan kaçıp gitmek istiyordum en uzak yerlere. Aklımı ona dair en ufak şeyi bile düşünmemeye zorlarken kulaklarımda hep söylediği o cümle yankılanıyordu.

"Pes etmeyi sevmem, Melek Güçlü."

Ama bu kez pes eden, mağlup olup geri çekilen bendim.

Bundan sonra ne mi olacaktı? Her şey kaldığı yerden eskisi gibi, hiçbir şey olmadan devam edecekti. Zaman önce hüznümü unutturacaktı, ardından kırgınlığımı, öfkemi ve belki de hayallerimi elimden alacaktı. Yaşadığım bu üzüntüyü, pişmanlığı unutamayacaktım ama daha az aklıma gelecekti. İlk günkü kadar canımı yakmayacaktı. Her aciz insanın yaptığı gibi, *"Olması gerekiyordu, oldu. Bitmesi gerekiyordu, bitti,"* sözleriyle kendimi kandırmaya devam edecektim. *Fakat başlamayan bir şey bitebilir miydi?*

Dün geceden bu yana çok düşündüm. Defalarca onun benim için paylaştığı şarkıyı dinledim. İçimden kopan fırtınalarla, yakardığım kelimelerle duygularıma hâkim olamadım. Şarkının nakaratlarını zihnimde ezberlerken cesaretli olup karşısına çıkmayı diledim ama yapamadım, yine istediğim o cesur kız olamadım. Vazgeçtim. Pes ettim. Duruldum. Bu masalın kalbi kırık kızı olmaya devam ettim.

Sabaha dek gözlerime bir damla uyku girmedi. Dün geceden bu yana çiseleyen yağmuru pencereden izlerken defalarca ve defalarca aldığım kararları sorguladım ama hiçbiri beni vazgeçiremedi. Kendime getiremedi. Dönüp dolaşıp aldığım kararı uygulamak için ayaklarım da ruhum da harekete geçti.

Dakikalardır başım direksiyona yaslı bir şekilde arabanın içinde kendi kendime konuşuyor, delirdiğimi hissediyordum. Derin nefesler alıp verirken hazır olmadığımı biliyordum ama mecburdum. Kalbimi kontrol etmeye çalışırken aslında yok oluyordum. Anlamaya, çözmeye çalıştığım her şeyde daha da karanlığın içinde kayboluyordum.

Sıkıca yumduğum gözlerimi açmayı başardığımda arkamda, otoparkın en köşesinde bulunan siyah, Audi R8'e baktım. O arabayı kullandığım günü hatırlayıp acıyla tebessüm ettim. *Burada olduğunu biliyordum.* Asıl gelmeyeceğini düşünmek büyük aptallıktı. Belki de bu yüzden dakikalardır cesaret edemiyordum dışarı çıkıp da restorana girmeye. Fakat toparlayamadığım cesaretime rağmen aklımı karıştıran başka durumlar vardı.

Saat neredeyse öğlene geliyordu. Normal şartlarda geç kalmış bir çalışan olarak diğerlerinin beni defalarca aramaları gerekirdi ama bugün kimse telefonumun çalmasına sebep olmamıştı. Ne Yaşar amca ne Muhsin Bey ne de diğer çalışanlar... Bu işte bir tuhaflık seziyordum. Fakat bu tuhaflığı görmezden geldim. Artık daha fazla geciktiremezdim. Aldığım kararı uygulamalı ve bu restorandaki işime son vermeliydim.

Tuttuğum nefesi içli bir şekilde dışarı bırakırken göğsümde beliren ağrıya karşı koymak istedim. Dikiz aynasına yeniden gözlerimi dikerken başımdaki kırmızı şapkayı düzelttim. Bugün madem onları son görüşüm olacaktı öyleyse beni güzel hatırlamalarını istedim.

Sabah kalktığımda kışları giymeyi çok sevdiğim üzerinde kalın, kırmızı çizgileri olan gri kazağımı üzerime geçirdim. Dalgalı saçlarımı tarayarak şekil verirken hafif bir makyaj yaptım ama ruj sürmek istemedim. Gözlerim makyajın etkisiyle sulanmaya başladığında vakit kaybetmeden bacaklarımı saran, siyah pantolonumu da bacaklarıma geçirdim. Her ne kadar hazır olmadığımı bilsem de başıma da ucunda kocaman, tüylü bir topu bulunan kırmızı beremi geçirip evden çıktım. Kısa sürede alıştığım bu insanlardan ayrılırken beni yıkılmış bir şekilde görmelerini istemiyordum.

Arabanın arka koltuğuna bıraktığım siyah trençkotumu alıp üzerime geçirdikten sonra sonunda civcivimden dışarı çıkmayı başardım. Soğuk havanın sertliği yüzüme çarparken derin bir nefes daha aldım. Arabamı seri hareketlerle kilitledikten sonra atmayı asla istemediğim adımlarla bahçeyi geçip restorana doğru ilerledim.

Ortada bir garipliğin olduğunu biliyordum ama restoranın girişine yaklaştığımda bu gariplikten emin oldum. Her hafta sonu giriş kapısında bekleyen Yaşar amca bugün ortalıkta yoktu. Üstelik etrafta gezinen garsonlar da çok azdı. İçimi yoğun bir şüphe kaplarken adımlarımın yönünü mutfağa doğrulan tarafa çevirdim. Temkinli adımlarla çevredeki çalışanlara tebessüm ederek selam verirken koridoru aşıp mutfağa inen merdivenlere ulaştım. Aynı yavaşlıkla aşağıya doğru inerken kulağıma doluşan anlamadığım konuşma sesleriyle adımlarımı hızlandırıp mutfağa indim ve daha öncesinde rastlamadığım bir manzarayla karşılaştım. Hiç kimse çalışmıyordu. Kimse işinin başında değildi. Herkesin suratı beş karıştı ve anlamadığım bir şekilde kendi aralarında İtalyanca konuşuyorlardı. *Hatta Yaşar amca bile... Neler oluyordu?*

"Merhaba," diye seslendim ama hiçbirinden çıt çıkmadı. Hepsi gözlerimin içine boş bir ifadeyle baktılar sonra sanki beni görmezden gelir gibi kendi aralarında İtalyanca konuşmaya devam ettiler.

"Bir sorun mu var?" Dayanamayıp sordum ama yine beni cevapsız bıraktılar. "Alvaro? Fabio?" diyerek bakışlarımı onlara çevirdiğimde Fabio öne çıkarak bana doğru geldi, Alvaro ve Yaşar amca da peşinden.

"Signor Altan burada. Babasiyla konuşuyorlar."

"Fabio!"

Alvaro, Fabio'ya doğru sanki ağzından çok önemli bir sırrı kaçırmış gibi çemkirirken kafasına da aniden bir tane patlattı. Neler olduğunu bilmiyordum ama benden gizlemek istedikleri aşikardı.

"İlker ve Muhsin Bey yukarıda çok kötü bir şekilde tartışıyorlar Melek kızım. Sabahtan bu yana kimsenin de morali kalmadı bu yüzden."

Yaşar Amca'nın yaptığı açıklamayla aklım iyice karışırken parmaklarım dudaklarıma doğru gitti. Tırnaklarımı kemirmeyi sevmezdim ama bu durum, kimsenin huzurunun kalmaması çok can sıkıcıydı ve garip şekilde yine kendimi suçlu hissediyordum. Ansızın elimi dudaklarımdan çekerken arkamı dönerek merdivenleri tırmanmaya ve Muhsin Bey'in ofisinin bulunduğu taafa doğru koşar adımlarla yürümeye başladım. Arkamdan Yaşar Amca gitmemem için beni uyarmış olsa da dinlemedim. Hafta başından ve dün geceden sonra İlker'in benim yüzümden sinirli olup bunun hırsını başka insanlardan ki özellikle de babasından çıkarmasını istemiyordum. Sorunları her neyse engel olacaktım.

Restoranın içinde dolanan garsonların yanından hızlı adımlarla geçtikten sonra uzun koridora girdim. Muhsin Bey'in ofisine çıkan merdivenlere ulaştığımda bağırış seslerini basamakların başından bile duyabiliyordum. Adımlarımı daha da hızlandırıp merdivenleri aştım ve üst kata çıktım. Kıyafet odasını geçip Muhsin Bey'in ofisine yaklaştığımda bağırış seslerini daha yakından işittim.

"Onun hayatına karışamazsın! Sana bunu kaç kez söyleyeceğim?" Bağıran kişi İlker'di ama kimden bahsettiğini bilmiyordum.

"Elbette karışırım! O senin annen!"

"Ama senin karın değil baba! Siz ayrılalı yıllar geçti. Bırak artık. Bırak nasıl yaşamak istiyorsa öyle yaşasın."

Yanılmıştım. İlker'in benim yüzümden insanlardan hırsını çıkardığını düşünürken büyük bir yanılgıya uğramıştım. Meğerse asıl mevzu kendi aile bağlarıydı, hiç bahsetmediği annesiydi.

"Ne yani? Başka bir adamla birlikte olmasına izin mi vereyim?"

"Gerekirse vereceksin! Seni sevmeyen bir kadını kendine hapsedemezsin. Özgür bırakacaksın."

İlker'in haykırışları göğüs kafesimdeki o küçük kalbin atışlarını yavaşlatırken kapıdan hemen uzaklaşmak, buradan gitmek istedim. Bu yaptığım çok yanlıştı. Onlara ait bu özel mevzuya dahil olmamalıydım. Fakat yine de hemen gidemedim aksine Muhsin Bey'in aralık olan kapısına doğru yürümeye devam ettim. Gizlice kapı eşiğinden içeriyi izlerken

İlker'in sırtının bana dönük olduğunu fark ettim. Babası ile karşı karşıyaydı. Muhsin Bey'in elleri belindeyken kravatını gevşetmiş ve gömleğinin üstünden iki düğmesini açmıştı. Oldukça parçalanmış görünüyordu. İlker, kıvırcık saçlarını öfkeyle çekiştirirken babası ise ona karşı çıkan kelimeleri sarf etmeye devam ediyordu. İlker'in yüzünü göremiyordum ama berbat bir şekilde olduğunu onu görmeden bile hissedebiliyordum.

"Hep annenin tarafını tutuyorsun. Hep onu savunuyorsun. Bir kez olsun benim tarafımda olmadın. Bu ilişkiyi yeniden düzeltmeme yardımcı olmadın."

Muhsin Bey'in sesindeki çaresizliği, eski karısına olan özlemini derinden hissederken gözlerinin dolduğunu görebiliyordum ama aynı zamanda kızgınlığını da hissedebiliyordum. Karısına değil, ona hiç yardım etmediği için oğluna kızgındı. O kadar sert görünüyordu ki buraya gelip ilk kez tanıştığım o yumuşak adamdan hiç eser yoktu.

"Annem seni istemiyor diye sürekli beni suçlamaktan vazgeç artık!"

Ve o an... İlker bu sözleri haykırdığında hiç görmek istemeyeceğim bir manzaraya şahit oldum. Onun bağırışı restoranda koca bir yankı oluştururken o yankının üstünü örtecek başka bir ses koptu. Muhsin Bey'in kocaman eli havaya kalkarak İlker'in yüzüne darbesini indirdi ve ben yerimde daha fazla öylece duramadım. *Hangi ara ofise damladım? Hangi ara ikisinin tam ortasına geçtim?* Bilmiyordum ama şimdi ben de bağırıyordum.

"Muhsin Bey! Siz ne yapıyorsunuz?"

İkisinin arasında kendime asla hâkim olamayarak haykırırken gözlerimi onun dikildiği tarafa çevirdim. Buraya ne amaçla geldiğimi çoktan unutarak ellerim aniden onun yüzüne dokunduğunda sıcacık olduğunu ve koca bir kızarıklığın yüzünün yarısını kapladığını fark ettim. Tokadın etkisiyle boğazımda kocaman bir yumru belirirken ela gözlerindeki kızarıklıkla bana baktı, varlığımı sonunda beni fark etti. Ellerimi elinin tersiyle yüzünden aniden uzaklaştırırken geriye doğru çekildi ve gözlerimin içine inanamayan bakışlarla baktı. Kan çanağına dönmüş ela gözlerinden yanağına bir damla süzüldüğünde ona doğru bir adım daha atmak istedim ama işaret parmağını bana doğru savurarak arkasını dönüp ofisten çıktı ve beni öylece olduğum yerde bıraktı.

"Derdiniz ne sizin? Ona bunu nasıl yaparsınız? Nasıl vurursunuz?"

Muhsin Bey, karşımda eğilip büzülürken gevşek kravatını üzerinden çıkarıp masasına doğru fırlattı. Yüzünü sıvazlayıp kırlaşmış saçlarını

dağıtırken burnunu çekerek bana baktı. Pişman olabilirdi ama hiç kimse bunu hak etmiyordu. Özellikle de İlker bunu, o tokadı hiç hak etmiyordu.

"Lütfen, peşinden git. Yalnız kalmasın," dedi Muhsin Bey perişanlıkla ama ben zaten onun demesine gerek kalmadan bunu yapacaktım. O an her şeyi, tüm aldığım kararları bir kenara atarak sadece onun peşinden gidecektim.

"Zaten öyle yapacağım."

Karşımdaki benden yaşça büyük bir adam olmasına rağmen umursamadan dişlerimin arasından tısladım Muhsin Bey'e karşılık. Arkamı dönüp ona ait ofisten çıkarken merdivenlerden hızla restorana inen İlker'i fark ettim. Ortalıktan hemen kaybolmaması için merdiven basamaklarını hızla indim ve bir taraftan da durması için ona seslendim ama beni duymazlıktan geldi. Arkasını dönmedi, koşar adımlarla yürümeye devam etti.

Restorandan çıkıp giderken kapıda Yaşar Amca'yla karşılaştım. Ona, "Bugünlük beni idare edin. Bu delinin peşinden gideceğim," dediğimde itiraz bile etmeden sırtımı sıvazlayıp onun peşinden gitmem için beni teşvik etti.

"İlker dur!"

Bağırışıma karşılık İlker bir kez olsun arkasını dönmedi. Bahçeyi geçip otoparka ulaştığında cebinden anahtarını çıkarıp en köşeye park ettiği Audi R8'nin kapılarını otomatik düğmeyle açtı. Direksiyon koltuğuna yerleşirken ben de vakit kaybetmeden diğer kapıyı açarak direksiyon koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna oturdum.

"İn," dedi düz, sert bir sesle ama elbette inmedim. Gitmeyecektim. Her nereye gidiyorsa onunla gidecektim. Bu halde onu yalnız bırakmayacaktım.

"Hayır." Yüzüne bile bakmadım ama kendimden oldukça emin konuştum.

"Ne o? Dün yüzüme bakmıyordun, bugün peşimden geleceğin mi tuttu?" Haklılığı karşısında gıkımı bile çıkaramadım. Hiçbir şey diyemedim. Yüzüne bakmamaya devam ettim. Sadece arabayı çalıştırmasını bekledim. "İn arabamdan. İstemiyorum seni yanımda," dediğinde oldukça soğuktu, buz gibiydi ve beni ilk kez üşütüyordu ama bu soğukluğa karşı direncimi kaybetmeyecektim. Küçük çocuklar gibi omuz silerken ona hiç de aldırmadığımı belli edercesine kemerimi bağladım ve düz bir şekilde karşıya bakmaya devam ettim. Onu bu halde bırakamazdım, bırakmayacaktım.

"İnmeyeceğim."

"İn dedim. Zorlama beni."

"İnmeyeceğim dedim ya! Bana ne sür nereye süreceksen!" Sonunda cesaret edip ona bakmayı başardığımda ela gözlerindeki parlayan ateşi gördüm. Öyle parlıyordu ki beni korkutuyordu ama bu kez ben onun hep yaptığını yapacaktım. Pes etmeyecektim.

Geriye doğru çekilirken sırtımı deri koltuğa iyice yasladım ve kendimden asla taviz vermeyerek arabadan inmeyeceğimi net bir şekilde belirttim. Hararetle nefesini dışarı bırakırken göz ucuyla ona baktığımda kemerini bağladığını gördüm ve birkaç saniye geçmeden motoru çalıştırdı.

"Huysuz keçi!"

"Ay kendisi çok huylu sanki!"

Mırıldanmama karşılık ona döndüğümde dakikalardan sonra dudaklarının kıvrıldığını gördüm ya da gördüğümü zannettim çünkü çok kısa sürmüştü ve daha öncesinde hiç yapmadığı bir şeyi gerçekleştirerek benden bu kez kesinlikle gülümsemesini sakınmıştı.

***

Her şey çok sessizdi. Üstelik oldukça rahatsız edecek şekilde sessizdi. Önümüzdeki güvercinlerin esen rüzgâra karşılık denizin çevresinde hoyratla uçuşlarını izlerken ikimizin de gıkı çıkmıyordu. Ben göz ucuyla onu izliyordum, o ise dalgalanan denize ve cama çiseleyen yağmura bakıyordu.

Komikti. Sakinliğimiz, birbirimize karşı hiçbir şey demeyişimiz çok komikti ama asıl komik olan onunla burada, Ortaköy Sahili'nde dalgaları ve uçuşan kuşları izlememizdi. Birkaç ay öncesindeki hatıralara gitti aklım. Başka bir adamla, başka bir boyutta buradaydım. Heyecanlı olduğumu zannederdim, eğer şu anı yaşamamış olsaydım. Fakat şimdi sadece heyecanlı değildim. Gergindim, ürkektim, nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum. Kasım ayında olmamıza rağmen soğuk terler döküyordum ve en önemlisi de onun konuşmamasına dayanamıyordum. Ağzını bıçak açmıyordu. Yüzünün bir kenarını kaplayan kızarıklık hâlâ belliydi ve ben o kızarıklığa dokunmamak için ellerimi zor tutuyordum.

Sırf aramızdaki bu yoğun sessizlikten kurtulmak için müzik çalara uzanıp cd tuşuna bastım. Arabanın içini yabancı bir müziğin hoş tınısı doldururken İlker de beni taklit ederek uzanıp müziği aniden geri kapattı. Ben de ona aynı inatla karşılık verdim, tekrar açtım. O da yeniden kapattı. Ben de yeniden açtım. Tam kapatmak için bir kez daha uzanacağı sırada eline hızla bir tane vurmamla dişlerinin arasından tıslayarak geri çekildi ama yine de

müziği kapatmaktan geri kalmadı. Fakat bu kez direnip açmadım. Madem sessiz kalmak istiyordu, bu isteğine saygı duyacaktım.

"Ne istiyorsun?" Aramızdaki derin sessizliği katı ses tonuyla sonunda bozduğunda başımı ona doğru çevirdim. Hâlâ bana bakmıyordu. Hâlâ soğukluğunu ve mesafesini koruyordu. Ona kızamıyordum. Olanlardan sonra bu tavrının altında yatan sebebi anlayabiliyordum. Bütün saçmalığı ben sergilerken şimdi onun bana bozuk çalmasına kızamazdım.

"Anlatmanı," diyerek yanıtladım kuru bir ses tonuyla. Gerçekten bunu istiyordum. Anlatmasını, içindeki kırgınlığı benimle paylaşmasını istiyordum.

"Anlatmamı?" Alayla mırıldanırken bu kez bana döndü ve yüzünden silinmeyen dalga geçer ifadeyle konuşmaya devam etti. İlker'i ilk kez bu kadar vurdumduymaz görüyordum ama bütün bunlarının sebebinin bana ve babasına olan öfkesinden kaynaklandığını biliyordum.

"Sen neden başlamıyorsun, Melek Güçlü? Malum hep sen kaçıyorsun. Bak, ben tam karşındayım. Gitmiyorum, kaçmıyorum."

Nasıl oluyor da böyle bir durumun içindeyken bile mevzuyu bana getiriyordu? Şu an beni değil, onu konuşmalıydık.

"İlker, şu an konu ben değilim," dediğimde dudaklarını bilmiş bir tavırla aşağıya doğru sarkıtarak yeniden bakışlarını üzerimden çekip denize doğrulttu.

"İyi madem, konuşmayacağım o zaman. İstiyorsan çek git, umurumda bile değilsin." Bütün bunları söylerken asla gözlerimin içine bakmıyordu. Bana bakmaktan kaçınıyordu. Ciddi olmadığını biliyordum, hissediyordum. İlker sadece bana kırgınlığından böyle davranıyordu.

"Gerçekten umurunda değil miyim?" Dudaklarımı sarkıtarak konuştuğumda göz ucuyla bana baktı. Çenesini sıvazladı ve bu kez gerçekten bakışlarını bile kaçırmadan doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Siktir!" Onun ilk kez bu kadar içinden gelerek küfür ettiğini duyuyordum. "Şu ses tonuyla konuşma. Dudaklarını da büzme. Sana hâlâ kızgınım ve aklımı dağıtmanı istemiyorum," diye devam ettiğinde kıkırdamamı bastırmadım. Aksine onun sözlerinden cesaret alarak omuzlarımı dikleştirip konuşması için ısrar etmeyi sürdürdüm.

"Bekliyorum." Nefesini sesli bir şekilde dışarı bırakırken gözlerini devirdi.

"Neden direnemiyorum ki sana karşı?" Yüzüme yerleştirdiğim zafer gülümsemesiyle iyice ona döndüğümde beni saran kemeri çözüp kurtuldum.

O da benim yaptığımı yaparak kendi kemerini çözüp daha rahat oturdu.

"Pekâlâ, başlıyorum," dediğinde heyecanlanarak başımı aşağı yukarı salladım ve konuşmasını bekledim.

"Annem ve babam ayrıldıklarında çok küçüktüm. Bu yüzden doğru düzgün hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece okul çağına dek annemin yanında, İtalya'da yaşadığımı hatırlıyorum. Sonra babam girdi devreye. Velayetimi aldıktan sonra ilk önce sünnet ettirdi tabii."

Annemin beni yerin dibine sokan o malum soruyu sorduğunu hatırladığımda içtenlikle gülümsedim ve İlker de neyi hatırladığımı anlamış olacaktı ki bana tebessümle karşılık verdi. Dakikalardan sonra yüzünde bana karşı ilk kez soğukluğu hissetmedim.

"Müslümanım. Türk örf ve adetleriyle büyüdüm. Bundan asla şikayetçi değilim. Memnunum ve hatta Türk olduğum için gururluyum. Fakat bütün bunlar babamın zor bir adam olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Annenle neden ayrıldılar?" Merakıma yenik düşerek asıl soruyu sorduğumda omuzlarını silkerek başını yine denizin dalgalarına çevirdi ve yüzündeki kırgınlıkla gülümsedi.

"Çünkü babam gerçekten anlaşılması zor bir adam Melek ve her zaman bir şeyleri düzene koymak yerine daha da berbat etmeyi tercih eder. Annemin anlattığına göre gençliğinde çok kıskanmış. Her şeye karışıyormuş, onu kısıtlıyormuş. Annem de özgürlüğüne çok düşkün bir kadındır. Bütün bunlara dayanamamış ve uzatmadan ayrılmak istemiş. Fakat babam annemden hiçbir zaman vazgeçmedi. Pes etmedi. Sanırım sadece bu tarafımız birbirine benziyor."

Göz göze geldiğimizde söylediği son cümlenin altında yatan anlamı biliyordum. Yüzüme yayılan kızarıkla gözlerimi kaçırırken o anlatmaya devam etti, ben de dinlemeye.

"Biliyor musun? Bellisima'yı sırf annemi yeniden kazanmak için açtı. Onu açılışa davet etti ama annem gelmedi çünkü gelirse babama umut vereceğini düşündü. Bu yüzden de babamı istemediğini her defasında en ağır cümlelerle belli etti. Annemin gelmemesi üzerine babam ona kızgınlığını ya mutfak çalışanlardan ya da benden çıkardı. Bu yüzden de restoran ilk zamanlar o kadar da çok tutulmadı. Sonra ben devreye girdim. Zar zor bir gurme buldum. Restoranın reklamını yapmasını sağladım ve işler öyle yolunda gitmeye başladı."

"Ama asıl sorun zaten bu değil, değil mi?"

"Annem arkadaşları aracılığıyla biriyle tanışmış ve bayağı etkilenmiş. Babam da bunu yediremiyor kendine çünkü hep annemin bir gün döneceği umuduyla yaşıyordu."

Muhsin Bey'in karısına olan bağlılığını düşündükçe ona üzülmeden edemedim fakat bu durum karşısında ben asıl İlker'in ne düşündüğünü merak ediyordum. *Annesinin başka bir adamla olmasına razı mıydı?*

"Peki ya sen ne düşünüyorsun?"

Gözlerini yeniden benden kaçırırken cesaretinin düştüğünü biliyordum. Söz konusu olan kişi annesiydi ve hissettiğim kadarıyla İlker annesine çok bağlı birine benziyordu. Onu paylaşabileceğini zannetmiyordum.

Derin bir nefes alırken omuzlarını düşürüp gözlerimin içine baktı. Öyle bir hüzünle baktı ki ruhundaki perişanlığı, özlemi, ona dair her şeyi hissettim. Konuşamayacağını düşünürken ona cesaret aşılamak istercesine uzanıp elini tuttum ve sonunda dudaklarını aralamayı başardım.

"Annemi çok seviyorum. Hatta dünyadaki en sevdiğim insan ama bir adam bir kadını mutlu edemiyorsa ve o kadın ısrarla onu istemediğini söylüyorsa ona acı çektirmemeli. Onun hayatındaki düzeni bozmamalı. Gerekirse pes etmeli. Vazgeçmeli. Melek sana yemin ederim ki eğer annem babama bir nebze olsun şans vermek isteseydi her şeyimle babamın yanında olurdum ama annem istemiyor ve ben bunu bilerek ona sadece saygı duyuyorum. Eğer o adamla mutlu olacaksa varsın mutlu olsun, yüzü gülsün. Ben annem için sadece bunu isterim."

Sağ yanağına düşen bir damla gözyaşını gördüğümde dayanamayıp yanağına uzandım. Hâlâ sıcacık olan yüzünü okşarken o ıslaklığı orada görmek istemedim. İlker'e ağlamayı yakıştıramadım. O hep gülmeliydi. Gülünce gözleri kaybolmalıydı ama asla ağlamamalıydı.

"Sen çok ince düşünceli bir adamsın. Kimse asla böyle düşünmez. Biliyorsun." Ona hayranlığımı kaçınmadan belirtirken yanağını okşayan elimin üstüne elini koyarak avucumun içine küçücük bir öpücük bıraktı. Nefesini tenimde hissettiğimde dişlerimin arasından titrek bir nefes koptu ama geri çekilemedim.

"Artık bunları konuşmak istemiyorum. Bizi konuşmak istiyorum. Neden benden kaçıyorsun? Ne oldu?" Elinin tersiyle şapkamın altında kalan dalgalı saçlarımı geriye doğru atarken sıcacık dokunuşları karşısında gözlerimi kapattım. Dokunuşundaki sıcaklığa kendimi bırakırken yine o berbat suçluluk hissinin kalbime çöreklenmesiyle bu kez geriye doğru çekildim ve aramızdaki mesafeyi korumak istedim.

"İlker, lütfen yapma."

Söylediklerimle eli havada asılı kalırken başını sağa sola sallayarak dediğimi yaptı, dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemeyle geriye doğru çekildi.

"Belki de artık ben de pes etmeliyim. Ha?"

İlker'in dudaklarından çıkanlarla hâlâ kapalı olan gözlerimi aniden araladım. Benden iyice uzaklaşırken söyledikleri karşısında sarsıldım. Dağıldım. *Hayır*, diye haykırdı iç sesim. *Hayır, bunu istemiyorsun. Senden vazgeçmesini istemiyorsun.*

Söyledikleri sonunda beni kendime getirirken silkendim. Elimde sıkıca tuttuğum çantayı ayaklarımın boşluğuna bırakırken bakışlarımı asla ondan, güzel yüzünden alamadım. Gözlerim alnına düşen kıvırcık buklelere, ardından hâlâ kızarık olan yanağına ve oradan da kıvrımlı dudaklarına takıldı. Dudaklarından içli bir nefes dökülürken aklımı kaybettim. O an hiçbir şeyi, hiç kimseyi düşünmek istemedim. O an her şeyi, herkesi yok saymak istedim. O an yalnızca İlker'in nefesine ulaşmayı, kıvırcık buklelerine dokunup saçını çekiştirmeyi istedim. *O an ben sadece İlker'i istedim.*

Benden iyice uzaklaşırken aramızdaki soğukluğa katlanamadım. Deri ceketinin fermuarı açıktı ve içine giydiği siyah kazağının tam ortasından tutarak onu kendime çektim. Dudakları şaşkınlıkla aralanırken ela gözleri gözlerimdeydi.

"İlker," diye fısıldadığımda sesimi duyduğundan bile emin değildim. İrice açılan gözleriyle bana bakmayı sürdürürken sadece iç sesimin haykırışlarını işitiyordum. *Düşünme, Melek. Eğer düşünürsen cesaret edemezsin. Düşünme Melek. Yine vazgeçersin. Düşünme Melek. Bu kez hiçbir şeyi, kimseyi düşünme.*

"Sen hiç pes etme."

Hâlâ sıkıca tuttuğum kazağından onu kendime çektiğimde gözlerimi usulca kapatarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dudakları ılıktı, nefesinden nane tadını alabiliyordum ama aynı zamanda bana karşılık vermediğini de biliyordum. Ona asla zarar vermek, incitmek istemiyordum ama kendime de engel olamıyordum. Bana karşılık vermesini, beni içine çekmesini istiyordum.

Gözlerimi usulca aralayarak ona baktığımda kocaman açılmış gözleriyle bana bakıyordu. Boğazındaki kavisten yutkunduğunu fark ederken, "Lütfen," diye fısıldadım dudaklarına doğru. Ve o an ikimizin de bütün

kayışları koptu. Ben ona baktım, o bana. Ben onda çarpıldım, o bende kayboldum. Kalbim tırtıllar misali kozasından çıkıp bir kelebek gibi özgürlüğe kanat çırparken dudaklarım onunkilere esir oldu. Bırakamıyordum, bırakamıyordu.

İlker'in sıcacık elleri yüzümü avuçlarken benim ellerim ise onun kıvırcık buklelerine uzandı, saçlarını çekiştirdi. Dudakları dudaklarıma kazınırken ateşim çıktı. Bedenimin ve ruhumun her yeri alev alevdi ama bu alev beni yakmıyordu, öldürmüyordu. Aksine hayattaki tüm nefesimi karşılıyor beni yaşatıyordu. Saçlarım onun güzel yüzünü okşarken ellerim kıvırcık buklelerini bu kez daha sert çekiştirdi. Araba küçüktü. Alan dardı ama ben kendimi İlker'den asla koparamıyordum.

İlker, çevik hareketlerle onun oturduğu koltuğu geriye doğru yatırırken ikimiz için daha geniş bir alan oluşturdu. "Kucağıma gel," diye fısıldadığında ellerimi bir an olsun kıvırcık buklelerinden çekmeden kucağına yerleştim ve bacaklarımı koltuğun kenarlarına uzattım. Ve o an nasıl başardım bilmiyorum ama İlker'in kucağına yerleşirken kalçalarım yanlışlıkla müzik sistemine dokundu ve sürekli kapattığımız o şarkıyı açtı. Arabanın içini yabancı bir müzik doldururken dudaklarım bir kez daha onun dudaklarının üstündeydi. İlker'in kıvırcık bukleleri ellerimin arasında kıvranırken belimi sıkıca tutan elleriyle beni kendine daha çok bastırdı ve dudaklarımdan kopan iniltiye engel olamadım.

Yabancı şarkının nakaratları kulaklarıma doluşurken anlamı karşısında bir kez daha büyülendim ve gözlerimi açmadan İlker'in dudaklarındaki tadını keşfetmeye, dilini ağzımın içine sızdırmasına izin verdim.

"Beni çöldeki gül gibi sev.

Gitmeme izin vermiyormuşsun gibi beni tut.

Eve geldiğimde beni güvende tut.

Beni çöldeki gül gibi sev... "

İlker'in ıslak dudakları bir an olsun beni bırakmadan tutkuyla öpmeye devam ettiğinde gözlerimi kapatıp anın büyüsüne kendimi bıraktım ama aklım yine o güne gitti. Murat'ın beni öptüğünü, tam da şu an hatırlamak istemedim ama bu kez çok farklıydı. O öpücüğü hatırlarken kendime şaşırıyordum. O an hiçbir şey hissetmemişken şimdi kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Ellerim titriyordu, ruhum titriyordu ama bu asla beni rahatsız hissetmiyordu.

Hatıralarım küçük bir yolculuğa çıktı. İlker'le tanıştığımız ilk andan şu ana dek neler yaşadığımızı anımsadım. Bana bu arabanın anahtarlarını

fırlatıp birlikte yarış pistinde kahkaha attığımızı gözlerimin önüne getirdim. Sırf hayalimi gerçekleştirmek istediği için beni uçurtma uçurmaya götürüşünü yüzüme yerleşen tebessümle hatırladım. Restoranın mutfağında neredeyse düşmek üzereyken, gecenin bir vaktinde kurtlara yem olacağımı düşünürken yine yanımda o vardı. İlker, benim hayallerimi, umutlarımı, rüyalarımı gerçekleştiren adamdı. Murat ise yıllarımı boşa harcadığım koca bir pişmanlıktı. İşte bu yüzden İlker'e çekiliyordum. Ondan vazgeçemiyordum. Kopamıyordum.

"Melek..." Kesik kesik soluyarak benden önce davranıp geri çekilirken gözlerimin önüne düşen dağılmış saçlarımı geriye doğru itti. Yüzüne nefes kesici bir gülümseme yerleşirken ben de aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdim ona.

"Emin ol istiyorum. Seni incitecek hiçbir şey yapmak istemiyorum." Sıcacık yüzünü avuçlarımın içine alırken alnına düşen saçlarını dudaklarımı dişleyerek okşadım.

"Sen beni incitmezsin."

Gözlerimi kapatarak yeniden ılık dudaklarına kapanırken bu kez sadece dudaklarını öpmedim. Dudaklarım usulca dudaklarından uzaklaşarak yanağına doğru kaydı. Babasının vurduğu yerdeki kızarıklığı üst üste defalarca öptüm. Erkeksi kokusu bana karışırken dudaklarımı boynuna bastırdım. Derin bir nefes alarak yüzümü avuçlarının içine aldığında hâlâ kesik kesik soluyordu ve ben onu yeniden öpmek istiyordum. Kalbimin gümbürdeyen sesini duyamıyordum bile. Kalbim taşan bir ırmaktı. Patlayan bir volkandı. Kalbim artık kafesinden kurtulan kuş kadar özgürdü.

"Melek Güçlü... Kalbim, üşüyen kalbine sarılıp ısıtmak istiyor. İzin verir misin bana?"

Boğazımdaki düğüm koca bir yumru haline gelirken bu kez gözlerim mutluluktan, heyecandan doluyordu. Yanağıma düşen damlayı İlker baş parmağıyla yakalarken alnını alnıma bastırdı.

"Sen zaten sarılmadın mı bana? Kurtarmadın mı beni defalarca uçurumun kenarından?"

"Seni kalbimin her atışında sevmek istiyorum, Kız Kulesi. İzin ver bana. Lütfen."

Dudaklarımın arasından sesli bir hıçkırık koparken aniden kucağından indim. Arabanın kapısını açarak kendimi dışarı attığımda soğuk havayı doyasıya içime çektim ama soluklanamadım. Arkamdan geldiğinde

kolumdan tutup beni kendine çevirdi ama gözyaşlarımı bastıramadım. Bu çok fazlaydı.

"Yanlış bir şey mi söyledim? Seni incittim mi?"

Başımı hayır anlamında sağa sola sallarken hem gülümsüyor hem de ağlamaya devam ediyordum.

"Bana acıdığın için mi beni öptün yoksa?"

Saçmalamaya bir son vermeliydi çünkü asla böyle hissetmiyordum. Parmak uçlarımda yükselerek kazağından tutup onu yine kendime çektim. Yüzünü bir kez daha avuçlarımın içine alırken içime çekercesine bir kez daha öptüm onu. Karşılık verdi, geri çekilmedi. Tıpkı benim gibi öpüşürken gülümsediğini hissettim. Geriye çekilirken yüzümdeki aptal sırıtışı da yanaklarıma süzülen damlaları da bastıramıyordum ama artık bir şeyden gerçekten emindim. Ben de onun kalbinde olmak istiyordum. *İşte asıl istediğim buydu. Gerçek değer, gerçek sevgi, gerçek aşk.*

"Biriyle aynı hisleri paylaşmak... Güzelmiş." Anlam veremedi söylediklerime ama yine de gülümsedi.

"Ne?"

"Ben..."

Kelimeleri nasıl toparlayacağımı bilmiyordum ama ona karşı en azından şimdi dürüst olmak istiyordum. Her şeyi anlatamazdım. Anlatsam, anlardı. Biliyorum ama şimdi bunu, bizi bozmak istemiyordum.

"Ben yıllarca tek bir adamı sevdim ya da sevdiğimi zannettim ama şimdi, seni öperken, seni içime çekerken asla pişmanlık hissetmiyorum. Tekrar ve tekrar yine öpmek istiyorum seni. Çok daha yakından hissediyorum kalbinin hızla atan ritmini. Çünkü benimki de ilk defa bu kadar hızlı çarpıyor. Duyuyor musun? Bütün bunları bana sen yapıyorsun."

Bir elini alarak sol göğsüme bastırdığımda kocaman bir gülümseme bahşetti bana. Yağmur damlaları yüzüne çiselerken güzel yüzünü bir kez daha avuçlarımın içine aldım.

"Bu benim ilk öpücüğüm değildi. Çok üzgünüm." Hüzünle fısıldarken yine gülümsedi. Öyle bir gülümsedi ki içimdeki tüm pişmanlığı bana unutturdu.

"Önemi yok be güzelim. Eğer ben senin hayatındaki her şeyde sonun olacaksam hiçbir şeyin önemi yok." Başımı dik tuttum ve gözlerinin içine meydan okurcasına baktım.

"İlker Altan... Bu bir başlangıç mı?" Kıkırdadı. Tatlı tatlı gülümsedi. Belimden tutup beni kendine çekti. Gözleri dudaklarıma bakarken temiz

nefesini yüzüme doğru üfledi. Soğuk havayı da etraftaki yabancı insanları da umursamadım o an.

"Olsun mu?" diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Başımı usulca aşağı yukarı sallayarak mırıldandım.

"Artık olsun."

Onun dudakları yeniden benimkileri okşarken çok huzurlu ve güvende hissettim çünkü ne olursa olsun bugünden itibaren hiçbir şeyin sandığım kadar kötü gitmeyeceğini biliyordum. Çünkü ona sahiptim. Çünkü beni koca bir uçurumdan kurtarıp iyileştiren bir Kıvırcık Fırtına'ya sahiptim.

Mutluluk bir durak değildi. Asla bitmeyecek bir yoldu ve ben şimdi İlker'le o yola doğru adım atıyordum. Ona karşı koymaktan, kaçmaktan o kadar çok yorulmuştum ki... Şimdi tüm benliğimle, duygularımla ona teslim oluyordum.

Hoş geldin, İlker Altan. Kalbime de hayatıma da hoş geldin.

- Ve bum!

- Alooooooo! Burada yangın var! Siz de durumlar nasıl?

- #İlMel artık başladı diyelim mi? ♥

26.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Keyifli okumalar. ❤

Playlist: Bir Sana Bir de Bana - Baba Zula

26.BÖLÜM

Her zaman romantik filmlerin iki saatlik zaman kaybı olduklarını düşünürdüm. Vaktimden giden o iki saat boyunca kadın ve adam sayısız kez ayırılır, aynı şekilde sayısız kez tartışır ya da araya hep mantıksız sorunlar girer ama film her şeye rağmen mutlu sonla biterdi. *Ne saçma...*

Yıllardan sonra ilk kez o romantik filmlerin artık zaman kaybı olduklarını düşünmüyordum çünkü kendimi bulutların üstünden bırakacak kadar harika bir filmin içinde başrol olduğumu zannediyordum. *Tabii yaşadıklarımıza ya da sonunda cesareti bütün ruhumda hissederek son yaptıklarıma film denilebilirse...*

Çocukluğumdan beri kendimi hiçbir yere ait hissetmezdim. Tuhaf bir şekilde beklentiler ve sonuçlar hep farklı gelişirdi. Ben neyi istediysem hayat beni şaşırtarak hep tam tersini önüme sundu. Ailemden uzaklaşmayı hiç istemezken önce onları aldı benden. Yıllarca kalbimin saklı odalarında duygularımı gizlerken ben daha hislerimi dile dökemeden sevdiğim zannettiğim adam gitti benden. Konservatuar ve televizyon okumak isterken kendimi mimarlığın zeki öğrencilerinden biri olarak buldum. Hayat acımasızca da olsa beni şaşırtmayı seviyordu. Fakat ilk kez beni şaşırtarak yine tam tersini bana sunmasına itiraz etmiyordum. Dudaklarımın kenarlarında beliren kıvrımlarla izliyordum yanında uzandığım genç adamın kusursuz, güzel yüzünü.

Alnına düşen kıvırcık bukleler gürdü ve uzanıp dokunduğumda tıpkı bundan birkaç saat öncesinde olduğu gibi hâlâ yumuşaktı. *Zaten nasıl değişebilirdi ki?* Bir kolunu yatağın başlığına doğru uzatırken başı yastık yerine kolunun üzerindeydi. Öyle nasıl rahat olup olmadığını merak ediyordum ama onu rahatsız edebilecek hiçbir davranışta bulunmuyordum. Kapalı gözlerinin etrafını saran kirpikleri bir kadını kıskandıracak kadar uzundu. Yanağında ve çenesinde yeni çıkmaya başlayan sakalları temiz

yüzüne yakışıyordu. Altında eşofman olduğunu bilsem de üstü çıplaktı. Vücudunun belirgin kasları uzanmasına rağmen kendini ortaya seriyordu. Daha öncesinde de onu çıplak görmüştüm ama bu kadar yakından incelediğimi hatırlamıyordum. *Ya da hayır... Sanırım, hatırlıyordum.* Doğum günü sabahında da aynı şeyleri yaşamıştık ama bu kez farklıydı işte. Bu kez onun yanında, onun kollarının arasında, üzerimde sadece ona ait büyük bir tişörtle yanında uzanmak farklı hissettiriyordu. Rahatsızlık duymuyordum. Pişmanlık beslemiyordum. Aksine onu izlerken kendimden geçiyor, daha öncesinde huzurun bu kadar tatlı olduğunu hatırlamıyordum.

Bu konuma, İlker'in yatağında birlikte uyuma faslına nasıl mı geldik peki?

Ortaköy Sahili'nde olanlardan sonra artık her şeyin değişeceğini, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum ve bunun ilk adımını İlker'in dudaklarına kapanarak, kendimi özgür bırakarak ben gerçekleştirmiştim. *Pişman mıydım?* Asla. Hâlâ ondan bazı gerçekleri gizlediğim için kendimi çok huzursuz hissediyordum ve ne zaman ona asıl gerçekleri söylerdim, bilmiyordum. Bildiğim tek şey kesinlikle pişman olmadığımdı.

Defalarca hislerime engel olmayı dilemiş, ondan hep kaçmıştım. Hatta bazen sırf bana yakın olduğu için doğrudan onu suçlamıştım fakat şimdi geri dönüşü olmayan bir yolun başındaydım. Çünkü onu öptüğümde, o beni öptüğünde, aramızdaki o tarifi olmayan tutkulu çekimi iliklerime kadar hissettiğimde artık *ona, Murat'a* dair içimde hiçbir şeyin kalmadığını fark ettim. *İlk aşk unutulmazdır*, derler. *Gerçekten böyle miydi?* Bilmiyordum ama bana acıdan ve hayal kırıklığından başka hiçbir şey vermeyen o adamı artık hayatımda görmek dahi istemiyordum. *Bundan sonrasında bizi neler bekliyordu ya da İlker'e onu nasıl açıklardım?* Bunu da bilmiyordum. Şu an sadece anı yaşamak için vardım çünkü yine izlediğim ve defalarca zaman kaybı olarak gördüğüm romantik bir filmde aynen şöyle diyordu:

"Yarın her ne olursa olsun, şu an bugünü yaşıyoruz. – Bir Gün"

Ortaköy Sahili'nde yaşanılanlardan sonra, yani İlker'e tamamıyla kendimi açtıktan sonra birlikte Anadolu Yakası'na geçtik. O aklını toparlayabilmek ve babasıyla yaşadıklarını silip atmak için doğrudan kendi evine gelmeyi ve uyumayı istediğini söyledi. Başlarda itiraz etmek, onu kendi duygularıyla bir süre baş başa bırakmak istedim ama elimi tutup da, *"Gitme. Bırakma beni,"* dediğinde yapamadım, kıyamadım, onu öylece bırakıp gidecek gücü kendimde bulamadım. Soluğu yine onun arabasında alırken bu kez başka duyguların beni pervane gibi etrafında döndürmesine izin verdim. Bu

saatten sonra ondan ayrı kalamazdım, onu bırakamazdım. Bu kez öylece hiçbir şey demeden çekip gidemezdim çünkü bu kez mantığım değil, kalbim uslu durmuyordu. Kalbim her ne olursa olsun onunla olmak için tutuşuyordu. Onun kalbine dokunmak ve hatta orada yaşamak istiyordu.

İlker'in evine geldiğimiz ilk anlarda köpeği Cambaz'ı kapıcıdan almasıyla beni evinde atletler gibi koşuşturması bir oldu. Çünkü köpeği öyle büyük ve iriydi ki eve girdiği an yabancı kokuyu hissetmiş gibi neredeyse üstüme atlamak istercesine direkt bana doğru koştu. İlker dikildiği yerde keyifle halime kahkaha atarken köpekten uzaklaşmayı başararak attığım çığlıklarla bildiğim yolu izleyerek kendimi İlker'in yatak odasına kilitledim. O köpeği benden uzak tutmadığı sürece de kapıyı açmayacağımı söyledim. Dakikalar sonrasında İlker, Cambaz'ı başka bir odaya kilitlediğini söyleyerek kapıyı tıklatıp açmamı rica etti. Başlarda ona hiç inanmak istemedim ama yemin ettiğinde dayanamayıp kıkırdayarak kapıyı araladım. Biraz uyuyarak babasıyla yaşadıklarını unutmak istediğini söylediğinde ona karşı çıkmadım. Aksine anlayışla karşılayarak ona yatabileceğini ve benim de artık eve gidebileceğimi belirttim. Tabii İlker yine beni şaşırtmadı ve gitmeme elbette izin vermedi. Onunla birlikte öğlenin erken saatlerinde uyumamı söylerken yine karşı koymayı bir tarafa attım. Elime ona ait beyaz, büyük bir tişört tutuşturmasına izin verirken gidemeyeceğimi, onu öylece bırakamayacağımı biliyordum. Üzerimdekileri İlker'in tişörtüyle banyoda değiştirirken başlarda onun karşısında çıplak kaldığımı düşünerek çok utandım ama ben yatağına girene dek onun çoktan gözlerini kapamış bir şekilde uyuduğunu fark ettim. Üzüntü ve kırgınlık böyle bir şeydi işte. Olanları unutmak istercesine gözlerimizi kapatıp sanki her şey bir anda bitecekmiş gibi uyumayı tercih ediyorduk.

İlker'in yanına kıvrılırken şimdilik hiçbir şey düşünmek istemedim. Onunla her şeyi konuşmam gerekiyordu ama yaşadıkları, babasından yediği o sert tokat çok tazeyken bir de kendi sözlerimle onun canını sıkmak istemiyordum. Aksine bütün bunları kenara bırakarak dakikalarca, saatlerce iki elimi yanağımın altında birleştirip sadece onun güzel yüzünü inceledim.

"Daha beni ne kadar öyle izlemeyi düşünüyorsun?" Kapalı gözlerini hiç açmadan yüzündeki tebessümle mırıldandığında kıkırdayarak dudaklarımı dişledim. Şu anki görüntüsü öyle nefes kesiciydi ki insanın içini gıcırdatacak türdendi.

Aptal değildim. Uyandığını biliyordum ama bunun ne zaman gerçekleştiğini bilmiyordum. Öyle güzel rol yapıyordu ki ona eşlik

etmekten kendimi mahrum bırakmayacaktım.

"Seni izlemiyorum," dedim bilmiş bir ses tınısıyla ama dudaklarının kenarları iyice kıvrıldığında derin bir nefes çekmekten de kendimi alamadım. İnsanı ona hapsedecek kadar enfes bir gülümsemesi vardı.

"Hı hı..." Mahmur ses tonuyla mırıldanışı tatlı bir melodi gibi kulaklarımı doldururken göz kapaklarını aralamadan konuşmaya devam etti.

"At yalanı..." Cümlenin devamının nasıl olduğunu bildiğim için bunu sonlandırmasına izin vermeden başımın altında bulunan yumuşak yastığı ellerimin arasına alarak yüzüne çarptım.

"İlker!"

Sızlanışım onun geniş yatak odasında küçük bir yankı uyandırırken yüzüne çarptığım yastığı kenara atarak iyice göz kapaklarını araladı. Ansızın belimden sıkıca kavrayarak doğrulup beni kendi altına çektiğinde boğazımdan tiz bir çığlık koptu. *Pekâlâ, beyefendimiz demek ki bayağı kendindeymiş.*

Yüzündeki tatlı gülümsemesiyle gözlerini bir an olsun benimkilerden çekmezken başını yavaşça bana doğru eğdi. Gözlerim ani yakınlığıyla usulca kapanırken yüzüme düşen saçları elinin tersiyle geriye doğru itti. Sıcacık nefesini yanağımın tam üstünde hissettiğimde ellerim ister istemez onun çıplak, kaslı kollarına tutundu. Dudakları tenime yakıcı izler bırakarak biraz daha aşağılara inip boynuma dokunduğunda erkeksi kokusunu hiç hissetmediğim kadar yakınımda soludum.

"Kokun..." Sıcak nefesini boynumun tam üstüne bırakırken bende uyandırdığı hislerden dolayı ürpermekten kendimi alamadım. "Şifa gibi," diyerek devam etti fısıldayışına ve boynumdaki şah damarın tam üstüne uzun bir öpücük daha bıraktı. "Bana öyle iyi geliyorsun ki..." Biraz daha yukarılara çıkarak çenemden öptü, hatta küçük bir ısırık bıraktı. Gözlerim hâlâ kapalıyken elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Beni iyileştiriyorsun, Melek Güçlü." Sonunda gözlerimi aralamayı başardığımda bana öyle derin bakıyordu ki ela gözlerinin daha öncesinde bu kadar güzel parladığını hatırlamıyordum. "Varlığınla, boncuk boncuk bakan bu gözlerinle... Her şeyinle beni iyileştiriyorsun. Sen gerçek bir meleksin."

Elim kararsızlıkla havaya kalkarak onun yüzünü okşadığında tıpkı benim gibi İlker'de gözlerini kapattı. Dokunuşlarımın arasında derin soluklar alıp verirken rahatladığını, kendini iyi hissettiğini biliyordum. Elimi geri çektiğimde beni kollarının arasına alarak ikimizin başlarını tek bir yastıkta birleştirip sırtımı karnına yaslayarak bana sıkıca sarıldı. Boynuma küçük bir

öpücük daha bıraktıktan sonra karnımın üstünde birleştirdiğimiz ellerimizi sıktı.

"Sanırım buna asla alışamayacağım." Kulağımın tam arkasında hissettiğim nefesiyle kaşlarımı çatmak istedim çünkü ne demek istediğini anlamıyordum.

"Neye alışamayacaksın?"

"Buna... Birlikte uyanışımıza, böyle sarmaş dolaş oluşumuza..." Söyledikleri beni gülümsetirken bunun ilk kez başımıza gelmediğini ona hatırlatmak istedim.

"Daha öncede birlikte uyuduk. Biliyorsun."

"Ah, evet evet, biliyorum. Birlikte uyandığımız ilk sabah kulağıma, *'Eda!'* diye cırladın. İkincisinde zaten benden kaçıyordun ama şimdi çok yakınımdasın, kollarımın arasındasın ve ben asla kaçmana izin vermeyeceğim." Bundan hiç şüphem yoktu. Üstelik benim gibi onun da olanları hatırladığını bilmek güzeldi.

Birlikte ilk kez benim evimde sabaha uyanmıştık, gerçi ben onun kollarının arasında uyuduğumdan bile habersizdim. Fakat tuhaf bir şekilde o gece de hayatımın en huzurlu uykularından birini geçirmiştim. Yaşadığım o berbat geceye rağmen sabaha gözlerimi araladığımda her şeyden arınmıştım ve o gün yine yanımda İlker bulunmuştu ve beni yine mutlu etmek için her şeyi yapmıştı.

Doğum günü sabahında olanlar ise daha başkaydı... Hislerimden emindim ama Murat'ın aniden karşımda beliren çehresi yüzünden İlker'in dediği gibi yine de kaçmayı yeğliyordum. Kaçtığım sadece o değildi üstelik, asıl kendimden kaçıyordum. Korkularımdan kaçıyordum. Birini yeniden sevebilmekten kaçıyordum. İlker fark etmiyordu belki ama benim aslında başka biri olabileceğime, hayattaki gerçek yerimi bulabileceğime inandırmıştı ve bunu yalnızca o başarmıştı. Bu yüzden gerçek bir ödülü hak ediyordu ama bu her şeye rağmen onunla benimle uğraştığı gibi uğraşmayacağım anlamına gelmiyordu.

"Buna hiç alışmasan iyi edersin İlkay." Sırf onu sinir etmek için adını bilerek yanlış söylediğimde belimi saran kolları daha da sıkılaştı. Beni iyice kendine çekerken nefesini yine kulağımın tam arkasında hissettim.

"Benim adım İlker, seni cadı şey!" Bir kedi gibi tıslayarak kulağımı aniden ısırdığında dudaklarımdan ince bir çığlık koptu. Aynı anda hem çok huylanmış hem de kıkırtımı bastıramamıştım.

Kollarının arasından çıkarak uzandığımız yerde doğrulup ona döndüğümde iki kolunu da yastığın altına alarak beni izlemeye devam etti. Bir elim çenesini sıkarken bugün hiçbir şey yemediğimi hatırladım. Üstelik onun da bir şeyler yiyip yemediğini merak ediyordum.

"Aç mısın? Senin için bir şeyler hazırlamamı ister misin?" diye sorduğumda omuzlarıma dökülen saçlarımın uçlarıyla oynamaya, onları parmaklarının arasında kıvırmaya başladı.

"Eğer seçenekler arasında noodle olmayacaksa olur." Bunu, noodle sevmeyişini elbette yüzüme vuracağını tahmin etmeliyim ama çok yanlış bir zamanı bulmuştu söylemek için.

"Çok adisin İlker Altan!"

Çıplak omzuna doğru sert sayılabilecek bir şekilde geçirdiğimde kahkahası yatak odasını doldurdu. Onun bu dalga geçer, pişkin halleri beni iyice sinirlendirirken omzuna bir tane daha vurmak istedim ama havaya kaldırdığım elimi aniden yakalayıp avucuna hapsetti. Diğer eliyle de belimi sıkıca tutarak beni kucağına çekip yerleştirdiğinde göz göze ve nefes nefeseydik. Yakınlığını yine burnumun tam ucunda hissederken dilimi yavaşça alt dudağımda gezdirdim. İlker'in bakışları kararırken kaşları havaya doğru kalktı. Keskin bir nefes çekti ve gözlerini yavaşça kapatıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Arabada ve sahilde yaşadıklarımızdan sonra ilk kez o beni öptü. *Açlıkla, hevesle, büyük bir istekle...* Duraksayarak geri çekilip gözlerimin içine baktığında ela gözlerinde kararsızlık vardı ama bu kararsızlığını yok etmek istercesine gülümseyerek ensesinden tutup onu kendime çektim. Dudaklarımız ateşle tutuşan barut gibi tam ortada buluştuğunda avucunu bastırdığı elimi serbest bıraktı. Üst dudağı benim dudaklarımın üzerindeyken dilini hissedebiliyordum. Sıcacık nefesi dudaklarımı okşarken aramızda bulunan yorganı ortadan kaldırmaya çalışarak yatağın kenarına atıp beni kendine daha çok bastırdı. Bacaklarımı onun çıplak beline sardığımda ellerim de kıvırcık tutamlarına uzandı, çekiştirdi. İlker, dişlerinin arasından derin bir nefes verirken bedenimdeki yoğun titremeye rağmen onu öpmeye, içime çekmeye devam ettim. Sırtımdaki büyük eli yavaşça aşağıya doğru inerek ona ait tişörtü sıyırıp tenime dokunduğunda titremem ürpertiye dönüştü. İrkildim ama geri çekilmedim ya da İlker'i üzerimden itmedim. Sıcacık nefesine aynı tutkuyla karşılık verirken dudaklarımın arasında sakladığım iniltiyi serbest bıraktım. Bastıramadığım inilti odasını doldururken tişörtün içine yerleştirdiği elini

aniden çekerek omuzlarımdan tuttu. Beni geriye doğru itip baş parmağıyla çenemi kavradığında gözlerimin içine büyük bir ciddiyetle bakıyordu.

"Hislerimizin karşılıklı olduğunu söyledin. Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?"

Ela gözlerine serpilerek yerleşen endişe kırıntılarını da sesindeki korkuyu da anlayabiliyordum. Defalarca onu başka bir adam için reddederken şimdi onun kollarının arasında, onun kucağındaydım. Onu öpüyordum ama bütün bunları gerçekten istediğim için, hislerimiz gerçekten karşılıklı olduğu için yapıyordum.

Başımı yalan söylemediğimi belirtircesine sağa sola doğru salladığımda gözlerine yeniden ulaşan parıltılarla belimi kavradı. "Duymak istiyorum," diyerek yüzüme doğru fısıldadığında bu kez ela gözlerine öyle fütursuzca bakamadım. Aksine biraz önceki anlarımızın yanı sıra daha çok utandım.

"Biliyorsun zaten." Gözlerimi kaçırarak mırıldanırken üstüme geleceğini dudaklarına yerleşen kurnaz gülümsemeden anladım.

"Melek, lütfen," diyerek bir kez daha direttiğinde bu kez ona karşı koyamadım. Gözlerimin içine böyle tatlı tatlı, beklentiyle bakarken ona karşı koymam zaten imkansızdı. Bakışlarıyla bile aklımı başımdan alıyordu. Gözlerimi sıkıca yumarak derin bir nefes alıp dudaklarımı araladım.

"Senden çok hoşlanıyorum." Duyup duymadığını dahi bilmezken tek gözümü açmamla karşımda enfes bir gülümsemeyle beni karşıladı. Belimi tutmayı bir an olsun bırakmadan dudaklarımı tekrar hevesle öptüğünde gülümsediğini hissettim ve aynı istekle öpücüğüne karşılık verdim.

"Bir şeyler hazırlamayı boş ver. Hazırlan, seni harika bir yere götüreceğim." Kesik kesik soluyarak geri çekildiğinde heyecanla başımı aşağı yukarı sallayarak yerimde kıpırdanıp İlker'in kucağından indim. Onun da yataktan kalkmasını bekliyordum fakat İlker hiç yerinde oynamayıp kollarını yine başının altına aldı ve öylece beni izlemeye başladı.

"Ne?" diye soluduğumda sadece omuz silkti. "Odadan çıkmayacak mısın?" diye devam ederken onun yanında üstümü değiştiremeyeceğimin farkındaydım. Tamam, üzerimde sadece iç çamaşırlarım ve ona ait tişörtle karşısında dikiliyor olabilirdim ama bu onun yanında rahatça soyunacağım anlamına gelmiyordu. Söylediklerime karşılık İlker sinsice sırıtırken yerinden bir santim bile kıpırdamadı.

"Yoo. Ne münasebet?"

"İlker, üstümü değiştireceğim." Kelimelerin üstüne bastırarak konuşurken yine söylediklerimi umursamadı.

"Yani?" Tek kaşını havaya kaldırarak, "İzlemek istiyorum belki," diye devam ettiğinde tedbiri elime almam gerektiğini anladım. Gözlerimi devirmemeye özen göstererek hızlı adımlarla yanına ulaşıp kolundan tuttum ve zorla da olsa onu yataktan çıkarmayı başardım.

"Edepsiz! Çık çabuk dışarı!" Tam kapının önüne gelerek onu odadan postalayacaktım ki belimden aniden sıkıca tutarak beni kendine çekti ve kulağımın tam arkasına o huylandırıcı ses tonuyla konuştu.

"Bana edepsiz diyene bir bak... Biraz önce inleyen bendim sanki." Böyle açık açık, utanmaz bir şekilde benimle konuşurken utancımdan kıpkırmızı kesildim. Hatta saç diplerime kadar yandığımı zannettim. Hızla kollarının arasından sıyrılarak onu odadan çıkardım ama aynı zamanda söylenmeye devam ettim.

"Ya sen çok pisliksin!"

İlker'in coşkulu kahkahası evin koridorunda yankılanırken onu duymazdan gelmek istedim ama öyle mutlu bir şekilde kahkaha atıyordu ki onu duymazdan gelmek de imkansızdı. Yüzüme yerleşen tebessümle kapıyı kilitleyip oradan uzaklaştım. İlker'in çalışma masasının üzerine bıraktığım giysilerimi ellerimin arasına alarak vakit kaybetmeden hızla üstümü değiştirdim. Dolabına montelenmiş aynadan yansımama bakarak saçlarımı ve yüzümdeki solgunluğu ortadan kaldırmak istedim. Önce yanımda getirdiğim çantamın içinde bulunan tarakla saçlarımı taradım, ardından yanımda her zaman taşıdığım pudrayla yüzümü renklendirdim. Tam çantamın içinde bulunan kırmızı ruju çıkarıp dudaklarıma sürecektim ki bu rujla olan son anımı hatırlayarak aniden isteğimden vazgeçtim. Aklıma yine o berbat anları getirmemeye özen göstererek hazırlığımı bitirip seri hareketlerle odadan çıktığımda salondan gelen gülüşme sesleriyle oraya doğru ilerledim. İlker yerde, halının üstünde köpeğiyle oynuyor, evladıymış gibi onu kucağına çekip sarılıp öpüyordu. Hiçbir zaman bir hayvanım olmadığı için ona imrenerek bakarken boğazımı temizleyerek biraz geride durmayı tercih ettim. Her ne olursa olsun Cambaz benim için hâlâ çok tehlikeliydi ve varlığımı fark ettiği gibi de direkt bana doğru havlamıştı.

"Cambaz, beni hiç sevmeyecek." Sesimdeki buruk tınıyla mırıldandığımda İlker'in dikkatini çekmeyi başardım. Bana geniş bir gülümsemeyle bakarken Cambaz'ın başını okşadı ve işaret parmağını ona doğru savurdu.

"Oğlum, o senin annen annen."

Anlaşılan bu replik hiç ölmeyecek sadece şekil değiştirecekti.

"İlker!" Gözlerimi devirerek ona doğru cırladığımda beni duymazdan gelmeye ve alayla mırıldanmaya devam etti.

"Ne? Teknik olarak artık annesisin." Yüzümdeki aptal sırıtışa mâni olmazken bana doğru elini uzattı ve "Yanıma gel," dedi.

"Korkarım."

"Yanıma gel, dedim." Kelimelerin üstüne basarak konuştuğunda ürkek adımlarla ona doğru ilerledim. Bir elimi tutarak arkama geçtiğinde korktuğumun farkındaydı. Bu yüzden elimi bir an olsun bırakmadan Cambaz'ın başına doğru götürdü. Yumuşacık tüylerinin altında kalan başını okşamaya başladığımda Cambaz tatlı bir mırıltı bıraktı. İlker elimi bırakarak geriye doğru çekildiğinde Cambaz kendini yere attı ve sırt üstü uzanıp ona gösterdiğim ilginin devamının gelmesini bekledi.

"Bak, ne kadar da uysal," dediğinde başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım. Cambaz iyice yere yayıldığında yere oturarak onu ilgiyle sevmeye, okşamaya devam ettim. Hâlâ korkuyordum ama İlker hemen arkamda olduğu için korkumu yenmeye çalışıyordum.

"Ooooo paşam! O kadar yayılmak yok. Bu kız benim hiç sulanma."

Köpeğine doğru uyarıcı bir ses tonuyla konuşurken onun bu hallerine inanamayarak baktım. Beni gerçekten şaşırtmayı başarıyordu. Dudaklarım usulca onun için kıvrılırken yanıma doğru eğilip Cambaz'ın kocaman olmasına aldırmadan onu kucakladı.

"Hazırlanıp geliyorum."

Beni salonunda yalnız bırakırken Cambaz'ı da yanında götürdüğü için ona minnettardım. Biraz önce güzel bir adım atmış olabilirdik ama bu baş başa kaldığımızda bana saldırmayacağı anlamına gelmiyordu.

İlker'in salondan gitmesiyle evini ilk kez daha yakından incelemeye koyuldum. Doğum gününün olduğu akşam etraf çok kalabalık olduğu için bu fırsatı yakalayamamıştım. Kaldığı daire gerçekten genişti ve yanlış gözlemlemediysem tam üç odası vardı. Bu odaları ne için kullandığını merak ederken salonundaki krem rengi duvarlardaki İtalya'ya dair mimari yapılara büyük bir hayranlıkla baktım. Annesiyle olan resmi o kadar samimi görünüyordu ki annemle hiçbir zaman böyle bir resmimizin olmaması bana dokunmuştu.

Doğum gününün olduğu akşam duvarlarda bu kadar çok resimler olduğunu fark etmemiştim. Bu eve kesinlikle bir kadın elinin dokunduğu barizdi. Duvarlarda bulunan çerçevelerdeki resimlere baktıkça onun da lise mezuniyetine, okul arkadaşlarıyla olan samimi resimlerine denk geldim.

Ansızın gözlerim birinde takılı kaldığında boğazımda keskin bir acı hissettim. Başta yanlış gördüğümü zannederken iyice yakınlaşıp beni sarsan çerçeveyi yerinden çıkararak ellerimin arasına aldım. İlker her zamanki sevimliliğiyle gülümserken beni rahatsız eden o değildi. Uzun, koyu kahverengi, dalgalı saçlardan dudağının tam üstüne bıyık yapmış olduğu ve ona büyük bir hayranlıkla baktığı yanındaki kızdı. Ne yazık ki hiç yüz yüze tanışmamış olsak da ben o kızı tanıyordum. O kız Elif Yıldıray'dı. Defalarca Murat'ın resimlerinde gördüğüm ve her defasında hıçkırıklara boğulmama sebep olan Elif Yıldıray'dı. Elif, İlker'in omzuna başını yaslarken üzerindeki üniformalardan bu resmin liseye ait olduğunu anladım ama yine de elimden öylece bırakıp kenara atamadım. Varlığını çoktan unutmuş olduğum bir insanı yeniden hatırlamak pek de hoş değildi.

"Biz çıkıyoruz. Buralar sana emanet. Tamam mı oğlum?"

Elimdeki fotoğraf çerçevesine öyle dalgın bir şekilde bakmayı sürdürmüştüm ki İlker'in hangi ara üstünü değiştirerek salona dönüp Cambaz'la konuştuğunu fark etmemiştim. Ona belli etmeden elimdeki çerçeveyi koltuğun hemen önünde bulunan cam sehpaya sessizce bıraktım ve boş gözlerle bakışlarımı İlker'e çevirdim. Üzerine boğazlı, siyah bir kazak, altına da bacaklarını saran koyu renkte bir kot pantolon giymişti. Çok hoş görünüyordu ama ben görüntüsünden ziyade aklımı resimden alamıyordum.

Deri ceketini üzerine geçirirken gözlerimin içine sanki hislerimi anlamış gibi tereddütle baktı. Cambaz'ı öylece kenarda bırakarak yanıma ulaştığında ela hareleri benden önce doğrudan cam sehpanın üzerine bıraktığım resme doğruldu. Çerçeveyi ellerinin arasına alıp uzun sayılabilecek saniyeler arasında baktığında derin bir nefes bıraktı.

"Önemsiz, eski bir fotoğraf."

Ses tonu öyle ifadesiz çıkmıştı ki duygularını gerçekten gizlemeyi başarmıştı. Hiçbir şey anlayamamıştım. Önemsiz diyordu ama bana kalırsa pek de önemsiz gibi görünmüyordu. O kızı yeniden görmek, üstelik bu kez İlker'in yanında görmek ben de daha öncesinde hissettiğim huzursuzluğu yeniden ortaya çıkardı. Gerçi huzursuzluk değildi benimkisi, nefretti ve törpülediğimi zannettiğim nefreti yeniden iliklerimde hissetmiştim.

İlker, eline aldığı çerçeveyi televizyonun altında bulunan komodinin çekmecesine bıraktıktan sonra yüzüne yerleşen tebessümle yeniden bana doğru yaklaştı. Elini tutmam için uzattığında duraksayarak da olsa elimi avucunun içine bıraktım. Beni kollarının arasına çekerek başımın üstüne

küçük bir öpücük bırakırken bunu neden yaptığını bilmiyordum ama öyle iyi gelmişti ki yakınlığı tüm o eski fotoğraf saçmalığını aklımdan söküp atmama yetmişti. *Neden bu kadar kafa yoruyordum ki?* Sonuçta onlar aynı liseye gitmiş arkadaşlardı. Bu beni rahatsız etmemeliydi.

Başımı dik tutmaya çalışarak İlker'in kollarının arasında kendimi kaybederken birlikte dış kapıya doğru yürümeye başladık fakat Cambaz arkamızdan melül bir tınıyla havladığında ayaklarım yeniden onun bulunduğu tarafa döndü. Öylece onu bırakıp gitmek içimden gelmedi.

"Cambaz'ı evde mi bırakacaksın?" diyerek endişeyle konuştuğumda İlker başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı ve oldukça rahat görünüyordu. "Etrafa zarar vermez mi?" Daha öncesinde hiç hayvanım olmadığı için bir köpeği yalnız evde başına bırakmak ne kadar doğru bir davranıştı bilmiyordum ama İlker gayet rahat görünüyordu.

"Merak etme. Çok usludur benim oğlum. Hiçbir yere zarar vermez. Sadece evden çok uzun süre uzaklaştığımda başkalarına bırakıyorum, o kadar." Anladığımı belirtircesine başımı salladığımda yüzüne yerleşen tebessümle bir kolunu omzuma atıp beraber dış kapıdan çıktık.

Merdivenleri birlikte inerek insanın içine huzur veren sokağa çıktığımızda İlker dışardaki taburelerin birinde oturan ve karşısındaki yaşlı adamla satranç oynayan doğum gününden hatırladığım kapıcısı Nevzat amcaya başıyla selam verdi. Beni yeniden kollarının arasına çekerken arabaya gitmeyeceğimizi fark ettim. "Gideceğimiz yer uzak değil. Yürüyeceğiz," dediğinde itiraz etmeden boynuna daha çok sokuldum ve kokusunu içime çekerek onun adımlarına ayak uydurmaya çalıştım.

İlker'in yaşadığı şirin sokaktan ayrılarak çok geçmeden Kuzguncuk Sahili'nin biraz yukarısında bulunan oldukça renkli, uzun bir sokağa girdik. Parıltıların vurduğu uzun sokak boyunca iki tarafa dağılan birçok kafe ve restoranlar vardı. İnsanlar kaldırım kenarındaki masalara yerleşmiş sohbet ederlerken sanki herkes birbirini tanıyor gibiydi. Sanki Ege Bölgesi'nde bulunan şirin bir sahil kasabasında gibiydim. Çevrede gezinen bir sürü kedilerin, taburelerinde otururak tatlı tatlı sohbet eden yaşlı amcaların samimiyet ve sıcacık gülümsemeleri etrafı sarmıştı. İnsana gerçekten huzurun ne olduğunu gösteriyordu bu sokak.

"Eskiden *Ekmek Teknesi* dizisi de bu sokakta çekilmiş, biliyor musun?"

İlker'in söyledikleriyle ona doğru döndüğümde gözlerim irice açılarak geniş bir gülümsemeyle ona baktım. Sokağa girdiğimiz andan beri onun önünde yürüyor ve gördüğüm her güzel ayrıntıyı telefonuma çekiyordum.

Özellikle kimseyle iletişim halinde olmamak ve vaktimi tamamıyla İlker'e ayırmak için internetimi de kapatmıştım.

Kulaklarıma ilişen gerçekle hızlı adımlarla İlker'in yanına ulaştığımda bana karşımızda bulunan fırının hemen üstünde bulunan ve üzerinde *Ekmek Teknesi* yazan tabelayı gösterdi. Dudaklarımdaki içten gülümsemeyi ona bahşederken bu kez koluna girerek yürümeyi tercih ettim.

Sokağın biraz daha yukarısına doğru ilerledikten sonra İlker bel boşluğuma elini yerleştirerek beni pencere kenarları ve kaldırım kenarında bulunan sandalye ve masaları mavi ve adı *Kafe La Mekan* olan şirin bir kafeye girdirdi. İçeri girer girmez bizi neredeyse annemin yaşlarında olan bir kadın yüzündeki samimi gülümsemesiyle karşılarken kadına aynı samimiyetle karşılık verip gözlerimi iyice açarak mekânı incelemeye başladım. Kendimi nostaljik bir filmin içine düşmüş gibi hissediyordum.

Büyük ve şaşaalı restoranların aksine oldukça küçük bir yerdi girdiğimiz mekân ama sıcacık bir atmosferi vardı. Bir duvarını sadece içinde farklı türden kitapların olduğu küçük bir kütüphane ve aynı zamanda da içinde çeşitli reçellerin bulunduğu şirin, kurdeleli kavanozlar kaplıyordu. Kafenin bir tarafını L koltuğu süslerken, diğer tarafında tıpkı dışarıdaki kaldırımda bulunan küçük masa ve sandalyeler vardı. İlker koltuğun köşesine yerleşerek oturduğunda ben de hem girdiğimiz şirin kafeyi incelemeye devam ediyor hem de tezgâhın önünde bulunan kurabiye kavanozlarının üzerinde bulunan isimleri okuyordum.

"Romantik Hakan. Çirkin Şahin. Babe Face Ertan. Kırışık Hüseyin." Kıkırtılarım eşliğinde içinde farklı kurabiyelerin bulunduğu kavanozların isimlerini okurken tezgâhın arkasında bulunan kadın yüzündeki tebessümle gözlerimin içine bakıyordu. "Bunlar harika," diyerek hayranlığımı belirtirken kadın yüzünden eksilmeyen gülümsemeyle İlker'in yanına doğru ilerledi.

"İlker, burası çok güzel. Çok şirin bir yer." Etraftaki küçük gezintimi sonlandırıp İlker'in tam karşısındaki sandalyeye oturduğumda onun da siparişleri vermesini bekledim. Bana ne yemek istediğime dair fikrimi sorduğunda tercihi tamamıyla ona bıraktım. Zeytin yağlı sarma ve birkaç börek siparişi verdikten sonra kadın yanımızdan ayrılıp hemen getireceğini söyledi.

"Ben de çok seviyorum burayı. İnsana huzur veriyor," dediğinde İlker ona katılmaktan kendimi alamadım.

L koltuğun köşesinde bulunan kütüphaneden eline bir kitap alıp incelemeye koyulduğunda şu anda yaşadığı huzuru ela gözlerinin içindeki kahverengi dalgalarda bile görüyordum. Bu huzuru her ne kadar bozmak istemesem de ona söylemek istediklerimi daha fazla erteleyemezdim. Siparişlerimiz gelmeden önce onunla konuşmak ve her şeyi olmasa da birtakım gerçekleri ona söylemek istedim.

"Sana bir şey itiraf etmek istiyorum," dediğimde başını yavaşça incelediği kitaptan kaldırdı. Kapağını kapatıp kütüphanedeki yerine bıraktıktan sonra iki kolunu masanın ortasında birleştirip başını konuşmamı bekler gibi salladı.

"Seni dinliyorum." Konuya nasıl gireceğimi bilmiyordum ama söylemezsem kendimi çok daha kötü hissedecektim. Bu yüzden derin bir nefes alarak dudaklarımı araladım.

"Aslında bugün restorana istifa etmeye gelmiştim." Bir çırpıda konuştuğumda gözlerinin içine öyle masumca bakamadım. Onun bakışlarındaki yoğun kuşkuyu hissettiğimde bir şeylerin farkına vardığını anladım.

"Neden diye sormayacağım çünkü o adam yüzünden. Değil mi?" Mevzunun arkasında yatan gerçeği Murat'a beslediğim hislere bağlıyordu ama çok yanılıyordu çünkü ben kendimden korktuğum için istifa etmek istemiştim.

"Hayır, onunla hiçbir alakası yok. Sana sahilde söylediğim her şey gerçekti. Ben..."

"Melek, bana açıklama yapmak zorunda değilsin," diyerek konuşmamı böldüğünde başımı hayır dercesine salladım. *Hayır, ona açıklama yapmak zorundaydım. Bunu hak ediyordu.*

"Lütfen, bitirmeme izin ver," dediğimde başını bir kez daha konuşmamın devamının gelmesi için salladı. "Kaçmak istedim. Senden, hislerimden, korkularımdan..." Devamını nasıl getireceğimi bilmiyordum ama söylemek istiyordum.

"Ama?" Yüzünde beliren ifadesizlikle bana bakmayı sürdürdüğünde omuzlarımı pes edişimi belli edercesine düşürdüm.

"Ama başaramadım. Ne kadar karşı koymak istesem de yapamadım. Dönüp dolaşıp yine kendimi senin yanında buldum. Bak, tam karşındayım işte."

İlker'in ela hareleri umutla parlarken bana hiçbir şey demeden öylece gülümsedi ama öyle bir gülümsedi ki bütün güvenini, inancını hissettim.

Bana olan duygularını yeniden tattım. Masanın üzerinden elini uzattığında tereddüt bile etmeden elini tuttum.

"Bundan sonra istesen de kaçmana izin vermeyeceğim. Biliyorsun, değil mi?" Başımı aşağı yukarı sallayarak genişçe gülümsediğinde tutmuş olduğum elini sahiplenircesine, güvenle daha da sıktım. Kafede bulunan radyodan gelen ve kulaklarımızı naif tınısıyla dolduran nostaljik eski bir şarkının nakaratları hem ona hem de bana dokundu. Şarkının nakaratlarının içinde yaşadığımı hissettim bir an. Bu güvenli elleri bırakmak, ondan hiç kaçmak istemedim.

"Sonunu düşünmeden,
Duygular sarınca beni.
Gizlice tuttum elini,
Yüzüne baktım usulca.
Gözlerin fısıldadı ah...
Mutluluğu yavaşça."

Siparişlerimizi alan kadın elindeki büyük tepsiyle masaya doğru geldiğinde İlker'in elini bırakarak oturduğum sandalyede arkama yaslandım. Masaya yerleştirilen yemeklere açlıkla bakarken hızla elime çatalımı alıp doğrudan zeytin yağlı sarmalardan birine geçirerek ağzıma attım. Annemin ev yemeklerini aratmayan sarmayı büyük bir beğeniyle dişlerimin arasında çiğnerken İlker de dudaklarını ısırarak beni izliyordu. Tam o da benim gibi eline aldığı çatalını sarmalardan birine batıracaktı ki aniden ortamdaki sessizliği bir telefon sesi bozdu. İlker, üzerindeki deri ceketinin iç cebinden telefonunu çıkararak, "Pardon, güzelim," deyip telefonu kulağına götürdü. Merakla onu izlerken bir taraftan da yemeğimi yemeye devam ediyordum.

"Efendim, Berkay?" diyerek telefondaki kişiyi yanıtladığında günlerdir unuttuğum bir ayrıntıyı yeniden aklıma getirdim. *Gamze... Kahretsin, Gamze'yle konuşmayı, ona haber vermeyi unutmuştum.*

Tuhaf bir şekilde İlker'le her vakit geçirdiğimizde o an için herkesi hayatımdan soyutluyordum sanki. Sadece İlker ve ben oluyor, kimseyi hatta Eda'yı bile aklıma getirmiyordum. Üstelik kuzenime de haber vermeyi yine unutmuştum. Yakında beni eve almazsa şaşırmazdım.

"Ne? Kesin mi? Emin misin? Bir süre dönmeyecek yani? Oha! Kemal amcanın bu kez gerçekten gözü dönmüş."

İlker, yüzündeki şaşkınlıkla Berkay'la konuşmayı sürdürürken bir taraftan yemeğim yiyor bir taraftan da onun bu şaşkınlığını anlamaya çalışıyordum.

Kemal amca diye bahsettiği kişi acaba Murat'ın babası mıydı? Çünkü başka bir Kemal amca tanımıyordum. Onunla ilgili mi konuşuyorlardı?

"Tamam, kardeşim. Sağ ol haber verdiğin için. Görüşürüz sonra."

İlker, büyük bir keyifle konuşmayı sonlandırıp telefonunu tekrar ceketinin iç cebine attı. Eline aldığı çatalı yüzünden kaybolmayan gülümsemeyle önündeki böreğe saplayarak dudaklarına götürdü. Dudaklarından çıkan iniltiyle böreği iştahla yerken onu neyin bu kadar keyiflendirdiğini bilmek istedim.

"Bir şey mi oldu?" Merakıma yenik düşerek konuştuğumda başını sağa sola doğru sallayıp yemeklerimizin yanında gelen meyve suyundan yudumladı ama beni yanıtsız bırakmadı.

"Pek sayılmaz. Bizimkilerden Murat, Azerbaycan'a gitmiş. Son zamanlarda olanlardan sonra babası Kemal amca cezayı bu kez sert kesmiş. Bir süre orada kalacakmış."

İlker bu mevzudan oldukça basit bir şeymiş gibi bahsederken son zamanlarda olanları ve Murat'ın yaptıklarını düşündüm. Lise döneminde çevresindeki arkadaşlarından duyduğum kadarıyla ailesinin baskıcı olduğunu bilirdim ve muhtemelen Kemal amca, Selen ile ilgili hamilelik olaylarından dolayı Murat'ı cezalandırmıştı. Tahminlerimde yanılmamıştım. Konu Murat'tı ama asıl anlam veremediğim İlker'in onun gidişine bu kadar çok sevinmeseydi.

"Peki sen neden bu kadar çok sevindin?" diye sorduğumda elindeki çatal tok bir ses çıkararak masanın üstüne düştü. Gözlerindeki şüpheye bakılırsa benden böyle ani bir soru beklemiyordu. Boğazını temizleyerek sırtını oturduğu koltuğa yasladığında gözlerini kaçırdı ve hemen konuya giremedi. Birkaç saniye boyunca ona düşünmesine dair izin verirken kaşlarımı sorgularcasına havaya kaldırdım ve bir cevap bekledim.

"Melek, eğer bunu sana açıklarsam seni kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırım ve ben seni kaybetmek istemiyorum."

"Ben de aklımdaki soru işaretleriyle yaşamak istemiyorum," diyerek doğrudan cevabı yapıştırdım salonundaki Elif'le olan fotoğrafı hatırlayarak. Neden bir anda o kızın aklıma ilişmesini anlamıyordum ama o resmi hatırladıkça içimdeki karanlık şüphe beni ele geçiriyordu. O kızla alakalı bir şeyler olmasından korkuyordum. Murat'ın intikam diye bahsettiği şeyin Elif'e dayanmasından korkuyordum.

"Bu tek taraflı değil, biliyorsun." İlker'in konuyu bana çevirirken hemen pes etmeyecek ve geri çekilmeyecektim. Murat'la arasındaki mevzuyu

bilmek istiyordum.

"Doğum gününde, restoranda ona benim hakkımda söylediğin her şeyi duydum. Yalan olduğunu biliyorum ama nedenini anlamıyorum. En azından bana bunu açıkla. Lütfen." Diretişime karşılık İlker gözlerini kaçırırken neden anlatmadığını, neden beni zorladığını anlamıyordum. *Bu kadar kötü, beni kaybetme korkusu yaşayacak kadar aralarında ne geçmiş olabilirdi ki?*

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedi aniden konuyu değiştirerek ve öfkelenmem için yeterli bir sebepti.

"Ne anlaşması şimdi? Konuyu saptırma İlker." Çemkirişime karşılık gözlerini üzerime dikerek bana dik ve geri çekilmeyeceğini belli eden bakışlar attı.

"Sen bana Murat'la aramdaki sorunu sorma, ben de sana uğruna kendini yıprattığın o adamın kim olduğunu sormayayım. Ne dersin?" Hayal kırıklığıyla yüzümü düşürdüm. İstemsizce oldu ama belki ama gözlerimin acımasına engel olamadım. *Ne garip? Oysa ikimizin mevzusu da aynı kişiye çıkıyordu.*

"Aramızda sırlar mı olsun istiyorsun?" Sesim bir bozuk plak gibi cızırtılı çıkarken başını sağa sola doğru salladı ve elimi tutmak için uzandı. Bu kez geri çekildim.

"İnan bana, bazı gerçekleri bilmediğinde her şey daha iyidir Melek. O yüzden kabul mü?"

Bana yalvarırcasına bakarken bunu yapmak istemiyordum. Aramızda sır olsun da istemiyordum. Ona karşı dürüst olmak istiyor, ondan da aynı tavrı bekliyordum. Fakat bütün bunların yanı sıra ona beni yıpratan kişinin Murat olduğunu da söylemek istemiyordum. Öğrendiğinde vereceği tepkiden, yaşayacağı hayal kırıklığından çok korkuyordum. Bu yüzden yapacağım tek şey önüme sunduğu teklifi kabul etmekti.

"Kabul," diye fısıldadım ama bu anlaşmanın ne kadar süreceğini hiç bilmeyerek hareket ettim. Umarım bu sakladığımız sırlar ikimizi de yıpratmaz, bizi yeniden uçurum kenarına sürüklemezdi.

Kafe La Mekan'da geçirdiğimiz gergin anlardan sonra sessizce yemeğimizi yiyip oradan ayrıldık. Başlarda hemen eve döneceğimizi zannederken İlker aklımı dağıtmak ve aramızdaki soğukluğu ortadan kaldırmak istercesine beni ara sokaklarda gezdirmeye devam etti.

Avrupa Yakası'nda yaşadığım için Anadolu Yakası'na sık sık gelmiyordum ama görünen o ki artık gelecekmişim gibi hissediyordum çünkü Kuzguncuk'un sokakları gerçekten hem çok renkli hem de çok

nostaljikti. Etraftaki ahşap konaklar, taş yollar, sahilden gelen enfes deniz kokusu... Tüm güzellikleriyle hayran bırakan bir semtti burası.

Kapılarında özellikle, *"Fotoğraf çekinmek yasaktır,"* yazılı bir dar sokağa girdiğimizde insanların neden böyle bir tutum sergilediğini anlıyordum. Renkli, ahşap konaklar öyle görkemliydi ki insanı müzenin içinde keşif yaparmış gibi hissettiriyordu.

Gezdiğimiz sokaklar boyunca İlker telefonunu çıkararak beni güzel yerlerin önünde çekerken ona her defasında şapşal pozlar verdim. Bazen dilimi çıkardım, bazen ise somurttum ama yine de aramızdaki soğukluğu yeniden yaşamak istemedim.

"Burası gerçekten harika bir yer. Neden burada yaşamayı tercih ettiğini şimdi daha iyi anlıyorum," dediğimde İlker ellerini ceketinin cebine atarak beni izliyordu.

"Her yer cıvıl cıvıl, değil mi? Rengarenk." Hayranlıkla mırıldanırken başımı onu onaylarcasına salladım ve aniden aklıma ilişen bir fikirle ona seslendim.

"Yanıma gel." Söylediğim iki kelimelik cümleye karşılık bana tuhaf bakışlar attı. Ne demek istediğimi başta anlamadı. Bolca kırmızı gül dallarının olduğu arkamızda kalan ahşap evin merdiven basamaklarına oturduğumda, "Birlikte resmimiz olsun istiyorum. Yanıma gel," diyerek aklımdaki asıl düşünceyi dile getirdim. Dakikalardan sonra yüzüne gerçek bir gülümseme yayılırken söylediklerimi ikiletmeden hemen yanıma geldi ve beni kollarının arasına çekerek merdiven basamaklarına oturdu.

"İşte buna asla hayır demem," dediğinde elimde sıkıca tuttuğum telefonumun ön kamerasını açtım. Ekrana ikimizi alırken bir elim aniden İlker'in kıvırcık saçlarına gitti ve çekiştirmeye başladım. Onun sızlanarak kopan kıkırtısı kulaklarımı doldururken birkaç doğal poz yakaladım. Ardından gerçek poz vererek ekrana baktığımızda onun yanında nasıl oluyor da bu kadar iyi göründüğümü düşündüm. Anlamıyordum. Oysa ben yıllarca Murat'ın yanına hiç yakışmayacağımı düşünerek kendi kendime kahrederdim ama şimdi İlker'le her şey o kadar iyiydi ki... Ekrana yansıyan resimler sanki toparlanmış ve sonunda birleşmiş yapbozun parçaları gibiydi. İlker, benim kaybolup ama sonunda bulduğum son yapboz parçamdı ve ben bir daha onu kaybetmek istemiyordum.

Çektiğimiz resimleri İlker'in telefonuna sonra göndermeyi aklımıza yerleştirerek oturduğumuz merdiven basamaklarından kalktık ve o sırada

aklıma çok başka bir fikir daha yerleşti. Kabul edip etmemek ise İlker'in Paşa gönlüne bağlıydı.

Arkasını dönerek yürümeye koyulduğunda elinden tutup onu kendime çevirdim ve, "Diyorum ki... Hazır Anadolu yakasındayız. Hava da henüz kararmadı. Acaba yarış pistine mi gitsek?" diyerek heyecanla mırıldandım. Kaşlarını havaya kaldırarak meraklı gözlerle beni incelediğinde, "Benim canım sıkkınken sen beni oraya götürerek iyileştirmiştin. Şimdi sıra bende," diye devam edip asıl niyetimi dile getirdim. İki eliyle belimi kavrayıp beni kendine çektiğinde burnumun ucuna küçük bir buse kondurdu.

"Sana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun."

"Öyleyse gidiyoruz?" Tek kaşımı havaya kaldırarak sorduğumda başını aşağı yukarı sallayıp beni onayladı ve ardından deri ceketinin cebinden Audi'nin anahtarını çıkardı.

"Al bakalım," diyerek anahtarı bana uzattığında gözlerim irice açılarak ona baktım.

"Ben mi kullanacağım?" Ellerimi heyecanla birbirine çırparak yerimde zıpladığımda yine başını beni onaylayarak salladı ve avucumun içine anahtarı bıraktı. "Sen var ya," diyerek heyecanımı belli edercesine neredeyse boş sokakta bağırdığımda İlker ani bir hareketle belimden kavrayıp beni kendine çekti. Yakıcı bakışlarıyla nefesini yüzüme bırakırken yine yakınlığıyla kalbimin ritmi değişti. Daha hızlı kanı pompalamaya başladı.

"Eeee?" Dudaklarıma doğru fısıldayışıyla kurnazca sırıtırken onun büyüsüne hemen kapılmamak için oyuncu bakışlar atarak kollarının arasından hızlı sıyrıldım.

"Hiç. Hadi arabaya gidelim."

Vakit kaybetmeden aceleci adımlarla Kuzguncuk'un ara sokaklarından geçerek İlker'in kaldığı apartmanın bulunduğu sokağa girdiğimizde doğrudan Audi'ye doğru ilerledik. İlker'in avucuma bıraktığı anahtarla kapıyı otomatik bir şekilde açarak doğrudan direksiyon koltuğuna yerleşip kemerimi bağladım. İlker de aynı seri hareketlerle yanımdaki koltuğa oturduğunda motoru çalıştırmak için anahtarı kilit yerine geçirdim fakat o anda gözlerim başka bir noktaya takıldı. Yüzüme yerleşen gülümsemeye engel olamazken onun hâlâ burada olduğunu yeni fark ediyordum. *Fularım hâlâ İlker'in dikiz aynasında asılıydı.*

"Artık bunu sahibine vermenin sırası geldi bence." Arabayı çalıştırmadan önce fularımı almak için dikiz aynasına uzandığımda İlker ne yapacağımı

anlamış olacaktı ki hemen elime vurarak beni omzumdan geriye doğru itti.

"Hiç de bir kere. O benim," diyerek oyuncağı elinden alınmak istenen bir çocuk gibi itiraz ettiğinde gözlerime inanamayarak ona baktım. Gülümseyerek yanağını okşayıp başını bana doğru çevirdiğimde gözlerinin içindeki korkuyu yok etmek istedim.

"İlker ama artık yanındayım." Geniş gülümsemesi güzel yüzünü süslerken yüzünü okşadığım elimi sıkıca tutarak avucumun içine küçük bir öpücük bıraktı.

"Olsun, yine de benim." Onunla daha fazla inatlaşmak istemediğim için pes ederek geri çekildim ve anahtarı çevirerek motoru çalıştırdım. *Tamam, senin olsun bakalım.*

Yaklaşık kırk beş dakika süren yolculuğumuz boyunca İlker'in yaptığı yol tarifiyle beni öncesinde getirmiş olduğu, havalimanı yakınlarındaki yarış pistine ulaştık. Demir aralıklı kapılardan geçerek bizi karşılayan görevlileri selamladıktan sonra İlker asıl yetkililerle görüşerek yarış pistini çok az bir süre için kullanmak istediğimizi belirtti. Hava kararmak üzereydi ve biz kısa bir süre için buraya gelmiştik. Yetkili kişiler İlker'i tanıdıklarından dolayı itiraz etmeyerek bize izin verdiler. Tıpkı ilk geldiğimizdeki gibi yarış pistinin boş olduğunu fark ettiğimde İlker'in herhangi bir talimat vermesine fırsat bırakmadan gaza yüklendim.

Geniş yarış pistinde arabanın tekerleklerinden gelen gıcırtılı sesler eşliğinde iki tur attıktan sonra ikimizin de keyfi iyice yerine geldi. İlker'in kahkahası arabadaki yabancı şarkıya eşlik ederken yorulduğumu hissederek aniden frene bastım ve aynı anda hem İlker'in hem de benim başım öne doğru gitti. Kahkahalarımın ardı arkası kesilmezken havanın artık kararmasıyla arabanın ışıklarını açtım ve yarış pistinin tam ortasında bakışlarımı ona çevirdim. *Ne garip?* Bu anı da birkaç ay öncesinde yaşamıştık ama sanki üzerinden çok uzun bir zaman geçmiş gibi hissediyor ve bu kez her şeyin daha doğru gerçekleştiğine inanıyordum.

İlker, kemerini çözerek bana doğru döndüğünde omzuma düşen saçları geriye doğru atarak elinin tersiyle yanağımı okşadı. Dudaklarının arasından keskin bir nefes bırakırken gözlerinin ışıltısı eski parlaklığına dönmüştü.

"Daha öncesinde tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun," dediğinde elinin yönü başka bir noktaya doğru ilerledi. Boynuma doğru indiğinde derin bir nefes çektim.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle düşünmüyorum. Öyle." Oldukça kendinden emin konuşuyordu ama bilmiyordu ki aslında ikimiz de birbirimizi yeni tanımaya başlıyorduk.

"Bence yanılıyorsun İlker. Beni daha yeni tanıyorsun." İtiraz edişime karşılık omuz silkerek bana daha da yaklaştı.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Şu an koca bir yarış pistinin tam ortasında baş başayız. Sen benim arabamda ve hatta benim koltuğumdasın. Daha öncesinde bu ayrıcalığı kimseye tanıdığımı hatırlamıyorum."

"İlker..." Adı dudaklarımdan mırıltı gibi dökülürken elinin dokunuşlarındaki baskısını daha yakından hissettim.

"Hıı?" diyerek dudaklarıma doğru fısıldadığında omuzlarımı düşürüp dudaklarımı dişledim. Bunu ona nasıl soracağımı bilmiyordum ama aramızdaki bu şeyin ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Şimdi... Sen benim erkek arkadaşımsın yani. Değil mi?" Gözleri iyice açılarak kocaman bir gülümseme bahşedip aniden dudaklarıma hızlı bir öpücük bırakarak geri çekildi.

"Her genç kızın rüyasını yaşıyorsun güzelim. Mutlu musun?" Söylediklerine karşılık tüm ciddiyetini kaybetmesiyle omzuna doğru bir tane vurup onu kendimden uzaklaştırdım.

"Ya sen düne kadar böyle egolu değildin. Arap atı gibi açıldın maşallah." Mızmızlanmalarıma burnumu sıkarak karşılık verirken yüzündeki gülümseme kaybolmadan bana bakmayı sürdürdü.

"Sadece sana ama," dediğinde kaşlarımı havaya kaldırarak pek de inanmamış gibi baktım göz bebeklerine.

"Allah Allah." Kendi kendime söylenmeyi sürdürürken İlker yanağımdan bir makas alarak oturduğu koltuğun kapı kulpuna uzandı.

"Hadi dönelim artık. Bir şeyler alıp eve geçeriz."

İtiraz etmeden onunla yerlerimizi seri hareketlerle değiştirdikten sonra aslında eve geçmek yerine beni eve bırakmasını tercih ederdim ama bir şekilde de yanından ayrılmak istemiyordum. Fakat bir taraftan da herkesi habersiz bırakmıştı. Telefonumu elimde tuttuğum müddet boyunca Eda defalarca aramış, hepsini meşgule atmıştım. İnternetim hâlâ kapalı olduğu için de kimin ne yazdığını görmüyordum. Daha doğrusu bilerek kapalı tutuyordum. Murat'ın numarasını silmiştim ama her ne olursa İlker'in yanında onunla ilgili herhangi bir şeye şahit olmak istemiyordum.

Akşam trafiğine yakalanarak geldiğimizden daha uzun bir sürede İlker'in kaldığı apartmanın bulunduğu sokağa ulaştığımızda eve gitmeden önce İlker'in marketten alışveriş yapmasına eşlik ettim. Birkaç bira kutusu, cips

çeşitleri ve kahvaltılık birkaç malzeme aldıktan sonra elindeki torbaları taşımasına yardımcı olarak dairesine kadar ona eşlik ettim. *Fakat buraya kadardı.* Artık evime gitmem ve en başta kuzenime hesap vermem gerekiyordu.

İlker, aldığı eşyaları mutfakta buz dolabına yerleştirirken ben üstümdeki ceketi dahi çıkarmadan onun işini bitirmesini bekledim. Yerleştirme işini hallettikten sonra bana döndüğünde kaşlarını havaya kaldırarak merakla beni süzdü. Dayanamayıp gerçeği söyledim.

"Artık eve gitmeliyim. Eda çok endişelenmiştir. Benim için bir taksi çağırır mısın?"

Akşamın bu saatinde Anadolu'dan Avrupa'ya taksiyle geçmek ne kadar mantıklıydı bilmiyordum ama metrobüs duraklarını bilmediğim için cebimdeki paraya kıymak zorunda kalacaktım.

Söylediklerime karşılık İlker düşen suratıyla buz dolabından uzaklaşarak hızlı adımlarla bana doğru yaklaştı ve elimdeki çantayı alıp mutfak tezgahına bıraktı.

"Hayır. Gitme. Bu gece yanımda kal." Böyle dudaklarını sarkıtarak konuşmamalıydı. Ona karşı koymak zaten çok güç iken işimi zorlaştırmamalıydı.

"İlker, Eda'ya haber bile vermedim. Çok merak etmiştir," dediğimde kurnazca sırıtarak geri çekildi. Hâlâ üzerinden çıkarmadığı ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp ekranın kilidini açtı. Ne yaptığını anlayamazken geçen birkaç saniyeden sonra telefonu kulağına doğru götürdü ve konuşmaya başladı.

"Eda, selam. Ben, İlker." Elimi alnıma oldukça sert bir şekilde çarparken İlker hem halime sinsice kıkırdıyor hem de Eda'yla konuşmaya devam ediyordu. Eda'nın telefonunu hangi ara bulduğunu düşünürken Tempesta'da geçirdiğim ve asla hatırlamak istemediğim o gece aklıma geldi. *Elbette o gece bulmuştu Eda'nın telefon numarasını nereden bulduysa.* Yoksa o gece beni hayatta eve götüremezdi.

"Melek, bu gece bende kalacak. O yüzden haber vermek istedim." Oldukça sakin bir ses tonuyla İlker konuşmayı sürdürürken yanına yaklaşıp telefonu elinden kapmak istedim ama uzun boyu sayesinde elbette bu amacıma ulaşamadım.

"Detayları sana yarın kendisi anlatır. İyi geceler." Artık Eda her ne sorduysa İlker böyle bir karşılık vermiş ve ardından daha fazla bir şey demeden telefonu kapatmıştı. Ona inanamayan bakışlarla kızgınlıkla

bakmayı sürdürürken yüzünden silinmeyen sinsi gülüşüyle, "Başka sorun kaldı mı?" diye keyifle mırıldandı.

"İlker, yarın işe gitmem gerekiyor ve benim arabam restoranda kaldı." Ses tonumun öfkeli çıkmasına engel olamazken aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma yaklaştı ve yüzümü avuçlarının içine alarak masumca bana baktı.

"Söz veriyorum. Bir dakika geç kalmana bile izin vermeyeceğim," dediğinde daha fazla direnmek yerine omuzlarımı düşürüp pes ettim ve dudaklarına doğru fısıldadım.

"İlker Altan... Sen çok tehlikelisin." Dudaklarını öpmek için parmak uçlarımda yükseldiğimde yüzündeki sinsi ifadeyi silmeden geri çekildi ve arkama geçip ceketimi çıkarmama yardım etti.

"Hadi gel. Televizyondan bir şeyler açar izleriz," diyerek kulağıma doğru fısıldadığında bana arkamdan sarılarak beni salona doğru sürüklemeye başladı. Zorla beni deri koltuğa oturttuktan sonra kendisinin çerez ve içecek hazırlayacağını söyledi. Ona yardım edebileceğimi söyleyerek yerimden kalkmak istediğimde ise beni yerime mıhladı ve kalkmama izin vermedi.

İlker, gözden kaybolarak dudaklarından kopan ıslıkla mutfağa gittiğinde ben de oturduğum koltuğa sırtımı yaslayarak rahatlamaya çalıştım. Gözlerim Cambaz'a odaklandığında onun salondaki halının bir köşesine sinerek yattığını gördüm. Gerçekten uysal bir köpekti. Yani ilk tanışmamızdan bu yana onu ilk kez bu kadar sakin görüyordum.

İlker bir eline cips tabağı diğer eline de iki bira kutusu alarak mutfaktan çıkıp yanıma geldiğinde elindekileri önümüzdeki cam sehpanın üzerine bıraktı. Üstünden deri ceketini çıkardıktan sonra bira kutularının ikisini de açarak birini bana uzattı. Elinden bira kutusunu aldığımda ise koltuğun diğer tarafına kendini atıp beni de kollarının arasına çekti. Başımın üstüne küçük bir öpücük bırakırken sehpanın üzerindeki kumandaya uzandı. Televizyonu açıp önce kanalları tek tek gezdi, ardından hiçbir kanaldaki program hoşumuza gitmediği için Netflix'e girdi. Sadece onun hesabı olduğu için kumandayı elime uzatarak bir film ya da dizi seçmemi istedi. Netflix yapımlarına tek tek baktıktan sonra son zamanlarda izlemek istediğim ama bir türlü başlamaya fırsat bulamadığım İspanyol yapımı diziyi seçtim. İlker'e diziyi izleyip izlemediğini sorduğumda onun da izlemediğini öğrenmemle diziyi açıp başlat düğmesine bastım.

Aramızdaki sessizlik ikimizi de rahatsız etmezken onun kendimi güvende hissettiren kollarına sığındım. Başımı göğsüne yasladım. İlker bira

kutusunu benimkine tokuşturduktan sonra dudaklarına götürürken tuhaf bir şekilde kendimi onu izlerken buldum. Diziyi açmıştım ama gözlerimi ondan asla alamıyordum. Üstelik onun da bakışları benim üzerimdeydi. Elimden bira kutusunu alıp yavaşça ona ait bira kutusuyla sehpaya bıraktığında bana döndü. Hangimizin önce hareket ettiğini ya da hangimizin ilk adımı attığını bilmiyordum ama bir anda tutuşmuş, dudaklarımız ortada buluşarak bir anda birbirimizi öperken bulmuştuk. Sırtımı oturduğumuz deri koltuğa iyice yaslarken İlker dudaklarını benimkilerden bir an olsun çekmeden beni yavaşça koltuğa doğru uzandırdı. Üzerime çıkıp dudaklarının yolu boynuma doğru indiğinde ellerim kazağına rağmen kaslı kollarında gezindi. Onu kendime daha çok çekmek isterken vücudumun her yerinin yandığını hissettim. *Ev mi çok sıcaktı? Yoksa İlker'in dudakları mı yakıcıydı?* Çözemiyordum ama onu üzerimden itecek gücü de kendimde bulamıyordum.

"İlker..." Bastıramadığım inilti dudaklarımdan koparak onun kulağının arkasına ulaştığında ilk adımı atıp geri çekilen taraf İlker oldu. Derin nefesler alıp verirken ellerini önce ensesinde sonra saçlarında gezindirdi.

"Melek, sana söylemek istediğim bir şey daha var." Yine ciddi bir tavra bürünürken boğazımı temizlemeye ve kendime gelmeye çalışarak uzandığım yerden kalktım. Biraz önce yaşadıklarımızı düşünerek ona bakamazken çenemden tutup gözlerimi onunkilere odakladı.

"Daha öncesinde takıldığım insanlar da oldu yattığım insanlar da," diyerek söze girdiğinde devam etmesini bekledim. "Ama ilk defa gerçek bir ilişkim oluyor." *Ne? Ne yani ben İlker Altan'ın ilk ciddi sevgilisi miydim?*

Dudaklarım büyük bir coşkuyla kıvrılırken ben de onun benim ilkim olduğunu söylemek istedim ama İlker zaten bunu biliyordu.

"Ve ben uzun zamandır biriyle birlikte olmuyorum." Sonunda ağzındaki baklayı çıkardığında buna hem şaşırmış hem de garip bir şekilde mutlu olmuştum.

Söz konusu cinsel ilişki olduğunda erkeklerin uzun süreli dayanamadıklarını biliyordum. Eski üniversitemde çok şahit olmuştum yakın arkadaşlarımın bu tarz durumlarına. Fakat İlker gibi yakışıklı, göz önünde bulunan birinin böylesine kendini dizginlemesi gerçekten hoşuma gitmiş, ona bir kez daha hayran olmamı sağlamıştı.

"Eğer kontrolümü kaybedersem... Beni engelle olur mu?" Gözlerimin içine tereddüt ve beklentiyle baktığında nereden yakaladığımı asla bilmediğim cesaretle aramızdaki mesafeyi kapatıp ona doğru sokuldum.

Çenesinde yeni çıkmaya başlayan sakallarında elimi gezdirirken gözlerinin içine bu kez onu taklit edercesine ben kurnazlıkla baktım.

"Ya ben de kontrolden çıkarsam?"

Kararan gözleri benden bir saniye olsun ayrılmadan dişlerinin arasından yüksek sesle nefesini bıraktığında kaşlarımı havaya kaldırdım. Yutkunuşunu boğazında oluşan kavisten fark ederken başını sağa sola doğru salladı ve dakikalar öncesinde benim ona söylediğim cümleyi bu kez o benim dudaklarıma doğru fısıldadı.

"Melek Güçlü... Sen çok tehlikelisin."

- Ve bum!

- Uzun zamandan sonra yine geldim, dayandım kapınıza. Nasıl buldunuz bölümü? 😊

- Öhöm... İlMel böyle her bölüm Murat'ın yokluğunda biraz daha yakınlaşacak. Artık onları tutabilene aşk olsun.

- Melek ve İlker'in yaptıkları anlaşma hakkında ne düşünüyorsunuz peki? Aralarında büyük bir sır olacak. Bu ellerinde fena mı patlar sizce?

27.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Keyifli okumalar. ❤

Playlist: Sertap Erener - İyileşiyorum

27.BÖLÜM

Hayat, ters köşelerle doluydu. Bir yöne doğru ilerlediğimizi zannederken aslında aniden ters yöne gittiğimizi fark ederdik ya da o ters köşeler bize kendi ayağıyla gelmiş olurdu. O ters köşelerin hayatımızı nasıl etkileyeceğini bilmezken bunun karşısında savaşmalı mı yoksa köşeyi dönüp kaçmalı mı, emin olamazdık ama bazen de hayatımızın tam ortasına dalan o ters köşeler dünyanın en tatlı duygularını açığa çıkarırdı.

Hayatın bana en büyük ters köşesi, Murat'ın elini tutmak için geldiğim bu koca şehirde artık İlker Altan'ın elini tutmamdı. Onun doğru insan olduğunu kabullenmemdi.

Altı yıl, altı koca yıl boyunca hiç tanımadığım, aslında içinde hangi duyguları barındırdığını dahi bilmediğim bir adamın benim için doğru insan olduğunu zannederdim. Ona bir gün kavuşacağımı düşleyerek günleri, haftaları, yılları sayardım. Meğerse büyük bir yanılgıya kapılmışım. Doğru insan, karşına çıktığı zaman her şeyiyle kendini belli ediyordu. Gösterdiği sevgiyle, küçücük bir sorunda kestirip atmamasıyla, kalbini daha fazla kırmayı değil de onarmayı tercih ettiğinde, gönlünü almayı başardığında, seni sarıp sarmaladığında... Kısacası sana kucak açıp ev olduğunda, anlıyorsun aslında karşındaki insanın gerçekten doğru insan olup olmadığını.

İlker, arabayı restoranın önündeki kaldırıma park ederken dün geceyi anımsadım. Televizyon karşısında nasıl birbirimizden geçtiğimizi, asla diziyi izleyemeyişimizi, yeniden göz göze geldiğimizde nasıl alev aldığımızı, beni öpüşünü, dudaklarını boynumda gezdirişini aklıma getirdim. Zaten her saniye sadece onu düşünürken, şimdi de tenime bıraktıklarını düşünmeye başlamıştım.

"Ya ben de kontrolden çıkarsam?"

Söylediğim o cümleden sonra dün gece ikimiz de tutuşup yeniden birbirimizi öpmeye başladığımızda farklı duygulara kapıldım. Daha öncesinde hiç hissetmediğim o duygular kabarıp kalbimin tam ortasında patladı. İlker'den kendimi uzaklaştıramadım. O beni öptükçe daha çok ona sokulmak, onu hissetmek istedim.

Dün gece beni aniden kucağına alarak yatak odasına taşıdığında bana neler yapabileceğini aklıma getirmedim çünkü karşı koyamadım. İlker'in karşısında savunmasız kalıyor ve ondan gelecek olan her şeyi kabulleneceğimi düşünüyordum. Beni yatağına üzerimdeki kıyafetlerle bırakırken daha fazlasını, çok daha fazlasını istedim ondan. Kazağından tutup kendime çekmek dudaklarındaki tadı alarak yeniden onu keşfetmek istedim. Fakat İlker Altan bir kez daha İlker Altan'lığını ortaya koydu ve beni şaşırtarak aniden geri çekildi. *"Daha fazla ileri gidemeyiz meleğim. Şimdi değil, böyle değil,"* diyerek kulaklarıma fısıldadığında bütün organlarım onun için yandı, tutuştu, vazgeçmek istemedi. Fakat İlker yine de benden uzak durmayı tercih etti. Dolaptaki kıyafetlerinden bir şeyler alabileceğimi söyleyerek, Cambaz'ı da yanına alıp beni yatak odasında baş başa bıraktı. Gelmesini bekledim. Saatler boyunca, üzerime giydiğim onun kıyafetleriyle gelmesini ve yatağına yatmasını bekledim ama İlker gelmedi. Dayanamayıp onu çağırmaya gittiğimde salonundaki koltukta uyuya kaldığını fark ettim. Bilerek gelmediğini biliyordum ama beni, benden daha çok düşünmesi gururumu okşamıştı. Dayanamamıştım. O an yine dayanamamıştım ve yatak odasından kaptığım pikeyi elime aldığım gibi onun yanına sokulmuş, bana itiraz etmesine fırsat vermeden tüm geceyi kollarının arasında, o koltukta uyuyarak geçirmiştim. Sabah uyandığımızda ikimizin de sırtlarında keskin bir ağrı vardı ama pek de umurumuzda değildi. Çünkü bu kez İlker Altan, benden uzak durmak istemiş ama ben ona karşı çıkarak kollarının arasına atılmıştım.

Kalp, insanın hükmedemediği, söz geçiremediği tek organıydı belki de. Defalarca bir yol ayrımına düşmüştüm ama ilk kez aldığım kararlarda pişmanlık duymuyordum. Her şey çok hızlı ilerliyordu ya da ilerlemiyordu. Acele ediyordum ya da etmiyordum. Hiçbir şey umurumda değildi. Huzurluydum. Mutluydum. Uzun zamandan sonra gerçekten mutluluğu iliklerime kadar hissediyordum ve bütün bunları sadece İlker sağlıyordu. *Sonu nasıl bitecekti ya da bir gün bitecek miydi?* Bunu da bilmiyordum ama şimdilik bu huzurdan, mutluluktan öylece vazgeçmek gibi bir niyetim yoktu.

"Bıraktığın için teşekkür ederim," diye mırıldanırken aslında arabadan inmek bile istemiyordum. Sadece onun yanında kalmak ve biraz daha vaktimi onunla geçirmek istiyordum.

İlker, sözünü tutmuştu. Sırf işe geç kalmayayım diye sabahın çok erken saatinde kalkmış ve kahvaltı bile yapmadan beni işe getirmişti. Babasının ne kadar kuralcı biri olduğunu bildiği için özellikle geç kalmamı istememişti. Üstelik son zamanlarda beni işimden alı koyduğunun o da bilincindeydi ve artık bunu yapmak istemediğini özellikle dile getirmişti.

"Her zaman emrine amadeyim, biliyorsun." Böyle oldukça sevimli konuşurken ondan ayrılmak daha da imkânsız bir hale geliyordu. Üstelik bugün restorana gelmeyeceğini de biliyordum ama yine de gelmesini ve bütün günü onunla geçirmeyi diliyordum.

"Gelmeyecek misin gerçekten?" Dudaklarımı sarkıtarak konuşurken İlker, arabanın motorunu kapatıp kemerini çözdü. Burnumu iki parmağının arasına sıkıştırarak makas alırken yüzünde muzır bir ifade yer alıyordu.

"Beni yanında istediğini biliyorum bebeğim," dediğinde gözlerimi devirerek eline doğru bir tane geçirdim. Canını yakmadığımı biliyordum ama benimle böyle oynanamamalıydı. "Ama bugün gelmesem iyi olur. Hem Tempesta'ya gitmem gerek. Günlerdir uğramıyorum," diye devam ettiğinde derin bir nefes alıp yanaklarımı şişirdim ve tuttuğum nefesi hararetle dışarı bıraktım ama yine de ona karşı çıkamadım. Babasıyla her şey çok tazeyken ondan bunu isteyemezdim.

"Çok sıkıcı bir gün olacak."

Sıkıcı bir gün olacağını düşünmüyordum çünkü gerçekten sıkıcı bir gün olacağına inanıyordum. İlker'in babasına ait bu restoranda çalıştığım günler boyunca o hep yanımdaydı. Her ne kadar başlarda itiraz etmiş olsam da varlığı hep beni sakinleştiriyordu, ona alışmamı sağlıyordu. Şimdi onsuz geçecek bir günü düşünmek bile istemiyordum.

Dudaklarımı büzdüğümün farkında bile değilken İlker aramızdaki mesafeyi kapatarak bana yaklaştı. Bir eli çenemi kavrayarak başımı eğdiğim yerden kaldırırken baş parmağı alt dudağımı okşadı ve titrek bir nefes vermeme neden oldu. Göz göze geldiğimizde beni öpeceğini zannederek gözlerimi kapadım ama yapmadı, aksine dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı ve o erkeksi ses tonuyla tenimi ürpertecek bir şekilde fısıldadı.

"Yarın sabaha kadar dayan, *sevgilim*."

Sevgilim...

Tek bir kelime tüm kanımın fokurdaması için yeterliydi. Yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını hissettim. Tenim karıncalandı. Avuç içlerim terledi. Göz kapaklarım yavaşça aralanırken içli bir nefes daha bırakarak İlker'in ıslattığı dudaklarına bakmayı sürdürdüm.

Bana ilk kez böyle sesleniyordu ve bu tüm hücrelerimin patlayarak dağılmasına sebep olabilirdi. Boğazımdaki koca düğümü yutkunmaya çalışırken İlker'in baş parmağı hâlâ dudaklarımı okşuyordu. Başını bana doğru yaklaştırdığında onun da kesik kesik nefes aldığını görebiliyordum. Gözlerim dudaklarına kayarken şu an beni öpmesi için her şeyi verebilirdim ama bunu yapmayacağını da biliyordum.

"Y-Yarın sabah mı?" diye sordum titrek çıkan nefesimin arasından. İlker, aramızdaki mesafeyi hiç açmadan omzuma düşen saçlarımı geriye doğru itti.

"Hı hı. Yarın sabah." Boğuk ses tonunu bir an olsun değiştirme gereğinde bulunmadan boynuma doğru nefesini bırakıp küçük bir öpücük bıraktı ve hatta emdi. "Seni almaya geleceğim. Üniversiteye birlikte geçeriz." Dudakları biraz daha yukarı çıkarken söylediklerileyle heyecanlanarak iki elimi de omuzlarına doğru bastırıp onu geriye doğru itekledim ve irice açılan gözlerimle şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne yani? Hemen açıklayacak mıyız?" Hızlı hızlı konuşurken yaramazlıkla bakan ela gözleri aniden karardı, yüzü düştü ve başını sağa sola doğru sallayarak beni olumsuz bir şekilde yanıtladı.

"Hayır, bir süre gizli kalmasını istiyorum. Eğer senin için bir sakıncası olmayacaksa tabii."

Neden bu kadar korkuyordu ya da onu endişelendiren neydi? Bilmiyordum ama ela gözlerinin mahcupluğu karşısında tek bir şey söyleyemezdim. Onu reddedemezdim. Üstelik bu benim de işime gelirdi. İlker'le olan ilişkimi en yakınlarım haricinde henüz kimsenin bilmesini istemiyordum. Hem daha Eda'ya bile doğru düzgün bir açıklamada bulunmamıştım.

"Hayır, sorun olmaz. Benim de buna alışmam gerek," dediğimde kararan gözleri yeniden parıldadı ve bana samimi bir gülümseme bahşetti. Fakat aniden aklıma gelen rahatsız edici bir düşünceyle işaret parmağımı onun güzel yüzüne doğru savurup, "Tabii yanına Açelya gibiler yaklaşmadığı sürece," diyerek tehdidimi hiç çekinmeden dile getirdim. Söylediklerimle İlker'in yüzündeki gülümseme daha da genişlerken hırlayarak ona doğrulttuğum işaret parmağını ısırıp geriye doğru çekildi. Tam omzuna bir

tane geçirecektim ki belimden sıkıca kavrayarak beni kendine çekti ve yanaklarıma öpücüklerini hızlı hızlı kondurmaya başladı.

"Kıskanınca çok çekici oluyorsun. Seni daha fazla kıskandırmalıyım," dediğinde gözlerimi iyice kısarak baktım ona.

"Kıskanmıyorum. Sadece sahipleniciyimdir." Benim gibi o da gözlerini kıstığında neredeyse gözleri düz bir çizgi haline gelerek kayboluyordu ve bu, onu aşırı sevimli gösteriyordu. Söylediklerimin, onu sahiplenişimin hoşuna gittiğini biliyordum.

"Hı hı... Eminim öyledir." Benimle dalga geçmeyi sürdürerek şakağıma doğru nefesini bıraktığında geri çekilerek güzel yüzünü avuçlarımın içine aldım.

"Yarın sabah görüşürüz," diyerek yanağına küçük bir öpücük bırakarak geri çekildim. Gözleri hâlâ benim üzerimdeyken kapı koluna uzanmak istedim. Fakat İlker bir anda kolumdan tutarak hızlı bir şekilde beni kendine döndürdüğünde dudakları dudaklarımın üzerine örtüldü. Gözlerim irice açılırken elimde tuttuğum çantanın kulpu yavaşça kucağıma düştü. Ellerim havada asılı kaldı, nefesim kesildi ve ben aptalca kendi kendime gülümsemeye başladım. Kalbim neredeyse yerinden çıkacakmış gibi çarparken İlker'in dudakları yavaşça dudaklarımın üzerinde gezindi. Boşlukta kalan ellerim güç almak istercesine onun omuzlarına asılırken usulca dudaklarımı araladım ve öpücüğüne büyük bir heyecanla karşılık vermeye başladım. Marifetli dili iki dudağımın arasına yerleşerek sakince beni öpmeyi sürdürürken kolumu tutan güçlü eli yavaşça yukarılara doğru çıkarak ensemdeki saçları çekiştirdi. Dudaklarımın arasından inlememi bastıramazken İlker'in belimi tutan eli daha da sıkılaştı ve beni kendine daha da çok bastırdı. Ellerim daireler çizerek onun boynunda gezintiye çıktı ve yeni çıkmaya başlayan sakallarını okşadı. Kirli sakalın ona çok yakıştığını düşünüyordum. Dudaklarımdan gürültülü bir nefes onun güzel yüzüne çarparken hırıltılı bir nefes de o bırakarak geri çekildi.

"Böyle çok daha iyi." Kapalı gözlerinin ardından yüzüme doğru fısıldadığında kıkırdamamı bastıramadım. Gitmem gerekiyordu. Gidemiyordum. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Yapamıyordum, bırakamıyordum. Ellerim hâlâ omuzlarındaydı ve ben kendimi çekecek gücü bulamıyordum.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım ama yerimden bir milim kıpırdayamadım.

"Bence de gitmelisin yoksa seni bırakmam."

Geri çekilerek dağılan saçlarımı düzeltip alnımın tam ortasına dudaklarını bastırırken kendimi toparlayıp kucağıma düşürdüğüm çantayı yeniden ellerimin arasına aldım. Sıkıca kulpunu tutarken hiçbir şey demeden arabadan çıktım. İlker'in gözlerini üzerimde hissettiğimde ona el sallayarak restoranın bahçesine doğru koşar adımlarla ilerlemeye başladım. Hâlâ ellerim titriyordu ve ben hâlâ geri dönüp ona ulaşmak istiyordum ama kendimi de dizginlemek zorundaydım. Omuzlarımı dik tutarak bahçeyi de geçtikten sonra giriş kapısında Yaşar amcayı görmenin verdiği mutlulukla kocaman gülümsedim.

"Merhaba, Yaşar amca." Selam verişime karşılık Yaşar amca gözlerimin içine bakmamayı tercih etti. Hatta bunu bilerek yaptı. Bakışlarını üzerimden kaçırdı. "Yaşar amca?" diyerek bir kez daha seslendiğimde bu kez de tuhaf bir şekilde başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve ıslık çalmaya başladı. *Kahretsin! Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.* Tam da o an kafama dank etti, neden böyle tuhaf davrandığının altında yatan gerçek sebep.

"Gördün mü?" Yanaklarıma bu kez büyük bir utançtan sıcaklık hâkim olurken Yaşar amca bakışlarını bana hiç çevirmeden mırıldandı ve bu beni biraz olsun rahatlatmaya yetti.

"Hiçbir şey görmedim," dediğinde omuzlarımı düşürdüm ama gördüğünün elbette ikimiz de farkındaydık.

"Evet, böyle dersen çok daha rahatlatıcı olur."

Yaşar amca önden ben de arkadan mutfağa doğru ilerlerken etraftaki garsonlara selam vermeye çalışıyor, gülümsüyordum. Belki İlker olmayacağı için gün içinde sıkılacaktım ama garip bir şekilde de kendimi çok enerjik hissediyordum.

Yaşar amca gün içinde yapılması gerekenleri bana harfi harfine aktarırken günün o kadar sıkıcı geçmeyeceğini umuyordum. Boş durmayıp çalıştığım süre boyunca gün hızlı bir şekilde ilerleyip son bulabilirdi. Merdivenlerden aşağı kata, mutfağa indiğimizde yüzümde hâlâ garip bir tebessüm söz konusuydu. Tam mutfağa girdiğim anda Fabio merdiven basamaklarının başında, karşımda belirdi ve elindeki büyük, keskin bıçağa aldırmadan ellerini havaya çarparak hararetle, düzgün olmayan Türkçesiyle konuşmaya başladı.

"Sis sevgili misinis simdi?" Gözlerim kocaman açılırken bakışlarımı aniden Yaşar amcaya doğru çevirdim. *Fabio'nun bu heyecanının tek bir açıklaması olabilirdi.*

"Herkes mi biliyor?" Kuşkulu bir şekilde mırıldanırken kaşlarım yavaşça havaya doğru kalktı ve Yaşar amcadan gelecek olan cevabı beklemeye başladım.

"Hepsi izledi sizi sonra da buraya kaçtılar." Yaşar amcanın itirafına karşılık elimle alnıma sert bir şekilde vurarak omuzlarımı düşürdüm ve gözlerimi mutfakta bulunanların üzerinde gezdirmeye başladım. Aşçılar hiçbir şey olmamış gibi yemekleri hazırlamaya devam ederken Alvaro ve Lise ise gözlerini kaçırarak kıkırdadılar. Kendini tek belli eden kişi Fabio'ydu ve o da zaten bu durumdan hiç şikayetçi değildi.

Elindeki büyük bıçağı Yaşar amcaya doğrultarak, "Hain, ispiyoncu Yasar Usta!" diye bağırdığında bu kez kıkırdayan taraf bendim. Yaşar amca onu tamamıyla görmezden gelerek ona doğrultulan bıçağın sivri ucunu işaret parmağıyla aşağıya doğru indirip mutfağın içine ilerlemeye ve gün içindeki görevleri sıralamaya devam etti.

"Bunun hesabını sonra soracağım." Fabio'nun tatlı heyecanını ben de görmezden gelerek bakışlarımı tekrardan Yaşar amcaya çevirdim. Çalışmaya başlamadan önce yapmam gereken daha önemli bir şey söz konusuydu. "Muhsin Bey, odasında mı?" diye sorduğumda Yaşar amca başını sallayarak beni onayladı. Bu oldukça yeterli bir cevaptı.

Kimseye hiçbir şey deme gereğinde bulunmadan yeniden merdiven basamaklarına doğru ilerledim. Hızlı adımlarla merdiven basamaklarını tırmanıp restoranın içini de geçtikten sonra soyunma odası ve Muhsin Bey'in ofisine çıkan merdivenlere doğru yürümeyi sürdürdüm. Ne yaptığımın farkındaydım, biliyordum. Belki yanlış yapıyordum ama yine de yapmak, Muhsin Bey'le konuşmak istiyordum.

Merdivenleri hızlıca tırmanarak soyunma odasını da geçtikten sonra derin bir nefes aldım. Omuzlarımı dik tutmaya çalışırken Muhsin Bey'in ofis kapısının aralık olduğunu gördüm. Gözlerimi sıkıca yumup tekrar açtım ve aldığım nefesi gürültülü bir şekilde bırakarak kapıya doğru yaklaşıp tıklattım.

"Girebilir miyim?"

Boğazımı temizleyerek konuştuğumda Muhsin Bey elinde uzun uzun baktığı kâğıdı, muhtemelen bu bir makbuz olmalıydı, yavaşça çalışma masasına bırakarak başını benim bulunduğum tarafa doğru çevirip kaldırdı. Yüzüne hafif bir tebessüm yerleşirken başını aşağı yukarı doğru sallayarak beni onayladı.

"Elbette, Melek. Oturmaz mısın?" Önündeki deri koltuklardan birini işaret ederken ofisine girdim ama gösterdiği koltuğa oturmadım. Buraya oturmaya gelmemiştim. Muhsin Bey'e kırgındım ve bu kırgınlığımı kesinlikle yüzüne vuracaktım. Belki haddim değildi ama yapacaktım.

"Oturmaya gelmedim Muhsin Bey. Konuşmaya geldim," dediğimde yine başını aşağı yukarı doğru sallayarak sırtını oturduğu deri koltuğa doğru yasladı ve sessizce konuşmamı bekledi. Omuzlarımı mahcubiyetle düşürürken bir kez daha derin bir nefes aldım ve dudaklarımı büyük bir ciddiyetle araladım.

"Aslında ailevi mevzulara karışmak benim haddime değil ama İlker'e çok büyük haksızlık yapıyorsunuz. Sizin için yaptıklarını duyduktan sonra..."

Kelimeleri nasıl toparlayacağımı bilmiyordum ama yine de İlker'i savunmak, korumak istiyordum. Onun yalnız olmadığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

"O tanıdığım en düşünceli, en nazik, ruhu en güzel olan adam. Annesinin mutluluğunu istiyor diye onu suçlayamazsınız ya da ona karşı öfkelenemezsiniz."

"Ya da ona vuramam, değil mi?" Sözlerimi tamamladığında başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım ve omuzlarımı daha dik tutmaya çalıştım.

"Kesinlikle. Umarım attığınız o tokadın koca bir hata olduğunun farkındasınızdır." Çekinmeden ya da acımadan söyledim cümlelerimi Muhsin Bey'in koyu kahverengi gözlerine kararlılıkla bakarak. Çünkü hatasını fark etmesini, İlker'e büyük bir haksızlık yaptığını anlamasını istiyordum.

"Şimdi daha iyi anlıyorum," dediğinde gülümsemeye çalıştım. *Etkili olmuş muydu yani söylediklerim? Farkında mıydı hatasının?* Beklentiyle gözlerinin içine bakarken, "Neden gözlerini senden alamadığını, neden her hafta sonu buraya koşarak geldiğini," diye devam etti. *Bunun konumuzla ne ilgisi vardı? Oysa benim söylemek istediklerim çok başkaydı.*

"Yaşlı olabilirim ama her şeyin farkındayım Melek. Oğlum, sana aşık. Sana her şeyini anlatacak, sana öncü olacak, seni burada görmek isteyecek kadar sana gerçekten aşık ve ben daha öncesinde oğlumun bu kadar kendini kaptırdığını hiç görmedim. Hatta..." Duraksadı. Alay edercesine gülümsedi. Bir süre devam etmedi ve ben büyük bir merakla bekledim dudaklarından çıkacakları. *Hatta ne?*

"Her neyse, merak etme. Bundan sonra daha iyi ve daha düşünceli bir adam olmaya çalışacağım." Ciddi miydi yoksa beni gerçekten alaya mı

alıyordu? Anlamıyordum ama Muhsin Bey'in kahverengi gözlerinde büyük bir şüphe yer alıyordu.

"Sadece ona gerçek bir baba gibi davranın ve gerektiğinde merhametinizi esirgemeyin, bu bana yeter."

Yine kendimden emindim ve yine ne dediğimin farkındaydım. Bir cevap beklemeden arkamı dönüp odadan çıkmak istediğimde Muhsin Bey'in sert cümleleri beni aniden olduğum yere hapsetti, mıhladı.

"Umarım, sen de oğlumu üzmezsin. Bir kez daha kimsenin onun canını yakmasına izin vermem. İyi bir baba olmayabilirim ama en azından oğlumu herkesten, özellikle de onun kalbini kıracak olan kadınlardan uzak tutarım."

Muhsin Bey, benimle neden böyle acımasızca konuşuyordu? Asıl soru İlker öncesinde ne yaşamıştı da onu bu kadar el üstünde tutmaya çalışıyordu? Hissetmiş miydi duygularımı? Oysa duygularım şu anda sadece İlker için varlardı. Sadece İlker'e karşı bir şeyler hissediyordum. *Muhsin Bey beni tehdit mi ediyordu yoksa uyarıyor muydu?* Bilmiyordum ama bu odada bulunduğum sürece daha çok geriliyordum.

Arkamı dönüp bir kez daha gözlerinin içine baktım. Bu kez sert ya da öfkeli görünmüyordu. Aksine duygularımı tartarcasına bana bakıyordu, izliyordu. Tebessüm etmedim, gülümsemedim. Sadece öylece, düz bir ifadeyle bakışlarına karşılık verdim ve ardından dudaklarımı aralayıp küçük bir cümle söyleyerek hızla odadan ayrıldım.

"İyi çalışmalar, Muhsin Bey."

Muhsin Bey'le aramızda geçen o konuşmadan sonra aklımı toparlamam saatlerimi aldı. Gerçi kendimi toparlayabildiğimi düşünmüyordum sadece zihnimi başka işlerle meşgul ediyordum. Çalışmak bana iyi geliyordu. Aklımdaki karmaşıklığı dağıtıyordu. Fakat bir tarafım hâlâ her şeyi sorguluyordu. İlker'in geçmişte neler yaşadığını merak ediyor, öğrenmek için tutuşuyordum. Muhsin Bey o cümleleri boşuna kurmamıştı. Mutlaka İlker'in başından bir şeyler geçmiş olmalıydı ve sebepsizce ben bunun altında Murat'ın yattığını düşünüyordum. *Gerçekten İlker'in canını hiç ummayacağım bir şekilde yakmış olabilir miydi?* Bunu düşünmek bile kendimi berbat hissetmeme neden oluyordu.

Saatler akşam üstüne doğru yaklaşırken mutfaktaki hareketlilik daha yoğundu. Haftanın son günü olduğundan restoran oldukça kalabalıktı ve ben yorulduğumu hissetmeye başlıyordum. Mutfakta geçirdiğim zamanlar boyunca ya ben kendimi çok enerjik hissettiğimden ya da İlker'in varlığının yanımda olmasa bile bana iyi gelmesinden her şeyi büyük bir keyif alarak

yapıyordum. Muhsin Bey'in söylediklerini unutmaya çalışıyordum. Üstelik bu canlılığımın herkes neredeyse farkındaydı. Fabio sürekli bana bulaşıyor ve hatta benimle dalga geçiyordu. Ağzımdan İlker'le ilgili laf almak için her şeyi yapıyor ama alamadığında da dudaklarını sarkıtarak bana küsmüş numarası yapıyordu. Alvaro ve Lisa beni rahat bırakması için onu sürekli uyarmış olsalar da Fabio asla uslu durmayarak üzerime gelmeye, benimle uğraşmaya devam ediyordu. O resmen şu romantik film ve dizilerdeki ortamı neşelendiren, gülümseten yaramaz çocuktu ve bu beni hiç rahatsız hissettirmiyordu.

"Güzel öpüsüyor mu?"

Elimdeki tırtıllı, keskin bıçakla önümdeki kerevizi doğramaya kendimi kaptırdığım sırada Fabio aniden hemen arkamdan yaklaşarak hem olduğum yerde sıçramama neden olmuş hem de herkesin duyabileceği bir şekilde bağırmıştı. Elimdeki bıçak yerimden sıçradığımdan dolayı doğrama tahtasının üzerine düştüğünden tekrar elime alarak tıpkı bu sabah onun Yaşar amcaya doğrulttuğu gibi ben de Fabio'ya bıçağı doğrulttu.

"Eğer bir kelime daha edersen o dilini keserim!" Tehdidimi tamamıyla duymazdan geldi ve küçük çocuklar gibi sürekli omuzlarını indirip kaldırdı.

"*Dai!* (Hadi ama!) Bana detay vermelisin Mellek kiz."

Karşımda öyle bir çırpındı ki meraktan, istekten ve ben garip bir şekilde Fabio'nun heyecanını söndürmek istemedim. Omuzlarımı düşürdüm, yelkenleri suya indirdim ve karşısında resmen pes ettim. Fakat yine de bunu ulu orta bir şekilde yapmadım. Elimdeki bıçağı ona doğru sallayarak bana yaklaşmasını belirttim ve benden uzun olduğu için eğilmesini bekledim. Soru bile sormadan eğilip kulağını dudaklarıma doğru yaklaştırdı.

"Öpüşüyor," diye fısıldadım gözlerimi hızla kaçırıp dudaklarımı ıslatarak. *Hem de öyle güzel öpüşüyordu ki ben kendimden geçiyordum. Aklımı kaybediyordum.* Daha çok beni öpmesini istiyor ve bunun hiç bitmemesini diliyordum.

Fabio, ellerini heyecanla birbirine çırparak benden uzaklaşırken başındaki aşçı şapkasını düzeltti. Tıpkı benim gibi o da önüne bir doğrama tahtası ve birkaç sebzeyi aldığında bana doğru yaklaşmayı sürdürdü ve kimsenin duymasını istemediği bir şekilde konuşmaya devam etti düzgün olmayan, sevimli Türkçesiyle.

"Sis çok güzel oldunus. Senden hep bahsederdi yani seni gördüğü ilk günden beri bahsederdi. Sis Türkler nasil der, ilk görüste ask... İste öyle

olmuş Sinyor Altan. Bana anlatti ama sadece bana anlatti. Bis iyi arkadasis. Ben bazen Tempesta'ya da gider, yardim ederim."

Fabio, benimle sanki uzun zamandır arkadaşmışız gibi konuşurken tüm söylediklerinin arasından sadece bir cümleyi çıkarıp aklıma kazıdım ve coşkulu bir merakla Fabio'nun gözlerinin içine baktım. Bunun peşini asla bırakmayacaktım. İlker'in ona ne anlattığını çok merak ediyordum.

"Beni üniversitede gördüğü günden mi bahsetti?"

Sesimdeki heyecanın Fabio da farkındaydı ve kaşlarını havaya kaldırarak bakışlarını bana çevirdi. Doğramış olduğum kerevizleri önümdeki alüminyum çanağın içine yerleştirirken yeni bir kereviz daha aldım ve tekrar doğramaya başladım. Fakat aynı zamanda da bir kulağım hâlâ Fabio'daydı.

"*No.* (Hayır.) Seni ilk üniversitede görmedi ki."

Elimdeki keskin bıçak bu kez korkudan değil de afallamaktan yavaşça doğrama tahtasının üzerine düşerken bakışlarımı aniden Fabio'ya çevirdim. *Bu da ne demekti şimdi? Ne demek İlker beni ilk üniversitede görmedi?*

"Ne? Nasıl?"

Sesimin doğru düzgün çıktığından bile emin değildim ama dudaklarımın ve gözlerimin şaşkınlıktan kocaman açıldığından emindim.

"Sen bilmiyor musun?" diye sordu Fabio irice açılan gözleriyle ve ben sadece başımı sağa sola sallamakla yetindim.

"Neyi bilmiyor muyum?" Gözlerini kaçırırken önündeki tahtayı yavaşça ellerinin arasına aldı. Benden böyle kaçacağını sanıyorsa çok yanılıyordu. "Fabio!" diye bağırarak koluna yapıştım ve yanımdan gitmesini engellemek istedim. "Böyle söyleyip kaçamazsın," dediğimde yine gözlerini kaçırdı ve hiçbir şey söylemeyeceğini belirtircesine başını hızla olumsuz anlamda salladı.

"Sanirim ben sussam çok iyi olur."

"Senin bilip benim hiç bilmediğim önemli bir mevzu var ama!" Neredeyse mutfakta cırlarken sırf bana karşı koymasın diye dudaklarımı sarkıtarak konuşmaya başladım. Tüm gözlerin üzerimizde olduğunun bilinceydim ama Fabio'nun yakasını gerçeği öğrenene dek bırakmayacaktım.

"Bunu sana Sinyor Altan anlatmali. Bu çok özel."

"Fabio! Yapma bunu bana! N'oluuuur!"

Fabio'nun koluna adeta yapışarak yalvarışım mutfakta yankılanırken alacağım tepkileri ya da sert bakışları umursamadım. Onun dilinin altında

yatan gerçeği öğrenmek istiyordum. *İlker beni ilk ne zaman, nerede görmüştü?* Bunu bana hemen, şimdi söylemeliydi.

"Sadece küçük bir ipucu verebilirim." Kolunu ellerimin sert tutuşundan kurtarıp yüzündeki samimi gülümsemeyle burnumun ucuna küçük bir fiske attığında buna da şükrederek hızla başımı salladım. Ondan gelecek olan cevabı bekledim.

"Seni gördüğü ilk gün," diye başladığında kalbim resmen yerinden çıkacakmış gibi daha da hızlı atmaya başladı ve ellerimi birbirine kenetleyerek Fabio'nun gözlerine daha derin baktım. Sabırla dudaklarından çıkacakları bekledim.

"Basinda kirmizi bir sapka varmis, yandan takmissin. Onu hiç unutamiyor."

Parmaklarım heyecandan titrerken, onları birbirine bağlayan avuç içlerimin yandığını hissettim sanki. *Ne tuhaftı...* Organlarım farklı işlevlerde ama aynı heyecanlı duygular içindeydi. Boğazımdaki büyük yumru kalbime doğru yol alırken bir elimle güç almak istercesine başında durduğum tezgâha tutundum ve diğer elim göğüs kafesimin tam ortasına yerleştiğinde derin nefesler alıp vermeye başladım.

Beni ne zaman, nerede gördüğünü hatırlamıyordum çünkü ben hep kırmızı şapkalar takardım. Berelerim, farklı modellerdeki şapkalarım, hatta kazaklarımın bile çoğu kırmızı tonlarındaydı. Kırmızıyı severdim, sanki bana aitmiş gibi benimser, sahiplenirdim. Bu hayatta en sevdiğim renk kırmızıydı. Fakat bütün bunların yanı sıra başka bir anı, hem de çok özel bir anı zihnime doluştu tam da şu an.

Kalbim bir harabenin tam altında bir umut beklercesine ezilirken elini uzatmış, beni kurtarmak istemişti. Kollarına alıp sarıp sarmalamıştı. En büyük hayalim sevdiğim insanla uçurtma uçurmak olduğunda hiç sormadan, sorgulamadan beni uçurtma uçurmaya götürmüştü ve o gün karşı karşıya geldiğimizde başımda yine kırmızı bir şapka vardı ve o yine bana çok derin bakıyordu. *"Bu kadar göz kamaştırıcı olman haksızlık,"* demişti ve sonra da, *"Hele de kırmızılar içinde,"* diye devam etmişti.

Görünen o ki İlker Altan da tıpkı benim gibi kırmızıyı seviyordu ve bu daha çok kırmızı şeyler giyeceğim anlamına geliyordu. Ve mutlaka beni ilk nerede gördüğünü onun dudaklarından söküp alacaktım. Mutlaka...

Civcivimin motorunu kapatarak sokağın kenarındaki kaldırıma park ederken sadece bir gün geçmesine rağmen onu çok özlediğimi fark ederek direksiyonunu okşadım. Gün içindeki yorgunluktan dolayı direksiyon

koltuğuna sırtımı iyice yaslayarak gerinirken aynı zamanda boynumu da çıtlattım. Gerçekten iyi gelmişti ve şu an iyi gelebilecek başka bir şey de rahatlatıcı ılık bir duştu.

Yarın okulum olduğunu hatırlayan Yaşar amca beni her zamankinden daha erken bir şekilde eve gönderdiği için ona gerçekten minnettardım. İki günün yorgunluğunu nasıl atardım, bilmiyordum ama temiz ve derin bir uykuya ihtiyacım vardı.

Kontaktan anahtarlarımı çıkarıp çantama atarken yolcu koltuğuna bıraktığım içinde taze, cevizli baklavanın bulunduğu kutuyu ellerimin arasına alarak muzır bir şekilde sırıttım. Bu iki günün hesabını Eda'ya vermek zorundaydım ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama her şeyi ona eksiksiz bir şekilde açıklamalıydım. Bana akıl verebilecek tek kişi Eda'ydı.

Muhtemelen iki günün hıncını bir şekilde alacaktı üzerimden ama ben onun gönlünü nasıl kazanacağımı biliyordum. Eda, cevizli baklavaya bayılırdı ve asla hayır diyemezdi. Bu yüzden de Yaşar amca beni eve gönderdiğinde Nişantaşı'nda bir pastanenin hemen yanında durmuş ve yarım kilo cevizli baklava almıştım.

Bir koluma çantamı ve ceketimi yerleştirirken, diğer elime de pastane poşetini alarak karşımdaki binaya doğru ilerledim. Demir kapıyı aralayıp emin adımlarla merdivenleri tırmanırken Eda'ya nasıl bir açıklama yapacağımı düşünüyor, kurguluyordum ama hiçbir şey bulamıyordum. Bu yüzden de mecburen her şey doğaçlama bir şekilde gerçekleşecekti.

Evimizin bulunduğu kata ulaştım ve derin bir nefes çekip çantamın içinden evin anahtarlarını çıkardım. Tam deliğe sokup anahtarı çevirecektim ki hiçbir şey yapmama gerek kalmadan kapı kendiliğinden açıldı. Eda kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde tam karşımda dikiliyordu. Kaşları havadaydı. Saçları nemliydi, muhtemelen duş almıştı ve üzerinde Bambi pijamaları vardı. Eda, Bambi çizgi filmini çok severdi.

"Eda, bak gerçekten açıklayabilirim!"

Otuz iki diş sırıtarak iki elimi de havaya kaldırıp teslim olduğumda duruşu asla değişmedi. Elimdeki çanta ve ceket yere düşerken, pastane poşeti düşmediği için memnundum ve bunu koz olarak kullanacaktım.

"Hem sana en sevdiğin cevizli baklavadan aldım. Hem de taze." Şirinlik yapmaya devam ederken Eda yere doğru değildi, ayağındaki tüylü terliklerinden birini çıkardı ve adeta Diktatör Feride annem gibi üzerime cırladı.

"Gir çabuk! Yoksa dışarıda bırakırım seni."

Eh, bir tepki vermesi hiç tepki vermemesinden daha iyiydi.

Yere düşürdüğüm çantamı ve ceketimi tekrar ellerimin arasına alırken hâlâ pişkinlikle sırıtıyordum. Eda, diğer elimden pastane poşetini kaptığı gibi evin içine doğru ilerlerken ben de ayakkabılarımı çıkararak onu takip ediyordum. Bu beni hesaba çekmeden önceki sakinliğiydi ama zaten onun hesaba çekmesine izin vermeyecek ve her şeyi bizzat kendi ağzımla anlatacaktım.

Eda, mutfaktaki dolaplardan bir tabak kaptığında ben de sessizce işini bitirmesini bekledim. Getirdiğim tatlıdan birkaç dilim tabağa yerleştirip yanına da annemin gitmeden önce yaptığı taze, ev yoğurdundan büyük bir kaşık bırakırken sadece onu izliyordum.

(Tatlıyı yoğurtla yemek aileme ait küçük bir gelenek gibi. Bunu da buradan duyurayım. Eğer böyle yiyenler varsa kendini belli etsin bu satırda.😊)

İşini halledip tabağı da eline aldıktan sonra *düş önüme* dercesine başıyla salonu işaret ettiğinde onu onaylayarak önden yürümeye başladım. Eda büyük koltuğun bir köşesine oturup ayaklarını da kalçasının altına alırken iştahla tatlısını yemeye başladığında ben de derin bir nefes aldım ve başladım her şeyi anlatmaya.

Kaç dakika geçti hatırlamıyorum ama her şeyi eksiksiz bir şekilde ona aktardığımda tatlısını çoktan bitirmiş ve tabağı çoktan mutfağa bırakarak yeniden hemen yanıma oturmuştu. Uzun süren bir sessizlikten sonra gözlerini bana çevirdiğinde artık bir şey söylemesini istedim ve sabırsızca gözlerinin içine baktım. Kollarını göğsünde birleştirdi ve düşünüyormuş gibi yaparak mırıldandı.

"Şimdi kısa bir özet geçiyorum. İlker'le artık birliktesiniz, sevgilisiniz."

"Yes," diye karşılık verdim küçük çocuklar gibi kocaman sırıtarak.

"Cuma günü atışmanıza rağmen, hatta İlker'in sana dondurma getirmesine ve seni görmek isteyip de görememesine rağmen ve hatta sen işten çıkmak için restorana gitmene rağmen... Siz şu an birliktesiniz ve koca bir cumartesi gününü de komple birlikte geçirmişsiniz."

"Yes," dedim yine yüzümden silinmeyen aptal sırıtışımla başımı aşağı yukarı sallayarak.

"Ulan!" Eda'nın aniden bağırışıyla oturduğum koltukta neredeyse yerimde sıçrarken geriye doğru çekildim çünkü içindeki Ankara bebesi her an ortaya çıkabilirmiş gibi bakıyordu gözlerimin içine.

"Ulan, resmen hızınıza yetişmek imkânsız!"

Söylediklerine karşılık gür kahkaham salonu doldururken Eda da bir süre bana eşlik etti ama sonrasında gözlerini gözlerimin üzerine dikerek ciddiyetle bana baktı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Şamatayı bırakıp artık asıl gerçekleri konuşmanın sırasıydı.

"Seni anlayamıyorum, Melek. Artık kararlarını sorgulamaya başlıyorum. Daha dün şu evden işten çıkmak için nasıl kararlılıkla gidişini, bir gün öncesindeki konuşmalarımızı hatırlıyorum. Sonra karşıma gelmiş, diyorsun ki, *'Biz İlker'le birlikteyiz.'* Canım, sen cidden ne yapmaya çalışıyorsun?"

Eda'ya düşündükleri için kızamazdım ya da kararlarımı sorguladığı için ona karşı çıkacak hiçbir cümle kuramazdım çünkü ben de henüz ne yaptığımın farkında değildim. Aslında sadece onun dediği gibi hareket etmek istiyordum ve bunu çekinmeden ona da dile getirecektim.

"Sen demedin mi, kalbini özgür bırak diye? Ben de öyle yapmaya çalışıyorum." Yüzüne sıcacık, içimi ısıtan bir gülümseme hâkim oldu. Omuzlarımdan hafifçe iterken kıkırdadı ama yeniden ciddi ifadesini takındı.

"Salak, ben zaten buna hiçbir şey demiyorum. Neyi kastettiğimi sen de çok iyi biliyorsun. Murat mevzusu ne olacak? Bu kadar çabuk mu kapandı bu konu? Hiç zannetmiyorum."

Aptal, değildim. Akılsız, düşüncesiz hiç değildim. Evet, kalbimi artık özgür bırakıyordum ama bu her şeyi arkamda bıraktığım anlamına da gelmiyordu. Eda'nın aksine tüm gün boyunca bundan sonrasında neler olacağını düşünmüş, kurgulamıştım ama hiçbir çözüm bulamamıştım. *Murat'ı her yerden engelleyip çıkarmak dışında.*

İlker'in söyledikleri hâlâ aklımdaydı ve Murat'la arasında geçen büyük sorunu hâlâ merak ediyordum ama Murat'ın İlker'le arama girmesini de istemiyordum. Keza aynı şekilde bana ulaşmasını da istemiyordum. Her şey bu kadar güzel başlamışken kimsenin bunu batırmasına izin vermeyecektim. Bu yüzden her şeyi üzerine çok düşerek düşünmüştüm.

Bugün restoranda yemek molasına çıktığımızda telefonumu ellerimin arasına alarak özellikle de Fabio'dan gizli bir şekilde Murat'a dair her şeyi silmiştim. Onun gerçekten bana ulaşmasını istemediğim için işe önce numarasını silip engellemekle başlamıştım. Aynı zamanda konuşmalarımızı da ortadan kaldırıp sosyal medya hesaplarını da engelledikten sonra rahatlamaya çalışarak şimdilik yapabileceğimin bu kadarı olduğunu düşünmüştüm.

Murat, Azerbaycan'daydı. Ne zaman gelirdi? Bilmiyordum ama o gelene dek sadece bunlarla yetinebilirdim. Üstelik, İlker'le bir anlaşma yapmıştık. Ben ona Murat'la geçmişini sormayacaktım, o bana bir zamanlar yüreğime hükmeden insanın kim olduğunu sormayacaktı. Adil görünmüyordu ama adil olmak zorundaydı.

"Murat'ı her yerden engelledim. Bir süre bana ulaşamaz. Üstelik iş için Azerbaycan'a gitmiş ve bir süre boyunca gelmeyecekmiş."

İlker'den öğrendiklerimi ona söylediğimde kaşlarını belirsizlikle çattı ama yine de bana belli etmek istemedi içindeki huzursuzluğu ama ben onu iyi tanırdım. Eda, bana belli etmese de hissederdim ne düşündüğünü. Kolumu sıvazladı ve yine gözlerimin için derin derin baktı.

"Peki ya gelince ne olacak?"

"Bunları düşünmek istemiyorum Eda. En azından şimdilik düşünmek istemiyorum," dediğimde başını aşağı yukarı sallayarak tebessüm etti ve ardından kurnazlıkla kıkırdamaya başladı. *Ah, ona her şeyi anlatmamam gerekirdi! Bu surat ifadesini tanıyordum. Bu sinsi gülümsemeyi elbette tanıyordum. Benimle dalga geçecekti.*

"Neyse, ben kaçırdığım detaylar üzerine biraz konuşayım. İlker'le birlikte uyumuşsunuz. Bayağı yakınlaşmışsınız. Hatta..."

"Eda, sus!" *Ona kesinlikle her şeyi anlatmamalıydım!* Bir elimle ağzını kapatmak istediğimde geri çekilerek bana karşı koydu.

"Teyzem duysa ne yapar biliyor musun? Doğrudan nikah masasına oturtur sizi. Bir bakmışsın, evliliğe çok uzak olan Melek benden önce yuvadan uçup gitmiş."

"Annemi katma şimdi," diye cırladığımda benimle birlikte o da kahkaha attı ve bir süre boyunca gözlerimiz birbirine kenetlenerek baktık.

"Mutlu musun?" diye sorduğunda Eda aslında ne kadar mutlu olduğumun o da farkındaydı ama yine de benden duymak istiyordu.

"Mutluyum. O an, onu öptüğümde hiçbir şey düşünmek istemedim. Karşı koymak, engellemek, bunların hiçbirini yapmadım. Sadece o ve bendik. Kalbi parçalanmış bir kız yoktu o an. Sadece İlker ve Melek olarak vardık ve ben ilk kez hayatımda bu kadar huzurlu hissettim Eda. Ama..."

Gözlerimden yanağıma küçük bir damla süzülürken bunun acıdan değil de mutluluktan olduğunu biliyordum ama mutluluktan bile olsa artık ağlamak istemiyordum. Göz pınarlarıma ağlamayı yasaklamam gerekiyordu.

"Ama?" diyerek üzerime düştü Eda.

Her şeyin aması mutlaka vardı.

"Ama Murat'la aralarındaki sorun her neyse bilmek istiyorum."

Ne istediğimi biliyordum ve bir gün mutlaka bunu öğrenecektim. Geri adım atmayacaktım. Muhsin Bey'in söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. İlker'in canını ne yaktıysa bir şekilde öğrenmenin yolunu bulacaktım.

"Zorlama. Belli ki geçmişte kalmış bir şey," dediğinde Eda başımı hayır dercesine sallayarak omuz silktim. Hayır, bunun peşini kesinlikle bırakmayacaktım.

"Zorlamak istemiyorum ama İlker, o adamın Murat olduğunu öğrendiğinde ne yapacak? Asıl o zaman ben ne yapacağım?"

"Şimdilik hiçbir şey yapmayacaksın. Düşünmeyeceksin. Biraz önce kendi ağzınla dedin. Aklına bile getirmeyeceksin ve önüne bakıp anı yaşayacaksın. Zamanı geldiğinde bir şekilde konuşursunuz Melek ama şimdilik hiçbir şeyi deşme. Boş ver."

"Haklısın." Zaten şimdilik bundan başka çarem yoktu.

Susmak zorundaydım. Kendim için, doyasıya yaşamak istediğim aşk için ama en çok da İlker için... Susmak zorundaydım.

"Her neyse, ben bir duş alıp yatacağım."

Oturduğumuz koltuktan kalkıp koltuğun bir kenarına bıraktığım çantamı ve ceketimi ellerimin arasına aldım. Tam salondan çıkmak üzere ilerlemiştim ki, "Bu arada sabah beni İlker alacak," diyerek Eda'ya doğru seslendim. Ona dönüp baktığımda gözlerini devirdiğini ama aynı zamanda kıkırdadığını gördüm. Salondan çıktığımda ise arkamdan bağırışını işittim.

"Hızınıza yetişmek gerçekten imkânsız!"

Yüzüme yerleşen tarifsiz gülümsemeyle odama girdiğimde ceketimi çalışma masamın önündeki sandalyenin kenarına asarak yatağıma doğru ilerledim. Çantamın içinden çıkardığım cep telefonumu şarja taktıktan sonra iki gündür üzerimde bulunan kıyafetlerden derhal kurtulmak istedim. Kıyafet dolabımdan üzerinde en sevdiğim Disney prensesi olan Belle'in bulunduğu pijama takımını ve temiz iç çamaşırlarını çıkararak yatağımın üzerine bıraktım. Odamın kapısının arkasında bulunan askılıktaki kırmızı bornozumu da elime alarak odadan çıkıp banyoya doğru ilerlediğimde üzerimdeki yorgunluk hiç düşünmeyeceğim kadar hat safhadaydı. Bir an önce bu yorgunluktan uzaklaşıp kendimi yatağa atmak ve hemen uykuya dalmak istiyordum.

Evimizin banyosunda hem küvet hem de duş kabini vardı. Büyük bir banyoya sahip olmamız gerçekten şanstı. Aslıda küveti doldurup saatlerce

içinde kendimden geçebilirdim ama saat çok geçti ve bunu yapmak için pek de vaktim olduğu söylenemezdi.

Elimdeki bornozu banyonun askısına astıktan sonra üzerimdeki iki günlük kıyafetlerden kurtularak duş kabininin içine girdim. Suyun ısısını ayarlayıp altına girdiğimde bir süre boyunca sadece tenimden akıp gitmesine izin verdim. Gözlerimi kapayarak şu iki gün içinde hayatımın nasıl da bir anda değiştiğini fark ettim.

İlker Altan, artık benim sevgilimdi. Kulağa asla inanılamayacak gibi geliyordu ama gerçek buydu. İlker benim sevgilimdi.

Ilık suyun altında kendimden geçerken ellerim yavaşça boynuma doğru gitti ve ben yine kendimi dün geceyi düşünürken buldum. İlker'in dudaklarının yakıcı dokunuşlarını tekrardan hissettim. Beni öpüşünü, bende nasıl farklı duygular uyandırdığının bir kez daha farkına vardım.

İlker, dalgasız bir denizdi benim için. Sakindi. Huzurluydu, korumacıydı ve ben onun dingin akıntısına korkusuzca kendimi bırakabiliyordum. Üstelik bütün bunlar gerçekleşirken asla pişmanlık duymuyordum aksine hayatımın değişmesinden zevk almaya bakıyordum.

Altında bulunduğum suyun ısısı aniden değişerek iyice ısınıp bedenimi yaktığında yerimden sıçrayıp tekrar ılık haline getirdim. Düşüncelerimden uzaklaşmaya çalışarak elime aldığım bana ait şampuanı bolca avucuma döktüm ve bu kez gerçekten duş almaya baktım. Üstelik bunu en sevdiğim Sertap Erener şarkısını mırıldanarak yaptım.

"Umurumda değil, iyi ki bitti.
Omuzlarımdan koca bir yük gitti.
Çoktan alıştım, yokluğuna inan ki..."

Suyun altında çok vakit geçirmeden hızlıca duşumu alıp kırmızı bornozumu bedenime ve küçük, pembe havluyu da başıma geçirdikten sonra ayaklarımın ıslak olmasına aldırmadan banyodan çıktım. Eda'nın odasının yanından geçerken aralık kapısından telefonuyla uğraştığını gördüm ve onu hiç rahatsız etmeden kendi odama geçtim. Başımdaki havluyu çıkararak saçlarımı iyice kurulamaya çalıştığım esnada şarja taktığım telefonum gürültülü bir ses çıkararak bulunduğu komodinde titremeye başladı. Elimdeki nemli havluyu yatağımın üzerine bırakırken hızlı adımlarla telefonuma ulaştım ve ellerimin arasına aldım. Ekrandaki isim dudaklarımda kocaman bir gülümsemenin peyda etmesine sebep olurken derin bir nefes alıp onu bekletmeden *cevapla* tuşuna bastım.

Yatağıma üzerimdeki bornozla otururken telefonu kulağıma doğru götürdüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda yüzündeki gülümsemeyi yanımda olmasa bile hissettim.

"Aslında yeni duştan çıkmıştım." Gerçeği duyup duymayacağından emin olmayan bir ses tonuyla mırıldanırken gözlerim üzerimdeki kırmızı bornoza doğru gitti ve yanaklarımın içini ısırdım bunu söylediğim için.

"Üzerini giyindin mi?" Sorusuyla yanaklarımdaki kan iyice ısınırken titrek bir nefes bıraktım ve dudaklarımı dişledim.

"Bunu bilmesen de olur."

"Öyleyse hâlâ giyinmedin."

Utancımdan gözlerimi sıkıca kapatıp yeniden açtığımda karşımdaki aynadaki yansımama baktım ve yüzümdeki aptal sırıtışın bir an olsun silinmediğini fark ettim. Teknik olarak çıplak sayılırdım ve İlker'le telefonda konuşuyordum.

"Sihrini her yere değdiriyorsun. Gerçekten melek olduğunu düşünmeye başlayacağım artık."

Sessizliğimi fırsat bilerek konuşmaya devam ettiğinde ne demek istediğini anlamadım ama kurduğu güzel cümleler bile kalbimin göğüs kafesimden fırlayacakmışçasına ters taklalar atmasına yeterliydi.

"Neden böyle dedin?"

"Biraz önce babam aradı." Verdiği cevap karşısında gülümseyen yüzüm düşerken Muhsin Bey'in elbette ona konuştuğumuzu söyleyeceğini aklıma getirmeliydim.

"Hem benden dün için özür diledi hem de yarın akşama yemeğe çağırdı," diye devam ettiğinde İlker, en azından Muhsin Bey'in hatasını anlayıp ondan özür dilediği için memnundum.

"Üstelik..." Bir süre duraksadı. Sessiz kaldı. Sessiz kaldım ve devam etmesini bekledim. "Üstelik senin de harika bir kız olduğunu dile getirdi." İşte buna gerçekten şaşırmıştım. Dudaklarım şaşkınlıktan aralanırken ne diyeceğimi bilemedim çünkü Muhsin Bey bana tam tersini hissettirmişti ve bunu elbette İlker'e söylemeyecektim.

"Gerçekten mi?" Hayretle mırıldandım sadece geçen dakikalardan sonra çünkü başka hiçbir şey diyemedim.

"Dayanamayıp onunla konuştun, değil mi?" Canımı neredeyse yakmak istercesine dudaklarımı dişlerken İlker'e nasıl bir cevap vereceğimi

bilemedim ama yalan da söylemek istedim. Anlaşılan Muhsin Bey her şeyi ona aktarmamıştı.

"Kızdın mı? Biliyorum, aile meselelerine hiç karışmamam gerekirdi ama..."

"Hiç kızmadım." Aniden cümlemi yarıda keserek beni susturdu ve ben söylediği iki kelimelik cümle karşısında neredeyse küçük dilimi yutuyordum. Oturduğum yerde ayaklanarak odamda dört dönmeye başladım. Sanki bir anda oda çok sıcak olmaya başlamıştı.

"Gerçekten mi?" diyerek hayretle soluduğumda kıkırdadı ve bunu öyle bir hissettim ki şu an karşımda olsa üzerine atlayıp sıkıca ona sarılabilirdim.

"Gerçekten. Annemden sonra ilk defa biri benim için böyle bir şey yaptı. Babamı karşısına alıp konuştu. Teşekkür ederim, *meleğim*."

Melek'im demiyordu. *Meleğim* diyordu çünkü onun için bir melek olduğumu düşünüyordu. Yüzüme o kendimi kaybettiğim gülümseme yeniden hâkim olurken yavaşça odamın penceresine doğru ilerledim ve gerçekten sıcak bastığını düşünerek pencereyi araladım.

"Rica ederim," diye fısıldadığımda yüzüme çarpan serin hava karşısında biraz da olsa kendime geldiğimi düşündüm.

"Utandın, değil mi?" Sorduğu soru karşısında hiçbir şey diyemedim. Aksine bornozumun ipleriyle oynamaya başladım.

"Şu anda üzerinde kırmızı bornozun var ve ipleriyle oynuyorsun." Yüzümdeki kan çekilirken ellerim aniden iplerle oynamayı bıraktı. *Bunu nasıl bilebilirdi?*

"Yanakların hem duştan hem de söylediklerimden dolayı kıpkırmızı. Oturduğun yerden çoktan kalktın ve yavaşça pencereye doğru ilerleyip açtın. Hava almaya ihtiyacın var çünkü. Dudakların usulca aralandı. Şu an seni öpmeyi öyle çok isterdim ki..."

Gürültülü bir nefes dudaklarımdan koptuğunda bütün bunları nasıl bildiğini düşündüm. Pencereden aşağıya bakarken görünürlerde ne İlker'e rastladım ne de Audi'sine. *Hayır, kesinlikle burada değildi. Hayır, kesinlikle düşündüğümden daha iyi bir şekilde beni tanımaya başlıyordu.*

"Ama unuttuğun bir şeyi hatırlatmakta fayda var," dediğinde hâlâ hiçbir şey söylemiyor, sadece onu dinliyordum.

"Üzerinde hâlâ bornozun var ve biraz daha pencere kenarında durursan üşütüp hasta olacaksın."

Allah aşkına! Bütün bunları gerçekten nasıl bilebilirdi?

"Çok adisin İlker Altan!" diye bağırdığımda gür kahkahasını işittim ama bu sadece telefonda yankılanan bir kahkaha değildi. Aynı sesin sokaktan da geldiğine şahit oldum ve pencereden başımı sokağa uzattığımda kıvırcık bukleler ortaya çıktı. Onu sokağın başında, başka bir binanın hemen yanındaki direğe yaslanmış bir şekilde buldum. Sonunda kendini açığa çıkarmıştı. *İlker gerçekten şu anda buradaydı. Benim evimin bulunduğu sokaktaydı.*

"Ne işin var burada?" Hâlâ ona bakıyor ve bir an olsun gözlerimi kırpmadan onu ve yüzündeki nefes kesici gülümsemeyi izliyordum.

"Merak etme, yukarı gelip Eda'yı rahatsız etmek gibi bir niyetim yok. Sadece..." Duraksadı. Gözlerini benim bulunduğum pencere kenarından çekmedi ve derin bir nefes aldı.

"Sadece seni görmek istedim. Seni görmek bile bana öyle iyi hissettiriyor ki... Tüm gün boyunca o melek yüzünü gözlerimin önüne getirip durdum. Özledim."

Alt dudağımı dişlerken tıpkı onun gibi ben de gözlerimi ondan alamıyordum ve üzerimde hâlâ bornozun bulunması zerre umurumda değildi.

"Gerçekten yukarı gelmek istemediğine emin misin?" diye sorduğumda yaslandığı direkten sırtını hemen çekti ve biraz daha yaklaşarak benim yaşadığım binanın tam karşısındaki kaldırımda belirdi. Yüzündeki o haylaz ifadeye şimdi daha yakından şahit oluyordum.

"Beni eve mi atmak istiyorsun yoksa?" Kaşlarını havaya kaldırırken sesli bir şekilde kıkırdadım ve başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım.

"Hı hı. Belki de." Aslında gerçekten gelmesini istiyordum ama İlker'in koyu bakışlarından gelmeyeceğinin gayet farkındaydım.

"Belki başka zaman buna izin veririm ama çok yorgunsun ve ben gerçekten sizi rahatsız etmek istemiyorum," dediğinde dudaklarımı büzsem de onu onaylarcasına başımı salladım. "Sabah görüşürüz, sevgilim." Sokaktan ağır adımlarla uzaklaşırken sadece gidişini izledim.

"Görüşürüz," diyerek telefonu kapatıp göğsüme bastırdığımda kendi kendime mırıldandım. *Görüşürüz, sevgilim...*

İlker'in sokaktan kaybolmasıyla ürpererek pencereyi kapatıp yeniden odama döndüğümde kendimi sırtüstü yatağa bıraktım. Üzerimde hâlâ bornozumla yatağımda biraz önce İlker Altan'la konuşmanın verdiği şevkle adeta tepinirken kahkaham yankılandı ve Eda'nın, *"Uyu artık, Melek,"* diye bağırışını işittim. Kahkahamı kesmedim ama yine de uzandığım yerden

kalkıp üstümü giymek için hareket etmeye başladım. Fakat tam da o an hâlâ elimde sıkı sıkıya tuttuğum telefonum avucumun içinde titredi. İlker'den bir mesaj olduğunu düşünerek heyecanlanırken ekrana tanıdık olmayan, yabancı bir numara düştü. Üstelik numaranın başındaki *+994* kodu numaranın başka bir ülkeye ait olduğunu gösteriyordu. Ailemden biri olamazdı çünkü Almanya'nın telefon kodu *+49*'du.

Ellerim numaranın yabancılığından gerilip titrerken WhatsApp'e düşen mesajı açtım ve o an ekranda gördüklerimle nefes alamadım. Ellerim daha da çok titredi. Vücudum titredi. Kalbim titredi. Boğazımda öyle bir düğüm belirdi ki bu kez yutkunamadım. Yok edemedim. Gözlerim buğulandı, nemlendi. Yanağıma ansızın damlalar düşmeye başladı. Tenim karıncalandı. Kalbim ise bir kez daha yanıp kül oldu.

Ekranda iki resim vardı. Birinci resimde her ne kadar ihtimal dahi vermek istemesem de denizin soğuk dalgalarıyla buluşan kırmızı kapaklı defterim yer alıyordu. İkinci resimde ise o defterin ilk sayfası ve büyük harflerle yazılmış o tarih vardı. *4 Eylül 2012. Onu gördüğüm ilk gün.*

Yanaklarıma boşalan gözyaşlarının arasından resimlerin altındaki nota baktım. Bunun olması mümkün değildi ama yine de O'ydu. Ben ondan kaçmak istedikçe o yine tam karşımda belirmişti.

"Hatırla beni. Hatırla kimi sevdiğini. Lütfen. – M. Ö"

- Ve bum!

- Unutmayın ki kaos olmasa bile kaos vardır. 😊

- Öhöm... Murat olmayabilir ama varlığı buralarda bir yerde. Ne dersiniz bu Melek için bir tehlike oluşturur mu?

- Peki ya kırmızı kapaklı deftere ne oldu? Denizin dalgalı sularında kayboldu mu yoksa hala bir yerlerde yaşamını sürdürüyor mu?

28.Bölüm

Instagram: askadususofficial / missfirat

Yine, yeni ve yeniden hep birlikte Aşka Düşelim mi? Bence düşelim. 😍

Söylemek istediğim çok şey var. Neden bu kadar uzun bir ara verdim? Neden bir türlü geri dönemedim? Zamanı geldiğinde her şeyi daha net bir şekilde açıklamaya çalışacağım. Şimdilik çok daha iyi bir şekilde döndüğümü bilin yeter. ♥

Üstelik Aşka Düşüş'e hazır yeniden geri dönmüşken, birtakım değişiklikler yaparak dönmek istedim. Bundan aylar önce en son yaptığım canlı yayını hatırlayanlar varsa eğer hikayede İlker ve Murat'ın modellerini değiştirmek istediğimi bilirler ve öyle de yaptım.

Ayyy asıl bu kısmı anlatması çok heyecanlı! □□

Hikayemizin Murat ve İlker'inin modellerini değiştirdim ve daha çok içime sinen birilerini yaptım. Aşağıda görüyorsunuz. Üstelik... Asıl bombaya geliyorum.

İkisiyle de uzun süredir bizzat iletişim halindeyim ve hem hikayeden hem de karakter olduklarından haberdarlar. Üstelik ikisi de büyük bir ilgiyle karşıladı bu durumu. Kim olduklarını Instagram hesabımda paylaşacağım. ♥

Tabii bu demek değildir ki siz onları hayal ederek okuyacaksınız. İstediğiniz şekilde, kimleri hayal ederek okumak istediğinizi yine size bırakıyorum ama benim bundan sonraki İlker ve Murat'ım işte bu yakışıklılardır.

Son olarak zaten çok önceden duyurusunu yapmıştım ama bir kez daha belirteyim. Bundan sonra bölümlerde sınırlar olmayacak. İçinizden nasıl geliyorsa öyle davranın. ♥

Keyifli okumalar. ♥

Melek'imiz öksüz kalmasın. O da burada yer alsın. 😊

Playlist:

Aleyna Tilki - Nasılsın Aşkta

Sena Şener - Teni Tenime

Tuna Kiremitçi & Sena Şener - Birden Geldin Aklıma

28.BÖLÜM

Hayatta yapacağın en zor şeylerden biri çok sevdiğin, körü körüne bağlandığın bir şeyi gücünü yitirdiğinde bırakmaktır. Bu kimseyle paylaşamadığın çocukluk arkadaşın da olabilirdi, kalbini herkesten gizlediğin kırmızı kapaklı bir hatıra defteri de. Değişim hiçbir zaman kolay değildi. Nasıl hayatta kalabilmek uğruna yeri geldiğinde savaşıyorsak, yepyeni bir yol seçmek için de büyük bir gayret gösteriyorduk ve asıl değişim o yolun başına gitmek için ilk adımı atmakla başlıyordu.

Dün geceyi anımsadım. Telefon ekranıma yansıyan küçücük bir resimle nasıl yıkıldığımı, saatlerce sırf Eda duyup da endişelenmesin diye nasıl da sessizce ağladığımı yalnızca ben bilirdim.

İnsan kaybettiğini sandığı kendine ait bir parçayı yeniden bulduğunda ağlardı. Ona kavuşmanın verdiği heyecanla mutluluk gözyaşları dökerdi ama benim dün geceki gözyaşlarımın sebebi mutluluğumdan değildi. Unutmaya çalıştığım acıların yeniden canlanıp kalbime hükmetmesindendi.

Murat aklımı karıştırmaya, beni bir kez daha paramparça etmeye çalışıyordu ve bunu en zayıf noktamdan, defterimden vurarak yapıyordu. *O defterin içine yazdıklarımı bildiğini hatırladıkça, buna nasıl cüret ederdi? Daha kaç parçaya beni bölmeyi planlıyordu? Daha kaç kez kalbimi yerinden söküp canımı yakacak kadar avucunun içinde sıkacaktı?*

O deftere yazdığım her satırı bir kez daha acıyla hatırladım.

Her baharları, her kışları. Her sıcağı, her soğuğu. Her 22 Ağustosları, her 28 Ağustosları... Aynı ayda doğmamız tesadüf müydü yoksa kader miydi? Doğum günümde üflediğim mumların arkasına sakladığım dilekleri... Boşa geçirdiğim altı yılı...

Fakat hiçbir şey defterimin acımasızca denize atıldığı gerçeğini değiştirmedi. Üstelik dün gece Murat'ın bana o resmi atarken hangi düşüncelerde olduğunu asla anlayamıyordum. Defteri sakladığına kesinlikle inanmıyordum. Her şeyi gözlerimin önünde yapmıştı. Gözlerimin önünde defterimi denize fırlatmıştı. O defter denizin soğuk dalgalarının arasında kaybolmuştu. Kimse bu gerçeğin önüne geçemezdi. Belki de Murat sırf aklımı karıştırmak, beni İlker'den uzaklaştırmak için eskiden çekmiş olduğu resmi bana göndermişti. *Aklıma gelen tek ihtimal buydu.* Defterimi bana koz olarak kullanıyordu ama buna kanmayacaktım. İzin vermeyecektim. Her şey bu kadar yolunda giderken beni yeniden kuşatmasına, aklıma girmesine göz yummayacaktım.

Bir karar almıştım. Defalarca bir kafesin içine hapsettiğim kalbimin kilidini artık kırarak özgür bırakmıştım. İlker'le birlikteydim. Mutluydum. Huzurluydum. Biraz sonra onu göreceğimi kendime hatırlatarak heyecanlıydım. Murat bu kez başarılı olamayacaktı. Aklımı karıştıramayacaktı. O defter nasıl denizin soğuk dalgalarını bulduysa benim de kalbim o denizin dalgalarında akıntıya kapılıp kayboldu. Kaybolan bir kalbin bu saatten sonra geriye dönmesinin imkânı yoktu. *O kalp, kapıldığı akıntıda bambaşka bir yolculuğa çıkmıştı ve bu kez bambaşka biriyle yeniden atmaya başlıyordu.*

Gözlerim dolup da içi sızladığında dudaklarımdan titrek bir nefes karşımdaki şifonyer aynasına doğru döküldü. Küçük bir buğunun oluşmasına sebep olduğunda elimde sıkıca tuttuğum kırmızı ruju yavaşça şifonyerin üzerine bıraktım. Zihnimi saran berbat anılardan dolayı dudaklarıma ruj sürmek istemiyordum artık. *Çünkü dağılan bir ruj olmamıştı o gün sadece, dağılan bir kalp vardı ardında bıraktığı. Dalında ezilen nergislerin ahı vardı üzerimde.*

Şifonyerin üzerine bıraktığım ruju elime alıp çekmecenin içine yerleştirdiğim sırada kapım usulca aralandı. Eda, üzerindeki çizgili geceliğiyle odama girip gözlerini esneyerek ovalarken oturduğum tabureden kalkarak karşısına geçtim. Uykulu haline rağmen beni baştan aşağıya ilgiyle süzdü ve dudaklarından küçük bir ıslık koptu.

"Vaaaay! Sabah sabah güzellik saçıyorsunuz Melek Hanım."

Mahmur hallerine aldırmadan benimle dalga geçmeye fırsat kollarken gülümsemeye çalışarak bastıran gözyaşlarımı geri gönderdim. Eda, dün gece Murat'ın bana başka bir numaradan mesaj attığını bilmiyordu ve bu kez bilmesini de istemiyordum. Bu gerçeği ben bile kabullenmekte güçlük çekerken kimsenin öğrenmesine şimdilik lüzum yoktu.

"Abartma Eda. Gayet normalim bugün."

Elimi havada onu geçiştirerek sallarken aynadan bir kez daha kendime baktım. Aslında gerçekten normal ve sade görünüyordum. Erkenden kalkıp saçlarımı düzleştirmiştim. Üzerimde bacaklarımı saran siyah bir kot pantolon, siyah boğazlı bir kazak ve pantolonumun üzerini tamamlayan siyah, deri bir kemer vardı. Makyajım o kadar abartılı değildi. Sadeydi. Takıp takıştırmayı seven bir insan değildim. Sadece işaret parmağımda üzerinde küçük taşları bulunan çiçek desenli bir yüzük vardı. Üzerimde dikkat çeken tek şey aslında başımdaki kırmızı, ressam beresiydi.

"Yok yok. Güzelsin, güzel," dediğinde Eda yanına sokulup yanağına küçük bir *günaydın* öpücüğü bıraktım.

Eda esnemeyi bırakmadan benim yatağımın içine girip yorganı üzerine çekerken ben de gün içinde işleyeceğimiz konuların bulunduğu önemli dosyayı elime alarak yatağın kenarındaki çantama uzandım. İlker'in henüz gelip gelmediğini bilmiyordum ama geç kalmak istemediğimden hazırda bekliyordum.

"Şimdi..." Eda yattığı yerden benimle tekrar konuşmaya başlayıp kelimeyi uzattı ve alttan alttan gülümseyerek sinsice kıkırdadı. Onun tekrar uykuya dalacağını düşünürken büyük bir yanılgıyla karşılaştım. Yatağımın içinden meraklı gözlerle hareketlerimi izliyordu. "Siz bugün birlikteliğinizi ilan edip herkese bir gösteri mi yapacaksınız?" diye devam ettiğinde gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. *Elbette öyle bir şey yapmayacaktık.* Ona bu sabah beni İlker'in alacağını söylemekle büyük bir hata yapmıştım. Aklında çok farklı şeyler dönüyor olmalıydı ama bu ona açıklama yapmayacağım anlamına gelmiyordu.

"Hayır, İlker de ben de bunun için henüz hazır değiliz. Bir süre gizleyeceğiz. Her şey zaten çok yeni. Duyurursak bütün gözler üzerimizde olur."

İlker'le bu konuda uzlaşmamız bana oldukça garip geliyordu. Aslında onun ilişkimizi hiç gizlemek istemeyeceğini düşünmüştüm ama İlker Altan bir kez daha beni şaşırtmayı başarmıştı. Sadece bunun arkasında yatan asıl sebebi içime düşen kurtlarla merak ediyordum. Karamsarlığa kapılıp altından kötü bir şeyin çıkmasından korkuyordum. Fakat İlker'e güveniyordum, güvenmek istiyordum. Eğer o da gizlemeyi istiyorsa mutlaka bir bildiği vardır diye düşünmek istiyordum. O yüzden de kafama takıp, sorun etmemeye çalışıyordum.

"Her şey çok yeni ama hızınıza yetişmek imkânsız. Gün içinde birbirinizden nasıl uzak duracaksınız acaba?" Uykulu hallerine rağmen Eda'nın ısrarla benimle dalga geçmesine gözlerimi devirerek karşılık verdim ama bir konuda kesinlikle haklı sayılırdı. Bu kadar kısa sürede İlker'e kendimi böylesine kaptırmışken ondan birkaç saat uzak kalmak gerçekten çok zor olacaktı.

"Kendimden biliyorum. Ahmet'le ilk zamanlarımızda resmen ders bitsin de dışarıda rahat rahat konuşabilelim diye saniyeleri sayardım," diye devam ettiğinde Eda gözlerim irice açılarak onu ve dudaklarından çıkan neşesini kıkırtılarımla dinledim.

Ahmet'le tanıştığı dönemlerde Ankara'da olduğum için yan yana değildik ama gözlerimin önünde canlandırmak o kadar da zor değildi. Eda deli dolu, uçarı bir kızdı ve Ahmet onun sadece bu tarafına bile âşık olabilirdi.

"Bak sen," diyerek imalı bir şekilde mırıldandığımda Eda kendiyle gurur duyarcasına sırıtmaya devam edip göz kırptı.

"Eh, kızım bizde de var bir şeyler." *Ona ne şüphe zaten?*

"Sizin dersler geç saatte başlamıyor mu bugün?" Konuyu artık benden uzaklaştırmaya çalışarak değiştirip ona çevirdiğimde Eda beni onaylarcasına başını aşağı yukarı salladı ve yorganı iyice bedenine sararken bir kez daha esnedi.

"Eee niye uyandın o zaman bu saatte?" Derslerinin geç başladığı günler Eda hayatta erken kalkmazdı. O yüzden bu sabah erken uyanması bana garip geliyordu. Hatta bazı zamanlar benden bile daha üşengeç davranırdı.

"Ahmet'le kahvaltıya gideceğiz. Evde bir şeyler hazırlamaya üşendim." *Benden daha üşengeç olduğunu söylemiştim, değil mi? İşte bu da küçük bir ispatı.*

"İyi bari," diyerek onu yanıtladığım esnada çalışma masamın üzerindeki cep telefonum gürültüyle titredi. Aynı anda kalbimin de titrediğini zannederken masanın üzerindeki telefonumu hızla elime alıp ekrana baktım ve yüzüme yerleşen kocaman gülümsemeye engel olamadım.

Signor Altan ❤: "Geldim. Seni bekliyorum."

Telefonumun ekranına düşen mesaj İlker'dendi. Dudaklarımı kalbimdeki kıpırtılarla dişlerken telefonumu hızla kilitleyip daha fazla zaman kaybetmek istemedim. Aynadan son bir kez daha kendime baktım. Zaten düzgün görünen saçlarımı mümkünmüş gibi bir kez daha düzeltmeye çalıştım. Kalbim ansızın gümbürdemeye başladığında elimin ayağıma dolanacağını zannettim.

"Gelmiş, ben çıkıyorum. Akşama görüşürüz."

Hızlı hızlı, heyecanla soluyarak odadan çıkmak için harekete geçtiğim sırada aniden duraksayarak arkamı döndüm. Beni hayretler içinde izleyen Eda'ya dişlerimi göstererek sırıtıp şifonyerin üzerindeki leylak kokulu parfümüme uzandım. İki kez üzerime sıktım fakat sonra dayanamadım, bir iki kez daha sıktım. Umarım İlker parfümün ağır kokusundan boğulmazdı. Bunu düşünürken bile aptalca kıkırdamama engel olamıyordum. *Allah'ım bana gerçekten neler oluyordu böyle?*

Elimdeki dosyayı sıkıca tutmaya çalışarak odamdan ayrıldım. Koridoru aşıp vestiyerdeki ayakkabılıktan kısa, topuklu çizmelerimi ayaklarıma

geçirip, siyah paltomu da giydikten sonra son bir kez de vestiyerdeki aynadan kendimi kontrol ettim. Derin bir soluk çektikten sonra yoğunlaşan heyecanımı bastırmaya çalışarak kendimi merdiven dairesine bıraktım. Ayağımdaki topuklu çizmelere aldırmadan neredeyse koşar adımlarla merdivenleri inip kapıya yaklaşırken soluklanarak bir kez daha üzerimi kontrol ettim. Boğazımı temizledim ve uzanıp yavaşça demir kapıyı açıp sokağa çıktım. Onu karşımda görmenin verdiği heyecanla duraksayıp adım atmayı bıraktım ve nefes almayı unuttuğumu zannettim.

Nefes al Melek, nefes al. Sadece ikiniz de tamamıyla siyahlar içindesiniz ve bu harika bir tesadüf.

Onu dün gece de görmüştüm. Hatta ondan önceki gün de ama sanki uzun süredir görüşmemişiz gibi hasrettim ve gözlerimi ondan alamıyordum.

Kıvırcık saçlarının bukleleri alnına düşüyordu. Uzayan kirli sakalına dokunmamıştı ve böyle çok daha iyi görünüyordu. Kirli sakal kesinlikle ona yakışıyordu. Üstelik baştan aşağı siyahlar içindeydi. Bir insana siyah ne kadar yakışıyorsa İlker'e haddinden daha fazla yakışıyordu. *Siyah, boğazlı kazak, siyah deri ceket, siyah kot pantolon... Hayır, hayır. Bu kadar tesadüf benim için bile çok fazlaydı.* Elleri deri ceketinin cebindeydi ve sırtını arabasına yaslamıştı. Kesinlikle göz kamaştırıyordu.

Başını kaldırıp da göz göze geldiğimizde onun da dudakları şaşkınlıkla aralandı. Benim gibi o da bu kadar aynı giyinmemize hayretler içinde karşılık veriyordu.

"Sözleşmedik," dedi tek kaşını havaya kaldırıp bana doğru iki büyük adım atarak.

Kırmızı şapkamı resmen gözlerine doğrulturcasına ben de ona sokulduğumda hâlâ güzel yüzünü inceliyordum. Erkeksi kokusu çok yakınımdaydı ve ben onu içime çekmekten kendimi alamıyordum. İlker'in bir eli şapkamın ucundan tutup biraz daha yana kaydırırken, "Kesinlikle sözleşmedik," diye fısıldayarak yanıtladım onu. Diğer eli belimi tutarak beni iyice kendine doğru çektiğinde aramızdaki bu yakınlık karşı konulamaz bir şekilde tehlikeliydi ama bu tehlikeyi pek de umursadığım söylenemezdi.

"Çok güzel görünüyorsun. Hele de..." Gözlerini benimkilerin üzerinden bir an olsun çekmeden mırıldandığında bir sonraki cümlesini ben içimden geçirdim, İlker ise sesli bir şekilde dile getirdi. *"Kırmızılar içinde."* Tamamıyla siyahlar içinde olmama rağmen onun gözlerini diktiği tek nokta kırmızı şapkamdı ve bu ilgisi gerçekten hoşuma gidiyordu.

Dudaklarıma kaçamak bir gülümseme peyda ederken, "Sen de fena sayılmazsın," diyerek alayla mırıldandım.

Hayır, hayır. Doğrusu aynen şöyle olmalıydı. Sen de benim aklımı başımdan alıyorsun. Hele de siyahlar içindeyken...

Alt dudağını dişleyerek geri çekilip yüzünü bana doğru eğdiğinde bir sonraki hamlesini tahmin etmek zor değildi. Fakat sabahın bu erken saatlerinde etraftan birilerinin çıkıp bizi görme ihtimaline karşılık hızla geri çekilerek, "Gidelim mi?" diye sordum. Aniden geri çekilmem karşısında belimdeki elini çekti, omuzlarını itiraz etmeden düşürdü. Elimdeki kalın dosyayı alarak arabanın ön koltuğunun kapısını benim için açtı. İlker'in bana ait dosyayı arka koltuğa bırakmasını izledikten sonra vakit kaybetmeden deri koltuğa yerleştim. Dikiz aynasında hâlâ asılı duran siyah beyaz fularıma küçük bir selam vererek kemerimi bağladım ve İlker'in de direksiyon koltuğuna yerleşmesini bekledim.

Çok geçmeden İlker motoru çalıştırıp da bizim kaldığımız sokaktan ayrıldıktan sonra bile gözlerimi onun üzerinden çekemiyordum. Sanki bu sabah her şey çok daha farklı bir şekilde gelişiyordu. Sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi bir huzur vardı içimde.

Gözlerimi kıvırcık saçlarından, yola verdiği dikkatten, sergilediği her hareketten alamıyordum ve üstelik onun da onu izlediğimi bildiğinin gayet farkındaydım. Asla bozuntuya vermiyor, kaçamak sırıtışlarıyla bundan adeta zevk alıyordu. Eğer İlker Altan'ı bir nebze olsun tanıdıysam anın büyüsünü asla bozmazdı.

"Aslında seni kaçırmak istiyorum bugün."

Aramızdaki derin sessizliği bozarak konuşmaya başladığında dudaklarımı aşağı sarkıtarak baktım ona. *Hayır, bu kadar çok kapılmamalıydım büyüsüne ya da dudaklarından çıkan kelimelere.* Gün içinde çok önemli derslerim olmasa bir an bile düşünmez tüm günümü yalnızca onunla geçirmeyi dilerdim.

"Girme kanıma. Çok önemli derslerim var." İtirazıma ben bile yakınırken onun verdiği tepki kıkırdamak oldu.

"Girme derslere," dedi çok önemsiz bir şeyden bahseder gibi.

"İlker..." Sızlanmama karşılık beni ikna edebilecek hiçbir şey demedi çünkü bunun boşa gideceğinin o da farkındaydı. Son zamanlarda dersleri arka plana attığım için artık üzerine düşmek istiyordum. İlker'e bunu dile getirmeme gerek yoktu çünkü o zaten benim tek kelime etmeme gerek kalmadan anlamıştı meseleyi.

Işıklarda durmamızla birlikte boşlukta kalan elimi tutup avucumun içine küçük bir buse bıraktığında derin bir nefes çekip kirpiklerimin arasından onu izlemeyi sürdürdüm. Yeşil ışığın yanmasıyla tekrar sabah trafiğine akmasıyla ben de radyoyu karıştırmaya ve düzgün bir frekans bulmaya çalıştım. Aniden denk geldiğim frekanstaki şarkıya kıkırdadığımda İlker de birkaç saniyeliğine de olsa başını çevirip bana baktı.

"Bu şarkı hâlâ çalıyor mu ya?" diyerek alayla sorduğumda usulca başını sallayarak beni onayladı.

"Radyoda denk geliyorum bazen ben de. Bırak, değiştirme, kalsın."

"Aleyna Tilki?" Tek kaşımı havaya kaldırmaya çalışarak -ki bunu asla beceremezdim- onu sorgularcasına gözlerimi üzerine diktiğimde kurnazlıkla birkaç saniye bana baktı.

"Evet, neden olmasın?"

Tamam, itiraf etmeliyim ki bu yaz şarkısını ben de severdim ama İlker'in şarkıyı dinlemek istemesi gerçekten tuhaftı. Çevremde Eda da dahil, Aleyna Tilki dinleyen pek kimse yoktu. Bense sadece radyolarda ya da televizyonda denk geldiğimde dinlerdim.

"Sen gerçekten tanıdığım en tuhaf adamsın," diyerek içimdekileri mırıldanarak radyoda çalan şarkıyı bıraktığımda İlker'in gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum.

"Öyle mi? Buna ne diyeceksin bakalım?" Üstü kapalı bir şekilde mırıldanırken bir süre sessizliğini koruyup bekledi ve sonra hiç ummayacağım, aklıma bile getiremeyeceğim bir şey yaptı.

"Kimseye sorma aşkla alakalı,
Benden sonra, benden başka.
Anlatamaz ki her halini o,
Tek bir tip insan sonuçta.
Bana rağmen kalsan, uçsam, kaçsam,
Benle başka, her şey başka.
Herkese dinlet, aç sesi ful
Bu delinin aşkı bambaşka..."

Gür kahkaham onun bu küçük, spor arabasında coşkuyla yankılanırken çalan şarkıyı adeta rap yapar gibi hızla söylemesini büyük bir hayretle izledim. *"Bu delinin aşkı bambaşka,"* kısmında özellikle kendini işaret ettiğinde kahkahamı bir an olsun durduramadım. Üstelik beni asıl şaşırtan olay şarkıyı tamamen ezbere bilmesiydi.

İlker Altan, Aleyna Tilki'nin şarkısını ezbere bilecek kadar gerçekten sürprizlerle doluydu.

"Madem öyle..."

Kelimeleri uzatarak geçen nakaratların tekrar başa sarmasını bekledim. Beni bu kadar şaşırtmayı başarırken ona bu durumda kesinlikle eşlik edecektim.

"Nasılsın aşkta?
Gir hadi dünyama,
Asla korkma.
Çılgın, romantik, gözü kara olsam da
Her tadı başka."

Nakaratları bir kez daha tekrarlamak için dudaklarımı araladığım sırada kırmızı ışığa denk geldik. İlker, direksiyon hakimiyetini kaybetmeden bir anda çenemden tutup dudaklarıma küçük bir öpücük bırakarak geri çekildiğinde beni ansızın afallattı.

"Senin tadın sadece bana."

Erkeksi, boğuk ses tonuyla konuştuğunda bu kez gerçekten nefes almayı unutarak ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. Tam da bu esnada, "Bir ara nefes almayı da hatırla Melek," diyerek benimle adeta dalga geçti. Ani öpücüğüne karşılık bedenimi sarsıp omzuna doğru sert sayılmayacak bir şekilde geçirdiğimde sızlanarak "Ya! Pisliksin," diye söylendim. Verdiği en etkili tepki elbette göz kırpmak ve sinsice sırıtmak oldu.

"Biliyorum."

Bu sabah trafik çok yoğun olmadığından üniversiteye kısa bir süre içerisinde ulaştık. Üniversitenin otoparkına yaklaşmamızla birlikte İlker arabasını gözlerden uzak bir alana park etti. Motoru kapatıp arka koltuktan ona ait çantayı aldığı sırada ben de bana ait dosyayı kollarımın arasına aldım.

Yolculuğumuz bu kadar kısa sürerken şimdi onun yanından ayrılmak çok zor geliyordu. Derse gitmek zorundaydım. Hatta biraz daha burada kalırsam geç kalacaktım ama bir tarafım da onun yanından hiç ayrılmak istemiyordu.

"Seni kaçırmama izin vermediğin için tüm gün boyunca seni özlemek zorunda kalacağım."

İlker, dudaklarını adeta büzerek konuşup elinin tersiyle saçlarımı geriye doğru iterken omuzlarımı düşürerek melül melül baktım ona. Sanki benim durumum da ondan çok farklı olacaktı. Ben de onu özleyecektim ama elbette bunu sesli bir şekilde dile getirip egosunu kabartmayacaktım.

"Bakma öyle. Aralarda görüşürüz," dediğimde itiraz etmeden başını beni onaylarcasına salladı.

"Öyle olsun bakalım. Hadi git, yoksa derse girmene fırsat tanımadan kaçıracağım seni."

"Görüşürüz."

Yanağına hızlı bir öpücük kondurup daha fazlasını istemesine vakit tanımadan arabadan çıkıp yanından ayrıldım. Otoparkta kimselerin olmamasını fırsata çevirerek hızlı adımlarla İlker'den uzaklaşıp Mimarlık Fakültesi'ne doğru ilerledim.

Fakülteye girip dün akşam sınıfın WhatsApp grubundan öğrendiğim sınıfa doğru ilerlemek üzere merdivenlere yöneldim. Hızlı adımlarla merdivenleri tırmanıp dersi işleyeceğimiz sınıfın bulunduğu koridora çıktığımda gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum, dişlerimi sıktım. Çünkü İnşaat Mühendisliği'nin öğrencileri de yine buraydı. Aralarında Murat yoktu ama bu ortak ders mevzusu gittikçe canımı sıkmaya başlıyordu.

Kendi sınıfının kalabalığında bulunan Derya'yla göz göze geldiğimizde birbirimize tebessüm eden bakışları göndermekten çekinmedik fakat hemen yanında bulunan Enes beni görmesiyle hiç çekinmeden gözlerini devirdi. *Sanki ben bayılıyordum onunla aynı ortamda bulunmaya.*

Onların varlığını umursamamaya çalışarak içlerinde Selen'in de bulunduğu kalabalığa doğru ilerlediğimde Selen'in keskin ama ilgili bakışları doğrudan benim üzerimde gezindi.

"Melek, ışık saçıyorsun bugün etrafına." Yanaklarım söylediklerleriyle hafif bir sıcaklığa maruz kalırken gözlerimi kaçırdım ve yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına yerleştirdim.

"Öyle mi? Hiç farkında değilim."

"Yok yok. Var bir şeyler sende," diye üstelediğinde hiçbir şey demedim, diyemedim. Bu durum karşısında ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Eda'nın da söylediklerinden sonra Selen'in tepkisiyle bu iki oldu. *Gerçekten dışarıdan her şey bu kadar belli oluyor muydu yani?* Anlaşılan gün geçtikçe İlker'in hayatımdaki etkisinin daha da farkında olmaya başlıyordum.

"Melek?" İşittiğim sesle arkamı dönüp bana yaklaşan kişiye baktığımda tebessüm etmeye, hatta gülümsemeye çalıştım. Gamze'yle aramızdaki soğuk duvarları artık aşmak ve düzeltmek istiyordum.

"Günaydın," dedim şen bir şekilde. Kaşları tereddütle havaya doğru kalktı ama bozuntuya vermedi.

"Günaydın. Şu geciktirdiğimiz konuşmayı gerçekleştirsek mi artık bugün?"

Aslında çıkışta İlker'le vakit geçirebileceğimizi düşünmüştüm ama son zamanlarda tıpkı derslerimi olduğu gibi Gamze'yi de çok fazla aksatmıştım. Bu yüzden bugünü ona ayırabilir, İlker'i arka plana atabilirdim.

"Olur," dedim samimiyetle yaklaşmaya çalışarak.

"Beraber Ortaköy'e gideriz. Hem bir şeyler yeriz hem de konuşuruz."

"Olur, bana uyar." Bir kez daha onu onaylarken bu kez afallamış bir şekilde baktı bana.

"İtiraz bile etmedin. Var sende gerçekten bir şeyler," dediğinde omuz silkip bakışlarımı kaçırdım. Dersi işleyecek olan öğretmenin gelmesini bekledim.

Sanırım buna alışmak zorundaydım. İlker'in hayatımdaki etkisi böyleydi. Yanımda olmasa bile bana enerji katıyor, içimin kıpır kıpır olmasını sağlıyordu. Olanlardan sonra tereddüt bile etmeden Gamze'ye bu kadar pozitif yaklaşmamın başka açıklaması olamazdı.

***

Mimarlık, aslında birçok alanda kendime gayet harika işler bulabileceğim muazzam bir meslekti ve seçtiğim bölümü kesinlikle seviyordum. Fakat bazı zamanlar neden bu bölümü seçtiğimi de sorgulamaktan kendimi alamıyordum. Oysa hayalini kurarak yapmak istediğim çok farklı şeyler vardı. *Bir tiyatro oyununda sahnede yer almak, konservatuar okumak, bir gün harika bir oyuncu olmak...*

Tüm hayallerimi tuzla buz ettiğin için teşekkür ederim Feride Sultan.

Sürekli önemli notlar alarak geçirilen birkaç saatten sonra sonunda ders arasına çıkabildiğimiz için mutluydum fakat mutluluğum dersin sonunda aldığım haberden dolayı o kadar da uzun süreli olmadı ve kendimi yine neden bu bölümü seçtiğimi sorgularken buldum. Çünkü yarın İnşaat Mühendisliği öğrencileriyle birlikte bir seminere katılacaktık ve bu seminere gitmek ne yazık ki mecburiydi. Fakat ne benim ne de Gamze'nin gitmeye pek gönlü yoktu.

Elimdeki karton bardakta bulunan sıcak çikolatayı üfleyerek içmeye çalışırken gözlerimin dönüp dolaşıp onu bulmasını engelleyemiyordum. Şimdi, *"Kalk oradan, yanıma gel,"* dese hiç kimseyi, hiçbir şeyi umursamadan oturduğum sandalyeden kalkar koşarak yanına giderdim.

Elbette İlker'den bahsediyordum ve bana kafeteryanın diğer ucundan yoğun bakışlar atarken işimi hiç kolaylaştırmıyordu.

Geçen uzun saatlerden sonra araya çıktığımızda Eda, Gamze ve ben dışarıdaki soğuğa dayanamadığımız için soluğu üniversitenin kafeteryasında aldık. Ben sıcak çikolatamı yudumlarken Eda sabah çekindiği resimleri inceliyor, Gamze ise kaçırdığı derslerin notlarıyla boğuşuyordu. İlker ise kalabalık kafeteryanın diğer ucunda yanında Berkay ve sınıfından birkaç kişiyle oturuyordu. *Gerçi yanındakileri dinlemek yerine gözlerini sürekli benim bulduğum tarafa dikiyordu ya neyse.*

"Melek, sence hangisini paylaşayım?"

Eda, telefonundaki resimleri sanki defalarca göstermemiş gibi bir kez daha bana gösterdiğinde bıkkınlıkla nefesimi dışarı püskürttüm.

"Ahmet'le olanı at. Hatta altına da, *'Yakında tapulu malım olacak,'* yaz."

Kafeteryaya geldiğimizden bu yana sürekli başımı, *"Hangisini Instagram'a atayım?"* diyerek yediği için artık bezmiş bir haldeydim. Üstelik her zaman Eda benimle dalga geçecek değildi. Nişanlılığını her zaman büyük bir zevkle ona karşı kullanacaktım çünkü kuzen olmak bunu gerektirirdi.

"Iyy! İğrençsin ya! Hadi, seç birini. Gözlerimi devirerek son bir kez daha telefonun ekranında geçen resimlere baktım ve en çok beğendiğimi işaret ettim.

"Tamam, şu havaya baktığın resim güzel. Bunu paylaş," dediğimde hiç itiraz etmeden beni onayladı ve vakit bile kaybetmeden seçtiğim resmi hemen paylaştı. *Fakat bu Eda'ya olan kızgınlığımı geçirmedi.*

"Ayrıca çok pisliksiniz ya! Soğuk, kış demeden adaya gitmişsiniz, haber de vermiyorsunuz. Ayıp ya!"

Eda, bu sabah Ahmet'le kahvaltıya gideceğini söylemişti ama o kahvaltının Büyükada'da gerçekleşeceğini hiç belirtmemişti. İstanbul'a geldiğimden bu yana bir kez olsun adalara gidemediğim için içimde ukde kalmıştı ve Eda kahvaltıyı orada yaptıklarını büyük bir pişkinlikle söylediğinde ona kızgınlığımı püskürtmekten hiç çekinmemiştim.

"Eh, bir gün İlker de seni götürür."

Kimseler duymasın diye sessizce mırıldanırken onu omzundan dürtmek ve hemen çenesini kapatmasını söylemek istedim ama ne yazık ki yanında oturmuyordum. Kaş göz işareti yaparak elimin ayağıma dolanmasıyla sıkıca tuttuğum karton bardağı aniden önümdeki masaya bıraktım. Elbette kimse Eda'nın dediğini işitmemişti. *Tabii masada bizimle birlikte oturan tek kişi hariç...*

"İlker derken? İlker ne alaka?"

Eda'nın söyledikleriyle Gamze'nin ilgisi dağılarak ders notlarını almayı bıraktı. Meraklı bakışlarını bir Eda'nın bir de benim üzerimde gezdirmeye başladığında dudaklarımı dişleyerek baktım ona. Aslında bu konuşmayı sonra yapmayı planlıyordum ama Eda tüm planımı bozmuştu.

"Ne? Söylemedin mi kıza daha?" *Ve gittikçe durumu daha da zorlaştırıyordu.*

"Neyi söylemedi mi? Melek?"

"Eda yaa!" Sızlanışım kafeteryayı inletse de hızla kendimi toparlamaya çalıştım ama Eda elbette yine rahat durmadı. Bana da hiç yardımcı olmadı.

"Ne Eda? Zaten şu bakışmalarınızdan anlamalıydı şimdiye dek." Bu durumdan daha fazla kaçamayacağımı anladığımda omuzlarımı pes edercesine düşürdüm.

Gamze'nin bakışları sorgularcasına bana doğrulduğunda söze nasıl başlayacağımı bilemedim ama gizlemek de istemiyordum. Bugün madem birtakım sorunları aşmaya çalışacaktık, İlker'le birlikteliğimi bilmesin de bir sakınca görmüyordum.

"Biz İlker'le birlikteyiz." Kimseler duymasın diye başımı onun yüzüne doğru yaklaştırıp sessizce mırıldandım.

"Ne? Ne zaman? Hangi ara oldu bu? Nasıl?"

Keşke o da benim kadar sessiz kalabilseydi.

Bağırışı kafeteryada yankılandığında derhal susması için ellerine doğru vurmak zorunda kaldım ama Gamze'nin fal taşı gibi açılan gözlerinden elbette kaçamadım.

"Çok yeni daha. Kimsenin haberi yok. Aslında Ortaköy'de söyleyecektim sana."

Yaptığım açıklamaya karşılık gözleri mümkün olabilirmiş gibi daha da iri açılırken birden kıkırdamaya başladı. Kızgın görünmüyordu. Kırgın hiç görünmüyordu. Aksine Gamze gerçekten mutlu olmuştu. Bir şeyler daha söylemek, durumu toparlamak için dudaklarımı araladığım esnada masamın üzerindeki telefonum gürültüyle titredi. Dudaklarımdan çıkmak için bekleyen kelimeleri geri gönderirken ekrana düşen bildirime odaklandım. Hızla telefonumu elime alıp dudaklarıma yerleşen gülümsemeyle kilitli ekranı açtım.

Signor Altan ❤: "Kızların yanından kaçabilir misin?"

Bekletmeden cevapladım onu.

"Senin için kaçarım." Çok bile dayanmıştım.

Başımı kaldırıp da tepkisini görmek için onun bulunduğu tarafa baktığımda dudaklarına yerleşen gülümsemeyi yanındakilerden gizlemek için çaba gösteriyordu ama hemen yanında oturan sınıf arkadaşlarının çoktan ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Singor Altan ❤: "Kafeteryanın arkasında kimsenin pek uğramadığı bir çardak var. Oraya gidiyorum."

Eda ve Gamze'nin üzerimdeki meraklı bakışlarına aldırmadan yine hiç bekletmeden yanıtladım onu.

"Tamam, sen çık ben de gelirim birazdan."

Mesajı göndermemle birlikte bakışlarımı yeniden İlker'in bulunduğu tarafa çevirdim. Çok geçmeden oturduğu sandalyeden kalktı ve sandalyenin arkasına asmış olduğu deri ceketini üzerine geçirdi. Arkadaşlarına bir şeyler söyledikten sonra kapı tarafına doğru ilerlerdi ve kafeteryadan çıkıp ayrıldı.

Onun ortadan kaybolmasıyla birlikte birkaç dakika bekledikten sonra hâlâ üzerimdeki meraklı bakışlara aldırmadan ben de oturduğum sandalyeden kalktım. "Ben gelirim birazdan diyerek paltomu da giydikten sonra Eda nereye gideceğimi anlamış gibi kurnazlıkla bana bakıyordu, Gamze ise şaşkınlıklar içinde beni izliyordu.

"Melek ya! Detay vermelisin bana," diye sızlandığında sadece omuz silkip önüme baktım.

"Sırayla canım."

Masada bulunan eşyalarımın onlara emanet olduğunu söyleyerek emin adımlarla kafeteryadan ayrılıp bahçeye çıktım. Soğuk hava buz etkisi yaratarak doğrudan yüzüme çarptı ama umursamamaya çalışarak geniş kafeteryanın arkasında kalan çardaklara doğru yürümeye başladım. Yerdeki sonbahar yapraklarının çıkardığı seslere aldırmadan ilerlemeyi sürdürürken bu soğuk havada kimsenin dışarıda bulunmadığını fark ettim çünkü etraf gerçekten tenha denilebilecek kadar sessizdi. Kimseler yoktu.

"İlker?" diye sessizce mırıldandığımda hemen bir karşılık alamadım. Biraz daha ilerlemeyi sürdürerek yine ona seslenmek istediğim sırada bütün kelimelerimi unutturacak bir an gerçekleşti.

"Gel, buraya."

Tiz bir çığlık dudaklarımdan koparken yaşadığım dejavu anıyla korkuyla gerilemek istedim ama kolumdan tutan sıkı elin sahibini fark ettiğimde rahatlayarak derin bir nefes bıraktım, karşı koymadım. Bedenim bir çardağın altına çekilirken dudaklarıma kapanan sıcacık dudaklarla kendimden geçtim. Üşüdüğümü unutmaya çalıştım. Havanın buz gibi

olması umurumda değildi artık. İlker'in sıcacık nefesi ikimizi de ısıtmaya yetiyordu. Ayaklarım geriye doğru giderken beni belimden tutarak çardağın altında bulunan ahşap masaya oturttu. Bir elim onun kıvırcık buklelerini çekiştirmeye başladığında geri çekilerek boynuma da öpücüklerini bıraktı ve ardından oradaki kokuyu derince içine çekti.

"Bugün parfümü biraz fazla sıkmışız sanki. Sabah fark etmemiştim." İmayla konuşurken deri ceketinin yakalarıyla oynamaya başlayıp gülümsedim. Amacıma ulaşmıştım.

"Neden acaba?" Şapkamın altında kalan saçlarımda parmaklarını gezdirirken içli bir nefes bıraktı yüzüme doğru.

"Aynı üniversitede olup yanına gelmemek çok can sıkıcı. Yakınında olmama rağmen öyle özlüyorum ki seni..."

İlker, gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki aklımda ne var ne yok hepsini unutmamı sağlıyordu. Hâlâ tutmakta olduğum ceketinin yakalarından tutarak onu kendime çekip bir kez daha öptüm. Sıcak nefesini tenimde hissettim.

"Şu an en çok neyi yapmayı istiyorum, biliyor musun?" Geri çekilerek kesik kesik soluduğunda başımı sağa sola doğru sallayarak sessizliğimi korudum. İlker, bir elini benim elime sıkıca geçirerek havaya kaldırdı. "Herkese, *'Bu kız benim,'* demek istiyorum. Söyledikleri yüzümün buruşmasına sebep olurken tuttuğum elini aniden bıraktım. Bu kavramlardan pek hoşlanan biri değildim.

"Ben kimsenin malı değilim," dedim keskin ve sert bir tavırla.

"Öyle mi demek istedim şimdi ben?" Onu kırmak istemiyordum. Sadece erkeklerin kadınlar üzerindeki bu baskısını hoş bulmuyordum. Gerçi İlker'in de bana öyle yaklaştığını düşünmüyordum ama yine de itiraz etmekten kendimi alamıyordum.

"Sadece bu sahiplik kavramlarından hoşlanmıyorum," diyerek açıklama yapmaya çalıştığımda alayla gözlerimin içine baktı, söylediklerimi tarttı.

"Dedi bana, *'Sahipleniciyimdir,'* diyen insan."

Doğru noktaya parmak bastığı ve yaptığım hatayı bana hatırlattığı için bu kez itiraz etmeyecektim.

"Son dersin kaçta bitiyor?" diyerek konuyu değiştirdiğinde rahatlamaya çalışarak yanıtladım onu.

"Dörtte."

"Harika. Ben de o saatlerde çıkıyorum. Eda'yı ara haber ver, kaçırıyorum çünkü seni."

Yaptığı planlara karşılık bozguna uğrayarak bakışlarımı kaçırdım çünkü ondan habersiz yaptığım planların pek de hoşuna gideceğini zannetmiyordum.

"Bugün olmaz. Gamze'yle Ortaköy'e gideceğiz. Ona söz verdim," dediğimde itiraz etmesini ve hatta kızmasını bekledim ama hiç öyle olmadı. Aksine çok sakin yaklaştı.

"Tamam. Yarın?" diye sorduğunda yine çekinerek cevap verdim.

"Sınıfla birlikte mimarlık seminerine gideceğiz."

"Çarşamba?" *Bu gidişle tüm günleri sayacak gibi görünüyordu.*

"Önemli bir işim var."

İstanbul'a taşındıktan sonra Eda'yla düzenli olarak gittiğimiz bir güzellik merkezi vardı. Çarşamba günü de lazer randevum vardı ama bunu İlker bilmese de olurdu.

"Melek!" diye yakındığında masum masum omuz silkip kıkırdadım. Sakinlik de bir yere kadardı.

Aramızdaki bu diyalog bana biraz Kemal Sunal'ın filmini hatırlatmıştı. *Salı sallanır. Çarşamba çarşafa dolanır. Perşembe perişanlık günüdür.*

"Öyleyse perşembe tamamıyla benimsin," dediğinde bu kez itiraz etmedim ve hızla başımı sallayıp onu onayladım.

"Emrinize amadeyim Sinyor Altan." Yüzüne hâkim olan gülümseme beni de gülümsetirken ellerimi yeniden tutarak gözlerimin içine derin derin baktı.

"Senin için küçük bir sürprizim var." *İşte bunu bana yapmayacaktı! Bu kozu kullanmayacaktı. Sabret bakalım o güne dek sabredebilirsen.*

"Sürpriz mi? Ne sürprizi?"

"Söylersem sürpriz olmaz."

"İlker bak çatlarım," dememe kalmadan dudaklarıyla bir kez daha beni susturdu.

Karşı koyamayacağımı bildiğim için ona ağır bir şekilde karşılık verirken buldum kendimi. Belimdeki eli daha da sıkılaştı. Marifetli dili dudağımın üzerinde gezintiye çıktığında ellerimi deri ceketinin içine yerleştirerek kazağına ulaştım. Belinden onu sıkıca tutup öpücüğümüzü derinleştirmek isterken o an asla tahmin edemeyeceğim ve hatta hiç ummayacağım bir şey gerçekleşti.

"OHA!" İşittiğim sesle aniden İlker'den ayrıldığımda karşımdaki kişiye kocaman açılan gözlerimle baktım.

"Hayırlı işler gençler!" Coşkulu tanıdık tınısı kulaklarımızı doldururken İlker nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu, bense karşımdaki kişiye hâlâ afallayarak bakıyordum.

"Selen!"

Yakalanacağımızı hiç ummazken Selen'e yakalanmamız da büyük talihsizlikti.

"Ya var ya tahmin ettim! Vallahi de tahmin ettim billahi de ettim." Coşkulu tınısı daha da eğlenir bir hale bürünürken oturduğum ahşap masadan hızla inerek yanına doğru yaklaştım ve çekinerek sonunda konuşmayı başardım.

"Selen ama kimseye söyleme. Çok yeni," dediğimde tebessüm etti ama bu tebessüm öyle basit bir tebessüm değildi. Daha çok güven veren bir tebessümdü.

"Tamam, tamam söylemem. Merak etme," dedikten sonra ilgili bakışları bu kez İlker'in bulunduğu tarafa doğruldu. "Hayırlı olsun Altan." İlker, onun tepkisine sadece başını sallayarak karşılık verirken Selen'in meraklı bakışları bir İlker'in bir de benim üzerimde gidip geliyordu.

Üçümüz arasında derin bir sessizlik oluştuğunda Selen boğazını temizleyerek, "Neyse ben gideyim de siz de devam edin artık ne yapıyorsanız," dedi ve hiçbir karşılık vermemize fırsat tanımadan yanımızdan yürüyüp uzaklaşmaya devam etti.

Selen'in yanımızdan gitmesiyle bakışlarımı İlker'e çevirdiğimde sadece omuz silkerek yanıma yaklaştı ve bir kolunu omzuma doğru atıp beni kendine çekti.

"İlk yakalanışımız Selen'e denk geldi," dediğimde tepkisini görmek için başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Sorun olur mu?" Aslında bunun cevabını pek bilmiyordum ama garip bir şekilde Selen'e güvenebileceğimi düşünüyordum.

"Hayır, bence hiç sorun olmaz. Selen iyi bir kız bence."

Ne tuhaf... Oysa zamanında sırf kalbime yenik düştüğüm için hiç tanımadığım bir insandan nefret ettiğimi zannederdim. Murat sadece hislerimi değil, insanlara bakış açımı da değiştirmişti.

"Diğer ders başlamadan kızların yanına gitmeliyim," diyerek İlker'in kolunun altından çıkıp karşısına geçtiğimde yüzümü avuçlarının içine aldı. Bu kez uzun sayılmayacak küçük bir öpücüğü dudaklarıma bıraktıktan sonra geri çekilip gitmeme izin verdi.

"Perşembe'ye kadar sabretmek zor olacak." *Kesinlikle çok zor olacaktı.*

"Benim içinde."

"Sonra görüşürüz, güzelim," diyerek gitmeme gerçekten izin verdiğinde bu kez ben onu afallatacak bir şey gerçekleştirmek istedim.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına uzun sayılabilecek bir öpücük bırakırken sessizce kulağına doğru fısıldadım.

"Görüşürüz sevgilim."

Ardımızda bıraktığımız son derslerden sonra Gamze'yle yaptığımız bütün planlar bu kez Eda yüzünden sekteye uğradı. Anlaşılan bugün benim dışımda herkes farklı planlar içerisindeydi. Eda akşam için harika yemekler hazırlayacağını söyleyerek Gamze'yi bize davet etmişti. Yarın birlikte seminere gideceğimiz için Gamze de bu teklifi hiç geri tepmemişti. Biz de bu yüzden son derslerden sonra doğrudan Ortaköy'e gitmek yerine eve uğrayıp eşyalarımızı bıraktık ve ardından Taksim'e indik. Konuşmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız vardı.

Girdiğimiz butik dükkanındaki erkek reyonuna doğru ilerleyerek karşımdaki bere ve atkılarda gözlerimi gezdirirken aynı zamanda da Gamze'nin bana yaptığı açıklamaları sindirmeye ve onu anlamaya çalışıyordum.

"Şimdi doğru anlamış mıyım? Bir tekrar baştan geçelim," dediğimde sabırla söyleyeceklerimi bekledi. "Aslında Berkay'la üniversitenin ilk döneminden beri tanışıyorsunuz," diye devam ettiğimde usulca başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Evet." Sakin bir tavırla onayladı beni.

"İlk onunla birlikte oldun?"

"Evet ve sadece onunla birlikte oldum," diyerek beni düzelttiğinde anladığımı belirtircesine başımı salladım.

"O sevgilisinden ayrıldı ve sen de o sürede boşluktaydın ve aranızdaki o saçma ilişkiyi ilerlettiniz."

"Aynen öyle."

"Ama sonunda sana âşık olduğunu söyledi."

"Beni sevdiğini söyledi ama aşık mı bilmiyorum," diyerek bir kez daha düzeltti beni Gamze.

Taksim'e indiğimizden bu yana onu sabırla, hiçbir şeyi irdelemeden dinlemeye çalıştım ve gerçekten çok zorlu süreçlerden geçtiğini fark ettim. Aslında bir nevi Berkay onun tutunacağı bir dal, omzunu yaslayacağı bir

sığınak olmuştu fakat bunların arasında anlamadığım bir nokta vardı ve o nokta ne yazık ki bana bağlanıyordu.

"Peki tüm bunların arasında Enes nerede?" diye sorarken gözüme kestirdiğim beyaz bereyi ve siyah, beyaz çizgileri olan atkıyı ellerimin arasına alıp kumaşlarını okşadım.

"Melek, Enes iyi biriydi. Olabilir zannettim ama olmadı. Yürümedi. Ben hep Berkay'ı istedim." En azından Gamze bu kez bana karşı açık bir kitap gibi yaklaşıyordu. Dürüst davranıyordu.

"Yani onu kullandın." Acımasız olmak istemiyordum ama anlattıklarından sonra aklıma başka bir açıklama gelmiyordu.

"Bari böyle pat diye yüzüme vurmasaydın be Melek," dediğinde omuz silktim. Bazen patavatsızlığım tutuyordu ama Enes'in İlker'in doğum gününde bana söylediklerini bir türlü aklımdan söküp atamıyordum. Bu da Gamze'ye hâlâ kızgın kalmamı sağlıyordu.

"Hak ettin. Yaşadıklarını anlayabiliyorum ama keşke beni öne sürmeseydin."

"Çok üzgünüm," dediğinde düşen suratından da ses tonundan da üzgün olduğunu anlayabiliyordum ama onun da beni anlamasını istiyordum.

"İlker'in doğum gününde o kadar iğrenç şeyler söyledi ki kendimi çırılçıplak hissettim. Berbattı. Bu yüzden sana hâlâ kızgınım."

"Söz veriyorum bu hatayı düzelteceğim." Düzeltecekti ama düzeltebilmesi için yapacağı tek bir şey vardı. O da Enes'le konuşmaktı.

"Ona açıklayacak mısın?"

"Evet. Başka şansım yok."

"Sen mi açıklayacaksın?" diyerek bu kez doğrudan ona gidip her şeyin onun açıklayıp açıklamayacağını sordum.

"Evet çünkü Berkay her şeyi benim başlattığımı söyledi." Berkay'ı tanımıyordum ama bu doğru bir noktaya parmak bastığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Haklı. Üzgünüm ama haklı. Madem bunu sen ortaya attın, sen düzeltmek zorundasın." Gamze söylediklerime itiraz bile etmeden onayladı her şeyi.

"Yarın seminere gideceğiz ya orada söyleyeceğim."

"İyi şanslar."

"Teşekkür ederim ama en çok da anlayışın için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyerek bu kez tüm duvarları yok sayarak canlılıkla gülümsedim ve ardından, "Şimdi sen söyle bakalım, atkı mı bere mi?" diye

heyecanla sordum.

Bir elimde tuttuğum beyaz bereyi, bir de diğer elimde tuttuğum çizgili siyah, beyaz atkıyı Gamze'ye doğrulttuğumda kuşkuyla bana baktı ve sırıtmaktan da kendini alamadı.

"Melek, onlar erkekler için."

"Biliyorum, İlker'e alacağım zaten," dedim bilmiş bir edayla açıklama yaparak.

"Oooo! Sevgiliye kıyafet de alınmaya başlanmış. Nişan, düğün ne zaman? Sen bayağı yanıksın anlaşılan."

"Ya Gamze! Seç hadi birini." Dalga geçmesini duymazdan gelmeye çalışarak tekrar ikisini de ona doğrulttuğumda bilmediğini belirtircesine omuz silkti.

"Bence ikisi de. Resimlerden gördüğüm kadarıyla İlker ikisini de takmayı seviyor."

"Öyleyse ikisini de alıyorum."

Coşkuyla mırıldanarak elimde tuttuğum atkı ve bereyle Gamze'yi arkamda bırakarak kasaya doğru ilerledim. Aldıklarımı kasadaki görevliye hediye paketi yapmasını da özellikle rica ettim. Böylelikle gecikmeli de olsa küçük bir doğum günü hediyesi olacaktı İlker için.

Yaptığım küçük alışverişten sonra bulunduğumuz butik dükkanından ayrılarak Taksim'in ışıltılı caddesinde biraz daha yürümeye devam ettik. İçeride süs eşyalarının ve takıların bulunduğu bir dükkân ilgimi çektiğinde Gamze'ye, "Şuraya da bir girelim mi?" diye sordum. Hiç karşı çıkmadan başını sallayarak beni takip etti ve birlikte gözüme kestirdiğim dükkâna girdik.

Gamze bilekliklerin ve küpelerin bulunduğu tarafa ilerlerken benim ilgimi çeken kar küreleriydi. İçinde bale yapan küçük bir kızın bulunduğu kar küresini elime alarak salladığımda içindeki küçük karların dağılmasıyla kendi kendime gülümsedim. Fakat o an o kar kürelerinden daha çok ilgimi çeken başka bir şey oldu. Kar küresini yavaşça yerine bırakarak adımlarımın yönünü değiştirdim. Yere eğilip ilgimi çeken şeyi ellerimin arasına aldım.

Kırmızı kapaklı bir albüm... Neden olmasın ki?

Kendi kendime yaptığım küçük planla sırıtırken Gamze arkamdan yaklaşarak elimdeki eşyaya bakıp, "O ne?" diye sordu.

"Fotoğraf albümü."

"Alacak mısın?" diyerek kuşkuyla sorduğunda gülümseyerek yanıtladım onu. Aklımdan geçirdiklerimle bile bu albümün harika olacağını düşündüm.

"Evet."

"Ay Melek, bu devirde böyle şeyler mi kaldı?"

"Belki de kalmadığı için almalıyım."

İlker'le biriktireceğim her anı bu albümde can bulmalıydı. İşte o zaman her şey çok daha anlamlı olacaktı. Bulunduğumuz dükkandaki müzik çalardan gelen şarkının sözleri kulaklarımı doldururken elimdeki henüz boş olan fotoğraf albümüne yüzüme peyda eden capcanlı gülümsemeyle baktım.

"Birden geldin aklıma,

Yakıverdin ışıkları.

Hayret ettim kalbime bazen

Mutluluktan."

İlker Altan öyle büyük bir ışığı yakarak girmişti ki hayatıma, ben bile artık hayret ediyordum kendime.

Elimdeki fotoğraf albümüyle kasaya gidip ödemesini yaptıktan sonra daha fazla dışarıda oyalanmak istemedik çünkü artık eve gelmemize dair Eda nutuk mesajlarını çekmeye başlamıştı.

Evin yolunu tutarken bir fotoğrafçıya uğrayıp bazı fotoğrafları çıkartmak istediğime dair sipariş verirken Gamze hem ilgiyle hem de yüzündeki şüpheyle beni ve hareketlerimi izliyordu. Fotoğrafçıdan ayrılıp bu kez gerçekten eve doğru ilerlemeye başladığımızda tuttuğu çenesini artık serbest bıraktı.

"Peki bu anlaşma nereye kadar sürecek? Aranızda sır olduğu sürece bu ilişki yürür mü?"

Bugün sadece Gamze değil, ben de açmıştım kendimi ona ve son zamanlarda yaşadığım her şeyi, İlker'le aramızdaki o saçma anlaşmaya kadar anlatmıştım. Belki Gamze bana akıl verebilirdi ya da ben vermesini umuyordum.

"Bilmiyorum. Aslında ben o kişinin Murat olduğunu açıklayacaktım ama sonra İlker onunla ciddi bir sorunu olduğunu söyleyince geri vites yapmak zorunda kaldım. Böyle donup kaldım sanki, hiçbir şey diyemedim. Ne yapacağımı da bilemedim," diyerek açıkladığımda Gamze beni anladığını belirtircesine omzumu sıvazladı ama bu elbette yeterli olmadı. Ondan duymak istediğim şeyler bambaşkaydı.

"Gamze?" diyerek çekinerek mırıldandım. Söze nasıl gireceğimi bilmiyordum ama onun bana yardım edeceğini umuyordum.

"Evet?"

"İlk tanıştığımızda bana Murat, İlker, Berkay ve Enes hakkında söylediğin şeyi hatırlıyor musun? Birbirlerinin kadınlarına bakmazlar ve ilişkileri hakkında asla konuşmazlar dedin. Sen uzun yıllardır Berkay'la birliktesin. Eh, o zaman bilirsin. Sen söyle bana. Murat ve İlker arasında ne oldu?"

Dudaklarımdan taşan cümlelere engel olamazken Gamze tam karşıma geçti. Gözlerini kaçırdı ve bu bütün sorularımın cevabı oldu. Her şeyi, onların arasındaki sorunu elbette biliyordu.

"Melek, sana bunu söyleyecek kişi ben değilim. Üzgünüm. Eğer İlker bilmeni istemiyorsa belki de bilmemelisin. Boş ver. Ciddiyim."

Bunu söylemesi çok kolaydı ama gerçekleştirmesi çok zordu. *Böyle bile içim içimi yerken bütün bunları İlker'in anlatmasını nasıl bekleyecektim?*

"Ben boş veririm de Murat gelince ne olacak? Sonsuza dek Azerbaycan'da kalmayacak ya."

"Onu aklına getirme. Hele böyle bir süreçte hiç getirme," dediğinde Gamze bütün bunların çok kolay olmasını diledim. Ama hiçbir şey kolay değildi ve olmayacaktı da.

"Sen şimdi sadece mutlu olmaya bak," diye devam ettiğinde aslında şu an için yaptığım tek şey bundan ibaretti.

Mutlu olmaya, kalbimi tamamıyla İlker'e açıp özgür bırakmaya çalışıyordum. Sadece bunun uzun sürüp sürmeyeceğini merak ediyordum.

Asıl o zaman bütün bunların içinden sağ çıkabilecek miydim?

- Ve bum!

- Kabul edin, siz de beni özlediniz. 😊 Bu bölüm bir özleşelim diğer bölümler kaoslara devam.

- Efsane sürprizlerim için beni Instagram'dan takip edebilirsiniz. ♥ Kullanıcı adım missfirat 😊

29. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Canım yeni karakterlerimizle olan yeni kapağımız ve yine onların ilk çalışmaları canım Damy'den halapenobiberi ! 😍❤

Bu da Cey'in ozgurungolgesi şaheseri 😍♥

Playlist:

Duman - Melankoli

Sertap Erener - Bu Böyle

29. BÖLÜM

Gamze Yavuz'un Ağzından

"Sen gerçekten ciddi misin?"

Berkay'ın şüpheli çıkan ses tonu aldığım karardan dolayı kendimle daha çok gerginlik içinde savaşmama sebep olurken, hayatımda ilk kez bu kadar ciddi olduğumun farkındaydım. Bunu çok sevgili, sevgilime de belirtmekten kaçınmayacaktım. Daha fazla bu sualleri yanıtlamakla vaktimi öldürmek istemiyordum.

"Gayet ciddiyim Berkay. Daha kaç kez soracaksın bunu?"

Ses tonumu aksi tutmamaya çalışıyordum ama Berkay'ın bu tutarsız tavırları beni sinir etmesi için kafiydi. Hem tüm bu sorunları benim çözüp halletmemi istiyordu hem de sürekli ciddi olup olmadığımı sorguluyordu. *Oldukça ciddiydim. Bu mesele bugün hallolacaktı.*

Bugün gideceğimiz seminerde konferans salonuna girmeden önce Enes'le konuşacak ve aramızdaki yanlış anlamanın daha fazla uzamasına sebebiyet olmayacaktım. İşin aslı Melek'i artık rahat bırakması için her şeyi yapacaktım. Enes'in hiç olmadık yere masum bir insanın canını sıkmasına daha fazla izin vermek istemiyordum. Melek, bu sert ve haksız tutumu kesinlikle hak etmiyordu.

"Tamam, kızma hemen. Peki ona *o* kişinin ben olduğumu söyleyecek misin?"

Defalarca sorduğu yetmiyormuş gibi yine aynı soruyu soruyordu.

Berkay'ın endişesini anlayabiliyordum. Sonuçta Enes'le liseye dayanan uzun süreli bir arkadaşlıkları söz konusuydu ve şu an Enes'in radarına

yakalanmak da istemiyordu. İşin aslı, daha biz bile kendi aramızda gerçek bir ilişkimiz olduğunu yeni kabullenmişken, ben de Enes'in Berkay'a yüklenmesini istemiyordum. Fakat asıl gerçekleri açığa çıkarmadığım sürece Enes, Melek'in üzerine gitmeye devam edecekti ve bu hem Melek hem de benim açımdan çok rahatsız ediciydi.

"Hâlâ emin değilim. Sadece Melek'i rahat bırakmasını istiyorum o kadar."

Dudaklarımdan taşanlar aynanın karşısında hazırlığını sürdüren Melek'in dikkatini çekerken aynadaki yansımamdan tebessüm ederek baktım ona. Dün akşam üstü Taksim gezintimizden sonra bugün seminere gideceğimiz için Melek ve Eda'nın evinde yatıya kaldım. Bütün gece Eda'nın yaptığı kahvelerle film arayışına girmiş ama hiçbir şey bulamayınca geceyi sevgililerimizi ya da Eda'nın nişanlısı Ahmet'i çekiştirerek sonlandırmıştık.

Sabahın erken saatlerinde kalkıp Eda'nın üniversiteye gitmeden önce bize hazırlamış olduğu kahvaltıdan atıştırdıktan sonra Melek'le seminere gitmek üzere hazırlanmaya koyulduk. Melek'in bana verdiği rahat, bol bir hâkî yeşili rengindeki kazağı ve bedenime tam oturan ona ait kot pantolonu giyerek kendi hazırlığımı çabucak bitirdim. Saçlarımı da dağınık bir şekilde topladıktan sonra haber vermek üzere Berkay'ı aradım.

Dakikalardır konuşmamıza rağmen Berkay bozuk plak gibi aynı soruları tekrarlıyor ve ben de bıkkınlıkla onu yanıtlamak zorunda kalıyordum. Berkay'a her şeyi anlatmasam da bu kararlı tutumumun asıl sebebini birkaç gün öncesinde söylemek zorunda kalmıştım. İlker'in doğum gününde Enes'in Melek'i köşeye sıkıştırdığını anlattığımda Berkay hem çok şaşırmış hem de Enes'in bu aksi tutumuna asla anlam verememişti. Gerçi Berkay'ın hiçbir şeyi anlamamasına şaşırmıyordum çünkü ona özellikle Murat mevzusunu anlatmamıştım. Asla da anlatmayacaktım. Melek'in özeline saygı duyuyordum. Bunu Berkay bilmese de olurdu.

"Ben anlamıyorum bu çocuğu," diye yakındığında Berkay sessizliğimi koruyarak onu dinlemeye devam ettim. "Melek'le derdi ne ki? Kızı tanımıyor bile. Ayrıca İlker'le olan birlikteliğinden ona ne?" diye devam ettiğinde ise taşlar yerine oturdu ama asıl ilgimi çeken bu olmadı. *Berkay, İlker ve Melek'in birlikte olduğunu biliyor muydu?*

"Bir dakika," diyerek kuşkulu ses tonumla onun sözünü kestim. "Sen birlikte olduklarını biliyor musun?" Hayretle mırıldandığımda Berkay'ın gür kahkahasını resmen kulaklarımın zarında işittim. Endişeli ses tınım Melek'in de ilgisini çektiğinde aynanın karşısından derhal uzaklaşarak

hemen yanıma geldi ve kuşkuyla bana baktı. Ondan bir dakika isteyerek telefonun diğer ucunda bulunan Berkay'a odaklanmaya çalıştım.

"Yakaladım seni! Birlikteler, değil mi?" *Ah... Bu oltaya yakalandığıma inanamıyordum.* Berkay resmen ağzımdan laf almak için benimle kelime oyunu oynamış ve gayet de başarılı olmuştu.

"Berkay ya! Ayıp bu yaptığın!" Yakarışıma kulak asmadan kahkahasını atmayı sürdürürken Melek hâlâ karşımda dikiliyor ve benden bir yanıt bekliyordu. Ona dudaklarımı kıpırdatarak telefonu kapattıktan sonra açıklama yapacağımı söylediğimde başını aşağı yukarı sallayarak tekrar aynanın karşına doğru ilerledi ve düzleştirmiş olduğu saçlarını düzenlemeye koyuldu.

"Hayatım sen de yemi kaptın ama hemen," diyerek benimle dalga geçtiğinde Berkay onun görmeyeceğini bilsem de gözlerimi devirerek alnıma doğru sert bir şekilde bir tane geçirdim. Gerçekten bu kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Gerçi bu sabah bütün benliğime yayılan endişeden dolayı hiçbir şeyi düzgün bir şekilde düşünemediğim gibi elbette Berkay'ın beni oltaya getireceğini de öncesinde fark edemezdim.

"Şaka bir yana İlker henüz açık açık hiçbir şey demedi ama dün kafeteryada yanımda otururken Melek'e yazdığını gördüm. Sonra ikisi de aynı anda kafeteryadan çıkınca çaktım mevzuyu tabii hemen. Ayrıca saklamaz o benden hiçbir şey. Birkaç güne söyler. Sen de Melek'e söyle, endişelenmesin. Birlikteliklerini herkese yayacak değilim."

Yaptığı açıklamayı geçtim, Berkay'ın elbette öyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Sadece Melek bu ilişki konusunda çok fazla endişeye kapılıyordu ve buna bir nevi Enes'ten ötürü ben de sebep olmuştum. Bu yüzden herhangi bir mevzunun onu daha fazla rahatsız etmesini istemiyordum.

"Öyle olsun bakalım," dediğim esnada Berkay benden müsaade isteyerek ev arkadaşı Cenk'e bir şey soracağını söyledi. Telefonu bir köşeye bırakıp gittiği sırada ben de gözlerimi Melek'e diktim. Hazırlığını bitirmiş bir şekilde tam karşımda dikiliyordu.

Üzerinde bacaklarını saran siyah, dar bir pantolon ve uzun kolları puantiyeli tülden oluşan ince, siyah bir bluz vardı. Bluzunu pantolonunun içine yerleştirmişti ve siyah bir kemer takmıştı. Aslında dünkü giydikleriyle hemen hemen aynıydı. Sadece bugün seminere gittiğimiz için biraz daha şık görünüyordu. Yüzünde hafif bir makyaj vardı ama Melek'in asıl *ben*

buradayım diyen özelliği kesinlikle kırmızı ruju ve başındaki yandan kırmızı şapkasıydı.

Melek'le tanışalı birkaç ay olmuştu ama kış geldiğinden bu yana başından bu şapkalar hiç eksilmemişti. Gerçekten bu tarz şapkaları seviyor olmalıydı. Gerçi şapkalar da onu seviyordu çünkü her defasında daha çok yakışıyordu.

Melek'e baş parmağımı kaldırarak harika göründüğünü belirttiğimde tebessüm ederek uzun, siyah kaşesini giymeye koyuldu. Berkay'ın yeniden telefonun başına geçtiğini anlamamla birlikte ben de oturduğum Melek'e ait yataktan kalktım. Dün akşamdan sandalyenin üzerine bıraktığım deri montumu giyerken aynı zamanda da, "Şans dile bana," diyerek Berkay'a mırıldandım.

"İyi şanslar canım. Seminerden sonra geliyorsun, değil mi?"

Seminerden sonraki planlarımın hepsi belliydi ve günün geri kalanını kesinlikle Berkay'la geçirmek gibi bir niyetim vardı. Üzerimdeki yoğun stresten ancak bu şekilde kurtulabilirdim.

"Geliyorum."

"Görüşürüz sonra."

"Görüşürüz," diyerek telefonu kapatıp yerdeki çantamı elime alarak Melek'i beklemeye başladığım sırada Melek de uzun saçlarını kaşesinin içinden çıkarmakla uğraşıyordu. Bir taraftan kaşesinin düğmelerini iliklerken, "Berkay, bizi biliyor mu?" diyerek kuşkuyla mırıldandı. Ona yalan söylemeyecektim.

"Artık biliyor," dedim çekine çekine. Kaşlarını havaya kaldırarak dik bakışlarıyla bana bakmaya başladığında omuzlarımı düşürüp pes ettim ve hemen kendimi açıklamaya giriştim.

"Tahmin ediyormuş zaten ama biraz önce benim ağzımdan kaçırmamla emin oldu. Gerçi İlker bir şey söylememiş henüz. O yüzden endişelenmeni istemedi. Berkay, kimseye bir şey söylemez. Merak etme." Melek, anlayışla başını salladıktan sonra onun önden yürümesine izin vererek odasından çıkıp koridorda ilerlemeye başladık ama bu açıklamamın bittiği anlamına gelmiyordu. Koridoru geçip vestiyerdeki ayakkabılıktan ayakkabılarımıza uzandığımız esnada ben konuşmaya devam ettim.

"Asıl mevzuyu biliyorsun. Bugün Enes'le konuşacağım. Berkay'a da bunun haberini verdim. Berkay sadece Enes'in sana neden bu kadar sardığını anlamıyor. Murat mevzusunu bilmediği için aklı karışıyor haliyle."

Melek bir yandan pür dikkat beni dinlerken bir yandan da kısa, topuklu çizmelerini ayaklarına giyiyordu. Ben de bana ait ayakkabılarımı giydikten

sonra Melek'le göz göze geldik ve koyu kahverengi gözlerinde yine endişenin belirdiğine şahit oldum.

"Ona Murat mevzusunu söylemeyeceksin, değil mi?" diye sorduğunda tebessüm ederek kolunu güven vermek istercesine sıvazladım. Elbette böyle bir şeyi yapmayacaktım. Bunun doğuracağı sonuçları hayal ederek Melek'in ne kadar zor durumda kalacağını düşünüyordum ama düşündüğüm tek kişi sadece Melek değildi.

"Asla. Melek bu senin özel hayatın. Kaldı ki bu mevzuya dahil olmak istemiyorum. Berkay'ı da dahil etmek istemiyorum."

İki yıl önce olanları Melek hâlâ bilmiyordu. *İlker bir gün ona anlatır mıydı?* Bilmiyordum. Fakat zor toparlanan bir arkadaşlığın yıkım sebebi ben olmak istemiyordum. Bu yüzden ne Berkay'a Murat mevzusunu anlatırdım ne de Melek'e Elif mevzusunu. Kimsenin özel hayatına dahil olup karışmak benlik bir durum değildi ve Melek'in bunu anlayışla karşılayacağını düşünüyordum.

"En iyisini yapıyorsun," dediğinde Melek tahminlerimde yanılmadım ve bu kez içtenlikle gülümseyerek dış kapıyı araladım. Artık şu seminere gitmek ve günün sonunu bir an önce getirmek istiyordum.

"Hadi gidelim artık. Sabah trafiğine kalmayalım."

***

Liseden sonraki hayatımı ele aldığımda aslında bir nevi her şeyi kendim başarmış, kendim yapmıştım. Annem ve babamın ayrılıkları beni erken olgunlaştırmıştı. Zaman geçtikçe kendi ayaklarımın üzerinde bir başıma durmayı öğrenmiştim. Tek başıma, kimsenin yardımı olmadan üniversiteye hazırlanmıştım. İstediğim bölümdeydim ve günün birinde adımı herkese duyuracak kadar başarılı bir mimar olacaktım.

Tüm geçen bu zaman içinde cebelleştiğim sadece üniversite hayatım olmamıştı elbette. Aşkta her zaman bahtsız olacağımı düşünürken bir 14 Şubat gecesi Berkay çıkmıştı işte karşıma. Başta basit bir yatak arkadaşı olacağımızı zannetmiştim ama sonrasında kalbim çığırından çıkmıştı. Bir şekilde bağlanmıştım ona ve bir daha kendimi de kalbimi de ondan söküp alamamıştım.

İşin komik tarafı şimdi onun yüzünden işsizdim. Oysa ödemem gereken bir sürü fatura ve kira söz konusuydu. Gerçi Berkay bana bakacağını söylüyordu ama ben bunu, onun parasını istemiyordum. Bunca yıl boyunca nasıl kendi ayaklarımın üzerinde durduysam aynı düzeni bozmadan yine başım dik ilerlemek istiyordum. Tabii bütün bunlar sadece parayla ya da

okulla hallolmuyordu. Her şeyden öte kalbimi ferah tutmam gerekiyordu ve bunun içinde yapmam gereken tek şey ortadaydı.

Melek'in evinden ayrıldıktan sonra sabah trafiğine yakalanmadan Anadolu Yakası'na geçmeyi başardık. Bugün gerçekleşecek olan seminer Anadolu Yakası'nda ünlü bir bankanın vakfı aracılığıyla oluşacaktı ve Türkiye'nin birçok ünlü mimarı bu seminere eşlik edecekti.

Seminerin gerçekleşeceği devasa binanın otoparkına navigasyon aracılığıyla ulaştığımızda Melek, onun deyimiyle sarı civcivini rahatça park etmeyi başardı. Bizim sınıftan bazı kişilerin geldiğini otoparktaki arabalardan anlamak mümkündü. Hatta Selen'in kırmızı Mini Cooper'ı bile biraz ötemizde yer alıyordu. İnşaat Mühendisliği'nin öğrencilerinden bazılarını da otoparkta gördüğümde derin bir nefes çekip omuzlarımı dik tutmaya çalıştım. Melek yanında getirdiği not defterini ve çantasını da alarak arabadan inerken ben de ona eşlik ettim. Yüzüme çarpan soğuk havayı derince ciğerlerime çekerek birkaç saniyeliğine gözlerimi kapadım. Tekrar araladığımda Enes'in de tıpkı bizim gibi otoparka giren arabasını fark ettim. Beyaz Golf'ün gittikçe yaklaşmasıyla Melek'e dönüp, "Sen konferans salonuna git, ben gelirim birazdan," diye mırıldandım. Bakışlarımın yönünü takip ettiğinde Melek hiçbir şey demeden kolumu sıvazladı ve arabasını kilitleyip hızla otoparktan uzaklaştı.

Melek'in yanımdan ayrılmasıyla benliğime hükmeden gerginlik neredeyse taşmak üzereydi ama bu saatten sonra hiçbir şeyden kaçamazdım. Başladığım işin sonunu getirmeliydim.

Emin adımlarla Enes'in arabasına doğru yaklaşmaya başladım. Motoru kapatıp dışarı çıkarak kapıları kilitlediği esnada sırtına kol çantasını geçirdi ve ansızın karşısındaki beni fark etti.

"Gamze? Selam," diye mırıldandı heyecanla. Heyecanını sesinden bile fark ettim. Üstelik her zamanki gibi çok yakışıklı görünüyordu. Enes zaten üniversitenin yakışıklı genç adamlarından biriydi. Uzun boyuyla bile oldukça dikkat çekiyordu. Bazen neden benim gibi pasif bir kızın onun bu kadar ilgisini çektiğini anlayamıyordum. *Oysa elini sallasa ellisiydi.*

"Selam," dedim kuru, tok bir sesle.

"Nasılsın?" Sesindeki heyecan saniyeler geçtikçe artarken bir an önce bu konuşmayı bitirip yanından gitmek istiyordum.

"İyiyim. Konferans salonuna geçmeden önce seninle bir konu hakkında konuşabilir miyiz?" Uzatmadan, onun nasıl olduğunu sorma gereğinde bile bulunmadan doğrudan konuya girdim.

"Elbette." Sesi çok daha heyecanlı ve hatta coşkulu çıktı bu kez. Fakat bu benim daha da baskı altında hissetmem için yeterli bir izlenimdi. Enes'in yanlış algılara kapılmasını istemiyordum.

"Aslında konuya nasıl gireceğimi bilmiyorum ama artık konuşup açığa çıkarmamız gerektiğini biliyorum." Oldukça net ve kendinden emin görünmeye çalışırken Enes yine olumsuz hiçbir tepki vermedi. Beni dinlemeye devam etti.

"Seni dinliyorum." Dudaklarımdan titrek bir nefes dökülüp soğuk havada buhar oluştururken omuzlarımı dik tutmaya çalışarak boğazımı temizledim ve sonunda asıl konuya girmeyi başardım.

"Melek, bana İlker'in doğum gününde aranızda geçenlerden bahsetti."

Ağzımdan çıkan ilk kelimelerle Enes hiç çekinmeden gözlerini devirdi ve nefesini resmen sitemle dışarı bıraktı. Melek'ten hoşlanmadığını bu aksi tavırlarından bile anlayabiliyordum.

"Şaşırtmadı. Hemen yetiştirdi sana yani?" diyerek alayla konuşurken ciddiyetimi bozmamaya özen gösterdim. Melek hakkında bu kadar ön yargılı olması beni bile rahatsız ediyordu.

"Enes, biliyorum. Ben sana büyük bir haksızlık yaptım ama bilmeni istediğim bir gerçek var." Enes'in alaylı bakışları yerini büyük bir ciddiyete bıraktı. Gözleri benim gözlerime sabitlenirken bakışlarından ürkmemek için büyük bir çaba göstermeye çalıştım ama aldığım karardan bir adım geri dönmedim. "Bizim ilişkimizin yürümemesinde Melek'in hiçbir suçu yok. Eğer birini suçlayacaksan beni suçla," dedim kendimden oldukça emin bir şekilde.

Söylediklerim Enes'in aklını karıştırmaya yetti. Bunu duraksamasından ya da birkaç dakika boyunca hiç konuşmamasından anlayabiliyordum. Fakat sonrasında kuşkulu bakışları yerini yine dalgaya bıraktı ve alayla gülerken başını sağ sola doğru, bu duruma hiç inanamıyormuş gibi salladı.

"Gamze, sen demedin mi bana, *'Murat, Melek'i istemedi diye bu ilişkiyi sonlandırıyorum,'* diye? Madem Melek'in bir suçu yoktu neden ayrıldın o zaman benden?" Enes zeki bir adamdı. Asla keskin düşüncelerini dile getirmekten çekinmezdi. Üstelik çok da haklıydı. Ortaya attığım bahane saçmalığın daniskasıydı ve burada kurban resmen Melek olmuştu.

"Yürümezdi. Yürütemezdik," dedim hızla kestirip atmak istercesine fakat Enes yine pes etmedi. Yine sözleriyle üzerime gelmeye devam etti.

"Neden? Gamze, hep bir bahane öne atıyorsun ama asıl gerçeği asla söylemiyorsun. Elle tutulur bir sebep söyle bana. Neden yürütemezdik?"

"Çünkü," diye fısıldadım. Devamını nasıl getireceğimi, buna nasıl cesaret edeceğimi bilmiyordum.

"Çünkü?" dedi tek kaşını havaya kaldırarak sorgularcasına. Daha fazla kaçmak ya da saklanmak istemedim. Cesaret yüreğime hükmetti ve ben bir anda asıl gerçeği söylerken buldum kendimi.

"Enes, ben bir başkasıyla birlikteyim ve onu çok seviyorum." Bir çırpıda söyleyip kurtulmak istedim ama her ne kadar bir çırpıda söylemiş olsam da Enes bana aynı şekilde karşılık vermedi. Duraksadı. Sessiz kaldı. Geriye doğru birkaç adım attı ve inanamayarak gözlerimin içine bakmayı sürdürdü.

"Ne?" Fısıldamıştı ama o fısıltı resmen aramızda bir haykırıştı.

"Duydun işte. Asıl gerçeği bilmek istiyordun. Asıl gerçek bu," dedim hızlı hızlı konuyu daha fazla uzatmak istemeyerek. Üzerime gelmesini, bu konuyu artık deşmesini istemiyordum. Burada her şey kapanıp bitmeliydi ama elbette düşündüğüm gibi olmadı. Enes üzerime gelmeye devam etti.

"Gamze, biz seninle üniversitenin ilk zamanlarından bu yana konuşuyoruz, birbirimizle ilgileniyoruz." Bunu inkâr edemezdim ama asıl ilgilenen kişi hep Enes'ti. Ben sadece vaktimi öldürmek ve Berkay dışında birilerini de sevmek istemiştim. Lakin başarılı olamamıştım işte.

"Aslında sen ilgileniyordun Enes. Ben sadece aklımı *ondan* uzaklaştırmaya çalışıyordum." Yine dürüst davranmak istedim. Çünkü biliyordum ki ancak böyle Enes'i Melek'ten uzak tutabilirdim.

"Kim? Tanıyor muyum peki?" diye sorduğunda sonunda bana inandığını fark ettim ya da inanmış gibi yaptı. Yüzündeki ifade o kadar sabitti ki hiçbir şeyi çözemiyordum. *Kızgın mıydı? Kırgın mıydı? Benden nefret ediyor muydu?* Anlayamıyordum. Öylece düz bir ifadeyle bakıyordu gözlerimin içine.

"Başka soru sorma. Asıl neden bu, gerçek bu. Melek'i rahat bırak artık. Onun canını sıkma. Bırak İlker'le ne yaşamak istiyorsa yaşasın."

Sonunda değinmek istediğim asıl konuyu da dilimden söküp atarak onun yüzüne vurduğumda bu kez gözlerimin içine alayla bakmak yerine aniden kahkaha attı. Hatta öyle bir kahkaha attı ki gür sesi resmen otoparkta yankı yaptı. Onu neyin bu kadar neşelendirdiğini anlayamadım. *Benimle dalga mı geçiyordu?*

"Ne? İlker'le ne yaşamak istiyorsa yaşasın mı? Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" Şu an kimin kiminle dalga geçtiğini bile çözemiyordum. Kahkahalarının eşliğinde söylediklerine irice açılan gözlerimle aval aval bakarken başımı sağa sola doğru ciddiyetle hayır dercesine sallayarak onu

sessizce yanıtladım. Enes'in kahkahası aniden kesilerek gözlerimin içine bu kez gerçekten taze öfkeyle bakmaya başladığında korkarak geri çekildim ama o da üzerime gelmeye devam etti.

"Saçmalama," dedi oldukça sert bir ses tonuyla. "Böyle bir şey asla olmayacak. Melek sadece tarihi, iki yıl önce olanları bir kez daha tekerrür ettirir Gamze. Elif olaylarını sen biliyorsun. Ne yani? Murat onu istemedi diye İlker'le mi olacak? Büyük aptallık bu. Üstelik Murat ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamışken..." *Anlamadım? Ne?* İşittiklerimle aniden sözünü kestim.

"Murat, Melek'e karşı bir şeyler mi hissediyor?" Sesimin oldukça yüksek çıkmasına engel olamazken Enes aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatarak bana doğru ilerledi ve tam karşımda belirip yüzüme doğru eğildi.

"Bir şeyler hissetmiyor Gamze. Murat, Melek'i istiyor. Onu kazanmak için de her şeyi yapar. Elif'ten sonra Murat'ın ilk kez biri için savaşmak istediğine şahit oluyorum ben." Ciddi olmamasını diledim. Hatta bunun büyük bir yalan olduğunu içimden geçirdim ama Enes'in bakışları öyle netti ki sözlerinin hiçbirinde yalan olmadığını ve gayet ciddi olduğunu hemen anladım.

"Asıl bu saçmalık. Sırf İlker Melek'le ilgileniyor diye, değil mi? Hırs yaptı." Murat'a olan öfkemi tükürürcesine Enes'in suratına vururken Enes tek kaşını kaldırarak geri çekildi ve yine alaycı gülümsemesini yüzüne takındı.

"Neden saçmalık olsun? İlker, Melek için her şeyi yaparken iyi Murat, Melek'i istediği için mi kötü? Eğer Azerbaycan'a gitmeseydi şu an zaten burada, Melek'in kalbini kazanmak için onun yanında olurdu. Şimdi sen söyle bana, Melek gerçekten İlker'le mi yakınlaşacak? Bu sadece kapanmamış bir yarayı yeniden kanatır Gamze. Benden söylemesi. Arkadaşına söyle, aklı varsa İlker'den uzak durur. Aklı yoksa da olacaklardan ben sorumlu değilim."

Enes, omzuma çarparak yanımdan uzaklaşıp seminerin gerçekleşeceği binaya doğru ilerlerken bütün bu olanların bu şekilde geliştiğine inanamıyordum. Onun karşısına her şeyi çözmek ve insanların artık rahat bir nefes alabilmesi için çıkmıştım. *Şimdi Melek'e nasıl anlatacaktım bütün bunları?*

Üstelik Enes'in asıl bilmediği gerçek ise Melek zaten şu an İlker'le birlikteydi. Murat bunu öğrenirse neler olacağını düşünmek bile

istemiyordum. Lanet olsun... Her şey yine başa saracaktı. İki yıl önce olanlar yine kendini tekrar edecekti.

"Ha bu arada," diyerek yeniden bana seslendiğinde Enes korkuyla yerimde sıçrayarak onun bulunduğu tarafa doğru döndüm. Ürkek ve endişeli bakışlarımla ona bakmayı sürdürürken, "O kişinin de kim olduğunu er ya da geç öğreneceğim. Haberin olsun diyerek alayla mırıldandı ve sonra başka hiçbir şey demeden arkasını dönüp binaya doğru ilerlemeye devam etti.

Ne yani? Bütün bu konuşma, sarf ettiğim sözler boşuna mıydı? Ben artık bu konunun kapanması için onun karşısına geçmişken şimdi her şeyi daha da karmaşık bir hale mi getirmiştim? Büyük harflerle koca bir KAHRETSİN o zaman!

Melek Güçlü'nün Ağzından

Gerginlik kadar insanı rahatsız eden bir duygu yoktu. Sürekli bir *ne oldu, nasıl oldu, acaba konuşabildi mi, ne yaptı* diye düşünmekten insan kendi içini yiyordu. Sürekli bir şey olacak korkusuyla diken üstünde durduğunu hissediyordun.

Dün akşam da bu sabah da Gamze'nin yaşadığı bütün gerginlikleri iliklerime kadar hissettim. Ona yardımcı olamamak beni elbette üzüyordu ama ancak bu şekilde kendini kurtarabilirdi. Eğer Enes'e karşı dürüst olursa bundan sonrasında daha rahat davranabilir ya da Berkay'la dilediği her şeyi özgürce yaşayabilirdi. Keşke aynısını İlker ve ben de başarabilseydik. *Keşke ben de İlker'e...* Bunu düşünmek bile kalbimin garip bir acıyla sıkışmasına sebep oluyordu.

Düşüncelerim arasında yine kendimle savaşırken gözlerim sürekli kapı tarafına gidip geliyordu ama Gamze hâlâ ortalıklarda görünmüyordu. Bulunduğum konferans salonuna ansızın kapıdan Enes'in girdiğini fark ettim. Öfkeli bakışlarını üzerime göndermekten asla çekinmezken beni görmezden gelerek arka koltuklara doğru ilerleyip gözlerimin önünden kayboldu. *Enes bile konferans salonuna gelmişken Gamze hâlâ nerelerdeydi? Üstelik o öfkeli bakışların sebebi de neydi?*

Elimde sıkı sıkıya tuttuğum telefonumun kilitli ekranını açarak rehbere girdim. Gamze'yi aramak için son aramalara girdiğim esnada bulunduğum koltuk sırasında bir hareketlilik sezdim. Başımı usulca telefondan kaldırıp da hemen yanıma oturan kişiye gözlerimi diktiğimde hayretle dudaklarımı araladım.

"Beklemek aşırı sıkıcı, değil mi?"

Kurnazlıkla kıvrılan dudaklarıyla birlikte mavi, parlak gözlerini üzerime dikerek bana göz kırptı yanımdaki yabancı. Erkeksi ses tonuna ve burnuma doluşan yoğun parfüm kokusuna aldırmadan yoğun bakışlarımı merakla yanıma oturan kişinin üzerinde gezdirdim.

Üzerinde boğazlı, lacivert bir kazak ve deri ceketi vardı. Masmavi gözleri oldukça ürkütücüydü ama aynı zamanda da gökyüzü kadar berraktı. Mavinin çok farklı bir tonuydu. Dağınık, siyah saçlarının önünde hafif sarı tutamlar vardı. Farklı bir hava katmıştı. Yüzü temizdi ve bir kulağında da yuvarlak, düz, siyah bir küpe vardı.

Yanımdaki yabancı genç adamın dikkatli bakışlarından sıyrılmayı umarak ve ona diktiğim yoğun bakışlarımı hızla üzerinden çekerek, "Yalnız orası dolu," diye mırıldandım. İtiraz etmedi. Karşı da çıkmadı söylediklerime.

"Tamam," deyip aniden yanımdan kalktı ve diğer tarafımda kalan boş koltuğa oturdu. Büyük bir şaşkınlık içinde ona ve sergilediği hareketlere bakmayı sürdürürken, "Ne? Burası da dolu değildir herhalde?" diyerek alayla konuştu.

"Değil ama..." Titrek nefeslerimin arasından konuşurken bir kolunu aramızdaki koltuğun kenarına yerleştirerek çenesini sıvazlamaya ve beni pür dikkatle izlemeye başladı. Yanımdaki yabancının kim olduğunu bilmiyordum ama ilgili bakışları gerçekten rahatsız ediciydi.

İtiraf etmem gerekirse bu yabancı çocuk gerçekten podyum mankenlerine taş çıkarak kadar yakışıklıydı. Üstelik gözleri, bakışları bana Ian Somerhalder'ı anımsatıyordu. Keanu Reeves kadar olmasa da bir zamanlar Ian Somerhalder'a da hayrandım. Tabii bütün hayranlığım Nina Dobrev'den ayrılır ayrılmaz Nikki Reed ile evlenene kadardı. *Allah'ım! Neden bütün bu saçmalıkları şimdi düşünüyordum ki?*

"Kırmızı başlıklı bir kız dikkatimi çekince yanına gelmek istedim. Girişte gördüm ama içeri öyle hızlı girdin ki tanışma fırsatını yakalayamadım."

Benim sessizliğimi fırsata çevirerek konuşmaya başladığında nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Onu zaten tanımıyordum ve ilgili tavırları beni huzur ediyordu. Üstelik bu sözlerinden anladığım kadarıyla beni biraz önce zaten gözüne kestirmişti.

"Anladım," dedim umursamaz bir tavırla ve özellikle ona bakmamaya özen göstererek. Çocuğun mavi, parlak gözleri gerçekten beni ürkütüyordu.

"Anıl ben," diyerek elini uzattığında nezaketen de olsa sıkmak zorunda hissettim kendimi.

"Melek," der dermez elimi çekmek istediğim esnada hiç beklemediğim bir an gerçekleşti. Elimin tersine bakışlarını üzerimden bir an olsun çekmeden küçük bir öpücük bıraktı. *Bu samimiyet de nereden geliyordu böyle?*

"Zaten başka bir isim de yakışamazdı." Elimi verdiği rahatsızlıktan dolayı hiddetle geri çekerken bakışlarındaki fütursuzlukta zerre değişim olmadı. Aksine, "Hangi üniversite?" diye sorgulayarak benimle konuşmaya devam etti fakat yanımdaki varlığı o kadar huzursuz edici hissettiriyordu ki sert çıkışmaktan kendimi alamadım.

"Ne yapacaksın acaba?

"Yatay geçiş yapar yanına gelirim. Kim bilir?" *Yuh! Dakika bir gol bir. Bu ne hız?*

"Bak Anıl," dedim elimi havada onu geçiştirerek sallarken ama o beni bir kez daha şaşırtmayı başarıp havada salladığım elimi tutarak benimle yeniden tokalaştı.

"Dinçer. Tanıştığıma çok memnun oldum, kırmızı başlıklı kız. Instagram'ın var mı?" Bu tanımadığım, yabancı çocuğun hızına yetişemiyordum. Elimi yine aynı hiddetle geri çektim ve ona bu kez onun dilinden karşılık vermek istedim.

"Sen de kurt oluyorsun öyleyse?"

"Eğer işin ucunda seni kapmak varsa kurt olmaya bile razıyım." *Gerçekten mi?* Zaten mavi, parlak gözleri bile bana Sibirya kurtlarını anımsatırken bu çocuktan ürkmemek ya da kaçmamak elimde değildi.

"Fesuphanallah ya... Zaten normal biri de beni bulmaz ki..."

"Demek ki sen de normal değilsin. Kan kanı çekiyorsa demek ki..." *Sesli mi düşünmüştüm ben onu ya? Hay aksi!*

Yanımdaki varlığını görmezden gelmek istemiyordum. Yanımdaki varlığını doğrudan yok saymak istiyordum. Bu yüzden de salona girdikten sonra çıkardığım kaşemi kollarımın arasına alarak oturduğum koltuktan hızla kalktım ve bulunduğum sıradan çıkıp bir ön sıradaki boş koltuklardan birine oturdum. Fakat adının Anıl olduğunu öğrendiğim bu kenafir gözlü Sibirya kurdu bir kez daha beni çileden çıkarmayı başardı ve beni takip ederek hemen yanıma oturdu.

Allah'tan sabır dileyerek sessizliğimi korurken yanıma oturan Anıl bir anda deri ceketinin cebinden çıkardığı cep telefonunun kilitli ekranını açarak bana doğru uzattı. *Ne yapmaya çalışıyordu bu böyle?*

"Ne?" diyerek bir uzattığı telefona bir de parlak, mavi gözlerine anlam veremeyen bakışlarla baktım.

"Telefon numaranı ver bana." Rica etmiyordu. Soru hiç sormuyordu. Resmen emrivaki bir tavırla telefon numaramı istiyordu. *Bu nasıl bir kabalıktı böyle? Yok artık! Bu kadarı da pes ama!*

"Pardon da sen beni ne zannediyorsun?" Bağırmak istemesem de sesim ister istemez konferans salonunda yankı yaptı ve bu da ister istemez bazı ilgili bakışların üzerimize çekilmesine sebep oldu. Arka koltuklarda oturan Enes de o garip bakışlara sahipti.

"Ne zannettiğimi bilmiyorum ama dehşet bir güzelliğin olduğu ortada."

Anıl iyice yanıma sokularak bir elinin tersiyle omzuma düşen saçlarımı geriye doğru itmeye kalktığında hiç çekinmeden eline doğru sert bir darbe indirdim. *Bu yaptığı resmen tacizdi!* Yerini ve haddini bilmesi gerekiyordu. Yoksa ben ona hiç hoş olmayacak bir şekilde bildirmek zorunda kalacaktım. Tam ağzımı hemen yanımdan gitmesi için öfkeyle açacaktım ki işittiğim sesle ansızın duraksamak zorunda kaldım.

"Melek?" *Allah'ım! Şükürler olsun!*

Hangi ara yanıma geldiğini fark etmesem de Gamze artık yanımda olduğu için derin bir nefes aldım. Fakat daha ona herhangi bir karşılık bile vermeme ya da açıklama yapmama gerek kalmadan yanımdaki kenafir gözlü aniden söze atladı ve coşkuyla Gamze'nin adını haykırdı.

"Gamze!"

"Anıl!"

Daha ben olanları bile idrak edemezken Anıl oturduğu koltuktan kalktı ve ansızın Gamze'yle sıkıca kucaklaştılar. Bense onları kocaman açılan gözlerimle büyük bir şaşkınlık içinde izledim.

"Siz tanışıyor musunuz?" diyerek hayretle sordum araya girerek daha fazla bu tabloya dayanamayıp.

Gamze, Anıl'ın kollarının arasından hiç çıkmadan, "Bu aptal birinci sınıftayken bizim üniversitedeydi. Aynı bölümdeydik hatta. Sonra yatay geçiş yapıp gitti," diyerek açıklama yaptığında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Demek bir zamanlar şu an bulunduğum özel üniversitenin öğrencisiydi bu Anıl denen Sibirya kurdu. *Aman ne güzel...*

"Keşke hiç gitmeseymişim." Anıl, doğrudan bana bakarak konuşurken bu kez çekinmeden gözlerimi devirdim ve oturduğum koltuktan hızla ayağa kalktım. Gamze'yi de Anıl'ın kollarının arasından sıyırmaktan kendimi alamadım.

"Başka bir yere geçelim mi? Rahatsız olmaya başlıyorum." Doğrudan Anıl'a bakarak vurguladım sözlerimi ama o hiç aldırış etmeden benimle dalga geçercesine dudaklarını büzdü ve, "Daha numaranı bile almadım," diyerek yakındı. *Ya sabır...*

Anıl'ın yalancı çıkan isyankâr ses tonunu duymazdan gelerek Gamze'ye *hadi* dercesine baktım. Onun bakışlarının hem Anıl'ın hem de benim üzerimde gidip gelmesine rağmen itiraz etmedi. Anıl'ın sözlerine hiç kulak asmazken yanından gitmeden önce hiç çekinmeden pençelerimi göstererek dişlerimin arasından ona doğru tısladım.

"Alamayacaksın da zaten. Manyağa bak ya."

Gamze'nin coşkulu kıkırtılarını duymazdan gelerek koluna girdim ve zorla da olsa bulunduğumuz sıradan çıkıp biraz arkalara doğru ilerlemeyi başardık. Anıl da ön koltuklardan birine oturdu ve şükürler olsun ki bu kez peşimizden gelmedi.

"Eğlenceli çocuktur Anıl ya," diyerek Gamze aramızdaki sessizliği bozarak konuştuğunda ona ciddi olup olmadığını sorgularcasına baktım ve yine gözlerimi devirdim.

"Eğlencesi benden uzakta olsun," diye karşılık verirken girdiğimiz sıradaki boş koltuklara oturmadan önce Gamze'nin bakışları biraz daha arkamızda kalan arka koltukların birinde oturan Enes'e kaydı. Gülümsemesi aniden yok olurken yüzündeki kanın resmen çekildiğine şahit oldum.

Sahi... Onların arasındaki konuşma nasıl geçmişti?

***

Katıldığımız bu mimarlık semineri yaklaşık üç saat kadar uzun sürmüştü. Gerek yurt dışından gerek ise yurt içinden gelen birçok ünlü mimarın yıllar içinde yaptıklarını büyük bir can kulağıyla dinlemiş, bazı kısımları özellikle not etmiş, bazı kısımları ise resmen telefonuma videolu bir şekilde kaydetmiştim.

Seminer boyunca mimarlığın değerinden ve özellikle de yapılarda kullanılan inşaat ürünlerinin kalitelerinden bilhassa bahsedilmişti. Böyle bir seminer karşısında Gamze'nin sınıf birincisi olarak pür dikkat dinlemesini beklerken o geçirdiğimiz üç saat boyunca başını omzuma yaslamış ve aramızdaki küçük sohbetler dışında hiç konuşmamıştı. Neyi olduğunu az çok tahmin edebiliyordum ama konferans salonunda etraf çok fazla sessizken ona bunları soramayacağımın farkındaydım.

Seminer bittikten sonra ve konferans salonu yavaş yavaş boşalırken Gamze'yle bulunduğumuz binayı gezip bazı yapıların resimlerini çektik

fakat gezintimiz boyunca bana hiçbir şekilde Enes'le arasında neler geçtiğini anlatmadı. Sormak istediğimde ise konuyu geçiştirip sonra anlatacağını dile getirdi. Bakışlarından, ses tonundan bile bu konuşmanın hiç iyi geçmediğini anlayabiliyordum ama onun üzerine gitmek istemiyordum.

Ben biraz daha bulunduğum mimari binayı gezmeyi istediğimde Gamze bunaldığını söyleyerek yanımdan ayrılmak istediğini dile getirdi. Otobüs durağına kadar yürüyüp ardından da Berkay'a gideceğini ekledi. Canı zaten sıkkın iken onu sıkboğaz etmek istemediğim için gitmesine izin verdim.

Gamze'nin gidişinin ardından bir yirmi dakika daha bulunduğum binayı gezdikten sonra küçük gezintimi sonlandırarak çıkışa doğru gitmek üzere adımlarımı hızlandırdım. Tam binadan çıkıp otoparka ilerlemek üzereydim ki aniden önüm güçlü bir beden tarafından kesildi. Konferans salonundaki rahatsız edici bakışları yetmezmiş gibi Anıl Dinçer bir kez daha karşımda belirdi. Hiçbir şey demeden yanından geçip gitmek istediysem de yine tam karşıma geçti ve gitmeme izin vermedi.

"Dur, dur, dur. Nereye güzelim? Numara?" diyerek hızlı hızlı konuşup bana yine telefonunu uzattı. Öfkeden çıldırmak üzereydim artık. Burnumdan soluyordum.

"Ya bela mısın sen?" Dişlerimin arasından öfkeyle tıslarken gülümseyerek aramızdaki mesafeyi kapattı.

"İstersen belan da olurum fıstık." Yanağımdan makas almak istediğinde tıpkı konferans salonunda olduğu gibi yine geri çekilerek uzattığı eline doğru geçirdim ama bu kez daha sert olmasını umdum. *Allah'ın kenafir gözlüsünün ettiği laflara bak ya... Bu böyle olmayacaktı. Anlaşılan son kozumu kullanmak zorunda kalacaktım.*

"Erkek arkadaşım var benim. Şimdi izninle."

İlk defa bir başkasına karşı bir birlikteliğim olduğunu savundum ve garip bir şekilde bunu dile getirmek bile beni huzurlu hissettirdi. Yanımda olmasa bile İlker'in varlığını yüreğimin tam merkezinde hissettim. Bunun verdiği rahatlıkla Anıl'ın yanından yürüyüp geçmek istedim ama yine izin vermedi.

"Fark etmez. Onunla işin bittiği gibi bana gelirsin." *Bu kadarı da fazlaydı ama! Yuh!*

"Lan seni mahvederim bak! Bir bas git! Manyak!"

İçimdeki Ankaralı kızı bastıramazken Anıl'ın omuzlarından sertçe itip çıkışa doğru hızlı adımlarla ilerlemeyi sürdürdüm. En azından bu kez

arkamdan gelmek gibi bir delilik yapmadı. Yoksa çok daha kötü şeyler olabilirdi. *Bir tane akıllı insan beni bulmaz mıydı yahu?*

Binadan ayrılıp otoparka ulaşana dek sürekli arkamı dönüp Anıl'ın peşimden gelip gelmediğini kontrol ettim. Sonunda gerçekten yakamı bıraktığını anladığımda rahatlayarak civcivimin yanına ulaştım. Direksiyona bakan kapıyı anahtarlarımla açıp aralayarak tam içeri girmek üzereydim ki arkamdan güçlü bir el tarafından kapının aniden kapatılması bir oldu ve ben korkudan yerimde sıçradım. Arkamı dönmeme bile gerek kalmadan kapımı kapatan kişi tam karşıma geçtiğinde büyük bir gerginlik vücudumu esiri altına aldı. Enes yine tam karşımdaydı ve ben yine kendimi diken üstünde hissediyordum.

"Gamze, seminerden önce benimle konuştu."

Hiç selam, sabah vermeden doğrudan konuya girdi ve ses tonundan da anladığım kadarıyla oldukça öfkeli görünüyordu.

"Haberim var. Sabah birlikteydik," diyerek yanıtladım onu sakince ama Enes'in ürkütücü bakışlarının seyri değişmedi.

"Ona İlker'in doğum gününde olanlardan bahsetmişsin." Yüzüme resmen benden tiksinircesine konuşuyordu ama umurumda değildi.

"Eh, birinin anlatması gerekiyordu. Bir mahsuru mu vardı?"

Enes beni korkutuyor olabilirdi ama onun karşısında pasif biri gibi görünmeyecektim. Ne düşündüğü de ne yaptığı da umurumda bile değildi. Beni artık rahat bırakmasını istiyordum.

"Kendini çok zeki zannediyorsun sen, değil mi?" diyerek alayla mırıldandığında dediklerinden hiçbir şey anlamadım. Sadece kendime kızdım. *Ne kadar da aptaldım...* Oysa Gamze'nin Enes'e haksızlık yaptığını düşünüp üzülüyordum ama demek ki bazen kimseyi haddinden fazla düşünmemek gerekiyormuş.

"Enes, ne istiyorsun benden? Neden rahat bırakmıyorsun beni?"

Artık daha fazla sessiz kalamayacağımı biliyordum. Sitemimi anlamasını ve beni rahat bırakmasını umuyordum ama yapmadı. Üzerime gelmeye devam etti. Üzerimdeki kalın, sıcak tutan kaşeye rağmen civcivimin havanın sertliğinden dolayı buz gibi soğuk olduğunu sırtımı arabama yasladığımda anladım.

"Nedenini biliyorsun. Arkadaşlarımdan, bilhassa İlker'den uzak dur. Seni daha öncesinde de uyardım," dedi dişlerinin arasından adeta tıslayarak ama bu kez ürkek bir ceylan gibi davranmak istemedim. Enes'i omuzlarından iterek benden uzaklaştırdım ve ses tonumun hakimiyetini kaybettim.

"Ya sen de Murat da neden taktınız benim İlker'le olmama? Bundan size ne?"

"Birliktesiniz yani?" Kendimi bu kadar çabuk ele vermek istememiştim ama Enes kesinlikle aptal bir çocuk değildi. Fakat yine de durumu yalanlamam gerektiğinin farkındaydım.

"Lafı çarpıtma. Öyle demek istemedim."

"Tamam, madem öyle... Peki ya sana Murat seni kazanmak istiyor desem?"

Bir anlığına, tek bir anlığına elim ayağım boşaldı ve tüm bedenimin titrediğini zannettim. Gerginliğim artık seviye atlamıştı. Enes'in benimle dalga geçtiğini, alay ettiğini düşündüm. Hatta bakışlarında bunu özellikle aradım, hayal ettim ama istediğimi bulamadım. Karşımdaydı ve çok ciddi görünüyordu. *Bütün bunlar ne anlama geliyordu?*

"Ne?" diye fısıldadım öylece başka hiçbir şey diyemeden.

"Duydun işte. Murat seni kazanmak istiyor. Eğer Azerbaycan'da olmasaydı senin için her şeyi yapardı. Gerçi böyle bile yaptığını söylüyor ama sanırım sen onu her yerden engellediğin için bir iletişim sıkıntısı çekiyormuşsunuz."

"Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyerek yine yalanladım Enes'i ve gözlerine bakmak istemedim. Sırf bana artık ulaşmaması için elbette Murat'ı her yerden engellemiştim ama Enes'in tüm detayları bilmesine gerek yoktu.

"Belli, eğer ne dediğim hakkında bir bilgin olsaydı zaten İlker'den uzak dururdun." Bedenime yayılan titreme beni buz keserken Enes yüzüme doğru konuşmayı ve beni korkutmayı sürdürüyordu.

"Onların arasında geçenleri bilmiyorsun, değil mi? Ne o? O çok güvendiğin, kahramanın olan İlker anlatmadı mı sana?"

Dudaklarından alayla dökülen kelimelere karşılık gözlerimi kaçırırken ansızın elimde sıkı sıkıya tuttuğum ve seminerden sonra sessizlikten çıkardığım telefonum gürültüyle çalmaya başladı. Her ne kadar ekranı gizlemek istesem de Enes ekrandaki ismi gördü ve dudaklarına dalga geçercesine sahte bir gülümseme peyda oldu.

"Sinyor Altan? Üstelik yanına kalp bırakılmış bir Sinyor Altan. Birlikte olmadığınıza emin misin Melek?"

Bu kez hiçbir şey diyemedim. Karşı çıkmak, inkâr etmek yerine onu yanıtsız bıraktım. Korkuyordum ama korkumun sebebi karşımdaki Enes değildi. Beni korkutan bilmediğim gerçeklerdi.

"Hadi durma. Aç telefonu ve sor ona. *'Murat'la aranızda ne oldu?'* de. Hadi yap."

Telefonum ısrarla çaldı, çaldı, çaldı ama yapamadım. Ne telefonumu açabildim ne de Enes'e karşı çıkabildim. Telefonun kulaklarıma bastıran sesi sonunda sustuğunda Enes daha fazla bir şey söylemeden arkasını dönerek benden uzaklaşmaya başladı. Gözlerimden yanağıma küçük bir damla kayarken ansızın hissettiğim cesaretle hızlı adımlarla ona yaklaştım. "Enes?" dedim kolundan tutup gitmesini engelleyerek. Bana kuşkuyla baktığında, "S-sen anlat bana. Ne oldu onların arasında?" diyerek yalvarırcasına mırıldandım. Sesimin titremesine engel olamazken Enes bir eliyle sertçe elimi tutarak kolundan hızla uzaklaştırdı. Önce yüzüme bir kez daha öfkesini savurdu, ardından da başka bir şey söylemeden çekip gitti.

"Sana hiçbir şey anlatmayacağım. Ben seni uyardım, sen dinlememeyi tercih ettin. Bil diye söylüyorum, bu saçmalığın sonunda en çok senin canın yanacak."

***

İnsanın kendi karanlığında dolaşırken bile aradığı mucizevi bir ışığı olurdu hep. O ışığın altında huzurla iyileşmek, yeniden ayağa kalkmak isterdi. Birinin bunu başarıp başaramayacağını görmeyi dilerdi. Sonra bir gün, öyle bir gün gelirdi ki genç bir adam bütün kilitli kapıların zincirlerini kırarak hayatına dahil olurdu. Seni karanlığın içinden aydınlığa çıkarırdı. Yorgun çığlıklarınla, herkesten gizlediğin zayıflığınla uçurum kenarında haykırırken o senin elinden tutup kurtarmak isterdi. Sonra anlardın ki aslında o herkes gibi değildi. Belki de senden çok daha zeki ve çok daha becerikliydi. Bu yüzden kalbine erişebilme şansını yakalayabilmişti.

Seminer sonrası dün sözleştiğim fotoğrafçıya giderek çıkarmış olduğu fotoğrafları yatağımın üzerine kurulup kırmızı kapaklı albümün içine usulca yerleştiriyordum. Akşam yemeğinden sonra yorgun olduğumu Eda'ya söyleyerek sessizce odama çekildim. Seminer sonrası aklımı karıştıran bütün o saçmalıkları İlker'in her fotoğrafta gülen yüzünü okşayarak zihnimden silmek istedim. Toplasan şimdiye dek birlikte sadece dört tane fotoğrafımız vardı ama hepsi birbirinden özeldi. *Üstelik birini İlker bile bilmiyordu.*

Onun doğum gününde Çağatay'ın bizi gizlice çektiği fotoğrafı bana Gamze göndermişti. Meğerse o da Berkay'ın telefonundan almıştı bu fotoğrafı. O gece Çağatay, bizi gizlice çekip Berkay'a ispiyonlamış meğerse.

Onun evinde, elimizdeki içeceklerle birbirimize bakıyor ve samimiyetle gülümsüyorduk. Her yanından bakıldığında o kadar içten bir fotoğraftı ki bunu hep gözlerimin önünde görmeyi diledim. Bu yüzden bu fotoğraf için kırmızı kapaklı albüm yerine çok daha özel bir yer belirledim.

Yatağımın kenarındaki komodinin üzerindeki hediye paketlerine gözlerim değdiğinde bunları ne zaman İlker'e vereceğimi düşündüm. Her ne kadar düşünmek, aklıma getirmek istemesem de Enes'in söylediği her kelime hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Zihnimden bir türlü söküp atamıyordum hiçbir şeyi. Kendi içimde büyük bir savaş veriyordum. Ne ben İlker'e doğruları söyleyebiliyordum ne de ondan duymak istediklerimi sormaya yelteniyordum. Araf'taydım ve bu çok yorucu hissettiriyordu.

Düşünceler güçlü bir zehir gibi zihnimi bir kez daha ele geçirirken komodinin üzerinde gürültüyle titreyen telefonumu hızla ellerimin arasına aldım. Gelen aramayla yüzüme tebessüm hâkim olurken boğazımı temizleyip dolabımdaki aynadan dağılmış saçlarıma baktım. Dağınık topuzumu düzeltmek istedim ama artık çok geçti. İlker arıyordu ve bu kez görüntülü arıyordu. Seminer sonrası eve gelir gelmez uykuya daldığım için onun aramalarını cevaplayamamıştım ama şimdi bundan kaçışım olamazdı.

Aramayı cevaplayarak ekranı açtığımda iki şebek varlık tam karşımda belirdi. İlker bir elini başının altına almış bir şekilde koltukta uzanırken, köpeği Cambaz da onun hemen kucağındaydı ve yüzünü yalıyordu. Tiksinmiş bir şekilde yalanda da olsa yüzümü buruşturdum.

"Bu manzaradan sonra seni bir daha öper miyim? Bilmiyorum," diyerek karşımdaki manzarayla dalga geçtiğimde İlker'in gür kahkahası tüm negatif enerjimi üzerimden alıp götürdü.

"Güzelim? Ne yapıyorsun?" dediğinde yüzüme yerleşen gülümsemeyi durduramıyordum. *Onu görmek, sesini duymak bile bana o kadar iyi geliyordu ki...*

"Hiç, yatacaktım birazdan. Sen ne yapıyorsun?" dediğimde Cambaz'ın başını okşadı ve tatlı tatlı mırıldanmayı sürdürdü.

"Cambaz'a seni ne kadar çok özlediğimi anlatıyordum. Değil mi oğlum? Çok özledik meleğimizi." İlker'in Cambaz'a sorduğu soruya karşılık Cambaz gür bir şekilde havladığında kıkırtılarımı bastıramadım. Eğer imkânım olsa ekrandan elimi uzatıp o yumuşacık başını okşardım. "Nasıldı seminer? diye sorduğunda İlker omuz silktim öylece. Bugün olan hiçbir şeyi tekrar hatırlamak istemiyordum.

"Fena değildi," dedim kestirip atmak istercesine. İlker'e ne Anıl Dinçer mevzusunu ne de Enes'le olan konuşmamı anlatmayacaktım. Semineri daha fazla konuşup aklımı bulandırmak da istemiyordum. Üstelik bunu İlker'le böyle tatlı tatlı konuşurken yapmayı hiç istemiyordum. Tüm gün boyunca onu hiç görmemiştim ve garip bir şekilde çok özlemiştim.

"Sen," diyerek duraksadı. Kaşları belirsizlikle çatıldı. "İyi misin?" Beni zamanla daha da iyi tanıması hiç iyi değildi. *Böyle ne kadar ondan kaçabilecektim ki?*

"Sadece yorgunum biraz. Yorucu bir gündü."

"İnanayım mı?" Usulca başımı aşağı yukarı doğru salladım. *İyi değildim ama bunu ona söyleyemezdim.* "Zaten dün o söylediğin kelimeden sonra hâlâ kendime gelebilmiş değilim Melek Hanım," diye devam ettiğinde pişkinlikle kıkırdadım.

Dünkü gizli buluşmamızın sonunda ona ilk kez *sevgilim* diye hitap etmek beni de çok şaşırtmıştı ama aynı zamanda en az İlker kadar coşkulandırmıştı. *O kadar da kötü durmuyordu bu aşkım, sevgilim muhabbetleri.*

"Ya İlker... Utandırma," dediğimde Cambaz'ı yanından uzaklaştırarak ekrana yaklaştı ve kurnazca sırıtmaya başladı.

"Bir daha dersen utandırmam." İmalı bir ses tonuyla konuşurken başımı sağa sola doğru salladım. Ona istediğini elbette vermeyecektim.

"Kaşınıyorsunuz Sinyor Altan."

"Ama şu an kaşımanı öyle çok isterdim ki."

"Şapşal," diyerek kıkırdarken dudaklarını büzerek melül bir şekilde gözlerimin içine baktı.

"Zaten yarın da görüşemeyeceğiz."

"Neden?"

"Birkaç hafta sonra vizeler başlayacak. Biz de sınıftan birkaç kişiyle sözleşip Berkay'ın evinde buluşacağız. Bir konulara göz atacağız."

Her ne kadar yarın kadınsal işlerim olsa da İlker'i kahvaltıya çağırmayı düşünüyordum ama bu şartlar altında onun sürekli gel git yapmasını da istemezdim.

"Anladım," dedim dudaklarımı tıpkı onun gibi büzerek.

"Tabii senin de kendine has işlerin var," diyerek yine imalı bir şekilde konuştuğunda gözlerimi devirdim. *Hadi ama! Ona lazere gideceğimi söylememi beklemiyordu herhalde?*

"Kadınsal işler diyelim." En azından küçük bir açıklama yaptığımda bir elini havaya kaldırarak pes ettiğini belirtti.

"Peki o zaman. Artık ses etmeyeceğim. Perşembe günü birlikteyiz ama değil mi?"

"Hı hı," dedim keyifle çünkü o gün her ne planladıysa hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyordu.

"O günün gelmesini bir an önce istiyorum."

"Hâlâ sürprizin ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"Hayır, yüzünün alacağı o ifadeyi yalnızca ben görmek istiyorum."

"Öyle olsun, İlkay Bey." Artık bu bende bir rutin haline gelmişti. İlker ne zaman canımı sıksa ona ister istemez *İlkay* demeye başlıyordum.

"Haydaaa! Yine mi İlkay olduk?"

"Bilemeyeceğim artık."

"İlk tribimi yedim galiba? Canınız sağ olsun Melek Hanım." İçimde büyük bir merak vardı ama bir taraftan da İlker'in bu coşkusunu söndürmek istemiyordum. Bu yüzden daha fazla üzerine gitmeyecek, onu köşeye sıkıştırmayacaktım.

"Ben yatacağım. Çok yorgunum," dedim onu daha fazla tutmak istemeyerek.

"Tamam, sonra görüşürüz güzelim," dediğinde yine bir gıcıklık yapmak ve onun şaşkın şaşkın bakmasına sebep olmak istedim.

"Görüşürüz canım."

"Melek, bak yine..." cümlesini bitirmesine izin vermeden kıkırdayarak telefonu hızla suratına kapattım. Telefonu kapatmamla mesaj atması da bir oldu.

Sinyor Altan ❤: "Bunun hesabını sonra vereceksin."

Attığı mesaja karşılık bir sürü öpücük emojilerini göndererek telefonumu yeniden komodinin üzerine bıraktım. İlker'le konuşmanın bile bana ne kadar iyi hissettirdiğini fark ettim.

İlker benim hiçbir zaman bahanelerimle, yasaklarımla ya da ikilem içinde kalan tavırlarımla ilgilenmedi. Onun hep tek bir hedefi vardı. Pes etmeyecek ve bütün zincirlerimi kırarak bana ulaşacaktı. *İşin komik tarafı bunu gerçekten başarmıştı.*

Kırmızı fotoğraf albümümü yeniden kucağıma aldım. İlker'le paylaştığımız bütün güzel anıları özel bir tılsım gibi bu kırmızı fotoğraf albümünde taşıyacak, saklayacaktım. Bana yeniden kalbimin atabileceğini hissettirdiği için hayatımın her anında her ne olursa olsun İlker'i hep

hatırlamalıydım. Bir kere umudun zamanı geldiğinde benim için de yeniden varolabileceğini tatmıştım. Her şeyi geçtim belki de bunun hakkını ona hiçbir zaman ödeyemezdim.

Bu yüzden bugün Enes'in aklımı karıştıran ve zihnimi sarmaşıklara boğan sözlerini daha fazla düşünerek canımı sıkmayacaktım. Belki de bazı gerçekler gerçekten bilinmemeliydi. Canımızı yakacağından bu kadar eminken öğrenmemeyi yeğlemeliydik. Murat'la İlker arasında her ne geçtiyse daha fazla kurcalamayacaktım. Her ne yaşandıysa İlker'e tüm kalbimle güveniyordum ve güvenmeye de devam edecektim.

O benim kurak bahçelerimde yeşeren tomurcukların bir gün çiçek açabileceğini hissettirebilen tek adamdı.

İlker'e beslediğim duygulara hâlâ kesin bir ad veremiyordum. *Aşk mıydı? Sevgi miydi? Yoksa hiç tatmadığım duyguların arzusu muydu?* Bilmiyordum. *Ondan çok hoşlanıyordum ama bu zamanla benim için ya da İlker için şimdiki kadar yeterli kalır mıydı?* Bunu da bilmiyordum. Sadece bütün bunların bitmesini hiç istemiyordum.

Enes söylediklerileyle üzerime derin bir korku yayıyordu ama aynı şekilde İlker'in derinden hissettiğim sevgisi de tüm kalbime akıyordu. Korku ne kadar varsa sevgi de o kadar vardı. Korku ne kadar baskınsa, sevgi de o baskınlığı yok edecek kadar güçlüydü.

Çıkardığım fotoğrafları albüme yerleştirirken Enes'in söylediklerini bir daha düşünmemeye çalıştım. Bütün bunlar saçmalıktı. *Beni kandıramayacaktı, kandıramayacaklardı.*

Çağatay'ın doğum gününde bizi gizlice çekmiş olduğu fotoğrafı elime alarak yatağımın üzerinden kalktım. Her sabah hazırlandığım boy aynamın karşısına geçerek köşesinde bulunan Mevlana'ya dair o sözü çıkardım ve elimdeki fotoğrafı usulca oraya yerleştirdim. Bundan sonra her sabah bu fotoğrafa bakacak ve korkularımdan bir şekilde arınmanın yolunu bulacaktım.

İlker'in güzel yüzünü bir kez daha okşarken komodinin üzerindeki telefonum yine gürültüyle titredi. Mesajın İlker'den gelmiş olacağını düşünerek hızla yatağımın üzerine atladım ve komodinin üzerindeki telefonumu ellerimin arasına aldım. Fakat ekranda İlker'den bir bildirim yoktu. Aksine Instagram arkadaşlık isteği bildirisi vardı.

Ekranı açıp gelen bildiriye baktığımda kimsenin beni görmediğinin verdiği rahatlıkla gözlerimi devirdim. *Bu dejavu anını gerçekten yaşıyor olamazdım değil mi?*

Anıl Dinçer seni takip etmek istiyor.

İsteği hışımla silerken içime düşen bir korkuyla mesaj kutusuna girdim ve isteklerde bu kez de yine o isme dair bir mesajın bulunduğunu fark ettim.

"Kırmızı başlıklı haşin kız, bu kurt seni başka bir seminer öncesinde görüp görmeyeceğini çok merak ediyor."

Gerçekten mi? Hiçbir derdim yokmuş gibi bir de bununla mı uğraşacaktım?

- Ve bum!

- Duydum ki kaoslarımı özlemişsiniz... Ben de sizi boş bırakmadım.

- Bu bölüm hem Anıl Dinçer'le tanıştık -ki bence o da kolay kolay Melek'in yakasını bırakmaz- hem de Enes'in gazabına uğradık. Bundan sonra ne olur dersiniz?

- Ayrıca size küçük, mini minnacık bir spoi vereyim. Aşka Düşüş'ün 30 ve 31. Bölümleri > Aşka Düşüş'ün bütün bölümleri... Artık gerisini siz düşünün.

30. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Damy'nin şaheseri halapenobiberi ❤

Bu da Instagram'da mehtapsuvekirmizi hesabıyla mükemmellikler oluşturan canım Zey'in eseri ❤

Playlist:

Jessica Mears - This Girl Is On Fire

Yirmi7 & Birol Namoğlu (Gripin) - Muhtemel Aşk

Adele - I Miss You

30. BÖLÜM

İnsanın hayatına kazara giren birinin bütün her şeyi, hayatındaki o koca dengeyi değiştirmesi inanılmazdı. Köküne kadar değiştiğini her hücrenle hissedebiliyordun. Alışkanlıkların, duyguların, içinde kopan fırtınalar ve hatta hareketlerin bile yalnızca ona ayak uydurarak tamamen değişiyordu. Başta bunun rahatsızlığını hissederken zamanla aslında bu değişimin seni çok daha iyi biri haline getirdiğini fark ediyordun. Değişime alışıyordun. İyileşiyordun ve iyileşmen hayatına tesadüfen giren o genç adam sayesinde gerçekleşiyordu.

İlk tanışmamızı hatırlıyordum. Gerçi onu magazinden ya da sosyal medyadan da olsa az çok biliyordum ama karşıma çıktığı o ilk günü, kıvırcık buklelerinin arasından bana attığı ilk muzır bakışları asla unutamıyordum.

Onların fakültesine yanlışlıkla girdiğim o gün yaptığım hatayı fark ederek kapıdan çıkıp kendi fakülteme gitmek istediğim sırada içeri öyle bir telaşla girmişti ki karşısındaki beni fark etmeyip çarpışmıştık. *Ne kadar da klişe ama değil mi?* Sonra tıpkı dizilerde olduğu gibi dosyalarımın içindeki kağıtlar yere savrulmuştu. Kağıtlarımı benden önce toplayıp mahcubiyetle özür dileyerek bana uzatmıştı. O gün bana nasıl dikkatle baktığını, dudaklarının yaramaz çocuklar misali nasıl da kurnazlıkla kıvrıldığını ama her şeye rağmen sanki geleceği görmüş gibi ruhuma ilmek ilmek işleyen o derin bakışlarını asla unutamıyordum.

Ona karşı o kadar önyargılıydım ki kimsenin bizzat kendi ellerimle diktiğim o sağlam tuğlalardan oluşan duvarlarımı yıkacağını zannetmiyordum. Hatta buna ihtimal bile vermiyordum ama şimdi her şey çok farklıydı. Hayatım birkaç hafta içerisinde hiç ummadığım bir şekilde değişmişti ve bundan asla rahatsızlık duymuyordum. Bütün bu yaşananlar öncesinde beni huzursuz ederken şimdi yüzümde derin bir gülümsenin peyda olmasına sebebiyetti.

İnsan kalbi, kelebek misaliydi. Kanat çırpmak için sabırla vaktinin dolmasını bekleyen bir tırtıldı en başında. Haftalar, günler geçti ve o tırtıl birçok şey yaşadı. Acıyı hissetti. Karamsarlığı tattı ama sonrasında bir şekilde güneş doğdu. Aydınlığı gördü ve işte o zaman daha muhteşem bir şekilde ayağa kalkmayı başardı. Bambaşka bir bedene bürünerek rengarenk kanatlarıyla gökyüzüne süzülen bir kelebekti ve artık yaşamak için yalnızca o renkli kanatlara sahipti.

İstanbul'a ilk yerleştiğimde kozasında ürkekçe çırpınan ve sabırla bir gün kanatlarını açmayı bekleyen o tırtıldım ben. Şehir ürkütücüydü, kocamandı ama her şeye rağmen görkemliydi. Büyülüydü. Tarih kitaplarına bile sayfalarca, destanlarca konu olan efsanevi şehirdi İstanbul ve karanlık geçen o gecelerden sonra sonunda hüznün dindiğini hissediyordum. Artık karamsarlık yoktu. Acıyı da eskisi kadar yoğun hissetmiyordum. Artık İlker Altan'ın yanında rengarenk kanatlarını özgürce gökyüzüne savuran o kelebektim ben.

Bazı insanlar şifadır. Elindeki bir buket nergisle şifa dağıtır. Bir enkazın üzerine gelir ve her şeye rağmen avuçlarına bırakılan kalbe sıkıca sarılarak sahip çıkar. *Tıpkı şu anda hemen yanında oturduğum genç adam gibi.*

Kasımın sonlarına doğru yaklaşırken dışarıdaki soğuk havanın kasveti ruhuma çörekleniyordu. Ayaklarımla oturduğum deri koltukta saçma bir ritim tuttururken çok heyecanlıydım çünkü sabahtan bu yana İlker ağzını açmıyor ve şu çok bahsettiği sürprizin konusunu asla çıtlatmıyordu bile.

İlker'in arabayı dolduran ıslığı üzerimdeki gerginliği biraz olsun alarak beni yatıştırırken bakışlarımı onun tarafına çevirdim. Kırmızı ışıktaydık. Elleriyle direksiyonda ritim tutturarak radyodan yükselen yabancı şarkıya ıslığıyla eşlik ederken bir kolumun dirseğini cama yaslayarak onu izlemeye başladım.

Kıvırcık bukleleri yine alnına doğru düşüyordu ve garip bir şekilde İlker'in daha öncesinde saçlarını hiç düzleştirip düzleştirmediğini merak ettim. Onu hep kıvırcık saçlarıyla görmüştüm ama bazı erkeklerin de tıpkı

kadınlar gibi saçlarına özen vererek düzleştirdiğini biliyordum. İlker bunu hiç yapmamıştı, hatta sosyal medyasındaki fotoğraflarda bile hep kıvırcık saçlıydı ama ben onun saçlarını başka şekillerde de görmek isterdim.

Üzerinde beyaz, boğazlı bir kazak ve kahverenginin en güzel tonlarında kadife bir palto vardı. Bacaklarını saran kot pantolonuyla da oldukça sportif ama aynı zamanda da şık görünüyordu. Erkeksi parfümünün kokusu ciğerlerime bayram ettirirken nefesimi sesli bir şekilde dışarı bıraktım. Islığını ansızın sonlandırarak yeşil ışık yanmadan bana baktığında dudakları muziplikle kıvrıldı.

"Bakma öyle," diyerek alttan alttan imada bulunduğunda muzır bir edayla omuz silkerek onu izlemeye devam ettim. *Oysa nasıl baktığımın bile farkında değildim.*

Birbirimizden ayrı geçirdiğimiz iki koca gün boyunca o telefon görüşmesi dışında, mesajlarımız haricinde hiç tekrar görüşmemiştik. Ben dünkü lazer randevusunu aksatmamıştım, o da arkadaşlarıyla olan ders çalışma programını ama bugünü tamamıyla birlikte geçireceğimize dair birbirimize söz vermiştik ve kimsenin araya girmesine fırsat vermeden bunu gerçekleştirmeye başlamıştık.

Bugün herhangi bir önemli dersim olmadığı için üniversiteye gitmemiştim ve benim yüzümden İlker de gitmemişti. Çünkü gözlerimi bu kasvetli güne gülümseyerek aralayıp güzel bir kahvaltı sofrası hazırladığım esnada İlker'i arayarak bize davet etmiştim. Eda çoktan üniversitenin yolunu tuttuğu için ev tamamıyla bana, bize kalmıştı.

Saat on bir civarı gibi İlker geldiğinde onu şaşırtarak kapıda pijamalarımla karşıladım. *Eh, artık sevgili olduğumuza göre tüm doğal ve ev hallerime de alışmak zorundaydı.*

Açlığımdan dolayı hemen kahvaltıya geçmek istediysem de İlker elbette rahat durmayarak bunu biraz ilerleyen dakikalara aksattı. Mutfaktayken beni o kadar çok rahatsız edip boynuma öpücüklerini bıraktı ki yapacağım her şeyi o an unutmamı sağladı fakat sonrasında her şeye, özellikle de onun bu yaramazlıklarına rağmen kahvaltı yapmayı başardık.

Kahvaltıdan sonra biraz evi toparlamak istediğim esnada şu çok bahsettiği sürpriz konusunda İlker'in ağzını yoklamak istedim. Fakat tüm ısrarlarıma rağmen bana asla gideceğimiz yeri söylemedi. İpucu bile vermedi. Sadece acele etmemem gerektiğini, gayet doğal ve şık olmamın yeterli olacağını söyledi.

Üzerime balıkçı yaka, hâkî renginde uzun kollu, diz altında biten düz bir elbise giydim. Belime deri, kahverenginde bir kemer taktıktan sonra saçlarımı düz haliyle açık bıraktım. Ayaklarıma ise tıpkı kemerimde olduğu gibi kahverengi botlarımı geçerdim ve siyah kaşemle kombinimi tamamladım. Sade ama gerçekten dediği gibi şık olmaya çalıştım. Makyajım asla abartılı değildi, aksine neredeyse hiç yok gibiydi çünkü İlker özellikle makyaj yapmamam gerektiğini belirtti. Nereye gittiğimizi hâlâ bilmiyordum ama İstanbul trafiğini arkamızda bırakarak ilerlemeyi sürdürürken heyecanım da artıyordu.

Devasa gökdelenlerin arasından geçerek İlker ansızın sağa sinyal verip, açık alandaki bir otoparka girdiğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. *Nereye gelmiştik biz böyle?*

"Burası neresi?"

Açık alandaki otoparka İlker arabasını park ederken karşımdaki görkemli, her tarafı aynalarla kaplı gökdelene baktım. Tabelasında yazan yazıyı okumak istediğim sırada İlker'in motoru kapatmasıyla dikkatim dağıldı ve bir cevap beklercesine bakışlarımı ona çevirdim. Fakat asla yardımcı olmadı. Hiçbir şey söylemeyip beni yanıtsız bıraktı. Oturduğu direksiyon koltuğundan kalkarak arabadan çıktı ve benim bulunduğum tarafa yaklaştı. Kapımı açtığı sırada meraklı gözlerle onu izlemeyi sürdürürken, "İlker, bir şey der misin artık? Burası neresi? Niye geldik?" diyerek çemkirdim. Yüzüne yerleşen sevimli, naif gülümseme bir an olsun kaybolmazken sıcacık eliyle çenemi tuttu ve bakışlarını benimkilere sabitledi. Derin bir nefes aldıktan sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp omuzlarıma düşen saçları geriye doğru attı.

"Bana kızmayacaksan eğer senden habersiz bir şeye kalkıştım," dediğinde gözlerim sanki mümkün olabilirmiş gibi daha da büyüdü. *Neye kalkışmıştı? Burası gerçekten neresiydi?*

"Neye kalkıştın? Ne oluyor?" Sorularımı yine yanıtsız bırakacağını düşünürken yüzündeki sıcacık gülümseme daha da canlandı sanki ve gözbebeklerime öyle güzel baktı ki bakışlarında kaybolacağımı zannettim.

"Aslında bu uzun süredir aklımdaydı. Sadece gerçeğe dönüştürmek için biraz bekledim ve hatta bana kalırsa geciktim bile." Söylediklerileyle aklımı daha da karıştırırken beklentiyle ona bakmaya devam ettim ve sessizliğimi korudum. Açıklayacağı her neyse ona izin verdim.

"Hani bana kendini ilk açtığında çocukluğundan beri en büyük hayalinin aslında oyuncu olmak istediğini söylemiştin ya..."

"Evet?" diye fısıldadım sessizce söylediklerine karşılık. Bu konuşmanın nereye varacağını çok merak ediyordum.

İlker iyice yanıma sokularak omuzlarımdan tutup beni yavaşça karşımızdaki gökdelene doğru çevirdi ve biraz önce okuyamadığım tabelayı şimdi tam anlamıyla görebiliyor, okuyabiliyordum. *Burası...*

"Burası bir reklam ajansı. Yakın arkadaşımın çalıştığı bir reklam ajansı. Kendisi fotoğrafçı." *Bütün bunlar ne anlama geliyordu?*

"Ya-yani?" diye kekelerken bunun heyecandan olduğunun farkındaydım. Yeniden ona dönüp tek kaşımı kaldırarak İlker'e bakmayı sürdürürken, "Yoksa... Sen?" diyerek mırıldandım ama nasıl devamını getireceğimi bilemedim.

"Çocukluğundan bu yana oyuncu olmak istediğini ve aslında annenin tepkilerinden dolayı mimarlığı seçtiğini biliyorum. Hep konservatuar ya da tiyatro okumak istiyordun. Beni sakın yanlış anlama ama aklın bu kadar yoğunken ve bölümünde böylesine başarılıyken oyunculuk için çabalayacağını düşünmedim ama bir yerden hayallerine ulaşmanı istiyorum. Günler öncesinde arkadaşımla konuştum. Senin için menajerlik ajanslarını araştırdı ve güzel bir profil oluşturmanız için de bugün seninle bir fotoğraf çekimi yapacak."

Soğuk havaya rağmen avuç içlerimin terlediğini hissederken kirpiklerimi dahi kırpıştırmadan karşımdaki güzel adamı ve onun benim için çabalayışını izledim. *Bu kadarı çok fazlaydı. Bana bile fazlaydı.* Söylediklerine karşılık nutkum tutuldu, nefesim kesildi ve birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden yalnızca onun güzel yüzünü izledim. Ona olan hislerim kat be kat daha da yükseldi. Bu hisleri dizginlemezsem her şey çığırından çıkabilirdi ama işin komik tarafı umurumda da değildi.

Bir reklam ajansının tam önündeydik ve o yalnızca benim için bunu gerçekleştiriyordu. Bir kez daha İlker Altan ruhuma da kalbime de dokunmayı başarıyordu.

Gözlerimin içi yanarken, "İlker ama benim hiç deneyimim yok ki. Tiyatroya bile gitmedim. Yani ne yapacağım? Nasıl yapacağım? Asla bilmiyorum," diyerek titrek çıkan nefeslerimin arasından konuşmaya çalıştım. *Başarılı oldum mu?* Hiç bilmiyordum.

"İşte bu da senin kendini göstermen için küçük bir avantaj güzelim. Hem sen çok güzel bir kızsın. Eminim seni kaçırmak istemeyeceklerdir." Defalarca hiç çekinmeden güzel olduğumu yüzüme vurguluyordu ama unuttuğu bir gerçeği ona hatırlatmakta fayda vardı.

"Her şey güzellikle olmuyor ama," diye sızlandığımda yüzümü avuçlarının içine alarak alnını alnıma doğru yasladı ve burnunu benim küçük burnuma tokuşturdu.

"Aşkım, bu sektörde artık her şey güzellikle alakalı." Erkeksi ses tonuyla mırıldandığında geri çekilerek gözlerindeki yaramaz ifadeye odaklandım. Birkaç saniye boyunca öylece onu izlerken bu kez gerçekten nefesimin kesildiğini, havayı soluyamadığımı zannettim ve sanki İlker de bunu fark etmiş gibi garipçe bana baktı. Bakışlarını üzerimden asla çekmeden, "Ne oldu? Neden öyle bakıyorsun?" diye sorduğunda dudaklarımı ısırarak sırıtmaya başladım.

"Sen... Ne dedin biraz önce?" diye sorduğumda kurnazlıkla sırıtarak bir elini belime doğru yerleştirdi ve aniden beni kendine çekti. Dudaklarından çıkan nefes benim nefesime karıştı.

"Aşkım, dedim," dedi kelimelerin üzerine bastırarak kararan gözleriyle. Dudaklarımdan bir titrek nefes daha dökülürken bu kelimenin bu kadar içimi gıcıklaması normal değildi. Hoşuma gitmişti ve tuhaf bir şekilde tekrar işitmek istiyordum.

"Normalde bu kelimeden asla hazzetmem ama... Bir daha söylesene." Asla beni bekletmedi ya da geciktirmedi. Hemen mırıldandı.

"Aşkım." İçli bir nefesi yüzüne doğru bırakırken İlker boşluğumu fırsata çevirerek ansızın elimi tutup, "Hadi içeri girelim artık," diyerek coşkuyla konuştu. Tam adımlarını karşımızdaki binaya doğru atacaktı ki koluna iyice yapışarak onu engellemek istedim. Düşündüğü ve yaptığı her şey için ona minnettardım ama buna hazır mıydım, işte bundan kesinlikle emin değildim.

"İlker, ben hâlâ emin değilim. Hem annem bunu duyarsa seni de beni de öldürür." Ayaklarım geriye doğru atmak isterken İlker bu kez elimi daha sıkı tutmaya ve beni zorla da olsa binaya doğru sürüklemeye başladı.

"Bir şey olmaz," dedi sanki ortada hiçbir sorun yokmuş gibi. *Nasıl bir şey olmaz? Annemden bahsediyorduk burada. İlla ki bir şeyler olurdu!*

"Ya sen çıldırdın mı? Annem olacak Diktatör Feride'den bahsediyoruz burada."

"Meleğim, Feride Teyzeyi ben hallederim. Güven bana. Beni zaten çok seviyor, biliyorsun."

"Bunun nedeni sana potansiyel bir damat adayı olarak baktığı için olabilir mi acaba?"

Gerçekleri yüzüne savurduğumda muzipçe, benimle dalga geçer gibi sırıttı ama elimi tutmayı da bir an olsun bırakmadı. Bir müddet düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra usulca dudaklarını araladı ve bilmiş bir edayla konuşmaya başladı.

"Bence biz ne yapalım, biliyor musun? Direkt evlenelim. Seni de bu zor durumdan kurtaralım. Ne dersin?"

"Ya İlker! Manyak manyak konuşma!"

Söylediklerine nazaran dayanamayıp omzuna doğru sert bir şekilde geçirdiğimde kıkırdayarak elimi tutmayı bıraktı ama bu kez de belimden yakalayıp beni sıkıca kendine doğru çekti. Yüzü yüzüme bu kadar yakınken iki eliyle yüzümü avuçlayarak gözlerini benimkilere sabitledi. Bakışlarımı kaçırmak istediğim esnada baş parmağıyla çenemi kavrayıp, "Bana bak," diyerek komut verdi. Ona karşı koymayıp başımı kaldırdım ve sabahtan bu yana ilk kez yüzünün bu kadar ciddi bir ifadeye büründüğünü gördüm.

"O gün, o tokat darbesini yediğim gün, yağmurun altında, beni öptükten sonra hislerimizin karşılıklı olduğunu söylemiştin ya hani... İşte o gün, ben kendime bir söz verdim. Bu melek kız bir daha hiç üzülmeyecek, ağlamayacak dedim. Onu mutlu etmek için her şeyi yapacağım, dedim. Melek, ben senin tüm hayallerini, tüm umutlarını gerçeğe dönüştürmek istiyorum. Ben senin hayallerine giden o umut dolu yol olmak istiyorum. Tabii yalnızca sen izin verdiğin sürece bütün bunları gerçekleştirebilirim. Şimdi, içeri giriyor muyuz? Yoksa eve geri mi dönüyoruz?"

Yanan gözlerimden bu kez yanağıma süzülen damlaya mâni olamazken yutkunuşumu da bastıramadım. İlker, baş parmağıyla yanağıma düşen damlayı hızla temizlerken onun hayat dolu bakan capcanlı gözlerine umutla baktım. İtiraz edemedim, karşı çıkamadım. İlker Altan karşısında bir kez daha mağlup edildim çünkü bazı kalpler vardır ki o kalpler güneş ışığıyla dolu bir pencereyi işaret eder ve ben o pencereye sürekli yaklaşmaktan kendimi alamıyordum.

"Ne yapacağım ben seninle?" diye fısıldadığımda kıkırdayarak saçlarımı okşadı ve yüzüme doğru hafifçe eğildi.

"Bence şu an için Ozan'ı bekletmeyelim. Ne dersin?" diyerek göz kırptığında daha fazla itiraz etmek istemedim. Başımı sallayarak onu onayladım ve sıkıca eline sarılıp, "Peki madem," dedim.

İlker'in elini bir an olsun bırakmadan karşımızdaki gökdelene doğru ilerlerken girişi geçip içeriye doğru adım attık. İlker, resepsiyonda bulunan benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim genç kıza Ozan Akbulut'la

randevusu olduğunu söylediğinde kız masasının başından ayrılarak yanımıza yaklaştı ve asansörlere kadar bize ilgiyle eşlik etti. Daha doğrusu tüm ilgisi İlker'in üzerindeydi. Genç kız, bakışlarını İlker'in üzerinden bir an olsun çekmezken İlker'in elini daha sıkı kavrayıp kızın resmen gözüne sokmak istedim. İlker Altan'ın bu kadar göz kamaştırıcı olmasıyla gerçekten başım beladaydı.

Kızın asansörlere girmesine izin vermeden öğrendiğim onuncu katı hemen tuşlayarak kapıların kapanmasını sağladım. İlker kıkırtıları eşliğinde yaptığım bu ani hareketi izlerken, "Sakın gülme," diyerek dişlerimin arasından tısladım. Fakat elbette beni dinlemedi ve gülmeye devam etti ama ardından kolunu omzuma atarak beni kendine çekip saçlarımın arasına küçük bir öpücük bıraktı.

Onuncu kata çıktığımızda bizi yoğun bir kalabalık karşıladı. Etrafta çalan telefon sesleri hiç susmuyordu. Hatta birinin, *"Bu ay kapakta kim yer alacak? Oyuncuyla konuştunuz mu?"* diyerek bağırdığına bile şahit oldum.

İlker'in kollarının arasından ayrılmadan uzun bir koridoru arkamızda bıraktıktan sonra büyük, gri bir kapının önüne geldik. İlker kapıyı tıklatma gereğinde bile bulunmadan araladığında karşımızda oldukça büyük, her köşesinde çeşitli ışıklandırmaların bulunduğu bir stüdyo yer alıyordu. Etrafta büyük bir hareketlilikle çalışan kuaför ve makyözlere irice açılan gözlerimle bakarken İlker hemen önümde yürüyerek, elinde büyük bir fotoğraf makinesi bulunan karşımızdaki genç adama doğru seslendi.

"Ozan?"

"Vay! Kardeşim, hoş geldin."

Elindeki fotoğraf makinesini bir an olsun bırakmadan bize dönen genç adamı tebessümle selamladım ve ilgiyle incelemeye başladım.

Karşımızdaki genç adam tıpkı İlker gibi uzun boyluydu ve üzerinde resmen vücudunu belli eden siyah, ince, kısa kollu, markalı bir tişört vardı. Saçları dağınıktı ve koyu kahverengiydi. Gözleri de saçlarına uyum sağlarcasına aynı renkteydi. Yüzünü saran kirli bir sakalı vardı. Genç bir fotoğrafçıydı ama aynı zamanda da gerçekten yakışıklıydı.

"Hoş buldum. Tanıştırayım," diyerek İlker doğrudan beni gösterdiğinde samimiyetle gülümsemeye çalıştım ama karşımdaki genç adamın bakışları daha çok beni tanıyor gibiydi.

"Yoksa, bu güzel hanımefendi?" Tek kaşını havaya kaldırarak, sorgularcasına bana yaklaşırken benim de meraklı bakışlarım İlker ve onun üzerinde gidip geliyordu.

"Sevgilim, Melek." Beni sıkıca kendine çekerek kollarına aldığında yüzündeki gururlu ifade benim de aynı şekilde gülümsememe sebep oldu.

"Şu bahsettiğin melek kız öyle mi?" dediğinde Ozan hayretler içinde başımı kaldırarak İlker'e bakmayı sürdürdüm. *Benden daha kimlere, nasıl bahsetmişti acaba?*

"Ta kendisi."

"Tanıştığıma memnun oldum Melek."

"Ben de öyle."

Ozan elini uzattığında çekinmeden aynı şekilde ona karşılık verdim ve aramızda küçük bir tokalaşma gerçekleşti. Son zamanlarda tanıştığım ya da karşıma garip bir şekilde çıkan insanlardan -aklına asla Anıl Dinçer'i getirme Melek, şimdi değil, burada değil- ziyade Ozan'ın enerjisi negatif gelmemişti. Ondan pozitif bir enerji almıştım ve bu beni rahatlatmaya yetmişti.

"Ozan, benim liseden bu yana arkadaşım. Ayrıca bu sektörde de epeyi iyidir."

İlker, onu tanıtmayı sürdürürken başımı anladığımı belirtircesine salladım ve burada neler yapacağımızı gerçekten merak etmeye başladım.

Bulunduğumuz stüdyo oldukça geniş bir alana sahipti. Her taraftan yansıyan ışıklandırmalar sayesinde aynı zamanda da çok aydınlıktı. Etrafta bulunan kostümler, farklı türdeki elbiseler o kadar ilgi çekiciydi ki gözlerimi alamıyordum.

"İnan bana Melek, bu genç adama da defalarca dedim. *Gel, gir şu sektöre alem adam görsün*, diye ama sözümü hiç dinletemedim."

Ozan ansızın benimle muhabbet etmeye başladığında bakışlarımı etraftan çekerek ona doğrulttum ve söyledikleri karşısında nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilemedim. İlker'in bu sektörün bir parçası olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

"Bence hiç gerek yok," diyerek İlker onu yanıtladığında biraz da olsa rahatladım.

Dizi, film sektörünü sadece internetten ya da televizyondan takip edebiliyordum ama İlker'in böyle bile hayranlarının çok olduğunu düşündükçe -ki resepsiyondaki kız da üniversitede hâlâ unutamadığım Açelya da buna dahildi- buna gerçekten hiç gerek yoktu. Kıskanç bir sevgili olup onlara pençelerimi çıkarmak istemezdim. *Ya da ister miydim? Şu an için pek emin değildim.*

"Bence de hiç gerek yok," diyerek hiç çekinmeden İlker'i onayladığımda bakışlarını bana çevirdi ve alay edercesine kaşlarını havaya kaldırıp pişkince sırıttı.

"Öyle mi?" diye sorduğunda başımı aşağı yukarı doğru salladım ve dişlerimin arasından sessizce mırıldandım.

"Sen ölmeyi bayılmak sanıyorsun galiba. Böyle bile yeteri kadar hayranın yok mu İlkay'cığım? Neyine yetmiyor acaba?"

Kıskançlık damarlarımın arasından akan kan resmen fokurduyordu ve İlker benimle böyle alay edercesine konuşmaya devam ederse o hayran kızlardan ziyade öncelik olarak pençelerim onun güzel yüzüne doğru darbesini geçirecekti.

"Sen kıskanınca bayağı çekici oldun. Farkında mısın?" Gözlerimi iyice kısarak elimin tersiyle İlker'in karnına doğru bir tane geçirdiğimde Ozan kahkaha atıp araya girerek didişmemizi böldü.

"Evet, neler yapıyoruz? Avucum bayağı ısındı benim."

Ozan, fotoğraf makinesini bağcıklarından boynuna geçirerek ellerini ovuşturduğunda ben de meraklı bakışlarımı İlker'e çevirdim. *Gerçekten ne yapacaktık?* Merak ediyordum.

"Ben her şeyi sana bırakıyorum kardeşim, biliyorsun. Melek'in fotoğraflarını çekmekle başlayacaksın sanırım, değil mi?"

"Aynen öyle. Öncelikle Melek için güzel bir profil oluşturmamız gerekiyor. Portrelerini çekmekle başlayacağım. Saçlarını nasıl yapalım?"

Ozan'ın talimatlarıyla İlker'in de en az benim kadar heyecanlı olan bakışları yeniden beni bulduğunda ne yapacağımı bilemedim. İşin aslı gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum. Eğer birileri beni yönlendirmezse elim ayağıma dolanabilir, her şeyi mahvedebilirdim. Bu yüzden de doğrudan İlker'e bakıp onun bir şeyleri halletmesini bekledim. Beni buraya getiren de tüm sorumluluğu üzerine alan da kendisiydi.

"Sana bırakıyorum," diyerek İlker'e doğru konuştum. Şaşkınlığı yüzünden bile okunurken omuz silkerek saçlarımın şekline onun karar vermesini istedim.

"Bence dalgalı olabilir. Sana çok yakışıyor," dediğinde sessiz kalıp başımı sallayarak onu onayladım ve yeniden bir şeyler söylemesi için Ozan'a baktım.

"Bence portrelerini düz saçlarınla çekelim. Daha sade bir görüntü oluşturur. Daha fotojenik ve abartılı görseller için de hem saçlarını değiştiririz hem de makyajını abartırız."

"Tamamdır, o zaman."

Heyecandan kanım git gide fokurdamaya başlarken Ozan, "İlayda, Naz buraya gelin! Melek Hanım'ı hazırlayalım. Birazdan çekime alacağız," diye bağırarak bu heyecanımı asla yatıştırmadı. Aksine daha da çoğalttı.

Yanıma gelen benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim iki genç kız elimden çantamı ve üzerimden ceketimi aldıktan sonra beni yönlendirerek bir makyaj masasının önüne doğru götürdü. Ozan'ın talimatları eşliğinde ilk aşamada saçlarıma çok hafif dokunuşlar yapıldı ve bozulan kısımlar yeniden düzleştirildi. Yüzüme hafif bir makyaj da yapıldıktan sonra üzerimi değiştirmeden ışıkların altına geçtim ve Ozan elindeki fotoğraf makinesinin flaşlarını benim üzerimde patlatmaya başladı. Farklı açılardan birçok portremi çekerken İlker ise bir köşede elindeki kahve fincanıyla öylece beni izledi. Yüzünde gururlu, ne yaptığından gayet emin bir ifade yer alıyordu.

Yaklaşık yirmi dakika süren portre çekiminden sonra benimle ilgilenen iki kız yeniden yanıma geldi ve beni bir kez daha makyaj masasının önüne götürdüler. Önce saçlarımı maşalayarak su dalgaları haline getirdiler, ardından da bir tık ağır makyaj yaptılar. Dudaklarıma kırmızının en mat tonlarından bir ruju da sürdükten sonra yeniden Ozan'ın karşısına geçtim fakat Ozan gündelik kıyafetlerimle değil de farklı elbiselerle çekim yapmak istediğini söyledi. Bunun üzerine yanımdaki iki görevli Ozan'ın seçtiği iki farklı elbiseyi alarak beni giyinme odasına yönlendirdiler.

Üzerime giydiğim ilk elbise dantel işlemeli, beyaz renkteydi ve kalın kol askılarına sahipti. Boyu dizlerimin hemen üstünde bitiyordu. Dün lazere gittiğim için gerçekten şanslıydım çünkü bacaklarım gayet pürüzsüz görünüyordu. Aynadaki yansımama bakarak dalgalı saçlarımı stüdyoya yeniden girmeden önce düzeltirken farklı göründüğümün bilincindeydim. Bu şekilde resmî bir platformda çalışan bir genç kadını anımsatıyordum ve gerçekten karşımdaki görüntü hoşuma gidiyordu.

Ayağıma geçirdiğim beyaz, yüksek topuklu ayakkabılarla bulunduğum giyinme odasından ayrılarak yeniden stüdyoya girdiğim sırada Ozan'ın ağzından tüm stüdyoda yankılanan bir ıslık koptu. Demek ki görüntüm sadece benim hoşuma gitmemişti. Utancımdan yanaklarım alev alev olurken Ozan elimden tutarak beni yeniden ışıkların altına götürdüğünde tebessüm etmeye çalıştım.

"Başını biraz yukarı kaldır, omuzlar geriye. Tamam, bozmayalım bu görüntüyü."

Ozan'ın talimatlarını yerine getirmeye çalışırken bir taraftan da İlker'in bulunduğu tarafa kaçamak bakışlar atıyordum. Yoğun bakışlarını üzerimde hissederken ayaklarımın yerden kesildiğini hissediyordum.

Ozan boydan birkaç farklı açıdan fotoğraflarımı çektikten sonra, "Bence seni asıl parlatacak şey kesinlikle siyah elbise. Onu da giyin gel, son fotoğrafları çekelim," dedi.

Zaman kaybetmeden söylediklerine uyup yeniden giyinme odasına doğru ilerledim. Kapıyı arkamdan kilitleyerek askıdaki siyah elbiseye baktım. Üzerimdeki beyaz elbise ne açıktı ne de kısa ama karşımdaki siyah elbise tüm hatlarıyla hem açıktı hem de bayağı kısaydı. Bir an gerçekten bunu giyip giymemekte tereddüt etsem de fotoğrafçı olan ve işini bilen kişi Ozan'dı ve ona güvenmek istiyordum. Eğer bu elbisenin beni parlatacağını düşünüyorsa küçük bir fotoğraf çekimi için giymemde sakınca yoktu.

Hızlı hareketlerle üzerimdeki dantel işlemeli, beyaz elbiseden kurtularak askıdaki siyah elbiseyi ellerimin arasına aldım. Eteğinde parıltılar olan siyah elbisenin üst kısmı tamamen bant şeklindeki şeritlerden oluşuyordu. Ense kısmında birleşen yuvarlak, ince askılarından başlayarak etek kısmına kadar olan tüm kumaş bu şeritlerle kaplıydı. Straplez göğüs kısmını kaplayan şeritler birbirine çapraz olacak şekilde dizayn edilmişti. Elbisenin karnına inen iki uzun bant etek kısmına gelince birleşiyor ve iki yandan gelen şeritlere bağlanıyordu. Şeritlerin bittiği yerde ise elbisenin parlak eteği başlıyordu. İtiraf etmem gerekirse gerçekten cesur bir elbiseydi.

Biraz zorlu çabalarla da olsa elbiseyi üzerime giymeyi başardığımda başta bulunduğum giyinme odasının soğukluğundan dolayı çıplak kaldığını hissettiğim bedenim ürperdi. Ayaklarıma da parlak, siyah rengindeki topuklu ayakkabıları geçirdikten sonra derin bir nefes alarak son kez saçlarımı düzelttim ve bulunduğum giyinme odasından ayrıldım.

Ürkek adımlarla yeniden stüdyoya girdiğimde Ozan, "İşte bu!" diyerek resmen bağırdı. Ne diyeceğimi asla bilemediğim bir durumun içindeyken İlker'in de görüş alanına girmemle aniden oturduğu kadife koltuktan kalkarak Ozan'ın yanına doğru ilerledi. Gözleriyle baştan aşağıya beni incelerken bakışlarının karşısında resmen çıplak kalmışım gibi hissettim. Gerçi üzerimdeki elbiseden dolayı bunu düşünmem gayet normaldi ama İlker'in bakışları da bana pek yardımcı olmuyordu. Öyle yoğun, öyle derin bakıyordu ki kalp atışlarımın hızlandığını kulaklarımın tam üstünde hissedebiliyordum.

"Bakışmanız son bulduysa Melek'ciğim seni ışıkların altına alalım," diyerek araya girdiğinde Ozan yüzüme yayılan sıcaklıkla ayağımdaki yüksek topuklulara rağmen ışıkların altına geçtim. İlker'in bakışları hâlâ benim üzerimdeyken bu çekimi nasıl sürdüreceğimizi bilmiyordum.

"Melek, şimdi daha kadınsı bakmanı istiyorum. Tamam mı?" dediğinde Ozan başımı sallayarak onu onaylamaya çalıştım ama gözlerim ister istemez sürekli İlker'in bulunduğu tarafa gidiyordu ve ben asla kontrolü elime alamıyordum.

"İlker'e değil Melek, bana bakacaksın. Yoksa atarım onu stüdyodan." Bakışlarımın yönünü fark eden Ozan benimle dalga geçtiğinde İlker hiç çekinmeden, "Sıkıyorsa bir dene bakalım," diyerek resmen onu alaylı bir tavırla tehdit etti.

"Tamam, tamam. Bakmıyorum İlker'e. Gitmesin hiçbir yere." Ellerimi pes edercesine havaya kaldırarak sallayıp araya girerek İlker'in gitmesini engellerken böyle bir şeyin zaten mümkün olacağını düşünmüyordum. Üstelik İlker'in beni bu soğuk stüdyoda yalnız bırakmasını da istemiyordum.

Ozan'ın yeniden fotoğraf makinesini eline almasıyla ışıkların altında onun emirlerini beklemeye başladım. "Melek, şimdi saçlarını geriye doğru at. Kızlar arkadan havalandırmayı açın. Başını dik tut. Hafif yana doğru dön. Çok güzel." Arkadan açılan ve saçlarımın savrulmasına sebep olan havalandırma tüm bedenimi daha da üşütürken Ozan'ın söylediği her hareketi harfi harfine gerçekleştirmeye çalıştım. Flaşlar üzerimde patlarken, "Melek, dudaklarını hafifçe arala," dediğinde Ozan dudaklarımı yavaşça araladım ama sonra dayanamayıp yine İlker'in bulunduğu tarafa baktım. Baş parmağı alt dudağını okşarken gözlerimi o noktadan, beni ona çeken dudaklarından bir an olsun alamadım. Ona baktığımın elbette farkındaydı ama aynı şekilde o da bana öyle bir bakıyordu ki tüm çekimi yok sayıp yanına koşmamak için ayaklarımı dizginliyordum.

"Yapmasana oğlum, şunu," diyerek İlker dişlerinin arasından konuşup Ozan'ın koluna elinin tersiyle hafif bir şekilde geçirdiğinde kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

"İçin gidiyor, değil mi?" Ozan'ın da onunla dalga geçmesi pek işimizi kolaylaştırmıyordu.

"Hem de nasıl." Doğrudan gözlerimin içine bakarak mırıldandı bu kelimeleri. Bakışlarının altında vücuduma derin bir sıcaklık yayılırken Ozan'a odaklanmamın imkânı yoktu.

Flaşlar üzerimde patlamaya devam ederken, "Bir elini beline yerleştir ve yavaşça belini arkaya doğru kır. Harika," diyen Ozan'ın söylediklerini yapmaya çalışıyordum ama gözlerim hep İlker'in tarafındaydı. Boğazlı, beyaz kazağının boğaz kısmını gevşetmeye çalışırken sesli bir nefes bırakıp boğazını temizledi. Ozan, "Harika! Harika! Çok güzel. Şimdi de elbisenin askılarına parmaklarını geçir ve bana başını dik tutarak öyle bakmaya çalış. Hafifçe yine dudaklarını arala. Harika!" dediğinde bütün talimatlarını eksiksiz bir şekilde yerine getirdim. İlker bir kez daha boğazını temizlediğinde bakışlarım yine onu buldu. Gözlerindeki şehveti capcanlı bir şekilde görürken dudaklarını ıslatarak ısırdı ve başını sağa sola doğru hafifçe salladı. *Bu karşısındaki görüntüden oldukça memnun olduğunu belirten bir tavırdı.*

Birkaç kare de çılgın ve şen görünebileceğim pozlar verdikten sonra Ozan'ın, "Ve son bir poz!" demesiyle ellerimi havaya kaldırarak birleştirdim ve parmak uçlarımda yükseliyormuş gibi yaparak gözlerimi kapatıp genişçe gülümsedim.

"Harika!" diyerek Ozan sonunda çekimi bitirdiğinde ben de omuzlarımı düşürerek rahatlamaya çalıştım. "Fotoğrafların hepsi muazzam oldu Melek," diye devam etmesiyle ellerimi birbirine çırparak heyecanlanıp İlker ve onun bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Ozan bana fotoğraf makinesinden çektiği kareleri sırayla gösterirken hepsinin gerçekten harika çıktığını fark ettim. İşinin ehli olduğu çok belliydi. Üstelik ben hiç fark etmesem de arkamdaki duvar kâğıdı bile sürekli değişmişti.

"İlker, sana kötü bir haberim var kardeşim," dediğinde Ozan bakışlarımı fotoğraflardan çekerek ona çevirdim. Aslında ses tonu hiç ciddi olmadığını gösteriyordu ama ilgiyle İlker'e söyleyeceği cümlenin devamını getirmesini bekledim. "Bu kızı havada, karada hemen kaparlar abi. Emin misin hâlâ bu sektöre girmesini istediğinden?" diye devam ettiğinde dudaklarımdan kopan coşkulu kıkırtıya engel olamadım.

İlker, "Ben de bundan korkuyorum ya zaten," diyerek itirafta bulunduğunda dudaklarımı aşağıya doğru sarkıtarak onun yanına gidip sıkıca boynuna atladım. Kokusunu doyasıya içime çekerken bütün bunları bana sağladığı için karnından sıkıca sarılıp başımı boynuna doğru gömdüm. Bana hissettirdiği her şey o kadar özeldi ki bunun hiç son bulmamasını diledim.

"Yalnız benim küçük bir fikrim var," dediğinde Ozan ikimiz de merakla ona bakmayı sürdürdük. "Sizin ikinizin de fotoğraflarını çekmemi ister

misiniz? Anı olur." İşte bu fikre asla hayır demezdim. *İlker'le birlikte kırmızı fotoğraf albümümü dolduracak bir sürü anı mı? Kesinlikle varım!*

"İster misin?" diyerek İlker doğrudan bana sorduğunda asla karşı çıkmayacaktım.

"Elbette isterim. Harika olur."

"Süper o zaman! Son zamanlarda çok beğendiğim bir poz var. Onu size uyarlamak istiyorum. Kızlar arkadaki uzun, erkek paltosunu getirin!"

Ozan'ın söyledikleri beni yine heyecanlandırırken bu kez İlker'le birlikte ışıkların altına geçtik. Çalışan görevliler oldukça uzun, erkek paltosuyla yanımıza geldiklerinde Ozan, İlker'in ceketini çıkarmasını isteyip bu uzun ceketi giymesine yardımcı oldu. Aynı görevli kızlar benim de makyajıma küçük dokunuşlar yaptıktan sonra Ozan, "Melek'i içine al," diyerek İlker'e komut verdi. İlker ceketin kenarlarını iyice açarak ikimizi içine alırken belimden tutup beni kendine daha da çok çekti.

Ozan'ın fotoğraf makinesinin flaşları üzerimizde patlarken başımı kaldırıp onun güzel bakan gözlerine odaklandım. Bakışları bütün her şeyi dile getiriyordu. Direkt ruhuma işliyor, bütün nabızlarımın hızlanmasına sebep oluyordu. Bana öyle güzel bakıyordu ki sonsuza dek ben de ona aynı şekilde bakmak istiyordum.

"Bakmasana şöyle," diye fısıldadım ama dayanamayıp. Ozan'ın karşısında bana böyle bakmasını istemiyordum. Kendimi zaten zor dizginlerken İlker'in de bana yardımcı olmasını diliyordum.

"Nasıl?" diye fısıldayarak benimle dalga geçerken elleri çıplak kalan kolumu okşuyordu ve bir taraftan da Ozan'ın bize verdiği poz önerilerini yerine getirmeye çalışıyorduk. Fakat bu İlker'in bana attığı bakışlar yüzünden hiç kolay olmuyordu. İşimi asla kolaylaştırmıyordu.

"Ya İlker bakmasana şöyle." Ozan'ın duymamasını umarak sessizce çemkirirken asla kendinden ödün vermedi. Parmakları çıplak kollarımda daireler çizmeye, tenimi gıdıklamaya devam etti.

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Öyle bir bakıyorsun ki..." *Ben her şeyi unutuyorum. Yalnızca...* "Seni öpesim geliyor," diyerek parmak uçlarımda yükselip kulağına doğru fısıldadığımda kollarımda gezinen elleri sıkıca belime dolandı.

"Öyleyse daha çok bakayım." Kulağımın hemen altına doğru konuşurken geri çekilerek burnunu benim burnuma sürttü ve Ozan'ın, "Bozmayın bunu sakın!" diyen coşkusu ikimizi de gülümsetmeye yetti.

Ozan, bizim fotoğraflarımızı çekmeye devam ederken birkaç farklı poz daha yakalamak için görevli kızlardan bir tabure istedi. Birbirimizden uzaklaşmayı başardığımızda Ozan, İlker'in üzerinden uzun ceketi çıkartmasına yardımcı olarak tabureye oturmasını söyledi, beni de arkasına yönlendirdi. Bir elim İlker'in omzundayken diğer elimi yine kırarak belime yerleştirmemi ve aynı şekilde kadınsı bakmamı belirtti. Böyle birkaç kare daha aldıktan sonra ardından İlker'in kıvırcık saçlarını çekiştirmemi istediğini dile getirdi ve bu pozlar en zevkle gerçekleştirdiğim kısımlar oldu.

Dakikalardan sonra sonunda Ozan da yorulmuş olacaktı ki pes edip çekimi sonlandırdı. Yaklaşık iki yüze yakın fotoğrafımı çektiğini söyledi. Elindeki fotoğraf makinesinin içinden hafıza kartını alarak bilgisayar başına doğru ilerlediğinde benim de artık üzerimi değiştirebileceğimi belirtti.

Rahat bir nefes alarak çok geçmeden giyinme odasında üzerimi değiştirip kendi kıyafetlerimi giyindim. Saçım ve makyajım oldukça hoşuma gittiği için ikisine de dokunmadım. Botlarımı da ayaklarıma geçirdikten sonra vakit kaybetmeden yeniden stüdyoya girdiğimde İlker ve Ozan'ı bilgisayar başında fotoğraflara bakarken yakaladım. Heyecana gelerek hızlı adımlarla ikisinin de yanına ilerlerken İlker elini belime yerleştirerek beni kendine doğru çekti ve bilgisayar ekranına daha rahat bakmamı sağladı. Ekrandaki bütün fotoğraflar, pozlar muazzam görünüyordu ve hepsi o kadar iyiydi ki dişlerimi ısırarak sırıtmaktan kendimi alamıyordum.

"Ya hepsi muhteşem! Ellerine sağlık Ozan," diyerek coşkuyla minnetimi Ozan'a belirtirken, Ozan'ın söylediği tek şey, "Modelim nefes kesiciydi," oldu. Kıkırtılarımın ardı arkası kesilmezken ve heyecanımı asla bastıramazken, "Peki şimdi ne olacak?" diye merakla sordum. Bu fotoğraf çekimiyle biz sadece küçük bir giriş yapmıştık. Asıl önemli olan bundan sonrasıydı.

Ozan bilgisayar ekranında çıkardığı bir listeyi bana gösterirken aynı zamanda da, "Burada senin için listelediğim birtakım menajerlik ajansları var. İlker bana bilgilerini çok önceden gönderdi. Ben senin profilini sağlam bir şekilde oluşturmaya çalışırken senden de bu ajansları incelemeni istiyorum. Bana kalırsa önceliğini küçük bir ajansa verebilirsin. Böylelikle onların gözünde kıymetin olur ama bu büyük ajanslara da başvurmayacağın anlamına gelmez. Eminim seni isteyecek çok kişi çıkacaktır," diyerek uzun bir açıklamada bulundu. Onu sadece başımı sallayarak onaylarken aklımda kalan ve ondan istediğim tek bir şey vardı.

"Ozan, peki İlker'le olan bütün fotoğrafları hemen çıkarma ihtimalin var mı?" Çekinerek sorduğum bu soru hem İlker'i hem de Ozan'ı şaşırtırken hiçbir şeyi belli etmemeye çalıştım. Fotoğraf albümüm şimdilik gizli kalmalıydı.

"Yaklaşık otuz tane fotoğrafınız var. Biraz sürer ama beklerim derseniz, çıkarırım tabii."

"Bekleriz!" dedim heyecanla ellerimi havada çırparak. Fakat sonrasında İlker'in garip bakışlarına maruz kaldığım için, "Bekleriz yani değil mi?" diyerek çekine çekine mırıldandım.

"Meleğim, bekleriz bekleriz de Ozan zaten fotoğrafları düzenleyip USB sticke atacaktı. Neden istedin ki şimdi?"

"Küçük bir sır diyelim."

İlker, itiraz etmeyip sırrıma saygı duyduğunda Ozan'ın fotoğrafları çıkarabileceğini söyledi. Yaklaşık kırk dakika kadar süren bir bekleyişi aramızdaki keyifli sohbetle ve bize ikram edilen kahvelerle geçirdik. Ozan elinde kalın bir zarfla sonunda yanımıza gelip İlker'le olan tüm fotoğrafları çıkarttığını söylediğinde fotoğrafların hepsine evde rahat rahat bakabilmek için zarfı açmadan çantama attım.

Saatler akşam üstünü bulurken Ozan'a İlker'le birlikte her şey için teşekkür ederek ajanstan ayrıldık. Akşam trafiğinin altında başımı İlker'in omzuna yaslayarak kollarımı da onun boşlukta kalan koluna geçirerek evin yolunu tutarken bütün bunları yaşadığıma hâlâ inanamıyordum. Her şey mucize gibi gerçekleşiyordu. İlker hayatımdaki her kuraklığı dokunuşuyla güzelleştiriyordu.

"O ışıkların altında kendimi çok özel ve çok önemli biriymiş gibi hissettim. Harikaydı."

Dakikalardır süren sessizliğimizi benim fısıltılı çıkan sözcüklerim bölerken İlker'in dudaklarının kıvrıldığını bakmasam bile hissedebiliyordum.

"Sen zaten çok özelsin meleğim," dediğinde dudağımdaki ruja aldırmadan yanağına uzun bir öpücük bıraktım. Ardından baş parmağımla yanağındaki ruj kalıntısını temizlerken, "Her şey senin sayende oldu. Çok teşekkür ederim. Sen inanılmaz bir adamsın," diyerek bütün minnetlerimi ona vurguladım.

"Bana sakın teşekkür etme. Ben sadece kurduğun her hayali gerçekleştirmek istiyorum. Bu küçük bir uçurtma ipi de olabilir, ışıkların altında parlayacak bir yıldız da."

"Ve başarıyorsun da," diyerek başka hiçbir şey söylemedim. Yeniden başımı onun omzuna yaslayarak eve gidene dek sessizliğimi korudum.

Yaklaşık yarım saat süren yolculuğumuzdan sonra İlker'le evimizin bulunduğu Taksim'in arkalarında kalan o dar sokağa girdiğimizde kemerimi çözdüm. Biraz ötede Ahmet'in arabasını fark ederken Eda'nın eve gelip gelmediğini bilmiyordum ama İlker'den hemen ayrılmak istemiyordum. Ayak uçlarımda bulunan çantamı elime alırken, "Yukarı gelsene," diyerek istekle mırıldandım.

"Geleyim mi?" diyerek yaramaz bir ifadeyle konuşup burnumu sıktığında hızla başımı aşağı yukarı sallayarak, "Gel, gel," dedim. Birlikte biraz daha vakit geçirmenin kimseye zararı dokunmazdı.

İlker arabasını düzgün bir şekilde park ettikten sonra ikimiz de dışarı çıkarak kaldığımız binanın merdiven dairesine doğru ilerlemeye başladık. Ellerimi onun beline sararak merdivenleri yavaşça tırmanırken bizim kaldığımız kata gelmemizle İlker'den izin isteyip çantamdan anahtarlarımı çıkardım. İlker'in dudaklarını boynumda hissettiğimde, "Bir gören olacak," diyerek onu ikazda bulundum. Malum karşı komşumuz Nermin Teyze'nin ne zaman nereden çıkacağı hiç belli olmuyordu.

Evin kapısını yavaşça araladığım sırada İlker'in elleri de belime dolanmıştı. Sessiz kalmaya çalışarak içeri girdiğimizde o da ben de ayakkabılarımızı çıkarmak için yere doğru eğildik. Fakat ansızın duyduğum seslerle İlker'e döndüğümde gözlerinin irice açıldığını fark ettim çünkü o da benim işittiklerimi işitiyordu. Dudaklarından tiz bir kahkahanın kopacağını anladığımda ayakkabıları çıkarmayı boş vererek hızlı davranıp elimle derhal İlker'in ağzını kapattım. Çünkü duyduğumuz sesler bayağı inleme ve öpüşme sesleriydi. İlker'e hiçbir şey söylemeyeceğine dair dudaklarımı oynatarak emir verirken başını aşağı yukarı doğru *tamam* dercesine salladı ama ona hâlâ güvenemiyordum. Her an bir pot kırabilirdi. Elinden tutarak koridoru aşıp oturma odasına yaklaştığımızda İlker'i hızla odama sürüklemem bir oldu çünkü Eda ve Ahmet koltuğun üzerinde, bayağı sarmaş dolaş birbirlerini yer bir vaziyetteydiler. Üstelik bizi de hiç görmüyorlardı.

Ses yapmamaya özen göstererek aceleci adımlarla odama girdiğimizde kapıyı hızla arkamızdan yavaşça kapattım. İlker'in kıkırtıları durmak bilmezken ona sessiz olmasını söyledim fakat elbette beni dinlemedi. Kıkırtısı daha da yükselince dayanamayıp ben de ona eşlik ederken buldum kendimi.

"Ya gülmesene! Beni de güldürüyorsun," diyerek sırtımı kapattığım odamın kapısına yaslarken ağır adımlarla, koyulaşan bakışlarıyla bana doğru yaklaştı. Gözleri iyice kararırken işaret parmağının tersiyle yanağımı okşayıp yüzünü boynuma doğru eğdi.

"Önce eve attın, şimdi yatak odana." Ses tonundaki boğukluk tenimi yakarken ve hâlâ dudaklarından çıkan nefes boynuma dokunurken ellerimle ceketinin altında kalan kaslı kollarına tutundum. Yoksa her an ayaklarının üzerine düşebilirdim.

"İlker, çok ayıp," diye fısıldadığımda yine kıkırdadı ama bu kez kıkırtısı daha boğuk ve derinden geliyordu.

"Ayıp yatakta olur sevgilim ve biz şu anda senin yatak odandayız."

Aynı boğuk ses tonuyla boynuma doğru fısıldamasını geçtim o noktadan akan damara küçük bir buse kondurduğunda bütün kayışlarım koptu. Kendimi dizginleyemedim, dizginlemek de istemedim. Yaptığı her şey, söylediği tek bir kelime bile tenimi bu kadar uyuşturuyorken benden belki de hiç beklemediği bir şeyi gerçekleştirdim. Yüzünü avuçlarımın içine aldım, parmak uçlarımda yükseldim ve dudağımda hâlâ bulunan ruja aldırmadan dudaklarımı sertçe onun dudaklarına bastırdım. Saniyeler bile geçmeden anında bana karşılık verirken güçlü elleri sıkıca belimi kavradı. Ceketinin yakalarından tutarak aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırmak istercesine onu daha da çok kendime çekmeye çalışırken yavaş adımlarla İlker geriye doğru yürümeye başladı. Aramızdaki öpücüğü hiç sonlandırmadan onu yavaşça yatağımın üzerindeki yorgana oturtup üzerindeki fermuarı açık kadife ceketini usulca çıkardım. Odamı bugün dağınık bırakmadığım için kendime içimden büyük bir *aferin* dedim. İlker gözlerini bile kırpmadan beni dikkatlice izlerken ceketini yere bırakıp geri çekilerek tam karşısına geçtim ve oldukça ağır sayılabilecek bir şekilde bu kez kendi ceketimin fermuarını çözüp yavaşça üzerimden çıkararak yere attım. Onun karşısındaki hareketlerime karşılık nefesini içli bir şekilde dışarı bıraktı, ardından dudaklarını ısırdı.

"Tehlikeli sularda yüzüyorsun, Melek Güçlü," diyerek her hareketimi izlerken söylediklerini umursamadım. Bu kez ben onun yerine geçtim, kurnazlıkla sırıtıp omuz silkerek biraz daha ona yaklaştım. Çenesinden tutup, "Eh, kurtarırsın o zaman," diyerek dudaklarına doğru fısıldadıktan sonra dayanamayıp onu yeniden öptüm.

Bana çekim sırasında attığı hiçbir bakışı unutamıyordum. Dudaklarını ıslatışını, yutkunuşunu, boğazlı kazağını gevşeterek nefes almak isteyişini...

Ona dair hiçbir şeyi unutamıyordum ve bütün bunlar beni cesaretlendiriyordu. İlker'in her hareketi beni bambaşka biri haline getiriyordu. Değişiyordum ama onunla değişmek bile güzel hissettiriyordu.

Belimi sıkıca tutarak beni kendine çekip yatağımın üzerine bıraktığında ben de onu kazağından tutup üzerime çektim. Ellerim sıkıca kıvırcık buklelerini çekiştirirken belimi sıkıca kavrayan elleri yavaşça aşağıya doğru inip kalçalarımı sıktı. Dudaklarımdan tatlı bir inilti koparken dilini dudaklarımın, çenemin, boynumun üzerinde hissetmemle yer değiştirmek, İlker'in kucağına çıkmak istedim. Bacaklarımı çevik hareketlerle diğer tarafa atarak İlker'i altıma aldığımda, benim yatağımda bu vaziyette olduğumuza inanamıyordum ama aynı zamanda da umursamıyordum. Kopan kayışlarımı şu an dizginlemek gibi bir niyetim yoktu.

Rujum onun dudaklarına iyice yayılmışken benim yüzümde de dağıldığından emindim. Uzun saçlarım onun güzel yüzüne dökülüp tenini okşarken yeniden onu öpmek için harekete geçmek istedim fakat o an, tutkunun tüm benliğimizi sarıp sarmaladığı, bizi yaktığı o an hiç istemeyeceğim bir an gerçekleşti ve odamın kapısı ardına kadar açıldı.

"Melek, sen mi geldin?" Aniden Eda'nın sesini duymamla kendimi hızla yatağın diğer tarafına attığımda İlker'in boğazından bu kez gerçekten gür bir kahkaha koptu, Eda ise, "Oha!" diye çığlık attı.

"B-ben şey... Pardon ya!" Eda tüm mahcubiyetiyle karşımızda hâlâ dikilmeye devam ederken gözlerimi devirerek sıyrılan elbisemin etek kısmını düzeltmeye çalıştım. Yüzümün hemen önüne düşen saçlarımı geriye doğru attığımda ansızın böyle basılmanın etkisiyle Eda'ya bağırmaktan kendimi alamadım.

"Eda, kapı tıklatma diye bir şey var ya!" Bağırışım odamda adeta yankılanırken İlker kahkaha atmaya, Eda da mahcubiyetle yerinde kıpırdanmaya devam etti.

"Sesler duydum. Geldin mi diye kontrol etmek istemiştim ama neyse," dediğinde ona olan bakışlarımda resmen *demek ki gelmişim* ifadesi yer alıyordu ki başka hiçbir şey söyleyemedi. Eda başını eğdiği yerden kaldıramazken, yatağımın diğer tarafında bulunan İlker ensesini kaşıyarak gülmeye devam ediyordu.

"Bu resmen, *'Gülme komşuna, gelir başına'* hesabı oldu," diyerek İlker araya girdiğinde dayanamayıp yatağımın başlığının hemen önünde bulunan yastıklarımdan birini kaparak onun üzerine doğru fırlattım. *Bunu söylemesi gerekmiyordu!*

"Bu ne demek şimdi?" Eda'nın kuşkulu bakışları bizim üzerimizde korkuyla gezinirken İlker onu umarsız bir şekilde yanıtlamaya devam etti, beni de zor durumda bırakmaya.

"Sorun değil, biz de sizi bastık demek." Oldukça rahat, sanki hiçbir şey yokmuş gibi bu durumdan bahsettiğinde Eda'nın koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı ve dudaklarından tiz bir *'Hiii!'* nidası döküldü.

"Siz bizi gördünüz mü?" diyerek ağzını kapatırken kaşlarımı havaya kaldırarak, "Sence Eda?" diyerek bu kez ben de onun yüzüne vurdum. Eda utancından iyice karşımda eğilip büzülürken gözlerini sıkıca kapatıp yeniden açtı ve sonra hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Oldu o zaman... Ben çıkıyorum, seni de mutfağa bekliyorum. Hemen. Yemek hazırlayacağız. İlker sen de hiçbir yere gitmiyorsun."

"Henüz gitmeye de niyetim yok zaten." İlker iki elini başının altına alarak sırtını yatağımın başlığına yasladığı esnada Eda, başka hiçbir şey demeden odamdan çıkıp gitti.

Komodinin üstündeki hediye paketlerini ve fotoğraf albümünü İlker henüz fark etmezken onun ilgisinin oraya yönlenmesine engel olarak elinden tutup onu da kendimi de yatağın üzerinden kaldırdım. Kaşlarımı havaya kaldırarak sorgulayıcı bir edayla, "Neden dedin ki bunu şimdi?" diye ilgiyle sordum.

"Baş belası bir kuzenin ne demek olduğunu gayet iyi bilirim. Böylelikle seninle uğraşmaz. Sonuçta biz de onları bastık." *Resmen kurnaz bir tilkiydi.* Zekiliğinden öpmek isterdim ama şimdilik bunun yerine parmak uçlarımda yükselerek yanağına doğru sıkı bir öpücük bırakmakla yetindim. Ardından ikimizi de makyaj masamın önüne doğru sürükleyip ıslak mendil paketinden iki tane mendil çıkardım. Birini İlker'e uzatırken diğeriyle de dağılan rujumu temizledim. İlker de boynuna ve dudaklarına yayılan ruj kalıntılarını temizledikten sonra odamdan ayrılarak lavaboya doğru gitti. Ben de onun peşinden odamdan çıkıp salona doğru ilerledim ve Ahmet'e gözlerimi kısarak, keskin bakışlarımı gönderirken vakit kaybetmeden mutfağa girip Eda'ya yardım etmeye başladım.

İlker ve Ahmet, salonda koyu bir sohbete giriştikleri esnada Eda ve ben de mutfakta yemeği hazırlamaya koyulduk. Eda, dolaptaki baharatlı tavukları patatesle birlikte fırına sürmüştü. Pirinç pilavını kendisinin halledeceğini söylerken benden de hazır çorba ve salata yapmamı rica etmişti. Üstelik tıpkı İlker'in dediği gibi odada bizi basmasına dair tek bir kelime dahi etmemişti.

Seri hareketlerle geriye kalan kısmı hazırlayıp tavuk patatesin pişmesini beklerken Ahmet ve İlker'in yardımıyla sofrayı hep birlikte hazırladık. İlker her mutfağa girdiğinde bana sırnaşmaktan ya da Eda'ya kurnazlıkla bakmaktan kendini alamıyordu. *Gerçekten komik bir durumdu bu yaşadığımız.*

Sessiz bir şekilde akşam yemeğimizi hep birlikte yerken Ahmet bu sessizliği bozarak, "Şimdi siz kesin olarak birliktesiniz, değil mi?" diyerek meraklı bakışlarıyla İlker ve bana doğru sordu. İlker elimi tutup tersine küçük bir öpücük bırakırken gururla, "Evet," diyerek yanıtladı onu. Bense tavuk çorbamı içmeye devam ettim.

"Peki bu durumdan Feride Teyzenin haberi var mı Melek?" Elbette Ahmet'in benimle uğraşma seansını kaçıracağını düşünmüyordum. Özellikle de önce bizim onların, ardından da Eda'nın bizi basmasından sonra buna ihtimal bile vermiyordum.

"Enişte niye annemi katıyorsun şimdi sen?"

"İtliğine," dedi oldukça dalga geçer bir ifadeyle. Kaşığımı masanın üzerine bırakarak bir elimi tokalaşmak üzere ona uzattım ve, "En azından dürüstsün," diyerek aynı oyuncu bir ifadeyle ona karşılık verdim, o da benim tokalaşmama karşılık verdi.

Her şeyin oldukça doğal gittiği ve kendi aramızda gülüşüp eğlendiğimiz bir akşam yemeği geçirirken masanın üzerindeki İlker'e ait telefon aniden çalmaya başladı. Ekranda Berkay'ın adını gördüğümde, İlker bir yudum su içerek telefonunu eline aldı ve vakit kaybetmeden aramayı cevapladı.

"Efendim, kardeşim?" Bir süre duraksadıktan sonra karşı tarafta bulunan Berkay'ın ne dediğini bilmek istedim. Telefondan gelen konuşma sesini tam işitemiyordum ama arkadan gelen müzik seslerini gayet net duyabiliyordum.

"Tempesta'da mısınız? Bir sorayım bakalım," diyerek İlker konuşmayı sürdürürken aniden bakışları masanın çevresinde bulunan bizlere odaklandı. "Tempesta'ya gitmek ister misiniz?" diye bize doğru sorduğunda ne diyeceğimi bilemedim. Aslında yorucu bir gün geçirmiştim ama eğer herkes gitmek isterse ben de ortama ayak uydurabilirdim.

"Eda?" diyerek direkt topu kuzenimin üzerine attım. Fakat Eda'da, "Ahmet? diyerek ona attığım topu nişanlısına fırlattı.

"Kızlar ben size ayak uydururum, biliyorsunuz."

"Öyleyse gidelim ya biraz kafamız dağılır," dediğinde Eda karar verilmişti. Bu akşamı Tempesta'da sonlandıracaktık.

Eda'nın verdiği kararla İlker, "Tamam, kardeşim. Biz birkaç saate geliriz. Görüşürüz," diyerek aramayı sonlandırdıktan sonra ilgiyle ona baktım. Gamze'nin kırdığı pottan dolayı Berkay'ın bizi bildiğini biliyordum ama İlker'in ona herhangi bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Üstelik dün tüm gün onunla birlikteydi. Ayrıca Berkay aradığında nerede olduğunu bile sorgulamamıştı. Bunu İlker'in verdiği yanıtlardan anlamıştım. *Demek ki nerede olduğunu biliyordu.*

"Berkay bizi biliyor mu?" diye sorduğumda yalan söylemedi elbette. Başını aşağı yukarı doğru sallayarak beni yanıtladı.

"Dün öğrendi. Yani dün açık açık söyledim. Aslında tahmin ediyormuş gerçi. Çati de biliyor. Sorun olmaz, değil mi?"

Çati diye bahsettiği kişi doğum gününde tanıştığım ve gerçekten samimi bulduğum Çağatay'dı. İlker onlara bu kadar güveniyorken benim de güvenmem de bir sakınca yoktu.

"Hayır, sorun olmaz. Gamze de biliyor zaten. Eh, Eda ve Ahmet de biliyor," diyerek masadakileri de işaret ettiğimde İlker rahatlayarak omuzlarını düşürdü ve yemeğimizi yemeye sessizce devam ettik.

Yemekten sonra Eda, Tempesta'ya gitmek üzere odasına geçip hazırlanırken ben de sadece makyajımı tazeleyip İlker ve Ahmet'in yardımıyla sofrayı toparladım. İlker'le birlikte mutfaktaki bulaşıkları halledip makineye dizdik.

Eda ve Ahmet, Ahmet'in arabasında, İlker ve ben de İlker'in Audi'sinde Bebek gecelerine akarken hafta içi olduğundan dolayı sokaklar o kadar da kalabalık değildi. İlker'in arabayı düzgün bir alana park etmesinin ardından Tempesta'ya doğru yaklaşırken Eda ve Ahmet önden ilerleyip içeri girdi.

Kapının önüne geldiğimiz esnada ansızın duraksayarak gerildim. Buraya geldiğim o ilk ve son geceyi hatırladım. Bastıramadığım haykırışlarımı, ağlayışımı, *"Bir Melek Vardı"* şarkısında delice kendimden geçip, benliğimi kaybedişimi...

O karanlık gecenin getirdiği karanlık hatıralar zihnime doluşurken bedenim büyük bir ürpertiyle sarsıldı, üzerimdeki kalın cekete daha da sıkı sarındım.

"İyi misin?"

O geceyi en az benim kadar İlker'in de hatırladığını ses tonundan ve bakışlarından anladığımda tebessüm etmeye çalışarak, "İyiyim," diye fısıldadım. Her ne kadar söylediğime pek inanmamış olsa da elini sıkıca tutup onunla birlikte Tempesta'ya girdim.

Renkli ışıkların altından geçerek, İlker barın önündeki arkadaşını selamladıktan sonra sonunda Gamze ve Berkay'ın bulunduğu koltuklara doğru ilerledik. Berkay oturduğu deri koltuktan hızla kalkarak İlker ve Ahmet'le selamlaşırken bana da ansızın dönüp, "Yengeciğim," diyerek muzır bir edayla mırıldanıp elimin tersine küçük bir öpücük bıraktı. *Bu hareketiyle bana Behlül Haznedar'ı hatırlatmadı desem yalan olurdu.*

"İşte bu çok garip oldu," diyerek Gamze ve Eda'nın yanında kalan boşluğa oturup önümüzdeki içki menülerine baktım. Hafif bir içecek istediğimi söylediğimde İlker, Eda ve Ahmet'in de siparişlerini alarak çalışanlarından birini hemen yanına çağırdı.

Bugün üniversiteye gitmediğim için Gamze işledikleri derslerin konusunu bana özet geçerken hem içkimi yudumladım hem de onu can kulağıyla dinlemeye çalıştım. Bu hafta olmasa bile birkaç hafta sonrasında bizim vizelerin başlayacağını da öğrenmek beni hiç iyi hissettirmedi. Sınav kısmı mimarlığın en zoruydu. Gamze'yle özel olarak bir ders programı hazırlamamız gerekiyordu.

"Hazır herkes de buradayken şu parti mevzusunu artık yeniden açalım kardeşim," diyerek Berkay herkesin duyabileceği ve dikkati üzerine toplayacağı bir şekilde konuştuğunda anlamayan bakışlarla ona baktım.

"Berkay, oğlum üzerinden kaç hafta geçti? Daha ne partisi Allah aşkına ya?" İlker onu bıkkınlıkla yanıtlarken Berkay gözlerini devirerek üzerine gitmeye devam etti. Masanın çevresinde bulunan bizler de sessizce onları izlemeyi sürdürdük.

"Ya abi bir eğlencemiz vardı. Her yıl yapıyorduk bunu, sen de biliyorsun. Bu yıl önce sınavlar sonra da senin doğum günün araya girdi. Kaldı öyle."

Konu neydi? Ya da nasıl bir parti organizasyonundan bahsediyorlardı? Asla anlamıyordum ama ilgimi çektiğini belirtmem gerekirdi.

"Ben hiç uğraşmak istemiyorum," dediğinde İlker gerçekten bu parti işini hiç onaylamıyordu.

"Ben uğraşırım lan! Her yeri de ben hazırlarım."

"Lan geri zekalı, manyak mısın sen? Resmen başına iş almak istiyorsun. Kolay iş mi koca bir mekânı süslemek?"

Berkay ve İlker'in aralarındaki konuşma öyle hararetli geçiyordu ki dayanamayıp, "Ne partisi?" diyerek araya girdim. İlker sorduğum soruya karşılık gözlerini devirirken Berkay ise şevkle beni yanıtlamaya başladı.

"Şimdi yengeciğim, İlker yarı İtalyan ya hani az buçuk Hristiyan oluyor," diyerek açıklamaya başladığında Berkay, İlker masadan kaptığı bir çerezi

onun yüzüne doğru fırlattı.

"Ulan Berkay! İnsanı dinden çıkaracaksın, sus!"

"Sen sus asıl," dediğinde Berkay aralarındaki bu didişmeye kıkırdamadan edemedim. Gamze yanımda çok sakin bir şekilde durarak içkisini yudumlarken anlaşılan bu partinin ne olduğunu o biliyordu.

"Neyse, biz her yıl cadılar bayramı yapıyoruz burada. Tabii normalde 31 Ekim'de bu bayram ama araya bir sürü şey girince yapamadık bu yıl. Kaldı öyle. Eh, biz de epey geciktik."

Ülkemizce pek desteklenmiyordu bu bayram veya parti, adına artık her ne denilirse ama yabancı ülkelerin bu partiyi gerçekleştirirken epey eğlendiklerine defalarca sosyal medyadan şahit olmuştum. Hatta imrenmiştim.

"Bak sen diyorsun geciktik diye. Boş ver şu parti işini," diyerek İlker bir kez daha araya girip Berkay'a karşı gelirken bu kez Berkay masadan kaptığı çerezi onun kafasına doğru fırlattı ama küçük renkli çerez bana denk geldi.

"Abi regl dönemi mi bu? Kostüm partisi olarak değiştiririz o zaman adını. Melek, şuna söylesene yapalım şu partiyi. İkna etse etse bir sen edersin bunu."

Berkay tüm kozunu benim üzerimde oynarken İlker, kaşlarını havaya kaldırıp bana *hayır* dercesine başını salladı ama Berkay'ı ve bu coşkulu isteğini hiç kırmak istemedim. Üstelik bir kostüm partisi gerçekten eğlenceli olabilirdi. Daha öncesinde hiç tecrübe etmemiştim ve açıkçası nasıl olacağını da merak ediyordum.

"Aslında hiç fena fikir değil," diye çekinerek mırıldandığımda İlker gözlerini kapadı, şakaklarını ovdu ve ardından bana *gerçekten mi* dercesine bakmaya başladı.

"Hadi götün yiyorsa Melek'e hayır de! Hadi de!" Berkay onu iyice gaza getirmeye çalışırken İlker başımıza nasıl bir bela aldığımızı belirten bakışlarını bana göndermekten hiç çekinmedi.

"Yapıyor muyuz lan partiyi şimdi? diyerek Berkay son bir kez daha soluduğunda İlker oturduğu koltukta öne doğru eğilerek, "Yapıyoruz ulan, yapıyoruz!" diye gür sesiyle mırıldanıp pes etti.

"Yes be!" diye bağırırken Berkay, Gamze sadece ona başını sağa sola sallayarak karşılık verdi. Berkay, Gamze'nin yanağından makas alırken, "Kostümleriniz ne olacak? Hadi kostümleri belirleyelim. Gamze, biz Batman ile Kedi Kız olalım," diye heyecanla hızlı hızlı konuştu.

"Bana sorduğun için sağ ol Berkay ya!" diyerek sızlanırken Gamze, Berkay onu asla takmadı. Aksine anın coşkusuyla yerinde kıpırdanmaya ve hızlı hızlı konuşmaya devam etti.

"İlker sen zaten Star Wars aşığı bir adamsın. Olursun onlardan bir karakter."

Berkay hızlı hızlı solurken bakışlarım bu durumdan hiç memnun olmayan İlker'e döndü. Onun Star Wars filmlerini çok sevdiğini bile böyle öğreniyordum. Şimdi düşünüyordum da İlker benimle ilgili her şeyi bilirken, buna göre planlar kurup hareket ederken ben onun hakkında hiçbir şeye sahip değildim. Bu gerçek kalbimde bir cızırtının oluşmasına sebep olduğunda oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Bu parti işi şimdiden beni de en az İlker kadar rahatsız etmeye yetti.

"Bence herkes gizli olarak planlasın kostümlerini," diyerek Eda ortaya kendi fikrini attığında onu herkes onayladı ama bizler çoktan Gamze ve Berkay'ın o gece için ne olacağını öğrenmiş olduk.

"Okan haftaya cumartesi burada parti var kardeşim! Mekân kapalı, haberin olsun."

Berkay, bar kısmındaki genç adama seslenirken o kişinin kim olduğunu aslında biliyordum ama bu akşam kendime hiçbir şeyi düşünmeme konusunda izin vermiştim.

Tüm bu parti işi kulağa çok heyecanlı geliyordu. *Peki ya ben ne olacaktım?* Berkay'ı onaylamıştım onaylamasına ama İlker'i bu kadar az tanıdığımı fark ederken kendime hiçbir şey düşünmemiştim. *Sanırım bu durumda zararlı çıkan taraf yalnızca ben olacaktım.*

***

Üzerimize yüklenen yorgunlukla Tempesta'da çok vakit geçirmeden ve yarın yine okulun olduğu gerçeğini kendimize hatırlatarak saatler gece yarısını vurmadan eve dönmek istedik. İlker, motoru kapatmadan arabayı bizim evin bulunduğu sokağa park ederken Eda ve Ahmet de hemen arkamızdan sokağa girmişlerdi.

Kemerimi çözerek boğazımı temizleyip İlker'e doğru döndüğümde içimden geçirdiklerimi nasıl dile getireceğimi bilmiyordum. Utancımdan ellerimle oynarken, "Aslında, Ahmet bugün burada kalacak," diyerek sessizce mırıldandım. İlker hâlâ motoru kapatmadı ama kemerini çözerek bana döndü ve tek kaşını havaya kaldırarak muzip bir edayla gözlerime bakıp göz kırptı.

"Yani?"

"Eğer yatağımı paylaşmak istersen..."

Bu gece gitmesini istemiyordum. Yanımdan ayrılmasını da istemiyordum. Tüm günüm onunla birlikte geçmişken biraz daha onunla vakit geçirmek ve hatta sabaha kadar yalnızca onunla sohbet etmek istiyordum. Belki de o hiç tanımadığım, en sevdiği şeyleri bile bilmediğim İlker Altan'ı bu sayede tanıma şansına sahip olabilirdim.

İlker'in bakışları sokağın karşı tarafına geçerek eve ilerleyen Eda ve Ahmet'e kaydığında neden bu kadar düşündüğünü ve tereddüt içinde kaldığını hemen anladım. İlker'in arabasının camını indirerek kapıdan girmek üzere olan Eda'ya doğru seslendim ve yanımıza gelmesini işaret ettim. Ahmet kapıda bizi beklerken Eda beni geri çevirmeden yanımıza yaklaştı ve merakla bize bakmaya başladı.

"Eda, İlker de bu gece kalabilir mi?" Hızlı hızlı konuşarak, tatlı bir ifadeyle sırıtmaya çalıştığımda Eda söylediklerime karşılık gözlerini devirdi ve omuzlarını düşürerek nefesini bıraktı.

"Melek, burasının senin de evin olduğunu daha kaç defa söyleyeceğim? Elbette kalabilir," diyerek beni yanıtlayıp başka hiçbir şey söylemeden kapının önünde bekleyen Ahmet'in yanına doğru gitti ve bize de gelmemize dair eliyle işaret etti. Ellerimi havada çırparak İlker'e döndüğümde, "Demek ki," diye mırıldandım ve o da beni, "Kalıyorum," diyerek tamamladı.

Motoru kapatıp arabayı da kilitledikten sonra sokağın karşı tarafına geçerek Eda ve Ahmet'le birlikte kaldığımız binaya girdik. Merdivenleri hızlıca tırmanıp yorgunlukla eve girdiğimiz sırada Eda kapıyı anahtarlarıyla açtı ama odama gitmeden önce bana doğru seslendi.

"Melek, gel de sana İlker için Ahmet'ten bir şeyler vereyim."

Eda'nın peşine düşerek onun odasına girdim ve dolabından bana Ahmet'in kıyafetlerinden vermesini sabırla bekledim. Ahmet'e ait eşofman takımlarından birini ellerime tutuşturduktan sonra ikisine de, "İyi geceler," dileyerek odalarından ayrıldım.

Kendi odama doğru yavaş adımlarla ilerlerken orada beni İlker'in beklediği düşüncesi içimi huylandırıyor ve beni birkaç saat öncesine götürüyordu. Kendime gelmeye çalışarak hızlı adımlarla odama girdiğimde İlker'i çalışma masamın çevresinde çizimlerimi izlerken yakaladım.

"Çizimin bayağı iyi," dediğinde gururla gülümseyerek teşekkür ettim. *Belki bir gün onu da çizerdim. Kim bilir?*

"Bunlar senin için," diyerek elimdeki Ahmet'e ait eşofmanları İlker'e uzatırken kendi pijamalarımı da alarak odamdan çıkıp banyoya doğru

ilerledim. *Ne garipti...* İlker'in evinde de aynısını yaşamıştık. O kendi tişörtünü bana vererek banyoda üzerini değiştirmişti, bense Ahmet'in eşofmanlarını ona vererek ben de üzerimi banyoda değiştirmiştim.

Yüzümdeki makyajı da banyoda temizleyip saçlarımı da tepeden dağınık bir topuz yaparak yeniden odama girdiğimde İlker'i kıyafetlerini katlayıp çalışma masamın önünde bulunan sandalyeye bırakırken buldum. Ahmet'in eşofmanları üzerine tam oturmuştu. Zaten bedenleri ve boyları hemen hemen aynıydı. Beni karşısında görmesiyle yatağıma ilerleyip bir tarafına uzanırken diğer kısmı da benim gelmem için pışpışladı. Fakat o an ansızın bakışları komodinin üzerindeki hediye paketlerini doğruldu.

"Bunlar ne?" diye merakla soluduğunda yatağın diğer tarafına geçmek yerine onun yanına doğru ilerleyip komodinin üzerinden hediye paketlerini ellerimin arasına aldım.

"Ben sana vermeyi unuttum tabii. Senin için aldım bunları. Umarım beğenirsin," dememe kalmadan İlker uzattığım hediye paketlerini hızla ellerinin arasına alıp ikisini de yüzüne yerleşen samimi gülümsemeyle açtı. Bereyi de atkıyı da paketlerinden çıkarıp hemen taktığında, "Yakıştı mı?" diyerek bana sordu. Başımı aşağı yukarı sallayıp, "Hem de çok yakıştı," dediğimde yanağıma uzun bir öpücük bırakıp teşekkür etti. Ardından da atkı ve bereyi çıkararak yeniden komodinin üzerine bıraktı. Fakat bu kez de ilgisini kırmızı kapaklı fotoğraf albümü çekti. Tam onu oradan kaldırmak üzere harekete geçecektim ki İlker benden daha hızlı davranarak albümü ellerinin arasına aldı ve yavaşça ilk sayfayı açtı. O ilk sayfada da yerleştirdiğim o dört fotoğraf vardı.

"Bu ne peki?" diyerek ilgiyle bizim fotoğraflarımıza bakıp sorduğunda ona karşı dürüst olmak istedim çünkü aramızdaki sırlara, onun geçmişinde olanları bilmememe rağmen bunu hak ediyordu.

İlker'i hemen cevaplamadan önce Ozan'ın bugün çekimden sonra çıkardığı fotoğrafları çantamın içinden alıp yeniden yatağımın üzerine bağdaş kurarak oturdum ve gözlerimi İlker'in güzel yüzüne odakladım.

"Bir itirafta bulunacağım," dediğimde gülen yüzü ansızın düştü ve tereddütle gözlerimin içine baktı. O tereddüttün hemen yok olmasını dileyerek elini tuttum.

"Benim kırmızı kapaklı bir defterim vardı."

"*Onun* için yazdığın mı?" diye sorduğunda karşı çıkmadan başımı onu onaylarcasına salladım. Yüzünü iyice astığında tuttuğum elini sıkarak

yüreğimin tam üzerine götürdüm ve Ozan'ın çıkardığı fotoğraflardan birini alıp albüme yerleştirdim.

"Ama hayatıma girdiğin ilk andan beri bana o kadar farklı bir Melek'i gösterdin ki kendi kendime İlker çok daha iyisini hak ediyor dedim. Senin yanında o kadar hayat doluyum, o kadar mutluyum ki birlikte geçirdiğimiz her anıyı unutmamak adına bu albümde biriktirmek istedim."

Yaptığım itirafa karşılık gözleri ansızın parıldarken dudakları da usulca kıvrıldı ve bana içten bir gülümseme bahşetti.

"Yani bu yüzden mi Ozan'dan fotoğrafları istedin?"

"Evet," dediğimde beni kollarımdan tutarak hızla kendine çekip sıkıca sarıldı, boynumdaki kokuyu doyasıya içine çekti. Geri çekilerek saçlarımı okşadığı sırada gözlerimin içine öyle bir yoğunlukla baktı ki ondan önce ben harekete geçmek istedim ama aramızdaki albüm detayından dolayı bunu hemen gerçekleştiremedim.

"Şimdi seni öpsem ama öyle bir öpsem ki... Eda duyar mı?"

"Denemeden bilemeyiz," diyerek dudaklarına doğru fısıldadığımda albümü ve fotoğrafları yavaşça aramızdan alarak yeniden komodinin üzerine bıraktı. Belimden sıkıca kavrayıp beni yatağa uzandırırken yüzümü avuçlarının içine alarak dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Öpücüğünü aralanan dudaklarımla beklerken ve kapalı gözlerimle beklerken İlker beni öpmek yerine ansızın, "Bir dakika, asıl bu nereden çıktı?" diye şakıdı. Göz kapaklarımı hızla aralayarak ona baktım ve gözlerini diktiği noktayı takip ettim. Yatağımın üzerinden kalkarak boy aynamın bulunduğu tarafa doğru ilerlediğinde ben de onun peşine takıldım. İki gün öncesinde aynanın köşesine astığım gizli çekilmiş fotoğrafımızı fark etmişti.

Fotoğrafı yerinden çıkararak incelerken, "Çağatay gizlice senin doğum gününde çekmiş bizi," diyerek küçük bir açıklamada bulundum.

"Vay şerefsiz. Peki sana nasıl ulaştı bu?"

"Sonra da Berkay'a atmış, Berkay Gamze'ye, Gamze de bana attı."

"İstihbarata bak!" diyerek dalga geçerken ona katılmaktan kendimi alamadım. "Yalnız gerçekten çok güzel bu. Alınma ama fotoğraf çekimindekilerinden bile daha güzel," dediğinde daha fazla ona katılamazdım sanırım.

"Daha içten, değil mi?

"Kesinlikle," diyerek bana katılırken elinden fotoğrafı alıp yeniden yerine astım ve İlker'e doğru döndüm. Kaslı kollarına sıkıca tutunarak parmak

uçlarımda yükselip dudaklarına küçük bir öpücük kondurduktan sonra geriye çekilerek asıl itirafımı fısıldadım.

"Hani sen demiştin ya sırf kokun bile gitmesin diye fularını gözümün önünden ayırmıyorum diye, ben de seni gözümün önünden ayırmak istemedim. Her sabah sana bakmak istedim."

Dudaklarının arasından titrek bir nefes benim dudaklarımı okşarken yutkunarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Bakışları iyice yoğunlaşırken, "Melek Güçlü," diyerek adımı bir şairin en güzel şiirini seslendirir gibi fısıldadı.

"Kayıtlara geçmemiz gereken bir konu var," dediğinde yüreğim resmen ağzımda atarak heyecanlandım ve tıpkı onun gibi derince gözlerine bakmaya devam ettim.

"Nedir?" diye sorduğumda derin bir nefes çekti. Birkaç dakika boyunca öylece beni izledi ve ardından dudaklarını aralayarak beni mahvedebilecek kadar güçlü o iki kelimeyi fısıldadı.

"Seni seviyorum."

- Ve bum!

- 31. Bölüm hakkında küçücük bir spoi dahi vermeyeceğim. O kadar seveceğiniz bir bölüm olacak ki... Sadece şu kadarını söyleyebilirim: OKUDUĞUNUZ TÜM AŞKA DÜŞÜŞ BÖLÜMLERİNİ UNUTUN!

31. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Bu çalışma canım mehtapsuvekirmizi Zey'in şaheseri. 😍

Bu bölüm bütün karakterleri görmeye, okumaya hazır mısınız? 😍

Her satıra dolu dolu yorum bırakın olur mu? İnanın bana, bu bölüm bunu fazlasıyla hak ediyor.

Ayrıca şu ana kadar ki en uzun ve neredeyse 4 bölüm uzunluğunda bir bölüm oldu. O yüzden votelarınızı vermeyi de sakın unutmayın. ♥

Sizi çok seviyom. ♥

[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

Ve geçen onca zamandan sonra sonunda Aşka Düşüş için de bir tanıtım videosu hazırladım. Hâlâ izlemeyenler varsa buradan izleyebilirler. Fikrinizi söylemeyi unutmayın. ♥

Playlist:

BØRNS - Electric Love

Kesha - Take It Off

Ayda - Alla Beni Pulla Beni

Duman - Elleri Ellerime

Işın Karaca - Yetinmeyi Bilir Misin (Siz Sezen Aksu'yu da tercih edebilirsiniz. Ben Işın Karaca'dan daha çok seviyorum.)

31. BÖLÜM

İlker Altan'dan...

Oldukça soğuk geçen bir kasım gününe rağmen batan güneşin turunculuğu akan trafikte arabamın camına yansıyor ve bir nebze de olsa ısınmamı sağlıyordu. Elbette bu dondurucu soğuğa karşılık kaloriferler açıktı ama soğuk güneşin tattırdığı o yoğun hissiyatı ne yazık ki kaloriferler bana tattıramıyordu. Fakat tüm bu kendimi sıcak hissetmemin de yüzümdeki aptal sırıtışın sebebi de her şeyin bu kadar beklenmedik bir şekilde dolu dolu ilerlemesiydi.

Gözlerimi akan trafikten bir an olsun ayırmazken zihnime doluşan gerçekler de en az gözlerimin önündeki kalabalık trafik kadar yoğundu.

Yıllardan sonra benim iyi ve güzel anılarıma sebep olan aslında hep aynı kişiydi. Hayatım tamamıyla onun oluşturduğu çemberden ibaretti. *Ben yalnızca Melek'in boncuk gözlerine bakıyor, artık yalnızca Melek'i görüyordum.* Benim için başka hiçbir birlikteliğin önemi yoktu. Yüzüme yerleşen sıcak gülümseme, her daim aklımın onda olması, yalnızca onun mutluluğu için çabalamam ve daha nicesi... Bütün bunlar sadece Melek sayesinde özel kılınıyordu ve ben yalnızca onun boncuk gözlerindeki gülümsemeye sebebiyet olmak için çabalamak istiyordum.

Hayatıma girdiği ilk saniyeden bu yana çok çabalamıştım. Beni gerçekten görmesi, tanıması için çok uğraşmıştım. Pes etmek, vazgeçmek istediğim anlarda olmuştu ama yine kendimi Melek için kalbini açmak isteyen o genç adam olarak bulmuştum ve her şeyin bittiğini, artık ondan vazgeçmem gerektiğini zannettiğim anda bu kez Melek beni şaşırtarak, kendine bir kez daha tutsak etmeyi başarmıştı. Melek farkında mıydı bilmiyordum ama benim yüzümdeki gülümsemeydi. Kalbimin çarpıntısıydı. Geçen onca zamandan sonra kapattığım duygularımın yeniden canlanarak filizlenmesiydi. Bu yoğun duygular öyle hızlı bir şekilde beni ele geçirip tüm kalbime akıyordu ki kendimi ilk kez bir kıza sevgimi dile getirirken bulmuştum. *Evet, bunu gerçekten yapmıştım.*

Geçen hafta, tam da bugün, gecenin bir yarısı ona ilk kez onu sevdiğimi söyledim. Tüm kalbimle, içinde zerre yalanı barındırmayan duygularımla Melek'e sonsuz bir şekilde kalbimi açtım. Yirmi iki yaşında olmama rağmen hayatımda ilk defa bir kıza hislerimi dile getirdim. Lise hayatım boyunca Elif için bile olsa sarf edemediğim o iki kelime yalnızca ve ilk kez Melek için döküldü dudaklarımdan.

O gece duygularımı dile getirdiğimde başta dili tutuldu ve bir müddet boyunca hiçbir şey söyleyemedi. Kollarımın arasına girdi, bana sıkıca sarıldı, defalarca boynumdan öpüp teşekkür etti. *Onu sevdiğim için bana teşekkür etti ve ben aklımı kaybettim.* Elbette onun da beni sevdiğini dudaklarından bir türlü işitemedim ama zaten böyle bir şeyi Melek'ten hemen beklememin imkânı yoktu ama kendimi de tutamamıştım işte. Onu öyle çok seviyordum ki... Hayatımdaki can yakıcı soğuğa karşın güneş gibi doğarak beni sıcacık gülümsemesiyle ısıtmayı başarabiliyordu.

O gece, onu sevdiğimi söylediğimde hemen karşılık verememiş olsa da ardından bütün gece boyunca onun yatağında birbirimizle sohbet ettik. Bütün gece gözünü dahi kırpmadan beni soru yağmuruna tuttu. Beni tanımak istiyordu ama gerçek bir tanımaktan bahsediyordum. Neleri sevip

neleri sevmediğimi, hayattaki hedeflerimi, hayallerimi, her şeyi bilmek istiyordu. Alışmaya çalışıyordu. Bana, birlikteliğimize, yakınlığımıza, yanındaki varlığıma, onu hiç bırakmak istemeyişime alışmaya çalışıyordu. Başta benden sürekli kaçan o kız değildi artık. Ürkerek de olsa kalbini ellerimin arasına bırakıyordu.

O gece onunla sabaha dek sohbet ederken hayatımın en özel dakikalarını geçirmiştim çünkü biliyordum ki Melek görüntümle ya da zenginliğimle değil, bana ben olduğum için ilgi duyuyordu ve bu her şeyden çok daha özel hissettiriyordu.

Akan trafikte arabamın içini telefonumun gürültülü zil sesi doldurmaya başladığında zihnimi saran düşüncelerden sıyrılarak sabitleyicide bulunan telefonumun ekranına baktım. *Aramakta geç bile kalmıştı.* Cevapla tuşuna bastıktan sonra telefonu hoparlöre alarak sakince ilerlemeye devam etmeye çalıştım ama akşam üstü trafiği beni yoruyordu ve bu kaplumbağa hızında gitmeye devam edersem parti benim için resmen hayal olacaktı.

"Kardeşim, neredesin?"

Berkay'ın coşkuyla çıkan sesinden ve arkadaki gürültüden dolayı hâlâ Tempesta'da olduğunu hemen anlayabiliyordum. Bu kostüm partisinin tüm hazırlıklarını onun üzerine yıkıp hiçbir şekilde de yardım etmediğim için bana defalarca söylense de başa gelen çekilir diyerek mekânı kusursuz bir şekilde hazırlamaya devam ediyordu.

"Kostümümü aldım. Bellisima'ya gidiyorum şimdi. Fabio haber verdi. Melek hâlâ çalışıyormuş. Zorla eve göndereceğim hanımefendiyi."

Dikiz aynasından arka koltukta bulunan içinde kostümümün olduğu elbise kılıfına gözlerimi dikerek kurnazca sırıttım. Bellisima'ya gitmeden önce Berkay'ın annesinin tanıdığı bir kostümcüden almıştım bu akşam giyeceklerimi. Gerçi sadece ben değil, Gamze, Melek, Eda, Ahmet, Berkay... Hepimiz kostümlerimizi aynı yerden almıştık ama benimkinin küçük bir farkı vardı çünkü sırdı. *İşin aslı sadece Melek için sırdı.* Geriye kalan herkes aslında kostümümün ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Eeee çalışkan kızın hali bir başka oluyor," diyerek dalga geçtiğinde Berkay yüzümdeki keyifli gülümseme bir anlığına da olsa silindi ve gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi.

Melek'in bazen her şeye yetişmek istemesi beni bile düşündürüyordu. Restoranda olması, çalışması ve bunu büyük bir keyifle yapması elbette hoşuma gidiyordu. Böylelikle birbirimizden ayrı geçirdiğimiz bir günümüz bile olmuyordu ama onun yorulmasını da istemiyordum. Üstelik bölümünde

çok başarılıyken derslerini de aksatmamalıydı. Bu yüzden onun için endişeleniyordum.

"Bana bak lan! Söyledin mi kıza kostümünü?" Sessizliğimi fırsat bilen Berkay konuşmaya devam ettiğinde yüzümden silinen gülümsemeyi yeniden takınarak keyifle kıkırdadım. Beni gördüğü anda Melek'in çehresinin alacağı ifadeyi büyük bir heyecanla bekliyordum. Hatta bu gece için bundan daha çok beklediğim bir şey yoktu.

"Hayır. Siz de sakın bir şey çaktırmayın. Sürpriz olsun istiyorum."

Bu kostüm partisi tam olarak kesinleştiğinde aklımda yalnızca tek bir kostüm belirdi ve kim için bu tercihi yaptığım gayet ortadaydı. Berkay ve diğerleri kostümümün ne olduğunu biliyorlardı ama sırf Melek'i daha fazla çileden çıkarmak için bilmemiş numarası kesiyorlardı. Üstelik Melek'e söylememeleri konusunda onları sıkıca tembihlemiştim. Defalarca sormasına rağmen Melek'e ise bu konuda ser verip sır vermemiştim. En sonunda da ağzımdan tek bir laf alamayacağını anladığında pes etmeyi yeğlemiş ve soru sormayı bırakmıştı.

"Dudağı uçuklayacak, nefesi kesilecek. Nereden geldi lan aklına?" Berkay benimle böyle heyecanlı bir şekilde konuşmaya devam ederken tek istediğim bu gece Melek'in de aynı duyguları hissetmesiydi çünkü bu parti işine bile sadece onun gönlünü hoş etmek için onay vermiştim. Sırf o da istedi diye Berkay'a boyun eğmiştim. Yoksa hayatta böyle bir şeyi başıma bela olarak almazdım.

"Çok seviyor, söylemişti bir keresinde."

Bana ilk kez kendini açtığında itiraf etmişti ve ben o itirafı ömrümün sonuna kadar hiç unutmayacaktım.

"Her neyse, Tempesta'da işler ne âlemde? Bitirdin mi hazırlıkları?" Konuyu değiştirmek istercesine mekanımın durumunun ne halde olduğunu sorduğumda bu kez keyifle kahkaha atan taraf Berkay'dı. Atardı tabii keyif kahkahasını. Malum o çok istediği partiyi sonunda gerçekleştiriyorduk. *Ondan mutlusu var mıydı?*

"İlker mekân yıkılıyor abi. Bence ortak bile olabiliriz."

Söz konusu partiler olduğunda Berkay'ın her daim Tempesta'da gözü vardı. Eğlenceye pek bir düşkündü ama başıma onun kadar büyük bir bela alma niyetinde değildim. Üstelik bizzat babamın elinden tapumu yeni kendi ellerimin arasına almışken öyle bir hataya asla düşmeyecektim.

"Rüyanda bile göremezsin kardeşim. Senin her hafta dökümünü toplayamam."

"Kalbimi kırıyorsun ama Altan," diyerek alayla mırıldanırken onu tamamıyla duymazdan geldim. Yeşil ışığın yanmasıyla gaza basıp bu kez biraz daha hızlı gitmeye gayret gösterdim. Önümdeki siyah arabayı da solladıktan sonra sağa saparak restoranın bulunduğu semte yaklaştığımda gaza yüklenmeyi bırakarak yavaşça ilerlemeye devam ettim.

"Planımızda bir değişiklik yok, değil mi Berkay? Ben restorana yaklaşıyorum. Melek'i zorla eve gönderirim. Birkaç saate siz onu alın Tempesta'ya geçin. Ben de sonrasında katılırım size."

Hâlâ telefonda olan ve çevredeki çalışanlara talimatlar veren Berkay'la konuşmayı sürdürürken planımızı da bir kez daha gözden geçirmek istedim. Bu akşamki parti için Gamze, Eda ve Melek'in evinde hazırlanacaktı. Hatta Berkay mekâna geçmeden önce beni bir kez daha arayıp Gamze'yi bıraktığını dile getirmişti. Bu gece için planımız belliydi. Melek muhtemelen olacaklardan ötürü bana bozuk yapacaktı ama güzel sonuçlar için birtakım sıkıntılardan kimseye zarar gelmezdi. *En azından ben öyle düşünüyordum.*

"Abi, planda hiçbir sıkıntı yok da bozulmaz mı kız ya? Sonuçta erkek arkadaşısın yani. Ben olsam bozulurum."

Bu durumun elbette bilincindeydim ama her şey zaten kasıtlı bir şekilde yapılıyordu.

"Amaç o zaten. Sürprizim için biraz bozulması gerekiyor."

"Öyle olsun bakalım. Anıl mevzusunu ne yapacaksın?"

Bu gece halletmem gereken bir de Anıl Dinçer mevzusu vardı tabii.

Melek'in ağzından resmen cımbızla laf aldığım için geçirdiğimiz bir hafta boyunca Anıl'ın ona dadandığını üniversite ortamından gizli bir şekilde bir kafede buluştuğumuzda Gamze'nin ağzından kaçırması sayesinde öğrendim. Yatay geçiş yapmasından önce Anıl Dinçer'i üniversite ortamından tanırdım ve pek de hoşlandığım söylenemezdi ki zaten bu duygularımız da karşılıklıydı. Meğerse gittikleri şu mimarlık seminerinde Anıl, Melek'le tanışmış, onu epey beğenmiş ve hatta birkaç kez sosyal medya üzerinden rahatsız etmeye de yeltenmiş. Melek'e neden bana bunları söylemediğini sorduğumdaysa ona karşı hiçbir duygusunun olmadığı için sorun teşkil etmediğini belirtti ama bu, o mavi boncuk Anıl'ın kız arkadaşıma yavşadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Bu yüzden ben de kurnazlık ederek Melek'ten habersiz bir şekilde Anıl'ı bu akşamki kostüm partisine çağırmıştım. İlla ki Melek'i görecek ve yanaşmak isteyecekti. İşte o zaman ağzının payını da bizzat benim tarafımdan almış olacaktı.

"Kavga çıkarmak gibi bir niyetim yok Berkay ama Melek'in peşini bırakması için yumruğumu yemek istiyorsa, bunu da büyük bir zevkle gerçekleştiririm."

Kendi mekanımda asla kavga çıkaran ya da kavga çıkarmaya meyilli olan biri değildim. Bu yüzden de sabrımı zorlamadığı sürece bu gece aslında oldukça kibar bir şekilde Anıl'ı uyaracaktım. Beni dinleyip dinlememek onun kendi tercihi olacaktı.

"Zannetmem. O kadarına götü yemez. Senden hep korkuyordu."

Berkay haklıydı. Anıl yakışıklıydı, zengindi, dikkat çekici bir adamdı ama patavatsızdı ve garip bir şekilde de her daim Murat ve benim çevremden de korkuyordu. Bize pek yanaşmak ya da bulaşmak istemiyordu. Oysa dışarıdan o kadar da kötü bir izlenim bırakmıyorduk. *Ya da bırakıyor muyduk? Sanırım bu üzerine tartışılacak bir konuydu.*

"İyi ben de bize olan korkusunu kullanırım o zaman," diyerek alayla konuştuğumda Berkay keyifle kıkırdamaya devam etti.

"Yaparsın sen. Korkuyorum senden. Neyse, tutmayayım ben seni. Sonra görüşürüz, bro."

"Görüşürüz."

Berkay, telefonu kapattığında ben de restoranın otoparkına girmekle meşguldüm. Melek'in civcivinin yanındaki yerimi aldıktan sonra motoru kapatarak derin bir soluk çektim. Anıl mevzusunu çok fazla kafama takmıyordum. Hatta bilerek sürekli rafa kaldırıyordum. Sonuçta Melek ondan hoşlanmamıştı ve ben sevgilime güvenmeyi tercih ediyordum ama onu daha fazla rahatsız etmeye yeltenirse işte o zaman olacaklardan da ben sorumlu değildim.

Cep telefonumu arabada bırakarak, üzerimdeki kadife, kahverengi ceketimin yakalarını yukarı doğru kaldırdım. Motoru kapattığımdan bir kez daha emin olduktan sonra arabadan inip kapıları kilitledim. Arka koltuktaki elbise kılıfının içinde yer alan kostümüme bakarken hâlâ kendi kendime sırıtıyordum. Melek muhtemelen canıma okuyacaktı ama akşamki sürprizim için birazcık rol kesmekten kimseye zarar gelmezdi. *Her şeyden öte bu sürprize kesinlikle bayılacaktı.*

Emin adımlarla restoranın bahçesini arkamda bırakarak girişe ulaştığımda Yaşar amcayla karşılaştım. "Yaşar amca," diyerek onu başımla selamladığımda yüzündeki samimi gülümsemeyle o da beni karşıladı ve neden burada olduğumu hemen anladı.

"Senin kızı bir türlü gönderemedik İlker," diyerek ellerini havaya kaldırıp sabır dilercesine dalga geçtiğinde yüzümdeki tebessümü ona karşı eksik etmedim. *Ah Melek Güçlü, ah... Seninle çok işimiz var.*

"Gitmedi, değil mi?"

"Gitmedi, gitmediği gibi kimseyi de bırakamıyor. Vallahi çok çalışkan bu kız. İşini biliyorsun kerata."

"Eyvallah, Yaşar amca. Ben hallederim şimdi."

Restorandaki herkes Melek'le olan ilişkimizin farkındaydı ve hepsi de garip bir şekilde bundan çok memnundu. Özellikle de Yaşar amca Melek'i çok sevdiğinden baş destekleyenlerimizden biriydi.

Yaşar amcayı ardımda bırakarak mutfağa giden koridora doğru ilerlediğimde çevredeki çalışanlara ve müşterilere selam vermekten kendimi alamadım. Bir restoran işletmecisi için nezaket her zaman çok önemliydi.

Koridoru da geçerek mutfağa inen merdivenlere ulaştığımda ağır adımlarla, ses çıkarmamaya özen göstererek aşağıya inmeye başladım. Mutfağın girişine ulaştığımda gözlerimin önüne doğrudan gelen Fabio'yu bir tabağı süslerken yakaladım. *Onların hâlâ burada ne işi vardı?* Diğer mutfak çalışanları da geldiğimi fark ettiğinde onlara sessiz kalmaları için işaret parmağımla susmalarını belirttim ve ardından başımla Melek'in bulunduğu tarafı gösterdim.

Melek, sırtı bana dönük bir şekilde mutfağın diğer köşesinde bulunan tezgâhın başındaydı. Elinde her ne varsa onunla uğraşıyor ve kendi kendine bilmediğim bir şarkıyı mırıldanıyordu. Başındaki kocaman şapkasıyla, at kuyruğu saçlarıyla ve üzerindeki beyaz önlüğüyle gerçekten çok sevimli görünüyordu. Tüm gün boyunca kostümüm için hazırlıklar peşindeyken restorana gelememiş ve ondan ayrı düşmüştüm. Şu an yanındayken bile onu çok özlüyordum ve bu özlemimi gidermek için daha fazla beklemeyecektim.

Beni hiç fark etmemesini fırsata çevirerek sessizce arkadan yanına doğru sokuldum. Kendi kendine olduğu yerde sallanarak şarkı mırıldanmaya devam ettiğinde aniden bel boşluğundan tutup onu sarstım ve yerinde sıçrayarak elindeki naneleri tezgâha düşürmesine sebep oldum. Boncuk gözleri kocaman açılarak bana döndüğünde hiçbir şey demesine fırsat tanımadan başımı güzel yüzüne doğru eğdim ve dudaklarımı pek de nazik olmayan bir edayla onun dudaklarına bastırdım. Seçtiği nanelerden dolayı hâlâ nemli olan elleriyle kollarıma tutunarak gözlerini kapattığında öpücüğümüzü birkaç saniyeliğine de olsa derinleştirdim. Dudaklarındaki

kahve tadını alıp alt dudağını çekiştirerek geri çekildiğimde kulaklarımızı dolduran Fabio ve Alvaro'nun kıkırtıları yüzünden Melek'in çehresinin de hemen utançtan al al olduğunu fark ettim.

"Ne yapıyorsun?" diyerek çekimser bir tavırla gülümseyerek fısıldadığında elini tutarak onu diğerlerinin yanından uzaklaştırmaya çalıştım. Mutfağın uzun koridoruna girerek diğerlerinden biraz olsun uzaklaşırken bel boşluğundan tutup onu tekrar kendime doğru çektim. Aramızdaki mesafeyi kapatarak bu kez de boynundan öptüm.

"Sevgilimi öpüyorum," diyerek kulağına doğru fısıldadığımda o en sevdiğim tınısını, kıkırtısını bu kez daha rahat bir tavırla serbest bıraktı. Tüm gün boyunca onu görmediğim için hasret gidermek istercesine bir de yanağından ve burnunun ucundan öptüğümde o da sıkıca bana sarıldı. "Ayrıca sen hâlâ ne yapıyorsun burada? Eve gidip hazırlanman gerekmiyor mu?" Geri çekilerek azarlar bir edayla burnuna işaret parmağımla hafifçe vurduktan sonra burada olma sebebi hatırlayarak onu fırçalamaya başladım ama Melek elbette *bana mısın* demedi. Omuz silkerek geri çekildi ama öylece kaçmasına da izin vermeyecektim.

"O kadar abartılı bir kostümüm olmayacak ki İlker. Zaman almaz. Hemen hazırlanırım."

Melek'in kostümünün elbette ne olduğunu biliyordum ve hayal ettikçe içim bir hoş oluyordu. Ona çok yakışacağından öylesine emindim ki... Onu bir an önce o şekilde görebilmek için sabırsızlanıyordum. Fakat bunun gerçekleşebilmesi için de Melek'in artık eve gitmesi gerekiyordu.

"Olsun, hadi çık sen artık."

"Sen ne yapacaksın?" *İşte zorlu dakikalar bundan sonra başlayacaktı ve ben işin içinden nasıl çıkacağımın çözümünü henüz bulmamıştım.*

"Önce eve gitmem lazım. Ardından da mekâna geçerim." Oldukça sakin, her şey gayet normal bir şekilde ilerliyormuş gibi konuştuğumda Melek'in yüzündeki ifade aniden donuklaştı. Gülümsemesi silindi. Kaşlarını havaya kaldırarak dik dik bana bakmaya başladı ama hâlâ bir şeyleri anlamayan bir hali vardı. Bunun sebebini tahmin etmiyordum, direkt biliyordum.

"Partiye birlikte gitmeyecek miyiz?" Yüzündeki yoğun merak sesine de yansıdığında başımı sağa sola doğru sallayarak onu olumsuz bir şekilde yanıtladım ve planımı sürdürmeye devam ettim.

"Hayır, sen Gamze ve Berkay'la geleceksin bugün," diye açıklama yaparken şapkasının altından çıkan düz saçlarıyla oynamak için elimi uzattım ama düşen suratıyla aniden geri çekilerek beni engelledi.

"O niyeymiş?" Ses tonu gereğinden fazla aksi çıkarken hâlâ neden böyle bir şey yaptığımı anlayamıyordu ve ben de ona yardımcı olmuyordum. Çünkü her şey planladığım sürprize göre ilerliyordu.

"Çünkü ben öyle istiyorum." Oldukça sakin bir tavırla konuşmayı sürdürürken kaşları mümkün olabilirmiş gibi daha da çok havaya kalktı ve yüzündeki gülümsemeden zerre eser kalmadı. Aksine çok öfkeli bakıyordu bu kez.

"Bir daha soruyorum. O niyeymiş? Sen neden almayacaksın beni? Tamam, kostümlerimiz farklı olacak, ki bana hâlâ kostümünün ne olduğunu söylemedin ama neden ayrı gidiyoruz ki?" Kafası karışmış görünüyordu çünkü benden öyle bir hareket beklemediğini ses tonundaki sertlikten bile anlayabiliyordum. Her zaman Melek'in elini tutup onu herkese duyurmak isteyen benken, bu gece biraz kuralları değiştiriyordum ama bütün bunlar yine ve yalnızca onun içindi.

"Birtakım önemli işlerim var," diyerek kısa ve öz bir açıklama yaptığımda kollarını göğsünde birleştirerek daha sert bir edayla konuştu. *Fakat şu an, böyle öfkeliyken ne kadar çekici olduğundan haberi var mıydı acaba?*

"Neymiş o önemli işler?"

"Melek, sorgu gününde misin bugün?"

"Hayır ama erkek arkadaşımın mekanına neden başkalarıyla gittiğimi anlayamıyorum."

Hiçbir şey belli etmemek, gülmemek için resmen dudaklarımı birbirine bastırdım ve yüzümdeki net ifadeyi korumaya çalıştım. Bana erkek arkadaşım ya da sevgilim diye hitap ettiği an hiçbir şeyi umursamadan yalnızca onu kendime çekip içime çekercesine hiç bırakmadan öpmek istiyordum ama bugün oyunculuk günümdü ve Melek'i çileden çıkarmak için tüm marifetimi sergilemeye devam edecektim.

Melek'i tamamıyla yanıtsız bırakarak yanından ayrılıp yeniden mutfağın kalabalık ortamına girdim ve bu akşam partiye davetli olan çalışanlara dönüp, "Fabio, Alvaro, Lisa? Perché siete ancora qui ragazzi? Vai e preparati per la festa. (Neden hâlâ buradasınız siz? Gidin ve parti için hazırlanın.)" diye seslendim. Sanki bu anın gelmesini bekliyormuş gibi Fabio ve Lisa söylediklerimle derhal ellerindeki işleri bırakarak mutfaktan ayrılmak üzere merdiven tarafına yöneldiklerinde, diğerlerinden daha saygılı olan Alvaro izin ister bir tavırla bana baktı. Alvaro'ya da artık

gidebileceğini başımla işaret ettiğimde Fabio ve Lisa'nın peşinden mutfaktan ayrıldı.

Bu parti işi kesinleştiğinde elbette onları da davet ettim çünkü Fabio ile zaten yakın arkadaştık. Diğerleri ise sevdiğim ve anlaşabildiğim çalışanlardı. Açıkçası ülkelerinden bu kadar uzaktayken eğlenmek kesinlikle onların da hakkıydı.

"Onlara ne söyledin bilmiyorum ama ben hâlâ bir açıklama bekliyorum." Melek, peşimden gelerek mutfağa girdiğinde pes etmeden karşıma geçti. Yeniden konuşmaya başladığında hâlâ dik dik gözlerimin içine bakıyordu ve hâlâ çok öfkeli görünüyordu.

"Parti için gidip hazırlanmaları gerektiğini söyledim. Aynısı senin için de geçerli. Artık çıkıp eve gider misin? Geç kalacaksın yoksa." Kendime daha fazla mâni olamayıp sesimi yükseltmek zorunda kaldığımda Melek iyice düşen suratıyla birlikte başını yavaşça aşağı yukarı doğru salladı ve sessizce beni onaylayarak bana sırtını döndü.

"Öyle olsun bakalım. Gideyim ben de." Sesi hiç ummayacağım kadar buruk çıktığında onun böyle gitmesine dayanamayıp yeniden yanına yaklaştım ve tam merdivenlere yöneleceği sırada kolundan tutup onu kendime doğru çevirdim. Başını yere eğdiği için gözlerimin içine bakmıyordu ve ben yine dayanamayıp çenesinden tutarak onu bana bakmaya zorladım. Yüzündeki huzursuz ifade benim de canımı sıkmaya yetmişti. Tamam, her şey bir sürpriz için böyle gerçekleşiyordu ama bana dargın bir şekilde de buradan ayrılmasını istemiyordum.

"Meleğim niye böyle yapıyorsun şimdi?" diye masumca, hiçbir şey belli etmemeye çalışarak sorduğumda omuz silkerek yine geri çekildi. Benden uzak durmayı tercih etti.

"Sonra görüşürüz, İlkay," diyerek ellerimin arasından kolunu kurtardı. Gözlerimi bu yersiz, aksi tavrı karşısında devirmemek için zor tuttum kendimi. Bana ne zaman öfkelense İlkay demeye başlıyordu ve bu belli bir noktadan sonra gerçekten rahatsız edici olmaya başlıyordu.

"Haydaaa! Yine mi İlkay olduk?" Ellerimi havaya kaldırarak sabır dilercesine arkasından seslendiğimde beni hiç umursamadı. Aksine merdivenleri tırmanmaya ve benden uzaklaşmaya devam etti.

"İşine gelirse."

Sinirden olsa gerek önlüğüne dair başındaki şapkayı çıkararak bana doğru hışımla fırlattığında şapka yüzüme isabet etti ama bozuntuya vermeyerek ellerimin arasına aldım. Melek ayaklarını resmen yere sürterek

öfkeyle Fabio, Alvaro ve Lisa'nın peşinden mutfaktan ayrıldığında elbette peşinden gitmedim. O bu kadar öfkeliyken hayatta yanına yaklaşamazdım ama zaten amacım buydu ve ben amacıma ulaşmış, onu sinirlendirmeyi başarmıştım. Sadece bu kadar sert bir tepki beklemiyordum. Oysa her şeyi yalnızca onu mutlu etmek için yapıyordum. Küçük sürprizlerim için de bütün bunlar şarttı. Yoksa kostümümü göreceği anı iple çekiyordum. Hatta o anın gelmesi için herkesten daha sabırsızdım.

Bütün bunları, tüm bu oyunları yalnızca onun için yaptığımı Melek bir gün mutlaka anlayacaktı. *Ya da ben şimdilik anlamasını ümit etmekle yetinecektim. Elimden başka etkili bir şey gelmezdi.*

Melek Güçlü'den...

"Hayır, anlamıyorum. Bir insan neden kız arkadaşıyla kendi mekanına gitmez ki? Hem, *'Bu kız artık benim. Seninle birlikte olduğumu artık herkes görsün, bilsin istiyorum,'* diyor hem de, *'Partiye Gamze ve Berkay'la birlikte geleceksin,'* diyor. Ayıp ya! Böyle bir şey mümkün olabilir mi?"

Aynanın karşısında kostümümle uyumlu siyah, uzun, kadife eldivenlerimi bileklerime geçirirken saatlerdir yaptığım tek eylemi gerçekleştirmeye duraksız bir şekilde devam ediyordum. *Yani söylenmeye.* Hâlâ İlker'in bu akşam için beni yalnız bırakmasını kabullenemiyordum. Tamam, bir şekilde gece boyunca sürekli yan yana olacaktık ama neden onunla gitmediğimi bir türlü anlayamıyordum. Üstelik bana bunun için küçük bir açıklama dahi yapmamıştı. Bir ara yanıma uğrayıp restorandan beni eve gönderirken oldukça tutarsız ve kaba davranmıştı. Hatta resmen oradan kovar gibiydi. Arkamdan gelip özür dilemesini beklerken, İlker Bey hiçbir şey yapmamış, gitmeme öylece göz yummuştu ve ben, her şeye rağmen onun sözünden yine de çıkmayarak bu gece gerçekleşecek olan bu kostüm partisine Gamze ve Berkay eşliğinde gidecektim. *Aman ne hoş (!).*

Boy aynasındaki yansımamdan gözlerimi alamazken, karşımdaki manzara o kadar da kötü görünmüyordu. Aksine bu farklı simaya alışmaya çalışıyordum. Uçlarında belli karamel atışlar olan koyu kahverengi saçlarım bu akşam için Eda tarafından sade bir topuz yapılarak ensemden toplanmıştı. Önde bıraktığımız birkaç saç tutamı krepe şeklinde kabartılarak arkaya doğru yatırılıp tel tokalarla topuzuma sabitlenmişti. Topuzun başladığı noktada ise tel tokaları kapatmak niyetine abartılı, taşlı bir saç tokası yer alıyordu. Yüzüme Gamze tarafından uygulanan makyaj sadeydi ama göz kapaklarıma kesinlikle koyu renkler hâkimdi. Kusursuz bir şekilde çekilen eyelinerın üzerine Gamze dumanlı bir göz makyajı yapmıştı.

Dudaklarıma henüz herhangi bir ruj sürmemiştim ama tercihim muhtemelen yine kırmızıdan yana olurdu. Yanaklarımdaysa sırf asık suratıma renk vermesi için hafif, bronz rengi bir allık vardı.

Üzerimdeki halter yaka elbisenin rengi siyahtı ve tıpkı eldivenlerim gibi kadifeydi. Omuzlarında minik kurdeleler yer alıyordu ve karnına kadar dar bir şekilde, dümdüz iniyordu. Karnımın hemen üzerinde incecik, yine kurdeleyi anımsatan bir kemer vardı. Kemerin altından devam eden elbisenin eteği balon modeldi ve boyu dizimin bir karış altında bitiyordu. Ayaklarımda tıpkı elbisemle uyumlu siyah, süet stilettolar vardı. Takı olarak; boynumda iri incilere sahip büyük bir kolye, kulaklarımda o kolyeyle uyumlu inci küpeler, sağ elimdeki işaret parmağımda yine inci taşlı, iri abartılı bir yüzük yer alıyordu. Evden çıkmadan önce de son olarak kostümümün bir parçası olan uzun bir çubuğu anımsatan sigara tutacağını diğer elime alacaktım.

Bu akşam için geçmiş dönemin en popüler sinema sanatçılarından biri olan Audrey Hepburn olmuştum.

"Hâlâ söyleniyor mu bu?"

Şifonyerin üzerinden kaptığım sigara tutacağıyla aynadaki yansımama bakarak birkaç poz vermeye çalışırken açık olan odamın kapısından Eda tüm şirinliğiyle içeri girdi. Doğrudan yatağımın üzerinde uzanan Gamze'ye doğru konuştuğunda ben burada hiç yokmuşum gibi davrandı. Gamze de gözlerini üzerimden hiç çekmeden onun bu alaylı tutumunu sürdürdü.

"Geldiğinden beri hiç susmadı ki," diyerek Eda'yı yanıtlarken aynadan ona gözlerimi iyice kısarak baktım. Öfkeme ortak olmaları gerekirken beni hiç ciddiye almıyorlar, üstüne bir de oldukça umursamaz bir tavır sergiliyorlardı.

"Duyuyorum sizi," diyerek ikisine doğru konuştuğumda Gamze uzandığı yatağımdan kalkarak yanıma yaklaştı. Eda da şifonyerin üzerinden eline her ne aldıysa onu takip edip hemen arkamda belirdiğinde ikisi de düz bir ifadeyle beni izliyorlardı.

"Biz de duyman için konuşuyoruz zaten," dediğinde Eda sesinde oldukça bıkkın bir tını yer alıyordu. Geldiğimden bu yana çok fazla söylenip durduğumun farkındaydım ama umurumda değildi çünkü restoranda ne yaşadığımı, ne hissettiğimi onlar bilmiyorlardı. İlker Bey sağ olsun nasıl bir hayal kırıklığına uğradığımı yalnızca ben bilirdim ve bunu defalarca dile getirmekten asla çekinmeyecektim.

"Ama Eda anlamıyorsun! Resmen benimle görünmek istemiyormuş gibi davrandı." Kendimi doğrudan savunmaya geçtiğimde Eda bıkkınlıkla gözlerini devirdi. Oysa ben İlker'in bugünkü tavrını ve beni böylesine yalnız bırakmasını asla unutmayacaktım. Hatırladıkça sinirlerimi saç diplerime kadar hissediyor ve gırtlağına yapışıp onu boğmak istiyordum.

"Ya da sen bu saçma anlamı kendi kendine uydurdun," diyerek Eda direkt İlker'i savunduğunda bu kez ben gözlerimi devirerek tuttuğum nefesimi dışarı püskürttüm.

"Aşk olsun Eda." Kollarımı göğsümde birleştirerek ona karşı da bozuk çaldığımı net bir şekilde belirttiğimde şifonyerin üzerinden kaptığı kırmızı ruju bana doğru uzattı.

"Çok konuşma da rujunu sür de gidelim artık. Hepimiz hazırız, seni bekliyoruz."

Eda'nın belirttiği gibi hepsi hazır bir şekilde beni bekliyorlardı. Bu karşı gelemezdim. Sitemli sesine karşılık sadece omuz silktim, dudaklarımı elinden oyuncağı alınmış çocuklar gibi sarkıtmaya devam ettim. İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Hatta bu şartlar altında partiye falan da gitmek istemiyordum. Bu kostümü bile Eda ve Gamze'nin zoruyla almış, onların zoruyla giyinmiş ve yine onların zoruyla bu akşam için hazırlanmıştım.

"Hayır, sürmeyeceğim," diye mızmızlanırken bir kez daha çocuklar gibi omuz silktim.

"Neden? Çok seversin sen." Eda haklıydı. Kırmızı ruja asla karşı koyamazdım ama ne zaman bu ruju sürsem bazı eylemlerden mahrum kalıyordum ve bu artık hoşuma gitmiyordu.

"Sonra rahat rahat İlker'i öpemiyorum," diyerek çekimser bir tavırla itiraf ettiğimde Eda, Gamze'ye Gamze bana, ben de tekrar Eda'ya baktım. *Pekâlâ, bu akşam partiye tek gideceğim için İlker'e hâlâ sinirli olabilirdim ama bu partinin devamında ona sinirli kalacağım anlamına gelmiyordu.*

"Bu kız iyice azdı. Zıvanadan çıktı bak, ben diyorum. Ah, Feride Teyzem seni bir görse şöyle..."

Eda'nın susması ve cümlenin devamını getirmemesi için ona çok kötü bir şekilde bakmak zorunda kaldım ve o da hemen ağzına fermuar çekti. Annemin bütün bu yaşananlara tepkisini tahmin etmek o kadar da zor değildi. Beni böyle görse, İlker'le olan ilişkimi bir öğrense nikah memurunun önlüğünü de defterini de bizzat elinden alır, kimseye bırakmadan kendi kıyardı İlker'le nikahımı. Fakat bütün bunları düşünürken

aklımda bir anda şimşekler çaktı ve İlker canımı bu kadar sıkmışken ben de onun canını sıkmak istedim. Vişneli parlatıcımı dudaklarıma sürmek yerine Eda'nın elinden kırmızı rujumu kaptım.

"Ya da sırf gıcıklığına, bana bu akşamı zindan ettiği için bu kırmızı ruju sürmeliyim. Böylelikle rahat rahat o beni öpemez. Aklını öpeyim kız Eda."

Rujun kapağını açıp dudaklarıma götürmeden önce hemen arkamda yer alan Eda'ya yaklaşarak şakağına doğru küçük bir öpücük bıraktım. Tepkime kıkırdayarak karşılık verirken bu kez sessizliğini korudu ve Gamze'yi de koluna takarak odamdan çıktı.

Gamze ve Eda'nın odamdan çıkmasıyla yeniden aynaya bakarak tebessüm etmeye çalıştım ve elimdeki kırmızı ruju taşırmadan dudaklarıma yedirdim. Rujun koyuluğu kendime olan güvenimi yeniden yerine getirmişti. Omuzlarımı dik tutmaya çalışarak iç geçirdiğimde daha fazla oyalanmak ve arkadaşlarımı bekletmek istemedim. İlker'e her ne kadar kızgın olsam da bu gece o partiye gidecek ve her şeyi oluruna bırakarak eğlenmeye çalışacaktım.

Yatağımın üzerinde bulunan siyah, süet çantamı ve uzun, siyah kaşemi elime alarak odamdan çıkıp kapıyı da ardımdan kapattım. Oturma odasına doğru yavaş adımlarla ilerlerken içeriden gelen kıkırtı seslerini koridordan bile işitebiliyordum. Eda, Ahmet'in büyük, turkuaz rengi kravatıyla dalga geçiyor, Berkay ise Gamze'nin seksiliğine övgüler yağdırıyordu.

"Sen bayağı seksi oldun yalnız böyle."

"Sen de fena sayılmazsın Batman."

Sessizce içeri girdiğimde karşımdaki bu iki çiftin kostümleriyle bile olsa birbirleriyle ne kadar uyumlu olduklarını fark ettim. Oysa ben İlker'in bu akşam ne giyeceğini bile bilmiyordum ve şu an karşımdaki bu iki tatlı çifti izlerken onun yokluğunu daha derinden hissediyordum.

Eda ve Ahmet bu akşam için *Taş Devri* çizgi filminin kahramanları Fred ve Wilma Çakmaktaş olmuşlardı. Eda'nın üzerinde Wilma'nın o meşhur, altı zikzak şeklinde giden kısa, beyaz, tek omuzlu elbisesi yer alıyordu. Başında parlak, turuncu renginde bir peruk vardı. Makyajı sadeydi ve üzerindeki takılar da bizzat Wilma'nın beyaz takıları kadar kocamandı. Ahmet'in üzerindeyse Fred'in o turuncu, benekli çirkin taş devri elbisesi ve boğazında kocaman turkuaz kravatı yer alıyordu. Saçlarını ise tıpkı Fred gibi sağa yatırarak taramıştı. Onları bu şekilde ciddiye almamın imkânı yoktu ama yan yana çok şirin göründüklerini de itiraf etmem gerekirdi.

Berkay, klasik bir Batman kostümünün içindeydi ve oldukça iyi görünüyordu. Siyah, uzun kulaklı yüz maskesini henüz takmamıştı ama dağınık, açık kahverengi saçlarıyla epey yakışıklıydı. Üstelik göğsünün üzerindeki Batman logosu ve uzun peleriniyle sanki filmden çıkıp buraya gelmiş gibiydi.

Gamze'yse... Batman'in yanına yakışabilecek en iyi kostümün içindeydi. Berkay'ın isteği üzerine bugün gerçekten Kedi Kız olmuştu. Vücudunun her bir noktasını sıkıca sarmış olan deri tulumun içinde inanılmaz seksi görünüyordu. Tulumunun altına siyah, kalın, topuklu botlar giymişti. Tulum boğazına kadar kapalıydı, ellerindeyse yine siyah, deri eldivenler vardı. Üstelik tulumun belli noktalarında fermuarlar, kemerinde kostümüne uygun detaylar yer alıyordu. Koyu renkli göz makyajı, beyaz teni ve üst kısmını kabartıp kalanını ördüğü kızıl saçlarıyla oldukça çekici görünüyordu. Her ne kadar diğer insanları henüz görmesem de benim için Gamze ve Berkay bu gece için birbirine uyan en muhteşem çift olmuştu. Fakat onların bu şekilde karşımda birbirleriyle oynaşmaları unutmaya çalıştığım öfkemin yeniden canlanmasına sebep olmuş ve İlker'in yokluğundan dolayı kendimi ansızın onlara çemkirirken bulmuştum.

"Ya siz karşımda iki çift böyle oynaşmak zorunda mısınız?"

"Ayyy Melek! Ne söylendin ama? Belki çocuk sana sürpriz yapacak. Ne biliyorsun?"

Yakınmalarıma karşılık Eda, Ahmet'in kollarından çıkarak yanıma gelip sert bir ses tonuyla söylendiğinde, bu söyledikleri elbette beni teselli etmedi. İçimi de rahatlatmadı. Hem ortada bir sürpriz söz konusu olsa bile İlker'in bugünkü kaba tutumunu unutmama yetmiyordu. Ayrıca bana sürpriz yapacağını falan da zannetmiyordum. Öyle bir şey olsa İlker bunu açıkça dile getirirdi. Hiç saklama gereğinde bile bulunmazdı.

"Ne sürprizi Allah aşkına? Star Wars karakterlerinden biri olacak, eminim. Zaten ben neden sizin aklınıza uyup da Audrey Hepburn oldum, hâlâ anlamış değilim. Hayır, izin de vermediniz Star Wars'ın kadın karakterlerinden biri olmama."

Bu doğruydu. Hafta içinde hepimiz kostümlerimizi seçmek ve almak üzere Berkay'ın annesinin tanıdığı bir kostümcü mağazasına gitmiştik. *Tabii İlker o zaman da bize katılmamıştı.* İlker'in en sevdiği film serisi Star Wars olduğundan bu gece muhtemelen o karakterlerden birine bürünecekti ve ben de gittiğimiz kostümcüde sırf İlker'le uyumlu olmak adına Star Wars'ın kadın karakterlerinin kostümlerine yönelmek istemiştim. *Evet, film serisini*

henüz izlememiştim ama sırf bu gece için küçük bir araştırma yapmıştım. Fakat her şeye rağmen o gün Gamze de Eda da beni o kostümlerden uzak tutmuş ve özellikle Audrey Hepburn olmamı istemişlerdi. Başta çok karşı çıkmak istediysem de İlker'in kostümünü bilmediğimden onlara ayak uydurmak zorunda kalmış ve Audrey Hepburn'ün kostüm malzemelerini alırken bulmuştum kendimi.

"Çünkü böyle çok daha güzel oldun," dediğinde Gamze övgüsüne karşılık gülümsemeye çalıştım ama başarılı olamadım. Yüzümün hâlâ sirke sattığına emindim.

"Evet, Melek. Gamze haklı. Gerçekten çok güzel görünüyorsun." Eda da Gamze'yi desteklerken daha fazla oyun bozanlık yapmak istemedim ve gülümsemeye çalışarak ben de onların güzelliklerini övdüm.

"Siz de çok güzel görünüyorsunuz. Gamze zaten o deri kostümün içinde epey çekici, sen de çok tatlı oldun böyle Wilma Çakmaktaş olarak. O turuncu peruk çok yakıştı sana. Ayrıca üşümeyecek misiniz siz bu kostümlerle?"

Eda sonunda keyfimin yavaş yavaş da olsa düzeldiğini gördüğünde genişçe gülümseyerek yanıma geldi ve koluma girdi. Havanın buz gibi keskin olduğunu fark eden Gamze ve Berkay yanlarında ceketlerini de getirmişlerdi. Eda ve Ahmet'in bu gece için ne yapacağını ise henüz bilmiyordum.

"Benim altımda çorap var. Ahmet kendi haline yansın." Eda büyük bir zevkle nişanlısıyla dalga geçtiğinde Ahmet bilerek bizim bulunduğumuz tarafa bakmıyordu çünkü bakarsa kendimize hâkim olamayıp kahkahayı patlatacağımızı biliyordu. Ahmet'i bir daha asla ciddiye almayacağımı kendime bir kez daha hatırlattım. *Kim bilir o taş devri kostümüyle bu gece ne badireler atlatacaktı?*

"Ben yine de çok sade görünüyorum böyle," diyerek yakınmaktan kendimi alamadım çünkü Eda ve Gamze'nin yanında gerçekten çok sade ve sanki bir kostüm partisine değil de davete gider gibi görünüyordum.

"Kostüm bile sayılmaz bu. Acaba Marilyn Monroe mu olsaydım? Ya da Çakıl olsaydım keşke direkt. Nasılsa ha yedek lastik ha sizin yavrunuz."

Çakıl diye bahsettiğim kişi Taş Devri'nde Fred ve Wilma'nın küçük çocuğunun adıydı. Malum İstanbul'a yerleştiğimden bu yana Eda ve Ahmet'in yanında bizzat yedek lastik konumunda yer aldığım için ancak Çakıl kostümünü kendime uygun görebilirdim.

"Ay saçmalama Melek! Ne sızlandın ama ya? Gayet güzel görünüyorsun işte. Hadi çıkalım artık."

Eda, daha fazla sızlanmama fırsat tanımadan Gamze ve Berkay'a doğru keskin bir bakış attı. Ardından Ahmet'in de elinden tutarak oturma odasından çıkıp koridora gitti. Gamze ve Berkay da onları takip ettiğinde daha fazla bu durumdan kaçamayacağımı ve sızlanmalarımın kimseye bir faydasının olmayacağını anladım. Mecbur peşlerine takıldım.

Eda ve Ahmet'in de vestiyerdeki ceketlerini alarak ayakkabılarını ayaklarına geçirmesiyle hep birlikte evden ayrıldık. Eda'nın kapıyı kilitlemesiyle merdivenlerden aşağıya indik. Eda, Ahmet'in siyah Golf'üne doğru ilerlerken ben de Berkay'ın siyah Mercedes'inin arka koltuğundaki yerimi aldım. Gamze ön koltuğa onun yanına oturduktan sonra Berkay arabayı çalıştırdı ve birlikte Tempesta'ya doğru yola çıktık.

***

Bundan haftalar öncesine gittiğimde kendimi bir uçurumun kenarında yapayalnız bir şekilde görüyordum ve garip bir şekilde asla kurtarılmak istemiyordum. Buna ihtiyaç dahi duymuyordum. Uçurumdan atlayacak ve kollarımı açarak sonsuzluğa kendimi bırakıp kalbimden vazgeçecektim. *Fakat öyle olmadı. Hayat beni bambaşka sürprizlerle bir kez daha şaşırtmayı başardı ve her şey tam tersine döndü.*

İnsanlar milyonlarca kişinin arasından doğru kişiyi bulmak için büyük bir arayışa girerken, o uçurumun kenarında ummadık bir el bana uzandı. Kurtarılmayı asla istemezken ilk kez kendimi buna muhtaçmış gibi hissederek bana uzatılan o ele sıkıca sarıldım. Oysa insanın bir başkası tarafından kurtarılmayı istemesi ne kadar aciz bir durumdu ama ben bu zamana dek yaşadıklarımdan sonra kendimi hiç aciz hissetmiyordum. Aksine ilk kez bir genç adamın varlığı bana neşe katıyordu. Onun yanındayken hayat doluydum. *İlker'in yanındayken beni her şeyden daha canlı hissettirmesi, sevginin aslında ne kadar güzel bir kavram olduğunu göstermesi ve bütün bunları hiç çekinmeden, bir karşılık beklemeden yaparak hayatımı güzelleştirmesi...* Uzun zamandır kaçtığım mutluluk, huzur onunla birlikte çok daha başka ve özel hissettiriyordu.

Ruhumu ve kalbimi bir kafesin içine hapsettiğimi zannederken İlker o kafesten tüm kusurlarımla beni kurtarmayı seçerek her parçamı özgür bırakmıştı. Hayatıma belki de toprağa tohum serpiştirir gibi kalbime umut serpiştirerek girdiği için bu kadar ondan vazgeçemiyordum ya da vazgeçmek istemiyordum. Çünkü İlker onca yıldan sonra benim kalbime

ulaşmayı başarabilen tek kişiydi. Üstelik yalnızca kalbime de değil aynı zamanda hayatıma da ulaşmayı başardı ve ben artık yalnızca onunla birlikte olmak, onunla vakit geçirmek istiyordum. Ona her baktığımda bana bahşettiği sıcacık, içimi ısıtan gülümsemeyi görmeyi diliyordum. Peki ya ela gözlerindeki yoğun bakışları? Kesinlikle o bakışların içinde boğulabilirdim. Onunla birlikteyken asla çekinmiyordum. Tamamıyla kendimden ibarettim.

Tüm bu kısa süre zarfında onunla o kadar çok şey yaşamıştım ki ki beni her ayrıntıda görmeyi başarmıştı. Sakarlığımı, sarhoşluğumu, delirdiğim anları, uykulu hallerimi, kızgınlığımı, kıskançlığımı, neşemi, üzüntümü... Bütün bunlara rağmen İlker hâlâ yanımdaydı ve elimi tutuyordu. Bana gerçekten yaşadığımı hissettiriyordu.

İlker'le aramızdaki ilişki geçen bir haftadan bu yana sanki daha tutkulu bir hal almış gibiydi. Beni sevdiğini söylediği o geceden bu yana içimde ona karşı bitmek bilmeyen coşku ve heyecan vardı. Kendimi sürekli onun yanında buluyordum. Yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordum. Yanımda olmadığı anlarda onu garip bir şekilde çok özlüyordum. Belki de bu yüzden bu akşam beni almamasına bu kadar çok bozuluyordum. Tüm bu kısa süre zarfında ona öylesine çok alışmıştım ki bu alışkanlık zamanla beni çok farklı birine dönüştürmeye başlıyordu ama rahatsızlık duymuyordum. Garip, huzur verici bir tarafı vardı.

Berkay'ın siyah Mercedes'inin aniden durmasıyla yoğun düşüncelerimin arasından sıyrılmaya çalışarak ceketimi üzerime giyindim. Tempesta'ya giden yol boyunca sessizliğimi koruyarak camdan dışarıyı ve İstanbul'un renkli ışıklara sahip sokaklarını izledim. Gamze ve Berkay gözlerimin önünde birbirleriyle oynaşmaya devam ettikleri için onları rahatsız etmek ve çocuklar gibi sorun çıkarıp mızmızlanmak istemedim. Daha çok hayatımı ve ilişkimi sorguladım.

Berkay'ın arabayı bulunduğumuz sokağın bir köşesine park etmesiyle ceketime iyice sarınarak kendimi soğuk havaya bıraktım. Temiz havayı içime çekerken biraz daha rahatlamış hissediyordum. Gamze de benimle birlikte arabadan inerken Ahmet'in de kendi arabasını hemen Berkay'ın arabasının arkasına park ettiğini fark ettim. Berkay'ın direksiyon koltuğundan inmesiyle, Eda ve Ahmet'in de yanımıza gelmesi bir oldu. Hep birlikte Tempesta'nın girişine doğru ilerlerken Gamze, Berkay'ın Eda da Ahmet'in kolundaydı. Bense sap bir şekilde arkalarından giderek onları takip ediyordum.

Berkay'ın girişteki korumalara selam verip hep birlikte olduğumuzu söylemesiyle içeri girdiğimizde Tempesta'nın girişinin örümcek ağlarıyla süslendiğini fark ettim. Ürkütücü bir ambiyans oluşturulmuştu. Hatta kapıdaki görevlilerin yüzlerinde bile siyah, sade, balo maskeleri vardı. Berkay her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamış görünüyordu.

Girişi arkamızda bırakarak yabancı müziğin kulaklarımızı doldurmasıyla içeri doğru ilerlemeyi sürdürürken mekâna keskin bir karanlık ve toprak kokusu hakimdi. Etraf her tarafa yerleştirilen örümcek ağlarıyla epey ürkütücü görünüyordu. Ayrıca gece kulübünün her köşesinde pembe yanaklı korkuluklar, iskeletler, tombul, oyulmuş ve çirkin bir gülümseyen surat haline getirilmiş balkabaklarından vardı. Berkay her şeyi harika bir şekilde organize etmiş görünüyordu. Yurt dışındaki kardeşlerim beni bazen bu bayramlardan dolayı bilgilendirdikleri için az çok bu partilerin neye benzediğini bilirdim. Gördüğüm şu manzara ise kesinlikle Avrupa'daki partileri aratmıyordu.

Ayaklarıma takılan ve her yere serpiştirilmiş olan kuru sonbahar yapraklarından sıyrılmaya çalışarak Tempesta'nın geniş alanına girdiğimizde içerideki sıcaklık şimdiden beni bunaltmaya yetmişti. Üzerimdeki ceketi çıkarırken gördüğüm manzara karşısında neredeyse küçük dilimi yutacaktım çünkü içeride bulunan kalabalıktaki herkes bambaşka kostümlerin içindeydi. İnsanlar sanki bu partinin gerçekleşeceği günü beklemiş gibi büyük bir özenle hazırlanmış görünüyorlardı. Hatta etraftaki garsonlar bile bu akşam için vampir kostümlerinin içindeydiler.

"Bütün bunları tek başına mı yaptın? Her şey harika görünüyor. Avrupa'dakilerini hiç aratmamışsın." Sessizliğimi korumak yerine hayranlığımı ve yaptığı işi gayet hakkıyla ortaya koyduğunu Berkay'a dile getirdiğimde yüzünde gururlu bir gülümseme vardı. Mekânın her köşesinde bulunan yuvarlak masalardan birine yönelmeden önce bana doğru arkasını döndü ve göz kırpıp bağırarak konuşmaya başladı.

"Eh, yengeciğim biz de yapıyoruz bir şeyler," dediğinde yüzündeki gurur sesine de yansıdı ama kollarının arasındaki Gamze onun bu gururlu hallerini çok sürdürmedi.

"Abartma Berkay," diyerek önce Berkay'ı bozdu, ardından da bana dönüp, "Dayısının organizasyon şirketi var. Onun yardımıyla böyle her şey harika oldu," diyerek cümlesinin devamını getirdi.

"Tüm büyüyü bozdun şu an ama." Berkay ona dudaklarını sarkıtarak konuştuğunda Gamze aralarındaki mesafeyi kapatarak dudaklarına küçük

bir öpücük kondurup geri çekildi. Onların bu tatlı atışmalarını daha fazla izlemek istemediğimden Gamze ve Berkay'ın peşinden giden Eda ve Ahmet'e dönüp, "Ben bar kısmındayım," diye mırıldandım. Eda, suratımın düştüğünü fark etse de üzerime gelmedi çünkü neden bu halde olduğumun gayet farkındaydı.

Mekâna girdiğimizden bu yana yalnızca etraftaki görsel şöleni değil, aynı zamanda da kostümlerin içindeki farklı yüzleri inceliyordum ama hiçbiri İlker değildi. Anlaşılan hâlâ partiye gelmemişti.

Etraftaki yoğun kalabalığın arasından sıyrılmaya çalışarak bar kısmına gittiğimde barmen Okan'ı bir korsan kostümünün içinde gördüm. Uzun saçları ve kapalı tek gözüyle gerçekten karizmatik görünüyordu. Beni görür görmez hemen, "Hoş geldin, yengeciğim. Çok güzel görünüyorsun," diyerek selam verdi. Restorandakilerden sonra İlker'in mekanındaki herkes de bizim birlikte olduğumuzu biliyordu. Okan'a tebessüm etmeye çalışarak teşekkür ettikten sonra bana bir Cosmopolitan (bir içki çeşidi) vermesini rica ettim. Geceye çok hızlı başladığımı dile getirse de onu duymazdan gelip içkimi bekledim. Sinirlerim bu kadar bozukken bu gece için epey kendimi zorlayacaktım.

Yaklaşık yirmi dakika geçmesine rağmen Okan boşalan bardaklarımı sürekli yenilerken ben oturduğum bar taburesinden hiçbir yere kımıldamadım. Daha İlker bile gelmeden kendimi çakırkeyif hissediyordum ve eğer biraz daha gelmemezlik yaparsa adeta sarhoş olacaktım. Elimdeki üçüncü Cosmopolitan'ımın son damlasını yudumlayarak gözlerimi dans pistinde birbirleriyle adeta yapışmış çiftlere çevirdiğimde gözüme ilk çarpan ikili İlker'in doğum gününde tanıştığım Çağatay ve sevgilisi Merve oldu. Bu gece için ikisi vampir çiftlerdi ve yüzlerindeki soluk makyajla, üzerlerindeki kostümlerle en az Berkay ve Gamze kadar seksi görünüyorlardı. Çağatay'ın sevgilisiyle mekâna girdikleri anda tanışmıştım çünkü Çağatay beni bar kısmında yapayalnız bir şekilde görünce hemen yanıma gelmiş ve halimi hatırımı sormuştu. Herkese olduğu gibi ona da yapmacık bir şekilde iyi olduğumu söylemiştim ama elbette iyi kelimesinden epey uzaktaydım. Zaman geçtikçe ve İlker gelmedikçe asabım daha da çok bozuluyordu.

Gözlerimi dans pistinden bir an olsun ayırmazken bu kez gözüme çarpan kişiler canım restoran arkadaşlarımdı. Fabio ve Alvaro bu gece için Daltonlar, Lisa ise SuperGirl olmuştu ve o üçü birlikte dans ederken epey eğleniyor gibi görünüyorlardı. *En azından birileri gerçekten eğleniyordu.*

Boşalan içki bardağımı havada sallayarak Okan'a uzatmak istediğim sırada bardağımı havada bambaşka biri kaptı. Berkay elimdeki içki bardağını alarak Okan'a bana bir daha içki vermemesini tembihlerken ona kaşlarımı çatarak kızgınlıkla baktım.

"Karışmasana ya!" diye çemkirmekten kendimi alamazken bu kez de hangi ara yanıma geldiğini bilmediğim Gamze hemen başımın üzerinde, tam tepemde bitti ve ben bundan oldukça rahatsızlık duymaya başladım. Birisi böyle tepemde dikilince uyuz olurdum.

"Ayyy Melek ne içtin ya?" Gamze de en az benim kadar söylendiğinde hiç bozuntuya vermeden Berkay'ın elindeki bardağımı aldım ve Okan'a doğru bir kez daha salladım.

"Sinirlerim bozuldu ama Gamze. Kaç dakika geçti? Herkes burada ama İlker Beyimiz hâlâ meydanda yok. Nasıl mekânın sahibi bu? Okan, sen bana bir içki daha ver hadi." Bardağımı Okan'a doğru istekle bir kez daha uzatırken Okan bana değil de daha çok yanımdaki Berkay'a baktığında, "Okan! Ben istiyorum, Berkay değil," diyerek bu kez de Okan'a doğru çemkirip bağırdım. Baktı ki olay çıkaracak gibi görünüyorum başını aşağı yukarı sallayarak elimdeki içki bardağını aldı ve arkasını dönerek yeniden içkimi hazırlamaya koyuldu.

"Yengeciğim?" diyerek Berkay omzuma tutunup bana doğru konuştuğunda omzumdaki elini geri iterek kendimi çektim.

"Ayyy yenge falan deme bana! Aşırı sinirliyim şu an, sana patlarım bak!" Ses tonumdan buram buram öfke akarken Berkay beni bayağı duymazdan gelerek gür sesiyle kıkırdamaya başladığında ona dönüp iyice kaşlarımı çatarak baktım ve neden bu kadar keyifli olduğunu anlayamadım.

"Mekânın sahibi geldi de onu haber vermek istedim," dediğinde ne demek istediğini anlamadım ama bir anda neredeyse her notasına kadar ezbere bildiğim bir aksiyon müziği çalmaya başladı. "Ne?" diye haykırarak aniden başımı giriş tarafına çevirdiğimde adeta nefes almayı unuttum. Gördüğüm manzara karşısında gözlerim neredeyse yerinden çıkacakmış gibi kocaman açıldı. *Bu gerçek olabilir miydi? Yani... O...* Eğer sırtım oturduğum taburenin başlığına dayalı olmasaydı muhtemelen gördüğüm şu manzaradan sonra yere kapaklanırdım.

"Bakın, bu bir rüyaysa uyanmak falan istemiyorum ha! Benimle dalga geçmiyorsunuz, değil mi? Şaka falan da değil?" Hızlı hızlı konuşarak oturduğum yerden kalktığımda Berkay da Gamze de hatta hangi ara yanımıza geldiklerini hiç fark etmediğim Ahmet ve Eda da büyük bir

keyifle beni ve tepkilerimi izliyorlardı. Sırf karşımdaki manzaranın gerçekliğinden emin olmak için kolumu çimdikledim ama karşımdaki manzara yine de değişmedi. *Ayyy gerçekten gerçekmiş!*

"Çocuk sana o kadar sürpriz yapmak istedi. Biz de bozmak istemedik. Boşuna çemkirdin o kadar," diyerek Eda sonunda ağzındaki baklayı çıkararak açıklama yaptığında ona bunun hesabını daha sonrasında soracağıma dair keskin bakışlar attım çünkü şu an için tek yapmak istediğim ona doğru koşmak ve boynuna atlamaktı.

Beni merakla izleyen kalabalığı arkamda bırakarak Tempesta'nın tam ortasına gelen İlker'in karşısına geçtiğimde yutkunmamı bastıramadım. Etraftaki ıslık ve iltifat sözlerini tamamıyla duymazdan gelerek yalnızca ona baktım. *Muhteşem görünüyordu. Harikaydı. Baştan aşağıya kusursuzdu.*

"İlker... Sen..." diye fısıldadım ama devamını getiremedim. Nutkum tutulmuş, nefesim kesilmiş bir şekilde onu izliyordum. Bana doğru bir adım da o atarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve eldivenli ellerimden birini tutarak tersine küçük bir öpücük bırakıp, "No, young lady. My name is Neo. (Hayır, genç hanımefendi. Benim adım Neo.)" diyerek içimi titretecek bir şekilde İngilizce kelimelerle konuştu.

İlker, bu akşam için benim defalarca izlemekten hiç bıkmadığım Matrix Serisi'nin Neo karakterine bürünmüştü. Üzerinde Neo'nun o meşhur siyah, boğazına kadar düğmeli olan trençkotu yer alıyordu. Omuzları kaslı kollarını daha da belirgin göstermek için vatkalı gibi duruyordu. Karnına kadar ilikli olan düğmeleri ceketin uzun boyunu daha da uzun gösteriyordu. Düğmelerin bittiği yerden iki yana ayrılan siyah ceketin etekleri sanki bir pelerin gibi onu takip ediyordu. Ceketinin içinden siyah gömleğini, kravatını görebiliyordum. Saçlarını tıpkı Neo gibi görünebilmek için düzleştirmiş, rampalı bir şekilde havaya kaldırmıştı ve inanılmaz muhteşem görünüyordu. Gözlerinde ise meşhur, o ince camlı siyah güneş gözlükleri yer alıyordu.

"Şu an seni öpebilirim!" diye şakıdığımda yüzündeki o Neo ciddiyetine rağmen bana sıcacık gülümsemesini bahşetmekten çekinmedi.

"Bundan onur duyarım Bayan Hepburn," diyerek aynı boğuk ses tonuyla konuşmaya devam ettiğinde kendimi zapt etmeyi başararak boynuna atladım ve sıkıca ona sarıldım. Rujumun henüz dağılmasını istemediğimden şimdilik yalnızca ona sarılarak yetinecektim. Boynundaki erkeksi kokusunu

doyasıya içime çekerken aynı şekilde o da benim kokumu içine çekti ve başımın tepesine küçük bir öpücük bıraktı.

Geriye çekilip hâlâ büyük bir beğeniyle onu incelerken mest olmuş bir vaziyetteydim. İlker beni kollarının arasına çektiğinde karnına sarılarak iyice ona sokuldum. İlker Altan, yani kahramanım Neo da geldiğine göre artık parti benim için tam anlamıyla başlayabilirdi.

***

Hayatımda bundan daha çok eğlendiğim bir parti daha öncesinde hiç olmadı. Yabancı ve Türkçe şarkıların eşliğinde dakikalar eğlencenin adeta doruklarında geçiyordu. Sürekli fotoğraflar çekiyorduk. Çevresini donattığımız yuvarlak masamızdaki içki bardakları boşalıp dolduruluyordu. Hatta bir ara Çağatay ve Berkay shot üzerinden birbiriyle yarıştılar ama onları toparlayan kişiler Gamze ve Çağatay'ın sevgilisi Merve oldu. Şükürler olsun ki onlar içkiyi o kadar da kaçırmıyorlardı çünkü ikisinin de ehliyeti vardı ve sonrasında erkekleri zapt edemeyeceklerini bildiklerinden şoför koltuğuna bizzat onlar yerleşeceklerdi. Ahmet ise Eda'nın aksine elinden geldiğince içkiyi çok kaçırmamaya çalışıyordu çünkü daha sonrasında bizi eve o bırakacaktı. *Tabii planlarda küçük bir değişiklik olmazsa.*

İlker, eski okul arkadaşlarından birilerini görmesiyle yanımızdan ayrılırken çok kısa bir süre geçmesine rağmen oturduğum taburede yalnızca onu izliyordum. Gözlerindeki gözlükleri asla çıkarmadan keyifle çevresindeki arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. O kadar mükemmel görünüyordu ki bir elimi çeneme yaslayarak saatlerce onu izlemek istiyordum ama artık arkadaşlarının yanında değil de benim yanımda olmasını istiyordum. Bulunduğumuz yuvarlak masanın üzerinde bulunan cep telefonumu elime alarak ekran kilidini açtım ve doğrudan WhatsApp'e girdim. Parmaklarım tuşların üzerinde hızla gezinirken yüzümde hâlâ tarifsiz, aptal bir gülümseme vardı.

"Gözlerimi senden alamıyorum," diyerek yazıp ona gönderdiğimde mesajımı hemen okuyup okumayacağını görmek için gözlerimi yeniden onun bulunduğu tarafa çevirdim. Bir anda eli üzerindeki trençkotun cebine gitti ve arkadaşlarıyla konuşmayı bırakarak cep telefonunu çıkardı. Yüzüne görüp görebileceğim en tatlı gülümseme yayılırken başını telefonundan kaldırarak bana göz kırptı ve ben dişlerimi ısırırken buldum kendimi. Onun da elleri tuşların üzerinde gezindikten birkaç saniye sonra önümdeki

telefonum titredi ve ekranda onun adını görmemle telefonumu hemen elime alıp kilidi açtım.

Sinyor Altan ♥: "Ben de."

Şuh bir edayla gülümsedim, başımı dik tutmaya çalıştım ve parmaklarımı yeniden tuşların üzerinde hızla gezdirdim.

"Gelsene yanıma."

Mesajımı okur okumaz sanki bu anı bekliyormuş gibi sohbet ettiği arkadaşlarından izin isteyerek yanıma doğru gelmeye başladığında ellerim ayaklarım ansızın titremeye başladı. Mekânda çalan Türkçe şarkıya eşlik ederek, *"Gönlüm senden bir şey ister, nasıl desem yar,"* diyerek kulağıma fısıldayıp boynuma doğru hızla öpücüğünü bıraktığında daha geniş bir şekilde gülümsedim. Bu gece kirli sakalına dokunmadığı için memnundum. Çenesinden tutarak onu kendime doğru çevirdim. Benden gözlerini bir an olsun ayırmazken, "İlker," dedim içli içli. "Öpsene beni." Tek kaşını havaya kaldırdı, dudaklarını ısırdı ve ben de beklentiyle ona bakmayı sürdürdüm.

"Melek?" dedi sorgularcasına ama umurumda bile değildi. Beni tam da şu anda öpmesini istiyordum.

"Lütfen," dediğimde başını bana doğru eğerek yanağımdan öpmek istedi ama çevremizdeki hiç kimseyi ve hatta rujumu bile umursamadan dudaklarından hızla öperek geri çekildim.

(Matrix Neo ve Trinity)

"Muhteşem görünüyorsun. Keşke ben de Trinity olsaydım." İlker, karşımda en sevdiğim film karakteri olarak dururken şu an başka bir kostümün içinde yer almak ona haksızlıkmış gibi geliyordu. *Trinity* diye bahsettiğim kişi Neo'nun Matrix'deki partneriydi ve benim en sevdiğim kadın karakterlerdendi. *Sahi o kostümcüye gittiğimizde neden bu hiç aklıma gelmemişti ki?*

"Sen her halinle beni mest ediyorsun." Çenemi parmaklarının arasında tutarak sıktığında beğeniyle alt dudağını ısırdı. Gülümseyerek ona karşılık verirken aynı anda içkiyi çok fazla kaçırdığımdan lavabo ihtiyacımı gidermek üzere oturduğum yüksek tabureden kalktım.

"Bir lavaboya gitmem lazım," diyerek İlker'in kulağına gürültüden dolayı hafifçe bağırdığımda başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı. O pek içki içmiyordu çünkü gecenin ilerleyen saatlerinde beni Kuzguncuk'a, evine götürme gibi karşı çıkmadığım bir planı vardı. Henüz Eda'ya bu planından bahsetmemiştim ama açıkçası onun da ses edeceğini pek düşünmüyordum.

İlker ve diğerlerinin yanından ayrılarak dans pistindeki yoğun kalabalığın arasına karıştım. Birbirine yapışmış çiftlerin arasından geçerek lavaboya giden koridora ulaştım ve hızlı adımlarla koridoru da arkamda bırakıp lavaboya girdim. Seri hareketlerle, zaman kaybetmeden işlerimi hallettikten sonra ellerimi yıkadım. Soğuk suyla da boynumu serinletip yeniden mekânın içine gitmek istediğim için hızla lavabodan çıktım. Fakat lavabodan çıktığım gibi karşımda hiç ummayacağım, gece boyunca hiç fark etmediğim o çehreyi gördüm.

Müzik grubundan ayrıldığımdan bu yana Cenk bir daha beni rahatsız etmemişti çünkü İlker'e olan ilgi ve alakamın gayet farkındaydı ama geçen hafta seminerde tanıştığım Anıl denen kenafir gözlü için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Bir sapık gibi dadanarak yakamı bir türlü bırakmıyordu. Sosyal medya üzerinden sürekli mesajlar attığından en sonunda onu engellemek zorunda kalmıştım. Üstelik geçirdiğimiz bu hafta içerisinde Gamze'nin ağzından kaçırmasıyla İlker'e de Anıl mevzusunu anlatmıştım. Sakin karşılamıştı ama şimdi onun mekanındayken bu manzaraya şahit olursa pek sakin kalacağını zannetmiyordum.

"Anıl?" diyerek hayretle mırıldandığımda yüzüne rahatsız edici bir gülümseme yayıldı. Bu gece için öyle abartılı bir kostümü yoktu. Üzerinde siyah bir gömlek ve kot pantolon vardı. Yüzünün sağ kısmı tamamıyla iskelet figürü şeklinde boyanmış, ortasından ise kanı anımsatan bir çizgi geçirmişti. Gözlerinin birinde beyaz bir lens yer alırken diğer gözündeki mavilik parlaklığını hiç yitirmiyordu ve hâlâ ürkütücü Sibirya kurtlarına benziyordu.

"Sosyal medyada ararken tam karşımda buldum seni." Yavan bir şekilde konuştuğunda kimselere görünmeden yanından geçip gitmek istedim ama önümü keserek gitmeme elbette hemen izin vermedi.

"Çekil önümden," diye tısladığımda aramızdaki mesafeyi kapatarak işaret parmağının tersiyle yanağıma dokunmak istedi ama eline oldukça sert bir şekilde vurup onu omuzlarından ittim. Kendimden derhal uzaklaştırdım.

"Hadi ama Melek! Zoru oynama." Aynı yavanlıkla konuşmayı sürdürürken öfkemin bir anda canlandığını hissettim. *Acaba kasıklarına doğru bir tane sertinden geçirsem çok dikkat çeker miydim?* Gerçi bu o kadar da umurumda değildi. Sadece beni rahat bırakmasını istiyordum.

"Melek?"

Hay aksi! Senin burada ne işin var şimdi?

İşittiğim sesle Anıl'ın arkasında beliren kişiye baktığımda rahatlamaya çalışarak omuzlarımı düşürdüm. İlker aceleci adımlarla yanıma gelip Anıl'ı da arkasında bırakarak bir elini belime atıp beni aniden kendine çekti. "Anıl? diyerek tek kaşını kaldırarak sorgular bir ifadeyle Anıl'a baktığında tanıştıklarından haberim yoktu. *Sadece İlker'in ismen olarak onu üniversiteden tanıdığını zannediyordum.*

"İlker? N'aber? Harika parti bu arada, davet ettiğin için teşekkür ederim." Anıl'ın gözleri bizim üzerimizdeyken dudaklarından çıkanlarla hayretle İlker'e bakışlarımı çevirdim. *Ne yani? Anıl'ı bu partiye o mu davet etmişti?*

"Rica ederim. Ayrıca sevgilimden uzak durursan daha iyi olacağım." İlker'in belimi kavrayan eli daha da sıkılaştığında Anıl'ın ürkütücü gözleri irice açıldı ve bir bana bir de İlker'e bakarak durumu idrak etmeye çalıştı.

"Sevgilin, İlker Altan mıydı?" diyerek hayretle sorduğunda, "Hı hı," diye karşılık verdim keyifli bir edayla ve gösteriş yaparcasına İlker'e daha sıkı sarıldım.

"Oldu o zaman," diyerek Anıl boğazını temizlediğinde epey bozulmuş görünüyordu. *Şükürler olsun!* İlker onun karşısında adeta nispet yapar gibi başımın tepesinden öperek beni kendine daha da çok çekti.

"Güvenliği çağırayım mı? Yoksa kendi isteğinle mekanımdan gider misin?" Oldukça kendinden emin bir şekilde İlker soluduğunda Anıl'ın suratı git gide daha da düştü. İlker'in pişkinlikle sırıtmasını büyük bir keyifle izledim. Hatta bundan resmen zevk aldım. *Allah'ım! Bu nasıl bir özgüvendi böyle?*

"Size iyi eğlenceler. Özür dilerim ayrıca."

Başka hiçbir şey demeden Anıl yanımızdan ayrılarak çıkışa doğru ilerlediğinde bunun bu kadar çabuk çözüme ulaşacağını düşünmemiştim. *Artık beni rahatsız etmezdi, değil mi?* Öyle umut ediyordum. İlker'in kollarından hemen çıkarak karşısına dikildim ve şaşkınlıkla ona bakmayı sürdürdüm.

"Onu partiye sen mi davet ettin?" diye hayretle sorduğumda başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı. "Ama neden?" diye merakla devam ettiğimdeyse aramızdaki mesafeyi yeniden kapatarak belimden tuttu ve beni kendine doğru çekti.

"Sosyal medyada henüz fotoğraf paylaşmıyoruz. Eh, insanlara da açık açık birlikteliğimizi söylemedik." Duraksayarak başını bana doğru eğdi. Önce boynumdaki parfüm kokusunu içine çekti, ardından o noktaya dudaklarını sertçe bastırarak, "Ancak bu şekilde senin, benim olduğunu

görebilirdi," diyerek kulağıma fısıldadı. *Eh, haksız da sayılmazdı hani.* Söyledikleriyle kendimden adeta geçerken dudaklarımı ısırmamak için kendimi zor tuttum ama İlker karşımdan haddinden fazla kusursuz görünürken her şey çok zor bir şekilde gerçekleşiyordu.

"Gece boyunca onu hiç fark etmedim bile," diye fısıldadığımda belimi tutan elleri daha da sıkılaştı ve beni ansızın bulunduğumuz koridorun soğuk duvarına yasladı. Dudakları boynumda gezinmeye devam ederek küçük ısırıklar bırakırken, "Bense peşinden geldiğini hemen fark ettim," diyerek kulağıma doğru fısıldadı.

"Yalnız bir lafınla gitmesine ne demeli?" Söylediklerim karşısında keyifli kıkırtısını serbest bırakırken geri çekilerek çenemi tuttu ve gözlerime muzır bir edayla bakmayı sürdürdü.

"İlker Altan etkisi sevgilim."

"Bu kadar etkili olduğunuzu bilmiyordum Sinyor Altan," dedim oyuncu bir tavırla ona ayak uydurarak.

"Daha hiçbir şey görmediniz, Melek Hanım."

"Görmeyi çok isterim o zaman."

"Öyle mi?"

Usulca başımı aşağı yukarı doğru salladığımda birden elimi tutarak beni bulunduğumuz koridordan uzaklaştırdı ve yeniden mekânın tam ortasında bulduk kendimizi. Dans pistindeki kalabalığın ortasına beni bırakırken, "Burada bekle," diyerek yanımdan aniden ayrıldı. Başımla etrafı kolaçan ederken ansızın nereye gittiğini anlayamadım ama bir anda onu tam karşımda, orkestranın arkasında kaldığı sahnenin üzerinde gördüm. Arkasında yer alan orkestraya doğru ilerledi ve onlara hiç kimsenin duymadığı bir şeyler mırıldanarak uzun direğin üzerinde yer alan mikrofonun tam arkasına geçti. *Ne yani? Şarkı mı söyleyecekti? Benim için mi?*

İlker'in sahnede yer almasıyla Gamze, Eda ve diğerleri hemen yanımda biterken çevremdeki kalabalıktan da derin bir alkış tufanı koptu. İlker, Neo gözlüklerini çıkardı, trençkotunun cebine yerleştirdi, muzip bir şekilde bana doğru sırıtıp göz kırptı ve bateristin davula gür bir şekilde vurmasıyla şarkıya giriş yaptı.

"Seni gördüm göreli, şaşırdım.
Dolaşırım bir başıma.
Seni bildim bileli, kaçırdım,
Şu aklı başımdan."

Nakaratlara girdiği anda kıpkırmızı kesildim. *Allah'ım! En sevdiğim şarkılardan biriydi ve İlker'in boğuk çıkan sesi kesinlikle muazzamdı! Çok güzeldi. Harika şarkı söylüyordu.*

İlker şarkıyı öyle marifetli, öyle kendinden emin bir şekilde söylüyordu ki mekânın içindeki neredeyse herkes ona bir anda eşlik etmeye başladı. Bense utancımdan yüzümü kapatırken tüm çehreme hâkim olan gülümsemeyi bastıramıyordum.

"Elleri ellerime, uuu..."

Arkadaki gitaristin kollarındaki elektronik gitarı marifetle çalmasıyla daha fazla kendimi tutamadım ve ben de tıpkı herkes gibi gözlerimi onun üzerinden bir an olsun çekmeden ona eşlik etmeye başladım.

"Gözleri gözlerime...

Saçları saçlarıma karışan,

Bir sen olsan."

Nakaratları bir kez daha tekrarlarken gitarist de tıpkı herkes gibi ona eşlik etti. İlker, *"Bir sen olsan,"* kısmını doğrudan gözlerimin içine bakarak ve uzatarak söyledi. Onca kalabalığa aldırmadan işaret parmağıyla direkt beni gösterdi. Daha da çok utandım ama aynı zamanda da zevkten ve mutluluktan dört köşeydim.

Bütün gözler pür dikkat üzerimizdeyken nakaratları bir kez daha tekrarlayarak şarkıyı sonlandırdı. Sahneden adeta zıplayarak inip yanıma geldi ve daha ben ne olduğunu anlayamadan ayaklarımı yerden keserek beni çevresinde döndürdü. Dudaklarımdan coşkulu bir kıkırtı koparken çevredeki kalabalık hem ıslık çalıyor hem de İlker'in marifetini alkışlıyordu.

"Sen... Allah'ım çok iyiydin!" Coşkuyla ben de beğenimi dile getirirken hızlı hızlı yanaklarımdan öptü. Yüzü ise hem şarkıyı söylediğinden hem de adrenalinden olsa gerek adeta kıpkırmızıydı.

"Beğendin mi?"

"Beğenmek ne kelime? Bayıldım! Sürekli isterim. Bak, haberin olsun," dediğimde burnumun ucunu sıkarak beni kendine çekti ve tüm samimiyetiyle gülümsedi.

İlker'in sahneden inip yanıma gelmesiyle DJ'in ortamı değiştiren bir şarkı açması bir oldu. Tempesta'yı Kesha'nın en sevdiğim şarkılarından biri doldurmaya başladığında ellerimi havada çocuklar gibi çırparak yerimde zıplamaya ve coşkuyla dans etmeye başladım.

İlker yanımdan uzaklaşmak istediği anda onu hemen ellerinden tutarak gitmesine izin vermedim. İstekli gözlerimle ona bakarak bana ayak

uydurmasını belirttiğimde ansızın birden yanıma yaklaştı ve burunlarımız birbirine sürtündü. Belimi sıkıca kavrayan eliyle beni kendine daha da çok çekti ve aramızda mesafe denen bir kavram hiç kalmadı. Gözlerimiz birbirine kenetlenirken belimi sıkıca tutan elleri beni ters çevirdi ve sırtımı onun göğsüne değdirerek kendine bastırdı. Sıcacık nefesi ensemi okşarken şarkının yoğun ritmiyle birlikte hareket etmeye başladık. Belimi tutan elleri gevşeyerek karnıma doğru gittiğinde kalçalarımı istemsizce bir şekilde onun bedenine doğru sürttüm. Vücudum ona adeta yapışık bir şekilde dans ederken sarhoşluğun bütün etkisini iliklerimde hissediyordum ve bu etki beni cesaretlendiriyordu. İlker'in bir eli kalçama doğru gittiğinde elini tuttum ve ona bakmak için başımı hafifçe arkaya doğru çevirdim. Dudakları aralandı, kalçalarımı biraz daha ahenkle kıvırdığımda dişlerinin arasından tıslar gibi bir ses çıkardı. Gözleri arzuyla kararmaya başladı. Yakıcı bakışları karşısında bedenim kendimden geçmiş, uyuşmuş bir haldeydi.

Birbirine kenetlenmiş olan ellerimizi bırakarak elbisemin üzerinden sırtımı okşadığında bir kez daha enseme doğru nefesini bıraktı, alt dudağımı ısırdım. Sırtım zaten ona yaslanmış bir vaziyeteyken daha fazla dayanamadım ve ona döndüm. Ben ona baktım. O da bana baktı ama öyle bir baktı ki bakışlarıyla bile bana her şeyi yaptırabilecek güçteydi.

İlker gözlerini birkaç saniyeliğine benden çekti ve başıyla DJ kısmına anlamadığım bir komut verdi. Ansızın pistin bütün çevresine yoğun bir sus bulutu hâkim olduğunda usulca elimi tuttu. Etrafımdaki hiç kimseyi göremezken bana doğru eğildi. "Gel benimle," diyerek kulağıma doğru fısıldadı. Bedenimde yarattığı etkiden sonra ona karşı koymamın imkânı yoktu. Çevremizdeki kalabalığı dans pistinde bırakarak elimi sıkıca onun eline kenetledim. Yoğun sis bulutunun içinden sıyrılırken dans alanından git gide uzaklaştık.

Kalabalığı arkamızda bırakarak uzun bir koridora girdiğimizde nereye gittiğimizi bilmiyordum. Lavaboyu geçip köşeyi döndükten sonra başka bir uzun koridora girdiğimizde burayı daha öncesinde hiç görmediğimden emindim. Hatta böyle bir koridor olduğundan bile haberim yoktu. Elini sıkıca tutup onun arkasından yürürken ayaklarımın birbirine dolanmasına engel olamıyordum. Hem nereye gittiğimizi çok merak ediyor, hem de çok heyecanlanıyordum. Hâlâ ilerlemekte olduğumuz koridorda bulunan birkaç kişi merakla bize baktı ama onları bile umursamadım. İlker'i takip etmeye devam ettim.

Sonunda İlker üzerinde onun adının yazdığı demir bir kapının önüne geldiğinde aniden ikimiz de durduk. Üzerindeki uzun trençkotun cebinden bir anahtar çıkardı ve elimi tutmayı bıraktı. Dönüp bana göz kırparak anahtarı kilide yerleştirerek kapıyı araladı ve önden içeri girmemi gösterdi.

"Burası neresi?"

"Benim odam." *Bunun gayet farkındaydım.*

İçeri girdiğim anda İlker de kendini odaya atarak kapıyı hemen arkamdan kapattı ve *klik* sesini işittim. İlker çehresi bana dönük bir şekilde kapının orada bir müddet dikilirken gözlerimle etrafı inceledim. Girdiğimiz odada sadece iki kişilik, deri, siyah, bir koltuk, yine demirden oluşan bir kitaplık ve aynı zamanda da ahşap bir çalışma masası yer alıyordu. Üzerinde İlker'in adının isimlik olarak bulunduğu bir çalışma masasıydı. *Burası İlker'in Tempesta'daki kendine ait odasıydı.*

"Kapıyı kilitledin?" diyerek sorgularcasına, heyecanla soluduğumda İlker kararan, yoğun bakışlarıyla bana doğru yavaşça ilerledi ve neredeyse aklımı yitirdiğimi zannettim.

"Hı hı," diye mırıldanırken odanın lambasını açmak istercesine bir tuşa bastı ve bulunduğumuz karanlık oda tavandaki floresan lamba sayesinde aydınlandı. "Artık sadece seninle olmak istiyorum. Tüm gün boyunca yalnızca bunu hayal ettim." İki büyük adım atarak yanıma ulaştığında yumuşacık elleriyle yüzümü avuçlarının içine aldı ve dudaklarını sertçe dudaklarımın üzerine örttü. Beni büyük bir istekle öpmeye başladığında ellerim güçlü kollarından sırtına uzandı ve onu kendime daha da çok çekmeye çalıştım.

"İlker," diyerek kesik kesik solurken geriye doğru çekildim ama ismini söylediğim anda işaret parmağını dudaklarıma doğru götürüp beni susturmak istedi, susmadım. "Parti?" diye devam ettiğimde sırıttı ama öyle bir sırıttı ki gülümsemesiyle bile alevlerin içinde kaldığımı zannettim.

Tam önümde durup gözlerimin içine bakarak kısık bir sesle, "Parti umurumda bile değil," diye mırıldandı. Erkeksi ses tonu bende çok farklı duyguların uyanmasına sebep olurken yutkunmamı bastıramadım ve geriye doğru gitmek zorunda kaldım. Kalçamı onun ahşap çalışma masasına yasladığım esnada İlker aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatarak bana yaklaştı. Bir kolu belimi kavrarken, burnunun ucu burnumun ucuna değdi. "Yalnızca sen umurumdasın," diye soludu. Geriye doğru bir kez daha gitmek istediğimde bu kez başarısız oldum ve İlker'in tenime saplanan

güçlü elleri belimden kavrayarak beni kaldırıp onun çalışma masasına oturttu. Masaya oturmamla yere bir şeylerin düşmesi bir oldu.

"Bir şeyler düştü," dediysem de hiç aldırış etmedi. Umursamadı. Dudaklarını yeniden dudaklarımın üzerine kapatarak beni tutkuyla öpmeye başladı. Bedenimde yarattığı mest edici etkiyle bacaklarımı iki tarafa doğru ayırarak onu kendime çektim. Sırtındaki ellerim yukarı tırmanarak saçlarını kavrayarak çekiştirdiğinde İlker'in dudaklarından derin bir inilti koptu. Bu küçük alanda sadece o ve ben vardık ve artık başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kendini bana iyice yaslarken beni resmen ateşe davet etti. Kendimi dizginlemeyi, ona karşı koymayı bir kenara bıraktım. Bu kez ben onu aynı istekle, daha yoğun bir tutkuyla öpmeye başladım. Dudaklarımdaki rujun onun dudaklarına karıştığının bilincindeydim ama umurumda bile değildi. Üzerindeki uzun trençkotun düğmelerini hızlı hızlı çözerken dudaklarım onun dudaklarının üzerinde adeta dans ediyordu. Trençkotun altında kalan vücudunu simsiyah bir takım sarıp sarmalıyordu. *Daha ne kadar mükemmel olabilirdi acaba?*

Bana yardım ederek trençkotunun düğmelerinin hepsini çözdüğünde, yere atarak belimi daha sıkı kavradı. Duraksayarak geri çekildiğimde, "Bacaklarını belime dola," diyerek dudaklarıma doğru fısıldadı. Zaten bacaklarımın arasındayken ikinci kez söylemesine gerek kalmadan dediğini yaptım. Bacaklarımı beline doladım. Beni aniden kucağına aldığında dudaklarının yönü boynuma doğru ilerledi ve dişlerimin arasından gürültülü bir nefes bıraktım. Kalçalarımı avuçlayıp sıkarken bir anda bedenlerimizi deri koltuğun üzerinde buldum. Dizlerimi kırarak deri koltukta onun kucağına otururken ellerim hâlâ İlker'in saçlarını çekiştiriyordu.

"Saçlarımı çekmeyi seviyorsun, değil mi?" Yüzündeki yaramaz ifadeyle zevkle, kesik kesik mırıldanırken gözlerinin içine bakarak dudaklarımı ısırdım ve başımı yavaşça aşağı yukarı doğru salladım. *Bu kaçınılmaz bir gerçekti. Onun saçlarını da saçlarını çekmeyi de seviyordum.*

İkimiz de duraksayarak ve nefes almaya ihtiyaç duyarak geri çekildik. Birbirimize dokunduğumuzdan bu yana ilk kez nefes almış gibi titreyerek soluklanıp durdum. İlker'in ela gözleri çakmak çakmak bana bakmayı sürdürürken yüzünün her tarafına bulaşan rujuma kıkırdayarak karşılık verdim. Sonra ikimiz de aynı anda gözlerimizi kapattık ve yeniden büyük bir hevesle dudaklarımızı birbirine bastırdık.

İlker'in nane kokan nefesini iki dudağımın tam üzerinde hissederken sırtımdaki parmakları yavaşça aşağıya doğru indi ve kalçalarımı kavramasıyla aramızdaki şehvete daha fazla karşı koyamadım. Dudaklarımdan gürültülü bir inilti koparken siyah gömleğinin yakalarına asıldım. İlker beni öyle bir öptü ki bütün aklımı, benliğimi yitirdiğimi zannettim.

Kalçamı kavrayan elleriyle sıktığında dudaklarını boynuma doğru götürdü. Sırtım yay gibi gerilirken güç almak için onun kollarına tutunmak zorunda kaldım. Aksi halde bulunduğum yere pat diye düşebilirdim.

Çok kısa bir andan sonra İlker geriye çekilerek, "Melek," diyerek adımı mırıldandı. Güzel yüzünü avuçlarımın içine alıp kirli sakalıyla süslenmiş yanaklarını okşadım ve beklentiyle gözlerinin içine baktım. Dudaklarından çıkacakları bekledim. "Sana dokunmak istiyorum. Seni hissetmek istiyorum," dediğinde zar zor nefes alırken buldum kendimi. Gözlerimi kırpıştırarak baktım ona. Parmaklarım takatsiz kaldı ama yine de İlker'in güzel yüzüne dokunmanın telaşındaydım.

"Seni durdurmuyorum," dedim nefesimi onun güzel yüzüne doğru vererek. Alkolden mi yoksa yaşadığım adrenalinden dolayı mıydı, bilmiyordum ama ben de bunu istiyordum. *Bana dokunsun, beni hissetsin istiyordum.*

"Dokunabilir miyim?" Emin olmak istercesine sorduğunda usulca başımı aşağı yukarı doğru salladım ve kravatından tutup onu kendime çekerek bu kez ben dudaklarına asıldım. İnleyip öpücüğüme aynı istekle karşılık verirken üzerimdeki siyah, kadife elbiseyi elleriyle yavaşça yukarı doğru sıyırmaya başladı. Tenime dokunan yumuşacık elleri sıcacıktı ama yine de ürpermemi, titrememi engelleyemiyordum.

Elbiseyi iyice sıyırarak kalçalarımı bu kez daha sıkı kavradı. Gözlerini gözlerimin üzerinden bir an olsun çekmeden beni yavaşça kendine doğru çekti ve iki bacağının ortasındaki sertliğin tam üzerine oturttu. Gözlerimi kapadım, derin bir soluk çektim ve kendime hâkim olamayıp yine saçlarına uzandım.

"İlker," diyerek dudaklarımdan titrek bir nefes döküldüğünde göz kapaklarımı araladım ve İlker'in endişeyle bana baktığını fark ettim.

"İyi misin?" diye sorduğunda başımı aşağı yukarı doğru salladım ama hemen cevap veremedim. Yutkundum. "Durabilirim," diyerek endişe ve korkuyla karışık mırıldandığında güzel yüzünü bir kez daha avuçlarımın

içine aldım ve bedenime hapsolan cesaretle, ona bütün isteğimle gülümsedim.

"Durma." Fısıldayışım ikimiz arasında büyük bir yankı gibiydi. Çok daha fazlasını istiyormuşum gibi kendimi ona bastırdığımda dudaklarıyla bir kez daha dudaklarıma kapandı ve bu kez daha istekli, daha şehvetli öptü beni.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırarak çeneme doğru ilerlediğinde beni daha fazla hissetmesini isteyerek üzerinde sürtündüm. Dudakları çenemden boynuma doğru indiğinde güçlü elleri de bacaklarımın üzerinden yukarı doğru tırmandı. Baş parmağı altımdaki ten çorabın başladığı noktaya değdiğinde ürperdim ve inlememi bastıramadım. İlker'in diğer parmakları da çorabın altında kalan kadınlığıma sürtündüğünde derin bir soluk çektim. Ruhum dokunuşu karşısında adeta deli gibi dans ediyordu. Bana çakmak çakmak bakan ela gözleri yangına davet eder gibiydi. Kalbim göğsümde resmen takla atıyordu. Kalbimin bunu yapabileceğini, bu kadar coşkuyla atacağını tahmin bile etmezdim oysa ki.

"Hayatımda bundan daha seksi bir Audrey Hepburn görmedim." Marifetli dili boynuma ısırıklar bırakırken kendimden geçiyor, içimdeki dürtüye karşı koyamıyordum. Bana henüz tam olarak dokunmamıştı bile ama her şeyini öyle hissediyordum ki onun karşısında nasıl hâlâ bayılmadığımı sorguluyordum.

"Ben de hayatımda bundan daha çekici bir kıvırcık fırtına..." Düzelttim. "Yani Neo görmedim. Saçların o kadar yakışmış ki. Tamam, kıvırcık hallerini de çok seviyorum ama böyle... İçimi gıcıklatıyorsun." Hızlı hızlı konuşurken yüzündeki capcanlı gülümsemeyle bana bakmayı sürdürdü ve dudaklarını tekrar dudaklarımın üzerine kapattı. Coşkulu öpücüğü karşısında simsiyah gömleğinin yakalarına öyle sıkı bir şekilde tutundum ki parmaklarım acıdı ama umurumda bile değildi. Tek umurumda olan oydu ve bana hissettirdikleriydi.

İlker bana her şeyi hissettiriyordu. Tutkuyu hissettiriyordu. Şehveti hissettiriyordu. Aşkı hissettiriyordu. Mutluluğu hissettiriyordu. Marifetli dili boynumu emerken orada belirgin bir iz kalacağından emindim ama bunu düşünmek yerine iniltimi serbest bıraktım. Rujumun ne kadar berbat bir şekilde dağıldığını bile aklıma getirmedim. Yüzünü avuçlarımın içine aldım ve içimdeki ateşi serbest bırakarak onu nefesim kesilircesine bir kez daha öptüm. Tango yapar gibi adeta birbirimizin etrafında dönüp duruyorduk. Bir uzaklaşıp bir sarılıyorduk. *Nasıl bir büyüydü? Nasıl bir tutkuydu böyle?*

Hayat bize en çok ihtiyaç duyduğumuz insanları tam zamanında göndererek küçük sürprizler hazırlardı. *Bir başkasının boşluğunu doldurabilen, sadece varlığıyla bile yüzdeki tebessüme sebebiyet olan insanlar...* İlker'leyken sadece onun ellerinde yaşıyor, onun ateşinde yanmak istiyordum. Benim için o kadar farklı şeyler ifade ediyordu ki yalnızca onun yanında çok mutlu olduğumu fark ediyordum. Bu sözcükler kulağa çok basit geliyor olabilirdi ama zamanla aslında ne kadar önemli olduğunun farkına varıyordum. *Bir insanın ruhunda kocaman bir fırtına oluşturmak, onu bambaşka biri haline getirmek...* Bu aşk ya da başka bir şeydi. Ne olduğunu henüz çözemiyordum ama her şeye rağmen kesinlikle yaşanmaya değerdi.

"Topuzunu açalım mı? Saçlarını açık seviyorum."

Boynumdaki dudaklarını geriye çekerek kesik kesik konuştuğunda yine karşı çıkmak istemedim. Yine ona izin vererek başımı aşağı yukarı doğru salladım. İçimdeki o tahrik olmuş kızı durduramıyordum. Yükseldikçe yükseliyordum ve aramızdaki ateşi söndürmek istemiyordum. Fakat İlker'in elleri tam topuzuma gideceği sırada o an garip bir şey gerçekleşti. Ona ait olan bu odanın demir kapısı oldukça yüksek bir gürültüyle yumruklanmaya başladı. Duraksayarak ve afallayarak geri çekilirken İlker'in ela gözleri kocaman bir şekilde açıldı. Belimi tutarak beni kucağından aniden kaldırdı ve kendisi de benimle birlikte ayağa kalktı. Ayaklarım yere değdi ama bir anda vücudumdaki titremeden dolayı İlker'e tutunmak zorunda kaldım. Şaşkınlıkla İlker'e baktım ama onun gözü hâlâ kapının bulunduğu taraftaydı. Kapı bir kez daha yumruklandığında bunun gerçekliğinin farkına vararak dışarıdan gelen sese ikimiz de kulak kesildik.

"İlker! Orada mısınız?" Bu Çağatay'ın sesiydi ve oldukça endişeli çıkıyordu. Daha İlker'in herhangi bir yanıt vermesine fırsat tanımadan Çağatay, "Çabuk gel abi! İçeride fena kavga var!" diye bağırarak devam etti.

"Ne?! Ne kavgası şimdi durduk yere?" İlker sanki düşüncelerimi okurmuş gibi mırıldandı. İkimiz de Çağatay'ın bağırışından hiçbir şey anlamazken İlker yüzündeki ruj izlerini tamamıyla unutmuş bir şekilde söylenerek hararetle kapıya doğru ilerledi ve kilidi çevirerek kapıyı ardına kadar araladı. *Keşke önce hazır olup olmadığımızı bir kez daha kontrol etmeyi aklına getirseydi.* Çağatay bizi kendimizden geçmiş bir şekilde görünce gözlerini kaçırdı ama ardından hemen kendini toparlayarak benim bulunduğum tarafa bakmamaya çalıştı.

"Ne kavgası lan?" diye hiddetle soluduğunda İlker, Çağatay mahcubiyetle gözlerini devirdi ama yine de açıklama yapmaktan kendini alamadı.

"Abi Enes geldi. Gamze'yle Berkay'ı da dudak dudağa görünce kafayı yedi. Birbirlerine girdiler."

Kahretsin! Böyle bir şey gerçekten yaşanmış olabilir miydi? Gerçi yaşanmıştı ki Çağatay buraya gelip, bunun haberini verebiliyordu.

İlker saçlarını bıkkınlıkla iyice dağıtarak yerdeki trençkotunu alıp üzerine geçirirken, "Sikeyim böyle işi ya!" diye bağırdı. Tam koridora çıkacağı sırada Çağatay onun önüne geçerek hemen gitmesini engelledi.

"İlker... Abi istersen önce bir yüzündeki ruju sil. Yenge senin de ruj taşmış. Kusura bakmayın sizi de rahatsız ettim ama..." Çağatay'ın mahcubiyetle konuşması İlker'in bazı şeyleri fark etmesini sağlarken hemen arkasını döndü ve hızlı adımlarla yanıma ulaşıp, "Özür dilerim. Özür dilerim," diyerek üst üste mırıldandı.

"Önemi yok. Hadi içeri gidelim," diyerek onun elini tutup bulunduğumuz odadan çıkmak için harekete geçtiğimde Çağatay bir kez daha kalkan oluşturup yine tam önümüzde belirerek ikimizin de yüzlerini işaret etti. İlker, "Kahretsin," diye söylendi. *Gerçekten kahretsin çünkü çantamı almadığım için ıslak mendil ya da peçete yanımda bulunmuyordu ve aksi gibi İlker'in odasında da yoktu.*

"Önce bir lavaboya gidelim," dediğinde İlker karşı çıkmadan peşine takıldım ve onunla birlikte oda kapısını arkamızdan kapatarak koridora çıktım.

İlker'in kapıyı kilitlemesiyle koridorda hızlı adımlarla ilerlemeye başladık. Bir taraftan ben üzerimi düzeltmeye çalışırken, oda üzerine geçirdiği trençkotun düğmelerini ilikliyordu. Dans alanına yaklaşmadan önce koridorun sağında kalan lavaboya birlikte girdik ve aceleci hareketlerle musluk tarafına yaklaşıp İlker yüzündeki ve boynundaki ruj izlerini temizlemeye başladı. Ben de taşan rujumu ıslattığım peçeteyle silmeye çalıştım. Kısmen başarılı da oldum ama bu yüzümdeki makyajın komple battığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"İyi ki topuzunu açmamışız," dediğinde İlker bundan daha fazla ona katılamazdım. "İyi ki," diyerek onu onayladığımda elindeki kirli peçeteyi çöp kutusuna atarak yüzünü bir kez daha yıkadı, ardından elini tutmam için bana uzattı. Omuzlarımı dik tutmaya çalışarak uzattığı eline güvenle sarılıp tuttum.

Birlikte lavabodan çıkarak bizi koridorda bekleyen Çağatay'ın peşinden gidip Tempesta'nın geniş, dans alanına ulaştık fakat karşımızdaki manzara adeta berbatı. Etraf resmen harabeye dönmüştü. Dans alanında büyük bir savaş çıkmış gibiydi. Gerçi kısmen bir nevi öyleydi. Yuvarlak masalar yere devrilmiş, etraf kırılan bardak ve tabakların cam parçalarından geçilmeyecek hale gelmişti. Gözlerim Gamze ve Berkay'ı bulduğunda Gamze'nin elindeki bir peçeteyle bir köşede Berkay'ın kaşındaki ve dudağındaki kanı sildiğini fark ettim. Mekandaki insanların birkaçı Enes'in kollarından zorla tutuyordu çünkü her an kızgın bir boğa gibi yeniden saldıracakmış gibi bakıyordu.

"Ne oluyor lan burada?"

İlker gür sesiyle bağırdığında ansızın kendimizi Tempesta'nın tam ortasında bulduk ve bütün gözler bir anda bizim bulunduğumuz tarafa çevrildi. Eda, birden ortalıktan kaybolmamıza ve makyajımın gayet net bir şekilde dağıldığını anladığında gözlerini devirerek hemen yanına gitmemi işaret etti. Onu bekletmeden yanına gidip koluna girdiğimde hâlâ kollarından zorla tutulan Enes tiksintiyle bir bana bir de İlker'e bakıyordu. Üzerinde buradaki kalabalığın aksine gündelik kıyafetleri vardı.

"Oooo! Mekânın sahibi de gelmiş!" Onu tutan kollardan Enes sıyrılmayı başararak İlker'e doğru alaylı ses tonuyla ve aynı tiksinti duyduğu bakışlarıyla yürüdüğünde ona zarar verecek korkusuyla öne atıldım. Eda kolumdan tutarak beni engellemek istedi fakat ona izin vermeyip yine de İlker'in yanına gidip kolundaki yerimi aldım.

"Bu iki oldu Altan. Önce doğum gününe çağırmadın, şimdi de bu partiye davet etmedin. Ne o? Bizi hayatında istemiyor musun artık?" Mekandaki kalabalık derin bir sessizlikle olacakları izlerken Enes aynı alaylı ses tonuyla İlker'e yaklaşmaya devam etti ve onun tam karşısında belirdi. *Bana bakmıyordu bile.*

"Saçmalama," dedi İlker dudaklarının arasından keskin bir tınıyla adeta tıslar gibi ama Enes'in yüz ifadesi yine değişmedi.

"Erdinç'i çağırmadın. Murat'ı arayıp haber bile vermedin, değil mi?"

Murat'ın adını duymak bile tüylerimin diken diken olmasına sebep olurken İlker sessizliğini korumayı sürdürdü ve ansızın Tempesta'da bir uğultu dönmeye başladı. Öyle rahatsız edici bir uğultuydu ki bundan fazlasıyla rahatsız oldum.

"Enes, siktir git buradan! Kimsenin huzurunu kaçırmaya hakkın yok!" Berkay, Gamze'nin elindeki peçeteden kurtulmaya çalışarak oturduğu

sandalyede doğrulduğunda Enes'in öfkeli bakışları bu kez ona doğru döndü ve işaret parmağını havada onun dağılmış suratına doğru salladı.

"Sen kapa o siktiğim çeneni. Bunun hesabını vereceksin Yaman. Sen de Gamze Hanım!" Tehditkâr bir şekilde ikisine de bağırdıktan sonra bir anda yeniden İlker'e doğru döndü ve aynı tiksintiyle konuşmaya devam etti.

"Peki ya sen İlker? İntikam mı almak istedin?"

"Saçmalama," dedi İlker bir kez daha ama daha çok onun söylediklerini kestirip atmak gibi bir hali vardı.

Enes, neyin intikamından bahsediyordu? Gerçekten ne saçmalıyordu? Burada ne haltlar dönüyordu böyle?

"Sen de onların birlikteliğini biliyordun ve bana söylemedin!"

Enes'in bağırışı Tempesta'da adeta büyük bir yankı uyandırırken işaret parmağını bu kez İlker'e doğru savurdu. Korkuyla yerimde sıçradığımda İlker onu tutan ellerimin arasından çıkarak Enes'e doğru yürüdü ve daha fazla sakinliğini koruyamayarak o da bağırmaya başladı.

"Enes! Sana ne lan insanların ilişkilerinden?"

"Ulan amacınız tarihi tekerrür etmek mi? Bil diye söylüyorum yanındaki kız..."

Ve bir anda Tempesta'da derin bir sessizlik oluştu. Ölüm sessizliği gibiydi daha çok.

Bütün gözler ansızın benim üzerime çevrilirken korkuyla bulunduğum yerde titremeye başladım. Enes cümlesinin devamını henüz getirmedi. Bu mümkün müydü bilmiyordum ama belki de gözlerimle ilk kez bunu yapmaması için Enes'e yalvardım. Bir müddet sessizce bana baktı ama ardından bakışlarını hemen üzerimden çekti ve kendini silkeledi.

"Ulan ne haliniz varsa görün be! Ne bok yerseniz yiyin! Ama bunun acısı çok pis çıkacak."

Bütün tehditlerini bir kez daha ortaya savurarak çevresindeki onca kalabalığa öfke ve büyük bir tiksintiyle baktı. Çıkışa doğru çevresindeki insanların omuzlarına çarparak hızlı adımlarla yürümeye başladı. Daha olanları idrak edemezken etrafta büyük bir uğultu, kulaktan kulağa fısıltılar kopmaya başladı.

"İt herif! Resmen partinin içine etti, gitti!" Berkay olduğu yerde söylenip arkasındaki sandalyeye tekme atarak savururken, Gamze onu sakinleştirmeye çalışarak, "Gel şu kaşını ve dudağını temizleyeyim, dedi.

Etraftaki uğultular Enes'in gitmesiyle daha da artarken İlker, "Parti bitti! Herkes dağılsın artık!" diyerek adeta bağırıp partiyi sonlandırdı. Kalabalık

onun bu tutumuna karşılık söylendiyse de karşı koymayarak hızla hazırlanıp çıkışa doğru yürümeye başladılar.

İlker yere düşmüş yuvarlak masaları yavaşça kaldırmaya çalıştığında ona yardım etmek üzere yanına gittim ama elim bir masayı kaldırmaya yeltendiği sırada beni engelleyerek kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim," diyerek kulağıma fısıldadığında gözlerimin içi yanmaya başladı. Eğer Enes o cümlenin devamını getirseydi her şey belki de son bulabilirdi. Bu gerçekle ona daha da sıkı sarılırken Eda'nın yanımıza gelmesiyle İlker'in kollarının arasından çıktım.

"Biz eve gidelim artık Melek." Eda, elindeki bana ait ceketi ve çantayı uzatırken ona hemen gitmememize dair bakışlar attım ama elbette beni dinlemeyip zorla avucuma ceketimi tutuşturdu.

"Böyle gitme. Bekle, birazdan burayı kapatıp bana geçeriz," dediğinde İlker ona karşı çıkmak istemiyordum ama bu haldeyken, her şey çok tazeyken eve gitmem daha mantıklıydı. Hem üstelik yarın bir şekilde tekrardan restoranda görüşecektik.

"İlker, zaten her şey darmaduman oldu. Yarın iş var, biliyorsun. Restorana gelirsen orada görüşürüz ama şimdi eve gideyim."

"Tüm bu yaşananlar çok saçmaydı. Çok üzgünüm. Hepinizden özür dilerim." Tüm mahcubiyetiyle yanımdaki Eda ve Ahmet'ten de özür dilerken Ahmet onun omzunu sıkarak çıkışa doğru ilerledi. Eda ise bir öneminin olmadığını söyleyerek Ahmet'i takip etti. İlker'in neden bu kadar üzgün olduğunu biliyordum ama önemi yoktu. Biz bir şekilde de baş başa kalmanın yolunu bulurduk.

"Sıkma canını sen. Dikkatli git ve eve gidince de bana haber ver," dediğimde tebessüm etmeye çalışarak yanıma yaklaştı ve yanağıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Tamam, güzelim. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz canım."

Etraftaki cam kırıklarına dikkat ederek Eda ve Ahmet'in peşinden çıkışa doğru ilerlerken Gamze ve Berkay'a da üzgün olduğuma dair bir bakış attım. Gamze'ye yarın onu arayacağımı söyledikten sonra daha fazla oyalanmadan ceketimi üzerime giydim ve çıkışa yönelip kendimi dışarı bıraktım. İlker'i bu şekilde burada bırakmak istemiyordum ama şimdilik elimden başka bir şey de gelmiyordu.

Sokağın karşı tarafına geçerek Ahmet'in arabasının arka koltuğundaki yerimi aldıktan sonra Ahmet çalıştırdığı motorla hemen hareket etmeye

başladı. Saatler zaten gece yarısını çoktan geçtiğinden pek trafik yoktu. Ahmet sakince yolda ilerlerken bir anda, "Ne geceydi ama?" diye söylendi. *Ona daha fazla katılamazdım.*

"Her şey bir anda bok oldu resmen."

"Siz ortalıktan kayboldunuz o sırada ama Enes'in Berkay'a nasıl geçirdiğini hiç görmedin. Fena öfkeliydi, çok fena," diyerek olayları anlatmaya başladığında Ahmet, tahmin etmek o kadar da zor değildi. "Yalnız Melek, sen de ucuz yırttın. Enes az kalsın seni de ifşalayacaktı herkesin içinde." O an ben bile ne yapacağımı kestiremezken İlker'i düşünmek bile istemiyordum. *Kim bilir aklı nasıl karışmıştır? Neler düşünüyordur? Kahretsin!*

"Fark ettim."

Sessizce mırıldanırken Eda yorgunluktan ya da bir anlığına ortalıktan kaybolduğum için bana kızdığından olsa gerek sessizliğini koruyordu. Ahmet ise dikiz aynasından bana gözlerini dikerek, "Bu konuya da senin bir açıklık getirmen gerekiyor," dediğinde ona hiç karşı çıkamadım. Çünkü gereğinden fazla haklıydı. Bu konuya bir şekilde açıklık getirmem gerekiyordu. *Ama nasıl? İşte bunun cevabını bilmiyordum.*

"Biliyorum," diyerek öylece onayladım onu. Başka bir şey söylemek içimden gelmedi.

Çok kısa bir süre içerisinde Ahmet'in arabası bizim evin sokağında durduğunda Eda ona yukarı gelip gelmeyeceğini sordu ama Ahmet çok yorgun olduğunu belirterek kendi evine gideceğini söyledi. Eda üstüne gitmediğinde de birlikte ona iyi geceler dileyerek arabadan indik ve evin merdiven dairesine girdik.

Eda'yla birlikte ağır adımlarla merdivenlerden çıkıp eve ulaştığımızda çantasından anahtarları çıkararak kapıyı araladı. İkimiz de adeta yorgunluktan ölmek üzereyken Eda, "Ben direkt yatacağım," diyerek odasına doğru yöneldi ama ansızın onunla konuşma isteğinde bulunarak koluna sarılıp odasına gitmesini engelledim. *Onunla mutlaka konuşmalıydım.*

"Eda," dedim tereddütle. Gözlerimin içine merakla baktı ama sessizliğini korumayı tercih etti. "Sana bir şey soracağım ama kızmak yok." Hızlı hızlı konuştuğumda gözlerini devirdi ve boğazından küçük bir hıçkırık koptu.

"Bu aksiyonlu geceden sonra beni kızdıracak ne soracaksın acaba?" dediğinde gülümsemeye çalışarak ellerinden tuttum ve onu koridordan çıkarıp oturma odasına doğru sürükledim. Çift kişilik koltuğa ellerini

tutmayı bırakmadan oturduğumuzda Eda merakla ve biraz da *artık sor ne soracaksın* tavrıyla gözlerime bakıyordu.

"Ahmet ve sen..." Pat diye söze girdim ama nasıl devamını getireceğimi bilmiyordum. En iyisi bir anda sorup susmaktı. "Şey yaptınız mı hiç? Yattınız mı?" Dan diye birden sordum. Eda elimi tutmayı bırakarak gözlerini kaçırdı, ardından kaşlarını huzursuz bir şekilde çattı. *Yoksa...*

"Melek nereden çıktı şimdi bu?" Sesi aksi çıkmıştı ama yine de neden bunu sorduğumu merak ediyordu.

"Sorgulamadan cevap versen? Biliyorum çok özel ama bilmem gerek." Çaresizce konuşmayı sürdürdüğümde Eda bir kez daha gözlerini kaçırdı. Derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdükten sonra bana döndü ve tereddütle de olsa konuşmaya başladı.

"Eğer en sevdiğim insan olmasaydın canına okurdum bunu sorduğun için," dediğinde samimiyetle gülümseyerek onun ağzından çıkacakları bekledim.

"Tamam... Oldu birkaç kez ama sonra Ahmet de ben de kendimizi çok suçlu hissettik. Yani tamam, evlenmeyi hep düşünüyorduk ama erken hareket edince ikimiz de bir müddet tereddüde kapıldık. Hatta bunu yaptığımız için ayrılmayı bile düşündük ama sonra olaylar çok farklı bir şekilde gelişti. Ahmet bana evlenme teklifi etti ama bunu asla mecburiyetten gerçekleştirmedi. Öyle olsaydı hayatta kabul etmezdim. Beni sevdiği için yaptı ve ben de onu çok sevdiğim için bu teklifi kabul ettim."

İçim rahatlayarak Eda'nın elini tutup ona her zaman destek olacağımı belli edercesine sıktım ve o da bunu anlamışçasına bana içtenlikle gülümseyerek karşılık verdi.

"Şimdi sen söyle bakalım. Neden sordun bunu?" *Fakat bunu nasıl açıklayacağımı henüz düşünmemiştim üstelik olanlardan sonra kendime bile itiraf etmek çok zor geliyordu.*

"İşte bu kez kızacaksın." Çekinerek mırıldandığımda elimi tutmayı bırakıp kolumdan sarstı ve birden, "Meleeek!" diye cırladı. Eda'dan hiçbir şeyi saklamadığım gibi bu gece olanları da saklamayacak ve ona yine içimi dökecektim. *Tepkisi muhtemelen sert olacaktı ama Eda zaten her zaman sertti.*

"Biz ortalıktan kaybolduk ya hani," dediğimde Eda başını sallayarak devam etmemi bekledi. "İşte o ara İlker ve ben çok yakınlaştık. İlker bana ilk kez dokunmak istedi." Hızlı bir şekilde konuşup gözlerimi sıkıca

kapatarak Eda'nın keskin bakışlarından kaçmaya çalıştığımda omzuma bir tane darbe yedim.

"Yavaş Melek, yavaş! Hızınız almış başını gidiyor," diye söylendiğinde bir gözümü açarak ona baktım ve yaramaz bir tavırla omuz silktim.

"Ama ben de istedim, bana dokunmasını yani." Gözlerimi bir kez daha sıkıca yumarak Eda'nın darbesini beklerken asla geciktirmedi ve omzuma bir tane daha geçirdi.

"Daha iki haftadır birliktesiniz! Ne bu hız? Mevzu senin için cinsellik mi yani? Bu yüzden mi İlker'le birliktesin?"

Bu açıdan hiç düşünmemiştim. Eda'nın söyledikleri aklımı karıştırırken sıkıca kapadığım gözlerimi irice açarak ona büyük bir ciddiyetle baktım. Söylediklerine hiç mi hiç katılmıyordum.

"Hayır, alakası bile yok," diyerek doğrudan karşı çıktım.

"Neyle alakası var o zaman?" diye merakla sorduğunda gülümseyerek onun iri, kahverengi gözlerine baktım ve bugün içerisinde düşündüğüm her şeyi ilk defa sesli bir şekilde ona karşı dile getirdim.

"Eda, haklıydın. En başından beri sen haklıydın," diyerek söze başladığımda hiçbir şey anlamadı. Öyleyse daha açıklayıcı olmayı deneyecektim.

"O, Murat, benim hayatımdaki en büyük takıntıydı. Ulaşamadıkça, ondan uzak düştükçe daha çok istedim. Onu daha çok seveceğimi, aşkımın hiç bitmeyeceğini zannettim ama sadece kendimi kandırdım. Boş yere yıllarca acı çektim. Sonra İlker girdi hayatıma." Ondan bahsederken bile içim kıpır kıpır oluyor, kendimi kocaman gülümserken buluyordum.

"Onunla her şey o kadar iyi, o kadar gerçek ki... Bitmesini hiç istemiyorum. Hayatıma girmek istediğinde ona karşı koydum. Murat için kendimi o kadar sınırlamışım ki İlker'i hiçbir zaman ciddiye almadım, görmezden geldim ama kalbimin altındaki derin duygular gizlice büyüdü ve beni ele geçirdi. Ben ne istediğimin artık farkındayım. Onu istiyorum. Nereye kadar sürer bilmiyorum ama yalnızca onu istiyorum. Onunla ilgili her şey beni çok etkiliyor. Onunlayken kendimi sevebiliyorum. Mevzu cinsellik mi diye sordun. Hayır, mevzu cinsellik değil. İlker bana tutkuyu hissettiriyor, şehveti hissettiriyor, masumiyeti hissettiriyor. İlker bana sevmenin nasıl bir duygu olduğunu öğretiyor. Artık kaçmak istemiyorum Eda. Ben onu istiyorum ve mucize gibi bir şey ki o da beni istiyor. Her şeyi geçtim en önemlisi de beni seviyor. Bundan dahası olabilir mi? Bence olamaz."

İlker Altan'dan...

Etraftaki garsonların, barmen Okan'ın, hatta henüz eve gitmeyip bana yardım etmek isteyen orkestranın ve hatta hâlâ buradan duran Alvaro ve Fabio'nun yardımıyla birlikte yerdeki cam parçalarını süpürüp, etraftaki karmaşayı toparlarken bu gecenin bu şekilde biteceğini tahmin bile etmezdim. Her şey resmen yerle bir olmuş, parti en umulmayacak anda dağılmıştı. Üstelik tam da Melek'le ilk kez yakınlaştığımız anda gerçekleşmişti bütün bunlar. Pekâlâ, daha öncesinde de yakınlaştığımız anlar olmuştu elbet ama ilk kez cesaretimi toplayarak ona farklı bir şekilde adım atmayı denemiştim ve bu durum resmen elimde patlamıştı.

Bütün suçu üstlenmeli miydim? Emin değildim. Partiye Enes'i davet etmediğim için kesinlikle suçlu bir tarafım vardı ama asıl suçlu her ne kadar bunu yüzüne asla vuramayacak olsam da gerçeği ona söylemeyen Gamze'ydi. Eğer gerçeği açıkça dile getirmiş olsaydı bu gece bütün bu saçmalıklara şahit olmak zorunda kalmazdık.

Elindeki kürekte bulunan cam parçalarını çöp torbasının içine boşaltarak kürek ve süpürgeyi bir kenara bırakan Çağatay yanıma gelip, "Bro? Biz kaçıyoruz artık," diye söylendi. Olayın üzerinden bu yana dakikalardır tıpkı etraftaki çalışanlar gibi o ve sevgilisi Merve de bizi yardım etmek üzere kollarını sıvadı.

"Tamam, kardeşim. Sağ ol, yardımın için," dediğimde başını sallayarak bana önemi olmadığını belirtircesine selam verdi.

"Siz de takmayın kafanıza. Enes'in her zamanki yersiz, sert çıkışları işte."

Çağatay'ın söylediklerileyle Gamze elindeki ilk yardım kutusundan başını kaldırmadan Berkay'ın kaşına pansuman yaparken Çağatay'ın peşine takılarak onları çıkışa kadar takip ettim. Koridorun ortasına bile gelmeden bana başıyla içeri girmemi işaret ettiğinde onu dinlemeyerek kapıya kadar eşlik ettim. Sevgilisiyle ikisini gönderdikten sonra yeniden hızlı adımlarla mekânın içine girmek istedim fakat o anda Enes'i hâlâ Tempesta'nın çevresinde öfkeyle dolanırken gördüm. Anlaşılan Gamze ve Berkay'ın yakasını henüz bırakmayacaktı.

Yeniden mekânın içine girerek hiçbir şey belli etmemeye çalıştım. Artık Alvaro, Fabio ve Lisa'nın da gitmesini söylediğimde hiç gönülleri olmasa da bana karşı gelmeyerek gittiler çünkü yarın çalışmak zorundaydılar ve onları babamın karşısına yorgun bir halde çıkarmak istemiyordum.

"Her şey benim yüzümden oldu."

Mekânın tam ortasında sadece orkestra görevlileri, barmen Okan, Berkay ve Gamze'yle birlikte kaldığımızda Gamze, elindeki ilk yardım kutusunu tutmayı bırakmadan sessizce mırıldandı. Berkay oturduğu sandalyeden hışımla kalkarak onun karşısına geçti ve hiç çekinmeden kıza bağırmaya başladı.

"Bu kez inkâr etmeyeceğim. Evet, hanımefendi. Senin yüzünden oldu! Kızım sen demedin mi konuştuk, her şeyi hallettim diye? Bu ne şimdi?"

Berkay doğrudan kendi suratını işaret ettiğinde Gamze başta hiçbir şey diyemedi, hemen karşılık veremedi. Bu durumu ben de öyle zannediyordum çünkü Berkay, bana da Gamze'nin Enes'le konuştuğunu artık ilişkilerinde bir sorun teşkil etmediğini söylemişti. Demek ki hiçbir şey bizim bildiğimiz gibi değildi.

"Sen olduğunu söylemedim. Eğer söylemiş olsaydım bugün değil de hafta başında yerdin şu yediğin dayağı."

"Eh be Gamze! Eh be Gamze!" diyerek Berkay iki elini de havaya kaldırıp adeta bağırmaya devam ettiğinde Gamze'nin mahcubiyetinden dolayı araya girme zorunluluğu hissettim.

"Berkay!" diyerek ikaz edip, "Gitme kızın üzerine. Üzgün, görmüyor musun?" diye söylendim. Berkay eliyle beni havada geçiştirirken Gamze'nin gerçekten bütün bu olanlara canının sıkıldığını düşen yüzünden bile anlayabiliyordum.

"Gerçekten özür dilerim İlker. Onca hazırlık benim yüzümden mahvoldu resmen." Gamze bu kez doğrudan benim gözlerimin içine bakarak konuşmayı sürdürdüğünde dert etmemesini gerektiğini yüzümde oluşan tebessümle belirttim. *Bu parti işi tamamıyla Berkay'ın fikriydi. Cezasını da o çekmeliydi o zaman.*

"Dert etme Gamze ya. Çağatay'ın dediği gibi Enes'in her zamanki ani çıkışları." Anladığını belirtircesine o da bana tebessüm ettiğinde samimiyetle gülümsedim ve Çağatay'ın yere bıraktığı küreği alarak etraftaki cam kırıklarını toparlamaya devam etmek istedim.

"Ulan her şeyi geçtim de bu herifin Melek'le derdi ne? Niye sürekli sarıyor bu kıza abi?"

Aniden Berkay'ın hiddetle konuşmasıyla elime aldığım küreği yere düşürdüm. *Birincisi bu söylediği ne anlama geliyordu? İkincisi Enes'in gerçekten Melek'le derdi neydi?* Tartıştığımız esnada Melek'e olan aksi bakışları, sarf ettiği cümleler asla gözlerimin önünden gitmiyordu.

"Bil diye söylüyorum yanındaki kız..."

Kurduğu ama devamını getiremediği o tek cümle bile kulaklarımdan silinmiyor, sürekli orada çınlıyordu. Bütün bunların ne anlama geldiğini merak ederken Berkay'ın söylediği de bu konunun daha çok ilgimi çekmesine sebep olmuştu.

"Sarıyor derken?" diyerek kuşkuyla mırıldandığımda Gamze de oturduğu yerden aniden kalkarak Berkay'ı kolundan tutup yeniden koltuğa oturtmaya çalıştı.

"Berkay!" diyerek onu uyarıp kaşlarını adeta Berkay'ın konuşmaya devam etmemesi için havaya kaldırdığında hayretle ve şaşkınlıkla ona baktım ama Berkay, Gamze'yi umursamadı. Benimle konuşmaya devam etti.

"Sen bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum?"

"Berkay, bence sen çok konuşmaya başladın." Gamze elindeki tentürdiyotlu pamuğu hâlâ ayakta duran Berkay'ın kaşının tam üzerine sertçe bastırdığında Berkay sızlanarak geri çekildi.

"Yavaş Gamze, yavaş!" Bağırışına karşılık hâlâ merakla onları izlediğimde, "Hem illa ki öğrenecek," diyerek Berkay bağırmaya devam etti. *Ne saçmalıyordu? Neyi illa ki öğrenecektim?*

"Neyi öğreneceğim abi?" Dayanamayıp öfkeyle bağırdığımda Gamze geriye çekilerek gözlerini kaçırdı, Berkay ise yanıma doğru yaklaşıp dudaklarını ağzındaki baklayı çıkarmak için araladı.

"Senin doğum gününde sarmış ya bu kıza..."

"Ne?" diye fısıldadım dudaklarından çıkanlara karşılık sadece. *Ne demekti şimdi bu? Ne sarmasından bahsediyordu? Kim kime sarmıştı?*

"Artık ne haddine ise *İlker'den uzak dur* falan demiş. Haberin yok muydu? Melek anlatmadı mı sana bunları?" Berkay'ın söylediklerine karşılık afallayarak geri çekildim. Hiçbir tepki veremeyip başımı sadece sağa sola doğru salladığımda Melek'in bana neden böyle bir gerçeği anlatmadığını anlayamadım.

"Anlatmadı. Hiçbir şey anlatmadı," diye fısıldadığımda Berkay yine iki elini havaya kaldırarak hiç durmaksızın bağırmaya devam etti.

"Haydaaaa! Niye anlatmadı ki?" Bir müddet düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra aniden gözlerinin içi parlayarak Gamze'nin yanına doğru ilerledi ve birden sıkıca kızın kolunu kavradı. Yüzünde sanki bir şeyleri çözmüş gibi bir ifade yer alıyordu.

"Lan! Aklıma ne geldi? Gamze, sen Melek başka birini seviyor demiştin. Hatta en başında İlker'le olmasına ihtimal bile vermiyordun. Enes miydi o kişi yoksa? İlker'le olmasını mı bu yüzden mi hazmedemiyor?"

Bu daha öncesinde hiç aklıma gelmemişti. *Böyle bir şey olabilir miydi? O kişi Enes miydi?* Gözlerim irice açılarak Gamze'ye baktım ve ağzından çıkacakları bekledim.

"B-Ben... Bu konuda hiçbir şey diyemem." Gamze, adeta kekelerken neden hiçbir şey diyemeyeceğini de anlayamadım. Her şey daha karmaşık bir hal alıyordu sanki.

"Ne demek diyemem? Eğer ortada bir yamukluk varsa bilmek İlker'in hakkı."

"Berkay üzerime gelme! Diyemem dedim!" Gamze'nin de dayanamayıp bağırmasıyla Berkay'ın keskin ver merak dolu bakışları benim ve onun arasında gidip gelmeye başladı. Gamze'nin neden bu şekilde tepki gösterdiğini az çok anlayabiliyordum ve bu yüzden onu saygıyla karşılıyordum. Muhtemelen Melek'i korumak istiyordu.

"Kızın üzerine gitme artık Berkay. Belli ki söz vermiş Melek'e. Üstelik o kişinin kim olduğunu ben de bilmek istemiyorum." Gerçekten bunu bilmek, bununla yaşamak istemiyordum. Henüz değil. Henüz bu gerçek için kendimi hazır hissetmiyordum. *Ama görünen o ki o kişi tanıdık biri...*

"Ne demek bilmek istemiyorum? İlker, aklını mı kaçırdın sen? Bununla yaşanır mı lan?" Berkay, Gamze'den çıkaramadığı öfkesini bu kez benim üzerime kusmaya başladığında onu duymazdan geldim.

"Berkay, üzerime gelme," diyerek sakince konuşsam da bana aldırmadı ve bağırmaya devam etti.

"İlker!"

"Berkay! Üzerime gelme dedim!" Aynı taze öfkeyle bu kez ben ona bağırdığımda daha fazla üzerime gelmedi. Geriye çekilerek kendini boş, deri koltuklardan birinin üzerine bıraktı.

"Ben dışarı çıkıyorum diyerek onların yanından uzaklaşmaya başladım. Biraz temiz hava almak ve bu saçma konuşmayı aklımdan söküp atabilmek için buna ihtiyacım vardı. Aslında amacım başkaydı. *Emin olmak istiyordum. Her şeye rağmen yine de emin olmalıydım.*

Hızlı adımlarla Tempesta'nın bulunduğu sokağa çıktığımda derin derin nefesler alıp bıraktım. Gözlerimi yumarak diz kapaklarıma doğru eğildiğimde kapıdaki güvenlik görevlileri halimin berbat olduğunu fark ederek su isteyip istemediğimi sordular. Onları kibarca reddettikten sonra

eğildiğim yerde doğrularak gözlerimle sokağı kolaçan ettim. *Hâlâ burada olup olmadığını bilmek istiyordum.*

Berkay'ın söylediklerini düşünmek değil, aklıma bile getirmek istemiyordum ama elimde de değildi. *Gerçekten Enes olabilir miydi?* Fakat bu düşünce resmen imkansızdı. Enes, en başından beri Gamze'den hoşlanıyordu. Bunu hepimiz biliyorduk. Melek, bunu bilerek Gamze'yle hayatta bu kadar yakın arkadaş olamazdı. *Öyleyse kimdi? Kimdi ulan o kişi?*

"Şükür açabildin şu amına koduğumun telefonunu!"

İşittiğim bağırış sesiyle başımı yerden kaldırarak sesin geldiği tarafa çevirdiğimde tahminlerimde yanılmadığımı, Enes'in hâlâ burada olduğunu fark ettim. Sırtı bana dönüktü ama telefonla konuştuğunu seçebilecek kadar onu görüyor ve duyuyordum.

Yavaş adımlarla onun yanına doğru ilerlemeye başladığımda güvenlik görevlileri de içeride yaşanan kavgayı bildiklerinden koruma iç güdüsüyle benimle birlikte gelmek istedi ama onları elimi havaya kaldırarak durdurdum ve bununla başa çıkabileceğimi belirttim. Enes'e git gide yaklaşırken her kimle konuşuyorsa bu kez daha net duyabiliyordum sesini ama o hâlâ arkasını dönüp bana bakmıyordu, geldiğimi görmüyordu.

"Bana bak Murat, derhal dönüyorsun. Anladın mı? Kemal amcayla ne gerekiyorsa ben konuşurum." *Murat mı? Murat ne alakaydı şimdi? Neden gecenin bu saatinde onu aramıştı ki?*

"Murat! Şu siktiğimin seminerinden dönmen gerek. Anlıyor musun? Dönmelisin lan, dönmelisin!" Enes bağırarak konuşmayı sürdürdüğünde bir anlığına arkasını dönecek gibi oldu ama dönmedi. O sırada bir köşeye saklanarak kendimi gizlemeye çalıştım ve Murat'ı neden aradığını bilmek istedim.

"Ne mi oluyor geri zekalı? İlker ve Melek birlikte! Aynı şekilde Gamze ve Berkay da birlikte! Eğer gelmezsen bu birliktelikler çok fena yerlere gidecek."

Hayır, diye geçirdim içimden. Hayır. Hayır. Hayır. Düşündüğüm şey olmamalıydı. Olamazdı. Bu gerçek değildi, değil mi? Kâbus görüyordum.

"Evet, kardeşim. Doğru işittin. Birlikteler. Sevgililer. Dudak dudağalar hatta. O sevgisine çok güvendiğin Melek var ya... Bugün resmen İlker'in kollarının arasında kendinden geçiyordu."

[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

(Bu kısımdan sonrasını özellikle şarkıyı dinleyerek okumanızı istiyorum. İnanın bana, daha anlamlı oluyor.)

Bazı cümleler bıçak kadar keskindir ve her aklınıza düştüğünde yaralarınızı acımasızca kanatır. Ayaklarım işittiklerim karşısında sanki zincirlenmiş kuyulardan sarkıtıldı. Düştüm ama kurtulamadım. Öyle bir düştüm ki yere çakıldım, yaralandım, bertaraf olup parçalandım. Tarifi yoktu hissettiklerimin. Tüm sessizliğim feryat figandı gecenin bu saatinde. *Bir daha onun gözlerinin içine nasıl eskisi gibi bakacaktım?*

Boğazımdaki kocaman düğümü yutkunmaya çalışarak Enes'in konuşmasının devamını dinlemek istemedim. Buna cesaretim yoktu. Beni fark etmemesini fırsata çevirdim ve ağır adımlarla yeniden Tempesta'ya doğru ilerledim. Kapıdaki güvenlik görevlilerine hiçbir şey demeden aynı yavaş adımlarla içeri girdim.

"İlker? Ne oldu abi? Yüzünden düşen bin bir parça," dediğinde Berkay hiçbir şey duyamaz oldum. Elim ayağım tutmuyordu sanki. Kendimi zar zor hareket ediyormuş gibi hissediyordum. Bar kısmına gidip etrafı rahatça toplamak üzere çıkardığım trençkotumu, cep telefonumu ve arabamın anahtarlarını aldım.

"Okan, Berkay'la bu gece burayı siz kapatın. Ben çıkıyorum," diyerek fısıldadığımda Okan ani ruhsuzluğuma karşılık başını sadece aşağı yukarı doğru sallayarak beni onayladı, Berkay ise arkamdan bağırdı.

"İlker! Ne oldu abi gerçekten?" Gözlerimin içi tuhaf bir sızıyla acırken Berkay'a dönmeden sessizce konuşmaya devam ettim.

"Biraz yalnız kalmam lazım Berkay. Yalnız kalmam lazım."

Arkamdan bir kez daha gür sesiyle, "İlker!" diye bağırdıysa da onu duymazdan geldim ve hızlı adımlarla Tempesta'dan ayrılarak kendimi kasımın soğuk gecesinin kollarının arasına attım. Karşı kaldırımda park halinde olan araba doğru ilerleyerek ceketimi ve cep telefonumu diğer koltuğa fırlattım. Direksiyon koltuğundaki yerimi alıp anahtarı kilide takarak motoru çalıştırdım ve çok beklemeden sokaktan hemen ayrıldım.

Tüm taşlar tek tek yerine otururken her şeyi net bir şekilde hatırlıyordum. Hem de en başından en sonuna kadar hatırlıyordum. Hatırlamak istemiyordum ama hatırlıyordum.

Murat'tı.

En başından beri oydu.

En başından beri Melek'in defterine yazdığı o gizli aşkı Murat'tı.

En başından beri tanışıyorlardı.

Nasıl anlamadım? Nasıl? Nasıl? Nasıl?

Oysa her şey anbean gözlerimin önünde gerçekleşmişti.

Birkaç ay öncesine kadar Enes, Murat'ın ortalıktan kaybolduğu o zaman, *"Matbaaya gitti,"* demişti. Melek ise onun için bir hatıra defteri yazdığından bahsetmişti. *O deftere ne olmuştu? Murat o deftere ne yapmıştı? Melek'in canını nasıl bu kadar yakabildi? Melek için her şeyi yapabilirdim ama bu kadarı, bu gerçek çok fazlaydı. Çok fazlaydı lan! Çok fazlaydı!*

Sonrasında olanlar zaten birbirini kovaladı. Melek uzun bir süre zarfı boyunca hep çok üzgündü. Murat, Erdinç'in ayarladığı kızla birlikteyken o ruh gibi etrafta geziyordu. Ona yaklaşmadım, uzak durdum çünkü ona zaman tanımak istedim. O zamanlar neden Murat'ın o kızla bir anda çıkmaya başladığını anlamamıştım ama şimdi... Şimdi her şey açık bir şekilde ortadaydı.

Üniversitede, o aptal kaza sonrasında Melek'i kurtarıp revire götürdüğümde Murat hemen peşimizden gelmişti. Bana değil de daha çok Melek'e, *"Merak ettik sizi,"* demişti. O günkü ilgili bakışlarını, kafeteryada vurguladığı her kelimeyi asla unutamıyordum. *Ben Elif'ten dolayı benden intikam alma dürtüsüyle Melek'e ilgi göstermeye başladığını düşünürken meğerse o sadece...*

Doğum günümde olanlar, Murat'ın bir anda Enes'in tek lafıyla evime gelmesi, Melek'e yine imalı imalı bakıp, onu o gece eve bırakmak istemesi ve Melek'in söz konusu Murat olduğunda her zaman derin bir meraka bürünmesi, beni soru yağmuruna tutması...

En başından beri oydu. En başından beri Murat'tı! Lanet olsun! Nasıl anlayamadım? Nasıl bu kadar kör olabildim?

Melek resmen Murat için beni...

Hayır, hayır, hayır.

Bunu düşünmek, aklıma dahi getirmek istemedim. İkinci bir Elif vakasıyla baş edemezdim. Bunun altından sağ kurtulmamın imkânı yoktu ama gerçekler bir tokat gibi yüzüme çarptığında en güçlü hissi tadıyordum şu an. Kini değil, kıskançlığı ya da nefreti bile değil. Hayal kırıklığını kemiklerimde dahi hissediyordum çünkü yalnızca hayal kırıklığından sonra içinizde bir şeyler sizinle birlikte kalır ya da sonsuza dek mahvolurdu.

Otobanda Anadolu Yakası'na doğru ilerlerken kilometre çizelgesi neredeyse iki yüzü buluyordu ama umurumda bile değildi. Bu gece sırf onu mutlu etmek için kostümüm gereği düzleştirdiğim saçlarımı iyice dağıtırken, ellerimle direksiyonu defalarca yumruklamaktan kendimi

alamadım. Boğazımdan tiz bir hıçkırık koptuğunda ağlamamak için direniyordum ama nafileydi. Gözlerim dikiz aynasında hâlâ asılı duran ona dair fulara gittiğinde öfkemden çekiştirerek fuları alıp avucumun içinde sıktım. Bütün bunların gerçek olmamasını diledim. *Biraz sonra bu saçma kabustan uyanacak ve gün benim için yeniden başlayacaktı.* Fakat öyle olmadı.

Arabamın tekerlekleri kulakları rahatsız edecek bir şekilde ses çıkarırken gece trafiğinin olmamasıyla kendimi Kuzguncuk'ta, evimin sokağında buldum. Arabayı aniden istop ettirerek elimdeki fularla cep telefonumu diğer koltuktan alarak kendimi dışarı attım.

Merdiven dairesini hızla tırmanıp evime ulaştığımda titreyen ellerimin arasından kapının kilidini açtım ve apartmandaki diğer insanların rahatsız olup olmayacaklarına aldırmadan kapıyı büyük bir gürültüyle kapattım. Hâlâ kendime gelemiyordum. Bu gerçekleri kabullenemiyordum. Öfke ve hayal kırıklığı tüm ruhumu ele geçirmişti.

Köpeğim Cambaz havlayarak yanıma geldiğinde onu bile görmezden gelerek doğrudan mutfağa doğru ilerledim. Buz dolabından kaptığım kutu bira şişesini açarak başıma diktim ve bütün geceyi sindirmemi sağlayacak olan içkiyi boğazımdan mideme doğru yudumladım. Ama geçmedi hiçbir şeyi sindiremedim. Elimdeki bira kutusu birkaç dakika içinde biterken bir yenisini daha dolaptan kaptım ve ikinci biramla oturma odasına ilerleyip kendimi deri koltuğa bıraktım.

Cambaz yanıma gelip defalarca havladıysa bile onunla ilgilenmedim. İlgilenemedim. Elim gitmedi öylece hiçbir şey olmamış gibi onun başını okşamaya. Ansızın diğer elimdeki telefon titrediğinde ekrandaki isme gözlerimi kırpıştırarak baktım ve gözyaşlarımın arasından aptalca, isterikli bir şekilde kahkaha atmaya başladım. Fakat yine de ekran kilidini açıp onun mesajını okumaktan kendimi alamadım.

Kız Kulesi ♥: "Bu gece yaşanan hiçbir şeyi lütfen kafana takma. Ha bir de şey... İyi ki sen İlker Altan. İyi ki sen."

Bunu söylemesi ne kadar da kolaydı? Bu saatten sonra nasıl hiçbir şeyi kafama takmazdım? Beni ne hale getirdiğinin farkında mıydı acaba?

Belki de benimle dalga geçiyordu ya da gerçekten iyi rol kesiyordu. Belki de sırf Murat'ın ilgisini çekmek için yaklaşmıştı bana.

Sahi, bana karşı bir şey hissetmiş miydi gerçekten? Bu gece beni öpen, bana o dokunan, bana coşkuyla sarılan o Melek kız düşündüğüm kadar Melek değil miydi yoksa?

Hiçbir şeyi çözemiyordum. Hıncımı, öfkemi hiçbir şekilde üzerimden söküp atamıyordum. *Unutamıyordum olanları, geçmişi ve şimdi yaşananları...*

Elif'ten sonra takıldığım insanlar elbette olmuştu ama ilk kez gerçeğe bu kadar yakın hissetmiştim. İlk kez kendimi gerçekten değerli ve özel zannetmiştim. *Değmemiş miydi yani? Bitmiş miydi her şey? Yalan, oyun muydu aramızda geçen onca şey?*

Melek'in attığı mesaj benim patlama noktam olmuştu. Elimde ona ait tuttuğum fuların arasında bulunan telefonumun ekranına boş gözlerle dakikalarca baktıktan sonra dayanamayıp öfkeden telefonu karşımdaki duvara fırlattım. Telefon önce duvara tosladı, sonra yere düştü. Kırıldı, parçalandı, dağıldı ama umursamadım. Kalbimin kırılmasının yanında cep telefonumun paramparça olması hiçbir şeydi.

Fularındaki ona has kokuyu doyasıya içime çekerken bir aptal gibi ağlamaya devam ettim. Cambaz korkuyla da olsa yanıma yaklaşıp mırıldandığında ve başını yanağıma doğru sürttüğünde gözlerimden akan damlaya aldırmadan yüzümdeki tebessümle başını okşadım ve sessizce ona doğru fısıldadım.

"Yalan çıktı be Cambaz. O melek kız da yalan çıktı."

- Canım halapenobiberi nin şaheseriyle kocaman bir BUM!

- KABUL EDİN BU KADARINI SİZ DE BEKLEMİYORDUNUZ!

- EVET, İLKER HER ŞEYİ ÖĞRENDİ. ANLADI. Çünkü İlker asla aptal bir karakter değil. Neredeyse yüzünün her noktasını ezberleyeceği kızın kimi sevdiğini de bir şekilde anlamalıydı. 😊

- ASIL KAOSLAR, ASIL AŞKA DÜŞÜŞ İÇİN ŞİMDİ HAZIR MIYIZ? BEN BAYAĞI HAZIRIM.

32. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Parodilerin Instagram Hesapları:

ad.kizkulesi (Melek) | ad.ilkeraltan | ad.muratozkan | ad.gamzeberkay | ad.edaahmet

Bölüme geçmeden önce buraya küçük bir not düşmek istiyorum bu capsle alakalı.

Son zamanlarda bana bölümleri çok geç attığım için sürekli kızıyorsunuz. Haklı mısınız? Sonuna kadar çok haklısınız. Sizlerin düşüncelerine karşılık boynum her zaman kıldan ince. Bunu asla unutmayın.

Fakat son paylaştığım, şu zamana kadar ki en uzun Aşka Düşüş bölümünü ve diğer bölümleri de gözlerimin önüne getirince sizlere biraz kırgınlık var üzerimde. Bu kırgınlık da ne yazık ki beni buraya gelip bölüm atma eyleminin önüne geçiyor.

Mesela ben şunu asla anlayamıyorum. *10 Bin okunmanın üzerini geçen bir bölüm, nasıl oluyor da en fazla 1500 – 2000 arası vote alabiliyor? Bu orantı neden hiç sağlanmıyor? Herkes mi hayalet okuyucu? Veya herkes bir bölümü 10-15 kez mi okuyor? Veyahut büyük bir keyifle hiçbir ayrıntısını dahi atlamak istemediğim bölümün satır araları neden bomboş kalıyor?*

Ben bunlara gerçekten bir anlam veremiyorum. Eğer sizlerin bu konuda düşünceleri varsa ya da *şöyle yaparsan çok daha iyi olur*, diyebileceği önerileri bulunuyorsa lütfen bana belirtin, ben de ona göre daha dikkatli olmaya özen göstereyim. Sizlere asla sitem etmek istemiyorum ama lütfen bunlara biraz da olsa önem vermeye çalışalım. Sınır koyan bir insan değilim. Sizleri herhangi bir şeye asla zorlamak da istemiyorum. Sadece tek ricam vote adı verilen o yıldıza basmanın çok da güç olmaması.

Sanırım bu kadardı. Şimdi sizi bölümle baş başa bırakabilirim.

Ayrıca yeni kapağımız için de -mahbub 'a çok teşekkür ederim. 😍♥

Keyifli okumalar. 😘

[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

Bu harika çalışma için kitapkurdululu 'ya çok teşekkür ederim. 😍

Bu da canım Eyşan'ımın eeysantuna harika çalışması. Çok teşekkür ederim. 😍

Playlist:

Taylor Swift - The Last Time ft. Gary Lightbody

Nilipek - Gözleri Aşka Gülen

32. BÖLÜM

İnsan, birine karşı derin duygular beslemeye başladığında daha farklı biri haline geliyordu. Her an, her saniye yalnızca o kişiyi görmek, onun sesini duymak istiyordu. Aklın daha hiçbir şeyin farkında bile değilken bütün duyuların kalbinle birlikte yalnızca ona açık oluyor, yalnızca o kişiye yöneliyordu. Bu durumu sürekli yaşadığındaysa karşında uçsuz bucaksız bir yol beliriyordu. Bazen çetrefilli, bazen bomboş, bazen ise etrafı çiçek tarlalarıyla sarılmış bir yol. *Kısaca kalbinin gitmek istediği yol işte.*

Yirmi bir yıllık hayatım boyunca bu duyguları yalnızca bir kez tadacağımı ve kalbimin de aklımın da hep *onda* kalacağını düşünürdüm. Yani Murat'ta ama şimdi hiç farkına bile varmadığım bu zamanın evresinde her şeyi kat be kat daha fazla bir şekilde İlker Altan için hissediyordum. Her an, her saniye yalnızca onu merak ediyor, onu görmek istiyordum. *Sahi... Ben hangi ara bu hâle gelmiştim?*

Bütün bu duyguları tüm benliğimde yoğun bir şekilde yaşarken, aklımın almadığı çok garip şeyler gerçekleşti.

İlker, dün restorana gelmedi ve hatta hiç uğramadı bile.

Cumartesi gecesi olanlar, Berkay ve Enes kavgası, Enes'in bana öldürücü bakışlar atarak bir şeyleri imada bulunması ve yaşanılan onca şey hepimizi fena bir şekilde sarsmıştı. Kendi açımdan değerlendirecek olursam olanları hâlâ atlatabildiğimi düşünmüyordum. Bunun gayet farkındaydım ve o gecenin getirdiği tedirginlikle İlker'e ilk defa içimden ona dair duyguları ifade etmek istercesine kısa bir mesaj atmak gelmişti ve öyle de yapmıştım.

"İyi ki sen İlker Altan. İyi ki sen."

Korkmuştum ve hâlâ da korkuyordum. Garip ama içimi huzursuz edecek kadar İlker'i kaybetmekten çok korkuyordum. Enes'in bu ani çıkışları beni epey geriyordu ve bu gerginlik içimdeki farklı duyguları açığa çıkarıyordu. Bu sadece basit bir hoşlantıdan ibaret değildi. Çok daha fazlasıydı. Artık farkındaydım. Kendimi ifade edemeyeceğim kadar yoğun ve ona her

çekildiğimde tutkuyu bütün bedenimde hissedecek kadar bağımlıydım İlker'e.

Parti gecesi İlker mesajıma geri dönmeyince içimdeki tedirginlik daha da arttı ve saatin kaç olduğuna aldırmadan aniden telaşla Gamze'yi aradım. Ben gittikten sonra Tempesta'da neler olduğunu öğrenmek istercesine onu soru yağmuruna tuttum. Fakat aksilik budur ya tam da Gamze'yi aradığımda bana İlker'in saatler önce aniden mekândan ayrıldığını, yüzünün berbat bir ifadede olduğunu söylemişti. Neler olduğunu asla bilmiyordum ama bu mevzunun altında bile Enes'in parmağı olduğunu düşünüyordum. Enes, o gece her şeyi mahvetmiş ve hepimizin aklına da kalbine de şüphe kırıntılarını serpiştirmişti. Her ne kadar bunu düşünmek istemesem de İlker'in de bir şeylerden şüphelendiğini düşünüyordum. Aramızda yaşanan onca şeyden sonra onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Üstelik beni sevdiğini söylemişti. Gözlerimin içine bakarak, *"Seni seviyorum,"* demişti. Hayatımda ilk kez biri bana aşkını ilan etmişti. *Bunun ötesi olabilir miydi? Bunun üzerine onu nasıl hayal kırıklığına uğratırdım? Nasıl ona Murat'tan bahsederdim? Üstelik benim de bilmediğim bazı gerçekler varken...*

Eğer aylar öncesinde olsaydık İlker'in Murat'ı bilmesi gerektiğini düşünürdüm ama hayır, artık kesinlikle bilmemeliydi. Aralarında büyük bir sorun vardı. İlker bana asla bahsini açmıyordu ama parti gecesi Enes'in vurguladıklarından bile o sorunun çok büyük olduğu ortadaydı.

Murat bizim üzerimizde yalnızca kara bir gölge oluştururdu ve ben İlker'i o kara gölgenin içinde kaybetmek istemiyordum. Üstelik cumartesi gecesinden bu yana konuşmadığımızı hatırladıkça içim gerçekten bir tuhaf oluyordu.

Tabii bütün bu yaşanılanların yanı sıra garip olan tek şey İlker'in restorana gelmemesi değildi. İlker, ona attığım mesaja da cevap vermemişti. Defalarca onu aramama rağmen telefonu hep kapalıydı. Oysa beni asla yanıtsız bırakmazdı. Belki ben onu yanıtsız bırakırdım ama o bana bunu yapmazdı.

Dün bütün bu endişelerimin arasında ondan küçücük bir haber dahi alamayınca bir ara işi gücü bir kenara bırakıp civcivime de atlayarak Kuzguncuk'un yolunu tutacaktım. Restorana gelmemesi, telefonlarıma çıkmaması beni öyle telaşlandırmıştı ki her şeyi yok sayarak yalnızca ona koşacaktım. Ta ki önlüğüme bağlı şapkayı başımdan çıkaracağım esnada

İlker'in babası Muhsin Bey restoranın mutfağına inip sanki tüm endişemi anlamış gibi İlker'in telefonunun kırıldığını söyleyene dek...

Biraz olsun rahatlamaya çalışarak derince soluklanmıştım o an. Meğerse İlker'in gerçekten telefonunun kırıldığını, hatta Muhsin Bey'i bile ev telefonundan aradığını öğrenmiştim. Pazar günü olduğu için de bir alışveriş merkezine gidip yeni bir telefon alamadığını açıklamıştı yine Muhsin Bey.

O ana dek İlker için o kadar endişelenmiş ve korkmuştum ki kalbim sürekli tekleyerek çok hızlı atmıştı. Öğrendiklerimden sonra Muhsin Bey'i de ister istemez soru yağmuruna tutmuştum çünkü İlker asla böyle bir şey yapmazdı. Restorana gelmemezlik etmezdi. Bunu kendisi söylemişti. *"Sen varsan her gün orada olurum,"* demişti. *Öyleyse dün neden gelmemişti?* Gelmemesinin mutlaka bir sebebi olmalıydı. Ona ne olduğunu merak ediyordum.

"Nasıl geçti? Anlatacak mısın artık?"

Telefonumun hoparlöründen yükselen sesi duymamla aklımı karıştıran düşüncelerimin arasından sıyrılmaya çalışarak, "Bir dakika Eda. Arabamı park ediyorum," diyerek mırıldandım. Eda'nın sesindeki telaşı ve merakı hissetmemek elimde değildi. *Sonuçta onun kadın doktoruna gitmiştim bu sabah.*

Bir hafta sonra vizelerimiz başlayacağı için bugün derslerimin hepsi öğleden sonraydı ve ben de bunu fırsata çevirerek değerlendirmek istemiştim. Cumartesi gecesi Eda'yla aramızda geçen konuşmalardan sonra pazar sabahı ben işe gitmeden hemen önce Eda kendi kadın doktoru arkadaşını arayarak benim için bugüne randevu almıştı. Bunu neden yaptığımı sorguladığınızı tahmin edebiliyorum.

İlker'le aramızdaki çekim artık karşı koyamayacağım bir türdeydi. Ona her yaklaştığımda, onu her öptüğümde içimde bambaşka duygular kıpırdanıyordu. *Daha önce hiç yaşamadığım duygular...* Aramızdaki bu yakınlık beni asla korkutmuyordu, aksine her geçen sürede daha da heyecanlandırıyordu. Her seferinde İlker'le biraz daha yakınlaşıyor, ya da yakınlaşmak istiyorduk ve ben bütün yakınlaşmalarımıza karşılık tedbirimi yine de almak istiyordum.

Civcivimi üniversitenin otoparkında boş bir alana park ederken, "Gayet iyiydi. Çok samimi yaklaştı Duygu Hanım ve doğum kontrol hapı yazdı. Üniversiteye gelmeden önce bir eczaneye uğrayıp reçeteyle aldım," diyerek Eda'yı yanıtsız bırakmadım. Verdiğim cevaba karşılık önce iç çekti, ardından da kıkırtısını serbest bıraktı.

"Senin bu hallere düşeceğin kimin aklına gelirdi ki?" dediğinde gözlerimi devirmeden edemedim. Asıl önce o aynaya bakmalıydı.

"Eda," dedim ikaz edercesine. Bu konuda benimle tartışmasını istemiyordum. Özellikle de bana bazı konularda dürüst olduktan sonra hiç üstüme gelmemeliydi.

"Ay, iyi tamam. Bir şey demedim," diyerek beni alttan aldığı sırada motoru kapatmamla anahtarımı kontaktan çektim fakat tam da o sırada karşıdan gelen başka ama tanıdık bir spor araba uzun zamandır dizginlediğim öfkemin ortaya çıkmasına sebep oldu.

"Eda, şimdi kapatıyorum. Sonra görüşürüz."

Eda'nın herhangi bir cevap vermesine fırsat tanımadan sabitleyicideki telefonumdan hızla aramayı sonlandırdım. Bugün dersi olmadığı için Eda evdeydi ama şu an bunu bile düşünemezdim. Hesap sormayı düşünmeliydim çünkü bu kez sıra kesinlikle bendeydi. Yaptıklarının hesabını bana vermek zorundaydı.

Bu sabah düzleştirdiğim saçlarımın üstündeki siyah beremi düzelterek, arka koltuktaki ders dosyalarımı ve cep telefonumu da alıp arabadan çıktım. Kapıları hızla kilitlerken bana doğru yaklaşan arabanın durmasını bekledim. Gri, spor araba biraz ötemde durduğunda hızlı adımlarla o tarafa doğru yürüdüm ve arabanın durduğu noktanın tam karşısında dikildim.

Motoru kapatan Enes, direksiyon başında beni gördüğü gibi gözlerini devirdi, alayla gülümsedi ama zaman kaybetmeden arabadan çıkıp o uzun boyuyla tam karşıma geçti.

"Derdin ne senin? Daha ne kadar sürdüreceksin bu saçmalığı?"

Elimde sıkıca tuttuğum kalın dosyayla onun omzuna doğru vurup hiddetle soluduğumda alaylı gülümsemesi yüzünden silinmeden aramızdaki mesafeyi kapattı ve beremin altından çıkan düz saçlarımın ucuyla oynamaya başladı. Dokunuşuyla hemen geriye doğru çekildim. *Yaptıklarıyla rahatsız ettiği yetmezmiş gibi bir de bana yaklaşmaya nasıl cüret ederdi?*

"Sen bu saçma ilişkiyi ne kadar sürdürürsen ben de o kadar sürdüreceğim."

Ses tonu da tıpkı çehresi gibi alaycıydı ama kesinlikle kendinden emin konuşuyordu. Asla geri çekilmeyecekti. Bu saçmalığı sürdürmeye devam edecek ve benim canımı yakacaktı.

"Uzak dur benden, İlker'den, bizden," dedim kelimelerin üstüne basa basa ama yine umursamadı. Yine beni çıldırtmak için her şeyi yaptı.

"Siz?" dedi alay edercesine kaşlarını havaya kaldırarak ve resmen benimle dalga geçer gibi sinir bozucu bir şekilde gülümseyerek. "Güldürme beni. Çok yakında siz diye bir şey bile kalmayacak," dediğinde afallayarak geri çekildim ve ne demek istediğini anlamaya çalıştım ama başarılı olamadım.

"O niyeymiş? Ne saçmalıyorsun yine sen?" Sorularıma karşılık aramızdaki mesafeyi kapatmak istercesine yine bana yaklaştığında geri çekilmek istedim ama bu kez başarılı olamadım. Bakışları ve ses tonu beni ürkütmeye yetiyordu.

"Murat haftaya dönüyor." Bir çırpıda konuştuğu anda elimde sıkıca tuttuğum dosyalar pat diye yere düştü. Enes ise şaşkınlığım karşısında yine alayla kıkırdadı.

"D-dönüyor mu?" Titreyen dişlerimin arasından konuşmaya çalışırken, bedenimin titremesinin kesinlikle soğuk havayla bir alakası yoktu. Murat'ın döneceği gerçeği beni üşütüyordu. Enes bu kez beni şaşırtırcasına yere düşürmüş olduğum dosyayı alarak bana uzattı. İstemesem bile almak zorunda kaldım.

"Evet, dönüyor. Bakalım, o zaman da İlker'e hâlâ aşık o Melek kız olabileek misin?"

Boğazımda kocaman bir düğüm belirirken Enes'in uzattığı bana ait dosyayı ister istemez alarak göğsüme bastırdım. Gözlerim iyice buğulanırken yanmasına karşı koyamadım. Enes ise pişkinlikle gülümsemeye devam edip, "Her neyse, bir ara elbet görüşürüz Güçlü Melek," deyip bana arkasını döndü ve fakültelerin bulunduğu tarafa doğru hızla ilerlemeye başladı.

Enes yanımdan çekip giderken bir kez daha arkasına dönüp bakma gereksiniminde bile bulunmadı. Baş etmem gereken yığınla sorunu üzerime boşaltıp öylece çekip gitti. Bense titreyen bedenimle baş başa kaldım. *Şimdi ne olacaktı? Ne yapacaktım? Bunun önüne nasıl geçecektim?*

Murat dönüyordu. Elbet bir gün dönecekti zaten ama ben neden felaketimin yaklaştığı hissine kapılıyordum?

***

Öğleden sonraki dersler hep bunaltıcı geçerdi ama asıl bunaltıcı olan iki saat boyunca süren ve her dakikasında yalnızca uykumu getiren tarih dersiydi. Haftaya vizeler başlayacağı için ders konularını tekrar ediyorduk ama aklımdaki sorunlardan dolayı kendimi ne derslere ne de hocalara veremiyordum. Hiçbiri şu an için ilgi alanımı kapsamıyordu. Üstelik bugün

de İlker'i hiç görmemiştim. Onun sesini duymamıştım. Yüzündeki o tatlı gülümsemeye şahit olmamıştım. *Tamam, telefonu kırılmış olabilirdi ama bana ulaşmak hiç aklının ucundan geçmemiş miydi?*

"Görmedin mi yani?" *Belki de bininci kez bu soruyu Gamze'ye soruyordum.*

Ders öncesinde kampüste onu Berkay'la yan yana gördüğümden bu yana sürekli İlker'den bir haberi olup olmadığını sormuştum ama aldığım cevap hep aynıydı. *İlker ortalıklarda yoktu.*

Bugün Berkay'ların da dersleri öğleden sonraydı ama Berkay, Gamze'nin yanındayken İlker benim yanımda değildi. Bu da içimdeki şüpheleri daha da çoğaltıyordu.

"Hayır, görmedim," diyerek Gamze beni bıkkınlıkla yanıtlarken sınıftan ayrılıp merdivenlerden aşağıya iniyorduk. Fakülteden çıktığımız esnada aklımdaki soru işaretlerini daha fazla kendime saklamak istemedim. Sessizliğimi bozup birine derdimi söylemek zorundaydım, yoksa çatlayacaktım ve en yakınımdaki kişi şu an için Gamze'ydi.

"O gece, ben gittikten sonra mutlaka bir şey olmuş Gamze. İlker hayatta böyle yapmaz. Sessiz kalmaz. Bu kadar ölü taklidi yapmaz."

İçimdeki çırpınışı dışa vururken bir çardağın altına geçerek bankın soğukluğuna aldırmadan üzerine oturdum. Ceketime sıkıca sarınırken burnumu çekmekten kendimi alamadım çünkü dokunsalar ağlayacak durumdaydım.

Gamze yanıma oturmak yerine tam karşıma geçtiğinde sebepsizce gözlerini kaçırdı, dudaklarını dişledi. Ardından, "Aslında bir şey oldu ama sana söylemekten çekindim," diyerek sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. *Tahmin etmeliydim!* Gözlerim irice açılırken, "Ne oldu?" diyerek telaşla konuştum. Yerimden kalkmak istediğim esnada Gamze beni engelleyerek omuzlarımdan tutup yeniden banka oturttu ve derin bir nefes alıp kollarını göğsünde birleştirerek konuşmaya başladı.

"Berkay ağzından İlker'in doğum gününde Enes'in sana sardığını kaçırdı. Aslında kaçırmadı. Pat diye söyledi."

"Ne?!" diye bağırdım duyduğum gerçeklere karşılık. Bunun yaşandığına inanmak istemiyordum. *Berkay'ın ne haddineydi böyle bir şeyi İlker'e söylemek?*

"Sakin ol önce. Berkay, hiçbir şey bilmiyor, Murat'ı da bilmiyor ama o an için İlker'in bunu bilmesi gerektiğini düşündü. İlker de öğrenince bayağı bozuldu, suratı düştü. Sen söylememişsin çünkü çocuğa. Galiba *o* kişinin

Enes olduğunu zannetti çünkü canı epey sıkılmış görünüyordu. Suratını görmeliydin. Bir ara dışarı çıktı, sonra çok daha kötü bir şekilde içeri girdi. Neler olduğunu anlamadık. Ardından da çekip gitti zaten."

Cumartesi gecesi, ben gittikten sonra olanları Gamze'nin dudaklarından işitirken yüzümü avuçlarımın içine bastırarak sızlanmama engel olamadım. Enes amacına ulaşmıştı. İlker'in içine o şüpheyi düşürmüştü ama İlker zeki bir genç adamdı. O kişinin Enes olmadığını hemen anlaması gerekirdi.

"İnanmıyorum. Enes'i resmen öldürmek istiyorum!" Kendime engel olamayarak bağırdığımda Gamze yanıma oturarak kollarımı sıvazladı ama bu yatışmamı sağlamadı. Ancak Enes'i bulup gırtlağına yapışırsam bu öfkem geçebilirdi.

"Melek gerçekten karışmak istemiyorum ama sence de İlker'e gerçekleri anlatmanın sırası gelmedi mi artık?"

Başımı eğdiğim yerden kaldırarak çaresizlikle Gamze'nin gözlerinin içine baktım. Dudaklarım acıyla büzülürken öylece omuz silkip başımı sağa sola doğru salladım.

"Yapamam," dedim çaresizlikle fısıldayarak. "İlker ve Murat'ın arasında önemli bir şey olmuş belli ve ben onu kaybetmekten çok korkuyorum. Üstelik sen de biliyorsun bu gerçeği ama bana bana söylemiyorsun." Gözlerimden yanağıma süzülen damlalara engel olamazken Gamze'nin yüzü düştü. Söylediklerimde haklı olduğumu biliyordu. İkimizin de cesareti yoktu gerçekleri ortaya çıkarmaya.

"Üzülmeni istemiyorum," dediğinde alayla gülümsemeye çalıştım.

"Ama bak, böyle de üzülüyorum. Bilmek hakkım."

"İlker'in de Murat'ı bilmesi hakkı," diyerek köşeye sıkıştırdı Gamze beni. Evet, hakkıydı ama artık bunu söyleyecek cesaretim yoktu.

"Bana neler olduğunu anlatmayacaksın, değil mi?" Uzun uzun Gamze'nin gözlerinin içine baktım ve bu kez gözlerini kaçırmadı benden. Omuzlarını düşürdü, derin bir soluk çekti. Gözlerini kapattı ve birkaç saniye sonra bu kez kararlılıkla bakarak açtı. Dudakları usulca aralanırken bana karşı pes ettiğini anladım.

"Mevzu Elif."

"Elif mi? Hangi Elif?"

Benim bildiğim tek bir Elif vardı ama o değildir. Değildir, değil mi?

"Yıldıray olan Elif."

Gamze'nin dudaklarından çıkanlarla neye uğradığıma şaşırdım. Öylece donmuş bir şekilde boş boş ona baktım. Ne demek istediğini, bunun nereye

varacağını anlamaya çalıştım ama başarılı olamadım. *Ta ki Gamze konuşmayı sürdürene dek...*

"Tam olarak neler olduğunu ben de bilmiyorum ama Berkay'ın üstü kapalı bir şekilde anlattığına göre İlker lisedeyken ona aşıkmış. Aralarında ne yaşandı, ne oldu, ne bitti? İnan bana, ben de bilmiyorum. Berkay'a çok sordum ama söylemedi. Söylemek istemedi. Arkadaşlarına sadık kalamayacağını düşündü ama ben bir şeyleri anladım. Hatırlıyor musun? İlk tanıştığımız zaman sana onların birbirlerinin ilişkilerine karışmadıklarını ve hatta bunu birbirlerine bile söylemediklerini belirttim. Sebep buna dayanıyor. İlker ve Murat arasında artık her ne geçtiyse bu yüzden birbirlerine hiçbir şey anlatmıyorlar."

Boğazımdaki düğüm kocamandı. Gözyaşlarım yanaklarımdan boşalırken ne diyeceğimi, nasıl bir tepki vereceğimi kestiremiyordum Gamze'nin söylediklerine karşılık.

O kız...

Elif Yıldıray...

Hayatımın her anında belki de karşıma çıkacak ve bana sevdiğim adamların gizli gerçeklerini hatırlatacaktı.

"Ne Elifmiş be," diye fısıldadım dudaklarımın arasından. Başka hiçbir şey söylemek içimden gelmedi. *Ne diyebilirdim ki?* Lise aşkıydı bu. Benim de bir zamanlar masum bir lise aşkım vardı.

"Seni üzmek istemedim," dedi Gamze. Üzülmemiştim. Sadece sarsılmıştım çünkü beklemiyordum. Murat'ın hayatında gördüğüm o kızın İlker'in de hayatına dokunabileceği gerçeğini aklıma dahi getirmemiştim. Oysa doğum gününün ertesi sabahında liseye ait o fotoğraf çerçevesini duvarında görmüştüm. *Meğerse sebep...*

"Üzülmedim. Sadece çok şaşırdım. Bunu beklemiyordum. Sonuçta Elif benden önce olan bir şey ve ben bunu asla sorun etmem ama İlker'in içinde eğer ona dair bir şeyler hâlâ varsa... İşte o zaman ne yaparım? Bilmiyorum."

Üzülmedim diyerek belki de kendimi kandırıyordum. Elbette üzülüyordum. *Nasıl üzülmezdim? O kız burada olmasa bile varlığı hep karşımda mı belirecekti? Bunun gölgesiyle mi yaşayacaktım ben?*

"Şimdilik düşünme," dediğinde Gamze bunun imkânsız olduğunu ikimiz de biliyorduk ama şu an için yapacak başka bir şeyim yoktu. "Hadi gel, kafeteryadan birer kahve alıp kendimize gelelim," dediğindeyse karşı koymadım, koyamadım. Şu an için yapılabilecek en mantıklı hareket bu

olurdu. Oturduğum banktan hayalet gibi ayağa kalkarak onun koluma girmesine izin verdim.

Gamze'yle birlikte kampüsün bahçesini arkamızda bırakarak kafeteryaya doğru ilerlediğimizde hâlâ aklımdaki düşüncelerden arınmış değildim. Uzun bir süre boyunca bunun şokunu atlatamayacağımdan emindim.

Gamze, kolumu tutmayı bırakmadan kafeteryanın büyük kapısını güçlükle açtığında görüş alanıma giren manzara geçen iki günden sonra yüzümde kocaman bir tebessümün oluşmasına sebep oldu.

Kahve almak için sıradaydı. Üzerinde yine siyah bir kazak, kahverengi, kadife bir ceket ve siyah bir kot pantolon vardı. Kıvırcık saçlarını dağınık bırakmış, hiç dokunmamıştı. O kadar göz kamaştırıcıydı ki... *Ama asıl göz kamaştırıcı olan şey...*

İlker Altan...

Sen ne halt yemeye Açelya Toprak'ın yanındasın acaba?

Ve neden ona bu kadar tatlı tatlı gülümsüyorsun?

Beni çıldırtmak mı istiyorsun?

Ayrıca o turuncu, kıvırcık saçlı kız hangi cüretle senin koluna dokunabiliyor?

İki gün.

İki koca gün boyunca ondan bir haber alamamıştım. Beni aramamıştı. Tamam, Enes'ten şüphelenmiş olabilirdi. Tamam, telefonu da kırılmış olabilirdi ama bu beni aramayacağı anlamına gelmiyordu. Üstelik geçen iki günden sonra onu karşımda böyle görüyordum. Çok tatlı bir şekilde gülümsüyordu ve bu gülümsemesi ne yazık ki bana değil, Açelya'ydı. Dayanamadım. Dayanamayacaktım.

Gamze'nin kolundan aniden çıktım. Daha Elif'i öğrenmenin şokunu üzerimden atamadan onu başka bir kadınla, üstelik bu kadar samimi bir şekilde görmek beni epey sinirlendirmişti. Kıskançlık bütün kanımda fokur fokur kaynıyordu.

"Ne yapacaksın Melek?" dediğinizi duyar gibiyim. Öyleyse izleyin ve görün ne yapacağımı.

Gamze'nin arkamdan gelmemesi gerektiğini belirten bakışlar atarak kahve sırasına doğru yürümeye başladım. Artık aralarında nasıl bir sohbet geçiyorsa İlker, Açelya'ya bir kez daha tatlı tatlı gülümserken beni henüz fark etmemişti. Elimde olsaydı gözlerimden fışkıran öfke kıvılcımlarını Açelya'nın İlker'e attığı cilveli bakışların üzerine fırlatmak isterdim. Hatta Açelya'nın o kıvırcık, turuncu saçlarını da elime dolayıp bir güzel ortadan

yok etmeyi dilerdim. Ansızın yanlarında belirdiğimde kocaman açılan ela gözleriyle İlker sonunda bana baktı. Beni fark edebildi. Açelya'nın, kafeteryada bulunan birçok kişinin bakışları bizim üzerimizdeyken daha fazla bu manzarayı görmezden gelemedim ve kendimden hiç beklemeyeceğim bir hareket gerçekleştirdim.

Açelya'nın yoğun, meraklı bakışlarına aldırmadan parmak uçlarımda yükseldim, İlker'in kadife ceketinin yakasını kavradım ve gözlerimi kapatarak herkesin içinde dudaklarımı İlker'in yumuşacık dudaklarına bastırdım.

Kafeteryada bulunan herkesin bizi izlemesi, aramızdaki ilişkiyi artık öğrenmiş olması umurumda bile değilken dudaklarımı İlker'in dudaklarının üzerinde hareket ettirdim. Uğultular kulaklarımda koparken ve bütün vücudum utançla kızarırken başta İlker'in karşılık vermeyeceğini ve hatta beni iteceğini düşündüm ama öyle olmadı. Aniden belimi sıkıca kavrayan kolu beni kendine çekti ve dilini dudaklarımın içinde hissederken öpücüğüme aynı hevesle karşılık verdi. Gülümsedim, onun da gülümseyişini hissettim ve içimden, *"Bu genç adam benim,"* diye geçirdim.

Bu kıvırcık fırtına...

Yalnızca benim.

Sahiplenme duygusundan nefret ettiğimi söylemiştim, evet ama bütün bunlar İlker Altan'la tanışmadan önceydi. İlker Altan benimdi. Altına da Melek Güçlü imzasını atabilirdim.

Yüzümde muzır bir gülümsemeyle geri çekilerek dudaklarımı dişlediğimde İlker'in bakışlarında kocaman bir şaşkınlık ama aynı zamanda da büyük bir beğeni söz konusuydu. Onu daha çok şaşırtmak isteyerek geri çekilip bu kez koluna girdim ve bizi pür dikkat izleyen Açelya'ya doğru bakışlarımı çevirip, "Sevgilimi alabilir miyim?" diyerek kendimden oldukça emin bir edayla gür bir sesle konuştum.

"Hareketi kes abi!"

Kafeteryanın hangi köşesinden geldiğine hiç aldırmadığım bu sese hiçbir tepki vermeden İlker'i kahve sırasından ve Açelya'dan iyice uzaklaştırdım. Kolunu sıkıca kavrayıp bizi şaşkınlıkla izleyen kalabalığın arasından geçerek kafeteryanın kapısına doğru birlikte ilerlemeye başladık.

"Ayy, gördünüz mü? Nasıl çekti, götürdü çocuğu?"

Başka yabancı bir ses daha biz çıkarken kulaklarıma ulaşırken yüzümdeki kırmızılıkla pişkince kıkırdadım. İlker ise hiçbir şey söylemeden sadece bana ayak uydurdu.

"Millet! Yeni gözde çiftimiz için tüm kahveler benden!"

Kapıdan çıkmadan üzere duyduğum bu son sesi tanıyordum. Her ne kadar üzerine vazife olmayan mevzular hakkında konuşmuş olsa da Berkay'ın sesiydi ve kesinlikle bizi destekliyordu. Dönüp arkama baktığımda Gamze'nin de onun yanında oturduğunu ve artık onların da ilişkilerini saklamadığını gördüm. Gamze bize hayretler içinde gülümsüyordu. Onlara göz kırparak İlker'in bu kez elini tuttum ve birlikte bahçeye çıktık.

Havanın buz gibi soğuk olmasına rağmen yüzüm hâlâ sıcacıktı. Alev alevdi. Domates gibi olduğumdan bayağı emindim. *Ama değdi mi diye sorarsanız? İlker Altan'ın suratındaki o keyifli sırıtmaya bakabilirsiniz.*

Kafeteryadan iyice uzaklaşarak bir çardağın altına girdiğimizde İlker hâlâ hayretler içinde bana bakıyordu. Dudaklarımı dişleyerek utancımdan ona bakışlarımı çeviremezken aramızdaki mesafeyi kapatarak yanıma yaklaştı ve belimden tutup beni sıkıca kendine çekti.

"Bu tavır neydi şimdi?" diyerek imayla konuştuğunda gözlerimi iyice kısarak ona kırılmış bir tavırla baktım. Gerçi ona hâlâ kırgındım.

"Sanki hoşuna gitmemiş gibi konuşuyorsun." Kollarımı göğsümde birleştirerek başımı havaya doğru diktiğimde çenemden tutup beni kendine bakmaya zorladı ve ben elbette onun küçücük bir dokunuşuna bile karşı koyamadım.

"Aksine çok hoşuma gitti ama hatırlatırım. Herkesin içinde öptün beni. Artık herkes biliyor ilişkimizi." *Gerçekten yapmıştım bunu, değil mi?* Ama kesinlikle değmişti. İlker'in sesindeki coşku, mutluluk beni de gülümsetirken yaramazlık yapmış çocuklar gibi omuz silktim.

"Ne yapayım? Dün restorana gelmedin, seni çok merak ettim. Telefonun kırılmış. Bunu bile babandan öğrendim."

"Yenisini alacağım bugün. Sadece haber veremedim. Özür dilerim," dediğinde bütün duvarlarım, kırgınlıklarım tek bir cümlesiyle yıkıldı. Kendimi onun boynuna atlarken ve sıkıca sarılırken buldum.

"Sorun değil. Restorana gelmeyince... Endişelendim," diyerek kulağına doğru fısıldayıp geriye doğru çekildiğimde bu kez dudaklarını dişleyen ve keyifle seyirci olan taraf oydu.

"Pek restorana gelmediğim için değildi sanki." Göz kırparak bilmiş bir edayla konuşmayı sürdürdüğünde elbette tek sorunun restorana gelmeyişi olmadığını ona söyleyecektim.

"Ben sana Açelya gibiler yanına yaklaşırsa pençelerimi çıkarırım demedim mi?"

Söylediklerime karşılık kahkaha attı. Hatta öyle gür bir kahkaha attı ki omzuna bir tane geçirmek zorunda kaldım. Kahkahasını sürdürürken susması için ağzını kapatmak isteyeceğim esnada iki eliyle de belimi kavrayarak beni iyice kendine bastırdı. Rüzgârın esintisiyle alnına düşen kıvırcık saçları uçuşurken dudaklarını yavaşça araladı ve bu kez bana ciddiyetle baktı.

"Kıskandın mı yani?" diye mırıldandığında karşı koymadım. Başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım.

"İlker sen benim erkek arkadaşımsın. Elbette kıskandım ve bu gizlilikten de çok sıkıldım. Yanlış yaptıysam eğer..." Sözlerimi devam ettiremedim çünkü İlker bu kez beni kendi dudaklarıyla susturmayı tercih etti. Nane kokan dudakları dudaklarımın üzerinde hareket ederken kollarımı boynuna doladım. Havanın soğukluğu da dişlerimin titremesi de umurumda değildi. İlker'in hevesli öpücüğü ikimizi de ısıtıyordu.

Nefes nefese geri çekildiğimde dayanamayıp, "Seni özledim," diye fısıldadım. Yine gülümsedi ama öyle güzel gülümsedi ki onu yanaklarından tekrar ve tekrar yine öptüm.

"Bunu gayet görebiliyorum Melek Hanım."

"Eşek," diyerek omzuna bir tane daha vurduktan sonra artık ciddileşmek adına geri çekildim ve kollarının arasından çıktım. Ona söylemem gereken küçük bir haber vardı.

"Baban bu akşam beni size yemeğe davet etti." *Bu doğruydu.*

Dün restoranda İlker için o kadar çok telaşlanmıştım ki kendimi Muhsin Bey'e fazlasıyla belli etmiştim ve o da çok garip bir sıcaklıkla beni bu akşam yemeğe davet etmişti. Bir büyüğüm olduğu için de onu reddetmek istememiştim.

"Gerçekten mi?" diyerek hayretle soluduğunda İlker başımı aşağı yukarı doğru sallayarak onu onayladım. "Söylemedi bana. Gerçi telefonum yok. Ulaşamaması normal. Neyse akşam üstü seni alırım," dediğinde yine başımı onaylarcasına salladım ve sıkıca ona sarılıp o erkeksi parfümünün kokusunu doyasıya içime çektim. Bence bu parfüm konusunda İlker Altan kesinlikle beni geçerdi çünkü parfümü inanılmaz iyiydi. Utanmasam ben alıp üzerime sıkardım, o kadar iyiydi.

"İlker?" Geriye doğru çekilirken şüpheyle ama daha çok korkunun getirdiği endişeyle ona baktım.

"Evet?" diye soluduğunda her şey çok normal, sanki cumartesi gecesi hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu ve bu beni daha da kuşkulandırıyordu.

"Aramızda bir sorun yok, değil mi?"

Sadece emin olmak istedim. Çünkü iyi olduğumuzu bilmeye ihtiyacım vardı. Onun sevgisini bilmeye ihtiyacım vardı.

Tebessüm etti. Yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına attı, yanağımı elinin tersiyle okşadı ve bu kez gözlerini kapatarak o bana küçük bir buse bahşetti. Yüzündeki o sıcak tebessümle geri çekildiğinde, "Hayır, hiçbir sorun yok," diye fısıldadı ve ben böyle olmasını umut ettim. *Umarım gerçekten bir sorun yoktur.*

***

İlker'in Audi R8'i İstanbul'un Avrupa Yakası'nın girişinde, oldukça lüks bir semtin büyük bahçeli bir evinin önünde istop ettiğinde boğazımı temizleyerek kemerimi çözdüm. Kucağımda bulunan küçük çantayı ve gelirken uğrayıp aldığımız tatlı kutusunu ellerimin arasına alırken gülümsemeye çalışarak üzerimdeki deri cekete baskı uyguladım ve kendimi dışarı attım.

Üniversitede, kafeteryada olanlardan sonra dersler dışındaki bütün saatler boyunca İlker'in yanından bir an olsun ayrılmadım. Gün içerisinde hep yan yanaydık. Artık sınıflarımız ve çoğu kişi ilişkimizi biliyordu. Üstelik Selen ve hatta zamanında müzik grubunda eşlik ettiğim Cenk bile bizi tebrik etmişti. Her şey garip bir şekilde pürüz çıkmadan, olumlu bir halde ilerliyordu ama günün İlker'le birlikte geçen tüm saatlerinde ona cumartesiye dair hiçbir şey sormamıştım. Sormaktan korkmuştum çünkü duyacaklarım beni huzursuz etmeye yetiyordu. Enes mevzusunu şimdi tartışmak istemiyordum. En azından bu akşam bu tartışma gerçekleşmemeliydi.

Dersler sonrası zaman kaybetmeden eve geldiğimde hızlı bir duş alıp akşam için hazırlanmaya koyuldum. Üzerimde siyah bir kot pantolon, siyah, kolları tülden ve balon şeklinde olan şık bir bluz vardı. Saçlarımı tıpkı bugünkü gibi düzleştirmiş, makyajımı da oldukça sade tutmuştum. Hatta ruj bile sürmemiştim. Sonuçta İlker'in babasının evine gidiyordum ve onun karşısında terbiyeli görünmek istiyordum.

İstanbul Boğazı'na bakan karşımdaki lüks, iki katlı beyaz evi irice açılmış gözlerimle incelerken İlker arabayı kilitleyip yanıma yaklaşarak kolunu

omzuma attı. Başımın üstüne küçük bir öpücük kondurup beni kendine çekti ve birlikte ilerlemeye başladık.

Önümdeki büyük demir kapıyı araladığında ve birlikte yürümeyi sürdürdüğümüzde boğaza bakan bahçe en az bulunduğumuz semt kadar ferahtı. Bir tarafı küçük bir havuzu kapsarken yavaş adımlarla bahçeyi arkamızda bırakarak İlker'le birlikte evin dış kapısına doğru yürüdük. Zili çalmak yerine elindeki anahtarlarla ahşap kapıyı araladığında İlker, "Aysel teyze, biz geldik!" diye bağırdı. Ayakkabılarımızı çıkararak evin uzun koridoruna girdiğimizdeyse elindeki havluyla bizi kapıda orta yaşlarda, yüzü hafif kırışmış bir kadın karşıladı.

"Hoş geldiniz, oğlum. Muhsin Bey daha gelmedi. İsterseniz siz odanıza çıkın, ben yemek vakti sizi çağırırım."

Karşımdaki kadın hızlı hızlı konuşurken bir taraftan gözlerimle bulunduğum uzun koridoru inceliyordum. Duvarlar gri rengine hakimdi ve hep başarı belgeleriyle doluydu. Muhsin Bey'in restoranıyla elde ettiği başarılar bariz bir şekilde ortadaydı.

"Tamam, Aysel teyzeciğim. Bu arada kız arkadaşım Melek. Melek, Aysel teyze de bizim yardımcımız." İlker, karşımdaki kadınla bizi tanıştırdığında kadının uzattığı eli öpüp alnıma kondurdum. Yüzümdeki kocaman gülümsemeyle geri çekildiğimde, "Tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldandım.

"Ben de öyle kızım. Hoş geldin."

"Hoş buldum."

"Öyleyse biz yukardayız. Evi de sonra gezeriz. Olur mu?"

İlker araya girerek bana döndüğünde başımı onu onaylarcasına salladım. Elimdeki tatlı kutusunu Aysel Hanım'a uzattıktan sonra İlker'in elimi tutmasıyla koridordan ayrıldık ve önümüzdeki modern, fayans merdivenlere doğru yöneldik.

Birlikte bir üst kata çıktığımızda koridorda bizi üç kapalı kapı karşıladı. İlker, birisinin babasının yatak odası olduğunu, birisinin çalışma odası olduğunu ve birisinin de kendi odası olduğunu belirtti. Doğrudan onun odasına doğru ilerlerken ahşap, kahverengi bir kapının karşısında buldum kendimi. İlker göz kırpıp kapıyı aralayarak önden geçmemi belirttiğinde onu bekletmeden içeri doğru büyük bir adım attım ve karşımdaki manzarayı dudaklarım aralanarak inceledim. Odası gerçekten harikaydı.

Oldukça geniş bir odaya sahipti. Duvarları gri olmasına rağmen odadaki çoğu şey kadifeydi ve kahverengi tonlarını hakimdi. İlker'in kadifeyi

sevdiğini giydiği ceketlerden bile anlayabiliyordum ama odası gerçekten şıktı. Üstelik içeride bulunan bir kapı aynı zamanda banyosunun da olduğunu gösteriyordu.

Odanın tam ortasında bulunan çift kişilik yatağı yuvarlaktı ve çarşafları siyahtı. Dolabı da tıpkı diğer mobilyalar gibi kahverengiydi ve uzun bir boy aynası vardı. Duvarların birinde bilmediğim, yabancı bir grubun tablosu yer alıyordu. Kim olduklarını bir ara mutlaka İlker'e sormalıydım. Fakat bütün bunların yanı sıra odanın en güzel detayı büyük, uzun pencereleriyle doğrudan İstanbul Boğazı'nın renkli ışıklarına bakmasıydı. Muazzam bir manzaraydı. Gözlerimi pencere tarafından asla ayıramazken arkamda bir hareketlilik oldu. Kapı kapandı ve güçlü kollar tam arkamdan sıkıca bana sarıldı.

"Kuzguncuk'u sevmeni anlayabiliyorum ama burası, bu boğaz manzarası... Çok güzel."

Beğenimi dile getirmekten kendimi alamadım. İlker'in Kuzguncuk'u sevmesini gerçekten anlayabiliyordum çünkü o renkli sokakların insana huzur veren bir tarafı vardı ama burası, burası göz kamaştırıcıydı.

"Benim şu an tek bir manzaram var," dedi boğuk sesiyle kulağıma doğru fısıldayarak. Yüzüm alev alev yanmaya başladığında beni iyice kendine bastırdı. Gözlerimi kapattım, dudaklarımı dişledim.

"Odan çok güzel. Zevklisin," diyerek mırıldandığımda o da kulağımı dişledi, ardından düz saçlarımı geriye doğru atarak boynumu ortaya çıkardı. Üzerimdeki deri ceketi çıkarmam için bana yardım etti. Ceketi çıkararak arkamızda kalan sandalyenin üzerine bıraktığını çıkan seslerden anladım.

"Bunu şimdiye dek anlaman gerekirdi. Sonuçta seninle birlikteyim."

Aynı boğuk ses tonuyla konuşmayı sürdürüp bana iyice sokulurken ortaya çıkardığı boynuma doğru nefesini bırakıp tam şah damarımın üstünden öptü. Sesli bir nefes bırakmaktan kendimi alamayarak aniden ona döndüm.

Ela gözleri adeta boğazın renkli ışıkları gibi parıltılar saçarken kendimi dizginlemek yerine özgür bıraktım. Aramızdaki mesafeyi kapatıp boynundan tutarak onu kendime çektim ve parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı dudaklarının üzerine kapattım. Makyajımı hafif tuttuğum ve ruj sürmediğim için ilk kez bu kadar çok sevindim. Muhsin Bey'in karşısına farklı bir şekilde çıkmaz istemezdim. Bütün isteğimle ve bana bahşettiği ateşle öptüm onu. Duraksadı ama ardından öpücüğüme aynı tutkuyla karşılık vererek beni kalçalarımdan yakalayıp birden kucağına aldı.

Üst dudağı dudaklarımın arasındayken dili dilime karıştı. Yavaş adımlarla beni kucağında taşırken öpücüğümüzü kesmeden usulca büyük yatağının üzerine bedenimi bıraktı. Üzerinde hâlâ bugün giydiği kıyafetler vardı. Geriye çekilerek ceketini çıkarıp yatağın başka bir köşesine bıraktığında üzerime doğru eğildi ve ben de doğrulmadan onun yüzünü kavrayıp bir kez daha dudaklarına kapandım.

İlker dudaklarının arasından titrek bir nefes bırakırken ellerim ensesindeki saçlarını çekiştirdi. Yanıma uzanıp dudaklarını dudaklarımdan ayırarak çeneme doğru ilerledi. Ardından boynuma doğru yol alırken vücudumdaki ateş bana çok başka hisler uyandırmaya başladı.

"İlker," dedim kısık bir sesle. Dudakları boynumda gezinirken marifetli dilini de kullanmayı sürdürüyordu. "Evde başkaları var mı?" diye sorduğumda bir anlığına göz göze geldik ama o ardından boynumu öpmeye, emmeye devam etti.

"Babamın gelmesi biraz sürer. Aysel teyze dışında da kimse yok," diyerek beni yanıtladığında rahatlamaya çalıştım.

"K-kapı?" Titrek çıkan sesimle bir kez daha mırıldandığımda "Kilitli," dedi. Bedenime hükmeden cesaretle İlker'in karnımın üstünde bedenimi okşayan elini tuttum ve yavaşça pantolonumun düğmesinin tam üstüne götürdüm.

"İlker," dedim bir kez daha fısıltıyla. "Dokun bana." Dudaklarımın arasından boğuk bir inilti koparken onu bir kez daha öptüm ve sonra tepkisini görmek için geriye çekildim. Bana kocaman açılmış, şaşkın gözlerle baktı ama aynı zamanda da pantolonumun düğmesini çözüp, fermuarı indirdi.

"Emin misin?" diye fısıldadı tereddütle.

"Lütfen," diyerek üzerine gittim. Bana dokunmasını istiyordum. Onu hissetmek istiyordum.

Karnımın üzerindeki eli yavaşça aşağıya doğru indiğinde derin bir nefes alarak sıkıca gözlerimi kapattım. Islak dudakları boynumdaki gezintisini sürdürürken bana her şeyi fazlasıyla hissettiriyordu ve ben yoğun bir açlıkla daha fazlasını istiyordum. Baş parmağı kumaşın üzerinden kadınlığıma baskı uygulamaya başladığımda tuttuğum nefesi kısık sesimle özgür bıraktım. İnlememi bastıramadım. İnlememle İlker'in dudakları dudaklarıma örtüldü ve beni bu kez daha hırçın bir şekilde öptü. Yüzünü avuçlarımın içine alıp öpücüğüne aynı hırçınlıkla karşılık verirken iç çamaşırımın üzerindeki parmakları yavaşça hareketlenmeye başladı. İşaret

ve orta parmağı kadınlığımın üzerinde daireler çizerken elimde olmadan yine saçlarını çekiştirdim. Hayatım boyunca ben bile kendime dokunmamışken İlker'in dokunuşları beni mahvediyordu. Parmaklarındaki baskı saniyeler geçtikçe artarken bir elimi de onun elinin üzerine koyup baskıyı arttırmaktan kendimi alamadım.

"İlker... Yine aynısı oluyor. Sen dokununca daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını."

Kesik kesik konuşmaya çalışırken İlker'in parmakları öyle bir baskı yaparak hızlandı ki çığlık atmamak için resmen elimin tersini ısırmak zorunda kaldım.

Aniden tıpkı benim gibi kesik kesik çıkan nefeslerinin arasından, "Bugün Açelya'yı gerçekten kıskandın mı?" diye sordu. *Neden bunu soruyordu? Üstelik neden böyle bir anda bunu soruyordu?* Anlamıyordum. Anlamak da istemiyordum ama sesindeki arzuyu ve merakı daha önce duymadığıma emindim.

"Deli gibi kıskandım. Kimsenin sana yaklaşmasını, koluna bile dokunmasını istemiyorum, İlker Altan. Sen benimsin."

İtirafım karşısında gülümsedi ve öyle bir gülümsedi ki içimi titretti. Gülümseyişiyle bile aklımı yitirebilirdim.

"Bunu benim söylemem gerekmez miydi?" diye sorduğunda kıkırtılarımın arasında onu, "Bizim ilişkimizde her şey ters işliyor," diye yanıtladım.

Gözleri kocaman açılırken onun da kıkırtısını kulaklarımın tam üstünde işittim. Kadınlığımın üzerindeki parmakları daha fazla baskı uygularken, "Daha önce kendine dokundun mu?" diye sordu bu kez. Utandım ama onu yanıtsız da bırakmadım. Başımı sağa sola doğru hayır dercesine salladım.

"Hiç mi?"

"Hiç," diyerek net bir şekilde yanıtladım onu.

Verdiğim cevapla iki bacağımın arasındaki parmakları öyle hızlı hareket etmeye başladı ki vücudum kasılmaya, titremeye başladı. İlker'in nefesi yüzüme çarparken dudaklarımdan art arda çıkan inlemeleri artık bastıramıyordum. Bütün bedenim uyuşuyordu. Parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordum.

İlker'in parmaklarındaki baskı daha da artarken git gide yükseldiğimi hissettim. İlker de bunu hissetmiş gibi ela gözleriyle büyük bir tutkuyla bana baktı ve dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Bedenim aldığım

zevkten dolayı titremeyi sürdürürken İlker'in yüzünü avuçlarımın içine aldım ve öpücüğüne aynı istekle karşılık verdim.

İlk defa bir adam bana dokunuyordu ve bu inanılmaz derecede harika hissettiriyordu. Düzensizce nefes alıp vermeyi sürdürürken kendimi geriye doğru bıraktım ve sanki bir yerden düşmüşüm gibi hissettim. Fakat aynı zamanda yaşadığım hazdan dolayı aptal bir şekilde gülümsüyordum. İlker, "İyi misin?" diyerek yutkunup en az benim kadar kesik kesik solurken onu başımı sallayarak onayladım.

"Hayatımda hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Dokunuşları o kadar iyi hissettirmişti ki sanki yeni yıl gecesi binlerce havai fişeğin patlamasını canlı canlı izlemek gibiydi.

İyice dağılmış yüzünün ve saçlarının arasından ansızın, "Benim bir lavaboya gitmem gerek," dediğinde afallayarak ona baktım ama hiçbir şey diyemedim.

İlker ansızın yanımdan kalkıp odanın içindeki banyoya doğru giderken beni de vücudumun tiril tiril titremesiyle yatakta bir başıma bıraktı. Hâlâ derin derin soluk alıp verirken aptalca kıkırdamayı sürdürüyordum. Bacaklarım uyuşuyor, kasıklarım sızlıyordu ama hiçbir şey hissettiğim hazzın muhteşem bir şey olduğu gerçeğini değiştiremezdi.

İlker Altan'dan

Pantolonumdaki sertliği ona fark ettirmeden ortadan kaldırmak için banyoya koştuğumda peşimden gelmesin diye kapıyı ardımdan hemen kilitlemek zorunda kaldım. Sırtımı soğuk kapıya yaslarken derin derin nefes alıp veriyordum. *Bu fazlaydı. Bu kadarı çok fazlaydı.* Bunu yaşamamamız gerekirdi ama lanet olsun ki yaşamıştık işte. *Melek bana kendini açmış ve ona dokunmamı istemişti.*

Cumartesi gecesi öğrendiğim gerçeklerden bu yana aklımı asla toparlayamıyordum. Sürekli dalgın düşüncelerin arasında kaybolup gidiyordum. Bir tarafım her şeyi Melek'e sorup öğrenmek istiyordu, diğer tarafım gerçekleri onun dudaklarından işitmek için hazır olmadığımı haykırıyordu. Bir tarafım ondan uzak durmam gerektiğini bağırıyordu ama diğer tarafım ne yaparsa yapsın ondan asla uzak duramayacağımı söylüyordu. Üstelik babamın benden habersiz gerçekleştirdiği bu akşam yemeği de hiç hoş olmamıştı. Ondan uzak durmak isterken kendimi ona dokunurken bulmuştum. Bana yaklaştığında bile tüm vücudum yalnızca ona tapmak isterken şimdi delice ondan kaçmak istiyordum. Akıl alacak gibi

değildi. Fakat burada daha fazla saklanamazdım. Bir şekilde odama dönüp hiçbir şey olmamış gibi Melek'in karşısına geçmeliydim.

Lavaboya doğru ilerleyerek soğuk suyu açıp hem ellerimi hem de yüzümü defalarca yıkadım. Bir an önce kendime gelmem gerekiyordu fakat aşağıya doğru baktığımda pantolonumun içinde bulunan ve kendini epey belli eden erkekliğimin pek kendine gelmek ister gibi bir hali yoktu. *Melek beni resmen sınıyordu.*

Lavaboda işimi bitirerek bedenimi sarsıp toparlanmaya çalıştım. Banyodan çıkmak üzere kapıyı araladığımda Melek'i tam karşımda buldum. *Aman hiçbir işim de kolay gitmesin zaten.*

"İyi misin?" diyerek telaşla mırıldanırken yanıma yaklaştı ve kollarımı sıvazladı. Başımı aşağı yukarı doğru onaylarcasına sallarken, "Sakın aşağıya bakma," diyerek uyardım onu. Şaşkınlıkla gözleri açıldı.

"Ne?"

"Melek, sakın," dediysem de elbette beni dinlemedi.

"Bir dakika... Yani?" Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı ama böyle bile çok sevimli görünüyordu. Sözlerime asla kulak asmadan bana doğru bir adım atıp kollarını boynuma dolayacağı sırada, "Hayır, öpüşmek, dokunmak yok," diyerek hızla geri çekildim.

"Tamam," dedi ama beni yine dinlemedi.

"Öyle tatlı tatlı bakmak da yok."

İşaret parmağımı onun muzırlıkla bakan yüzüne doğru sallarken, "Hı hı," diyerek beni hiç umursamadı ve ensemden tutup dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı. Öpücüğü sonlandırmama asla izin vermek istemezcesine bana iyice sarılırken bedenimin yönünü değiştirdi ve aniden sırtımı soğuk duvara yasladı. Cesaretli davranıyordu, *fazla cesaretli*.

Elleri kazağımın üstünden kaslı göğsüme dokunurken birden öpücüğümüzü kesti ve duraksayarak geri çekildi. Bakışları başka tarafa kayarken kollarını da komple üzerimden çekti ve benden uzaklaştı. Gözleri çalışma masamdaki fotoğraf çerçevesine takıldı. *Doğum günümün sabahında salonda, duvarda asılı gördüğü fotoğraf çerçevesinin aynısıydı. Elif'in olduğu lise fotoğrafıydı.*

Masaya yaklaşarak çerçeveyi ellerinin arasına alıp çatılmış kaşlarıyla incelemeye başladığında, "Lise hatırası," dedim yüzündeki tepkiyi ölçmek istercesine. Onu bir konuda denemek, tavrını görmek istiyordum.

"Önemsiz olduğunu söylemiştin," dedi sorgularcasına ve ona o gün söylediklerimi hatırladığını belirtircesine.

"Ama sonuçta hatıra, değil mi?" Umursamaz yaklaşamaya çalışırken, Melek'in kaşları söylediklerimle daha da çatıldı ve çerçeveyi elinde sallamaya başladı.

"Bunu da kaldırmayacak mısın?"

"Kaldırmamı mı istiyorsun?" diyerek köşeye sıkıştırmak istedim onu. Vereceği cevap ona karşı bazı düşüncelerimin kararlılığını ortaya çıkaracaktı.

"Evet," dedi net ve keskin bir tavırla.

"Neden?"

"Çünkü erkek arkadaşımın odasında başka bir kadının fotoğrafının bulunmasını istemiyorum."

Elindeki çerçeveyi adeta parçalamak istercesine masaya sertçe bıraktığında gözlerime ve duyduklarıma inanamıyordum ama aynı zamanda da içimde hoyratça zıplayan o küçük çocuğun neşesini bastıramıyordum. Önce Açelya'yı, şimdi de Elif'i kıskanıyordu. *Melek, beni kıskanıyordu. Bu bana karşı hislerinin gerçek olduğunu göstermez miydi?*

Onu asla Elif'le kıyaslamak istemiyordum ama yaşanmışlıkları gözlerimin önüne getirince Elif beni hiçbir zaman kıskanmamıştı. Aksine hayatıma girmek isteyen kızlara hep bir şans vermem gerektiğini dile getirir dururdu.

Fakat Melek... Melek beni resmen kıskanıyordu. Hem de tüm üniversitenin ilişkimizi bilmesini isteyecek ve beni onca insanın arasında öpecek kadar çok kıskanıyordu.

"Bu kadar kıskanç olacağın kimin aklına gelirdi?" diyerek alayla gülümseyip mırıldandığımda çatılmış kaşları düzelmedi. Aksine, "Kaldıracak mısın artık?" diyerek üzerime gelmeyi sürdürdü. Onu daha fazla kızdırmak istemeyip memnun etmek istercesine masanın üzerine bıraktığı çerçeveyi ellerimin arasına aldım ve fotoğrafa bakma gereksiniminde bile bulunmadan çekmecelerin birine yerleştirdim.

"İşte oldu," dediğimde çatık kaşları yavaş yavaş yok oluyor, yerini sevimli, içimi ısıtacak bir gülümsemeye bırakıyordu. Bu gülümseme kesinlikle benim sonum olacaktı.

Bana öyle gözlerinin içi gülerek, sanki beni seviyormuşsun gibi bakma Melek. Benim kalbim çok acıyor.

"İlker oğlum, sofra hazır. Babanız da geldi. Sizi bekliyor."

Aşağıdan gelen Aysel teyzenin sesiyle kendime gelmeye çalışarak önce saçlarımı dağıttım, ardından bedenimi sarsarak Melek'e döndüm.

"Hadi sen aşağıya in, ben gelirim birazdan," dediğimde Melek başını beni onaylarcasına sallayarak kapıya doğru ilerledi ama kilidi çözmesinin ardından birkaç saniye geçmeden ansızın bana doğru döndü ve iki büyük adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Ensemden beni tutarak birden dudaklarımın üzerine uzun bir öpücük bıraktı. Hızla geri çekilip kapıya doğru koştuğunda, "Melek! Ödeşeceğiz," diyerek arkasından bağırdım.

"Ödeşelim," dedi dudaklarını ısırarak. Sonra beni odamda baş başa bırakıp yanımdan çekip gitti.

***

Olanları daha fazla düşünmek, aklımı yormak istemezken her şeyin tam merkezinde buluyordum kendimi. *Murat'ı hâlâ seviyor muydu? Ona karşı bir şeyler besliyor muydu? Bana bütün gerçekleri ne zaman söyleyecekti?*

Hiçbir soruma cevap bulamazken Melek'le aramızdaki yakınlık zamanla çok tehlikeli bir hal almaya başlıyordu. *Allah'ım!* Ona dokunmamı istemişti. Tamam, cumartesi gecesi bunu önce ben istemiştim ama bu her şeyi bilmeden önceydi. Fakat şimdi Melek bunu benden kendi istemişti ve ilk olduğunu söylemişti.

Olanlardan sonra istesem de ona kızamıyordum. Cumartesi gecesi çok fevri düşüncelerle, anlık öfkeyle kırmıştım telefonumu. O anlık kırgınlıkla cevap vermemiştim mesajına ama her şeyi bir araya getirdiğimde benim de büyük bir hatam vardı. Bunun yeni farkına varıyordum.

İlk kez birbirimize açıldığımızda Melek aslında bana gerçekleri söylemek istemişti. Murat mevzusunu deşmek ve belki de bana o kişinin Murat olduğunu belirtmek istemişti. *Ama ben ne yapmıştım?* Ortaya saçma sapan bir anlaşma atarak o kişiyi bilmek istemediğimi söylemiştim. O bana Murat'la olan geçmişimi sormayacaktı, ben de ona o kişinin kim olduğunu sormayacaktım. *Ne boktan, saçma bir anlaşma bu böyle? Şimdi Melek'e hangi cesaretle sorardım o kişi Murat mı diye? Nasıl dile getirirdim bunu?*

"Demek ailen yurtdışında yaşıyor Melek kızım?" diye sorduğunda babam bir taraftan tabağındaki yeşil fasulyeyi yiyor, bir taraftan da Melek'e sorular sormaya devam ediyordu. Aklımı karıştıran düşünceleri bir kenara bırakarak yemeğime ve babamın tavrına odaklanmaya çalıştım. Melek'e karşı oldukça ilgili ve samimiydi. Ona kanı kaynamış olmalıydı. Yoksa hayatta bir kız arkadaşımı akşam yemeğine davet etmezdi.

"Evet, Muhsin amca," diyerek Melek de onu yanıtlarken aralarındaki mesafeyi artık ortadan kaldırmışlardı. İlk kez bu yemek sayesinde Melek hakkında daha fazla bilgiye sahip olmuştum.

Melek'in ailesi yurtdışında, Almanya'da yaşıyordu. Bunu zaten Feride teyzeden biliyordum ama bilmediğim başka şeyler de vardı. Melek, doğma büyüme Ankaralıydı ama anne ve babası Adıyamanlıydı. Babası bir fabrikada işçiydi. Benim tek çocuk olmama rağmen onun kendinden küçük iki erkek kardeşi vardı. Üstelik Melek liseden bu yana ailesinden ayrı yaşıyordu. Eda'yla bu yüzden sıkı bir kuzen ilişkileri vardı. Onunla birlikte büyüdüğü için bir nevi kardeş gibiydiler.

"Zor olmuyor mu kızım böyle ailenden uzakta tek başına?" diye sorduğunda babam ben de bu sorunun cevabını merak ettim.

"Tatillerde geliyorlar ama bu yeterli olmuyor tabii. Özlem her zaman kendini bir şekilde belli ediyor. İlker anlar beni bu konuda. Sonuçta onun annesi de İtalya'da."

Tebessüm ederek başımı Melek'i onaylarcasına salladığımda babam onunla ilgili sorular sormaya, ben de sessizliğimi korumaya devam ettim. Çok sık yan yana gelmediğimiz için babam alışıktı bu sessizliğime ama Melek'in bir şekilde dikkatini çekmiş olmalıydı ki, "Çok sessizsin," diye mırıldandı babamla konuşmasına ara verip. Omuz silkerek, "Vizeleri düşünüyorum," diye yalan söyledim.

Oysa vizeleri değil seni, bizi düşünüyorum Melek. Bize ne olacağını düşünüyorum.

Babamın sorduğu başka bir soruyla Melek'in ilgisi yeniden ona döndüğü esnada ansızın okuldan sonra aldığım yeni cep telefonum masanın üzerinde titremeye başladı. Ekrandaki tanıdık numarayı görmemle, "Ben buna bir bakayım," diyerek telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Buyur, kardeşim?"

"Bro müsait miydin ya?" Berkay'ın tereddütle çıkan sesine rağmen onu rahatlatırcasına konuşmayı sürdürdüm.

"Müsaidim, buyur söyle." Melek'in de meraklı bakışları bana döndüğünde dudaklarımı oynatarak telefondaki kişinin Berkay olduğunu belirttim.

"Biliyorsun, hafta sonu kavgadan dolayı çok bok geçti. Eh, vizeler de başlıyor. Ben de bir plan yaptım. Kızları da alıp bu hafta sonu Uludağ'a gidelim diyorum. Ne dersin?"

"Aslında fena fikir değil ama bir dakika, Melek de burada. Ona da bir sorayım."

"Hatta Ahmet'le Eda da gelebilir. Bizim Çati ve sevgilisi de gelecek."

Berkay'ın söylediklerileyle telefonu kulağımdan uzaklaştırırken, "Berkay, hafta sonu hep birlikte vizeler öncesi Uludağ'a gidelim diyor. Ne diyorsun?" diye Melek'e sorduğumda, Melek'in bakışları doğrudan babamın çehresini buldu. Melek'in bu çekingenliğini anlayabiliyordum. Sonuçta babamın yanında çalışıyordu ve ister istemez diğerlerine haksızlık yapılmasını istemiyordu.

"Muhsin amca? İki hafta üst üste işi kaytarmak gibi olmasın," diyerek mahcubiyetle babama doğru konuşurken, babam samimiyetle gülümsedi ve ardından, "Gidin kızım, eğlencenize bakın," diyerek onayı verdi.

"Ne diyorsun güzelim?" diyerek bir kez daha ona sorduğumda gözleri parlayarak dudaklarını ısırdı.

"Harika olur diyorum," dediğinde ona göz kırpıp telefonun diğer ucundaki Berkay'a doğru konuştum ve onayı aldığımızı belirttim.

"Kardeşim, sen oteli falan ayarla. Haber et bana, gidelim."

"Tamamdır, bro. Görüşürüz sonra." Berkay keyiflenerek, hemen her şeyi ayarlayacağını söyleyip telefonu hızla kapattı.

Bütün bu olanların üstüne Uludağ'a gidip, kafamızı dinlemek ne kadar mantıklıydı? Bilmiyordum ama bu hafta sonunu kesinlikle değerlendirecek ve Melek'in ağzından bir şeyler kapmaya çalışacaktım. Belki de bu küçük tatil ikimizin de bazı gerçekleri ortaya çıkarmasına yardımcı olabilirdi. *En azından ben öyle olmasını umut ediyordum.*

- VE BUM!

- Melek'in bu yürek yemiş cesareti ve aynı zamanda da Elif mevzusunu bu kadar alttan alması (ŞİMDİLİK) hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Bir de bir şey diyeyim mi? İki partlık efsane bir Uludağ bölümü geliyor... Benden söylemesi. Hadi kudurun.

33. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Parodilerin Instagram Hesapları:

ad.kizkulesi (Melek) | ad.ilkeraltan | ad.muratozkan | ad.gamzeberkay | ad.edaahmet

Çok üzgünüm ama evet her bölüm bu capsi göreceksiniz. 😂

[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

Bu şahane çalışmalar için aurcapel'a çok çok teşekkürler! 😍

Aşka Düşüş 3 yaşında! Sizlerle daha nice güzel, bol kaoslu ve bu □ ***emojili senelere!*** ♥

Playlist:

Jehan Barbur & Sinan Kaynakçı - Kendine Zaman Ver

Evdeki Saat - Uzunlar V1

33. BÖLÜM

"Seni kendime benzetirdim hep. Sen bana hiçbir zaman benzemedin. Hiçbir zaman benim yanımdan geçemedi cesaretin. Hiçbir zaman benim baktığım yerden bakamadın hayata. Sığ sularda boğuldun hep. Oysaki ölecekse okyanuslarda boğulmalı insan. Büyük yaşamalı her şeyi, en dibe vurmayı da güneşe doğru çıkmayı da bilmeli yeri gelince. Ben de artık başımı göğe uzattım. Şimdi bu masalı bitirme zamanı. Yeni masallar yazmak için."

Eda Tezcan – Kız Kulesi'nden Galata'ya Mektuplar

Defalarca okuduğum kitabın son sayfalarına yaklaşırken içimde kopan fırtınanın hangi taraflara savrulduğunu kestiremiyordum. *Eda Tezcan bu satırlarında kesinlikle beni ele almış olmalıydı.*

Hayatımın onu sevdiğim kısmı boyunca Murat'ı hep kendime benzetirdim ya da çocukluk aklıyla bana benzediğini varsayardım. Onun için savaşmak uğruna bahanem olurdu. Şehir değiştirip, tüm cesaretimle karşısına çıktığımda hayata benim tarafımdan bakacağını hayal ederdim. Avucumda biriktirdiğim umutlara tutunurdum. Asla kalp kırıklığıyla karşılaşacağımı düşünmezdim. Belki birlikte en dibe vururduk, belki

birlikte güneşi selamlardık ama asla umudumu yitirmezdim. *Ta ki o güne dek...*

Murat benim çocukluk hayallerimi gerçeğe dönüştürmek yerine ruhumu sığ sularda boğdu, yalnızca onun için atacağını sandığım kalbimi avuçlarının içinde ezdi, geçti. Hayal kırıklığının ne demek olduğunu iliklerime kadar bana hissettirdi. Sonra başka bir gün geldi, çattı ve gözlerimi kocaman açıp berrak gökyüzüne baktım. Tıpkı satırlarda dediği gibi başımı göğe uzattım ve o an elime sıkıca sarılan bambaşka bir ele tutundum. *O şifalı, nergis kokan ele... Benimle başını göğe uzatan ele...* İşte o zaman yeni masallar yazmamın tam sırasının geldiğini anladım. *Benim yeni masalımın kahramanı hemen yanı başımda, direksiyon koltuğunda oturan İlker Altan'dan başkası değildi.*

Uçsuz bucaksız bir şekilde kendi içimde kaybolurken göz kapaklarıma çöreklenen uykuya olan direncimi kaybetmek üzereydim fakat uyuyamayacak kadar da aklım yoğundu. Göz kapaklarım ağırlaşırken başımı soğuk cama yaslayarak aklımı okuduğum kitabın satırlarından uzaklaştırıp son bir haftada olan bitenleri düşünmeye çalıştım. Son bir haftada her şey gereğinden fazla ve hızlı bir şekilde değişmişti ve ben bu değişikliklere ayak uydurmakta epey zorluk çekiyordum.

Pazartesi sergilediğim öpücüklü cesaret gösterisinden sonra üniversitede en çok konuşulanlar listesinin ilk sırasına yerleşmişim gibi bir şey olmuştu. Herkes demeyelim de birçok kişi artık İlker'le olan birlikteliğimin farkındaydı. Bunun iyi mi yoksa kötü mü karşılanacağını hâlâ kestiremiyordum. Malum üniversite ortamında oldukça ılımlı, sakin ve hatta destekleyici bir şekilde yaklaşanlar da -Selen gibi- vardı, bana oldukça öldüresi bakışlar atanlar da. Kıvırcık Fırtına bu üniversitenin kırmızı çizgilerinden biriydi ve ben onun sevgilisiydim. Onunla birlikteydim. *Hanımlar, bu gerçeğe bir an önce alışsanız iyi olurdu çünkü onu bırakmak gibi bir niyetim asla söz konusu dahi değildi.*

Bana nefret dolu bakışlarını gönderenlerin ilk sırasında ne İlker'le ilgilenen üniversitenin genç kızları ne de İlker'in bölümdeki arkadaşları yer alıyordu. *O listenin başını Enes çekiyordu.*

Kostüm partisinde olanlardan sonra Enes resmen İlker ve Berkay'la arasına büyük bir duvar örüp onlarla iletişimini tamamıyla kesmiş gibi bir hali vardı. Murat henüz dönmediği için sadece kendi bölümünden öğrencilerle takılıyor ve olabildiğince bakışlarını bizlerden kaçırıyordu ya da uzak tutuyordu. Üstelik yıllarca arkadaş olmalarına rağmen artık Berkay

ve İlker'le yan yana bile gelmek istemiyordu. Onları gördüğü an ya yolunu değiştiriyor ya da yanlarından öylece geçip gidiyordu.

Berkay ve İlker bunu her ne kadar pek dert etmeseler de bu arkadaşlığın bitmesindeki asıl sorumlu kişiler kesinlikle Gamze ve bendik. O Berkay'la sakladığı gizli ilişkisinden dolayı, Enes'in bizzat duygularını incittiği için öfkesini, nefretini kazanmıştı. Bense Enes'in Murat'la olan yakın arkadaşlığından dolayı nefretini kazanmıştım. Fakat bütün bunlar zamanı geriye almamızı sağlamıyordu ki keza böyle bir şey olsa bile eminim yine aynı tartışmalar, aynı kavgalar yaşanacaktı. Sonuç yine aynı kapıya çıkacaktı.

Ve bütün bu olanlara rağmen Enes'in söylediğine göre Murat haftaya dönüyordu. Bunun nasıl felaketler doğuracağını bilmiyordum ama İlker'le harika bir şekilde yolunda giden bir ilişkim vardı ve bunun devam etmesini istiyordum. İlker'in yanındaydım. Onun elini tutuyor, onun kokusunu soluyordum. O yüzleşme günü geldiğinde yine ellerim İlker'in ellerine dokunacaktı. Onun ellerini sıkıca kavrayacaktı. *En azından böyle olmasını umut ediyordum.*

Hayatımın bu şekilde değişmesine, ilerlemesine hâlâ ayak uyduramıyordum. Bazen her şey hiç uyanmak istemeyeceğim bir rüya gibi gerçekleşiyordu sanki. İlker'in her sabah beni bizzat evden alması, beraber el ele üniversiteye girmemiz, her gün her anı birlikte değerlendirmemiz, bir an olsun ayrılmamamız, yan yana oturup, başımı onun omzuna yaslayarak yine birlikte kahve içmemiz... Bütün bunlara şimdiden öylesine çok alışmıştım ki hiç bitmesini istemiyordum. Üstelik bazı anlar geliyordu ki İlker'den hiç ayrılamıyordum bile. Mesela hafta içinde İlker iki gece bizde yatıya kalmıştı çünkü bunu bizzat ben istemiştim. Çünkü geçirdiğimiz uzun bir günün sonunda ondan ayrılmak bana bayağı zor gelmişti, gitmesini istememiştim. *Hangi ara ona bu kadar bağımlı biri haline gelmiştim?* Hatırlamıyordum ama yanımdan bir an olsun ayrılmasını istemiyordum. Yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordum.

Üstelik bütün bunların yanı sıra dudaklarımı ısırmama bile sebep olacak derecede yataktaki yakınlaşmalarımız öyle tehlikeli bir hal alıyordu ki kendimi ona karşı koymakta dizginleyemiyordum. Kayışlarım kopuyor, çok daha fazlasını isterken buluyordum. Bütün bunlar çok yeni ve bir o kadar da heyecanlı duygulardı benim için.

Uzun geçen bir haftanın sonunda bugüne gelirsek... Gecenin oldukça geç bir saatinde peş peşe dört araba şeklinde otobandaydık ve hafta sonu tatili

için Uludağ yolundaydık.

Şanssızlığımızdan olsa gerek bugün hepimizin dersleri öğleden sonra bittiği için hafta başında kararlaştırdığımız Uludağ gezisi için yola çıkmak üzere hazırlık yapmamız epey sonraya kalmıştı. Üstelik bir gece öncesinden çoğu kıyafeti, üşümemek adına yanımıza aldığımız atkıları, bereleri, fotoğraf çekmek için bizzat seçtiğimiz şapkaları, hatta makyaj eşyalarımızı Eda'yla birlikte hazırlamamıza rağmen yine de gözden geçirmek istediğimizde epey oyalanmış ve yola çıkmak için gecikmiştik.

Aralık ayının başlarında olduğumuzdan ötürü otobandaki hava buz gibi sertti. Karın soğuğunu öylesine hissediyordum ki İlker'in arabanın tüm klimalarını açmasına rağmen üzerime ceketimi de örtmekten kendimi alamamıştım. Bir ara hepimiz hem soğuğa karşı koyamadığımızdan hem de epey acıktığımızdan otoban yolunda rastladığımız bir restoranda dinlenmek isteyerek sıcacık mercimek çorbalarını midemize indirmiştik. Pul biberini de iyice üzerine boşalttığımız çorbayı içtikten sonra hesabı İlker ödeyerek Bursa yolculuğuna dört araba şeklinde devam etmiştik. Dört araba diyordum çünkü Berkay kendi, Ahmet kendi, İlker kendi ve İlker ve Berkay'ın bizzat yakın arkadaşı olan Çağatay kendi arabalarıyla yola çıkmıştı. *Bu değirmenin suyu nereden dönüyordu acaba?* Malum otobana çıkmadan önce hepsi de benzin istasyonunda durup bizzat depoları fullemişlerdi. Bana kalırsa dört araba şeklinde gitmemize ve bu kadar masraf yapmamıza hiç gerek yoktu ya neyse.

"Sana aylar öncesinde sorduğum sorunun cevabını buldun mu?"

Yanağıma dokunan elle ansızın irkilirken başımı yasladığım camdan çekerek ona döndüm. Aramızdaki yoğun sessizliği dağıtan İlker'e merakla ve biraz da uykusuzluktan gözlerimi kısarken ne demek istediğini anlayamadım. *Hangi sorudan bahsediyordu?*

"Ne sorusu?" diye sorduğumda direksiyon hakimiyetini bir an olsun kaybetmeden bir bana bir de kucağımdaki kitabın adına baktı ve konuşmayı sürdürdü.

"Hatırlıyor musun? Bana bir keresinde Kız Kulesi'nin Galata'ya olan aşkından dolayı çok aptal olduğunu söylemiştin. Ben de sana onun aptal olmadığını, aslında sahip olduğu asıl şeyi göremeyecek kadar kör olduğunu söylemiştim. Buldun mu Kız Kulesi'nin sahip olduğu asıl şeyi?"

Bir kez daha göz ucuyla bana ve elimdeki kitaba baktığında yüzümde garip bir tebessüm belirdi. O günü, bir gece öncesinde olanları, o sabahı, Kız Kulesi'ne karşılık birlikte kahvaltı yapışımızı, ona belki de ilk kez

kendimi açışımı asla unutamazdım. Gerçek İlker Altan'ı, İlkay olmayan İlker Altan'ı belki de ilk kez o zaman keşfetmiştim. Fakat işin garip yanı ben o sorunun peşine hiç düşmemiştim. Haliyle hiç cevabını da bulmamıştım.

"Hayır, işin aslı unutmuştum bile biliyor musun?" dediğimde yüzünde garip bir hayal kırıklığı belirdi. Oysa amacım onu üzmek ya da kırmak değildi. Gerçekten tamamıyla aklımdan çıkmıştı. "Tahmin ettim," dedi ama asla bozuntuya da vermedi.

"Sen söyle bana," dedim onun hevesini kırmayarak, cesaretlendirmek isteyerek. "Neymiş Kız Kulesi'nin sahip olduğu o asıl şey?" diye sordum heyecanla. Belki bu sorunun peşine hiç düşmemiştim ama artık bilmek istiyordum Kız Kulesi'nin sahip olduğu o özel ve asıl şeyin ne olduğunu.

Sorduğum soruyla birlikte denk geldiğimiz kırmız ışığa karşılık İlker yavaşça durdu, dudaklarına gözlerimi oradan hiç ayıramayacağım bir tebessüm peyda etti ve ardından başını hayır dercesine sağa sola doğru salladı.

"Söylersem bütün büyüsü bozulur. O yüzden bulmayı ben yine sana bırakıyorum," dedi kendinden oldukça emin bir ses tonuyla. Karşı koymadım ya da küçük çocuklar gibi mızmızlanıp cevabı bilmek istediğimi söylemedim. Aksine ona ayak uydurdum ve bu kez ben bulmayı diledim.

"Öyle olsun bakalım," diyerek koltuğumda biraz yana kayarak ona yaklaştım ve kirli sakalının altında kalan ve acayip güzel kokan boynuna küçük bir öpücük kondurdum. Kolumu onun boşlukta kalan koluna dolarken başımı da omzuna yasladım fakat o an kaç gündür dikkatimi çeken ve hep sormayı unuttuğum o ayrıntıyı ilk kez İlker'e sesli bir şekilde dile getirmek istedim çünkü nerede olduğunu çok merak ediyordum.

"İlker, ikidir sormayı hep unutuyorum ama fularım nerede?"

Bu soruyu sormamla İlker garip bir şekilde aniden irkildi. İrkildiğini vücuduna sarılı olduğum için kolunun kasılmasından anladım ve neden bir anda böyle gerildiğini asla anlayamadım.

Son bir haftadır üniversiteye sürekli İlker'le gittiğimden biliyordum ki öncesinde dikiz aynasında asılı olan fularım artık orada yoktu ve ona ne olduğunu gerçekten merak ediyor, bilmek istiyordum.

"Şey, dedi lafı ağzında geveleyerek. *Fularıma bir şey mi olmuştu yoksa? Belki de kaybetmişti ve bana söylemek istiyordu.* "Kaybolmasın diye evde bıraktım," diye açıkladığında doğru söyleyip söylemediğini anlamak için başımı kaldırıp gözlerimi kısarak ela gözlerindeki ifadeyi çözmek istedim

ve o an yüzüme samimi bir gülümseme eşlik etti. Doğruyu söylediğini anladım çünkü ifadesi sıcacıktı. Hiçbir yalan barındırmıyordu. Daha fazla İlker'in üstüne gitmek istemedim.

"Tamam, canım," diyerek boynunu bir kez daha öptükten sonra başımı tekrar onun güvenli omzuna yasladım. Bu kez göz kapaklarıma dadanan uykuya karşılık direncimi koruyamadım ve hangi ara uykuya daldığımı dahi hatırlayamadım.

***

"Meleğim, geldik."

Yüzüme çarpan soğuk havanın ve omzumu sarsan güçlü ellerin etkisiyle göz kapaklarımı kırpıştırarak araladığımda arabanın açık olan turuncu lambası doğrudan yüzüme vurdu, gözlerimi aldı. Yüzümü sıvazlayarak kendime gelmeye çalışırken hâlâ kucağımda bulunan ceketi hissettiğim yoğun soğukluktan dolayı ellerimin arasına alıp hızla üzerime geçirdim. Hava aşırı soğuktu ama bunun nedenini anlamam uzun sürmedi. Başımı sağa doğru çevirip de bulunduğum alanı keşfetmeye çıktığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. İlker'in Audi'si gecenin karanlığına rağmen kendini belli eden bembeyaz karların arasında, devasa bir otelin tam önündeydi.

Etrafa şöyle bir göz attığımda Eda, Gamze ve Çağatay'ın sevgilisi olan Merve'yi erkeklerle birlikte dışarıda, geldiğimiz otelin hemen önünde, giriş kapısının tam karşısında gördüm. Bulundukları yerde soğuktan olsa gerek ısınmak için kızlar adeta zıplarken Ahmet'in eğilerek otelin çevresini saran kurtlardan birinin başını okşaması dikkatimi çekti. Cambaz'a bile yeni yeni ısınırken köpeklere olan korkumu gizleyemezdim. Aynı korkulu bakışları İlker'e doğrultmaktan kendimi alamazken güvenli elini uzatarak, "Merak etme, bir şey yapmıyorlar," dediğinde burada daha fazla saklanamayacağımı kendime hatırlattım. Etrafta uluyan kurt seslerine rağmen ceketime sıkıca sarınarak arabadan dışarı kendimi attım ve doğrudan İlker'in güvenli koluna girip arkasına saklandım.

Gözlerimi kapatarak burnuma ilişen ferah kar kokusunu doyasıya içime çektim. Temiz hava ciğerlerime öylesine iyi gelmişti ki uykumun hızla açılacağını hissettim. Gözlerimi iyice açıp çevreme bakınarak İlker'le ilerlemeyi sürdürdüğümüzde dikkatimi ilk çeken hemen karşımızda bulunan otelin devasa yapısı olmuştu.

Dikdörtgen bir şekilde başlayan otelin duvarları koyu kırmızıydı. Bu ayrıntı beni gülümsetmişti. Otel üst katlara doğru ilerledikçe yapısı üçgen halini alıyordu. Çatısı üçgenin zirve noktasıydı. İlk katı, yani giriş katı

resepsiyon ve kocaman bir restoranı kapsıyordu. Bir sürü ışıklarla aydınlatılmıştı ve soğuk karların arasında sıcacık bir ortam oluşturuyordu.

Bütün bu hafta sonu tatilini Berkay ayarladığı için otelin önünde görevlilerden biri olduğunu düşündüğüm kişiyle bizzat o konuşuyor ve adam her ne söylüyorsa başını aşağı yukarı sallayarak onay veriyordu. Ağır adımlarla İlker'le birlikte yanlarına doğru ilerlediğimizde görevlinin söylediklerinden anladığım kadarıyla otelin odaları iki kat yukarıdan başlıyordu. Yine görevlinin Berkay'a anlattıklarından anladığım kadarıyla eğlence mekânları da otelin içinde yer alıyor ve bir sürü oyun alanını da kapsıyordu. Aynı zamanda masaj ve spa saatlerini de belirtmekten kaçınmamıştı ama aklımı karıştıran küçük bir ayrıntı söz konusuydu. Neden bunları dışarıda konuştuklarını anlamıyordum. Oysa hemen otele geçip odama yerleşmek ve kendimi uykunun kollarına bırakmak için sabırsızlanıyordum. Dağın tepesine yerleştirilen bu otel sanki her şeyden soyutlanmış gibi kendi başına, bembeyaz karların arasında büyülü kırmızılığıyla dikiliyordu ve yarın sabah olduğunda bu büyülü kırmızı kuleye canlı bir şekilde şahit olmak istiyordum. Fakat o an Gamze'nin yarın sabah erkenden kahvaltıya gelmemiz gerektiğini belirtmesiyle dikkatim Berkay ve karşısındaki görevliden dağılarak onlara çevrildi. Çünkü Gamze kahvaltıya *inme* tabirini değil, *gelme* tabirini kullanmıştı ve bu otelde kalacağımızı düşündükçe neden böyle bir tabir kullandığı aklımı karıştırmıştı.

İlker'in kolundan çıkarak kızların yanına doğru gittiğimi belirttiğimde bana yüzündeki tebessümle izin verdi. "Neler oluyor?" diyerek uykulu çıkan sesimle kızların yanına yaklaştığımda kolumu doğrudan Eda'nın beline sardım ve soğuk havaya karşılık öyle ısınmaya çalıştım.

"Berkay otele bağlı orman köşklerini özellikle istemişti. Görevliler de bizler için ayarladıkları köşklerin anahtarlarını getirmeye gittiler. Hepimiz ayrı evlerde kalacağız yani. Arabaları da biraz sonra valeler çekecek," diyerek Gamze açıklama yaptığında bakışlarım bütün kızların üzerinde tek tek gezindi ama hâlâ uykulu olduğumdan olsa gerek söylediklerinden hiçbir şey anlamadım.

"Kız kıza mı?" diyerek merakla titreyen dişlerimin arasından sorduğum anda Çağatay'ın kız arkadaşı olan Merve aramızdaki sessizliği bozarak beni hiç bekletmeden yanıtladı.

"Çift olarak," diye fısıldadı kurnazca sırıtarak ve dudaklarını ısırarak.

Merve'nin yaptığı kısa açıklamadan sonra kafamda bazı şeyler yavaşça oturmaya başladı ve ben göz ucuyla Eda'nın tepkisini ölçmek istedim ama pek itiraz eder gibi bir yanı yoktu. O da bu plandan memnun gibiydi.

Bütün bu tatil planının Berkay'ın fikri olduğunu hatırladıkça böyle bir tutum sergilemesine şaşırmamak gerekirdi. Elbette Gamze'yle baş başa olabilmek için her yolu deneyecekti ve bunu yaparken diğer çiftleri de baş başa bırakacaktı. İşte bu durum biraz tehlikeli bir hal almaya başlıyordu. İlker'le bir orman köşkünde baş başa olacaktım ve bu bütün bedenimin garip bir hazla titremesine sebebiyetti.

Otel görevlilerinin ve valelerin yanımıza yeniden gelmesiyle hep birlikte kalabalık bir şekilde geldiğimiz arabalara doğru yöneldik. Valelerin ve görevlilerin bize eşlik etmesiyle otele yaklaşık bir kilometre uzaklıkta olan orman köşklerine doğru hep birlikte ilerledik. Kısa süre içerisinde bizi karların arasında, yan yana dizilmiş aslında ahşap kulübeleri anımsatan dört farklı orman köşkü ve etrafını saran hafif ışıklandırmalar karşıladı.

Etrafta uluyan ve beni korkutan kurtlar da arabaların yaklaşmasıyla yine yanımızda belirirken korkudan hemen arabadan inemedim. İlker yardımıma koşup beni kollarının arasına çektiğinde bizim için görevlendirilmiş valenin peşinden yürümeye ve etrafı keyifle incelemeye devam ettik. Orman köşklerinin dışı tamamen ahşaptandı ve küçük bungalov evlerini anımsatıyorlardı. Küçük, iki katı olan ahşap köşkler buradan bakıldığında bile sıcacık duruyor, içimi ısıtıyordu.

Karlı, ahşap merdiven basamaklarını tırmandıktan sonra kapının hemen dışındaki verandaya ulaştık. Başımı yan tarafa çevirdiğimde gözlerimi büyük bacalı bir şömine karşıladı. Önümüzden yürüyen valenin bizim için hazırlanmış olan orman köşkünün kapısını aralamasıyla ağır adımlarla içeri girdik ve gözlerimi bu kez gerçekten karşımdaki harika manzaradan alamadım.

İlker etrafı gezebileceğimi söyleyerek bizimle gelen valeye bavulları taşımasında yardım etmeye başladığında ben de aynen dediğini yaparak içine düştüğüm bu masalsı yeri incelemeye koyuldum.

İçerideki her şey tıpkı köşkün dışı gibi ahşaptandı. Kapıdan girer girmez hemen önümüzde etrafında yine ahşaptan sandalyeleri olan küçük bir masa, arkasında uzunlamasına bir sedir ve boylamasına tezgâhı olan yarım bir mutfak vardı. Adımlarımı biraz daha atmayı sürdürdüğümde küçük bir oturma odasına rastladım. Üstelik bir köşesinde tüm sıcaklığıyla yanan bir şöminenin bulunduğu oturma odasıydı burası. Odada karşılıklı iki çift

kişilik kadife koltuklar vardı ve iki koltuk da kahverenginin en güzel tonlarındaydı. Bunun yanı sıra büyük bir pencere ve şöminenin hemen karşısında yer alan büyük bir minder vardı. *Bu şöminenin başında kitap okumak harika olurdu.*

Oturma odasından ayrılarak köşkün uç kenarında bulunan ve yukarı uzanan merdivenleri hızla tırmandığımda küçük bir koridora ve iki kapalı kapıya rastladım. Kapılardan birini yavaşça araladığımdaysa beni içinde kocaman çift kişilik bir yatağın bulunduğu yatak odası karşıladı. Yüzüme yoğun bir sıcaklık yayılırken dudaklarımı ısırmaktan kendimi alamadım. *Bu kısa süreli tatilimiz düşündüğümden de tehlikeli olacaktı anlaşılan.* Yanaklarıma yerleşen kızarıklıkla kapıyı ardımdan kapatıp diğer kapalı kapıya doğru ilerledim. Bu kapıyı açtığımdaysa burada iki tek kişilik yatağın bulunduğunu gördüm. Etraftaki çarşaflar, yastıklar, bastığım parkeler de dahil her şey çok temizdi ve bundan bayağı memnun kaldım.

Yeniden bir aşağı kata indiğimde İlker bize yardım eden valeyle konuşuyor, ondan yarın için bilgiler alıyordu. Bizimle gelen vale aslında bu köşklerin dört ya da altı kişilik olduğunu özellikle belirtmiş ama Berkay'ın ricası üzerine herkese ayrı köşkler verildiğini söylemişti. Bunun yanı sıra biraz önce yanından ayrıldığım yatak odasının ise bir üst katta olduğunu belirtmesiyle İlker'le ansızın göz göze geldik ve ardından ikimiz de birden gözlerimizi kaçırdık. *Yakınlaşmalarımız çok tehlikeli bir hal alırken neden şimdi ikimiz de böylesine utanıyorduk?* Anlamıyordum.

Valenin keyfimize bakmamızı söylemesiyle köşkten ayrıldığında İlker ahşap kapıyı valenin arkasından kapatıp kilitleyerek yerdeki bavulları gösterdi. "Yerleşelim mi artık?" diye sorduğunda usulca başımı aşağı yukarı doğru salladım ve onun yanına giderek bavullardan birini elime aldım.

Hızlı hareketlerle İlker'e yardım ederken bedenim öyle yorgun ve bitkin düştü ki hangi ara bavulları odaya taşıdık, hangi ara bavulların içinden pijamalarımı alarak üstümü değiştirdim ve hangi ara kendimi o büyük odadaki yatağın üzerine bıraktım? Hatırlamıyordum. En son hatırladığım şey saçlarımın arasına sıcacık bir busenin kondurulduğuydu.

***

Banyo aynasının karşısında dudaklarıma sürdüğüm Hindistan cevizli nemlendiriciyi iyice yedirirken aynadaki görüntüm karşısında memnundum. Üzerimde dar, siyah bir kot pantolon ve bol ama sıcacık tutan beyaz bir kazak vardı. Yüzümdeki makyaj hafifti. Abartılı bir makyaj yapmamıştım

çünkü oynayacağımız karlardan sonra hepsinin dağılıp mahvolacağını biliyordum.

Aynadaki görüntüme memnuniyetle sırıtırken dalgalı saçlarımı ellerimle dağıtarak derin bir nefes çektim ve dün geceyi aklıma getirdim. Yol yorgunluğundan olsa gerek dün gece İlker de ben de pek bir şey konuşmamış ve hızla bavulları boşaltarak pijamalarımızı giyip doğrudan bizim olduğunu düşündüğümüz çift kişilik yatağın bulunduğu odadaki yatağın içine girmiştik. Bir anda ikimize de yerleşen bu çekimserliğin sebebini asla anlamazken dün gece ikimiz de sırayla banyoda üzerimizi değiştirmiştik. Aramızdaki bu durum garipti. Çok garipti. Belki de ilk kez tatile çıkıp ve böylesine her tarafı ahşap kokan bir köşkü yalnızca ikimiz paylaştığımız içindi bu çekimserliğimiz ama aldırmamaya ve günü değerlendirmeye çalıştım.

İki günlük hafta sonu tatilimizin bir anını bile kaçırmak istemediğimizden bu sabah çok erken saatlerde kalkıp hep birlikte otelin restoranında güzel bir kahvaltı yaptık. Kahvaltı sonrası sıcacık kahvelerimizi de yudumladıktan sonra eğlenmek ve harika fotoğraflar çekmek üzere hazırlanmak için tekrar orman köşklerimize çekildik. Köşke geri dönüş yolunda İlker kulağıma gün içinde beni bir sürprizin beklediğini söylemiş ama asla ne olduğu hakkında ser verip sır vermemişti. Heyecanımı dizginleyemiyordum.

Hazırlığımı tamamladığımı düşündüğümde banyodan çıkarak İlker'le birlikte uyuduğumuz odaya doğru ilerledim ve aralık olan kapıdan içeri girdim. İçeri girdiğim anda onun bana sırtı dönük bir şekilde üzerine kazağını geçirdiğini gördüm. Yatağın üzerine bırakmış olduğum ucunda kahverengi, top bir tüyü olan beremi alıp başıma takarken İlker de yatak odasında şifonyerin aynasına doğru ilerleyerek kazağının boğaz kısmını düzeltmeye çalışıyordu. İlker'in hazırlanışını, pantolonuna kemerini geçirerek bağlayışını izlerken dudaklarımı beğeniyle ısırmaktan, onu izlemekten kendimi alamadım. Üzerinde kaslarını gayet belli eden koyu gri renkte, boğazlı bir kazak ve bacaklarını saran yine koyu renkte bir kot pantolon vardı. Saçları her zamanki gibi dağınıktı ve uzayan bukleleri alnına düşüyordu. Kazağının boğaz kısmını düzenlemekle uğraşırken bir türlü beceremediğini fark ettim. Boğazımı temizleyerek yanına yaklaştığımda, "Ben yaparım," diye fısıldadım ve ellerini kazağının yakasından uzaklaştırdım. Kendi ellerimle boğazlı kazağının yakasını düzeltirken dudaklarında kurnaz bir gülümseme vardı ve o gülümsemeyle

gözlerini asla üzerimden çekmiyordu. Pür dikkatle beni izlerken elbette rahat durmadı ve sürekli boşlukta kalan boynuma ya da yanağıma hızlı öpücüklerini bıraktı. Kazağının yakasını düzelttiğim sırada boynundaki asker künyesini ilk kez fark ettim. Dün takmamıştı bunu. Hatta daha önce boynunda gördüğümden bile emin değildim. Dayanamayıp, merakıma yenik düşerek künyeyi yavaşça kazağının içinden çıkardım ve üzerindeki yazıyı sesli bir şekilde okudum.

"Ludovica? O kim?" diye merakla mırıldandığımda yüzünde daha önce hiç şahit olmadığım özlem dolu bir gülümseme belirdi ve ben o an kim olduğunu hemen anladım.

"Annemin adı," dediğinde künyedeki ismi okşayarak tekrar kazağının içine yerleştirdim ama İlker, "Belki bir gün tanışırsınız," diye devam ettiğinde kalbime yerleşen ani heyecana engel olamadım. Bundan daha çok isteyeceğim bir şey olamazdı.

"Çok isterim."

"Ben de öyle," dediği sırada bu kez hangi ara oraya koyduğunu görmediğim şifonyerin üzerindeki bereyi ellerinin arasına aldı ve tekrar aynaya doğru dönmek istedi. Ellerinin arasına aldığı bere, ona hediye olarak aldığım bereydi ve yanında getirmiş olması beni inanılmaz mutlu etmişti. Bu yüzden de kolundan tutarak onu yeniden kendime doğru çevirdim. İlker meraklı gözlerle bana bakmayı sürdürürken elindeki bereyi yavaşça kendi ellerime aldım. Parmak uçlarımda yükseldim ve kıvırcık buklelerini biraz geriye doğru atarak bereyi usulca başına geçirdim. Aramızdaki yoğun çekimi tüm benliğimde hissederken uzanıp yanağından öptüm. Öpücüğüm öyle uzundu ki ben onun erkeksi parfüm kokusunu içime çektim, o benim sevdiği parfümümün kokusunu içine çekti. Arkamı dönüp yatağın üzerindeki ceketimi almaya yelteneceğim sırada İlker aniden kollarını belime sararak beni kendine doğru çekti ve sıcacık nefesini kulağıma doğru fısıldadı.

"Seni seviyorum."

Bütün bedenim dudaklarından çıkan o iki kelimeyle adeta kasılırken derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım ve birkaç saniye boyunca İlker'in yakınlığının tadını çıkardım. Ardından kendime gelmeye çalışarak hızla, "Hadi çıkalım, diğerlerini bekletmeyelim," diyerek ona yaslamış olduğum sırtımı uzaklaştırdım ve yatağın üzerindeki kabanımı ve eldivenlerimi alıp üzerime geçirdim. İlker de kendi kabanını ve eldivenlerini üzerine geçirdikten sonra birlikte el ele merdivenlerden indik.

Köşkten çıkarken yanımıza telefonlarımızı da aldık ama bu kez internetimizi komple kapatıp ve hatta bize kimse ulaşamasın diye uçuş moduna alıp öyle takılmak istedik. Bugün telefonlarımızı sadece fotoğraf çekmek için kullanacaktık.

Köşkten dışarı çıkarken bizi verandanın hemen önünde iri kurtlar selamladı. Köpeklerden çok korktuğum için İlker'in kolundan asla ayrılmadan yürüdüm. Biri bana doğru havladığı taktirde hemen onun kucağına atlayabilirdim. Korkulu bakışlarımı İlker'e doğrulttuğum sırada İlker beni iyice kendine çekerek saçlarımın arasına küçük bir buse kondurdu ve sakinleşmemi sağladı. Aynı anda Eda ve Ahmet, Gamze ve Berkay, Çağatay ve Merve de bulundukları köşklerden çıktığı esnada hepsinin yüzünde aşırı canlı bir ifade yer alıyordu ve günümüz asıl şimdi başlıyordu.

Hiç durmadan, sürekli kıpır kıpır hareket halindeyken günün nasıl bu kadar hızlı geçtiğini asla anlayamıyordum. Saatler iyice öğleden sonrasını geçerken sabahtan bu yana bıkmadan, usanmadan gezdiğimize ve çocuklar gibi eğlendiğimize inanamıyordum. Bir an olsun yerimizde hiç durmamıştık.

Gamze ve Berkay, Merve ve Çağatay'la birlikte kayak yapmaya gittiklerinde biz de Eda ve Ahmet'le birlikte açık alandaki teleferiklerin bulunduğu alana ilerledik. Çift olarak iki ayrı teleferiğe binerek gökyüzünde süzüldüğümüzde yüzümüze çarpan soğuk havaya rağmen İlker'le bunu yaşamak harikaydı. Teleferikte de sonrasında da o kadar çok fotoğraf çektik ki her bir kare ayrı bir eğlencenin anısı olarak kalmıştı telefonumda.

Dakikalar iyice ilerlerken biz büyük alana dönmüş, bu kez Gamze ve Berkay, Merve ve Çağatay'la birlikte teleferik binmeye gitmişti. Onların yanımızdan ayrılmasıyla kayak alanına ilerlerken hiç öyle bir niyetim yoktu çünkü kayak konusunda bayağı berbattım. İlker karşımda bütün marifetlerini sergilerken ben asla dengemi sağlayamıyor ve sürekli karların arasına düşüyordum. Bu ise onun gayet hoşuna gidiyor ve her bir anı telefonuna kaydetmekten çekinmiyordu. Dayanamayıp ayağımdaki kayak malzemelerinden kurtularak onun üzerine doğru koşup kara yatırdığımda Eda ve Ahmet'in de bize katılmasıyla adeta aramızda büyük bir kar topu savaşı başladı. İşin kötü tarafı önce ben İlker'e saldırmıştım ama onun karşısında adeta mağlup olmuştum. Çünkü eşek herif beni bir anda karın üzerine yatırmış ve yüzümü de adeta kar tanelerine bulamıştı. Yüzüm buz

kesmişti ama kahkahalarım koca alanda yankılanırken bunu yaşadığım için asla şikayetçi değildim.

Yüzümdeki karları eldivenimle temizlemeye çalışırken uzandığım yerde doğruldum. İlker, "Şimdi sürpriz zamanı," diyerek dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra beni karların üzerinde bir başıma bırakarak ayağa kalktı ve aniden otelin bulunduğu tarafa doğru koşmaya başladı.

İlker'in otelin önünde bir valeyle konuştuğunu görünce neden oraya gittiğini anlayamadım. Çok geçmeden ise gözden bir anda kayboldu. Benimle birlikte Eda da İlker'in gittiği yolu izlerken Gamze, Berkay, Çağatay ve Merve teleferik sefasından dönüp yanımıza geldiler. Karların arasından doğrulup üzerimdeki karları ellerimle temizlemeye çalışırken çok garip bir an gerçekleşti ve Gamze'yle Eda aynı anda bir tarafa bakışlarını çevirerek, "Yok artık!" diye bağırdılar. Onların bağırdığı tarafa doğru bakışlarımı çevirdiğimde gözlerime inanamadım. Hatta birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldım çünkü bunun gerçek olabileceğini asla düşünmüyordum. Çünkü İlker ellerinin arasında kocaman kırmızı bir uçurtmayı tutarak bana doğru koşuyor ve aynı zamanda uçurtmayı yanındaki görevli aracılığıyla havalandırmaya çalışıyordu. Gördüğüm bu eşsiz manzaraya karşılık adeta yerimde zıplayarak ona doğru koştum ve, "Sana inanmıyorum!" diye bağırıp aniden üzerine atladım.

"Sana bir uçurtma sözüm vardı," diyerek coşkuyla mırıldanırken hem beni belimden yakalamış hem de uçurtmanın gökyüzünde dengesini kaybetmemesini sağlamıştı. Yanımızdaki görevli uzaklaşırken hızla İlker'e doğru konuşmayı sürdürdüm ve, "Nereden buldun bunu?" diye hayretle bağırdım.

"Birkaç gün önce ben yaptım, senin için. Sırf görmeyesin diye de bagajda sakladım."

Bagajda sakladığını tahmin etmek o kadar da zor değildi çünkü Bursa yoluna çıkmadan önce bavulları taşırken de otele ulaştığımızda da İlker beni özellikle arabasının çevresinden uzak tutmuştu. Şimdi bunun sebebini daha iyi anlıyordum.

"Sen inanılmaz bir adamsın," diyerek kelimelerin adeta üzerine bastırarak mırıldandım ve dudaklarına hızlı bir öpücük bırakarak geri çekildim. İlker'in yüzüne yerleşen o canlı gülümseme kesinlikle bulaşıcıydı çünkü şu an bende otuz iki diş sırıtıyor ve hatta kıkırdıyordum.

"Öyleyim. Gel bakalım önüme," dediğinde lafını ikiletmeden hemen önüne geçtim ve ipi tıpkı ilk kez birlikte uçurtma uçurmaya gittiğimiz

zamandaki gibi olta şeklinde tutmaya başladım. İpi çekip çekip bırakırken kırmızı uçurtmanın gökyüzünde yükselmesini izlemek harikaydı. *Bembeyaz, bulutlar kaplı bir gökyüzünde kıpkırmızı bir uçurtma yükseliyordu ve bu gördüğüm en harika manzaraydı.*

"Ay, resmen çocuk gibisiniz!"

Eda arkamızdan alayla bağırdığında İlker'den küçük bir müsaade isteyerek yere eğildim ve elime aldığım koca bir kar topunu doğrudan onun suratına doğru fırlattım. İsabeti tam tutturduğumda ise karşılığını almam çok gecikmedi ama aldırmadım. İlker'in havalandırdığı uçurtmanın ipini kavrayarak sırtımı onun güvenli göğsüne yasladım ve uçurtmamın bu soğuk havada gökyüzünde süzülmesine İlker'in kolları arasında izin verdim.

Yarım saatten biraz fazla süren uçurtma keyfimizden sonra İlker'le biraz baş başa kalmayı isteyerek diğerlerinden uzaklaşıp ormanlık alanda yürümeye başladık. *Kaç dakikadır bu alanda herkesten uzaktaydık?* Bilmiyordum ama yürümeye başladığımızdan bu yana aramızdaki sessizlik beni rahatsız ediyor, ürpertiyordu. Üstelik o parti gecesi yaşanan olaylardan sonra İlker'le bu konuyu hiç konuşmamıştık. Belki de aramızdaki bu çekimserlik, sessizlik bundandı ama ben daha fazla bu sessizliğin sürmesini istemiyordum.

İlker'in elini daha sıkı bir şekilde kavrayarak aniden yürüdüğümüz karlı, ormanlık yolun tam ortasında durduğumda İlker de benimle birlikte durdu. Kaşlarını havaya kaldırarak merakla beni ve yapacaklarımı izlerken derin bir nefes aldım, omuzlarımı dik tutmaya gayret ettim ve dudaklarımı onun tüm şüphelerini ortadan kaldırmak istercesine araladım.

"Enes değildi," dedim birdenbire. Söylediklerimi sindirmesine gerek yoktu çünkü neden bu açıklamayı yaptığımın ya da kimden bahsettiğimin o da farkındaydı.

"Melek," diyerek bakışlarını kaçırdı, sözümü kesmek istedi ama izin vermedim. Aklındaki tüm o soru işaretlerinden arınmasını istedim. Onun güvenini kaybetmek istemedim.

"Geçen cumartesi olanlardan haberim var. Berkay'ın sana söylediklerinden dolayı aklının karıştığını da biliyorum. Bana belli etmek istemiyorsun ama farkındayım. Aramızda bir duvar varmış gibi hissediyorum ve bu beni çok rahatsız ediyor. İlker sana yemin ederim ki o kişi Enes değil. O kişi..."

"Bilmek istemiyorum," dedi aniden sözümü keserek oldukça sert bir tınıyla.

"Ne şimdi ne de sonra... Senin canını yakan o kişinin kim olduğunu bilmek istemiyorum. Ben sana güveniyorum ve yine ben sadece şu an, seninle anı yaşamak istiyorum." *Beni geçiştirmek için bunları söylüyordu yoksa duyacaklarından korktuğu için miydi?* Bilmiyordum ama emin olmak istedim. *Sadece bizden emin olmak istedim.*

"Emin misin?" diyerek tereddütle fısıldadım.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Söyledikleriyle aklımı durdururken ondan daha fazla uzak durmak istemedim. Aramızdaki bu saçma duvarı da artık ortadan kaldırmak istiyordum. İki büyük adımda aramızdaki mesafeyi kapattım ve ceketinin yakalarından tutarak dudaklarımı onun dudaklarının üzerine kapattım. Onu kendi isteğimle, kendi hevesimle öptüm. Ona duyduğum yoğun açlıkla öptüm.

"Melek," diye fısıldadı geri çekilerek aniden. "Ne yapıyorsun?" Yine kuşkulu, şüpheli çıkıyordu sesi. Dayanamadım. Belinden tutup bu kez sarılarak yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdım.

"Hissediyorum," dedim kendimden emin bir şekilde. "Seni, bizi, her şeyi hissediyorum." Dudaklarından kesik bir nefes koparken duraksadı. Geri çekildi ama sonrasında o dudaklarını benim dudaklarıma sertçe bastırdı. İkimizde aynı anda gözlerimizi kapatırken aramızdaki bütün o duvarlar yıkıldı, yok oldu. Onun dudaklarındaki kahve tadını almak için dudaklarımı araladım. Onu içime hapsetmek istedim.

İki dudağımın üzerinde gezinen dilini hissettiğimde dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamadım. İlker bomboş ormanlık alanda beni iyice kendine bastırırken alt dudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştirdi. Dudaklarımdan derin bir inleme sesi koptuğunda belimi sıkıca kavrayarak beni arkamızda kalan ağaçlardan birinin gövdesine doğru sertçe yasladı. Öpücüğümüz geçen her saniyede daha da derinleşirken İlker'in güçlü eli bir bacağımı kaldırarak beline doladı. Hava soğuktu. Hava buz gibiydi. Hava kar kadar sertti ama İlker'in dudaklarından dudaklarıma dokunan nefesi sıcacıktı ve ikimizi de ısıtmaya yeterdi.

Ellerim uzanarak başındaki bereyi çıkarıp saçlarını çekiştirdiğinde onun da dudaklarından güçlü bir nefes döküldü ve beni daha hırçın bir şekilde öpmeye başladı. Hatta öyle hırçın bir şekilde öptü ki soğuktan titreyen dişlerimin arasından inledim. İlker'in sırtımı iyice ağacın gövdesine bastırmasıyla ağaçtaki kar taneleri sanki yağmur yağar gibi yanımızda düşmeye başladı. İkimiz de kıkırdadık ama bozuntuya vermedik. İlker'in

dudakları üzerimdeki atkıyı çekiştirerek boynuma doğru indiğinde aniden duyduğumuz bir ağlama sesiyle geriye doğru çekildi. İkimizin de aynı sesi duyduğundan emindim.

"Çocuk sesi mi o?" diye hayretle soluduğumda bir taraftan üzerimi düzeltiyor ve kendime gelmeye çalışıyordum. Yere düşmüş olan İlker'in beresini ona uzattığımda benden iyice uzaklaşmaya ve sesin geldiği tarafa doğru ilerlemeye başladı.

"Galiba," diyerek İlker duyduğumuz ağlama sesine doğru ilerlerken sesin nereden geldiğini anlamamız çok sürmedi. Biraz daha ileride ağaçların altında küçük bir kız çocuğu yere çökmüş bir şekilde sessizce ağlıyordu. Soğuktan yüzü bembeyaz kesilmiş ve kumral saçlarının altında kalan o bebeksi yüzündeki küçük burnu kıpkırmızı olmuştu.

"Gel bakalım buraya sen," diyerek İlker elini küçük kıza uzattığında kız tereddüt etse de onun elini tuttu. Küçük kızın adeta büzüşerek çöktüğü yerden kalkmasına yardımcı olurken İlker onu hızla kucağına aldı. Bende boynumdaki atkıyı hızla çıkararak ağlayan küçük kızın boynuna sardım çünkü epey üşümüş görünüyordu.

"Ne oldu sana?" diye sorduğunda İlker küçük kız burnunu çekti ama ağlamasını bastıramadı.

"Annem neyde?" diye sordu titrek çıkan nefesinin arasından. Kendime engel olamadan acıyla baktım karşımdaki küçük kıza. Muhtemelen kaybolmuştu.

"Kayıp mı oldun sen?" diyerek İlker sormaya devam ettiğinde dudaklarını adeta sarkıtarak başını aşağı yukarı doğru salladı. İlker küçük kızın kumral saçlarını geriye doğru atarak yüzünü okşadı ve pür dikkat bir şekilde kızın kocaman açılmış kahverengi gözlerine odaklanarak samimi bir şekilde gülümsedi. Anlaşılan bu küçük kızı korkutmak istemiyordu.

Geldiğimiz yola geri dönerken, "İsmin ne bakalım senin?" diyerek merakla sordu İlker.

"Melek."

Yürüdüğümüz ormanlık yolunda İlker'le birlikte aniden, "Melek mi?" diyerek aynı anda konuştuk. Böyle bir tesadüfe denk geldiğimize inanamıyordum. Bu küçük kız resmen adaşım çıkmıştı. Kıkırtılarımın arasından, "Ben de Melek," diyerek elimi bu tatlı, harika şeyin eline uzattım.

"Geyçekten mi?" diye sordu bana kocaman açılan gözlerinin arasından inanamayarak.

"Geyçekten," dedim onu adeta taklit ederek burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurduğumda. Tokalaşmama ağlamasını bastırarak karşılık verdi ve kendini İlker'in güvenli omzuna bıraktı.

İlker'in, "Hadi aileni bulalım küçük Melek," demesiyle ormanlık yolu geri dönerek otele doğru ilerlemeye başladığımızda bulduğumuz küçük Melek, başını İlker'in boynuna yaslamış ve kollarını ona dolamıştı. Bir anda, "Senin adın ne?" diye sordu İlker'e doğru bilmiş ve meraklı bir edayla.

"İlker."

"İlkey," dedi onu taklit ederek ama r leri söyleyememesi o kadar sevimliydi ki onu kollarıma alıp mıncırmak istedim. "Biliyoy musun İlkey ben beş yaşındayım. Dün doğum günüm vaydı. O yüzden buyaya geldik." Küçük Melek adeta İlker'le sohbet ederken onları büyük bir keyifle ve hatta imrenerek izledim. Küçük Melek bile şimdiden büyülenmiş gözleriyle sadece İlker'i izliyordu çünkü.

"Öyle mi? Nice yaşlara o zaman küçük Melek," diyerek İlker onun yanağını sıktığında küçük kızın suratındaki korku resmen yok olmuştu. Şu kısacık sürede İlker'in ona bu kadar güven aşılamasına inanamıyordum.

"Teşekküy edeyim. Bu abla da çok melek, deyiy mi?" diye sorduğunda Melek, dayanamayıp yanağından öptüm ve İlker'in dudaklarından çıkacak olan cevaba odaklandım.

"Öyle. Çok," dedi gözlerini benden hiç ayırmadan. Utandım. Dudaklarımı ısırmaktan kendimi alamadım ve bir kez daha ona bağlandığımı fark ettim.

"Siz de anne baba mısınız?" diye merakla sorduğunda küçük Melek, İlker'le yürüdüğümüz yolda yine göz göze geldik ve bu kez utangaç bakışlar atan taraf o oldu.

"Hayır, henüz değiliz. Ama senin gibi dünya tatlısı bir şeyimin olmasını çok isterdim."

Bir anlığına, tek bir anlığına kendimi hayal kurmaktan alamadım. Hayır, hayır. Bu benim için çok aptalcaydı. Çok fazlaydı. Yapmamalıydım. Hayal etmemeliydim ama gözlerimin önünden de gitmiyordu.

"İster miydim?" diye sordum aniden. Ne sorduğumu gayet iyi biliyordu. Bu yüzden bana ne olduğunu sormayarak beni zor durumda bırakmadı.

"Çok isterdim," dedi hiç çekinmeden. "Yani şuna bir baksana ne kadar tatlı!" diyerek küçük Melek'i işaret ettiğinde söylediklerine katılmadan

edemedim. Tebessüm ettim, dudaklarımı ona hak vermek için araladım ama o an duyduğumuz bağırış sesiyle kendime geldim.

"Melek! Kızım! Ne zamandır seni arıyoruz? Nerelerdeydin canımın içi?"

Yüzündeki korku ve telaşla koşturarak yanımıza gelen kapalı kadına tebessümle baktım. İlker, kucağındaki küçük Melek'i kadının kollarının arasına bırakırken, "Yürüyüş alanında bulduk. Bir kenara çökmüş ağlıyordu," diyerek açıklama yaptı.

"Çok teşekkür ederim. Allah razı olsun sizden." Kadın minnetlerini çekinmeden sıralarken kızını kollarına arasına çekerek sıkıca sarılmış ve iyice kendine bastırmıştı.

"Rica ederiz," dedikten sonra İlker yere doğru çökerek kendini küçük Melek'in hizasına getirdi ve o küçük kızın, minicik ellerini tuttu.

"Hoşça kal küçük Melek. Dikkat et kendine, tamam mı? Kaybolma bir daha."

"Tamam İlkey. Teşekküy edeyim."

"Yica edeyim," dedi onu taklit ederek ve burnunu iki parmağının arasına alıp sıkarak.

O an yalnızca, sessizce ona baktım. Onu, İlker'i izledim. Bir çocukla nasıl ilgilendiğini, bir çocukla nasıl ilgiyle konuştuğunu, onu nasıl kucakladığını, onu nasıl sevdiğini gördüm. Onu izlerken bin bir türlü düşünce, hayal zihnimden uçup, geçip gitti.

Ben ki evlilik hayallerini dahi yanına yaklaştırmayan Melek Güçlü, şimdi İlker Altan'a bakarak onun harika bir baba olacağını düşledim. Aslında düşlemedim, inandım çünkü biliyordum ki İlker Altan'a babalık gerçekten çok yakışacaktı.

- VE BUM!

- Fazla söze pek gerek yok aslında... 34. Bölümde İlker ve Melek'in düet yapacağı bölümde görüşmek üzere! ♥

34. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Parodilerin Instagram Hesapları:

ad.kizkulesi (Melek) | ad.ilkeraltan | ad.muratozkan | ad.gamzeberkay | ad.edaahmet

[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

Ah benim minnak bebeklerim...

Playlist:

Majeste - Aşk Dediğin

Feride Hilal Akın & Hakan Tunçbilek - Gizli Aşk

MIIA - Dynasty

Pinhani - Bir Anda

34. BÖLÜM

"Günümüzdeki erkeklerin istediğim kadınla yatayım ama sonrasında helal süt emmiş, bakire bir kadınla evleneyim mantığı bana büyük bir mantıksızlık ve hatta haksızlık gibi geliyor. Üstelik kadın da aynı tutumu sergileyince hop doğrudan *oruspu* damgasını yiyor. Adalet nerede o zaman? Nedir bu erkek egemenliği? Ne var yani? Erkeğin cinsel ihtiyaçları var da kadının yok mu? Erkekler sırf ihtiyaçları için istediği kadınlarla birlikte olabiliyorsa, kadınlar da ihtiyaç duyduğu zaman istediği erkeklerle birlikte olabilmeli. Haksız mıyım?"

Çağatay'ın kız arkadaşı Merve'nin büsbütün bir ciddiyetle bu söylediklerine kulak kabartabilir, hatta sonsuz katılabilirdim ama saçlarımla oynayan, onları geriye doğru atan ve boynuma ıslak öpücüklerini bırakan İlker Altan hemen yanımda oturuyor olmasaydı. "Yapma," diye mırıldandıysam da elbette rahat durmadı ve yaramazlıklarına devam etti. Bense ondan uzak durmaya çalışarak cam, çember masadaki alkolsüz kokteylimi elime alıp ortamdaki muhabbeti dinlemeye devam ettim ya da dinlemeye çalıştım.

"Kimse bunu savunmuyor bebeğim," diyerek Çağatay, Merve'yi sakinleştirmeye çalışsa da Merve öyle öfkeli görünüyordu ki kimsenin onu

susturabileceğini düşünmüyordum. Onunla ilgili ilk izlenimim her şeyi açıkça ortaya dökmesiydi.

"Yapma, Çağatay. Uzun süredir birlikteyiz. Sevişiyoruz ama ailene benden bahsederken hâlâ arkadaş kavramını kullanıyorsun. Eminim onların ideal gelin adayı kriterlerini karşılamıyorumdur."

Yutkunmaya çalıştığım kokteyl neredeyse genzime kaçarken öksürüp dikkat çekmemeye çalıştım ama tabii ki başarılı olamadım. Yudumladığım içecek neredeyse burnumdan akacakken masanın çevresindeki tüm gözleri üzerimde hissetim ama bozuntuya vermedim. Elime aldığım bir peçeteyle kokteylimin kalıntılarını temizledim.

Çağatay, tıpkı İlker ve Berkay gibi İstanbul'un seçkin ailelerden birinin oğluydu ve bayağı zengindi. Hatta duyduğum kadarıyla bazı akrabalarının oteller zinciri bile vardı. Merve ise anlatılanlara göre orta düzeyde bir ailenin kızıydı ve bundan hiç gocunmuyordu. Aslında ikisi yan yana çok güzeldi ama ilerleyen zamanlarda bu maddi çizelgenin onların hayatında bir sorun oluşturup oluşturmayacağı muammaydı. Merve çok açık sözlü bir kızdı. Hatta o kadar açık sözlüydü ki Çağatay'a asla pabuç bırakmıyordu ama Çağatay'da bu iki gündür gözlemlediğim kadarıyla Merve'ye gerçekten değer veriyor, bir dediğini iki etmiyordu. Ailesine neden onu sevgilisi olarak değil de arkadaşı olarak tanıttığını ise anlamıyordum. Garip bir durumdu doğrusu.

"Bazen bu kadar açık sözlü olman aşırı rahatsız edici biliyorsun, değil mi?" Çağatay, Merve'yle dalga geçercesine konuşurken Merve onu hiç umursamadan omuz silkti ve önündeki birasını eline alarak yudumladı.

"En çok bu tarafımı seviyorsun. Kabul et," dediğindeyse Merve, Çağatay başını onu onaylarcasına sallayarak iyice onun yanına sokulup dudaklarına kısa bir öpücük bıraktı.

"Siz ne düşünüyorsunuz kızlar? Haksız mıyım sizce? Erkek yapınca *oh ne ala* memleket ama kadın söz konusu olunca *hop oruspu, fahişe*? Yok öyle bir dünya."

Tüm bu evlilik ya da kadınların bakireliğinin toplum tarafından çok fazla mevzu bahis edilmesine dair konu nereden mi açıldı dersiniz? Ya da kim mi açtı? Hemen özet geçeyim.

Akşam üstü karın üzerinde geçirdiğimiz eğlenceli anlardan sonra hep birlikte önce kaldığımız ahşap köşklere gittik ve yemek öncesi kirlenmiş olan üzerlerimizi değiştirdik. Kızlarla özellikle güzel giyineceğimize dair sözleştik çünkü akşam yemeğinden sonra otelin eğlence mekanına

gideceğimize dair küçük bir plan yaptık. Üzerime V yaka, tunik tarzı, vücudumu saran kadife, siyah bir elbise geçirip saçlarımı da maşalayarak açık bıraktım. Hafif bir makyaj da yaptıktan sonra kombinimi ayağıma giydiğim siyah, topuklu çizmelerimle tamamladım. İlker de üzerine bordo bir kazak ve bacaklarını saran uzun, siyah bir kot pantolon giydi. Saçlarını dağınık bıraktığından oldukça çekici görünüyordu.

Akşam yemeği için otelin herkese açık olan restoranına geçmeden önce İlker, kaldığı apartmanın kapıcısını arayıp Cambaz'ın durumunu sordu. Kapıcıdan memnun bir yanıt aldığındaysa bir kolunu omzuma atarak beni kendine çekti ve otelin restoranına öyle giriş yaptık. Yine hep birlikte geçirdiğimiz harika bir akşam yemeğinden sonra hemen ahşap köşklere dönmek istemedik. Akşamın geri kalanında iyice eğlencenin tadını çıkarmak için tıpkı sözleştiğimiz gibi otelin eğlence mekanına geldik. Saatler iyice gece yarısına yaklaşırken içkilerimiz ve sohbetlerimiz resmen havada uçuştu.

Çağatay'ın kız arkadaşı Merve geçirdiğimiz bu süre zarfında hepimizi yakından tanımak istedi. Eda ve Ahmet'in nişanlı olduğunu ve hatta bahar sonu, yaz başı evleneceğini öğrendiğindeyse konu evlilikten buraya, yani bekarete kadar dayandı.

"Bence kesinlikle haklısın ama ne yazık ki ülkemizin belirli yerlerinde örf ve kültür farkı olduğundan bu ne yazık ki her kadın ya da genç kız için geçerli değil."

Erkeklerin bu mevzu hakkında yoğun sessizliğini korumasına rağmen Gamze'nin bir anda konuşmasıyla hepimizin gözleri onun oturduğu tekli deri koltuğun bulunduğu tarafa çevrildi. Ne demek istediğini tam olarak anlayamadım ve bu konuda kesinlikle yalnız değildim.

"Nasıl yani?"

"Ne gibi?"

Eda ve Merve aynı anda kafaları karışmış bir şekilde Gamze'ye sorularını yöneltirken, Gamze oturduğu koltuktaki duruşunu değiştirdi. Biraz doğruldu, masadaki içeceğini eline alıp bir yudum içti ve ardından başını dik tutarak derin bir nefes alıp dudaklarını gözden kaçırdığımız gerçekleri dile getirmek için araladı.

"Şöyle ki, bizler şu anda İstanbul gibi rengarenk bir şehirde yaşıyoruz, ki bazen bu bile yeterli olmuyor. Mesela kendimi ele alayım. İzmir'de doğup büyüdüm. Annem ve babam ben daha liseye geçmeden ayrıldılar. Acı ama gerçek ki babam, annemi aldattı ve ben de bundan dolayı erkeklere olan

güvenimi yitirdim. Bu yüzden biraz daha hoyrat, biraz daha kafasına estiğini yapan bir kişiliğim var ve bir şeyleri gerçeğe dönüştürürken asla başkalarının düşüncelerini umursamam. O an içimden ne geliyorsa onu yaparım. Berkay'la olan ilişkimiz de bunun sonuçlarından biri."

Gamze, yüzündeki naif tebessümle bakışlarını Berkay'a çevirdiğinde ve ona gözlerindeki yoğun aşkla, güvenle baktığında, tekli koltuğun kenarında oturan Berkay hiçbir şey demeden Gamze'nin çıplak omzuna küçük bir öpücük kondurup çenesini o omzun tam üstüne yasladı. O an için onlara gözlerimi dikerken değil Berkay'ın Gamze'yi üzmesini, incitmesini dahi hiç istemedim. O kimseye güvenmezken, Berkay'a güvenmeyi tercih etmişti ve babasından sonra Gamze'nin bir kez daha hayal kırıklığıyla karşı karşıya kalmasını hiç istemezdim.

"Ama bütün bu özgür yaşantının yanı sıra bir de ülkenin doğudaki insanlarını düşünmek lazım. Orada çoğu kız çocuğunun kendi düşüncesi, kendi hür hakkı bile yok. Üstelik ergenliklerini dahi yaşayamadan küçücük yaşlarında evlenmeye mecbur tutuluyorlar ya da onların aileleri bizlerin düşüncelerini asla doğru karşılamıyorlar. Desteklemiyorlar çünkü onların doğruları, bildikleri çok daha başka. Bu yüzden biz ne kadar bu eşitliği savunursak savunalım, aslında sadece kendimiz için yapmış olacağız. Yani başkalarına yardımımız pek de dokunmayacak."

Yüzümdeki gururla Gamze'yi dinlerken kendimi bir anda onu alkışlarken buldum. Sonrasında bana Eda, Merve, İlker ve tabii ki Berkay da katıldı. Gamze öyle güzel bir şekilde asıl gerçekleri konuşmuştu ki ne gözlerimi ne de kulaklarımı ondan alabildim. Yaşadıkları, mücadele ettiği konular elbette kolay değildi ama o an için aklımdan sadece tek bir kişi geçti. Ne doğudaki kız çocuklarını ne de Gamze'nin söylediklerini derinlemesine düşünebildim. *O an için sadece annemi getirdim aklıma ve onun bu konuya asla olumlu bakmayacağını hatırlattım kendime.*

Annemin her zaman katı kuralları vardı. Bazı konularda oldukça aksi, tutarsız ve geri kafalıydı. Bunu ona dile getirdiğim zamanlardaysa bana, *"Sen bana geri zekalı mı diyorsun?"* der, hemen sertçe çıkışırdı. Oysa anneme geri zekalı olmakla geri kafalı olmanın arasındaki farkı asla anlatamazdım. Güneydoğu Anadolu kadınıydı bir kere ve tam bir Adıyamanlıydı. Ben Ankara'da doğup büyüsem de annem geldiği yeri bana, kardeşlerime hep hatırlatırdı. Benim hakkımdaki düşüncelerini gayet iyi biliyordum. Çoğu zaman çocukken yaşayamadığı şeylerden bahseder -erken evlilikten ötürü eğitimden mahrum kalması gibi- ve onları benim

yaşamamam için her şeyi yapacağını söylerdi ama çoğu zaman da yine kendi söylediklerileyle çelişir, yaptıklarıma laf etmekten kendini hiç alamazdı. Fakat annem de çok iyi biliyordu ki ben de en az Gamze kadar kafasına estiğini yapan, inatçı biriydim ve annem ne kadar farklı bir kültürde büyümüş olsa da benim kendi doğrularım, kendi tercihlerim vardı. Mesela o bir şeyleri başarmamdan ziyade evlenip, kendi yuvamı kurmamı tercih ederdi. Zaten sırf başımı daha fazla evlilik davasıyla yemesin diye İlker'le olan birlikteliğimi bile hâlâ ondan gizliyordum. Yoksa annemin ne dilinden ne de ısrarından kurtulabilirdim.

"Hayatım, hadi gel. Biz seninle bir şarkı mı söylesek? Hararetini alırız hem."

Çağatay, aniden oturduğu koltuktan kalkarken, ben de kendi düşüncelerimin arasından sıyrılmaya çalıştım. Çağatay'ın amacının ne olduğunu hemen anladım. Ortamdaki gerginliği ortadan kaldırmak istiyordu ve işin doğrusu, buna gerçekten ihtiyacımız vardı.

"Çati şurada güzel güzel konuşuyoruz şimdi. Ne şarkı söylemesi?" diyerek Merve itiraz ettiyse de Çağatay onun kolundan tutup hızla ayağa kaldırdı. "Hadi güzelim, hadi. İnsanların beynini daha fazla sikmeyelim," diyerek mekânın sahne kısmına doğru Merve'yi sürüklemeye başladı.

Merve adeta Çağatay'ın kendini sürüklemesine söylenerek bulunduğumuz eğlence mekanının DJ ve sahne kısmına doğru ilerlerken İlker sayesinde biraz da olsa dikkatim dağıldı. Kolunu omzuma atıp beni iyice kendine çektiğinde ona gülümseyerek baktım, yanağına küçük bir buse bıraktım ve ardından bakışlarımı yeniden Çağatay ve Merve'ye diktim. Aslında birazcık da olsa Merve'ye imrendim.

Uludağ'da geçirdiğimiz bu keyifli sürede sadece Merve bizi değil, aynı zamanda biz de Merve'yi tanımaya çalıştık. Hoş görüntüsünün yanı sıra Merve konservatuar okuyor ve aynı zamanda İstanbul'un oldukça bilindik bir tiyatro kulübünde performanslar sergiliyordu. Üstelik Çağatay'ın övgüyle bahsetmesine bakılırsa sesi de şahaneydi. Yani işin gerçeği benim içten içe gerçekleştirmek istediğim mesleği okuyordu ve bunun en güzel tarafıysa ailesi onu bu konuda sonsuz destekliyordu.

Merve ve Çağatay, sahnenin arkasında kalan DJ'ye bir şeyler söyledikten sonra Merve mikrofonun, Çağatay ise baterinin arkasına geçti. Çağatay, test etmek istercesine baterinin davullarına birkaç kez vurduktan sonra söyleyecekleri şarkının melodisi arka planda çalmaya başladı ve Berkay onlara doğru coşkulu bir ıslık çaldı. Çağatay, bu kez şarkının melodisine

eşlik ederek davullara vurmayı sürdürürken Merve, "*Aşk dediğin belki de budur,"* diyerek Majeste'nin en sevdiğim şarkısının nakaratlarına giriş yaptı.

"Hep acıtır, arkandan vurur.

Belki de bu son sefer olur.

Kalbim durur, dertler son bulur..."

Çağatay'ın sesini daha öncesinde İlker'in doğum gününde söylediği şarkı sayesinde duymuştum ama Merve'nin sesi gerçekten bahsettikleri kadar çok iyiydi. Ben de şarkı söylemeye bayılırdım ama Merve benden çok daha profesyoneldi. Detone olmuyor ya da kelimeleri yutmuyordu.

Merve nakaratlara mükemmel bir şekilde devam ederken bakışlarımı İlker'e çevirdim ama onun gözleri zaten benim üzerimdeydi. Bana öyle yoğun bakıyordu ki ifadesinin ne olduğunu çözemiyordum. Bir elim havaya kalkarak onun yanağını okşarken avucumun içine içli, derin bir öpücük bıraktı. Ardından, "Dans edelim mi?" diyerek kulağıma doğru fısıldadı. Tereddüt bile etmeden başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım. Elimden tutup beni kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı ve piste doğru ilerledik. Pistin tam ortasına geçtiğimizde elini tutmaya devam etmek yerine kollarımı onun boynuna doladım ve tüm güzelliğiyle parlayan ela harelerine kilitlendim.

"Sanma üç günlük bu hislerim...

Ben burada her gün seni beklerim.

Gel beni kendinden mahrum etme ne olur...

Bu hayat sen yoksan zehir olur.

Duy beni duy ne olur.

Dön bana dön ne olur.

Aşk dediğin elbet bir yol bulur."

Merve ve Çağatay, şarkının en sevdiğim kısmını birlikte söylerken gözlerimin garip bir şekilde dolduğunu hissettim. Bedenim tuhaf bir ürpertiyle sarsıldı. İçimde garip bir ağlama hissi uyandı. Bakışlarımı İlker'den uzaklaştırmak istediğim sırada eli çeneme doğru ilerledi. Parmakları çenemi okşayarak başımı yeniden onun gözlerine doğru kaldırdı.

"Neden öyle bakıyorsun güzelim?" diyerek tereddütle sordu.

"Nasıl bakıyorum?" dedim sesimin titremesine aldırmadan.

"Korkar gibi," dedi doğrudan ve gözlerini bile kırpmadan.

"Korkuyorum zaten," diyerek itiraf ettim ilk kez. Ela harelerine derin bir endişe hâkim oldu. Elleri koruma iç güdüsüyle kollarıma sarıldı.

"Neden?"

"Bütün bunların bitmesinden," diyerek bir kez daha itiraf ettim.

Neden şimdi korkuyordum ki? Her şey bu kadar güzel ilerlerken neden onu bir gün kaybedeceğimi aklıma getiriyordum?

"Buna izin vermem. Asla," dedi kelimelerin üstüne basarak. Hiçbir şey diyemedim. Bakışlarımı yine kaçırmak istedim ama İlker yine izin vermeyerek, "Hey? Neyin var senin? Bir sorun mu var? Söyle bana," deyip üzerime gelmeye devam etti ama hiçbir şey diyemedim. Yapamadım. Ağzımı açıp tek kelime edemedim.

Söylersem gidersin ve ben gitmeni hiç istemiyorum.

Bir şey söylemek yerine başımı onun göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım ve Merve'yle Çağatay'ın harika düetine kulak kabartarak İlker'le bulunduğum yerde dans etmeye devam ettim. İlker yüzünü boynuma gömerek o noktaya öpücüklerini bırakırken, "Onlardan sonra biz de söyleyelim mi?" diyerek kulağıma doğru konuştu. Afallamış bir şekilde başımı yasladığım göğsünden çektim ve hayretle onun ela gözlerine baktım.

"Sen ciddi misin?" diye heyecanla soluduğumda kıkırdadı ve başını beni onaylarcasına salladı.

"Neden olmasın? Yoksa sesimin berbatlığından dolayı benden korktun mu?" Söylediklerine inanamayarak omzuna doğru hafif bir şekilde vurdum. Ancak bu kadar güzel yalan söyleyebilirdi.

"Saçmalama! Harika bir sesin var senin."

"Seninki kadar değil. Merak ediyorum da neden bıraktın Cenk'in grubunu?"

"Tamamıyla vakit meselesiydi. Dersler arasında kendimi tam olarak veremezdim. Yetişemezdim."

"Anladım."

İşin aslı gerçekten böyleydi. Tabii o an için yaşadığım duygu karmaşaları da söz konusuydu ama bütün o hengamenin arasında bir müzik grubuyla uğraşacak, yetişecek vaktim hiç yoktu.

Merve ve Çağatay, şarkıyı sonlandırdıklarında Çağatay yüzündeki gururla oturduğu baterinin arkasından kalktı ve Merve'nin elinin tersine hayranlıkla bir öpücük bıraktı. Alkışlarımız ve ıslıklarımız onlar için havada koparken İlker, "Hadi gel," diyerek aniden elimden tutup beni DJ kısmının bulunduğu tarafa doğru yürümeye zorladı.

"Sen gerçekten ciddisin."

"Hem de çok ciddiyim. Üstelik şarkıyı ben seçeceğim."

"Bildiğim bir şey olsun ama," diyerek bu ani teklifini kabul etmiş bulundum.

"Merak etme, bildiğin bir şey," dediğindeyse daha da çok heyecanlandım.

"Nasıl emin olacağım?"

"Çünkü son zamanlarda Spotify'da bunu çok sık dinliyorsun."

Hayretler içinde ona bakmayı sürdürürken kendimi bir anda Merve ve Çağatay'ın indiği sahnenin hemen üstünde buldum. Onlar bize garip bakışlar atarken İlker, "Şimdi sıra bizde," diyerek küçük bir gösteri yaptı ve benim hareket etmeme hiç izin vermeden DJ'in yanına gidip artık hangi şarkıyı söyleyeceksek onun kulağına mırıldandı. Baş parmaklarını havaya kaldıran DJ onu onayladığındaysa bana mikrofonun bulunduğu tarafı gösterdi, kendisi ise gitarın bulunduğu sandalyeyi hemen yanıma çekerek eline aldığı gitarı askılarından boynuna doğru geçirdi. Garip bir şekilde sanki ilk kez şarkı söyleyecekmişim gibi heyecanlıydım. Gerçi İlker'le birlikte ilk kez olacaktı bu.

Mikrofonun arkasına geçtim, boyumun hizasına göre ayarladım ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. İlker, elindeki gitara marifetli parmaklarıyla birkaç notaya bastıktan sonra birden şarkının sözlerine giriş yaptı ve ben kalbim yerinden çıkacakmış gibi aniden ona döndüm.

"Senin olsun, ömrümü al ama şimdi saklanmalıyız.

Haklısın, sevgi suç değil ama belki aklanmalıyız."

Bu sadece benim en sık dinlediğim şarkı değildi, aynı zamanda en sevdiklerimden biriydi.

"İlker..." diyerek ona bakmayı sürdürüp şaşkınlıkla aralanan dudaklarımın arasından adını hayranlıkla mırıldandığımda beni elbette duydu ama bozuntuya vermedi. Genişçe gülümsedi ve şarkıya giriş yapmam için başıyla önümdeki mikrofonu işaret etti. Kendime gelmeye çalışarak kıkırtılarımı bastırıp bedenimi sarstım ve mikrofonu kavrayıp ona eşlik etmeye başladım.

"Seviyorum ama buna boyun eğmem.

Aşkımı sakınırım ama gizlemem."

Şarkının bir sonraki sözlerine geldiğimde hafif bir duraksama yaşadım ve tam İlker'in ela harelerine bakarak devam ettim.

"Her hücrem seni çağırırken...

Aşkı kaçamak gözlerden uzak yaşayamam."

O an fark ettim ki sadece kalbim değil, tüm benliğim ve tıpkı şarkıda da geçtiği gibi her hücrem yalnızca ve sadece İlker Altan'ı çağırıyordu.

***

Mutluluk, kesinlikle insanın aniden yaşadığı dolu dolu anlardan ibaretti. Hayattan büyük şeyler beklemeyi bıraktığında ve her şeyi akışına göre yaşadığında bunu çok daha iyi anlıyordun. Beklediğimiz ve umduğumuz he genellikle tesadüfen geliyordu ve beklentinin çok daha ötesinde oluyordu. Yani hayatın güzelliği ayrıntılarda ya da geçişlerde değildi, yaşadığın o andaydı.

İlker'le söylediğimiz şarkıdan sonra elbette bizim için de mekânda büyük bir alkış koptu. Yaşadığım en güzel tecrübelerden, en güzel anlardan biriydi. O an İlker'le göz göze geldiğimde, ona kollarımı dolayıp sıkıca boynuna sarıldığımda hissettiğim, istediğim tek bir şey vardı. Ben yalnızca onu istiyordum. *Bir insanın bu kadar kısa sürede başka bir adama çekilmesi, onu hayatının en önemli parçası yapması normal miydi?* Bilmiyordum ama ben her şeyimle İlker'i çok istiyordum. Üstelik bu isteme sadece duygusal anlamda da değildi.

Saat epey geçti. Dişlerimi fırçalarken musluğun kenarına bıraktığım cep telefonumun ekranını aydınlattığımda gecenin ikisine yaklaştığını gördüm. Eğlence mekânından ahşap köşklere geçeli on, on beş dakika falan olmuştu. İlker, aşağıdaki koltukta biraz yorgunluğunu atmak isteyeceğini söyleyerek uzandığı esnada dudaklarına kısa bir öpücük bırakıp bir üst kata çıktım. Üzerime geceliklerimi geçirip, saçlarımı da at kuyruğu şeklinde toplayarak dişlerimi fırçalamak üzere banyoya girdim. Dişlerimle işimi bitirdiğimde rahat bir nefes almanın verdiği uyuşuklukla yeniden yatak odasına geçtim.

İlker'in bu sabah üzerinden çıkardığı kısa kollu tişörtünü yatağın üzerinde buruşuk bir şekilde gördüğümde gülümsedim ve katlamak için elime aldım. Fakat o sırada garip bir hissiyatla doldum ve yatağın üzerine oturdum. Elime aldığım ona ait tişörtündeki erkeksi kokusunu burnuma doğru yaklaştırarak derince içime çektim. *Allah'ım! Çok güzel kokuyordu.* Garip bir şekilde dudaklarımı dişlerken hemen karşımda bulunan aynadaki yansımamla göz göze geldim. *Ne yapıyordum böyle? Ne istiyordum?*

Tişörtü katlayıp bir köşeye bırakmam gerekiyordu ama yapamadım. Yapmadım. Kendimden hiç beklenilmeyecek başka bir hareket sergiledim. Üzerimdeki pijamalardan kurtuldum ve İlker'in geniş tişörtünü giyindim. Aynadaki yansımam bunun çok yanlış olduğunu söylüyordu. Yapmamam gerektiğini haykırıyordu ama kendime engel olamıyordum.

Bavulumdan ıslak mendil paketini alarak yatak odasından çıktım ve yeniden banyoya girdim. Paketin içinden çıkardığım mendillerle hızlı hızlı

yüzümü temizledim. Bir tarafım rahat durmamı haykırırken, diğer tarafım sabırsızca ona, İlker'e koşmamı bağırıyordu. Bu ikilemin içinde kendimi kaybederken makyajımı sildiğim ıslak mendilleri çöp kovasının içine attım. At kuyruğu yaptığım saçlarımı açtım, ellerimle iyice dağıttım ve üzerimdeki geniş tişörtün bir omzunu düşürerek derince soluklandım. Aynadaki yansımama bakarken hem çok utanıyordum hem de içten içe çok istiyordum. İçimde yoğun bir istek vardı ona karşı. Merve'nin söylediklerini getirdim aklıma ama biliyordum ki bu ihtiyaç meselesi değildi. Aslında bu onu gerçekten istediğimdendi. Bu yüzden ikinci kez düşünmedim. Musluğun kenarındaki cep telefonumu kaparak hızla banyodan çıktım. Yatak odasının ışıklarını da kapatarak aşağıya inmek istedim.

Tırabzanlara tutunarak ahşap merdivenlerden aşağı kata indiğimde İlker'i hâlâ üstünü değiştirmemiş bir şekilde koltuğun üzerinde uzanırken buldum. Telefonundan açmış olduğu yabancı şarkıyı gözlerini kapatmış bir şekilde dinliyordu. Çıplak ayaklarımla odaya girdiğimde göz kapakları usulca aralandı ve bakışları baştan aşağıya benim üzerimde gezindi. Üzerimdekinin onun tişörtü olduğunu elbette fark etmişti. Dudaklarımı ısırarak yanan şöminenin olduğu tarafa ilerlediğimde hâlâ gözleri benim üzerimdeydi.

"Pek bir yakışmış."

Kaşlarını havaya kaldırarak beğeniyle dudaklarını ısırırken bir an ateşlerin içinde kaldığımı zannedip saçlarımı dalgalandırdım. Aynı iç gıcıklayıcı ifadeyle ona bakarak başımı aşağı yukarı doğru salladım. Yanına yaklaşıp başının altındaki iki yastıktan birini elime alırken saçlarım onun güzel yüzünü okşadı. İlker derin bir nefes çekti.

Yüzümdeki kurnaz gülümsemeyle geriye çekilip elimdeki yastıkla şöminenin önündeki büyük mindere doğru ilerledim. Yastığı başımın altına alıp mindere boylu boyunca uzanırken üzerimdeki İlker'e ait tişört hafif bir şekilde sıyrıldı ve çıplak bacaklarım ortaya çıktı. İlker'in gürültülü bir nefes bıraktığını ona bakmasam bile işittim ama aldırmıyormuşum gibi davrandım.

Mindere iyice uzanırken gün içinde internetini kapalı tuttuğum cep telefonumun internetini açarak gelen bildirimlerime göz gezdirmeye başladım. Annem WhatsApp üzerinden birkaç kez görüntülü bir şekilde aramış, ulaşamayınca da mesaj atmıştı. Onu sonra arayacağımı yazarak biraz da Instagram'da gezindim ama pek bir şey olmadığını fark ettiğimde doğrudan maillerime baktım.

İlker'in ajanstaki arkadaşı Ozan incelemem için bana bazı menajerlik ajanslarının listesini mail olarak göndermişti. O maili açıp ajansları tek tek incelerken aralarında bayağı kaliteli yerlerin de olduğunu fark ettim. Her birini not olarak alırken İlker ansızın oturduğu kadife koltuktan kalkarak yanıma doğru geldi.

"Ne kadar çok baktın o telefona öyle. Ne ile uğraşıyorsun?" Hemen yanıma uzanırken gözleri sadece benim üzerindeydi. Amacıma yavaş yavaş ulaştığımı düşündüm.

"Ozan'ın mailime attığı menajerlik ajanslarını inceliyorum. Bayağı kaliteli yerler var. Bazılarını not aldım bile."

"Harika ama biraz benimle mi ilgilensen diyorum hani?"

Kabarttığım saçlarımı geriye doğru atarak boynumu ortaya çıkardığında dudaklarını o noktaya doğru ufak bir dokunuşlar bastırdı. Bu tiril tiril titrememem için yeterli bir dokunuşta. Gözlerim sıcacık dokunuşlarıyla kapanırken bir öpücük daha bıraktı. Sonra bir öpücük daha ve tenim garip duygularla karıncalanmaya başladı.

"Hay hay."

Elimdeki telefonu hızla kilitleyerek minderin herhangi bir köşesine bıraktım. Şu an ne telefonum ne de gelen mailler umurumdaydı. Başımı yavaşça ona doğru çevirdim, dudaklarımı onun dudaklarının hizasına getirdim. İlker'den önce hareket edip dudaklarına kapandığımda güçlü elleri ani bir hareketle belimi kavrayarak beni kucağına çekti. Aldığı sık nefesler benim nefesime karışırken bir eli çıplak kalan bacağımın üzerindeydi, diğer eli ise belimde. Elim onun güzel yüzünü avuçlayarak öpücüğümüzü derinleştirirken ilk defa bu kadar yoğun ve istekli hissediyordum. Dilindeki alkol tadını aldığımda ellerim yavaşça geniş omuzlarına doğru gitti ve onu usulca iterek bulunduğumuz minderin üzerine uzanmasını sağladım. Belimi sıkıca kavrayan elleri omuzlarıma doğru gideceği sırada iki elini de yakalayarak başının tam üstünde birleştirdim. Kendimi ilk defa bu kadar arzu dolu ve güçlü hissediyordum. İlker de bunu fark etmiş olacaktı ki gözleri irice açılarak bana bakıyordu.

"Benimle ilgilen derken bunu kastetmemiştim."

Gürültülü bir nefesle konuşurken sırıttım ama durmadım, acımadım. Dudaklarımı İlker'in belirgin damarlarının olduğu boynunda gezdirmeye başladım. Keskin bir nefes daha bıraktı. Ellerini özgür bıraktığımda sanki bu anı bekliyormuşçasına kolunu birden belime doladı ve minderin üzerinde

yerlerimizi değiştirdi. Şimdi ben minderin üzerindeyken, o da benim üzerimdeydi.

"Neyi kastettin peki?"

Şuh bir ses tonuyla konuşmayı sürdürürken başımı yavaşça kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına sürttüm. Bir eli usulca çıplak bacaklarımın üzerinde gezinirken pantolonundaki sertliği hissettim.

"Film izleriz diye düşünmüştüm," diyerek o da benim dudaklarıma dudaklarını sürterek konuştuğunda boynunu tuttum, onu kendime çektim ve yine dudaklarına kapanmak istedim.

"Şimdi değil," diye fısıldadığımda gözlerini kapattı, dudaklarından sert, keskin bir nefes döküldü ama dudaklarını dudaklarıma bastırmaktan kendini alamadı.

Bu sefer çok daha başka hissettirdi öpücüğü. Dili adeta dilimi talan ederken alkolün tadını onun dudaklarından daha fazla tatmak istedim. Ensesindeki saçları kavrayarak onu daha sert öpmeye başladım. Kendime hayret ediyordum ama yine de kendime engel de olamıyordum.

İlker'in güçlü elleri çıplak bacaklarımın üzerine bir aşağıya bir yukarıya doğru hareket ettiğinde bir elim, elinin üzerine kapandı. Bacaklarıma dokunan parmakları kaskatı kesilirken tuttuğum elini yukarı doğru götürdüm ve iç çamaşırımın altında kalan kadınlığımın üzerine bastırdım. İlker geri çekildi, duraksayarak baktı ama devam etmesi için sık aldığım nefeslerimin arasından başımı aşağı yukarı doğru salladım. İç çamaşırımın üzerinden bana dokunacağını düşünürken hâlâ tuttuğum elini daha ileri gitmesi için iç çamaşırımın içine yerleştirdim. Sergilediğim tutuma şaşkınlıkla baktı ama geri de çekilmedi. İşaret ve orta parmağı kadınlığımın tam üzerinde yumuşak dokunuşlarla daireler çizmeye başladığında aklımı kaybettim. Nefeslerim daha da sıklaşırken İlker'in de dokunuşları hızlandı. Islaktım. Sırılsıklamdım ve bütün bunlar yalnızca İlker içindi. Onu istiyordum. Onu hissetmek, onunla olmak istiyordum.

"İlker," dedim nefes nefese ona bakarak. Onun parmaklarıysa hâlâ kadınlığımın üzerindeydi.

"Melek," diye fısıldadı tereddütle. Parmaklarını iç çamaşırımın içinden aniden çıkardı.

"Lütfen," diyerek üzerine gittim ısrarla.

İlker, "Melek ben," diye konuşmaya başladığında hiçbir şey demesine fırsat vermeden bu kez ben onun dudaklarına yapıştım. Elim kıvırcık saçlarını iyice çekerken uzun uzun öptüm onu. Durmadım. Durmak

istemedim. Geriye çekilip, doğrulmaya çalışarak üzerindeki kazağın uçlarına tutundum ve sıyırıp çıkardım. Yüzünde oluşan tatlı gülümsemeyle geri çekilip bana izin verirken üzerinde annesinin adının yazdığı boynundaki künyesinden tutup onu kendime çekerek tekrar tekrar öptüm. Dudakları omzuma doğru ilerleyip boynumu emdiğinde güçlü kollarına tutundum. Dudaklarımdan gürültülü bir inilti koparken İlker üzerimdeki ona ait tişörtün uçlarına uzanıp o da benim üzerimden çıkardı. Bu kez ben coşkuyla gülümsedim çünkü onun da beni istediğini anladım.

Onun karşısında resmen çırılçıplaktım ama asla utanmıyordum. Dudaklarını sütyenimin altında kalan göğüslerimin üzerinde gezdirerek yavaş yavaş aşağıya doğru inmeye başladığında, "İlker," diyerek gürültülü bir nefesle adını fısıldadım ama yetmedi. Çok daha fazlasını istedim. Ellerim göğsündeki belirgin kasların üzerinde gezinerek yavaşça aşağıya doğru indi. İki elim aceleci hareketlerle pantolonunun üzerindeki kemer başlığına doğru gitti. Onu istiyordum. Onunla birlikte olmak, çok daha fazlasını istiyordum. İlker bana sürtündükçe kendimi dizginleyemiyordum.

"Melek..." diyerek sert bir ses tonuyla konuştu. "Dur. Ne yapıyorsun?" Cümleleri kesik kesik çıktı ama durmadım. Kemerin tokasını çözdüm. Pantolonunun fermuarını indirdim.

"Seni istiyorum," dedim tüm gerçekliğimle. Dudakları yüzümün hizasındaydı. Gülümsemeye çalışarak, "Sütyenimi çıkarayım mı? Yoksa bunu sen mi yapmak istersin?" diyerek kulağına doğru fısıldadığımda aniden durdu. Kaskatı kesildi ve birdenbire hızla geri çekildi.

"Melek," dedi sert bir ses tonuyla. "Dur. Dur. Dur. Sevişmeyeceğiz." Hızlı hızlı konuştu. Durdum ama aynı zamanda da duruldum. *Neler oluyordu? Niye kendini geri çekiyordu?*

"Neden?" diyerek fısıldadığımda kendini benden tamamıyla geri çekti. Ayağa kalktı. Dağılmış olan saçlarını iyice dağıtarak hızlı hızlı soluklandı.

"Hazır değiliz, ikimiz de. Kahretsin. Ne yapıyoruz biz böyle?" Sanki yaptığımız şeyin ne olduğunu bilmiyormuş gibi konuşuyordu. *Sanki yaptığımız şeyden dolayı tiksiniyormuş gibi konuşuyordu.*

"Sevişiyoruz. Birbirimize dokunuyoruz. Birbirimizi hissediyoruz," dedim yine fısıltıyla ama bu kez sesim bozuk çalıyordu. Hayal kırıklığına uğramışım gibi hissediyordum.

"Saçmalık bu yaptığımız," dediğinde İlker neye uğradığıma şaşırdım. Ona büyük bir şaşkınlıkla, afallamayla baktım. Ne diyeceğimi, ona nasıl

karşılık vereceğimi kestiremedim. *Neler diyordu böyle? Ne demek saçmalık bu yaptığımız?*

"Anlamadım?" diyerek oturduğum minderin üstünden kalktım. Karşısında sadece sütyenim ve iç çamaşırımla dururken kendimi iğrenç hissettim ama içimdekileri yine de ona söyleyecektim.

"Saçmalık mı? Uludağ'dayız. Harika bir şöminenin karşısında baş başayız. Bu ahşap köşkte bizden başka kimse yok ve sen bütün bunlara saçmalık mı diyorsun?"

"Melek," dedi soluklanırken. Öyle keskin bir soluk aldı ki sanki söylediklerimi sindiriyor gibiydi. "Bak, olmaz. Tamam mı? Olmaz," dediğinde kaşlarımı havaya kaldırarak ona alayla baktım. Üzerine gitmeye devam ettim.

"Olmaz, öyle mi? Neden? Senin için yeterli değil miyim yoksa?" diye sorarken usulca yanına yaklaşmaya devam ettim. Gözlerini benden kaçırmak istediğinde buna izin vermeyip çenesini kavradım ve bana bakmasını sağladım.

"Saçma sapan konuşma. Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Çünkü daha önce birlikte olduğun kadınlar oldu İlker Altan! Sanırım senin için pek bir yetersiz çıktım." Alayla konuşmayı sürdürürken bağırışıma engel olamadım. İlker sert çıkışım karşısında ansızın sıkıca kollarımı kavradı. Beni kendine çekti. Gözlerim çoktan dolmuşken karşısında ağlamamak için resmen direniyordum.

"Onlarla kendini nasıl bir tutarsın sen?" diyerek dudaklarıma doğru konuştuğunda yine yeterli cevabı almadığımı düşündüm. Gerçeği bilmek istedim.

"Neden istemiyorsun o zaman?!" diyerek bir kez daha üstüne gidip, haykırdım.

"İstemiyorum diye çünkü!" diye bağırdığında irkilerek yerimde zıpladım ve geri çekildim. Gözlerinde anlam veremediğim bir ifade vardı ve o ifadenin anlamı her neyse benden dikkatle gizliyordu. Yoğundu o ifade. Mutsuzdu. Pişmandı. Öfkeliydi. Bir şeyler vardı ve ben ne olduğunu anlayamıyordum.

İlker beni istemiyordu. Daha öncesinde, *"Eğer kontrolümü kaybedersem beni engelle,"* diyen adam, şimdi beni istemiyordu. Bu kadarı fazlaydı. Çok fazlaydı.

Gözlerimden yanağıma akan yaşlarla kollarımı onun güçlü ellerinden hızla kurtardım. Kendimi karşısında hem mecazen hem de gerçek anlamda

çırılçıplak hissederken yerdeki ona ait tişörtü titreyen ellerimin arasına alıp hızla üzerime geçirdim. Başka bir şey demesine fırsat tanımadan odadan ayrıldım. Merdivenlerin bulunduğu tarafa gittim ve hızlı adımlarla yatak odamızın bulunduğu bir üst kata çıktım. Yatak odasına girip kapıyı da arkamdan adeta çarptığımda bastırdığım gözyaşlarımı yatağın üzerine bedenimi bırakarak akıttım. *Buna inanamıyordum. İlker'in beni reddettiğine, istemediğine hâlâ inanamıyordum.*

Hıçkırıklarım yatak odasının duvarlarında yankılanırken beni korkutan başka bir şey oldu. Bulunduğumuz ahşap köşkün dış kapısı büyük bir gürültüyle çarpıldı. Uzandığım yataktan hızla doğrularak ayağa kalktım ve lambaları yakma gereksiniminde bulunmadan pencereye doğru ilerledim. Pencereye yaklaşıp da aşağıya baktığımda İlker'i kazağını ve montunu giymiş bir şekilde dışarıda, karlı merdivenin üzerinde otururken buldum. *Aptal mıydı bu? Üşütüp resmen hasta olacaktı.*

Başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes bıraktı. Omuzlarını düşürdü. Başını öne eğerken montunun cebinden bir kutu çıkardı. Sigara kutusuydu. Oysa ben İlker'i hiç sigara içerken görmemiştim.

Kutunun içinden bir sigara çıkardı, ucunu alevlendirirken bir kez daha gökyüzüne bakıp gözlerini kapadı. Sigarayı dudaklarına yaklaştırdığında İlker'i ilk defa sigara içerken, üstelik mahvolmuş bir şekilde gördüm ve bu beni mahvetti.

- VE BUM!

- Selam ahali! Ben döndüm gibi bir şey.

- Neyse efenim, sizce İlker, Melek'i neden reddetti? Cevaplarınızı bekliyorum. 😊

35. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Parodilerin Instagram Hesapları:

ad.kizkulesi (Melek) | ad.ilkeraltan | ad.muratozkan | ad.gamzeberkay | ad.edaahmet

[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

Playlist:

Güncel Gürsel Artıktay - Bu Yüzden

Melike Şahin - Geri Ver

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

Bölüm sonuna sizler için bir açıklama bıraktım. O açıklamanın altına düşüncelerinizi bırakabilirsiniz. □□

35. BÖLÜM

Gözlerimin içi fena hâlde yanıyordu, sızlıyordu. Bu acıyı daha fazla bastıramadığım için göz kapaklarımı yavaşça araladım. Dudaklarımın arasından gürültülü bir nefes koparken neredeyse sıcaktan boğulacağımı düşünüyordum. Uzandığım yatakta doğrulmaya çalıştığım sırada bedenime sımsıkı sarılan kolların etkisiyle afalladım. Hemen hareket edemedim. Başımı usulca arkama doğru çevirdiğimde İlker'in masum çehresiyle karşılaştım. Uyuyordu ve derin soluklar alıp veriyordu. Saçları epey dağınıktı. Kolları sıkıca beni sararken üstünü değiştirmediğini ve dünden kalma kıyafetleriyle yattığını fark ettim. Ne zaman yanıma gelip yattığını bile hatırlamıyordum. Tek hatırladığım yaşadığım hayal kırıklığından dolayı bütün gece gözyaşlarına boğulmam ve hıçkırıklarım eşliğinde uyuya kalmamdı.

İlker'e olan derin kırgınlığımı sanki acısı hiç geçmemiş gibi yeniden hissetmeye başladığımda hemen kollarının arasından çıkmak istedim ve öyle de yaptım. Onu uyandırmamaya özen göstererek bedenime sarılı kollarını yavaşça kaldırıp yatağın diğer tarafına bıraktım. Ardından yatağın

kenarındaki ahşap komodinin üzerindeki cep telefonumu elime aldım ve ekranda kayda değer bir şey var mı diye kontrol ettim. On dakika öncesine kadar Eda'nın mesaj attığını ve saatin çoktan onu geçtiğini gördüm.

Kilitli ekranı açıp doğrudan Eda'nın mesajına girdim. Bana çoktan uyandıklarını ve kahvaltıda olduklarını yazmıştı. Bize de çok geç kalmamızı, daha yola çıkacağımızı özellikle belirtmişti. Eda'ya baş parmak emojisini gönderdikten sonra telefonumu kilitleyip komodinin üstüne bıraktım ve sessizce yataktan çıktım. Arkamı dönüp İlker'i bir kez daha kontrol ettim. Uykusu derin olmalıydı ki hiç kıpırdamadı bile. Bunu umursamayarak yüzümü ve dişlerimi yıkamak üzere direkt banyoya doğru ilerledim.

Banyoya girip de aynadaki yansımamı fark ettiğimde görüntüm karşında resmen irkildim. Göz altlarım bayağı şişti. Gözlerimin kenarında ağlamaktan dolayı oluşan çapaklar vardı. Tenim bembeyazdı. Üstelik epey yorgun görünüyordum. Gözlerimin içi yeniden acıyla sızlarken dün gece yaşadığım hayal kırıklığını aklıma getirmeden edemedim.

Olanları asla unutamıyordum. Daha öncesinde bu kadar kırıldığımı, incindiğimi hiç hatırlamıyordum. Tamam, Murat beni reddettiğinde de dağılmıştım ama bu çok farklıydı. Çok daha gurur kırıcıydı. Sanki dün geceki İlker, İlker değil gibiydi. O, öylesine kibar, öylesine düşünceli bir insandı ki verdiği tepkilerle beni resmen mahvetmişti. Üzerimden tır gibi geçip beni ezmiş, resmen un ufak etmişti. Karşımdakinin İlker olup olmadığını bile kestiremiyordum. *Şimdi değil onunla birlikte olmaya, bir daha bana yaklaşmasına ya da ben ona yaklaşmaya nasıl cüret edebilirdim ki?* Özgüvenimi yerle bir etmişti. Bütün gururumu ayaklarının altına alıp ezmişti. Artık onu öpmek için bile ona yaklaşamazdım. Zamanın yanlış olduğunu düşünebilirdi veya ona göre bütün bunlar yanlış da olabilirdi ama bunu bana beni incitmeden anlatabilirdi. Çünkü İlker öyle biriydi. Bir karıncayı bile incitemeyecek kadar nahif, düşünceli bir insandı. *Ya da ben öyle zannediyordum.*

İlker'e karşı üzerimde öyle derin bir çekim vardı ki hayatımda ilk kez böyle bir şeye cüret ediyordum. İlk kez bir adamla birlikte olmak için yanıp tutuşuyordum. İlk kez bir adam bana dokunsun, ben onu hissedeyim istiyordum. O bütün bunları saçmalık olarak nitelendirip kenara çekilirken, ben bütün mahremiyetimi ona açarak aslında büyük bir adım atmıştım. Ona kendimi bırakmak istemiştim çünkü hissettiklerim çok derindi, çok başkaydı. Zamanında Murat'a hissettiklerim bunun yanında kesinlikle hiçbir

şeydi. Dün geceki reddedilmeden sonra bir daha asla aynı istekle, arzuyla İlker'e yaklaşamazdım. Beni paramparça etmişti. Bir daha hayatta buna cesaret edemezdim.

Derin derin soluklar alıp verirken gözyaşlarımın yine yanaklarıma akmasına izin verdim ama artık toparlanmalıydım. Diğerlerinin yanına bu vaziyette gidemezdim. Bu yüzden hızla önce dişlerimi yıkadım, ardından soğuk suyu birkaç kez yüzüme çarptım. Üşüsem de buna aldırmadım. İyi gelmişti çünkü. Başımı musluktan kaldırıp aynaya baktığımda onun yansımasıyla göz göze geldim. Yüzündeki tereddütlü ifadeyle yanıma doğru yaklaştı. Kollarını belime sararak bana arkadan sarıldı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi başını boynumun üzerine yaslayıp şah damarımın tam üstüne uzun bir öpücük bıraktı. Dokunuşuyla gözlerimi kapattım ama bunun arzuyla uzaktan yakından alakası bile yoktu çünkü ilk defa dokunuşu bana iyi hissettirmemişti. Aksine acı vermişti.

"Günaydın, güzelim," diyerek kulağıma doğru fısıldadığında ona gerçekten inanamıyordum. Dün gece yaptıklarını, söylediklerini hatırlamıyor muydu? Çünkü ben hiçbir anını unutmayacağımdan adım gibi emindim. Bu yüzden tepki dahi vermeden hemen kollarının arasından çıktım. Bir havlu kapıp yüzümü kuruladım. Tam arkamı dönüp banyodan da çıkmak üzereydim ki onun üzgün çıkan ses tonuyla duraksadım.

"Melek, dün gece için çok üzgünüm. Ben sana öyle bağırmak istemedim. Seni incitmek hiç istemedim."

Ama incittin, diye haykırdı iç sesim.

Arkamı dönüp gözlerinin içine baktım. Söylediklerinde samimiydi, bunu ela harelerindeki melül bakışlardan bile anlayabiliyordum ama ben çok daha kırgın hissediyordum ve uzun bir süre bu kırgınlığı üzerimden atamayacaktım. Bu yüzden, "Ben eşyalarımızı toplayayım. Herkes kahvaltıda. Bizi bekliyorlar," diyerek tamamıyla konudan bağımsız başka bir şey söyledim. Bunu tartışmak, konuşmak istemiyordum. *En azından şimdi değil...*

"M-Melek," diyerek titrek çıkan sesiyle itiraz etmek istediyse de onu duymazdan geldim ve sözünü keserek onu susturdum.

"Lütfen. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Sesim bir bıçak kadar keskindi. İlker de bunun farkındaydı ki banyodan çıktığımda arkamdan gelmedi. Başka bir tepki vermedi. Üzerime düşmedi. Ben de üstelemedim zaten. Beni neden reddettiğini ona sormayacaktım çünkü dün gece açık açık, bağıra bağıra beni istemediğini söylemişti.

Bunun üstüne sorulacak, konuşulacak hiçbir şey yoktu. Madem bunu yaşamayı istemiyordu, o zaman bir daha aklımdan bile geçirmeyecektim. Bu konu kesinlikle burada kapanmıştı.

***

Eşyalarımızı bavullara yerleştirdikten sonra ahşap köşkte daha fazla oyalanmadım. Aç ve aklıma kazınan reddedilmeden dolayı epey huysuz olarak diğerlerinin yanına, kahvaltı yapmaya gittim. İlker de bu sırada üstünü değiştirerek beni takip etti ama ona asla haber vermeden ve beklemeden köşkten çıktım. Banyodaki yüz yüze gelişimizden sonra bir daha hiç konuşmadık. İkimiz de çok sessiz bir şekilde arkadaşlarımızın yanında kahvaltımızı yaptık. Bu herkesin epey dikkatini çekti çünkü kahvaltı masasında somurtup, sessiz kalan ikili sadece bizdik.

Bu sabah kahvaltı sırasında herkes gereğinden fazla enerjikti. Özellikle Çağatay, Berkay, Gamze ve Merve dörtlüsü sürekli gülüşüyor ve birbirleriyle uğraşıyorlardı. Eda ve Ahmet gayet sakindiler ama bizim gibi somurtmuyorlardı da. Her zamanki gibi normaldiler.

Kahvaltı masasında tek dikkat çeken ikili kesinlikle İlker ve bendim. Sadece sessiz kaldığımız için değil, birbirimizle konuşmadığımız için de bu herkesin dikkatini çekmişti. Fakat kimse bize ne olduğunu sormadı. Hatta bu durgun hâlimizle dalga geçilip yorum bile yapılmadı. Bu da benim işime geldi. Kimseyle konuşacak, dert yanacak havamda değildim. Eda sessizce kulağıma, "Neyiniz var sizin?" diye sorduğunda bile sadece omuz silkip sessizliğimi korumaya devam ettim. Masadaki herkes mutluyken kimsenin huzurunu, kendi huzursuzluğumla kaçırmak istemedim. Eve döndüğümüz zaman zaten bir şekilde Eda'ya olanları anlatırdım. Fakat şimdi kesinlikle yeri ve zamanı değildi.

Kahvaltı sonunda hep birlikte ayaklandık. Erkekler otelin hesabını kapattıktan sonra yeniden kaldığımız ahşap köşklere döndük ve bavulları arabalara yerleştirmeye başladık. Daha doğrusu erkekler yerleştiriyordu, biz kadınlar ise en yakın ahşap köşkün -yani İlker ve benim kaldığımız köşkün- verandasındaki sandalyelerde oturuyorduk.

Merve ve Gamze tıpkı kahvaltı masasında olduğu gibi yine şakıyarak birbirleriyle uğraşırken Merve bir anda Eda ve bana dönüp, "Bayağı sessizsiniz. Geceniz nasıl geçti kızlar?" diye ilgiyle sordu. *Daha muhteşem bir soru olamazdı sanırım (!). Acayip şahane geçti, acayip (!).* Fakat bize nazaran Merve ve Gamze'nin gecesi bayağı iyi geçmiş görünüyordu.

Bizden bir yanıt gelmeyince Gamze, "Biz, Berkay'la film izleyelim dedik ama beyefendi sağ olsun rahat durmadı. Film de hikâye oldu," diye mırıldandı. Merve onun söylediklerine karşılık ağzından garipler sesler çıkararak Gamze'yi omzundan ittirdi ve kurnazca gülümsedi.

"Ateşli bir seks diyorsun yani?" dedi cilveli bir edayla.

"Yani," diyerek Gamze de onu onayladı.

"Bizimki de farksız değildi. Dün çok konuştum diye Çağatay Bey, gece boyunca durmadı. Neymiş efendim, bu çok bilmiş hallerim onu azdırıyormuş. Baksanıza onun şu enerjikliğine," dediğinde Merve göz ucuyla bir Çağatay'a baktım. Keyfi kesinlikle tıkırındaydı ve tıpkı kahvaltı masasında olduğu gibi bayağı canlı görünüyordu.

Kadınların böyle açık açık gerçekleştirdikleri seksten bahsetmesi biraz garibime kaçmıştı. Daha öncesinde yaşadığım bir tecrübe değildi sonuçta. Okuduğum bir kitapta erkeklerin kendi aralarında seksten bahsetmeyi çok sevdiği yazıyordu ama aynı şeyin kadınlar için de geçerli olacağını düşünmemiştim doğrusu çünkü bu mevzu beni garip bir şekilde rahatsız etmişti. Malum onların gecesi şahane bir şekilde ilerlemişken, bizim gecemizi aklıma getirmek beni sadece huzursuz ediyordu.

"Çağatay'dan beklenir. Eda siz ne yaptınız?" dediğinde Gamze bakışlarını Eda'ya çevirdi. Fakat bu konunun devam etmesi beni gerçekten rahatsız etmeye başlıyordu.

"Biz yorgunduk. O yüzden direkt uyuduk," derken Eda kesinlikle çekimserdi. Sanki bu konuyu açık açık konuşmak onu da rahatsız etmiş gibiydi.

"Siz Melek? Sizde bir şeyler oldu mu?" diye doğrudan bana sordu bu kez Merve. Ben de konunun bana ne zaman bağlanacağını merak ediyordum açıkçası. Sürekli bastırdığım öfkemi bu kez gizleyemedim. Aksine açığa çıkardım.

"Oldu tabii. Sizler sevdiğiniz adamlarla birlikte olmuşsunuz ama ben sevgilim tarafından resmen reddedildim."

Bir anda volkan gibi patladım. Amacım Merve'ye karşı sinirle konuşmak değildi. Onun hiçbir suçu da yoktu zaten ama kendimi tutamadım. Çünkü dün geceden bu yana İlker'e karşı öyle sinirliydim ki gidip onu yumruklamak istiyordum. Ki aynen öyle de yapacaktım. Sessiz kalmanın canı cehenneme. Bu kadar suskunluk yeter de artardı. Gidip hesap soracaktım.

Gamze, "Ne? Sen ciddi misin?" diye şaşkınca solurken oturduğum sandalyeden hızla ayağa kalktım. İlker ve diğerlerinin yanına doğru yürümek üzere harekete geçtim ama benimle birlikte Eda da oturduğu yerden kalktı.

"Melek, dur. Bir sakin ol. Nereye gidiyorsun?" diyerek Eda birden kolumdan tuttu. Kimsenin beni engellemesini ya da durdurmasını istemiyordum. Dün gece de sabah uyandığımızda da bunu yapmamıştım ama şimdi kesinlikle ona hesap soracaktım. Çünkü anlayamıyordum. Düşünüyordum ama beni reddetmesi için yeterli bir cevap bulamıyordum. Bana bunu yaşattığı için ona hâlâ inanamıyordum.

"Bırak Eda ya! O kıvırcığa çok fena hesap sormam lazım!"

Eda'nın elinden kolumu kurtarırken hızlı adımlarla erkeklerin bulunduğu alana doğru yürümeye başladım. Eda arkamdan, "Melek!" diye bağırdıysa da onu duymazdan geldim. İlker, Berkay ve Çağatay'ın yanına gittim. Bunun acısını fena hâlde o kıvırcık fırtınadan çıkaracaktım.

Üçü de İlker'in arabasının yanındaydılar. Ahmet, kendi arabasının içinde bir telefon görüşmesi yapıyordu. Yanlarına ulaştığımda İlker'in sırtı bana dönüktü. Kolundan hışımla tuttuğum gibi, "Bana baksana sen!" diye bağırdım ve onu kendime doğru çevirdim. Öfkemi kesinlikle tutamıyordum. Kayışlarım çoktan kopmuştu.

İlker gözlerimde parlayan öfkeyi fark etmiş olmalıydı ki, "Melek, ne oluyor?" diye şüpheyle sordu. Kaşlarını havaya kaldırdı.

"Biz niye yapmadık?" Yanımızda Berkay ve Çağatay'ın olmasını asla umursamadan pat diye sordum. *Malum erkekler zaten seks hakkında konuşmayı seviyordu, değil mi?* Öyleyse onların yanında bunu sormamın da hiçbir sakıncası yoktu.

"Melek, sevgilim. Ne diyorsun sen?" diye tısladı İlker dişlerinin arasından sessizce. Benim aksime o Berkay ve Çağatay'ın yanımızdaki varlığını umursuyor ve buna göre hareket ediyordu ama diyorum ya kayışlarım kopmuştu bir kere. *Beni dizginleyebilene aşk olsun.*

"Diyorum ki biz neden yapmadık? Çağatay ve Merve yapmış. Gamze ve Berkay da öyle. Biz neden yapmadık? Neden reddettin? Neden istemedin beni?"

Sesimi daha gür ve yüksek çıkardım. İlker, gözlerini kapatarak yüzünü sıvazlarken sanki sabır dilenir gibi başını kapalı gökyüzüne doğru kaldırdı. Yeniden bana baktığındaysa kollarımı göğsümde birleştirip bir cevap

beklercesine başımı dik tuttum. Fakat İlker yerine tepki veren kişi Berkay oldu.

"Çüş İlker! İstemedin mi kızı?" diye söylendi ve benim isterikle, sanki deliymişim gibi gülmeme neden oldu.

İlker, gözleri kararak bakışlarını Berkay'a çevirip, "Berkay, sen bir çeneni kapat!" diye öfkeyle konuştu. Ardından bana dönüp daha yumuşak bir ses tonuyla, "Güzelim, sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sakince sordu.

"Evet, gayet farkındayım," dedim aynı sert ses tonumla.

İlker, bu kez doğrudan Çağatay ve Berkay'a dönüp, "Beyler, siz dün gece ne boklar yediniz acaba?" diye sordu. Yine kendimi tutamadım ve alay eder gibi güldüm. *Hayır, kendisi hiçbir şey yapmamış diye neden arkadaşlarına böyle hesap soruyordu ki?*

Çağatay, gerginliğin epey farkında olmuş bir şekilde, "Merve, sevgilim arabada bekliyorum seni," diye hızla konuşup yanımızdan sıvıştı. İlker, öfkeli bakışlarını Berkay'a çevirdiğinde, "Bro, bana hiç bakma öyle gözlerini pörtlete pörtlete. Biz de rutin böyle, biliyorsun," dedi Berkay ve doğrudan o da arabasına gitti. Hatta Gamze'ye de yanına gelmesi için başıyla işaret etti. Gamze, Eda ve Merve verandadan ayrılıp yanımıza doğru yaklaştıklarında üçü doğrudan sevgililerinin arabalarına doğru gittiler. Eda'ya yanıma gelmesi için yalvaran bakışlar attığımda beni geri çevirip doğrudan Ahmet'in yanına gitti. Üstelik yanımdan geçerken de bana, *"Sen, beni biraz önce dinlemedin. Şimdi de ben seni dinlemiyorum,"* bakışları attı. Tam Eda'dan beklenecek bir davranıştı.

Berkay ve Çağatay, arabalarını çalıştırarak Uludağ'ın geniş alanından yavaşça uzaklaşırken hareket etmeyen iki araba vardı. Biri İlker'in, diğeri de zaten Ahmet'in arabasıydı. Ahmet'in hâlâ motorunu çalıştırmamasını fırsata çevirerek, "Ben eve Edalarla dönüyorum. Arabadan bavullarımı alsam iyi olacak," diye söylenip İlker'in arabasının bagajına doğru ilerlemek istedim ama İlker bir anda kolumdan tutup beni kendine doğru çevirdi ve aramızdaki mesafeyi kapatmak istedi.

"O kadar uzun boylu değil, hanımefendi," dediğinde kaşlarımı havaya kaldırarak ona dalga geçercesine baktım ve hızla elinden kurtulup omuzlarından ittirerek aramızda büyük bir mesafe oluşturdum. Başka hiçbir şey demesine fırsat vermeden de ayaklarımı yere sürte sürte arabaya bindim. Kapıyı da arkamdan sertçe kapattım. İlker de çok geçmeden, hemen ardımdan direksiyon koltuğuna yerleştiğinde biz de Ahmet ve Eda'yla birlikte yola çıktık.

Yolculuğa başlamamızın üzerinden on dakika geçmiş ya da geçmemişti. Ben suratımı asarak sessizliğimi koruyordum, İlker de ısrarla benimle konuşmak için çabalıyordu ama çabası boşunaydı. Onunla konuşmayacaktım. Onunla göz teması bile kurmayacaktım. Sadece bir an önce eve gitmek ve bu berbat hafta sonunu artık sonlandırmak istiyordum.

İlker, "Daha surat asacak mısın böyle?" diyerek sıkıntılı bir ses tonuyla sorduğunda onu duymazdan gelip müzik çalara uzandım ve çalan müziğin sesini biraz açtım. "Ve konuşmayacaksın da?" diye devam ettiğinde müziğin sesini daha da yükselttim. Hatta müziğin sesi arabadan dışarı bile çıkıyor olabilirdi ama umurumda değildi. Sırf İlker'i dinlememek için müziğin iyice son sesine kadar ulaşmayı hedeflerken İlker bir anda elimi tutup beni engelledi ve müzik çaları komple kapattı. Elimi hemen onun elinden çektim.

"Melek, müziği değil, seni dinlemek istiyorum ben," dediğinde alay edercesine kıkırdadım.

"Sen, o şansı dün gece kaybettin," diyerek acımadan lafı yapıştırdım ve yeniden sessizliğe gömülerek pencereden karlı yolu izlemeye devam ettim.

İlker, tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki müzik çaların üstündeki sabitleyicinin üzerindeki cep telefonu çalarak sessiz arabayı inletti. Ekranda Berkay'ın adı yazıyordu. İlker, onu bekletmeden doğrudan telefonu açıp hoparlöre aldı.

"Ne var Berkay?" diye yanıtladı çocuğu sertçe. *Hayır, Berkay'ın ne suçu vardı şimdi?*

"Bro, size geçip bir okey falan mı oynasak? Ne diyorsun?"

Berkay'ın hoparlörden çıkan sesiyle bakışlarımı İlker'e çevirdim. O da yoldan bakışlarını çekmeden göz ucuyla bir bana baktı, tepkimi ölçmek istedi. Hiçbir şey demedim. Omuz silktim. Kollarımı göğsümde birleştirip başımı dik tutarak onun bakışlarını yine görmezden geldim.

"Tamam, siz doğrudan bana geçin. Melek, güzel bir yeri gözüne kestirdi. İki fotoğraf çekip devam edeceğiz biz de. Yetişirim size."

Söyledikleriyle afallayarak hızla ona doğru döndüm. *Neden yalan söylüyordu ki şimdi?* Arabayı yavaşlattı. Berkay'ın başka bir şey demesine izin vermeden pat diye telefonu suratına kapattı ve arabayı ilerlediğimiz şu dağlık alanda birden sağa çekti. Hatta biraz da ormanın içine girdi.

"Ne saçmalıyorsun sen? Ne fotoğrafı? Eve gitmek istiyorum ben. Siz ne oynayacaksanız gidin oynayın." Kelimelerin üstüne tek tek bastırırken

sesimdeki öfkeyi elbette yine gizlemedim. Hatta biraz değil, bu kez bayağı sert bağırdım.

İlker, sanki söylediğim hiçbir cümleyi duymamış gibi yapıp, "Arka koltuğa geç," dedi büyük bir sakinlikle. Dediğinden de yaptığından da hiçbir şey anlamıyordum. Gerçekten şu an fena saçmalıyordu.

"Anlamadım? İlker, ne yapıyorsun ya? Arka koltuğa falan geçmiyorum. Eve gitmek istiyorum," dedim itiraz edercesine.

"Melek ya arka koltuğa geçersin ya da asla hareket etmeyiz. Karar senin." Yine aynı sakinlikle konuşurken saçlarımı ellerime alıp diplerinden yolmak istedim. Kesinlikle çıldıracaktım. Kesinlikle kafayı yiyecektim.

Başımı sağa sola doğru sallayıp arka koltuğa geçmeyeceğimi bakışlarımla belirtmek istediğimde bana aynı sinir bozucu sakinlikle karşılık verdi ve hatta arabanın motorunu hareket etmeyeceğimizi gösterircesine komple kapattı. Başka çaremin olmadığını anlayarak hışımla kemerimi çözdüm ve aradaki boşluktan zar zor arka koltuğa geçtim. Bunu gerçekleştirirken ayaklarımla İlker'e vurduğumu umursamadım bile. Arka koltuğa geçtiğim gibi kenara geçip oturdum ve yaşadığım öfkeden dolayı derin soluklar alıp vermeye başladım.

Bu sırada İlker de kemerini çözdü. Önce arabadan dışarı çıktı. Sonra benim aksime o koltuğunu indirip arka koltuğa çok daha kolay bir şekilde oturdu. Buz gibi hava içeri dolarken o kapıyı kapatıp üstüne bir de anahtarlarıyla kilitlendi. Neden bunu yaptığını asla anlayamazken bakışlarını bana doğru çevirdi. Ela hareleri adeta yakıcı bakışlar atarken aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzümü sıcacık avuçlarının içine aldı. Tam, "Yuh! Arabada mı?" diye çığırdığım sırada başka hiçbir şey dememe fırsat vermeden dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Öpücüğü kesinlikle sertti. Hatta vahşi denilecek türdeydi ama dün gece bana yaşattıklarından sonra ona karşılık verip vermeme konusunda tereddüde kapıldım. Önce direndim ve hatta onu üzerimden itmek istedim ama sonra yapamadım. Yine bütün irademi onun karşısında yitirdim. Ellerim üzerindeki ceketin yakalarını kavrayarak onu kendime çekerken dudaklarım usulca aralandı. Ona karşılık verdim ve İlker bunu anladığında beni çok daha güçlü, çok daha sert bir şekilde öpmeye başladı. Öyle bir öptü ki kalbimin durduğunu sandım. Öpücüğü kesinlikle sarhoş ediciydi. Onun derin öpücüğünde yine kendimi kaybettim. Sırtımı iyice geriye doğru yaslayarak onu da kendime doğru çektim. Arka taraf kesinlikle çok dardı ama umurumda bile değildi. Düşünebildiğim tek şey yalnızca İlker'di.

Koltuğa uzanmak istedim. Onu da üstüme çekip iyice kendime bastırırken, İlker'in dili resmen dudaklarımı talan etti. Daha öncesinde beni böyle hırslı öptüğünü hiç hatırlamıyordum. Dudaklarımın arasından gürültülü bir inilti koparken ellerim ensesindeki saçları çekiştirdi. İlker de dudaklarıma doğru inledi. Bu beni daha da çok kendimden geçirdi. Onu çok daha fazla arzuladım. Üstelik bir eli bütün vücuduma dokunuşlarını bırakıp, yetmeyip kalçamı da avuçladığında onu arzulamamam kesinlikle imkansızdı. Ceketini üzerinden çıkarmak isteyerek geriye doğru savurmaya çalıştığımda öpücüğü yavaşladı. Dudaklarını dudaklarımın üzerinden çekerken yüzüme doğru ılık bir nefes bıraktı. Benim gibi o da nefes nefeseydi.

Yüzündeki tebessümle dağılmış saçlarımı geriye doğru iterken yaşadığım adrenalinle, hissettiğim arzuyla onu yeniden üstüme çekmek ve başladığımız işi bitirmek istedim. Fakat ellerimi tutup, "Sevişmeyeceğiz," dedi. Kaskatı kesildim. Başta hiçbir şey diyemedim. İlker, elleriyle saçlarını dağıtarak koltuğa sırtını yaslarken gözyaşlarımı tutmadım. Geri çekildim. Ben de onun gibi sırtımı koltuğa yasladım. Bacaklarımı kaldırıp karnıma doğru çektim ve ağlamaya başladım. Yine aynısını yapıyordu. Yine özgüvenimi paramparça ediyordu.

Gözyaşlarımın arasından, "İlker, ben sadece seninle olmak istiyorum. Sadece sen bana dokun istiyorum. Neden istemiyorsun beni? Neden yapıyorsun bunu?" diye sessizce sordum. Dudaklarımdan çıkan sözlerle İlker yine aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma yaklaştı. Bacaklarımı yere indirdi ve çenemi tutup beni ona bakmaya zorladı. Başta direnmek istedim. Ona dönmek istemedim ama çenemi tutan parmakları öylesine yumuşaktı ki karşı koyamadım.

Ona baktığım gibi gözyaşlarımı parmaklarıyla temizledi ve hatta gözlerimden öpüp geriye doğru çekildi. Yüzüme kocaman bir tebessümle bakarken, "İstemiyor muyum? Melek ben seni nasıl istemem? Seni istememek ve ben... Aklın alıyor mu bunu?" diye sordu. Bir eli bacaklarımdan yukarı doğru yavaşça tırmanırken yanıma iyice sokulup, "Ben seni öyle bir istiyorum ki... Her hücrene kadar seni öyle bir istiyorum ki... Hayatımda hiçbir kadını bu kadar çok istememişimdir," diye kulağıma fısıldayıp boynumdan öptü. Titrek bir nefes bırakıp gözlerimi kapadım. Dokunuşunun tadını çıkarmak istedim ama olmadı. Bu hiçbir şeyi açıklamıyordu.

"Öyleyse neden sana yaklaşmama izin vermiyorsun? Niye beni sürekli geri çeviriyorsun?" diye sorduğumda gözlerimi açarak ona baktım ve vereceği cevabı yüzünün aldığı küçücük bir ifadeyle bile olsa tartmak istedim.

"Dün gece karşımda öyle savunmasız, öyle arzu doluydun ki... Hayatımda bundan daha seksi bir şey gördüğümü hatırlamıyorum. O görüntün yüzünden aklımı kaybedecektim. Tüm kontrolümü yitirecektim ama sonra zihnimde bir şeyler patladı. Gerçekler..."

Sessizliğimi koruyarak devam etmesini bekledim. Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra derin bir nefes alıp öyle devam etti.

"Sana, seni sevdiğimi söyledim Melek. Sana kalbimi açıp, *seni seviyorum,* dedim. Ben, bunu hayatımda annem dışında hiçbir kadına söylemedim ve sen tepki bile vermedin. Bunun anlamı ne biliyor musun? Sen hâlâ onu seviyorsun ve ben başkasını seven biriyle birlikte olamam. Ona dokunamam."

İlker, hep ince düşünceliydi. Bunu şimdi çok daha iyi fark ediyordum. Hâlâ ona âşık olduğumu düşünüyordu. Hâlâ onu sevdiğime inanıyordu ve bu yüzden bana dokunmuyordu. Onun güzel kalbi karşısında gözyaşlarım bu kez daha hızlı akmaya başladığında hıçkırığıma engel olamadım. Çünkü öyle düşünse bile bu gerçek değildi ki. Ben artık Murat'ı sevmiyordum. Tamam, onca yıllık aşk bu kadar çabuk bitemezdi belki ama İlker'le birlikteyken Murat aklıma bile gelmiyordu. Onu düşünmüyordum. Beni sevmediği için üzülmüyordum ya da bana ulaşmak istediğinde onu görmezden gelip engelliyordum. Bütün bunlar Murat'ı artık sevmediğimin bir kanıtı sayılmaz mıydı? Bence kesinlikle öyleydi ve bunu İlker de bilmeliydi.

Yüzünü avuçlarımın içine aldım. Kirli sakalını okşadım. Ela harelerine uzun uzun bakıp, "Onu sevmiyorum. Artık sevmiyorum," diye itiraz ettim. Gülümsedi ama gülümsemesinde bile acı yer alıyordu.

"Ama beni sevdiğini de söyleyemiyorsun. Seni hissedebilmem için, sana dokunabilmem için önce beni sevdiğini duymam gerek."

Haklıydı. Onu sevdiğimi de söyleyemiyordum çünkü o iki kelimeyi söylemek benim için o kadar kolay bir şey değildi. Yıllarca hatıra defterime bile, *"Murat, seni seviyorum,"* diye hiç yazmamıştım ben. Benim için o iki kelime o kadar kıymetli ve özeldi ki gerçekten tam olarak onu söyleyebilme cesaretine sahip olduğumda söylemek istiyordum. Ama kesinlikle böyle değildi. Bir arabanın içinde köşeye sıkışmış gibi hissederek

söylemeyecektim. İlker, onu sevdiğimi duymak istiyordu. Bu hakkıydı da ama bundan çok daha ötesi vardı.

Yüzünü tutmayı bırakmadan dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp kısa bir öpücük bıraktım. Geri çekilip, doğrudan gözlerinin içine bakıp, "İlker Altan, sen benim için çok değerlisin," dedim her harfin üstüne bastırarak. Öyleydi. Benim için çok değerliydi ve buna inanmasını istiyordum. Yine tatlı tatlı gülümsedi. Avucumun içi öptü ama gözlerindeki kırgınlık ve beklenti geçmedi.

"Biliyorum ama bu yine de bir, '*Seni seviyorum,'* değil. Üzgünüm."

Benden tamamıyla uzaklaştı. Geriye doğru çekildi ve anahtarını yeniden ortaya çıkarıp arabanın kapısını açtı.

"İlker," diyerek adını fısıldadıysam da bana göz ucuyla bakıp, "Şimdilik kapatalım bu konuyu," dedi. İlker, yeniden direksiyon koltuğuna geçerken ben yerimden kımıldamadım. Aksine onun üstüne gitmeye devam ettim.

"Fikrini değiştirmen için seni öyle çok zorlayacağım ki bana asla karşı koyamayacaksın," dedim büyük bir kararlılıkla. Ön koltuğa geçmeyeceğimi anlayan İlker, dikiz aynasından bana bakarak göz kırptı ve yeniden motoru çalıştırıp, "Çabanı görmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı. Bunun için ben de bayağı sabırsızlanıyordum.

***

"Abi, yeter ama ya! Masanın altından birbirinize taş mı alıp veriyorsunuz? Ne bu ikidir eli okeyle bitirmek? Yeter be!"

Berkay'ın sızlanmaları İlker'in evini adeta inletirken, karşılıklı oturan İlker ve Ahmet birbirlerine gururla bakarak, havada yumruklarını tokuşturdular. Eda, Ahmet'in yanağına bayağı sulu bir öpücük bırakırken, ben de İlker'e sokulmaktan kendimi alamadım.

Uludağ'dan döndükten sonra tıpkı sözleşildiği gibi hepimiz doğrudan İlker'in Kuzguncuk'taki evinde toplandık. Buna Eda ve Ahmet de dahil oldu. Eve geldiğimizde hepimiz epey yorgun hissederek önce biraz dinlenip, yolun yorgunluğunu attık. Akşama doğru dışarıdan pizza söyleyip karınlarımızı doyurduk. Ardından da Berkay'ın isteği üzerine İlker'in salonunun ortasında büyük bir okey masası kuruldu. Biz kızlar, sevgililerimizin yanındaki sandalyelerde oturuyorduk. Oyunda Çağatay ve Berkay, Ahmet ve İlker takım olmuşlardı. Ahmet, son turu da yere attığı okey taşıyla bitirirken İlker, "Ağlayacaksan oynamayalım bro," diyerek Berkay'la dalga geçti.

"Siktir git," dedi Berkay.

Okey masasındaki taşlar yavaşça toparlanmaya başlanırken İlker, "Artık yeni yıl akşamı yemekleri ısmarlarsanız," dedi büyük bir pişkinlikle. Berkay, derin bir of çekti. Çağatay ise gözlerini devirdi.

Okey masasına oturmadan önce Merve ortaya bir fikir attı ve bu oyunun bir karşılığı olması gerektiğini dile getirdi. Yeni yıla da iki hafta gibi kısa bir süre kaldığı için İlker kaybedenlerin yeni yıl akşamı herkese yemek ısmarlayacağı fikrini öne sundu. Malum yeni yıl gecesi her yer çok pahalıydı. Kimse de bu fikre karşı çıkmadı. Herkes bu fikri benimseyip kabul edince oyun başlamış oldu. Kazananlar İlker ve Ahmet, kaybedenler de Çağatay ve Berkay oldu. Yani Merve bir nevi ortaya attığı fikirle kendi sevgilisinin ayağına sıkmış oldu ama yapacak bir şey yoktu.

Eda, "O değil de gerçekten geç oldu. Artık dağılalım," diyerek oturduğu sandalyeden kalkarken bir anda herkes de ayaklanmaya başladı. Saatler gece yarısını biraz geçiyordu ve yarın hepimizin erken saatlerde dersleri vardı. "Melek, hadi İlker'in arabasından bavulunu al da eve geçelim," dediğinde Eda ona başımı onaylarcasına sallayarak karşılık verdim ve ben de oturduğum sandalyeden ayağa kalktım.

İlker bir anda, "Aslında Melek, bu gece benimle kalıyor," dediğinde afallayarak ona döndüm. Bakışları gayet ciddiydi. Gözlerim irice açılarak, "Öyle mi?" diye sorduğumda bana göz kırpıp başını aşağı yukarı doğru salladı.

İlker'le aramız dün geceye ve sabaha göre çok daha iyiydi ve işin aslı onun yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordum. Yani aslında bu gece gerçekten burada kalabilirdim. Üstelik köpeği Cambaz da bu gece yine İlker'in kapıcısında kalacaktı. İlker eve döndüğümüzde kızların korkacağını düşünerek onu kapıcıdan almamıştı.

Eda, "Bavulda temiz kıyafetlerin vardı, değil mi?" diye sorduğunda başımı salladım. Temiz kıyafetlerim vardı ama sorun kıyafetlerim değildi.

"Var da ders notlarımı almam lazım. Onlar evde," dedim tereddütle. İlker, okey masasının yanından uzaklaşıp yanıma gelerek kolunu omzuma doğru attı. "Sabah üniversiteye geçmeden eve uğrayıp alırız," dediğinde itiraz bile etmedim. Çok cazip bir fikirdi. "Tamam o zaman," diye mırıldandığımda başını yavaşça bana doğru eğip kulağıma, "Hem dün gece kokuna doyasıya sarılamadan uyudum. Arayı kapatmamız lazım," diye fısıldadı. Dudaklarımı ısırdım. Tenime yayılan sıcaklıkla ona daha da çok sokuldum. Bu çok daha cazip bir fikirdi çünkü onu epey zorlamak için bana resmen gün doğmuştu.

"Tamam ama seni zorlayacağımı bil," dedim kurnazlıkla. *Onu öyle bir zorlayacaktım ki...*

Dudaklarını ıslatıp, "Bunu öyle bir iple çekiyorum ki," diye mırıldandığında araya Eda girmek zorunda kaldı yoksa birden birbirimizin üzerine atlamamız an meselesiydi.

"Fingirdeşmenizi görmek zorunda değiliz," diye bağırdı Eda. Herkes de ona katılarak kıkırdadı. Eda'ya gözlerimi devirirken, "Neyse, yarın görüşürüz," diyerek beni yanaklarımdan öptü.

"Görüşürüz."

Edalar ve diğerleri çok geçmeden İlker'in evinden ayrıldıktan sonra onunla artık tamamıyla baş başa kalmıştık. Üstelik İlker, Cambaz'ı kapıcıdan da almayacağını söylemişti.

Herkes dağıldıktan sonra önce birlikte okey masasını ve evin dağınıklığını toparladık. Tabii bunu gerçekleştirirken de sürekli birbirimize bulaşıp durduk. İlker, onu kışkırtmak istediğimin gayet farkındaydı ama asla kendinden taviz vermiyor, ona yaklaşımlarımı kesinlikle görmezden geliyordu. *Tamam, ben de daha zorlayıcı olurdum o zaman.*

Evi çabucak toparlayıp yatak odasındaki çarşafları da değiştirdikten sonra ben üstümü değiştirip pijamalarımı giydim. İlker de o sırada duşa gireceğini söyleyerek beni bir süreliğine yatak odasında yalnız bıraktı. Saçlarımı tepeden toparlayıp, yüzüme ve ellerime nemlendirici krem sürdükten sonra kendime bir su almak için yatak odasından çıktım. Mutfağa doğru ilerlerken yanından geçtiğim banyo kapısının aralık olduğunu gördüm.

Mutfağa gitmek yerine yönümü değiştirdim ve banyonun aralık kapısına doğru parmak uçlarımda, sessizce ilerledim. Kapının yanına ulaştığımda ve içeriye gözlerimi diktiğimde İlker'i lavabonun üstündeki aynaya bakarken yakaladım. Üstelik üzerinde hiçbir şey yoktu. *Beline sardığı gri havlu dışında tabii.*

Duştan yeni çıkmıştı. Saçları hâlâ ıslaktı ve onları elindeki küçük, lacivert bir havluyla kuruluyordu. Küçük damlalar sırtından aşağıya doğru akıyor ve beline sardığı havlunun başladığı noktada son buluyordu. Görüntüsü karşısında dudaklarımın arasından gürültülü, titrek bir nefes bıraktım. Sanki bir anda gerçekten çok susamışım gibi dudaklarımı yaladım.

Ona olan yoğun bakışlarımı aynadan yakalayıp fark eden İlker, "Manzarayı sevdin galiba?" diyerek muzır bir ifadeyle mırıldandı. Başımı

aşağı yukarı doğru sallayıp, "Bayağı," dedim. Hissettiğim garip cesaretle kapıyı iyice aralayıp banyonun içine doğru ağır adımlar attım.

Ona yavaş adımlarla yaklaşırken, "Biliyor musun? Seni sakalsız düşünemiyorum," dediğimde bana doğru dönerek kalçasını lavabonun mermerine yasladı.

"Ben de kendimi sakalsız düşünemiyorum," dedi fısıltıyla.

"Hiç kesme o zaman. Böyle çok yakışıklısın çünkü."

İlker'e karşı ilk kez tam anlamıyla iltifat ediyor ve yakışıklılığını vurguluyordum. O da bunun gayet farkındaydı ki bakışları bir anda değişti. Daha yoğun olmaya başladı. Aramızdaki mesafeyi iyice kapattığımda elindeki havluyu yavaşça onun elinden aldım. Yüzündeki ilgili ifadeyle beni izlerken ona karşı bir darbe indirdim ve elimdeki havluyla usulca göğsündeki ıslakları silmeye başladım. Dokunuşumla resmen irkildi. Boğazını temizledi ve gözlerime dik dik bakmaya devam etti. Dokunuşlarımın onu epey zorladığını ve kendini tuttuğunu biliyordum. Bu garip bir şekilde çok hoşuma gidiyordu ama artık kendini tutmasını istemiyordum. Karşımdaki direnci karşısında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Havluyu epey aşağıya doğru indirip, beline sardığı diğer havlunun başladığı noktada hareket ettirmeyi durdurduğumda kaşlarını havaya kaldırdı ve bir sonraki hareketimi merak edercesine bana bakmayı sürdürdü. *Peki, ne mi yaptım?*

Elimdeki havluyu birden yere attım ve onu gafil avlayıp parmak uçlarımda yükselerek yüzünü ellerimin arasına aldım. Dudaklarımı arzuyla, büyük bir istekle onun dudaklarına bastırdım. Aslında direkt belindeki havluyu da çekip atabilirdim ama o cesareti henüz gösterebileceğimi zannetmiyordum.

İlker, resmen inleyerek öpücüğüme karşılık verirken birden belimi kavradı ve sırtımı banyonun fayans duvarına yasladı. Dili dudaklarımın arasına iyice yerleşirken, ellerim onun nemli, kaslı göğsünde gezintiye çıkmıştı. Onun da belimi tutan elleri daha da sıkılaştı. İlker karşısında resmen bütün irademi kaybediyordum. Bana dokunması için tutuşuyordum ve bir erkeğe böylesine çekilebileceğim daha öncesinde aklımın ucundan bile hiç geçmemişti.

İlker'in sıkılaşan elleri belimi tutmayı bırakıp pijamamın tişörtünden çoktan içeri girmişti. Sütyen giymediğim için elleri yukarı doğru tırmandığında doğrudan göğüslerimi bulmuştu. İlker'in dudakları boynuma

doğru inerken bir göğsümü avuçlayıp, sıktı ve benim dudaklarımın arasından gürültülü bir inleme koptu. İşte şimdi tam sırasının olduğunu düşünerek bir bacağımı onun beline doğru sardım ve kendimi ona daha çok yasladım. Altında havlu dışında hiçbir şey yoktu ve ben sertleştiğini kesinlikle hissedebiliyordum.

"Melek..." diyerek adımı fısıldadı kesik kesik ama boynumu öpmeyi, dudaklarını o noktalarda gezdirmeyi bırakmadı.

"Hıı?" dedim kendimden tamamen geçmiş bir şekilde.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Biliyorsan, güzel," dedim kurnazlıkla. Ellerim bu kez de ıslak saçlarını kavrayıp çekiştirdi. Diğer bacağımı da beline dolayıp ve hatta o havluyu komple ortadan kaldırmak istedim. İlker de bunu fark etti. Biraz geri çekildi ama beni öpmeyi de bırakmadı.

"Şu an altımda hiçbir şey yok," dedi fısıltıyla. Kıkırdadım.

"Biliyorum ve inan bana çok işime geliyor."

Boynundan tutup başını kaldırdım ve onu yeniden öpmek istedim ama bu kez sanki kendini dizginlemeyi başarmış gibi bir anda üzerimden bedenini çekti. Beline sardığım bacağım yeniden yerle temas ettiğinde derin bir soluk bıraktım ve onu izledim. Belindeki havlu düşmemişti ama bayağı sallantı da duruyordu. İlker de bunu fark edip havluyu düzeltti ama bu malum organının aldığı şekli değiştirmedi.

"Lütfen, bunu zorlaştırma artık. İnan bana, karşında direncimi korumam çok zor," dediğinde kaşlarımı havaya kaldırarak kuşkuyla ona baktım ve ikimizin de bildiği asıl gerçeği dile getirdim.

"Öyleyse kır o direncini. Seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun. Bu sence de bu kadar açık değil mi?" Son cümleyi alay eder gibi mırıldanıp gözlerimle beline sarmış olduğu havluyu işaret ettim ama o ne demek istediğimi gayet iyi anlamıştı.

"Melek, daha bu sabah ne konuştuk seninle?" Sesinde bıkkınlık mı yoksa çaresizlik mi vardı? Kestiremiyordum ama zaten düşündüğüm bu değildi. Düşündüğüm yalnızca oydu.

"Ama istiyorum. Hem de öyle bir istiyorum ki," dedim kendimden emin bir şekilde. Derin bir nefes bırakıp omuzlarını düşürdü ve belini yeniden lavabonun fayansına yasladı.

"Biliyorum ama bu konuşan duyguların değil, hormonların." Söylediklerine karşılık sadece gözlerimi devirdim ve içimdeki isyanı durduramadım.

"Ne o? Şimdi de kadın doktoru mu oldun?"

"Hayır, sadece seni iyi tanıyorum," dedi hemen ve ben yine gözlerimi devirdim. Beni iyi falan tanımıyordu. Onu istiyordum ve bu kesinlikle hormonlarımdan dolayı değildi.

"Çok yanılıyorsun ve ben bunu kanıtlayacağım. Göreceksin," dedim sert bir şekilde konuşarak. İlker'in yüzündeki ifade biraz da olsa yumuşadı ve aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma yaklaştı. Elleriyle kollarımı sıvazlarken başını eğdi ve yanağıma uzun bir öpücük bırakıp geri çekildi.

Ela hareleri ışıltılarla parlarken, "Tamam ama ben bu sırada üstümü giyeyim. Sen de yatağa git," dedi benimle dalga geçercesine. Duşa girmeden önce kıyafetlerini yanına aldığını elbette biliyordum. Onun sayesinde ben de gülümsedim ama sonra aklıma başka bir şey takıldı ve ben bunu dile getirmekten kendimi alamadım.

"Salonda yatmayacaksın, değil mi?" diye sordum korkuyla. Dün gece yeterince birbirimizden uzak kalmıştık. Yine aynısının olmasını istemiyordum.

"Hayır, senden uzak duracağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun."

İki parmağının arasına burnumu alıp sıktığında kıkırdadım ve biraz olsun içimin rahatladığını hissettim. Madem artık buna bir son vermem gerekiyordu, öyle yapacaktım. İlker'i zorlamamın hiçbir faydası yoktu. Ben ne kadar zorlarsam, belki de o kadar istemeyecekti ve ben bunun yaşanmasını istemiyordum. Onunla birlikte olmak isterken, onu kendimden soğutmak istemiyordum.

"Ben, yatmaya gidiyorum o zaman," diyerek mırıldandığımda başını aşağı yukarı doğru salladı. Bana gülümsediğinde ben de uzanıp onu yanağından öptüm ve sonunda banyodan çıktım. Tabii yatağa gitmeden önce yatak odasından ne niyetle çıktığımı kendime hatırlattım. Bu yüzden de soğuk bir su içmek için önce mutfağa doğru ilerledim. *Zaten bu olanların üstüne sadece bir bardak soğuk su içebilirdim.*

***

Bu sabah gözlerimi araladığımda kasıklarımda keskin bir sızıyla uyandım. Dün gece, İlker banyodan çıkıp yanıma geldiğinde doğrudan uyuyacağımızı zannetmiştim ama beni şaşırtmış ve bu kez o rahat durmamıştı. Bütün gece sanki bana kendini affettirmek ister gibi dokunmuştu ve bunu parmaklarıyla gerçekleştirmişti. Sevişmemiştik belki ama üzerimde en az sevişmişiz gibi garip bir yorgunluk vardı.

İlker'in yatak odasındaki şifonyerinin önünde, aynanın karşısında makyajımı yapıyordum. O da dolabının aynasının karşısında üzerini giymişti. Üzerinde bacaklarını saran siyah, kot pantolon ve koyu kahverengi renginde boğazlı bir kazak vardı. Siyah kabanını da üzerine geçirdikten sonra kısa, kıvırcık saçlarını küçük dokunuşlarla elleriyle düzeltti. Bakışlarımı yakalayıp bana aynadan göz kırparak yanıma doğru geldi. Benim de makyajla işim bitmişti. Zaten öyle çok abartılı bir şey de yapmamıştım. Hafifti ve kesinlikle yeterliydi. Dudaklarıma ise sadece nemlendirici sürmüştüm. Saçlarımı uyandığım zaman düzleştirmiştim. Üzerimdeyse hâkî yeşili boğazlı bir kazak ve siyah, bacaklarımı saran dar bir pantolon vardı. Kazağımı pantolonun içine yerleştirmiş ve belime de kemer takmıştım.

İlker, şifonyerin üstündeki Hugo Boss yazılı parfüm şişesini alıp birkaç kez sıkarken odaya ilişen enfes kokuyla resmen kendimden geçtim. Gözlerimi kapatıp bir süre kokuyu derince soludum. Sonra yerimden kalkıp gözlerimi açarak ona döndüm. Kollarımı boynuna dolayarak boynundaki kokuyu bu kez çok yakından içime çektim. İşte böyle çok daha nefisti.

Boynuna küçük bir öpücük bırakıp kollarımı onun boynundan çekerek yatağın üstündeki bavula doğru ilerledim. Etrafa dağılmış kıyafetlerimi toparlamaya başladım. Üstümden çıkardığım pijamalarımı elime alıp katlayarak bavula koymak istediğim sırada İlker yanıma gelip bana arkadan sarıldı ve elimdeki pijamayı alıp tekrar yatağın üstüne bıraktı.

"Bence birkaç eşyanı burada bırakabilirsin," diyerek kulağıma doğru fısıldadığında gözlerim irice açılarak hemen ona döndüm. Şaşkınlıkla ve bayağı afallamış bir şekilde güzel yüzünü incelerken, "Benim eşyalarım da senin evinde kalabilir. Tabii sen de istersen," diye devam ettiğinde hissettiğim heyecanla birden parmak uçlarımda yükselip dudaklarına kapandım. Hızla onu öpüp geri çekildim ama ellerim hâlâ boynunu tutuyordu.

"Yanına taşınmamı falan mı istiyorsun?" diyerek heyecanla konuştum.

Dürüstçe, "Aklımdan geçirmiyorum desem yalan olur ama sen ister misin, işte bunu bilmiyorum," dedi. Kocaman gülümsedim. Yani bu, inanılmaz bir teklif ve incelikti. Hiç düşünmediğim, aklıma bile getirmediğim derecede bir teklifti hem de ama...

"Çok erken değil mi?" diye sordum aklımdan geçeni direkt dile getirerek.

"Erken ama umurumda değil. Ben her sabah seninle uyanmak istiyorum. Seninle kahvaltı yapmak istiyorum. Seninle hazırlanmak istiyorum. Hatta

seninle uğraşmak istiyorum," diyerek birden beni gıdıklamaya başladığında kahkahamı serbest bıraktım. Onun yatak odasında gür sesimle kahkaha atarken beni bir süre gıdıklamasına izin vermedim. Huylandım ama onun yakınlığından da kendimi mahrum etmedim.

Bir ilişkiye bile daha yeni yeni alışırken, aynı evi paylaşmak... Hem büyük bir sorumluluk, hem de büyük bir cesaretti. Her şeyi geçtim bu annemin kulağına giderse... Off! O zaman asla Diktatör Feride'den yakamı kurtaramazdım. Pılını, pırtını toplar, doğrudan İstanbul'a gelirdi. Bunun düşüncesiyle bile irkilmiştim.

İlker, düşünceli hâllerimi fark ederek beni gıdıklamaya son verip, "Hemen reddetme. En azından düşüneceğini söyle," dediğinde ona tebessümle baktım. Başımı aşağı yukarı doğru sallayıp, "Tamam, düşüneceğim," dedim çünkü gerçekten düşünecektim.

"Pekâlâ, okula gitmek için hazır mısın?"

"Yani... Bavulum burada kalıyorsa eğer hazırım."

"Öyleyse çıkalım," diyerek bana elini uzattığında hemen tutamadım. Önce kabanımı üstüme geçirdim, ardından da yanımda getirdiğim çantamı elime alarak içine makyaj malzemelerimin bulunduğu küçük çantayı attım. Sonunda sıkıca İlker'in elini tuttuğumda beni doğrudan kendine çekip başımın tepesine küçük bir öpücük bıraktı ve çok geçmeden evden ayrıldık.

Karşı yakaya geçtiğimiz için ne yazık ki sabah trafiğine yakalandık ve ilk dersleri kaçırmak zorunda kaldık. Üstelik üniversiteye geçmeden önce de eve uğrayıp ders notlarımı alınca epey geciktik ve ilk ders arasında üniversiteye ulaştık.

İlker, arabayı düzgün bir alana park ettikten sonra ikimiz de arabadan inip ders notlarımızın bulunduğu dosyaları aldık. İlker, arabayı kilitleyerek boştaki kolunu omzuma attı. Beni kendine doğru çekti ve başımın tepesine küçük bir öpücük bıraktı. Onun kolları arasında huzurla kampüse doğru ilerlerken bizi sarmaş dolaş gören bazı kızların yüzlerindeki memnuniyetsizliğe rastladım. Bunun sebebi kızların çoğunun İlker'e abayı yakmış olmalarıydı ama umursamadım. O, benimle birlikteydi. Bu yüzden de o memnuniyetsiz bakışların hiçbir önemi yoktu.

Üzerimizdeki meraklı bakışları tamamıyla görmezden gelerek fakültelerimizin bulunduğu alana doğru hızlı adımlarla ilerlerken İlker bir anda duraksadı. Adım atmayı bıraktı. Onunla birlikte ben de duraksadım. Başımı kaldırıp yüzünü incelediğimde donuk bir ifadeyle karşılaştım ve bakışlarını diktiği noktaya gözlerimi çevirdim. Evet, kampüsteki çoğu

kişinin memnuniyetsiz bakışları hâlâ üzerimizdeydi ama içlerinden birinin gözlerindeki memnuniyetsizlik diğerlerinden kat be kat fazlaydı.

Onu yeniden görmenin şok etkisiyle hızla İlker'in kolunun altından çıktım. İlker, bunu yapmamla şaşkınlıkla ve hatta irkilerek bana baktığında gözlerimi kaçırdım. Çünkü gözlerim çoktan odağını kaybetmişti. İçime büyük bir korku yayılmıştı. *İlker'i kaybetme korkusu...*

Gerginlikten titreyen bedenimle sadece karşımdaki kişiye bakıyordum. O da yanında Enes olmasına rağmen doğrudan bana ya da bize bakıyordu.

O keskin, sert bakışların sahibi Murat Özkan'dan başkası değildi. Gelmişti ve şimdi tam karşımda duruyordu.

Herkese tekrardan merhaba.

Dün olanlardan sonra bölümü yeniden ve ***hiçbir kelimesini değiştirmeden*** yeniden paylaştım. Ve dün gelen yorumlardan birini, "Yazar bu bölümü yazarken ne içmiş acaba?" cümlesini burada yanıtlamak istedim.

Bölümü yazarken herhangi bir şey içmedim öncelikle onu bir belirteyim. Gayet ayıktım yani ve hatta bayağı eğlenerek yazdım. Fakat görüyorum ki sizlerin düşünceleriyle, benim düşüncelerim bu bölüm içinde hiç uyuşmadı. Saygı duyarım. Aynı şeyleri düşünmek zorunda değiliz. Aynı şeyleri savunmak zorunda değiliz. Aynı şeyleri sevmek zorunda değiliz. Fakat bende ilk kez böyle bir şey yaşadım. 2012'den bu yana bu platformun içindeyim ve ilk kez bir hikayemin bölümünü yayından kaldırdım. Benim açımdan ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Hatta sizlerin yorumları beni bayağı kendimi düşündürmeye itti ve birkaç 'yazar' arkadaşıma bile bölümü okutup yanlış bir şey olup olmadığını sorguladım. Hiçbiri de yanlış hiçbir şeyin olmadığını söyledi. Peki, bu bölüm Melek neden sizi sinirlendirdi? Çünkü dün de yaptığım açıklamada belirttim. Sizlerin değer yargılarıyla, benim değer yargılarım çok çok farklı. Nasıl mı? Gelin, bunu hep birlikte gözden geçirelim.

En çok kızdığınız sahne, Melek'in arkadaşlarının yanında gidip İlker'e hesap sorması ve "Neden biz yapmadık?" diye çemkirmesiydi. Bunu gurursuzluk olarak yorumladınız ama şunu görmezden geldiniz. Kızlar zaten kendi aralarında bunu konuşuyor, birbirlerine özel yaşantılarını bahsediyor, erkekler de aynı şekilde ve her şeyden önce bu bir arkadaş grubu. Melek, o anki öfkesiyle bunu yapıyor ama garipsemiyor. Ben de yazarken asla garipsemedim ve hatta bayağı kahkaha ata ata, ***"Melek! Melek! Delirdin yine Melek!"*** diye diye yazdım. Yani karakterimin yaptığını ben de onaylamıyorum ama dünkü açıklamamda da dedim. O

sahne öyle olması gerekiyordu ve öyle oldu. Melek, çok öfkeliydi ve bunu böyle açığa çıkarmak istedi. Aslında Berkay bile bu bölümde kendi aralarında ne kadar rahat olduklarını ve her şeyi konuştuklarını, *"Bro, bizde rutin böyle. Biliyorsun,"* repliğiyle gayet iyi açıklıyor. Çünkü onlar kendi aralarında zaten bunu konuşuyorlar ve çok rahat yaklaşıyorlar. Ve bu bir üniversite kurgusu. Bunun üstünü de özellikle çizmek istiyorum.

Bir diğer mevzu da Melek, neden İlker'in üzerine bu kadar çok gidiyor? Neden bu kadar çok ısrar ediyor? Eğer yanlış düşünüyorsam lütfen beni affedin ya da düzeltin ama sanırım siz Melek'in reddedilmelerinden dolayı İlker'e soğuk yapıp, trip atmasını, İlker'in de Melek'in peşinde sürünmesini beklediniz. Ama hayır, öyle bir şey olmayacak çünkü onlar birbirlerine zaten bir açıklama yapıyorlar. Aralarındaki sırları katmazsak Melek ve İlker ilişkisinde aslında her şey çok dobra bir şekilde ilerliyor. Olayları uzatmıyorlar. Ya o an konuşuyorlar ya da komple konuyu kapatıyorlar.

Gel gelelim, neden ısrarla İlker'le olmak istiyor? Melek, Murat'tan sonra çok incindi ve ilk kez gerçekten sevildiğini, değer gördüğünü hissetti ve kendini bir şekilde İlker'e açmak istedi. Ayrıca İlker, onun sevgilisi. Kız, tecavüzcüsüyle, sapığıyla, onu hırpalayan, ona kötü davranan biriyle birlikte olmak istemiyor ki, sevgilisiyle birlikte olmak istiyor. Bunun nesi yanlış? Eh, İlker'in kendisini ne kadar çok sevdiğini, değer verdiğini de görüyor, biliyor. Ayrıca İlker, Melek'i reddetmiyor. Aksine belki de Melek'ten daha çok istiyor. Bir önceki bölümde reddediyor ama bu bölümde açık açık nedenini söylüyor. ***"Ben de seni istiyorum ama önce beni sevdiğini duymam gerek,"*** diyor. Melek, bu yüzden ısrarcı oluyor. Çünkü İlker'in de istediğini zaten biliyor.

Son olarak da cinselliğe değinmek istiyorum. Arkadaşlar, hadi ama ya! Wattpad ortamındayız ve bu tarz şeyler her kitapta var ama artık bu tarz sahnelerde +16, +18 gibi belirtmeler yapacak ve okuyup okumamayı kesinlikle size bırakacağım.

Açıklamamı burada bitiriyorum. Umarım, bu kez kendimi tam anlamıyla anlatabilmişimdir. Eleştiriye her zaman açığım ama bunu yaparken lütfen kırıcı değil, yapıcı olmayı deneyin.

Artık Murat da geri döndüğüne göre asıl olaylı bölümlere geçelim mi?

36. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Parodilerin Instagram Hesapları:

ad.kizkulesi (Melek) | ad.ilkeraltan | ad.muratozkan | ad.gamzeberkay | ad.edaahmet

Playlist:

Ege Can Sal - Başa Sar

Soner Avcu - Yeniden

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

36. BÖLÜM

Hayat, yaptığımız planlar ve kurduğumuz düzenin akışında ilerlerdi. Seçimler yapar, ardından da o seçimlerin doğurduğu sonuçlarla yaşar ve bir nevi deneyimler kazanırdık. Bazıları bizi hiç beklenmedik noktalara götürürken, bazıları da büyük sürprizlere gebe olurdu. Yine de her ne olursa olsun gideceğimiz yolları yalnızca biz seçerdik.

Aylar önce ailemden habersiz bir şekilde üniversitede yatay geçiş yaparak İstanbul'a yerleştiğimde belli planlarım ve hayallerim vardı. İçinde Murat Özkan öznesinin bulunduğu, yani çocukluğum, büyük aşkım dediğim adamın olduğu küçük, pembe hayaller işte... Fakat sonra bambaşka bir şey yaşandı. Asıl gerçeklerle yüz yüze geldim. Seçimler yaptım ve yaptığım seçimler beni hiç beklemediğim yollara sürükleyerek orada yepyeni kapıları açtı.

Bundan seneler önce kalbimi açmayı büyük bir heyecanla beklediğim o genç adama kalbimi açtım ama sonu mutlulukla değil, hüsranla sonuçlandı. Kalbimdeki ona dair her şeyi sahiplenmek yerine avucunun içine bıraktığım sevgiyi yerle yeksan etti. Beni mahvetti, paramparça etti. Fakat sonra anladım ki meğerse ona hissettiğim şey aslında aşk ya da sevgi değildi. O kelimelerle uzaktan yakından alakası bile yoktu. Ona ulaşamamanın verdiği hırstı. Hani insan bir şeyi çok fazla arzular, elde etmek ister ya... Ama sonra aslında istediği şeyin o olmadığını, sadece ona ulaşma arzusu olduğunu fark

eder. İşte benimkisi de tam olarak böyle bir şeydi. Bir gün Murat'a ulaşmanın, onun yanında olabilmenin hırsıydı.

Murat, beni reddettiğinde kolay toparlanamayacağımı zannetmiştim. Hatta çok daha beter olacağımı, her şeyi yıkıp yakacağımı, kendimi hepten kaybedeceğimi düşünmüştüm ama şanslıydım ki bu acı çekme faslı sandığım gibi uzun sürmemişti. Kendimi derbeder bir hâle sokacağımı düşünürken çabuk toparlanmayı başarmıştım çünkü yanımda İlker vardı. Beni her daim sarıp sarmalayacak, güvenle kucak açacak harika bir adam vardı. Dağılan kalbim toparlanarak ve hatta asla söz dinlemeyerek İlker'in duygularına karşılık vermeye başladığında onun kalbime gözü gibi bakacak muhteşem bir adam olduğunu fark etmiştim. O an anlamıştım ki, benim için asıl doğru seçim kesinlikle İlker Altan'dı.

Çok kısa bir sürede ona kalbimi ardına dek açtığım için kesinlikle pişman değildim, hem de hiç değildim ama ilk kez çok korkuyordum. Bu korkumun nedeni İlker'i kaybetme düşünceydi.

Karşımdaydı. Uzun zamandan sonra o iri kahverengi gözleriyle dik dik bana bakan Murat tam karşımdaydı. Kaşları havaya kalkmış bir şekildeydi. Bakışları hem sert hem de alaycıydı fakat üzerimde hiçbir etkisi yoktu. Ona bakıyordum ama sadece bakıyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum. Yıllardır aşkına sığındığım adam kalbimi gümbürdetmiyordu. Elim, ayağıma dolanmıyordu. Dudaklarım onu görmenin varlığıyla kıvrılmıyordu. Bitmişti. Ona olan hislerim, duygularım gerçekten bitmişti ve ben sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hafiflemiştim.

Farkına vardığım bu gerçeklikle yüzüme gururla bir gülümseme takındım. Biraz önce yaşadığım şokla kollarından çıktığım İlker'in eline uzandım. Elini tutup, sıktım ve o an kendimi o kadar güvende ve huzurlu hissettim ki bunu Murat da görsün, duygularımın gerçekten bittiğini anlasın istedim.

Elini sıkıca tutmamla İlker başta irkildi ama dönüp ona gülümseyerek başımı salladığımda sanki o da rahatlamış gibi tebessüm etti ve sonunda ayaklarımız hareket etmeye başladı. Murat'a doğru ağır adımlarla yürümeye başladık ve aynı anda o da bize doğru yaklaşmaya başladı. Bahçenin ortasında artık tam anlamıyla karşı karşıyayken Murat'ın gözleri doğrudan birbirini sıkıca sarmış olan ellerimizi buldu.

"Selam," diyerek ilk konuşan kişi kuru bir sesle İlker oldu. Murat, gözlerini ellerimizden çekerek başını kaldırdı ve önce İlker'e sonra bana, sonra yeniden İlker'e baktı.

"Selam," dedi tok bir sesle. Ardından, "Çifte kumrular mı demeliyim yoksa?" diyerek alay eder gibi konuşmayı sürdürdü ve elindeki karton kahve bardağını dudaklarına doğru götürüp bir yudum aldı. Ona aldırmadım. Aldırmak da istemedim. Aslında şu an tek istediğim sadece sınıfa gidip, derslere odaklanmak ve bu koca günü bir an önce bitirmekti.

İlker, Murat'ın dalga geçer gibi kurduğu cümleyi adeta duymazdan gelir gibi yaparak, "Dönmüşsün. Hoş geldin," dedi samimiyetle. Samimiyetine bir an şaşırdım ama sonra unuttuğum gerçekle bozuntuya vermedim. Sonuçta Murat'la yıllardır arkadaştılar. Ona bir anda soğuk yapmasını bekleyemezdim ama onları sessizce izlerken garip bir şekilde İlker'in suratında da rahatsız olduğuna dair bir ifadeye rastladım. Burada bulunmaktan en az benim kadar o da huzursuz görünüyordu.

"Hoş buldum. Enes, bir sürü şeyden bahsetti. Bensiz kostüm partileri yapılmış," dedi Murat adeta kınarcasına. "Gerçi sadece parti de değil, aynı zamanda sevgili de yapılmış. Melek'ti, değil mi?" Kararan bakışları doğrudan bana uzandığında boğazımı temizleyerek başımı dik tuttum ve sanki beni hiç tanımıyormuş gibi sergilediği alaycı tavrına kulak asmayıp gülümsemeye ve hatta onu epey sinir etmeye çalıştım.

"Evet," dedim sadece. Kısa ve öz. Bu cevap Murat için yeterliydi.

Verdiğim kısa cevap karşısında Murat bu kez sesinin ayarını kaçırdı ve garip bir şekilde, hatta İlker'in daha da gerilmesine sebep olacak kadar sorgular bir şekilde, "Hangi ara oldunuz siz?" diye sordu sert bir ses tonuyla. Yine sessizliğimi korudum. Onu ben yanıtlamak istemedim çünkü aramızda geçen hiçbir şeyi İlker bilmiyordu. Şu anki tabloda ben üçüncü şahıs ve hatta buradaki en yabancı kişiydim. O yüzden bu sorunun cevabını verecek kişi ben değildim.

İlker, asla geçmeyen tedirginliğiyle, "Sonra konuşsak bunları?" diyerek bir teklif sunduğunda Murat yine önce bana baktı ama sonra kendini hızla toparlayıp asla samimi olmayan bir edayla gülümsedi.

"Tabii, sevgilinin yanında sorgu suale çekmeyeyim şimdi. Erkek erkeğe konuşalım."

Erkek erkeğeymiş... Külahıma anlat sen onu. Eminim benim yokluğumda İlker'i köşeye sıkıştıracaktı.

İç sesime kulak asmayarak bu iki genç adamın yanından derhal uzaklaşmak ve kendimi bu garip durumun içinden kurtarmak istercesine, "Ben, fakülteye gidiyorum. Zaten epey geç kaldım," dedim sakin bir sesle.

İlker, başını beni onaylarcasına sallayıp gitmeme izin vermek için elimi bıraktığında Murat da birden araya damladı.

"Melek, ben de seninle geleyim," dediğinde iyice huzursuz olarak kaşlarımı çatmış bir şekilde ona baktım. *Neden benimle geliyordu ki şimdi?*

Murat, sanki kurduğu cümleyle yüzümdeki kanın çekildiğini anlamış gibi, "Bizim fakülte hâlâ inşaatta olduğu için ortak derslerimiz devam ediyormuş. Enes söyledi," diyerek oldukça normal bir şeyden bahseder gibi benimle gelmesinin sebebini anlattı. *Kahretsin! O inşaat neden bitmemişti ki zaten?*

Hissettiğim kaçınılmaz huzursuzluğu bastırmaya ve gizlemeye çalışarak derin bir nefes alıp omuzlarımı düşürürken önce İlker'e baktım. Onun tepkisini ölçmek istedim. Kirpiklerini kırpıştırarak başını aşağı yukarı doğru salladığında rahatlamaya çalışarak Murat'a, "Olur, gidelim," dedim tok bir sesle. Murat da başını beni onaylarcasına memnuniyetle salladığında fakülteye doğru ilerlemeden önce yeniden İlker'e döndüm, yanına yaklaştım. Murat'ın yanımızda olmasını hiç umursamadan parmak uçlarımda yükselip yanağına küçük bir öpücük kondurarak, "Sonra görüşürüz canım," diye fısıldadım. Sıcacık bir edayla gülümsedi ve yine başını sallayarak, "Görüşürüz, güzelim," dedi.

Arkamı İlker'e dönerek mimarlık fakültesine doğru hızlı adımlarla ilerlerken Murat da beni takip etmeye başladı. Hatta adımlarını benden daha hızlı bir şekilde atmış ve fakültesinin kapısını benden önce davranarak ikimiz için açmıştı. Ona göz ucuyla baktığımda yüzündeki sinir bozucu gülümsemesiyle göz kırpmıştı ve ben de gözlerimi devirmekten kendimi alamamıştım. Yanımdaki varlığı o kadar huzursuz ediciydi ki bir an önce sınıfın bulunduğu kata çıkmak istiyordum.

Merdivenlerin başına yaklaştığımızda Murat, "Hâlâ bilmiyor, değil mi?" diye sordu birden aramızdaki sessizliği bozarak. Ne demek istediğini anlayamadım ama onu yanıtsız da bırakmadım.

"Anlamadım?"

"İlker diyorum. Hâlâ bilmiyor, değil mi?" diye tekrarlarken merdivenlerden çıkmaya başladık ve o da arkamdan gelerek beni takip etmeyi sürdürdü.

"Neyi?" Oldukça ilgisiz bir şekilde sordum çünkü gerçekten ne hakkında konuştuğunu bilmiyordum. Aslında bilmek de istemiyordum ama bir nevi mecburiyetten soruyordum.

"Sence neyi? Beni tabii ki. Bana âşık olduğunu," dedi pişkince. Bir anda adım atmayı bıraktım ve çıktığımız merdivenlerin küçük, dar koridorunda hızla ona doğru döndüm. İçime yerleşen öfkeyi doğrudan gözlerimle Murat'a savurmak istediğimde onun bakışlarında şeytani parıltılarla karşılaştım. Öyle umarsız bir şekilde sırıtıyordu ki bu gerçekten sinirlerimi bozuyordu. Hatta beni epey rahatsız ediyordu.

"Sana âşık falan değilim," dedim oldukça net ve kararlı bir şekilde. Kıkırdadı ve kıkırdayışı beni daha çok rahatsız etti. Sanki bana ve söylediklerime aldırış etmiyor gibiydi.

"Drama yapma Melek. Sadece bir ay yoktum ve İlker de o bir ayda boşluğumu doldurdu."

Gözlerim irice açılırken karşımdaki kişinin Murat olduğuna inanmak istemiyordum. Benim yıllarca sevdiğimi zannettiğim adam böylesine iğrenç biri olamazdı. Ağzından çıkanlar resmen midemi bulandırıyordu. *Nasıl bu kadar adice düşünebilirdi?* Anlamıyordum. *Boşluk doldurmak mı? Neyim ben? Bir soru kutucuğu mu?*

"Kafayı yemişsin sen," diyerek dişlerimin arasından mırıldandım ve nasıl bir tepki vereceğini beklemeden yanından hemen uzaklaştım.

Bulunduğumuz kısa koridoru arkamda bırakarak merdivenlerden yukarı çıkmak istedim. Ayağımdaki topuklu çizmelere aldırmadan hızlıca merdivenleri tırmandım ve dersliğin bulunduğu asıl koridora ulaştım. Fakat gördüğüm manzara pek de iç açıcı değildi. Ne yazık ki koridorda hiç kimse yoktu. Muhtemelen herkes şu an ders arasındaydı. Gürültülü, sıkıntılı bir nefes bırakarak ceketimin cebinden telefonumu çıkardım ve Gamze'ye hızlı bir mesaj atıp nerede olduğunu sordum. Gamze, birkaç dakika geçmesine rağmen mesajımı yanıtladı ve bana Berkay'la birlikte kafeteryada olduğunu söyledi. Hatta beni de yanına çağırdı ama kafeterya bizim fakültenin biraz uzağına düştüğü için ve dersin başlamasına zaten on beş dakika kaldığı için kafeteryaya gitmek bana pek de mantıklı gelmedi. Onun yerine burada, bu boş koridorda beklemeyi tercih ettim. *Her ne kadar Murat'la aynı havayı solumak zorunda kalsam da.*

Murat, peşimden gelmeyi bırakmadan benim gibi ama daha ağır bir şekilde merdivenleri tırmanarak dersliğin bulunduğu koridora çıktı. Onunla aynı ortamda bulunmak dahi istemiyordum ama lanet olsun ki onunla aynı sınıfta yer alacaktım ve bundan kaçışım maalesef yoktu.

Gerginlikten olsa gerek boğazımdaki atkıyla oynarken bulunduğum boş koridorda Murat'ın yanımdaki varlığıyla dört dönüyordum. Murat, elindeki

boş kahve bardağını çöp kutularından birine attıktan sonra sırtını duvara yaslayarak ellerini pantolonun ceplerine koydu. Ona bakmak istemiyordum ama bu koridorda sadece biz olduğumuz için ister istemez gözlerimiz bir şekilde onunla kesişiyordu ya da kesişmek zorunda kalıyordu.

Murat, omuzlarını düşürüp oldukça sakin bir tavırla, "Konuşmamız gerek, hem de her şeyi," dediğinde bulunduğumuz alanda dört dönmeyi bırakarak ona baktım. Yüzünde yine alaylı bir ifadeye rastlamak istedim ama alaya dair hiçbir şey yoktu. Aksine çok ciddi görünüyordu. Ben de onun kadar ciddi görünmek istedim.

"Konuşulacak bir şey yok," dedim bu yüzden keskin bir ses tonuyla. Tek kaşını havaya kaldırarak kurnazca sırıttı ve sırtını yasladığı duvardan bedenini çekerek bana doğru yavaş adımlar atmaya başladı. Onun yaklaşımıyla ben de geriye doğru adımlar atmaya başladım.

"Sahi mi? Oysa bana bayağı var gibi geldi. Ne haltlar döndüğünü biliyorum. Enes, her şeyi anlattı."

Bu kez gülümseyen, hatta dalga geçercesine kıkırdayan taraf ben oldum. Enes'in böyle bir şey yaptığına hiç şaşırmıyordum. Fakat işin aslı bununla zerre kadar da ilgilenmiyordum.

"Enes'in sana anlattığı saçmalıkları dinlemeyeceğim." Tane tane, kelimelerin üstüne basarak konuştuğumda Murat aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak bana daha çok yaklaştı. Ondan kaçmanın hiçbir şeye faydasının dokunmayacağını anladığımda yerimde sabit kaldım. Aksine başımı dik tutup gözlerinin tam içine baktım.

Bir elini havaya kaldırarak omzuma düşen saçları geriye doğru ittirip, "Seni özledim," diye fısıldadığında dokunuşuyla resmen irkilip kasıldım. Hızla eline vurup ondan derhal uzaklaştım.

"Dokunma bana. Yaklaşma bile," diyerek dişlerimin arasından tıslarken yanıma tekrar yaklaşmadı ama söylediklerimi duymazdan gelircesine benimle konuşmaya devam etti.

"Son derslerden sonra buluş benimle," dediğinde histerikle güldüm. *Benimle dalga geçiyor olmalıydı.*

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Asla öyle bir şey olmayacak."

"O kadar emin konuşma Melek."

"Rahat bırak beni." Ses tonum yine kendinden emin ve oldukça kararlı çıkarken Murat bir kez daha üstüme gelmeye başladı. Hatta bu kez ağzından dökülenlerle bulunduğumuz durumu daha da çirkinleştirdi.

"Ya benimle buluşursun ya da gider İlker'e aramızda geçen her şeyi anlatırım."

Blöfüyle resmen sarsıldım. Elimde sıkıca tuttuğum dosyalara daha sıkı tutunurken ona uzun uzun baktım. Söylediklerinin sadece basit bir blöf olmasını diledim ama hayır. Murat'ın bakışlarında büyük bir ciddiyet yer alıyordu.

Bir müddet sessizliğimi koruyarak düşündüm. Bizim aramızda gerçekten ne geçtiğini düşündüm.

Yıllarca takıntılı bir şekilde aslında nasıl ve gerçekte kim olduğunu hiç bilmediğim bir adamın beni fark etmesini, sevmesini beklemiştim. Platonik bir şekilde ona çok âşık olduğumu ve onun dışında kimseyle olamayacağımı düşünmüştüm. Sonra bir şeyler olmuştu. Ben İstanbul'a yerleşmiştim ve kader bizi karşı karşıya getirmişti.

Tanışmıştık.

Konuşmuştuk.

Sonunda cesaretimi toplayıp ona açılmıştım. Onu sevdiğimi söylememiştim belki ama beni sevmesi için bir şans dilemiştim, hatta bunun için resmen dilenmiştim.

Ona bu hayatta her şeyimi içine döktüğüm hatıra defterimi vermiştim ve sonra... Sonra büyük bir hayal kırıklığıyla yüz yüze gelmiştim. Reddedilmiştim ama canımı yakan şey kesinlikle reddedilmek değildi. Canımı yakan şey sevgimi hiç acımadan denize savurmasıydı. Canımı yakan şey bana zerre kadar değer vermemesiydi.

Bir de o zamanlar sürekli aklımı karıştıran, yanımda olmak isteyen İlker vardı. Murat, beni bir enkazın altında bırakmışken, o elimi tutmuş ve beni o enkazın altından çıkarmaya çalışmıştı. Herkesin gözleri önünde beni kurtarmıştı. İlgisini, alakasını açık açık belli etmişti ve bu elbette Murat'ın da ilgisini çekmişti. Hatta onu çıldırtmıştı.

Erkekler hep böyle miydi? Neden bir kadını kaybettikleri anda değerinin farkına varıyorlardı? Neden kaybedene dek o kadının değerini anlamıyorlardı? Ve kaybedince de neden o kadına dünyadaki en ihtiyacı olan şeymiş gibi yaklaşıyorlardı?

İlker'in bana olan ilgisi elbette Murat'ı harekete geçirdi. Daha öncesinde beni reddeden, benden uzak durmakta kararlı olan adam bir anda bana ilgili davranmaya başlamıştı. Ben de çok hatalıydım. Onun bir sevgilisi varken, hatta aynı zamanda başka bir kızı da hamile bırakmışken onunla resmen

öpüştüm. Bu gerçeği hatırladığımda midem yine iki büklüm oldu ve ben kusmak istedim.

Fakat, hayır... Her şeye rağmen büyük bir hayır. Bütün bunları, olanları İlker'e anlatmasını istemiyordum. *Onun* anlatmasını istemiyordum.

"Bunu yapamazsın. Eğer ona bir şey anlatılacaksa bunu sadece yapmalıyım. Sen değil."

Olması gereken buydu. İlker'e biri bir şey anlatacaksa o yalnızca ve yalnızca ben olmalıydım. Bir başkası değil. *Hele Murat?* Hiç değil.

"Seçim senin. İnan bana, kafama koyduğum şeyi yaparım," diyerek bana karşı çıkacağını açıkça belirten Murat'ı kale almadım. Bu kadar ileri gideceğini düşünmüyordum.

"Hayır," dedim bir kez daha bastırarak. Dudaklarını aşağıya doğru sarkıttı. Yüzünü sıvazladı ve sonra yüzüne alaylı bir gülümseme yerleştirerek merdivenlere doğru yöneldi.

"Tamam, ben gidip İlker'i bulayım o zaman."

Daha bir adım atmasına izin vermeden gitmesini engellemek için birden koluna yapıştım. Hatta böyle ani hareket ettiğim için kendime de şaşırdım. Bu kadar ileri gidemezdi. Beni böylesine köşeye sıkıştıramazdı.

"Nasıl bu kadar iğrenç biri olabilirsin?" diye sordum hayretler içinde. Çünkü gerçekten büyük bir şaşkınlık içindeydim ve ona da yaptıklarına da inanamıyordum.

"İğrenç değilim. Sadece ne istediğimi biliyorum ve istediğim sensin."

"İstediğin ben değilim Murat. İstediğin hırs, nefret, intikam. Neyin intikamı bu? Onu bile bilmiyorum."

Gözlerimin içine bir süre sessizce bakarken yeniden dudaklarını kıpırdatıp bana itiraz edecekmiş gibi oldu ama onun konuşmasını engelledim. İlker'in canını yakmasını istemiyordum. Madem onunla buluşmamı istiyordu. Pekâlâ, onunla buluşacaktım öyleyse.

"Tamam, seninle buluşacağım ama sadece tek bir şartla," diyerek Murat'a boyun eğdim. Bir şekilde zaten Murat'la yüzleşmemiz gerekecekti ve bu ne kadar erken olursa benim için o kadar iyi olurdu.

"Neymiş şartın?"

"Bir daha beni asla rahatsız etmeyeceksin. Benden uzak duracaksın." Söylediklerime karşılık kıkırdadı. Hatta öyle bir kıkırdadı ki bir an kahkaha attığını düşündüm. Onu anlam veremeyen bakışlarla izlerken gülümsemesini sonlandırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Önce konuşacağız. Buna sonra karar veririz," dedi. Neresiyle dinliyordu bu beni? Resmen söylediklerimi duymazdan geliyor ve umursamıyordu. Beni ciddiyete bile almıyordu.

"Murat," diyerek çıkışıp irice gözlerimi açtığımda başını dik tutarak baktı ve başını sağa sola doğru hızla salladı.

"Hiç bana öyle bakma. Konuştuktan sonra bakalım sen bunu isteyecek misin?"

Nasıl oluyor da kendinden bu kadar emin olabiliyordu? Nasıl oluyor da onu tekrar sevebileceğimi, isteyebileceğimi düşünüyordu? Çünkü ben buna asla imkân vermiyordum. Çünkü ben... Çünkü ben İlker'e...

"Ne oluyor burada?"

İşittiğim sesle aniden Murat'tan iyice uzaklaşarak merdivenden gelen kişilere baktım. Bizim bölümün öğrencileriydi ve seslenen kişi de Selen'di. Murat'la beni yan yana görünce epey şaşırmış görünüyordu. Buna takılmayarak Murat'ın yanından hemen ayrılıp ona doğru ilerledim.

"Selam, Selen," dediğimde gülümseyerek yanına gittim. Selen, Murat'ı adeta görmezden gelirken bana yaklaşıp yanaklarıma küçük öpücükler bıraktı.

"Selam, ilk derslerde yoktun," dediğinde sesindeki meraklı ve sorgulayıcı tınıyı hemen yakaladım. Murat'ın da yanımızdaki varlığını umursamayarak Selen'e gerçeği söyledim.

"Dün gece İlker'de kaldım. O yüzden dersleri kaçırdım," dediğimde göz ucuyla Murat'a baktım. Kaşlarını havaya kaldırmış bir şekilde bana dik dik bakıyordu. Allah'tan Enes, Derya ve onların sınıfından birkaç kişi gelmişti de bakışları üzerimde çok uzun süre takılı kalmamıştı. O sırada Selen ise bana pişkinlikle sırıtıyordu.

"Vaaay! Erkek arkadaş da sabahlamalar da başladı ha?" diye şakıdığında Selen kıkırtımı bastıramadım.

"Biraz öyle oldu," dediğimde yine samimiyetle gülümsedi ama gözleri birden arkamızda kalan Murat'a doğru gitti.

"Bu sevimsiz niye burada?" diye sordu Selen bu durumdan hiç hoşnut olmayarak.

"Dönmüş," dedim kısaca onu geçiştirmek isteyerek.

"Dönmez olaymış," dediğinde Selen kahkahamı tutamadım. Okula girdiğimiz andan bu yana ilk kez gür bir kahkaha attım. O da benimle birlikte gülmeye başladığında merdivenlerden gelen yoğun ayak sesleriyle

gülüşmemiz sonlandı ve bakışlarımızı o tarafa çevirdik. Bu kez yanımıza ulaşan kişi Gamze oldu.

"Selam!" diye şakımasının hemen ardından onun da gözleri doğrudan Murat ve Enes'in bulunduğu tarafa uzandı. "Dönmüş bu," dedi Gamze sessizce ve homurtuyla. Gamze'nin gözleri doğrudan benim üzerimdeydi tabii. Ne tepki vereceğimi görmek, bilmek ister gibiydi bakışları.

"Maalesef," dedim ben de homurdanarak.

Kaçınılmaz bir gerçekti. Murat dönmüştü ve içimden bir ses ne yazık ki bunun henüz bir başlangıç olduğunu ve her şeyin daha da karışacağını söylüyordu. Umarım içimdeki ses büyük bir yanılgıya uğrardı. Yoksa bu kez her şey fazlasıyla karmakarışık bir hâl alacaktı.

***

Vize haftasına girdiğimiz için üniversitede geçen süreç oldukça can sıkıcı ve epey baş ağrıtıcıydı. Çünkü katıldığımız bütün dersler boyunca Gamze ve ben asla sevgililerimize vakit ayıramamış ve gireceğimiz vizelerin derdine düşmüştük. Gerçi İlker ve Berkay açısından da bu durum aynıydı. Üniversitedeki çoğu bölüm yeni yıl öncesi vizeleri aradan çıkarma niyetindeydi.

Tüm günü, öğle araları da dahil ders çalışarak geçirirken İlker'le ancak gün içerinde çok nadir yan yana gelmiştik ve bu kesinlikle yeterli olmamıştı. Hatta bir ara sadece yirmi dakikalığına kafeteryada buluştuğumuzda bana hafta sonu gerçekleşecek olan bir düğünden bahsetmişti. Babasının çok yakın bir arkadaşının oğlu evleniyormuş ve İlker, o düğüne onunla gidip gidemeyeceğimi sormuştu. Elbette onunla gidebileceğimi söylemiştim. Onunla her yere gidebilirdim.

Bütün bunlar yaşanırken şükürler olsun ki Murat'la başka ortak dersimiz olmadı. İnşaat Mühendisliği öğrencileri geriye kalan derslerini bizim fakültedeki boş sınıflardan birinde işledi ve bu beni biraz olsun rahatlatmaya yetti. Günün sonunda da Murat'ı görmemek bana epey iyi geldi. Yoksa huzursuzluğum yine tavan yapacaktı.

Civcivim yanımda olmadığı için gün sonunda beni İlker eve bırakmıştı. İkimiz de daha haftanın başından epey yorgun düştüğümüz için doğrudan dinlenme kararı almıştık. Eve dönüş yolunda İlker, vize haftası boyunca burada kalacağını, karşı yakaya geçmekle uğraşamayacağını dile getirmişti. Bu süreçte de babasının yanında kalacağını söylemişti. Kesinlikle iyi fikirdi. Aslında benimle de kalabileceğini söylemek istiyordum ama daha Eda'ya bile danışmadan ona böyle bir teklif sunamazdım.

İlker, beni eve bırakmak için sokağın kenarında durduğunda arabadan inmek, ondan uzaklaşmak içimden gelmemişti. Bu yüzden de ona bir kahve ısmarlamak için onu yukarı davet etmiştim ama İlker çok bitkin olduğunu söyleyerek doğrudan eve geçmek istediğini belirtmişti. Üstelememiştim çünkü bugün ben de epey yorgun hissediyordum.

İlker'in beni bırakmasıyla doğrudan kaldığımız dairenin bulunduğu kata çıkıp çantamdan anahtarlarımı çıkararak kapıyı açtım. Oldukça yoğun geçen bir hafta sonunun ardından eve girdiğimde üzerimden tır geçmiş gibi bitkin hissediyordum. İçeri girip ayakkabılarımı çıkardıktan sonra Eda'ya bakındım ama onu etrafta göremedim. Birkaç kez seslendim ama karşılık alamadım. Odasını kontrol ettiğimdeyse Eda'nın henüz evde olmadığını anladım. Bugün üniversitede de pek karşılaşmamıştık. Bu yüzden elimdeki dosyalarla birlikte odamın yolunu tutmuş ve eşyalarımdan derhal kurtulup doğrudan Eda'ya nerede olduğuna dair bir mesaj atmıştım.

Eda'ya mesaj atmamın ardından bedenimi büyük bir yorgunlukla yatağımın üzerine bıraktım ve o an aklıma bütün bu hafta sonu yaşananlar ve bu sabah olanlar geldi. İlker beni büyük bir soru işaretiyle baş başa bırakmıştı. Onun yanına taşınmamı istiyordu ama ben ne yapacağımı bilmiyordum. Teklifi, isteği çok inceydi. *Çok düşünceliydi ama ben buna hazır mıydım?* Her şey daha çok yeniyken bunun cevabını bilmiyordum. Kafam allak bullaktı ve işin kötü tarafı ne yazık ki Murat'la buluşmak zorundaydım.

Okul çıkışında ona rastlamamıştım ama eğer onu birazcık tanıyorsam kolay kolay yakamı bırakacak gibi görünmüyordu.

Hâlâ elimde tuttuğum cep telefonumun ekranına bakarken Eda'dan bir geri dönüş olmadığını fark ettim. WhatsApp'e girdiğimde çevrimiçi olduğunu gördüm ama bana geri yazmadı. İçime bir şüphe düşerken Ahmet'in yanında olacağını varsayarak Ahmet'e mesaj attım. Gariptir ki Ahmet beni hiç bekletmeden birkaç saniye içerisinde yanıtladı ve Eda'nın yanında olduğunu söyledi.

Eda'nın mesajıma cevap vermeyip, Ahmet'in beni yanıtlaması kafamı karıştırmıştı. Aklıma yerleşen *bir sorun mu var acaba* düşüncesiyle yerimde doğrulurken şimdilik bu durumu rafa kaldırmak istedim. Eda eve geldiğinde zaten bir şekilde biz konuşurduk ama şu an yapmam gereken başka bir şey vardı. Bunu daha fazla geciktiremezdim. Bir an önce halledip aradan çıkarmak ve önüme bakmak istiyordum.

Murat'ın, sosyal medya ve arama engellerini kaldırarak ona nerede buluşmamızı istediğine dair kısa bir mesaj attım. Garip bir şekilde beni saniyesinde aradı ama aramasını reddedip, sadece gelmemi istediği yeri söylemesini belirttim.

"Ortaköy'e gel. Birlikte ilk takıldığımız yerde seni bekliyor olacağım."

Yazdığı cevaba karşılık yüzümde buruk bir gülümseme belirdi. İyi yerden vuruyordu. Onunla ilk kez buluştuğumuzda Ortaköy sahiline inmiş ve arabanın içinde vakit geçirmiştik. Ne tuhaf... Eski Melek olsa, o anıları hatırlayarak gözyaşlarına boğulurdu ama şimdiki Melek sadece burukça gülümsüyordu.

Ona kısa bir şekilde hemen geleceğimi ve bunu bir an önce sonlandıracağımı söyledikten sonra başka bir şey yazıp yazmamasına aldırmadan yatağımın üzerinden kalktım. Üzerimi değiştirme zahmetine asla girmeden çantamı ve civcivimin anahtarlarını kaparak önce odamdan çıktım. Ayakkabılarımı yeniden giyip evden hızla ayrıldım.

Akşam üstüne yaklaştığımız için yollar biraz doluydu ama o kadar da umurumda değildi. Murat, benimle gerçekten konuşmak istiyorsa beklemeye de razı olmalıydı.

Yarım saat içerisinde Ortaköy'e ulaştığımda arabamı sakin bir alana park ettim ve Murat'ı arayıp nerede olduğunu öğrendim. Kumpirciler sokağının arkasındaki bankların orada beni beklediğini söylemişti. Hiçbir şey demeyip telefonu suratına kapatarak arabamdan inip hızlı adımlarla dediği yere doğru gittim.

Mecidiye camisini arkamda bırakarak bahsettiği banklara doğru ilerlediğimde onun bir bankta tek başına oturmuş bir şekilde denizi izlediğini gördüm. Eski Melek olsaydı, durur, bir müddet boyunca sadece onu izlerdi ama şimdiki Melek bir an önce bu mevzuyu ortadan kaldırmak ve artık Murat Özkan ismini hayatından silmek istiyordu.

Hızlı ve aceleci adımlarla yanına doğru gittim. Hiçbir şey demeden, tek kelime dahi etmeden bankın en uç köşesine oturdum. Yanına gelmemle birlikte başını bana doğru çevirdi ama ona bakmadım. Bakmak istemedim. Karşımdaki denizi izlemek, martıların seslerine kulak vermek daha iyi hissettirdi.

"Selam," dedi çok sakin bir ses tonuyla. Sustum. Cevap vermedim. "Nasılsın?" diye sorduğunda yine hiçbir şey demeden sessizliğimi korumayı sürdürdüm. Saygısızlık yaptığımı düşünmüyordum. Asıl saygısızlığı Murat

okulda bana blöf yaparak sergilemişti. Şimdi benden de çok ılımlı bir tavır bekleyemezdi.

"Seni ilgilendirmez," dedim sert bir ses tonuyla ona nasıl sorduğunu asla sormadan. Sesimdeki aksilik ilgisini çekmiş olacaktı ki, "Direkt konuya gir diyorsun yani?" diye sordu.

"Lütfen," dedim ama yine dönüp ona bakmadım. Sadece önümdeki denizi izliyor ve bu konuşmanın hemen başlayıp bitmesini diliyordum. Yanımdaki varlığı bile beni huzursuz etmeye fazlasıyla yetiyordu.

Murat, iç çekerek -bunu sesli bir şekilde nefes alıp vermesinden anlamıştım- iyice bana döndü ve bir kolunu benim arkama atarak bankın kenarına yasladı. Aramızdaki mesafeyi kapatmak ister gibi yanıma yaklaştığında neredeyse banktan düşecekmişim gibi oturarak bankın daha da uç köşesine kaçtım. Murat verdiği rahatsızlığı fark etmiş olacaktı ki geri çekildi ve ben de biraz olsun rahatlamaya çalıştım.

"Azerbaycan'a gitmeden önce Cansu'dan ayrıldım," dedi oldukça kendinden emin ve sakin bir şekilde.

Cansu, sevgilisiydi. Yani artık eski sevgilisiydi ama bunun benimle zerre kadar alakası olduğunu zannetmiyordum. Söylediklerine asla bir anlam veremeyerek yavaşça ona döndüm ve bakışlarındaki ciddiyeti anlamaya, kavramaya çalıştım.

"Yani? Cansu'dan benim için mi ayrıldın?" dedim alaylı bir ses tonuyla. Yüzündeki ciddiyet değişmeden başını aşağı yukarı doğru, beni onaylarcasına salladı.

"Başka ne için olabilir ki?" dedi kısık bir sesle.

Gözlerim kocaman açılırken ona gerçekten inanamayarak bakıyordum. Bunu yaşadığımıza inanamıyordum. Bir başkasının kalbini belki de benim yüzümden kırmıştı ve ben bunu kabullenmek istemiyordum. Bunun sorumluluğunu almak da istemiyordum çünkü ben Murat'tan böyle bir şey yapmasını istememiştim. Ben Murat'tan sadece zamanında bana bir şans vermesini istemiştim ve o bunu reddetmişti. Bizim masalımız başlamadan sonlanmıştı ve belki de aslında hiç başlamaması, ilk satırlarının dahi yazılmaması gereken bir masaldı.

"Sen gerçekten kafayı yemişsin. Senden bunu isteyen oldu mu ya? Ben sana, *'Git, sevgilinden ayrıl'* mı dedim sanki? Neden böyle bir şey yaptın?"

Bağırışım etraftaki insanların dikkatini çekerken buna pek de takıldım. Murat önce öfkemin dinmesini bekledi. Ardından banktan kalkıp tam karşımda dikilmeye başladı. Yüzündeki ciddiyeti korurken derin bir nefes

alıp verdi. Saçlarını elleriyle dağıttı ve sonra gözlerimin içine uzun uzun bakıp dudaklarını araladı.

"Melek, bak. Ben, sana hiçbir zaman tam anlamıyla açık davranamadım. Çok hızlı davrandım. Ani hareket ettim ve bu yüzden yanlışlar yaptım. Canını yaktım. Belki de harika bir ilişkimiz olacakken bunu başlamadan yerle bir ettim ama bütün bunları yaparken hiçbir zaman sana içimden asıl geçenleri söyleyemedim. Buna cesaret edemedim. Aptal de. Korkak de. Ne dersen de. Geç kalmış bile olsam, söylemek istiyorum. Denemek istiyorum."

Sessizliğimi korudum çünkü Murat'ın söyleyeceklerinin bitmediğini düşünüyordum. Sabırla devam etmesini bekledim. Yine derin bir nefes aldı ve ardından fısıltıyla ve belki de ilk kez sesindeki acıyla konuştu.

"Buradayım. Karşındayım. Onunla birlikte olman zerre umurumda değil çünkü bu gerçek bir birliktelik değil. Bunu sen de biliyorsun. Onu sevmiyorsun Melek, biliyorum. İlker sadece yokluğumu değerlendirdi ama bak, artık buradayım ve senden tek bir şey istiyorum. Bir şans. Sana söz veriyorum. Yaptığım her şeyi, akıttığın her gözyaşını telafi edeceğim ama yeter ki bana bir şans ver. Ayrıl ondan. Lütfen."

Boğazım kurumuştu. Bu buz gibi havada, aralık soğuğunda boğazım kurumuştu ve söylediklerini sindirebilmem için bir şeyler içmeye ihtiyacım vardı. Benden bir şans istiyordu ve bunu sevgilim olduğunu bilmesine rağmen yapıyordu. Üstelik bunu yaparken bana duygularıyla değil, sadece İlker'in yanımdaki varlığıyla adım atıyordu. Benden şans istiyordu ama gariptir ki beni sevdiğini söylemiyordu. *Neden sevmediği birinden şans ister ki bir insan?*

Murat'ın beni sevmediğini biliyordum. Bundan adımın Melek olduğu kadar emindim. Gözlerinin içine uzun uzun bakarken başımı usulca sağa sola doğru salladım. Fısıltıyla, "Sen ne istediğini de ne dediğini de bilmiyorsun," dedim. Murat sanki büyük bir itirazın kapılarını aralamak ister gibi başını hızla sağa sola doğru salladı.

"Hayır, ben kesinlikle ne istediğimi biliyorum. Seni istiyorum. Aklımdan bir an olsun çıkmıyorsun. Gözlerimi her kapattığımda o boş sınıftaki hâlimizi hatırlıyorum. Seni öptüğümü hatırlıyorum. Tadının ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum."

"Ben, İlker'le birlikteyim," dedim kelimelerin üstüne bastırarak ve ona gözden çıkardığı gerçeği bir kez daha hatırlatarak.

"O yüzden en başında dediklerini harfi harfine yerine getir ve benden uzak dur."

O soğuk, yağmurlu, kara geceyi ve bana söylediklerini yüzüne çarpmak, hatırlatmak istedim. O gece benden uzak duracağını, aramızda hiçbir şeyin olmayacağını ve iki yabancı gibi olacağımızı söylemişti. Sonra da beni o karanlıkta bırakıp gitmişti. Murat söylediğim cümlenin altında yatan anlamı elbette anladı. İşte şimdi Murat'tan istediğim tam olarak buydu. Tıpkı o gece söylediği gibi benden uzak durmasına ve bana yabancı olmasını istiyordum ama kurduğum cümleyi sanırım Murat umursamadı ya da duymazdan geldi çünkü konumuz İlker üzerinden yürümeye devam etti.

"Neden onunla birliktesin? Canımı acıtmak için mi? Eğer amacın buysa, tebrik ederim. Gayet başarılı oluyorsun."

İlker'e neden bu kadar kafayı taktığını anlamıyordum. *İlker'in yerinde başka biri olsaydı acaba yine aynı tepkileri verir miydi?* Hiç sanmıyordum. Ağzından çıkanlar beni iyice çileden çıkarırken dayanamayıp oturduğum banktan ben de ayağa kalktım ve tam karşısına geçtim.

"Bunu sen mi diyorsun ya? Peki ya benim canımın bir önemi, kıymeti yok mu?" diye bağırdığımda yüzündeki mahcubiyet gözle görülürdü ama bu kez de ben umursamak istemedim.

"Melek, bak. Yanlış anlıyorsun. Yanlış yapıyorsun," dediği sırada bir elimi havaya kaldırarak ona susması gerektiğini belirttim.

"Sen konuştun. Şimdi sıra bende," dediğimde başını aşağı yukarı doğru salladı, bir adım geri çekildi ve konuşmamı bekledi.

Önce tebessüm ettim. Gülümsemeye çalıştım ama yüzümde samimiyete dair tek bir iz bile yoktu. Hissettiğim tek şey büyük bir pişmanlık ve hayal kırıklıydı. Ona kalbimi açtığım için hissettiğim hayal kırıklığıydı hem de. Kelimeler dudaklarımın ucuna kadar gelirken daha fazla kendimi tutmayıp onları serbest bıraktım.

"Sen aşkı gerçekten ne zannediyorsun? *Kimi istersem o benimle olur, istediğim kızı elde ederim, istediğim zaman istediğim kızla dilediğim gibi yatıp kalkarım ya da dilediğim gibi herkese emirler verebilirim,* mi zannediyorsun? Sen kimsin ya? Ne zaman istersen o zaman dönüp, geri almaya çalışacağın bir oyuncak mıyım ben? Hah! *Kimse bana kızma ya da hesap sorma lüksüne sahip değil, hatta şimdi de biraz canım sıkılıyor, en iyisi mi Melek'le uğraşayım. Sonra zaten hevesimi alıp yine çeker, giderim,* diye düşündün, öyle mi? Bu mu senin aşk anlayışın? Bu mu senin istediğin, hayal ettiğin? Kusuruma bakma ya da bak ya! Kusuruma bak ama aşk böyle

bir şey değil Murat. Aşk, sevgi, değer vermek, birini önemli kılmak... Bunlar hafife alınacak, gözden çıkarılacak şeyler değil. Seninkisi ne biliyor musun? Sadece hırs."

Sanki bir yarışın içinde koşmuşum gibi nefes nefese kalırken duraksadım. Derin derin soluklandım. Gözyaşlarımın hangi ara başladığını dahi bilmezken güçlü bir nefes daha alıp söyleyeceklerime öyle devam etmek istedim.

"Eğer sen bana gerçekten değer verseydin, bu hayatta sana verdiğim en kıymetli şeyi, hatıra defterimi gözlerimin önünde acımadan denize atmazdın. Eğer sen bana gerçekten değer verseydin o satırları okuduğun gece Selen'le yatmazdın. Sen benim sana olan o derin hislerimi o zaman öldürdün işte. Defterimi acımadan denize attığın gün öldürdün. Ya her şeyi geçtim. En kötüsü ne biliyor musun? Benim karşıma İlker yüzünden geçtin. Sen olduğun için değil, beni gerçekten istediğin için değil! Zaten benim de bundan sonra istediğim, senin beni istemen değil! Beni rahat bırakman!"

"Ya bir kere bunun İlker'le hiçbir alakası yok!" diye bağırdığında gözyaşlarımın arasından histerik bir şekilde güldüm ve devam etmesine izin vermeden sözünü kestim.

"Çok alakası var Murat ve bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz. Ya sen daha bundan birkaç ay öncesine kadar benim kim olduğumu bile bilmiyordun. Aynı liseyi okuduk biz. Aynı koridorlarda yürüdük ama senin benim varlığımdan haberin bile yoktu, ben senin gözünde yoktum."

"Melek," diyerek adımı fısıldadığında yine durmadım. Devam ettim. Devam edecektim. Çünkü bugün, tam da şu an her şey bitecekti.

"Bak, birini seviyorsan seviyorsundur. Sevmiyorsan sevmiyorsundur tamam mı? İstiyorsan istiyorsundur ama istemiyorsan istemiyorsundur. Bunun ortası yok Murat! Yok! Sen şimdi karşıma geçip benim hayatıma karışamazsın. Hayatıma hiçbir şey olmamış gibi hükmedemezsin. Benden de sana geri dönmemi isteyemezsin. Çünkü ben artık sana dair hiçbir şeyi görmek, duymak, hissetmek istemiyorum. Seni hayatımda istemiyorum!"

"Melek, lütfen..."

"Henüz bitirmedim. İlker'le neden birlikteyim, biliyor musun?"

Fısıltıyla sorduğum soruya karşılık gözlerini kaçırırken sessizliğini sanki benim bitirmemi bekler gibi sürdürdü. Ben de konuşmayı sürdürdüm.

"Senin beni hiç acımadan yuvarladığın o uçurumdan, duygularımı gözden çıkararak beni mahkûm ettiğin o karanlıktan tutup, çıkaran, beni kurtaran İlker oldu. Ben, büyük depremlerin altında kalıp, can çekişirken ve

sen bu durum karşısında hiç sarsılmazken benim yanımda yine İlker oldu. Bana ışık oldu. Yol oldu. Bunca yıl boyunca kendime, kalbime bunun için asla izin vermediğim her güne o kadar çok kızıyorum ki... Çünkü artık biliyorum ki eğer seni bir anlığına unutmayı isteseydim, eğer bir anlığına seni yok sayıp kendimi açsaydım kalbime girmek isteyen birçok kişiyle tanışacaktım. Belki de çok daha öncesinde sevilmenin ne demek olduğunu anlayacaktım. Geç oldu ama çok daha güzel oldu. Şimdi İlker'le birlikteyim ve bundan zerre pişmanlık duymuyorum. Utanmıyorum. Çünkü beni gerçekten seven, bana gerçekten değer veren ve beni değil üzmek, kırmayı aklının ucundan dahi geçirmeyen bir adamla birlikteyim ve onunla çok mutluyum. Anla artık bunu. Ona öyle çok değer veriyorum ki... Onu kaybetmek göze alacağım son şey bile değil."

Sonunda sözlerimi bitirip büyük bir gururla başımı dik tutarak, Murat'a samimiyetle gülümsediğinde gözlerinde derin bir karamsarlık belirdi. Hissettiklerimin hepsi tam olarak buydu. Fazlası var, eksiği yoktu.

Murat'ın dudaklarından bir, *"Hah!"* nidası yükselirken ve karşımda alayla gülümserken ona neyin bu kadar komik geldiğini merak ettim. Fakat daha ben bunu dile getiremeden o tahmin edebileceğim bir soruyu mırıldandı dudaklarından.

"Peki, onu seviyor musun?"

İlker'e hissettiklerim çok özel ve değerli hislerdi. Bu yüzden bunları sadece İlker'e söylemeyi tercih ederdim. Çünkü karşımda duran bu yabancı kişinin onun adını, beslediğim duyguları ağzına alıp kirletmesine izin veremezdim.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedim bıçak kadar keskin bir şekilde konuşarak.

"Onu seviyor musun Melek?" diye bir kez daha üsteleyerek sordu. Üstelemesi içimde biriken sinirin artık patlamasına sebep oldu.

"Peki ya sen Murat? Sen beni seviyor musun?" Yüksek sesle sorduğum soruyla bir anda irkildi. Yine gözlerini kaçırdı. Hemen cevap veremedi. Bu kez ben onu köşeye sıkıştırarak, üstüne gitmek istedim.

"Tek bir soru, tek bir cevap. Evet ya da hayır. Söyle hadi. Beni seviyor musun?"

"Melek..."

Adım bir kez daha fısıltıyla dudaklarından dökülürken gözlerimin içine bakmadı, bakamadı ve bu cevabın ne olduğunu anlamama yetti. Zaten biliyordum ama artık emin olmuştum.

"Sevmiyorsun. Zaten artık sevsen de hiçbir şeyi değiştiremezsin bu saatten sonra da," dedim onun yerine ben cevaplayıp, aramızdaki yadsınamaz gerçekleri açığa çıkararak. "En başında da dedim. Bu senin için sadece bir hırs. O yüzden lütfen, daha fazla rahatsız etme beni. Çıkma karşıma," diyerek devam edip artık daha fazla bunu uzatmak, bu konuşmayı sürdürmek istemedim. Fakat Murat karşı çıkma konusunda ısrarcı görünüyordu.

"O senin düşündüğün gibi biri değil," dediğinde iyice çıldırdım. Sabır taşı değildim ve daha fazla sergilediği bu tavra tahammül edemezdim.

"Sen de düşündüğüm gibi biri çıkmadın!" diye yüksek sesle bağırdım, sanki dudaklarımdan içimdeki zehri söküp atmak ister gibi.

O tavrım karşısında sessizliğini korurken gözlerinin içine baktım. Bir zamanlar bakmaya kıyamadığım, delicesine âşık olduğumu zannettiğim gözlerine baktım ama orada hiçbir şey göremedim. Ona inanamadım. Onun tanıdığım ya da tanıdığıma inandığım adamdan ne kadar farklı olduğunu idrak ettim.

Bu yüzden arkamı dönüp yürümek ve buradan hemen gitmek istedim. Fakat yanından geçip, daha birkaç adım atmıştım ki Murat kolumu tutarak beni usulca kendine doğru çevirmek istedi.

"Melek, bana sırtını dönme," diye fısıldadığında ayaklarım hareket etmedi. Ona doğru dönmedim. Dönmek istemedim.

"Ben sana sırtımı döneli çok oldu," dedim büyük bir ciddiyetle. Durmadı. Susmadı. Dudaklarını kulağımın arkasına yaklaştırarak fısıldadı.

"Peki ya defterde yazılanlar? O eşsiz, o karşılıksız bekleyiş? O masum sevgi? Bütün bunlar gerçekten bitti mi? Yapma Melek. Bu kadar kısa bir sürede böylesine bir sevgiyi aniden söküp atamazsın. Beni sevmediğini söyleyemezsin. Buna asla inanmam."

Burnumu çekerken hâlâ tuttuğu kolumdan destek almaya çalışarak ona doğru döndüm. Bir eli havaya kalkarak yanağıma akan gözyaşlarını baş parmağıyla temizlemeye yeltendiğinde önce kolumu elinden kurtardım. Sonra da ani yakınlığıyla hızla geriye doğru çekildim ve daha acımasız olarak dudaklarımdaki zehri bir kez daha suratına doğru püskürttüm.

"Unuttun mu? Sen o defterde yazılanları hiç umursamadan denize fırlattın. Şimdi karşıma geçmiş bana defterde yazılanların hesabını soramazsın."

Aramızdaki mesafeyi iyice açarak, "Ve çok üzgünüm ama sana acı bir gerçeği belirtmek zorundayım. Yıllardır tanıdığını, sevdiğini zannettiğin bir

insan bir anda sana yabancı olabilir. Ansızın tanıştığın, karşılaştığın diğer insan da sana herkesten daha yakın hissettirebilir. İlker, hayatıma girdiğinden bu yana tam olarak böyle hissediyorum ve hep keşke daha önce hayatıma dahil olsaydı diyorum," diye devam ettim ve yine gururlu bir gülümseme takındım. Çünkü Murat'a yalan söylemiyordum. Aslında gerçekten Murat'a açık bir kitap gibi davranıyor, içimdeki her şeyi eksiksiz bir şekilde aktarıyordum. Fakat yine söylediklerim onda etki etmedi. Bu kez hiç beklemediğim bir yerden sorusunu doğrulttu.

"İlker'le aramızdaki o büyük sorunu hiç mi merak etmiyor musun?"

Dakikalardan sonra ilk kez karşısında gerildiğimi fark ettim. İçime bir huzursuzluk saplanırken bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. İçten içe çok merak ediyordum ama bir taraftan da hiç bilmek istemiyordum. Nedense o sorunun benim çok canımı yakacağını düşünüyordum. Bu yüzden geldiğimden bu yana ilk kez Murat'a karşı yalan söylemek istedim ve öyle de yaptım.

"Hayır, hiç merak etmiyorum. Sizin meseleniz, beni zerre kadar ilgilendirmez."

"Yalan söylüyorsun," dedi direkt gözlerimdeki korkuyu ve endişeyi fark eder gibi. Derin ve yoğun bakışlarından dolayı hızla gözlerimi kaçırdım ve geriye doğru bir adım daha atarak ondan iyice uzaklaştım. Artık eve dönmek istiyordum. Bu konuşma burada bitmeliydi.

"Söylemiyorum ve artık seni daha fazla dinlemek de istemiyorum. Gidiyorum."

Murat'ın yanından uzaklaşmak ister gibi arkamı dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladığımda yine onun sesini işittim. Bu konuşmanın ve her şeyin artık burada sonlanmasını dilerken, Murat aslında tam tersinin olacağına dair cümleler kurmuş ve beni giderayak yine diken üstünde bırakmayı başarmıştı.

"Senden öylece vazgeçmeyeceğim Melek! İlker'le kapışmamı mı istiyorsun? Pekâlâ, kapışalım o zaman! Bil ki bundan sonrasında olacaklardan sadece ben sorumlu değilim!"

***

Murat'ın yanından ayrıldıktan sonra hemen eve dönemedim, dönmek istemedim. Duygularım o kadar karmakarışık bir hâl almıştı ki arabamı sahil kenarına çekip, pencereyi indirerek bir süre öylece denizi izlemiş ve hırçın dalgalarını dinlemiştim. Sakinleşmeye çalışmıştım ve sessizce içimde ne var ne yok boşaltmak ister gibi ağlamıştım. Dakikalarca durmaksızın

öylece ağlamıştım. Çünkü son birkaç haftadır ve özellikle hafta sonu olanların birikmesiyle iyice dağıldığımı fark etmiştim. Bunun üzerine bir de Murat'ın dönmesi eklenince her şey yerle bir olmuş gibi hissetmiştim.

Sahil kenarında bir süre kendimle baş başa kalırken her şeyi fazlasıyla düşünmüştüm. Murat'a yalan söylememiştim. İlker hakkında söylediklerimin hepsi gerçek ve hakiki duygularımdı. Sadece bunları İlker'e de söylemeden önce bu Murat mevzusunu ona artık anlatmam gerektiğinin farkına varmıştım. Üstelik o bana dokunmaya kıyamazken, beni her daim yanında, hayatında isterken içimdeki bu sırrı daha fazla saklamak istemiyordum. Söylemek istiyordum ama bir taraftan da bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum. Endişelerim yüzünden bir adım öne atmak yerine hep bir adım geriye doğru gidiyordum. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum ama en azından bir süre herkesten uzakta kalıp, tek başıma denizin karşısında ağlamak bana epey iyi gelmişti. Beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Anahtarlarımla kapıyı açıp, aralayarak büyük bir yorgunluk ve hâlsizlikle eve girdiğimde derin bir nefes bıraktım. Ayakkabılarımı çıkararak bir an önce odama ve yatağıma kavuşmak ister gibi hızla koridordan geçtiğimde Eda'yı oturma odasında, koltuğunda üzerinde oturarak televizyon izlerken yakaladım. Odama geçmeden önce onun yanına uğrayıp bir kontrol etmek istedim.

Oturma odasına girmemle Eda göz ucuyla bir bana baktı ama sonra başını yeniden televizyona çevirip sessizliğini koruyarak haberleri izlemeye devam etti. Sanki benim yanındaki varlığımı görmezden gelmek istedi. Aramızdaki huzursuzluk gözle görülürdü ama bunun nedenini bilmiyordum. *İstemeden onu kıracak bir şey mi yapmıştım?*

"Sana mesaj attım. Dönmedin geri," diyerek ilk adımı ben atıp, onunla konuşmaya çalıştım ama Eda başını televizyondan çekmeden omuz silkti.

"İçimden cevap vermek gelmedi çünkü."

Aldığım katı karşılıkla aramızda bir sorun olduğundan artık emin oldum ama bunun neden ve ne zaman olduğunu bilmiyor, anlamıyordum. Sadece her şeyi bu kadar yoğun yaşarken şimdi Eda'yla da tartışmak istemiyordum. Odama gidip dinlenmek ve hatta uyumak, bugünü komple silmek istiyordum.

Hiçbir şey demeden oturma odasından çıkmak üzere hareket etmiştim ki Eda, "Bavulun nerede? Kirli çamaşırları almak için odana girdim ama yoktu. Ayrıca bu saate kadar neredeydin?" diyerek hızlı hızlı, sanki

sorgularcasına sorularını sıralamaya başladı. Garip ki ses tonu da epey aksiydi. Fakat onunla gerçekten tartışmak istemediğim için ılımlı yaklaşacak ve sakinlikle sorularını yanıtlayacaktım.

"Ortaköy'deydim. Murat döndü. Bugün beni okulda sıkıştırdı ve konuşmak istediğini söyledi. Ben de onunla buluştum. Her şeye son vermek istedim."

"Peki ya sonuç?" dedi buz gibi bir ses tonuyla Eda.

"Sonuç... Benden vazgeçmeyeceğini ve İlker'le kapışacağını söyledi. Ben de ona ısrarla İlker'le birlikte olduğumu söyledim ama umursamadı."

Söylediklerime karşılık Eda'nın verdiği tek tepki gözlerini devirmek oldu. Bir anda onu neyin bu kadar sinirlendirdiğini anlamıyordum. Başka zaman olsa Eda, Murat mevzusunun üstüne gider ve hatta öğrenmek için her şeyi yapardı ama bu akşam bir tuhaftı. Aksiydi. Sanki beni görmeyi bile tahammül edemiyor gibiydi.

"Peki, bavulun nerede?" diye bir kez daha bavulumu sorduğunda bu sabah olanları ve İlker'in teklifini hatırladım. Her ne kadar Eda şu an çok aksi olsa da ona gerçeği söylemekten kaçmayacaktım.

"Bavulum yanımda değil, İlker'in evinde çünkü İlker onun yanına taşınmamı istiyor."

Söylediklerimle birden üzerindeki pikeyi yere atıp oturduğu koltuktan hızla ayağa kalktı. Gözleri iyice açılırken sanki çok yanlış bir şey söylemişim gibi bana bakmaya başladı.

"Pardon? Ne taşınması? Kafayı mı yedin sen?" diyerek öfkeyle soluduğunda bir an neye uğradığıma şaşırarak geriye doğru bir adım attım çünkü Eda'nın bu yersiz öfkesini anlayamıyordum.

"Eda, bir yavaş gel. Sakin ol. Daha karar bile vermedim üstelik," dedim kendimi savunmaya geçer gibi.

"Bavulunu onun evinde bırakmışsın Melek. Karar vermeni gerektirecek bir şey mi kalmış? Bence asıl sen bir yavaş gel."

Bağırışı oturma odasını değil, resmen bütün apartmanı inletirken Eda'yı gerçekten anlayamıyordum. Kızgın bir boğa gibi üzerime saldırmasının nedenini çözemiyordum çünkü bizim aramızda hiçbir sorun yoktu. Hatta biz çok nadir kavga ederdik ama Eda gözlerimin içine sanki benden nefret eder ve hatta tiksinir gibi bakıyordu.

Karşısında sanki ufacık kalmışım gibi sessizce dikilirken Eda, "Neyin acelesi bu Melek? Ne oluyor? Sana ne oluyor? Hele dün yaptığın

saçmalıklardan bahsetmiyorum bile!" diye bağırmaya devam etti. O böyle bağırınca dünü anımsamaya çalıştım.

Bursa'dan İstanbul'a döndükten sonra doğrudan hepimiz İlker'de toplandık, oyun oynadık ama her şey yolunda gitti. Ya da ben öyle zannediyordum çünkü Eda'nın şu anki sinirin nedenini hâlâ anlayamıyordum.

"Ne yapmışım ben? Ne saçmalığıymış?" diye sordum anlayamadığım için de.

"Bir de soruyor musun?" diyerek hayretle mırıldandı.

"Evet, soruyorum," dedim sakinlikle ama Eda benimle tartışmaya ve hatta kavga etmeye meyilliydi. Başını sağa sola doğru yavaşça sallarken gözlerimin içine bana hiç anlam veremiyormuş gibi baktı.

"Sen neyin kafasını yaşıyorsun ya? Gerçekten neyin kafası bu? Hayır, daha çocuğa bir bok anlatmamışsın. Hiçbir şeyi açıklamamışsın ama onunla yatmak için resmen tutuşuyorsun. Yetmiyor, bir de herkesin içinde neden seks yapmadığınızla ilgili saçma sapan bir hesap soruyorsun. Çok mu normal bir şey bu?"

O an Eda'yı neyin bu kadar öfkelendirdiğini sonunda anladım. Tamam, dün otel çıkışında yaptıklarım, söylediklerim pek normal şeyler değildi ama o an öfkemin gazabına uğramıştım. İlker'e o kadar sinirliydim ki bunu dışarı yansıtmak, o kızgınlığı içimden söküp atmak istemiştim. Belki yanlış zamandı, yanlış yerdi ama kendimi tutamamıştım işte.

"Ne olmuş yani? Ayrıca çok sinirliydim Eda. Ne yapayım? Patlamak istedim. Gayet normal bir şey bu," diyerek kendimi savunmak istediğimde sanki söylediklerim Eda'yı daha sinirlendirdi. Daha gür bir şekilde bağırmaya başladı.

"Hayır, canım normal falan değil! Herkesin içinde bunun hesabını soramazsın sen! Bu ne kadar küçük düşürücü bir durum farkında mısın? Gururun da mı yok senin?"

"Eda çok ağır konuşuyorsun ama." Sözcükler dudaklarımdan bir fısıltı gibi dökülürken dün yaptıklarım değil, Eda'nın söyledikleri guruma dokunmuştu. Fakat Eda kırıldığımı hiç umursamadan acımasızca konuşmaya devam etti.

"Bir şey soracağım ya... Sen bu birlikte olma işini marifet falan mı zannediyorsun? Çünkü nedense bana o Merve'nin söyledikleri aklını fena hâlde çelmiş gibi geliyor. Belki sen farkında değilsin ama Gamze'ye de

İlker'in diğer arkadaşlarının hayatlarına da fazlasıyla özenmeye başlıyorsun."

Bu saçma konuşma nereye varıyordu böyle? Bizim konumuzla Gamze ya da Merve'nin ne alakası vardı?

"Anlamadım?"

"Bence gayet açık konuştum," diyerek kestirip attığında bu kez ben ona inanamayarak baktım çünkü Eda böyle biri değildi. İnsanların hayatını, yaşantılarını ya da tercihlerini sorgulamazdı. Fakat şu an bayağı sorguluyor gibiydi.

"Bir dakika ya... Şimdi de milletin hayatını mı sorgular oldun? Ona bakılırsa sen de Ahmet'le birlikte oldun. Ne yani sen nişanlısın, onlar ya da ben değilim diye bu sana insanları sorgulama hakkı mı veriyor? Parmağa yüzük takınca her şeyi rahatça yapabileceğin anlamına mı geliyor?"

Biraz ileri gitmiş olabilirdim ama Eda'yla bu tartışmayı yapmamız büyük saçmalıktı. Neden beni bunun için yargıladığını da anlamıyordum.

"Bana bunu söylediğine gerçekten inanamıyorum Melek."

Sesindeki kırgınlık yüzüne de yansıdı ve gözyaşları yavaşça yanaklarına doğru akmaya başladı. Amacım onu incitmek değildi ama önce o üzerime gelmişti ve bunu anlamalıydı.

"Gamze'yle Berkay'ın ilişkisi beni ilgilendirmez. Beni İlker'in diğer arkadaşlarının hayatı da yaptıkları da ilgilendirmez. Beni yalnızca sen ilgilendirirsin Melek. Ben yalnızca seni düşünürüm çünkü sen benim kuzenimsin. Kanımdan, canımdan bir parçasın."

Sesindeki acıyı yakaladığımda sessizliğimi korudum ama Eda susmadı. Aksine bütün öfkesinin sebebini anlatmaya devam etti.

"Allah aşkına! Son birkaç haftadır ne kadar değiştiğini gerçekten göremiyor musun? Teyzem şu yaptıklarını duysa sana ne yapar biliyor musun? Tek kelime etmene bile izin vermeden pılını pırtını toplar, götürür seni Almanya'ya."

Bu doğruydu. İnkâr edemezdim. Annemin ne kadar geri kafalı bir kadın olduğunu en iyi bilirdim. Yaptıklarım ve sergilediğim davranışlar normal değildi. Annem bunları duysa mutlaka Eda'nın dediğini yapar ve beni burada alır, götürürdü.

Eda'nın beni bu kadar derinden düşünmesi ona söylediklerimden ötürü pişman olmamı sağladı ama laf ağızdan çıkmıştı bir kere. Geri alamazdım.

Büyük bir mahcubiyetle başımı öne eğerken Eda'ya bakamadım, gözlerimi kaçırdım. Onu kırdığım için kendimi çok kötü hissediyordum.

"Biliyor musun? Başta İlker'le olmanın sana gerçekten iyi geleceğini zannetmiştim ama hayır, İlker'le ya da İlker'in çevresiyle olmak sana iyi falan gelmiyor. Aksine seni başka birine dönüştürüyor. Hiç tanıyamadığım birine."

Başımı yerden kaldırıp Eda'nın gözlerinin içine baktığımda derin bir nefes aldı ve susmadan, belki de çok daha acımasız bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Şu birkaç haftada ne kadar değiştiğinin farkında mısın? Daha bir ay öncesine kadar Murat da Murat diye ölüp, biten, zırlayan kız şimdi İlker'le yatabilmek için resmen yanıp tutuşuyor. Senin asıl derdin ne biliyor musun?"

Yine sessiz kaldım ve devam etmesini bekledim.

"Sen kendine güvenemiyorsun. Kendine güvenemediğin için de Murat'ı komple bünyenden, aklından ve hatta kalbinden atabilmek için İlker'i kullanıyorsun."

İşte bu konuda kesinlikle çok yanılıyordu. *Bana bunu nasıl söyleyebilirdi? Sırf bir şeyleri açıkça dile getirmedim diye beni nasıl böyle suçlardı? Her şeyi geçtim, İlker'e bu kadar derin ve özel duygular beslerken onu kullandığımı nasıl düşünürdü?* Ben herkesten daha iyi tanıyan, her şeyimi bilen Eda'ydı. *Şimdi nasıl bunları derdi?*

"Eda gerçekten çok ağır konuşuyorsun," dedim kısık bir sesle ve büyük bir kırgınlıkla ama Eda aldırış etmedi.

"Çünkü sen bundan anlıyorsun," dedi fütursuzca. Ardından keskin bir dille, "İlker'e falan taşınmıyorsun. Eğer aklında İlker'in de buraya kıyafetlerini getirmesi gibi bir düşünce varsa, şimdiden at o düşünceyi kafandan," diye devam etti.

"Ne bu şimdi? Benim evim, benim kurallarım mı?"

"Beni buna sen mecbur ettin Melek. Eğer aklından öyle bir şey geçirirsen kusuruma bakma ama teyzemi ararım ve bu kez her şeyi acımadan ben anlatırım. Karar senin."

Başka bir şey dememe fırsat tanımadan Eda yanımdan geçip hızla odasına doğru gitti. Oda kapısını sertçe kapatırken duyduğum sesle yerimde sıçradım. İrkildim ama arkasından gitmedim. Kendimi ne kadar açıklamaya çalışsam da şimdi her şey bu kadar çok tazeyken Eda'nın söyleyeceklerime inanacağını düşünmüyordum.

Eda, her zaman gözü kara biri olmuştur. Onun kendi doğruları, kendi bildikleri vardır ve eğer bir şeyi yaparım diyorsa kesin yapardı. Eğer

annemi aramayı aklından geçirmişse bunu yapardı ama benden habersiz yapmazdı. Yani umarım...

Çocukluğumuzdan bu yana biz çok nadir kavga ederdik ama sanırım şimdiye dek en şiddetlisi bu olmuştu. Fakat Eda'nın anlamadığı çok fazla şey vardı.

Birincisi; ben kimsenin hayatına özenmiyordum. Ne Gamze'nin ne de Merve'nin. Sadece anı yaşamak istiyor ve o an içimden nasıl geliyorsa öyle davranıyordum.

İkincisi; ben İlker'i asla kullanmıyordum. Öylesine berbat, iğrenç bir düşünceyi aklımdan dahi geçirmemiştim. Eğer geçirseydim İlker bana yaklaştığı ilk anda bunu yapar, işte o zaman Murat'a karşı onu koz olarak kullanırdım. Ama ben böyle biri değildim, İlker de benim kozum değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Ve üçüncüsü; evet, İlker'le birlikte olmak istiyordum. Hem bedenen hem de ruhen birlikte olmak istiyordum çünkü o, o kadar mükemmel, kibar, düşünceli ve öylesine sevgi dolu biriydi ki onu daha yakından tanımak, keşfetmek istiyordum.

En önemlisi de ben...

Ben, İlker Altan'ı seviyordum. Hem de çok seviyordum.

Sadece hiçbir sorun hiçbir açıklığa kavuşmadığı için ona bunu söyleyemiyordum. Söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum ama her şeyi çözecektim. Artık çözmek zorundaydım.

Kalbimin ucuna bağlı kelebeğin sonunda doğru yolu bulduğunu ve her şeyin değiştiğini herkese gösterecektim. Bir şekilde bunu yapacaktım.

- O kadar çok kaos istiyoruz dediniz ki... Alın size kaos, alın size kavga.

- Eda'nın düşünceleri hakkında ne düşünüyorsunuz? Haklı mı yoksa değil mi?

- Şuraya minnak bir dikkat kesilelim. Hikâyemizin Murat'ının yakışıklı modeli Luka bir süredir çekimleri için İstanbul'da. Hatta ilk Türkiye'ye geleceği zaman benim de İstanbul'da olduğumu zannederek bana mesaj atmış ve buluşmak istediğini söylemişti. Eğer olur da o gitmeden İstanbul'a gelirsem bunu gerçekleştireceğiz. 😍

Ona geçenlerde Galata Kulesi'nin Aşka Düşüş için öneminden bahsetmiştim ve o da Galata Kulesi'ne gidip böyle bir fotoğraf paylaştı.

Tamam Murat'ı sevmiyor olabilirsiniz ama modelimiz tam bir şeker koması. ❤

37. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Canım Eyşan'ın güzel çalışmalarını kullanmanın sırası gelmişti artık. ❤

Playlist:

Mor ve Ötesi - Oyunbozan

Arctic Monkeys - I Wanna Be Yours

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

37. BÖLÜM

Elimde sıkıca tuttuğum cüzdan, filtre kahve ve sıcak çikolata ile Starbucks'tan yavaş adımlarla çıktım. Beni Taksim sokaklarının kenarında elinde tuttuğu bana ait çantayla bekleyen Gamze'ye elimdeki içecekler kadar sıcak bir gülümseme gönderdim. O da sanki *şükürler olsun* der gibi gözlerimin içine baktı. Haksız sayılmazdı çünkü içeride biraz fazla sıra vardı ve bu benim onu bekletmeme neden olmuştu.

Gamze, bana doğru birkaç adım attığında sokağın ortasında buluştuk. Elimdeki ona ait filtre kahveyi uzatırken o da bana tuttuğu çantamı uzattı. Eline almış olduğu kahvenin önce kokusunu içine çekti, ardından direkt dudaklarına doğru götürdü. "Ayy! Ağzım yandı!" diyerek yakınsa da hava buz gibi olduğundan ve yağmur hafifçe çiselediğinden kahvenin ağzını yakmasını pek de umursamadı. Onun bu haline kıkırdayarak koluna girdim ve diğer koluma da çantamı yerleştirip ben de sıcak çikolatamdan yudumladım. *Starbucks'ın sıcak çikolatasına bayılırdım. Enfes, rahatlatıcı bir tadı vardı.*

İki haftadır üzerimizde felâket yoğun geçen bir sınav stresi söz konusuydu ve bugünün sonunda o sınavlara sonunda bay bay demiştik. Vize haftasını bitirmiş, son sınava bu sabah girmiş ve yeni yıl öncesi resmen rahat bir nefes almıştık. Gamze'nin de benim de sınavlarımız gayet iyi geçmişti. Son zamanlarda dersleri biraz aksatmış olsak da bu iki hafta içerisinde hızlı toparlamış ve bunu da atlatmayı başarmıştık.

Son sınavı da aradan çıkardığımız için bugünü Gamze'yle birlikte vakit geçirerek değerlendirmek istemiştik. Erkek arkadaşlarımızın sınavları yarın son bulacaktı. Berkay ve İlker, bugünü de ders çalışmakla geçirecekti. Bu yüzden onları rahatsız etmemiş ve Gamze'yle bu fırsatı değerlendirip, kız kıza takılmak istemiştik.

Üniversite çıkışı önce benim ders notlarımın bulunduğu kalın dosyayı eve bırakmış, ardından da yürüyerek Taksim sokaklarına gelmiştik. Önce biraz etrafta gezinmiş, ardından da soluğu sıcak bir şeyler içmek için Starbucks'ta almıştık. Daha doğrusu Gamze beni dışarıda beklemiş, ben de içeceklerimizi kapıp gelmiştim.

Bu kış gününe rağmen Taksim'in canlılığını hiç yitirmediği bu sokaklarda Gamze'yle kol kola geziyorduk. İkimiz de sınavları atlattığımız için epey rahatlamış hissediyor ve yüzümüzden o aptal, *kurtulduk bundan* sırıtışını yok edemiyorduk. Gamze, kahvesinden büyük bir yudum alırken, "Eda'yla aranız nasıl? Hâlâ konuşmuyor musunuz?" diyerek ilgiyle sordu. Gülen suratım sorusuyla elbette bir anda düştü. Gamze'nin kolundan çıkmasam da moralimin bozulmasına engel olamadım. Canımı sıkan şey elbette Gamze'nin sorduğu soru değildi. Eda'yla aramızın günlerdir çok kötü olduğuydu.

Son yaşananların üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Eda da ben de bu süreç içerisinde sınav haftasına girdiğimiz için birbirimize karşı iletişimi kesmiş ve resmen aynı evin içinde yaşayan iki sessiz, yabancı insana dönüşmüştük. Odalarımızdan mecburi olmadıkça hiç çıkmamıştık. Bazen o benden kaçmıştı, bazen ben ondan. Şu geçen iki haftalık süreçte birbirimize resmen iki yabancı gibi davranmıştık. Yemeklerimizi bile ayrı ayrı yer olmuştuk. İşin gerçeği bu tek taraflı bir tutum değildi. Aslında her şeyi bir nevi Eda başlatmış sayılırdı. Soğukluğu tuttuğu zaman fena tutuyordu ve onu yumuşatmak hiç kolay olmuyordu. Fakat bu kez Eda'yı yumuşatmak ya da gönlünü almak istememiştim. Çünkü gönlü alınması gereken kişi bendim ve bu yüzden ben de ondan uzak durmayı tercih etmiştim.

Çocukluğumuzdan bu yana çok nadir kavga ederken, ilk kez birbirimize karşı bu kadar soğuk ve kopuk duruyorduk ama kendimi suçlu hissetmiyordum. Düşüncelerimizde ayrı yollara düştüğümüz için kendimi suçlayamazdım. Her ne olursa olsun birbirimizin fikirlerine saygı duymayı bilmeliydik.

Tamam, Eda bir konuda haklıydı. İlker'le olan ilişkim inanılmaz hızlı bir şekilde ilerliyordu ama bu ilişkiyi bizzat yaşayan kişi olarak bu durum beni

hiç rahatsız etmiyordu ki. Yaptıklarımın ya da yapmak istediklerimin belki Eda tarafından hoş bir yanı da yoktu ama İlker'in yanında zaten ben, ben değildim ki. İlker, beni kendine öyle bir çekiyordu ki onun yanında o silik, kendini çeken Melek olmamın imkânı yoktu.

İnsanın hayatına inanılmaz duygular hissettiren insanlar nadir girerdi ve o insanlarla tanıştığın an onları asla kaybetmek istemezdin. İlker, işte o nadir insandı ve bana resmen yaşadığımı hissettiriyordu. Ruhumu ısıtıyor, kalbimi iyileştiriyordu. Onun yanında konforu, rahatı, sakinliği ve aynı zamanda doyasıya heyecanı yaşıyordum.

Eda, sadece her şeyi çok başka bir tarafa çekiyor ve yanlış anlıyordu. Aramızda kan bağı olması, hayatıma karışacağı anlamına gelmiyordu. Üstelik mevzu cinsellik ya da seks de değildi. Mevzu aşktı ve ben İlker'e gerçekten çok aşıktım. Bu gerçeği ona da söyleyeceğim günü iple çekiyordum ama zaten çok az kalmıştı. Yeni yıl gecesi ona aşkımı itiraf edecek ve belki de sonsuza dek kalbimi sadece İlker Altan'a açacaktım.

"Hayır, konuşmuyoruz. İkimizin de sınav haftasıydı zaten. Birbirimizden uzak durduk," dedim tok bir sesle Gamze'ye içimde barındırdığım yoğun düşüncelerle kısa bir açıklama yaparak.

"Melek, Eda'yı savunduğumdan değil ama sence de haklı değil mi? Yani İlker ve sen... Aranızda olanlar... Çok hızlı gelişmiyor mu? Evet, harika bir ikili oldunuz, bunu inkâr da etmiyorum. Aksine Berkay ve ben, sizle inanılmaz güzel vakit geçiriyoruz ama sanki bana da her şey için çok ani ya da hızlı hareket ediyormuşsun gibi geliyor."

Gamze'nin söylediklerine itiraz etmeyecektim ya da karşı çıkmayacaktım. Her şeyin çok ani ya da hızlı gerçekleştiğinin zaten farkındaydım ama diyorum ya, bu beni asla rahatsız etmiyordu. Aksine asıl duygularımı, hislerimi İlker'e de söylemek için sadece doğru zamanı bekliyordum.

Son zamanlarda Berkay ve Gamze'yle, Eda ve Ahmet'le geçirdiğim zamandan daha çok zaman geçirir olmuştum. Çünkü ders çalışma bahanesiyle de olsa sürekli yan yana gelir olmuştuk. Sonuçta İlker ve Berkay aynı bölümü, Gamze ve ben aynı bölümü okuyorduk. Her şeyden öte, Gamze de Eda'yla aynı duyguları paylaşmasına rağmen en azından bunu bana daha kibar bir yolla söylemeyi başarabiliyordu. Eda gibi tüm silahlarını kuşanıp doğrudan saldırıya geçmiyordu. Gerçi Eda'nın huyu böyleydi. Bir tepesinin tası attı mı fena atardı. Onun gardını indirebilene aşk olsun.

"Evet, haklısın. Her şey çok ani ve belki bir anda oluyor ama kendime engel olamıyorum ki. Onun yanında bambaşka birine dönüşüyorum Gamze. Aklımı kaybediyorum, kendimi kaybediyorum. Ne yaptığımı ben de bilmiyorum ama bütün bunları yaşarken dünyanın en huzurlu insanıymış gibi hissediyorum. Hafta sonu, restoran çıkışı birlikte onun evinde film izledik mesela. *'Bağlanmak Yok'*tu filmin adı. Film boyunca onun kolları arasında patlamış mısırımı yerken o kadar rahattım ki. Ya da filmin malum sahneleri sırasında onun dudaklarının boynumda gezinmesiyle gıdıklanmama sebep olurken öyle mutluydum ki... Bu hiç bozulmasın, hiç bitmesin istedim. Onun kollarının arasından hiç çıkmayayım istedim. Bunlar benim için asla basit duygular değil... Hele de..."

"Hele de yıllardır bir başkasını sevdiğini zannederken, değil mi?" diyerek tamamladı son sözlerimi Gamze.

"Aynen öyle," dedim buruk bir gülümsemeyle başımı aşağı yukarı doğru onu onaylarcasına sallayarak.

Aklıma Murat'ı hiç getirmek istemiyordum ama gerçek buydu. Bu duyguların hiçbirini Murat'la yaşamamıştım ve yaşamadığım için zerre pişmanlık duymuyordum. Aksine ilk öpücüğümü kaptırmış olsam da bütün ilklerimi artık sadece İlker'le yaşamak istiyordum.

Dudaklarımdan dökülenler Gamze'yi bir müddet duraksattı. Kolumdan çıktı ve elindeki kahveyle birlikte bana doğru döndü. Gözleri büyük bir kararsızlıkla bana bakmış olsa da yine de dudaklarını usulca araladı ve ağzındaki baklayı çıkardı.

"Peki, İlker değil de söz konusu olan kişi Murat olsaydı. Yani bütün bunları onunla yaşıyor olsaydın, yine de aynı şekilde hisseder miydin? Aynı davranışları sergiler miydin?"

Gamze, doğru yerden vurmuştu. Bir insanı tanımadan, bilmeden yıllarca boş yere beklemek, onunla ilgili hayaller kurmak ve günün birinde o insana kavuşacağın anın hayaliyle yaşamak... Evet, bütün bunları bizzat ben yapmıştım. *Eğer İlker'le değil de Murat'la bir ilişkim olsaydı ne yapardım? Nasıl bir tavır sergilerdim? Utanır mıydım? Sakınır mıydım? Kaçar mıydım? Yoksa daha da mı kendimi kaptırırdım?*

Eğer lisenin başında, Murat'ı görür görmez vurulan o küçük kız olsaydım belki de her şey aynen Gamze ve Eda'nın sürekli dile getirdikleri gibi olurdu. Belki de İlker'e sergilediğim davranışların çok daha hızlısını ve fazlasını Murat'a sergilerdim. Fakat artık onu, yani gerçek ve büyümüş

Murat'ı tanıdıktan sonra, nasıl bir insana dönüştüğünü gördükten sonra kararımın ne olacağının gayet farkındaydım. Kendimden emindim.

"Hayır, aynı tutumu sergilemezdim," dedim dürüstçe Gamze'ye ve sonra devam ettim.

"Murat, şimdi tam karşımda duruyor. Bana bakıyor. Bazen benim de gözlerim ona dalıp gidiyor ama ne oluyor o an, biliyor musun? İçimde hiçbir şey kıpırdamıyor. Boş bir duvar gibi. Hiçbir şey yok o duvarda. Sadece bakıyorum öylesine. Belki bu sorunun cevabını hiçbir zaman bilemeyeceğim. Gerçi bilmek de istemiyorum çünkü ben asıl Murat'ı tanıdıktan sonra bir daha asla onu hayatıma almayacağım. Hayatıma almayı geç, ismini dahi yer etmeyeceğim."

Derin bir nefes verirken dudaklarımın bu soğuk havada titremesine ve arasından çıkan dumanın havada kaybolmasına buruk bir gülümsemeyle baktım. Gamze, beni sessizce dinlerken cümlelerime yine hız kesmeden devam ettim.

"Evet, ben Murat'a platonik bir şekilde çok aşıktım ya da âşık olduğumu zannediyordum. Onun için bir defter tutmuştum mesela. Sayfalarını çocukça hayallerle, küçük umutlarla doldurduğum bir defter... Fakat hayat büyük sürprizlerle dolu. İnsanın kiminle birlikte olacağını tahmin etmek de çok zor. Bak, Murat için geldiğim bu şehirde artık İlker Altan'ın elini tutuyorum. İlker'le tanıştıktan sonra, İlker tam anlamıyla hayatıma girdikten sonra şunu fark ettim. Yıllarca tek bir kişinin hayaliyle yaşadım. Murat'ı herkesten ama en çok da ondan uzakta boş yere beklerken, geçen o yıllar içerisinde hissedemediğim onca duyguyu, heyecanı, mutluluğu İlker bana sadece birkaç ay içerisinde hissettirdi, yaşattı. Başlarda ortak hiçbir noktamızın olmadığını düşündüm. Murat'ın yakın arkadaşı olması bile ondan uzak durmam için yeterli bir sebepti. Fakat sonra onu fark etmeye başladığımda, artık ona kalbimi açtığımda kendimi dünyanın en şanslı insanı gibi hissettim. Onunla geçirdiğim her saniye, her an içimde çok farklı duyguların uyandığını, daha öncesinde bilmediğim, inanmadığım şeylerin açığa çıktığını gördüm. Ve onunla geçirdiğim her an daha iyi anladım ki, önemli olan zaman ya da geçen yıllar değildi. Önemli olan duygular ve karakter meselesiydi. İlker'e hissettiğim duygular çok başka. Bazen kalbimi delip geçiyor ve hatta yakacak dereceye getiriyor ama sonra onun yüzündeki gülümsemeyi gördüğümde ve o gülümsemeye sebep olduğumu anladığımda öylesine mutlu oluyorum ki... İşte o duygu var ya... İşte o duyguyu tarif etmek çok zor. Ben, bunları hiçbir zaman Murat için

hissetmedim ve hissetmeyeceğimi de artık çok iyi biliyorum. Murat, benim için artık sadece kül olup savrulmuş bir geçmiş."

Söylediklerimin sonuna dek arkasındaydım. Murat, benim için artık sadece defter sayfalarının arasında kaybolan bir geçmişti, çocukluk hayallerimdi ve şükürler olsun o hayallere çoktan hoşça kal demeyi başarmıştım. Artık hayatımda asla yer edinmeyecekti. Üstelik İlker'i bu kadar çok severken Murat'ın bahsini geçirmek bile ona büyük bir haksızlık ediyormuşum gibi hissettiriyordu çünkü ikisi aynı kulvarda bile değillerdi. Murat, asla İlker olamazdı. Olamayacaktı da.

Cümlelerimi noktaladığımda Gamze bana evladının başarısını görmüş gururlu bir anne gibi bakıyor ve kocaman gülümsüyordu. Elindeki kahveye aldırmadan aramızdaki mesafeyi kapatmış ve kollarını boynuma dolayarak, "Böyle hissedebildiğin ve sonunda ondan kurtulduğun için o kadar mutluyum ki," diyerek kulağıma doğru fısıldamıştı. Benden uzaklaşmadan önce de yanağıma küçük bir öpücük bırakmıştı. Ben de tıpkı onun gibi kocaman gülümseyerek, "İnan bana, ben de çok mutluyum," diye itiraf etmiştim.

"Peki, hâlâ rahatsız ediyor mu seni?"

"Hayır, şu an etmiyor. Garip bir şekilde de çok sessiz takılıyor ama bu sessizliği beni korkutuyor."

"Yakında onun da kokusu çıkar," dediğinde Gamze sadece başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım onu.

Murat'la buluştuğumu Gamze biliyordu. Dayanamayıp ona anlatmıştım. İlk duyduğu zaman bana çok kızmıştı ama sonrasında da hak vermişti. Bu konuşmayı yapmam gerektiğinin o da farkındaydı. Murat'ın bazı şeylerin bittiğine dair ikna olması gerekiyordu, *her ne kadar hiç ikna olmamış olsa da...*

Son iki haftada gerçekleşenler sadece sınav stresi ya da Eda'yla olan mesafeli tutumumuz değildi. İlker'le ilişkimiz sorunsuz bir şekilde devam ederken Murat da beni elbette rahatsız etmeye devam etmişti. Bunu bizzat konuşmalarıyla değil, bu kez bakışlarıyla yapmıştı.

Sahilde geçirdiğimiz o buluşmadan sonra Murat'la bir daha asla yan yana gelmemiştik. Üniversitedeki ortak dersleri buna saymıyordum çünkü onlar bir nevi mecburiyettendi. Murat, en azından sosyal medyadan beni rahatsız etmese de mecburi olarak girdiğimiz ortak derslerde resmen bakışlarıyla beni yiyip durmuştu. Sadece ortak dersler de değil, ders aralarında ne zaman İlker'le buluşup bir şeyler içsek ya da yesek Murat'ın bakışları hep

bizim üzerimizde oluyordu. İlker ve Berkay, bazen onların yanına, yani Enes ve Murat'ın yanına da uğruyorlardı ama araları asla eskisi gibi değildi. Enes ve Berkay zaten konuşmuyorlardı ama İlker ve Murat cephesinde bir sorun yok gibiydi.

Murat, sessizliğini korurken hiçbir şey yapmıyordu ama garip bir şekilde bu sessizliği ve hareketsizliği beni elbette ürkütüyordu. O keskin, kararan bakışlarını üzerime her doğrulttuğunda beni diken üstünde bırakıyordu ama yakında bütün bunlar son bulacaktı.

Şu geçen iki hafta boyunca sadece sınavlarıma odaklanmaya çalışmış ve İlker'in odak noktasını da aynı sebepten dolayı bozmak istememiştim. Fakat bu sınav stresi biter bitmez İlker'e söyleyeceğim tek şey sadece onu sevdiğim olmayacaktı. Aynı zamanda ona her şeyi anlatacaktım. Artık zamanı gelmişti ve aslında çoktan geçmişti. İlker'in Murat'ı öğrenmeye hakkı vardı ve bilmediği her an bu durum beni sadece daha da rahatsız ediyor, bir çıkmaza sürüklüyordu.

Gamze, yeniden koluma girerken, "Bence artık Eda'yla duvarları da indirin be Melek. Bana kalırsa onun yapmaya çalıştığı tek şey yalnızca seni korumak. Canın yansın istemiyor kız. Eda'nın bakışlarından bile seni korumak istediği apaçık ortada," diye konuştu.

Gamze, Eda'yı gerçekten çok seviyor ve onunla iyi anlaşıyordu. Bazen düşünceleri ters düşse de ona hak veriyordu. Eda'ya ben de hak veriyordum ama son konuşmamızda çok kırıcı davranmıştı. İlk kez ona karşı ilk adımı ben atmak istemiyordum. Önce o benim gönlümü almalıydı.

"Öyle ama kaç yaşında kızım Gamze. Ben de kararlarımı kendim verebilirim, değil mi?" diyerek kendimi savunmaya geçtiğimde Gamze kahvesinden bir yudum daha alıp bana gözlerini dikerek *hadi ama* dercesine baktı.

"Öyle ama yine de kız senin kötülüğünü istemiyor ki. Sadece aceleci davranmanı ve sonrasında pişman olmanı istemiyor. Eda'nın kıymetini bil. Düşsen yanında ilk duracak kişi yine o olacak."

İşte buna asla karşı çıkamazdım. Eda'nın sert, aksi bir yapısı hep vardı ama bana bir şey olsa yine yanıma koşacak, kollarını açıp sarılacak ilk kişi o olurdu, bilirdim.

"Haklısın sanırım," dediğimde Gamze kıkırdadı ve başını bilmiş bir edayla sallayarak, "Elbette haklıyım," diye mırıldandı. Ona yalanda da olsa gözlerimi devirmekten kendimi alamadım.

Bir müddet sessizce, kol kola Taksim sokaklarında bulunan butiklerin yanından geçip giderken Gamze bir anda, "Siz İlker'le düğüne de gidemediniz geri, değil mi?" diye sordu.

Sınavların başladığı hafta İlker bana, babasının çok yakın bir arkadaşının oğlunun düğününden bahsetmişti. Hatta o düğüne birlikte gitmeyi teklif etmişti ve ben de kabul etmiştim ama sonra düğün iptal olmuş ve biz de hafta sonumuzu restoranda çalışarak geçirmiştik.

"Evet ya! Düğünü yapacak olan aile geri basit bir nikah kıymak istemiş. Bu yüzden de iptal etmişler. Zaten elbisem de yoktu. Gitmediğimiz iyi oldu," diye açıkladığımda Gamze anlayışla başını salladı ama sonra aklına sanki çok önemli bir konu gelmiş gibi bana döndü.

"Haftaya yılbaşı. Onun için elbisen var mı asıl?" diye sordu heyecanlanarak.

Evet, haftaya yılbaşıydı ama ortada ne bir plan vardı ne de bir elbise. *Gerçi sınavlardan dolayı yeni yıla heyecanlanacak zaman mı kalmıştı sanki?*

"Hiç yok," diyerek gerçeği alay eder gibi mırıldandığımda Gamze girdiği koluma daha da sıkı yapıştı ve bir anda daha da çok heyecanlanarak, "Öyleyse şu an kesinlikle elbise bakmaya gidiyoruz!" diye şakıdı.

"Ayy Gamze ne gerek var ya? Hem daha erken." Çemkirmeme karşılık Gamze elbette hiç oralı olmadı. Aksine kolumdan sürükleyip, beni mağazaların vitrinlerinin bulunduğu tarafa götürmeye başladı.

"Hayır, hiç erken değil!" diye bağırdığında ona bu kez içtenlikle ve gerçekçi bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Hayır erken," diyerek yine üsteleyecektim ki yanına ulaştığımız vitrinlerden birinden bana göz kırpan ve adeta alevler saçan o kırmızı elbiseye büyük bir hayranlıkla gözlerimi dikti. Hatta gözlerimi birkaç dakika boyunca o noktadan alamadım.

Vitrindeki mankenin üzerinde yer alan kırmızı elbise satendi ve ip askıları vardı. Dekoltesi bayağı açıktı ve ben buradayım dercesine kendini gösteriyordu ama eminim, elbiseyi giyecek olan kişiyi çok havalı ve kusursuz gösterecekti. Ayrıca baldırlarından başlayan o derin yırtmaç resmen günaha davet çıkarır gibiydi.

Elbiseye büyük bir hayranlıkla bakmaktan kendimi alamazken Gamze kolumdan dürttü. Kırmızı rengine olan derin tutkumu bildiğinden, "Galiba elbiseni bulduk ha? Ne dersin?" diyerek heyecanla konuşup bana göz kırptı. *Sonrasında ne mi oldu?*

Gamze, beni elbette zorla o mağazaya soktu ve elbiseyi denettirdi ama ne yazık ki hikâyenin sonu hüsranla bitti.

***

Gamze'yle olan mağaza gezintimiz mutlu sonla sonuçlanmamıştı. Çünkü o beğendiğim elbisenin fiyatı epey pahalıydı ve ben her ne kadar denemiş olsam da ve elbise üzerime gerçekten güzel oturmuş olsa da almadan çıkmıştım. Zaten hayatta o kadar parayı sadece bir gün giyeceğim bir elbiseye veremezdim.

İçimde o elbise ukde kaldığı için başka mağazalara da girmek istememiş ve artık günü sonlandırarak eve gitmek istemiştim. Gamze, moralimin bozulduğunu fark ettiği için üstüme gelmemiş ve beni kırmamıştı. Onu metrobüs durağına bıraktıktan sonra doğrudan evin yolunu tutmuştum.

Yaşadığımız dairenin merdivenlerini çıkıp kapıyı elimdeki anahtarlarla açtım. Sessizce içeri girmek ve Eda'ya görünmeden hemen odama ulaşmak istiyordum. Fakat vestiyerdeki ayakkabılardan ve kaşe ceketten anladığım kadarıyla Ahmet buradaydı. Salondan onların gülüşerek konuşma seslerini işittiğimde derin bir nefes almış, ardından ayakkabılarımı ve ceketimi çıkararak salona doğru ağır adımlarla ilerlemiştim. Eda'yla aramız bozuk olabilirdi ama bu Ahmet'e bir selam vermeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"İyi akşamlar," dedim içeri hiç girmeden, koridordan ikisine doğru. Eda, bana hiç bakmazken, "Hoş geldin enişte," diyerek doğrudan Ahmet'le konuştuğumda Ahmet oturduğu koltuktan kalkıp yanıma geldi ve kolunu omzuma atarak beni biraz zorlamayla salonun ortasına doğru çekti.

"Hoş bulduk. N'aber?"

"İyi sayılır. Senden?"

"Ben de iyiyim. Sınavlar bitti ya Eda'yla akşam yemeğine çıkıyoruz. Sen de bize katılsana."

Ahmet'in kollarının arasından yavaşça çıkarak Eda'nın bulunduğu tarafa tekrar gözlerimi diktim. Fakat bu kez bakışlarını sanki mahcupmuş gibi benden kaçıran başka bir Eda'yla karşılaştı. Cevabımın ne olacağına o an, hemen karar verdim. Eda'yla aramız böyle limoniyken onlarla yemeğe falan çıkamazdım.

"Yok ya. Siz baş başa gidin. Ben yine yedek lastik konumunda yer almayayım," diyerek işin esprisine vurup salondan çıkmak için harekete geçeceğim sırada Ahmet bir anda kolumu kavrayarak beni durdurdu. Kaşlarını çatmış bir vaziyette önce bana, ardından da nişanlısına baktı.

"Melek? Eda? Artık bir son mu verseniz bu saçmalığa? Çok fazla uzamadı mı bu konu?"

Ahmet, elbette olanları, aramızın açık olduğunu biliyordu. Onların da sınav haftası olduğu için başta ne Eda'nın ne de benim üzerime çok gelmemişti ama ikimizi de yakından tanıyan ve sürekli yan yana gelen biri olarak daha fazla bu duruma tahammül edemiyor gibiydi. Beni nasıl kolumdan tutup salonun tam ortasına çekmişse, ayakta dikilen Eda'ya da aynısını yapmıştı.

"Uzayan bir şey yok enişte ya," diyerek kestirip atarak yine salondan kaçmak için harekete geçeceğim sırada hem benim kolumdan tekrar tutmuş, hem de Eda'ya başıyla beni işaret etmişti. Bunun ne anlama geldiğini o an anlamamıştım ama birkaç saniye sonra Eda dudaklarını araladığında resmen afallamış, salondan çıkıp gidememiştim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Eda. Yüzündeki ifadede büyük bir pişmanlık ve mahcubiyet vardı. Eda'yı çok yakından tanıyan biri olarak söyleyebilirdim ki o duygular kesinlikle rol değil, gerçekti.

"Ne?" dedim öylece şaşkınlıkla.

"Melek, amacım hayatına müdahale etmek ya da sana karışmak değildi. Sadece senin zarar görmeni, pişman olmanı istemiyorum. Evet, söyleyiş tarzım hiç hoş değildi, kabul ediyorum ama seni de tanıyorum be kızım. Bizim çocukluğumuz birlikte geçti. Aceleci davranıp sonrasında pişman olabileceğin kararlar almanı istemedim sadece, o kadar."

Eda'nın gözünden bir damla yaş yanağına süzülürken elbette bu saçma kırgınlığı daha fazla uzatacak tavırlar sergilemeyecektim. Benim de konuyu uzatma ya da dargınlık sürem ancak buraya kadardı. Ahmet'in kolumu tutan elinden kurtuldum ve iki büyük adımda Eda'nın yanına ulaşıp ona sıkıca ve belki de bir tık özlemle sarıldım. Eda da kollarını benim belime sardığında bir müddet öylece kaldık ama sonrasında geri çekilirken önce onun ıslak yanaklarını parmaklarımla sildim, ardından da büyük bir tebessümle gözlerinin içine baktım. Duymak istediği kelimeleri mırıldandım.

"Eda, ben ne istediğimi biliyorum. Evet, Murat'ı yıllardır bekledim, istedim ama artık kimi sevdiğimi çok iyi biliyorum."

Söylediklerimle Eda'nın gözleri irice açılırken büyük bir hayretle, "Bir dakika, bir dakika... Sen, şimdi, *'İlker'i seviyorum,'* mu dedin? Doğru mu anladım ben?" diyerek heyecanla konuştu. Başımı aşağı yukarı doğru sallarken hem onun heyecanından hem de bu gerçeği artık rahatça söylemenin verdiği histen dolayı kıkırdadım.

"Aynen öyle. İlker'i seviyorum," diyerek bir kez daha itiraf ettiğimde Eda da resmen kahkaha atarak tekrar boynuma atladı ve bu kez o sıkıca sarıldı.

"İşte bu be! İşte bu be! Bunu duyduğum için o kadar çok mutluyum ki. Her şeyden önce sen kendinden emin ol, bu bana yeter."

Dudaklarından heyecanla dökülen sözcükler kulaklarımı doldururken geriye doğru çekilip gözlerimin içine baktı. Gözlerimin içinin de tıpkı dudaklarım gibi gülümsediğinden emindim.

"Merak etme, çok eminim," dediğimde bu tatlı heyecanımıza arkadan, "Peki, İlker biliyor mu?" diye seslenerek Ahmet de dahil oldu. Eda'nın koluna girip ikisine birden bakışlarımı çevirdim ve başımı sağa sola doğru, *hayır* dercesine salladım.

"Hayır, henüz ona söylemedim. Yarın sınavları bitiyor. Aslında yeni yıla şunun şurasında bir hafta kaldı. O gece söylemek istiyorum. Belki romantik bir yemekle? Belki başka bir sürprizle? Bilmiyorum," diyerek yanıtladım onları.

Eda, "Bu harika olur. İstersen o gece evden giderim," dediğinde ona kaşlarımı havaya kaldırarak, şaşkınlıkla baktım. Bunu onun söylediğine başta inanmak istemedim çünkü son tartışmamızda sanki çok daha başka şeyler söylemiş gibiydi.

"Bunu, *'İlker, bu eve gelemez,'* diyen Eda mı diyor?" Dilin, kemiği yoktu. O yüzden o gece söylenenleri kolay kolay da kenara atamazdım.

Eda söylediklerime karşılık gözlerini devirip, omzuma sert bir şekilde çimdik attı ama sonrasında, "O anlık bir sinirdi. Romantik bir akşam yemeğine asla sesimi çıkarmam," diye söylendi.

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet, öyle diyorum Melek Hanım ve şimdi bizimle geliyorsun. İtiraz istemiyoruz."

"Et yemeyeceksek olur," diyerek iki elimi de havaya kaldırıp teslim olduğumda Eda yine gözlerini devirdi. Vejetaryen değildim ama son zamanlarda yediğim et ürünleri sürekli midemi yakar olmuştu. Ben de bu yüzden et yemeye biraz ara vermiştim.

Eda, tekrar koluma girerek, "Tamam, senin için başka şeyler sipariş ederiz. Hadi gidiyoruz!" diye konuştuğunda itiraz bile etmedim. Aksine ellerimi havada birbirine çırparak yanımdaki bu şahane ikiliye ayak uydurdum.

Eda, benim her şeyimdi. Sırdaşım, çocukluğum, arkadaşım... Aramızda basit bir kuzen ilişkisi yoktu bizim. Bazen böyle birbirimize çok kızar,

kavga ederdik ama ne olursa olsun barışmanın yolunu da bir şekilde bulurduk. Her şeyden öte, bugün ilk adımı -Ahmet aracılığıyla da olsa- o bana attığı için çok memnundum. Ona çok önem gösteriyor, sözlerine çok fazla değer veriyordum ve biliyordum ki bunlar karşılıklıydı. Eda da aynı şekilde bana değer veriyordu. Yoksa bu kadar çok üstüme düşmez, beni korumak istemezdi.

Gamze, haklıydı. Eda'yla aramızda ne geçerse geçsin, düştüğüm an beni ayağa kaldıracak ilk kişi hep o olacaktı. *Tıpkı o düştüğünde de onu tutacak ilk kişi ben olacağım gibi...*

İlker Altan'dan...

"Off! Başım ağrıdı yemin ederim ya!"

Hemen karşımdaki sandalyede oturan Berkay yorgunlukla gözlerini ovalıyordu. Aynı dertten mustariptim çünkü saatlerdir bilgisayar ekranına bakıp *Biyolojik Proses* üzerine çalışmak beni de fena hâlde yormuştu.

"Ara mı versek biraz?" diye fikri ortaya attığımda Berkay'ın yüzüne kan gelmiş gibi hemen canlandı ve hızla ayağa kalktı.

"Kesinlikle harika bir fikir. Ben, bize bir kahve yapıp geliyorum." Ona başımı onaylarcasına salladığımda bulunduğumuz oturma odasından çıkıp mutfağa doğru ilerledi.

İki haftadır vizelerle uğraştığımız ve yarın son sınavı vereceğimiz için bu akşamı Berkay'ın Cenk'le birlikte yaşadığı evinde takılıp, ders çalışarak geçiriyorduk. Sınıftaki çalışkan öğrencilerden biri olan Yeşim'den bugün üniversite çıkışı ders notlarını almıştık ve saatlerdir o notlar üzerine çalışıyorduk. Fakat artık beynim yanmak üzereydi. Yarınki sınavı da verip rahatlamak ve artık sevgilimin kolları arasında resmen kendimden geçmek istiyordum.

Melek'i aklıma getirmek bile yüzümün gülümsemesine sebep olurken masadaki cep telefonumu elime alıp, doğrudan WhatsApp'e girdim. Birkaç saat öncesinde bana atmış olduğu fotoğrafa gülümseyerek baktım. Eda ve Ahmet'le birlikte akşam yemeği için bir Çin restoranına gittiklerini ve sonunda Eda'yla barıştığını söylemişti. Buna çok sevindiğimi belirterek ona güzel bir akşam geçirmesini yazmıştım.

Eda ve Melek'in arası birkaç haftadır açıktı. Melek, bana bunun nedenini söylemek istememişti ama nedense garip bir şekilde bunun sebebinin benimle alakalı olduğunu düşünmüştüm. Fakat Melek'in üstüne de gidip onu rahatsız etmek istememiştim. Zaten sınav haftasıydı ve herkes yeterince stres altındaydı. Daha fazla stres oluşturmanın bir anlamı yoktu.

Cep telefonumu kilitleyip yeniden masanın üzerine bıraktığım sırada Berkay, elindeki iki büyük kupa bardakla yeniden oturma odasına girdi. Ona, "Cenk nerede?" diye sordum merakla. Berkay'ın kaşları hemen havaya kalktı ve bana hiç inanamayan bir ifadeyle baktı.

Alayla, "Sen ve Cenk'i sormak? Şaşırtıcı," dediğinde başımı sağa sola doğru sallayarak gülümsedim. Tamam, Cenk'ten ve Cenk'in Berkay'la olan samimiyetinden pek hoşlanmazdım. Gerçi sadece bu da değildi. Bana kafa tutup, Melek'e yaklaşmak istediği zamanları aklıma getirdikçe ona karşı pek hoş hisler beslediğim söylenemezdi. Fakat Melek benimle birlikteydi ve o hisler artık geride kalmıştı.

"Ne bileyim? Evde görmeyince bir garip hissettim," dediğim sırada Berkay, Beşiktaşlı kupa bardağını benim önüme bıraktı. Yapmış olduğu üçü bir arada olan kahveden rahatlamak için hızlı bir yudum aldım ve biraz olsun kendime gelmeye çalıştım.

Berkay da yeniden karşımdaki sandalyesine oturduğunda, "Kemal Amcalar bir yalının restore işlemlerini yapıyorlardı. Hatırlıyor musun?" diye sordu.

Kemal Amca, yani Murat'ın babası büyük bir inşaat şirketinin sahibi olduğundan çok fazla bu tarz işlerle uğraşırdı. Fakat bunun konumuzla olan ilgisini anlayamadım.

"Evet, hatırlıyorum. Hatta Murat geçenlerde düzenleyeceği yeni yıl partisinin orada gerçekleşeceğini falan söyledi," dedim açıklamasına başka bir açıklama katarak.

"Hah! Mevzu tam da bundan ibaret işte. Yalıdaki partide çalmaları için Cenk'in grubuna sormuş."

"Yuh! O da kabul mu etmiş? Hem de yeni yıl gecesi?"

"Bu aralar paraya ihtiyacı var. Ben, borç vermeyi teklif ettim ama kabul etmedi. Gidip, Murat'ın iş teklifini kabul etti."

Cenk'in maddi anlamda sıkıntı yaşadığını bilmediğim için bu duruma olan tutumuna pek de bir şey diyemezdim. Berkay'dan para almak istememesini de anlayabilirdim. Berkay, zengin bir ailenin oğluydu ama Cenk, bunu kullanmak istemeyecek kadar gururluydu. Yani bu tutumundan ben bu anlamı çıkarırdım.

Kahvemden büyük bir yudum daha içip iyice kendime gelmeye çalışırken Berkay bu kez de konuyu yeni yıl gecesine getirdi.

"Eeee? Biz ne yapıyoruz yeni yıl akşamı? Tempesta'da planlar, organizasyonlar falan yok mu?" diye sordu. Söz konusu parti olduğunda

Berkay'ın çenesi pek bir düşerdi. Tam bir parti ve eğlence adamıydı.

Tuhaf bir şekilde bu yıl gerçekleşecek olan yeni yıl partilerine herkes çok ilgiliydi. Zaten yıllardır değişmeyen bir kuraldı ama bu kez insanların üzerinde farklı bir ilgi söz konusuydu. Murat bile şimdiden üniversiteye ayağa kaldırıp her yerde babasının ayarlayacağı o yalıdaki partiden söz ederken ben hiçbir şey planlamamıştım. Sınavlara kendimi öyle kaptırmıştım ki Tempesta'ya bile şu iki hafta içerisinde ikiden fazla uğradığım olmamıştı.

"Yani her zamanki gibi canlı müzik falan olur ama açıkçası ekstra bir şey planlamadım. Sıradan bir gece gibi olur bence."

Söylediklerim elbette Berkay'ı tatmin etmedi. Hemen gözler devrildi, keskin bir nefes verildi ve itirazlar başladı.

"Off be İlker! Patlat bir bomba parti de eğlenelim be biraz!"

"Oğlum, şunun şurasında bir hafta kalmış zaten."

"Kostüm partisini de bir hafta içinde hallettik. Hatırlatırım."

Söz konusu partiler olduğunda gerçekten Berkay'a söz geçiremezdim. Ne kadar karşı gelirsem o kadar itiraz edecekti. Bu yüzden çabuk pes ettim.

"Tamam, Okan'ı yarın arar, bir şeyler ayarlamasını söylerim," dediğimde Berkay'ın keyfi hemen yerine geldi. Tüm yükü Tempesta'daki yardımcım Okan'ın üzerine yıkmayı düşünüyordum çünkü ben günlerimi ve o geceyi yalnızca sevgilimle geçirmek istiyordum.

Berkay, "Aslansın be!" diyerek yumruğunu havada sallayıp sevincini gizlemediğinde ona içtenlikle gülümsedim. Arkadaşımı mutlu etmek o kadar da kötü bir durum sayılmazdı.

Birkaç dakika boyunca aramızda garip bir sessizlik oluşurken Berkay elinde tuttuğu kupa bardağını gürültülü bir ses çıkararak masaya bıraktı ve kollarını masanın üstünde birbirine geçirerek bana doğru dik dik bakmaya başladı. Bakışlarından başka bir mevzuyu açacağını ve hatta üzerime geleceğini hemen anladım.

"Eee? Melek'le nasıl gidiyor? Hâlâ bir şeyler yok mu?" diyerek imayla sorduğunda gözlerimi devirdim. Bu sorunun altında neyin yattığını çok iyi biliyordum. Melek'le sevişip sevişmediğimi soruyordu.

"Neyi sorduğunu biliyorum Berko," dedim kestirip atarak ve bakışlarımı elimdeki kupa bardağın üstünden çekmeyerek. Berkay, kıkırdadı ama elbette üzerime gelmeye devam etti.

"Abi, kızı reddettin ve biz, hepimiz bunu duyduk. Ne sorabilirim sence? Merak ediyorum yani bir gelişme var mı diye." Bakışlarımı bardağımdan

çekerek ona çevirdim ve kahvemin son yudumlarını hızla boğazıma diktim. Ardından da oturduğum sandalyede geriye doğru yaslanarak, "Benim, seks hayatım seni ilgilendirmez," dedim ve yeniden bilgisayardaki notlara gözlerimi diktim.

Berkay, elbette beni yine umursamadı ve laubali bir tavırla, "Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir bro," dedi.

"Çarpacağım şimdi ağzına."

"Çarp kurban olduğum. Senin çarptığın yerde gül biter. İtalyan, üzümlü kekim benim."

Havadan bana öpücük attığında masanın üzerinde yer alan kalemlerden birini alıp kafasına doğru fırlattım. Tam isabeti yakalarken, "İğrençleşme lan!" diye bağırdım. Kahkahası bulunduğumuz odada yankılanırken bir süre böyle benimle uğraşmaya devam etti ama sonrasında bir anda yüzü ciddi bir ifadeye büründü. Boğazını temizledi ve benimle bu kez alay etmeden, ciddiyetle konuşmaya başladı.

"Hadi be İlker. İstiyorsundur abi. Özellikle de Melek'i bu kadar çok severken istememene hayatta inanmam. Hem uzun zaman olmadı mı? Ya da gerçekten istemiyor musun yoksa?"

Berkay'ın ağzından çıkanlarla bütün dikkatim dağıldı. Bu saatten sonra daha fazla ders çalışamazdım. Önce önümdeki ders notlarının bulunduğu sekmeyi kapattım, ardından bilgisayarı. Kendime gelebilmek ve düşünebilmek için saçlarımı dağıttım, yüzümü ovuşturdum. Sonrasında bakışlarımı Berkay'a çevirdiğimde onun da bir cevap beklercesine bana baktığını gördüm.

"Nasıl istemem Berkay? Nasıl istemem ben onu? Allah kahretsin! Öyle bir istiyorum ki..."

Bunları der demez hafta sonu Melek'le benim evimde yaşadıklarımız geldi aklıma. Cambaz, kendi köşesine çekilmiş bir şekilde yerde yatarken onunla birlikte koltuğun üzerinde film izlemiştik. Resmen sarmaş dolaştık. Film boyunca benim ellerim onun vücudunun her yerinde gezinip durmuştu. Dudaklarım boynundaki o enfes boşlukta gezinmiş, leylak parfüm kokusunu solumuştum. Melek, bu kez üstüme gelmemişti. Beni zorlamamıştı ama kendini de geri çekmemişti. Eğer ona karşı o an bir adım atsaydım elbette beni geri çevirmezdi ama yine yapamamıştım işte. Yine duvarlarımı hiçbir şey bilmiyormuşum gibi öylece indirememiştim.

"Hafta sonu benim evimdeydik. Koltuğun üzerinde beraber romantik bir komedi filmi izledik. Melek, kollarımın arasındaydı. Resmen kendinden

geçmişti ve gözlerimin içine beklentiyle bakıyordu. Söylesene Berkay. Ben, nasıl istemem? Ama..."

"Ama ne be kardeşim? Madem sen de bu kızı bu kadar çok istiyorsun ama ne?"

Yüzümü bir kez daha ovuştururken daha fazla bunu kendi içimde tutamayacağımı anladım. Birileriyle konuşmaya, paylaşmaya ihtiyacım vardı. Hem de çok ihtiyacım vardı. Yoksa bu durum beni mahvedecekti.

"Berkay, bak, sana bir şey anlatacağım ama bu aramızda kalacak. Tamam mı? Çağatay'ın bile haberi yok. Kimseye bu konu hakkında bir şey demeyeceksin," dedim oturduğum sandalyede doğrulmaya çalışarak ve büyük bir ciddiyetle Berkay'a bakarak. Fakat Berkay, elbette mevzuyu başka tarafa çekti. "Yattınız değil mi lan?" dedi birdenbire. Ben adama önemli bir konu anlatmaktan bahsediyordum, onun aklı başka yere çalışıyordu.

"Senin bu boşboğazlığın beni bir gün bitirecek," dedim gözlerimi devirerek. Ardından da, "Hayır, Berkay. Yatmadık ayrıca," diye de devam ettim.

"Üff! Çok sıkıcısınız," dediğinde onu duymazdan geldim ve bir kez daha ciddiyetle, "Bak, anlatıyorum. Kimseye anlatmayacaksın. Söz mü?" diye sordum.

"Söz be kardeşim. Ne zaman senin sırrını bir başkasına anlattım?"

"Anlatmadın, eyvallah."

Berkay, benim uzun süredir, liseden bu yana en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Ona elbette güvenirdim de ama yine de böyle bir konuyu açmadan önce emin olmak istemiştim. Derin bir nefes alıp verdikten sonra oturduğum sandalyede ayağa kalktım. Mevzuya nereden gireceğimi düşündüm. Sanırım o geceden başlamak en iyisiydi. *Zaten beni yerle yeksan eden gerçekleri de o gece öğrenmemiş miydim?*

"Kostüm partisi gecesinde neler olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" Sorduğum soruyla Berkay'ın da suratı düştü. O gecenin sonu herkes için tam bir fiyaskoydu.

"Gecenin sonunu diyorsan evet. Enes şerefsiziyle olan kavgamı unutmam imkânsız," dedi Berkay resmen dişlerinin arasından. Enes'le zaten artık konuşmuyorlardı ama o gece elbette onun açısından hiç hoş bitmemişti.

Konuyu saptırmadan, başka tarafa çekmeden, "Ben, o gece sonunda kötü olmuştum. Mekândan falan gitmiştim. Peki, bunu hatırlıyor musun?" diye devam ettim.

"Hatırlıyorum."

"İşte o gece ben bir şey öğrendim. Hiç öğrenmek istemediğim bir şeyi hem de."

Önce sakinlikle, "Ne öğrendin?" diye sordu Berkay. Sonra sanki büyük bir aydınlanma yaşamış gibi, "Enes'ti değil mi? Melek'in sevdiği adam Enes'ti. O yüzden deli Kadir gibi ortalığı inletti o gece," diyerek hararetle devam etti ve o da benim gibi oturduğu sandalyeden kalktı. Kendini salondaki koltuğun üzerine attı. Söylediğine karşılık acıyla gülümsedim. Garip bir şekilde o kişinin Enes olmasını tercih edeceğimi fark ettim.

"Hayır, kardeşim. Enes değil, hatta ihtimali bile yok."

"Kim abi o zam...?" Berkay, bir anda durdu. Bakışları benimkileri buldu ve bu kez gerçekten gerçeği anladı. "Yok. Hayır. O değil. *O değil*, de bana. Sakın bana o kişinin..." Sözlerine devam etmesine izin vermedim.

"Evet, Murat," diyerek tamamladım ve bunu söylememle Berkay'ın oturduğu koltuktan da hışımla ayağa kalkması bir oldu.

"Sikerim böyle işi ama ya!" diye bağırdı. Bense yine acıyla gülümsedim.

"Murat, neden birdenbire döndü zannediyorsun," dedim alayla.

"Yani Melek'in o büyük aşkı Murat mıymış? Zevksizmiş o zaman. Hiç kusura bakma."

"Liseden beri aşıkmış."

"Melek mi anlattı sana bunları?" diye sorduğunda başımı sağa sola doğru salladım.

"Hayır, Melek anlatmadı. Yani açık açık hiçbir zaman anlatmadı. Bunu ben istemedim gerçi. Fakat daha biz birlikte değilken bir gece onu Tempesta'da buldum. Zil zurna sarhoştu ve bir adamın onu reddettiğinden ama kendisinin umutsuzca ona yıllardır çok âşık olduğundan bahsetmişti."

"Peki, o kişinin Murat olduğunu sen nasıl öğrendin?"

"İşte o gece dışarı çıktığımda Enes'i mekânın çevresinde gördüm. Telefonda öfkeyle Murat'la konuşuyordu. Bir an önce gelmesi gerektiğini falan söylüyordu. Ona sevgisine çok güvendiği o kızın benim kollarımdan kendinden geçtiğinden bahsediyordu. O kız da Melek'ti zaten."

Sanki üzerimde çok ağır bir yük varmış gibi bu kez ben kendimi koltuğun üzerine bıraktığımda Berkay hemen tepemde dikiliyor ve bana yüzündeki kararsız ifadeyle bakıyordu. Fakat ben ne diyeceğimi, bu konuşmayı nasıl devam ettireceğimi biliyordum.

"Şimdi sorarım sana? Ben, Melek'e böyle bir durum karşısında nasıl dokunurum? Bunu ne ona ne de kendime yapamam. Ben, bir daha aynı

şeyleri yaşayamam Berkay," dedim derin bir kırgınlıkla.

Sesim titrerken iki yıl öncesinde olanları aklıma getirmek istemedim. Fakat elimde değildi. Melek'i onunla karşılaştırmıyordum ama aynı acıyı bir kez daha yaşarsam bu kez toparlanamayacağımı, Melek'in beni mahvedeceğini çok iyi biliyordum.

Berkay, kendinden çok emin bir şekilde, "İlker, bak. Seni çok iyi anlıyorum ama Melek'le Elif'i bir tutamazsın," dediğinde bunu zaten yapmadığımı haykırmak istedim.

"Tutmuyorum ki zaten!"

"Bir lafımı bitireyim," dediğinde itiraz etmeyip başımı salladım ve sessizliğimi korudum. Berkay'ın devam etmesini bekledim.

"Seni bilmem ama ben Melek'e her baktığımda sana gerçekten âşık bir kız görüyorum. Sen, bunu göremiyor musun? Abi, her şeyi geçtim. İki haftadır Murat burada, tam karşımızda ama ben ne zaman sizi izlesem o kızın gözleri sadece senin üzerinde. Gözlerinin içine içine bakıyor resmen. Eğer bu kız Murat'ı hâlâ sevseydi sana o şekilde yaklaşır mıydı? Sana o şekilde bakar mıydı hiç?"

Murat'ın döndüğü günden bu yana olanları düşündüm. Melek, aynı Melek'ti. Benden kaçmıyordu, uzak durmuyordu. Farklı, garip tavırlar sergilemiyordu. Evet, Murat'ın varlığının bizi kötü etkileyeceğini düşünmüştüm. Hatta üzerimize bir kara bulut gibi yerleşeceğinden resmen emindim ama Melek, bana olan yakın tavırlarıyla, bakışlarıyla bunun aksinin olduğunu kanıtlamıştı.

Üniversitede bazen ders aralarında yan yana geldiğimiz anda Murat bizden ötede, başka bir yerde arkadaşlarıyla oturuyordu ve ben o an bunun kasıtlı olarak yapıldığının gayet farkındaydım. Bakışları hep Melek'in üstündeydi. Bunun da farkındaydım. Melek'in benimle olmasını kesinlikle hazmedemiyordu. Fakat tıpkı Berkay'ın dediği gibi Melek'in bakışları da hep bendeydi. Gülümsemesi sadece banaydı. Derin bakışları sadece banaydı. Boynuma sokulup kendini oraya aitmiş gibi bastırması bile yine sadece banaydı. Bütün bunlar olurken istediğim tek bir şey vardı. *Sadece tek bir şey...*

"Beni sevdiğini hiç söylemedi ama," dedim sesimin bozuk çıkmasına aldırmadan. Berkay, karşımda dikilmek yerine yanıma geldi, koltuğa oturdu ve omzumu sıkıp beni sarsarak kendine bakmaya zorladı.

"Söylemesine gerek var mı? Sen, Melek'e bakıp bunu hissetmiyor musun?"

Hissediyordum ama artık duymak da istiyordum.

"Çünkü ben Gamze'ye her baktığımda bunu hissediyorum. Ona bir bakıyorum ve onun gözlerinde, bakışlarında, dudağının kıyısında oluşan gülümsemede sadece kendimi görüyorum. Kızma bana ama kuzenin Alina'yla birlikteyken bile bu kadar derin duygular beslemedim ben ve bil diye söylüyorum. Gamze'yle birbirimize belki sadece bir kez falan *seni seviyorum* demişizdir. Hele benim bir deyişim var, tam rezillik. Öğrenmek, duymak istemezsin. Ama hissediyor musun desen? Dibine kadar hissediyorum."

Berkay, tutarsız ve bazen de çok patavatsız biriydi ama Gamze'yi gerçekten çok sevdiğini gözlerinden okuyabiliyordum. Aynı hisleri ben de paylaşıyordum. Zamanında Elif'e duyduğum hisler bile şu an Melek'e duyduğum hislerin yanından dahi geçemezdi.

Berkay, haklıydı. Belki de bunun üstüne gitmekten vazgeçmeliydim. Anı yaşamaya ve hissetmeye bakmalıydım. Gerçi hissediyordum da...

"Hissediyorum galiba. Melek'in beni sevdiğini yani," dediğim sırada suratımda aptal bir sırıtış yer alıyordu. Neden güldüğümü bile bilmiyordum. Sanırım beni güldüren şey aslında Melek'in de beni sevdiğinin sonunda farkında varmamdı. Ne tuhaftır ki bu Berkay sayesinde gerçekleşmişti.

"Eeee o zaman? Siktir et Murat'ı. Akışına bırak. Ne yaşamak istiyorsan onu yaşa. Eğer Enes'i dert etseydim Gamze'nin elini bile tutmazdım. Tutamazdım ama şimdi Gamze'yleyim. Mutluyum. Hatta yeni yıldan sonra onu annemlerle tanıştıracağım. Enes umurumda mı? Yoo, hiç de umurumda değil. Sikerler Enes'i. Bu yüzden sen de boş ver Murat'ı falan. Melek, senin elini tutuyor. Melek, seni istiyor. Melek, seninle birlikte. Nokta. Bunu getir aklına sadece."

Yüzümdeki gülümseme iyice kahkahaya dönüşürken, "Haklısın lan!" diye bağırdım. Berkay da benimle birlikte kahkahasını tutamayıp, "Haklıyım tabii oğlum!" diye haykırdı.

İkimiz de iyice kendimizi kaptırırken aklıma yerleşen ani bir fikirle oturduğum yerden hızla ayağa kalktım. Çalıştığımız masanın yanına doğru ilerledim ve üzerinde bulunan cep telefonumu elime aldım.

"Melek'e mesaj atacağım," diye mırıldandığımda Berkay elbette bulduğu fırsatı kaçırmadı ve hemen benimle uğraşmaya başladı.

"At tabii kardeşim. '*Artık gün, bizim günümüzdür. Sevişmeden uyumayalım yârim,*' yaz."

Ona gözlerimi devirerek, "Siktir ya!" diye seslendiğimde bana orta parmağını gösterdi ama bunu bile umursamadım. Dert etmedim. Umursadığım tek bir şey vardı. O da yalnızca ve yalnızca Melek'ti.

Yarın son sınavı vereceğimiz için büyük bir rahatlık yaşayacaktık. Sonrasında tüm günü, akşamı yalnızca Melek'le geçirmek istiyor, ona geçirdiğimiz, geçireceğimiz her saniyede sevildiğini hissettirmek istiyordum. Kesinlikle güzel bir sürprizim olacaktı. Gerçi sürprizin gerçekleşebilmesi için önce eski yüzme hocamdan küçük bir izin koparmam gerekiyordu ama onun da beni kıracağını hayatta düşünmüyordum. Bu yüzden parmaklarım telefonumun ekranındaki açık olan WhatsApp'de onun isminin olduğu kutucuğu buldu ve harfler hızla parmaklarımın arasından dökülmeye başladı.

Kız Kulesi ❤: *"Güzelim, yarın üniversiteye gelirken yanında bikini ya da mayo getir. Sana güzel bir sürprizim olacak."*

- Benim gerçekten keyif alarak yazdığım, iki tarafı da anlatmaya çalıştığım bölümlerden biri oldu. Umarım siz de aynı keyfi almışsınızdır. □□

- Sizce İlker'in sürprizi ne olabilir? Düşüncelerinizi ve yorumlarınızı heyecanla bekliyorum. ❤

- Bu kez açıklamamı bölüm sonuna sakladım. Dikkate alırsanız çok sevinirim. □□ ***Son zamanlarda, "Aşka Düşüş'e ne oldu? Yeni bölüm gelmeyecek mi? Kitap neden devam edilmiyor? Yazar bıraktı mı? Kitap öldü mü?" tarzı çok fazla sorular almaya başladım.***
Hayır, kitap ölmedi. Kitap hâlâ yaşıyor, kitap hâlâ devam ediyor ama ben son zamanlarda Kutup Yıldızı 4: Yaz Rüzgârı'nın çıkışından, imza günlerinden dolayı o kadar yoğun bir dönem geçirdim ki kendimi Aşka Düşüş'e tam anlamıyla veremedim. Bu yüzden bölüm aralığı yine açıldı haliyle. Fakat yeniden daha seri bir şekilde bölüm paylaşmayı hedefleyerek döndüm ve Aşka Düşüş'le ilgili de önemli bir karar aldım. Aynı zamanda da bir hedef söz konusu. Zamanı geldiğinde eğer o hedefi gerçekleştirebilirsem bunları ilk sizinle paylaşacağım. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadardı. Bir sonraki bölüme dek şimdilik hoşça ve merakla kalın. ❤

38. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Playlist:

L.A - Stop The Clocks

Soner Avcu - Kayıp Şehir

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

Bölümün bazı kısımlarında yetişkin sahneler yer almaktadır. Okumak istemeyenler için o kısımları +18 olarak belirttim. Bilginize □□

Ayrıca hikayemizin yepyeni kapağı için canım halapenobiberi 'ye çok çok teşekkür ederim. Efsane güzel olmamış mı? Tam anlamıyla Aşka Düşüş'ü yansıtan bir kapak oldu. 😍

38. BÖLÜM

Hayat, kesinlikle belirsizliklerden ibaretti. Ne kadar plan yaparsak yapalım kader elinin değdiği yaşantılarımız ilmek ilmek işleniyor ve kalp hiç fark etmediğimiz bir şekilde kendi yolunu çiziyordu.

Bütün bunları nereden ve nasıl mı biliyorum?

Elbette kendimden.

İstanbul'a geldiğim ilk zamanları hatırlıyordum ve bir de şimdi ki hâlimi. Bu birkaç ay benim için resmen büyük bir devrim gibiydi. *Hem de hiç şikâyet dahi etmediğim bir devrim.*

Tamam, bu kadar yeter. Şimdi bütün bu afili cümleleri geçelim ve şu ana dönelim.

İlker'in Audi'sini çok seviyordum. Hatta bayılıyordum. Arabanın kusurlu tek bir yanı yoktu. İçinin çok dar olması dışında ve bu da bizim işimizi kesinlikle çok zorlaştırıyordu. Özellikle de şu an İlker'in kucağında, ellerim onun kıvırcık saçlarının arasındayken ve onun da sıcacık dudakları boynuma ıslak öpücüklerini bırakırken işimiz gerçekten çok ama çok zordu.

Nemli dudakları usulca boynumda gezinirken, kıkırtımı serbest bıraktım ve başımı geriye doğru atıp ona daha iyi bir alan sunmak istedim. Dudaklarımdan titrek bir inilti koparken, "Bana hâlâ sürprizin ne olduğunu

söylemedin," diye fısıldadım. Yüzünün alacağı ifadeyi görmek için hafifçe geriye doğru çekildim. Sırtım direksiyona değdi ama şanslıydık ki korna falan çalmadı. Yoksa üniversitenin otoparkında, İlker'in arabasında sarmaş dolaş bir vaziyette kimseye yakalanıp, rezil olmak istemezdik.

Ellerim İlker'in ensesindeki saçları çekiştirirken yüzündeki o kusursuz gülümsemeyle bana doğru yaklaştı ve dudaklarıma hızlı ama nefesimi kesecek bir öpücük bıraktı. Ardından geriye doğru çekilip, "Bebeğim, adı üstünde sürpriz," diyerek muzır bir surat ifadesiyle mırıldandı. Sırıtarak dudaklarımı dişledim ama öyle kolayca pes etmeyecektim. Alnına düşen kıvırcık bukleleri geriye doğru atarken, "Bari küçük bir ipucu alsam?" diyerek dudaklarımı sarkıttım. İlker, bu yavru kedi bakışlarıma elbette karşı koyamadı ve bakışlarından bile beni yanıtsız bırakmayacağını hemen anladım.

Pes edercesine, "Tamam, ipucu alabilirsin," dediğinde gözlerimi irice açarak ve epey heyecanlanarak onun ela harelerine kilitlendim. Dudaklarından çıkacakları sabırsızlıkla bekledim.

"Çocukluğumdan bu yana yüzmeyi çok severim. Bu yüzden de hem lisede hem de üniversitenin ilk yılında yüzme kulübündeydim."

Söyledikleriyle gözlerim sanki mümkün olabilirmiş gibi daha da çok açıldı. Bunu bilmiyordum. Gerçi İlker hakkında çok az şey biliyordum ve onunla geçirdim her saniye yepyeni bir bilgi daha öğreniyordum.

"Gerçekten mi?" diyerek heyecanla soluduğumda başını beni onaylarcasına aşağı yukarı doğru salladı.

"Evet. Üniversitedeki hocamla da aram hâlâ çok iyidir," diye devam ettiğinde konunun nereye bağlanacağını bilmek isteyerek daha fazlasını öğrenme isteğiyle tutuştum.

"Eee? Sonrasında ne oldu peki?"

"Bıraktım," dedi büyük bir sakinlikle sanki çok basit bir şeyden bahseder gibi. *Madem yüzmeyi bu kadar çok seviyordu neden bırakmıştı ki?* İçime ansızın yerleşen endişe ve merak hemen kendini gösterdi ve İlker'e bunun sebebini sordum.

"Neden?"

"Sıkıldım," dedi omuzlarını silkerek küçük bir çocuk edasıyla.

"Bu çok makul bir nedenmiş."

"Bence de."

Onunla resmen dalga geçer gibi konuşurken ve İlker de aynı şekilde bana karşılık verirken birbirimize bakarak kıkırdadık. İlker'in dudaklarından

kopan o saniyelik ses tonuna bile çok fena âşık olduğumu fark ettim. Bana o ses tonuyla bile sarılacağını düşündüm. Ama şu an için konumuz kesinlikle bu değildi. Ağzından çıkan o tek kelimelik cümle beni tatmin etmemişti. Hâlâ çok daha fazlasını merak ediyordum. İlker de sanki bunu anlamış gibi bir anda yüz ifadesi değişti ve çehresi ciddiyetle büründü. Gözlerimin içine derince bakarken boğazını temizledi. O an anladım ki aslında bana çok ciddi bir şey söyleyecekti.

"Şaka bir yana, üniversitenin ilk yılını bitirdikten sonra yaz tatilini geçirmek için annemin yanına, İtalya'ya gitmiştim. O yaz Roma sahilinde can kurtaran görevini üstlendim. Fakat yazın sonlarına doğru acı bir tecrübe yaşadım. Biri boğulurken onu kurtaramadım. Daha doğrusu kurtaramadık. Belki benim suçum değildi ama görevimdi ve ben bunu beceremedim. O zamandan sonra da yüzmeye ara verdim. Yavaş yavaş da olsa yeniden dönmek ve bunu seninle birlikte yapmak istiyorum."

Ela harelerine derin derin bakarken yaşadığı acı tecrübeden dolayı yüreğim burkuldu. Birkaç dakika boyunca ne diyeceğimi, onu nasıl teskin edeceğimi ya da bunca zamandan sonra teskin edip etmemem gerektiğini bilemedim. Hem yeniden, üstelik benimle birlikte yüzmeye dönmek istediğine sevindim, hem de bu acıyı yaşadığı için onun adına çok üzüldüm. Fakat o an fark ettim ki, bu kadar kısa bir süre içinde bile olsa İlker ve ben birbirimize çok güçlü bir şekilde tutunuyorduk. Birbirimize gerçekten çok bağlıydık. Çok değer veriyorduk. O benim bu hayattaki oltamdı, belki ben de onun hassasiyetiydim. Bu yüzden öylece beni reddedemiyor, yaşadığı en acı tecrübeleri bile benimle tereddütsüz bir şekilde paylaşabiliyordu.

"İlker", diye fısıldadım adını dudaklarına doğru ve kucağında biraz doğrulmaya çalışarak. "Şimdi üzülsem mi yoksa sevinsem mi? Bilemedim." Bir elim yanağını, kirli sakallarını okşarken gözlerimi ondan söküp alamıyordum. Resmen kilitlenmiştim. Hayır, kesinlikle büyülenmiştim. İlker Altan, bir kez daha beni büyülemeyi başarmıştı.

Dudaklarımdan keskin bir nefes koparken, "Sen... Sen bambaşkasın İlker Altan, bambaşka," diye fısıldadım. O tatlı gülümsemesi yüzünü yeniden aydınlatırken kendimi dizginlemeyi bir kenara bırakıp hâlâ yanaklarını okşayan ellerimle yüzünü avuçlarımın içine aldım. Gözlerimi usulca kapatarak dudaklarımı sertçe onun dudaklarına bastırdım. Dilim resmen dudaklarını talan ederken öpücüğüme karşı kayıtsız kalmadı. Anında karşılık verdi ama öpüşmemiz asla sert değildi. Aksine bir pamuk ipliği kadar yumuşacıktı.

Bir süre arabanın içinde sadece nefeslerimizin sesi duyulurken sonunda kendini frenleyerek geri çeken taraf İlker oldu. Yüzüme düşen saçları geriye doğru atarken yine tatlı tatlı gülümsedi. O an aslında biraz önce sorduğum sorunun hâlâ yanıt bulmadığını fark ettim.

"İpucu bu kadar mıydı yani?" diyerek gözlerimi kıstım ve küçük bir çocuk gibi mızmızlandım.

"Dahası yok hanımefendi," dediğinde üstüne gitmek istemedim. Benimle çok özel bir hatırasını paylaştığı için onu daha fazla sıkboğaz etmeyecektim. Sabırla birkaç saat sonrasını bekleyebilirdim.

"Öyle olsun bakalım," dediğimde yavaşça yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. Burnumun ucundan öperken, "Olsun," diyerek beni taklit etti. Tam beni yeniden öpmek için uzanacaktı ki arabayı gürültülü bir şekilde İlker'in telefonunun sesi inletti. Sabitleyicide bulunan telefona ikimiz de aynı anda başımızı çevirdiğimizde ekranda *Berko* ismini gördük. *Yani Berkay arıyordu.*

Son zamanlarda Berkay, İlker'le olan ilişkimde resmen benim kumam gibiydi. Ne zaman İlker'le yakınlaşsak ya da vakit geçirmek istesek bir yerlerden kendini ortaya çıkarıyor, Gamze'yle birlikte planlarımıza dahil oluyorlardı. Bundan kesinlikle rahatsız değildim. Aksine Berkay'ı daha yakından tanıdıkça onun çok eğlenceli ve deli dolu bir karaktere sahip olduğunu gördüm. Her şeyden öte Gamze'ye gerçekten değer verdiğine, onu sevdiğine bizzat kendi gözlerimle şahit oldum. Bu yüzden Berkay'ın varlığı hiçbir zaman beni rahatsız etmeyecekti. *Zamansız aramaları dışında tabii...*

İlker, sabitleyicideki telefonunu eline alıp Berkay'ın aramasını reddederken, "Hiç gitmek ve senden birkaç saatliğine bile olsa ayrılmak istemiyorum ama ne yazık ki gitmek zorundayım çünkü lanet olası bir sınavım ve baş belası, yakamı asla bırakmayan bir arkadaşım var," diye sızlandı. Onun bu mızmız hâlleri beni fazlasıyla eğlendirmeye yetti.

"Ben de senden hiç ayrılmak istemiyorum ama dediğin gibi gitmek zorundasın sevgilim." Cilveli bir edayla konuştuğumda İlker sanki bu tavrımdan çok hoşlanmış gibi yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdı. Bir eli onun kucağındaki bacaklarımın üzerinde gezinirken, diğer eli ise boynumun açıkta kalan kısımlarını zarifçe okşuyordu.

"Gidemiyorum," dedi nefesini yüzüme doğru bırakarak ve içimi ürpertecek bir şekilde fısıldayarak.

"Gitmeni istemiyorum," dedim dudaklarımı dişleyerek ve ona şuh bakışlarımla birlikte meydan okuyarak.

"İşimi hiç kolaylaştırmıyorsun," dediğinde kaşlarımı havaya kaldırarak ona sahte bir kızgınlıkla baktım. *Asıl o benim işimi hiç kolaylaştırmıyordu.*

"Şuna da bak! Şimdi yatağımda pinekliyor olabilirdim ama senin için buradayım."

Yalan söylemiyordum. Bugün dersim yoktu ama ben İlker için buradaydım. Oysa evde de onu bekleyebilir ve saatlerce yatağımda vakit öldürebilirdim.

"Allah Allah! Şikâyetçi misiniz yoksa Melek Hanım?" derken bacaklarımı okşayan elleri kalçalarıma uzandı ve avuçlayıp sıktı. Dudaklarımdan gür bir kahkaha koparken bir anda ciddi olmak istedim. İlker'in gözlerinden gözlerimi bir an olsun ayırmadan, "Asla, sana değer," diye fısıldadım. Gerçekten değerdi. Onun için her şeyi yapmaya hazırdım. *Çok sevdiğim uykumdan mahrum kalmaya bile...*

"Öyle mi?" diye fısıldadı benim gibi gözlerini gözlerimden çekmeden. Yavaşça başımı aşağı yukarı doğru sallayıp, gülümseyerek, "Öyle," dedim. Dudaklarını ısırarak başını iyice bana doğru yaklaştırdığı sırada beni öpmek istediğini anladım. Aynı aralık dudaklarımla onu karşılamak istediğimde arabanın içini yeniden İlker'in telefonunun gürültülü arama sesi inletti. Sanki tüm büyü bozulmuş gibi İlker ellerini üzerimden çekerken başını da bıkkınlıkla geriye doğru attı. Anlaşılan tutkulu anlarımızın artık bitmesi gerekiyordu.

"Bu şerefsiz hayatta bensiz sınıfa girmez," dedi isyan edercesine telefonun ekranındaki Berkay ismini bana göstererek.

"Tamam, artık gitsen iyi olacak. Sınava geç kalmanı istemiyorum. Zaten ben de Gamze'yle birlikte kafeteryada olacağım. Seni bekleyeceğim."

İlker'in yanağına küçük bir öpücük kondurarak kucağından indim ve önce diğer koltuğa geçtim. İyice dağılmış olan saçlarımı hızlıca düzelterek arka koltuğa uzandım ve kabanımla çantamı elime aldım. Kabanımı üzerime geçirdikten sonra hızla kendimi arabadan dışarıya attım. Eğer birkaç saniye daha arabanın içinde bulunsaydım İlker'le en başa dönebilir ve kendimi yine onun kucağında bulabilirdim.

Aralık ayının sert soğuğu yüzüme çarparken sabırla birkaç saniye İlker'i bekledim. İlker'in de arabadan eşyalarını almasıyla birlikte bir müddet sessizce ve el ele Fen Fakültesi'nin bulunduğu alana doğru ilerledik. Mühendislik Fakültesinin inşaat çalışmaları hâlâ bitmediği için İlker derslerini bu fakültede alıyor, sınavlara da yine bu fakültede giriyordu.

Fakültenin önüne geldiğimizde İlker ellerimi tutmayı bırakmadan beni kendine doğru çevirdi.

"Şimdi gidiyorum ama birkaç saat sonra sadece ve sadece benimlesin," dedi kelimelerin üstüne basarak.

Ellerini tutmayı bırakıp, yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Sadece seninleyim," dedim ve ekledim. "Birkaç saat sonra."

Gülümsemesi iyice yüzüne yayılırken, "Bir şans öpücüğü alayım," diye mırıldandı. Kıkırdadım ve parmak uçlarımda yükselerek onu dudaklarından, içime nefesini çeke çeke ateşli bir şekilde öptüm. Geriye çekilirken, "İyi şanslar," diye mırıldandım. İlker'in kapalı olan gözleri yavaşça aralandı ve bana bakmayı bir an olsun bırakmadan, başını sağa sola doğru sallayarak titrek bir nefes bıraktı. O bakışlarından bile beni hiç bırakmak istemediğini anladım.

"Sınavdan sonra görüşürüz güzelim."

"Görüşürüz sevgilim."

Sanki o da benden kopamayacağını anlamış gibi elimi bırakır bırakmaz hemen arkasını döndü ve hızlıca fakültenin içine girdi. İlker'in fakülteye girmesiyle birlikte ben de yolumu değiştirdim ve yavaş adımlarla üniversitenin büyük kafeteryasının bulunduğu alana doğru yürümeye başladım.

Dün gece ansızın İlker'den bir mesaj gelmesiyle bu sabahımı da öğlenimi de tamamıyla onunla birlikte geçirdim. Önce sabah erkenden beni evimden aldı ve boğaza karşı harika bir kahvaltı yapmak üzere Ortaköy'e gittik. Kahvaltı sonrasında havanın buz gibi soğuk olmasına aldırmadan uzun bir süre boyunca sahil kenarında yürüdük. Birbirimize iyice sarılarak, bir an bile kopmak istemeyerek vakit geçirdik.

İlker, her zaman ilgili bir adam olmuştu ama bugün çok daha farklı ve çok daha özel davranıyor gibiydi. Tabii bütün çabalarıma ve ısrarlarıma rağmen bana asla akşamki planından bahsetmedi. Sürekli sürpriz olduğunu söyleyip geçiştirdi.

İlker'in planının ne olduğunu bilmediğim için bugün kendime o kadar bakmamış, özen göstermemiştim. Aksine tam tersi olması gerekiyordu. Daha özenli ve güzel görünmeliydim ama garip bir şekilde bugün hiç makyaj yapmamış, saçlarımı ise serbest, kendi hâlinde bırakmıştım. Üzerimde diz kapaklarımın biraz altında biten siyah, sade bir elbise vardı. Kışın ortasında olduğumuz için elbette elbisenin altına çorap giymiştim. Aslında dışarıdan bakıldığında bugün için biraz fazla özensiz

görünüyordum ama artık buna o kadar da takılmıyordum. İlker'le sevgili olduğumuzdan bu yana daha az makyaj yapıyor ve daha çok doğal hâlimde takılıyordum. Bu beni bayağı rahatlatıyordu. Üstelik İlker de bu durumdan gayet memnundu. Ne zaman karşısına doğal bir şekilde çıksam çok daha güzel olduğumu dile getiriyordu.

İlker, dün gece yanıma bikinimi almamı söylediği için sürprizinin havuz ya da deniz temalı olduğunu varsaymıştım. Eh, kışın ortasında denize giremeyeceğimize göre muhtemelen havuza gidecektik. Zaten yüzme kulübünde olduğunu söylemesiyle bir nebze sürprizin nereye dayandığını artık anlamıştım. Bikinimi ise yanımda getirmek yerine elbisemin altına iç çamaşırı niyetine giymiştim. Çünkü ben fazlasıyla üşengeç bir insandım. Bir de gideceğimiz yerde üstümü değiştirmekle uğraşmak istemiyordum.

Yüzümden asla eksilmeyen gülümseme ve içimi kıpırdatan o eşsiz heyecanla kafeteryaya ulaştığımda kapıyı hızla açtım. Kafeteryanın yoğun kahve kokusu ve sıcaklığı doğrudan yüzüme çarptığında rahatladım ve hatta gevşedim. Dışarısı epey soğuk olduğundan içerinin sıcaklığı bana çok iyi gelmiş ve hemen ısınmamı sağlamıştı.

Vakit kaybetmeden kafeteryanın tezgâhına doğru ilerleyip sırada hiç kimsenin olmamasını fırsata çevirerek arkadaki görevliyi elimle çağırdım ve kendime sıcak çikolata istedim. Görevli kişi hemen hazırlayacağını söylediğinde tebessüm ederek başımı salladım ve beklemeye başladım. Görevlinin yanımdan uzaklaşmasıyla ben de gözlerimi kafeteryanın içinde gezdirdim.

Çoğu kişi son sınavlarını verdiği ve yeni yıla da çok az bir süre kaldığı için kafeterya o kadar kalabalık değildi. Aslında genel olarak üniversite pek kalabalık değildi.

Gamze, kafeteryanın en uç köşesinde oturuyor ve elinde telefonuyla oynuyordu. Onu fark etmemek imkânsızdı. Kızıl saçları resmen *ben buradayım* diye bağırıyordu.

Gözlerim etrafı kolaçan etmeyi sürdürürken kafeteryanın başka bir tarafında Murat, Enes ve sınıfından birkaç kişinin daha bir masanın çevresinde toplanmış olduğunu gördüm. Onların bugün dersi olduğunu hiç aklıma getirmemiştim.

Murat, kafeteryadaki varlığımın elbette farkındaydı ve gözleri üzerimdeydi. Onunla birkaç saniyeliğine de olsa göz göze geldik ama ben anında başımı kafeterya çalışanına doğru çevirdim ve ona bir daha

bakmadım. Onun aksine ben, Murat'ın buradaki varlığını görmezden gelmek istedim.

Tezgâhın arkasındaki çalışan bana sıcak çikolatamı uzattığında ona gülümseyerek teşekkür ettim ve ücretini ödedim. Daha sonrasında Gamze'nin oturduğu masaya doğru hızla yürümeye başladım.

"Selaam!" diye şakıdım yanına ulaştığım gibi. Karşısındaki boş sandalyeyi çekip otururken Gamze de elindeki cep telefonunu kapatarak masanın üzerine bıraktı.

"Selam, İlker'den ayrılmak kolay olmadı galiba?" İmalı bir edayla benimle dalga geçtiğinde ona karşı çıkmadım. Haklılık payı çok yüksekti. Şimdi olsa yine İlker'den kopamaz, onu bırakamazdım. Bırakmak istemezdim.

"Yani. Kısmen. Öyle de diyebiliriz," dediğimde Gamze de benimle birlikte gülümsedi. Önündeki kahve bardağından bir yudum alıp gözlerini gözlerime diktiğinde suratına benimle dalga geçecekmiş gibi bir ifade yerleşti.

"Eğer İlker biraz daha gitmeseydi Berkay sizi basmaya gelebilirdi."

Gamze'nin söylediğine kıkırdamadan edemedim. Bundan bir süre öncesinde İlker ve ben, Gamze ve Berkay'ı aynı şekilde görmüş ama bunu onlara asla belli etmemiştik. Hatta dile bile getirmemiştik. Yani Berkay da bizi basmış olsaydı bir nevi ödeşmiş olabilirdik.

"Sınav zamanları aşırı strese giriyor. Asla o kapıdan tek başına içeri giremiyor," diye devam ettiğinde Gamze hem çok şaşırdım hem de yine gülmeden edemedim. Berkay'ın sınavlardan korkacağı aklıma bile gelmezdi.

"Ciddi misin sen?" diye hayretle sorduğumda Gamze başını sallayarak beni onayladı.

"Evet. Bu yüzden Berkay'la ders çalışmak işkence gibidir."

Kendimi tutamayıp, "İlker de bugün bir tuhaftı," dediğimde Gamze'nin gözleri merakla parladı ve kaşlarını havaya kaldırarak bana şüpheyle baktı.

"Nasıl bir tuhaflıktan bahsediyorsun?"

"Sabah beni evden aldı. Beraber dışarıda kahvaltı yaptık. Sonra biraz sahilde gezdik. Tamam, bunlar zaten olağan şeyler ama bakışları, tavırları bir tuhaf gibiydi."

"Kötü tuhaf mı? İyi tuhaf mı?"

"Mükemmel olanından diyelim. Çünkü İlker bayağı ilgiliydi bugün." İtirafım karşısında Gamze samimiyetle gülümsedi.

"Böyle düşünmene sevindim. İlker, sürprizlerle dolu bir adamdır."

"Gerçekten öyle. Biliyor musun? Ayrıca eskiden yüzme kulübündeymiş." Gamze, İlker hakkında öğrendiğim bu yeni bilgiye pek şaşırmadı. *Eee, tabii.* Sonuçta o İlker ve Berkay'ı çok öncesinden beri tanıyordu.

"Evet, iyi bir yüzücüdür."

"Bu akşamki sürprizi de onunla alakalıymış," diye sessizce mırıldandığımda Gamze'nin gözleri muzırlıkla parıldadı ve hemen benimle dalga geçmek için fırsatı kolladı.

"Oooo! İyi eğlenceler mi demeliyim yoksa ateşli anlar mı?"

"Ya Gamze!" diye cırladığımda önümde ona fırlatabileceğim bir şey aradım ama ne yazık ki bulamadım. Zaten bulmama fırsat kalmadan hemen yanı başımda bir hareketlilik olduğunu sezdim.

Murat, arkadaş grubunun yanından ayrılarak Gamze ve benim yanıma gelmişti. Bir anda tepemizde dikilmeye başladığında, "Melek?" diyerek doğrudan bana seslendi. Her ne kadar istemesem de ona bakmak zorunda kaldım ve başımı kaldırdım.

"Ne var? Ne istiyorsun?" diye hararetle sordum çoktan keyfim kaçmış bir şekilde.

"Konuşabilir miyiz?"

Allah'ım! Daha ne kadar sürdürecekti bu saçmalığı? Biz zaten konuşmamış mıydık? Ne diye bu kadar üsteliyordu ki?

"Hayır," dedim tok bir sesle ve net bir şekilde.

"Melek, lütfen," diye ısrar ettiğinde gözlerimi devirdim ve ona bu kez öfkeyle bakmaya başladım. Sabrım taşmak üzereydi.

"Ben, seninle konuşmam gerekenleri konuştum ve bitti. Daha fazla bizi rahatsız etmezsen sevinirim."

Sanki söylediğim bütün o cümleler bir kulağından girip öbür kulağından çıkmış gibi sırıttı. Üstelik öyle pişkin bir şekilde sırıttı ki bu beni daha da sinirlendirdi. Tam kalkıp buradan gitmek isteyecektim ki Murat, "Öyle olsun bakalım," dedi. Artık pes edeceğini ve geri çekileceğini düşünürken benim bulunduğum tarafa biraz daha yaklaştı. Elleriyle masanın kenarlarına tutundu ve hafifçe bana doğru eğildi. Dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırıp rahatsız edici nefesini çok yakınıma, yüzüme doğru bıraktı. "Bunu sen istedin güzelim," dedi fısıltıyla. *Neyi ben istedim şimdi? Yaptığı şeyden bir bok anlamadım.* Zaten anlamama fırsat tanımadan ve başka hiçbir şey demeden hızla doğrulup alay eder gibi gülümsedi. Yanımdan uzaklaşmadan önce pişkin bir şekilde bana göz kırptı.

Onun kafeteryadan çıkıp gidişini büyük bir tedirginlikle izlerken, bütün bu anlara çok yakından şahit olan ve araya girmeyen Gamze, "Peşini bırakmayacak gibi duruyor," diyerek huzursuzca mırıldandı. Aynı huzursuzluğu ben de bütün bedenimle gerim gerim gerilerek hissettim.

"İlker, şu sınavı bir atlatsın da... Her şey bitecek. Murat'ın üzerimizdeki bu kara bulutu da gereksiz baskısı da."

"Anlatacak mısın?"

"Geç bile kaldım Gamze. Geç bile kaldım."

Bu zamana kadar iyi dayanmış, iyi sabretmiştim ve kesinlikle bunun için kendimi ödüllendirmeliydim. Yoksa kimse Murat karşısında bu kadar sabırlı davranamaz, patlamaya hazır bir bomba gibi bir anda ortalığı ateşe verebilirdi. Ben de artık aynı durumdaydım. Patlamaya hazır bir bomba gibiydim. Sadece İlker'in sınavlarını atlatmasını beklemiştim ve bugün son gündü. Bugünden sonra önümde hiçbir engel kalmayacaktı. Her şey bitecekti. İlker'e artık her şeyi anlatacaktım. Beni anlayacaktı. Neden gizlediğimi, neden söylemek istemediğimi bir şekilde anlayacak ya da anlamaya çalışacaktı, biliyorum. *Çünkü o, İlker Altan'dı. Hep anlardı.*

***

İlker'in sınavı söylediğine göre gayet iyi geçmişti. Onunla dün gece yaptığımız kısa bir telefon görüşmesinde bu sınav için çok gergin olduğunu söylemişti ama bunu çok iyi bir şekilde atlatması ikimizi de bir hayli rahatlatmıştı.

Sınav sonunda sınıftan çıktığı zaman onu koridorda elimde en sevdiği filtre kahveyle karşılamıştım ve bu onun epey mutlu olmasını sağlamıştı. Beni sıkıca kollarının arasına alıp sarmıştı. Yüzündeki o rahatlamış ifadeyi görmek beni de sevindirmiş, üzerimdeki kara bulutu yok etmeye yetmişti.

Sınav sonrasında İlker, Berkay, Gamze ve ben hep birlikte yeniden Ortaköy'e gitmiş, birlikte güzel bir akşam yemeği yemiştik. Fakat Gamze ve Berkay, yemekten hemen sonra yanımızdan hızlıca kalkıp ayrılmışlardı. Üstelik ayrılırken İlker'in Berkay'a gizlice bir şey verdiğini görmüştüm. Ona ne verdiğini sorduğumdaysa bana sigara olduğunu söylemişti ama inanmamıştım çünkü İlker sigara kullanmıyordu. Onu ilk ve son kez Uludağ'da sigara içerken görmüştüm. Hatta o zamandan sonra birkaç kez kullanıp kullanmadığını sorduğumda bana net bir dille kullanmadığını söylemişti. Anlaşılan İlker'in planı her neyse buna Gamze ve Berkay'ı da ortak etmişti. Bunu anlamak o kadar da zor değildi.

Saatler akşam üstünü çoktan geçiyordu. İlker'le birlikte sahil boyunca biraz daha gezindikten sonra nedenini asla anlamadığım bir şekilde yeniden üniversiteye dönmüştük. Arabayı otoparka park ettikten sonra etrafta gezinmeye başlamıştık. Fakat bu kez onun fakültesine doğru gitmek yerine üniversitenin spor tesislerinin bulunduğu alana doğru ilerlemiştik.

Kapalı yüzme havuzunun olduğu binaya ulaştığımızda İlker, kapıdaki orta yaşlarda olan güvenlik görevlisine başıyla selam vermiş ve ardından sıkıca elimi kavramıştı. Birlikte içeri girdiğimizde beni doğrudan merdivenlerin bulunduğu tarafa doğru sürüklemişti. Üstelik etrafta kimseler yoktu. Koca bina çok sessizdi.

Birlikte iki kat merdivenleri tırmandıktan sonra son basamağa ulaşmamızla birlikte ona dönüp, "Geldik mi?" diye sordum heyecanla. Başını usulca sallayarak, "Evet," diye fısıldadı.

Merdivenin sonunda karşımıza uzun bir koridor çıktı. Neredeyse on adım sonunda koridorun sağında, üzerinde anahtar bulunan büyük bir kapının önüne geldik. İçeriden gelen suyun hışırtı sesini işitebiliyordum. İlker, resmen çocuklar gibi heyecanlanarak bana dönüp, "Hazır mısın?" diye sordu. Kıkırdayarak dudaklarımı dişledim ve başımı onu onaylarcasına salladım. Bana içimi çok fena huylandıracak bir şekilde gülümsedikten sonra önümüzdeki büyük kapının kulpunu kavradı ve yavaşça aşağıya doğru indirdi. Kapıyı aralayıp önce benim önden geçmemi istedi. Aceleci adımlarla yürürken elim ayağıma dolanacak diye çok korkuyordum ama bir o kadar da çok heyecanlıydım.

İçeri girdiğim anda kendimi tuhaf bir şekilde çok gevşemiş hissettim ve karşımdaki manzarayla resmen dilim tutuldu. Büyük bir havuzun bulunduğu alandaydık. Havuzun kenarında iki tane şezlong ve şezlongun tam ortasında küçük bir sehpa vardı. Sehpanın üzerindeki vazo ve vazonun içindeki nergisler hemen gözlerimin odak noktası olmuştu. Vazonun yanında bir şarap şişesi ve iki kadeh vardı. Onların hemen yanında ise birkaç küçük vanilya kokusu barındıran mumlar yer alıyordu. Berkay ve Gamze'nin neden hemen yanımızdan ayrıldığını şimdi anlamıştım. Bütün bunları onlar ayarlamış olmalıydı.

İlker, nasılsa binada bizim dışımızda kimse olmadığı için hafif kapıyı aralık bırakarak yanıma doğru ilerlemeye başladığında hemen ona doğru döndüm. İki büyük adımda yanıma ulaşıp belimi kavrayarak beni kendine çekerken, "Havuz ısıtmalı ve etrafta kamera falan yok," diyerek dudaklarıma doğru fısıldadı. Ona hediye olarak aldığım başındaki bereyi

çıkarıp şezlonglardan birinin üstüne bırakırken beni tutmayı da bir an olsun bırakmadı.

"İlker," diyerek adını fısıldarken işaret parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. Fısıltıyla, "Son birkaç haftadır birbirimize doğru düzgün vakit ayıramadık. Artık sınavlar da bittiğine göre bunu fazlasıyla değerlendirmeliyiz," dedi gözlerimin içine derin derin bakarak.

Havuzun bulunduğu bu koca alan kesinlikle karanlık değildi. Hafif aydınlatmak için yakılan ışıklar bizim için yeterliydi ama her şeyden öte İlker'in o yoğun bakışları benim için büyük bir ışık ve resmen kanımı cayır cayır tutuşturan alevdi.

"Eskiden yüzme kulübünde olduğum için hocadan anahtarları istedim. O da kırmadı beni sağ olsun. Biz sahilde gezinirken Gamze ve Berkay da söylediklerimi yaptılar. İkimizin de biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı."

İlker, tahminlerimi doğruladığında başımı yavaşça aşağı yukarı doğru sallayarak, "Kesinlikle," deyip onu onayladım. Ardından dudaklarını öpmek istercesine uzandığım sırada benimle oyun oynar gibi hızla geri çekildi ve arkama geçti. Kabanımın fermuarını yavaşça aşağıya indirerek üzerimden çıkarmama yardım etti. Kabanımı çıkarıp kendi elleriyle diğer şezlongun üzerine atarken benden iyice uzaklaştı ve soyunmaya başladı. Önce ceketinden, ardından da pantolonun kurtuldu. Üzerindeki bütün kıyafetleri hızlıca çıkarıp sadece boxerıyla kalarak zaman kaybetmeden havuza balıklama atladı. Atlayışı bile onun harika bir yüzücü olduğunu gösteriyordu.

Birkaç dakika boyunca sadece kendisi havuzun tadını çıkararak yüzerken başını yüzeye çıkardı ve saçlarındaki ıslaklığı etrafa savurarak bana bakıp gülümsedi.

"Hadi, güzelim! Su çok güzel. Çıkar üstündekileri de gel yanıma," dediğinde başımı aşağı yukarı sallayarak harekete geçmek istedim.

Garip bir şekilde ilk kez İlker'in karşısında çok utandığımı hissettim. Aptalcaydı ama onun gözleri bu kadar üzerimdeyken kızarmadan edemiyordum. Önce üstümdeki siyah elbiseden, ardından da ayakkabılarım ve uzun çorabımdan kurtuldum. Karşısında sadece kırmızı, üzerinde beyaz puantiyeleri olan bikinimle kaldım.

İlker, beni baştan aşağıya incelerken gördüğü şeyden çok memnunmuş gibi dudaklarını ıslattı ve gözlerimin içine kararan bakışlarıyla baktı. Karşısında en az bikinimin rengi kadar kızardığımı hissederken bu

utangaçlıktan hemen kurtulmak için vakit kaybetmeden suyun içine atladım. *Tabii, ben İlker kadar havalı bir atlayış yapamadım.*

***

Bir insanı sevmek kendini yeniden var etmek gibiydi. Onun huylarını edinmek, onun sevdiği incelikleri sevmek, onun takıldığı detaylarda kaybolmak... Kırılacağı noktayı bile hesaplamak, olaylara vereceği tepkileri bilmek ve zamanla sevdiğin insana aslında tanıdıkça daha çok benzemek...

Bütün bunları İlker'le keşfetmiş, İlker'le yaşamıştım ben. Hayatıma ansızın öyle bir şekilde girmişti ki girdiği andan itibaren yüreğimin her santimetresi sadece onu istemişti. Onu arzulamıştı. İlker'in hayatıma girmesiyle gözlerim sadece onu görmüştü. Başka kimseye bakmak bile istememişti.

Karşılaştırma yapmak asla istemiyordum ama bütün bunları Murat'la yaşamamıştım ben ve yaşamadığım için asla pişman da değildim. Bütün ilklerim, bütün özel anlarım artık sadece İlker'e ait olsun istiyordum.

Şu ana gelince...

Ne kadar süredir bu havuzdaydık bilmiyordum ama ılık suyun içinde hem kendimden geçmiş, hem de iyice yatıştığımı hissetmiştim. Tenim ise zaten buruşmaya başlamıştı. Çocukken Eda'yla birlikte yüzme kursuna gitmiştik. Bu yüzden yüzmeyi elbette iyi biliyordum.

Ben, kendi başıma havuzun içinde vakit geçirirken İlker de havuzun kenarına oturarak elindeki yarıladığı şarap kadehiyle bir telefon görüşmesi yapıyordu. Daha doğrusu annesiyle konuşuyor ve şarabını yudumlarken gözlerini benden asla çekmiyordu. Üstelik İtalyancası o kadar iyi ve ses tonu öylesine seksiydi ki onu dinlediğim gibi kendimden geçmemi engelleyemiyordum. Her İtalyanca kelimesinde dudaklarımı beğeniyle dişlemekten kendimi alamıyordum.

"Mamma, sono con la mia ragazza in questo momento. Posso chiamarti piu tardi? (Anne, şu an kız arkadaşımla birlikteyim. Seni daha sonra arayabilir miyim?)"

Dudaklarımı yine beğeniyle dişlerken İlker bana göz kırparak annesiyle konuşmaya devam etti.

"Va bene mamma, va bene. Ci vediamo dopo. Ciao. (Tamam anne, tamam. Sonra görüşürüz. Hoşça kal.)"

Sonunda telefonu kapattığında telefonu şezlongun üzerine attı. Şarap kadehini ise sehpanın üzerine bırakıp yeniden havuzun içine kendini attı ve

hızla yanıma doğru yaklaştı. Belimi sıkıca kavrayıp beni kendine çekerken dudaklarını boynuma gömdü ve hızlı hızlı öpmeye başladı.

"Seni bir odaya kapatıp saatlerce anlamadan etmeden İtalyanca konuşmanı dinleyebilirim," diyerek itiraf ettiğimde belimdeki elleri daha da sıkılaşarak başını geriye doğru çekti ve gözlerimin içine bakıp yaramaz bir şekilde sırıttı.

"Odaya kapatma fikrini bayağı sevdim yalnız," diyerek erkeksi bir ses tonuyla fısıldarken omzuna hafifçe bir tane geçirerek kıkırdadım.

Belimi kavrayan elleri beni sıkıca kendine bastırırken onun altında sadece boxerının, benim üzerimde ise sadece bikinin olması çok tehlikeliydi. Hatta fazla tehlikeli çünkü bana her yaklaştığında kendimi tutamayacağımdan korkuyordum.

İlker'in yumuşacık, ıslak dudakları yeniden boynumda kendi yolunu çizerken kulağıma doğru, "Sana dair sevdiğim en güzel şey ne biliyor musun?" diye fısıldadı.

"Neymiş?" diye sordum heyecanlanarak ama sesimin buğulu bir şekilde çıkmasına engel olamayarak.

Geriye doğru çekildi. Gözlerimin içine uzun uzun baktı. Islak elleriyle yanaklarımı okşadı.

"Şu boncuk boncuk bakan gözlerindeki sevgi, merhamet, narinlik... Söylemene, dile getirmene gerek bile yok. Öyle pırıl pırıl, öyle tertemizsin ki... Gözlerinin içine her baktığımda orada kendimi, beni nasıl güzel sevdiğini görebiliyorum. Hissediyorum. O gözler, o bakışlar bana her şeyi yaptırabilir. Her şeyi."

Son kelimeyi resmen bastırarak mırıldanmıştı. Söylediklerileyle ılık suyun içinde kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Gülümsemem iyice çehreme yayılırken, "Sen de sormayacak mısın?" diye mırıldandım. Neyi ima ettiğimi başta anlayamadı.

"Neyi?"

"Benim sana dair en sevdiğim özelliğini?" dediğimde geriye doğru çekilip önce gözlerime inanamayan bakışlarla baktı. Onu sevdiğimi hiçbir zaman açık bir şekilde belirtmediğim için İlker sorduğum soruyla biraz afallamıştı. Uzun kirpiklerini kısarak yüzüne sanki sorduğum sorunun cevabını düşünüyormuş gibi bir ifade takındı ve ardından kendini beğenmiş bir şekilde konuşmaya başladı.

"Yakışıklılığım? Saçlarım? İtalyan olmam?"

Ardı ardına sıraladığı kelimelerden sonra, "İlker!" diye cırlarken dayanamayıp yüzüne doğru su sıçrattım. Kahkahası büyük havuz alanının etrafında yankılanırken, "Ne? Bütün artılarımı saydım bence," diye bağırdı. *Tamam, bütün bunlar da doğruydu ama asıl sevdiğim tarafı çok başkaydı.*

"Nahifliğin," dedim kendimden çok emin ve dürüst bir şekilde. "Bir kadını nasıl özel hissettireceğini, ona nasıl değer vermen gerektiğini çok iyi biliyorsun. Bu yüzden benim için çok ama çok özelsin."

Dudaklarımdan kopan gerçeklerle İlker'in bakışları saniyeler içinde değişti, karardı. Yoğunlaştı. Belimi tutan elleri baskısını daha da çok arttırdı. Belimdeki elleri yavaşça aşağıya doğru inerek kalçalarımı kavradı ve bacaklarımı onun beline doladı. Yutkunmamı bastıramazken sırtım bir anda havuzun kenarındaki fayans duvara değdi. İlker'in nemli, sıcacık dudakları boynuma gömülürken, "Melek... Meleğim," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Ardından geri çekilip gözlerimin içine daha da çok kararan bakışlarıyla baktı.

(+18)

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum fısıltıyla dayanamayıp.

"Nasıl?" dedi aynı boğuk ses tonunu kullanarak.

"Böyle işte. Sanki beni istiyormuşsun gibi," dediğimde gülümsedi. Öyle içten, öyle arzu dolu bir şekilde gülümsedi ki gülümsemesiyle bile bütün vücudumun tutuşup alev alacağını zannettim.

"İstiyorum zaten," dedi dudaklarını çıplak omzuma bastırarak. "Hep istedim. Senin bilmediğin, haberinin dahi olmadığı anlarda bile ben sadece seni istedim Melek." Yavaş ve ıslak öpücükleri boynuma doğru çıkarken ellerim belinden uzaklaşıp saçına uzandı. Sırtım havuzun fayansına iyice yaslanırken başımı geriye doğru attım ve İlker'in sıcacık dudaklarına daha geniş bir alan açmaya çalıştım. Öpücükleri daha da sertleşti. Dokunduğu noktaları sadece öpmedi. Emdi, ısırdı.

Boğazımın derinliklerinden gürültülü bir inilti koparken İlker'in elleri kalçalarımı daha da sıktı. Dudaklarını boynumda gezdirmeyi sürdürdü. Bikini altımı yavaşça aşağıya doğru sıyırıp elini kadınlığımın üzerine yerleştirdiğinde yutkunmamı bastıramadım. Sadece bu da değildi. Aynı zamanda iki bacağının arasındaki sertlik de resmen o noktaya baskı yapıyor, onu daha çok arzulamamı sağlıyordu.

İlker, beni resmen ateşin içine sürüklerken gözlerimi kapattım. Onun ensesindeki saçları iyice kavrayarak yüzümüzü aynı hizaya getirdim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Marifetli dilini kullanarak beni iyice

tüketirken aynı zamanda kadınlığımın üzerindeki parmakları da yavaşça hareket etmeye başladı. Onu daha fazla hissetmek istercesine bacaklarımı iyice beline doladım.

İlker, parmaklarıyla o noktaya daireler çizmeye ve beni mahvetmeye devam ederken içimdeki ateşi dizginleyemeyerek alt dudağını ısırıp çekiştirdim. Şarap kokan nefesi dudaklarımda tatlı bir tat bırakırken ensesindeki saçları tutan ellerim yavaşça aşağıya doğru indi ve belini sıkıca tutup onu kendime daha da çok bastırdım. Parmakları mümkün olabilirmiş gibi daha da hızlı hareket ederken ve ben inlemelerimi asla durduramazken garip bir an gerçekleşir gibi oldu.

Bir ses duydum ya da duyduğumu zannettim, bilmiyordum. *Bir ayak sesiydi sanki.*

"İlker," dedim kısık bir sesle, kendimden iyice geçmiş bir vaziyette. "Sen de bir ses duydun mu?" diye mırıldandım. İlker'in dudakları boynumdayken dilini yavaşça o noktaya sürtmeye ve kadınlığımdaki parmaklarını hareket ettirmeye devam etti ama şu an hangi anı yakalayacağımı kesinlikle kestiremiyordum.

"Senin yanındayken gümbür gümbür atan kalbimin sesidir." Boğuk ses tonuyla kulağıma doğru fısıldadığında bile kendimi ona yeniden veremedim. Ya da kurduğu cümlenin güzelliğinde kaybolamadım. *Bir ses duyduğumdan çok emindim.*

"Bir ayak sesiydi sanki," diyerek endişeyle devam ettiğimde yaşadığımız bütün o tutkulu anlar son bulmuş gibiydi. İlker, parmaklarını kadınlığımdan çekti ve ben de boğazımı temizleyerek derin derin nefes alıp vermeye başladım. Bir anda neden bu kadar tedirgin olduğumu anlayamazken İlker aramıza mesafe koyarak iyice geri çekildi.

(İlk yakınlaşma sahnesi buraya kadardı. Devam edebilirsiniz.)

"Suyun hışırtı sesi de olabilirdi," dediğinde sadece başımı sallamakla yetindim ama üzerimdeki tedirginliği yine de atamadım. İlker, sanki bunu fark etmiş gibi, "Gerildin mi?" diye sordu endişeyle.

"Biraz," diyerek itiraf ettim. Tek kelimelik cümlemle bile İlker'in surat ifadesi hemen değişti ve büyük bir mahcubiyetle kasıldı.

"Özür dilerim. Melek, ben çok özür dilerim. Ben, ileri gittim. Gerçekten..." Devam etmesini ya da çok saçma bir şekilde özür dilemesini istemiyordum. Çünkü ondan dolayı asla bir sorun yoktu. Asıl sorun duyduğum ya da duyduğumu zannettiğim o sesten kaynaklanıyordu.

"İlker," dedim sözlerini kesip, yüzünü avuçlarımın içine alıp gözlerini bana bakmaya zorlayarak.

"Ondan dolayı gerilmedim. Senden dolayı hele hiç gerilmedim. Sadece bir ses duyduğumu zannettim ve açıkçası burada olmasını da istemiyorum. O kadar," diyerek devam ettiğimde rahatlamış gibi omuzlarını düşürdü ve nefesini dışarı doğru bıraktı. Gülümsemeye çalıştı.

"Bana gidelim mi peki?" diye sorduğunda duyduklarıma inanamayarak gür bir kahkaha patlattım. *Anlaşılan bu kez İlker Altan fazlasıyla istekli görünüyordu.*

"Kuzguncuk'a mı gideceğiz şimdi? Çok uzak İlker. Şimdi kim karşı yakaya geçecek?"

"Kuzguncuk'u kastetmedim aslında," dediğinde gözlerimi biraz şüphe biraz da merakla kısarak devam etmesi için bekledim.

"Babam, birkaç gündür şehir dışında. Çalışanımız da memleketinde. Yani evde hiç kimse yok. İstersen oraya gidebiliriz."

Garip bir şekilde hem çok heyecanlı hem de çok istekliydim çünkü ilk kez İlker'in beni gerçekten istediğini hem gözlerinden, hem de ses tonundan bile hissedebiliyordum ve buna asla itiraz etmek istemiyordum. Onunla kesinlikle gitmek istiyor ve bütün gecemi yalnızca onunla, ona dokunarak, onu her anlamda hissederek geçirmek istiyordum.

"Gidelim," dediğimde gülümsemesi bütün yüzünü kapladı ve dudaklarıma kısa ama tutkulu bir öpücük bırakarak geri çekildi. Önce aceleci tavırlarla o havuzdan çıktı. Ardından da benim çıkmama yardım etti.

Üzerimizdeki ıslak kıyafetleri şezlongların üzerinde bulunan havlularla biraz da olsa kurulamaya çalıştıktan sonra yeniden kıyafetlerimizi giydik. İlker, iki şezlongun arasında bulunan sehpanın üzerindeki artık yarılamış olduğumuz şarap şişesini ve kadehleri eline aldı. Bense vanilya kokulu mumları üfleyerek söndürdüm. Vazonun içindeki nergisleri de elbette unutmadım. Üzerime kabanımı da geçirip tam gitmek için hazır olduğumu belirteceğim sırada İlker yanıma yaklaşıp ona hediye olarak aldığım bereyi bana uzattı.

"Bunu sen başına tak bakalım. Soğuk kapmanı, hasta olmanı istemem," dedi. Elindeki bereyi aldım ve nemli saçlarımı iyice toparlayıp topuz yaparak başıma taktım.

"Teşekkür ederim canım," dediğimde beni kollarının arasına çekti ve çok geçmeden birlikte havuzun bulunduğu alandan ayrılarak, o uzun koridora çıktık.

İlker, kapıyı kilitleyip anahtarları da sonrasında hocasına teslim etmek üzere ceketinin cebine attıktan sonra beraber spor tesislerinden ayrılmak üzere merdivenlere doğru ilerledik. Merdivenlerden aşağıya, giriş katına indiğimizde İlker gelirken selam verdiği güvenlik görevlisine yine aynı şekilde giderken de selam verdi. Bir anlığına duyduğum o ayak seslerinin bu orta yaşlardaki adama ait olup olmadığını sorguladım. *Fakat neden bu adam bizi dikizlemek istesin ki? Belki de gerçekten hayal falan görmüştüm ya da suyun hışırtı sesini yanlış algılamıştım.*

Vakit kaybetmeden ikimizin de soğuk kapmaması adına hızlı adımlarla otoparka yürürken resmen koşturduk. Tam İlker'in arabasına ulaştığımız sırada otoparkın çıkış tarafında bir hareketlilik olduğunu fark ettim. Etrafta hiç kimseler yokken otoparktan başka bir arabanın çıktığını gördüm.

"Siyah bir araba mı geçti oradan?" diye sordum büyük bir endişeyle çıkışa doğru gözlerimi dikerken.

İlker de benimle birlikte aynı yere bakarken, "Evet, spor bir arabaydı," diyerek beni yanıtladı. Korkum ve endişem hat safhaya tırmandı. Biz havuzdayken birileri kesinlikle bizi izlemişti. Artık bundan emindim. Bedenim ürperdi ve bu ürpertinin kesinlikle havuzdan yeni çıkmamla alakası yoktu.

Neden o spor arabanın Murat'a ait olduğunu düşünüyordum ki? Ve neden bunun gerçek olmasından bu kadar çok korkuyordum?

***

Nedendir bilinmez ama İlker'in babasına ait o lüks eve gidene dek ikimiz de çok sessizdik. İlker, umarım bu sessizliğimi yanlış yorumlamamıştır veya ona yormamıştır. Çünkü onunla hiçbir ilgisi yoktu. Bütün bu sessizliğimin asıl nedeni havuzdayken yaşadığım o ani gerginlikten kaynaklanıyordu. Birinin bizi o şekilde izlemiş olduğu düşüncesi bile beni ürkütüyordu.

İlker, arabasını babasının lüks evinin bahçesine park ettikten sonra ikimiz de aynı anda arabadan indik ama aramızdaki o tutkulu anlar resmen son bulmuş gibiydi. Şimdi daha normal ve daha sakindik. Bahçeyi arkamızda bırakarak soğuk kapmamak için hızlı adımlarla evin kapısına doğru yürüdük. İlker, cebinden anahtarlarını çıkarıp önce kapıyı açtı, ardından karanlık evi aydınlatmak üzere lambalara dokundu.

Ev iyice aydınlanırken ben de ayakkabılarımı, kabanımı ve başımdaki bereyi çıkararak İlker'in peşinden yürümeye başladım. İlker, bana salona geçmemi söylerken kendisi de mutfağa doğru yürüdü. "Kahve mi? Çay

mı?" diye seslendi mutfaktan bana doğru. Havuz başında içtiğim şaraptan dolayı biraz mayışmış gibi hissediyordum ve kendime gelmek istiyordum. Bu yüzden de, "Kahve," diye seslendim arkasından.

"Hemen geliyor, güzelim. Sen keyfine bak," diye konuştuğunda pek de keyfimin kalmadığını fark ettim. Hâlâ çok tedirgin ve gergin hissediyordum. Bu yüzden de hiçbir şey yapmayıp sadece geniş salondaki büyük, deri koltuğun üzerine bedenimi bıraktım. Başımı koltuğun arkasına yaslayarak gözlerimi kapadım ve derin derin nefes alıp verirken gün içinde olanları düşündüm.

Aslında garip hiçbir şey yaşanmamıştı bugün. Murat'ın kulağıma fısıldadığı, *"Bunu sen istedin güzelim,"* cümlesi dışında. *Neyi ben istemiş olabilirdim ki? Ona neyin mesajını yanlışlıkla vermiştim de yine aklımı böyle allak bullak etmeyi başarabilmişti?*

Kafayı sıyıracaktım artık. Kesinlikle aklımı yitirecektim. Murat'ın üzerimdeki bu saçma baskısından çok sıkılmıştım ve artık bundan kurtulmak, uzaklaşmak istiyordum.

Büyük salona giren adım seslerini işittiğimde gözlerimi araladım ve İlker'in elinde iki kupa bardakla yanıma geldiğini gördüm. Ona sıcacık bir şekilde gülümserken elindeki bir kupa bardağını bana uzattı. Benim için kahve, kendisine de sallama çay yapmıştı. Elinden kupa bardağını alırken gözlerim bir anda salondaki geniş vitrinin üzerinde bulunan İlker'e ait lise mezuniyetine dair başında kep bulunan fotoğrafa takıldı ve o fotoğraftaki sevimli, gülümseyen surat aklımı her şeyden uzaklaştırmaya yetti.

"Hiç mezuniyetten sonraki hayatını düşündün mü? Ya da ne yapmak istediğini?" diye merakla ve ilgiyle sorduğumda İlker, nereye baktığımı yakaladı ve samimiyetle gülümseyip omuz silkti.

"Pek sayılmaz. Aslında mezuniyetten sonra bir süreliğine İtalya'ya dönmeyi düşünüyordum. Babam, geçinilmesi zor bir adam. Bunu zaten biliyorsun. Annem ise dünyanın en tatlı kadını. Bir süre tekrar onunla yaşamak isterdim."

Babasıyla yaşadıklarını ve pek geçinemediklerini zaten bildiğimden İlker'e itiraz edemez ya da *gitme* diyemezdim ama sanki bütün bunları söylerken artık istemiyormuş gibi bir hâli vardı. Çünkü cümlelerini kurarken geçmiş zamandan bahsediyor ve bütün bunları önceden yapmak ama artık yapmak istemiyormuş gibi konuşuyordu.

"Artık annenin yanına gitmek istemiyor musun?" diye sordum kahvemden büyük bir yudum içip içimi ısıtırken. Sorduğum soruya karşılık

İlker gülümsedi. Gülümserken yanıma oturdu, gözlerimin önüne düşen küçük bir saç tutamını kulağımın arkasına doğru işaret parmağıyla itti.

"Hâlâ çok istiyorum ama eskiden beni İstanbul'a bağlayan herhangi bir şey yoktu."

"Artık var mı?" diye mırıldandım dudaklarımı dişleyerek. Cevabı zaten biliyordum ama yine de onun dudaklarından işitmek istiyordum.

"Sen varsın. Daha ne olsun?" dediğinde kendimi tutamayıp dudaklarına doğru hızlı bir öpücük bırakıp geriye doğru çekildim ve iştahla yaptığı fındıklı kahveden yudumlamaya devam ettim. İlker'in bir eli nemli saçlarımın arasında dolanırken, "Peki ya sen? Sen ne yapmayı planlıyorsun mezuniyetten sonra?" diyerek ilgiyle benim ona sorduğum soruyu bana yöneltti.

"Aslında ben de bir süreliğine ailemin yanına, Almanya'ya gitmeyi planlıyordum ama benim Almanya'ya gitmem demek, Diktatör Feride'nin kanunlarıyla yüz yüze gelmem demek. Annemin nasıl zor bir kadın olduğunu az çok gördün. Bu yüzden Almanya'ya gittiğimde nelerle karşılaşacağımı çok iyi biliyorum. Annemin de babamın da çevresi orada çok geniştir ve bir bakmışsın etrafım bir anda bekar koca adaylarıyla doluşmuş."

Söylediklerimle İlker bir anda sıcak çayından büyük bir yudum aldığında aniden öksürmeye başladı. *Canım benim, o çay öyle pat diye su gibi boğaza dikilir mi?* Yandığını anlayarak dudaklarımla dudaklarını üfledim.

İlker, gürültülü bir nefes bırakırken, "Öyleyse kesinlikle Almanya'ya gitmiyorsun," dedi net bir tavırla. Kıkırdayarak başımı aşağı yukarı doğru salladım. "Kesinlikle gitmiyorum," diyerek onu onayladım.

"Belki benimle İtalya'ya gelirsin. Birlikte Roma'ya, Milano'ya ve hatta Sicilya'ya gideriz. Seni çok güzel yerlerine götürür, gezdiririm. Hem bu sayede annemle de tanışmış olursun."

Ela harelerindeki heyecanlı parıltıları gördüğümde o parıltıların hiç sönmemesini, hep böyle ışıl ışıl parlamasını diledim.

"Bunu çok isterim," diye fısıldadığımda bir anlığına söylediklerime inanamamış gibi dudakları aralandı. Gözleri irice açılmış bir şekilde birkaç saniye sessizce bana baktı.

"Gerçekten mi?" diye soludu şaşkınlıkla.

"Evet, gerçekten," dediğimde yanıma iyice sokuldu.

Gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmeden neredeyse yarılamış olduğum kahve kupasını elimden aldı. Kendi çayının bulunduğu kupa

bardakla birlikte önümüzdeki cam sehpanın üzerine bıraktı ve yeniden bana doğru döndü. Aramızdaki mesafeyi iyice kapattıktan sonra gözlerini kapattı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Yüzümü avuçlarının içine alıp hapsederken çayındaki nane tadını onun dudaklarından aldım. Onu daha fazla tatmak, içime çekmek için dilimi kullandım ve dilimi onun diliyle buluşturdum. İlker, dudaklarıyla adeta beni yine kendimden geçirirken elleri bu kez durmadı, duramadı. Önce bacaklarıma dokundu ve yavaşça yukarıya doğru tırmanıp belimi kavradı. Ona böylesine çekilmek aklımı resmen başımdan alırken nefes nefese geriye doğru çekildi ama ben durmasını, bunu sonlandırmasını istemiyordum.

"Melek," diyerek adımı fısıldadı. Gözleri hâlâ kapalıydı. İyice geriye doğru çekilip gözlerini araladı ve büyük bir ciddiyetle, "İstiyor musun? Beni istiyor musun?" diye sordu.

Birkaç saniye boyunca öylece sessizliğimi korudum. Bunun cevabını zaten defalarca ona göstermiş ve hatta söylemiştim. Sormasına gerek bile yoktu.

Onu seviyordum. Onu istiyordum. Ona aşıktım ve onu yine istiyordum.

Kocaman gülümseyerek başımı aşağı yukarı usulca sallayıp onu onayladım. İlker de en az benim kadar büyük bir sevinçle gülümseyip üzerime doğru eğildi ve beni birden diz kapaklarımın arkasından tutarak kucağına alıp ayağa kalktı. Dudaklarımdan tiz bir çığlık kopup taşarken o da benimle birlikte kıkırdadı ve ardından onun odasına çıkan merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Burnunu boynuma doğru sürterken kısa koridoru arkamızda bıraktık. Dudaklarım onun boynuna öpücüklerini bırakırken İlker de beni sıkıca tutarak yavaş adımlarla merdivenleri tırmandı.

Birlikte bir üst kata çıktığımızda doğrudan aralık olan ahşap, kahverengi kapıya doğru ilerledi. Kapıyı önce iyice açıp ardından ayağını kullanarak kapanmasını sağladı ve beni yavaşça yatağının üzerine yatırdı. Fakat o an hiç hoşlanmayacağım bir şey fark ettim. Buraya ilk ve son kez geldiğimde vitrinin üzerinde gördüğüm ama İlker'e zorla çekmeceye kaldırttığım Elif'e ait fotoğrafın yeniden gün yüzüne çıktığını ve orada, aynı yerinde olduğunu gördüm.

Şimdilik buna aldırmayacaktım. Anı bozmak istemiyordum ama İlker'e bunun hesabını bir şekilde soracaktım. Sadece şimdi sırası değildi.

İlker'in beni yatağa yatırmasıyla başımdaki tokayı çıkardım ve nemli saçlarımın onun yastığına dağılmasına izin verdim. İlker, bir müddet

boyunca beni tepeden izlerken dudaklarını ısırdı ve bana arzu dolu bir gülümseme bahşetti. Bir çırpıda üzerindeki siyah kazağı çıkarıp yere fırlattı. Bunu, bu kez gerçekten yapacağımızı idrak ederek ben de doğruldum ve üzerimdeki elbisenin eteklerinden tutup tıpkı onun gibi çıkarıp yere fırlattım. Gülümsedi. Gülümsedim.

(+18)

Kalbimin her bir odacığı sadece onu isterken, onu delicesine arzularken parmaklarım ensesine uzandı ve onu iyice kendime çektim. Daha fazla dayanamadım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak, uzun uzun, ikimizi de tüketecek bir şekilde öptüm. İlker, iyice üzerime doğru eğilirken başım yeniden onun yumuşacık yastığıyla kavuştu. İlker'in bir eli hızlıca çorabıma uzandı ve onu da bir çırpıda kendi elleriyle çıkarıp yerdeki kıyafetlerimizin yanına fırlattı. Dudaklarını bu eylemi gerçekleştirmek üzere birkaç saniyeliğine de olsa benden çekerken nefes nefese kaldım ve onu izlemeyi sürdürdüm. Tıpkı onun da beni nefes nefese izlediği gibi...

Boğazındaki kavisten yutkunduğunu fark ederken yine üzerime doğru eğildi ve kendini yatağa bıraktı. Nemli dudakları bu kez doğrudan boynuma kapanırken heyecandan yerini bir türlü bulamayan ellerim onun pantolonunun fermuarına uzanmak istedi. İlker, ellerimi tutup, beni engelleyerek, "Daha değil güzelim, daha değil. Bırak, önce seni hissedeyim. Bırak, önce seni seveyim," diyerek kulağıma doğru fısıldadı. Kulağımı dişlerinin arasına alıp ısırdı. Sonra yavaş yavaş beni öpmeye devam etti. Önce yüzümün her bir yanını, ardından çenemi, en sonunda da boynuma doğru sürttü nemli dudaklarını. Dudaklarının bahşettiği arzuyla iyice kendimden geçerken İlker boynumdan yavaşça aşağıya doğru indi. Göğüs kafesimde dilini gezdirirken iki bacağının arasındaki sertlik bana ve bütün vücuduma daha fazla baskı yaptı.

İlker, bikini üstümün sol kısmını yavaşça aşağıya indirerek göğsümü ortaya çıkardı. Gözlerini benim gözlerimden bir an olsun çekmeden göğüs ucumu dudaklarına alıp dişleyerek çekiştirdi. Dudaklarımdan boğuk bir şekilde, "Ah!" sesi çıkarken inlememi asla bastıramadım. Fakat İlker durmadı. Aynı işlemi bikini üstümü komple çıkararak diğer göğüs ucuma da gerçekleştirdi. Dudaklarıyla ıslak darbeler bırakırken kendimi tutamıyordum. İnlemelerim bağımsız bir şekilde dudaklarımdan kopuyordu. İlker, genişçe sırıtarak dudaklarını yeniden kulağıma doğru yaklaştırıp, "Daha yeni başlıyorum. Bu hiçbir şey," diye fısıldadı.

Dudaklarımın arasından, "İlker," diye fısıldadığımda, "Biliyorum güzelim, biliyorum. Aynı şeyleri hissediyoruz. Aynı şeyleri istiyoruz," diyerek beni resmen tamamladı ve dudaklarımdan tekrar öptü. Dudakları dudaklarımı talan ederken, tam da ona iyice kapılmışken kendini yine geri çekti. Elleri sıkıca belimi kavrarken dudakları önce köprücük kemiğimde, sonra göğüslerimde tekrar gezindi ve en sonunda yavaşça aşağıya doğru indi. Ellerim yatağın çarşafını kavrayıp sıkarken İlker ıslak darbelerini indirmeye devam etti. Dudaklarıyla karnıma doğru indi ve oradan da daha aşağıya doğru devam etti. Ne yapacağını fark ederek kıkırdayarak yüzümü ellerimle kapatırken, İlker bikini altımın iplerini çözdü ve beni karşısında resmen çırılçıplak bıraktı. Bacaklarımı yavaşça iki tarafa doğru açtı, eğildi ve sıcacık nefesini kadınlığıma doğru bırakıp, usulca üfledi. Ürperdim, gerildim.

Bütün bedenimin onu arzulamasıyla resmen kendimi kaybeder gibi oldum. Islak dudaklarını kadınlığımın tam üzerinde hissedeceğim sırada bütün bu arzu dolu anları bozan bir an gerçekleşti. *Kapının zili çaldı.*

Bu kadar mayışmışken, bu kadar sarhoş gibi kendimden geçmişken kimsenin bunu bozmasını, katletmesini istemiyordum. Kapı zilini duymamıza rağmen İlker de ben de aldırış etmedik. O yeniden üzerime doğru eğildiğinde kapı bu kez daha şiddetli çalmaya ve hatta yumruklanmaya başladı.

(Yakınlaşma sahneleri bitmiştir. Devam edebilirsiniz.)

"Birini mi bekliyordun?" diye sordum telaşlanarak ve yattığım yerde hızla doğrulmaya çalışarak.

"Hayır," dediğinde İlker o da en az benim kadar telaşlanmıştı.

Bütün bu anın bozulmasıyla çıplaklığımı kollarımla kapatmaya çalışırken, "Belki de babanı evde zannediyorlardır," diyerek yataktan kalktım ve İlker'in kenara atmış olduğu bikini altımı ve üstümü ellerime alıp hızla üzerime geçirdim.

"Zannetmem çünkü babam birkaç gündür evde değil." Yaptığı açıklamayla ikimizin de keyfi iyice kaçarken kapı ısrarla çalmaya devam etti.

"Bayağı ısrarlı çalıyor. Baksan iyi olur," dediğimde İlker başını beni onaylarcasına sallayıp yerdeki kazağını alarak hızla üzerine geçirdi. Ardından, "Sen odadan çıkma. Tamam mı? Ben her kimse gönderir hemen gelirim," dediğinde gülümsemeye çalışıp başımı onu onaylarcasına salladım. Fakat bütün keyfim ve isteğim elbette yok olup gitmişti.

İlker'in odadan çıkmasıyla birlikte ben de hızla üzerimi geri giyindim. Bütün bu an zaten bozulmuşken bu saatten sonra en başa döneceğimizi zannetmiyordum. Saate bakmamıştım ama zaten epey vakit geçirmiştik. İlker, işini hallettikten sonra beni eve bırakabilirdi.

Üzerime çorabımı da giydikten ve saçlarımı yeniden topladıktan sonra iyice meraklanarak ve endişelenerek aralık olan kapıdan koridora doğru çıktım. Aşağıya inmedim ama gelen kişinin kim olduğunu öğrenmek için merdivenlerin bulunduğu tarafa doğru sessizce ilerledim.

"Berkay, burada olduğunu söyleyince ben de buraya geldim."

Kahretsin! Murat'ın sesiydi bu. Onun burada ne işi vardı? Üstelik neden yalan söylüyordu? Berkay'ın bizim burada olduğumuzdan haberi bile yoktu.

"Neden geldin ki? Bir şey mi oldu?" diye sordu İlker endişeyle. *Gerçekten neler oluyordu birdenbire? Murat'ın burada ne işi vardı?*

"Müsait değil miydin yoksa?" diye sordu Murat alaycı bir ses tonuyla. Onu görmesem bile sesinden ne kadar sahte bir tını kullandığını hissedebiliyordum.

"Yoo, müsaidim," dedi İlker. *Hayır, müsait falan değilsin. Hemen gönder onu buradan!*

"Yardımına ihtiyacım var İlker."

Ne saçmalıyorsun sen Murat? Ne yardımından bahsediyorsun?

"Ne konuda? Sen, benden yardım istemezsin ki."

"Bu kez istiyorum."

"Mevzu nedir?"

Sessizliğimi koruyarak merdivenlerin başında onları dinlemeye devam ettim ve bunu yaparken kendimi gizledim. Sesimi dahi çıkarmadım. Bu konuşmanın nereye varacağını çok merak ediyordum.

"Bir kız var. Çok güzel bir kız. Aklımı başımdan alan bir kız."

Hayır, Murat! Hayır, n'olur yapma bunu. Lütfen...

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordu İlker şüpheyle çıkan ses tonuyla birlikte.

"Beni ısrarla istemiyor. Ben onu istedikçe, o benden kaçıyor ama beni sevdiğini, istediğini biliyorum. Sadece öyle değilmiş gibi davranıyor."

"Murat, sen gerçekten ne saçmalıyorsun? Bunların benimle ilgisi ne?"

"O kızın kalbine girmek istiyorum ama nasıl yapacağımı, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Düşündüm ki... Belki sen bana yardım edersin. Sonuçta sen bir kadını nasıl özel hissettireceğini, ona nasıl değer vermen gerektiğini çok iyi bilirsin."

Lanet olsun... Bunlar benim laflarımdı. İlker'e havuzda söylediğim cümlelerdi.

O ayak sesi...

Otoparktan çıkan o spor araba...

Hepsi Murat'a aitti ve bizim peşimizden gelmişti. Belki de bizi takip etmişti. Nasıl bir psikopatlıktı bu böyle?

"Murat," diyerek İlker onun sözünü kesmek istediğinde Murat durmadı. Bu kez daha öncesinde hiç duymadığım cümleleri mırıldandı ve kalbime açılan o büyük yaranın ilk çentiğini attı.

"Sen kızların kalbine nasıl girileceğini çok iyi bilirsin. Malum geçmişte Elif boşuna seni seçmedi, değil mi? Sonuçta bir süre de olsa ikimiz de aynı kızla vakit geçirdik ve o kız seni tercih ettiğini söyleyip beni aldattı. Beni... Aldattı. Demek ki sende bir şeyler var be oğlum. Demek ki boşuna seni tercih etmedi."

Hayır... Hayır, hayır, hayır... Buna inanmıyordum. Murat, burada olduğumu biliyordu ve bana oyun oynuyordu. Bu gerçek değildi. Yalan söylüyordu. Lütfen, yalan söylediğini söyle İlker. Lütfen...

"Murat, kapa çeneni!" diye bağırdığında İlker, duymak istediğim cümle kesinlikle bu değildi.

Ayaklarım benden bağımsız bir şekilde hareket edip merdivenleri hızlıca indiğinde gözlerimin odağı sadece İlker oldu. Ona baktım, o da bana baktı. Oradaki varlığımı idrak etti ama sonrasında hızla gözlerini kaçırdı.

"Aaa Melek? Sen, burada mıydın? Bilmiyordum affedersin."

Murat'ın alaycı ses tonunu duymazdan gelmeye çalışarak öylece İlker'e bakmaya devam ettim. Bir şeyler söylemesini ve bütün bunları yalanlamasını bekliyordum ama o ağzını açıp tek kelime etmiyordu. Susuyordu.

"Yalan söylüyor, değil mi? Sen, böyle bir şey yapmadın," dediğimde İlker hâlâ bana bakmıyor, sessizliğini koruyordu. Onun yerine konuşan Murat oldu.

"Kusura bakmayın. Sizin de gecenizi mahvettim. Artık gitsem iyi olacak," demesiyle İlker sanki kendine gelmiş gibi onu kolundan hışımla tutarak kapıya doğru sürükledi ve resmen fırlatır gibi dışarı attı. Ben hâlâ bir put gibi olduğum yerde dikilirken kapıyı büyük bir gürültüyle kapattı.

Yavaşça bana doğru dönerken, "Lütfen, bana işittiklerimin büyük bir yalan olduğunu söyle İlker. Lütfen, bunu yapmadığını söyle. İlker susma

ya! Bir şey söyle!" diye bağırdım gözyaşlarımın arasından. Ne ara ağlamaya başladığımı bile bilmiyordum.

"İlker, susma n'olur! Bir şey söyle! *Yapmadım* de! Ama susma ya!"

Bağırdım. Çağırdım. Bulunduğumuz bu büyük evi belki de ayağa kaldırdım ama İlker'den çıt çıkmadı. Sessiz kaldı. Derin bir nefes aldı. Gözlerimin içine baktı ama yine de dudakları kıpırdamadı. Bana cevabın ne olduğunu böyle sessiz kalarak haykırdı. İşittiklerim yalan değildi. Murat, bunca zaman boyunca, *"O senin düşündüğün gibi biri değil,"* derken aslında yalan söylemiyordu.

"Sessiz kaldığına göre doğruyu söyledi, değil mi?" diye sorduğumda gözlerimin içine baktı ve o an onun da gözlerinden bir damla yaşın yanağına doğru aktığını gördüm.

"Sen... Sen, en yakın arkadaşının sevgilisiyle mi yattın? Sen... Bir aldatma hikâyesinin baş kahramanı mı oldun?"

Kurduğum cümleler bir hançer kadar keskin ve yaralayıcıydı. *Ama işittiklerimden sonra nasıl sakin kalabilirdim ki? Nasıl bunu kabullenebilirdim?*

Biraz önce onun kollarının arasında çıplaktım ya hani... O anki hislerim şu anın yanında resmen hiçbir şeydi.

İlker, başını eğdi. Elleriyle saçlarını kavrayarak çekiştirirken ona acıyla gülümsedim. "O önemli Elif mevzusu buydu demek?" diyerek gözyaşlarımın arasından dalga geçer gibi konuştuğumda başını yavaşça kaldırdı ve gözlerimin içine söylediklerime inanamıyormuş gibi baktı. Epey şaşırmış görünüyordu ama aldırmadım.

"S-Sen bunu nereden biliyorsun?" diye kekeleyerek sorduğunda gözyaşlarım daha da arttı ve daha da şiddetli ağlamaya, bağırmaya başladım.

"Murat'la aranızda neler olduğunu da bu yüzden hiç anlatmadın. Değil mi? Çünkü doğruyu söylüyordu!"

Yaşadığım derin hayal kırıklığıyla arkamı dönüp kapıya doğru ilerleyeceğim sırada İlker bir anda kolumdan tutup beni engellemeye çalıştı. "Melek! Melek! Melek! Gitme, lütfen. Lütfen, bir kendime gelmeme izin ver," diye çırpınırken kollarının arasından kendimi kurtarmak istedim ama buna izin vermeyip bana arkamdan sıkıca sarıldı. Kulağıma, "Bir nefes alayım. Söz veriyorum sana her şeyi anlatacağım," dedi ama benim bunu kaldıracak gücüm yoktu. Duymak istemiyordum. Kollarının arasından hışımla çıkıp, "Bana sadece şunu söyle İlker! Sadece şunu söyle. Sen

arkadaşının sevgisiyle mi yattın?" diye bağırmaya, ona hesap sormaya devam ettim.

"Hiçbir şey bildiğin gibi değil," diye fısıldadığında hıçkırdım. İnkâr etmemişti. Yalan dememişti. Resmen Murat'ın söylediklerini doğrulamıştı. Kendimi tutamayıp yere çöküp sessizce ağlamaya devam ettim.

"Evet, gerçekten değilmiş," diyerek hıçkırıklarımın arasından ona doğru baktım. O da benim gibi yere çöküp ellerimi tutmak istedi ama kendimi geri çekerek hızla ondan da dokunuşlarından da uzaklaştım.

"Melek, bana öyle bakma. Lütfen, öyle, benden tiksinir gibi bana bakma. Melek, ben seni seviyorum. Ben seni çok seviyorum."

"Beni seviyorsun, öyle mi? O kızı da sevmişsin ama. Belki de hâlâ seviyorsun. Bu yüzden fotoğrafı hâlâ o yukarıdaki vitrinin üzerindeydi, değil mi? Bu yüzden o önemsiz diye bahsettiğin fotoğraf hâlâ evindeki duvarda asılıydı, değil mi? Kendimizi kandırmayalım be İlker."

Görmezden ve hatta duymazdan geldiğim bütün gerçekler gün yüzüne açıkça çıkarken daha fazla bununla baş edemeyeceğimi anladım. Bu çok ağırdı ve benim şu an için kaldıracak gücüm kesinlikle yoktu. Gitmeliydim. Bir an önce buradan gitmeliydim.

Bu yüzden hızla çöktüğüm yerden kalktım ve İlker'in bir şey demesine izin vermeden ceketimi ve çantamı vestiyerdeki askılıktan aldım. Ceketimi üzerime hışımla geçirirken İlker, "Melek... Melek, Melek bir dur. Yalvarırım," diye mırıldandı ama onu duymazdan geldim.

"İlker, benim şu an buradan gitmem ikimiz için de en iyisi. Lütfen," dedim net ve kararlı bir dille.

"Anlatmama izin ver," diyerek ısrar etti ama başımı sağa sola doğru sallayarak bunu istemediğimi belirttim. Şimdi onu dinlemek istemiyordum. Buna hazır değildim.

"Şu an değil."

"En azından seni eve ben bırakayım."

"Hayır, istemiyorum! Bana bir taksi çağır, yeter," diyerek bağırdığımda hiçbir şey demeyerek geriye doğru çekildi ve benden bu kez tam anlamıyla uzaklaştı.

Cep telefonunu bulup bir taksi durağını aradı ve birazdan geleceğini söyleyerek beni bilgilendirdi. O sırada ayakkabılarımı giyip öylece vestiyerin başında, koridorda bekledim. Tekrar içeri geçip oturmadım. Taksinin gelmesini öylece ayakta ve gözyaşlarımla birlikte bekledim.

Sessiz geçen bir on beş dakikanın ardından taksinin geldiğini belli eden korna sesini işittiğimde hiçbir şey demeden ahşap kapıyı açıp kendimi İstanbul'un soğuğuna bıraktım. İlker, arkamdan, "Melek! Lütfen, bunu bize yapma. Lütfen, beni dinlemeyi bir düşün," diyerek seslense de ne arkamı döndüm ne de ona küçük bir tepki verdim. Hiçbir şey demeden onu ve evin büyük bahçesini arkamda bırakarak sokağa çıktım.

Sokağa çıktığım gibi Murat'ın spor arabasının da hâlâ burada ve onun da direksiyon başında olduğunu gördüm. Keskin bakışlarında resmen, *"Ben, sana söylemiştim,"* iması yatarken tıpkı İlker'in varlığını yok saydığım gibi onun da varlığını yok sayarak taksiye atladım ve zaman kaybetmeden evimin adresini söyledim.

Hayat bazen omuzlarımıza kaldıramayacağımız yükler bindirirdi. O ağır yüklerin altında öyle bir ezilirdik ki nefes aldıkça bile kalbimize bir şeyler battığını hissederdik.

Güzel anların sonsuza dek süreceğini düşünmek büyük aptallıktı. Bu gece Murat o kapıdan içeri girdiğinde ve asıl gerçekleri haykırdığında bunun farkına daha yakından varmıştım. Meğerse *sonsuza dek* tabiri mutluluk diye kendimizi kandırdığımız o anlarda bize yansıyan sahte bir yanılsamaymış. Hiçbir şey *sonsuza dek* sürmezmiş.

Yaklaşık yarım saat süren yolun sonunda taksi evimin bulunduğu sokağa girdiğinde ona sessizce, hiçbir şey demeden ücreti ödeyerek kendimi dışarı attım. Bedenimi dışarı attığım gibi artık soğuktan mı yoksa öğrendiğim gerçeklerden mi bilinmez çok kötü bir şekilde öksürmeye başladım. Kriz gibi gerçekleşti ve bir an hiç durmayacağını düşündüm.

Öksürüklerimi bastırmaya çalışarak evimin bulunduğu taş binaya girdim ve ardından bitkin adımlarımla merdivenleri tırmandım. Yaşadığım acı beni öyle yorgun düşürmüştü ki çantamdan anahtarlarımı bile çıkaramadım. Doğrudan zile bastım ve gözyaşlarımla birlikte kapının önüne çöküp açılmasını bekledim.

Birkaç dakika sonunda Eda anahtarlarımı niye almadığımı söylenerek kapıyı açtığında beni yere çökmüş bir şekilde buldu. Korkuyla, "Melek? Melek, ne oldu sana canım benim?" diye bağırdığında hıçkırıklarım daha da şiddetlendi ve bir anda kendimi ona sıkıca sarılırken buldum.

"Düştüm, Eda. Bu kez resmen yere çakıldım."

Meğerse insan ruhunun gerçekten acıdığını gerçeklerin yüksek sesle konuşulmasıyla fark ediyormuş.

Ve bu gece...

Murat, bilmediğim bütün gerçekleri açığa çıkarırken ruhuma da bu kez kendi değil de İlker tarafından açılan derin bir yaranın acısını yerleştirmişti.

- Hadi itiraf edin, bölüm içinizden geçti değil mi? Geçti geçti.

- Bir sonraki bölümde o çok beklenilen Murat & İlker kavgası var. Hazır mısınız?

39. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Playlist:

Çağan Şengül & Yasir Miy - Yasak

Cem Adrian - Zincir

Keremcem - Aşk Bitti

Sertap Erener - Olsun

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

Bu bölüm çok ama çok önemli. O yüzden bol bol yorumlarınızla ve votelarınızla süslerseniz çok sevinirim. Keyifli okumalar bebeklerim □□□

39. BÖLÜM

"Hadi kalk artık. Bütün gece o koltukta yatıp durdun. Gerçi uyumadın bile. Şu gözlerinin hâline bak? Nasıl şişmişler?"

Eda'nın sızlanışıyla yerimde doğrulmaya çalıştım ama daha vücudumu kaldıramadan başım yastığa geri düştü. Yüzümün aldığı o yorgun şekli elbette göremiyordum ama nasıl bir hâlde olduğumu tahmin etmek o kadar da zor değildi. Yıpranmış, bitmiş ve sanki yolun sonuna gelmişim gibi hissediyordum.

"Hadi ama Melek!"

Eda, elindeki kahvaltılıkları salonun ortasındaki masaya yerleştirirken onun sesleri bana pek işlemiyordu. Daha doğrusu onu duyamayacak kadar kulaklarım büyük bir uğultuyla doluydu. *Dün gece Murat'ın söyledikleriyle yani...*

Dün geceyi hatırladım. Eve nasıl berbat bir vaziyette geldiğimi aklıma getirdim. O hâlimle Eda'yı çok korkutmuştum ama sonrasında sakinleştiğim gibi ona bütün olan biteni anlatmıştım. Başta o da benim gibi hiçbir tepki verememişti ama sonrasında bütün bu olanların beni aslında pek ilgilendirmediğini, yaşananların İlker'in geçmişinde kaldığını, artık İlker'in hayatında benim olduğumu dile getirerek beni teskin etmeye çalışmıştı. Hatta bana abarttığımı bile söylemişti. Belki de haklıydı ama bütün bu

söylemler beni iyi hissettirmiyordu. Ne yapacağımı, nasıl bir tepki vermem gerektiğini hâlâ bilmiyordum.

Dün gece Eda bir süre daha yanımda kalıp beni sakinleştirmeye çalıştırdıktan sonra uykusuna yenik düşerek odasına çekilmişti. Bense bütün gece çığlıklar atarak ağlamak istemiştim. Fakat yaptığım tek şey dizlerimi karnıma çekip sessizce boşluğu, karanlığı izlemek olmuştu. Hatta bir ara sakinleştirici alıp uyumaya çalışmıştım ama yine de başarılı olamamıştım. Bütün gece gözümü dahi kırpmadan koltukta iki büklüm uzanıp durmuştum. Sadece karanlığa bakmış, sadece karanlığı görmüş ve sabahı resmen zor etmiştim.

Güne gözlerimi açtığımda her şeyin, işittiklerimin saçma sapan bir rüyadan ibaret olmasını dilemiştim ama ben daha uykuya bile gözlerimi kapatamamışken bunun bir rüya olmasını istemek büyük saçmalıktı.

"Melek, hadi ama kuzum ya! Yapma böyle! Bir kendine gel artık. Zombiye döndün iyice."

Eda'nın sınavları da tıpkı benimkiler gibi bittiği için bugün dersi yoktu. Evdeydi ve hâlâ bana söylenerek kahvaltı hazırlamaya devam ediyordu. Masaya çoğu kahvaltılığı yerleştirmişti bile ama benim yerimden kalkacak ne gücüm ne de takatim vardı. Sol göğsümdeki cam kırıklıkların oluşturduğu yaralar öyle derindi ki sanki bütün vücudumu ele geçirmiş ve beni resmen hareketsiz, elimi kaldıramayacak kadar güçsüz bırakmıştı.

Eda, ellerindeki iki çay bardağını masaya bıraktıktan sonra üzerindeki çizgili pijamalarıyla bana döndü ve yavaş adımlarla yanıma doğru yaklaştı. Hemen yanı başımda, tepemde bittiğinde ise bana anlayışla baktı ama ben o yumuşak bakışların hemen ardından bir nutuk çekme seansının geleceğini çok iyi biliyordum.

"Melek, bak üzgün olduğunu biliyorum. Benim niyetim seni daha fazla üzmek de değil ama bence çok fazla tepki veriyorsun be kızım. Sana bunu dün gece de söyledim."

Eda, fazla tepki verdiğimi ve bu tepkimin kesinlikle yersiz olduğunu düşünüyordu. Dün gece eve büyük bir hayal kırıklığıyla adım attığımda ve koltuktaki yerimi aldığımda bunu bana fazlasıyla izah etmişti. Ona göre öğrendiğim bütün bu gerçekler İlker'in geçmişiyle alakalıydı ve beni kesinlikle ilgilendirmemesi, hatta etkilememesi gerekiyordu. Üstelik Eda benim aksime Murat'ın yalan söylediğini bile düşünüyordu. Fakat zaten beni etkileyen ya da paramparça eden kısım geçmişte olanlar değildi. O kızın her yerde karşıma çıkmasıydı. Her taşın altında Elif'in olmasıydı.

Üniversitenin daha ilk yıllarında Ankara'da teyzemlerle yaşarken ve Murat'a uzaktan platonik, o küçük, masum kızın kalbiyle hasretken o kız, yani Elif, Murat'ın sevgilisiydi. O zamanlar gizliden Murat'ı takip etsem de o kızın ismi beni hep kahrederdi. Başımı yastığa koyduğum anda gözyaşlarım boncuk boncuk akmaya başlardı. Murat zaten ulaşılmazken Elif'in onun yanındaki varlığıyla göz bebeklerimde daha da ulaşılmaz görünürdü.

Tam Murat'ı geçmişte bıraktığımı, saçma sapan bir takıntı hâline getirdiğimi fark edip İlker'le harika bir yol çizdiğim anda, ona kalbimi sonsuza dek açtığım ve tabiri caizse ona körkütük âşık olduğum anda yine o kız hayatımın ortasına damlamıştı. Burada değildi belki ama ismini işitmek bile beni derinden sarsıyordu. Üstelik bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de dün gece İlker'in kolları arasında adeta kendimden geçmişken, onu öylesine arzularken yine o kızın fotoğrafını onun yatak odasında, vitrinin hemen baş köşesinde görmem... Bunu hatırladıkça ürperiyordum. Öğrendiklerimden sonra bana kendimi çok kötü hissettiriyordu. Asıl bunu kendime yediremiyordum. Ayrıca dün geceki felaketleri aklıma getirdikçe ve İlker'le aramızda hâlâ dağ gibi kocaman meseleler varken iyi ki birlikte olmadık diye düşünüyordum. Yoksa sonrası büyük bir pişmanlık ve hüsranla sonuçlanırdı.

"Ama aldatmışlar Eda," dedim sonunda kendime gelmeye çalışarak fısıltıyla, güçsüz çıkan sesimle. "Murat'la birlikteyken Elif, İlker'le yatmış," diye devam ettiğimde ve tıpkı dün gece olduğu gibi, papağan gibi bu gerçeği tekrarladığımda boğazımdan bir hıçkırık koptu. Gözlerimin içi yine acıyla yanmaya başladı. Kendimi tutamadım ve birden ağlamaya başladım.

Eda, bu bitap hâlimi görmeye dayanamıyormuş gibi üzerimdeki battaniyeyi ani bir hareketle kaldırdı, koltuğun kenarına attı. Ardından iki kolumu da yakalayarak beni doğrultmaya çalıştı. Başarılı olduktan sonra da hemen yanıma oturup, başımı onun omzuna yaslayarak o bilmiş ağzıyla konuşmaya başladı.

"Ya Sen Murat'ın ağzından her çıkana inanmaman gerektiğini daha öğrenemedin mi?"

Eda'nın isyan edişi beni hem gülümsetti, hem de aklımı kaçırıyormuşum gibi daha da şiddetli ağlamama sebep oldu. Çünkü haklıydı. Murat'ın yaptığı tüm o çirkinliklerden sonra söylediklerine inanmamam gerekirdi. Fakat dün gece İlker'in karşımda öyle put gibi dikilip, ağzını açmamasını,

yalan bunlar dememesini hatırladıkça Eda'nın bütün haklılık payı yok oluyordu.

"Ama İlker de inkâr etmedi Eda. *'Yok öyle bir şey. Murat, yalan söylüyor,'* demedi," diyerek gözyaşlarımın arasından konuşmaya çalıştığımda Eda baş parmağıyla yanaklarıma akan gözyaşlarımı sildi. Ardından geriye çekilerek başımı omzundan uzaklaştırıp gözlerimin içine derince baktı.

"Belki o anki yüksek nabızla kelimelerini yutmuştur be kuzum. Konuşmayı unutmuştur çocuk ne bileyim. Bu yine de onu suçlu yapmaz ki."

Evet, bu da bir seçenek olabilirdi ama hâlâ ikna olamıyordum. Ta ki Eda bana unuttuğum bir anı hatırlatana dek...

"Hem sen değil miydin İlker'in o kıza lisedeyken âşık olduğunu söyleyen? Hatta sen de bana bunları sana Gamze'nin anlattığından bahsetmiştin. Demek istediğim, bütün bunlar zaten senden önce yaşanan şeyler. Önce bir İlker'i dinle, konuşun onunla. Ardından da boş ver Elif'i. Kendi önüne bak. Kendi ilişkine odaklan."

Eda, iyi, hoş, güzel konuşuyordu ama söyledikleri ya da anlatmaya çalıştığı durum beni daha da öfkelendiriyordu. Üstelik İlker'in bir zamanlar o kıza âşık olduğunu bilmek acımın üzerine resmen tuz serpip daha da yakmak gibiydi.

"Bu sandığın kadar kolay değil işte Eda. Bütün bunlar geçmişte olmasına rağmen o kız hâlâ her yerde karşıma çıkmayı başarabiliyor. Bak, burada değil ama varlığı, ismi, hatta basit bir fotoğrafı bile beni mahvetmeye yetiyor."

İlker'in yatak odasındaki o fotoğrafı, evinin duvarında asılı çerçeveyi aklıma getirdikçe çıldıracakmış gibi hissediyordum.

"Evet, haklısın. Her şey geçmişte yaşanmış ve bitmiş ama aldatmışlar Eda. İlker, Elif'le yatarken meğerse Elif, Murat'ın sevgilisiymiş. Benim asıl tepkim buna. İlker'in Elif'le yatmasından ziyade, bir aldatma hikayesinin baş kahramanı olmasına."

Tabii o hikâyenin diğer bir ana karakterinin de Elif olmasına...

Eda'nın söylediklerini aklıma kazıyor ve bütün bunların başka bir ihtimalinin olmasını da düşünmeye çalışıyordum. Tıpkı Murat'ın sırf aramızı bozmak, ilişkimizi mahvetmek istediği için yalana başvurma ihtimalini aklıma getirmeye çalıştığım gibi... Fakat sonra İlker'in karşımda dut yemiş bülbül gibi sessiz kalışı aklıma geliyor ve her şey yine yerle yeksan oluyordu.

Dudaklarımdan keskin bir nefes koparken, gözyaşlarımı bu kez kendi ellerimle temizlemeye çalıştım. Eda, sessizliğini bozarak, "Kimse, kimseyi geçmişi ile yargılayacak kadar temiz değil. Sen de temiz değilsin. O zaman seninle alakalı her şeyin altından da Murat çıkıyor. Bunu nasıl açıklayacaksın peki?" diye konuştuğunda gözlerimi devirdim. Şimdi bunu, yıllardır Murat'ın hayatımdaki sessiz varlığını konuşmak istemiyordum.

"Eda," dedim ikaz edercesine ama Eda durmadı, bilgiçlik taslayan bir tavırla konuşmaya devam etti.

"Hiç Eda deme. Bütün bu tepkilerinin yersiz olduğunu ikimiz de çok iyi biliyoruz. Kuzenimsin diye tek taraflı bakıp, seni haklı ilan etmeyeceğim."

Söyledikleriyle bir kez daha gözlerimi devirirken nefesimi sitem eder gibi bırakıp var gücümle bütün geceyi geçirdiğim koltuktan kalkmaya çalıştım. Ayağa kalktığım gibi biraz başım döndü ama sonrasında kendimi toparlamayı başardım. Kahvaltı masasına doğru ağır adımlarla ilerlerken, Eda da benden sonra koltuktan kalktı ve kahvaltı masasının çevresindeki sandalyelerden bir diğerinde yerini aldı. Ben de hemen karşısındaki sandalyeye otururken hiç iştahım yoktu ama sırf kendime gelebilmek için önümdeki sıcak çayımdan -ki artık çoktan ılımıştı- bir yudum almadan edemedim.

Eda, küçük bir ekmek parçasına nutella sürüp bana uzatırken tebessüm ederek elindeki ekmeği aldım ve önümdeki boş tabağa bıraktım. Gerçekten hiç iştahım yoktu. Sanki ağzıma bir lokma atsam, attığım gibi midemdeki her şeyi çıkarıp kusacaktım.

Masada birkaç dakika süren sessizlikten sonra Eda, "Bunca zaman boyunca İlker'le olan ilişkine elimden geldiğince ses etmemeye, karşı çıkmamaya çalıştım. Bazı anlarda yeri geldi kendimi tutamadım, hatta bunu başaramadım bile ama..." diyerek yeniden konuşmaya başladığında tabağıma odakladığım başımı yavaşça kaldırarak gözlerimi ona diktim. Eda'nın yüzünde çok samimi bir gülümse yer alıyordu.

"Ama onun sana, senin de İlker'e nasıl baktığına belki de en yakından ben şahit oldum. Kızma bana ama Murat'a bile öylesine aşk dolu baktığını, içinin gittiğini hiç görmedim mesela ve bu beni senin adına çok mutlu etti."

Eda'nın söyledikleri içimi ısıtırken ben de onun bana baktığı kadar samimiyetle gülümsemeye çalıştım. Tuhaf bir şekilde söyledikleriyle yeniden ağlamaya başladım. Sanırım regl dönemim yaklaşıyordu. Her şeye ağlamak için tetikte beklememin başka bir açıklaması olamazdı.

"Her şeyden önce Murat'a olan o saçma takıntından kurtuldun bir kere ama bütün bunları yaşarken, yani İlker'le sevgili olmaya başladığından itibaren gözden kaçırdığın bazı durumlar da oldu. Kendini kaybettiğin anlar da," diye devam ettiğinde Eda başta söylediklerinden hiçbir şey çıkaramadım ama sonra bana sanki son olanları, yani şu İlker'le birlikte olma mevzusunu hatırlatmak istediğini anladım. Ben sessizliğimi korurken Eda konuşmaya devam etti.

"Mesela ilişkiniz başladığından beri birbirinize karşı dürüst olmadınız. O da sen de. Hiçbir zaman İlker'e yalan söylemedin ama gerçeği de söylemedin. Melek, sen adamın en yakın arkadaşlarından birine aşk itirafında bulundun ve bunca zaman bunu saklamayı tercih ettin."

"Bir kere o söylememi istemedi!" İşaret parmağımı küçük bir çocuk edasıyla Eda'ya doğru uzatıp hemen kendimi savunmaya geçtiğimde Eda tek kaşını kaldırarak bana alaycı bir ifadeyle baktı.

"Bu da senin işine geldi ama." *Eh, haksız da sayılmazdı.*

Yanaklarımı nefesimle doldurup, ardından da o nefesi gürültüyle dışarı bıraktım. Tamam, bir kez daha Eda doğru noktaya parmak basmıştı. Bundan kaçamazdım.

Evet, İlker'e bu gerçeği birkaç kez söylemek istemiş ama sonrasında İlker'in de beni engellemesiyle hiçbir şeyi açıklayamamıştım. Zamanla da sırf aramızda sorun olmasın diye bundan kaçmaya devam etmiştim. Fakat her şeyi geçtim, Eda'nın da gözden kaçırdığı bir gerçek vardı ve ben de bunu kesinlikle ona hatırlatacaktım.

"Ama Eda, ben hiçbir zaman Murat'la sevgili olmadım ki," dediğimde hemen karşımda oturan Eda kıkırdadı ve kıkırtısında hiçbir alay belirtisi yoktu. Aksine çok samimiydi.

Omuzlarını silkerek, "Ama istedin Melek," dediğinde pes edercesine başımı salladım. Eda'yla baş edemezdim. Evet, bunu istemiştim. Hem de çok istemiştim. Bu gerçekten de kaçamaz ya da yok sayamazdım.

"Şöyle düşün... İlker, henüz hayatına girmemiş olsaydı ve sen çoktan Murat'la birlikte olup, yatmış olsaydın ama şimdi olduğu gibi yine bir şekilde İlker'le sevgili olsaydın ve İlker bütün bunları öğrenseydi... O zaman İlker ne düşünürdü?" Bana göz kırparak önündeki omletten küçük bir parça alıp ağzına attığında ona yine gülümseyerek baktım.

Eda, çok zeki bir kadındı ve onu en çok takdir ettiğim tarafı hiçbir olaya tek taraflı bakmıyordu. Fakat bazen onun da gerçekten gözden kaçırdığı noktalar oluyordu ve o noktaları hatırlatmak için de ben vardım.

"Birini aldatmakla, birini karşılıksız sevip birlikte olmak arasında büyük bir fark var ama," dediğimde parmağını şaklatarak doğrudan beni işaret etti ve yüzünden asla eksilmeyen gülümsemesiyle konuşmayı sürdürdü.

"Evet, haklısın ama önemli bir noktayı hâlâ fark edemiyorsun. Gözden kaçırıyorsun."

"Neymiş peki o önemli nokta?"

"Meğerse İlker'le ikinizin aynı yerlerden yara almışsınız."

Eda'nın kurduğu cümleyle kafam daha da karıştı ve resmen afallayarak gözlerimi kıstım. Ne demek istediğini anlayamadım. *Nasıl oluyor da İlker'le aynı yerden yara almış olabiliyorduk ki?*

"Nasıl yani?" diye sorduğumda Eda önce biraz düşünüyormuş gibi yaptı, ardından sırtını oturduğu sandalyeye iyice yaslayarak omuzlarını düşürdü.

"İlk geldiğin zamanlar sana Murat'ın çok değiştiğini söyledim. Eğer elimde olsaydı seni ondan uzak tutardım. Ama sen ne yaptın? Beni dinlemedin. Başının dikine gittin, ondan bir şans istedin. Ona kendini, senin adına sevgi dediğin ama benim takıntı olarak düşündüğüm o aşk emaresini göstermek istedin çünkü ona gerçekten âşık olduğunu zannediyordun. Oysa aradan yıllar geçmesine rağmen Murat'ı hâlâ doğru düzgün tanımıyordun bile. Sadece adını biliyordun. Liseden beri de bu hep böyleydi."

Tamam, kendimle ilgili olan kısmı anlayabiliyordum ama İlker, bu hikâyenin neresindeydi? İşte bunu anlayamıyordum.

Eda, önünde yer alan çay bardağını işaret ve baş parmağının arasına aldı. Onun çayı da artık ılımış olduğundan yarısına kadar içti. Ardından gözlerini asla gözlerimden çekmeden konuşmaya devam etti.

"Ve İlker'e gelince... Eğer Gamze haklıysa ve eğer gerçekten zamanında Elif'e, tıpkı senin Murat'a olduğun gibi platonikse ve bu platoniklik onun gözünü kör etmişse... Elif'le yatmasını buna bağlayabilirim ancak buna kesin olarak inandığımı söyleyemem. Bunlar sadece benim senin söylediklerinden çıkardıklarım. İlker'i savunduğumdan değil ama belki o da bu yüzden Elif mevzusunu senden gizlemek istemiştir. Olamaz mı? Belki onun da zamana ihtiyacı vardır ve yine diyorum, belki de böyle bir şey hiç yaşanmamıştır. İlker'i dinlemeden onu suçlamamalısın Melek. Sonrasında pişman olmanı hiç istemem."

Eda'nın haklı çıkmasını, yanılmayı her şeyden çok isterdim. Söyledikleriyle bile beni bir nebze olsun rahatlatmayı başarmış ve aklımdaki tüm o kötü düşünceleri kısa bir süreliğine de olsa uzaklaştırmıştı.

Hatta beni öyle bir kendime getirmişti ki önümdeki salatalık tabağına uzanıp ağzıma bir salatalık atmamı bile sağlamıştı.

Salatalığı iyice çiğneyip yuttuktan sonra, "Onu suçlamadım ya da suçladım, bilmiyorum. Kafam öyle çok karışık ki Eda. Sadece o an, o kadar öfkeliyken tartışmak istemedim. Önce sakinleşmeliydim. Kendime gelmeliydim. Eğer tartışsaydık ve o kavga devam etseydi kendimi kaybedebilirdim. Çok daha kötü şeyler olabilirdi. Daha sakin olmayı ve doğru zamanı beklemek istedim. O kadar," dedim içimde sakladıklarımı bir çırpıda söyleyerek.

"Şimdi nasıl hissediyorsun peki?" diye sorduğunda Eda alayla kendi kendime güldüm.

"Hâlâ ağlamak istiyorum ama bir taraftan da onu bulup boynuna atlamak ve sıkıca sarılmak istiyorum."

Eda, oturduğu sandalyeden kalktı ve yanıma geldi. Kıkırtıları eşliğinde yanıma çöküp benim sandalyemin kenarına oturarak, "Aptalım benim," deyip benimle dalga geçti. Omuzlarımdan tutup beni kendine çekerek başımı yine omzuna yaslayıp sıkıca sarıldı. "Merak etme her şey zamanla daha da iyi olacak. Unuttun mu? Büyük aşkların savaşları da kavgaları da büyük olur," dediğinde onun gibi gülmeye, kıkırdamaya çalıştım ama ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı tabii.

Eda, sandalyenin kenarından kalkıp ellerimi tutarak önüme çöktüğünde gözlerinde de dudaklarında da gururlu bir ifade yer alıyordu.

"Kalbinde doğan her şey seninle birlikte yaşar ve seninle birlikte sonsuza dek kalır. Murat'a rağmen senin kalbinde yepyeni ve çok daha muhteşem bir aşk doğdu Melek. Buna sahip çık ve kolay kolay pes etme. Tamam mı? Cesur ol, her zaman olduğun gibi."

Eda, benim sadece kuzenim değildi. Aynı zamanda da en büyük destekçim ve hatta sığınağımdı. Bazen çok şiddetli kavgalar edip, birbirimize küssek de günün sonunda yanımda hep o olacak ve desteğini omuzlarımın tam üstünde hissedecektim.

Gözyaşlarım bu kez onun desteği sayesinde gözlerimden pıt pıt mutlulukla ve hatta büyük bir rahatlamayla dökülürken Eda, "Ağlamak yok artık. Önce mis gibi kahvaltını yapacaksın, ardından da İlker'i arayıp onunla buluşmak istediğini söyleyeceksin. Hadi bakalım," diyerek çöktüğü yerden hızla ayağa kalktı. Ellerini ovuşturarak kendi sandalyesine doğru ilerlemeye başladı. Burnumu çekerek başımı onu onaylarcasına salladığımda onunla birlikte ben de gülümsedim ve bu kez gülümsemem kesinlikle sahiciydi.

Eda, tam kendi sandalyesine oturmak üzereydi ki onu durduran bir an gerçekleşti. Dün gece koltuğun herhangi bir yerine attığım cep telefonum gürültüyle çalmaya ve salonu inletmeye başladı. Dün gece de sayısız kez İlker aramış ama hiçbirine bakacak gücüm olmamıştı. Belki de yine o arıyordu ama bu kez kesinlikle o telefona bakacaktım.

Yerimden kalkmak üzere ayaklanacaktım ki Eda, "Sen, kalkma. Ben getiririm," diyerek yönünü değiştirdi ve koltuğa doğru ilerledi. Israrla çalmakta olan telefonumu sonunda koltuğun köşesinde bulduğunda ekrana göz gezdirdi ve sonra başını kaldırıp, "Gamze arıyor," dedi. İki büyük adımda yanıma ulaşıp telefonumu bana uzattı. Telefonum öyle ısrarlı çalıyordu ki bu içimde tuhaf, ürpertici, soğuk bir hissin oluşmasına sebep oldu. *Acaba Gamze olanları öğrenmiş olabilir miydi?*

Ekrandaki cevapla kısmına basarak telefonumu kulağıma götürdüğümde, "Gamze?" diyerek adını mırıldandım.

"Melek, neredesin?" diye sordu nefes nefese ve büyük bir hararetle. Sesi epey telaşlı çıkıyordu.

"Evdeyim, Gamze. Ne oldu?" diye endişeyle mırıldandığımda Gamze'nin hızlı hızlı bir yere yürüdüğünü ayakkabılarının çıkardığı seslerden tahmin etmeye çalıştım.

"Melek, derhal okula gelmen gerek!" dedi birden bağırarak. Sonrasında duyduklarım kulaklarımı sağır edecek cinstendi.

"Berkay, aradı biraz önce. *'İlker'in gözü dönmüş, Murat'ı mahvedeceğini falan söylüyor,'* dedi."

"Ne?!" diye bağırdığımda artık ben de telaşlanmaya başlamıştım.

"Ne olacağını ben de bilmiyorum. Üniversiteye gidiyorum şimdi. Sen de her neredeysen çabuk gel. Yoksa kıyamet kopacak. Çabuk!"

Gamze'nin hızlı hızlı attığı adım seslerini nasıl bu kadar çabuk idrak ettiğimi o an daha iyi anladım. Telaşlıydı, endişeliydi ve en önemlisi korkuyordu. *Tıpkı benim gibi...*

İlker, Murat'ı mahvedeceğini söylemişse gerçekten bu kez kıyamet kopabilir, ortalık yangın yerine dönebilirdi. Olacaklar zihnimde bir anda canlanırken ve kalbim resmen sıkışmaya başlarken, "Tamam, tamam. Hemen geliyorum," diyerek telefonu pat diye Gamze'nin suratına kapattım.

Ardından nasıl hızla oturduğum sandalyeden kalkıp, hazırlandığımı ve evden nasıl telaşla çıktığımı ben bile hatırlamıyordum. O an için tek düşündüğüm çok geç olmadan üniversiteye ulaşmak istediğimdi.

İlker Altan'dan...

"İlker, sakin ol! Bak, hiçbir şeyi böyle çözemezsin! Yapma, boş ver! Bırak, o şerefsizi ne bok yerse yesin! Sen sadece Melek'le konuşmaya çalış."

Berkay'ın arkamdan adeta koşturarak yaptığı yakarışlar bir kulağımdan girip, diğerinden çıkıyordu. Gözüm çoktan dönmüş bir vaziyetteydi. Hiçbir şey taze tuttuğum öfkenin önüne geçemiyor, beni sakinleştirmiyordu. Aksine bu zamana kadar çok bile dayanmıştım ve bugün bütün bu saçmalıklar artık son bulacaktı.

"Kapat çeneni Berkay! Yanımda olacaksan ol, olmayacaksan da rahat bırak beni. O şerefsizin yaptıkları yetti de arttı. Bu mesele sakız gibi uzadı da uzadı."

"Ya tamam da kardeşim, önce bir Melek'le konuşsan daha iyi olmaz mı?"

"Dinlemedi beni!" diye haykırarak bir anda arkamdan gelen Berkay'a döndüğümde irkilerek birkaç adım geriye doğru çekildi.

"Beni dinlemedi bile! Anlıyor musun? Öylece dinlemeden çekip gitti hanımefendi. Kaç kez aradım? Hiçbir aramama bile çıkmadı! Bir de dün gece giderken öyle bir baktı ki..."

Haykırışlarımı bir kenara atıp duraksadım ve nefes almaya çalıştım çünkü buna ihtiyacım vardı.

İnsan, bazen tek bir kişinin onu anlamasını istiyordu. Kelimeler olmadan, ipucu vermeden... Sadece gözlerinin içine bakıp, o derin sessizlikten onu anlamasını, inanmasını ve güvenmesini istiyordu. İşte tam da bu esnada, en muhtaç olduğu anda da en kötüsüyle karşılaşıyordu. Yani tam tersiyle...

Dün geceyi anımsadım.

Melek'in kollarımda nasıl huzur dolu olduğunu, nasıl artık birbirimizin olacağını ve ona dokundukça asıl ateşlerin içinde benim yandığımı... Ona dokunmak, onu hissetmek bir peri masalından bile daha güzeldi. Fakat sonra... Sonra daha saatler on ikiyi bile bulmamışken bir kapı zili çaldı ve bütün büyü bozuldu. Her şey değişti. Her şey yerle bir oldu.

Melek'in babamın evinden gitmeden önce bana attığı o son bakışları aklıma getirdim.

O hayal kırıklığı dolu bakışlarını...

Benden iğrenen yüz ifadesini...

Her şeyi unuturdum da o bakışı... İşte o bakışı asla unutamazdım.

Bunca zaman boyunca ben kendi içimde büyük bir savaş verirken ve o savaşı asla ona hissettirmeye çalışırken onun bana karşı bu kadar yargılayıcı ve güvensiz oluşu beni paramparça etmeye yetmişti. Oysa ben onu hep

anladım ya da anlamaya çalıştım ama o, ona en muhtaç olduğum anda beni anlamadı. Anlamak da istemedi. Arkasına bile bakmadan öylece çekip gitti. Ve ben sırf bunun için bile Murat'ın bütün yüzünü parçalayabilirdim.

Her şey benim için zaten gereğinden fazla zordu. Aylardır, hatta yıllardır zihnimdekilerle boğuşurken, yaptıklarımı sorgularken ve bütün bunlar şu anda karşımda sert bir tokat gibi yüzüme çarparken artık son noktaya ulaştığımı fark ettim. Patlamaya hazır bir bombaydım ve o bomba artık bugün patlayacaktı.

Berkay, bağırışıma hiçbir karşılık vermediğinde ona arkamı dönerek emin adımlarla üniversitenin kampüsünde yürümeye devam ettim. O şerefsizin nerede olduğunu biliyordum. Kafeteryadaydı. Bunu bana birkaç dakika öncesinde mesaj attığım ve mesajıma hiç tereddüt etmeden yanıt veren ortak arkadaşımız Derya söylemişti. Tabii kızla uzun süredir konuşmadığımız için oraya ne amaçla gittiğimden elbette bihaberdi.

Dün gece, Melek gittikten sonra defalarca onu aramıştım ama telefonlarımın hiçbirine çıkmadığı ve onunla konuşamadığım için sonrasında Berkay'ı aramış, yanıma gelmesini söylemiştim. Sesimin ne kadar boktan çıktığını duymasıyla da hemen yanıma gelmiş ve ona her şeyi anlatmıştım. Olanları öğrendikten sonra bütün gece beni sakinleştirmeye çalışmış ve Melek'e zaman vermem gerektiğini söylemişti. Haklıydı ama haklı olması Murat'ın her şeyi bok ettiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Bütün gece uyuyamadığım gibi sabah da üzerimi değiştirme zahmetine girmeden kendime sert bir kahve yapmış ve o kahveyi içerken bundan sonrasında olacakları düşünmeye çalışmıştım. Hiçbir soruma cevap bulamadığımdaysa soluğu bir anda üniversitenin kampüsünde bulmuştum. Çünkü bütün sorularımın, bütün sorunlarımın tek anahtarı da yanıtları da sadece tek bir kişideydi. *Murat'taydı.*

Berkay'ın da arkamdan telaşla gelmesiyle kafeteryanın bulunduğu alana ulaşıp kapıyı hışımla açtım. Kafeteryada bulunanların çoğu mühendislik fakültesi öğrencileriydi ve içeri girmemle bütün gözleri üzerimde hissettim. Saçım iyice dağılmış, üzerimdekilerse zaten dünden kalmaydı ama kimsenin bakışını umursamayacak kadar çok öfkeliydim.

Gözlerimle kısa bir süre etrafı inceledikten sonra onun bulunduğu alanı yakaladım. Murat'ın alaycı bakan gözleri de benimkileri bulduğunda daha da hızlı hareket ettim ve resmen koşarcasına onun, Enes'in ve sınıflarından birkaç kişinin yer aldığı masanın yanına gittim.

Berkay arkamdan, "İlker, n'olur sakin ol kardeşim," dese de onu duymazdan geldim ve yumruk yaptığım ellerimi onun masasının üstüne, tam da onun karşısına gelecek şekilde sertçe yerleştirerek, "Yaptığını beğendin mi? Hoşuna gitti mi bari?" diye bağırdım.

Kafeteryadaki herkesin gözleri meraklı bakışlarla üzerimizdeydi ama umursamadım. Bunu Murat da umursamamış olmalı ki önce dudaklarını alaycı bir tavırla aşağıya doğru sarkıtarak, "Ne yapmışım?" diye mırıldandı. Sonrasında sanki çok önemli bir şeyi hatırlamış gibi oyuncu bir edayla, "Aaa! Hatırladım. Dün geceyi diyorsun. Ne olmuş yani sevgiline gerçekleri söylediysem? Ne oldu? Terk mi etti seni yoksa?" diye devam etti. Gözlerimin içi öfkeden yanarken yumruk yaptığım ellerimi onun önünden yavaşça çektim ve gözlerinin içine baktım. Hâlâ aynı dalga geçen surat ifadesiyle bana bakıyor ve sinir bozucu bir şekilde gülümsüyordu.

Murat'taki yüzsüzlük kimsede yoktu. Bu lisede, hayatımıza girdiği ilk andan beri hep böyleydi. Her zaman kendisi sanki çok masummuş gibi davranır ve hep üste çıkmaya çalışırdı.

Azerbaycan'dan geldiğinden beri fark ettirmemeye çalışıyordu ama sürekli Melek ve benimle uğraşıyordu. Bütün bunları görmediğimi zannediyordu ama yanılıyordu. Sadece görmezden geliyordum. Daha doğrusu görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dediğimde yine alayla kıkırdadı.

"Biliyorsan güzel, Altan."

Ne yapmaya çalıştığını gayet iyi biliyordum ama onun bilmediği bir gerçeği söylemek için buradaydım. O gerçeği söyleyecek ve eğer kendime hâkim olabilirsem buradan defolup giderek Melek'i bulacaktım.

"Melek, senin düşündüğün gibi biri değil," dediğimde suratındaki ifade değişmedi. Kaşlarını havaya kaldırarak, yalandan bir şaşkınlıkla bana bakmayı sürdürdü. İşte o an asıl vurucu cümlelerimi söylemenin tam zamanıydı.

"Melek, Elif değil, Murat."

Kelimelerin üstüne basa basa, her harfi vurgulayarak konuştuğumda ve o ismi andığımda Murat'ın alaycı ifadesi bir anda kayboldu. Yerini donuk, buz gibi bir ifadeye bıraktı. Gıcırtılı bir sesle oturduğu sandalyeyi geriye doğru iterek ayağa kalktı ve tam karşımda dikilmeye başladı. Dudaklarından bir *"Hıh!"* sesi yükselirken gözlerini asla üzerimden çekmiyordu.

"Tüh... Oysa bana birbirlerine gerçekten çok benziyorlarmış gibi geldi," dediğinde yutkundum ama bakışlarından konuşmaya devam edeceğini

anladığım için sessizliğimi korudum.

Aramızdaki gerginlik herkes tarafından görülüyor ve hissediliyordu. Kafeteryadaki herkes çıtını dahi çıkarmıyor ve bir sonraki hareketimizi görmek için pür dikkat bizi izliyordu. Sonuçta iki yılın ardından sonra Murat ve ben ilk kez yeniden karşı karşıya geliyor ama bu kez farklı taraflarda yer alıyorduk.

"Melek, tam da istediğin gibi bir tip, değil mi? Kıvrımlı, hoş bir vücut..."

Gözlerini kısıp, dudaklarını ıslatarak, onu resmen arzular gibi konuşurken yumruk yaptığım ellerimi daha da çok sıktım ve yüzüne geçirmemek için kendimi resmen zor tuttum. Eklemlerim çoktan ağrımaya başlamıştı ama öfkemi kontrol edecektim. *Değil Melek'in vücudu, Melek'in adı bile artık onu ilgilendirmemeliydi.*

"Koyu kahverengi, dalgalı saçlar, zeytin gibi boncuk gözler, ortalama bir boy... Tıpkı Elif gibi, değil mi? Ne kadar çok benziyorlar?"

Ne saçmalıyordu bu böyle? Melek'e bu gözle mi bakıyordu yani? Onu fiziksel açıdan Elif'e mi benzetiyordu?

Oysa Melek'i gördüğüm ilk andan beri bu benim aklıma gelmeyi geç, aklımın kıyısından dahi geçmemişti. Bana kalırsa, Melek ve Elif'in hiçbir benzer özelliği yoktu.

"Ama dur... Asıl önemli kısmı kaçırdım," diye devam ettiğimde tek kaşımı kaldırarak, "Neymiş o?" diye mırıldandım onun gibi alaycı olmaya çalışarak.

"Sana karşı asla bir şey hissetmiyor. O da tıpkı Elif gibi bir başkasını seviyor. Yani..."

Yumruk yaptığım elim daha da kötü acıdı ama umursamadım. Umursamadığım gibi, "Seni, değil mi?" diye fısıldadım zorlukla çıkan sesimle. Onunla ilgili gerçeği bildiğimi Murat'a göstermek ve bunun Melek'le benim aramda bir sorun yaratmadığını ispatlamak istedim. *Her ne kadar Melek bu gerçeği bildiğimi henüz bilmese de...*

Cevabım Murat'ı çok tatmin etmiş olmalıydı ki keyfi hemen yerine gelmiş bir şekilde, parmağını yüzüme doğru şaklatarak, "Bingo! Zeki adamsın be İlker," diyerek alayla konuşmayı sürdürdü. Ama onun böyle keyifle karşımda eğlenmesine göz yummayacaktım. Ben de onun keyfini kaçıracak cümleler kuracaktım.

"Bilmediğimi mi zannediyordun? Sendin o. Ağladığı, kendini boş yere harap ettiği o gerzek sendin," derken tıpkı onun gibi alaycı bir tını

kullanmıştım ama Murat sanki bundan hiç etkilenmemiş gibi gülmeyi sürdürmüştü ve bu beni daha da sinirlendirmişti.

"Boş yere, öyle mi?" diye sordu kaşlarını sorgularcasına havaya kaldırarak.

"Aynen öyle, boş yere. Artık sen yoksun Murat, ben varım. Melek, benimle birlikte. Benim sevgilim."

Benim sevgilim, kısmını özellikle vurgulayarak söyledim çünkü onun Melek'i istemediğini ve Melek'in beni tercih ettiğini anlamasını istedim. Fakat Murat yine oralı olmadı. Yine sinir bozucu bir şekilde gülümsedi.

"Ama seni sevmiyor," dedi kıkırtılarının arasından ve bunu demesiyle bu kez kahkaha atan taraf ben oldum. Onun dolduruşuna gelmeyecektim. Beni böyle düşürmesine izin vermeyecektim.

"Kendini böyle mi avutuyorsun gerçekten? Sen görmek istemiyorsun belki ama Melek beni seviyor."

"Asıl sen kendini böyle avutuyorsun bence. Eminim, sana seni sevdiğini bile söylememiştir."

Hayır, İlker.

Yapma bunu kendine.

Her ne olursa olsun onun dolduruşuna gelme.

Melek'in sana sıcacık bakan gözlerini hatırla.

Seni sevdiğini hisset.

Ama sakın Murat'ın dolduruşuna gelme. Sakın.

İç sesimle, kendi kendimi sakinleştirmek için büyük bir gayret gösterirken Berkay kolumdan tutarak, "Hadi gidelim. Boş ver bu geri zekâlıyı," dedi.

Bu sırada Murat'ın hemen yanında yer alan ve tıpkı onun gibi ayağa kalkmış olan Enes gözlerini bir hançer gibi Berkay'a saplarken ben de ona büyük bir hayal kırıklığıyla baktım. Oysa Enes'in hayatına ben Murat'tan önce girmiştim. Biz, çok öncesinde yakın arkadaş olmuştuk ama ne zaman Murat hayatımıza dahil olmuştu, işte o zaman Enes de tıpkı Elif gibi hep Murat'ın safında yer almayı tercih etmişti. *Haklı olsa da olmasa da...*

Burada artık işimin bittiğini düşünerek tam arkamı dönüp Berkay'la birlikte kafeteryadan gitmek üzere hareket edecektim ki Murat, "Sana unuttuğun ya da bilmediğin bir gerçeği daha hatırlatayım o zaman," diyerek arkamdan seslendi. Beni gafil avladı. Ne söyleyeceğini merak ettim. Berkay'ın elinden kolumu kurtararak ve ona hiçbir şey yapmayacağımı

belirtircesine elimle benden uzak durmasını işaret ederek yeniden Murat'a doğru döndüm.

Kafeteryadaki herkes derin sessizliğini koruyarak hâlâ pür dikkat bizi izlerken, "Neymiş o?" diye mırıldandım bıkkınlıkla. Çünkü gerçekten Murat'tan da, Murat'ın saçma sapan ithamlarından da çok bıkmıştım.

Çehresine bu kez daha kendinden emin, daha özgüvenli, daha kibirli bir gülümseme yerleştirmiş ve tam üç adımda karşımdaki yerini almıştı. Önce elinin tersiyle sanki deri ceketimin kenarında toz varmış gibi yakamı silkeler gibi yapmış, ardından da bu kez ceketimin iki yakasından da tutarak düzeltir gibi küçük bir şov sergilemişti.

Tek kaşımı havaya kaldırarak onu izlerken, başını daha dik tutmuştu. Gözlerini öfkeyle ve hatta büyük bir hırsla irice açarak, "Ben, onun defterinde sayfalarca aşkını yazdığı adamım. Ben, onun asıl hikâyesiyim. Peki ya sen? Asıl sen kimsin İlker Altan?" diyerek dudaklarının arasından resmen tıslamıştı.

Buraya kadardı.

Sabrım buraya kadardı.

Kendimi dizginleyebilmem buraya kadardı.

Öfkemi kontrol etmem buraya kadardı.

Her şey buraya kadardı ve bu kesinlikle bardağı taşıran o son damlaydı.

Yumruk yaptığım ve sıkmaktan artık tırnaklarımın derimi acıttığı elim havada savruldu. Bütün gücümle Murat'ın suratına yumruğumu geçirdim. Aldığı ani darbe yüzüne öyle sert indi ki afallayarak birden yere yığıldı. Durmadım, kendimi de onunla birlikte yere bırakıp, üstüne çıktım. Ceketinin yakalarından tutarak suratına bir tane daha geçirdim. Burnu kanamaya başladı ama umurumda bile olmadı. Bir tane daha geçirdim.

"Seni mahvederim şerefsiz! Anlıyor musun? Seni mahvederim!"

Bağırışım kafeteryayı darmaduman ederken Berkay da Enes de beni kollarımdan tutup kaldırmaya, Murat'tan uzaklaştırmaya çalıştılar ama onları da itmeye, kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Yumruğumu bu kez de Murat'ın çenesine indirdim. Bütün bu olanlar, bütün bu öfke patlaması sadece içimde yıllardır biriktirdiklerimin artık dışarı çıkmasıydı.

Elif, onun yüzünden beni kullanmıştı. Acımadan direkt ilk beni harcamıştı.

Babam, Murat'ın tek bir cümlesiyle bana vurmuş, beni dövmüştü.

Ve Melek...

Meleğim...

Onun geçmişiydi Murat. Onun defterinin kahramanıydı. Onun karşılıksız hayaller kurduğu adamdı.

Ortada bir defter olduğunu elbette biliyordum. Bunu bana Melek kendi söylemişti ama o defterin her bir sayfasının Murat'la dolu olması ve Murat'ın bunu bana karşı kullanması... Bunu kaldıracak gücüm kesinlikle yoktu.

Yumruğumu bir kez daha Murat'ın suratına geçirmek isterken, elimi havada yakaladı ve bu kez o benim suratıma sertçe geçirdi. Hafif savrulsam da yere düşmedim ama Murat bu kez de kafasını kullanarak bana vurduğunda geriye doğru savruldum ve kendimi bir anda yerde, Murat'ı da üzerimde buldum. Dudağımın patladığını dilime gelen kanın demirimsi tadından anladım. Bu esnada dakikalardır sessiz olan kafeteryada bizim kavgamızla büyük bir uğultu kopmaya başladı. Hatta bir kız çığlık bile attı.

Sanki büyük bir gösteri yapıyormuşuz gibi herkes bir anda başımızda toplanırken ve uğultular kopmaya devam ederken bizi birbirimizden ayırmaya çalışanlar da elbette artmıştı. Fakat ne ben ne de Murat böyle bir durumun içinde birbirimizden ayrılmak istiyor, ne de buna bir dur diyorduk. Ne var ne yok yakıp yıkmak istercesine birbirimizi yumrukluyorduk. Çünkü ikimiz de farkındaydık ki aslında bu sadece bugünün değil, yılların birikimiydi.

Üzerime çıkan Murat yüzündeki kana aldırmadan gülmeye devam ederken, "Ne oldu kıvırcık fırtına? Zoruna mı gitti? Onun masalının kahramanı olmam bu kadar çok mu zoruna gitti?!" diye bağırdı. Dişlerimi sıkarak bir yumruğu daha suratına indirirken geriye doğru savruldu ve o an onu gafil avlayıp bunu fırsata çevirerek ben üstüne çıktım.

"Senin derdin ne biliyor musun geri zekalı? Geçmişi geride bırakamıyorsun. Gözünü hırs bürümüş. Gözünü nefret bürümüş," dediğimde yüzüne bir tane daha geçirdim.

Tam bir tane daha vurmak için elimi havaya kaldırmıştım ki Murat elimi havada yakalayıp, "Hadi durma! Geçir bir tane daha ama Melek seni asla sevmeyecek. Tıpkı Elif gibi o da sadece kendini avutmak için bir süre seninle takılacak. Ama günün sonunda, her şey bittiğinde ne olacak biliyor musun? O da bana gelecek. Yine beni isteyecek," diyerek şuursuz kahkahalarının arasından konuştu.

Murat hâlâ Elif'le olanları yüzüme vuruyordu. Geçmişi geride bırakmıyordu. Oysa ben düzeldiğimizi ve her şeyin son bulduğunu zannetmiştim. *Ne büyük yanılgı ama...*

Son söyledikleriyle bütün kayışlarım koptu. Öfkem bir ırmak olup taştı. Kendimi kaybettim. Aklımı kaybettim. Sadece onun yüzüne daha sert indirmeye başladım. Durmaksızın yumruklarımı indirdim. Bir tane daha ve sonra bir tane daha ve sonra bir tane...

"İlker, dur! İlker, dur! İlker, n'olur dur!"

Onun sesini duyar gibi oldum ama Murat'ın yüzünü yumruklamaya, kan revan içinde onu mahvetmeye kendimi öyle kaptırmıştım ki bunun halüsinasyon olduğunu düşündüm. İşittiğim ses şu an sadece hayal olabilirdi. Biri omzumdan sarsıyordu, durmam için yalvarıyordu ama duramıyordum. Gözüm dönmüştü bir kere. Kendimi çoktan kaybetmiştim.

"Yeteeeeeeer!"

Bir çığlık sesiyle kendime gelmeye çalıştığımda yumruğum havada asılı kaldı. Sesin nereden geldiğini anlamak için başımı yavaşça arkaya doğru çevirdim ve onu gördüm. *Melek'i.* Beni engellemek isteyen kişinin aslında gerçekten de Melek olduğunu, hayal olmadığını çok zor idrak ettim. Melek'in arkasından da üniversitenin güvenlik ekipmanlarının geldiğini gördüm ama şu an gözlerimin tek odağı oydu. Melek'ti.

Murat'ın yüzünü yumruklamayı bırakarak yavaşça ayağa kalkmaya çalıştığımda, "M-Melek?" dedim titreyen sesimle ve büyük bir şaşkınlıkla. Onun karşısında nasıl görünüyordum, bilmiyordum ama o benim karşımda çok kötü görünüyordu. Bir yaprak gibi korkuyla titriyordu. Saçları dağılmış, göz altları şişmiş bir hâldeydi. Ona doğru bir adım atmak istediğim sırada önce geriye doğru çekildi. Ardından Enes'in ve birkaç kişinin yardımıyla yerden kalkan Murat'la benim tam ortama yerleşti. Önce bana, ardından Murat'a, sonra tekrar bana baktı. O esnada üniversitenin sağlık ekipmanlarından biri de kafeteryaya girip doğrudan, hızlıca Murat'ın yanına ulaşırken Melek hâlâ tam ortamızda dikiliyordu.

"Siz ne yaptığınızı zannediyorsunuz ya?" diye fısıldadı önce. Ardından, "Siz ne yapıyorsunuz?! Kafayı mı yediniz?! Manyak mısınız?! Şu hâlinize bir bakın Allah aşkına!" diye bağırdı ve bütün kafeteryayı inletti. Şu an herkes yalnızca Melek'e bakıyor, yalnızca onu izliyordu.

Gözlerindeki o derin hayal kırıklığını görmemle başımı büyük bir mahcubiyetle yere eğerken birden yanıma yaklaştı. Çenemden tutup, başımı kaldırdı ve beni ona bakmaya zorladı. Dudağımın hâlâ kanadığını onun çantasından çıkarıp bana uzattığı peçete sayesinde fark ettim.

"İyi misin?" diye sorduğunda aptalca gülmek istedim. Gülmek istedim çünkü Murat'ı fena benzetmiştim ama Melek sadece bana bakıyordu. Beni

görüyordu. Murat'ı hiç görmüyordu.

Sessizliğimi koruyup uzattığı peçeteyi alarak dudağıma bastırırken başımı aşağı yukarı salladım ve ona ancak bu şekilde karşılık verdim. Bunu yapmamla Melek hiçbir ifade barındırmayan yüzüyle bana sırtını döndü ve bu kez Murat'a doğru ilerledi. Bir an sanki bir beyaz bayrak gibi ona da peçete uzatıp uzatmayacağını merak ettim ama Murat'ın başında zaten bir hemşire yer aldığı ve onun kanayan yerlerine pansuman yaptığı için Melek ona hiçbir şey yapmadı. Peçete falan da uzatmadı. Aksine Enes sayesinde bir sandalyede oturan Murat'ın tam karşısına geçti ve öfkeyle konuşmaya başladı.

"Sana benden uzak dur dedim. Sana bizden uzak dur dedim."

Ne? Bu ne zaman olmuştu? Melek, ne zaman ona böyle bir şey söylemişti?

Kurduğu cümleler beni sanki düştüğüm durumun içinde daha da sersemleştirdi. Başta hiçbir şey anlayamadım.

"Melek, sen onu sevmiyorsun. Kendini kandırmaktan vazgeç artık."

Murat, başındaki hemşireyi umursamadan ayağa kalkmaya çalışırken, hemşire onu zorla tekrar sandalyeye oturttu ama Murat onu umursamadan bir kez daha ayaklandı ve bu defa kalkmayı başardı. Melek'e doğru bir adım attığında, ben de ona doğru bir adım atmak istedim. Fakat yapamadım. Bir şeyler beni engelledi. Durdurdu. Hareket edemedim.

Melek, "Bence sen kendini kandırmaktan vazgeç artık!" diye bağırdığında beni durduran şeyin ne olduğunu sonunda anladım.

Bu konuşmadan çıkardığım tek şey, Melek ve Murat'ın önceden konuşmuş olmasıydı. Melek ve Murat, biz Melek'le birlikteyken yan yana gelmişti ve benim bundan haberim bile olmamıştı. Melek'in bana hiçbir şey anlatmaması yetmemiş gibi bir de onunla buluşup konuşmuştu. *Şaka gibi... İnanılacak gibi değildi. Ben neyin savaşını veriyordum ki? Belki de Melek de Murat'ın dediği gibiydi. Belki de Melek gerçekten ona benziyordu. Yani...*

Göğsümün sol tarafı çok yakıcı bir hisle kasılırken yaşadığım hayal kırıklığı bana da bedenime de çok ağır geldi. Kendimi daha fazla burada tutmak istemedim. Benim buradan derhal gitmem gerekiyordu. Yoksa aklımı daha fazla kaçırabilirdim, *sanki hiç kaçırmamışım gibi.*

"Ne var biliyor musunuz?" diye hiddetle soluduğumda Melek birden bana döndü, Murat ise o sırada zaten bana bakıyordu. Dişlerimin arasından alayla, "İkinizin de canı cehenneme!" diye tıslayarak hışımla arkamı döndüm.

Kafeteryadan çıkıp gitmek için hızlı adımlarla yürürken kapıya ulaştığım anda üniversitenin rektörüyle karşılaştım. Fakat bunu da umursamadım. Hatta ben kapıdan çıkıp rektör kafeteryaya girdiğinde arkamdan, "Burada neler oluyor? İlker Altan, derhal buraya gel!" diye bağırsa da yürümeye devam ettim. Uzaklaşmayı sürdürdüm. Yok olmak istiyordum.

Aptaldım.

Hatta aptalı geç, enayinin, geri zekâlının tekiydim.

Ben sürekli onu düşünürken, onu incitmemek, kırmamak için laflarımı, hareketlerimi düzgünce seçerken bir de Melek Hanım'a bak...

Meğerse çoktan Murat'la buluşulmuş, ona *benden uzak dur, bizden uzak dur,* nutukları çekilmiş ve bütün bunlar benden habersiz bir şekilde gerçekleştirilmişti. *Hangi ara acaba? Kim bilir arkamdan daha ne dolaplar dönmüştür de ben salak gibi bilmiyorumdur?*

"İlker! İlker! İlker dur! Ne olursun bir dur!"

Arkamdan gelen ayak ve bağırış sesleriyle adımlarımı daha da hızlandırmaya çalıştım ama ben ne kadar kendimi hızlandırmak istediysem de o koşarak yanıma ulaşmış ve aniden tam karşıma geçmişti. Omuzlarımdan tutarak, "Bir dinle lütfen. Açıklayabilirim," dediğinde ellerini, ellerimin tersiyle iterek onu kendimden uzaklaştırdım. Yanından geçip giderken, "Dinleyecek bir şey yok," dedim buz gibi bir ses tonuyla.

"İlker, lütfen," diyerek arkamdan ağlayarak konuştuğunda duraksadım. Onun ağlamasına, gözyaşı dökmesine dayanamıyordum ama bu kez ben de öfkeliydim. Hem de sandığımdan çok daha fazla, yanıma yaklaşılmayacak kadar çok öfkeliydim.

Derin bir nefes aldım. Başımı önce aralık ayının soğuk, buz kesen gri gökyüzüne doğrulttum, sonrasında sıkıca yumruk yaptığım ellerimle ona doğru döndüm. Daha fazla bunu içimde tutamazdım. İçime ata ata zaten kendimi mahvetmiştim ve artık buna katlanamıyordum. Ne var ne yok açığa çıkmalı ve bitmeliydi.

"Bilmediğimi mi zannediyordun?!" diye bağırmamla Melek irkilerek birkaç adım geriye doğru gitti. Daha şiddetli ağlamaya başladı. Fısıltıyla afallayarak, "Ne?" dediğinde ona doğru yavaşça ilerledim. Tedbirli yaklaşıyor, benden korkmasını istemiyordum. Yanına yaklaşmamla bu kez geri çekilmeyip hareketsizce karşımda durduğunda önce onu inceledim.

Her zaman parlayan gözleri bugün çok yorgun bakıyordu. Saçlarını dağınık bir ev topuzu yapmıştı. Üzerinde gündelik kıyafetleri olan bir kot pantolon, siyah bir kazak ve kaşe montu vardı. Yüzünde makyaj yoktu.

Gözyaşları gözlerini şişirmiş olsa da yine de karşımda çok güzel görünüyordu. Böyle üzgün, bitkinken bile çok güzeldi ve bu benim canımı çok yakıyordu.

Daha fazla kendimi tutamayacağımı anladığımda gürültülü bir nefes daha bıraktım ve o bildiğim gerçeği onun gözlerinin içine baka baka haykırdım.

"O lanet olasıca kostüm partisi gecesinde ben her şeyi öğrendim Melek. Defterine sayfalarca yazdığın adamın aslında Murat olduğunu ben o gece öğrendim!"

Bağırışımla dudaklarından titrek bir nefes koparken gözyaşları usulca yanağına akmaya devam etti ama gözyaşı döken tek taraf o değildi.

"Ne?" diyerek bir kez daha tekrarladığında acıyla gülümsedim.

"Bunca zaman boyunca hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak kolay mıydı zannediyorsun sen?" İçimi acıtan gerçekleri mırıldandığımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Parmak uçlarında yükselerek yanağıma akan gözyaşını başparmağıyla yakalayıp temizledi. Bir anlığına o sıcacık dokunuşuyla gözlerimi kapattım ama bu çok kısa sürdü.

"Neden yaptın bunu kendine? Neden bana söylemedin? Neden sana anlatmama izin vermedin?" diyerek sorularını ardı ardına sıralarken hangimizin daha suçlu, hangimizin daha masum olduğunu kestiremiyordum. Aklım öylesine çok karışıktı ki hiçbir şey diyemiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı.

"Seni kaybedemezdim çünkü. Sana öyle aşığım ki... Kahretsin, Melek! Ben, sana öylesine çok aşığım ki..."

Onun ellerinden yüzümü kurtarıp saçlarımı ellerimle iyice çekiştirip dağıtırken, "Ama hiçbir şeyin önemi yok. Artık yok," dedim büyük bir hüsranla. Arkamı dönüp otoparka doğru ilerlemek istediğim sırada Melek kolumu yakalayıp beni engellemeye çalıştı.

"İlker, dur. Anlatmama izin ver," diyerek yeniden önüme geçti. Başımı *hayır* dercesine sağa sola doğru salladım. Onu şu an dinlemek istemiyordum. Doğru zaman şu an değildi.

"Anlatılacak bir şey yok Melek," dedim bir çırpıda kestirip atarak.

"Hayır var! Anlatılacak çok şey var," diyerek karşı çıktı bana. Gözlerinin içine baktım. Uzun uzun, derin derin birkaç dakika boyunca sadece gözlerinin içine baktım. Onu izledim. Duygularını, hissettiklerini yine gözlerinden anlayayım istedim. Fakat bu kez başaramadım. Bu kez duymaya her şeyden çok ihtiyacım vardı.

"Murat, haklı. Murat, senin hatıra defterinde sayfalarca aşkını yazdığın adam. Peki ya ben? Ben kimim melek kız?"

Gözyaşları daha şiddetli akmaya başladığında öylece sessiz kaldı karşımda. Bir şey söylesin, karşı çıksın istedim ama öylece gözlerimin içine baktı. Yine sustu. Yine hiçbir şey demedi, belki de diyemedi.

"Bak, yine susuyorsun. Yine hiçbir şey diyemiyorsun. Cevap çok ve net, değil mi? Ben, hiçbir şeyim." Yanından geçip yine gitmek istediğimde hıçkırıklarının arasından elini kalbimin tam üzerine yerleştirerek durdurdu beni.

"Lütfen, bana zaman ver. Hiçbir şey bildiğin gibi değil."

Kurduğu cümleye acıyla ve biraz da alayla gülümsedim. Oysa o cümle, bana ne kadar da tanıdıktı. Ona da bu tanıdıklığı hatırlatmak istedim.

"Bu cümle sana da tanıdık geldi mi Melek? Çünkü dün gece arkana bile bakmadan giderken ben de sana aynı şeyi söyledim ama sen beni dinlememeyi tercih ettin. Dün gece sen beni dinlemedin. Şimdi de ben seni dinlemek istemiyorum."

Melek, neler yaptığının ya da neleri gözden kaçırdığının artık farkına varmış olacak ki geriye doğru çekildi, benden uzaklaştı. Onun önümden çekilmesiyle ben de bu kez daha hızlı yürümeye başladım. Arkamdan çaresizce, hatta yalvarır gibi, "İlker!" diyerek bağırdı ama bu kez peşimden gelmedi ve gelmemesi çok daha iyi oldu.

***

Babam arıyor...

Yan koltuğa attığım telefon ısrarla çalarken bu konuşmayı yapmak için kesinlikle doğru zaman değildi. Olanlar yetmezmiş gibi bir de babamın söylemleriyle, siniriyle uğraşamazdım. Bu yüzden telefonu elime alıp aramayı reddettim ve tekrar yan koltuğun üzerine fırlattım.

Saatler öğlenin on ikisini geçiyordu. Beşiktaş'ta, sahil kenarındaydım. Karşımdaki dalgalı denizi, boğazı süsleyen o muhteşem köprüyü sessizce, bir başıma izlerken elimdeki bira kutusundan büyük bir yudum içtim. Bundan sonrasında ne yapacağımı bilmiyordum. Gerçi içimden hiçbir şey yapmak da pek gelmiyordu.

Üniversiteden ayrılmamın üzerinden birkaç saat geçmişti ve kendimi sahile atmıştım. Arabamın içinde öylece soğuk İstanbul'u izliyordum. Yanıma aldığım tek bira kutusundaki içkiyi yudumluyordum. Kahvaltı yapmamış, hiçbir şey yememiştim ama içkiye karşı direncim sağladı. Buna rağmen yine de yanıma sadece tek bir bira kutusu almıştım. Başka içkiler de

alırdım ama şimdi sarhoş olur, kaza falan yaparım. Boş yere milleti telaşlandırmanın hiçbir anlamı yoktu. *Zaten telaşlandırmıştım, telaşlandıracağım kadar...*

Kafeteryadaki kavga üniversitede büyük ses uyandırmıştı. Herkesin kulağına gitmişti ve ne yazık ki telefonumun sesi de hiç susmamıştı. Berkay aramıştı. Gamze aramıştı. Çağatay aramıştı. Eda'nın nişanlısı Ahmet aramıştı. Rektörlük aramıştı. Muhtemelen kavgayı rektörlükten duyan babam da aramıştı. Melek de aramıştı. Fakat hiçbirine geri dönüş yapmamıştım. O gücü kendimde bulamamıştım. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Sadece yalnız kalmak ve düşünmek istiyordum.

Bunca zaman boyunca belli şeylerin mücadelesini hep tek başıma vermiştim. Babamla, tek başıma mücadele etmiştim. *Annem yanımda olmadan.* Murat'ın karşısına tek başıma çıkmıştım, *Elif asıl gerçekleri söylemeden.* Melek'ten bildiklerimi yine tek başıma saklamak için büyük gayret göstermiştim, *her ne kadar o çok fazla üstüme gelip beni zorlasa da...* Sanki her şeyi hep tek başıma yaşamış ve tek başıma hissetmişim gibi geliyordu. Bu canımı daha fazla yakıyordu.

Biraz önce yan koltuğa attığım telefonumu elime alarak gelen bütün aramalara bir göz gezdirdim. En üstte babamın, hemen altında da Melek'in ismi yazıyordu. Parmaklarım o isme dokunmak için resmen tutuşsa da şimdi bunu yapmayacaktım. Yapamazdım. Biraz daha dinlenmeye, aklımı toparlamaya ihtiyacım vardı. Belki birkaç saatin sonunda onunla konuşabilirdim.

Berkay ve Çağatay'ı da aramak istemiyordum. Onlar zaten neyin ne olduğunu biliyorlardı ve muhtemelen yanıma gelmek isteyeceklerdi ama ben bunu istemiyordum. Belki bir müddet sonra... Benim şu an sadece kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı.

Aramalardan babam ve rektörü de pas geçtim. Şu an kimseden azar işitecek havamda değildim. Muhtemelen o kavganın bir yaptırımı olacaktı ama şu an bunu dinlemek istemiyordum. Bir anlığına annemi aramak, onunla konuşmak istedim ama ben tam bir ana kuzusu olduğum için onu aradığım gibi kendimi tutamayacak ve elinden şekeri alınmış küçük bir çocuk gibi ağlayacaktım. O da benim için telaşlanmaya başlayacaktı. Annemin bunu yaşamasını istemediğimden onun adını da hızla geçtim.

Yalnız kalmak istediğimin farkındaydım ama telefon rehberimi kurcalarken tuhaf bir şekilde şu an gerçekten biriyle konuşmak istediğimi anladım ve o kişinin kim olduğunu çok iyi biliyordum. Adının bulunduğu

kutucuğu görmemle kendi kendime gülümsedim ve vakit kaybetmeden baş parmağım arama tuşuna bastı. Telefon iki kez çaldıktan sonra sevimli bir kahkaha sesiyle açıldı.

Telefonu açar açmaz, "Kuzeeeeeeen!" diye cırladı şen şakrak sesiyle bağırarak. O uçarı kız bu boktan hâlimde bile beni güldürmeyi başardı.

"Alina, neredesin? Nasılsın canım?" diye sordum sesimi sakin, normal bir şekilde tutmaya çalışarak.

Alina, Metin amcamın en büyük kızı ve benim en anlaşabildiğim, derdimi, sıkıntımı rahatça dökebildiğim ve hatta çoğu zamanlarda akıl bile aldığım en yakın kuzenimdi. Çağatay ve Berkay'dan çok daha öteydi ve onunla her şeyi konuşabiliyordum.

"Üniversitedeyim. Son sınavı verdim biraz önce ve ben de tam seni arayacaktım. Çok isabet oldu bu."

Sesi hâlâ coşkulu bir şekilde çıkarken biranın etkisinden miydi bilmiyorum ama kendimi bir anda ifşa ederek, "Alina, buraya gelebilir misin? Yoksa ben gazımı alamayıp Ankara'ya kadar süreceğim arabayı," dedim bozuk çıkan sesimle birlikte.

"Biliyor musun? Ben de seni tam bu yüzden arayacaktım işte. Hazır yeni yıl da geliyorken ve benim sınavlarım artık bitmişken yanına geleyim istiyordum. Annemlerin çoktan haberi var. Hem bu sayede Melek'le de tanışırım. Yeni yıla da birlikte gireriz."

Sevinçle çıkan sesi beni acıyla gülümsetirken yanağıma akmak isteyen gözyaşlarını bastırmaya çalıştım ve boğazımı temizleyip yeniden Alina'ya kendimi vermek istedim.

"Tamam, kapat telefonu o zaman. Ben uçak biletini alıp, hemen sana gönderiyorum," dedim ama sesim öyle düşük çıktı ki Alina bir şeylerin yerinde gitmediğini elbette hemen anladı.

"Bir dakika, bir dakika. Senin sesin bok gibi geliyor. Ne oluyor? Ya da ne oldu mu demeliyim?" Telaşla konuşurken onu endişelendirmek, korkutmak istedim. Zaten olanları telefonda konuşacak gücüm de yoktu.

"Geldiğinde anlatırım."

"İlker, korkutma beni," diye yakardığında gerçekten konuşacak hâlimin olmadığını idrak ettim ve bunu Alina'ya da söyledim.

"Alina, lütfen. Seninle konuşmaya çok ihtiyacım var ama emin ol, o an, şu an değil."

"Tamam, o zaman ben hemen eve geçip hazırlanmaya başlıyorum. Birkaç saate görüşürüz. Ben gelene kadar da rahat dur."

"Tamam, görüşürüz canım. Bilet bulur bulmaz atarım sana ben."

"Tamam."

Birkaç dakikalığına onunla konuşmak bile bana kendimi çok daha iyi hissettirdi. Alina, telefonu kapatır kapatmaz doğrudan uçak şirketlerinin internet sitelerine girdim. Onun için uygun olabilecek birkaç uçak saatini bulup, ekran görüntülerini de alarak doğrudan Alina'ya attım. Alina, kendisine en uygun olanını bana belirttiğinde ve kimlik bilgilerini gönderdiğinde zaman kaybetmeden hızla biletini alıp ona gönderdim. Sonrasında tek yaptığım sahilde biraz daha denizi izlemek ve ardından evime, Kuzguncuk'a gitmek oldu. Zaten hem Cambaz'ı çok özlemiştim, hem de Alina'yı Sabiha Gökçen Havalimanı'ndan alacaktım. *Yani bu yakaya tekrar geçmeme hiç gerek yoktu.*

***

"Peki, bunca zaman boyunca sen neden anlatmadın kıza? Melek'i haksız görüyorsun, suçluyorsun ama sen de sütten çıkma ak kaşık değilsin İlker."

Bu kızı yanıma çağırmakla iyi mi yoksa kötü mü ettim? İşte tam da şu an o bilmiş ağzıyla bilmiş bilmiş konuşurken kendi zihnimde bunu sorguluyordum.

Alina'yla yaptığım telefon konuşmasından sonra Kuzguncuk'a, evime gittiğimde önce bir müddet köpeğim Cambaz'la ilgilenmiş, ardından kendimi büyük bir bitkinlikle uykunun kolları arasına bırakmıştım. Ne zaman canım çok sıkkın olsa yaptığım tek verimli aktivite uyumak oluyordu. Alina'nın geleceği saate dek öyle yapmış, sadece uyumuştum.

Alina, ona aldığım bilet sayesinde akşamın yedisinde iki koca bavulla birlikte Ankara'dan yanıma gelmişti. Onu karşılarken bir an bavullarından dolayı ona yanıma taşınıp taşınmamasıyla ilgili küçük bir espri yaptığımda bana yeni yıl akşamı için bir sürü kombin yaptığını ve hiçbirini Ankara'da bırakmaya gönlünün el vermediğini söylemişti. *Alina işte... Benim uçarı, deli dolu, biricik kuzenim...*

Onu havalimanında karşıladıktan sonra önce eşyalarını evime bırakmış ve biraz Cambaz'ı sevmesini beklemiştim. Ardından birlikte küçük bir restorana gidip akşam yemeği yemiştik. Daha doğrusu Alina yemiş, ben sadece onu izlemiştim. İştahsızlığım kendini sürdürmeye devam etmişti.

Yemekten sonra olan biteni artık ona anlatmak için önce biraz Kadıköy sokaklarında gezinmiş, ardından da benim evime yakın küçük, sakin bir bara girmiştik. Gürültü pek olmadığı için de biralarımız ve önümüzdeki çerez tabağı eşliğinde rahat rahat konuşmuştuk.

Alina, öncesinde olanları zaten biliyordu. Melek'le nasıl sevgili olduğumuzu, öncesi ve hatta Uludağ'da olanları bile... Onunla her şeyi rahat rahat konuşabildiğim için bugün yaşananları da eksiksiz bir şekilde anlatmıştım ve söylediklerim onu resmen dumura uğratmıştı. Melek'i haklı ya da haksız bulmuyordu ama bu beni haklı bulduğu anlamına da gelmiyordu.

"Hah! Buldun ya geçirecek bir şey aman hiç acıma! Direkt yüzüme yüzüme vur," diye isyan ettiğimde Alina önündeki çerez tabağından bir tane leblebiyi alıp yüzüme doğru fırlattı.

"Hiç konuyu saptırma," diyerek kızdığında omuzlarımı silktim ve sorduğu sorunun cevabını düşünmeye, kendi terazi dengemde tartmaya çalıştım. Sonrasında çaresizce dudaklarımı araladım.

"Nasıl anlatabilirdim ki? Utandım, anlıyor musun? Ona Elif'in beni kullandığını nasıl izah edebilirdim?"

"Basbayağı İlker," dedi beni cesaretlendirmek ister gibi. "Bütün gerçeği çıplaklığıyla anlatacak ve bu konuyu artık sonlandıracaktın," diye devam ettiğinde alayla gülümsedim.

"Çok kolaydı ya sanki..."

"Kolay olmadığını biliyorum ama sen daha geçen haftalarda Uludağ'dan döndüğünüz zaman beni arayıp olanları anlatmadın mı?"

"Anlattım," dedim sakince. Çünkü olanlardan sonra akıl alabileceğim, beni yönlendirecek ya da tavsiye verebilecek en mantıklı insan Alina'ydı.

"Melek, benim gözümün içine içine bakıyor, demedin mi?"

"Dedim."

Alina, beline kadar gelen uzun, kahverengi saçlarını geriye doğru atarken kocaman gülümseyerek gözlerimin içine baktı ve bana sanki cevabı öyle vermek istedi.

"Eeee? O zaman daha neyi dert ediyorsun İlker? Herkes neyin ne olduğunun gayet farkında işte."

Keşke her şey Alina'nın ya da öncesinde Berkay'ın söyledikleri kadar kolay olsaydı ama değildi. Hiçbir şey zannettiği kadar kolay değildi.

Sessizliğimi korurken Alina önündeki bira şişesini alıp benimkiyle tokuşturdu. Önce küçük bir yudum içti, ardından tekrar gözlerimin içine bakarak konuştu.

"Ben, sadece senin bana anlattıklarınla bile Melek'in seni sevdiğini hissedebiliyorum. Elif'le olanları ona anlatmakta güçlük çekiyor olabilirsin ama o zaman yaşananları ve kimin haklı kimin haksız olduğunu sen de ben

de çok iyi biliyoruz. Melek'e anlatırsan eminim o da seni anlayacaktır. Anlayışla karşılayacaktır. Her şey geçmişte kaldı İlker. Geçmişte kalmayan tek şey ne yazık ki Murat. Kusura bakma ama o da senin salaklığından."

Tam söyledikleri güzel giderken geçmişi deşmesiyle gözlerimi devirmeme neden oldu. Konuşmaması için, "Alina," diyerek ikaz dolu bir sesle adını mırıldandığımda elbette beni duymazdan geldi.

"Hiç Alina deme. Tüm o yaptığı pisliklerden sonra yüzsüz yüzsüz sana geldi. *Barışalım, her şeyi düzeltelim. Hayatımızda hiç Elif var olmamış gibi her şeyi geride bırakalım, dostluğumuza devam edelim,* dedi. Sen de büyük bir salaklıkla bunu kabul ettin. O pislik yüzünden sen amcamdan boş yere dayak yedin. Sen unutsan bile ben unutmam bunu. O zamanları hatırladıkça bile hâlâ o pisliğin suratını parçalamak istiyorum. Neyse ki sen bunu şükürler olsun bugün layığıyla yerine getirmişsin. Aferin."

Tam ona geçmişi açtığı ve o unutamadığım en acı anları bana hatırlattığı için kızacaktım ki bugün olanları gururlu bir şekilde aklıma getirmesiyle pişkinlikle gülümsedim. Bana biraz pahalıya patlamıştı ama gerçekten fena benzetmiştim Murat'ın suratını. Aklıma geldikçe ben bile kendime gülüyordum.

"Eyvallah," diyerek bu kez ben bira şişemi alıp onunkine tokuşturdum. Büyük bir yudum içtikten sonra konunun en başına dönmek istedim.

Alina, benim kuzenimdi. Tamam, kuzenim diye beni her şeyde haklı görmesini istemiyordum ama gözden kaçırdığı, unuttuğu bir şey vardı.

"Bana hiçbir şeyi anlatmadığım için kızıyorsun ama Melek de bana anlatmadı," diyerek aklıma gelen gerçeği dile vurduğumda Alina önce omuzlarını düşürdü, sonra gözlerini devirdi ve bana yine kızacakmış gibi bakmaya başladı. *Ah, o bakışları çok iyi tanıyordum.*

"Ben, bunu gözden çıkarmıyorum ki ama bunda da sen suçlusun benim geri zekâlı kuzenim. İzin vermemişsin ki kıza! Açtırma benim ağzımı şimdi. Kaç defa konuştuk bunu seninle. Sen söyledin. *Kaç defa bana anlatmak istedi, ben izin vermedim, duymaya hazır değilim,* dedin. Şimdi anlatmadığı için kızı boş yere suçlayamazsın."

Durum kaç kaç oldu? Alina 2, İlker 0 mı?

Bu kızın böyle hiçbir şeyi unutmaması ve benim de bunu bilmeme rağmen yine de gidip ona her şeyi anlatmam çoğu zaman beni gerçekten sinir ediyordu.

Evet, bunca zaman boyunca Melek, Murat gerçeğini bana birkaç kez anlatmaya çalışmıştı ama onu her defasında durdurmuş, engellemiştim.

Çünkü bunun bir sebebi vardı. *Çünkü...*

"Anlatmasını istemedim çünkü onun dudaklarından Murat'ın adını, ona olan aşkını duymak beni mahvedecekti. Şu an bile hâlâ hazmedemiyorum, kabullenemiyorum," dedim bunca zaman kendime sakladıklarımı ilk kez birine itiraf ederek.

"Peki Melek ne düşünmüştür senin Elif'le yattığını duyunca? Onun Murat'la bir geçmişi varsa, senin de Elif'le var. Üstelik Melek artık Murat'a aşık bile değil. Bunu bana sen söyledin, sana da Melek. Öyle değil mi?"

Kendimi kız dayanışmasının tam ortasında kalmışım gibi hissediyordum. Melek, burada değildi. Alina'yla henüz tanışmamışlardı bile ama Alina onu savunmaktan asla geri kalmıyordu. Bu kız gerçekten boşuna hukuk okumuyordu. Eminim, harika bir avukat olacaktı.

"Öyle ama bana da aşık değil ki. Bir kez olsun söylemedi bile."

Söylediklerimle gözlerim bir yere dalıp giderken beni kendime getiren şey Alina'nın bu kez suratıma fırlattığı fıstık kabuğuydu.

"Bak, yine konu dönüp dolaşıp aynı yere geliyor. Sen gözlerinin içine bakıp onun aşkını, sevgisini, merhametini, bütün duygularını hissettiğini söyledin. Gözler yalan söyler mi İlker? Her şeyi geçtim sen ona çok aşıksın. Hem de öyle bir aşıksın ki kaybetmeyi geç, bunun ihtimalini aklına bile getirmek istemiyorsun. Ama şimdi böyle yaparak, ondan uzak durarak hem kendini hem de Melek'i cezalandırıyorsun."

Cezalandırma konusunda haksız sayılmazdı çünkü Melek gün içerisinde beni defalarca yeniden aramış ama hiçbirine çıkmamıştım. Yetmemiş, Alina'yla dışarı çıkarken telefonumu yanıma almamıştım. Öylece yatak odasındaki komodinin üzerinde bırakmıştım. Aklımı gerçekten olanlardan uzaklaştırmak istemiş ve bunu yapmaya çalışmıştım.

"Şu an konuşmamız ikimiz için de iyi olmaz. İkimiz de çok öfkeliyiz ve ikimizin de biraz zamana ihtiyacı var," dediğimde Alina anlayışla başını aşağı yukarı doğru salladı ama yine de dudaklarına kadar gelen ithamları söylemeden edemedi.

"Umarım o doğru zamanın gelmesini beklerken çok geç kalmazsın İlker."

"Umarım."

"Yalnız Melek bir noktada gerçekten çok haklı."

"Hangi noktaymış o?"

"Elif'in fotoğrafları neden hâlâ evinde ya da odanda?" Alina'nın söylediklerileyle sitemle nefesimi bıraktım ve bıkkınlıkla yüzümü sıvazlayıp, kirli sakalımı kaşıdım.

Ah...

Bir de bu durum söz konusuydu tabii. Melek, o fotoğrafları her gördüğünde çıldırıyordu. Başlarda bunun nedenini bilmiyordum. Sonrasında benim o fotoğrafları gün yüzüne çıkarmamın bir sebebi vardı ama dün gece Melek, bana Elif mevzusunu bildiğini dile getirirken artık çıldırmasının altında yatan asıl nedeni anlayabiliyordum.

"Bana başta Melek'i test etmek için evinin duvarına yeniden kendin astığını söyledin ama amcamın evindeki neden? Bokunu çıkarmışsın resmen fotoğraf olayının."

Elif'in fotoğraflarının benim hayatımda hiçbir önemi ya da değeri yoktu ama ne zaman Murat gerçeğini öğrenmiştim, işte o zaman ben de aptalca tavırlar sergilemiştim. Sırf Melek'in tepkisini görmek, kıskanıp kıskanmayacağını bilmek için evimdeki fotoğrafları yeniden ortaya çıkarmıştım. Bunu Alina'ya da anlatmıştım ve bana çok kızmıştı ama babamın evindeki fotoğraf mevzusunda benim hiçbir kabahatim yoktu.

"Benim bunda hiçbir suçum yok. Kendi evimdekini zaten duvardan kaldırdım," diye açıkladığımda Alina, "Aman zahmet olmuş," diyerek beni ve yaptığım davranışı kınadığını gayet güzel belli etti.

"Babamın evindeki fotoğrafı, çalışanı Aysel teyze çıkarıp koymuş vitrine. Dün akşam Melek eve gittikten ve kendime gelmeye çalıştıktan sonra ilk onu aradım. Meğerse kadın odamı temizlerken çekmecede görmüş, sonra da almış vitrine geri koymuş. Olan bu. Hem babamın evine gittiğim mi var benim Allah aşkına?"

"Babanın evine gitmiyorsun ama kızla sevişmek için ilk orayı tercih ediyorsun."

Söyledikleriyle gözlerimi ovuşturarak sinirden gülmeye başladığımda, "Gülme bak, dayak manyağı yaparım seni," dedi Alina ve ben daha gür kahkaha atmaya başladım. Bir an buna gerçekten ihtiyacım olduğunu fark ettim. Gülmeye ama her şeyi ardımda bırakarak gülmeye çok ihtiyacım vardı.

"Hem Melek gerçekten haklı. Yine de o fotoğraflar orada olmamalıydı. Sahi niye hâlâ saklıyorsun ki?"

Alina'nın sorusuyla omuz silktim. Bunun cevabını ben de bilmiyordum, hiç düşünmemiştim bile. Diyorum ya ne Elif'in ne de Elif'in fotoğraflarının benim hayatımda hiçbir önemi yoktu.

"Bilmiyorum. İnanır mısın? O fotoğrafları ortadan kaldırmak bile benim aklıma hiç gelmedi. Alina, ben Melek'in büyüsüne, onu sevmeye, ona böyle

körkütük aşık olmaya kendimi öyle kaptırdım ki o fotoğrafların varlığını da, onlara herhangi bir şey yapma fikrini de aklıma bile getirmedim."

Alina, işaret parmağını bana doğru savurarak, "Olsun, sen yine de artık kurtul o fotoğraflardan," dediğinde işaret ve orta parmağımı birleştirerek alnıma doğru götürdüm. "Buraya not edildi," dedim.

"Aferin," dedikten sonra birasının dibinde kalan son damlaları da başına dikti ve geriye yaslanıp omuzlarını gerdi. "Eve geçelim mi artık? Ben yol ve sınav yorgunuyum valla," diye devam ettiğinde usulca başımı onu onaylarcasına salladım. Alina'nın gözlerinden epey uyku ve yorgunluk akıyordu. Aynı yorgunluğu ben bütün bedenimde ve ruhumda hissediyordum.

"Geçelim canım. Zaten benim de uyumaya ihtiyacım var. Öğlen uyudum ama uyuduğumdan hiçbir şey anlamadım."

Alina da beni onaylarken zaman kaybetmek istemedik. Zaten saat akşamın dokuzunu geçiyordu. Geç bir saat değildi ama ikimizin de dinlenmeye epey ihtiyacı vardı.

Oturduğumuz masadan kalkarak kasaya doğru gittik. Ben hesabı ödedikten sonra bulunduğumuz mekândan ayrıldık. Takıldığımız mekân, evime uzak olmadığından yolu yürüyerek gelmiş ve şimdi de yürüyerek geri dönüyorduk.

Ağır adımlarla Kuzguncuk sokaklarında ilerlerken Alina'yı kollarımın arasına çektim ve başının tepesine küçük bir öpücük bıraktım. Geldiği için, yanımda olduğu için ve beni yalnız bırakmayıp bütün sitemlerimi, sorunlarımı dinleyerek yardımcı olmaya çalıştığı için ona çok minnettardım. Belki de... Hayır, belki kelimesi kesinlikle fazlaydı. O ailede sevdiğim tek insandı.

Onunla sessizce evime doğru yürürken bir zamanlar Berkay'la olan ilişkisi geldi aklıma ve aptalca kıkırdamadan edemedim. Aynı kutuplar birbirini iter tabirinin resmen canlı örneğiydi onlar. Alina da tıpkı Berkay gibi flörtöz ruhlu, çapkın ve eğlenmeyi seven bir karaktere sahipti. Onun yanında somurtmayı geç, ifadesiz kalmak bile imkânsızdı. Ayrıca çok da güzel bir genç kızdı ve bayağı canlar yakıyordu. Benden ona sıra pek gelmemişti ama son konuştuğu şu futbolcu flörtünün haberlerini elbette ondan bir şekilde alacak ve ben de dalgamı geçecektim.

Tam benim evimin bulunduğu sokağa girmemizle birlikte Alina'ya bunu sorma isteğiyle tutuşurken sokağın kenarında gördüğüm şey beni kısa bir süreliğine duraksattı. Benimle birlikte Alina da durdu.

Sokağın kenarına, *34 M 28* plakalı, sarı bir külüstür park edilmişti. Melek'in civciviydi bu. Hızlıca etrafa göz attım ama ona dair hiçbir şey göremedim. Bir an hayal görüp görmediğimi sorgularcasına gözlerimi kıpıştırdım ama araba hâlâ yerinde, sokağın kenarında durmaya devam etti.

Alina, "Ne oldu?" diye telaşla sorduğunda ona önümüzdeki sarı Volkswagen eski model Beetle'ı başımla işaret ettim.

"Melek'in arabası bu."

Verdiğim yanıtla, "Burada mı?" diye heyecanla sorduğunda dudaklarımı sarkıtarak, "Bilmiyorum," dedim. Çünkü gerçekten bilmiyordum.

Etrafta arabası dışında Melek'e dair hiçbir iz göremeyince kolumu tekrar Alina'nın omzuna attım. Birlikte evimin bulunduğu ahşap binaya doğru hızlıca ilerledik. Demir kapıdan merdiven dairesine girerek merdivenleri yavaşça ve aramızdaki sessizliği koruyarak çıktık. Dördüncü, yani evimin bulunduğu kata ulaşan merdivenlerin başına geldiğimizde karşımda gördüğüm manzarayla yine duraksadım. Hatta nefesimin kesildiğini zannettim. *Burada ne işi vardı?*

Evimin kapısının tam önüne çökmüştü. Dizlerini karnına kadar çekmiş, kollarıyla ise bacaklarını sarmıştı. Başını dizlerine yaslamıştı. Üstünde hâlâ sabah gördüğüm kıyafetleri vardı ve saçı tıpkı sabah olduğu gibi tepeden dağınık bir topuzdu.

"Melek?" diyerek adını mırıldandığımda hemen yanımda dikilen Alina heyecanlandı ve hatta dudaklarında geniş bir tebessüm belirdi. Ona seslenmemle Melek, başını dizinden kaldırıp önce bana, sonra yanımda ve hâlâ kollarımın arasında olan Alina'ya baktı.

O yavaşça çöktüğü yerden kalkarken, Alina ve ben de merdivenleri tırmanarak onun yanına ulaştık. Tam karşısına geçtiğimde Melek, "İlker," diyerek adımı fısıldadı ve sesi çok cılız çıktı. Ağlayan gözleri çok şişmişti. Bakışları çok yorgundu ve vücudu epey halsiz görünüyordu. *Kahretsin! Burada ne kadar süredir böyle bekliyordu?*

Melek'in yorgun gözleri odaklanmış bir şekilde Alina'ya bakarken, Alina ona büyük bir samimiyetle gülümsedi ve kendini tanıtmak, hatta tokalaşmak için elini uzattı. Fakat uzattığı elini havada ben yakalayıp tuttum ve elini benim elime kenetledim. Melek, Alina'yı tanımadığı için gözleri doğrudan kenetlenen ellerimize gitti. Alina, elini çekmek istediyse de ona izin vermedim. Belki çok pişman olacaktım ama Melek'in Alina'yı tanımamasını acımasızca kullanacak, küçük bir oyun sergileyecektim.

Alina'nın elini bırakmadan ceketimin cebinden evimin anahtarlarını çıkardım ve Melek'i görmezden gelerek yanından geçip kapıyı açtım. Kuzenimi tanıyordum. O da beni çok iyi tanıyordu ve yapmak istediğimin ne olduğunu çoktan anlamıştı. Beni engelleyeceğini tahmin etmek de o kadar zor değildi. Bu yüzden Alina'yı sırtından içeri doğru sürükleyerek, "Güzelim, sen içeri geç. Keyfine bak. Ben, geliyorum birazdan," dedim göz kırparak oyuncu bir edayla. Alina, bana öldürücü bakışlar atsa da onu görmezden gelip kapıyı yavaşça onun suratına kapattım ama anahtarlarını tekrar içeri girebilmek için üzerinde bıraktım.

Kapıyı kapatır kapatmaz Melek'e dönerek, "Ne işin var senin burada?" diye sordum buz gibi bir ses tonuyla. Gözleri hâlâ kapıdayken, "O kız kim?" diye sordu titrek çıkan sesiyle. O sesin beni yumuşatmasını istemiyordum ama karşımda öyle perişan görünüyordu ki üzerine atlamak, onu kendime çekip sıkıca sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Fakat ani planım düzgün işleniyor, Melek, Alina'yı yanlış anlıyordu. Bunu gözlerindeki çaresizlikten bile görebiliyordum. *Güzel (!)*...

"Seni hiç alakadar etmez," diyerek yine aynı soğuk ses tonuyla konuştuğumda, Melek bana doğru bir adım attı. Bense onun bana yaklaşmak istemesiyle geriye doğru bir adım attım.

"İlker," dedi yine çok yorgun çıkan sesiyle. "İlker, benim canım çok acıyor. Burası çok ağrıyor." Yumruk yaptığı elini kalbinin tam üstüne götürdüğünde içim daha da çok parçalandı. Onun canının bu kadar çok yanmasıyla ellerimi yumruk yaptım, iyice sıktım, canımı acıttım ama ona karşı asla bir adım atmadım. Atamadım. Mesafemi, soğukluğumu korumayı sürdürdüm.

"Ben dayanamıyorum. Lütfen, lütfen konuşalım. Şimdi konuşalım. Her şeyi konuşalım. Böyle olmasın." Çaresizce karşımda yakarırken gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım. Sonra aldığım nefesi gürültülü bir şekilde bırakarak, "Konuşulacak bir şey yok," dedim. Sadece bunu söyledim ve kapının üzerindeki anahtarlara dokunup kapıyı açmak, ondan hemen uzaklaşmak istedim ama birden kapıya uzanan elimi tuttu. Buz tutmuş eli, benim sıcak elime değdi ve vücudumdan yoğun bir elektrik akımı geçip gitti.

"Var! İlker, yapma! Kızgınsın, biliyorum ama lütfen, bunu yapma. Konuşacağımız bir sürü şey var," diyerek karşımda çaresizce haykırırken elimi elinden hemen uzaklaştırdım ve anahtarları hızla çevirerek kapıyı

açtım. İçeri girip, "Artık çok geç. Konuşmamızın da bir anlamı yok. Şimdi git buradan," diyerek kapıyı onun suratına kapattım.

Alina, hemen arkamda Cambaz'la birlikte beni izlerken başımı onun suratına kapattığım kapıya yasladım. Gözyaşlarının arasından savurduğu çığlıkları böyle çok daha net işittim.

"İlker, aç şu kapıyı! Lütfen, aç şu kapıyı!"

Elleriyle kapıyı yumruklamasına rağmen kapıyı açmadım. Açamadım. Onun karşısında böyle savunmasız görünmek istemedim. Bu kez Melek çabalasın, bu kez Melek mücadele etsin istedim. Bütün bunları yaparken hem kendimi çok suçlu hissettim, hem de aynı hisleri sadece bir kereliğine de olsa Melek de yaşasın istedim.

Alina, yanıma gelip kapıyı açmaya yeltendiğinde onu engelleyerek yavaşça geriye doğru ittirdim. "Ne yapıyorsun sen manyak? Kız gelmiş işte konuşsana!" diyerek öfkeyle, kısık bir sesle soluduğunda daha da acımasız olmak istedim. Nasıl Melek'in sesini ben merdiven dairesinden duyabiliyorsam, Melek de benim sesimi duyabilecekti.

"Güzelim, üstünü çıkarmayacak mısın?" dedim Alina'yı göz önünde bulundurarak. Bunu dememle Alina, "Ne? Ne saçmalıyorsun ya?" diyerek kafama sert bir darbe indirdi. Hatta yetmedi, kıvırcık saçlarımı da tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi eline dolayıp sertçe çekti.

Onu üzerimden itip, "Hadi ama! Rahat edemezsin o kıyafetlerle," diyerek sesimi bir tık yükseltip oyunumu sürdürmeye devam ettim. Alina, tam bana dudaklarını aralayıp tekrar bir şey söyleyecekti ki ona *sakın* dercesine işaret parmağımı doğrulttum. Kahverengi gözlerini öfkeyle kocaman açmış olsa da dediğimi yaptı ve hiçbir şey demedi.

Kapı deliğine bakıp Melek'in gördüğümde bende ona ait bir şey olduğunu aklıma getirdim. *Bunca zaman boyunca vermeyip, kendime saklamak istediğim ama gerçekleri öğrendiğim zamanda ilk harcadığım şeyi...*

Aklıma gelen gerçekle ve Melek'in hâlâ merdiven dairesinde olduğunu bilmemle koridordan uzaklaşıp, hızlı adımlarla yatak odama doğru ilerledim. Cambaz arkamdan havladı, Alina ise sessizce beni takip etti.

Ona dair hatırayı yatak odama girip vitrin çekmecelerini karıştırarak kravatlarımın arasında buldum. Bir zamanlar bana öfkeyle bakan gözlerine rağmen boynundan çekip aldığım siyah-beyaz fular şimdi yine ellerimin arasındaydı ama bu kez veda etmek içindi. Artık sahibine gitmesi gerekiyordu.

Alina, ne yaptığımı anlayamayan bakışlarla beni izlese de çekmeceyi hızla kapatıp yatak odamdan çıktım. Koridoru geçip kapıya ulaştığımda hışımla açtım. Kapıdan uzaklaşmış ve merdivenlerden birini inmişti. Kapıyı açmamla umutla gözlerimin içine bakıp, "İlker?" diye fısıldasa da iki büyük adımda yanına gitmiş ve soğuk ellerinden birini ani bir hareketle tutup açmıştım. Fuları onun soğuk avucunun içine bırakırken, "Bunun artık ben de kalmasına lüzum yok," dedim bıçak kadar keskin sözlerimle. Fuları bıraktığım avucunu sıktı, dudaklarından keskin bir nefes döküldü ve gözyaşlarının arasından mırıldandı.

"Yani gerçekten bitti mi?" diye her an ağlayacakmış gibi çıkan sesiyle sorduğunda yutkunarak başımı dik tuttum ve onu onaylarcasına başımı salladım.

"Hiç olmamış ki," dedim acıyla gülümseyerek. Bu kez hiçbir şey demedi. Aksine gözyaşlarıyla birlikte bana sırtını döndü ve hıçkırıklarıyla merdivenleri hızla inmeye başladı.

Bunca zaman boyunca kendi isteklerimi, düşüncelerimi hep yok sayıp sadece Melek'in beni sevmesinin umuduyla yaşamıştım. Onun için büyük çabalar göstermiştim. Hiç pes etmemiştim. Onun en ufak üzüntüsünden bile kendimi suçlu bulmuş ama yine de her şeye rağmen onun hayallerini gerçekleştirmek için çıkarsızca, sadece onu mutlu etmek için yine kendimi görevlendirmiştim.

Fakat şimdi...

Şimdi onun gidişiyle bir kez olsun benim için savaşılmasını istediğimi fark etmiştim. Eğer Melek'in hisleri gerçekten çok güçlüyse zaten bana geri gelecekti, benim için savaşacaktı.

Merdiven dairesinin en aşağı katından gürültülü bir kapı çarpma sesini işittiğimde olduğum yerde irkildim ve yavaşça arkamı dönüp evime girdim. Kapıyı sessizce kapattığımda önce Alina'nın öfkeli surat ifadesiyle, ardından da yüzüme indirdiği acımasız tokadıyla karşılaştım. Tokat öyle sert bir şekilde yüzüme indi ki sabah patlayan dudağım bile derin bir acıyla tekrar sızladı.

"Bu seni kendine getirmiştir inşallah!" diye bağırdığında Alina, yüzümü sıvazlıyordum. Yanından geçip gitmek istediğimde kolumdan sertçe tutup beni kendine doğru çevirdi ve bir tane daha tokadı yüzüme indirdi. Anlaşılan Murat'ın indiremediği darbeleri, Alina indirecekti. Tam bir tane daha geçirecekti ki kendimi geri çekerek ondan derhal uzaklaştım.

"Ne oluyor sana ya?" dediğimde sanki söylediklerim onu öfkelendirmiş gibi öfkeyle bağırmaya başladı. *Pardon ama ondan dayak yiyen bendim şu an.*

"Asıl sana ne oluyor geri zekâlı?! Yuh ya! Yuh! Yaptığının bu kadarı da biraz fazla değil mi? Ne düşünmüştür şimdi kızcağız? Manyak mısın sen? Rezil! Pislik! Yazıklar olsun sana ya! Sen böyle bir adam mısın gerçekten? Bu kadar karaktersiz misin? Değilsin! Bir de şu yaptığına bak Allah aşkına! Ayıp ya gerçekten büyük ayıp!"

"Alina..." diyerek kendimi savunmak istesem de Alina durmadı. Bağırmaya, çağırmaya devam etti. Hatta öyle sert bağırdı ki Cambaz bile korkup sineye çekildi.

"Ne Alina? Başlatma Alina'na şimdi! Kızın hâlini görmedin mi? Ayakta bile zor duruyordu. Ne bu yaptığın şimdi senin? Adamlık mı? Ders vermek mi? Sıçarım böyle işe!"

"Hep ben çabaladım Alina. Biraz da o çabalasın. Biraz da o benim için mücadele etsin istedim!"

Bu kez ben bağırdım. Bu kez ben haykırdım. Eminim, şu an komşularım bu durumdan epey rahatsızdır ama umurumda bile değildi. Sürekli ben bir şeyler için mücadele ederken, bu kez Melek benim için savaşsın, mücadele etsin istemiştim ve hepsi bu kadardı.

Alina, gözlerimin içine büyük bir hayal kırıklığıyla bakarken, "Zaten mücadele etmek için gelmişti o kız. Seni sevmeyen insan buraya kadar gelir miydi? Şu merdiven dairesinde kim bilir kaç dakika, belki de kaç saat bekledi? Melek'e karşı bu kadar kör davranamazsın. Bu acımasızlık olur. Hem de çok büyük acımasızlık olur," dediğinde sanki bütün bunlar beni kendime getirmiş gibi hissettim. Bir aydınlanma yaşamışım gibi ellerimle yüzümü sıvazladım. Saçlarımı dağıttım. Yetmedi, banyoya girip yüzümü soğuk suyla yıkadım. Aynadaki yansımama baktığımda, o bitmiş, harap olmuş adamı gördüm. O bitmişliğin mimarı da yine bendim. *Kahretsin!*

Alina'nın dediği gibi, kim bilir Melek kaç dakika, hatta kaç saat o soğuk merdiven dairesinde beklemişti?

Büyük bir endişeyle banyodan çıktım. Hızlı adımlarla yatak odama ulaşıp komodinin üzerine bıraktığım cep telefonumu elime alıp ekranı kontrol ettim. Ekranda tam on beş arama vardı ve hepsi de Melek'tendi. *Lanet olsun! Ben gerçekten ne yapmıştım? Nasıl bu kadar iğrenç saçmalayabilirdim?*

Arkamdan gelen Alina'ya başımı çevirerek, "Çok yanlış yaptım, değil mi?" diye büyük bir pişmanlıkla sorduğumda bıkkınlıkla omuzlarını düşürdü.

"Hayvanlık yaptın İlker, hayvanlık! O kızın yerinde olsam bir daha değil senin yüzüne bakmak, yanından dahi geçmem."

Bana karşı acımasız değil, dürüst davrandığında ona yüzüme yerleşen kocaman gülümseyerek baktım. Komodinin üstünde yer alan arabamın anahtarlarını ve cep telefonumu hızla elime alarak, "Ben onun peşinden gidiyorum!" diye bağırdığımda ve yatak odamdan hızla çıktığımda Alina da arkamdan çıktı. Benimle birlikte kapıya kadar geldi.

"Git ve artık şu kızın elini tut. Sakın bırakma, kıvırcık fırtına!"

Beni iyice cesaretlendirip kendime getirirken onun yanağına hızlı bir öpücük bırakıp evden ayrıldım. Merdiven dairesinden hızlı adımlarla aşağıya inip sokağa çıktıktan sonra doğrudan arabama ilerledim. Melek'in külüstürünün yavaş olması hiç bu kadar işime gelmeyecekti. Böylelikle onu çok geçmeden yakalayabilecektim.

Arabama yerleşip, kemerimi bağladım ve motoru çalıştırıp gaza basarak Kuzguncuk'un renkli sokaklarından ayrılmak için harekete geçtim. Fakat o an Melek'in hangi yoldan karşıya geçeceğini bilmiyordum. Bir müddet arabayı sürdüğüm yolda da ne yazık ki sarı bir külüstüre rastlamamıştım. Üstelik bu saatler tam da İstanbul trafiğinin olduğu saatlerdi. Ben, kendi bildiğim yolda ilerlemeyi tercih ederken içimden de Melek'in sağ salim bir şekilde eve gitmesini diledim.

Arabamın hız ibresini biraz kaçırarak ve şükürler olsun ki polislere yakalanmayarak yaklaşık yarım saat içerisinde karşı yakaya geçmeyi başardım. Arabamı Taksim'in arka sokaklarına, Melek'in evininin bulunduğu taraflara doğru sürerken bu kez daha sakin kullandım ve sürekli etrafı kontrol ettim. Melek'in sarı civcivini bir yerlerde görmeyi umut ediyordum. Tam onun evinin sokağa birkaç sokak kalmışken aklımdan geçirdiğim şey gerçeğe dönüştü ve onun arabasını başka bir sokaktan geçerken gördüm. Plakasından tanıdım ama telaşa kapılmaması ve ani hareket etmemesi için mesafemi koruyarak arkasından yavaşça ilerledim. Beni fark etmedi.

Arabası evinin bulunduğu sokağa girdiğinde bu kez daha da hızlandım ve gaza basarak mesafeyi kapatıp ben de sokağa girdim ama peşinden gitmeyip önce bir müddet sokağın başında durup bekledim. Melek, hâlâ benim farkımda değilken arabasını kenara park edip içinden çıktı. Tam ben

de artık sokağa tam anlamıyla girecek ve kendimi gösterecektim ki o an sokakta başka birinin arabasının daha olduğunu fark ettim.

Murat'ın siyah, spor arabası sokağın biraz ilerisine park edilmişti. Arabayı yine plakadan tanımıştım. Gözlerimle etrafı kolaçan ederken arabanın sahibini ise Melek'in evinin olduğu binanın tam önündeki kaldırım kenarında yere çökerek oturmuş bir vaziyette görmüştüm.

Melek, binaya doğru ilerlerken onu fark etmiş ve tam karşısında dikilmeye başlamıştı. Murat, çöktüğü yerden yavaşça kalkarken kaşındaki, burnundaki ve dudağındaki yara bantlarını bu kadar uzaklarında ve arabanın içinde olmama rağmen fark etmiştim.

Arabamın motoru hâlâ çalışırken onlar benim geldiğimin farkında değildi. Murat, Melek'le konuşuyor, ona yaklaşmak istedikçe Melek geriye doğru çekiliyordu. Üstelik ayaktayken sürekli sendeliyor ve hatta sallanıyordu. *Sarhoş olabilir miydi?* Bunun düşüncesiyle arabamın motorunu kapatıp onların yanına gitmek istedim. Fakat tam da bu sırada hiç görmek istemeyeceğim başka bir manzara gözlerimin önünde gerçekleşti.

Melek, Murat'ın yanından geçip gitmek isterken Murat onu karın boşluğundan yakaladı. Kendine doğru çekti. Gözlerimi bile kırpmadan onları izlerken dudaklarını, Melek'in dudaklarına bastırdı.

Ellerim tutmakta olduğum direksiyonu sıkıca kavrarken önce yutkundum, sonra gördüğüm şeyin hayal olması için gözlerimi kapatıp açtım ama manzara değişmedi. Murat, Melek'i öpüyordu.

Hadi, Melek.

İt onu üzerinden.

Uzaklaştır kendinden.

Lütfen, it onu üzerinden.

(Şimdi burada kısa bir mola verin ve sakince nefes alın. Merak etmeyin. Melek, Murat'a asla karşılık vermiyor. Melek ve Murat'ın burada neler yaşadıklarını bir sonraki bölümde Melek'in ağzından okuyup öğreneceksiniz. O yüzden tepki vermek için acele etmeyin. Bu benim size küçük bir ricamdır.)

İç sesim kulaklarıma haykırışlarını bırakırken Melek, Murat'ı itmedi. Murat'ın başı Melek'in dudaklarından uzaklaşıp birden onun boynuna doğru düştü. Melek'in elleri havada asılı kaldı ama hiçbir şey yapmadı. Onu itmedi. Midem kasıldı. Boğazıma kadar gelen kusma isteğini bastırmak zorunda kaldım. O an için kulağımda sadece Murat'ın bugün bana söyledikleri yankılandı.

"Ama günün sonunda, her şey bittiğinde ne olacak biliyor musun? O da bana gelecek. Yine beni isteyecek."

Allah kahretsin ki yine haklı çıktı ve beni bir kez daha yerle bir etmeyi başardı.

Arabamın motorunu kapatmadığım için kimseye kendimi fark ettirmeden hızla sokaktan çıktım. Taksim'in renkli caddelerinin arasından hemen ayrıldım. Daha fazla buna katlanamazdım. Burada bulunamazdım.

Hız ibresine bakmadan, aldırmadan otobana çıkarken direksiyonu yumrukladım. Sonra bir tane daha vurdum ve sonra bir tane daha. Fakat hiçbiri acımı hafifletmedi. Gözyaşlarım yanaklarıma akarken aptallığıma bir kez daha içimden küfrettim.

Aptaldım, çünkü Melek'in beni sevebileceğine inanmıştım.

Aptaldım, çünkü kapıma kadar geldiği için beni istediğini zannetmiştim.

Aptaldım, çünkü yıllardır sevdiği adamı öylece hemen unutup beni seveceğini düşünmüştüm.

Madem aşk bu kadar boktan ve yalan bir şeydi. *Öyleyse acısı neden bu kadar gerçekti? Neden bu kadar canımı acıtıyordu?*

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip, burnumu çekerken şu an yapmak istediğim tek bir şey vardı.

Gitmek...

Uzaklaşmak...

Her şeyi geride bırakmak...

Bu yüzden de yola çıkmadan önce yanıma aldığım telefonumu ceketimin cebinden çıkardım ve doğrudan en ihtiyaç duyduğum insanın ismini bulup aradım. İtalya'da saatin kaç olduğunu şu an hatırlamıyordum ve açıkçası hiç umurumda da değildi. Sadece gitmek istiyordum.

Aradığım telefon tek bir çalışta hemen açıldığında burnumu çekerek hızla konuştum.

"Mamma? Sto arrivando da te. *(Anne? Yanına geliyorum.)*"

***

"Aşkta ve savaşta her şey mubahtır," derler ama bazı savaşlarda sadece tek bir taraf mücadele ederdi ve sonunda büyük bir hüsranla karşılaşırdı. Ne yaparsa yapsın asla galip olamazdı. Sadece ödediği bedelin mücadeleye değip değmediğini sorgular ve ardında kırık, kocaman bir kalp bırakırdı.

Murat'la olan savaşımda ben mağlup olmuştum. Yenilmiştim. Kaybetmiştim ve artık savaşacak gücümün olmadığının farkına varmıştım ve bu gecenin sonunda bunu çok daha iyi anlamıştım.

Bizden olmayacağının, olmaması gerektiğinin daha en başından beri farkındaydım. Bir sonu olduğunu, tadının damağımda kalacağını hep biliyordum.

Avrupa Yakası'ndan dönerken ansızın annemi aramamla büyük bir telaşa kapılmış ve tıpkı gün içerisinde tahmin ettiğim gibi çok korkmuştu. Ona telefonda konuşacak gücümün olmadığını ama ona gerçekten çok ihtiyacım olduğunu söyleyerek yanına geleceğimi belirttiğimde zaman bile kaybetmeden gelmemi söylemişti. Ben de öyle yapmıştım. Zaman bile kaybetmeden harekete geçmiştim. Babama haber vermeden gecenin üçünde Milano'ya olan uçak biletini almıştım ve şimdi de gitmek üzere bavulumu hazırlıyordum.

Elimdeki siyah kazağı katlayarak bavulumun içine yerleştirirken onu gördüğüm ilk anı hatırladım. Tam da onu görmeden birkaç dakika öncesinde Berkay bana geçmişi aşmamı ve yeni aşklara yelken açmamı söylemişti. Sonrasında kader onu karşıma çıkarmıştı ve Taksim sokaklarında birdenbire kırmızı başlıklı bir kızla çarpışmama neden olmuştu. Benim başımda spor bir şapka olduğu için o beni elbette fark etmemişti ama ben daha onu gördüğüm ilk anda beynimden vurulmuşa dönmüştüm. O, bana bakmamıştı. Beni görmemişti ama ben çok fena çarpılmıştım. Sonra yanımdan geçip giderken belki dakikalar, belki saatler boyunca o kırmızı başlıklı kızı tekrar görmek istemiş, Taksim sokaklarının altını üstüne getirmiştim. O gün bir daha onu görememiştim ama kader bir şekilde onu yeniden karşıma çıkarmayı başarmıştı.

"Yine yanlış yapıyorsun. Yine dinlemeden, etmeden hareket ediyorsun. İtalya'ya gitmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Alina, yatak odamda dört dönerek beni vazgeçirmek için uğraşıyordu. Üstelik bunu da benim bavula yerleştirdiğim her kıyafeti içinden çıkarıp yatağımın üzerine fırlatarak yapıyordu. Fakat çabası boşunaydı. Kararımı vermiştim. Bir süreliğine annemin yanına, İtalya'ya gidecek ve kafamı dinleyecektim.

Katladığım bir kazağı daha alıp yatağın üstüne buruşturarak atarken, "Buna bir son ver artık," diyerek burnumdan soldum ve bunu tekrarlamaması için bavulumu ondan uzak tuttum. Suratını asıp pes edercesine geriye doğru çekildi ve yatağımın üstüne oturdu.

Dudaklarını sarkıtarak, "Ben geldim, sen gidiyorsun. Ayıp bu yaptığın," diye sızlandığında çenesinden tutup sıktım ama bunu yapmamla elime vurdu.

"Mecburum, biliyorsun."

"Hayır, mecbur falan değilsin."

"Onları öpüşürken gördüm Alina. Dahası olabilir mi?"

Ve Murat haklı çıktı. Günün sonunda Melek de tıpkı Elif gibi onu tercih etti.

"Ya bir yanlış anlaşılmaysa?"

"Bunun yanlış anlaşılacak bir yanı yok. Murat, haklıydı. Murat, onun defterine sayfalarca aşkını yazdığı kahramanıydı. Beyaz atlı prensiydi. Bense hiçbir şeydim. Geç oldu ama artık anladım."

Alina, sessiz kaldığında ben de daha fazla hiçbir şey demedim. Bunun üzerine konuşmak istemiyordum. Sadece gitmek istiyordum.

Eşyalarımı toparladım. Birkaç kazak ve pantolonu daha bavuluma yerleştirdim ve işimi bitirdim. Bavulun fermuarını kapatıp hızlıca yatak odamdan çıkarken Alina da beni takip etti.

Salona girdiğimde kendi yerine kıvrılmış olan Cambaz'a doğru ilerledim ve yere çöküp sıkıca ona sarıldım, başını okşadım ve öptüm. "Oğlum, sana emanet," diyerek mırıldandığımda bir kez daha Cambaz'ın başından öptüm. Alina, bana hâlâ çok kırgın bakarken Cambaz'ın yanından kalktım ve bu kez ona doğru ilerledim. Kollarından tutup onu kendime çektim ve sıkıca sarılıp başının üstünden öptüm.

Alina, öyle kolay kolay ağlayan biri değildi ama şimdi gözyaşlarını omzuma akıtıyor ve bana çok kızdığını mırıldanıyordu. Haklıydı. Kızı yanıma çağırmıştım ama şimdi arkama bile bakmadan kaçıp gidiyordum.

Geriye çekilip gözyaşlarını parmaklarımla temizlerken, "Babama sen izah etmeye çalış. Zaten rektörlük bugünkü kavgadan dolayı onu da aradı. Muhtemelen yine köpürecek ama," dediğimde anlayışla başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Merak etme, amcamı sakinleştirmenin bir yolunu bulurum ben," dediğinde ona güven dolu gözlerle baktım ve tekrar sıkıca sarıldım. Bunu başaracağından şüphem bile yoktu.

Alina'dan yavaşça ayrılırken gözlerim salona bağlı mutfak tezgâhının üzerinde bulunan büyük, kadife kırmızı hediye paketine odaklandı. Ağır adımlarla o paketin yanına doğru gidip kadife kumaşın üzerindeki siyah kurdeleyi baş parmağımla okşadım. Bu evde onunla geçirdiğim ilk anları hatırladım.

Doğum günümde evime ilk kez gelişini...

İlk kez birlikte eğlenişimizi...

Bu tezgâha onu oturtup ilk kez dudaklarımızın birbiriyle çok yakınlaştığını...

Onun gözlerinde bana dair gördüğüm o ilk tatlı heyecanını...

Kulaklarımı dolduran o enfes sesiyle mırıldandığı şarkıyı...

Her şeyi anbean hatırlarken yavaşça hediye kutusunun kapağını kaldırdım. O gece Melek'e, *"Melek, sen hiç gitme,"* demiştim ama şimdi giden, gitmek ve ortadan yok olmak isteyen taraf bendim.

Hediye kutusunun içinde ona çok yakıştığını bildiğim harika bir kırmızı elbise vardı. Melek'in haberi yoktu ama Gamze bana bu elbiseden gizlice bahsetmiş ve Melek denediği gibi onun fotoğrafını çekerek bana atmıştı. Çünkü o zamanlar sürekli Melek'e yeni yıl için hediye arıyor ve asla bulamıyordum. Gamze de bunu bildiğinden yardımıma koşmuştu.

Elbisenin zarif kumaşını okşarken, onu bu elbisenin içinde canlı bir şekilde göremeyeceğim için kendimi çok şanssız hissediyordum. Kumaşın üzerindeki küçük, not kartını elime alırken, "Eğer cumartesi restorana gelirse bunu ona ver. Tamam mı?" dedim Alina'ya doğru. Sitemle nefesini püskürttü.

"Bunu vermesi gereken kişi sensin aptal," dediğinde gülümsedim. Bunun farkındaydım ama yapamazdım. Bu yüzden de, "Alina, lütfen," diyerek ısrarcı oldum. Bana başını sallayarak paketi vereceğinin güvencesini belirttiğinde elimdeki küçük kartta yazan notu sessizce içimden okudum.

Karttaki notta, *"Yeni yılın kutlu olsun sevgilim. Eminim, bu elbise senin üzerinde olacağı için kendini çok şanslı hissedecektir. Çünkü sen elbiseden bile daha güzelsin,"* yazıyordu.

Karttaki notu başparmağımla okşarken kendime bir kalem bulmak ve o notu değiştirmek istedim. Şansıma tezgâhın üzerinde bulunan siyah, tükenmez kalemi elime aldım ve açtım. Karttaki notu komple karalamak, yok etmek istedim ama garip bir şekilde bunu yapamadım. Yapamadığım gibi kartın arkasını çevirdim ve boş, beyaz, temiz alana gözlerimi diktim.

Ne yazacağımı bilemezken yeniden her şeyin başladığı o doğum günü gecesini hatırladım. Kendi kendine söylediği o büyülü şarkının kırılgan nakaratlarını aklıma getirdim ve kalem o boş alanla buluşarak elimin içinde hızlıca hareket etmeye başladı. Şarkının nakaratlarını yazdım ve kartı yeniden kutunun içine bıraktım.

"Ben giderim. İstanbul senin olsun."

- VEEEEE BUM! Ayy bunu yazmayı çok özlemiştim! Ağlarım

- Her şeyin açığa çıktığı, bol kavga ve kaosun olduğu bu bölüm hakkında ne düşünüyorsunuz? Buraya yorumlarınızı bırakın, ben de keyifle okuyayım. ❤

- Ve Alina... Canım, kızım. Renk getirdi hikayeye ve onu finale kadar bolca göreceğiz. Umarım sizler de bu yeni karakterimizi sevmişsinizdir. ❤

- Yeni bölümde görüşmek üzere kocaman öpüyorum sizi. 😘

40. Bölüm | Part 1

Instagram: askadususofficial | missfirat

Playlist:

Sufle - İçinde Aşk Var

Perdenin Ardındakiler - Hatıralarım

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

Keyifli okumalar... Hadi kocaman öptüm sizi =)

40. BÖLÜM | Part 1

Bir insanın hayatı bir gün içerisinde tepetakla olur muydu?

Ya da sadece tek bir gün içinde her şey tam tersine dönüp, değişebilir miydi?

Son yirmi dört saat içinde olanları aklıma getirdikten sonra bütün bunların gayet mümkün olduğunu düşünüyordum. Bir dün gece olanları aklıma getiriyordum, bir de bugün içerisinde yaşananları... Her şey nasıl da tam tersine dönmüştü ama... Her şey nasıl da bir anda domino taşları gibi yıkılıp yerle yeksan olmuştu.

Bu sabah Eda'yla konuştuktan sonra biraz olsun rahatladığımı ve kendime geldiğimi hissetmiştim ama Gamze'den aldığım telefondan sonra kendimi bir anda üniversitede, kafeteryada, iki genç adamın büyük kavgasının tam ortasında bulmuştum. Kafeteryada yaşananlar uzun bir süre boyunca kimsenin aklından çıkmayacaktı ama en çok da benim, bizim aklımızdan çıkmayacaktı.

Kostüm partisi gecesinde Enes, *"Bunun acısı çok pis çıkacak,"* dediğinde bir şeyleri anlamam gerekirdi. Meğerse o gece ne kadar doğru söylemişti. Bunun acısı gerçekten çok pis çıkmıştı. İlker de ben de bunca zaman boyunca birbirimizden gerçekleri saklayarak hatalar yapmıştık. Her şeyi halının altına süpürmüş, ilişkimizi normal bir şekilde, dolu dolu yaşamak istemiştik ama başarılı olamamıştık işte. Ne yazık ki ikimiz de bir yerde patlak vermiştik ve patlak vermemiz sonucu halının altında saklananlar artık gün yüzüne çıkmıştı. Bu da bizi fazlasıyla yaralamaya yetmişti.

İlker ve Murat'ın büyük kavgasından ve bu kavga sonucu meğerse İlker'in aslında her şeyi bildiğini öğrendikten sonra kendime gelmem daha zor olmuştu. İlker'le üniversitede ayrıldıktan sonra doğrudan eve gelmiştim çünkü gidecek başka hiçbir yerim yoktu. Eve geldiğim gibi olanları eksiksiz bir şekilde elbette önce Eda'ya anlatmıştım. Bana İlker'e zaman tanımamı, şimdilik üzerine gitmemem gerektiğini söylemişti. Okuldaki kavgaya yetişemeyen ama olanları Berkay'dan öğrendikten sonra soluğu doğrudan bizim evde alan Gamze'ye de her şeyi anlattığımda o da Eda'yla hemfikir olduğunu söylemiş, İlker'i şimdilik rahat bırakmam gerektiğini belirtmişti. İlker'i rahat bırakmıştım bırakmasına ama her şeyin yanı sıra bu kadar kör olduğum için kendime çok kızıyordum.

Bunca zaman boyunca nasıl anlamazdım?

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim?

Nasıl her şeyi bu kadar gözden kaçırabilirdim?

Oysa anlamalıydım. O kostüm partisi gecesinden sonra her şeyi anlamalıydım. Şimdi gerçekleri bildikçe dağılan taşlar yerine oturuyor ve bütün gözden kaçırdıklarımı önüme seriyordu.

O kostüm partisi gecesinden sonra İlker'in garip hareketleri, ardından her yakınlaştığımızda kendini geri çekmesi, Uludağ'da beni reddetmesi, Elif'in fotoğraflarının bir anda yeniden ortaya çıkması...

Meğerse bütün bunların altında tek bir gerçek, tek bir sebep yatıyordu. Bunca zaman boyunca Murat'ı biliyordu ve bildiği için de benden bilerek, isteyerek uzak durmuştu. Ona kırıldığım anlarda bile yine beni benden önce düşünmüştü. *İlker Altan, kesinlikle bambaşka bir mevzuydu.*

Gerçeklerin bir anda böyle ortaya çıkması hepimizi ama en çok da İlker ve beni derinden sarsmıştı. Öyle ki gün içinde İlker hiçbir telefonuma çıkmamış, beni defalarca cevapsız bırakmıştı. Tüm gün boyunca beni sakinleştirmek isteyen Eda ve Gamze'yi dinleyerek kendimi durdurmak, İlker'in peşine düşmemek istedim. Ona zaman tanımak için kendimi sürekli oyalamaya çalıştım. Hatta bir ara uyumak bile istedim ama sabrım da kendimi durdurma çabam da buraya kadardı. Onu görmeden daha fazla yapamayacağım için Eda'yı dinlemeden evden çıktım ve soluğu bir anda Kuzguncuk'un o renkli sokaklarında aldım.

Başta arabasını binanın önünde görünce evde olacağını düşündüm ama değildi. İlker evde olmadığı için pes edip geri gitmek istemedim. Sonuçta arabası buradaydı, demek ki kendisi de buralardaydı. Bir şekilde eve geri gelecekti.

Dakikalar boyunca sessizce o soğuk merdiven dairesinde İlker'in eve gelmesini bekledim. Bekledim, bekledim ve sonunda İlker eve geldi. Fakat yalnız değildi. Yanında çok güzel bir kız vardı.

Civcivimin çıkardığı gürültülü sesle İstanbul'un renkli ışıklara sahip caddelerinde yavaşça ilerlerken gözyaşlarımı durduramıyordum. Durduramadığım gibi de elime sardığım fularımla temizlemeye çalışıyordum. Aylardır benden uzak olan fularım artık ellerimin arasındaydı ama bana geri dönüşünün böyle acıklı olacağını hiç düşünmezdim. Üstelik bundan yarım saat öncesinde yaşananlar, İlker'in o iğrenç tavrı aklımı fena hâlde kurcalıyordu.

"Ne yapıyorsun sen manyak? Kız gelmiş işte konuşsana!"

"Ne? Ne saçmalıyorsun sen Allah aşkına?"

İlker'in evindeki o güzel kız kimdi?

O kızın kim olduğunu bilmiyordum ama İlker'le aralarında İlker'in benim yanlış düşünmemi istediği gibi bir şey olmadığından adımın Melek olduğu kadar emindim. Çünkü o adını bilmediğim kızın hareketleri gözümden kaçmamıştı. Benim aksime o kız beni tanıyormuş gibi davranmıştı. Merdiven dairesinde beni gördüğünde tebessüm etmiş ve hatta tanışmak için elini uzatmıştı. Fakat İlker araya girerek onu engellemiş ve engellediği yetmezmiş gibi kızı bir anda zorla evin içine itmişti.

İlker'le olan tartışmamızdan sonra hemen çekip gitmem gerekirdi ama yapamamıştım. Kendimi bir anda kapının diğer tarafından gelen sesleri dinlerken bulmuştum ve kızın aslında İlker'in düşünmemi istediği gibi biri olmadığını da onların tartışmasını net bir şekilde işittiğimde anlamıştım.

İlker, beni kıskandırmak için böylesine iğrenç bir eylemi yapacak adam değildi ama canı yanmıştı ve canı yandığı için benim de canımı yakmak istemişti. Gayet başarılı da olmuştu ama canımın yanmasına rağmen yine de ona kızgın değildim. Belki çok kızmak istiyordum ama bir taraftan da her şeyi bildiği ve bana rol yapmak zorunda kaldığı için ona asla kıyamıyordum.

Murat'ı biliyordu. Hem de uzun süredir biliyordu. Bütün o reddedişler, bütün o kendini geri çekmeler... Hayır, hayır... Ona kesinlikle kızamıyordum.

Civcivimi Taksim'in işlek sokaklarından uzaklaştırarak evimin bulunduğu sokağa girdim ama aslında eve gitmek hiç istemiyordum. İlker'e gitmek, ona sarılmak ve her şeyin bir şekilde düzelip, yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Fakat çok sinirliydi, öfkeliydi. Bu yüzden de onu

şimdilik kendi hâline bırakacaktım. Öfkesinin geçmesini bekleyecektim. Yarın sabah gün ağaracak ve bu karanlık geceyi ardımızda bırakacaktık. Önce gerçekleri konuşacak, sonra da kaldığımız yerden hayatımıza, ilişkimize devam edecektik. Biz güçlüydük ve bizi kimsenin yıkmasına izin vermeyecektik.

Evimin bulunduğu sokağa girerek arabamı her zamanki yerine park ettikten sonra gözyaşlarımı durdurmayı sonunda başarabildim ve derin bir nefes alıp verdim. Motoru kapatıp kendime gelebilmek için yüzümü sıvazlayıp, bedenimi de sarstıktan sonra arabadan indim. Havanın soğukluğu doğrudan yüzüme çarptığında hızla eve gidip, kendimi yatağın içine bırakmak istedim. Fakat evimin bulunduğu binaya doğru ilerlemek için karşı tarafa geçtiğimde binanın önündeki kaldırım kenarına çökmüş kişiyi fark etmemle ansızın kaşlarımı çattım. *Off! Gerçekten mi ama? Olanlardan sonra gerçekten mi? Onun burada ne işi vardı şimdi? Hem de gecenin bu saatinde?*

Nefesimi sitemle dışarı bırakırken gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Yolun karşısına geçip tam önünde dikilmeye başladığımda, "Ne işin var senin burada?" diyerek öfkeyle burnumdan soludum. Hiddetle sorduğum soruma karşılık kıkırdadı. Kaşını ve dudağını kapsayan yara bantlı yüzünü yavaşça bana doğru kaldırdı. Üniversitede o kadar dikkatimi çekmemişti ama sağ gözündeki morluğa ve yüzündeki yara bantlarına bakınca İlker'in onu gerçekten fena benzettiğini fark etmiştim.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi yavan bir ağızla konuşarak. Yine gözlerimi devirdim. *Allah'ım ya sabır! Her şeyi geçtim bir de sarhoş muydu?*

Sendeleyerek çöktüğü yerden ayağa kalkmaya çalışırken, "Sarhoş musun sen?" diye hararetle sordum. Gözlerini kıstı, yine kıkırdadı ve işaret parmağıyla, baş parmağını birbirine yaklaştırarak bana *biraz* demeye çalıştı. Fakat karşımda bayağı zil zurna sarhoş görünüyordu.

"Öff Murat ya! Sen nasıl geldin buraya?"

Sorduğum soruya karşılık bir elini havaya kaldırarak karşı kaldırımdaki spor arabasını işaret ettiğinde daha da sinirlendim. *Sarhoş olduğu yetmiyordu, bir de bu hâliyle araba mı kullanmıştı bu geri zekâlı?*

"Sana inanmıyorum ya! Bir de bu hâlinle araba mı kullandın?" diyerek iç sesimi dışarı vurduğumda yaramazlık yapmış küçük çocuklar gibi omuz silkip, dudaklarını sarkıttı ama kesinlikle sevimli görünmüyordu.

Kelimeleri ağzında resmen uzatarak, "Çok becerikliyimdir," dediğinde bir adım bana doğru yaklaştı. Bense hemen bir adım geri çekildim. Hem onunla yakın olmak istemiyordum, hem de inanılmaz iğrenç kokuyordu.

"Eminim, öylesindir ama şimdi ben bir taksi çağırıyorum ve sen de evine gidiyorsun. Tamam mı?" diyerek hızlı hızlı konuşarak yanından geçip gitmek istediğimde birden kolumdan tutup beni engelledi.

"Ben, hiçbir yere gitmiyorum!" diye bağırırken yine sendeledi ve eğer hâlâ kolumu tutmuyor olsaydı kesinlikle yere düşecekti.

"Gidiyorsun," diyerek ısrar ettiğimde yine omuz silkip, "Konuşalım," diye fısıldadı. Derin bir nefes daha aldım, yine Allah'tan sabır diledim ve sonra aldığım nefesi gürültülü bir şekilde serbest bıraktım. Onunla konuşmak falan istemiyordum. Her şeyi zaten batırdığı yetmezmiş gibi bir de onunla konuşmak kesinlikle istemiyordum. İstediğim tek şey buradan bir an önce çekip gitmesi ve beni rahat bırakmasaydı.

"Konuşacak bir şey yok Murat. Bırak artık. Yeter. Ben çok yoruldum. Gerçekten çok yoruldum. Ben, İlker'i istiyorum. Ben, İlker'i..."

Cümlelerimi devam ettiremedim, sonlandıramadım çünkü Murat sanki büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi önce gözlerimin içine derin bir hüzünle baktı, ardından tuhaf bir tavırla birden sayıklamaya başladı.

"İlker deme! İlker deme! Elif, lütfen artık İlker deme!"

"Elif mi?" diye sordum afallayarak, sayıklamalarının arasından tek bir ismi çekip çıkararak. *Ne Elif'i ya?*

"Elif, ben sensiz olamıyorum. Sensiz yapamıyorum. Meğerse ben sadece senin yanında mutluymuşum. Lütfen, gönderme beni Elif. Lütfen, yine gönderme beni."

Gözlerimi Murat'a diktiğimde ve onun gözlerinin içine derince baktığımda yüzündeki o saf acıyı, hüznü ve derin hayal kırıklığını gördüm. Karşımda nasıl çaresizce çırpındığını fark ettim. *Hayal mi görüyordu?* Bilmiyordum ama beni kesinlikle Elif zannediyordu ve cümlelerine bana Elif diye hitap ederek devam ediyordu.

"Ben şimdi nereye gideyim Elif? Kime gideyim?" diyerek birden belimi tutup beni kendine çektiğinde ani hareketine hazırlıksız yakalandım. Onu kendimden itmek için vakit bile bulamadım. Gözlerimin içine yine hüzünle bakarken resmen yalvarıyordu. Kararan gözleri dudaklarıma kaydığında bir sonraki hareketini tahmin etmem zor değildi. Aklı yerinde değildi ve beni hâlâ Elif zannediyordu. Elif zannettiği için de beni öpmek istiyordu. *Hay aksi! Gece gece bunu yaşamak zorunda mıydım ben?*

"Murat, ben Elif değilim," dememe kalmadan Murat dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ama beni öpmedi. Öpemedi çünkü bir anda sarhoşluğundan ve ayakta duramamasından olsa gerek başı boynuma doğru düştü. Ellerim havada asılı kalırken ne yapacağımı bilmiyordum ama onu bu şekilde burada öylece bırakamazdım. Aklı zaten yerinde değildi, böyle gitmesine izin veremezdim. Üstelik bu sarhoşlukla buraya kadar gelmesi bile mucizeydi ama daha fazla kendine zarar vermesine izin vermeyecektim.

İçimden, *"Başa gelen çekilir,"* diyerek önce başını yavaşça omzumdan uzaklaştırdım. Ardından iri yarı cüssesini kendi ufacık bedenime yaslamaya çalıştım. "Tamam, koca adam. Bu gece sana bakıcılık yapacağız mecbur. Şimdi yavaşça bana yaslan bakalım," dediğimde sanki beni işitmiş gibi sözlerimi ikiletmedi. Gözleri yarı açık, yarı kapalı bir vaziyette bana yaslandı. Bel boşluğundan ona sarılırken o da bir kolunu boynuma attı. Kimsenin bizi görmemesini umut ederek doğrudan binaya doğru ilerlemeye başladık. Yavaş adımlarla binaya girdiğimizde Murat gürültülü bir şekilde hıçkırdı. Üstelik şimdi yan yana olduğumuz için de içki kokusu burnuma çok daha sert bir şekilde geliyordu. Yüzümü buruşturmadan edemedim çünkü leş gibi kokuyordu.

Ağır adımlarla merdivenleri tırmanırken birden yavaşça bana dönüp, "Elif, çok güzelsin. Ama gözlerin biraz irileşmiş sanki senin," diye mırıldandı. Yaşadığımız bu durum o kadar sinirlerimi bozmuştu ki histerikle gülümsedim. Beni hâlâ Elif zannediyordu. Ona ayak uydurup, "Evet, gözlerim irileşti benim," dedim. Benimle birlikte o da gülümsedi ama onun gülümsemesinin sebebi beni hâlâ Elif sandığındandı. Bense tamamıyla sinirden gülüyordum.

Sonunda evimin bulunduğu kata çıktığımızda anahtarlarımı çantamdan çıkaramayacak kadar meşgul ve ağır bir yüke sahip olduğum için doğrudan zile basmak zorunda kaldım. Bir dakika geçti ya da geçmedi Eda kapıyı yüzündeki kil maskesiyle birlikte açtı. Murat'ın gözleri hâlâ yarı kapalı olduğundan Eda'nın o halini elbette fark etmedi. Fark etse belki kendine bile gelebilirdi.

Eda, doğrudan omzumdaki koca adama bakıp, "Bunun ne işi var burada?" diye merakla soluduğunda yavaşça koridora geçtik. Yüzündeki maskeden dolayı kaşlarını çatamıyor ya da yüzünü buruşturamıyordu Eda ama ben suratının alacağı ifadeyi çok net bir şekilde biliyordum. Muhtemelen Murat'ın varlığından dolayı yüzünü ekşitecekti.

Eda, arkamızdan kapıyı yavaşça kapatırken, "Anlatacağım birazdan. Sen bir battaniye getirir misin?" diyerek rica ettim. Hemen yanımızdan ayrılıp diğer odalara gittiğinde ben de Murat'ı salona doğru götürdüm. Bedenini salondaki büyük koltuğa yavaşça bıraktıktan sonra önce ceketini, ardından ayakkabılarını çıkararak onu iyice yatırdım. Onu yatırmanın verdiği rahatlıkla önce derin bir nefes verdim. Ardından mutfağa gidip yorgunluğumu atmak isteyerek bir bardak su içtim, en sonunda da kendi ayakkabılarımdan da kurtuldum. Yeniden salona girdiğimde Eda elindeki kalın battaniyeyi bana uzattı. Battaniyeyi alıp Murat'ın üzerine bıraktım.

Eda'yla birlikte salondan ayrılmak üzere yerimde doğrulup harekete geçmiştim ki Murat birden elimi tutup, "Elif..." diyerek yine o kızın ismini sayıkladı. Ardından, "Artık barışalım mı? Ben, seni çok özledim. Çok özledim Elif," diye mırıldandı kapalı gözleriyle.

Bunca zaman boyunca yaptıklarından sonra ilk defa ona karşı tebessüm ettim. İlk defa ona karşı öfke dolu değildim. Hatta ilk kez ona kızamıyordum. Hâlâ Elif'e aşıktı. Hem de öyle aşıktı ki beni onun yerine koyup, soluğu evimin tam önünde belirerek almıştı. Fakat ilk kez Elif'e olan bu derin aşkı benim canımı yakmak yerine mutlu ediyordu.

Yanına yaklaşıp yavaşça önünde diz çöktüm. Ellerimi saçlarına değdirerek usulca okşarken, "Aptalsın, Murat Özkan. Aptalsın ve bu aptallığın herkese zarar veriyor ama en çok da sana," diyerek sessizce mırıldandım.

Yanından yavaşça kalktığımda beni ayakta bekleyen Eda'ya koridoru işaret ettim. Zaman kaybetmeden de salondan çıktık. Ben doğrudan odama geçip hızlıca üzerimi değiştirirken, Eda da yüzünü yıkayıp yanıma geldi. Pijamalarımı giyip yatağımın içine girerek yorganı üzerime çektiğimde Eda da yatağımın üstüne oturup, "Eeee? Konuştunuz mu İlker'le? Ne oldu?" diyerek merakla sordu fakat konuşamayacak, hâlimi anlatamayacak kadar kendimi çok bitkin hissediyordum. Bütün bunları konuşmayı şimdilik sabaha bırakmak istiyordum.

"Hayır konuşmadık ama bunu yarın tartışalım mı? Çok yorgunum," diye mırıldandığımda Eda anlayışla başını sallayıp, saçlarımı okşadı.

"Tamam canım. Zaten iyi bir gün geçirmedin. Sen bir dinlen, kendine gel önce. Konuşuruz bir şekilde," dediğinde sadece başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim. "Peki, bu şerefsiz niye burada? Ne istiyor senden? Bir de hayvan gibi sarhoş olmuş," diye devam ettiğinde Eda alayla kıkırdadım ama yorgunluğuma rağmen onu yanıtsız bırakmadım.

"Nedeni belli değil mi? Belli ki beni Elif zannederek gelmiş buraya kadar. Bana Elif dedi. Biraz önce de o kızın adını sayıklıyordu."

"Geri zekâlı," dediğinde Eda yine gülümsedim ama bu kez alaylı değil, aksine anlamadığım bu garip mevzulara gülümsüyordum.

"Neyi anlamıyorum, biliyor musun? Madem hâlâ ona bu kadar çok aşık neyin inadı, neyin hırsı bu? Neden onu yeniden kazanmak yerine böyle saçmalıklara başvuruyor?" diyerek aklımdan geçirdiklerimi dışarı vurduğumda Eda samimiyetle gülümsedi ve yine saçlarımı okşadı.

"Nedeni gayet açık değil mi Melek? Murat, İlker'le kapanmayan hesaplarının hırsını senden çıkarmak istiyor. Bütün olan biten bu." Doğru söylüyordu ama Murat bunu yapmak isterken en çok zararı meğerse kendine veriyordu.

"Ama tek yaptığı kendine zarar vermek," dediğimde Eda başını beni onaylarcasına salladı.

"Öyle ama sen şimdi düşünme bunları. Güzelce dinlen, bir kendine gel. Yarın her şeyi konuşuruz."

Başımı yine aşağı yukarı, onu onaylarcasına salladığımda Eda saçlarımın arasına küçük bir öpücük bıraktı. Ardından başka hiçbir şey demeden sessizce odamdan çıktı. Onun yanımdan gitmesiyle günün yorgunluğu, bitkinliği, yaşadığım bütün o hareketli dakikalar bir yük gibi bütün bedenime çullandı ve ben bir anda gözlerimi kapatırken buldum. Yorgunluk bedenimi öyle istila etti ki hangi ara kendimden geçip, uykuya daldığımı hatırlamıyordum bile.

***

İnsan, kırdıkları ve kırıldıkları ile var olur ama bu kesinlikle diğerlerinin hayatını yerle bir etmek için bir sebep değildir. Aksine kendi öfken için başkalarından intikam almayı istemek evrenin belki de en çocukça ve en saçma davranışıydı.

İnsan istese de istemese de yaşadığı acı tecrübelerden sonra bir şekilde yeniden ayağa kalkıp sıfırdan başlayabiliyordu. Hayatına kaldığı yerden devam edebiliyordu. Hatta tekrar aşık bile olabiliyordu ama Murat'ınkisi böyle değildi. Murat, her şeyin tek sahibi olmak istiyordu. Annesine, "Her ne olursa olsun ben o oyuncağı istiyorum," diye sızlanan, inat eden küçük, şımarık bir çocuk gibiydi.

Dün geceden sonra Murat'ı anlamaya ya da Elif'ten dolayı kırıldığı onca anlar için yaptıklarına bir sebep bulmaya çalışmıştım. Hatta onu affetmeyi

bile aklımdan geçirmiştim ama hayır... Eğer onu affedersem asıl kendimi affedemeyeceğimin de gayet farkındaydım.

Şimdi odamdaki boy aynasının karşısındaydım. Saçlarımı tepeden toplayarak bir at kuyruğu yapmış, kulaklarım üşümesin diye de kalın bir bandana takmıştım. Yüzümü hazırlanmadan dakikalar öncesinde yıkamış, kendime gelmiştim ama makyaj yapmamıştım. Açıkçası gerek de duymamıştım. Üzerimde basit, dümdüz siyah bir kazak ve siyah, dar bir kot pantolon vardı. Aynı renkteki kabanımı ve atkımı da giyindikten sonra tamamıyla hazır sayılırdım.

Derin bir nefes alarak odamın kapısını aralayıp koridora çıkarken Eda'yı da elindeki iki farklı tabakla mutfaktan çıkarken yakalamıştım. İkimiz de bu sabah erken uyanmıştık. Eda, kahvaltıyı hazırlarken ben de kendimi hazırlamıştım. Beni hazırlıklı bir şekilde koridorda gördüğünde, "Nereye gidiyorsun?" diyerek telaşla sordu.

"Anlatacağım sonra," dedim sadece onu geçiştirerek. Anlayışla başını beni onaylarcasına salladı ama hemen ardından, "Beni o ayyaşla yalnız bırakmayacaksın, değil mi?" diyerek endişeyle sordu. Güldüm ve onu rahatlamak için başımı hayır dercesine sağa sola doğru salladım.

"Merak etme, onu da yanımda götüreceğim," dediğimde biraz olsun rahatlamış gibi omuzlarını indirdi. Ardından ikimiz beraber salona doğru gittik.

Eda, elindeki kahvaltılıkları salondaki masaya yerleştirirken bense Murat'ın yattığı koltuğa doğru ilerledim. Murat'ın hâlâ fosur fosur uyuduğunu gördüm ama bugün her şey son bulacaktı. Bu yüzden artık kalkması gerekiyordu.

Hafifçe eğilerek omzundan sarstım. Birkaç huysuz sızlanıştan sonra sonunda gözlerini yavaşça araladı ve beni tepesinde görmenin verdiği şaşkınlıkla birden yattığı yerde doğruldu. Gözleri artık kocaman bir şekilde açıldığında önce bulunduğu yeri idrak etmeye çalışır gibi salonu inceledi, sonra da bir bana bir de hâlâ kahvaltı hazırlayan Eda'ya baktı. O masaya çok bakmasa iyi olurdu çünkü kahvaltısını burada yapmayacaktı. Dikkatini çekmek için boğazımı temizledim ve hızlı hızlı konuşmaya başladım.

"Banyo koridorun sonunda. Bir yüzünü yıka, kendine gel. Sonra çıkalım. Konuşacaklarımız var."

Mahcubiyetle gözlerimin içine bakıp, "Melek, ben dün gece..." diyerek konuşmak istedi ama araya girip onu engelledim.

"Merak etme, konuşacağız ama burada değil. Seni aşağıda bekliyorum," dedim kendimden gayet emin ve net bir tavırla. Ardından hiçbir şey demesine fırsat vermeden salondan çıktım ve Eda'da peşimden geldi. Birlikte mutfağa girdiğimizde Eda'nın hazırlamış olduğu kahvaltı tabaklarının birinden salatalık kapıp ağzıma attım. Eda, "Ne konuşacaksınız?" diyerek ilgiyle sorduğunda salatalığı iyice çiğneyip kocaman gülümseyerek yanıtladım onu.

"Yaptığı saçmalıkları konuşacağız ve her şey bugün son bulacak," dediğimde Eda benim gibi ama bir tık gururla gülümsedi ve yanıma yaklaşıp omzumu sıvazladı.

"Halledersin sen. Sana güveniyorum," dediğinde hızlıca yanağına küçük bir öpücük bırakıp mutfaktan çıktım. *Evet, halledecektim ve her şey bugün bitecekti.*

Mutfaktan çıkıp, vestiyerdeki çantamı da elime aldıktan sonra merdiven dairesine çıktım ve çok geçmeden de hemen aşağıya indim. Arabamın bulunduğu sokağa çıktığımda havanın buz gibi sert soğukluğu bütün bedenimi titretti ama umursamadım. Havada sadece yoğun bulutlar ve hafif bir kar kokusu vardı. Yeni yıl yaklaşırken karın yağacağını seziyordum. Annem çocukken bana karın tüm hastalıkları, pislikleri götürdüğünü söylerdi. Umarım o kar yağardı da benim üzerimdeki hastalıklar da artık son bulurdu.

Arabamın yanında gökyüzündeki bulutları seyrederken birkaç dakika geçti ya da geçmedi Murat da sonunda aşağıya indi. Tam karşıma geçtiğinde yüzünü yıkadığını ve artık biraz da olsa kendine geldiğini nemli saçlarından anladım. Civcivimin kapı koluna uzanmak istediği sırada önüne geçip onu hemen engelledim. "Sen kendi arabana, ben kendi arabama," diyerek başımla kaldırım kenarındaki ona ait arabayı işaret ettim. İtiraz etmedi, karşı koymadı. Hemen geri çekildi ve anlayışla başını salladı.

"Tamam, nereye gidiyoruz peki?" diye sorduğunda tebessüm ederek yanıtladım onu.

"Ortaköy sahiline," dedim donuk bir sesle hiç bekletmeden. Ardından içimden kendi kendime devam ettim.

Her şeyin başladığı ve her şeyin son bulacağı yere.

***

Eskiden Ortaköy Sahili'ni severdim. Eda'yı ziyarete, İstanbul'a geldiğim zamanlar sık sık buraya gelir ve sürekli burada fotoğraflar çekinirdik. Murat'a ilk kez bu sahilde açılmıştım. Defterimi yine burada ona vermiştim

ama artık Ortaköy Sahili'ni sevmiyordum. Burası bana sadece acıyı ve kaybettiğim onca zamanı hatırlatıyordu.

Ortaköy Sahili'ne ulaştığımız gibi Murat'la birlikte arabalarımızı aynı alana, arka arkaya park ettik ve çok geçmeden ikimiz de arabalarımızdan inerek, hiç konuşmadan sahile doğru ilerledik.

Mecidiye Cami'sinin arka sokağında kalan ve doğrudan boğaza bakan sahil kenarındaki bankların bulunduğu alana gittik ama ikimiz de oturmadık. Murat'ın tam karşısında dikilmeye başladığımda önce onun konuşmasına izin verdim. Ne söyleyeceğini, kendini nasıl ifade edeceğini merak ediyordum.

"Melek, ben dün gece için çok özür dilerim. Kendimi kaptırdım. O kadar çok içtikten sonra bir anda kendimi senin kapında buldum. Gerçekten çok üzgünüm."

Sesindeki ve yüzündeki mahcubiyeti derinden hissettim. Çehresinde sahte hiçbir duygu yoktu. Murat'ı ilk kez gereğinden fazla samimi ve mahcup olmuş bir şekilde görüyordum. Demek ki istediği zamanlar gerçekten de doğru bir insan olmayı başarabiliyordu. Fakat bütün bunların bir önemi yoktu. Özellikle de dün geceki sarhoşluğunun hiçbir önemi ya da sorunu yoktu. Aksine o sarhoşluk bana asıl gerçekleri göstermekte epey yardımcı olmuştu.

"Neden yapıyorsun bunu?" diye sordum büyük bir sakinlikle. Hatta o kadar sakindim ki ben bile kendime hayret ediyordum.

"Neyi neden yapıyorum?" diye sordu Murat hiçbir şey anlamayarak. Omuzlarımı düşürdüm, İstanbul'un hâlâ güneşe yer vermeyen soğuk Aralık havasını derince içime çektim.

"Bütün bunları işte... Neden yapıyorsun?"

Murat, gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan aramızdaki mesafeyi kapattı. Önce buz gibi elleriyle yanaklarımı okşadı. Soğuk ellerinden dolayı irkildim ama asla geri çekilmedim. Aksine donuk yüz ifademle ona bakmayı sürdürdüm. Sonra aniden ellerini yüzümden çekerek iki elimi birden tuttu. Gözlerimin içine derin derin bakıp, "Çünkü seni istiyorum. Melek, ben sadece seni istiyorum," dedi büyük bir ciddiyetle ama onun ciddiyeti benim alayla gülmeme sebep oldu. Hatta gülmekle de kalmayıp ellerimi onun ellerinden kurtararak kahkaha attım. O kadar gür bir şekilde kahkaha attım ki hem havanın soğukluğundan hem de kahkahamdan dolayı gözlerimden yaş gelmeye başladı.

Murat bana, verdiğim bu tepkiye gözleri irice açılmış bir şekilde şaşkınlıkla bakarken kahkahamı sonunda durdurmayı başardım ve yüzümü yeniden ciddi tutmaya çalıştım. Boğazımı temizleyerek, bu kez, "Neden kendini kandırıyorsun?" diye sordum büyük bir merakla.

"Anlamadım?" dedi ve ben verdiği tepkiye asla şaşırmadım. Elbette anlamadı. *Zaten nasıl anlayabilirdi ki?* Dün geceyi, yaptıklarını, söylediklerini zerre hatırlamadığından emindim ama mevzuyu uzatmak gibi bir niyetim yoktu. Bu yüzden doğrudan konuya girecektim.

"Murat, neden hâlâ bu saçmalığı sürdürüyorsun? Yorulmadın mı gerçekten? Üstelik..." Bu kez o beni susturup birden araya girdi.

"Melek, bak. Biliyorum çok fazla hata yaptım ama bana bir şans ver, her şeyi düzelteyim. Söz veriyorum, her şey çok güzel olacak," diyerek hızlı hızlı konuştu. Yine alayla güldüm. Yine kahkaha attım.

Allah'ım! Neden bu kadar ısrarcıydı? Neden artık durmuyordu? İstediği ben değildim ki. Her şeyi geçtim, neden asıl kendini kandırıyordu?

Kahkahalarımı bir kez daha bastırmayı başararak gözlerinin içine baktım. Bu kez ben uzun uzun, bütün ciddiyetimle onun gözlerinin içine baktım ve kelimelerimi öyle mırıldandım.

"Murat, sen dün gece bana *Elif* dedin."

"Ne?" diye soludu sessizce. Afallayarak birkaç adım geriye doğru gittiğinde durmadım, sözlerime devam ettim.

"Duydun işte. Sen dün gece bana *Elif* dedin. *Elif barışalım,* dedin. *Elif seni çok özledim,* dedin. *Elif, sensiz çok mutsuzum,* dedin."

Kelimelerin üstüne bastırarak, tane tane konuşurken Murat sanki dün geceyi sonunda hatırlamaya çalışır gibi benden hızla uzaklaştı. Yüzünü sıvazladı, saçlarını dağıttı ve birden arkamızdaki banklardan birine bedenini atıp oturdu. Yine durmadım, durmak istemedim. Bugün ona asıl gerçekleri göstermek ya da hatırlatmak için her şeyi yapacak, her şeyi söyleyecektim.

"Sen hâlâ Elif'i seviyorsun. Sen hâlâ Elif'i istiyorsun. Öyleyse neden yapıyorsun bunları? Onu yeniden kazanmak için çaba göstermek yerine neden bizi rahat bırakmıyorsun? Neden bizimle uğraşıp vaktini boş yere harcıyorsun?"

Kelimeleri doğru seçmeye özen gösteriyordum çünkü Murat'ın bir kez daha beni yanlış anlamasını istemiyordum. Karşımda resmen iki büklüm olurken başını eğdi.

"Ben... Ben, hatırlamıyorum bile. Ben... Ben ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum Melek," diye mırıldandı derin bir utangaçlıkla. Karşımda iyice

küçülürken gözlerimin içine bakmıyordu bu kez ya da bakamıyordu ama ikimiz de benim haklı olduğumu gayet iyi biliyorduk.

Havanın buz gibi soğuğunu bir kez daha iyice içime çekerek ona doğru yaklaştım ve yanındaki boş kısma oturdum.

"Ama ben ne diyeceğimi çok iyi biliyorum. Hem de her şeyi biliyorum. Hatta bütün bunları neden yaptığını da biliyorum," dediğimde Murat sessizliğini korudu ama yine başını kaldırıp gözlerimin içine bakmaktan kendini alamadı. Onun da gözlerinin nemlendiğini ilk kez o an fark ettim. Dokunsam ağlardı belki ama ağlamasının nedeni ben olmazdım. Ağlamasının nedeni Elif'e duyduğu özlem olurdu.

Onun bu derin sessizliğini fırsata çevirerek içimde ne var ne yok dökmeye, boşaltmaya başladım. Çok bile dayanmıştım. İkimizin de kalpleri başkaları için atarken bu saçmalığın, bu kavganın, hırsın daha fazla uzamasına lüzum yoktu.

"Murat, sen beni hiç düşünmedin. Ne incittiğini bildin, ne de sevildiğini. Benden kaç parça kopardın, ne kadar zamanımı aldın, umutlarımın ne kadarını çaldın? Hiçbirini bilmiyorsun. Hiçbirinden haberin bile yok. Ben yıllarca senin elini tutmayı hayal ederken, seni sevdiğimi zannederken meğerse sonunda ışık bile olmayan bir tünele hapsetmişim kendimi. Öylece yıllarca karanlığa bakıp durmuşum. Sonra seni yeniden canlı kanlı karşımda gördüğümde daha fazla vakit kaybetmek istememişim o karanlık tünelde. Yıllarım daha fazla heba olmasın demişim kendi kendime ve bir anda kendimi sana adım atarken bulmuşum. Ama sonra ne mi oldu? Önce büyük bir pişmanlık hissettim sonra... Sonra da sen, beni zaten kaybettin." Duraksadım, sonra gülümseyerek devam ettim.

"Pardon, aslında hiç kazanamamıştın ki."

Soğuk havanın sertliğinden mi yoksa yıllarımın boş yere gitmesinden mi bilmiyorum ama gözyaşlarımı durduramıyordum. Hangi ara ağladığımın farkında değildim. Murat, hiçbir şey demiyor, sessizce beni dinliyordu. Bense karşımızda hoyratça dalgalanan denizi izleyerek sözlerime devam ediyordum.

"Başta ne düşündüm biliyor musun? Beni ilk reddettiğin zamanlarda, İlker'den köşe bucak kaçtığım anlarda... Bir korkak olduğunu düşündüm. Kendi siyahlığında beni boğmak istemediğin için cesaretsiz, basiretsiz davrandığını zannettim. Siyahtan beyaza çıkmaya cesaret edemediğin gibi beni de o siyahlığa gömmek istemediğini düşündüm. Yani bana âşık olmak istemediğini değil de, sana olan sevgimin büyüklüğünden dolayı bunun için

cesur olmadığını düşündüm. Ama dün gece çok daha yakından anladım. Sen bana aşık falan değilsin, hiç olmadın."

Bu gerçeği söylerken ilk kez gülümsüyordum ve Murat bana bakıyordu ama gülümsememde acıya dair tek bir iz bile yoktu. Gerçeklerin farkına bu kadar yakından vardığım için mutluluktan gülümsüyordum.

"Bir yerde okumuştum; erkekler başka bir adamın varlığını her zaman tehdit olarak görürlermiş. Onunla olan mücadele arzusu öyle baskın gelirmiş ki hiç ilgilenmedikleri kadın bile bir anda onlar için kıymetli oluverirmiş. Ne kadar tanıdık geldi, değil mi?"

Göz ucuyla ona baktığımda başını öne doğru eğdi ve yine hiçbir şey demeden sessizliğini korudu. Boğazındaki kavisten yutkunduğunu, söylediklerimin onun için belki de çok ağır olduğunu o an anladım ama yine de durmadım, durmayacaktım.

"Sen, hiçbir zaman beni gerçekten istemedin. Ne zaman İlker'in bana olan ilgisini fark ettin, işte o zaman bir şeyler seni harekete geçirdi. Ama o şeyler kesinlikle duyguların değildi. İlker'e karşı olan intikamın, öfken, nefret duygun seni ele geçirdi ve yönetmeye başladı. Bana duygularınla değil, intikamınla gelmek istedin. Ve bunu bana değil de İlker'e açık açık söyledin. Hatırlıyor musun? İlker'le restoranda dans ederken birden sen gelmiştin, ben üstümü değiştirmek için yanınızdan ayrıldığımda İlker'e tam olarak şu cümleyi kurmuştun. *'Ne o? İntikamımın yaklaştığını mı düşünüyorsun yoksa?'* Sen, sadece kapanmayan bir hesabın öfkesini duyuyorsun. O öfkeyi geçirmek için de beni istediğini zannediyorsun. Ama artık buraya kadar. Ben, senin başkalarına öfkeni kusmak için kullanacağın bir oyuncak değilim Murat."

Yanımda hâlâ sessizce otururken daha fazla buna tahammülümün olmadığını fark ettim. Oturduğum yerden aniden kalktığımda yine karşısına geçip dikilmeye başladım. Bir müddet artık ağzını açıp bir şeyler söylemesi için bekledim ama o sadece sustu. Yine hiçbir şey demedi. Daha fazla kendimi yormak, onunla vakit geçirerek cezalandırmak istemedim. Artık gitmeliydim. Buraya kadardı.

Arkamı dönüp ondan uzaklaşmak için birkaç adım attığım sırada birden, "Defteri atmadım!" diye bağırdı. Duyduklarımın gerçek olup olmadığını idrak etmek için yavaşça arkamı döndüğümde Murat'ın da ayağa kalktığını ve bana doğru geldiğini gördüm.

"Ne?" diye fısıldadım önce duyduklarımı anlamaya çalışır gibi.

"Evet, haklısın. İçimde kapanmayan bir öfkenin hırsı var. Evet, sana Elif de demiş olabilirim ama duygularımı bu kadar gözden çıkarıp yok sayamazsın Melek." Birden bir elimi tutup sol göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırdı. "Eğer sana âşık olmasaydım her bir satırına adımı kazıdığın o defteri o gece gerçekten denize atardım. Peki, ben o deftere gerçekten ne yaptım biliyor musun? Sakladım," diyerek devam etti. Elimi hızla kalbinin üzerinden çektim. Beni defterimle vurmasına izin vermeyecektim. Evet, o defter bir zamanlar benim için çok önemliydi ama artık hiçbir önemi yoktu. Defterin de bir önemi yoktu. Kaldı ki ona inanmıyordum bile.

"Yalan söylüyorsun, sana inanmıyorum," dedim net bir tavırla. Murat, yine yanıma yaklaşmaya ve elimi tutmaya çalıştığında kendimi ondan derhal uzaklaştırdım. Omuzlarından itip aramızdaki mesafeyi korumak istedim. Dokunuşları bana acıdan, tiksintiden başka bir şey hissettirmiyordu ama Murat bu kez susmadı. Yine konuşmaya devam etti.

"Her sabah o deftere bakıp, her geceyi o kırmızı kapaklı defterle kapattım ben Melek. Her bir satırını tek tek ezberledim. Ben sana âşık olmasam bunları neden yapayım?"

Histerikle güldüm. Yüzümü sıvazladım. Soğuk havayı ciğerlerime çekerek kendime alan tanımaya çalıştım.

Gerçekten bunu yapmış bile olsa onun duygularına inanacağımı mı zannediyordu? Defter şu an var olsa bile benim için zerre kadar değeri yoktu artık. Benim kalbim artık bir başkası için atıyordu. Zorla da olsa bunu anlayacaktı ya da ben bir şekilde anlamasını sağlayacaktım.

"Bu zaten aşk değil ki!" diye bağırdım dayanamayıp.

Sabahın bu erken saatlerinde, bizim gibi çevrede olan ve yürüyüş yapan birkaç insan dönüp bize baksa da hiçbir şey demeden ya da tepki vermeden yürümelerine devam ettiler. Murat'tan iyice uzaklaşarak işaret parmağımı yüzüne doğru savurdum ve son darbelerimi öyle indirdim.

"Bu senin ilgi açlığın. Sen ancak sana böyle bir bağla bağlı olmama âşık olabilirsin. Sen, benim hislerimin sana hissettirdiklerine aşıksın. Ama bilmediğin ya da ısrarla gözden çıkarmak istediğin gerçek şu ki artık o hisler yok. Artık o deftere sayfalarca satırlarını döken o küçük kız da yok. Sen, Murat'tın. Evet, benim çocukluğumdun. İlk aşkımdın, ilk tutkundum, ilk heyecanımdın ama şimdi... Şimdi en büyük hayal kırıklığım ve en büyük yanlışımsın."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum çünkü bu benim ona vedamdı. Ağlıyordum çünkü bu aslında çocukluğuma, kaybettiğim onca yıla geç kalınmış bir vedaydı.

"Bana sormuştun ya hani, İlker'i seviyor musun diye?"

Bu kez aramızdaki mesafeyi ben kapattım. Bu kez ben gözlerimi asla onun gözlerinden çekmeden gerçekleri haykırdım.

"Ben İlker'i sadece sevmiyorum Murat. Ben, İlker'e çok aşığım," dedim bütün kelimelerin üstüne tek tek bastırarak. "Ve değil onu kaybetmek, onsuz tek bir anımın geçmesini dahi istemiyorum," diye de devam ettim.

"Melek..." diyerek adımı fısıldayıp, bana doğru adım atmak istediğinde bir elimi havaya kaldırıp onu durdurdum ve bana yaklaşmasını engelledim. Hareket etmedi, bu kez gerçekten durdu.

"Lütfen, lütfen buna bir son ver. Beni, bizi rahat bırak artık. Lütfen," dedikten sonra başka hiçbir şey demesine fırsat vermeden arkamı döndüm ve yanından hızla uzaklaşmaya başladım.

İşte buraya kadardı.

Artık bitmişti.

Bitmişti, değil mi?

Murat defteri sonsuza dek kapanmıştı ve bir daha da asla ve asla açılmayacaktı. Her şey son bulmuştu.

Şimdi yapmam gereken tek bir şey vardı.

O da sadece ve sadece koşarak, hatta uçarak İlker'in yanına gitmekti.

Sahilden uzaklaşıp, Murat'ın da peşimden gelmemesini fırsata çevirerek hızlı adımlarla arabama ulaştım. Direksiyon başına geçtiğimde motoru çalıştırmadan önce Eda'ya sesli bir mesaj bırakmak için cep telefonumu kabanımın cebinden çıkardım. Ekranda İlker'e dair hiçbir arama olmaması keyfimi kaçırsa da şimdilik bozuntuya vermemeye çalıştım.

"Eda, ben İlker'e gidiyorum. Ne olursa olsun, biz bugün barışacağız ve her şeyi çözeceğiz. Beni merak etme."

Eda'ya sesli mesajı attıktan sonra arabamın motorunu çalıştırdım ve yola çıkmak için derhal harekete geçtim ama o an unuttuğum bir gerçek birden aklımda belirdi. Bugün cumartesiydi ve benim iş günümdü. Yani aslında çalışmam gerekiyordu.

İlker'in yanına gitmeden önce yapmam gereken çok daha önemli başka bir şey vardı. Önce restorana gidip Muhsin Amca'dan izin almalıydım ama bütün bu olanlardan, özellikle de üniversitedeki kavgadan sonra beni nasıl bir Muhsin Amca beklediği kesinlikle merak konusuydu.

- Part 2'de görüşmek üzere, kocaman öpüyorum sizi. 😘

40. Bölüm | Part 2

Instagram: askadususofficial | missfirat

Playlist:

Duman - Aman Aman

Perdenin Ardındakiler - Kendime

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

Bu bölüm kartlar son kez dağıtılıyor. O yüzden bol bol yorum yapmayı ve vote vermeyi unutmayın, olur mu? ❤

Keyifli okumalar. =)

40. BÖLÜM | Part 2

Birine bağlanmak ya da bağlı kalabilmek...

Belki de insanın kendinden geri alabilmesi en zor eylemdi.

Yıllardır bunun mücadelesini vermemiş miydim zaten?

Yıllardır kalbimi gizli bir kutu gibi herkese kapatıp bunun getirdiği sonuçlarla yaşamamış mıydım?

Fakat Murat'ın yanından ayrılırken ilk kez bağlılığımın gerçek olmadığının bu kadar yakından farkına varmıştım.

Rahatlamıştım.

Hafiflemiştim.

Hayatımda ilk defa kendimi bu kadar özgür hissediyordum. Sanki yıllardır sırtıma yüklenen o ağır kamburdan sonunda kurtulmuş gibiydim.

Murat'la aramızdakileri artık sonlandırdığımı ve noktaladığımı düşünerek daha fazla o sahil kenarında vakit kaybetmek istemedim. Defterimi atmadığımı söyleyerek beni kandırmasına da izin vermeyecektim. O defteri gözlerimin önünde denize fırlatmıştı. Şimdi geri vites yaparak bana koca bir yalanı aşılayamazdı. Kaldı ki öyle bile olsa artık hiçbir önemi yoktu. Ben ne istediğimin, kimi istediğimin, kimi sevdiğimin gayet farkındaydım ve belki de hayatım boyunca hiç bu kadar farkında da olmamıştım.

Murat'ın yanından ayrılmamla yaptığım ilk şey elbette önce İlker'i aramak oldu ama sabahın bu erken saatlerinde telefonuma çıkacağını

düşünmek koca bir aptallıktı, ki çıkmamıştı da ama bozuntuya vermedim. Pes etmeyecektim. Bugün her ne olursa olsun biz düzelecektik. Aramızdaki sevginin o inanılmaz gücüne yürekten inanıyordum. İlker bana geri döndüğü gibi o sevgiyle aşamayacağımız hiçbir engel, çözemeyeceğimiz hiçbir sorun yoktu.

Civcivimi sakince restoranın geniş otoparkına park ederken derin bir nefes aldım. Düzgün bir şekilde parkı tamamlayıp, motoru kapattım ve aldığım nefesi usulca geri bıraktım. Zaman kaybetmek istemiyordum. Buradaki işlerimi çabucak halledip İlker'e gitmek istiyordum.

Seri hareketlerle dışarı çıkıp, arabamı da kilitledikten sonra hızlı adımlarla restorana gitmek istedim fakat o an otoparka girerken fark etmediğim bir ayrıntıyı gözlerimin tam önünde gördüm.

Buradaydı. İnanamıyorum! Gerçekten buradaydı.

İlker'in Audi'si otoparkın en uç köşesine park edilmiş bir vaziyetteydi. Yani o da restorandaydı. Elbette restorandaydı. Bir keresinde beraber yine mutfakta takılırken, daha doğrusu birbirimize kur yaparken yanıma yaklaşmış, *"Senin burada olduğun hiçbir anı kaçırmayacağım güzelim,"* diyerek kulağıma fısıldamıştı. O an doğradığım domatesler kadar kızarmış ve elbette Fabio'nun diline dolanmıştık ama o kadar kimseyi umursamamıştım ki tek yaptığım arkamı hızla dönerek İlker'in dudaklarına küçük bir öpücük vermek olmuştu.

Onun da burada oluşunun heyecanıyla yerimde adeta zıplarcasına sevinirken yüzümdeki aptal gülümsemeye engel olamıyor ama bir taraftan da kendime kızıyordum. Keşke bu sabah evden çıkarken biraz daha üstüme, başıma dikkat etseydim. Aşırı paspaldım, yüzümde makyaja dair hiçbir şey yoktu. Tamam, İlker zaten beni doğal olarak beğeniyordu ama yaşadıklarımızdan sonra karşısına böyle özensiz bir şekilde de çıkmak istemezdim ama bu sabah için tek derdim Murat'tan kurtulabilmekti. Üstelik İlker'in buraya geleceğini bile hiç aklıma getirmemiştim. Fakat şimdilik bunun hiçbir önemi yoktu. Madem buradaydı, ben de koşa koşa onun yanına gidecektim.

Otoparktan çıkıp hızlı adımlara önce bahçeye, sonra da restorana girdim. Hızlı hareket ederken bir taraftan da saçımı daha düzenli bir şekilde toparladım ve yüzüme biraz renk gelsin diye yanaklarımı sıktım. İlker'i sanki ilk kez görecekmişim gibi garip bir heyecan vardı üzerimde.

Restorana girdiğim gibi doğrudan mutfağa giden tarafa ilerledim. Bu esnada etrafta çalışan birkaç garsonla karşılaştım ve onlara başımla selam

vermeyi ihmal etmedim. Fakat tek yaptıkları bana tuhaf bakışlar atmak oldu ama umursamadım. Şu an tek umursadığım İlker'di ve bir an önce ona ulaşmak, kollarına atlamak istiyordum.

Mutfağa inen merdivenlere geldiğimde ve aşağıya inmeye başladığımda daha da hızlı hareket ettim. Hatta öyle hızlı hareket ettim ki neredeyse takılıp merdivenlerden düşüyordum ama yine de umursamadım. Ta ki son basamağa gelene dek... Çünkü mutfağa girmeden önce duyduğum konuşma sesleri beni bir anda duraksatmaya yetmişti.

"Peki, simdi ne olacak Yasar Usta? Melek, artik bizimle çalismayacak mi?"

Duyduğum konuşma seslerinin ilki Fabio'ya aitti ve ses tonuna bakılırsa hem çok endişeli hem de çok üzülmüş gibiydi. *Bir dakika... Ne demekti şimdi bu? İşimden mi olmuştum ben? Peki, sebep neydi?*

"Bilmiyorum Fabio ama Muhsin Bey'i biraz önce duydunuz."

"Evet, duyduk. Çok sinirliydi," dedi Fabio yine aynı kırgın ses tonuyla ve Yaşar Amca'yı onaylarcasına.

Konuşmalarına daha fazla kulak misafiri olmak yerine merdivenleri bir adım daha indim ve kendimi pat diye bir anda mutfağın tam ortasına attım. Yaşadığım o derin endişeyle, "Neler oluyor?" diye sorarken bir taraftan da tek tek mutfaktakilerin yüz ifadelerini inceledim. Onları incelerken İlker'in burada olmadığını fark ettim. Muhtemelen yukarıda, babasının ofisindeydi çünkü arabası buradaydı ve bu İlker'in de burada olduğu anlamına gelirdi.

Yaşar Amca, "Sen neden geldin kızım?" diyerek şüpheyle sorarken kurduğu cümleden hiçbir anlam çıkaramadım. Bugün cumartesiydi ve benim iş günümdü. Elbette gelecektim.

"Yaşar Amca, bugün benim iş günüm. Normal değil mi gelmem?" diyerek iç sesimi dışarı yansıttığımda Yaşar Amca birden gözlerini kaçırdı. Onun gözlerini kaçırmasıyla mutfaktaki diğer insanların yüzlerine yeniden tek tek baktım. Fabio ve Lisa da aynı şekilde gözlerini kaçırdılar. Bana dik dik bakan tek kişi yalnızca Alvaro'ydu ve bir anda konuşan tek kişi de yine o oldu.

"Sinyor Altan, senin kovuldugunu söyledi bize biras önce. Çünkü İlker gitti."

Kaskatı kesildim. Alvaro'nun ağzından çıkanlarla bütün vücudumun gerildiğini ve omuzlarımın bir demir gibi ağırlaştığını hissettim. Düşüp, yere yıkılmamak için tutunacak bir yer aradım ve en son en yakınımdaki mutfak tezgâhına tutundum.

"Ne?" dedim fısıltıyla. Sesimi ben bile zor duyuyordum. "İlker gitti mi? Nereye gitti?" diye korku ve endişeyle devam ettim.

Yaşar Amca, ayakta bile duramadığımın farkına varmış olacaktı ki yanıma yaklaşıp, "Kızım, sen bilmiyor musun?" diye sordu kaygıyla.

"Neyi bilmiyor muyum Yaşar Amca? İlker, nereye gitti?" İçimdeki yoğun endişe bir şelale gibi akıp giderken Yaşar Amca sonunda bütün olan biteni açıklayan o cümleleri kurdu.

"Annesinin yanına, İtalya'ya gitmiş dün gece. Muhsin Bey de biraz önce mutfağa gelip senin kovulduğunu söyledi. Epey öfkeliydi. Sanırım, İlker'in gitmesine sen sebep olmuşsun."

Üzerimdeki bütün o garip ve hatta benden tiksinen bakışların sebebini şimdi daha iyi anlıyordum. Mutfaktaki, daha doğrusu bu restorandaki herkes için İlker çok değerliydi, önemliydi ve ben resmen onun gidişine sebep olmuş gibi görünüyordum. Hatta yüz ifadelerine bakılırsa öyle görünmüyordum, kesinlikle öyleydim. Fakat yine de hiçbir şey anlamıyordum. *İlker neden gitmişti ki?*

Ben, İlker'in burada olacağını ve yeniden düzeleceğimizin hayallerini kurarken meğerse o gitmişti. Üstelik başka bir şehre değil, resmen başka bir ülkeye çekip gitmişti. *Ama neden? Tamam, dünkü kavga ve sonrasında olanlar hepimizi derinden sarsmıştı, çok etkilemişti ama çekip bir anda İtalya'ya gitmek de neyin nesiydi?*

Her şey bir anda bu kadar tersine giderken ve sanki bana bir kâbusun içindeymişim gibi hissettirirken üzerimdeki kızgın bakışlara daha fazla katlanamadım. Gözyaşlarım usulca yanaklarıma akarken hiçbir şey demeden, diyemeden sessizce merdivenlere doğru ilerledim ve geldiğim gibi hızla mutfaktan geri çıktım.

İlker'e kavuşmanın, sarılmanın hayallerini kurarken onun kilometrelerce uzağımda olduğu gerçeği canımı yaktı, hem de çok yaktı. Kendimi toparladığımı zannederken bir anda yeniden berbat bir şekilde, sanki karanlığın içindeymişim gibi hissetmeye başladım.

Mutfaktan çıkarken birkaç kez Yaşar Amca arkamdan seslenmişti ama onu duymazdan gelmeye ve uzaklaşmaya devam etmiştim. Tam restoranın giriş kapısına ulaştığımda Muhsin Amca'nın, yani artık Muhsin Bey'in beni kovduğu gerçeğini aklıma getirdim. O da beni suçluyordu. *Olanların ne kadarını biliyordu?* Bilmiyordum ama o da beni suçluyordu. Madem öyle, o zaman ilk onunla yüzleşmem gerekecekti.

Giriş kapısından bahçeye çıkıp otoparka gitmek yerine arkamı döndüm ve Muhsin Bey'in ofisine giden koridorlara doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Yaşar Amca, Muhsin Bey'in biraz önce beni kovduğunu onlara söylediğini dile getirmişti. Bu onun hâlâ restoranda olduğuna dair bir işaretti. Üstelik İlker'in arabası buradaydı. Ben boş hayaller kurarken demek ki Muhsin Bey onun arabasını kullanmıştı.

Uzun koridorları geçip ofise çıkan merdivenlere ulaştığımda işittiğim sesler mutfaktaki seslerden çok daha fazlasıydı. Muhsin Bey'in odasından gelen gür bağırışını işitebiliyordum ve bana kalırsa bence bütün restoran işitiyordu.

"Bu çocuk hiç akıllanmayacak mı ha? Elif'i bitti, Melek'i çıktı başımıza! Sorumsuz!"

Kendi adımı hiç hoş olmayan bir şekilde duymamla, yerimde korkuyla sıçramam adeta bir oldu. Anlaşılan Muhsin Bey, hakkımda hiç ama hiç iyi şeyler düşünmüyordu. Merdivenleri tırmanmayı bitirip kapısı aralık olan ofise yaklaşırken içeriden gelen yüksek sesler kulaklarımı doldurdu ve ben o hiddetle çıkan sesleri dinlemekten kendimi alamadım.

"Yaptıklarından sonra rektörlük çağırdı dün. Yetmedi, akşamına Kemal'le karşı karşıya gelmek zorunda kaldım! Üstelik yeni yıl için birlikte çalışacaktık biz! Restorasyonunu yaptıkları yalının yemeklerini bizzat biz halledecektik! Ama ne oldu? İlker Bey'imiz gitti, Murat'ı bir güzel haşat etti ve Kemal de bütün işleri iptal etti. Aferin benim oğluma, aferin (!). Dün akşam gördüm. Çocuğun yüzünü nasıl dağıtmış eşek herif?! Bıktım artık, bıktım! Ben tam diyorum, İlker düzeldi, İlker artık daha düzgün davranıyor... Bir bakıyorum hop! Elin kızı gelmiş, bizimkinin aklını yine çelmiş, gitmiş!"

"Amca, bak yine tarihi tekerrür ettirmeyeceğini söyle bana! İlker'in bu olanlarda hiçbir suçu yok! Ayrıca Melek'in de. Ne olduysa o şerefsiz Murat yüzünden oldu. İki yıl önce de bu öyleydi, şimdi de öyle. Anla artık ve boş yere çocuğu suçlamayı bırak artık."

"Başlatma Melek'ine de şimdi! Ne olduysa onun yüzünden olmuş işte! Hayır, ben bizim oğlanı da anlamıyorum. Neden her defasında Murat'ın fink attığı kadınları bulup, âşık oluyor ki? Başka kadın mı kalmadı dünyada?"

Muhsin Bey'in kiminle konuştuğunu bilmiyordum ama hakkımda söylediği o iğrenç ithamlara daha fazla katlanamayacağımı anladım. Normal şartlarda bir an bile burada durmamam gerekiyordu ama öylece hiçbir şey demeyip gitmeyecektim. Tamam, İlker'in gidişinde beni suçluyor

olabilirdi, ki dün olanlardan sonra haklıydı da ama bu hakkımda böylesine berbat varsayımlarda bulunacağı anlamına gelmiyordu.

Daha fazla dayanamadım ve omuzlarımı dik tutmaya çalışıp emin adımlarla ilerleyerek aralık olan kapıya doğru yaklaştım. Hiç tıklatma zahmetine girmeden pat diye odaya daldım ve Muhsin Bey'in yalnız olmadığını gördüm. Çalışma masasının önünde yer alan o iki deri koltuktan birinde dün gece İlker'in evinde gördüğüm o güzel kız oturuyordu. *Bir dakika... Biraz önce Muhsin Bey'e amca mı demişti bu kız?* Fakat şimdilik buna da takılamazdım.

Muhsin Bey, beni karşısında görmenin verdiği öfkeyle, "Al işte... İti an çomağı hazırla! Sen daha hangi yüzle buraya geliyorsun?" diyerek yüksek sesle bağırdı. İrkildim, öfkesinden korktum ama geri adım da atmadım. Başımı dik tutmaya devam ettim.

"Amca!" diyerek uyarıcı bir ses tonuyla konuştu koltuktaki kız ama ne ona ne de Muhsin Bey'e aldırdım.

"Öncelikle, siz bir sakin olur musunuz lütfen?" diyerek yine de saygımı korumak istedim ve sesimi dikkatli tutmaya çalıştım. Muhsin Bey, bir elini havada beni geçiştirir gibi sallarken, "Bilmenizi isterim ki o iğrenç ithamlarınızın hiçbirini hak etmiyorum. Her ne düşünüyorsunuz ya da ne duydunuz bilmiyorum ama ben Murat'la fink falan atmadım," diye de devam ettim kendimi savunurcasına ama bunları söylememle Muhsin Altan daha da sinirlendi ve beni kale bile almadı. Üstüme öfkesini sıçratmaya devam etti.

"Öyle mi küçük hanım? Öyleyse neden benim oğlum dün gece bir anda kalkıp annesinin yanına gitti?"

Hiddetle, adeta bütün restoranı inletircesine bağırırken karşısında küçücük kaldığımı düşündüm. Fısıltıyla, "Ben... Ben, bilmiyorum," diye mırıldandım. İlker'in gidişini aklıma getirdikçe başımı hüzünle önüme eğdim ve gözlerime dolan yaşları gizlemeye çalıştım.

"Bilmezsin tabii. Siz kadınlar... Sadece ilgi arsızısınız. Ne oldu? İlker'in ilgisi yeterli gelmedi mi sana? Bu yüzden mi Murat'a gittin? Bu yüzden mi Murat'la kavga ettiler?"

Fakat Muhsin Bey çok acımasızdı ve acımasız olduğu gibi bütün öfkesini, sinirini, nefretini bana kusuyordu. Üstelik bunu yaparken beni nasıl mahvettiğini gerçekten göremiyordu.

Gözyaşlarımın arasından başımı kaldırmaya çalışarak, "Muhsin Bey, lütfen laflarınıza dikkat edin. Bilmediğiniz çok şey var," dedim ama bunu

dememle öfkesi elbette dinmedi. Sakinleşmedi. Bana avına saldıran bir avcı gibi saldırmaya devam etti.

"Bilmek de istemiyorum. Şu an istediğim tek şey buradan defolup gitmen!"

"Muhsin Bey..."

"Seni oğlumun kalbini kırmaman konusunda uyarmıştım," diyerek oturduğu koltuktan birden kalkıp işaret parmağını bana doğru savurduğunda korkuyla irkilerek geriye doğru birkaç adım attım. Evet, beni uyarmıştı ama ben bilerek, isteyerek İlker'in kalbini kırmamıştım ki zaten...

Gözyaşlarım daha da şiddetli akmaya başladığında Muhsin Bey'in önündeki koltuklardan birinde oturan o kız sessizliğini bozdu ve birden, "Muhsin Amca! Yeter artık! Bir sakin ol!" diyerek o da bağırmaya başladı. Adını bilmediğim o kız ayaklanıp bir anda benim yanıma geldiğinde Muhsin Bey gözlerini üzerimden çekmeden, "Defol!" diyerek tekrar bağırdı.

Boğazımdan bir hıçkırık koparken titreyen dişlerimin arasından, "İster inanın, ister inanmayın ama ben çok üzgünüm. Çok üzgünüm," diye mırıldandım.

Gözyaşlarım bu kez tüm yüzümü kaplarken Muhsin Bey'in daha fazla üzerime gelmesine dayanamayarak odasından aniden çıktım. Bir baba olarak evladını düşündüğü için ona kızamazdım ama bu kadar ağır ve acımasız ithamları hak ettiğimi düşünmüyordum.

Boğazımdan kopan hıçkırıklarla merdivenlere doğru ilerlerken o kızın, "Amca gerçekten pes ama ya!" diye bağırdığını işittim. Ardından bir anda, daha ben neler olduğunu kavrayamazken, "Melek, bir dur," diyerek odadan çıkıp bana doğru geldiğini gördüm. Merdivenlerden inmek üzereydim ki onun sesiyle duraksadım. Hızlı adımlarla yanıma yaklaşıp tam karşımda belirdiğinde önce bana elindeki peçeteyi uzattı. Karşı koymayıp peçeteyi alarak gözyaşlarımı ve çektiğim burnumu sildim. Ardından, "Vaktin var mı?" diye sordu ilgiyle. Gözlerindeki sıcacık ifadeyle koluma dokunup sıvazladığında onun kötü biri olmadığını hemen anladım. Fakat dün geceyi hatırlayarak kendimi tutamayıp, "Sen, dün geceki kızsın," diyebildim sadece. Gülümsedi, hatta öyle bir gülümsedi ki gülümsemesinde samimiyetsizliğe dair hiçbir şey yoktu. Aksine çok içtendi.

"Kusura bakma. Dün gece İlker çok sinirli olduğu için sana beni çok yanlış bir şekilde lanse etti. Biz de tanışamadık tabii. Alina ben, İlker'in kuzeniyim."

Hem büyük bir mahcubiyetle, hem de sevecenlikle tokalaşmak üzere elini uzattığında tebessüm ederek elini tutup sıktım. "Adımı söylediğine göre sen zaten beni tanıyorsun," dedim yine burnumu çekerek dindiremediğim gözyaşlarımın arasından. Yüzünden eksilmeyen gülümsemesiyle başını beni onaylarcasına salladı. Gözyaşlarım bir türlü durmazken adını yeni öğrendiğim ve İlker'in kuzeni olan Alina omzundaki çantasından bir mendil paketi çıkarıp doğrudan elimin içine tutuşturdu. Sonra da hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Dün gece olanlar için gerçekten kusura bakma. Öfkeliydi ve öfkeli civciv resmen terör estirdi. Ne yaptığını inan bana kendi de bilmiyordu."

Bu kez gülümseyen ya da gülümsemeye çalışan taraf ben oldum. İlker'in zaten düşünmemi istediği gibi bir şey yapmayacağından emindim ve her şeyden önce zaten onları duymuştum. Bunu Alina'ya da söyleme isteği duydum.

"Şey... Ben sizi duymuştum zaten," diyerek itiraf ettiğimde Alina'nın gözleri kocaman açıldı ve bana şaşkınlıkla baktı.

"Gerçekten mi?" Hayretle sorduğunda başımı usulca aşağı yukarı doğru salladım.

"Kuzeni olduğunu bilmiyordum tabii ama İlker'in istediği şekilde düşünmedim yani. Canımı yakmak istedi. Başarılı oldu ama o şekilde değildi."

Alina yanıma daha çok yaklaşıp bir kez daha omuzlarımı sıvazlarken yüzündeki üzüntüyü görmemek elimde değildi. Biraz önceki şen çıkan sesinin aksine bu kez kırılgan bir ses tonuyla, "Vaktin varsa biraz konuşalım mı seninle?" diye sorduğunda onu kırmadım ya da kırmak istemedim çünkü şu an hem konuşmaya ihtiyacım vardı hem de İlker'e ne olduğunu bilmek istiyordum.

"Olur. Burada mı?"

"Evet, gel bahçeye çıkalım," dediğinde Alina yine başımı salladım. Önden o giderken ben de arkasından onu takip ettim.

Aramızdaki sessizlikle beraber merdivenlerden aşağıya indiğimizde doğrudan restoranın kış bahçesine geçtik. Etrafın yetkilisi olan Yaşar Amca bizi kış bahçesine geçerken gördüğünde ona tebessümle bakmaya çalıştım ama başaramadım. O da yüzümden ne kadar dağıldığımı görmüş olacaktı ki bana büyük bir hüzünle bakmıştı.

Kış bahçesine geçer geçmez Alina hem bizim için garsonlardan birinden iki latte macchiato istedi hem de yakınımızdaki elektrikli sobanın derhal

yakılmasını emretti. Anlaşılan buradakiler onu tanıyordu çünkü söylediklerini ikiletmeden yapmaya koyuldular.

İkimiz de iki kadife, büyük koltuklara otururken Alina bana, "Daha iyi misin?" diye sordu. Başımı aşağı yukarı doğru salladım ama aslında hiç iyi değildim. Berbat ve kaybolmuş gibi hissediyordum. Ama en çok da aptal olduğumu düşünüyordum.

Kahvelerimizin gelmesini beklerken ve aramızdaki sessizlik sürüp giderken Alina'yı daha yakından incelemeye başladım. Benim gibi esmerdi. Uzun, koyu kahverengi saçları ve iri, kahverengi gözleri vardı. Boyu uzundu. Giyimi gerçekten çok hoştu. Yüz hatları biraz sivriydi ama kesinlikle çok hoş, çok güzel bir kızdı.

Onu incelemeyi sonlandırırken merak ettiğim o soruyu sormaktan kendimi alamadım. Bir türlü durmayan gözyaşlarımla birlikte, "Gerçekten gitti mi?" diye fısıldadım. Alina'nın yüzü en az benimki kadar asılırken, "Maalesef. Onu durduramadım," diyerek İlker'in gittiğini onayladı. Ağlamam daha da şiddetlendi ve başımı eğerek önümüzdeki ahşap masaya yasladım.

Alina bir müddet sessizliğini koruyup ağlamama, içimi dökmeme izin verdi. Kahvelerimizin gelmesiyle başımı yasladığım yerden kaldırmak ve ağlamama son vermek zorunda kaldım. Ellerimin tersiyle iyice kızarmış gözlerimi silerken, "Neden? Neden gitti?" diye sordum büyük bir kırgınlıkla ama o an Alina gözlerime daha da kırgın baktı. Önce önüne gelen latte bardağını eline alıp bir yudum içti, ardından gözlerimin içine dik dik bakarak, "Bir de soruyor musun Melek?" diyerek kızgınlıkla sordu. Boş gözlerle ona bakarak ne demek istediğini anlamadığımı belirttiğimde Alina asıl gerçekleri ve İlker'in neden gittiğini bir çırpıda söyledi. Bense daha çok yıkıldım.

"Dün gece sen gittikten sonra çok perişan ve pişman oldu. Dayanamayıp sana kendini affettirmek için peşinden gitti ama sonra eve tahmin ettiğimden çok erken bir zamanda geri geldi ve bana seni Murat'la öpüşürken gördüğünü söyledi."

"Allah kahretsin!" diye bağırıp yüzümü ovuşturduğumda Alina, "O öfkeyle de gece bilet alıp çekip gitti işte," diyerek cümlelerini sonlandırdı.

"Ya biz öpüşmedik. Tamam, Murat beni öptü ama ben karşılık vermedim. Sarhoştu ve beni Elif zannediyordu. Öpücüğü de çok anlık gelişti. Bütün olan bu." Alina'ya doğrudan gerçekleri söyleyip kendimi savundum. Ardından da dayanamayıp, "Off Murat, of!" diye bağırdım çaresizce. *Nasıl*

oluyor da farkında bile olmadan bütün hayatımı mahvedebiliyordu bu çocuk? Anlık gelişen bir öpücük resmen büyük bir yanlış anlaşılmaya ve İlker'in gidişine sebep olmuştu. İnanılacak gibi değildi.

Alina, "Geri zekâlı! Gerçekten geri zekâlı, mal bu çocuk! Derdi hâlâ Elif ama sizinle uğraşıyor manyak!" diyerek iyice öfkelendiğinde öfkesine hak verdim.

"Ben de kendisine bunu söyledim ama kabul etmedi. İnkâr etti," dediğimde gözlerini devirdi ve sinirle, "Aptal çünkü!" diyerek bu kez o bağırdı.

Bir müddet boyunca sanki öfkesinin geçmesini bekler gibi sadece lattesini içti. Aynı zamanda da derin derin gözlerimin içine bakarak beni izledi. Ben de sakinleşmek için kendi lattemden yudumlamaya başladığımda Alina çoktan yarısını içmişti. Elindeki bardağı aramızdaki sessizliği bozarcasına tok bir ses çıkararak önündeki masaya bırakırken, "Melek, artık zamanı geldi bence," diye mırıldandı büyük bir kararlılıkla ama söylediğinden hiçbir anlam çıkaramadım. Aklım karışarak, "Neyin?" dedim sadece. Gözlerimin içine daha derin baktı ve tebessüm etmeye çalıştı. "Her şeyi öğrenmenin," dedi yine aynı kararlılıkla.

Alina'nın dudaklarından dökülenler bir anda korkmama, sarsılmama neden oldu. Hatta öyle derinden sarsıldım ki elim titremeye başladı ve elimde tuttuğum bardaktan birkaç damla masaya sıçradı. Bardağı düşürüp kırmamak için usulca masanın üzerine bırakırken Alina bu kez kesin bir kararlılıkla konuştu.

"Bak, bu hikâyeyi İlker'den dinlersen İlker'i, Murat'tan dinlersen Murat'ı ve hatta Elif'ten dinlersen Elif'i haklı bulabilirsin çünkü hepsi sana olan biteni kendi taraflarınca anlatacak ya da anlatmaya çalışacak. Fakat şu şartlar altında bu hikâyeyi sana en doğru, en tarafsız ve yanlışsız şekilde anlatacak tek kişi var ve o da tam karşında oturuyor. Bu yüzden bir kez daha soruyorum. Olanları öğrenmek istiyor musun?"

Hayatta kimse, kimsenin neler çektiğini ya da neler yaşadığını bilemezdi. O gece İlker'i dinlemeden çekip gitmem bizi buralara getirmişti. Şu an onun kolları arasında olabilir, içimi sıcacık yapan o yakıcı kokusunu içime çekebilirdim ama benim onu dinleyemeyişim bizi bu raddeye getirmişti. Önce Murat'la kavga etmiş, sonra da bir yanlış anlama uğruna çekip gitmişti. Bu yüzden Alina'ya itiraz edecek lüksüm yoktu. Artık kaçmayacaktım. Ne istediğimi biliyordum. Canımı yakacak olsa da

gerçekleri öğrenmek istiyordum. Artık öğrenmeliydim. Zamanı gelmişti. Kararlılıkla, "Evet, istiyorum," dedim tok bir sesle.

Alina, önce gözlerimin içine tebessüm ederek baktı, ardından başını usulca aşağı yukarı doğru sallayıp önündeki latte bardağını ellerinin arasına aldı. Bir çırpıda içeceğinin hepsini bitirip tekrar bardağı masaya koyduktan sonra boğazını temizledi ve bütün hikâyeyi anlatmaya başladı.

"Başta sadece İlker, ben, Enes, Berkay ve Elif vardı. Biz liseyi hep birlikte aynı kolejde okuduk. Orada tanıştık. Çocukluk arkadaşı falan değildik yani, sadece İlker ve ben çocukluğumuzu paylaşmıştık. O zamanlar hepimiz aynı sınıftaydık. Tuhaf bir gruptuk ama eğleniyorduk işte."

Alina'nın gözlerinden tatlı bir hüzün dalgası geçerken, dudaklarında da sanki o zamanları özlüyormuş gibi buruk bir gülümseme vardı.

"İlker, lisenin ilk yılından beri Elif'e karşı çok farklıydı. Seviyordu ama bunu asla ona söylemiyordu. Söylemek istemiyordu. Onun deyimiyle, arkadaşlıkları tehlikeye girsin istemiyordu. Elif ise... O tam bir doyumsuzdu, aç gözlüydü. İlgi ve alakanın hep onun üzerinde olmasını isterdi. Her şeyin merkezi sadece ve sadece o olmalıydı. Elif bizim grubun bir parçası olsa da hiçbir zaman ona tam anlamıyla ısınamadım. Elbette arkadaştık ama ben hep mesafeliydim. Elif, bana her şeyini anlatırdı ama ben anlatmazdım. Çünkü İlker benim canım, ciğerimdi ve Elif'in ona olan tutumundan hep nefret ederdim. İlker ne kadar Elif'e hiçbir şey söylememiş olsa da aslında Elif onun ilgisinin hep farkındaydı ve bunu kullanmayı çok iyi biliyordu. *İlker, kalk* diyordu. İlker kalkıyordu. *İlker, git* diyordu. İlker gidiyordu. *İlker bana şunu alır mısın*, diyordu ve İlker alıyordu."

"Kuklası gibiydi yani," dedim acı dolu bir sesle Alina'yı bölerek. Onu öyle, Elif'in peşinde kuyruk gibi dolanan biri gibi hayal edince kalbim sızladı. İlker için kırılan kalbimin çatırdayan sesi kulaklarımı doldurdu ve kulaklarımı tıkamak, hiçbir şey duymak istemedim. Alina ise elbette anlatmaya devam etti.

"Kısmen de öyle diyebiliriz tabii. Elif böyle yaptıkça, yani İlker'i kullanmaya devam ettikçe grup içinde biz İlker'i gaza getirmek, açılmasını sağlamak istedik. Çünkü hepimiz İlker'in Elif'e olan hislerini çok iyi biliyorduk. Hatta bazı anlarda toplaştığımızda, *'Artık birlikteliğinizi ilan edin de kurtulalım,*' falan diyorduk ama biz bunları ısrarla söyledikçe Elif de ısrarla reddediyor ve İlker'e asla başka gözle bakmadığını söylüyordu. *Canım kankam, canım brom* şeklindeki tabirlerle hemen mevzunun üstünü

kapatıyordu. Eh, İlker de bu yüzden ona hiçbir zaman açılmadı, açılmak da istemedi."

Alina yine duraksadı. Derin bir nefes alıp verdi. Sırtını oturduğu koltuğa iyice yaslayıp, kollarını göğsünde birleştirirken gözlerimin içine bu kez bambaşka bir ifadeyle baktı. O ifadenin ne anlama geldiğini hemen anladım. Anlaşılan hikâyenin Murat kısmına giriş yapıyorduk.

"Sonra üçüncü sınıfta Murat geldi ve geldiği gibi okulun merceği altına alındı. Gözdesi oldu. En çok da Elif'in tabii. Elif güzel kızdı, hem de çok güzel kızdı ve okula yeni gelen birinin dikkatini hemen çekerdi. Eh, Murat da yakışıklı çocuktu ve geldiği gibi tüm dengeleri değiştirdi. Önce sınıfımıza girdi, sonra grubumuza, en sona da Elif'in hayatına, kalbine. Onların arasındaki etkileşimimi dersin, elektriği mi dersin görmemek imkânsızdı. Zamanla birbirlerine daha çok çekilmeye başladılar ve Murat, İlker'in yapamadığını yaptı. Hiç beklemediğimiz bir anda Elif'le birlikte bütün okula *biz sevgiliyiz* dediler."

Alina'yı sessizce, lattemi yudumlayarak dinlerken İlker'in hayatında resmen kendi yaşadıklarımı görüyordum. Aynı hayal kırıklığını, aynı sevgisizliği tadıyor ve hem daha çok merak ediyor hem de daha çok acı çekiyordum.

"Peki, İlker ne yaptı? Onları öyle gördükten sonra," diye sorduğumda Alina'nın yüzü daha da düştü. Önce etrafta dolanan garsonlardan birinden kendine demli bir çay istedi, ardından da anlatmaya kaldığı yerden devam etti.

"Murat hayatımıza girdikten sonra İlker elbette kendini geri plana atmaya başladı. Üstelik bunu yaparken zarar verdiği tek kişi sadece kendisiydi. Murat'a karşı hiçbir zaman soğuk davranmadı. Aksine sırf Elif onu çok seviyor diye ona ilk kucak açan, gruba ilk dahil eden yine İlker oldu. Enes de zamanla Murat'ı çok benimsedi. Grupta Murat'ı kabullenemeyen tek kişiler Berkay ve bendik. O dönemler birlikteydik ama bu şu anki konumuz için çok da önemli bir detay sayılmaz."

Lise zamanlarında bile olsa İlker Altan yine masumiyetini konuşturmuştu demek ki... Onun o her şeye boyun eğerek, kabullenen hâllerini gözlerimin önünde canlandırdıkça kendimi onda daha çok görmeye başladım. Ve mümkünmüş gibi onu daha çok sevdim.

Alina ve Berkay'ın bir zamanlar sevgili olduklarına bile takılmadım çünkü şu an için merak ettiğim tek şey bütün bu olanların arasında İlker ve Elif'in gerçekten de birlikte olup olmadığıydı. İlker bu kadar her şeyi

düşünürken, bu kadar masumken bunu yapabileceğine ihtimal bile vermiyordum ama Elif'e olan aşkını da gözden çıkaramıyordum.

"Peki, Elif ve İlker... Gerçekten yattılar mı?" diyerek içimdeki kuşkuları dile getirdiğimde Alina başını öne eğdi. "Oraya daha var Melek," dedi keskin bir dille ve bu ne yazık ki bir *hayır* değildi. *Demek ki gerçekten de...* Bunun düşüncesini aklıma getirirken iyice kasıldım, midem iki büklüm oldu ve kusmak istedim ama bunu bastırmaya çalışarak kulaklarımı Alina'ya ve söylediklerine verdim.

"Murat ve Elif'in ilişkisi başladıktan sonra hayatımızdaki her şey gereğinden fazla ve hızlı değişmeye başladı. Resmen Murat'tan önce ve Murat'tan sonrası vardı. Elif'ten sonra Enes sıyrıldı aramızdan ve zamanla asıl o Murat'ın bir kuklası hâline geldi. Murat ne derse yapıyordu. Artık İlker'le hiçbir şeyini paylaşmıyordu. Oynadığı basit bir PlayStation oyunlarında bile artık sadece Murat'ı dahil ediyordu. Elif'e gelince... Aralarındaki ilişki bana kalırsa tam bir toksik ilişkiydi. Özellikle de üniversiteye geçtiğimizde ilk yıl olanlardan sonra o toksikliğin daha da çok farkına vardım."

"Neden? Ne oldu ki?" diye sordum merakla yine Alina'nın sözünü keserek.

"Söylediğim gibi Elif gerçekten boylu, poslu, fiziği ve yüzü çok güzel bir kızdı ve modelliğe çok meraklıydı. Üniversitede önce güzel sanatlara başladı ama bir taraftan da modellik yapıyordu. Bu süreçte Murat iyice çekilmez, baskın biri oldu. Sürekli Elif'e karışıyordu. Elif'i gözetliyordu. Yanına biri yaklaşsa deliye dönüyordu. *Elif akşam dışarı mı çıkmak istiyor?* Ailesinden önce Murat'tan izin almalıydı. O dönemler Elif'le hâlâ arkadaş olduğumuzdan biliyorum bunları. Bizzat gözlerimle şahit olduklarım da var tabii. Sana ilişkileri bana toksik gibi geliyor demiştim ya işte bu yüzdendi. Elif, Murat'ı çok seviyordu ama bir taraftan da baskılarına katlanamıyordu. Şimdi içten içe merak ediyorsun, değil mi İlker bu hikâyenin neresinde diye?"

Gıkımı dahi çıkarmadan öylece başımı sallayarak onayladım Alina'yı. Garsonun getirdiği çaydan bir yudum içerken gözlerinden bir damla yaşın aktığına şahit oldum. Onu işaret parmağıyla yok edip boğazını temizledi ve asıl bilmem gerekenleri anlatmaya koyuldu.

"Elif, ne zaman Murat'ın baskılarından çok bunalsa, sıkılsa soluğu doğrudan İlker'in yanında alırdı. Ona dert yanardı, onun omzunda ağlardı. Başta da dedim ya doyumsuz diye işte bu yüzdendi çünkü İlker'in ilgisinin,

masum sevgisinin hep farkındaydı. Bu yüzden de Murat'tan sıkıldığı an gittiği ilk insan hep İlker olurdu. Çünkü Murat'ın çıldırsa da, deliye dönse de laf etmediği tek kişi İlker'di ve Elif de bunu çok iyi bilirdi. Güzelce de kullanırdı çünkü İlker bir kadını kıramayacak, incitemeyecek kadar sağduyulu ve onu saatlerce bıkmadan, usanmadan dinleyecek kadar da özveriliydi. İlker belki Elif'e hiçbir zaman duygularını söylememişti ama Elif de Murat da bunun hep farkındaydı."

"Murat yattılar derken yalan söylemedi o zaman?" diyerek kırgın çıkan sesimle mırıldandığımda Alina yine burukça gülümsedi. Madem herkes her şeyin bu kadar farkındaydı, madem İlker, Elif'e o kadar çok aşıktı öyleyse bunun tersinin ihtimali bile yoktu.

"Hayır, bu bir yalan değildi. Gerçekti. Evet, yattılar. Birlikte oldular," dediğinde Alina içimden bir parça kopmuş gibi derin bir nefes aldım. Bunun yalan olmasını dilerken gerçekliğiyle derin bir sarsılma yaşadım. Gözyaşlarım yine yanaklarıma hücum etmek istediğinde bu kez bastırmayı başardım. Evet, bütün bunlar yaşanmıştı. Evet, İlker ve Elif yatmıştı ama bunun gerçekliğini aklıma kazırken, bir taraftan da Eda'nın söylediklerini aklıma getirdim. Bütün bu olanlar geçmişte yaşanmış ve bitmişti. Bunu deşmemin bir anlamı yoktu. Fakat ben böyle kendi kendimi avuturken Alina, "Ama Elif bunu yaparken bile yine İlker'i kullandı," dediğinde aklım karıştı, iyice çorba haline geldi. Daha fazla kurcalamak istemediğim bu konuyu yine kurcalarken buldum kendimi.

"Nasıl yani?" diye sordum endişeyle.

"Aylardan Temmuz ya da Ağustos'tu. Yaz olduğunu çok iyi hatırlıyorum. O dönem ailemle birlikte Bodrum'da tatil yapıyordum. Denizden çıkmış, şezlongumda güneşlenerek kitabımı okuyordum. Elif, aradı bir anda beni ve gözyaşlarının arasından İlker'in nerede olduğunu sordu. Ben de İtalya'ya, annesinin yanına tatile gitti dedim. Gerçekten tatile gitmişti bu arada. Tamam, deyip pat diye telefonu suratıma kapattı. Bir daha da beni aramadı. Sonradan öğrendim ki meğerse Murat yine Elif'i bayağı bir sinirlendirmiş ve Elif de buna karşılık soluğu yine ve yine İlker'in yanında, İtalya'da almış. Bundan sonrasını ben de İlker'den duyduğum kadarıyla anlatacağım sana ve bilmeni isterim ki ben İlker'e herkesten ve her şeyden daha çok güvenirim, inanırım. Bu yüzden duyacaklarına hazır mısın?"

Alina'nın sorusu beni biraz korkutsa da bu kadar gerçeği öğrendikten sonra daha fazla kaçmak istemedim. Zaten yattıklarını artık tam anlamıyla biliyordum, bunun nasıl olduğunu öğrenmem bana pek bir şey

kazandırmazdı ama kaybettirmezdi de. Bu yüzden kararımın ne olduğunun farkındaydım. Artık ılımış olan lattemi son damlasına kadar içip bitirdikten sonra bardağımı usulca masaya bıraktım. Hiçbir şey demeyip sessizce başımı aşağı yukarı doğru salladım ve kendimi bir sonraki duyacağım gerçeklere hazırladım.

"İlker'in o zamanlar anlattığına göre Elif yanına gider gitmez onun omzunda çok ağlamış. Elbette yine Murat'la kavga etmişler ama bu kavga en büyüğüymüş. Meğerse Elif'e kaliteli bir ajanstan mankenlik için teklif gelmiş ve o ajans Amerika'daymış. Murat da yine karşı çıkıp, gitmesini istemediğini söyleyince kavga etmişler. Elif de bunu her zamanki doyumsuzluğuyla fırsata çevirdi ve sırf Murat'ı daha fazla sinirlendirmek için elbette İlker'in yanına İtalya'ya gitti. İlker onu, bütün gün avuturken yanına gittiği günün gecesinde ikisinin arasındaki bütün kayışlar kopmuş. Elif, İlker'in omzunda ağlayıp ona hep çok iyi geldiğini söylemiş ve ilk adımı da zaten o atmış. Öpmüş İlker'i. İlker de yıllardan sonra ilk kez kendini geri çekememiş. O gücü kendinde bulamamış, akışına bırakmış. Fakat o gecenin sabahına yatağının kenarında küçük bir *özür dilerim* notuyla tek başına uyanmış. Yani anlayacağın Melek, Elif sırf Murat'a olan öfkesinin acısını çıkarmak için İlker'le yatarken, İlker ise sadece yıllardır bastırdığı duygulara daha fazla karşı koyamadığı için Elif'le yattı. Ondan sonra da zaten her şey bitti onun için."

Muhsin Bey'in bana neden ilgi arsızı dediğini şimdi çok daha iyi anlıyordum. Elif'in İlker'e yaptıklarından ve benim de Murat'la bir geçmişimin olmasından sonra böyle düşünmesine hak vermemek elde değildi. Elif, gerçekten de Alina'nın bahsettiği kadar doyumsuz bir insandı. Şu anlatılara baktıkça İlker'in nasıl acı çektiğini, nasıl pişmanlıkla kavrulduğunu, kendini bitirdiğini düşünmek, aklıma getirmek bile istemiyordum. Belki de benim çektiğim acılar İlker'inkinin yanında hiçbir şeydi. Fakat yine de hâlâ anlayamadığım, birleştiremediğim noktalar vardı.

Madem her şey Elif yüzündendi, her şeyi o mahvetmişti, o zaman Murat ve İlker nasıl yeniden arkadaş olabilmişti? Çünkü ben üniversiteye girdiğimde Gamze bana onların gayet ayrılmayan bir arkadaş grubu olduğunu söylemişti. Bütün bunlar nasıl oluyordu? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına öylece kaldıkları yerden devam etmişlerdi?

"Alina ama ben hâlâ anlayamıyorum. Elif, bütün bunlara sebep olurken Murat ve İlker nasıl oldu da yeniden yan yana gelebildiler? Aklım almıyor."

"Bütün hikâyenin bittiğini mi zannettin Melek? Çünkü asıl hikâye bundan sonrası..."

"Nasıl yani?"

"İlker, Elif'le birlikte olduktan birkaç hafta sonra İstanbul'a geri döndü. O sırada ben de her şeyi öğrendiğim için ben de İstanbul'a, onun yanına geri döndüm. Asıl kıyamet de o zaman koptu zaten. Elif bu ya, illa bir pislik yapıp Murat'ı delirtecek, kışkırtacak... Çenesini tutmayıp Murat'a her şeyi anlattı. Sonra ne mi oldu? İlker, İtalya'dan döner dönmez Murat soluğu doğrudan İlker'in yanında aldı. Bütün suçun İlker'de olduğunu, Elif'in ona gitmesini fırsata çevirdiğini söyledi. Oysa Elif'in tek yaptığı İlker'i her defasında kullanmaktı ve Murat buna hep kördü. Kendisi değil ama Muhsin Amcam olanları duyduktan sonra İlker'i onun yüzünden fena hâlde patakladı. Her şeyi unuturum da İlker'in bütün o masumiyetiyle beni ağlayarak aradığını, çok pişman olduğunu, utandığını söylediğini unutamam."

Muhsin Bey'in İlker'e attığı tokadı gözlerimin önüne getirdim ve o zaman canımın nasıl onunki kadar yandığını hatırladım. Fakat Alina, Muhsin Bey'in İlker'i dövdüğünü ve bunu Murat yüzünden yaptığını söylemişti. Bu çok daha kötüydü. Çok daha vahşiydi. Kalbim onun o hallerini aklıma getirdikçe sıkışırken hem Murat'tan hem de Muhsin Bey'den fazlasıyla nefret ettim. İçimde öyle bir öfke birikti ki yerimden kalkıp Muhsin Bey'in odasına gidip onu yumruklayabilirdim. İlker'e bu kadar acımasızca davrandığı için ona olan öfkemi kusabilirdim ama beni yerimde tutan tek şey sadece Alina'nın anlatmaya devam etmesi oldu.

"Muhsin amcamın İlker'i dövmesinden sonra Elif ve Murat daha da büyük bir kavga ettiler. O kavga Murat'ın arabasında gerçekleşti ve onların bir trafik kazası yapmalarına sebep oldu." Boğazımdan bir *hih* sesi yükselirken şaşkınlıkla ağzımı kapattım ama Alina susmadı.

"Şükürler olsun ki ikisi de kazayı çok yara almadan atlattı ama Elif o kazadan sonra iyileşir iyileşmez ilk kez mantıklı bir hareket sergileyerek önce Murat'a asıl gerçekleri anlattı, sonra da modellik teklifini kabul ederek Amerika'ya gitti. Oraya taşındı. Bu süreçte Murat da birkaç ay boyunca davranışlarından dolayı rehabilitasyon merkezinde bulundu. Ardından kafasını toplayıp İlker'den özür diledi. Arkadaşlıklarına da kaldıkları yerden Elif'siz bir şekilde devam etmeye başladılar ama bir taraftan da ben de İlker de Murat'ın bir intikam hırsı olduğunu hep bilirdik. Sonra bunun daha yakından farkına vardık. Ta ki..."

"Ben hayatlarına girene kadar," diyerek Alina'nın anlattığı onca hikâyenin sonunu bizzat ben getirdim. O da karşı çıkmadı. "Aynen öyle," diyerek beni onayladı.

İçimden bir ses hep İlker'in masum olduğunu fısıldamıştı ve Alina'nın anlattıklarıyla bu resmen doğrulanmıştı. İlker masumdu. O sadece Elif'in bencilliklerinin kurbanı olmuştu.

Bir insan nasıl bu kadar doyumsuz ve bencil olabilirdi ki? Bir insan nasıl iki genç adamı bu kadar hüsrana uğratırdı? Elbette Murat'ı haklı falan bulmuyordum ve hiçbir zaman da bulmayacaktım ama Elif... Madem Murat'ı seviyordu neden sonunu bile bile İlker'i bu uğurda harcamıştı ki? Neden onun canını yakmıştı, yakmak istemişti? İlker'in ne suçu vardı? Peki ya İlker? O duvarında asılı fotoğraflar çerçeveleri...

İçimi derin bir korku saplarken ağzımdan çıkanlara engel olamadım. Kendimi durduramadım.

"Peki, İlker hâlâ aşık mı ona?" diye korkuyla sorduğumda Alina gür bir kahkaha patlattı ve inanamayan gözlerle baktı.

"Melek, bu nasıl bir soru? Elbette değil. İlker, Elif'le birlikte olduktan sonra hem büyük bir yanlış, hem de hayatında onun gibi bencil birine yer vererek en büyük haksızlığı aslında kendine yaptığının farkına vardı. Elif, defterini o zaman kapattı." Çenemi yine tutamadım.

"Ama evindeki duvarlarda, Muhsin Bey'in evindeki odasında fotoğrafları hâlâ duruyordu," dediğimde Alina onunla geçirdiğim dakikalar içerisinde ilk defa gözlerini kaçırdı.

"Bunun nedenini bilmek istiyor musun? Biraz kızabilirsin ama," diyerek çekinerek sordu. Elbette öğrenmek istiyordum. O fotoğrafların varlığı beni deliye çevirmişti.

"Söyle lütfen. Nasılsa her şeyi öğrendim artık," dedim kendimden emin bir sesle. Alina bu kez tebessüm etti ama yine de yüzünde sanki İlker'e has bir mahcubiyetle mırıldandı.

"İlker, Murat'ı öğrendikten sonra başta senin Elif gibi olduğunu ve Murat'a ulaşma yolunda onu kullandığını düşündü. Seni, tepkilerini test etmek istedi. Bu yüzden de..." Cümlelerin devamını ben getirdim.

"Duvara fotoğraf çerçevelerini geri astı."

"Aynen öyle. Kızdın mı?" Alina'nın sorusuna gülümsedim çünkü tuhaf bir şekilde hiç kızmamıştım. Aksine İlker'i çok daha iyi anlamıştım.

"Hayır. Ona nasıl kızabilirim ki? O kadar haklı ki... Ben olsam ben de aynı şeyleri düşünürdüm ama ben hiçbir zaman İlker'den Murat'ı

saklamadım Alina. Saklamak istemedim. Aksine hep söylemek istedim ama İlker her defasında önüme taşlarını dizdi ve beni engelleyip durdu."

"Merak etme, bunun o da farkında. Hatta ben bile bunun için ona fazlasıyla kızdım," dediğinde biraz olsun rahatlamıştım. En azından son yanlış anlaşılmalara rağmen İlker'in bazı konuların farkında olması beni memnun etmişti.

Alina, çayını da bitirirken yine sırtını oturduğu koltuğa iyice yaslayıp bana genişçe ve hatta kurnazca gülümsemeye başladı. Gözlerini kısarak, "Şimdi sen anlat bakalım. Peki ya senin hikâyen nedir Murat'la?" diye sorduğunda onunla geçirdiğim anlardan sonra ilk defa halime kıkırdadım. Onun samimiyeti ve içtenliği bana da geçti. Kendimi karşısında o kadar rahat hissediyordum ki kendimi bir anda konuşmaya kaptırdım ve olan biteni ben de tıpkı onun gibi anlatmaya başladım.

"Aslında benim hikâyem sizinki kadar kalabalık ya da uzun metrajlı değil. Tamamıyla çocuk aklıydı. Yani artık bu gözle bakabiliyorum," dediğimde Alina da içtenlikle gülümsedi bana. Durmadım, devam ettim konuşmaya.

"Sizden önce ben Murat'la aynı lisedeydim ama sizin gibi değildi, biz farklı sınıflardaydık. Liseye başladığım ilk gün benim gözlerim ilk onu gördü. İlk onu tanıdı. Kalbim ilk ona ısındı. Hiçbir zaman doğru düzgün bir muhabbetimiz bile olmadı. Sınıflarımız zaten farklıydı ve ben gizlice izler, gizlice severdim onu. Ya da sevdiğimi zannederdim. Lise üçte okuldan ayrıldığı zamanlarda bile hayatımın sonuna kadar hep ve sadece onu seveceğimi düşünürdüm. Bu yüzden de kalbimi yıllarca kendime sakladım, kapattım. Kimseye açmadım, açacak cesareti gösteremedim."

Alina, "Platoniktin yani? Tıpkı İlker gibi," diye araya girdiğinde kocaman gülümsedim. Onun adını duymak bile beni iyileştiriyordu sanki. Belki de aynı yerden yara aldığımız için bu kadar çok sevmiş, bu kadar çabuk kapılmıştım onun büyüsüne.

"Aynen öyle," dedikten sonra bir müddet duraksayıp öyle devam ettim anlatmaya.

"Benim ailem yurtdışında yaşıyor ve ben de liseden beri teyzemin yanında, Ankara'da yaşıyordum. Kuzenim Eda, teyzemin kızı, benim de en yakınım. Bu yaz beraber tatil yaparken bana bir teklif sundu. Yazdan sonra buraya, İstanbul'a, yanına taşınmamı istedi. Ben de Ankara'da çok sıkılıyordum. Hayatım çok monotondu ve değişikliğe ihtiyacım vardı. Yatay geçiş yaparak üniversitemi değiştirdim. Eda'nın, İlker'in ve Murat'ın olduğu

üniversiteye geldim yani. Sonra Murat'la aynı üniversitede olduğumuzu öğrendim. Değiştiğinden ya da böyle bir insana dönüştüğünden habersizdim tabii. Yıllarım gitmiş, daha da gitmesin dedim. Açılmak istedim. Ortak bir arkadaş sayesinde tanıştık biz. Konuştuk. İnan bana, başta gerçekten olabileceğimizi düşündüm biliyor musun? Ama olmadık. Bir gece beni aradı, buluştuk ve o gece bir daha benimle asla konuşmak, görüşmek istemediğini söyledi. Çok kötü bir geceydi. Hayatımın en korkunç gecesiydi. Hiç bu kadar kırıldığımı, parçalandığımı hatırlamıyordum. O gece benim için her şeyin bittiğini düşündüm. Bir daha âşık olamayacağımı, sevemeyeceğimi..."

Bir anda sustuğumda yine İlker geldi aklıma. Murat'ın peşinde olduğum anlarda bile gözlerini benden hiç kaçırmayan, gülümseyen, alaycı bir edayla göz kırpan, hatta fularımı bir anda boynumdan çekip alıp kokumu çekmek istercesine burnuna doğru götüren, arabasının anahtarlarını hiç çekinmeden benim avucuma fırlatan, beni koca bir tuğladan kurtarıp çamura bulanan İlker Altan canlandı gözlerimin önünde. Sadece saatler geçmesine rağmen ona derin bir hasret duyuyordum ve bu kadar kısa sürede nasıl hayatıma girip, beni nasıl kendine bağladığının daha yakından farkına varıyordum.

"Ben, Murat'ın peşindeyken İlker de benim peşimdeydi. Benimle olabilmek için adeta çabaladı. Ben ondan ısrarla kaçarken o hayatıma girmek için çok uğraştı. Hiç pes etmedi ve en sonunda başarılı da oldu. Bir anda hayatıma girdi. Hayatımın en korkunç döneminde beni elimden tutup ayağa kaldırdı. O içine düştüğüm karanlıktan aydınlığa çıkardı ve bana hayatın çok daha güzel bir şekilde ilerleyebileceğini gösterdi. Bütün karşı koymalarıma rağmen bir şekilde kalbime girmeyi başardı. Başta çok direndim, çok mücadele ettim, hatta onu bezdirmiş bile olabilirim ama sonra kendimi ona bıraktığımda daha öncesinde hiç rahatlamadığım kadar rahatladığımı ve mutlu olduğumu gördüm. Onunla yakından tanıştıktan sonra anladım ki meğerse yeniden sevmek mümkünmüş ve meğerse ben Murat'a aslında hiçbir zaman gerçekten âşık olmamışım. Eğer Murat'a gerçekten âşık olsaydım İlker'e bu kadar hızlı kapılmazdım. Bu kadar bir anda çekilmezdim. Murat, benim için sadece bir alışkanlıktı. Sanki o olmazsa yaşayamayacakmışım gibi düşündüğüm bir alışkanlık hem de ama İlker... İlker, benim hayatımdaki hazdı, heyecandı, tutkuydu ve en önemlisi gerçek sevgiydi. Çok çabuk girdi hayatıma, biliyorum. Nasıl oldu? Nasıl bu kadar kendimi ona ait hissettim? Bunu bilmiyorum ama onunla geçirdiğim hiçbir andan pişman dahi değilim."

Murat beni istemediğini söylediğinde çok üzülmüştüm, çok incinmiştim. Resmen bir enkaz gibiydim, yıkılmıştım. Fakat kaderin gizli cilveleri İlker'i çıkarmıştı karşıma. Bir anda hayatımın tam merkezinde yer almaya başlamıştı. Murat'ın bir kâğıdı buruştururcasına yere attığı kalbimi olduğu yerden kaldırıp bir ekmek gibi öpüp başına koymuştu. Bana bir şekilde ayağa kalkmayı ve yoluma kaldığım yerden devam etmeyi öğretmişti. İlker'le aramızdaki her şey çok farklıydı, çok özeldi ve çok daha fazlasını ifade ediyordu. Şimdi o gitmişken, benden kilometrelerce uzaktayken kendimi kolayca toparlayıp hayatıma devam edebileceğimi zannetmiyordum. Onsuz nefes bile almak istemiyordum. Sanki bütün bu hissettiğim duyguları Alina da hissetmiş gibi uzanıp elimi tuttu ve sıkıp bana güven verircesine gülümsedi.

"Peki şu bahsi geçen o meşhur defter mevzusu nedir?" diye sorduğunda Alina başımı geriye doğru atıp gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. *Bir de o mevzu vardı, değil mi?*

Dünkü kavgada Murat tam da benim yetiştiğim sırada İlker'in suratına hatıra defterimin gerçekliğini vurmuştu. İlker'in bilmediği tek şey o hatıra defterinin artık bir öneminin olmadığıydı.

"Lisenin ilk yıllarında Murat'a duygularımı yazdığım bir hatıra defterim vardı. Murat'a açıldığım zamanlar çocuk gibi kendimi kanıtlamak istercesine o defteri ona vermiştim ve o da denize atmıştı." Bunları resmen alayla söylerken Alina'nın tek tepkisi, "Şerefsiz," olmuştu.

"Tabii denize attığı sadece defterim olmadı. Duygularımı ve kalbimi de denize fırlattı. Meğerse benim için aslında her şey tam da o zaman bitmiş. İşte benim de bütün hikâyem bu."

Kendimi bir tüy kadar hafiflemiş hissederken sonunda asıl gerçekleri birine anlatmanın rahatlığı vardı üzerimde. Anlattığım kişi ise İlker'in en yakınıydı. Nedense Alina'ya baktığımda Eda'yı görür gibi olmuştu. O da tıpkı Eda gibi çok anlayışlı ve harika bir dinleyiciydi. *Meğerse İlker'in de Eda'sı Alina'ydı.*

Bunun gerçekliğiyle genişçe gülümserken ben de tıpkı Alina gibi çevremizdeki garsonlardan birinden sıcak bir çay istedim. Hem içtiğim latteden hem de yanımızda bulunan elektrikli sobadan dolayı üşümüyordum ama içim üşüyordu. İlker'in yokluğu beni üşütüyordu ve şimdilik bunu bir çayla ısıtmaya çalışacaktım.

"Melek, haddim midir bilmiyorum ama sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" diye sorarak aramızdaki sessizliği bozduğunda ondan gelecek

tavsiyeyi çok merak ettim ve hiçbir şey demeyip sadece başımı salladım.

"Sürekli geçmişe dönüp bakarsan boynun tutulur. Yürüyebilmen için, kaldığın yerden devam edebilmen için önüne bakman gerek, arkana değil. Arkana bakarak yürüyemezsin," dediğinde ona daha fazla katılacağım bir şey olamazdı. Ben önüme bakmayı seçeli çok olmuştu. İlker'in elini tuttuğum andan beri ben sadece önüme ve ona bakıyordum.

"İlker'in bunca sene, yani Elif'ten sonra bir kadına kendini açamaması ve pişmanlıklarla yaşaması, senin gelişinle son bulmuşken onun aşkından ve hislerinden asla şüphe etme. Tamam mı?" diye sorduğunda kararlılıkla başımı salladım.

"Merak etme, bundan zerre şüphem yok."

"Güzel. İlker de tıpkı senin gibi geçmişinde yara almış birisi ve sana hissettikleri kesinlikle basit duygular değil. Öyle olsaydı zaten böyle çekip gitmezdi ya da dün gece canını yakmak istemezdi. Kendini kandırılmış ve aldatılmış hissediyor. Sadece şunu merak ediyorum... İlker'i gerçekten seviyor musun?"

Alina'nın İlker'in en yakını olarak şüphelerine kızmıyordum. Eminim, onun yerinde Eda olsaydı o da aynı şüpheyi hissederdi. O bana bu kadar güven aşılırken ben de ona asıl gerçeği söylemek istedim.

"Elbette seviyorum, hem de çok seviyorum," dedim kendimden çok emin bir şekilde. Alina kocaman gülümsedi, hatta öyle bir gülümsedi ki bir an oturduğu yerden kalkıp bana sarılacağını düşündüm ama yapmadı. Ben de onu ikna edecek cümlelerime devam ettim.

"Bunu onun haricinde herkese söylemem de biraz komik ama inan bana, bunu itiraf etmek sandığın kadar kolay bir şey değil. Alina, ben yıllardır bir başkasına aşık olduğumu zannettim ama sonra İlker çıktı karşıma ve bildiğim her şeyin koca bir yanlış olduğunu gösterdi bana. Bütün planladıklarım, hayatım, her şey onun varlığıyla değişti. O resmen beni baştan yarattı. Yepyeni bir Melek Güçlü oluşturdu. Ama şu an zamanı geriye almayı ve bütün bu hissettiklerimi ona haykırmayı öyle çok isterdim ki..."

Kalbim vücudumda adeta kök salarken İlker'in burada olmayışıyla bir kez daha sarsıldı ve yıkıldı. Bütün bunları ona söyleyememek canımı derinden yaktı. Elimde olsa zamanı geriye alır ve bütün hasarları yok edercesine ona onu sevdiğimi haykırırdım. Onsuz kaybolduğumu ve yeniden hayatımda güneşin doğabilmesi için onun yanımda olmasına ihtiyacım olduğunu söylerdim.

Alina, sanki yaşadığım bütün bu duygu karmaşasını anlamış gibi bu kez gerçekten oturduğu koltuktan kalktı ve yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. Kulağıma, "Ona biraz zaman tanı," dediğinde bunu yapacağımı bildirircesine başımı salladım.

"Ama geri gelecek, değil mi?"

Kollarını benden uzaklaştırırken bana geniş bir gülümseme bahşetti ve, "Emin ol, geri gelecek," dedi güven verircesine. Ona güvendim, ona inandım. Alina, onu çok daha yakından tanıyordu ve gelecek diyorsa eminim gelecektir.

Yanımdan kalkıp yeniden kendi koltuğuna otururken gözleri şeytani bir şekilde parıldadı Alina'nın ve bana kurnazlıkla gülümseyerek, "Sana bir sır vereceğim ama bu aramızda kalacak. Eğer olur da bir gün sana söylemek isterse benden duyduğunu sakın söyleme. Tamam mı?" dedi. Ne söyleyeceğini merak edercesine, "Tamam, söylemem," dedim.

"İlk tanıştığınız zamanlar sanırım İlker'in isteklerini sürekli görmezden geliyormuşsun. Sırf seni takip edebilmek için sahte hesap açtı ve bir de üstüne benim resmimi kullandı."

Duyduklarım beni iyice şaşırtırken, "Ne? Sen ciddi misin?" diye şakıdım. Alina, başını aşağı yukarı doğru sallayarak, "Evet, hem de çok ciddiyim! Bu çocuk daha ne yapsın?" diye şakıdığında daha da çok meraklandım. Bir anda yanımdaki çantamdan telefonumu çıkarıp ekranı açarak Alina'nın söylediğinin doğruluğunu kontrol etmek istercesine doğrudan Instagram'a girdim.

"İsim olarak ne kullandı?" diye merakla sorduğumda, "İlknur'du sanırım," diyerek yanıtladı beni Alina. Çok fazla takipçim olmadığı için hemen takipçilerim arasında *İlknur* ismini arattım. Tek bir kişi çıktı ve hesaba girdiğimde gerçekten de karşımdaki Alina'nın resmi profil resmiydi. Hesabım gizliydi ve bu kullanıcıyı ne zaman kabul ettiğimi hatırlamıyordum bile. İlker'in bunu yaptığına inanamıyordum. İlker Altan gerçekten sürprizlerle doluydu.

"Aptal," diyerek hâlâ telefon ekranına bakarak sırıtırken Alina da beni izliyordu.

"Biliyor musun? Senden bahsetmeye başladığından beri hep merak ediyordum seni. Bahsettiği kadar da varmışsın be Melek kız," dediğinde Alina başımı telefonun ekranından kaldırarak ona çevirdim. Gözlerindeki samimiyet içimi ısıttı ama yine kendimi İlker'i çok özlemiş bir halde buldum.

"Teşekkür ederim," dedim Alina'ya. Neden teşekkür ettiğimi bile bilmiyordum oysa ki.

"Asıl ben teşekkür ederim ve merak etme, o şapşal ne yapar ne eder geri gelir."

Umarım Alina'nın dediği gibi olurdu da bir an önce gelirdi. Yoksa ben hasretimden dayanamayıp yanına uçabilirdim ama bunun için sanırım önce vizeye başvurmalıydım.

Telefonumun ekranını kapatırken saatin epey geçtiğini fark ettim. Artık bu restoranda bir işim de olmadığı için eve gidip Eda'ya dert yanmalı ve sonrasında depresyon dondurmalarımı hazırlamalıydım. İlker'in yokluğunu ancak Aralık ayında hasta olarak atlatabilirdim.

Oturduğum yerden kalkarak, "Ben artık eve gitsem iyi olur. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Alina," diyerek ona doğru ilerlediğimde o da oturduğu yerden kalktı. Bana yeniden sıkıca sarılıp, "Ben de öyle Melek. Sakın üzüp sıkma canını. İlker dayanamayacak ve geri gelecek sana," diyerek geri çekildiğinde umut dolu gözleri benim de içimde bir umudun oluşmasına yetti. Umarım geri gelmesi çok uzun sürmezdi.

Alina'yla birlikte Kış bahçesinden çıktığımızda ben otoparka ilerlemek üzere restoranın giriş kapısına doğru yürüdüm, Alina ise yeniden Muhsin Bey'in odasına giden koridorlara doğru. Tam bahçeyi de geçip otoparka doğru yürümeye devam edeceğim sırada arkamdan yine Alina'nın sesini işittim.

"Aaaa! Melek, dur! Benim sana bir şey vermem gerekiyor."

Koşturarak yanıma geldiğinde nefes nefese kaldığını gördüm. "Nedir?" diyerek merakla sorduğumda, "Arabanın içinde, gel vereyim," dedi ve beraber bahçeden otoparka birlikte yürüdük.

Otoparka girdiğimizde etraftaki farklı arabalardan birine doğru gideceğimizi düşündüm ama Alina İlker'in Audi'sine doğru ilerledi. Demek ki İlker'in arabasını Muhsin Bey değil, Alina kullanmıştı. Elindeki anahtarla arabayı açıp bagajdan kırmızı renkte büyük, kadife bir hediye paketi çıkardı ve bana uzattı.

"İlker, bunu sana almış. Kendisinin vermesini söyledim ama dinlemedi tabii."

"Teşekkür ederim, her şey için," diyerek elindeki büyük hediye paketini merakla ellerimin arasına aldım. *Bunun içinde ne olabilirdi ki?*

"Benim şimdi amcamın yanına gidip biraz nabız yoklamam ve onu sakinleştirmem gerek. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Alina, arabanın bagajını kapatarak otomatik anahtarla kapıları kilitledi ve sonrasında başka hiçbir şey demeden yanımdan ayrıldı. Onun gidişiyle ben de elimdeki bu kocaman paketle civcivime doğru ilerledim. Arabamın kapısını açabilmek için paketi önce kısa bir süreliğine civcivimin tavanına koydum, sonra kapıyla işimi hallettikten sonra paketle birlikte direksiyon koltuğuna yerleştim.

Motoru çalıştırmadan önce içimdeki o yoğun merakla dayanamayıp paketin kapağını açıp yanımdaki diğer koltuğa bıraktım. *Paketin içinde gördüğüm şey... Bir dakika... Bu benim denediğim kırmızı elbiseydi. İlker, bunu nereden biliyordu? Hangi ara almıştı?*

Elbiseyi ellerimle hafifçe kaldırdığımda içinden bir kartın kucağıma düştüğünü gördüm. Hemen elbiseyi yerine bırakıp kartı elime aldım ve notu okudum.

"Ben giderim, İstanbul senin olsun."

Kalbim acıyla can çekişirken, derin bir sızıyla kasılırken onun gittiği gerçeği zihnimde yankılandı. Gözyaşlarım yine yanaklarımı doldurmaya başladı. Sonra dayanamayıp kartın diğer tarafını çevirdim ve başka bir notla karşılaştım.

"Yeni yılın kutlu olsun sevgilim. Eminim, bu elbise senin üzerinde olacağı için kendini çok şanslı hissedecektir. Çünkü sen elbiseden bile daha güzelsin."

Gözyaşlarım yanaklarımdan akamaya devam ederken içimdeki yoğun duyguları tutamıyor, bastıramıyordum. İlker'e olan duygularımın onun yokluğuyla çok daha sert bir biçimde kalbime ve ruhuma çarptığını hissettiğimden daha şiddetli ağlıyordum.

Elimin tersiyle gözyaşlarımı kurulayıp yüzümü sildikten sonra burnumu çektim. Derin bir nefes alıp verdim ve omuzlarımı dikleştirdim. Elbiseyi ve elimdeki kartı tekrar kutunun içine bırakıp kapağını kapattım. Büyük paketi yavaşça yan koltuğa yerleştirip sessizliğe doğru kendi kendime konuştum.

"Merak etme İlker, sen inadını kırıp gittiğin yerden döndüğünde, İstanbul yalnızca benim olmayacak. Bizim olacak. Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağım."

- Bu bölümün yıldızı yine Alina diyebilir miyiz? Bence kesin deriz! ❤

- Evet, artık her şey tam anlamıyla açığa çıktı. Sır kalmadı. Elif mevzusu hakkında neler düşünüyorsunuz? Yorumlarınızı çok merak ediyorum.

- Ve son olarak... Bir sonraki bölümde neler olur dersiniz? İlker'in kalbi yumuşayıp geri döner mi yoksa biraz daha bizim kızı süründürür mü?

41. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Playlist:

Sertap Erener - Tesadüf Aşk

Duman - Melek

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

Bol bol yorum yapmayı ve vote vermeyi unutmayın. ❤

Keyifli okumalar. =)

41. BÖLÜM

Alina Altan'dan...

"Alina, bak fevri hareket ediyorsun. Boş ver şu geri zekâlıyı kızım ya!"

Arkamdan işittiğim hararetli bağırış sesiyle küçük bir duraksama yaşadım. Gür, kahverengi saçlarımı geriye doğru savurup hızla sesin geldiği tarafa döndüm. Çok kısa bir an onun yeşil gözleriyle göz göze geldik ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Sonrasında alay edercesine güldüm ve yeniden önüme dönerek yürümeye devam ettim.

"Hee fevri hareket ediyorum, hee. O şerefsizin ağzına şöyle güzelce bir sıçayım da gör."

Sevdiğim insanlara zarar geldiğinde, canları yandığında asla sakin kalan ya da kendini frenleyebilen biri değildim. Aksine sevdiklerimin canı kadar benim de canım yanardı. O an geldiğinde aşırı kindar birine dönüşürdüm. Belki de onlardan çok ben öfkelenir, ben sinirlenir ve hatta her yere saldırmak isterdim. Şu anda burada olmamın asıl sebebi de zaten buydu.

Olanların üzerinden neredeyse beş gün geçmişti ve yeni yıla sadece birkaç gün kalmıştı. İlker ne yazık ki hâlâ İtalya'daydı ve o aptalın geri dönmek gibi bir niyeti de yoktu. Bu durum beni fazlasıyla çıldırtıyordu. *Kendine acı çektirmekten zevk mi alıyordu bu çocuk? Daha ne kadar hem kendini hem de Melek'i cezalandıracaktı?*

Melek desem... Kız zaten iyice perişan olmuştu. Adeta kendini yiyip bitiriyor ve onunla tanışmamızdan bu yana sürekli beni arayıp İlker'i

soruyordu. Ona asla olumlu bir geri dönüş yapamıyordum çünkü bizim aptalın bu kez deli inadı tutmuştu resmen. Bu da beni mahvediyordu.

Berkay'ın arabayı bir kenara park etmesinden sonra yerimde bir saniye bile duramamış, hızla kendimi dışarı atarak bulunduğumuz dar sokaktaki bara doğru hızlı adımlarla yürümeye başlamıştım. Kadıköy sokakları hafta sonu olduğundan daha bir renkli ve daha bir kalabalıktı. Etraf tıklım tıklım insan doluydu ama aldırış etmedim. O kalabalığa rağmen hızlı adımlarla bara doğru yürümeye devam ettim fakat Berkay iki büyük adımda bana yetişti. Kolumdan yakalayıp hızla beni kendine doğru çevirdi. Burun buruna geldik ama bu beni elbette heyecanlandırmadı.

Berkay, benim eski sevgilimdi ve biz asla kötü ayrılmamıştık. İki medeni insan gibi ilişkimizi yürütemeyeceğimizi fark etmiş ve kendi önümüze bakmayı tercih etmiştik. Birbirimizi özgür bırakmıştık. Bu yüzden de hâlâ iki yakın arkadaştık. Üstelik Kadıköy'ün bu renkli sokaklarına benimle birlikte gelmesinde şimdiki sevgilisi Gamze'nin de haberi vardı. İlker ve Melek arasında olanlardan sonra onunla ilk kez dün tanışma şansı yakalamıştım. Hem çok sevecen, hem de kızıl saçlarıyla gerçekten afet gibi kızdı doğrusu. Berkay, şanslıydı.

Yani işin aslı Berkay'ın buraya benimle gelmesinde hiçbir sakınca ya da sorun yoktu. Asıl sorun zaten barın içindeydi. O adinin yerini bilip bana söyleyen de yine Berkay'dı. İlker burada olmayabilirdi ama ben buradaydım ve artık birinin o pisliğe yaptıklarının hesabını sorması gerekiyordu. O kişi de şimdilik ben oluyordum.

"Kızım, bunu yapsan ne olacak ki? Anlamıyor it herif! Takıntı hâline getirmiş İlker'i," dedi Berkay itiraz dolu bir sesle. Umursamadım. Kimse beni buradan o pisliğe haddini bildirmeden geri döndüremezdi.

"İyi. Ben de onu takıntı hâline getiririm o zaman," diyerek alaylı bir edayla konuşup kolumu Berkay'ın elinden kurtardım.

Berkay, buraya gelmeyi zaten hiç istememişti. Sadece benim ısrarlarıma boyun eğmek zorunda kalmıştı. O, İlker dönmeden bir şey yapmama ya da Murat denen pislikle muhatap olmama taraftarıydı. Ama ben öyle değildim. Muhatap da olurdum, ona haddini de bildirirdim. Hiç sıkıntı değildi.

"Alina, gel geri gidelim Allah aşkına. Getirdiğime pişman etme beni."

Arkamdan gelerek bana yetişmeye çalışırken ben daha hızlı yürüyor, daha büyük adımlar atıyordum. Hiçbir güç bana bunu yaptıramazdı. En azından bu saatten sonra olmazdı.

İlker, hâlâ olanlardan dolayı kendini cezalandırıyordu. Üstelik hiçbir suçu yokken yapıyordu bunu. Ama Murat Bey sanki ortada hiçbir sorun yokmuş, sanki her şeyin içine sıçıp batırmamış gibi hayatına kaldığı yerden fevkalade bir şekilde devam ediyordu. Hayır, bu büyük bir haksızlıktı.

"Hayır. Madem buraya geldim, öyle de hemen gitmeyeceğim Berkay," dedim kendimden epey emin bir ses tonuyla.

Hızlı hızlı yürürken birden Berkay'a doğru döndüm. Öfke doluydum ve beni engellemesini de asla istemiyordum. Bu yüzden ona karşı daha açıklayıcı olmak istedim.

"Ya görmüyor musun olanları? İlker beş gündür İtalya'da. Sebep? Boş yere! Melek desen... Sen dedin kız üniversitede ruh gibi geziyor, sürekli bana İlker'i soruyor diye."

"Ya dedim evet ama..."

"Eeee o zaman?" Sesim istemsiz bir şekilde yüksek ve gür çıktı. Durmadım. Susmadım.

"Ya bu insanlar birbirlerini seviyor Berkay. İlker de Melek de birbirini çok seviyor ama sırf o içerideki geri zekâlı yüzünden yan yana gelmiyorlar. Gelmek istemiyorlar ve bunu saçma bir şekilde uzatmaya da devam ediyorlar."

Durdum ve derince soluklanıp öyle devam etmek istedim.

"Ben İlker'den de Melek'ten de bütün olanları dinledim. İkisi de fazlasıyla hatalı ama bir o kadar da ikisi de fazlasıyla masum. Biri kendini eski Türk filmlerindeki gibi başka bir ülkeye sürgün edip, diğerinin ise ruh gibi etrafta gezmesi hiçbir sorunu çözmüyor."

Söylediklerimden sonra Berkay yüzüme samimi bir gülümseme bahşederken başını aşağı yukarı doğru beni onaylarcasına salladı. Mütevazı olmayacaktım. Haklı olduğumun zaten farkındaydım.

"Haddinden fazla inatçı ve ısrarcı olduğunu unutmuşum. Kusura bakma," dedi bıyık altından gülümsemeye devam ederken. Onunla birlikte ben de dakikalardan sonra ilk kez gerçek anlamda gülümsedim. Ve evet, sevdiklerim söz konusu olduğunda fazla inatçı ve ısrarcıydım.

"İyi, böylece yeniden hatırlamış oldun," dediğimde yine başını salladı. "Engellemeye devam edecek misin beni?" diye merakla sorduğumda başını bu kez sağa sola doğru sallayıp, ellerini de teslim olurcasına havaya kaldırdı.

"Asla! Canına oku o şerefsizin," dediğinde dişlerimi göstererek kocaman gülümsedim. Ben de tam olarak öyle yapmayı planlıyordum.

Tokuşturması için bir elimi yumruk yaparak ona uzattım. Elbette beni karşılıksız bırakmadı ve yumruğunu benimkine tokuşturdu. Ardından beraber hızlı adımlarla bara doğru ilerlemeye devam ettik.

Şanslıydık ki kapıda güvenlik görevlileri yoktu. O yüzden bir hışımla içeri girdik. Barın içi en az dışarısı kadar insan kaynıyordu. Etraf yoğun bir şekilde içki kokuyordu. İçkiye karşı herhangi bir sorunum yoktu ama bu ağır koku burnumu buruşturmama neden oldu. Gerçekten çok kötü bir kokuydu.

Dar, karanlık bir koridoru ardımızda bıraktıktan sonra geniş alana yaklaştığımızda yüzüme çarpan neon ışıklar birden gözlerimi aldı. Bulunduğum yerde dikilerek gözlerimi kısıp onu aramaya başladım.

Berkay, burada olduğunu Erdinç'ten öğrenmişti. Son günlerde Erdinç, Enes ve Murat ayrılmaz bir üçlü olarak takılıyorlardı. Erdinç'in Berkay'la hiçbir sorunu olmadığı için Berkay doğrudan onu aramış ve nerede olduğunu sormuştu. Erdinç de hiç şüphelenmeden yerini söylemişti. Eh, Enes ve Murat'ın da zaten onunla birlikte olduğunu tahmin ettiğimizden doğrudan buraya gelmiştik.

Birkaç dakika boyunca kısık gözlerimle barı iyice bir inceledikten sonra sonunda gözlerim aradığı kişiyi buldu. Barın bir üst katında, özel misafirler için ayarlandığını düşündüğüm loca kısmındaydı. Berkay, nereye baktığımı yakaladığı anda yanıma sokuldu. Etrafta yüksek sesle çalan rock müzikten dolayı kulağıma, "Bak, sakın arıza çıkarma," diyerek bağırdı. Beni uyardı ama buna aldırdım mı? Asla.

Onunla dalga geçercesine güldüm ve ardından vakit kaybetmeden önüme dönüp locaya giden merdivenleri bulmaya çalıştım. Bulunduğumuz geniş alanın biraz ilerisinde bulunan merdivenleri fark ettiğimde hızlı adımlarla oraya doğru ilerlemeye başladım. Berkay da elbette peşimden geldi.

Demir merdivenlere ulaşıp hızla bir üst kata çıkarak sonunda loca katına ulaştık. Kısa koridoru arkamızda bırakarak bir anda kendimizi onun ve birkaç arkadaşının bulunduğu alanın tam ortasına attık.

Burası da en az aşağısı kadar ağır bir içki kokuyordu. Etraftaki diğer yabancı insanlara aldırmadan gözlerim zaman kaybetmeden hızla onu buldu. Uzun zamandan sonra ilk kez karşı karşıya geliyorduk. Murat'ın da irice açılmış gözleri şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Oturduğu geniş deri koltuğa iyice yayılmıştı. Bir bacağını diğerinin üzerine, kollarını da oturduğu koltukta geriye doğru atmıştı. Yanında Enes, Erdinç ve üniversiteden olduğunu düşündüğüm birkaç kişi daha vardı.

İlker'le olan kavgasından ona kalan yüzündeki yaralar yerini yavaşça çürük izlerine bırakmıştı ama buna rağmen hâlâ pişkin pişkin gülüyordu şerefsiz.

Önündeki cam masanın üzerindeki bir sürü boş shot bardaklarını görünce iğrenerek ona bakmaktan kendimi alamadım. "Bakıyorum da lıkır lıkır götürüyorsun içkileri," diyerek asla lafımı esirgemedim.

"Oooo! Alina gelmiş, hoş gelmiş. Ne zaman geldin kız? Haber de vermedin hiç," derken hâlâ fütursuzca davranıyor, sanki ortada hiçbir sorun yokmuş gibi benimle alay ediyordu.

"Niye? Davul, zurnayla mı karşılayacaktın beni? Yolumu mu gözlüyordun yoksa?"

"Çok güzel olmanın yanı sıra hırçınlığından da hiçbir şey kaybetmemişsin canım Alina."

Canım Alina mı? Şimdi kusacağım ama.

Yüzsüz. Meymenetsiz. Cibilliyetsiz. Yakışıklı olabilirdi ama tam bir şerefsiz oğlu şerefsizdi. Babasından da hiç hazzetmezdim zaten. Tam anlamıyla bir kibir yığınıydı. *Amcam Muhsin nasıl oluyor da onunla bu kadar yakın arkadaş olabiliyordu? Üstelik İlker'e yapılanlara rağmen...* Hiç anlamıyordum doğrusu. Gerçi anlamak da istemiyordum artık.

"Seninle yıldızımız neden hiç barışmadı bizim ya?" diyerek yavan bir ağızla konuştuğunda ona dik dik bakmaya devam ettim. *Yıldızımız neden mi hiç barışmadı? Bir de soruyor muydu? Kuzenime yaptığın pisliklerden, adiliklerden ve hatta senin yüzünden boş yere amcamdan dayak yemesinden dolayı olabilir miydi acaba?*

"Neden acaba?" diye sordum buz gibi bir ses tonuyla. Umursamaz bir tavırla omuz silkti. Beni yanıtlamayıp önündeki dolu shot bardaklarından birini eline alıp kafasına dikti. Onun bu tavrı elbette beni daha da çok çileden çıkarttı. Zaten buraya gelme nedenim de ona bir nevi hesap sormak istememdendi. Daha fazla kendimi dizginleyebileceğimi zannetmiyordum. Şu zamana dek yeterince sakinliğimi korumuştum zaten. "Mutlu musun?" diyerek burnumdan soludum.

"Çok!" dedi Murat yine yavan bir ağızla. Ardından boşalan bardağını masaya bıraktı. Başka bir dolu bardağı eline alıp kafasına dikti. Sinirden üzerine doğru ilerlemek istediğim sırada Berkay birden kolumdan tutup beni engellemeye çalıştı. Ben de biraz olsun kendimi dizginlemeye çalıştım. *Bu her ne kadar çok zor bir durum olsa da...*

"Ya sen daha neyin peşindesin? Rahat bıraksana insanları!" diye öfkeyle konuştuğumda Murat benimle dalga geçer gibi kıkırdadı. Ses tonu bile

bende kusma isteği uyandırıyordu. Keyiften adeta dört köşeydi.

"Yoo ne münasebet. Hem canım sıkılır."

Sesinden adeta buram buram gıcıklık ve şerefsizlik akıyordu. Onun böyle konuşmasıyla hemen yanındaki arkadaşları, buna Enes de dahil ona kıkırdarken ben yine onun üzerine doğru yürümeye başladım.

"Bak, ben senin canını bir sıkacağım şimdi."

Murat, elindeki boş bardağı sertçe önündeki masaya bırakırken yüz ifadesi de birden değişti. O alay eden, keyifli ifade silindi, yerini sert bir ifadeye bıraktı. Fakat aldırmadım. Burada sinirlenmesi gereken taraf kesinlikle o değildi, bendim. Her ne kadar burada olmasalar da İlker'di, Melek'ti ama asla o değildi.

"Eğer kuzenin benim olandan uzak dursaydı, göz dikmeseydi hiçbir sorunumuz olmazdı."

Anlamadım, ne?!

Ses tonu adeta ateş püskürüyordu. Ses tonu adeta nefret eder gibiydi. Ama asıl ateş püsküren taraf birazdan ben olacaktım. *Ne demişti bu geri zekâlı? Benim olandan mı?* Böylesine iğrenç bir tabir kullandığına asla inanamıyordum. *Allah aşkına! Hangi devirde yaşıyorduk?*

"Senin olandan mı?" diye sordum kurduğu cümleye inanamayarak, hatta inanmak istemeyerek.

"Evet, benim olandan," dedi kelimelerin üstüne bastırarak.

Kan adeta beynime sıçradı. Şimdi öfkeden deliye dönecektim. *Bunu nasıl söyleyebilirdi ya? Kadınlara nasıl bu şekilde bakabilirdi? Nasıl böyle bir objeden bahseder gibi konuşurdu?* İğrençti! Mide bulandırıcıydı. Ondan bütün hücrelerimle tiksiniyordum.

Üstelik burada söz konusu olan kişi Melek'ti. Her ne kadar pek onaylamasam da bir zamanlar ona duyguları olan bir genç kızdı. *Öncesinde onu reddetmişken, hiç istememişken şimdi bu sahiplenme dürtüsü de neyin nesiydi? Murat gerçekten neyin kafasını yaşıyordu?* Hayır, hayır. Bunu bilmek dahi istemiyordum çünkü şu söyledikleri bile fazlasıyla midemi bulandırmaya yetmişti. Daha fazlasını kaldıramazdım.

Üzerimdeki ceketin kollarını sıvazlayarak, "Ben şimdi senin beynini patlatmaz mıyım? Ben şimdi seni paralamaz mıyım?" diyerek üzerine doğru yürümeye başladım. Berkay, yeniden kolumdan tutmaya yeltendi ama ondan hızla sıyrıldım. Uzaklaştım. Birkaç büyük adımda Murat'a yaklaştım. O hâlâ yayılarak koltuğunda otururken ben tam karşısında dikilmeye başladım. Kendime hâkim olmak falan istemiyordum artık çünkü bu zaten

imkânsızdı. Şu kurduğu tiksindirici cümleden sonra ona dair iyi hisler beslememin de asla ama asla imkânı yoktu.

Önümdeki cam masadaki boş bardaklardan en büyüğünü elime alıp hissettiğim sinirden hışımla yere fırlattım. Bardak parçalara ayrıldı. Cam parçaları etrafa saçıldı ama aldırmadım. Murat nasılsa bunları da öderdi.

"Senin değil o, anladın mı? Hiç kimsenin değil!" diye bağırdım öfkeyle. Aşağıdan gelen gür müzik sesine rağmen sesim adeta bulunduğumuz locanın duvarlarında yankılandı. Hatta locadaki birkaç yabancı da dönüp bize baktı ama asla aldırmadım çünkü sinirden kudurmakla meşguldüm.

Bir boş bardağı daha elime alıp yine hışımla yere fırlatarak, "Kadınlara sahiplik taslamayı keseceksiniz! Malınız gibi davranmayı bırakacaksınız, kardeşim! Anladınız mı? Bırakacaksınız! Ha bırakmıyorsanız da zorla bıraktırırız evelallah!" diyerek bağıra bağıra konuşmaya devam ettim. Fakat yaptıklarımın da söylediklerimin de Murat'ta hiçbir etkisi olmadı. Önce bomboş bir surat ifadesiyle öylece beni izledi. Sonra da alay eder gibi kıkır kıkır gülüp, gözlerini devirdi. Elini gelişigüzel bir şekilde, beni hiç takmadığını belirtircesine havada salladı. Beni tamamıyla görmezden, duymazdan geldi. *Allah'ım! Gerçekten gırtlağına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum!*

Murat'tan gerçekten tiksiniyordum. Hayır, düzeltiyorum. Ondan nefret ediyordum. Sevdiğim insana yaşattıklarından, insanların hayatlarıyla böylesine oyuncakla oynar gibi oynamasından dolayı ondan bütün hücrelerimle nefret ediyordum. Ve onun için daha fazla nefesimi tüketmek istemiyordum. Harcadığımı nefese yazıktı çünkü. Murat, hep böyleydi. Kindardı. Acımasızdı. Hedefine ulaşana kadar hiç kimse ona engel olamazdı ve ne yazık ki hiçbir zaman da değişmeyecekti. Ne kadar konuşsam da ne kadar dil döksem de İlker'e olan öfkesi, kini hiç geçmeyecekti. Ama en kötüsü de bunu bir genç kızın saf duygularını kullanarak yapmasaydı. *Melek'e karşı küçücük bir duygu kırıntısı dahi hissetmediğinden adımın Alina olması kadar emindim.*

Berkay, haklıydı. Onunla uğraşmak ya da hesap sormak koca bir saçmalık ve hatta zaman kaybıydı. Çünkü Murat asla iflah olmazdı. Bu yüzden de daha fazla burada zaman kaybetmek istemedim. Derhal buradan uzaklaşmak ve onun midemi bulandıran suratını daha fazla gözlerime acı çektirmesinden kurtulmak istedim.

Hışımla arkamı dönüp, yeniden Berkay'ın yanına ulaştığımda ayakta dikilen Enes'le karşı karşıya geldim. Her şeyi geçtim ama asıl ona hiç

inanamıyordum. Bana en büyük hayal kırıklığını da o, eski dostum yaşatmıştı. Oysa Enes her zaman grubun en düzgünü, en sağlam çocuğu olmuştu. *Şimdi nasıl Murat'ın yanında yer alırdı?* Aklım almıyordu doğrusu.

Başımı sağa sola doğru sallayıp ona derin bir hayal kırıklığıyla bakarken, "Ya sen Enes," dedim kırgın bir sesle. "Sen nasıl bu kadar kör olabildin ya?" diye devam ettiğimde bakışlarını benden kaçırarak hemen yanımda dikilen Berkay'a çevirdi. Gözlerine anında ilişen öfkeyi fark etmemek imkânsızdı. Onların da aralarında aşılmayan sorunlar vardı. Gamze'den dolayı olanları elbette biliyordum. Berkay anlatmıştı. Ama yine de bu Enes'in Murat'ın tarafını tutması için yeterli bir sebep değildi. En azından benim gözümde değildi.

"Alina, bak..."

Konuşmasına izin vermek istemedim. Zaten ne derse desin şu an hiçbir şey Murat'ın yanında olmasının üstünü örtemezdi.

"Ne Alina? Bu gruptaki en düzgün, en aklı başında olan insan sendin ya! Sendin! Nasıl oldu da Murat'ın kuklası hâline gelebildin?" Sorduğum soruyla yine bakışlarını kaçırdı, hiçbir şey demedi. Zaten diyemezdi de. En azından Murat'ın kuklası olduğu gerçeğini kabulleniyordu. Bu da bir şeydi.

"Yazık size ya... Çok yazık," diyerek büyük bir hüsranla mırıldandığımda hiç kimseden herhangi bir tepki gelmedi. Bu da bana fazlasıyla ağzımın payını aldığımı gösterdi. Buradan artık gerçekten gitmek istiyordum. Daha fazla değerli vaktimi boş yere heba edemezdim.

"Maval okumaların bittiyse bizi rahat bırakır mısın artık?"

Murat'ın o tiksindirici, iğneleyici sesini bir kez daha arkamdan işittiğimde derin bir nefes alıp verdim. İçimden, "Sakin ol Alina, sakin ol," diye birkaç kez geçirdim ama yok, bu beni elbette sakin tutmadı. Buradan gitmeden önce ona bir şey yapmazsam cidden hatırım kalırdı.

Aklıma ilişen fikirle o görmese de sinsice gülümsedim. *Elbette onları rahat bırakacaktım ama gitmeden önce küçük bir gösteri yapmaktan kimseye zarar gelmezdi, değil mi?*

Yeniden Murat'a doğru döndüm. Yüzümdeki alaycı gülümsemesi asla gizlemedim. Bu kez daha yavaş adımlarla ona doğru yaklaştım. Masadaki bardaklara şöyle bir göz attım ve Erdinç'in önündeki en dolu olan bardağı bir anda hızla elime alarak hiç acımadan Murat'ın yüzüne doğru boşalttım. *Oh! Vallahi bir rahatladım!* Gerçi onu şöyle bir eşek sudan gelinceye kadar dövsem anca rahatlardım ama şimdilik bu da kâfiydi.

Murat, yaşadığı şokun etkisiyle irkilerek oturduğu yerden birden ayağa kalktı. Eline aldığı peçeteyle üzerindeki kazağı silmeye çalışırken, "Kızım, ne yapıyorsun sen ya? Manyak mısın?" diye öfkeyle konuştu. *Hee, manyağım. Ne yapacaksın?*

Yüzümdeki sinsi gülümsemeyi asla silmedim. Elimde kalan boş bardağı, "Ups! Elimden kaydı," diyerek yavaşça yere düşürür gibi yaptım. O bardak da parçalara ayrıldı elbette. Eh, artık buraları da bir zahmet temizlerlerdi.

Parçalanan bardağa ve Murat'ın öfke dolu bakışlarına asla aldırmadan hızla arkamı döndüm. Berkay da en az benim kadar onların keyfini kaçırmanın verdiği mutluluktan olsa gerek pişkince gülümsüyordu. *Eh, son gülen iyi gülerdi, değil mi?*

"Hadi gidelim Berkay. Burada işimiz bitti. Bu pislikler de kendi pisliklerini temizlesinler bir zahmet," diyerek alayla konuştum ve hiçbirinin herhangi bir yanıt vermesini beklemeden, daha fazla vakit kaybetmek istemeyerek oradan Berkay'la birlikte hızla ayrıldım.

İlker Altan'dan...

"Bana bak geri zekâlı! Ya o aklını başına toplar bir an önce İstanbul'a geri gelirsin ya da ben oraya gelip seni zorla getirtirim. Anladın mı? Eşek gibi geleceksin. Ya anlattım sana olanları. Daha neyin inadı bu Allah aşkına?"

Telefonun diğer ucundaki ses öyle yüksek sesle adeta bağırarak konuşuyordu ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Yoksa kulaklarım buna dayanamaz ve birazdan kanayabilirdi. O kadar yüksek sesle konuşuyordu yani... Alina, adeta terör estiriyordu.

"Alina," diye mırıldandım adını bıkkınlıkla.

Beni aradığından bu yana sadece söyleniyordu. Her şey için söyleniyordu. İstanbul'a dönmeyişim için söyleniyordu. Murat'la olanlardan dolayı söyleniyordu. Fakat söyledikleri bende hiçbir etki uyandırmıyordu. Sadece dinliyordum onu, o kadar.

"Başlatma Alina'na! Yeter artık ya! Ben burada Murat'ın ağzına sıçtım diyorum ama sen hâlâ gelmeyeceğim de gelmeyeceğim, gelmeyeceğim de gelmeyeceğim diye tutturuyorsun. Kendine acı çektirmeyi bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Şu an doğru zaman değil."

"Peki doğru zaman ne zaman gelecek İlker?" diye sorduğunda beni gafil avladı. Cevap veremedim. Keşke bu sorunun yanıtını bilseydim. Keşke yaşayacaklarımın bir ön izlemesini görebilseydim. En azından o zaman

daha tedbirli olurdum. Alina, beni göremese de öylece tebessüm etmekle yetindim.

Sessizliğimi bozup, "Bilmiyorum," diye yanıtladım onu. Çünkü gerçekten bilmiyordum.

Günlerdir kendimde değildim. Buraya kafamı dağıtmak, aklımı toparlamak için gelmiştim ama sanki her şey daha da karmaşıklaşmış gibi hissediyordum. Kendimi daha da çok kaybetmiştim.

"İlker, kız perişan oldu. Amcam resmen ağzına sıçtı kızın. İşten kovdu! Üstelik hiçbir suçu yokken. Öpüşme zaten senin düşündüğün gibi bir şey de değilmiş. Hatta ortada bir öpüşme bile yok! Anlattım sana kırk kez. Dön, gel artık. Ya aranızda hiçbir engel yok sizin. Sadece oturup sakin sakin konuşmanız gerekiyor. Hepsi bu."

Ona neler olduğunu, Murat'la aralarında geçenleri, yokluğumda babamın bana olan öfkesinin hıncını ondan çıkardığının -ki bunun hesabını mutlaka ona soracaktım- haberlerini elbette Alina'dan almıştım. Fakat ne onu arayacak cesareti kendimde bulabilmiştim, ne de İstanbul'a geri dönecek cesareti. Bir kapana kısılmış gibiydim ve oradan asla kurtulamıyor, hiçbir yere gidemiyordum. İşin tuhaf yanı gitmek de istemiyordum.

"Biz de bunu yapamadık ya zaten. Sakin sakin konuşamadık," diye hayıflandığımda telefonun diğer ucundan derin bir nefes alıp verme sesi işittim.

"Ama böyle yaparak da hiçbir yere varamazsınız. İkinize de haksızlık yapıyorsun."

"Şimdi gelemem Alina. Buna hazır değilim."

"Boşa konuşuyorum, değil mi?" diye sordu Alina çok kırgın çıkan ses tonuyla. Cevap vermedim. Veremedim. Beni böylesine düşünürken onu üzmek istemiyordum. Zaten ne diyeceğimi, ne yapacağımı ben de bilmiyordum.

Alina, "İyi ne bok yersen ye! Ne hâlin varsa gör!" diyerek pat diye telefonu suratımı kapattı. İşte bunu kesinlikle hak etmiştim.

Elimde sıkı sıkıya tuttuğum cep telefonumu Alina'nın suratıma kapatmasıyla bulunduğum geniş balkondaki ahşap masanın üzerine bıraktım. Ayakta dikilmiş bir vaziyette karşımdaki görsel şöleni izliyordum. Üzüm bağlarının ardında batan güneşin kızıllığı muhteşem görünüyordu. Gerçi annemin yaşadığı, zamanında çocukluğumu paylaştığım bu küçük kasaba zaten çok güzeldi. Her zaman da çok güzel olmuştu.

İtalya, Milano...

Yıllarımı geçirdiğim muhteşem bir yerdi. Bir kere her şeyden önce çocukluğumu, o yaramazlık yaptığım dönemleri burada geçirmiştim. İlk adımlarımı burada atmış, ilk kelimelerimi de yine burada mırıldanmıştım. İlk arkadaşlarımı bile burada edinmiştim. Hatta geçenlerde en eski çocukluk arkadaşım Federico'yla karşılaşmış ve uzun bir sohbet etmiştik.

Şimdi şöyle bir düşününce daha çok küçükken, babam henüz hayatıma tam anlamıyla dahil olmamışken gerçekten de hayatımın en güzel zamanlarını geçirmiştim. Küçük bir düzenim vardı ama her şeye rağmen çok mutluydum. Huzurluydum. Gerçi annemle oluşturduğumuz o harika düzen hiç bozulmamıştı. Hatta sarsılmamıştı bile. Ben İtalya'ya her geldiğimde kendimi bir misafir gibi değil, hep evimde hissetmiştim. Bu yüzden kafamı dinlemek, aklımı toparlamak için şimdi buradaydım. *Her ne kadar bunu pek başaramıyor olsam da...*

Annemin her tarafında çiçek saksılarının olduğu geniş balkonunda etrafı incelerken gerçekten de büyüleyici bir tarafı olduğunu düşündüm bu kasabanın. Etraf hep çatılı evlerden ibaretti. İstanbul'un o yüksek gökdelenlerinden çok uzaktı. Etraftaki evlerin bahçeleri kış olmasına rağmen mis gibi çiçeklerle doluydu. Her şeyden öte sakin ve huzur doluydu bu kasaba ama ne yazık ki yüreğim için aynı şeyleri söyleyemezdim. Yüreğimde kocaman bir kargaşa vardı. Aklım, kalbimle mücadele ediyordu. Sürekli birbirlerine bağırıp duruyorlardı ama asla bir çözüm yolu bulamıyorlardı. Bedenim buradaydı belki ama aslında birbiriyle savaşan kalbim de aklım da hâlâ İstanbul'daydı. *Hâlâ onunlaydı. O melek kızlaydı.*

Telefonumu yeniden elime aldım. Kilit ekranı açıp doğrudan Spotify'a girdim ve son zamanlarda en sık dinlediğim şarkıyı açtım. Kulaklarımı doldurmasına izin verdim.

"Kendisi bir garip melek...

Ardına düşmeniz gerek..."

Duman'ın son zamanlarda en sık dinlediğim şarkısı kulaklarımı doldururken aptalca kendi kendime gülmeden edemedim çünkü bu kez o meleğin peşine düşemedim. Pes ettim. Vazgeçtim. Onu ardımda bırakıp çekip buraya geldim.

Oysa insanın bazen gerçekten her şeyi bırakıp gitmesi gerekiyordu ve bunu sırf daha fazla canı yanmasın diye yapıyordu. Hani insan kendini avutmaya çalışırdı ya ama koca bir yanılsamayla karşılaşırdı... Geçecek der, geçmezdi. Bitecek bu acı der, bitmezdi. Hatta yaşadığı şehir bile ona dar gelirdi. Hiçbir yere sığamazdı.

İşte o lanet geceden beri aynen böyle hissediyordum ben. Melek'i incittiğim, onun beni incittiği o berbat geceden beri yalnızca bu kadar boktan hissediyordum ama ne ona koşabiliyor, ne de ondan vazgeçebiliyordum. Adeta arafta kalmış gibiydim.

Elbette her şeyin gayet farkındaydım. Alina, her şeyi anlatmıştı. Üstelik sadece Alina da değil, Berkay da, Gamze de ve hatta Melek'ten gizli bana mesaj atan Eda da. Melek'in o şahane kırmızı elbiseye ulaştığını da biliyordum. Alina dediğimi yapmış ve elbiseyi ona vermişti. *Acaba onu o elbisenin içinde görebilecek miydim?* Fakat her şeyi öğrenmeme rağmen yine de bir şeyler beni engelliyordu. İçimde bir türlü tarifini yapamadığım huzursuz hisler ona koşmak isteyen ayaklarımı bulunduğum yere mıhlıyordu ve ben hareket edemiyordum. Onu hâlâ çok seviyor, çok özlüyordum. Belki de en zoru buydu. Onu bu kadar çok severken ondan böylesine uzak kalmamdı. Aramıza koca duvarlar örmemdi. Mesafeler oluşturmamdı. Aklımda, fikrimde, kalbimde, hayallerimde yalnızca o var olurken, şimdi ona böylesine özlem duymamdı. Her yerde yalnızca onu aramamdı. Onu görmemdi.

Geçenlerde sırf kafa dağıtmak için trenle Milano'dan Roma'ya gitmiştim. Biraz da o taraflarda gezinmek gerçekten iyi gelmişti. Aklımı dağıtmaya yetmişti ama sonra o meşhur *Aşk Çeşmesi*'nin yanından geçerken aklıma yine onunla olan konuşmalarımız, anılarımız yerleşmişti hemen. Feride Teyze'nin, "Al bu kızı. Götür oralara," demesi gelmişti. Yüzüme yerleşen gülümsemeye elbette mâni olamamıştım. Onu gerçekten çok özlüyordum. O enfes leylak kokusu adeta burnumda tütüyordu. Kocaman, boncuk gibi gözleri bir an olsun gözlerimin önünden gitmiyordu. Sanki hayaliyle yaşıyor gibiydim. Ama bir taraftan da kendime konduramıyordum işte. Dönmek o kadar da basit gelmiyordu.

Madem onu bu kadar çok seviyordum, madem onu bu kadar çok özlüyordum öyleyse neden geri dönemiyordum ki? Dönmek neden bu kadar zor geliyordu bu kez?

Kalbim çok derinden yara aldığı için mi? Yoksa olanları asla kabullenemediğim için mi?

"İlker, yemek hazır! Seni bekliyorum!"

Annemin mutfaktan gelen bağırış sesleriyle gözlerimi gün batımından ayırdım. Telefonumdan gelerek kulaklarımı dolduran müziği kapattım.

"Ben yemeyeceğim. Aç değilim," diyerek anneme doğru seslendim.

İştahım yoktu. Yemek yiyebileceğimi pek düşünmüyordum ama zaten bunu ilk yapışım da değildi. İtalya'ya geldiğimden bu yana böyleydim. Pek yemek yemiyordum. Doğrusu yiyemiyordum. Asla kendimde değildim. Bazen odamdan hiç çıkmıyordum. Annemle bile doğru düzgün konuşmuyorduk. Olanları elbette ona anlatmıştım ama üzerime gelmesine izin vermeyerek de hep daha fazlasını konuşmaktan kaçınmıştım. Hatta bazen sırf onunla bu konuları konuşmayayım diye evden ayrılıp tüm gün boyunca kasabada gezinmiş ve çok geç saatlerde eve geri dönmüştüm. Elbette bu durum annemin pek hoşuna gitmemişti.

"Yeter artık! Buna daha fazla katlanamayacağım!"

İşittiğim sadece bağırış sesleri değildi. Aynı zamanda da gür ayak sesleri bana doğru hızla yaklaştı ve mutfağa bağlı olan balkonun zaten aralık olan kapısı hışımla ardına kadar açıldı.

"İlker Altan! Derhal buraya geliyorsun ve yemeğini yiyorsun. Anlaşıldı mı?"

Annem kocaman açılmış ela gözleriyle bana sert bir ifadeyle bakarken tek kaşımı havaya kaldırarak onu inceledim. Ondan aldığım kıvırcık saçlarını tepeden dağınık bir topuz yapmıştı. Üzerinde ise gündelik, rahat kıyafetler vardı. Fakat asıl ilgimi çeken kesinlikle bunlar değildi. Eve gelmemden bu yana annem ilk kez bana bağırıyordu, ki bu çok nadir yaşanan bir durumdu.

"Sert oynuyoruz ha?" diyerek alaycı bir edayla mırıldanıp kendimi balkondaki ahşap sandalyenin üzerine attım.

"Sana baban gibi davranmaktan asla hoşlanmıyorum, bunu biliyorsun ama bazen beni buna mecbur bırakıyorsun. Günlerdir yemek yemiyorsun."

"İştahım yok anne. Lütfen, üstüme gelme." Ama elbette annem üstüme gelmeye devam etti.

"Beni ne kadar üzdüğünün farkında değil misin? Kendini ne kadar üzdüğünün farkında değil misin? Böyle yaparak daha ne kadar kendini cezalandıracaksın benim yakışıklı kıvırcık salatam?"

Hayır, gülmeyecektim. Asla gülmeyecektim. Kendimi tutacaktım. *Ama yani... Gerçekten mi? Kıvırcık salata mı? Nasıl böyle ciddi ciddi konuşurken birden bana kıvırcık salatam derdi ki?* Kıkırdamamak elimde değildi.

"Kıvırcık salata mı? Gerçekten mi anne?" diye alayla sorduğumda o da benim gibi söylediği şeye güldü.

"Sadece biraz yüzün gülsün istedim," dediğinde ona kocaman gülümsedim. Hayatımdaki en muhteşem, en değerli insandı o benim için. Evet, itiraf ediyorum. Tam bir ana kuzusuydum. Bunu asla inkâr etmeyecektim.

"Başarılı da oldun Ludovica Fontana," dediğimde tebessüm ederek omuz silkti ve karşımdaki boş sandalyeye oturdu. Yüzündeki içimi ısıtan sıcacık ifadesiyle birden sandalyesini bana doğru yaklaştırdı ve sıkıca elimi tuttu.

"Sen her zaman çok düzgün bir genç adam oldun. Beyefendisin, akıllısın ama en önemlisi de güvenilirsin. Kadınlara karşı da hep çok kibarsın. En yakın arkadaşlarım bile her zaman senden övgüyle bahsederler, biliyorsun."

Annemin bir anda neden bunları söylediğini bilmiyordum ama bu övgü dolu sözleri beni elbette onurlandırmıştı.

"Biliyorum anne, teşekkür ederim," dediğimde bir anda yüz ifadesi ciddileşti. Boğazını temizleyip ellerimi tutmayı hiç bırakmadan gözlerimin içine derince bakmayı sürdürdü.

"Sana yalnızca bir soru soracağım İlker ama yalan istemiyorum. Tamam mı?"

"Tamam," dedim dürüstçe. Anneme zaten yalan söylemezdim. O benim en kıymetlimdi. Hem söylesem de zaten bir şekilde anlardı.

Annem derin bir nefes aldı. Biraz duraksadı ama sonra ağzındaki baklayı çıkararak konuşmaya başladı.

"Elif, Murat'tan kaçıp sana her geldiğinde neden ona hiç *hayır* demedin? Neden onu hiç reddetmedin? Üstelik seni kullandığını çok iyi biliyordun."

"Anne," dedim gür bir sesle hemen karşı çıkmaya çalışarak.

Bu konu hakkında, Elif hakkında, geçmiş hakkında asla konuşmak istemiyordum. O zamanlara geri dönmek, yaptığım aptallıkları hatırlamak da istemiyordum. Bana sadece acı veriyor ve yaşadığım o berbat utancı tekrar hatırlatıyordu.

"Sadece cevap ver," dedi annem üzerime gelerek. Bir cevabım yoktu çünkü bunun asıl nedenini zaten o da biliyordu. Bu yüzden, "Cevabı biliyorsun," dedim hiç saklama gereğinde bulunmadan. Ağır ağır başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Maalesef biliyorum, evet. Çünkü ihtimal dahi olsa sana gelmesini, seni sevmesini bekledin. Hatta bunu beklemekle kalmadın, hep istedin. Seni kullanmasına izin verdin. Ta ki bir sabah seni ağlarken görene dek..."

O zaman yaşananları hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Yaz tatiliydi. İtalya'daydım. Elif, yine Murat'la sert bir kavgaya tutuşmuştu ve her zaman

olduğu gibi yine kaçıp bana gelmişti. İtalya'ya, yanıma gelmişti. İlk ve son kez o zaman ona karşı koyamamıştım. O gece ikimiz de kendimizden geçmiştik, çok yakınlaşmıştık ve ne yazık ki büyük bir hata yapmıştık. O hata da zaten bir nevi her şeyin ama en çok da benim en büyük pişmanlığımın başlangıcı olmuştu.

O gecenin sabahına onu değil de yanımda küçük bir not kağıdını bulduğumda bunun daha da iyi farkına varmıştım. Bana çok pişman olduğunu ve özür dilediğini yazmıştı. Aynı gün hemen İstanbul'a geri dönmüştü. Annem bütün bu olanları elbette biliyordu. Çünkü o zamanlar yanımda zaten o vardı ve ben ondan hiçbir şey saklamazdım. O sabah da beni o not kağıdıyla yine annem bulmuştu. Gözyaşlarımı o silmişti. Acımı, yaptığım o büyük hatayı o hafifletmek istemişti ama elbette başarılı olamamıştı. Çünkü hata, hataydı ve bizim zamanı geriye sarmamızın imkânı yoktu.

Yaşananları hatırlamanın verdiği hayal kırıklığıyla ben sessizliğimi korurken annem gayet kendinden emin bir şekilde konuşmayı sürdürdü.

"Sen de çok iyi biliyorsun ki, tıpkı kuzenin Alina gibi hiçbir zaman Elif'ten hoşlanmadım. Sana nasıl yaklaştığının en az senin kadar farkındaydım. Bu yüzden onu sevmemin imkânı yoktu ama bana Melek'ten her bahsettiğinde gözlerindeki heyecanın nasıl tutkulu, nasıl farklı olduğunu görebiliyorum oğlum. Onu anlatırken adeta gözlerinin içi gülüyor. Çok başka, çok hayat dolu birine dönüşüyorsun. İşte sırf bu yüzden bile olsa onu tanımadan şimdiden çok sevdim."

Her ne kadar şu an ayrı olsak da annemin Melek hakkında böylesine ılımlı yaklaşması elbette beni çok mutlu etmişti. Gururumu okşamıştı. Keşke her şey daha farklı olsaydı. Keşke şu an Melek de yanımda olsaydı. Keşke ikisini tanıştırma şansı yakalayabilseydim. Fakat bütün bunlar için artık çok geçti.

"Ama seni anlayamıyorum İlker. Asla fark etmedim zannetme," dedi başıyla balkondaki masanın üzerinde bulunan cep telefonumu işaret ederek.

"Günlerdir seni arıyor, sana yazıyor. Neden ona cevap vermiyorsun? Neden kendini böylesine cezalandırıyorsun? Bunu yapmaktan vazgeç artık."

Gözlerimin içi yanmaya başladığında sessizliğimi sürdürdüm. Annem, doğruları söylüyordu. Melek, buraya geldiğimden bu yana sürekli beni arıyor, mesaj atıyordu ama hiçbirine geri dönüş yapmıyordum.

Yapamıyordum. Bir korkak gibi ondan kaçıyordum. Cesaretimi toplamıyordum. Onunla yüzleşemiyordum.

"Olanları ilk öğrendiğin ve bana anlattığın zaman bir cümle kurmuştun. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Usul usul başımı aşağı yukarı doğru sallayarak, "Melek, Elif değil," diye mırıldandım ona ve çok öncesinde Murat'a kurduğum cümleyi ikimize de tekrar hatırlatarak.

"Aynen öyle. Melek, Elif değil. Bunu hepimizden çok en iyi sen biliyorsun. Öyleyse neden kendine, o kıza ama en önemlisi de aşkınıza haksızlık ediyorsun?"

"Çünkü aşamıyorum anne. O geceyi aşamıyorum. Eskiden yaşananları aşamıyorum. Elif'in zamanında bana yaptıklarını aşamıyorum. Evet, Melek'i çok seviyorum. Ama lanet olsun ki Murat'la olan o görüntü gözlerimin önünden hiç gitmiyor. Murat'ın söyledikleri kulağımdan hiç silinmiyor. Aklıma getirdikçe delirecekmişim gibi hissediyorum. Belki abartıyorum, bilmiyorum ama hazmedemiyorum. Kabullenemiyorum."

Bu konu hakkında ilk kez birine karşı içimdekileri döküyordum. Her zaman olduğu gibi ilk sığındığım limana, anneme içimde birikenleri döküyordum. Çünkü gerçek buydu. Kahretsin ki bu kez Murat'a olan öfkem, Melek'e olan aşkımın önüne geçiyordu. Murat'ın söylediği hiçbir cümle kulaklarımdan silinmiyordu.

"Ama günün sonunda, her şey bittiğinde ne olacak biliyor musun? O da bana gelecek. Yine beni isteyecek."

O lanet olasıca cümleler sürekli kulaklarımda yankılanıyordu. Hiçbir zaman Murat'a karşı kin duymamıştım. Üstelik Elif'le olanlara rağmen ona kin duymamıştım ama ilk kez öfkeden kuduruyor, deliye dönüyordum. İlk kez bu kadar kin besliyordum ve beslediğim bu kin her şeyin önüne geçiyor, tüm yollarımı kapatıyordu.

Annem hâlâ sıkıca elimi tutarken, "Yapma İlker. Yapma oğlum. Pişman olacağın şeyler yapma. Çok geç kalacağın şeyler yapma," diye yakardı. Ben de bunu yapmak istemiyordum ki zaten. Şu an her şeyden çok Melek'e koşmak istiyordum ben. Onu kollarımın arasına çekip sıkıca sarılmak, kokusunu solumak istiyordum ama yapamıyordum işte. Allah kahretsin ki yapamıyordum.

"Anne," diye mırıldandım kırılgan bir sesle.

"Şu an belki de en çok onu suçluyorsun, Melek'i çünkü bunu yapmak daha kolay geliyor sana. Yükünü hafiflettiğini zannediyorsun belki ama asla

öyle değil işte. Sen de zamanında çok hatalar yaptın. Şimdi Elif'e ya da Murat'a olan öfkeni Melek'ten çıkarman ne kadar doğru? Bu ona da haksızlık değil mi?"

"Öyle, haksızlık."

"Ona gitmek istediğini biliyorum. Bunu daha fazla geciktirme. Bazı şeylerin telafisi olmuyor. Bak, babanla bana. Her şeyi batırdıktan sonra düzeltmeye çalıştı. Ama ne oldu? Beni daha da çok kaybetti. Sevgimizin üstüne kara bulutlar yerleştirdi. Benim için her zaman çok değerli bir insan olacak ama asla onu eskisi gibi aşkla sevemeyeceğim. Senin de onun gibi çok geç kalmanı istemiyorum İlker. Bu yüzden sana tek tavsiyem daha fazla zaman kaybetmeden o şahane kıza geri dön ve sıkıca onun elini tut. Hiç bırakma. Çünkü daha sonrasında pişman olmanı, keşke demeni hiç istemiyorum."

Annemin söyledikleriyle gözlerimde biriken yaşlar yavaşça yanağıma doğru akarken kocaman gülümsedim. Annem, gerçekten şahane bir kadındı ve o benim annem olduğu için kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatarak önce kıvırcık saçlarımı dağıttı, ardından da yanağımdaki ıslaklığı kendi parmaklarıyla temizlemeye çalıştı.

"Seni çok seviyorum anne," diye fısıldadım.

"Beni de seni çok seviyorum bebeğim," diyerek bana sıkıca sarıldığında ben de küçük bir çocuk gibi kollarımı ona doladım. Başımı şefkat ve huzur kokan göğsüne yasladım. Annem bir müddet sessiz kalarak saçlarımı okşadı. Başımın tepesine uzun bir öpücük kondurarak sonra geri çekilip, "Şimdi, yemek başına. Hadi," diyerek emir kipiyle konuştu. Bu kez ona itiraz etmeyecektim. Başımı onaylarcasına aşağı yukarı doğru sallayıp, "Tamam, sen git. Ben de kendimi toparlayıp geliyorum," dedim.

Bir kez daha başımın tepesinden öperek önce benden uzaklaştı. Ardından da yanımdan ayrılarak balkondan çıktı. Annemle konuşmak, daha doğrusu onun benimle konuşması gerçekten iyi hissettirmişti. Fakat çok önemli bir gerçeğin de yakından farkına varmamı sağlamıştı.

Bu saatten sonra gerçekten annemle babamın bir geleceği olamazdı. Bunun fazlasıyla bilincindeydim. Her ne kadar babam bu durumu pek kabullenmek istemese de annem de bunun farkındaydı. Üstelik buraya geldikten birkaç gün sonra onun şimdiki sevgilisi Sebastian ile tanışmıştım ve babamdan ne kadar farklı bir adam olduğunu görmüştüm. Anneme karşı öyle sıcak, öyle ılımlı, öyle nazik davranıyordu ki annemin gerçekten ne

istediğini gayet net görebiliyordum. Koşulsuz, şartsız sıcacık bir sevgi ve güven istiyordu. Sebastian ise bunu ona fazlasıyla verebiliyordu. Annemin onun yanındayken gözlerinin nasıl parladığından, nasıl mutlu olduğundan hemen anlamıştım ve onun adına gerçekten çok mutluydum.

Fakat ben ne yapacaktım? İşte hâlâ bunun ikilemini yaşıyordum.

Günlerden sonra ilk kez midemin guruldamasıyla aç olduğumun farkına vardım. Kendi kendime aptalca gülümserken oturduğum sandalyeden ayağa kalktım. Tam annemin peşinden mutfağa gitmek üzereydim ki masada bulunan telefonum titredi. Gözlerimi ekrana çevirdim ve yine onun ismini gördüm.

Günlerdir birçok kez aramış, birçok kez mesaj atmıştı. *Bu kaçıncı mesajıydı?* Bilmiyordum ama hiçbirine geri dönüş yapmamış, hatta açmamıştım bile. Belki çok acımasızca olacaktı ama görmezden gelmiştim hep. *Fakat annemle konuştuğumdan dolayı mıydı?* Bilmiyordum ama bu kez görmezden gelmek istemiyordum. Bu yüzden kararımdan geri dönmeden hemen telefonu elime aldım ve kilit ekranı açıp doğrudan Whatsapp'e girdim. Onun attığı tüm mesajları okuyacaktım ama önce en son attığı ses kaydını dinlemeye başladım.

"İlker... Ben seni çok özledim."

Kendisi bir garip melek, ardına düşmeniz gerek, diyerekten yine ve yeniden sizlere selamımı veriyorum. Bölümü nasıl buldunuz? Özlemiş miyiz? Ben çok özledim.

Bu kez Altan kuzenlerle güzel bir giriş yapmak istedim. Ne diyorsunuz? İlker kırar mı inadını?

Yeni bölümler için artık çok beklemeyeceksiniz. Merak etmeyin. Bir sonraki bölümümüz de haftaya perşembe sizlerle olacak. Bakalım bizim Melek neler yaşamış?

Sizleri kocaman öpüyorum. Yeni bölümde görüşmek üzere şimdilik hoşça ve merakla kalın. ❤

42. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Playlist:

Toygar Işıklı - Söz Olur

İzel - Işıklı Yol

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

Bol bol yorum yapmayı ve vote vermeyi unutmayın. ❤

Keyifli okumalar. =)

42. BÖLÜM

Melek Güçlü'den...

"Seni incittiğim için çok üzgünüm. Umursamıyormuş gibi yaparak çok zaman kaybettim. Sanırım böyle hissetmek istemedim. Bu acı veriyor. Ama seni seviyorum. Sana kesinlikle ve tamamen aşığım ve çok geç olduğunu düşünsen de bunu söylemek zorundaydım. Lütfen, bir şey söyler misin?"

"Dur. Şunu bil ki... Daha fazla yaklaşırsan... Gitmene izin vermeyeceğim."

İzlediğim yabancı filmdeki başroller birbirlerine söyledikleri duygu dolu kelimelerden sonra bir anda ortada buluştular ve öpüşmeye başladılar. Bu esnada benim de gözlerimden yanaklarıma boncuk boncuk damlalar akıyordu.

Bugün, günlerden cumaydı. Yarın hafta sonuydu ama artık gidecek bir iş yerim olmadığı için üniversiteden eve geldiğimden bu yana pinekliyor, yatağımdan asla çıkmıyordum. Saatler akşamın yedisine yaklaşıyordu ve ben son birkaç saattir yerimden hiç kıpırdamamıştım bile. Açtığım filmi izlemiştim.

İlker, İtalya'ya gideli beş gün olmuştu ve beş gündür hayatımda güneş doğmuyor gibiydi. Gerçi aralık ayının son günlerini yaşadığımız için havalar da zaten epey kötüydü ama önemli olan havalar değil, ruhumdu. Kalbimdi. Kaybolmuştum. O gittiğinden bu yana resmen kaybolmuştum.

Yaşananlardan sonra kendimi toparlamam kolay olmamıştı elbette. Zaten toparlayabildiğim de pek sayılmazdı. Fakat en azından geçen bu son günlerde üniversitede herhangi bir sıkıntı yaşamamıştım. İnsanlar ya da sınıfımdakiler suratıma gözlerini dikerek, tiksinircesine bakmıyorlardı. Aksine yaşananlar sanki çok kısa bir sürede unutulmuş gibiydi. Daha öncesinde üniversitede bu tarz sıkıntılar yaşadıklarından mıydı bilmiyordum ama en azından onların üzerime gelmemesi beni biraz olsun rahatlatmıştı. Hatta Selen bile yanıma gelip bana her şeyin yoluna gireceğini ve İlker'le barışacağımı söylemişti. Gerçekten garip bir andı.

Bunun dışında işten atıldığım için Muhsin Bey'e pek kızamıyordum. Pekâlâ... İlker ve Murat'ın geçmişte Elif yüzünden yaşadıklarından dolayı bana bayağı sert çıkışmıştı ama bir taraftan onu da anlıyordum ya da anlamaya çalışıyordum. Sonuçta bir baba olarak İlker'i düşünüyordu. Elbette evladı benden önce gelecekti ama yine beni hiç tanımadan yargısız infaz ettiğini ve haksızlık yaptığını düşünüyordum. Elif'le olanlardan sonra bana güvenmek istemeyebilirdi, bunu anlayabilirdim ama hiç kimse İlker'e hissettiğim aşkı sorgulayamazdı. Kimsenin buna zerre kadar hakkı yoktu.

Burnumu çekerek önümdeki koca kâseden avuçladığım mısırları ağzıma adeta tıkarken gözyaşlarım yanaklarıma akmaya devam ediyordu ama aldırmıyordum. Hayır, filmdeki duygusal sahneden dolayı da ağlamıyordum. Ben de en az o karakter kadar aptal olduğum için ağlıyordum. Cesaretli olamadığım için ağlıyordum. İlker'i bir hiç uğruna kaybettiğim için ağlıyordum.

Yatağımın kenarında dün akşamdan kalma boş bir dondurma kutusu vardı. Komodinin üzerinde yarım bırakılmış bir pizza dilimi... Kucağımda ise koca bir mısır kâsesi. Önümde ise açtığım romantik komedi filminin son sahneleri... Evet, tam anlamıyla depresyondaydım ve yarın yüzümde çıkacak sivilceleri de asla umursamıyordum. İlker'siz kalmak hiçbir şeyi umursamamam için oldukça yeterli bir sebepti.

"Melek! Melek! Ay, Melek kime diyorum ya?!"

Eda'nın salondan gelerek kulaklarımı tırmalayan cırtlak sesine pek aldırış etmedim. Ne yapacağını ya da ne diyeceğini elbette çok iyi biliyordum. Bana yataktan çıkmamı söyleyecekti ve ben de şiddetle buna karşı çıkacaktım. O yüzden onu yanıtsız bırakmayı sürdürdüm ve önümdeki bilgisayarda açık olan filmin son sahnelerini izlemeye devam ettim. Fakat bu esnada ayak sesleri daha da bir yaklaştı ve odamın kapısı birden gürültüyle aralandı.

Odamın tam ortasına kadar gelen Eda ellerini beline yerleştirerek, "O kadar sesleniyorum. Niye cevap vermiyorsun kızım ya?" diye söylediğinde sadece omuz silktim. Önümdeki mısır kâsesinden bir avuç daha alıp ağzıma teptim.

Eda ellerini belinden çekip, yanıma yaklaşarak, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu bu kez de merakla. Burnumu çekerek, "*Bağlanmak Yok* izliyorum yine. İlker'le en son bu filmi izlemiştik," dedim dudaklarımı sarkıtarak. Sonra ekrandaki başrol kızı gösterip, "Ben de bu başroldeki geri zekâlı kız gibi başta söyleyemedim işte ona olan sevgimi. O da çekip gitti bu yüzden," diye hayıflandım. Sesimdeki kırgınlığı, üzüntüyü, pişmanlığı asla gizlemezken Eda iki büyük adımda yanıma geldi ve birden şak diye laptopumu kapattı.

"Ay yok! Senin artık gerçekten bir kendine gelmen gerek. Bu depresyon hâllerinden iyice gına geldi."

Eda'ya kızamazdım. Aynı evin içinde yaşayıp, her gün bu muşmula suratla gezersem kızın tepkisi elbette böyle olurdu ama yine de başka türlüsünü yapmak da içimden gelmiyordu. İlker yanımda yokken her şey, hatta mutlu olmak bile bana yasakmış gibi geliyordu sanki. Bu yüzden Eda'nın söylediklerine hiç aldırmadan yeniden laptopumu açmaya yeltendim fakat Eda elbette beni engelledi. Laptopu açmama fırsat tanımadan kucağımdan aldı ve yatağımın kenarındaki komodinin üzerine bıraktı. Kolumdan yakalayıp beni yatağın içinden çıkarmaya çalışırken ben de tam aksi bir tavır sergileyip kendimi geriye doğru itmeye çalıştım ama bu ne yazık ki önümdeki kâsenin yere düşmesine, mısırların etrafa saçılmasına sebep oldu.

"Melek ya!" diye cırladı Eda. "Sırf şu kâseyi düşürdüğün için o yataktan eşek gibi çıkacaksın!" Tekrar koluma uzanmak istediğinde şekeri elinden alınmış küçük bir çocuk gibi omuzlarımı silkerek bir kez daha geriye doğru çekildim. Kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Eda, bırak ya. İstemiyorum ben kendime gelmek falan," diye yakındım.

"Melek!" diye bağırıp koluma bir tane sertçe indirdiğinde dudaklarımı büzerek kendimi iyice ondan uzaklaştırıp, sırtımı yatağın başlığına yaslandım.

"Eda!" diye söylendim onun gibi sesimi yükseltip, sesini taklit ederek.

Özellikle de regl dönemlerinde yaşadığım duygu değişimlerinden dolayı Eda benim ne kadar inatçı ve huysuz olduğumu çok iyi bilirdi. Eh, böyle bir durum karşısında da kolay kolay kendime gelemeyeceğimi, yerimden

kalkmayacağımı da tahmin edebilirdi. Yüzüne mahcup bir ifade yerleşirken yatağımın kenarına oturup, "Alina'yla hiç konuştun mu sonrasında?" diye sordu ilgiyle. Başımı iki yana doğru salladım.

"Hayır," dedim buruk bir sesle.

Yeni tanıştığım ve gerçekten kanımın epey kaynadığı İlker'in kuzeni Alina'yla en son bu sabah konuşmuştuk. O konuşma sırasında Eda'da yanımdaydı. Zaten birlikte üniversiteye gidiyorduk.

Alina bana İlker'in hâlâ İtalya'da olduğunu ve bir süre daha gelmeyeceğini, annesinin yanında kafa dinlemek istediğini söylemişti. Hatta yeni yılı bile annesiyle geçirmek istiyormuş. Belki de koca bir yılın en heyecan dolu gününü onsuz geçirecektim ve bu adeta kalbimi acıtıyordu. Onunla birlikte yeni yıla giremeyecektik. Dilek tutamayacaktık. *Gerçi birbirimizden bu kadar uzak düşmüşken, böylesine ayrıyken nasıl yeni yılı kutlayabilirdik ki?* Çok merak ediyordum. *Acaba benim onu düşündüğüm kadar o da beni düşünüyor muydu?*

"Bir süre daha annesinin yanında kalacakmış. Bugün üniversitede Berkay'a da sordum zaten. O da aynısını söyledi. Yeni yılı bile İtalya'da geçirecekmiş," diye açıklarken sesimin çatallı çıkmasına mâni olamadım. Eda iyice yanıma yaklaşıp kolumu sıvazlayarak, "Bu gerçekten kötü olmuş," dediğinde sadece başımı sallamakla yetindim. Diyeceğim hiçbir şey yoktu çünkü. Bana kalırsa bu kötünün de kötüsüydü.

Yüzüm iyice düşerken ve kendimi yine o buhranın içinde bulurken Eda birden yatağımdan kalktı ve ellerini heyecanla havada çırptı. "Şimdiden söylüyorum, itiraz kabul etmiyorum. Hadi kalk hazırlan, dışarı çıkalım," dedi hızlı hızlı, epey coşkulu bir sesle. Gözlerimi devirdim. Hiç kimse beni şuradan şuraya götüremezdi. *Yatağımdan çıkmak mı?* Asla. Özellikle de hava bu kadar soğukken hiçbir yere adımımı atmazdım.

"Eda, hava buz gibi. Hem dışarı çıkmak falan istemiyorum ben. Rahat rahat depresyonumu yaşamak istiyorum."

"Hayır, depresyon falan yaşamak yok artık Melek. Senin cidden kendine gelmeye ihtiyacın var. Hem iki gün sonra yeni yıl. Yapma böyle. Mutsuz girme yeni yıla." Yine omuz silktim. İlker yanımda olmadıktan sonra yeni yılın da pek bir anlamı yoktu benim için.

Yerimden bir santim kıpırdamadığımı fark eden Eda, "Eeeeh! Yeter ama! Kalk artık, yoksa valla zorla kaldırırım seni," diye bağırdı. "Beyoğlu'nu falan gideriz. Sahafları gezeriz, sen çok seversin," diye devam ettiğinde

burukça gülümsedim. Aslında fena fikir değildi ama yine de içimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu.

"Eda..." diye mırıldandım çaresizce ama Eda aldırmadı.

"Hiç Eda deme. Mızmızlanmak yok. Hazırlan gel, ben de hazırlanmaya gidiyorum. Hadi bakalım."

Ellerini coşkuyla havada birbirine çarparak hızlı adımlarla odamdan çıkıp gitti. Koridordan gelen kapı açılıp kapanma sesini işittiğimde çoktan kendi odasına girdiğini anladım. Bu durumdan daha fazla kaçamazdım. Eda'yı reddetmek imkânsız gibi bir şeydi. Aslında onu da anlıyordum. Beni düşündüğünü, benim için bunları yaptığını çok iyi biliyordum. Günlerdir bütün çilemi, derdimi o ve Gamze çekiyordu çünkü. Beni kendime getirmek istiyordu ama bu biraz imkânsız gibiydi. Yine de ona kendimi daha fazla mahcup hissetmek istemiyordum. Benim için bu kadar çaba gösterirken ben de onun için bir şeyler yapmak istedim ve hiç istemesem de yerimden kalkıp hazırlanmaya koyuldum.

***

Hava kıçımızı donduracak kadar soğuk olsa da Eda'yla dışarı çıkmak o kadar da kötü bir fikir değildi sanırım. Aksine günlerden sonra temiz hava almak, kalabalığın içine karışmak bana gerçekten iyi gelmişti.

Evden ayrılalı neredeyse bir saat falan olmuştu. Eda'yla birlikte kol kola Beyoğlu sokaklarında gezmiş, tepeyi tırmanmış, Galata'ya doğru ilerlemiştik. Ara sokakların birinde gördüğümüz küçük bir sahafa girmiştik. Eda'nın söylediği gibi sahaflarda gezinmeyi gerçekten çok severdim.

Eda eski tarz müzik kutularını incelerken, ben de etraftaki kitaplara göz atıyordum. Bazılarını elime alıp, sayfalarını kokluyordum. Elimde tuttuğum Reşat Nuri Güntekin'in en gözde eserlerinden biri olan Dudaktan Kalbe'yi yavaşça rafa bırakırken gözlerim kenarda asılı olan ahşap ayraçlara takıldı. Yönümü değiştirerek o ayraçların bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Ayraçların bulunduğu o küçük standı yavaşça döndürüp her birini incelerken içlerinden bir tanesi doğrudan dikkatimi çekti. Kalbim birden hızla atmaya başladığında standı döndürmeyi bıraktım ve asılı olan o ahşap ayracı çıkarıp ellerimin arasına aldım. Ayraç uzun, ahşap bir çubuk gibiydi. Ucunda Kız Kulesi vardı ve üzerinde ise bir cümle yazıyordu. Ayracın ucundaki Kız Kulesi'ni baş parmağımla okşarken, üzerindeki yazıyı dikkatle okudum.

"Kız Kulesi de yalnız ama İstanbul ona aşık."

Bu cümle büyük bir aydınlanma yaşamama sebep oldu. İlker'in bana sorduğu soru defalarca kez zihnimde yankılandı. Hatıralarım beni onunla ilk kez gerçek anlamda sohbet ettiğim o güne götürdü. Kız Kulesi'nin karşısında birlikte oturup, çay içtiğimiz güne...

"Ne aptal Kız Kulesi, değil mi? Ona tepeden bakan kibirli Galata'ya aşık."

"Kesinlikle aptal değil. Sadece gözünün önünde asıl sahip olduğu şeyi göremeyecek kadar kör."

"Peki neymiş o sahip olduğu asıl şey?"

"Zeki kızsın Melek Güçlü. O yüzden bunu bulmayı sana bırakıyorum."

Gözlerimin içi acıyla nemlenirken hatıralarım bu kez de başka bir güne götürdü beni. Onunla birlikte Uludağ'a giderken elimde Eda Tezcan'ın kitabını okuyordum. O da bunu fark edip yine aynı şeyleri söylemişti.

"Hatırlıyor musun? Bana bir keresinde Kız Kulesi'nin Galata'ya olan aşkından dolayı çok aptal olduğunu söylemiştin. Ben de sana onun aptal olmadığını, aslında sahip olduğu asıl şeyi göremeyecek kadar kör olduğunu söylemiştim. Buldun mu Kız Kulesi'nin sahip olduğu asıl şeyi?"

"Hayır, işin aslı unutmuştum bile biliyor musun?"

"Tahmin ettim."

"Sen söyle bana. Neymiş Kız Kulesi'nin sahip olduğu o asıl şey?"

"Söylersem bütün büyüsü bozulur. O yüzden bulmayı ben yine sana bırakıyorum."

Nasıl anlamazdım? Nasıl farkına varamazdım?

Meğerse sandığın kadar zeki değilmişim İlker Altan. Çünkü gözümün önündeki o asıl şeyi hiç görememişim ben. Bu hikâyede senin ne anlama geldiğini ben hiç fark edememişim. Elimde sıkı sıkıya tuttuğum ayraca buruk bir gülümsemeyle bakarken gözlerimden akan damlalara engel olamadım. Çünkü gerçekten çok güzeldi. *Bizim için çok anlamlıydı.*

Hiç ikinci kez düşünme gereğinde bile bulunmadan etraftaki görevlilerden birine seslenerek, "Bu ayraç ne kadar?" diye sordum hevesle.

Benim yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim genç bir çalışan yüzündeki tebessümle yanıma yaklaştı. Elimdeki ayraca bakıp, "5 lira," diyerek yanıtladı beni.

"Alıyorum," dediğimde görevli başını sallayarak kasaya doğru ilerledi. Ben de onu takip ettim.

O sırada Eda da yanıma gelip, "Ne aldın?" diye sordu. "Küçük ama çok anlamlı bir şey," diyerek onu yanıtladım. İlgi dolu bakışlarla beni incelerken

karşımızdaki genç görevli ayracı çok küçük bir poşetin içine yerleştirip bana uzattı. Ben de fiyatını ödedikten sonra vakit kaybetmeden sahaftan ayrıldık.

Sahaftan dışarı çıkmamızla soğuk hava birden yüzümüze çarptığında önce elimdeki küçük poşeti montumun cebine yerleştirdim. Ardından da ellerime yün eldivenlerimi takarak Eda'yla birlikte yürümeye devam ettim. Ara sokakları arkamızda bırakarak sonunda Galata'nın bulunduğu tam merkeze ulaştığımızda birden Eda'nın telefonu çaldı. Ellerini montuna yerleştirip telefonunu çıkardı ve gelen aramayı yanıtladı.

"Efendim, canım?" diye karşılık verdiğinde gelen aramanın Ahmet'ten olduğunu hemen anladım.

"Evet, yanımda. Galata'nın oradayız. Tamam, gel. Bir dakika... O zaman Melek'e sormam lazım."

Eda, telefonu kulağından ayırmadan bana doğru döndü. "Ahmet, yanımıza gelmek istiyor," dedi.

"Gelsin," dedim gayet sakinlikle çünkü bundan daha doğal bir şey görmüyordum. Biz genellikle üçlü olarak takılıyorduk zaten. Gerçi ben onların yanında çoğu zaman yedek lastik konumunda yer alıyordum ama olsun. Sorun değildi.

"Ama yanında Cenk de varmış ve seninle önemli bir mevzuyu konuşması gerekiyormuş."

İşte bu beni hem şaşırtmış, hem de aklımı karıştırmaya yetmişti. Müzik grubundan ayrıldığımdan bu yana neredeyse Cenk'le hiç tekrar görüşmemiş, konuşmamıştık. *Benden ne istiyor olabilirdi ki?* Ama aramız kötü de değildi. *Allah Allah...* Bu durum gerçekten beni şaşırtmıştı ama yine de yanımıza gelmesinde herhangi bir sakınca görmüyordum. Sonuçta o zaten Ahmet'in kuzeniydi. Benim de buna bir nevi saygı duymam gerekirdi.

"Tamam, benim için bir sıkıntı yok," dedim yine ılımlı bir şekilde. Eda başını hızla sallayarak yeniden telefonuna döndü. Ahmet'e, "Tamam canım gelin. Konum atıyorum şimdi," dedi ve telefonu kapattı. Ahmet'e konum atarken yanından geçtiğimiz ve yüzümüze adeta sıcak hava üfleyen şık kafeyi işaret ederek, "Oturalım mı şurada? Sıcak bir şeyler içeriz," diye sordu Eda. Hiç karşı bile çıkmadım. Gerçekten üşümüştüm ve sıcak bir şeyler içmeye ihtiyacım vardı.

"Olur."

Eda'nın gösterdiği mekâna girip, en köşe taraflardan bir yere geçip oturduk. İçerideki hava öyle sıcaktı ki üzerimdeki montu, atkıyı,

eldivenlerimi ve beremi hemen çıkardım. Oturduğum kadife koltuğa sırtımı iyice yaslarken elektriklenen saçlarımı düzelttim. Bu esnada garsonlardan biri yanımıza yaklaştı.

Eda, "Bir Hindistan ceviz aromalı latte macchiato, bir de sıcak çikolata lütfen," diyerek garsona siparişlerimizi verdi. Ne içeceğimi zaten bildiği için benim bir şey dememe bile gerek kalmadı.

Garson siparişlerimizi alarak yanımızdan hızla uzaklaşırken Eda uzanıp masanın üzerine bıraktığım ellerimden birini tuttu.

"Seni böyle üzgün görmeye gerçekten dayanamıyorum Melek. Çok üzüyorsun kendini. Çok hırpalıyorsun. Her şey yoluna girecek, inan bana."

Eda'ya buruk bir tebessümle baktım. *İlker'le aramızdaki duvarları aşamadıktan sonra nasıl her şey yoluna girecekti ki?*

"İlker burada değilken nasıl yoluna girecek ki Eda?"

"Geri dönecek ve siz her şeyi tek tek konuşup barışacaksınız."

"Ya dönmezse? Ya annesiyle kalmayı tercih ederse? Sonuçta bu yeni bir şey değil ki."

Söylediklerimde epey ciddiydim. İlker, çocukluğunu annesiyle geçirmişti ve annesine ne kadar bağlı olduğunu bana defalarca kez anlatmıştı. Yani geri dönmek istemezse buna karşı çıkmamın imkânı bile yoktu. Sonuçta hayatının bir kısmını orada geçirmişti. Bir nevi İtalya'ya aşinaydı. Tabii asıl korkularım bunlar değildi.

"Asıl ya beni unutursa? İtalya'da bir sürü güzel kız vardır şimdi. Ya başkasına âşık olursa?"

Dudaklarımdan çıkanlara elbette inanmak, kendimi kaptırmak istemiyordum. İlker'in bir başkasına âşık olmayı geçtim, küçücük bir duygu kırıntısı beslemesi bile beni çok korkutuyordu. Buna katlanmazdım. Ondan bu kadar uzak kalmak her şeyi çok zorlaştırıyordu. İçimden bir ses, *"Daha ne duruyorsun? Kalk, git İtalya'ya. Çık karşısına,"* diye haykırıyordu ama sonra onun Elif'le yaşadıklarını, daha doğrusu Elif'le İtalya'da yattığını aklıma getirince bu isteğimden hızla vazgeçiyordum. Üstelik olanlardan sonra bambaşka bir İlker'le de karşılaşabilirdim. Sonuçta Alina'yı ilk gördüğüm zaman bana yaptığı o iğrenç imayı asla unutamazdım.

Eda, "Sen iyice saçmalamaya başladın ama," diye sertçe konuştuğunda omuz silktim. Sessizliğimi korudum. Bu sırada garson içeceklerimizi getirdi. Ben sıcak çikolatamdan bir yudum alıp, içimi ısıtmaya çalışırken Eda, "Hem öyle bir şey olabilir mi Melek? Aşk bu kadar hafife alınacak,

kolay unutulacak bir şey mi?" diye söylenmeye devam etti. Belki de içimi rahatlatmak istedi.

"Değil ama yine de korkuyorum işte," diyerek dürüst oldum ona karşı.

"Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Bir kez daha söylüyorum. İlker, geri dönecek ve siz her şeyi konuşup barışacaksınız. Zaten hepimiz papağan gibi aynı şeyleri tekrarlamıyor muyuz? Tek yapmanız gereken her şeyi detaylıca ve eksiksiz bir şekilde konuşmak."

"Haklısın."

"Biliyorum," diyerek kibirle gülümsedi ve bana göz kırpıp lattesinden yudumladı.

Eda, her zaman olduğu gibi yine çok haklıydı. İlker'le bizim en büyük hatamız birbirimize karşı dürüst olmayışımızdı. En saklamamamız gerekenleri saklamamızdı. Belki de en başından her şeyi konuşmuş olsaydık, şu an burada yan yana olabilirdik. Hatta her şeye gülüp geçiyor olabilirdik. Aslında tek yapmamız gereken sadece konuşmaktı ama bunun ne zaman gerçekleşeceği şu an için belirsizdi.

Eda'yla aramızda derin bir sessizlik oluşurken o lattesinden içmeye devam etti ve ben de montumun cebinden telefonumu çıkarıp ekranı kontrol ettim. Lakin hiçbir şey göremedim. Ekran bomboştu.

İlker gittiğinden bu yana ona birçok kez mesaj atmış, birçok kez aramıştım ama hiçbirine geri dönüş yapmamıştı. Hatta mesajlarımı açmamıştı bile. Son görülmesi açıktı ve yazdığım hiçbir mesaj, attığım hiçbir ses kaydı mavi tik olmamıştı. Beni bu kadar görmezden gelmesi epey rahatsız ediciydi.

Whatsapp'e girip bir kez daha ona attığım mesajları kontrol ederken farklı bir manzarayla karşılaşmadım. Hâlâ hiçbirine bakmamıştı. Yüzüm iyice düşerken telefonumu kilitleyip masanın üzerine bıraktım. Bu sırada gözlerimi etrafta gezdirirken Ahmet ve Cenk'in bulunduğumuz mekâna girdiklerini gördüm. Elimi havaya kaldırarak onlara yerimizi belli ettim. İkisi de hızlı adımlarla bize doğru yaklaşmaya başladılar.

Ahmet, "Selam, kızlar," diye seslendiğinde Eda da ben de oturduğumuz yerden kalkıp onunla selamlaştık. Eda, "Hoş geldin canım," diyerek Ahmet'in yanaklarından öptü. Bense hem Ahmet'e hem de Cenk'e sarılıp geri çekildim.

"Selam enişte."

Ahmet, "Nasıl oldun?" diye sorduğunda omuz silktim.

"Gördüğün gibi. Depresyon mod online," dediğimde hâlime kıkırdayarak Eda'nın yanındaki boş koltuğa oturdu. Cenk de benim yanımdaki boş koltuğa oturdu.

Ona tebessüm ettim çünkü gerçekten aramızda hiçbir sorun yoktu. Cenk'i baştan aşağıya incelemekten kendimi alamadım. Üzerinde siyah, boğazlı bir kazak ve siyah bir kot pantolon vardı. Deri ama kenarlarında yünleri olan kalın bir ceket giymişti. Siyah saçları dağınıktı, kirli sakalı ise her zamanki gibi onu havalı gösteriyordu. Aslında Cenk epey yakışıklı çocuktu ama benim için sadece bu kadardı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yine de kibarlık etmek isteyerek, "Bu arada sen de hoş geldin Cenk," diye mırıldandığımda samimiyetle gülümsedi.

"Hoş buldum Melek. Nasılsın?"

"Gördüğün gibi, bildiğin gibi," dediğimde anlayışla başını salladı. Suratımdaki ifadeyi geren herkes zaten ne hâlde olduğumu hemen anlıyordu.

Ahmet ikisi için birer Türk kahvesi sipariş ederken Cenk de iyice bana döndü. Gözlerinde huzursuz, tereddütlü bir ifade vardı. Bana bir şey söylemek istiyor ama bir taraftan da bundan çekiniyor gibiydi.

"Melek, bak. Son yaşadıklarından sonra inan seni hiç rahatsız etmek istemiyordum ama önemli bir durum için buradayım."

Cenk'in ses tonu epey telaşlı ve bir o kadar da mahcup çıkmıştı. Bana söyleyeceği şey her neyse daha da çok meraklanmıştım, ki bu durumda yalnız da değildim. Eda ve Ahmet de pürdikkat onu dinlemeye başlamışlardı.

"Tabii. Seni dinliyorum," dediğimde derin bir nefes aldı Cenk. Ardından omuzlarını düşürüp gözlerimin içine baktı.

"Belki biliyorsundur, iki gün sonra boğaza karşı bir yalıda yeni yıl kutlamalarında çalacağız," diye söze girdiğinde gözlerimi devirmeden edemedim. *Murat'ın malum yıl başı partisini duymayan kalmış mıydı acaba?*

"Biliyorum, Berkay demişti. Murat'ın şu meşhur yılbaşı partisi değil mi?"

"Aynen öyle."

İlker gittiğinden bu yana Murat'la elbette üniversitede daha sık karşılaşır olmuştuk. Onu gördüğüm her an yüzünde pişkin, memnun bir gülümseme vardı. Hatta birkaç kez beni sıkıştırmış olduğu anlar bile yaşanmıştı ama ona karşı asla tek kelime bile etmeden hep yolundan çekilip gitmiştim. Hatta bazen onu gördüğüm anlarda bizzat ben kendi yolumu değiştirmiştim.

Aynı binada ders almak her ne kadar bunu zorlaştırsa da, hatta bazen derse geç kalmama bile sebep olsa da umurumda değildi. Onu görmeye tahammül edemiyordum.

Bu yıl başı parti mevzusunu ise elbette biliyordum çünkü Murat adeta bütün üniversiteye duyurmuş gibiydi. Herkesi o partiye davet etmişti. Babasının şirketinin bizzat restore ettiği yalıyı kendi partisi için kullanacaktı. *Ne havalı ama (!).*

"Eeee? Bir şey mi oldu?" diye merakla sorduğumda Cenk'in yüzü düştü. Gözlerini kaçırdı. Anlaşılan bana her ne söylemek istiyorsa ucu Murat'a dokunuyordu. Gerçekten aklımı kaçıracaktım artık.

"Bugün Murat üniversitenin kafeteryasında yanıma geldi ve beni biraz köşeye sıkıştırdı."

"Şerefsiz," dedi Ahmet adeta burnundan solurcasına. Sanki o konuyu biliyormuş gibiydi.

"Derdi neymiş peki?" diye sordum daha da meraklanarak.

Cenk, "Bir iş verdi ya... Yüzümüze vurmazsa olmaz," diyerek ağzının içinden konuştuğunda iyice huzursuzlaştım.

"Dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum Cenk," diye çıkışmaktan kendimi alamadım. Bu çıkışmam işe yaramış olmalıydı ki Cenk daha hızlı bir şekilde konuşmaya ve durumu bu kez gerçekten izah etmeye başladı.

"Sen hani bir ara bizim gruptaydın ve bunu Murat da İlker de biliyordu zaten."

"Evet?"

"Zaten canın sıkkın, bu yüzden sana asla yalan söylemek istemiyorum. O yüzden bir çırpıda doğrudan gerçeği söyleyeceğim." Artık korkmaya başlayarak Cenk'e daha da dikkatli baktım. *Murat kim bilir yine neyin peşindeydi?*

"Murat, bugün bana dedi ki: *'Ne yap ne et bir şekilde Melek'i partime getir. Solist açıklığı var de. Bir şeyler yap, bir bahane uydur ama onu partime getir. Ben çağırırsam gelmez.'*"

Gerçekten aklımı kaçıracaktım artık. Kafayı yiyecektim. Daha ne istiyordu? Yaptığı onca şeyden sonra daha benden ne istiyordu?

"Evet, doğru demiş. O partiye asla gitmem. İlker ve bana yaptıklarından sonra asla," dedim kendimden epey kararlı bir şekilde. Sesimin sert ve öfkeyle çıkmasına asla karşı koyamadım. Eğer bir mekânda olmasaydık adeta bağırır çağırırdım.

"Biliyorum, ben de bunu söyledim ama bana eğer seni getirmezsem grubumu devre dışı bırakacağını söyledi. Yani bir nevi tehdit etti."

Daha benim tepki vermeme fırsat tanımadan Eda, "Yok ben artık sikeceğim bunun belasını," dedi. İnanamıyordum. Gerçekten inanamıyordum. Onca yaşananlara hâlâ bu pişkinliği sürdürdüğüne inanamıyordum.

"Kendini ne zannediyor bu? Daha neyin peşinde? Yeterince canımızı acıtmadı mı?" diye sorduğumda Cenk mahcubiyetle başını önüne eğdi.

"İnan bana, kendimi geçtim, gruptakilerin paraya ihtiyacı olmasa senden bunu istemeye asla yüzüm olmaz. Kendim bile direkt geri çekilirim ama çocukların gerçekten paraya ihtiyacı var işte. Yani diyeceğim o ki... Partiye gelir misin? Bir beş dakika dursan bile kâfi."

Hayır, bunu yapamazdım. Yaptıklarından sonra, bize yaşattıklarından sonra, üstelik İlker burada değilken sanki hiçbir şey olmamış gibi elimi kolumu sallayarak Murat'ın partisine gidemezdim. Yeni yıl gibi çok önemli bir günü kendime zehredemezdim.

"Cenk, olanları biliyorsun. Herkes biliyor."

"Biliyorum ve bunu senden istediğim için gerçekten çok üzgünüm. Eğer gelmezsen de canın sağ olsun be kızım."

Cenk de en az benim kadar çaresiz ve bu durumdan şikayetçi görünüyordu. Gerçi Cenk'in hiçbir suçu yoktu ki. O, bu durumda sadece elçiydi. Murat'ın yaptığı pislik için asla onu suçlayamazdım ya da ona kızamazdım. Üstelik kendini değil, arkadaşlarını düşünüyordu.

"Düşünebilir miyim bu durumu?" diye sorduğumda Cenk hızla başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Elbette, elbette düşünebilirsin Melek."

"Yarın haber versem sana, olur mu? O pislik için değil ama sizin için bir şeyler yapmaya çalışırım. Kimsenin benim yüzümden kazanacağı paradan olmasını istemem. Buna asla gönlüm el vermez."

Söylediklerimde samimiydim. Partiye gitmeyi asla düşünmüyordum ama hiç kimsenin benim yüzünden kazanacağı paradan olmasını da istemezdim. Murat, gerçekten pisliklikte sınır tanımıyordu. İnsanları nereden vuracağını çok iyi biliyordu. Ona karşı öfke dolu olsam da benim de bir vicdanım vardı.

Cenk, "Gerçekten çok teşekkür ederim Melek. Numaram sende var. Ararsın," dediğinde sadece başımı sallamakla yetindim. Keyfim iyice

kaçmıştı ve hava almaya ihtiyacım vardı. Bunalıyordum. Boğuluyordum. Kendimi iyice bitik hissediyordum.

Sıcak çikolatamı yarım bırakarak oturduğum koltuktan ayağa kalktım. Üzerime hızla montumu, atkımı ve diğer eşyalarımı geçirip, "Neyse... Benim iyice keyfim kaçtı. Biraz tek başıma dolaşmak istiyorum," dedim.

Üçü de gerçekten moralimin içine edildiğinin farkındaydılar. Bu yüzden üzerime asla gelmediler ya da yanlarında kalmam için ısrar etmediler. Aksine anlayış gösterdiler. Gerçi Eda da Ahmet de bana karşı hep anlayışlıydılar.

Eda, "Tamam canım. Biz buradayız. Sen de sağına, soluna dikkat et, tamam mı?" dediğinde hızla başımı sallayarak onu onayladım. Ardından hepsine el sallayarak yanlarından uzaklaşıp, mekândan ayrıldım.

***

İlker, hayatıma çok çabuk girmişti. Nasıl oldu? Hangi ara oldu? Bilmiyordum ama kendimi o kadar ona ait hissettim, onunla öyle bir bağdaştım ki gidişiyle resmen bozguna uğradım. Afalladım. Kayboldum. Mahvoldum.

Onunla tanıştığımız zamanlarda asla hayatımda böyle bir yeri olacağını düşünmezdim. Aklımda sadece Murat vardı. Aslında bu kadar erken birine âşık olmayı bile hiç planlamıyordum. Çünkü yıllarca Murat'a platonik bir şekilde bağlı olan, kimseye güvenmek istemeyen, sürekli aşktan kaçan ben ilk defa birine güvenmek, sırtımı yaslamak ve önemlisi de kalbimi vermek istedim. Hayallerinde bile gerçeklerin peşinden koşan ben, belki de hiç olmayacak hayaller kurmaya başladım. Bambaşka rüyalardan, içinde artık İlker'in olduğu rüyalardan gülümseyerek uyandım. İlker'i buldum ve zamanla karşılıklı sevmenin aslında ne demek olduğunu, ne kadar muhteşem bir şey olduğunu öğrendim. Her şeyden öte de değiştim. Aynaya her baktığımda gördüğüm o genç kadını daha da çok sevdim. Daha da çok benimsedim. *"Aşk insanı güzelleştirir, iyileştirir,"* derlermiş ya hani... Gerçekten doğruymuş bu çünkü aynada gördüğüm o kız her seferinde biraz daha değişmiş ve biraz daha iyileşip güçlenmişti. Bunu yıllarca ben başaramazken, İlker hayatıma dahil olmasıyla kolayca başarmıştı. Bana her dokunduğunda, eli elime her değdiğinde, beni her sıkıca sarıp sarmaladığında, öptüğünde sadece aynada gördüğüm sureti değil, aynı zamanda ruhumu da iyileştirip, güzelleştirmişti. Hayatı daha yaşanılabilir kılmıştı.

Bu kadar kısa bir sürede beni kendine öyle bir alıştırmış ve bağlamıştı ki şimdi onsuz ne gökyüzüne bakabiliyordum, ne de tek bir adım atabiliyordum. Gönlüm de gözlerim de her yerde yalnızca onu arıyordu. *Özlemek mi?* Hiç oralara girmek dahi istemiyordum çünkü İlker'i özlemenin bir tarifi bile yoktu. Onu öyle çok seviyordum ki... Şimdi her gün, her dakika, her saniye ona duyduğum özlemin tarifsiz zorluğunun altında bir karınca gibi eziliyordum. Hissettiğim o yakıcı his beni paramparça ediyordu. Kendimi yine o uçurumun kenarında hissediyordum ama bu kez yanımda elimden tutmak, beni engellemek isteyen bir İlker Altan yoktu.

Edalar'ın yanından ayrılalı neredeyse yarım saat falan olmuştu. Yarım saattir Galata'nın arka sokaklarında ellerim montumun cebinde öylece sessizce yürüyor ve İlker'i ne kadar çok özlediğimi bir kez daha kendime hatırlatıyordum.

Montumun cebindeki telefonumun birden titremesiyle yürüdüğüm sokakta aniden duraksadım. İlker'in arama ihtimalini düşünüp heyecanlanarak hızla telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktım. Fakat ekranda İlker'in numarasını göremedim. Aksine yabancı bir numara vardı. Omuzlarımı düşürüp, derin bir nefes alıp verdikten sonra ısrarla çalan telefonumu açıp kulağıma doğru götürdüm.

"Alo?" diye yanıtladım.

"Melek Güçlü'yle mi görüşüyorum?" Ses tanıdık bir ses değildi. Bu bir taraftan iyiydi çünkü telefonu açarken Murat'ın olma ihtimalini de aklımdan geçirmiştim.

"Evet, benim," dedim sakince.

"Melek, ben Ozan. Hatırladın mı?"

Ozan mı? Ozan da kimdi?

"Çıkaramadım, pardon."

"Menajerlik ajansından, hani İlker'le birlikte gelmiştiniz. Fotoğraflarınızı çekmiştim."

Yaptığı açıklama sayesinde aydınlandım. Şimdi hatırlıyordum. Bir kez gördüğüm insanları elbette kolay kolay hatırlayamazdım. Hâliyle Ozan'ın sesine de aşina değildim. Unutmam çok normaldi.

"Evet, şimdi hatırladım. Affedersin."

"Hiç sorun değil. Nasılsın?" Ozan'ın sesi epey coşkulu ve heyecanlı çıkıyordu. Açıkçası onca zamandan sonra beni bir anda böyle aramasına da pek anlam veremiyordum.

"Eh işte. Sen nasılsın?"

"Bomba gibiyim ve sana da bomba bir haberim var."

İşte bu gerçekten şaşırtıcıydı. *Ozan'ın bana nasıl bir bomba haberi olabilirdi ki?*

Hava epey karanlık ve soğuk olduğu için bulunduğum dar sokakta daha fazla durmak istemedim. Yeniden Galata'nın bulunduğu sokağa doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Bir taraftan da Ozan'ı yanıtladım.

"Öyle mi? Nedir peki bu bomba haber?"

"Aslında daha öncesinde aramalıydım ama işler çok yoğun olunca hemen geri dönemedim. Bugün ajansa yakınlarda senaryosu tamamlanacak bir gençlik dizisinin oyuncu koçu geldi ve bilgisayarımda senin fotoğraflarını gördü."

"Eee?"

"Eeesi şu ki, seni çok beğendi. Hatta kim olduğunu, ne yaptığını falan sordu. Ben de söyledim. Hazır ola geç kızım çünkü ilk rol teklifin yakın zamanda gelebilir."

Bir dakika... Anlamadım... Ne? Rol mü? Teklif mi? Ciddi miydi bu?

"Ozan, sen ciddi misin? Benim oyunculuk eğitimim bile yok. Bu kadar çabuk oluyor mu bu işler?"

"Evet, çok ciddiyim. Sektör artık eğitime bakmıyor ki Melek. Güzel ve dikkat çekebilecek yüzler arıyorlar. Ha bu iyi bir şey mi? Elbette değil ama zaten seni hemen seçecekler diye bir kaide de yok. Önce mutlaka provaya alırlar, rolü canlandırıp canlandıramayacağını test ederler ve sonrası da malum... Adam, aradıkları yüzün seninkine çok uyduğunu söyledi. Hatta seninle direkt irtibata geçmek istedi ama önce ben bir seninle konuşmak istedim. Yarın istersen İlker'le birlikte bir ajansa gelin, tüm detaylarıyla konuşalım."

Ozan'ın ağzından çıkanlara gerçekten inanamıyordum. Yıllardır hayalini kurduğum bir şeye böyle çabucak ve çok basit bir şekilde ulaşacağımı söyleseler asla inanmazdım. Gerçi henüz ulaşmış da sayılmazdım tabii ama en azından öncesinde buna göre hareket ederdim. Ne bileyim? Eğitim falan alırdım, tiyatro kurslarına yazılırdım. Kendimi en azından biraz olsun hazır hissederdim. Böyle damdan düşer gibi olmazdı hiçbir şey. Fakat bu her ne kadar çok şahane bir haber olsa da hissettiğim duygular, yaşadığım son durumlar ortadayken böyle bir teklifi kabul etmemin ya da Ozan'la konuşmaya gitmememin imkânı yoktu. Zaten bu ruh hâliyle hiçbir işimin rast gideceğine dair pek umudum da yoktu. Her şeyden önce en önemlisi de İlker yoktu. Yanımda değildi.

Kendimi yeniden Galata'ya çıkan sokağın başında bulurken derin bir nefes alıp öyle yanıtladım Ozan'ı.

"Ozan, çok teşekkür ederim. Haber gerçekten beklenmedik oldu ama ben şu an bununla uğraşabileceğimi pek düşünmüyorum açıkçası." Derin bir nefes daha çektim. "İlker de zaten burada değil. Şey... Biz ayrıldık da," diyerek devam ettim kırılgan bir sesle.

Ozan duraksadı. Beni hemen yanıtlamadı ya da verdiğim cevaptan dolayı ne diyeceğini bilemedi.

"Ne? Öyle mi? Affedersin, çok özür dilerim Melek. Ben bilmiyordum," dedi Ozan çok mahcup bir şekilde. Bilmemesi çok normaldi. Zaten nereden bilebilirdi ki? Çocuğu bir kez görmüştüm. Bir daha da hiç irtibatım olmamıştı.

"Özür dilemeni gerektirecek bir durum yok. Bilmemen çok normal."

"Tabii sen bilirsin, son karar elbette sende ama ben yine de teklifi değerlendirmeni ve oyuncu koçuyla konuşmanı öneririm. Bu fırsat kolay kolay herkesin ayağına gelmez Melek. Haberin olsun."

Ozan elbette çok haklıydı. *Allah aşkına! Kim hayatının en buhran döneminde bir telefonda gençlik dizisi için başrol teklifi alırdı ki?* Bu fırsat çoğu kişinin ayağına bile gitmezdi. Belki çok isteyenlerin bile...

"Biraz düşünebilir miyim?" diye sordum.

Aslında bu gerçekten inanılmaz bir teklifti. Kolay kolay kenara atabileceğim bir şey değildi. Her şeyden önce çocukluktan bu yana oyuncu olmak isteyen biri için asla kaçırılmaması gereken bir teklifti. Sadece bulunduğum durumdan dolayı biraz afallıyor ve tereddüt ediyordum. Eğer şimdi yanımda İlker olsaydı eminim ertesi günü onunla ajansa gider ve Ozan'la bütün detayları konuşurduk. O yanımda olsaydı her şey çok daha kolay ve çok daha anlamlı olurdu.

"Elbette," dedi Ozan. Her ne kadar beni görmese de tebessüm ettim.

"Peki sana sonra haber verebilir miyim? Şu an gerçekten hiç uygun değilim."

"Tabii ki. Kendine dikkat et. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Ozan'ın konuşmayı sonlandırmasıyla telefonu kapatıp yeniden montumun cebine bıraktım. Daha fazla tek başıma dolaşmak istemediğim için yeniden Edalar'ın yanına gitmek istedim. Bulunduğum sokağın tepesinde bulunan Galata'ya doğru ağır adımlarla yürürken yanından geçtiğim waffle

dükkânını görmemle gülümsememi bastıramadım. Onunla geçirdiğim en tatlı anılarımdan biri canlandı zihnimde.

Her şey bozulmadan sadece birkaç gün öncesiydi. Son günlerde yılın son sınavlarına hazırlanırken çok bunalmıştım. İlker'in bizde olduğu bir akşamdı ve ben ders çalışmaktan gerçekten çok yorulmuştum. Yanından geçtiğim bu dükkânın waffellarını ise çok severdim. İlker de bunu bilirdi. O akşam bunaldığımı fark etmiş ve biraz ara vermeyi teklif ederek beni buraya getirmişti. O günü asla unutamazdım. Waffellarımızı elimize almış Galata'ya doğru yürümüştük.

Galata'nın tam yanına yaklaştığımızda İlker, *"Bir rivayete göre derler ki..."* diye muzırca mırıldanmıştı. Galata Kulesi'nin rivayetini elbette herkes çok iyi bilirdi.

"Sakın o konulara hiç gireyim deme," diyerek karşı çıkmıştım o gün. İlker bozulmamıştı ama benimle uğraşmaya da devam etmişti.

"Neden? Hem evlenmek için benden iyisini mi bulacaksın sanki?"

"Acaba benden gizli annemle konuşuyor olabilir misin? Çünkü bunlar daha çok onun sözleri gibi. Doğruyu söyle, tehdit mi etti seni yoksa?"

"Canım Feride teyzem beni daha çok seviyor diye kıskanma."

"Allah Allah."

O günkü tatlı atışmamızı asla unutamazdım. Evet, itiraf ediyorum. Annem gerçekten İlker'i daha çok seviyordu. Henüz sevgili olduğumuzu bilmiyordu ama beni ne zaman arasa İlker'i sormaktan da hiç kaçınmıyordu. Hatta, *"İlker oğluma selam söyle. Kocaman öp yerime,"* diyordu.

Waffle dükkanını ardımda bırakarak Galata'ya iyice yaklaştığımda önce Edalar'ın bulunduğu mekâna bir göz gezdirdim. Hâlâ orada oturduklarını gördüğümde ise yeniden Galata Kulesi'nin karşısına geçtim. Uzun uzun karşımdaki Galata Kulesi'ni inceledim. Kaybettiğim yılları, boş yere yaşadığım acıları düşündüm. Bu kuleye çıkanlar mutlu olurdu, hatta evlendiklerine dair rivayetler bile vardı ama ben bu kuleyi hayatıma dahil ettiğimde benim için çok farklı bir anlamı vardı. Masalın kahramanı başka biriydi ve sonu sadece hüsranla bitmişti. Bu yüzden İlker'le Galata'ya çıkmak istememiştim. Ama şimdi yanımda olsa... Bir an bile düşünmezdim. Elini tutar, onunla Galata'ya çıkar ve herkese meydan okurdum.

Dudaklarıma acı dolu bir gülümseme yerleşirken gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Cebimdeki o küçük poşeti çıkardım. İçindeki ucunda Kız Kulesi bulunan ayracı elime alarak doğrudan Galata'ya doğru tuttum ve telefonumu çıkarıp fotoğrafını çektim. Sonra da İlker'e

gönderdim. Belki bir umut, artık mesajlarımı dinler ya da bakar diye yine ona sesli bir mesaj göndermek istedim.

"İlker," dedim içli içli.

"Ben seni çok özledim. Ben seni çok özledim. Sesini, kokunu, bakışlarını, hatta kıvırcık saçlarını bile çok özledim. Keşke seninle aramızda böyle çok uzak sınırlar olmasaydı. Keşke şu an yanımda olsaydın."

Burnumu çekerken ses kaydını sonlandırıp gönderdim ama sonra dayanamadım. Daha da çok konuşmak istedim. Şu an o karşımdaymış gibi bir ses kaydı daha attım.

"Karşımda Galata Kulesi var ama sen yoksun. Bana yaptığın o espriyi hatırlıyor musun? O zaman seninle dalga geçmiştim, annemle mi konuşuyorsun diye... Ama şimdi burada olmanı o tepenin en yükseğine senin elini tutarak çıkmayı öyle çok isterdim ki..."

Gözlerimden yaşlar yanaklarıma hızla boşalırken kendimi asla durduramıyordum.

"*Sevda bazen düştüğün ırmakta sarılıp, kurtulduğun dalda olur*, demiş Nazım Hikmet. Sen benim için o dalsın İlker. Ben çoktan kalbimi senin avuçlarının içine bıraktım ve şimdi sensizliği de düşünemiyorum. Lütfen geri gel. Geri dön. Bana, bize aşkımıza... Lütfen."

Ses kaydını sonlandırdım ve zaman kaybetmeden oradan uzaklaşıp Edalar'ın yanına geri döndüm.

(Melek'in satın aldığı ahşap ayraç)

- "Bağlanmak Yok" benim çok sevdiğim bir romantik komedi filmidir. Eğer izlemeyenler varsa mutlaka izlemenizi tavsiye ederim. 😊

- Bölümü nasıl buldunuz? Düşüncelerinizi çok merak ediyorum. Sizce Melek gelen teklifi değerlendirir mi? Ne dersiniz?

- Bir sonraki bölümde yeni yıl partisi olacak ve dananın kuyruğu bunca zaman boyunca kopmadıysa bile o partide kesin kopacak.

-Sizce neler olur? İlker inadını kırıp gelir mi?

- Yetiştirebilirsem eğer yine haftaya perşembe gelecek bölüm. Şimdiden merakla kalın.

Sizi seviyorum □□

43.Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Playlist:

Halsey - Without Me

Gökhan Türkmen - Seninle Ben

Sertap Erener - Aşk

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

Finale doğru yavaşça ilerlerken yepisyeni kırmızı kapağımız yine halapenobiberi nin ellerinden. □□□

Bu bölüm öyle kıymetli bir bölüm ki benim için lütfeN bol bol yorum yapmayı ve vote vermeyi unutmayalım. Olur mu?

Keyifli okumalar. =)

43. BÖLÜM

Aynadaki yansımama bakarken kaşlarım çatıktı. Karşımdaki manzaradan kesinlikle zevk almıyordum. Aslında gerçekten çok hoş görünüyordum. Güzel görünüyordum ama mutlu değildim. İçimde bir türlü kapanmayan koca bir boşluk vardı.

Koyu kahverengi saçlarımı birkaç saat öncesinde Eda'nın yardımıyla maşa yapmış, kalın dalgalar hâline getirmiştim. Kalın dalgalar omuzlarıma düşüyordu. Yüzümde koyu tonlara hâkim buğulu bir makyaj vardı. Dudaklarımda ise kırmızının en can alıcı tonunda şahane bir ruj... Fakat en muhteşemi kesinlikle üzerime tam oturan kırmızı, saten elbiseydi. *Gördüğüm ilk andan beri içimin gittiği, İlker'in ise yeni yıl hediyesi olarak bana aldığı o kırmızı elbise...*

Elbise kıpkırmızıydı. Omuzlarımı tutan, ince ipten askıları ve kışkırtıcı V şeklinde giden derin bir göğüs dekoltesi vardı. Belimi saran kumaş daracıktı ve zarif bir görüntüsü vardı. Ayaklarıma giydiğim parlak siyah topuklu ayakkabılara rağmen elbisenin eteği yere kadar uzanıyordu ve kesinlikle kusursuz görünüyordu. Fakat en ateş eden kısmı kesinlikle yırtmacıydı. Sol bacağımın üst kısmına, baldırıma kadar uzanan yırtmaç adeta günaha davet

eder gibiydi. *Kırmızı sadece en sevdiğim renk değildi, aynı zamanda da kesinlikle benim rengimdi.*

Bütün bu hazırlığımın tek bir sebebi vardı.

Murat'ın yılbaşı partisine gidiyordum.

Gitmek zorundaydım. Bu sabah aldığım mesaj bana bu kararı almayı zorunlu kılmıştı.

"Melek, bu mesajı sana attığımı sakın İlker'e söyleme. İlker dün akşam geri döndü. Şu an ondan gizli sana yazıyorum çünkü bilmen gerektiğini düşündüm. Bu akşam Murat'ın yılbaşı partisine gidecek. Ben de onunla birlikte geleceğim. Haberin olsun."

Murat'ın yaptığı adiliğe, insanları benim üzerimden tehdit etmesine rağmen dün akşam bir karar almış ve o kararı vicdan yapıp vazgeçmeden önce hemen uygulamak üzere Cenk'i aramıştım. Açık açık partiye gelmeyeceğimi düzgün bir dille söylemiştim çünkü hiçbir güç beni o partiye götüremezdi. Fakat sonra hiç ummadığım bir şey olmuştu. Yeni yılı evde tek başıma geçireceğimi zannederken -çünkü Eda da bu geceyi Ahmet'in ailesiyle birlikte geçirecekti- Alina'dan bir mesaj almış ve bütün dengelerim sarsılmıştı.

İlker dönmüştü.

Şükürler olsun ki İlker sonunda dönmüştü. Buradaydı. İstanbul'daydı ve bu akşam çok garip bir şekilde Murat'ın düzenlediği yeni yıl partisine gidiyordu. *Yaşananlardan sonra onu oraya götüren şey neydi?* Gerçekten merak ediyordum ama bunu öğrenebilmem için, her şeyden öte de onu görmek için bu kadar tutuşurken o partiye gitmek dışında başka hiçbir şansım yoktu.

Birden odamın kapısının tıklatılmasıyla irkilerek bakışlarımı karşımdaki boy aynasından uzaklaştırdım. Aklıma kazınan yoğun düşüncelerden uzaklaşarak arkamı döndüm. Kapı hafifçe araladığında ve Eda içeri girdiğinde dudaklarından bir ıslık sesi çıkardı. "Hiiiiiih!" diye çığırdı gözleri irice açılarak. Hızlı adımlarla yanıma gelip ellerimden tuttu ve beni yavaşça kendi etrafında döndürdü.

"Melek çok güzel olmuşsun ama sen! Nasıl yakışmış elbise üzerine," diyerek beğeniyle konuşup, beni baştan aşağıya süzdüğünde gülümsemeye çalıştım. Fakat pek başarılı olamadım.

Eda da en az benim kadar şık görünüyordu. Üzerinde etekleri hafif kabarık, dizlerinin biraz altında biten, siyah bir elbise vardı. Saçları dümdüzdü. Yüzünde ise hafif bir makyaj söz konusuydu. Bütün geceyi

Ahmet'in aile evinde, onun akrabalarıyla birlikte geçireceği için sade ama çok şık olmuştu.

"Teşekkür ederim yavrum ama senin de benden aşağı kalır yanın yok," dediğimde kıkırdadı.

"Ayy teşekkür ederim!" dedi yüzündeki capcanlı gülümsemeyle. Keşke onun kadar rahat ya da mutlu olabilseydim. Ya da bugünün tadını çıkarabilseydim. Yeni yıl için küçücük bir heyecan dahi duyabilseydim ama bunların hiçbiri yoktu. İçimdeki sıkıntılar öyle derin ve büyüktü ki hiçbir şey yüzümü güldürmüyordu. Beni mutlu etmiyordu. Sadece daha çok karamsarlığa kapılmama neden oluyordu.

Yüzümün düştüğünü fark eden Eda uzanıp elimi tuttu. Gözlerinin içine baktığımda, "Bu akşam yanında olamayacağım için çok üzgünüm. Biliyorsun, Ahmet'in ailesiyle ilk yeni yıl gecemiz," diye mırıldandı derin bir mahcubiyetle. Oysa ben böyle hissetmesini asla istemiyordum. Elbette yeni yılı depresyonda olan kuzeniyle değil de, nişanlısıyla eğlenerek geçirecekti. Ona asla kızamazdım. Buna hakkım yoktu.

"Saçmalama kuzum ya. Hiç öyle şey olur mu?" diyerek hemen itiraz ettim. "Hem aklın da bende kalmasın sakın. Gamze ve Berkay da orada olacak. O yüzden hiç sorun değil," diye de devam ettim, ona güven vermek isteyerek.

Söylediklerimde ciddiydim. Bu gece hiçbir şeyin Eda'nın canını sıkmasını, moralini bozmasını istemiyordum. Bozuntuya vermeden gidip eğlenmeli ve bu gecenin tadını çıkarmalıydı. Üstelik o partide gerçekten Gamze ve Berkay da olacaktı. Alina'dan aldığım mesajdan sonra ilk olarak Gamze'yi aramıştım ve bana çoktan durumdan haberdar olduğunu, hatta İlker'in Berkay'ı da arayarak partiye çağırdığını söylemişti. *Açıkçası bu gece neler yaşanacaktı?* Asla öngöremiyordum ama en azından yalnız kalmayacağım için içim rahattı. Birilerinin yanımda olmasına gerçekten ihtiyacım vardı.

"Cenk'e haber verdin mi peki?" diye sordu Eda bu kez de. Hızla başımı aşağı yukarı doğru salladım. Elbette haber vermiştim.

Alina'dan mesajı aldıktan sonra önce biraz partiye gidip gitmeme konusunda düşünmüştüm. Sonra kararımı kesinleştirerek doğrudan Cenk'i aramış ve ona geleceğimi söylemiştim.

"Öğlen aradım. Tam da gelemeyeceklerini Murat'a söylemek için arayacağı zamana denk getirmişim. Geleceğimi duyunca Murat'ı aramaktan vazgeçti tabii."

"Ayy iyi bari. Çocuk parasından olmadı en azından."

"Kesinlikle," diyerek onayladım Eda'yı.

Evet, bu gece o partiye gitmemin tek sebebi İlker'in de orada olacak olmasıydı ama kimsenin benim yüzümden kazanacağı paradan olmasına da asla gönlüm el vermezdi. Başlarda kendi duygularımdan dolayı biraz bencilce düşünmüş olabilirdim ama şimdi en azından bu konuda da içim rahattı.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra, "Sence bu gece ne olacak Eda?" diye sordum sıkıntılı bir sesle. Eda iyice yanıma sokulup bir elini havaya kaldırdı, usulca yanağımı okşadı. Gözlerimin içine tebessümle baktı. Bana yardım etmek istediğini, içimdeki bu kara deliği yok etmek istediğini bakışlarındaki merhametten bile anlayabiliyordum ama faydası olmuyordu.

"Eğer Alina yalan söylemiyorsa, ki yalan söylediğini asla düşünmüyorum, İlker o partiye gelecek ve dananın kuyruğu bu kez gerçekten kopacak."

En azından içimi rahatlatacak bir şeyler söyleyemez miydi? Sıkıntılı bir nefes daha bıraktım.

"Bir kavgayı daha bünyem kaldırmaz," dedim yakınarak.

Üniversitede olanlardan sonra böyle bir şeyi asla tekrar yaşamak istemiyordum. Olabildiğince insanların meraklı gözlerinden uzak olmak istiyordum. Eda bana karşı gelircesine hızla başını sağa sola doğru salladı.

"Hayır, kavga çıkacağını pek sanmıyorum. Murat böyle bir partiyi, özellikle de yalıda geçen bir partiyi asla riske atmaz bence ama yine de bu gece bazı şeylerin artık kesinlik kazanacağını düşünüyorum."

İşin aslı hayatımdaki tutarsızlıklardan, soru işaretlerinden o kadar sıkılıp bunalmıştım ki ben de bu gece tam olarak bunun yaşanmasını istiyordum. Artık bazı durumların sonuca ulaşmasını ve bazı meselelerin de sonsuza dek kapanmasını diliyordum.

"Umarım," diye fısıldadığımda Eda güven verircesine çıplak kolumu sıvazladı. Gülümseyerek, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım," dedim başımı sallayarak.

"Şahane. Ahmet içeride bizi bekliyor. Seni biz bırakırız."

"Ben giderdim kendi arabamla," diyerek hemen itiraz etmeye koyuldum.

Eda'nın geceyi Ahmet'in ailesinin evinde geçireceğini bildiğimden, aslında kendi arabamla gitmem çok daha mantıklıydı. Sonuçta bu gidişin bir de dönüşü vardı.

"Saçmalama kızım. Şimdi ne trafik vardır, haberin var mı senin? Uğraşılır mı hiç bununla?"

Fakat bu konuda da haklıydı işte. Böylesine bir gecede İstanbul trafiğinin rezilliğini düşünmemek elde değildi.

"Sen de haklısın. Tamam, sen git Ahmet'in yanına. Ben de ceketimi alıp geliyorum."

Eda başını beni onaylarcasına sallayarak arkasını döndü ve çok geçmeden hızla odamdan çıkıp gitti. Onun gitmesiyle ben de son bir kez daha boy aynasına baktım ve eksik olan parçaları tamamlamak istedim. Geçenlerde bir mağazada görüp beğenerek aldığım takıları şifonyerin üzerinden elime aldım. Bir sonsuzluk işaretine bağlı olan, akuamarin taşlı kalpli kolyeyi boynuma ve takım olan küpelerini de kulaklarıma taktım. İşte şimdi tamamıyla hazırdım. Vakit kaybetmeden topuklarımın üzerinde dönerek kıyafet dolabıma yöneldim ve içinde en sevdiğim ceketlerimden biri olan oldukça şık, siyah kürkümü çıkarıp üzerime geçirdim.

Ahmet ve Eda'yı daha fazla bekletmek istemeyerek kadife, siyah çantamı da elime alarak odamdan çıkmak üzerek harekete geçtim. Fakat tam kapıyı araladığım esnada aklıma unuttuğum bir ayrıntı geldi. *İlker'e aldığım hediyeleri yanıma almayı unutmuştum.* Aceleci adımlarla hemen arkamı dönüp, çalışma masama doğru ilerledim.

Bu sabaha dek İlker'in yeni yılı annesiyle geçireceğinden ve benim de evde kalacağımdan çok emindim ama bunu düşünmem İlker'e hediye almayacağım anlamına gelmezdi. *Her ne kadar şu an ayrı olsak da...* Üstelik ayrılığımıza rağmen o bu şahane elbiseyi bana Alina sayesinde ulaştırmıştı. Asıl onun karşısına elim boş çıksaydım kendimi çok mahcup ve bir o kadar da suçlu hissederdim.

İlker'e iki farklı hediyem vardı. İkisi de bence hem çok özel, hem de çok anlamlıydı.

Beni tanıştırdığı Ozan'ın menajerlik ajansına ilk ve son kez gittiğimizde onunla birlikte de fotoğraflar çekinmiştik. Hatta o fotoğraflardan en beğendiklerimi Ozan çıkarıp bana vermişti. Hediyelerimden biri tam olarak bunu kapsıyordu.

İlker'in evinde, daha doğrusu hayatında Elif'e dair fotoğraflar vardı. Bu benim başlarda çok canımı sıkmıştı ama kabul etmem gereken bir gerçek vardı ki, Elif onun geçmişiydi. Bir zamanlar hayatında yer edinmişti ve artık yoktu. Eğer olur da bu gece bir şeyler yerinde giderse ve biz konuşup barışırsak, ki niyetim tam olarak bu yöndeydi, İlker'le geçmişi, geçmişimizi

geride bırakmayı ve yepyeni anılar oluşturmayı planlıyordum. Bu yüzden de Ozan'ın çekiminde gerçekleşen fotoğraflardan en çok hoşuma gidenini, yani İlker'in ceketinin içinde birbirimize sokuluşumuzu çerçeveletmiştim. Çerçevenin üzerine de, *"Eski anıları geride bırakıp, artık yenilerini biriktirme vakti,"* diye yazdığım küçük bir not kağıdı yapıştırmıştım.

Diğer bir hediyem ise bileklikti. İlker'e dair dikkat ettiğim en küçük ayrıntılardan biri onun sürekli bileklik takmasıydı. Bazen sade, basit bir deriden oluyordu bileklikleri, bazen de küçük enerji taşlardan. Bu yüzden ona kaplan gözü taşı bileklik almıştım. Bileklik iki sıraydı ve üstte siyah mat, altta ise parlak, turuncu ve siyah renklerinin bir arada bulunduğu kaplan gözü boncuklar vardı. Bilekliğin tam ortasında, bütün taşları birleştiren, gümüş rengi bir çapa sembolü vardı. Gerçekten çok hoştu. İlker'e de çok yakışacağını düşünüyordum. Üstelik bunu aldığım satıcı bu taşın enerjisinin çok pozitif olduğunu ve insana doğru kararlar aldırdığını dile getirmişti. *Umarım söyledikleri bu gece bizim açımızdan da haklı çıkardı.*

Hediye paketlerini çantamın içine attıktan sonra daha fazla oyalanmak istemedim. Hızlı adımlarla odamdan çıktım ve çok geçmeden salonda beni bekleyen Eda ve Ahmet'le buluştum. Saatler akşamın sekizini gösterirken hep birlikte evden ayrıldık.

***

Bu yıl artık sona eriyordu. Bu gece bitiyordu.

Ne kadar tuhaf... İstanbul'a, Eda'nın yanına yerleşirken bambaşka hayallerim, bambaşka düşüncelerim vardı ama kader her şeyi değiştirmişti. Neler yaşamış, neler görmüştüm. Ne ummuş, ne bulmuştum.

Bu düşünceyle pencereden parıltılı İstanbul gecesini seyre dalarak kendi kendime gülümsedim.

Geçirdiğim son birkaç ayı göz önünde bulundurunca hayat bana bir şekilde kendi kalbimi nasıl tamir edeceğimi ve kırılan parçalarımı yeniden nasıl birleştirerek küllerimden doğacağımı öğretmişti. En güzeli ve özeli de bana gerçekten sevmeyi ve sevilmenin ne demek olduğunu göstermişti. Bütün bunları yalnızca kıvırcık fırtına İlker Altan sayesinde öğrenmiştim. Belki de onun sayesinde biraz da olgunlaşmıştım. Yanımda olmasa bile yüzüme yerleşen tebessümün de yegâne sebebi yine oydu. Bana gerçekten ne yaptığı, nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. *Ama keşke olsaydı...*

Sadece küçük konuşmaların geçtiği sessiz yolculuğumuz sonunda Ahmet beyaz arabasını Sarıyer'in en fiyakalı yalılarından birinin büyük kapısının tam önünde durdurdu. Kapıda güvenlik görevlileri olduğundan Ahmet arabasıyla içeri girmedi. Sokağın kenarında durmakla yetindi. Elimde sıkı sıkıya tuttuğum çantamla yavaşça oturduğum koltukta doğruldum ve kapıyı açmak üzere hareketlendim. Ahmet'in tok sesi beni birden durdurdu.

Dikiz aynasından bana bakarak, "Herhangi bir terslik olduğunda hemen bizi arıyorsun Melek ve gelip seni alıyoruz. Tamam mı?" diye söylendi ilgiyle. Hızla başımı salladım. Benim de tam olarak niyetim bu yöndeydi. Eğer bu gece istediğim şekilde sonuçlanmazsa elbette ilk onları arayacaktım. İlk onlara koşacak, onların omuzlarına sızlanacaktım.

"Tamam, Ahmet."

Aradaki boşluktan başını bana çeviren Eda, "Sakın habersiz bırakma bizi," dedi endişeyle. Tamam, benim için telaşlanmasını anlayabiliyordum ama buna gerçekten gerek yoktu. Bu gece sorunsuz geçecekti. En azından böyle olmasını umuyordum.

"Tamam, canım. Endişelenme artık. Keyfine bak."

Ahmet de en az Eda kadar telaşla, "Eğer olur da bize ulaşamazsan Cenk'te zaten babamın numarası var. Ondan bize ulaşabilirsin. Mutlaka haber et bak," diye konuştuğunda gözlerimi devirmeden edemedim.

"Tamam, tamam. Merak etmeyin. Hadi iyi eğlenceler size."

"Sana da bol şans," dedi Eda. *İşte buna gerçekten çok ihtiyacım olacaktı.*

"Teşekkür ederim. Emin ol, bolca ihtiyacım olacak."

Eda, "Biliyorum," dediğinde dudaklarımı değdirmeden yanaklarından öptüm ve daha fazla vakit kaybetmeden arabadan indim.

Buz gibi soğuk hava doğrudan yüzüme çarptığında ürperdim ama aldırış etmedim. Üzerimdeki kürke iyice sarılarak, başımı dik tuttum ve ağır adımlarla karşımdaki gösterişli yalıya doğru ilerledim. Ben büyük kapıdan geçip, mermer taşından olan yolda gözden kaybolana dek Ahmet bekledi ve sonra da çekip gitti.

Onların gitmesiyle adımlarımı daha emin ve daha hızlı atmaya çalıştım. Kapıdaki güvenlik görevlilerini ardımda bırakıp karşımdaki yalıya doğru ilerlerken gözlerimi birkaç kez hayranlıktan kırpıştırmadan edemedim. Murat mı, yoksa varlıklı ailesi mi bilmiyordum ama masraftan asla kaçınmadıkları apaçık ortadaydı.

Tarihi hakkında pek bir bilgi sahibi olmasam da karşımdaki yalı gerçekten epey gösterişliydi. Otantik ve kesinlikle ihtişamlıydı. Yalının

içine girmek için çift kanatlı, mermer taşından olan ve sarmal şeklinde uzanan, kırmızı halılarla bezenerek ihtişamlı bir merdiven söz konusuydu. Yalıya apayrı bir gösteriş katıyordu.

Yalı bembeyazdı ve iki katlıydı. Duvarları çerçeveleyen ahşap pencereler üstünden geçen yılları ve sanki yaşanmışlıkları temsil eder gibiydi. Üstelik yalının bahçesi de doğrudan İstanbul boğazına bakıyordu. İstanbul'un bu muhteşem gecesine ışıklandırmasıyla bambaşka bir hava katan bu yalının ana kapısının önünde oldukça şık giyimli valeler yer alıyordu. Bu da partinin abartısının fazlasıyla göstergesiydi.

Böyle bir yalıda yeni yıl partisi vermek kimin fikriydi acaba? Çok da düşünmeme gerek yoktu. Elbette Murat'ın fikriydi. Anlaşılan en az kendini sevdiği kadar gösteriş yapmayı da seviyor olmalıydı.

Karşımda dikilen ve beni dikkatle izleyen valelerden birine tebessüm ederek merdivenlere doğru ilerledim. Ağır adımlarla merdivenleri tırmandıktan sonra kapıda yine güvenlik görevlilerine rastladım. Onları da ardımda bırakıp uzun ve geniş bir koridora girdiğimde bu kez de yalının içindeki ihtişam karşısında dudaklarımı beğeniyle ıslattım.

Bulunduğum geniş koridordaki duvarda zengin altın yaldızlı bezemeler, alçı kaplamalar, kabartmalar, ağaç işçiliği, bazı duvarlarda ise bitkisel geometrik şekiller, yazı ve resimler vardı. Hepsi de bir bütünlük içerisindeydi. Duvarlarda bir sürü ünlü sanatçının eserleri yer alıyordu. Yalı adeta tarih kokuyordu. Maruz kaldığım bu yoğun gösterişe gözlerimi devirmeden edemedim.

Ağır adımlarla üzerinde yürüdüğüm kırmızı halının son bulduğu noktada içeriden yüksek sesle gelerek kulaklarımı dolduran klasik müziğe rastladım. Ana salonun burası olduğu açıkça ortadaydı. Girişte beni yine bir güvenlik görevlisi karşıladı. Neredeyse otuzlarının sonlarında görünen görevli üzerindeki şık, siyah takım elbisesiyle bana samimi bir gülümseme bahşetti.

"Hanımefendi, hoş geldiniz. İsminizi öğrenebilir miyim?" diye sordu kibarca elindeki davet listesi olduğunu düşündüğüm kâğıda bakarak.

"Melek Güçlü," diyerek aynı kibarlıkta yanıtladım.

"Melek Güçlü," diyerek bir süre adımı listede aradı ve sonrasında gözleri parlayarak bana döndü.

"Evet, Melek Hanım buradasınız. Ceketinizi almamızı ister misiniz?"

"Lütfen," dediğimde karşımdaki adam etraftaki görevlilerden birine parmaklarını şıklatarak beni gösterdi. Genç bir görevli hızla yanıma gelerek

nazik bir tavırla üzerimdeki ceketi alıp götürdü. Sanki çıplak kalmışım gibi bir hisse kapılarak kollarımı sıvazladım.

Karşımdaki adam, "İyi eğlenceler Melek Hanım," dediğinde tebessüm ederek birkaç adım daha ileri attım ve kendimi o geniş salonun tam ortasında buldum. Gözlerimi yine kırpıştırmadan ve etrafı beğeniyle incelemeden edemedim. Kendimi adeta bir dizi sahnesinin içindeymiş gibi hissediyordum.

Bulunduğum geniş salon tamamıyla fil dişi rengindeydi. Tavandan büyük, gösterişli avizeler sarkıyordu. Etraftaki daire masaların üzerinde gösterişli şamdanlar vardı. Masaların çevresini saran sandalyelerin hepsi kırmızı fiyonklarla süslenmişti. Geniş salonu klasik bir müzik doldururken, Cenk ve ekibi salonun en ücra köşesinde yer alıyor, orkestralarını kuruyorlardı. İçeride bulunan herkes epey şık giyimliydi. Üstelik üniversiteden pek tanıdık kimse de yoktu ya da ben kimseyi pek tanımadığım için bana öyle geliyordu. Murat'ın böyle bir günde sıradan, eğlenceli bir parti vermek yerine, sosyetik bir davet vermesine asla anlam veremiyordum. Gerçi son zamanlarda Murat'ın yaptığı hiçbir şeye anlam veremiyordum.

Tam aklımdan bu düşünceleri geçirirken o da bir anda zihnimi okumuş gibi tam karşımda beliriverdi. Partinin sahibi benim dercesine üzerinde oldukça şık, siyah bir smokin vardı. Saçları düzgün bir şekilde taranmıştı. Yakışıklı görünüyordu. Gerçi Murat hep yakışıklıydı ama sadece bu kadardı işte. Yakışıklı görüntüsü sizi asla yanıltmasın. Ne yazık ki aynı duyguları çok sonradan tanıdığım kirli kalbi için düşünemiyordum.

Yüzündeki küstah gülümsemesiyle baştan aşağıya beni inceledi ve dudaklarından küçük bir ıslık sesi çıkardı.

İki elini yanlara doğru açarak, "Aman aman! Kimleri görüyorum karşımda? Muhteşem görünüyorsun," dedi dudaklarını ıslatarak. Gözlerimi devirdim. Ondan iltifat falan almak istemiyordum. Sadece beni rahat bırakmasını istiyordum. *O zaman burada ne işin var geri zekâlı?*

Yanından geçip gitmek istediğimde tekrar önümde belirdi. "Gelmeyeceğini düşünmüştüm," dedi alayla. Ses tonundan adeta kibir akıyor, beni sinirlendiriyordu.

"Gelmeyecektim zaten," diyerek öfkeyle burnumdan soludum.

"Neden buradasın o zaman?"

"Çünkü bu kadar alçalacağını, adileşeceğini hiç düşünmemiştim. İnsanları benim üzerimden tehdit etmek de neyin nesi Murat?"

"Ben çağırsaydım gelmezdin," dedi pişkin bir edayla. En azından yaptığı pisliği inkâr etmiyordu. Bu da bir şeydi.

"Evet, gelmezdim. Gelmek de istemedim zaten. Üstelik senin için de burada değilim," dediğimde gözlerini kısarak bana baktı.

"Kimin için buradasın o zaman?"

Sorusuyla gözlerimi usulca etrafta gezdirdim. Cenk, müzik grubu arkadaşlarıyla kendi köşelerinde hâlâ orkestrayı ayarlamaya çalışıyorlardı. Tanıdık yüz olarak bir masanın çevresindeki sandalyelerde oturan Berkay ve Gamze'yi gördüm. Başka bir masada ise Enes, Derya ve üniversiteden birkaç kişiye daha rastladım ama o burada değildi. *İlker salonda yoktu.*

"Eğer gözlerin İlker'i arıyorsa henüz gelmedi ama bu gece sonunda zaten gözlerin bir daha onu aramayacak."

"Çekil önümden." Elbette önümden çekilmedi.

"Bu akşam benimle dans edecek misin?" diye sordu dalga geçercesine. Sanki bundan apayrı bir zevk alıyor gibiydi. *Allah'ım! Gerçekten geldiğime şimdiden bin bir pişman olmuştum. Bu gece aklımı yitirmezsem iyi bir şeydi.*

"Seninle bir bok yapmayacağım Murat," dedim lafımı hiç esirgemeden. Hınzırca gülümsedi.

"Kırıcısın ama güzellik," diyerek pişkinlikle mırıldandı ve bir de yetmedi, uzanıp çenemi sıktı. Eline bir tane geçirip, "Çek elini," diyerek dişlerimin arasından tısladım.

"Şimdi nazlanıyorsun ama gece sonunda bana asla karşı koyamayacaksın," diye kibirle konuşmayı sürdürdüğünde midem iki büklüm oldu. Kusmak istedim. Buradan defolup gitmek istiyordum.

"Hayal kurmaya devam et."

Onunla daha fazla muhatap olmamak için dilimi ısırdım ve başka bir şey demesine fırsat tanımadan hızla yanından geçip gittim. Eğer yanında bir saniye durursam sinirden kafayı yiyebilirdim.

Murat'ın yanından uzaklaşıp Berkay ve Gamze'nin bulunduğu masaya doğru ilerledim ama önce onların yanına değil, Cenk'in yanına gitmek istedim. Öyle de yaptım. Adımlarımın yönünü değiştirip Cenk ve orkestrasının bulunduğu tarafa ilerledim. Onlara doğru yaklaşmamla Cenk elinde tuttuğu gitarı bir kenara bırakarak bana döndü. Gözleri irice açılarak parladı ve samimiyetle gülümsedi.

"Melek, hoş geldin. Çok güzel görünüyorsun," dedi içtenlikle.

İşte samimiyet vardı, samimiyet vardı. Zamanında Cenk'le aramızda küçük bir yakınlaşma yaşanmış olabilirdi ama en azından onun gözlerine

baktığımda hiç yanlış bir şey görmüyor, hissetmiyordum. Fakat Murat'ta yanlış olan bir değil, bin şey vardı.

"Teşekkür ederim. Yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı?" diye sordum ilgiyle. Tamam, buraya İlker için gelmiş olabilirdim ama bir nevi onun için de gelmiş sayılırdım. Eğer yardım edebileceğim herhangi bir şey varsa da yapmaya hazırdım. En azından bu geceyi daha yaşanabilir kılardı.

"Hayır, hayır. Sen keyfine bakabilirsin."

"Emin misin? Şarkı falan söyleyebilirim," diye küçük bir teklifte bulunduğumda Cenk kıkırdadı.

"Eminim. Gelmen yeteri kadar yardımcı oldu. Merak etme."

"O zaman ben Berkay'ların yanına gidiyorum."

"Tamam, iyi eğlenceler."

"Size de kolay gelsin."

"Sağ ol."

Cenk'in yanından uzaklaşarak ve özellikle kimsenin dikkatini üzerime çekmek istemeyerek bu kez doğrudan Berkay ve Gamze'nin bulunduğu daire masaya doğru ilerledim. Boş sandalyelerden birini çekip otururken, "Selam," diye mırıldandım bozuk çıkan sesimle.

"Selam, Melek," dedi Berkay.

"Selam canım," diyerek yanaklarımdan öptü Gamze. Şöyle bir beni süzüp, "Ne güzel olmuşsun. Elbise çok yakışmış," diyerek iltifat ettiğinde tebessüm ettim. O da en az benim kadar şahane görünüyordu.

"Sağ ol canım. Sen de çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Gamze'nin üzerinde de ince askıları olan, tıpkı benim elbisemdeki gibi V yakalı, dökümlü şahane bir açık yeşil elbise vardı. Kızıl saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Makyajı ise sade ama şıktı.

Berkay, salondaki çoğu kişiye nazaran çok sportifti. Hatta buradaki herkesi göz önünde bulundurunca resmen mekâna aykırı görünüyordu. Üzerinde boğazlı, siyah bir kazak ve bacaklarını saran siyah bir pantolon vardı. Gamze'nin elbisesinin renginde olan yeşil gözleri sinirli bir şekilde etrafı izliyordu. O da en az benim kadar burada olmaktan hoşnut değildi.

Kendimi tutamayıp, "Nerede?" diye sordum Berkay'a doğru. Kimden bahsettiğimi sormasına gerek yoktu.

"Gelmediler hâlâ," diyerek yanıtladı beni.

"Geleceğinden emin miyiz peki Berkay?" diye sordum bu kez de çünkü hâlâ İlker'in bu partiye geleceğine ihtimal veremiyordum.

"Alina'yla beş dakika öncesinde yazıştık. Yolda olduklarını söyledi."

"Anladım."

"Birazdan burada olurlar. Merak etme," dedi Gamze güven vermek isteyen bir sesle. Ona başımı sallayarak sessiz bir karşılık verirken gözlerim odağını asla kontrol edemedi. Bulunduğumuz geniş davet salonunu incelerken gözlerim bir anda biraz ilerimizde yer alan masada oturan Enes'in gözleriyle kesişti. Bakışları aksi ve hiç hoş değildi. O bakışlar beni hem çok tedirgin hem de inanılmaz rahatsız hissettirdi. Dilimi tutamayıp, "Enes kötü kötü bize bakıyor," diye mırıldandığımda Berkay bakışlarımı takip etti.

"Erdinç de öyle," diyerek benim baktığım yere baktı.

Erdinç ismi bir yerden tanıdık geliyordu. Tabii ya! Murat'ın en yakın arkadaşlarından biriydi. İlker'le henüz sevgili değilken bir keresinde restorana gelip beni resmen köşeye sıkıştırmıştı. *Onu nasıl unuturdum?*

Berkay, "Muhtemelen burada ne işimiz olduğunu sorguluyorlar," diye devam ettiğinde alayla gülmeden edemedim. Ben de hâlâ bunu sorguluyordum.

"Ben aslında gelmeyecektim. Alina sabah mesaj atınca fikrimi değiştirdim." İtirafım karşısında hem Gamze hem de Berkay başlarını salladılar. Şaşırmış görünmüyorlardı. Berkay'ın gözlerindeki sinir saniyeler içerisinde katlanırken, "İlker'in amacı ne? Asla anlamış değilim. Olanlardan sonra nasıl buraya gelebiliyor?" diyerek öfkeyle konuştu.

Gamze, "Sen demedin mi, Murat davet etmiş diye?" diyerek mırıldandığında Berkay masada yavaşça bize doğru eğildi.

"Yavrucuğum etmiş etmiş de bu geri zekâlı onca olandan sonra nasıl gelebiliyor? Ben asıl bunu anlamıyorum. Hayır o geldi madem biz neden buradayız amına koyayım? Tempesta'da şahane bir organizasyon varken biz gerçekten niye bu sikimsonik yerdeyiz?"

Berkay'ın isyanlarına gülmeden edemedim. *İlker'in gece kulübü Tempesta'da yeni yıl organizasyonu mu vardı?* Bundan da habersizdim. Gerçi son günlerde İlker'e dair her şeyden habersizdim.

"Onu hiçbirimiz anlamıyoruz ya zaten," diyerek ağzımın içinden konuşurken Gamze de masanın üzerinden uzanıp Berkay'ın elini tuttu.

"Bir sakin olur musun? İlker gelince her şeyi öğreneceğiz nasılsa," dedi fısıltıyla.

Ve tam da Gamze'nin bunu demesinin üzerine geniş davet salonunun içine kolunda Alina'yla birlikte İlker girdi.

Günlerden sonra canlı bir şekilde onu karşımda görmek içimdeki yoğun hisleri alevlendirirken gözlerimi asla ondan olamadım. Kalp atışlarım ritmini kaybetti, avuç içlerim ise terlemeye başladı. Ayaklarım ise bir an önce ona koşmayı hedefliyordu.

İlker, kelimenin tam anlamıyla muhteşem görünüyordu. Üzerinde adeta bir kara şövalyeyi anımsatan simsiyah bir takım elbise vardı. Ceketi, pantolonu, gömleği... Her şeyi simsiyahtı. Kravat ya da papyon takmamıştı. Gömleğinin üstten birkaç düğmesi açıktı. Dokunmayı çok sevdiğim kıvırcık saçları biraz kısaltılmış ve serbest bırakılmıştı. Olağanüstü görünüyordu. Hatta salondaki bütün genç kızların ilgili bakışlarını üzerine çekecek kadar olağanüstü görünüyordu.

Onu görmenin verdiği heyecanla dudaklarım sanki çölde kalmışım gibi kurudu. Boğazımdaki kuraklığı yok etmek istercesine bulunduğumuz masadaki dolu su bardaklarından birini elime alarak büyük bir yudum içtim ama asla fayda etmedi. Hâlâ gözlerimi ondan alamıyordum.

İlker'in şık görüntüsünün aksine yüzüne yer edinen soğuk bakışları anında içerinin sıcak havasını değiştirdi. Ela hareleri sanki bir şey arar gibi salonu incelemeye başladı ve sanırım sonunda aradığını buldu. Gözleri ansızın benim gözlerimi yakaladığında hafifçe dudakları aralandı, birkaç kez kirpiklerini kırpıştırdı. Bir anlığına gözlerinden bir duygu geçer gibi oldu ama daha ben ne olduğunu anlayamadan İlker kendini hızla toparladı ve hemen bakışlarını kaçırdı. Onu görmemle parmak uçlarıma kadar hissettiğim yoğun heyecan bakışlarını kaçırmasıyla anında söndü, yüzüm düştü.

İlker, Alina'yla birlikte ağır adımlarla salonun ortasına doğru ilerlerken tıpkı bana sergilediği rahatsız edici tavır gibi Murat bu kez de onların karşısında belirdi. Aralarında nasıl bir konuşma geçtiğini elbette duyamıyordum ama İlker'in yüz ifadesinin daha da soğuklaşması beni aniden oturduğum yerden kaldırdı. Tam onların bulunduğu tarafa doğru ilerlemek üzereydim ki Berkay, "Melek, dur. Gitme," diyerek kolumdan yakalayıp beni engelledi.

"Berkay nasıl gitmemeyeyim? Baksana, birbirlerine çok kötü bakıyorlar."

Gerçekten de öyleydi. Murat ve İlker birbirlerine adeta öldürücü bakışlar atıyorlardı. Hatta o bakışlar öyle sarsıcıydı ki birbirlerinin gırtlaklarına yapışacaklarından korkuyordum.

Berkay, "Bu gece kavga çıkarmazlar, çıkaramazlar. Güven bana, Murat partisinin mahvolmasını hiç istemez. Gitme sen. Kızışmasın ortalık şimdi,"

dediğinde pek ikna olmuş sayılmazdım. Hâlâ onların bulunduğu tarafa gitmek istiyordum.

Bu esnada ikisi de birden aynı anda dönüp, benim bulunduğum tarafa, doğrudan benim gözlerime baktılar ama benim gözlerim sadece tek bir kişiyi görüyordu. Sadece tek bir kişiye bakıyordu. İlker'in ela gözleri uzun sayılabilecek birkaç saniye boyunca benim gözlerimde takılı kalırken bakışlarını yine kaçırarak Murat'a doğru döndü. Yüzündeki alay eden ifadeyle ona bir şeyler söyledi ve ardından Alina'yla birlikte yanından geçti. Bizim bulunduğumuz tarafa doğru yürümeye başladılar.

İlker'in bize doğru attığı her bir adımda kalbim adeta ritmini kaybederek daha da hızlı atmaya başladı. Gamze ve Berkay da oturdukları yerden onları karşılamak için ayağa kalkarken Berkay, benden önce davranıp İlker'in yanımıza yaklaşmasıyla kollarını onun boynuna doladı.

"Kardeşim, hoş geldin," diyerek sıkıca sarıldı.

"Hoş buldum," dedi İlker tok, dümdüz, duygudan yoksun bir sesle.

Kendimi daha fazla tutamadım. Ben de bir adım ona doğru atıp yaklaşmak, hatta sıkıca sarılmak istedim. Fakat tek yaptığım ismini mırıldanmak oldu.

"İlker..."

İsmi dudaklarımdan derin bir hasretle fısıltı şeklinde dökülürken İlker bana bakmadı bile.

"Biz başka masaya geçelim Alina," dedi buz gibi bir sesle. Kalbim sanki mümkünmüş gibi daha da çok parçalandı.

"Ama..." Berkay itiraz edecekken onu da engelleyip susturdu.

"Böylesi daha iyi Berkay. Sizi iyi eğlenceler. Hadi Alina."

Sözleri bir taş gibi içime otururken boğazımda yine o yanma hissini hissettim. İlker'in söylediklerini algılamaya çalışırken asla konuşamadım, herhangi bir tepki veremedim ama İlker de bunu zaten umursamadı. Bana yandan bir bakış attıktan sonra Alina'yla birlikte yanımızdan geçip gitti. Bu esnada Alina dudaklarını kıpırdatarak, "Kusura bakmayın," diye fısıldadı ama zaten onun bir suçu yoktu ki. Bu İlker'in kararıydı. Gitmesini, bizden, benden uzaklaşmasını asla istemiyordum ama gözlerimdeki sessiz yalvarışı hiç de fark etmişe benzemiyordu çünkü zaten bana bakmıyordu. Beni görmüyordu.

Hissettiğim derin hayal kırıklığıyla adımlarımı geriye doğru atarak yeniden yerime oturdum. *Buraya hiç gelmemeliydim.*

***

"Sen benim yarımdın, bense sana takıldım kapıldım.
Söyle, kimdin?
Zaten sana aşık, kafası karmakarışık...
Bir çığlık duydun, o bendim."

Gökhan Türkmen'in en sevdiğim şarkılarından birini Cenk şahane sesiyle söylerken gözlerim yalnızca bir noktaya bakıyordu. Biraz ilerimizde yer alan, büyük bir masanın çevresinde oturan İlker ve Alina'ya bakıyordum ama sadece İlker'i izliyordum.

"Bunca yalanı gördük, inan kaderi biz ördük...
Seninle ben, seninle ben...
Sevdik ama yaptık.
Battık yine çıktık seninle ben, söyle neden?"

Tıpkı şarkıda da dediği gibi biz de batmıştık ama bir türlü battığımız yerden kurtulamıyorduk.

"Kalbim uzaklarda inan, inan...
Ne söylesem yalan, hepsi yalan...
Sandım affederdi zaman, zaman...
Olmazda kaldım ne olur gel.
Harbim tuzaklarda biter, biter...
Ne dinlesem geçer, hepsi geçer.
Dediler de hâlin beter, beter...
Çıkmazda yolum, ne olur gel."

Kalbim çok uzaklarda değildi. Aslında çok yakınımdaydı ama ona hem bu kadar yakın, hem de bu kadar uzak olmak işkence gibiydi.

Cenk'in muhteşem sesi geniş davet salonunu doldururken gözlerim yalnızca onun üzerindeydi. İlker'e bakıyordum. Hatta onun bana bakmadığı anlarda bile, ben yalnızca onu izliyordum.

İlker'le arada birbirimize kaçamak bakışlar atarak bir yarım saat geçirdik ama o yarım saat bana bir ömür gibi hissettirmişti. Üstelik ne zaman ona baksam ve ansızın onunla göz göze gelsek hemen gözlerini kaçırıyordu. Bana bakmayı ısrarla reddediyordu.

Benden böyle ısrarla uzak durduğu her saniye göğsüm daha da çok sıkışıyordu. İçimde yabani bir ot gibi filizlenip, bütün hücrelerimi ama en çok da kalbimi esir eden bu duygudan, İlker'in benden uzak durması kadar nefret etmiştim. Bu gece asla umduğum gibi ilerlemiyordu ve asla umduğum gibi de sonlanmayacaktı. Bundan kesinlikle emin olmuştum.

Buraya gelmem büyük saçmalıktı. Belki de yenilgiyi artık kabul etmeliydim.

Sadece tenimi değil, aynı zamanda ruhumu da yakan bu berbat histen bir an önce kurtulmak istedim. Yoksa bu geceyi daha fazla kaldırabileceğimi sanmıyordum. Aslında bir tarafım Eda'yı arayıp Ahmet'le birlikte beni buradan almalarını istiyordu ama diğer tarafım hemen karşımdaki masada oturan genç adama baktıkça bu fikrimi hemen aklımdan söküp atıyordu. Aklım karmakarışıktı ve geçen her saniyede daha da karmaşıklaşıyordu. Bunu üzerimden atmak istedim. Masadaki alkolsüz kokteylimi kafama dikerek oturduğum yerden hızla kalktım.

Gamze, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu merakla. Berkay, İlker'in masasındaydı. Onu yalnız bırakmaması için yanına gitmesini bizzat ben rica etmiştim.

"Bir lavaboya gidip geleceğim," dediğimde Gamze anlayışla başını salladı ve beni engellemedi. Gitmeme izin verdi.

Siyah çantamın içinden rujumu çıkarıp, yanıma alarak hızlı adımlarla salonun kenarından ilerleyip kendimi geniş koridora attım. Çok geçmeden bir görevli yardımıyla bulduğum lavaboya girdim. İçeri girdiğimde etraf ıssız denecek kadar boştu. Bu beni biraz olsun rahatlattı çünkü zaten boğulacakmış gibi hissediyordum.

Sık nefesler alarak musluğun bulunduğu tarafa yöneldim ve aynadaki yansımama baktım. Bu kırmızı elbisenin içinde gerçekten hoş görünüyordum ama bunun hiçbir kıymeti yoktu. İlker gözlerime bakmadıkça, hissettiğim acıyı, pişmanlığı görmedikçe hiçbir şeyin önemi yoktu.

Makyajım hâlâ yerli yerindeydi, hiç dağılmamıştı bile ama rujum biraz olsun gitmiş gibiydi. Kırmızı rujun kapağını açarak tazelemek istedim ama bu fikrimden de birkaç saniye içinde vazgeçtim. *Rujumu tazelesem ne olurdu ki?*

Vücudumu dikleştirdim. Musluğu çevirdim ve hissettiğim gerginlikten dolayı bir ateş gibi sıcacık olan ellerimi soğuk suyla serinletmeye çalıştım. Serinlettiğim ellerimi boynuma, enseme götürerek vücudumdaki ateşi de dindirmek, rahatlamak istedim ama asla faydası olmadı. Yine rahatlamadım, hâlâ çok gergindim ama soğuk suyun biraz olsun etki gösterdiğinin de farkındaydım.

Derin bir nefes alıp vererek musluğu kapattım. Enseme yapışan dalgalı saçlarımı geriye doğru atarak omuzlarımı dik tutmaya çalıştım ve zaman

kaybetmeden lavabodan çıktım. Fakat koridora çıkmamla Murat'ı tam karşımda sırtını duvara yaslamış bir şekilde gördüm. Onun varlığını görmezden gelerek geçip gitmek istedim ama bu elbette mümkün olmadı. Birden önümde durup, yine oldukça rahatsız edici bir şekilde yolumu kesti.

"Konuşmamız gerek," dedi epey kararlı bir ses tonuyla.

Kollarımı göğsümde birleştirerek, "Konuş o zaman," dedim aksi bir sesle. Fakat konuşmasına hemen izin vermedim çünkü aslında sesini duymaya bile tahammül edemiyordum.

"Mesela benim lisede tanıdığım, beğendiğim o muhteşem genç adama ne oldu? Nasıl böyle duygusuz, ruhsuz, hırsı uğruna insanlardan intikam almak isteyen biri hâline geldi?"

Çünkü benim tanıdığım o genç adam gerçekten böyle biri değildi.

Sorularımı ardı ardına sıralarken Murat bu kez kibirli, kendini beğenmiş bir tavır sergilemedi. Aksine bakışlarını kaçırdı çünkü bu kez benim onu köşeye sıkıştırdığımın farkındaydı.

"Bilmediğin çok şey var," dedi fısıltıyla. Sesinde ilk kez hüzne rastladım ama umursamadım. Aksine alay eder gibi güldüm çünkü yanılıyordu. Çünkü her şeyi zaten biliyordum.

"Hayır, aslında çok şey biliyorum." Düzeltme gereğinde bulundum.

"Hayır, aslında her şeyi biliyorum. Her şeyin farkındayım," dedim dürüstçe.

"İlker'e olan öfkeni, sinirini anlayabiliyorum. Gerçekten anlayabiliyorum ama günah keçisi olarak sadece onu suçlamanı kabul edemiyorum. Yaşadığın durum, hissettiğin o hayal kırıklığı eminim kolay bir şey değildir ama hiçbirimiz zaten masum değiliz ki Murat. Sen de değilsin, ben de değilim, İlker de değil. Ama asıl neyi merak ediyorum, biliyor musun?"

Sessizliğini koruyup pürdikkat bir şekilde beni dinlerken ilk kez ona karşı tebessüm ettim. İlk kez ona karşı bu kadar açık davrandım.

"Acaba geçmişinizde olanlardan dolayı İlker'i suçladığın kadar Elif'i de suçluyor musun?"

Köşeye sıkıştıran sorum karşısında yine bakışlarını kaçırdı. Sessiz kalıp, başını öne doğru eğdi. Cevap vermesine lüzum yoktu. Cevap zaten apaçık bir şekilde ortadaydı. Elbette Elif'i İlker'i suçladığı kadar suçlamıyordu çünkü İlker'i suçlamak, günah keçisi ilan etmek onun daha çok işine geliyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye alayla mırıldanarak yanından geçip gitmek istediğimde bir kez daha sözleriyle beni durdurmayı başardı.

"Gece sonunda sana vermek istediğim bir şey var. Yeni yıl hediyesi olarak düşünebilirsin."

Oysa ben gece sonuna kalmayı düşünmeden buradan gitmeyi planlıyordum.

"İstemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum," dedim kararlılıkla. Duraksayıp, aklıma bir şey gelmiş gibi davranarak, "Benden uzak durman dışında tabii," diye lafı yapıştırdım. Ardından başka bir şey demesine fırsat tanımadan bir kez daha yanından geçip gittim.

Murat'ı arkamda bırakarak hızlı adımlarla yeniden salona, arkadaşlarımın yanına dönmek istedim. *Daha neyin ısrarıydı bu? Neden bu kadar üzerime geliyordu?* Asla anlamıyordum. İşin aslı anlamak da istemiyordum. *Reddedilmekten özellikle zevk mi alıyordu acaba?*

Bu saçmalıklara daha fazla kafa yormak, aklımı meşgul etmek istemedim. Salona gitmek üzere koridorda yönümü değiştirdiğimde birden işittiğim tanıdık sesle ayaklarım adım atmayı bıraktı.

"Sto cercando di passare una bella serata, mamma. Non preoccuparti. Ti voglio bene anch'io. Felice anno nuovo. (Güzel bir akşam geçirmeye çalışıyorum anne. Merak etme. Ben de seni seviyorum. Yeni yılın kutlu olsun.)"

O muhteşem İtalyan aksanını duyduğumda heyecanlanarak hızla arkamı döndüm ve sesin geldiği tarafa baktım. İlker, kulağında telefonuyla yalının giriş kapısına bakan balkondaydı ve yalnızdı. Yanında Alina yoktu. İtalyanca konuşmasından dolayı telefondaki kişinin annesi olduğunu varsaydım.

Ayaklarım yönünü değiştirdi. Ağır adımlarla onun bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Başını eğdiği yerden kaldırıp da benim gelişimi fark ettiğinde omuzlarını dikleştirdi ve doğrulmaya çalıştı.

"Saluti da parte mia a Sebastian. Addio mamma. (Benden Sebastian'a selam söyle. Hoşça kal anne.)"

Tam karşısına geçtiğimde konuşmayı sonlandırarak telefonu kapattı ve siyah, kumaş pantolonunun cebine attı. Boğazındaki kavisten yutkunduğunu fark ederken derin derin bana baktı. Baştan aşağıya beni inceledi. Dudakları hafifçe aralanırken derin bir nefes bıraktı ve sonra hızla bakışlarını üzerimden uzaklaştırdı.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordum fısıltıyla. Sesimin çıkıp çıkmadığından bile emin değildim. Fakat İlker de bana pek yardımcı olmuyordu. Sessizliğini koruyordu.

Karşısında bir yaprak gibi titriyordum. Elim, ayağıma dolanıyordu. Belki de ilk kez İlker'in karşısında bu kadar tedirgin hissediyordum.

"İlker daha ne kadar sürdüreceğiz bunu? Daha ne kadar uzak kalacağız birbirimize böyle?" Yine sessiz kaldı. Tek kelime etmedi.

"Lütfen, bir şey söyle," diyerek çaresizce mırıldandığımda yüzüme bakmadı bile.

"Alina'nın yanına gitsem iyi olacak."

Yanımdan geçip gitmek istediğinde birden önünde durdum. Ellerim siyah gömleğinin üzerinden sert göğsüne uzanarak gidişini engelledi. Ani yakınlığımla irkildi ama beni itmedi. Geri çekilmedi. Birkaç saniye boyunca derin derin gözlerimin içine baktı. O bakışlardan bir sürü ifade geçip gitti ama hiçbirini tam olarak algılayamadım. Algılamak da istemedim çünkü İlker'in şahane kokusu karşısında adeta esir alınmış gibiydim.

Parfümünün o şahane, baharatlı kokusu ciğerlerime nüfuz ederken cesaretlenmek istedim. Ona daha çok yaklaşmak, kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarılmak ve o erkeksi muhteşem kokusunu doyasıya içime çekmek istedim. Ama bir şeyler beni engelledi. İlker'in donuk ve soğuk bakışları daha fazla ileri gitmemem için beni engelledi.

"Daha ne kadar cezalandıracaksın beni, bizi?" diye fısıldadım umutsuzca.

"Kimseyi cezalandırdığım falan yok," diyerek hızla kestirip attı. Bir adım geriye çekilerek aramıza mesafe koydu. O mesafe beni daha da çok üşüttü, daha çok titrememe sebep oldu. Benden böyle uzak durduğu her an sert bir duvara tosluyormuş gibi hissediyordum.

"Beni cezalandırıyorsun İlker. Yetmez mi?" Sorum karşısında yine sessiz kaldı ama pes etmeyecek, üzerine gitmeye devam edecektim.

"Bak bana. Karşındayım. Çabalamak istiyorum ama bizim için çabalamak istiyorum İlker. Bir başkası için değil, yalnızca bizim için." Çatallı çıkan sesimle konuşmayı sürdürürken yine gözlerimin içine bakmadı. Sanki bilerek bunu yapıyor, bile isteye benimle göz göze gelmemek için büyük bir çaba gösteriyordu.

"Hatalarımın, yanlışlarımın cezasını çekmeye benim cesaretim var ama görüyorum ki senin pek yok. Benimle yüzleşemiyorsun bile. Gözlerimin içine bile bakmıyorsun. Bu kadar mı değersizleştim gözünde?"

Sanki ona hakaret etmişim gibi hızla başını yerden kaldırdı. Gözlerimin içine baktı. Gözlerimin içine baktı ama o bakışlarda şüphe vardı, kuşku vardı. Hatta o uzun kirpiklerinin ardında kalan ela hareleri ilk kez çok yabancı bakıyordu bana. Güvenmiyordu. İnanmıyordu belki de.

Bu içimde bir şeylerin derinden sızlamasına, daha da çok canımı yakmasına sebep oldu.

Kalbimin çatırdayan sesini duydunuz mu? Çünkü benim kulaklarımı sağır etmeye fazlasıyla yetti.

İçimde kabaran derin kırgınlığa rağmen yine de, "Peki, öyle olsun," dedim kuru bir sesle.

İçimde bir şeyler koparken daha fazla yanında durmak istemedim. Hayal kırıklığıyla arkamı ona döndüm ve ağır adımlarla yürümeye başladım. Arkamdan, "Melek?" diye seslense de İlker'e tekrar dönmedim çünkü sesinde koca bir tereddüt vardı. *Bana güvenmezken, inanmazken boş yere çabalamak neye yarardı ki?*

Daha fazla burada bulunmamın hiçbir anlamı yoktu. Gitmek istiyordum. Buradan derhal gitmek, uzaklaşmak istiyordum. Böyle bir gecede daha fazla kalp kırıklığı yaşamak istemiyordum.

Lavaboya giderken çantamı salonda bırakmıştım. İçeri dönüp çantamı almam ve beni derhal buradan alması için Ahmet'i aramam gerekiyordu. Adımlarımı daha hızlı atmaya başladım. İlker'in peşimden geldiğini ise yaklaşan ayak seslerinden anladım.

Geniş ve kalabalık salona tekrar girdiğimde içimde garip bir dürtü oluştu. Çevredeki kalabalığa uzun sayılabilecek birkaç dakika boyunca göz gezdirdikten sonra gözlerim bir noktada takılı kaldı. Cenk ve ekibi, moladaydılar. Hepsi birer kahve içerken aldığım ani kararla onların bulunduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Geri adım atmadım ya da Gamze'nin olduğu masaya dönmedim. Evet, buradan gidecektim ama son bir şeyi daha gerçekleştirdikten sonra gidecektim. *İlker'e aşkımı belli yollardan itiraf ettikten sonra gidecektim.*

Yanlarına ulaştığımda, "Cenk?" diye seslendim. Kahve bardağını elinden bırakmadan bana doğru döndü.

"Efendim Melek?"

"Bir şarkı söylemek istiyorum. İzin var mı?" diye sordum hızla. Kararımdan vazgeçmek istemiyordum.

Cenk dumura uğraşmış bir şekilde önce bana, sonra da ekip arkadaşlarına baktı.

"Şimdi mi?" diye sordu şaşkınlıkla afallayarak.

"Şimdi," dedim net bir sesle.

"Tabii, seni şöyle alalım."

Eliyle bana bir basamak yüksekte olan sahneyi işaret ederken hemen sahne kısmına çıktım. Arkadaşlarına, "Beyler yerlerinize geçin," diye komut verdikten sonra bana oturmam için mikrofonun önündeki tabureyi gösterdi. Tabureye oturmadım. Aksine mikrofonunun çubuğunu boyuma göre ayarladım.

Cenk yanıma yaklaşıp söylemek istediğim şarkının ne olduğunu sorduğunda kulağına doğru fısıldadım. Dudakları hafif aralık bir şekilde benden uzaklaşırken, kaşları da merakla havaya kalktı. Bakışlarını salonun giriş kısmına doğrulttuğunda sinsice gülümsedi. İlker tekrar salona girmişti. Gözleri doğrudan benim bulunduğum tarafa doğrulduğunda afalladı. Birden bulunduğu yerde ayakta dikilmeye ve yapacaklarımı izlemeye başladı.

Cenk bakışlarımı takip ederek, "Anlaşılan birileri için serenat yapılacak ha," diye keyifle mırıldanıp, bana göz kırptı. Bu bir serenat sayılmazdı ama haklı olduğu bir kısım vardı. İlker'e hissettiğim bütün duyguları belki de ilk kez bu şarkıyla ona itiraf edecektim.

Cenk'in ekip arkadaşları yerlerini aldığında, Cenk onlara söylemek istediğim şarkının adını verdi. İlk defa böylesine bir kalabalığın içinde şarkı söyleyecektim ve kalbim adeta gümbürdeyerek atıyordu. Avuç içlerim terlemeye başladığında omuzlarımı dik tutmaya çalışarak boğazımı detone olmamak temizledim. Sertap Erener'in en sevdiğim şarkılarından biri olan *Aşk*'ın tanıdık melodisi yavaşça kulaklarımı doldurmaya başladığında derin bir nefes alıp, mikrofonu elimle kavradım. Gözlerimi usulca kapatarak şarkıya giriş yaptım.

"Aşk, kaç büyümden...
Aşk, dön ölümden...
Aşk, bir sebepten...
Gel, gir dünyama..."

Sesimi tıpkı Sertap Erener gibi kullanmaya özen gösterip, son kelimenin son harfini oldukça uzatarak, ses tonumu iyice yükselttiğimde şükürler olsun ki detone olmadım. Sesimi yükseltmemle salonda benim için büyük bir alkış tufanı koparken usulca gözlerimi araladım. Büyük salon alkış sesiyle öyle bir yankılandı ki belki de Cenk ve ekibine bile böyle alkış tutulmadı. Ama ben sadece tek birinin takdirini istiyordum. *Sadece tek birinin beni görmesini, şarkıda geçen nakaratların verdiği mesajı hissetmesini diliyordum.*

Bakışlarım doğrudan salonun tam ortasında dikilen İlker'in ela harelerini buldu. Onun gözlerinin içine baka baka devam ettim nakaratlara.

"Aşk, dön ölümden...
Bir sebepten, gir dünyama...
Aşk, dön ölümden...
Geç tenimden, gel, gir dünyama..."

Gözlerimi asla ondan alamıyordum. O da benden alamıyordu. Pürdikkat bir şekilde beni izliyordu. Üstelik yüzümün her bir noktasını ezberlemek istercesine bakıyordu bana. Sanki ilk kez görüyordu beni. Gözleri dudaklarıma kaydığında yutkunmasını bastıramadı. Bu beni daha da çok cesaretlendirdi çünkü bu şarkıyı yalnızca onun için söylediğimin gayet farkındaydı. Ben de onu etkilediğimin farkındaydım.

"Aşk, vur yürekten...
Aşk, yak gönülden...
Aşk, geç tenimden...
Gel, gir kanıma..."

Sadece kanıma değil, tenime değil, bütün hayatıma gel, gir İlker. Lütfen, kır artık şu tabularını. Lütfen, daha fazla cezalandırma artık aşkımızı.

Şarkının nakaratlarını bir kez daha tekrarlarken bakışlarım hep İlker'in üzerindeydi. Fakat o an Murat onun yanına geldi. Önce birbirleriyle göz göze geldiler, sonra ikisi de beni izlemeye devam etti. Benim gözlerim ise yalnızca İlker'deydi.

"Gel artık...
Sözüm, sabrım kalmadı.
Beni duysana. Duysana. Duysana. Duysana."
Duy artık beni İlker. Lütfen, duy artık. Gör artık.

İlker'in dudaklarında sonunda tebessüme dair küçük bir kıpırtıya rastladığımda kalbimin tam içinde bir kuş kanatlandı sanki. O küçük tebessüm beni daha da çok cesaretlendirmeye fazlasıyla yetti. İyice heyecana kapılarak şarkının son kısmını daha hızlı bir şekilde söylemek, bitirmek ve hemen onun kollarının arasına koşmak istedim.

"Aşk, dön ölümden...
Bir sebepten, gir dünyama.
Aşk, dön ölümden...
Geç tenimden, gel, gir dünyama.
Gel, gir dünyama..."

Şarkıyı sonlandırdığımda salonda yine büyük bir alkış tufanı koptu. Utançtan yanaklarım iyice alev alırken gülümsemeye çalıştım. Gözlerim yeniden onu bulduğunda ve onun da yüzündeki en can alıcı gülümsemesiyle

beni alkışladığını gördüğümde gülümsemem daha da genişledi. Daha fazla orada dikilmek istemedim. Mikrofonu tutmayı bırakarak sahneden indim ve ona doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Fakat İlker'den önce Murat harekete geçti. Birden onu arkasında bırakarak ve benim de görüş açımı komple kapatarak büyük ve aceleci adımlarla yanıma ulaştı. Daha ben ne olduğunu anlayamadan bileğimden tutup, "Benimle geliyorsun," diye soludu.

"Ne?" diye bağırdım ve bileğimi ondan kurtarmaya çalıştım ama öyle sıkı kavradı ki asla başarılı olamadım. Ayaklarımı adeta sürüyerek beni geniş salonun en uç köşesine kadar zorla yürüttü.

Bu geri zekâlı ne yaptığını sanıyordu böyle? Üstelik İlker'in yüzünü görememiştim bile! Her şeyi geçtim, salon böylesine kalabalıkken biri de sesini, bu manyak ne yapıyor diye çıkaramaz mıydı sanki?

"Murat, bırak beni! Hemen bırak beni!" Söylenmeme rağmen asla bileğimi tutmayı bırakmadı. Aksine daha sert bir şekilde kavradı.

"Senin bu yaptığın resmen taciz!" diyerek öfkeyle burnumdan soluduğumda beni yine duymazdan geldi ama en azından adımlarını yavaşlattı. Beni salonun başka bir tarafına doğru götürdü. Doğrudan Boğaz'a bakan balkona çıkardı ve kapıyı da ardımızdan hızla kapattı. Onun kapıyı kapatıp birden bana dönmesiyle kendimi daha fazla dizginleyemedim ve havaya kaldırdığım elimi sertçe suratına geçirip tokat attım.

"Murat, sen ne yaptığını zannediyorsun? Allah'ım! Sen gerçekten ne yapıyorsun ya? Bu neyin nesi? Manyak mısın? Daha ne kadar saçmalayacaksın? Daha ne kadar iğrençleşeceksin?"

Bağırışlarım balkonda adeta yankılanırken havanın buz gibi olması, bütün bedenimi titremesi umurumda bile olmadı. Tek hissettiğim öfkeydi ve o öfke beni şimdilik gayet sıcak tutuyordu.

"Konuşacağız," dedi Murat oldukça sakince. Oysa daha biraz önce ona okkalı bir tokat atmıştım. Sakin kalmaması gerekirdi.

"Hayır, konuşmayacağız," diyerek şiddetle itiraz ettim ve balkon kapısına yönelmek istedim. Koluma uzanıp tuttuğunda irkilerek ona döndüm ve sertçe omuzlarından ittim.

"Sakın! Sakın bir daha dokunma bana!" diye dişlerimin arasından tıslayarak işaret parmağımı yüzüne doğru savurdum. İki elini teslim olur gibi havaya kaldırdı ve bir adım geri çekilerek benden uzaklaştı.

"İnsan, bazı şeylerin asıl değerini kaybedince anlıyormuş. Seni İlker'le birlikte görmeye başladığımda anladım bunu. Bana Elif'i hatırlattın."

Şimdi aklımı kaçıracaktım. Şimdi sinirden saçımı, başımı yolacaktım. Hâlâ mı Elif ya? Hâlâ mı?

"Ben. Elif. Değilim," dedim her bir kelimeye vurgu yapıp, tane tane konuşarak. Murat gülümsedi.

"Biliyorum, değilsin ve hiçbir zaman da olmadın ama lütfen, sözlerimi bitirmeme izin ver. Sadece beş dakika Melek, sadece beş dakika."

Kaşlarımı öfkeden iyice çatarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Sinirden elim, ayağım titriyordu. Topuklu ayakkabılarımla bulunduğumuz balkonun mermer zemininde ritim tutmaya başladım. Murat'ın bir an önce başlayıp bitirmesini istiyordum.

Ben öfke dolu bakışlarla onun konuşmasını beklerken gözlerini üzerimden hiç çekmeden smokininin iç cebinden bir şey çıkardı. Gözlerime inanamadım ya da inanmak istemedim. *Bu... Bu nasıl olurdu?*

Elinde tuttuğu şeyi havaya kaldırarak, "Bunu hatırladın mı?" diye sordu yüzüne yerleşen tebessümle.

Elinde tuttuğu şey aylar öncesinde ona verdiğim kırmızı kapaklı hatıra defterimdi. Gözlerimin önünde hiç acımadan denize fırlattığı hatıra defterimdi.

"Ama... Ama bu nasıl olur? Sen, o defteri attın Murat. Sen, o defteri gözlerimin önünde denize fırlattın," diye konuşmaya çalıştım kesik kesik çıkan nefeslerimin arasından. Murat, hızla başını sağa sola doğru salladım. Yüzündeki gülümseme silinmemişti.

"Hayır, atmadım. Sana öncesinde de söyledim. Hiçbir zaman bunu yapmadım. Yapamazdım."

"A-ama..." Kelimeler dudaklarımdan asla çıkmıyordu. Aylardan sonra o defterin karşıma çıkacağı hiç aklıma gelmezdi.

"Denize fırlattığım boş bir defterdi Melek," diye açıklamaya başladı Murat. Bense öylece onu izlemeye ve ağzından çıkacakları dinlemeye başladım.

"Sadece basit bir kopyasıydı. Hatıra defterini okuduktan sonra asla sana geri vermek istemedim. İçimden gelmedi ama o zamanlar zaten çok yanlış kararlar alıyordum. Çok yanlış şeyler yapıyordum. Selen'le olanlar da bunlardan biriydi. Fakat bir konuda kararlıydım. Seni bir şekilde kendimden uzaklaştırmam gerekiyordu. Çünkü senin gibi muhteşem biri benim gibi bir

pisliği hak etmiyordu. Bu yüzden acımasız davranmam gerekiyordu. Ben de bunu en zayıf noktandan vurarak yapmak istedim. Yani defterinle."

Hatıra defterimi havada hafifçe sallayarak bana doğru bir adım attığında ben de aynı şekilde bir adım geriye doğru gittim. Bana yaklaşmasını istemiyordum. Geriye doğru kaçmamla başka bir adım atmadı. Olduğu yerde kaldı.

"Önce birkaç kırtasiyede defterin benzerini aradım ama bulamadım. Sonra tanıdık bir matbaaya gittim. İçi boş ama görüntüsü birebir aynı olan başka bir defter yaptırdım. O yağmurlu gecede de denize o defteri fırlattım. Biliyorum, bunu yaparak canını çok yaktım. Çok üzgünüm ama inandırıcı oynamam gerekiyordu."

Onu ilk kez böylesine dürüst ve gerçekten samimi görüyordum. Sessizliğimi fırsat bilerek açıklamayı sürdürürken defteri bana doğru uzattı. Ben de aldım. İçini açıp sayfalarını kontrol ettiğimde gerçekten doğruyu söylediğini anladım. Sayfalar dolu doluydu. *Bu benim Murat için yazdığım hatıra defteriydi.*

"Defterin bütün sayfalarını tek tek okuduktan sonra beynimden vurulmuşa döndüm Melek. Bir genç kız nasıl böylesine güzel sevebilir dedim. Bir genç kız hiç tanımadığı birine karşı nasıl böylesine derin duygular besleyebilir dedim. Karşılıksız bir aşk uğruna nasıl kendine böylesine haksızlık eder dedim."

Söyledikleri karşısında boğazımda bir düğüm oluşurken gözyaşlarım yavaşça yanaklarıma doğru akmaya başladı. Fakat bu gözyaşları mutluluktan ya da Murat'ın söylediklerinden dolayı değildi. Gerçekten kendime yaptığım haksızlıktandı.

Yıllarca kendimi bir kafese hapsetmiştim ben. Kalbimi herkese kapatmış, kimsenin girmesine de izin vermemiştim. Herkesten kendimi gizlemiştim. İşte Murat yalnızca bu noktada çok haklıydı. Kaybettiğim onca zaman içerisinde bir gün onun geleceğini bekleyerek ben gerçekten kendime büyük haksızlık etmiştim.

"Kendimi senden alamadım Melek. Defteri okuduğum andan beri sen... Sen, adeta beni kendine hapsettin. Senden uzak durmaya çalışmak sandığın kadar kolay değildi. İşkence gibiydi. Dayanamıyordum Melek. Seni bu kadar isterken uzak durmaya çalışmak çok korkunçtu. Zaten seni İlker'in yanında görene kadar da yaptığımın ne kadar yanlış olduğunun farkına varamadım. En başında bize bir şans vermeliydim."

Murat, belki duygularında samimiydi ama yine de işin ucu İlker'le bana bağlanıyordu. Eğer beni İlker'le hiç yan yana görmeseydi yine de böyle düşünür müydü? Böyle acımasızca, düşüncesizce, hırsları uğruna hareket eder miydi? Her şeyi geçtim, beni basit bir heves olarak mı görürdü, yoksa kalbimi kazanmaya mı çalışırdı? Hayır, bunu asla yapmazdı. Hayatına kaldığı yerden, hiçbir şey olmamış gibi devam ederdi. İşte bu yüzden söyledikleri inandırıcı gelmiyordu. İlker sadece onu tetiklemiş, içindeki hırsı, intikam duygusunu açığa çıkarmıştı. Hepsi bu kadardı. Üstelik Murat'ın asıl bilmediği gerçek ise defterimin yeniden ortaya çıkması hiçbir şeyi değiştirmezdi. *En önemlisi de duygularımı değiştirmezdi.*

"Murat," diyerek söze girmek ve ona borçlu olduğum bir açıklama yapmak istedim ama beni bir kez daha susturdu.

"Ben sadece yeniden birini sevmek istedim Melek. Yeniden denemek, hissetmek istedim ve bütün bunları yalnızca seninle yaşamak istedim." Yüzüme acı dolu bir gülümseme hâkim oldu. Ona inanmıyordum. Aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak yüzümü soğuk avuçlarının içine aldı.

"İzin ver, yeniden, en başından, bu defteri bana verdiğin o günden başlayalım." Ses tonu adeta bir yalvarış gibi çıkarken yüzümü hızla ellerinin arasından kurtardım. Onu omuzlarından iterek aramızdaki mesafeyi korumaya çalıştım.

"Hayır. Hayır, olmaz," dedim büyük bir kararlılıkla.

"Olmaz mı?"

"Olmaz."

"Neden?" Alayla güldüm. *Hâlâ bunu soruyor muydu?* Oysa ben bunun cevabını defalarca kez dile getirmiştim zaten.

"Neden mi? Ben, sana bunun cevabını defalarca verdim Murat. Ben İlker'i seviyorum. Onu çok seviyorum."

"Melek," diyerek adımı fısıldayıp koluma uzanmak istediğinde ondan daha da uzaklaştım.

"Belki söylediklerinde samimisin, belki de gerçekten beni sevmek, yeniden başlamak istiyorsun ama n'olur artık yapma bunu. Bir son ver. Bana da, İlker'e de ama en çok da kendine daha fazla zarar verme. Bırak. Bırak artık. Lütfen bırak."

Söylediklerim karşısında Murat belki de ilk kez üzerime gelmeyip geri çekildi. Benden usulca uzaklaşırken balkondan derhal gitmek için kapıya döndüm. Fakat yanından ayrılmadan önce ona iki çift daha lafım olacaktı.

"Ve son bir şey daha," diyerek yeniden Murat'a döndüğümde o da dolan gözleriyle beni izliyordu. Murat'ı ilk kez böylesine perişan ve yıkılmış görüyordum. Fakat üzgünüm ki bunu zaten hak etmişti.

"Kendini daha fazla boş yere tutsak etme Murat. Kalbini artık özgür bırak. Çünkü o zaman asıl istediğin kişinin ben olmadığımı çok net bir şekilde görecek, anlayacaksın."

Murat'ın istediği aşktı, sevgiydi belki ama artık ona bunu ben veremezdim. O eski, platonik melek kız yoktu karşısında. Benin kalbimin yörüngesi çoktan değişmişti.

Bir şey demesine izin vermeden balkonun kapısını açtım ve kendimi sıcak bir havaya sahip olan salonun içine attım. Gözlerimle etrafı kolaçan ettiğimde Alina, Berkay ve Gamze'nin aynı yerde olduklarını ve ayakta dikilerek, birbirleriyle hararetli bir şekilde konuştuklarını gördüm. Yanlarında İlker yoktu. *İlker neredeydi?*

Bunu öğrenmek için tutuşarak hızlı adımlarla onların yanına doğru ilerledim. "İlker nerede?" diye telaşla sorduğumda Alina gözlerimin içine kızgınlıkla baktı.

"Biraz önce çıktı," dedi sitem edercesine.

"Ne?" diye mırıldandım hayretle. *Nereye çıkmıştı şimdi?*

"Murat'la seni öyle görünce gitmek istedi," diye açıkladığında bıkkınla nefesimi püskürttüm. *Hay sıçayım böyle işe ama ya!*

"Yeni mi çıktı?" diye merakla sorduğunda Alina beni onaylarcasına başını salladı. *Tamam, bu iyi haber sayılırdı. Hâlâ ona yetişebilirdim.*

"Ben peşinden gidiyorum," diyerek bir çırpıda konuşup hemen arkamı döndüm.

"Melek?" Fakat Gamze'nin seslenmesiyle yeniden onların bulunduğu tarafa dönmek zorunda kaldım.

"Ne?"

"Çantan," diyerek elinde tuttuğu siyah çantayı bana uzattığında ona minnetle baktım. İki büyük adımda yanına yaklaşıp hızla çantamı alarak, yanaklarından öptüm.

"Teşekkür ederim," dedim. Arkamı dönüp gitmek üzere harekete geçmiştim ki Alina, "N'olur bu kez onu ikna et," diyerek bana seslendi. Ona bakıp, "Umarım, başarılı olurum," diye mırıldandım ve daha fazla zaman kaybetmek istemedim.

Aceleci adımlarla salonun girişine doğru ilerledim. Buraya ilk geldiğim zaman davetli listesini kontrol eden adamı hâlâ orada dikilirken

gördüğümde ondan hemen ceketimi getirmelerini rica ettim. Adam görevlilerden birine eliyle işaret ettiğinde ceketim çok geçmeden bana ulaştı. Hızla ceketi üzerime geçirip, elimdeki defteri de çantama attıktan sonra çıkışa doğru yürümeye başladım.

Büyük, gösterişli kapıdan dışarı çıkıp soğuk havayla buluştuğumda irkildim. Havadaki soğukluk ne yazık ki taş merdivenlere de yansımıştı ve lanet olsun ki ayağımdaki topuklulardan dolayı o kaygan merdivenleri yavaş inmek zorunda kalmıştım. Bu gece her şeyi yapmaya niyetliydim ama bunu gerçekleştirirken bir yerlerimi kırmayı hiç istemiyordum.

Sonunda merdivenleri inmeyi başardığımda önce etrafı kolaçan ettim ama etrafta valeler dışında hiç kimse yoktu. Yüzüm asılarak ağır adımlarla bahçede biraz ileriye doğru gittiğimde kendi kendine hararetle söylenen silüeti fark ettim. *İşte oradaydı! Şükürler olsun!*

"İlker! İlker dur!" diye bağırdım arkasından ama elbette beni duymazdan geldi. Sanki inat eder gibi daha hızlı yürümeye başladı.

"İlker, durur musun lütfen? Bu lanet topuklularla peşinden koşmak sandığın kadar kolay değil!"

Bana elbette dönüp bakmadı ama en azından bu kez beni yanıtsız bırakmadı.

"Sana kimse peşimden koşmanı söylemedi," dedi burnundan solurcasına. Ses tonu adeta kurşun gibiydi ve vuracağı yeri çok iyi biliyordu. Fakat bu pes edeceğim anlamına gelmiyordu. Sanırım bu kez rolleri değişmiş gibiydik.

"Ayrıca burada bir saniye daha durmam için herhangi bir sebep yok," diyerek kibirli bir edayla konuştuğunda duraksadım ve bu kez daha gür bir şekilde bağırdım.

"Var! Ben varım!"

Etrafı ağaçlarla sarılı, daracık taş yolda yalnızca ikimiz vardık. Nefes nefese kaldığım için olduğum yerde durup, dinlenirken İlker sonunda bana doğru döndü.

"Hayır, yoksun. Sen de yoksun Melek," diyerek acı dolu bir sesle mırıldandı. "Sizi gördüm. Gayet gülüşüyordunuz birbirinize," dediğinde gözlerimi devirdim. Bu yanlış anlaşılmalardan çok sıkılıp bunalmıştım. Söylediklerine asla inanamayarak başımı sağa sola doğru salladım.

"Saçmalıyorsun."

"Sen istiyorsan öyle düşünebilirsin," dediğinde yine gözlerimi devirdim. "Ayrıca ne yapmamı bekliyordun ki?" diye sorduğunda başımı dik tuttum.

Ayağımdaki topuklulara rağmen birkaç büyük adımda yanına yaklaştım ve tam karşısına geçtim.

Şuh bakışlarımla dudaklarına doğru bakarak, "Pes etmemeni," diye fısıldadım. Ela hareleri irice açılarak yoğunlaşırken yutkunuşuna şahit oldum. Birbirimize bir nefes kadar yakındık ve ikimiz de asla geri çekilmiyorduk.

"Neden? Neden Melek?" diye sordu İlker kesik kesik nefes alıp verirken. Gülümsedim, hem de kocaman gülümsedim.

"Çünkü pes etmek sana yakışmaz. Unuttun mu?" diyerek bir kez daha dudaklarına doğru fısıldadığımda gözlerini kapatıp gürültülü bir nefes bıraktı. Kendini sıktığını, kendini tuttuğunu görebiliyordum ama buna gerek yoktu. *Neden daha fazla birbirimize bu acıyı çektiriyorduk ki? Neden birbirimize sarılıp, her şeyi ardımızda bırakarak yeni başlangıçlar yapmıyorduk?*

İlker, bedenini sarstı. Hızla gözlerini aralayarak geri çekildi. Boğazını temizleyip bana birden arkasını dönüp yeniden o dar yolda yürümeye başladı. *Şimdi ne olmuştu da gidiyordu?*

Daha fazla buna katlanamayacağımı anladım. Daha fazla yapamayacaktım artık. O aceleci adımlarla benden gittikçe uzaklaşırken, "İstanbul!" diye bağırdım arkasından çok daha yüksek bir sesle. Duraksadı ve yeniden yavaşça bana döndü.

"Ne?" diye fısıldadı iyice afallayarak. Gözyaşlarım yanaklarıma boşalırken daha fazla kendimi tutamayacağımı, ona olan aşkımı haykıracağımı biliyordum.

"Bir zamanlar boğazı dantel gibi süsleyen Kız Kulesi, her şeye tepeden bakan kibirli Galata'ya âşık olmuştu. Ama unutuyordu ki Kız Kulesi aslında İstanbul'un kalbiydi. Galata onu ne kadar üzerse üzsün, ne kadar yaralarsa yaralısın İstanbul onu hep mutlu edecekti."

Dudaklarımdan dökülenlerle İlker'in dudaklarının kenarı usulca kıvrıldı. Titrek bir nefes bırakırken bana doğru bir adım attı ama ben susmadım. Devam ettim çünkü artık bitsin istiyordum. Çünkü artık bilsin istiyordum. *Zaten yeteri kadar geç kalmamış mıydım?*

"Bana sormuştun ya hani? Kız Kulesi'nin sahip olduğu asıl şeyi buldun mu diye..." Derin bir nefes alıp verirken gözyaşlarımı asla durduramıyordum. İlker'in yüzünde ise daha öncesinde hiç şahit olmadığım şahane bir gülümseme yer alıyordu.

"Çok geç oldu ama buldum. Sen, benim içinde doyasıya kaybolmak istediğim o İstanbul'sun İlker Altan."

Duraksadığımda onunla birlikte izlediğimiz o romantik komedi filmini ve karakterler arasında geçen replikleri hatırladım. Bunu ona da hatırlatmak istedim.

"Neden bunca zaman boyunca söyleyemediğimi asla bilmiyorum ama seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Sana çok aşığım ve çok geç kalmış olsam da yine de söylemek istedim."

Gözlerimin içine derin derin baktı İlker. Dudakları bu kez daha çok kıvrıldı ve bana kocaman bir gülümseme hediye etti. Tam ona doğru bir adım atmak istediğimde bir elini havaya kaldırarak, "Dur," dedi. Durdum. "Sakın yaklaşayım deme," diye fısıldadığında bu kez ben kocaman gülümsedim ıslak kirpiklerimin arasından ona bakarak. *Çünkü başarılı olmuştum. Çünkü ona izlediğimiz filmi hatırlatmıştım.*

"Neden?" diye sordum çatallı çıkan sesimle, hiç bozuntuya vermeden. Dudakları kurnazca kıvrılırken bana doğru biraz daha yaklaştı.

"Eğer bir adım daha atarsan seni asla bırakmam."

İşte bu kelimeler bütün kayışlarımı koparmaya fazlasıyla yeterdi.

"İlker ya!"

Adeta çığlık atarken ona doğru koştum ve o da bana doğru adımlarını hızlandırdı. Daracık yolun tam ortasında birbirimizle buluştuk. İlker'in buz gibi elleri yanaklarımı sardı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudaklarımda başlayan yoğun titreme büyük bir yangın misali tüm vücuduma yayılırken gözlerimi kapattım. İlker'in dudaklarıma değen dudaklarının tadını çıkardım. Ağzım adeta bir iç çekişle aralandığında, İlker ağzımı keşfe çıktı ve diliyle öpücüğünü ruhuma daha da çok işledi. Yüzümü sıkıca kavrayan ellerinden biri hızla belime doğru gitti ve beni kendine çekip iyice bastırdı. Öpüşmemizin verdiği histe kaybolurken kollarım can simidi gibi onun boynuna dolandı. Kıvırcık saçlarını çekiştirdi. *Allah'ım onu gerçekten çok özlemiştim!*

Göğsüme bastırdığı sert göğsü, belimi sıkıca saran avucunun ağırlığı, yanaklarıma elini sürtüşü, dudaklarıma dudaklarıyla izini bırakışı... Dokunuşları hem çok yumuşak, hem de o kadar sert ve yakıcıydı ki onun kolları arasında sonsuza dek kaybolmak istiyordum. Hiç istemesem de geriye doğru çekildiğinde ellerim önce kirli sakalını okşadı. Ardından doğrudan siyah ceketinin yakalarına asıldım. Ona iyice sokuldum. Alnını benim alnıma yasladığında nefes nefeseydi, ben de öyleydim.

"Öyle nefes kesicisin ki... Aklımı kaybettireceksin bana," diye soluyup beni adeta mühürlemek istercesine bir kez daha dudaklarıma hızlı bir öpücük verdi.

Geri çekildiğinde, "Bunu söylemek için neden bu kadar geç kaldın sersem?" diye kızgınlıkla mırıldanıp, omzuna doğru bir tane sertçe indirdiğimde kahkaha attı. *Allah'ım! Bu sesi de çok özlemiştim.*

"Hadi gidelim buradan," diyerek birden sıkıca elimi kavradı. Ona karşı bile çıkmadım. Avucumu avucuna daha da sıkı bastırarak, "Gidelim," dedim büyük bir istekle.

Çünkü bundan daha çok isteyeceğim başka bir şey olamazdı.

Melek ve Murat... Belki başka bir evrende en güzel halinizle ama şimdilik size burada veda ediyoruz. ❤

Evet, yanlış okumadınız. Bu bölümle birlikte artık Murat'ın Aşka Düşüş'teki hikayesi bitti.

Bölümü nasıl buldunuz? Benim en keyif alarak yazdığım bölümlerden biri oldu.

İlker'e bileklik alma fikrini gerçek hayat üzerinden yazdım. Hikayemizin İlker modeli Fede'ye doğum gününde kaplan gözü taşından bileklik almıştım ve o da sürekli takıyor. Ben de bu güzel detayı hikayeye dahil etmek istedim. Üstteki Melek'in İlker'e aldığı, alttaki ise benim Fede'ye aldığım.

Hadi bir sonraki bölüm için de size minik bir spoi vereyim.

Vuslat geliyor, aloooo! Vuslat. ❤

44.Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Playlist:

İkiye On Kala - Bütün İstanbul Biliyor

Kaan Boşnak - Seni Buldum Ya

Ceren Çağatay - Sana Açacağım Kalbimi

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

Şu zamana kadar yazdığım en şahane Aşka Düşüş bölümlerinden biri oldu. O kadar çok sevdim. Umarım sizler de seversiniz. 😍

Bol bol yorum yapmayı ve vote vermeyi unutmayalım. Olur mu? □□

Ayrıca bölümde bazı kısımlarda +18 sahneler mevcut. O sahnelerde gereken uyarıyı ben bölümün içinde belirttim. Okuyup, okumamak size kalmış. □

Keyifli okumalar. =)

44. BÖLÜM

Huzur...

Hissettiğim tek duygu yalnızca huzurdu.

Birinin kolları arasında böylesine huzurla, mutlulukla dolmak mümkün müydü? Bilmiyordum ama hayatımda hiç bu anda olduğum kadar mutlu olduğumu, huzurla dolduğumu hatırlamıyordum.

Bebek'te, sahil kenarındaydık. Dışarısı insan kaynıyordu. Etraf epey kalabalık olduğundan İlker'in arabasının içindeydik. Başım onun sıcak, güvenli ve sevgi dolu göğsüne yaslıydı. Gözlerim kapalı bir şekilde hem enfes, erkeksi kokusunu soluyor, hem de kalp atışlarını dinliyordum. Onun da kolları sıkıca beni sarıp sarmalamış bir vaziyetteydi. Karşımızda İstanbul'un en can alıcı manzarası, ışıklarla dolu boğazı yer alıyordu. Yaklaşık bir saat sonra yeni yıla girdiğimizi bildiren havai fişekler boğazın çevresinde muhteşem bir şekilde patlayacak ve bütün İstanbul'a şahane bir görsel şölen sunacaktı.

Murat'ın partisinin gerçekleştiği yalıdan ayrılmamızın üzerinden neredeyse iki saat geçmişti. Hem yol boyunca hem de sahile kenarına geldiğimizden bu yana ikimiz de derin bir sessizliğe bürünmüştük ama bu sessizlik rahatsız edici bir sessizlik değildi. Aksine İlker'in sıcacık elleri saçlarımı okşarken, dudakları başımın tepesine sürekli öpücükler bırakırken kesinlikle huzur dolu bir sessizlikti. Adeta kendimden geçmiş bir hâldeydim. Onun kollarının arasından hiç çıkmak istemiyordun, keza onun da beni bırakmaya pek niyeti yok gibiydi. Birbirimize duyduğumuz o yoğun özlemi henüz gidermiş sayılmazdık. Açıkçası bunu hemen giderebileceğimizi de düşünmüyordum. Fakat aramızdaki bu derin sükûneti artık bozmak istediğimi fark ettim. Çünkü geciktirmenin veya üstünü kapatmanın hiçbir anlamı yoktu. Konuşmamız gerekenleri artık konuşmalı ve bazı mevzuların noktalarını koymalıydık.

Başımı onun göğsünden hiç çekmeden kısık bir sesle, "İlker?" diye seslendiğimde, o da tam zamanını yakalamış gibi, "Melek?" diye seslenerek benimle aynı anda konuştu. Aynı anda hareket edişimize kıkırdayarak yavaşça başımı onun göğsünden çekip oturduğum deri koltukta doğruldum.

İlker, "Önce sen," dedi bütün çehresine yayılan şahane bir gülümsemeyle. Tebessüm ettim ve ondan iyice uzaklaşarak omuzlarımı dik tutmaya çalıştım. Bu konuşmayı yapabilmem için buna ihtiyacım vardı.

"Alina, sana her şeyi anlattı. Değil mi?" diye sordum çekimser bir edayla. Yüzündeki gülümseme kaybolmadı ama yerini tebessüme bırakarak başını beni onaylarcasına salladı.

"Evet, sana da anlattı. Değil mi?" dediğinde onun gibi başımı salladım.

"Aramızda resmen elçi oldu," dedim keyifle. Alina'nın hakkını asla ödeyemezdik sanırım.

"Evet, gerçekten öyle oldu."

"Alina muhteşem biri İlker. Böyle bir kuzene sahip olduğun için çok şanslısın."

"Öyleyim."

Alina'nın bu kadar kısa bir sürede üstelik birbirimizi çok da yakından tanımamamıza rağmen bana böylesine iyimser yaklaşması, İlker'le aramızda bir elçi olması gerçekten muhteşem bir davranıştı. Şu an yan yana gelmemiz bile yine onun sayesindeydi. Eğer bu sabah bana İlker'in döndüğünü ve Murat'ın partisine geleceğini söylemeseydi belki de şu an İlker'le bu pozisyonda, sıkıca sarılmış bir şekilde olmazdık.

Sanki İlker aklımdan geçirdiklerimi görebiliyormuş gibi tebessüm etti. Uzanıp yanağımı okşadı ama sonra birden yüzü düştü. Elini yüzümden çekerken başını da yavaşça öne eğerek bakışlarını benden kaçırdı. Onu bir anda neyin rahatsız ettiğini anlayamadım ama bu soru işareti zihnimi çok meşgul etmedi çünkü İlker boğazını temizleyip dudaklarını aralayarak konuşmaya başladı.

"İtalya'ya gitmeden önce sana yaptığım o şey çok iğrençti. Bunu yaptığım için kendimden gerçekten çok utanıyorum. Seni Alina'yla kıskandırmak istemem... Öyle düşünmeni sağlayacak konuşmalar yapmam... Çok adice, çok pislik bir davranıştı. Özür dilerim."

İlker'le aramıza uçurumların ve hatta mesafelerin girdiği o berbat geceyi ve yaptıklarını elbette unutmuyordum, unutamazdım. Sergilediği davranışı da elbette hoş bulmuyordum ama artık onu tanıdığımı, yakından tanıdığımı düşünüyordum. Bu yüzden neden yaptığını da anlayabiliyordum. *Kızgın mıydım?* Elbette kızgındım ama İlker'in söylediği gibi adi ve pislik biri olmadığını da çok iyi biliyordum.

Sadece suretinde değil, aynı zamanda kalbindeki mahcubiyeti de iliklerime kadar hissederken İlker'in daha fazla böyle kendini suçlu hissetmesini istemiyordum. İkimiz de yeteri kadar hatalar yapmış ve bunun bedellerini de fazlasıyla ödemiştik. Artık her şeyi çözüme kavuşturmanın ve düzeltmenin zamanıydı.

İkimizin de kemeri çoktan çözülmüş olduğundan aramızdaki mesafeyi kapatarak ona doğru yaklaştım. Bir elimi uzatıp çenesini tuttum ve eğdiği başını kaldırarak bu kez ben onun yanağını okşadım.

"Öfkeliydin, kızgındın. Bu yüzden sana kızamam. Hem zaten Alina'nın senin düşünmemi istediğin gibi biri olmadığının da gayet farkındaydım."

Söylediklerim karşısında tek kaşı meraklı bir yüz ifadesiyle havaya kalktı. Onu şaşırtmayı seviyordum. Bir kez daha kıkırdamama engel olamadım çünkü o gece sergilediğim tutumu ben de kendimden hiç beklemezdim ama bunun için de kesinlikle şikâyetçi ya da pişman değildim.

"O gece oradan gitmeden önce kapıyı dinledim. Yani bazı konuşmalarınıza şahit oldum diyebilirim," diyerek kendimi pat diye hiç çekinmeden ele verdiğimde İlker'in ela gözleri irice açıldı ve birkaç saniye boyunca kirpiklerini kırpıştırarak hayretler içinde baktı. Ardından gür bir kahkaha patlattı. Öyle şen bir şekilde kahkaha attı ki onunla birlikte gülmekten kendimi alamadım.

"İnanılmazsın. Böyle bir şey yapacağın aklıma bile gelmezdi. Ne bileyim? Yanlış anlar, sonra da çeker gidersin zannetmiştim. Gerçi gitmişsin ama en azından yanlış anlamamışsın."

Bunun için ben de çok memnundum çünkü bünyem bir yanlış anlaşılmayı daha kaldıramazdı.

Öncesinde canımızı acıtan o anlara şimdi böylesine dalga geçerek gülmek beni de en az İlker kadar keyiflendirdi. Aramızdaki sorunları gerçekten geride bıraktığımızı görmek içimi rahatlatmıştı. Sanki güneş, benim için yeniden açmıştı. Karanlık bulutlar dağılmış ve parlak bir ışık tenime çarparak kalbimi ısıtmıştı. İşte İlker'le yeniden bir araya gelmenin bana etkisi tam olarak buydu. Mutluluk, sevinç ve huzur doluydum.

"İşte arada bir kafam çalışıyor benimde," diyerek kendimle dalga geçerken İlker de benim gibi sevinçle gülmeye devam etti ve uzanıp yanağımdan bir makas aldı. Geriye doğru çekilirken dalgayı bir kenara bırakıp ona gerçek hislerimden bahsetmek istedim. Ne kadar onu sevdiğimi haykırmış olsam da sanki bir şeyler hâlâ yeterli gelmiyor gibiydi.

"Ama kapıyı dinlediğim için değil İlker, ben zaten senin öyle biri olmadığını biliyorum. O kadar ince düşüncelisin, o kadar muhteşem bir kalbe sahipsin ki... Beni aslında kırmak istemediğini de ben çok iyi biliyorum."

"Melek..."

Adımı içli bir şekilde, sanki hâlâ derin bir özlem duyuyormuş gibi fısıldadığında aramızdaki boşlukta yer alan elini tuttum sıkıca. Bana güvenmesini, ona hissettiğim sevgiye hiç şüphe duymadan inanmasını istiyordum. *Zaten bizi bu raddeye getiren de konuşamadıklarımız ve içimizde biriken şüpheler, değil miydi?* Bunlar artık son bulsun istiyordum.

"Belki de seni sandığından daha iyi tanımışımdır," dediğimde bu kez doğrudan gözlerimin içine baktı. O ela gözler öyle derin bakışlara sahipti ki bir anlığına o bakışlarda kaybolduğumu zannettim. Ama epey memnun kaldığım bir kayboluştu bu. Aynı zamanda da dolu doluydu o ela gözler. Sanki dokunsam yerini küçük damlalara bırakacakmış gibiydi.

"Öyle olmuş," dediğinde İlker sesi çatallı ve boğuk çıktı. Bense susmadım. Konuşmaya devam ettim çünkü bunu artık yapmamız gerekiyordu. Yeteri kadar geciktirmiştik.

"Sadece anlayamadığım, daha doğrusu bir türlü yerine oturtamadığım..."

Duraksadım. Duraksadım çünkü nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Hem aklımdaki bütün soru işaretlerinden bu gece kurtulmak istiyordum,

hem de İlker'i hiç incitmek, kırmak istemiyordum. Üstelik bunların tek taraflı değil, ikimiz açısından da böyle olmasını istiyordum. İlker'le sıfırdan, hiçbir şey gizlemeden rahat ve güven dolu bir ilişki yaşamamız için bu şarttı.

"Neden Elif mevzusunu anlatmadın bana ya da anlatmak istemedin?" Sorum karşısında hemen bakışları değişti İlker'in. Bu kez mahcubiyet değil, koca bir suçluluk ifadesi yer ediniyordu çehresinde.

"Yalan söylemeyeceğim. Yaptığın şeyin haklı hiçbir tarafı yok ya da bunu kesinlikle normal bulmuyorum. Sırf sevgilimsin diye bu konuda tarafını da tutmayacağım. Bunu bil isterim ama bana anlatmamamın sebebini anlamaya çalışıyorum ve ne yazık ki bulamıyorum."

Alina, bana her şeyi anlattıktan sonra aklımı en çok kurcalayan şey kesinlikle buydu. İlker'le Elif'in geçmişte bir şeyler yaşamış olması beni kesinlikle alakadar etmezdi. Geç de olsa bunun farkına varmıştım. Beni öfkelendiren asıl şey İlker'in içinde bulunduğu konumdu ve bana neden bunu anlatmadığını, ısrarla da anlatmaktan kaçmasına bir türlü anlam veremiyordum.

İlker de benim gibi oturduğu direksiyon koltuğunda doğruldu ve bu kez gözlerimin içine büyük bir ciddiyetle baktı. O bakışlarda yatan ifadeyi anlamamam için kör olmam gerekirdi. O bakışlarda koca bir pişmanlık ve hüsran vardı.

"Anlatmadım, anlatmak istemedim çünkü utanıyordum Melek. Çok utanıyordum. Yaptığım şeyin tabii ki de affedilecek ya da savunulacak tek bir yanı bile yok. Eğer mümkün olsaydı hayatımdan o anı sonsuza dek silerdim. Hiç yaşanmamış gibi varsayardım ama yaşandı işte. Kendime engel olamadım ve bunun için çok pişmanım."

Söyledikleriyle beni yanıltmadı İlker. Ona, pişmanlığına elbette yürekten inanıyordum ama bu yine de yeterli bir açıklama sayılmazdı. Sanki o da bunun farkındaymış gibi derin derin nefesler alıp verdi. Buna gerçekten ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bu konuşmayı yapmanın en az benim kadar onun için de çok zor olduğunun gayet farkındaydım. Yüzüne acı dolu bir gülümseme yerleşirken buruk bir ses tonuyla devam etti.

"Lise zamanlarında, Murat hayatımızın tam ortasına dahil olduktan sonra onu çok kıskandım. Hem de her açıdan çok kıskandım. Yıllardır birinin kalbine girmeyi çok isteyip ama bunu bir türlü başaramayınca ve sonra bir anda bir başkası gelip o kişiyi senden koparınca başka bir şey hissedemiyorsun çünkü. Fakat hiçbir zaman bunu Murat'a belli etmedim.

Belki de ona herkesten daha yakın, daha sıcak davrandım. Kıskançlığımı kendime sakladım. Daha doğrusu sakladığımı zannetmişim. Aslında o her şeyin gayet farkındaymış. Mesela şu an bana duyduğu öfkeyi çok iyi bir şekilde anlayabiliyorum, biliyor musun? Çünkü bir nevi ben de seni onun elinden aldım gibi bir şey oldu."

Araya girip son kurduğu cümlelere karşı çıkmak için, "İlker," diyerek sert bir tınıyla adını mırıldandım çünkü kesinlikle saçmalıyordu. Çünkü kesinlikle böyle bir şey yoktu ama İlker konuşmama izin vermedi.

"Madem başladık, lütfen bitirmeme izin ver," diyerek sözümü kestiğinde sessizliğimi koruyarak başımı onu onaylarcasına salladım. Pekâlâ, önce onu dinleyecektim.

"O zamanlar Elif, Murat'la mutluysa benim için konu zaten kapanmıştı. Murat'ı kıskanmamın hiçbir anlamı yoktu. Ama ben kendi kendime bunu kabullenmeye çalışırken Elif her başı sıkıştığında bana geldi. Her kavga ettiklerinde beni aradı. Başka arkadaşı yok muydu? Tabii ki vardı ama o beni tercih etti. Bunu her yaptığındaysa aklımı karıştırdı, kalbimle oynadı."

Birini hiç tanımadan sevmemek, hoşlanmamak mümkün müydü? Bilmiyordum ama Elif'e karşı hissettiğim duygu kesinlikle bundan ibaretti. Ondan asla hoşlanmıyordum ve hiçbir zaman da hoşlanmayacaktım.

"Kendini bir anlığına benim yerime koy Melek. Kaybettiğin o altı koca yılda Murat da tıpkı Elif'in bana geldiği gibi sana gelseydi ona karşı koyabilir miydin?"

Artık İlker'den bir şey saklamak ya da sırf onu memnun etmek için yalan söylemek istemiyordum. Bu yüzden dürüst olmak istedim çünkü kendimi, daha doğrusu o zamanki Melek'i tanıyordum. Başımı hayır dercesine sağa sola doğru sallayarak, "Hayır, karşı koyamazdım," dedim çünkü o zamanki Melek bunu kesinlikle yapar, asla Murat'a karşı koyamazdı.

Kurduğum cümleye karşılık İlker gülümsedi ama bu gülümseme acıyı ya da hayal kırıklığını barındırmıyordu. Aksine hem ona gerçeği söylediğim için hem de onu anladığımı gerçekten fark ettiği için samimi bir şekilde gülümsüyordu.

"Ben de karşı koyamadım işte. O an geldi ve kendime engel olamadım ama sonra yine Elif sayesinde büyük bir aydınlanma yaşadım. Her ne kadar çok geç kalmış olsam da aslında sadece kendimi kandırdığımı fark ettim. Elif için ben yalnızca iplerini istediği şekilde oynattığı basit bir kuklaydım. Ötesi yoktu. Sonrası ise zaten koca bir pişmanlık..."

Elif'in İlker'in duygularını kullanarak ona yaklaşması, onu böylesine bir durumun içine sürüklemesi ondan sadece daha da çok nefret etmeme sebep oluyordu. Kolay kolay insanlardan nefret eden biri değildim ama o tanımadığım kız bunu kesinlikle hak ediyor gibi geliyordu bana.

İlker'in çehresindeki perişanlığa daha fazla katlanamadığım için aramızdaki mesafeyi iyice kapatarak kollarımı boynuna doladım. Ona sıkıca sarıldım. Kokusunu içime çektim. Kıvırcık saçlarında ellerimi gezdirdim. Rujumu çok önceden sildiğim için boynuna uzun bir öpücük bıraktım. Hissettiği acıyı onunla paylaşmak, hatta üzerinden söküp almak istedim.

Geriye doğru çekilirken, "Bir konuda çok yanılıyorsun ama İlker," diye mırıldandım. Aklı karışmış gibi gözlerime baktı. "Seninle olmayı ben seçtim. Bunu ben istedim. Sen, beni Murat'ın elinden çekip almadın çünkü ben zaten hiç Murat'ın olmadım," diyerek de devam ettim çünkü gerçek buydu.

Murat ya da İlker duruma çok başka açıdan ve hatta garip bir şekilde aynı açıdan bakıyor olabilirlerdi ama kesinlikle yanılıyorlardı. Murat ve ben hiçbir şey yaşamamıştık. Hâliyle İlker de beni Murat'ın elinden sevgilisini kapmış gibi almamıştı. Kendini bir de sırf bu yüzden suçlu hissetmesini istemiyordum. Artık buna bir son vermeliydi.

"Emin misin?" diye sorduğunda ona inanamayarak baktım.

"Elbette eminim. Yaşananları zaten biliyorsun. Her şeye bizzat yakından şahit oldun."

İlker, gözlerimin içine tereddütle bakarken bu durumdan nefret ettim. Saatler öncesinde ona aşkımı haykırmıştım. *Bana hâlâ inanmıyor muydu yoksa?*

"Melek, sen altı yılını tek bir adamı severek geçirdin. Sence şimdi her şey bu kadar çabuk, bu kadar hızlı bitebilir mi?"

Tamam, bir noktada şüphelerinde kesinlikle haklıydı çünkü buna ben sebep olmuştum. Eh, Murat'ı da altı yıl beklediğim göz önünde olunca bana elbette hemen çabuk inanmasını bekleyemezdim. Ama bazen hayatta öyle sürpriz anlar gerçekleşir ki sen bile ne olduğuna inanamazsın. Ben de hâlâ İlker'e böylesine âşık olduğuma inanamıyordum mesela ama olmuştum işte. Kalbim artık yalnızca onun için çarpıyor, onun için ritmini kaybedecek kadar hızlanıyordu.

Bu yüzden de, "Bitebilir," dedim hiç şüphe duymadan. Çünkü ben hislerimden kesinlikle emindim.

"Hislerinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ben bunu anlayamıyorum," dediğinde İlker kocaman gülümsedim. O anlayamıyor olabilirdi ama ben çok iyi anlıyordum.

"Ben anlıyorum," dedim kendimden epey emin bir ses tonuyla.

"İlker, ben yıllarca kalbimi gizledim herkesten. Dışarıdan öyle soğuk biri gibi görünüyordum ki birilerinin bana yaklaşacağı varsa da yaklaşmıyordu. Neden peki? Onun için ama bunu boş yere yapmışım. Murat'ı kendime öyle bir takıntı hâline getirmişim ki sanki o olmazsa kimseyle olmayacakmışım gibi düşünmüşüm. Âşık olmanın meğerse ne demek olduğunu hiç bilememişim. Boş yere hayatımın belki de en heyecan dolu yıllarını birinin beni fark etmesini bekleyerek geçirmişim. Aslında şimdi fark ediyorum da ben Murat'ı değil, Murat'la olabilmenin ihtimalini sevmişim. O artık gözlerime ne kadar imkânsız göründüyse, kendimi de bir o kadar ona aşık sanmışım. Ama sonra..."

O kadar uzun konuştum ki bir anlığına nefes almaya ihtiyaç duydum. İlker, gözlerimin içine heyecanla, nefesi kesilmiş bir şekilde, büyük bir beklentiyle bakarken, "Sonra ne?" diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Sonra sen geldin," dedim kocaman gülümseyerek. O da benim gibi kocaman gülümsüyordu ama sadece dudakları değil, gözleri de gülüyordu.

"Birden sen çıktın karşıma ve belki de doğru bildiğim her şeyi tek tek yıktın. Daha öncesinde benim doğrularım hiç bu kadar kökten, hiç bu kadar hızlı değişmemişti." Bir elimi havaya kaldırıp baş parmağımla yüzünü, bir gözünün kenarını, ardından da kıvırcık saçlarını okşarken, "Bu büyüleyici ela gözlerinle, bu harika kıvırcık saçlarınla aklımı adeta başımdan aldın," diye mırıldandım cilveli bir edayla. Kıkırdadı, onunla birlikte ben de kıkırdadım ama henüz bitirmiş sayılmazdım.

"Sen bana bambaşka duygularım olabileceğini gösterip aslında çok önemli bir şeyi başardın. Bütün tabularımı yıktın. Pes etmeden benim için savaştın. Bana baktın. Beni gördün ve en önemlisi de beni sevdin."

Gözlerimin içi bu kez mutluluktan dolarken İlker saçlarını okşadığım elimi tutarak avucumun içine derin, adeta içine çekercesine uzun bir öpücük bıraktı.

"O berbat gecenin sabahında götürmüştün ya hani beni Kız Kulesi'nin oraya. İşte o günden sonra bir şeyler değişmeye başladı yüreğimde. Aşka düştüğümü zannederken, seninle gerçek aşkı buldum ben ve hayal ettiğim ne varsa yine yalnızca seninle yaşamak istiyorum. Yani işin aslı İlker Altan, asıl seni sevmemek imkânsız olurdu."

Sonunda bitirdiğimde İlker gözlerimin içine derin derin bakıyordu. Gözlerini kırpıştırıyor, kesik kesik nefes alıp veriyordu. Sanki bana, bu ana inanamıyor gibiydi ama gerçek buydu. Gerçek bizdik. Gerçek ona duyduğum aşktı.

Sol gözünün kenarından küçük bir damla yanağına doğru akarken derin, titrek bir nefes verdi. Uzanıp baş parmağımla o gözyaşını yakalayıp sildim. Hâlâ bir şey demeyip, yalnızca gözlerime baktığında, "Lütfen, bir şey söyle," diye fısıldadım. Yine hiçbir şey söylemedi. Sanki karşımda donup kalmış gibiydi. Birden bana yaklaşıp yüzümü avuçlarının içine aldı ve daha ben ne olduğunu anlayamadan dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpücüğünün ani etkisiyle gülümsedim ama gözlerimi kapatarak ona karşılık vermekten de kendimi alamadım. Onu günlerdir görmeyişimin etkisi hâlâ devam ederken ellerim ensesine doğru gitti ve saçlarını çekiştirerek öpücüğümüzü daha da derinleştirdim.

Benden yavaşça uzaklaşırken dağılan saçlarımı yüzümden çekerek geriye doğru attı. Yüzümü tutmayı hiç bırakmadan, "Seni çok seviyorum meleğim, seni öyle çok seviyorum ki," diye fısıldayıp dudaklarıma küçük bir buse daha kondurup geri çekildi.

"Ben de seni çok seviyorum sevgilim," dediğimde yüzündeki gülümseme sanki mümkün olabilirmiş gibi daha da genişledi.

"Ne garip... Oysa Murat bu gece için kendinden bayağı emindi," dediğinde gülümsemem birden soldu ve kaşlarımı çatmaya başladım. *Yine mi Murat?*

"O nedenmiş?" diye sordum ama sonra bundan hemen pişman oldum. "Ya da nedeni boş ver, ben artık daha fazla Murat hakkında konuşmak istemiyorum," dedim net bir ifadeyle. Aramızda daha fazla Murat'ın mevzusunun dönmesini kesinlikle istemiyordum.

İlker, "Bunu konuşmamız gerekiyor ama güzelim," dediğinde aklımı karıştırmayı başardı. Gözlerimi devirdim ama yine de merakıma yenik düşerek, "Neyi konuşmamız gerekiyor?" diye sordum bıkkın bir ses tonuyla.

"Partiye geleceğini zaten tahmin etmiştim."

İlker'in söylediklerine karşılık hemen ikaz ettim. Koluna da bir tane geçirmekten kendimi alamadım. *Partiye geleceğimi tahmin etmişmiş. Allah Allah! Nasıl böyle düşünürdü?*

"Hayır, gelmeyecektim. Hatta bu konuda epey kararlıydım ama Alina senin geleceğini söyleyince ben de yerimde duramadım. Sahi senin ne işin

vardı Murat'ın partisinde?"

Sesimin kızgın çıkmasına mâni olamadım çünkü kızgınlığım çift taraflıydı. Hem benim Murat'ın partisine gideceğime ihtimal vermişti, hem de kendisi sanki hiçbir şey yaşanmamış, ortada hiçbir sorun yokmuş gibi çıkıp o partiye gelmişti.

İlker sorduğum soruyu tamamıyla duymazdan gelerek ve hatta iyice şaşırmış bir yüz ifadesiyle bana, "Alina, sana beni mi ispiyonladı?" diye sordu hayret edercesine. *Ne yani? Bundan haberi yok muydu? Ups! Sanırım istemeden de olsa ben de şimdi Alina'yı ona ifşalamıştım.*

Bir elimi doğrudan ağzıma götürüp kapatırken, "Sanırım şimdi ben de sana Alina'yı ispiyonladım," diye mırıldandım çekimser bir tavırla. *Alina şu hâlimi görse eminim bana çok gülerdi ama sinirden çok gülerdi.*

Birden ikimiz de yaşadığımız anın ironikliğine aynı anda gülmeye başladık. Durumumuz gerçekten çok komikti. Fakat İlker hemen kendini toparlayarak ciddileştiğinde onunla birlikte ben de ciddi olmaya çalıştım. *Her ne kadar hâlâ kıkır kıkır kıkırdıyor olsam da...*

"Partiye beni Murat davet etti, ben de geldim. Geldim çünkü onun haklı çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum," diye açıklamaya başladığında kıkırtımı bastırarak bu kez onu gerçekten ciddiyetle dinlemeye başladım. Çünkü iyice meraklanmıştım.

"Hangi konuda?" İlker cevabını çok geciktirmedi.

"Murat, beni partiye davet ederken bu akşam her ne olursa olsun onun kazanacağını ve buna inanmıyorsam kendi gözlerimle şahit olmam gerektiğini söyledi. Partiye geldiğim ilk dakikalarda da bunu bir kez daha dile getirdi. Aklından ne geçiriyordu? Bilmiyordum ama bu gece seni kazanacağından epey emindi."

İlker'in söylediklerileyle bazı taşlar yerine oturdu, aklımdaki soru işaretleri bir çırpıda yok oldu. Murat'ın İlker'i kışkırtmak istemesine şaşırmıyordum. Bu gece kendinden emindi çünkü bunun için büyük bir sebebi vardı ve o sebebi zamanında ona ben kendi ellerimle vermiştim.

Partiden ayrılmadan önce son anda yaşananları hatırladım. *Murat'ın itirafını, aslında hiç atmadığı, sakladığı defterimi bana geri verişini...*

Murat, bu gece ona yazdığım deftere tutunarak hareket etmişti ama bunu yaparken bir şeyi hesaba katmamıştı. *Kalbimi.* Çünkü ben artık o deftere onun için satırlarını sıralayan, hâlâ onu bekleyen o saf kız değildim. Değişmiştim ve bu değişiklikten çok memnundum.

İlker'in de durumu idrak edebilmesi, en azından Murat'ın neden böyle düşündüğünü anlayabilmesi için, "Sanırım bunun sebebini biliyorum," diye itiraf ettim.

"Neymiş?" diye sorduğunda ondan iyice uzaklaştım. Aradaki boşluktan arabanın arkasına uzanarak koltuğa bıraktığım siyah çantamı ellerimin arasına aldım. Fermuarı çekip, içinden kırmızı kapaklı hatıra defterimi çıkardım ve, "Bu," dedim İlker'e de ne olduğunu göstererek. Bu kez gerçekten yüzü düştü. Defteri eline alıp incelemedi ama bu durumdan hoşnut olmadığının gayet farkındaydım.

"Şu meşhur hatıra defteri ha?" diyerek ima dolu bir sesle mırıldandığında sadece başımı sallamakla yetindim. Fakat sesinin böyle bozuk çıkması, yüzünün asılması hoşuma gitmedi. Onu böyle görmek istemiyordum. Evet, bu defter belki de Murat'la bizi yan yana getirmişti ama artık ne defterin ne de eski hislerimin hiçbir önemi, anlamı yoktu.

Bir anda yaşadığım farkındalıkla kendi kendime sırıtmaya başladım. Eğer İlker'le gerçekten yepyeni başlangıçlar yapmak istiyorsam bu defterin bu kez gerçekten yok olması gerekiyordu.

Garip bir heyecan dürtüsüyle İlker'e, "Yanında çakmak var mı?" diye sordum. Üzerindeki siyah ceketin ceplerini elleriyle yoklayıp, "Ceketimin cebinde yok ama şuraya bir bakayım," dedi ve benim önümdeki torpido gözünü açtı. Küçük, mavi bir çakmağı oradan çıkarıp bana uzattığında, "Varmış. Ne yapacaksın?" diye sordu ilgiyle. Keyifle gülerek çakmağı elinden kaptım ve hızla arabanın benim tarafımdaki kapısını açtım.

"Gel benimle," diyerek dışarı çıktığımda aralık ayının son gününün sert soğukluğu doğrudan yüzüme çarptı ama aldırmadım. Aksine o soğukluk beni kendime daha da çok getirdi. İçimi rahatlattı.

İlker de benim gibi arabadan inip kapıları kilitledikten sonra peşimden gelmeye başladı. Ayağımdaki topuklu ayakkabılara rağmen hızlı adımlarla sahil kenarına doğru ilerlemeye ve kalabalığın arasına karışmaya başladım. Denizden gelen o şahane koku burnuma iliştiğinde denizin tam kenarında durdum ve İlker'in de karşımda belirmesini bekledim. Üzerindeki kalın ceketin yakalarını kaldırmış bir şekilde yanıma geldi ve merakla, ilgiyle beni izlemeye başladı.

Elimdeki mavi çakmağı ona uzatarak, "Ben çakmaktan korkarım da... Sen yakar mısın?" diyerek defteri gösterdim. Sorum karşısında İlker'in gözleri irice açıldı ve bana büyük bir tereddütle baktı. Başını hızla hayır dercesine sağa sola doğru sallayıp, "Melek... Emin misin? Bütün hatıraların,

yazdığın o satırların..." diyerek bana karşı çıkmaya çalıştı ama onun lafını keserek bunu engellemek istedim. Çünkü emindim, hem de her şeyden emindim ve kararımın da sonuna dek arkasındaydım.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Ses tonum tıpkı yüreğimdeki hisler gibi kararlı çıkarken elimdeki çakmağı uzanıp İlker'in elini tutarak avuç içine bıraktım.

"Bu defterle birlikte Murat mevzusu sonsuza dek aramızda kapansın istiyorum. Ben seninle yepyeni bir hikâye yazmak istiyorum İlker."

İlker'in ela gözlerinin içi parlarken usulca başını aşağı yukarı doğru salladı. Bu kez karşı çıkmadı. Beni engellemedi çünkü o da ne istediğimin, kiminle olmak istediğimin ve en önemlisi de kimi sevdiğimin artık gerçekten farkındaydı.

Defteri ona doğru uzattığımda çakmağı yakarak yavaşça defterin ucuna getirdi. Ateş defterle birleşip ellerimin arasında hızla yanmaya, yaprakları kül olmaya başladığında yüzümde tatmin olmuş bir gülümseme belirdi.

Hoşça kal Murat Özkan.

Hoşça kal çocukluğum, geçmişim.

Hoşça kal boş yere geçen yıllarım.

Ateş defterin tam ortasına yaklaşırken hissettiğim yoğun ısıyla hızla önümü döndüm ve bu kez ben defteri kendi ellerimle denizin hırçın dalgalarının arasına fırlattım.

Ve Murat...

İçine hatıralarımı dizdiğim o kırmızı kapaklı defterle birlikte bu kez gerçekten denizin en karanlık, en soğuk dalgaları arasında kayboldu.

Soğuk dalgaların arasında defterin kayboluşunu İlker'in elini tutarak izlerken etraftaki kalabalıktan bir anda büyük bir bağırış kopmaya başladı. *Zamanı gelmişti.*

"On. Dokuz. Sekiz. Yedi. Altı."

İçimde hissettiğim derin coşkuyla yeniden sevdiğim adama döndüm. Göz göze geldik. Ardından sıkıca birbirimize sarıldık. Etraftaki kalabalığa biz de eşlik etmeye başladık.

"Beş. Dört. Üç. İki. Bir."

İstanbul'un dört bir yanında yeni yılın geldiğini bildiren hava fişekler patlamaya başladığında İlker üzerimdeki kürkün yakalarından kavrayıp beni aniden kendine doğru çekti. "Yeni yılımız kutlu olsun sevgilim," dedikten hemen sonra başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ellerim doğrudan onun boynuna asıldığında ve havai fişekler dört bir yanımızda patlamaya

devam ettiğinde uzun uzun birbirimizi öptük. Yeni yılın gelişini birlikte kutladık. Anın tadını birlikte çıkardık.

Kollarımı İlker'in boynundan hiç çekmeden hafifçe geriye doğru çekilip, "Derler ki... Yeni yıla nasıl girersen tüm yılın öyle geçermiş. Anlayacağın beraber geçireceğimiz koca bir yıl olacak sevgilim," diye mırıldandım dudaklarına doğru. Dudaklarını ısırıp, "Sadece bir yıl mı yani?" diye sordu bozulmuş gibi yaparak. Hızla başımı sağa sola doğru salladım.

"Hayır, sonsuz olsun," diyerek hemen itiraz ettim.

"Sonsuz olsun."

Fısıldayarak beni tekrarladığında baş parmağı dudaklarımı okşadı. Kalbimdeki lunapark onun tek bir dokunuşuyla hemen harekete geçip tıpkı etrafımızda patlayan havai fişekler gibi aydınlandı. Kollarımı iyice İlker'in sırtına dolayarak onu yeniden kendime doğru çektim. Başını bana doğru eğdiğinde dudakları aralandı, gözleri kapandı ve bir kez daha uzun uzun öpüştük.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında kollarımı sıkıca İlker'in beline sardım. Başımı sıcacık göğsüne yasladım. Ondan hiç uzaklaşmak, kopmak istemediğimi fark etmiş olacak ki kıkırdadı. Etraftaki yoğun kalabalıktan dolayı biraz sesini yükselterek konuşmak zorunda kaldı.

"Bu gece Tempesta'da harika bir yeni yıl organizasyonu var. Yokluğumda Okan ayarlamış. Gidelim mi? İster misin?" Teklifi çok cazipti ama şu an hiç parti havamda değildim ve yüksek seste müzik çekebileceğimi de hiç zannetmiyordum.

"Tempesta'ya gitmek istemiyorum. Ben sadece sana böyle sıkıca sarılacağım bir yerde olayım yeter." Kıkırdayışını, sesinin o en sevdiğim tınısını kulaklarımın tam üzerinde işittiğimde ben de onunla birlikte kıkırdadım. İlker, kollarımdan tutarak beni yavaşça göğsünden uzaklaştırdı. Gözlerimin önüne düşen saçları boynumun gerisine doğru attı.

"Aslında Kuzguncuk'a gidelim derdim ama gece trafiği, özellikle de böyle bir günde çok yoğundur. Hayatta çıkamayız o trafikten."

Kesinlikle çok haklıydı. Gecenin bu saatinde İstanbul trafiği asla çekilmezdi ve ben de asla o derdin içine düşmek istemiyordum.

"Ya da..." diyerek hınzırca mırıldandığında kaşlarımı merakla havaya kaldırdım.

"Ya da ne?"

"Eda nerede?" diye sordu bir çırpıda.

"Ahmet'le birlikte," diyerek yanıtladım onu.

Tek kaşını yüzündeki muzır ifadeyle havaya kaldırarak, "Yani evde değil?" diye mırıldandığında başımı sallayarak onu onayladım.

"Evet."

Gözlerinin içi parlamaya ve bana yaramaz dolu bakışlarla bakmaya başladığında heyecanlanmama engel olamadım çünkü o bakışlar epey şehvet doluydu.

"Sinyor Altan, ben mi yanlış anlıyorum yoksa seni eve atmamı mı istiyorsun?" diyerek hem alaylı hem de edalı bir tavırla sorduğumda belimdeki elleri daha da sıkılaştı. Dudaklarını ıslatarak, "Ev müsaitse neden olmasın?" diyerek yüzüme doğru fısıldadığında havanın soğukluğundan değil de, İlker'in sesindeki kışkırtıcı tınıdan dolayı titredim. Onu hemen yanıtlamadığımda, "Ev müsait mi?" diye sorarak bir kez daha kurnazca gülümsedi. Yüzüm iyice ısınırken başımı salladım. "Müsait," diye fısıldadım.

Benden iyice uzaklaştı ve bir elini tutmam için bana doğru uzattı. Yüzündeki capcanlı, içimi titretecek bir gülümsemeyle, "Öyleyse gidelim mi?" diye sorduğunda havadaki elini hemen tuttum. "Gidelim," dedim hiç düşünme gereğinde bile bulunmadan.

***

Yeni yıl gecesinin en büyük sorunu etrafın tamamıyla insan kaynamasıydı. Yere iğne atsak asla bulunmazdı. İstanbul'un bütün caddeleri öylesine kalabalık, öylesine yoğundu ki başlarda o kalabalığın içinden gerçekten çıkamayacağımızı zannettim. Fakat İlker trafikte bütün yolları İlker makas yaparak geçmeyi başardı. Tabii bu eve gidişimizin iki saat sürmesine engel olamadı.

Ortaköy'ün tıklım tıklım dolu olan sokaklarına rağmen şükürler olsun ki kazasız belasız bir şekilde evimin bulunduğu taraflara yaklaştık. Önce Taksim'in arka caddelerinden yol aldık, ardından da asıl sokağa giriş yaptık.

Eve dönüş yolunda ikimiz de çok sessiz kaldığımızdan bunu değerlendirmiş ve Eda'ya mesaj atıp olanları kısaca özet geçmiştim. Benim için çok mutlu olduğunu ve hem şahane bir gece hem de şahane bir yıl geçirmemi istediğini yazmıştı. Ben de onun yeni yılını kutlayıp, yarın kaçta eve geleceğini öğrendikten sonra konuşmamızı sonlandırmıştım.

İlker, arabasını evimin bulunduğu sokağın kenarına park edip motoru kapattığında ikimiz de aynı anda kemerlerimizi çözdük. Ben çantamı alarak kendimi hemen dışarı attım. Dışarı çıktığım gibi Taksim'in işlek caddelerinden kopan çığlıklar kulaklarımı doldurdu. Hâlâ devam eden yeni

yıl kutlamaları beni gülümsetmeye yetti. Bu gece kesinlikle muhteşem bir geceydi.

İlker de arabadan indi ve kapılarını otomatik tuşla kilitleyip yanıma geldi. Bir kolunu omzuma atarak yolun diğer tarafına geçtik ve hafif aralık olan demir kapıdan binaya giriş yaptık. Birlikte taş merdivenleri ağır ağır tırmanırken içimde garip bir dürtü oluştu. O dürtü fazlasıyla heyecan vericiydi.

Eda'yla birlikte yaşadığımız dairenin kapısının önüne geldiğimizde İlker'in kolunun altından çıktım. Çantamın fermuarını açtığımda önce İlker'in hediyeleriyle göz göze geldim. Bunları içeri girdiğimiz gibi vermeyi düşünüyordum. Hediye paketlerini İlker'den gizlemeye çalışarak evimin anahtarlarını bulup çıkardım. Kilidi kapı deliğine yerleştirirken tuhaf bir şekilde elim titremeye başladı. İlker hemen arkamdaydı ve gittikçe bana daha da çok sokuluyordu. Üstelik bu çok tehlikeli bir yaklaşımdı. Daha kilidi çeviremeden birden dudaklarını boynuma bastırdığında adeta kendimden geçer gibi oldum. Sıcacık dudaklarına yenik düşerek gözlerimi anın büyüsüyle kapattığım sırada, "Rahat dur," diye fısıldadım. Beni dinlemedi bile.

"Bu şu an epey imkânsız," dedi kulağımı dişleyerek.

"Birileri duyabilir," diyerek kesik kesik konuştuğumda beni umursamadı bile. Bir kolunu karnıma sararak beni iyice kendine bastırdı. Dudaklarını boynumda gezdirmeye devam etti.

"Umurumda değil." Ama benim umurumdaydı. Malum bulunduğumuz bina bir nevi aile binası gibi bir şeydi. Üstelik komşumuz Nermin Teyze de pek bizden hoşlanan bir tip değildi. En azından ona yakalanmak, bu şekilde yakalanmak istemiyordum.

"En azından kapıyı açmamı bekleyemez misin?" diye fısıldadığımda karnımı tutan eli yavaşça aşağılara doğru kaymaya başladı ve bu bütün vücudumun tatlı bir ürpertiyle sarsılmasına neden oldu.

"O zaman daha hızlı hareket etmelisin sevgilim."

Kulağıma boğuk bir sesle fısıldadığında dediğini yaptım. Elimin titremesine aldırmadan kilidi hızla çevirip kapıyı açtım. Kapıyı açtığım gibi önce bedenimi İlker'in kıskacından kurtardım, ardından onu da elinden tutarak içeri çektim ama İlker benden çok daha hızlı hareket etti. İçeri girmemizle kapıyı çok hızlı bir şekilde kapattı. Gözlerimi kırpıştırarak onu izlerken bir sonraki adımı sırtımı kapının sert zeminine yapıştırmak oldu.

Bu ani hareketiyle bütün vücudum karıncalandı ve nabzım çok tehlikeli bir şekilde hızla atmaya başladı.

Kalbim bir davul gibi adeta göğsümde gümbürdeyerek atarken İlker aramızdaki mesafeyi kapattı. Elimden anahtarları ve çantamı alıp koridorun kenarındaki vestiyerin üzerine bıraktı. Bunları yaparken bir an olsun gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sanki konuşma yetimi kaybetmişim gibi kesik kesik nefes alıp vererek onu dikkatle izlerken, o daha da çok sokuldu bana. "Melek," diyerek adımı fısıldadığında göğsüm hızla inip kalkıyordu. İlker, birden belimi kavrayarak beni kendine bastırdığında alt dudağımı dişledim. Sanki bu hareketim onu cesaretlendirmiş gibiydi ama ben daha cesur davranmak istedim. Başımı uzatarak onu öpmek istedim ama hızla kendini geri çekti. Kıkırdayarak benimle oynadı.

Belimi sıkıca saran elleri yavaşça yukarı tırmanarak üzerimdeki siyah kürkün yakalarını kavradı. Göz temasımızı asla kesmeden kürkü çok ağır hareketlerle üzerimden çıkarıp tıpkı çantam ve anahtarlarımda olduğu gibi kenardaki vestiyere fırlattı. Geriye doğru çekilip baştan aşağıya bana baktı. İlker'in ela gözlerinde öyle yoğun bir şehvet vardı ki o bakışlar bana her şeyi yaptırabilirdi. Hâlâ çok heyecanlı bir şekilde nefes alıp verirken kanım gittikçe kaynıyor, sadece yanaklarımı değil, bütün vücudumu yakıyordu.

"Seni bu elbisenin içinde göremeyeceğim diye çok korktum biliyor musun?" diye fısıldadığında dudaklarımı dişledim. Bundan ben de gerçekten çok korkmuştum. Beni bu elbisenin içinde görmesini gerçekten çok istemiştim.

Aramızdaki mesafeyi yine kapatıp, burnunu burnuma sürttü. Bir elinin baş parmağıyla boynumu okşarken tüm vücudum sanki alev aldı. Adeta yandığımı hissettim. Elleri elbisenin ince askılarında gezinirken, yavaş dokunuşlarıyla beni adeta kıvrandırıyordu.

"Ama şimdi üzerinden çıkarmak için resmen tutuşuyorum," diyerek kulağıma doğru konuştuğunda bütün bedenim ses tonundaki derinlikten dolayı titredi. *Allah'ım...* Bu ses tonuyla konuşmaya devam ederse şuraya bayılabilirdim.

"Seni engellemiyorum." Ben de aynı şekilde onun kulağına boğuk bir sesle fısıldadığımda hırıltılı bir nefes bıraktı. Elbisenin askılarında gezinen elleri yeniden sıkıca belimi kavradı.

Hafifçe geriye doğru çekilip, "İşte bunu söylemeyecektin," dediğinde daha fazla dayanamadım. Şuh bakışlarımla dudaklarımı araladım ve elimi ensesine dolayıp dudaklarımı sertçe onunkilerine bastırdım. İlker, hemen

karşılık verdi. Hatta bu ani hareketim karşısında bütün kontrolü ele almama izin verdi. Öpücüğümüz saniyeler geçtikçe daha arzulu, daha istekli bir hâl aldı. Dilimin ucunu İlker'in alt dudağında gezdirdiğimde bana meydan okuyan bakışlarla baktı. Belimi daha sıkı bir şekilde kavrayarak beni kapının sert zemininden hızla uzaklaştırdı.

Geriye doğru adımlar atarak beraber odama giden koridora girdiğimizde sırtım bu kez de koridorun soğuk duvarıyla buluştu. İlker'in dudakları yeniden dudaklarımın üzerine kapanırken öpücüğümüz öncekinden çok daha sertti. Üstelik bu kez ben daha aceleci hareket ediyordum. Onun üzerindeki siyah kabanı hızlı hareketlerle çıkardım ve koridora düşmesine izin verdim. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken bir elini belimden çekerek yavaşça aşağılara doğru kaydırdı ve elbisenin yırtmacından sızıp tenime ulaştı. Bir bacağımı beline doladığında parmak uçları da kalçama değdi. Dudaklarımdan kısık bir inilti koptu. Bu temas tenimden kıvılcımların çıkmasına sebep olurken onu daha arzulu bir şekilde öpmeye başladım. Tenim adeta İlker için tutuşuyor, kıvranıyordu. Onun dokunuşlarına resmen muhtaç gibiydim.

Dudaklarını dudaklarımdan uzaklaştırarak boynuma doğru bir yol izlemeye başladığında ellerim kıvırcık saçlarına asılıp çekiştirdi. Diğer kolunu belime dolayarak beni yasladığı duvarda yavaşça kaldırırken, "Eda ne zaman gelecek?" diye sordu kesik kesik.

"Gelmeyecek. Geceyi Ahmet'le, onun ailesiyle birlikte geçirecek. Yani onlarda kalacak."

Hızlı hızlı konuşarak onu yanıtladığımda yüzünde çok tatmin olmuş bir gülümseme belirdi. "Güzel," dedi. "Güzel," diyerek tekrarladım onu. Ardından tekrar dudaklarıma kapanarak beni tekrar öpmeye başladı. Bir eli üzerimdeki saten elbisenin kumaşında gezinirken iki bacağımı da iki yana ayırarak bacaklarımı kavradı. Sıkıca kalçalarımdan tutarak beline doladı ve beni kucağına aldı. Kollarımı İlker'in boynuna dolayıp onu iyice kendime doğru çektim. Başımı güzel yüzüne doğru eğdiğimde dudaklarımı onun ıslak dudaklarıyla buluşturdum. Dudaklarımız birbirine değdiği anda tenim bir kez daha alev aldı. Sıcacık bir sıvı bütün damarlarımda kol gezindi. Heyecan vericiydi. Her şey fazlasıyla heyecan vericiydi.

Öpüşmemizi hiç sonlandırmadan uzun koridoru ardımızda bırakarak odama ulaştık. İlker beni yavaşça kucağından indirerek kapıyı araladı ve birlikte içeri girdik. Ardından da hızla kapattı ve hatta evde bizden başka kimsenin olmamasına rağmen kapıyı kilitledi.

Yeniden göz göze geldiğimizde ben ağır adımlarla geriye doğru gitmeye başladım, İlker de aynı şehvet dolu bakışlarıyla üzerime doğru yürüdü. Odamın tam ortasına ulaştığımızda beni belimden yakalayarak kendine doğru çekti. Hızlı hızlı nefes alıp verirken gözleri bütün yüzümdeydi. Bakışları beni delip geçiyordu.

"Hâlâ istiyor musun?" Erkeksi bir sesle soluduğunda düşünmeme bile gerek kalmadan başımı hızla aşağı yukarı doğru salladım.

"İstiyorum," dedim dudaklarına doğru kararlı bir sesle.

Artık belirsizlik yoktu. Artık korkmuyordum. Artık aklımızda soru işareti falan da yoktu. Yalnızca İlker ve ben vardık. Birbirimize duyduğumuz aşk vardı. Şehvet vardı. O yüzden istiyordum. İliklerime kadar onunla birlikte olmak istiyordum.

İlker, yüzündeki capcanlı gülümsemeyle başını bana doğru eğdi. Tam dudaklarımız birbiriyle buluşmak üzereyken sanki aklına çok önemli bir şey gelmiş gibi, "Kahretsin!" diyerek burnundan soludu.

"Ne oldu?" diye sordum telaşa kapılarak çünkü İlker'in ela gözleri epey endişelenmiş görünüyordu.

"Yanımda prezervatif yok," diye fısıldadığında dudaklarımı dişleyerek kıkırdadım. İlker kıkırdamama elbette anlam veremedi. Gözlerimi onun gözlerinden hiç kaçırmadan ellerimi siyah gömleğinin üst düğmelerine götürüp, "Buna gerek yok," diyerek dudaklarına doğru fısıldadım. İlker'in ela hareleri bana afallayarak baktı.

"Ne demek gerek yok?" diye sordu aklı karışmış bir şekilde. Cevabı geciktirmedim.

"Gerek yok çünkü hap kullanıyorum." Haplarımı aksatmıyor, düzenli olarak kullanıyordum. İlker'in gözleri söylediklerim karşısında iyice açılırken epey şaşırmış görünüyordu.

"Ne zamandan beri?" diye sorduğunda gözlerindeki şaşkınlık sesine de yansıdı. Kışkırtıcı bir şekilde gülümsedim. Ona daha da çok yaklaştım. Gömleğinin üstten birkaç düğmesini çözdüm. Dudaklarımı onun boynuna bastırıp, ellerimle de ensesindeki saçlarla oynarken, "Sen bana dokunduğundan beri," diyerek kulağına doğru mırıldandım. Titrek, gürültülü bir nefes bıraktı. Elleri çıplak kollarımı kavrayıp, okşarken, "Melek," diyerek adımı mırıldandı çok derinden gelen bir sesle. Gömleğinin üst düğmelerini açmaya yavaşça devam ettim. İlker'in gözleri üzerimdeydi. Her bir hareketimi takip ediyordu.

"İlker ben böyle bir şeyi yalnızca seninle yaşamak istiyorum. Sen bana, kalbime dokunmayı başardığın andan bu yana ben sadece seni istiyorum."

Kesinlikle tecrübesiz ve toydum. İlker benim ilk ilişkimdi, ilk sevgilimdi. Böyle şeylerin ne olduğunu okuduğum kitaplar ya da izlediğim film, diziler dışında pek bilmiyordum ama bütün bunları yalnızca onunla İlker'le yaşamak istiyordum.

Gerçeği ilk kez böylesine dile getirirken belimi kavrayarak beni kendine doğru çekti. Bedenimdeki baskısı öyle yoğundu ki pantolonundaki sertliği hissedebiliyordum. İkimiz de birbirimize adeta aç bakışlarla bakarken İlker üzerime doğru eğilip, "Arkanı dön," diye fısıldadı. Dediğini ikiletmedim bile. Hemen arkamı döndüm. İyice dağılmış olan saçlarımı toplayarak tek omzumda birleştirdi. Sıcak elleri çıplak sırtımı okşayarak elbisenin fermuarını buldu. Yavaş, çok yavaş bir şekilde fermuarı aşağı indirirken İlker de eğilmeye başladı. Hem fermuarı indiriyor hem de enseme, sırtıma, hatta kalçama ıslak öpücüklerini bırakıyordu. Bütün bedenim sanki biri beni ateşe vermiş gibi cayır cayır yanıyordu. İlker'in ıslak öpücükleri, yakıcı dokunuşları beni mahvediyordu.

(+18 sahneler buradan itibaren başlıyor.)

Elbise sonunda topuklu ayakkabılarımın üzerine düştüğünde üzerimde sadece kırmızı iç çamaşırım vardı. Üstüm çıplaktı. Sütyen giymemiştim.

İlker eğildiği yerden kalkarak tam karşıma geçtiğinde baştan aşağıya bana baktı. Gözlerinde yoğun bir şehvet belirirken altımdaki iç çamaşıra gözlerini dikerek, "Kırmızı kesinlikle senin rengin," diyerek soludu. Sadece gülümsedim. Bütün vücudumun kıpkırmızı olduğundan emindim ama yine de ondan ya da beni böyle aç bakışlarla izlemesinden kesinlikle utanmıyordum ama bu karşısında yaprak gibi titrememe engel değildi.

Bir elini havaya kaldırıp bana doğru uzattığında hemen tuttum ve beni altımdaki elbise yığının içinden çıkarmasına izin verdim. Ellerimle saçlarımı kulağımın arkasına doğru götürdükten sonra ona döndüm. Ellerim yeniden gömleğinin düğmelerine uzanmak istediğinde bileklerimi yakaladı. "Önce ben," diye fısıldadı. Hiçbir şey diyemedim. Büyülenmiş gibiydim ve dediği her şeyi yapmaya da hazırdım.

Sessizliğimi koruyarak usulca başımı aşağı yukarı doğru salladığımda elimi tutmayı asla bırakmadan beni yatağıma doğru götürdü, kenarına oturttu. Her hareketini dikkatle izlerken önümde dizlerinin üstüne çöktü. Üzerimde tek parça şeklinde duran kırmızı, dantel iç çamaşırına bakarken gözlerindeki bakışlar sanki daha da çok karardı ve bu benim oturduğum

yerde kıvranmama neden oldu. Doğrulup ona uzanmak istediğimde hafifçe geriye doğru çekilip diz kapağımı öptü. Islak öpücükleri bir müddet bacaklarımın üzerinde gezinirken İlker'in elleri yavaşça ayaklarıma doğru gitti. Önce sağ ayağımdaki topuklu ayakkabıyı çıkardı. Bunu yaptıktan sonra uyluklarıma öpücüklerini sıralayarak sol ayağıma geçti ve oradaki ayakkabıyı da çıkardı. Topuklu ayakkabılar gürültülü bir şekilde halıya düştüğünde dirseklerimin üzerinde doğrularak İlker'e baktım. Gözlerimi zaten ondan alamıyordum ki. O da aynı şekilde bana bakıyor, tepkimi ölçüyordu.

Elleri uyluklarımın üzerinde gezinirken titrek bir nefes bıraktım. Kesinlikle beni bitiriyordu. Aldığım nefeslerin kesik kesik çıkması onu daha da çok cesaretlendiriyormuş gibiydi.

"İlker," diyerek boğuk bir şekilde fısıldadığımda yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Parmaklarını iç çamaşırımın kenarlarına geçirip yavaşça, sanki işkence eder gibi aşağı sıyırdı ve onu da üzerimden çıkarıp bir kenara attı. Artık karşısında tamamıyla çırılçıplaktım ve onun hâlâ giyinik olması beni delirtiyordu. Bu kesinlikle haksızlıktı. Yerimde doğrulup ona uzanmak istediğimde elini göğsüme bastırarak beni geriye doğru itti. Yatağa düşmemi sağladı. Ben yatağa düşerken, o ayağa kalktı. Ela gözleri yatağa, dağılmış olan saçlarıma, çıplak vücuduma uzun uzun baktı. "Çok güzelsin," dedi derinden gelen bir sesle.

Bir elini gömleğinin düğmelerine götürerek yavaşça açmaya başladığında hayatımda bundan daha seksi, daha çekici başka bir şey görmediğimi düşündüm.

Gömleğinin bütün düğmelerini çözerek üzerinden çıkarıp kenara attı. Ardından elleri pantolonundaki deri kemere doğru gitti. Tokasını çözdü ve onu da çıkarıp fermuarını hızla aşağıya indirdi. Kanım iyice alevlenirken İlker üzerindeki siyah pantolondan da kurtuldu ve sadece siyah boxerıyla karşımda kaldı. Vücudu... İnanılmazdı. Kasları belirgindi. Kıvırcık saçları epey dağılmıştı ama bu onu inanılmaz çekici ve seksi gösteriyordu. Ela gözleri ise kararmış bir şekilde bana bakıyordu. Daha öncesinde de onu çıplak görmüştüm ama böyle bir manzara bir kadını kendinden geçirmeye fazlasıyla yeterdi. Onu delicesine arzularken alt tarafımın zonklayışını fark etmemem elde değildi. Titrek bir nefes daha bıraktım.

İlker boxerını çıkarmadan yatağa yaklaştı ve üzerime doğru eğildi. Bir süre öylece beni izledi. Kasılan çenesinden, kısılan gözlerinden, kesik kesik alıp verdiği nefeslerinden kendimi tutamayacağımı biliyordum. Onu böyle

görmek inanılmazdı. Daha fazla dayanamadım. Uzandığım yerde doğrularak onu boynundan tutup kendime çektim. Dudaklarımı dudaklarına yoğun bir açlıkla bastırırken onun da benimle birlikte yatağa uzanmasını sağladım. Direkt üzerime çıktı. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Önce yanaklarımı, çenemi öptü. Ardından dudaklarının ıslak darbeleri boynuma doğru indi. Uzun sayılabilecek bir süre orada oyalandı, emdi. Moraracağından emindim. Belimi sıkıca kavrayan eli bizi birbirimize daha da çok bastırırken kulağıma, "Tam buranda yaşamak istiyorum," diye fısıldayıp tekrar boynumu öptü. Gülümsedim. Bir elini belimden kurtararak tuttum ve sol göğsüme bastırdım.

"Oysa ben tam burayı düşünmüştüm." Hızlanan kalbimin atışlarını yakından hissetsin istedim. Dudakları yeniden benim dudaklarımı buldu. Öpücüğü zaman geçtikçe öyle arzulu bir hâl alıyordu ki iki bacağımın arasındaki baskı ve istek gittikçe yoğunlaşıyordu.

İlker, dudaklarını dudaklarımdan çekerek yeniden boynumu öpmeye, emmeye başladı. Ardından dilini omuzlarımda, köprücük kemiğimde gezdirdi. Üzerime biraz daha ağırlığını verirken dudaklarının yakıcı dokunuşları göğüs kafesime doğru ilerledi. Ela harelerini benden asla çekmeden bir göğsümü avuçlayıp dudaklarının arasına götürdü. Dişleriyle göğüs ucumu çekiştirdiğinde, "İlker," diyerek inledim ama o asla durmadı. Dudaklarımdan kopan nefesleri artık kontrol edemezken işkencesini sürdürdü ve aynı şeyi diğer göğsüme de yaptı.

Sıcacık nefesini göğüslerimin arasına bırakırken, bir eli de çok aşağılara kayarak kadınlığımdaki ıslaklığı buldu. Onun için sırılsıklamdım. Bacaklarımı yavaşça iki yana doğru açarken parmakları kadınlığımın tepesini okşamaya başladı. Dudaklarımdan derin bir, "Ah!" iniltisi koparken kapalı olan gözlerimi araladım ve İlker'i bana muhteşem bir gülümseme bahşederken yakaladım. Enfes bir manzaraydı.

Parmakları ritmik bir şekilde kadınlığımın üzerinde küçük daireler çizerken kısık seslerle inledim. Aklımı kaybetmek üzereydim. Kalbimin ritmi zaman geçtikçe daha da değişirken İlker'in bedeni yavaşça aşağılara doğru kaydı. Parmakları hâlâ kadınlığımın üzerindeyken bacaklarımı biraz daha araladı. Ne yapacağını anladığımda dudaklarımdan boğuk bir inilti daha firar etti. Sırtım yay gibi gerilirken İlker'in dudakları ise tam o noktaydı. Önce çok yavaş bir şekilde, sonra da hızlı nefeslerle dudaklarını kadınlığımın tam üstünde gezdirdi. İlker, dilini içime soktuğunda tüm

vücudum titredi. Ellerim kıvırcık saçlarına asılırken gözlerimden birkaç damla yaş yastığıma doğru aktı.

"İlker," diyerek adını inlediğimde kıkırdayışı içimi titretti. Dudaklarını o noktaya bastırıp acımasızca emmeye devam etti.

İzlediğim filmlerde bu sahnelerin hepsini fazlasıyla görmüştüm ama şimdi yaşarken her şey çok daha başkaydı. Çok daha tutkuluydu. Hayatım boyunca hiç böyle bir an yaşamamıştım. Benim için bir ilkti ve kesinlikle çok özel, güzeldi. Artık bütün ilklerim yalnızca İlker'e ait olsun istiyordum.

Soluklarım iyice hızlanırken İlker bir parmağını yavaşça içime kaydırdığında her şeyi unuttum. Beni resmen çıldırtıyor, mahvediyordu. "İlker!" diyerek daha yüksek sesle inlerken doğrulmaya çalıştım ama bana yine engel oldu. Tatlı işkencesine devam etti. Dilinin her darbesinde kasılıyor, parmağını her içime sokup çıkarışında kendimi kaybediyordum. Uzandığım yatağın üzerinde adeta kıvrım kıvrım kıvranıyordum.

"Lütfen," diyerek mırıldanmama rağmen durmadı. Diliyle ve parmaklarıyla beni tatmin etmeye devam etti. "Böyle olmayacak," diye kendi kendime isyan ederken başını hızla ellerimin arasına aldım. Onu kadınlığımdan uzaklaştırarak ani ve çok hızlı bir hareketle üzerime çektim.

Parmak uçlarım her yerine dokunma ihtiyacıyla kasılırken, ellerim kaslı göğsünde gezindi. İlker inleyerek ensemi kavradı ve dudaklarıma saldırdı. Öpücüğümüz gittikçe daha da ateşli bir hâl alırken altındaki tek kıyafeti, boxerı da aceleci bir hareketle çıkarıp yere attı. Birbirimizden uzaklaşırken irice açılmış gözleriyle bana bana baktı. Üzerime doğru eğilip iki bacağımın arasına yerleşerek sertliğini bana sürttüğünde ellerimi saçlarına geçirdim. Birden garip bir telaşa kapıldım.

"İlker, bir dakika!" diye bağırdım bir anda. Afallayarak bana baktı.

"Ne oldu güzelim?" diye sorduğunda ikimiz de kesik kesik nefes alıp veriyorduk. Onu yanıtlamayıp yavaşça etrafa kulak kesildim. Herhangi bir sesin olup olmadığını işitmek istedim ama hiçbir şey duymuyordum.

"Kapı çalmıyor, değil mi?" diye sorduğumda coşkulu bir şekilde kıkırdadı.

"Hayır."

"Telefon?"

"Hayır, telefon da çalmıyor."

Ellerimi ensesindeki nemli saçların arasında gezdirirken, "Araya kimse girmeyecek, değil mi?" diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"İnan bana, şu an hiçbir şeyin bu anı bozmasına izin vermem bebeğim. Sadece sen ve ben varız. Şimdi bırak bana kendini."

Bebeğim mi dedi o? Nasıl muhteşem bir sesleniş biçimiydi öyle? Şimdi bayılacaktım. Şimdi aklımı kaybedecektim.

İyice sersemlemiş bir şekilde, "Çok heyecanlıyım," diye mırıldandım.

İlker, parlayan gözleriyle bana bakarken, "Nasıl bir heyecan?" diye sordu ilgiyle.

"Sanki binlerce havai fişek kalbimde patlıyormuş gibi bir heyecan," dediğimde erkekliğini bir kez daha bana sürttü ve dudaklarını alnıma bastırdı. Gözlerini asla benim gözlerimden çekmeden, "Hazır mısın?" diye soluduğunda sessiz kalıp sadece başımı salladım.

Kendini iyice bana bastırırken derin bir nefes alıp verdi. Kalp atışlarının hızlanışına böylesine yakından şahit olurken çok yavaş, çok ağır bir hareketle içime girmeye başladı. Dudaklarımdan derin bir, "Ah!" iniltisi koparken İlker dudaklarını dudaklarıma bastırarak o iniltiyi bastırmaya çalıştı. Hissettiğim acı yakıcıydı ama kesinlikle katlanılamaz değildi. Bir anlığına nefesimin kesildiğini zannederken İlker birkaç saniye boyunca hareket etmedi. Sakinleşmemi bekledi.

Gözlerimden akan yaşlar yastığıma süzülürken baş parmağıyla o yaşları temizleyip, "Birazdan geçecek sevgilim. Birazdan geçecek," diyerek fısıldadı beni sakinleştirmek ister gibi. İlkim olduğunun, tecrübesiz olduğumun bilincindeydi ve buna göre hareket ediyordu. Böyle düşünceleri olması yalnızca ona daha çok âşık olmama sebep oluyordu.

Yüzüme düşen saçları elleriyle benden uzaklaştırdı. Kalçasını yavaşça daha ileriye doğru hareket ettirmeye başladığında benim de ellerim onun kaslı kollarına tutundu. Dudaklarımı aralayarak derin bir nefes daha bırakırken İlker dilini benim dudaklarıma doğru sürttü ve yeniden öpüşmeye başladık. Ben de dilimi onun diline sürterken hissettiğim arzuyu o da hissetsin istedim. Parmakları ensemi kavrarken, baş parmağı hızlanan nabzımı okşadı.

"İlker," diyerek adını fısıldadığımda kocaman, içimi titretecek bir şekilde gülümsedi ve içimde bu kez daha hızlı hareket etmeye başladı. Acı yavaş yavaş yok oluyor, yerini ise zevkin en uç doruklarına bırakıyordu. İçimi her dolduruşunda bir yaprak gibi titriyordum. Her hamlesinde kendimi, kontrolümü biraz daha kaybediyordum. Daha hızlı hareket etsin istiyordum. Sıkı kalçalarından tutup onu kendime daha da çok bastırdım.

İçimden çıkıp bu kez daha sert bir şekilde girdiğinde sanki mümkünmüş gibi daha derinlere ulaştı. Elleriyle belimi sıkıca kavrayarak daha hızlı bir şekilde hareket etmeye başladığında kontrolünü artık dizginlemiyordu. Kendini özgür bırakıyordu. Daha sert ve hızlı bir şekilde içime girip çıkmaya başladığında adeta nefesim kesildi. Titreyen bacaklarımdan birini sıkıca kavrayarak beline doladığında hissettiğim sıkılık karşısında derin derin inledim.

İlker'in gözlerindeki aç ve yoğun bakışlar omurgalarımdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına, kanımın daha yakıcı bir şekilde kaynamasına neden oldu. Tırnaklarını kalçama batırırken tekrar tekrar içime girip çıktı. Sanki doyamıyormuş gibiydi. Sanki benden kopamıyormuş gibiydi. Gerçi ben de ondan kopamıyordum. Kopmak da istemiyordum.

Temposunu daha da arttırdığında ve kalçasını bana her çarptığında içimdeki yakıcı arzu daha da yoğunlaştı. İnlemelerimiz birbirine karıştı. Tırnaklarımı onun kollarına, sırtına, en sonunda da saçlarına geçirirken artık ben de kendimi kontrol edemiyor, onunla birlikte inliyor, onunla birlikte hareket ediyordum.

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum," diyerek dişlerimin arasından konuşup, boynunu öptüğümde çok daha hızlı hareket etti.

"Ben de seni çok seviyorum meleğim."

Hiç durmadan içime girip çıkmaya devam ederken orgazmın doruklarına tırmanmaya başlıyordum. Bütün vücudum titrerken İlker başını boynuma gömdü. Ona sıkıca sarılırken sırtım bir yay gibi gerildi. Nefeslerimiz, inlemelerimiz birbirine karışırken ikimiz de aynı anda geldik.

İlker içimden çıkmadan gür bir kahkaha patlatırken ben de hissettiğim heyecan ve coşkuyla onunla birlikte kıkırdadım. Kesik kesik nefeslerinin arasından, "Bu... Bu hayatım boyunca yaşadığım en güzel şeydi," diyerek hırıltılı nefesiyle yatağımın diğer tarafına düştüğünde hâlâ kıkırdıyordum.

"Benim de öyle," diyerek fısıltıyla itiraf ettim.

(+18 sahneler burada bitmiştir.)

Hayatımda daha öncesinde hiç böyle bir şey yaşamamış, hiç böylesine doruklara ulaşmamıştım. Şahane bir şeydi ve bunu İlker'le yaşamak çok daha olağanüstüydü.

İlker kendini benden uzaklaştırarak yan bir şekilde yatağıma uzandığında ben de ona doğru döndüm. İkimiz de çırılçıplaktık ve bundan asla rahatsızlık durmuyorduk. Bir elini başına yaslayarak beni izlemeye başladığında ben de onu izlemeye başladım. Güzel yüzünü, terli vücudunu,

alnından düşen ter damlalarını, derin derin bakan ela gözlerini uzun sayılabilecek birkaç dakika boyunca öylece izledim. İlker Altan göz kamaştırıcıydı ve fazlasıyla başımı döndürüyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Almak da istemiyordum. Konuşmak istiyordum ama ne konuşacağımı bile bilmiyordum.

Uzanıp sıcacık elleriyle yanağımı okşarken, "Yanakların kıpkırmızı olmuş," dedi. Kıkırdadım. Yanaklarımı okşamayı hiç bırakmadan gözlerime uzun uzun bakmaya başladı. Ela harelerinde daha öncesinde görmediğim çok derin bir ifade yer alıyordu ve ben ne olduğunu anlayamıyordum. Kendimi toparlamaya çalışırken, "Ne? Ne oldu? Niye öyle bakıyorsun?" diye merakla sordum. Omuz silkti, gülümsedi ama gülümseyişi öyle güzel, öyle bir başkaydı ki o kıvrılan dudakların kenarlarında sonsuza dek yaşamak istediğimi fark ettim.

Yanağımı okşamayı sürdürürken bana doğru eğildi ve önce dudaklarıma, sonra da alnıma küçük öpücükler bırakıp geri çekildi. Bana gözlerini kırpıştırarak, sanki bir mucizeymişim gibi bakıyordu. Derin bir nefes alıp verdi ve sonra yine can alıcı bir şekilde gülümsedi.

"Felâketim olacağını zannederken, hayatım oldun Melek Güçlü. Olan bu."

***

Her gün yeni bir başlangıçtır derler. Ancak bu sabah, benim hayatımın belki de en yeni, en güzel başlangıcıydı. Bir gecede bütün kötülükleri, bilinmezlikleri, aklımdaki soru işaretlerini ardımda bırakarak yepyeni bir sabaha uyandım. Tıpkı yılın ilk gününün getirdiği o garip heyecanla ben de hayatıma yepyeni bir sayfa açtım.

Ocak ayının ilk gününün soğuk güneşi perdelerimin arasından süzülüp bedenlerimize çarparken göz kapaklarımı yavaşça araladım. Başım onun sıcacık, çıplak göğsüne yaslıydı, kollarım ise sıkıca belini sarıyordu.

Kasıklarımdaki sızıyı hissetmemle kollarımı yavaşça, İlker'i uyandırmamaya özen göstererek üzerinden çektim. Yerimde doğurulurken bakışlarım yanımda derin bir uykuda olan o muhteşem genç adamı buldu. Gözlerim yüzünde, âşık olduğum çehresinin hatlarında, dağılmış muhteşem saçlarında gezindi. Gün, belki de uzun zamandan sonra ilk kez bu kadar aydınlık, bu kadar parlaktı benim için ve o yanımda böyle derin bir uykudayken dudaklarımı beğeniyle dişlemeden edemedim.

Ellerim usulca onun kıvırcık saçlarına uzandı. Çok ağır hareketlerle saçlarını okşarken dün geceyi aklıma getirdim. *Dün gece gerçekten*

yaşanmış mıydı?

Dün gece benim için, bizim için resmen olağanüstüydü. Hayatımın en unutulmaz, en inanılmaz gecesiydi. İlker'e artık tam anlamıyla kendimi açtığımda hiçbir şey bizi durduramamıştı. Bütün gece boyunca asla rahat durmamıştık. Öpüşünü, dokunuşunu, dudaklarını tenimde gezdirişini aklıma getirdikçe yanaklarımın ısınmasına engel olamıyordum.

Dün gece ilk birlikteliğimizden sonra bir müddet benim yatağımda uzanmış ve çok saçma şeylerden konuşarak bir süre sohbet etmiştik. Ardından kalkıp birlikte duşa girmiştik ama İlker duşta da asla rahat durmamıştı. Aklımı başımdan alan dokunuşlarıyla, marifetli diliyle beni duşta da tatmin etmiş, doruklara ulaştırmıştı. Üstelik duştan sonra da sanki uzun zamandır bunu anı bekliyormuş gibi daha doyumsuz hareket etmiş ve uykuya dalana dek birçok kez sevişmiştik.

Saatin şu an kaç olduğunu bilmiyordum ama pek de umurumda değildi. Şu an umurumda olan tek şey yanımda uzanan ve derin bir uykuda olan bu şahane genç adamdı.

Kasıklarımdaki sızıya rağmen kendimi inanılmaz enerjik hissediyordum ve bu enerjikliği kesinlikle değerlendirecektim.

Yavaşça eğilip, İlker'i uyandırmamaya dikkat ederek şakağına küçük bir öpücük kondurdum. Ardından üzerimdeki yorganı kaldırarak ağır hareketlerle yataktan çıktım. Üstüm hâlâ çıplak olduğundan birkaç saniye boyunca ne giyineceğimi düşündüm ama yerde İlker'in dün gece çıkardığı siyah gömleğini gördüğümde filmlerde şahit olduğum şu gömlek fantezisini gerçekleştirmek istedim. Yerden onun gömleğini kaptım ve hemen üzerime geçirip düğmelerini ilikledim. Gömleğin uzunluğu beni şaşırtmadı. İlker'in uzun boyundan dolayı kalçalarımın bir hayli aşağısında bitti ama bu durumdan rahatsız olmadım. Düğmelerle işimi bitirdikten sonra kıyafet dolabıma yaklaştım ve içinden temiz bir iç çamaşırı çıkarıp hemen giyindim. Dolaptan çıkardığım tek şey yalnızca iç çamaşırı olmadı. Yedekte bulundurduğum temiz diş fırçalarından birini de çıkararak İlker'in yattığı taraftaki komodinin üzerine bıraktım. Eğilip saçlarına da küçük bir öpücük kondurduktan sonra bir müddet karşımdaki şahane manzarayı izledim. Nefes alışverişlerini dinledim. Ondan hiç uzaklaşmak istemesem de derin bir iç çekerek arkamı döndüm ve ağır adımlarla odamın kapısına yaklaşıp araladım.

Kendimi koridora attığımda doğrudan banyoya gittim. Yüzümü ve dişlerimi yıkayıp iyice kendime gelmeye çalıştım. Banyodaki toka

kutusundan lastikli bir toka kapıp saçlarımı da dağınık bir topuz yaptıktan sonra çıktım ve koridorda ilerlemeye devam ettim.

Dün gece koridorda çıkardığım İlker'in siyah kabanının hâlâ yerde olduğunu fark ettiğimde uzanıp aldım ve vestiyer tarafına doğru yürümeye devam ettim. Kendi ceketimin de orada dağınık bir şekilde durduğunu gördüğümde ikisini de askılara astım. Siyah çantamın da orada olduğunu fark ettiğim anda İlker'e aldığım hediyeleri hâlâ ona vermediğimi hatırladım. Çantamı elime alıp içinden hediye paketlerini ve cep telefonumu çıkardım. Çantamı da vestiyerin askılığına asarak bu kez mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Bu esnada bir şey var mı diye telefonumun ekranını kontrol ettim. Saat on biri yirmi geçiyordu. Ekranda ise hem arkadaşlarımdan hem de Eda'dan mesajlar vardı. Arkadaşlarımı şimdilik bir kenara bırakarak önce Eda'nın mesajını açıp okudum. Eve akşam üstü geleceğini yazmıştı. Yani bu bir süre daha İlker'le baş başa olacağım anlamına geliyordu. Hınzırca kendi kendime gülümsedim.

Elimde İlker'in hediye paketleri ve cep telefonumla birlikte mutfağa girdim. Hediye paketlerini bu kez vermeyi unutmamak adına gözümün önünde yer alan mikrodalga fırının üzerine koydum. Ardından da telefonumdan en son dinlediğim şarkı listesini açtım ve onu da bir kenara bırakıp kahvaltıyı hazırlamaya başladım.

Önce su ısıtıcısına suyu koyup kaynamasını bekledim. Bu esnada da dolaptan kahvaltılıkları çıkarıp salondaki masaya yerleştirdim. İlker için güzel bir şeyler hazırlamak istiyordum ama aklıma menemen dışında hiçbir şey gelmiyordu. Ben de bu yüzden kahvaltılıkları masaya yerleştirdikten ve çayı demledikten sonra menemen yapmaya karar verdim. Önce dolaptan çıkardığım sivri biberleri küçük küçük doğradım, ardından da yumuşak domatesleri. İkisini de tavada pişirdikten sonra bir kâseye menemenin üzerine boşaltmak için küçük bir yumurta kırdım. Hem yumurtayı elimdeki çatalla çırpıyor, hem de kendi kendime kulaklarımı dolduran ve son zamanlarda sıkça dinlediğim müziğe eşlik ediyordum.

"Hayat sakın aldatma beni.

Gör bu yaşadığım aşk deli.

Yolumda gölgeler olsa da..."

Şarkının devamını getiremedim çünkü birden karnıma sarılan kolla irkilip yerimde sıçradım. Hangi ara uyandığını, hangi ara yanıma geldiğini bilmiyordum. Adım seslerini hiç işitmemiştim bile.

Dudaklarını boynuma bastırarak karnımı tutmayı bırakmadan beni kendine doğru çevirdi. Ben de bu esnada kâseyi yavaşça tezgâhın üzerine bırakarak ona döndüm ve muhteşem bir manzarayla karşılaştım. Gömleği benim üzerimde olduğu için üstü çıplaktı. Altına ise dün gece çıkarmış olduğu siyah pantolonunu giymişti. Saçları epey dağınıktı ama inanılmaz seksi görünüyordu. Yüzünde ise enfes, içimi huylandıracak tatlı bir gülümseme vardı.

Gözleri doğrudan dudaklarıma bakarken, "Devam et lütfen," diye mırıldandı. Kollarımı boynuna dolayıp şarkının en sevdiğim nakaratlarını onun gözlerinin içine bakarak dile getirdim.

"Sana açacağım kalbimi."

Ben de ona açmıştım kalbimi.

Yüzüne öyle şahane bir gülümseme yerleşti ki ferah nefesiyle uzanıp dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Dişlerini fırçaladığını hemen anladım. "Günaydın fıstık," diye mırıldandı keyifle.

"Günaydın sevgilim," dediğimde yavaşça kollarından çıktım ve kâseyi yeniden elime alarak çırptığım yumurtayı ocaktaki menemenin içine boşalttım.

İlker, kalçasını mutfak tezgâhına yaslarken ben de merakla, "İyi uyudun mu? Yoksa yatağım küçük mü geldi?" diye sordum. İlker'in boyu epey uzundu ve dün gece keşfe çıktığım vücudu da biraz iri sayılırdı. Yatağım çift kişilik olabilirdi ama yine de rahat edip etmediğini merak ediyordum.

"Daha öncesinde de senin yatağında birlikte uyuduk, biliyorsun," dediğinde kıkırdadım. *O sabahı nasıl unutabilirdim ki? Onu yanımda görünce resmen çığlık atmıştım.*

Murat'ın kalbimi kırdığı o gecenin ertesi günü bilmeden İlker'in barına gitmiş ve bir de üstüne zil zurna sarhoş olmuştum. O gece beni evime getiren de bütün gece benimle birlikte uyuyan da yine İlker'di.

Her ne kadar o sabah bizim için büyük bir başlangıç olsa da artık o zamanları hatırlamak istemiyordum. Eski, tatsız günler geride kalmıştı ve biz artık önümüze bakmalıydık.

Bu yüzden sadece, "Biliyorum," dedim ve menemenin altını kısarak yeniden İlker'e döndüm.

"Merak etme, gayet rahat ve muhteşem bir uyku çektim. Sen nasılsın?" diye sorduğunda içtenlikle gülümsedim.

"İyiyim," diyerek yanıtladım onu çok memnun bir şekilde. Çünkü gerçekten iyiydim, hem de çok iyiydim.

Endişeli bir yüz ifadesiyle gözlerimin önüne düşen saçı işaret parmağına dolayarak, "Ağrın falan var mı?" diye ilgiyle sorduğunda başımı hızla sağa sola doğru salladım. Kasıklarımdaki sızı dışında öyle abartılı bir ağrım yoktu.

"İlker, ben gayet iyiyim." Ama sanki söylediklerim onu pek tatmin etmemiş gibiydi.

"Pişman falan değilsin ama değil mi?"

Gözlerindeki kararsızlığa, tereddüde şahit olduğumda bir an önce kendine gelmesini diledim. Hatta bunun için onu tokatlamam gerekirse mutlaka tokatlardım. Tamam, endişelerini, korkularını anlayabiliyordum ama buna gerek yoktu. Onunla yaşadığım hiçbir şey için pişman değildim ve olmayacaktım da.

"Aşk olsun ama İlker," diyerek dudaklarımı sarkıttım sırf böyle düşündüğü için. Baş parmağı uzanıp sarkıttığım dudağımı okşadı. "Olsun be güzelim," dedi ama bu bana yeterli gelmedi. İçindeki kuruntuların boşa olduğunu ona göstermek, hissettirmek istedim.

"Hiçbir şeyden pişman falan değilim. Muhteşem hissediyorum ve ağrım da yok. Çok iyiyim."

Ses tonum öyle cıvıl cıvıl, öyle neşeli çıktı ki bu İlker'in yüzündeki solgun ifadenin de değişmesine ve yerini tatlı bir kıkırdamaya bırakmasına sebep oldu. *Şükürler olsun!* Bu sesi işitmeyi gerçekten çok seviyordum.

Beni belimden tutup tekrar kendine çekerek, "Güzel," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

"Hayatımın en güzel gecesiydi. İnan bana," diye fısıldadığımda yüzündeki gülümseme silinmeden başını salladı. Kollarımı boynuna dolayarak, "Ama bir şeyi merak ediyorum," diye çekimser bir tavırla sorduğumda gözlerini kıstı. Bunu nasıl soracağımı bilmiyordum ama sormazsam da içimde kalırdı çünkü çok merak ediyordum.

"Seni dinliyorum," dediğinde gözlerimi kaçırarak yerimde kıpırdanmaya başladım ve bu İlker'in belimdeki ellerini daha da sıkılaştırdı.

"En son ne zaman biriyle birlikte oldun?" diye bir çırpıda soruverdim.

Aslında bunu sormamalı, merak bile etmemeliydim ama dün gecenin bana nasıl hissettirdiğini biliyordum. Sadece aynı duyguları İlker'in de hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Başını tavana doğru kaldırıp gürültülü bir nefes bıraktıktan sonra yeniden bana baktı. Sorduğum soruya asla inanamıyormuş gibi başını sağa sola doğru salladı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sorduğunda sessiz kalıp sadece başımı sallamakla yetindim. O da beni çok bekletmedi.

İlker, "Geçen yazdı. Ağustos ayıydı sanırım. İtalya'daydım. O zaman oldu," diye açıkladığında gözlerimi kırpıştırdım. *Oha! Bu dört ay demekti. Dört ay boyunca kimseyle birlikte olmamış mıydı yani?*

"Gerçekten mi? Yani o zamandan bu yana kimseyle birlikte olmadın mı?" diye hayretler içinde sorduğumda başını sağa sola doğru salladı.

"Hayır, olmadım."

"Valla mı?" diye direttiğimde kahkaha attı.

"Valla. Neden inanmıyorsun ki?"

Aslında inanmıyor değildim. Ona elbette inanıyor, bana yalan söylemediğini biliyordum. Sadece anlam veremiyordum.

"Yani ne bileyim İlker? İhtiyaçların var. Gerçi hepimizin ihtiyaçları var. Yani ben şey... Şey sandım işte..."

"Sürekli kızlarla yatıp kalkan, çapkın bir playboy olduğumu sandın, değil mi?"

"Hayır, sadece..." Konuşmama izin vermedi.

"Melek, ben seni gördüğüm andan beri kimseyle olmadım. Olmak da istemedim," diyerek birden sözümü kestiğinde, kestiği şey yalnızca bu olmadı. Aynı zamanda da nefesimi kesti. Adeta büyülenerek, kirpiklerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Açelya'yla bile mi?" diye sorduğumda gözlerini devirdi.

"Açelya'yla benim bir ihtimalim bile yoktu," dedi bıkkın bir ses tonuyla. Tamam, tamam. Daha fazla üzerine gitmeyecek ve bu konuyu derhal kapatacaktım.

"Peki dün gece senin için nasıldı? Yani benim ilk tecrübemdi, biliyorsun ama ben asıl senin nasıl hissettiğini bilmek istiyorum."

İlker'in ela hareleri yoğunlaşırken belimdeki elleriyle beni daha sert bir şekilde kendine çekip bastırdı. Ellerim güç almak ister gibi doğrudan omuzlarına tutundu. Tek kaşını havaya kaldırırken bir eli de belimden yavaşça aşağılara doğru kayarak ona ait gömleğin biten ucunu buldu ve tenime sızıp kalçamı avuçladı. Ben titrek bir nefes bırakırken, o başını eğip dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı.

"Dün gecenin benim için nasıl olduğunu, altımda nasıl istekle kıvrandığını ve nasıl muhteşem hissettirdiğini tekrar, tam da burada göstermemi ister misin?"

Boğuk sesiyle konuştuğunda kalbim çok tehlikeli bir şekilde hızla atmaya başladı. Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım. Kalçamı elleriyle okşamaya, sıkmaya devam ederken dudaklarımdan derin bir inilti koptu. O da dudaklarını çok yavaş bir şekilde boynuma bastırdı. "En iyisiydi." Biraz daha boynumda gezinerek başka bir noktayı öptü. "En güzeliydi." Nabzımın attığı yeri sertçe öpüp emdikten sonra, "En özeliydi," diyerek sonlandırdı. Tamam, tamam. Ona inanıyordum ama böyle konuşarak kesinlikle tehlikeli sularda yüzüyordu. Mutfakta sevişmek gibi bir niyetim yoktu. *Yani şimdilik yoktu.*

Söylediklerinden epey tatmin olmuş bir şekilde onu omuzlarından yavaşça itip kurnazca sırıttım. "İyi," dedim bilmiş bir edayla. Kıkırdadı.

Yeniden ocağın başına gittim. "Umarım menemen seviyorsundur," dedim tavanın içindeki menemeni kontrol ederek. İlker, "Bayılırım," dedi ama menemene değil, doğrudan bana bakarak söyledi bunu.

Kıkırtılarımı asla bastıramazken İlker mutfaktaki boş sandalyelerden birine oturup beni izlemeye başladı. Ben de o sırada hazırladığım menemeni ocaktan alarak geniş bir tabağın içine boşalttım. Her şeyin hazır olup olmadığını kontrol etmek için salona gitmek istediğimde İlker oturduğu yerden kalkmadı ama birden bileğimden tutup beni durdurdu. Onunla göz göze geldiğimizde bakışlarında huzursuz bir ifade vardı. Sanki bir şey söylemek istiyor ama çekiniyor gibiydi.

"Çıkar ağzındaki baklayı," dediğimde bana yakalandığını anlayarak omuzlarını düşürdü ama beni bekletmedi. Konuşmaktan çekindiği mevzuyu açıkça dile getirdi.

"Alina, babamla aranızda geçenleri de bana anlattı. Gerçekten çok üzgünüm Melek. Böyle bir muameleyi asla hak etmiyordun. Onunla henüz konuşmadım ama konuşacağım ve mutlaka yaptığı yanlışı düzeltecek. Senden özür dileyecek."

İlker'in elinden bileğimi kurtararak tam karşısına geçtim, kollarımı göğsümde birleştirip başımı dik tutmaya çalıştım.

Muhsin Bey'le olanlardan dolayı elbette mutlu değildim ve o sevdiğim adamın babasıydı ama bir taraftan da ona, bana kızmasının altında yatan asıl nedenlere hak veriyordum. Dışarıdan bakıldığında her şey yanlış anlaşılmaya çok müsaitti. Bu bana bir pislikmişim gibi muamele etme hakkını ona vermiyordu ama sonuçta o da bir babaydı. İlker'i düşünüyordu. Elif'le olanlardan sonra, eh üzerine bir de benim de Murat'la aramızda geçenlerden sonra endişelenmesini elbette anlayabiliyordum.

"Buna gerek yok İlker. Baban sadece seni düşünüyordu," dedim içimdekileri dışarı vurarak.

"Bu sana saygısızlık yapacağı ya da seni azarlayacağı anlamına gelmez ama."

"Olsun," dedim omuz silkerek.

"Hayır, olmasın. Hem ben işe geri dönmeni de sağlayacağım bir şekilde."

İşte buna gerçekten gerek yoktu çünkü artık bunu istemiyordum. Çünkü işten çok daha önemli meselelerim vardı. *Kaldığım dersler gibi mesela...*

"Hayır, bunu istemiyorum."

"Melek," diyerek hemen karşı çıktı İlker ama durumu ona da izah etmek istedim.

"Lütfen İlker. Gerçekten istemiyorum. Evet, restoranı çok seviyorum. Fabio ve Lisa'yla vakit geçirmeyi de çok seviyorum ama artık aklımı başıma toplamam gerekiyor. Derslerime odaklanmalıyım. Son birkaç ayda olanlar hayatımı, özellikle de derslerimi çok etkiledi. Kaldığım sınavlar bile olmuş, biliyor musun?"

"Hadi ya!" diyerek mahcup bir ses tonuyla konuştuğunda sadece başımı sallamakla yetindim.

"O yüzden bir süre derslerimle ilgilensem daha iyi olur," dediğimde bu kez bana anlayışla baktı ve başını beni onaylarcasına salladı.

"Peki güzelim. Sen nasıl istersen öyle olsun ama çalışmaya geri dönmek istersen bana söyleyebilirsin. Biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek aramızdaki mesafeyi kapatıp ona doğru yaklaştım ve eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

Yeniden salona gitmek istediğim sırada bu kez de İlker'in bir kere daha unuttuğum hediye paketleriyle göz göze geldim ve bunları artık vermem gerektiğini düşündüm. Yönümü hızla değiştirerek paketleri koyduğum tarafa doğru ilerledim ve mikrodalga fırının üzerinden kapıp yeniden onun oturduğu sandalyeye doğru yürüdüm. Tam karşısına geçip hediye paketlerini ona doğru uzattım. Şaşkınlıkla önce bana, sonra da elimdeki paketlere baktı.

"Bunlar nedir?"

"Dün gece bir türlü vermek kısmet olmadı. Yeni yıl hediyelerin. Öyle çok abartılı bir şeyler alamadım ama içimden geldi."

"Melek, ne gerek vardı? Sen zaten en güzel hediyesin benim için," dediğinde omuzlarımı silktim. O paketleri elimden alıp büyük olanı açmaya başlarken, "Olsun," diye mırıldandım.

Büyük hediye paketini hızla yırtarak fotoğraf çerçevesini ortaya çıkardığında genişçe gülümsedi. Ozan'ın çektiği ve benim çerçevelettiğim fotoğrafa derince bakarken, "En güzelini seçmişsin," diye mırıldandı. Evet, bunun gayet farkındaydım. Bence de en güzeliydi.

"Eh, artık duvarında bizim de fotoğrafımız olsun istedim," diyerek imalı bir şekilde konuştuğumda ve kimi kastettiğimde gür bir kahkaha patlattı.

"Sen çok fenasın Melek Güçlü," diye söylenirken çocuklar gibi omuz silkmeye devam ettim.

"O fotoğraf çerçeveleri çoktan çöp kutularını boyladı. Ayrıca sen duvarda değil, buradasın," diyerek elini doğrudan sol göğsüne, kalbine doğru bastırdı. Tam oradan, kalbinin tam ortasından öpmek istedim onu. Gözlerimdeki mutluluğu fark ederek diğer hediye paketine, daha küçük olanına geçti. Paketi kulağına yaklaştırıp hafifçe salladığında, "Umarım beğenirsin," dedim.

Kutuyu açtı ve içindeki kaplan gözü taşlı bilekliği ortaya çıkardı. Gözleri irice açıldı. Baş parmağını bilekliğin boncuklarında gezdirmeye başladı. "Nasıl bildin?" diyerek hayretler içinde sorduğunda neyi kastettiğini anlamadım.

"Neyi?"

"Kaplan gözü taşı bileklik sevdiğimi?" *Seviyor muydu? Ancak bu kadar güzel denk gelebilirdi.*

"Aslında bilmiyordum ama satın aldığım adam enerjisinin çok iyi geldiğini söyledi. Demek ki haklıymış," diyerek itiraf ettiğimde bilekliği hemen bileğine taktı. Ardından beni bileğimden tutup kendine doğru çekti ve kucağına oturttu.

"Hem de çok haklıymış," diyerek mırıldandıktan sonra uzanıp dudaklarımı öptü. Ellerim doğrudan kıvırcık saçlarına asılırken iyice kucağına yerleştim ve onunla uzun uzun öpüştüm.

Geriye çekilip alnına düşen kıvırcık saçlarını, kirli sakalını ve şahane yüzünü okşadım. "Seni çok mutlu edeceğim İlker Altan," diye mırıldandım. Beni kendine daha da çok bastırırken derin, içli bir nefes alıp verdi. Gözlerime derin derin bakmaya devam etti.

"Zaten ediyorsun güzelim. Sen, beni çok mutlu ediyorsun. Bunun ötesi yok. Varsa bile yalnızca düşlediklerimin bir yansıması olacağına, vaat edilen bütün diğer güzelliklerin bunun yanında çok sönük kalacağına adım gibi eminim."

- Hadi itiraf edin. Siz de içinizden, "Ne bölümdü ama be!" diye geçirdiniz dimi? Geçirmediyseniz küserim valla.

- Bundan sonraki bölümlerde sadece finale daha çok yaklaşacağız. Geçenlerde size 50. bölümde final vereceğimden bahsettim ama bu fikrimden de vazgeçtim. Neden diye soracak olursanız, kurguda herhangi bir konuyu daha da uzatmak ya da bölümleri bölmek istemiyorum. Bu yüzden bir bakmışsınız bir anda şak diye finali yayınlamışım.

- Neyse efendim, siz nasıl buldunuz bu bölümü? Gerçekten sevdiniz mi?

- Bir sonraki bölümde zaman atlaması olacak ve çok güzel bir telaşın içinde kendimizi bulacağız. Tahminlerinizi alayım bakalım.

- Yeni bölümde görüşene dek şimdilik hoşça ve merakla kalın.

45. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Playlist:

Mabel Matiz - Kül Hece

Aydilge - Sonsuz Sevgilim

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

Bol bol yorum yapmayı ve vote vermeyi unutmayalım. □□

45. BÖLÜM

Yedi Ay Sonra...

Bu koskoca mağazanın içinde neden klima yoktu? Hayır, böyle bir günde, böyle bir zamanda klimasız nasıl dayanıyorlardı? Gerçekten inanamıyordum.

Aylardan Temmuz'du. Yazın adeta en çekilmez zamanlarına giriş yapmıştık. Üzerimde ince askılı, çiçekli, pembe bir elbise vardı ama buna rağmen sıcağa asla katlanamıyordum. Elimdeki yelpazeyi boynuma doğru hızlı hızlı yellememe rağmen sıcaktan neredeyse erimek üzereydim. Hayır, Adana gibi güneşe kafa tutan bir şehirde de yaşamıyorduk. *Bu neyin sıcağıydı?*

"Ay valla kafayı yiyeceğim ama ya! Ben asla kilo almazdım ki! Nasıl o ipler bağlanmıyor dersiniz? Melek, bir şey söyle ya! Valla şimdi oturup ağlayacağım şuracıkta."

Durun, siz tahmin etmeden ben söyleyeyim.

Eda'nın gelinlik provasındayız.

Hayır, aslında Eda'nın gelinlik provasının işkence çektiğimiz faslındayız. Çünkü yaklaşık iki saattir bize yaşattığı şey tam olarak bundan ibaretti.

Günlerden 5 Temmuz'du. Tam iki sonra Eda'nın düğünü vardı. Yarın akşam ise kına gecesi gerçekleşecekti. Biz de tam bu sebeplerden dolayı Eda'nın annesi Gülay teyzem ve kayınvalidesi Saliha Hanım'la birlikte son provalar için gelinlik mağazasındaydık.

Geldiğimiz ilk dakikalarda Eda önce yarın akşam giyeceği fuşya rengindeki kabarık kınalığını ve harika altın renginde işlemeleri olan bordo, kadife kaftanını denemişti. İkisinde de hiçbir sıkıntı yaşamamış, üzerine tam oturmuştu ama ne zaman sıra gelinliği deneme faslına gelmişti, işte o zaman dananın kuyruğu kopmuştu. Çünkü gelinliğin arkasındaki birkaç bağcık yetişmiyor ve asla bağlanmıyordu. Bu da Eda'yı fazlasıyla delirtiyordu. Üstelik bunun asıl nedenini de gerginlik ve stresten dolayı ısrarla görmezden geliyordu. Eda aslında regl dönemindeydi ve biz ne yazık ki çok yanlış bir zamanda gelinlik mağazasına gelmiştik.

Buraya ayak bastığım ilk andan bu yana sergilediğim tutumu bir kez daha gerçekleştirmek için oturduğum beyaz deri koltuktan kalkıp Eda'nın bulunduğu platforma doğru ilerlemeye başladım. Onu teskin etmek, sakinleştirmek istedim. Çünkü böyle yaparak bizi değil, asıl kendisini büyük bir strese sokuyordu. Çok az bir zaman kalmıştı ve her şey için çok heyecanlıydı. Aslında içi kıpır kıpırdı. Bu yüzden düğün öncesi onu böyle kırılgan görmeye dayanamıyordum. Hiçbir şeyin hevesini kursağında bırakmasını da hiç istemiyordum. Her şey muazzam bir şekilde ilerleyecekti. Sadece biraz sakin olması gerekiyordu. Gerçi şu anki durumunun asıl regliyle alakası vardı ama Eda ısrarla bunu göz ardı ediyordu. Aslında reglinin de son günleriydi ama strese girmişti bir kere, çıkarabilene de aşk olsun.

"Yavrum benim, zaten kilo almadın ki. Sadece biraz şişsin çünkü şu an regl dönemindesin. Bak, bu çok normal. Düğüne hiçbir şeyin kalmayacak," diye sakince konuştuğumda eğdiği başını yerden hemen kaldırdı. Koyu kahverengi gözlerini adeta pörtletircesine irice açarak bana doğrulttu.

"Ay normal falan değil! Dellendirme beni!" diye yakınarak üzerindeki kabarık ve epey ağır duran gelinliğiyle bulunduğu platforma çöküp sızlanmaya hız kesmeden devam etti.

"Çok şişko görünüyorum! O son baklavayı yemeyecektim!"

Dün akşam ağzına tıktığı cevizli baklavalardan bahsediyordu, evet. Şimdi saçımı, başımı yolacaktım ama. Çok az kalmıştı.

Eda, çöktüğü platformda sızlanırken gözlerimi ona hiç çaktırmadan devirdim çünkü gerçekten hem çok saçmalıyor hem de fazlasıyla abartıyordu. Üstelik böyle yaparak sadece kendini değil, aynı zamanda da gelinlikçideki herkesi fazlasıyla tedirgin ediyordu. *Ayrıca aynaya gerçekten hiç bakmıyor muydu? Ne kadar kusursuz, ne kadar muhteşem*

göründüğünün farkında değil miydi? Adeta bir peri kızı gibiydi. Bütün kuruntusu ve sızlanmaları kesinlikle boşunaydı.

Ayrıca ve ayrıca... Bu mağazada gerçekten neden klima yoktu yahu? Asıl, Eda o gelinliğin içinde pişmiyor muydu? Ben olsam şimdiye pişmiş tavuk gibi iyice kızarmıştım.

Gülay teyzem, oturduğu koltukta hiç istifini bozmadığı için topu ona atmak istedim. "Teyzeciğim sen de kızına sakinleştirici bir şeyler söyler misin hani?" diyerek imalı bir şekilde konuştuğumda, annemin bir küçük kardeşi olan Gülay teyzem umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. Kendimi geçtim ama o Eda'nın bu mızmızlanan hâllerinden epey bezmiş gibi görünüyordu.

"Dinlemiyor ki hiç!" diye bağırırken elini havada bizi geçiştirir gibi salladı ama yine de oturduğu koltuktan kalkıp yanımıza doğru yaklaşmaya başladı.

Asıl imdadımıza koşan kişi Eda'nın kayınvalidesi, Ahmet'in annesi Saliha Hanım oldu. O da oturduğu koltuktan kalkarak yavaşça ve tedirgin adımlarla Eda'ya doğru yaklaştı. Yanına çöküp sırtına kadar uzanan saçlarını okşadı ve çok sakin, çok ılımlı bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Eda'cığım, güzelim benim, gayet güzel görünüyorsun. Bak, bu gelinliği herkes giyemez. Sen gayet güzel taşıyorsun yavrum," diyerek tatlı tatlı konuştu Saliha Hanım ama bu Eda'nın sızlanmalarını elbette sonlandırmadı.

"Ama Saliha Teyze şişko görünmüyor muyum ya?"

"Hayır, güzel gelinim. Hiç şişko falan görünmüyorsun. Maşallah tığ gibi ip incecik kızsın."

Saliha Hanım, gerçekten dünya tatlısı bir kadındı. Kırlaşmış saçlarıyla ve kısacık boyuyla inanılmaz tonton görünüyordu ve Eda'ya da gerçekten çok değer veriyordu. Hâl ve hareketleriyle, ettiği laflarla, Eda'nın bu inatçı, huysuz tavırlarına rağmen takındığı sakin tutumla, sabrıyla... Gerçekten muhteşem bir kadındı ve umarım hep de böyle kalırdı. Eda ve Ahmet evlendikten sonra umarım hiçbir şey değişmezdi.

Gülay teyzem Saliha Hanım'a ayak uydurmak isteyerek, "Kızım, Saliha Hanım haklı. Melek'in dediği gibi de sadece biraz şişsin. Hepsi o kadar. Çok rahatsız ediyorsa bağlamayız birkaç bağcığı olur, biter," dediğinde Eda iyice öfkelenerek saçlarını çekiştirdi. Bu kez sert bakışlarını doğrudan teyzeme doğrulttu.

"Oldu! Arkam bir karış açık mı gezeyim? Delirtmeyin beni ya!" diye bağırdı.

"Ay ne abarttın Eda! Valla gına getirdin ama yeter!"

Teyzemin de gür bağırışıyla mağazadaki çalışanlar merakla bizi izlemeye başladılar. Zaten çevremizde epey bir kalabalık söz konusuydu ama bu kez iyice dikkatleri üzerimize çekmiştik.

Teyzem ve Eda'nın birbirine gireceğini anladığım anda teyzemin yanına sokularak, onu kolundan tutup kendime doğru çektim. En azından birinin bu gerginliğe artık dur demesi ve ortamı sakinleştirmesi gerekiyordu.

"Teyze, sen bari biraz sakin ol. Onun bugün bayağı asabı bozuk. Görmüyor musun? Üzerine gitmeyelim," diye fısıldadığımda teyzem anlayışla başını salladı ama onun da öfkesi en az Eda'nınki kadar çok tazeydi.

"Yavrum üzerine gitmeyelim gitmeyelim de bezdirdi hepimizi eşek sıpası!"

"Olsun, gergin o şimdi. Çok normal."

Teyzem söylediklerime karşılık sinirden gözlerini devirdi. Ardından, "Aman! Ne hâli varsa görsün," diyerek yanımdan uzaklaşıp yeniden koltuğa oturdu. Ben de bu esnada etraftaki görevlilerden birinden hem bizim için hem de Eda için soğuk içecekler getirip getiremeyeceklerini sordum çünkü buna gerçekten ihtiyacımız vardı.

Son bir ayımız tamamıyla bu şekilde ilerlemişti. Gergin ve zaman zaman da heyecanlı bir düğün telaşı içinde... Her şey o kadar hararetli ve stresli geçiyordu ki bazen böyle bir kargaşanın içinde ben kalsam nasıl bir tavır sergilerdim diye düşünmeden edemiyordum. Sanırım aklımı kaçırırdım.

Evliliğe kesinlikle karşı değildim ama şu telaşın gözümü korkuttuğunu da itiraf etmem gerekirdi. Üstelik ben düğünlerden de hiç hazzetmezdim. Toplumun içine karışmak, bütün gün ya da bütün akşam boyunca tanıdık, tanımadık tüm insanlara gülümsemek için yüz kaslarını zorlamak, düğün için şarkılar seçmek, yoğun bir gürültü, patırtı ve çok daha fazlası... Evet, evet. Kesinlikle benim tarzım değildi. Eğer olur da bir gün evlenirsem benim için basit bir nikah kesinlikle kâfiydi. Tabii bu durum annem için pek geçerli değildi. Onun beni telli, duvaklı gelin etme gibi hayalleri söz konusuydu ama bu durumun akıbetini de bize zaman gösterecekti.

Bu düğün telaşından dolayı teyzem Gülay ve eniştem Rıza son bir aydır bizimle birlikteydiler. Haziran'ın başında Ankara'dan gelmişler ve direkt Ahmet'in ailesiyle birlikte hazırlıklara başlamışlardı. Zaman kaybetmeden önce düğünün gerçekleşeceği şık bir alan organize edilmişti. Eda'nın düğünü Beykoz Polonezköy'de gerçekleşecekti. Evet, Avrupa Yakası'nda

yaşıyorduk ama sırf Eda mekânı çok beğendiği için düğünü Anadolu Yakası'nda gerçekleşecekti.

Düğün mekânı ayarlanır ayarlanmaz da doğrudan yaşayacakları ev için hazırlıklara başlamışlardı. Eda ve Ahmet, Şişli'de gayet güzel, kirası uygun, 2+1 bir daire bulmuşlar ve hemen tutmuşlardı. Ardından da direkt evin içini dekore etmeye başlamışlardı. Evin çoğu kısmı bitmişti. Tam anlamıyla yaşanılacak hâldeydi. Sadece ufak tefek eksikler kalmıştı. Eda da onları balayından sonra halletmeyi düşünüyordu.

Bu yıl Eda ve Ahmet'in üniversitede son senesiydi ve yaklaşık iki hafta önce ikisi de mezun olmuştu. Üstelik Ahmet geçen yaz staj yaptığı şirkette çoktan kendine muhasebe departmanında bir alan edinmişti bile. Eda da balayından sonra kendine iş bakmaya başlayacaktı. Yani şimdilik onlar için ortada hiçbir sorun yoktu. İkisi adına gerçekten çok mutlu ve bir o kadar da heyecanlıydım. Sonuçta yepyeni bir maceraya atılacaklardı.

Tüm bu gelinlik, kınalık sorunları, yani asıl kargaşa başlamadan önce Eda en azından fotoğraf çekimini bunların arasından tereyağından kıl çeker gibi sağ salim bir şekilde kurtarmayı başarmıştı çünkü fotoğraf çekimini tam bir hafta öncesinde gerçekleştirmişti.

Düğün zamanı yaklaştıkça Eda çok fazla sosyal medyadaki fotoğrafçıları takip etmeye başlamıştı. İçlerinden birini gözüne kestirerek bu erken çekim fikrini ortaya atmış ve Ahmet de itiraz etmeden kabul etmişti. Fotoğrafçıyla görüşerek hemen bir gün ayarlamışlardı. Çekim için ikisi de hem şık, hem de çok zarif sadece o gün içinde giyecekleri gelinlik ve damatlık kiralamışlardı. Eda'nın düğünde giyeceği kabarık gelinliğe nazaran, çekimlerdeki gelinliği dantelli ve balık modelindeydi. Onu da inanılmaz zarif göstermişti. Eda zaten çok güzel bir kızdı ama gelinliğin içinde gerçekten bir başka olmuştu. Su gibiydi. Dupduru, pırıl pırıl...

Fakat o çekimin en eğlenceli ve en güzel tarafı ise kesinlikle Büyükada'da gerçekleşmesiydi. Hep birlikte, Eda, Ahmet, ben, İlker, Gamze, Berkay, Cenk ve daha bir sürü arkadaşımız Büyükada'ya gitmiştik. Haziran'ın bunaltıcı sıcaklığına rağmen gerçekten şahane bir gündü ve geceyi de orada geçirmiştik.

Eda ve Ahmet'in o renkli, cıvıl cıvıl sokaklardaki fotoğraf çekimi gerçekten muazzam olmuştu ve onlar sayesinde biz de bu durumdan yararlanmıştık. Adanın güzel bulduğum her alanında hem kızlarla hem de sevgilimle sürekli fotoğraflar çekinmiştik.

Ve İlker...

Sevgilim...

Bazen gerçekten bütün bunların yaşandığına, bu raddeye geldiğimize inanamıyordum. Neredeyse sekiz aydır birlikteydik ve her şey hayal ettiğimden bile muhteşem ilerliyordu. Bazen nazar değmesinden çok korkuyordum. *Sorunlarımız ya da tartışmalarımız olmuyor muydu?* Elbette oluyordu ama bir şekilde konuşuyor ve çözüme ulaştırıyorduk. En önemlisi de birbirimizi gerçekten anlıyor ve asla kırmıyorduk.

Yeni yıl gecesinde yaşananlar bizim için resmen dönüm noktası olmuşu. O günden sonra hayatımız daha tıkırında ve artık tam da bizim istediğimiz şekilde ilerlemeye başlamıştı. Tereddütler, soru işaretleri ya da korkular olmadan...

İlker'le sıfırdan, tertemiz bir başlangıç yapmıştık ve her şey biz nasıl istiyorsak öyle ilerlemişti. Bazı küçük pürüzler elbette vardı ama dediğim gibi biz birbirimizi anladıktan sonra onlar bile batmıyordu.

Yeni yılın üzerinden birkaç hafta geçtikten sonra İlker bir akşam beni Kuzguncuk'a evine davet etmişti. Zaten sürekli giderdim ama bu kez gittiğimde bir sürprizle karşılaşmıştım. Daha doğrusu iki sürprizle. *İlker'in anne ve babasıyla yani...*

O akşam gerçekten elim, ayağıma dolanmıştı. Ne yapacağımı bilememiştim. İlker'in ailesiyle bir gün yakından tanışacağımı biliyordum ama bu kadar erken olacağını hiç hayal etmemiştim. İlker'e de bana haber vermediği için çok kızmıştım ama bilerek söylemediğini, babasının da geldiğini söylerse gelmeyeceğimden korktuğunu dile getirmişti. Ona sonrasında kızamamıştım çünkü haklıydı. Muhsin Amca'nın o zamanlar söylediklerinden sonra kolay kolay onunla yan yana geleceğimi düşünmezdim. Fakat o akşam gerçekten sorunsuz bir şekilde ilerlemişti. Her anından keyif almıştım.

İlker'in annesi Ludovica Fontana muhteşem bir kadındı. Hem çok güzel, hem çok zarif, hem de inanılmaz samimiydi. Bana karşı o kadar sıcak yaklaşmıştı ki sanki uzun zamandır tanışıyormuşuz hissiyatı vermişti. Onunla konuşmaktan, onu yakından tanımaktan büyük keyif almıştım.

Muhsin Amca ise... Ona Muhsin Amca dememden bile aramızın düzeldiğini anlamışsınızdır.

Muhsin Amca, o akşam bütün ettiği o kötü laflar için benden özür dilemişti ve bunu yalnızca İlker istediği için değil, bana gerçekten haksızlık yaptığını düşündüğü için dile getirdiğini söylemişti. Tam olarak şu cümleleri kurmuştu:

"Hayatım boyunca sevdiğim insanları kırmamak için çabaladığımı düşünürken, aslında onları daha çok kırdığımı, daha çok üzdüğümü fark ettim. Geç oldu ama fark ettim işte. Sonra birilerinin onlara benden daha çok kıymet verdiğini görünce belki de kıskandım, öfkelendim. Öfkemi böyle dışarıya kustum. İlker'i ne kadar çok sevdiğini, onun da senin üzerine nasıl titrediğini çok net bir şekilde görüyorum kızım. Lütfen, söylediğim bütün o berbat laflar için affet beni. Özür dilerim senden."

Özür dilemek de bir erdemlik olduğundan elbette özrünü kabul etmiş ve affetmiştim Muhsin Amca'yı o akşam. Hatta bana restorana geri dönebileceğimi bile söylemişti ama kararımın arkasında kalmıştım. Restorana geri dönmemiş, derslerime odaklanmayı tercih etmiştim. O akşamdan sonra da Muhsin Amca'yla aramız her geçen gün biraz daha düzelmiş ve zaman zaman İlker için doğrudan beni aradığı anlar bile olmuştu.

İlker'le geçirdiğim her an, her saniye çok kıymetliydi. Bana adeta yaşadığımı, nefes aldığımı hissettiriyordu. Onunlayken kendimi resmen bulutların üzerindeymiş gibi hissediyordum. Birlikte yaptığımız sabah kahvaltılarında, akşamları çıktığımız gezmelerde, beraber ders çalıştığımız anlarda ama sonrasında dayanamayıp birbirimizle uğraştığımız dakikalarda, en özeli de gece yatağa girer girmez birbirimize bahşettiğimiz sıcak dokunuşlarda, sevişmelerimizde, öpüşmelerimizde... Her şey onunla gerçekten çok özeldi ve söz konusu İlker Altan olduğunda sanki hep daha fazlasına, çok daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi hissediyordum ve bir doyumsuz gibi ondan hiç kopmak istemiyordum.

Aklıma onu, onunla geçirdiğim her anı getirirken yüzüme yerleşen tebessüme engel olamadım. İçimi tatlı bir sıcaklık doldururken yüzümdeki gülümsemeyle yeniden Eda'nın yanına gitmek, hissettiğim bu enerjiyi ona da aktarmak istedim. Fakat çantamdan gelerek kulaklarımı dolduran cep telefonumun sesi dikkatimi dağıttı. Yönümü değiştirdim ve cam masanın üzerindeki küçük, hasır çantamı elime alarak içinden cep telefonumu çıkardım. Ekrandaki isme baktım. İyi insan ancak bu kadar üstüne gelirdi. Eda'nın yanına gitmeyi erteleyerek yüzümü genişçe gülümseten ekrandaki ismi hiç bekletmeden telefonu açıp, hemen kulağıma götürdüm.

"Sevgiliiiiim!" diye şakıdım heyecanla. Coşkuyla kıkırdayıp, "Canıım," diye karşılık verdi, tıpkı benim gibi kelimenin üstüne bastırarak. Evet, son zamanlarda biraz fazla mıç mıç olmuştuk ama inanın bana, bu durumdan

hiç şikâyetçi değildim. İlker Altan'ın basit bir *canım* demesine bile hemen tav olabilirdim.

"Neredesiniz güzelim?" diye sordu meraklı bir tınıyla. Araba kullandığını arkadan gelen korna seslerinden anladım.

"Nişantaşın'dayız aşkım ya. Gelinlikçideyiz."

"Hâlâ mı?" Sesindeki şaşkınlığı gizlemedi. Bu kez ben onun tepkisine kıkırdadım.

"Evet, hâlâ."

Neredeyse iki saattir buradaydık.

"Annenlerin uçağı birkaç saate iniyor. Anca yetişiriz zaten. Önce Beyoğlu'nda bir şeyler atıştırırız diye düşündüm. Sonra da geçeriz havalimanına. Geleyim mi ben?"

Ve bugünün bir başka telaşı daha vardı çünkü ailem Almanya'dan geliyordu. Üstelik bu kez sadece annem de değil, kardeşlerim ve babam da geliyordu. O kadar uzun zamandır görüşmüyorduk ki onları gerçekten çok özlemiştim.

Gizlice Eda'ya göz atarken telefonun diğer ucunda bulunan İlker'e, "Senin işlerin bitti mi canım?" diye sordum. Bugün sadece bizim değil, onun da önemli işleri vardı.

"Evet, evet. Verdim anahtarları evin yeni sahiplerine," dediğinde dudaklarıma buruk bir gülümseme peyda oldu. Bunu yapmış olmasına hâlâ inanamıyordum.

"İlker ya... Çok üzülüyorum ama ben," diye mırıldandım bozuk çıkan sesimle.

"Üzülecek ne var bunda güzelim?"

"Sırf yanıma taşınıyorsun diye Kuzguncuk'taki evi kiraya vermen... Bilemiyorum. Sonuçta baban oranın tapusunu sana doğum gününde hediye etmişti."

"Ev hâlâ benim, sadece artık içinde yaşayan kişiler farklı. Bu yüzden sıkma canını sen."

Durum tam olarak böyleydi. İlker, yazdan sonra yanıma taşınıyordu.

Neredeyse bir ay öncesine kadar bir gün Eda beni yanına çekmiş ve uzun bir konuşma yapmıştı. Bunca zaman boyunca aramızdaki bağın ne kadar derin ve özel olduğundan bahsetmiş, konuyu da en sonunda İlker'le bana bağlamıştı. Onunla çok mutlu olduğumu ve hep de öyle kalmamı dilediğini söylemişti. Bana da küçük bir hediye paketi vermişti. Hediye paketinin içinde Eda'nın ev anahtarları vardı. Kendisi evlenerek yaşadığımız evden

gideceği için bu anahtarları İlker'e verebileceğimi, onun bu eve taşınabileceğini söylemişti.

O an hem çok şaşırmış, hem Eda evden gideceği için çok üzülmüş, hem de düşünceli tavrı için çok mutlu olmuştum. Çünkü daha en başında böyle bir duruma şiddetle karşı çıkmıştı. Fakat o gün İlker'in beni, benim onu ne kadar çok sevdiğimden bahsederken bize gerçekten inandığını da söylemişti ve bu beni her şeyden çok mutlu etmişti. O sadece teyzemin kızı değildi benim için, aynı zamanda kardeşim ve en yakın dostumdu. O gün bunu bir kez daha anlamıştım.

Eda, bana anahtarları verdikten sonra ben de zaman kaybetmeden elbette konuyu İlker'e açmıştım. O da tıpkı benim gibi çok şaşırmış ama bir taraftan da çok sevinmişti. İlişkimiz ilerledikçe ikimizin de zaten ayrı bir eve çıkma düşüncesi vardı ama açıkçası bunu üniversite bittikten sonra yapmayı düşünüyorduk. Eda'nın teklifi ise hiç beklemediğimiz bir anda gelmişti.

İlker, fikre çok ılımlı yaklaşmıştı ama küçük bir sorunumuz vardı. *Peki ya Kuzguncuk'taki eve ne olacaktı?*

Kuzguncuk muhteşem bir semtti. Orayı öylece bırakmasını istemesem de İlker bir müddet düşündükten sonra evi kiraya verme kararı almış, köpeği Cambaz'ı da Muhsin Amca'nın yanına bırakmıştı. Malum bizim yaşadığımız apartmanda hayvan barındırmak yasaktı. İlker zaten ilkbahardan bu yana Muhsin Amca'yla birlikte kaldığından ben de sık sık onları ziyaret ediyordum.

Sessizliğimi korurken İlker, "Neredeyse geldim ben. Hadi kapatıyorum," diye mırıldandı telefonun diğer ucundan.

"Tamam, canım."

İlker, telefonu kapattığı gibi ben de hızla arkamı döndüm ama arkamı döner dönmez Eda'yla burun buruna geldim. Korkuyla yerimde sıçrarken Eda bana kaşlarını iyice çatmış bir şekilde bakıyordu.

"Nereye gidiyorsun bakalım sen? Hayırdır?" diyerek gözlerini kısıp sorduğunda başımı hafifçe yana doğru eğdim ve ona *gerçekten mi* dercesine bakmaya başladım.

"Eda'cığım, canım benim, hani anam, babam geliyor ya bugün. Onları almaya gidiyoruz," diyerek açıklamak istediğimde lafı resmen ağzıma tıkayarak, "İlker alır, sen gitme," dedi hızlı hızlı. Bu kez hiç çekinmeden gözlerimi devirdim. İlker, tek başına bizimkileri alamazdı.

"İlker'in arabası daracık bir şey. Bizimkiler tek arabaya sığamaz. Mehmet'le Berk de geliyor, biliyorsun. Mecbur iki araba gitmeliyiz."

"Offf Melek! Bırakma beni n'olur ya! Yoksa aklımı kaçıracağım." Koluma yapışıp yeniden sızlanmaya başladığında elini kolumdan çekip ona sıkıca sarıldım.

"Hayır, aklını falan kaçırmayacaksın. Çünkü gayet muhteşem görünüyorsun," diyerek sırtını sıvazladım ve geriye çekilirken inanması için kocaman gülümsemedim.

"Öyle mi diyorsun?" diye sordu tereddütle dudaklarını sarkıtarak.

"Hayır, zaten öylesin diyorum," dedim yanağını okşayarak. Biraz olsun tebessüm etti. Şükürler olsun. Saatlerden sonra ilk kez onu böyle görüyordum.

Tam da bunun üzerine tanıdık ve bir o kadar da çok sevdiğim sesi hemen arkamızdan işittik.

"Eda, fıstık gibi olmuşsun kız baldız!"

İlker epey keyifli bir şekilde bulunduğumuz gelinlik mağazasına girmiş ve yüzündeki enfes gülümsemeyle bize doğru yaklaşmaya başlamıştı. Bu sabah berbere gittiği için saçlarını hafif kısaltmıştı. Üzerindeki beyaz gömleği, dizlerinin biraz altında biten kot şortu ve gömleğinin yakalarının arasına taktığı güneş gözlüğüyle inanılmaz çekici ve yakışıklı görünüyordu.

Eda, "Valla mı? Doğruyu söyle bak İlker!" diyerek bu kez de ona hararetle mırıldanırken İlker yanımıza ulaştı ve beni belimden yakalayıp kendine doğru çekti.

"Aşk olsun, sana ne zaman yalan söyledim? Ciddiyim, muhteşem görünüyorsun," dedi ve doğrudan bana bakıp, "N'aber fıstığım?" diye sorarak şakağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

"Artık çok daha iyiyim," diye mırıldanırken başımı onun göğsüne doğru yasladım. Eda çıplak kolumdan çimdikleyip, "Gıcık," diye söylendi ama hiç aldırmadım. O kaşınmıştı.

"Ayrıca çok teşekkür ederim İlker ya! Emin ol, bunu duymaya ihtiyacım vardı," dediğinde Eda, İlker'in kollarından çıkıp tekrar ona doğru döndüm.

"Sabahtan beri sana zaten bunu söylüyoruz. İnan bana, çok güzel görünüyorsun. Sıkma artık canını." Uzanıp yanaklarından öptüğümde bu kez gerçekten gülümseyerek en azından içi bir nebze olsun rahatlamış gibi göründü.

Eda, "Tamam, hadi gidin artık. Yeter," dediğinde çantamı da hızla alarak İlker'in elini tuttum. "Hadi kaçtık biz," diyerek herkese el sallayıp çok geçmeden gelinlik mağazasından ayrıldık.

Sanki mağazanın içi çok sıcak değilmiş gibi, dışarısı da çok sıcaktı. İlker elimi tutmayı hiç bırakmadan, "Ne yemek istersin güzelim? Aç mısın?" diye sorduğunda başımı hızla sağa sola doğru salladım.

Sıcaktan dolayı yazları pek yemek yiyemezdim. Bu yüzden çok kilo verirdim ama şikayetçi de değildim. Yemek yemesem de dondurma ya da tatlıya asla hayır demezdim.

"Aslında hiç aç değilim ama Galata'nın oradaki wafflecıdan dondurma yiyelim mi? Çok canım çekti."

"Yiyelim güzelim," diyerek beni yeniden kendine doğru çekip kollarının arasına aldı ve birlikte arabalarımızın bulunduğu tarafa doğru ilerlemeye başladık.

Çok geçmeden İlker kendi arabasına, ben de kendi arabama binerek Beyoğlu'na gittik ama Beyoğlu'nda çok farklı bir manzarayla karşılaştık. Bir yaz dizisinin çekimleri için Galata'nın çevresi adeta karavanlarla doluydu. Allah'tan bizim wafflecı dükkanının çevresi sakindi. Doğrudan oraya ilerledik. Ben iki top limonlu dondurma söylerken, İlker de soğuk kahve istedi.

Mekânın dışındaki renkli sandalyelere geçip otururken gözlerimi Galata'nın çevresindeki dizi ekip çalışanlarından alamadım. Bayağı koşuşturuyorlardı. Onları pürdikkatle izlerken bir taraftan da dondurmamı yiyordum. Onları izlemeye daldığım için İlker'le aramızda derin bir sessizlik oluşmuştu ama bu sessizliği bozan taraf da yine o oldu.

"Bazen Ozan'ın sana sunduğu teklifi neden kabul etmediğini hiç anlayamıyorum. Şu an oradaki oyuncuları değil de seni izliyor olabilirdik."

İlker, nereye baktığımı elbette hemen fark etmişti. Onun söylediklerine karşılık burukça gülümsedim. Aklıma aylar öncesini getirdim. Ozan'dan aldığım o şaşırtıcı telefonu ve sonrasında her şeyi reddedişimi...

"Oyunculuk, sinema, tiyatro ya da diziler... Bunlar hep büyük hayallerdi benim için ve sen o hayallere yaklaştırmak istedin beni ama sonrasında fark ettim ki insanın hevesi bir kez gidince bir daha hiç gelmiyormuş. Bende de öyle oldu işte İlker. Hevesim gitti ve ben de hiç bulaşmak istemedim."

Aylar öncesinde, İlker'le aramız tam anlamıyla düzeldikten sonra ilk yaptığım şey Ozan ve gençlik dizisi meselesini ona anlatmak oldu. İlker, hem çok şaşırdı hem de teklifi kabul etmem için çok ısrar etti. Fakat garip bir şekilde o zamanlar buna öylece istekle yaklaşamadım. İkilemde kaldım. Terazinin bir tarafına okuduğum bölümü yerleştirdim, diğer tarafına ise hayallerimi.

Evet, hayatım boyunca belki de içimde hep ukde kalacaktı ama pişman da değildim açıkçası. Okuduğum bölümü seviyordum ve ben tercihimi o yönden yapmıştım. Oyunculuk işini askıya almış ve derslerime odaklanmayı tercih ederek Ozan'ın sunduğu avantajları reddetmiştim.

"Üstelik şahane bir bölüm okuyorum İlker. Eğer bir gün bir yerlere geleceksem emeklerimle, mesleğimle gelmek istiyorum. Ben bunun farkına vardım. Bu yüzden Ozan'ı reddettim," diyerek açıklamaya devam ettiğimde İlker genişçe, içimi ısıtacak bir şekilde gülümsedi. Uzanıp elimi tuttu ve dudaklarına götürerek uzun bir öpücük bıraktı.

"Seninle gurur duyuyorum," dediğinde ben de ona kocaman gülümsedim ve dondurmamı iştahla yemeye devam ettim.

Bu oyunculuk konusunu hemen kapatmak istedim ve İlker'in bilmeden yaptığı küçük jest için ona teşekkür etmek istedim.

"Bu arada Eda'ya söylediklerin gerçekten ona çok iyi geldi. Sabahtan beri başımın etini yedi gelinliğin içine giremiyorum da giremiyorum diye. Oysa ne kadar güzel olduğundan habersiz."

"Cidden muhteşem görünüyordu ama. Kendi kendine boşuna kuruntu yapıyor."

"Değil mi? Bence de," dediğimde başını beni onaylarcasına sallayarak soğuk kahvesinden büyük bir yudum içti.

Gözlerimin içine derin derin bakarken, "Peki, sen ne düşünüyorsun evlilik hakkında?" diye sordu hem çok ilgili hem de çok meraklı bir ses tonuyla.

"Biz seninle bunu hiç konuşmadık, değil mi?" diye sorduğumda hızla başını salladı.

Sekiz aydır birlikteydik ve küçük şakalar dışında İlker'le evlilik hakkında neredeyse hiç konuşmamıştık. "Ne tuhaf," diyerek kendi kendime mırıldanırken İlker, "Belki de artık konuşmamızın sırası gelmiştir," dediğinde kıkırdayarak bakışlarımı onun bana hâlâ derin derin bakan ela gözlerine çevirdim. Boğazımı temizledim, omuzlarımı dik tutmaya çalıştım. Laubali değil de ciddi olmak istiyordum.

"Aslında dürüst olmak gerekirse eskiden bana çok korkutucu gelirdi. Annemin baskılarından, akrabaların yerli yersiz gevezeliklerinden, tüm bu düğün telaşından falan filan... Her ne kadar hepimizi bugün bezdirmiş olsa da Eda'yı şimdi böyle tatlı bir telaşın içinde görünce eskisi kadar korkutucu gelmiyor. Hatta tuhaf bir şekilde sanki bir şey aşerir gibi insanın canı çekiyor."

İlker, söylediklerime karşılık gür bir kahkaha patlatırken, "Gülme ciddiyim," diyerek uzanıp eline vurdum ama gülmeye ve bana derin derin, içimi titretecek şekilde bakmaya devam etti. Bense konuşmaya devam ettim.

"İnsanın gerçekten çok sevdiği biriyle bütün ömrünü paylaşacak olması... Her anını, her saniyesini onunla geçirecek olması... Bunlar çok güzel ve özel duygular olmalı. Sanki yepyeni bir maceraya atılmak gibi ama bu kez aynı evde, aynı masada ve belki de zamanla artan üyelerle birlikte..."

İlker, pür dikkat beni izlemeye ve dinlemeye devam ederken dudaklarının arasından gürültülü bir nefes bıraktı. Bana neden böyle derin baktığını anlamıyordum ama o bakışlar kesinlikle kanımı kaynatıyordu.

"Yani uzun lafın kısası İlker'ciğim, artık neden olmasın ki diyorum," dediğimde kocaman gülümseyerek dudaklarını ısırdı.

"Öyle mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Hı hı," diye mırıldandım cilveli bir edayla dondurmamı yalayarak. Bu İlker'in tek kaşının havaya kalkmasına ve bakışlarının kararmasına sebep oldu ama aldırmadım. Onunla böyle uğraşmayı çok seviyordum.

Tam bir şeyler söylemek için yeniden dudaklarını aralamıştı ki masanın üzerine bıraktığı telefonu çalmaya başladı. Telefonu alıp açarak doğrudan kulağına götürdü.

"Sì, Alvaro? No, non verrò oggi. Cavatela senza di me. (Evet, Alvaro? Hayır, bugün gelmeyeceğim. Bensiz idare edin."

Sevgilim, lütfen her zaman İtalyanca konuşur musun? Çünkü ben en az yediğim dondurma kadar eriyorum burada.

Telefonu kapattığı an, "Bana İtalyanca öğretmelisin ve sonrasında sadece İtalyanca konuşmalısın," dediğimde kıkırdadı.

"İtalya'ya gittiğimizde öğretirim," diyerek uzanıp burnumun ucunda küçük bir makas aldı. Hiç karşı çıkmadan, "Olur," dediğimde telefonun ekranını tekrar aydınlatarak baktı.

"Kalkalım mı canım? Anca yetişiriz zaten," dediğinde elimdeki dondurmayla birlikte ayağa kalktım.

"Kalkalım canım."

İlker çoktan hesabı ödediği için mekândan ayrılarak doğrudan arabalarımızı park ettiğimiz alana doğru hızla yürümeye başladık. Arabalarımızı Galata Kulesi'nin biraz aşağısında kalan geniş bir sokağa park etmiştik. Yokuşu çıkarak Galata'ya doğru ilerlerken karşımdaki muhteşem yapıya sanki ilk kez görmüş gibi gözlerimi kırpıştırarak baktım.

Neredeyse bir yıldır İstanbul'daydım ama hiç çıkmamıştım Galata'nın tepesine. Eskiden buranın anlamı benim için çok daha farklıydı ama artık sadece İstanbul'un o muhteşem kulesiydi. O meşhur rivayeti aklıma getirerek İlker'in sıkıca tuttuğum elini bırakmadan duraksadım. Duraksamamla İlker'in ela gözleri doğrudan bana döndü.

Saatin kaç olduğunu ya da geç kalıp kalmayacağımızı hiç bilmiyordum ama garip bir şekilde de bunu umursamadım. Başımla önümüzdeki Galata Kulesi'ni işaret ederek, "Ne dersin? Çıkalım mı?" diye sordum İlker'e yüzümden hiç silinmeyen gülümsemeyle.

İlker, afalladı. Önce bana, sonra Galata Kulesi'ne, sonra tekrar bana baktı. Dudakların bir *cık* sesi çıkarken ellerimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Sıcacık nefesi yüzümü okşarken, "Yok ya. Biz Galata'ya çıkmadan da evleniriz," dedi ve alnımdan öptü.

Bu bir evlilik teklifi miydi? Çünkü sanırım ben hemen evet demeye hazır gibiydim.

***

Daha fazla zaman kaybetmemek için Beyoğlu'ndan ayrıldıktan sonra neredeyse bir saat içerisinde İstanbul'un yeni havalimanına ulaştık. İlker'le arabalarımızı çabucak ulaşabileceğimiz bir alana yan yana park ettikten sonra havalimanına girdik ve doğrudan dış hatlar gelen yolcu kapısının bulunduğu tarafa gittik. Annemlerin uçağı yirmi dakika önce inmişti. İlker'le sessizce bir bekleyiş içindeydik ama İlker çok gergin görünüyor ve sürekli olduğu yerde kıpırdanıyordu.

Elleri kot şortunun cebinde yerinde hâlâ kıpırdanırken, "Sence beni sevecekler mi?" diye sordu kaygıyla.

İlker, bu kaygıyı annemlerin geleceğini duyduğundan beri yaşıyordu ama oysaki bu çok yersizdi. Elbette onu seveceklerdi. Sevmemeleri zaten imkânsızdı, ki annem ona bayılıyordu. Birlikte olduğumuzu duyduğundan beri onu her aradığımda, *"Eee bizim düğünümüz ne zaman?"* diye soruyordu. Yani İlker çoktan onun damadı olmuştu bile.

Babam desen, zaten dünya tatlısı bir adamdı. İlker'le birkaç kez telefonda konuşmuşlardı ve onun hakkında iyi şeyler düşünüyordu. Bana bunu birkaç kez dile getirmişti. Kardeşlerim Mehmet ve Berk ise anlayışlı çocuklardı. Gerçi Mehmet o kadar değildi ama Berk gerçekten seviyordu İlker'i. O da diğerleri gibi onunla telefonda konuşmuş ve tanışmışlardı. Yani İlker'in kuruntuları kesinlikle çok yersizdi.

"Annem zaten sana bayılıyor. Diğerleri de seni çok sevecek. Merak etme," dediğimde gürültülü bir nefes bıraktı.

"Emin misin?" diye sordu yine endişeli bir ses tonuyla.

"Elbette eminim. Endişelenme artık," diyerek yanına sokulup kolunu sıvazladım. Gülümsemeye çalıştı ama pek de başarılı olamadı. Ben de daha fazla üstüne gitmek istemedim. Zaten biraz sonra her şey açığa çıkacaktı.

Bakışlarım yeniden dış hatların kapı tarafına yöneldiğinde sürgülü kapılar bir kez daha aralandı ve bu kez babamlar görüş açıma girdi. Olduğum yerde onlara sevinçle el sallayarak yerimde zıpladım. Heyecanla İlker'e dönüp, "Geliyorlar!" diye şakıdım.

Babam bavullarla birlikte bize doğru yaklaşmaya başladığında İlker'in yanından uzaklaşarak babama doğru koştum. Onu geçen yazdan bu yana hiç görmemiştim ve çok özlemiştim. "Babacığıım!" diye bağırarak kollarımı doğrudan boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. Hasret kaldığım kokusunu içime çektim. O da sıkıca bana sarılırken annem arkadan söylenmeden edemedi tabii.

"Aman hiç anacığım deme zaten hep bir babacığım, hep bir babacığım."

Babamın kollarından yavaşça çıkarken ona yaklaşıp, "Gel buraya gel, Feride Sultan," diyerek ona da sıkıca sarıldım. Annemin arkasından en küçüğümüz Berk çıktı, elindeki sürgülü bavuluyla.

"Abloşum!" diye sarılıp beni birden kucaklayıp havaya kaldırdı.

"Canım!" diyerek kollarımı onun da boynuna dolayıp sıkıca sarıldım.

Berk'ten uzaklaştığım an benim küçüğüm ama ailemizde en uzun olan kardeşim Mehmet karşımda belirdi. "N'aber kız artist!" diyerek koluma hafifçe vurup beni kendine çekti ve o da sıkıca sarıldı.

"Hoş geldin deli," diyerek ben de onun koluna hafifçe vurdum.

Berk, yanımızdan uzaklaşarak İlker'e doğru ilerledi. "Hallo İlker abi," diyerek onunla kucaklaştı. İlker ve Berk zaten tanışıyorlardı. Berk'le olan görüntülü konuşmalarımızın birinde tanışmışlar ve gayet iyi anlaşmışlardı.

"Selam koçum. Nasılsın?"

"Eyvallah abi."

Berk ve İlker kucaklaşırken, Mehmet bana doğru yaklaşıp kulağıma, "Bu kıvırcık mı lan sevgilin? Fotoğraflardakinden daha çirkinmiş," diyerek alayla mırıldandı.

"Çarpılacaksın Mehmet, çarpılacaksın," diyerek dişlerimin arasından konuşurken bana hiç aldırış etmedi. Berk'in aksine o sadece İlker'le tokalaşmakla yetindi.

İlker'in gözleri doğrudan babamı buldu ve yüzündeki tedirginliğin henüz gitmediğini fark ettiğimde araya girerek onları bir kez de böyle tanıştırmak istedim.

"Babacığım İlker. Sevgilim," dediğimde İlker doğrudan babama yaklaşarak elini öpmek istedi ama babam buna izin vermeyip, "Eksik olma evladım," diyerek direkt kucakladı onu.

Birbirlerinden uzaklaşırken İlker epey kibar bir ses tonuyla, "Nasılsınız efendim?" diye sordu babama.

"Çok şükür oğlum. İyiyiz. Sen nasılsın? Ailen nasıl?"

"İyiler efendim, teşekkür ederiz."

Babam ve İlker, küçük bir sohbete girişirlerken annem elbette rahat durmadı yerinde. "Ay çekil kenara Veysel. Ben bir sarılayım İlker oğluma," diyerek babamı kenara itip İlker'in karşısına geçti.

"Bana diyene bak. Aman sarıl İlker oğluşuna," diyerek annemle uğraşmadan edemedim.

"Nasılsın İlker yavrum?"

Annem sıkıca İlker'e sarılırken İlker de aynı şekilde ona karşılık verdi. Yüzündeki tedirginlik yavaş yavaş geçiyor gibiydi.

"İyiyim Sultanım. Sen nasılsın?"

"Seni gördüm daha iyi oldum."

İlker, bu kez bir kolunu annemin omzuna atarken ben de çantamın içinden arabamın anahtarlarını çıkardım. Anahtarları babama uzatarak, "Eee hadi geçelim o zaman eve. Baba, sen benim arabayı al. Biz önden gidelim, siz de arkadan gelin," dedim.

"Tamam kızım."

Babam benim civcivin anahtarlarını alırken ben de onun bavullarını kaptım. İlker zaten direkt annemin bavulunu eline almıştı. Mehmet ve Berk de kendi icaplarına bakardı.

Hep birlikte havalimanından çıkarak otoparka doğru ilerledik. İlker'le arabalarımız yan yana olduğundan Berk, İlker'in arabasını görür görmez, "Oha! Gerçekten Audi R8'i varmış," diye mırıldandı hayretle.

Berk, arabalara epey meraklıydı. Bir ara konuşurken ona İlker'in Audi'sinden bahsetmiştim, onun da gözlerinin içi parlamıştı.

"Evet, söylemiştim sana."

"Abloş ya ben de sizle geleyim mi?" diye sorduğumda önce İlker'e baktım. Gülümseyerek usulca başını salladı.

"Gel ablası."

"Ben de sizle geliyorum," dedi Mehmet, Berk'in hemen arkasından.

Aslında birinin babamın yanında olması daha iyi olurdu ama şimdi Berk'e gel deyip, Mehmet'e gelme demezsem kesin bilenirdi bana. O yüzden, "Olur, sen de gel," dedim.

Hep birlikte arabalara yerleştikten sonra İlker ve babamın motorları çalıştırmasıyla birlikte çok geçmeden otoparktan ayrıldık. Havalimanından çıkıp, otobana girerken İlker müzik çaları açtı ve arabayı özellikle babamın da arkadan yetişmesi için daha ağır sürdü.

Arabanın içinde birden derin bir sessizlik oluşurken arka koltukta, çaprazımda oturan Mehmet, "Kaç model bu?" diye sordu İlker'e doğru. O da en az Berk kadar arabalara meraklıydı ve elbette arabanın modelini soruyordu.

İlker, "2017," diyerek yanıtladı onu.

Mehmet bu kez de, "Kaç paraya aldın?" diye sordu. Gözlerimi devirmeden edemedim çünkü patavatsızlık ediyordu. *Çocuğa direkt arabasının fiyatını sorması ne kadar doğruydu? İnsan önce bir tanışmak için muhabbet açmaz mıydı?*

Gerçi Mehmet, Berk gibi değildi. O tam anlamıyla bir Almancıydı. Türkiye'ye her geldiğinde Almanya'yla karşılaştırma yapardı ve bazen bu tavrı çok sinir bozucu olurdu. Tıpkı şu anda sinirlerimi bozduğu gibi...

"Ne yapacaksın Mehmet?" diye sinirle sordum İlker'e fırsat tanımadan.

"Sana ne kızım ya! Almanya'yla fiyatını karşılaştıracağım belki."

Hiç şaşırtmıyordu, hem de hiç.

"Karşılaştırma bir zahmet."

"Bence bizim Almanya'da daha ucuzdur zaten."

Hah! Bir de Mehmet'in bu tarafı vardı. Almanya'dan bahsederken her zaman *'bizim'* tabirini kullanırdı.

"Evet, sizin Almanya. Babam topraklarını suladı, annem de sınırları çizdi. Paraları da ağaçtan kazanıyorsunuz zaten. Evet," diyerek onunla dalga geçtiğimde dikiz aynasından göz göze geldik. Bana gözlerini devirip dil çıkardı. O anda İlker aramızdaki gerginliği fark etmiş gibi bacağımı tutup hafifçe sıktı ve ona bakmamı sağladı.

Mehmet, "Çok bilmiş," diyerek bana doğru söylenirken ona aldırış etmedim ama bu sırada İlker yine nezaketinden ödün vermedi.

"Almanya, arabanın ülkesi olunca eminim daha ucuzdur," diyerek Mehmet'in sorusunu kibarca yanıtladı. Berk ise, "İlker abi haklı abi," diyerek İlker'e katıldı. Mehmet, hiçbir şey demedi. Pencereden bakmaya

devam etti. Hayır, madem böyle huzursuzluk çıkaracaktı, o zaman bizimle hiç gelmemeliydi.

İlker'le göz göze geldiğimizde ona dudaklarımı kıpırdatarak, "Kusura bakma," diye mırıldandım. O da beni taklit ederek, "Sorun yok," dedi ve önüne dönüp arabayı sürmeye devam etti.

Yaklaşık bir saat süren sessiz yolculuğumuz sonunda Taksim'in arka sokaklarında kalan evimize ulaştık. Arabaları sokağın kenarına park ettikten sonra İlker'in de yardımıyla bütün bavulları yukarı taşıdık. Teyzemler henüz gelmemişlerdi.

Bütün bavulları çıkardıktan sonra bir müddet oturma odasında hep birlikte otururak dinlendik. İlker, oturduğu yerden kalkıp, "Siz dinlenmenize bakın, ben de gideyim artık," diye mırıldandı.

"Nereye gidiyorsun İlker oğlum? Biraz daha kalsaydın," dediğinde annem İlker mahcup olmuş gibiydi ama yine de bozuntuya vermedi.

"Siz güzelce dinlenin de Feride teyze. Biz zaten her türlü görüşürüz. Hoşça kalın çocuklar," diyerek kardeşlerime de el salladıktan sonra oturma odasından çıktı ve koridordan kapıya doğru ilerledi. Ben de onun peşinden gittim.

İlker, ayakkabılarını giyerken, "Gitmene gerek yok, biliyorsun. Zaten artık burada benimle birlikte yaşayacaksın. Bugün kalabilirdin," diye mırıldandım. Aslında gitmesini gerçekten istemiyordum ama onu da yakından tanıyordum. Ben ne kadar gitme desem de o yine de gidecekti.

"Biliyorum yavrucuğum ama ailenin gözünde yanlış bir izlenim bırakmak istemiyorum," dediğinde ona kocaman gülümsedim. Bu düşünceli hallerine bayılıyordum. Başımla arkayı kontrol ettim. Herkesin oturma salonunda olduğundan emin olduktan sonra iyice ona sokulup ellerimi boynuna doğru götürdüm. Dudaklarımı, dudaklarına kapatarak hızlı ama tutkulu bir öpücük bırakarak geri çekildim.

"Sen çok muhteşem birisin," diyerek dudaklarına doğru fısıldadığımda o da hızlıca yanağımdan öpüp geri çekildi.

"Sonra görüşürüz sevgilim."

"Görüşürüz aşkım."

Kapıyı açıp onun merdiven dairesinde gözden kaybolana kadar gitmesini izledim. Ardından da yeniden bizimkilerin yanına döndüm. Babam, salondaki koltuğa uzanmıştı. Annem namaz kılmak için benim odama gitmişti. Mehmet, telefonuyla uğraşıyordu. Berk ise televizyonu açmıştı.

"Taze sebze almıştım dün pazardan. Teyzemler de gelir zaten bir saate. Şöyle güzel bir türlü yapayım. Siz de dinlenmenize bakın," diyerek onları salonda bırakıp doğrudan mutfağa ilerledim.

Ellerimi yıkayıp buzdolabına doğru ilerledim ve sebzeleri çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. Domates ve patlıcanları tek tek yıkarken arkamda bir hareketlilik sezdim. Arkamı dönüp baktığımda ise Berk'in mutfağa girdiğini ve bir sandalyeyi çekip oturduğunu gördüm.

"Abloş?"

"Efendim, canım?"

"Nasıl gidiyor İlker Abi'yle?" diye sordu ilgiyle.

Berk böyleydi. Mehmet ne kadar düşüncesiz ve kibirliyse, Berk de bir o kadar tam tersiydi. Düşünceli ve anlayışlıydı. Üstelik bütün bu geçen zaman boyunca bana sürekli harçlık gönderip durmuştu. Bazen gerek olmadığını söylediğim anlarda bile bana aldırmamıştı.

"Gayet iyi gidiyor ablacığım," diye yanıtladığımda onu gülümsedi.

"Yalnız seni şimdiden uyarayım. Annem seni yine köşeye sıkıştıracak. Haberin olsun."

Bu zaten beklediğim bir şeydi. Şimdi hazır Eda'da evleniyorken annem bütün kartlarını benim üzerimde kullanacaktı. Gazam mübarek olsun.

"Hiç şaşırmadım," dediğimde kıkırdadı Berk ama sonra oturduğu sandalyeden kalkıp yanıma yaklaştı ve vücudunu tezgâha yasladı.

"Ama sana çok güzel bakıyor ha. Seviyor yani belli," diyerek hafifçe omzumdan dürttüğünde ona ve söylediklerine inanamadım.

"Daha çocuğu göreli bir saat bile olmadı," dedim hayretler içinde.

"Ben anlarım," dediği sırada mutfağın içinde başka bir hareketlilik oldu. Arkamı dönüp baktığımda bu kez Mehmet'in geldiğini gördüm.

Doğrudan Berk'e bakarak, "Atma, atma. Arabasını görünce hemen sevdi İlker'ciğini," diye söylendi huysuz bir edayla. Berk'le aynı anda gözlerimizi devirdik.

"Abartma istersen abi," diyerek Berk yeniden sandalyeye otururken Mehmet de yanıma gelip yıkadığım domateslerden birini eline aldı ve yemeye başladı. Arabada yaptıklarını hatırlayarak sinirlerimi bu kez dizginleyemezdim.

"Sen niye daha gelir gelmez hemen patavatsızlık yapıyorsun?"

"Ne patavatsızlığı yapmışım?" diye sordu alayla sanki ne yaptığını bilmiyormuş gibi.

"Çocuğa arabasını ne kadara aldığını sordun direkt. İnsan önce bir tanışmak için çaba gösterir. Değil mi? Nasılsın, neler yapıyorsun diye sorar."

"Sanki sevgili olurken bize sordun da tanıştırdın da çabadan bahsediyorsun Melek."

"Abi," diyerek Berk araya girmek istediğinde onu bir elimi havaya kaldırarak susturdum. Mehmet'ten anlayış ya da kibarlık beklemek benim hatamdı zaten.

"Sana hiçbir şey demiyorum. Her zamanki kibrinden hiç ödün vermiyorsun. Bu yüzden seninle tartışmayacağım bile."

Yeniden diğer sebzeleri yıkamaya döndüğümde Mehmet kibirle, "Weil ich recht habe (Çünkü haklıyım)," diye mırıldandı Almancadan. Onu taklit edip, "Vayl iş reşt habı," diye mırıldandım dalga geçer gibi. Gözlerini devirerek mutfaktan çıktı. O gider gitmez de Berk hemen yanıma gelip, "Sen onu boş ver. Takma," dedi sanki beni sakinleştirmek ister gibi.

Mehmet'le hiçbir zaman aramız iyi olmamıştı ya da gerçek bir abla-kardeş ilişkimiz de olmamıştı. Sanki birbirimize hep çok uzak gibiydik. Aramızda garip bir mesafe söz konusuydu. Onun Almanya'ya gitmesiyle de bu mesafe daha da büyümüştü. Mesela Berk beni haftada birkaç kez ararken, o belki de ayda bir kez arıyordu ve hatta bazen hiç aramıyordu. Şimdi de bana bir şeyleri ona bahsedip bahsetmememden dolayı yakınıyordu. Hiç sergilemediği o düşünceli tavrı benden bekliyordu. Komik...

"Hayır, kendisi de hiç arayıp sormuyor ama bana kızdığı konuya bak."

"Abimi bilmiyon mu abla ya? Ne takıyorsun?"

"Öyle de... Neyse, hadi sen de git dinlen biraz," dediğimde başını beni onaylarcasına salladı Berk. Ardından yanağımdan öpüp mutfaktan çıktı.

Berk'in de mutfaktan çıkmasıyla ben de hızlıca yemeği hazırlamaya başladım. Yıkadığım sebzelerin hepsini doğradım. Dolaptan eti çıkardım ve çok geçmeden türlüyü ocağa koydum. Tam dolaptan pirinç pilavı için geniş tavalardan birini çıkarıyordum ki annem başındaki yazmayı düzelterek mutfağa giriş yaptı.

"Ne yaptın kuzum?" Diye sordu merakla, bir taraftan da gözlerini ocaktaki yemeğe dikerek.

"Türlüyü koydum ocağa. Yanına da güzel bir pirinç pilavı ve salata yaptık mı? Tamamdır. Teyzemler de gelir zaten birazdan."

"Yardım lazım mı?" diye sorduğunda annem, başımı hızla sağa sola doğru salladım.

"Yok anne, hadi sen de geç dinlen."

Tabii annem söylediğim şeyi yapmadı. Aksine biraz önce Berk'in oturduğu sandalyeye geçip oturdu. Birkaç dakika boyunca aramızda derin bir sessizlik oluştu ama bu sessizliği annemin imayla adımı mırıldanması bozdu.

"Melek..."

"Gönder gelsin, Feride Sultan," dedim direkt. Babam, muhtemelen uykuya dalmıştı. Eh, biraz önce Berk'ten duyduklarımdan sonra annem de zaten zaman kaybetmeyecekti.

"İlker'le aranız nasıl?" diye sordu tam da tahmin ettiğim gibi.

"Gayet iyi. Eda'nın düğünden sonra İtalya'ya tatile gidiyoruz. Biliyorsunuz zaten bunu."

Bu doğruydu. İlker'in annesi bir ay öncesinde beni aramış ve İlker'le bizi İtalya'ya davet etmişti. Biz de elbette kabul etmiştik. Aslında okullar kapanır kapanmaz hemen gitme gibi bir niyetimiz vardı ama araya Eda'nın düğünü girince bunu ertelemek zorunda kalmıştık.

"Yok, gidin, gezin tabii. Ben ona bir şey demiyorum da..."

Annemin lafı ağzında geveledığini fark ettiğimde hızla ona döndüm. Kaşlarımı havaya kaldırarak gözlerimi irice açıp ona baktım ve cümlesinin devamını getirmesini bekledim.

"Bak, bir şey diyeceğim ama cellallenme hemen. Tamam mı?" diye sordu annem çekinerek. Çünkü delireceğimi, kızacağımı elbette çok iyi biliyordu.

"Ben biliyorum o diyeceğin şeyi de..."

"Kızım kaç aydır birliktesiniz ama çocukla. Eh, aynı evde de yaşayacaksınız. Hani diyorum ki siz de mi bir adını koysanız..."

İlker'le aynı evde yaşama fikri kesinleştiğinde bunu doğrudan ilk olarak annemle paylaşmıştım çünkü başkasından duyup üzülmesini ya da bana tavır takınmasını hiç istememiştim. Bizimkiler bu tarz durumlardan pek hoşlanmazlardı, hatta hiç hoşlanmazlardı ama aldığım kararlara da saygı duymak zorundaydılar. Fakat anneme kızdığım nokta gelir gelmez hemen bu konuyu dile getirmesiydi. Allah aşkına! Daha bir saat bile olmamıştı oysa ki.

"Anne, Allah aşkına gelir gelmez başlama hemen," diyerek burnumdan soludum.

"Almanya'dakiler çok laf ediyor ama Melek."

Annemin asıl derdi buydu zaten. El alem ne der? Bazen bu düşüncesinden öyle çok nefret ediyordum ki... Ama onu sırf başkaları yüzünden boş yere kırmamak için de dilimi ısırıyordum işte.

"Ne yapayım yani? Hem bana ne onlardan? Ben onların kızlarını çok küçük yaşlarda, daha okulları bitmeden evlendirmelerine laf ediyor muyum? Hayır. Hoş, onaylıyor muyum? Asla. Bana kalırsa, hiçbirinde gram akıl yok ya neyse..."

"Melek..."

"Ne Melek anne? Ben nasıl ki onların hayatına tek kelimelik dahi olsa laf etmiyorsam, bir zahmet onlar da benim hayatıma laf etmesinler."

"El alem laf eder ama işte."

"Bak, anlıyorum. O laflar canını çok sıkıyor ama bu benim hayatım ve kimsenin lafına da kulak asacak değilim."

Söylediklerime karşılık annemin suratı iyice düştü. Benim bu aksi tutumumdan asla hoşlanmıyordu, biliyordum ama üzerime de sırf başkaları ne düşünür diye gelmemeliydi. Fakat yine de gelir gelmez onun gönlünü kırmak istemiyordum. Bu yüzden en azından içini rahatlatacak bir konuda dürüst olacaktım.

"Ha eğer şunu bilmek istiyorsan sana gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki eğer İlker evlenme teklifi ederse kabul ederim çünkü onu bir ömrü paylaşmak isteyecek kadar çok seviyorum."

Söylediklerime karşılık annemin düşen suratı hemen yumuşadı. Kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı ve, "Sahi mi kız?" diye sordu hayretler içinde.

"Sahi kız," diyerek taklit ettim onu.

"Ay böyle düşünmene çok sevindim Melek!" diyerek coşkuyla oturduğu yerden kalktı.

Ben de kendime pek inanamıyordum ama gerçekten evliliğe artık sıcak bakıyordum ama bu durum yalnızca İlker'le gerçekleşecek olan bir evlilik için geçerliydi.

Annem başındaki yazmayı düzelterek mutfaktan çıkmak için hareketlenirken yine yaptı yapacağını ve beni arkasından, "Anne!" diye bağırtacak o cümleyi kurdu.

"Eee, o zaman ben bu konu için İlker oğlumu köşeye sıkıştırayım."

- Kalkın halay başını çekiyoruuz! Bir sonraki bölümde düğünümüz var ayoool! □□

46. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Playlist:

Kenan Doğulu - Gelinim

Sezen Aksu - Hoş Geldin

ALİFİRU - Kurban Olayım

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

Bol bol yorum yapmayı ve vote vermeyi unutmayalım. □□

46. BÖLÜM

Evlilik...

Çok ciddi bir meseleydi.

İnsanın hayatına ayrılık dokunmadığı sürece ömrünün geri kalanını sevdiğin kişiyle aynı çatı altında birleştirmek demekti.

Aslında sadece aynı çatı altında yaşamak değil de, asıl bir hayatı paylaşmak demekti.

Eskiden annemin baskılarından dolayı evlilik bana çok korkutucu gelirdi. Hatta yanıma bile yaklaştırmazdım. Evliliğin *e* harfini duyduğum anda ışık hızıyla oradan kaçardım. Fakat artık gözümü o kadar da korkutmuyordu ya da hayatımı bir insanla paylaşma düşüncesi beni ürkütmüyordu. Aksine heyecanlandırıyordu. Hem de çok heyecanlandırıyordu.

Aynı evin içinde yaşamak, aynı yastığa baş koymak, kahvaltıyı, akşam yemeğini birlikte hazırlamak, birbirimizin yükünü hafifletmek, bazen en bunaldığın zamanlarda en ihtiyaç duyduğun kişinin evin bir köşesinde olduğunu bilmek, hissetmek...

Bunlar artık gözümü korkutmak yerine, kesinlikle hayatımda olmasını istediğim şeylere dönüşüyordu. Hatta ihtiyaç duyduğum şeylere...

Ve bütün bunları yalnızca İlker'le gerçeğe dönüştürme düşüncesi her geçen gün beni bu fikre biraz daha alıştırıyordu.

İlker, hayatıma dahil olduktan sonra bir şeyler oldu, çok önemli şeyler. Gerçi hayatta her zaman bir şeyler olurdu, değil mi?

İnanılacak gibi değildi ama İlker'le sekiz aydır birlikteydik.

İlker, belki de en umulmadık, en çok yıkıldığım, üzüldüğüm ve hatta kendimi herkese kapatmak istediğim bir anda hayatıma dahil oldu. Karşıma öyle bir zamanda çıktı ki başlarda çok korktum. Ona yaklaşmak dahi istemedim. Hatta ondan uzak durabilmek için özellikle büyük bir çaba gösterdim. Fakat zamanla kendimi daha fazla bundan alıkoyamadım. Bakışları öyle yumuşak, ses tonu öyle naifti ki ondan uzak durmak isterken, aslında ona daha da çok yaklaşmaya başladım. Zamanla onun büyüsüne öyle derinden kapılırken en sonunda o kaçınılmaz gerçekle karşılaştım ve ona körkütük âşık oldum. Onun sesini duyduğumda bile içimde kıpırdanan bir şeyler vardı artık.

İhtiyacım olan tek şeyin aslında yalnızca o olduğunu fark ettim. O zorlu süreçte benim için hiç pes etmedi ve birlikte geçirdiğimiz onca aydan sonra her zaman söylediğim tek şey hep, *"İyi ki pes etmedi,"* demek oldu.

Eda'nın bütün bu düğün, dernek kargaşasına bizzat yakından şahit olunca artık içimde bastıramadığım bir dürtü daha söz konusuydu. Her zaman kaçtığım ama bu kez yaklaşmak istediğim evlilik düşüncesi... Fakat küçük bir pürüz vardı. *Acaba İlker de benimle aynı fikirde miydi?*

Telefonumun ekranındaki fotoğrafa bakarken yüzüme yerleşen kocaman tebessüme engel olamadım. Onun ekrandaki kıvırcık saçlarını okşarken o zamanki deli dolu anlarımızı yeniden gözlerimin önüne getirdim.

Ekrandaki fotoğraf karesinde İlker arkadan bana sıkıca sarılmış, başını da omzuma yaslamıştı. İkimizin de çehrelerine kocaman gülümsemeler hâkimdi ve arkamızda Büyükada'nın neredeyse her sokağında görebileceğiniz o şahane pembe begonvil çiçeklerinden kocaman bir sarmaşık vardı. Gerçekten samimi, insanın içini sıcacık yapan bir fotoğraftı.

Fotoğraf karesi elbette birkaç hafta öncesine aitti ve Eda'nın düğün resimlerini çektirmek için gittiğimiz Büyükada'dandı. O sırada Eda, Ahmet'e düzgün pozlar vermesi için yakınırken biz de arka planda sevgilimle fotoğraf çektirme derdindeydik ve diğerlerini asla umursamadan kendi keyfimize bakmıştık.

İlker'in dudaklarındaki geniş gülümsemeyi baş parmağımla okşarken işittiğim sesle şimdiki ana geri dönüş yapmak zorunda kaldım.

"Hazırsınız, Melek Hanım."

Dudaklarımdan gürültülü bir nefes bırakırken başımı telefonumun ekranından kaldırarak karşımdaki aynaya, yansımama baktım. Yüzümdeki

gülümseme daha da canlanırken omuzlarımı dik tutmaya çalışarak oturduğum sandalyeden ayağa kalktım ve kendimi öyle inceledim.

"Ellerinize sağlık. Çok güzel olmuş her şey. Çok teşekkür ederim," diyerek arkamdaki makyöz ve kuaföre oldukça samimi bir şekilde konuştum çünkü aynadaki görüntü gerçekten çok hoşuma gitmişti.

Saçlarımla bizzat yakından ilgilenen kuaför, "Siz çok güzelsiniz. Maşallah," diyerek iltifat ettiğinde yüzümdeki gülümsemeyi asla durduramıyordum. Aynı kuaför Eda'nın gelin saçını da yapmıştı ve gerçekten eli hem çok temiz, hem de çok iyiydi.

Onlara bir kez daha teşekkür ettiğimde yanımdan ayrılıp odanın bir köşesinde oturan ve somurtmakla meşgul olan Ahmet'in kuzeni Ayşe'nin yanında doğru gittiler. Ayşe, Cenk'in küçük kardeşiydi ve lise sona gidiyordu.

Ayşe'nin kumral saçlarının küçük bir kısmı bozulmuştu, kuaför de onu düzeltecekti. Kuaför yaklaşık bir saattir benimle ilgilendiğinden Ayşe'nin saçını düzeltememişti ve Ayşe de buna tavır takınmıştı. *Umursadım mı? Asla.* Bugün Eda'mın en özel günüydü ve ben can sıkıcı hiçbir şey yapmayacaktım.

Ayşe'yi kafama takmak yerine aynaya dönerek bir kez daha yansımama baktım. Gerçekten hoş görünüyordum ve bu görüntüden fazlasıyla memnundum.

Üzerimde mint yeşili, saten, midi boyda bir elbise vardı. Askıları inceydi ve geniş bir V yakası vardı. V yakasının altındaki karın bölgesi korse şeklinde gidiyordu ama şükürler olsun ki benim elbisemin arkası bağcıklı değil, fermuarlıydı. O işkenceyi bir de ben çekemezdim. Ayrıca elbisemin neredeyse baldırlarıma kadar uzanan derin bir yırtmacı vardı. Annem başta bu yırtmaçtan dolayı bir tık rahatsız olmuştu ama İlker elbisenin bana çok yakıştığını söylediğinde hemen yelkenleri suya indirmiş, hiç bozuntuya vermemişti. Tuhaf bir şekilde anneme İlker'in sözü, benden daha çok geçiyordu. Bu kadın gerçekten damadını daha çok seviyordu.

Saçlarımı kuaförden su dalgası şeklinde yapmasını ve belime doğru da mısır örgüsü şeklinde bırakmasını rica etmiştim. Tam olarak da istediğim gibi yapmıştı. Saçlarım gerçekten şahane görünüyordu. Saçlarımın arasında küçük taşlardan oluşan hoş bir taç vardı ve aynı şekilde takılarım da o tacın taşlarına göre kombin edilmişti. Makyajım ise ne çok abartılı, ne de çok basitti. Yanaklarımdaki pembe allıkla, dudaklarımdaki pembe rujla kesinlikle yerindeydi.

Tamamıyla hazır olduğumdan ayağımdaki gümüş rengi, uzun, ince topuklu ayakkabılarla bulunduğum hazırlık odasının köşesindeki büyük pencerelere doğru ilerledim ve son bir kez etrafı pencereden kontrol etmek istedim.

Eda, bir kır düğünü yapıyor olsa da alanın hemen yanında iki katlı bir ev bulunuyordu. O evde gelin ve damat kendi hazırlıklarını gerçekleştiriyordu. Sabahın erken saatlerinde hep birlikte kuaförler, makyözler ve elbette bizimle gelen akrabalarla birlikte buradaki yerimizi almıştık.

Eda, bulunduğumuzun katın en uç köşesindeki gelin odasındaydı. Yaklaşık bir saat önce, onun tüm hazırlıkları tamamlandıktan sonra yanından ayrılmış ve kendi hazırlığım için bu odaya gelmiştim. Ben içeri girdiğimdeyse kuaförler ve makyözler Ahmet'in akrabalarını halletmişlerdi. Bir nevi en sona ben kalmıştım ama sorun değildi. Bugün Eda'nın günüydü ve onun için her şeyi yapmaya da hazırdım. Ayrıca bu durum işime de gelmişti çünkü en sona hazırlananın saçı ve makyajı kolay kolay bozulmazdı. Yani bir nevi fırsatı değerlendirmiştim.

Büyük pencereye yaklaştığımda gözlerim doğrudan hemen karşımdaki kalabalık erkek grubunu buldu. O ekibe ama daha çok da içlerinden birine gözlerimi kırpıştırarak, dudaklarımı ıslatarak ve nefesim kesilerek baktım.

İlker, takım elbisenin içinde inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Gerçi takım elbisenin yakışmadığı bir erkek olduğunu düşünmüyordum ama söz konusu İlker Altan olunca kalbim gerçekten bir fena oluyordu. Ritmini asla yakalayamıyordum.

Elleri kumaş pantolonunun ceplerindeydi. Yüzündeki gülümsemeyle etrafındakilere hararetle bir şeyler anlatıyordu. Kravat takmamıştı, saçlarını birkaç gün öncesinde kısalttığı için serbest bırakmıştı ve takımının ceketinin cebinde benim elbisemin renginde saten bir mendil yer alıyordu. Düğün için elbisemi satın alırken biraz boyunu kısaltmış ve özellikle kısalttığımız parçasından da İlker'e mendil yapmalarını rica etmiştik.

İlker'in hemen yanında kardeşlerim Berk ve Mehmet, Berkay, Ahmet'in kuzeni Cenk ve üniversiteden olduğunu düşündüğüm birkaç kişi daha vardı. Hepsi de takım elbiselerinin içinde gerçekten çok yakışıklı görünüyorlardı.

Bakışlarımı onların tarafından çekerek etrafta gezdirmeye devam ettim. Misafirler, iki tarafın da aile dostları çoktan düğünün gerçekleşeceği alana gelmişler ve konuklar için hazırlanmış olan geniş, daire masalara yerleşmişlerdi. Misafirleri kapıda teyzemler ve Ahmet'in ailesi karşılaşıyordu.

Anadolu Yakası'nda olmasına rağmen Eda'nın düğünü gerçekten çok hoş bir alanda gerçekleşiyordu. Özellikle burayı seçmesini artık daha iyi anlıyordum. Bulunduğumuz kır alanının neredeyse her yerinde hanımeli sarmaşıkları vardı ve etrafa şahane bir koku bahşediyordu.

Kır düğünü fikri kesinlikle Eda'dan çıkmıştı. Bir düğün salonundan ziyade, bir kır alanında düğün yapma fikri ona çok daha cazip gelmişti. Çimenliklerin üzerine yerleştirilen mobilyalar demode ama şıktı. Konukların yerleşmiş olduğu masalar yaz meyveleri, zarif şamdanlar ve beyaz papatyalarla süslenmişti. Ahmet ve Eda'nın çift masası ise en köşede, etrafında zambak çiçeklerinin olduğu bir çardağın altında yer alıyordu.

Orkestra işini ise tamamıyla Cenk'in üniversiteden arkadaşları üstlenmişti ve gerçekten iyi çalıyorlardı. Kısaca, her şey kusursuz görünüyordu. *Şimdi gidip gelin hanımı son bir kez kontrol etme zamanıydı.*

Elimdeki telefonumdan saati kontrol ettim ve zamanın gerçekten yaklaştığını anladım. Saatler yavaşça öğleden sonrasını geçerken Eda'yı kontrol etmek için hızla arkamı döndüm. Etraftaki çalışanlara, "Kolay gelsin," diye seslenerek bulunduğum hazırlık odasının kapısına doğru ilerledim ve hızla kendimi uzun koridora attım.

Ayağımdaki ince topuklu ayakkabılarla uzun ama ahşap parkelere sahip olan ve sessizliğin hâkim olduğu koridorda emin adımlarla ilerlemeye başladığımda arkamdan bir ıslık sesi işittim. Tanıdık sesi duymanın verdiği heyecanla hemen arkamı dönüp baktığımda İlker'i elleri pantolonunun ceplerinde merdivenleri tırmanırken gördüm. Onu böyle yakından görmenin verdiği heyecanla kalbim tekledi. Dudaklarımdaki ruja hiç aldırmadan dudaklarımı beğeniyle ısırmadan edemedim. Usulca yanıma yaklaşırken, "Yalnız sen bu yeşil elbisenin içinde adeta fıstık olmuşsun," dediğinde keyifle kıkırdadım. O da hiç fena görünmüyordu.

Aramızdaki mesafeyi iyice kapatıp belimden kavradı ve kendine çekerek yanaklarıma uzun birer öpücük bıraktı. Dudaklarına doğru, "Teşekkür ederim sevgilim. Sen de inanılmaz yakışıklı görünüyorsun," diye fısıldadım. Ellerim doğrudan beyaz gömleğinin yakalarına gidip düzeltirken, İlker'in belimi saran kolları daha da sıkılaştı. Ela hareleriyle bulunduğumuz geniş koridoru kısa bir kolaçan ettikten sonra belimi tutmayı hiç bırakmadan beni geriye doğru adımlarla arkaya doğru ilerletti.

Ne yapacağını hemen anlayarak, "Hayır, hayır. Şimdi olmaz. Eda'ya bakmalıyım," diye sızlansam da beni duymazdan geldi ve ikimizi de aradaki dar koridorun içine sürükleyip sırtımı soğuk duvara yasladı.

Umarım saçlarım bozulmazdı, yoksa onu mahvederdim. Bu hoş hâlimle bir sürü fotoğraf çektirmeyi düşünüyordum çünkü.

"Sadece iki dakika," diyerek kulağıma doğru boğuk bir sesle fısıldadığında hemen gevşemekten ve kendimi onun insafına bırakmaktan alamadım. Dudaklarımı dişlerken, "İlker, bir gören olacak ama," diyerek fısıldadım. Bana elbette yine aldırış etmedi.

"Umurumda değil." *Ama benim umurumdaydı. Annem bizi böyle görürse vallahi de billahi de devreleri yanardı.*

"Çok özledim seni," diyerek kulağıma fısıldamaya devam ederken sıcak dudakları boynuma doğru indi. Kısa ama ıslak öpücükler bıraktı. "Teninin kokusunu," dedi açıkta kalan boynumun sağ tarafını öperken. Ellerim sıkıca üzerindeki siyah ceketin yakalarını kavrarken gözlerimi anın büyüsüyle kapatmaktan kendimi alamadım. "Sana dokunmayı," diye devam etti dudaklarını ağır bir şekilde o noktada gezdirirken. "Seni hissetmeyi," diyerek boynumun sol tarafını da öptü.

Doğrulup etrafa yine kısa bir bakış attıktan sonra yüzümü avuçlarının içine aldı. Onu uyarmama bile fırsat tanımadan dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. *Harika! Rujumu da tazelemek zorundaydım artık. Fakat umurumda mıydı? Asla.*

Ani öpücüğüne hemen karşılık verirken ellerim doğrudan önce İlker'in saçlarını buldu. Onları sertçe çekiştirip kollarımı İlker'in boynuna dolayarak bedenlerimizi iyice birbirine bastırdım. En az onun kadar ben de onu çok özlemiştim.

"Seni böyle doya doya öpmeyi," diye fısıldayarak geri çekilirken etrafa yine kısa bir bakış attı. Ardından da baş parmağıyla dudaklarımın kenarlarına bulaşan ruju temizledi. Rujumu dağıttığının gayet farkındaydı ama yüzünde bu durumdan epey tatmin olmuş bir gülümseme vardı.

Hafifçe çenesinden sıkarken, "Sadece birkaç gün birbirimizden ayrı kaldık," dedim. Gözlerini devirdi. Çocuklar gibi sızlandı.

"O birkaç gün bana bir ömür gibi geldi ama." *Emin ol, benim için de öyle İlker...*

Eda'nın ailesi düğün için neredeyse bir aydır bizimleydi ve ben de arada fırsat buldukça bu süreçte İlker'de kalmıştım. Fakat ailem düğün için İstanbul'a geldiğinden bu yana pek görüşemez olmuştuk. Bu durum ikimizin de canını sıkmıştı ama sorun da değildi. Çünkü sadece üç günümüz kalmıştı.

Eda ve Ahmet, balayı için yarın Maldivler'e uçacaklardı. Onları havalimanına İlker ve ben bırakacaktık. Teyzemler de zaten yarın sabahtan onlarla birlikte yola çıkacak ve Ankara'ya döneceklerdi. Fakat sorun Eda ve Ahmet ya da teyzemler değildi tabii ki. Asıl sorun, benim ailemdi. Annemler de üç gün sonra Almanya'ya geri dönüyorlardı. Onların dönüşünün hemen ardından, birkaç gün sonrasında ise İlker'le ben de İtalya'ya uçacaktık.

"Neyse ki çok az zamanımız kaldı. Sadece üç gün daha sabredeceksin," diyerek parmaklarımla üç işareti yaptığımda çocuklar gibi dudaklarını büzdü. "Üç koca gün daha! Asla geçmek bilmeyecek," diyerek sızlanmaya devam etti. Fakat şimdilik onun sızlanmasını bir kenara atacaktım ve benden ısrarla gizlediği o konuyu hazır onu böyle savunmasız bir şekilde yakalamışken bir kez daha dile getirecektim.

Omuzlarından hafifçe ittirip, aramızdaki mesafeyi açarken, "Asıl sen onu bunu bırak da bana babamla ne konuştuğunu hâlâ söylemedin," diye söylendim sitem eder gibi.

Dün akşam Eda'nın kına gecesi gerçekleşmişti. Küçük bir parti alanında arkadaşlarımız ve aile dostlarımızla birlikte küçük bir tören gerçekleştirmiştik. Fakat konumuz kesinlikle bu değildi.

Kına gecesinden tam bir gün önce İlker, kardeşlerimi ve babamı dışarı çıkarmıştı. Üstelik ben de onlarla çok gitmek isterken hem annem hem de onun tarafından ısrarla geri çevrilmiştim. Bunun sebebini bilmiyordum. Üstelik o akşam babamla artık her ne konuştuysa hem Berk'in hem de Mehmet'in dalga konusu olmuştu ve ikisi de bana asla mevzunun ne olduğunu söylememişlerdi. Ben de meraktan deliye dönmüştüm tabii ki de.

"Bebeğim, erkek erkeğe konuştuk işte. Amma irdeledin," dediğinde elimi yumruk yaparak bir tane sertçe omzuna geçirdim.

"Cinsiyetçilik yapma," diyerek kızdım.

"Bunun cinsiyetçilikle alakası yok. Hem yakında öğreneceksin zaten."

"Ne kadar yakın?" diye sordum bu kez de konunun peşini bırakmayarak.

Aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatıp, elleri yeniden belimi kavrarken önce sağ yanağımdan öpüp, "Çok," dedi. Sonra sol yanağımdan öpüp, "Çok," dedi. En sonunda gözlerimin içine bakarak, "Ama çok yakın," diyerek cümlesini sonlandırdı. Aptal aptal sırıttım. Omuzlarından yine hafifçe ittirerek, "İyi öyle olsun bakalım," dedim çünkü ona güveniyordum. Eğer bana çok yakında öğreneceğimi söylüyorsa tamam, daha fazla irdelemeyecektim o zaman.

Bulunduğumuz dar koridordan hızla çıkarak, "Şimdi Eda'nın yanına gidiyorum. Birazdan görüşürüz," diye mırıldandım. Sonra dayanamayıp arkamı hızla dönerek dudaklarına çok ama çok kısa bir öpücük daha kondurdum.

"Görüşürüz güzelim," diye arkamdan seslendiğinde bu kez arkama bakmadım ama onun merdivenlere yönelip aşağıya indiğini adım seslerinden anladım.

Hızlı adımlarla koridorun en uç köşesinde yer alan gelin odasına doğru ilerlemeye başladım. Kapıya ulaştığımda tıklatıp içeri girdim. Eda, odada yalnızdı ve koltukta oturarak cep telefonuyla uğraşıyordu. Başını kaldırıp da benim geldiğimi fark ettiğinde dudaklarından, "Hiiiiih!" diye tiz bir ses koptu. Üzerindeki ağır gelinlikle yavaşça ayağa kalkarken, "Melek, ne güzel olmuşsun kız!" dedi coşkuyla. İşaret parmağımı havada sallayarak, "Hayır, hayır. Bugün yalnızca seni konuşacağız. Kendi güzelliğinden habersiz misin acaba?" diye mırıldandım bilmiş bir tavırla.

Eda, baştan aşağıya inanılmaz görünüyordu. Bir peri masalının içinden fırlamış bir prenses gibiydi. Bütün yakarışlarına rağmen o gelinliğin içine de hiç zorlanmadan girmişti.

Üzerindeki beyaz gelinliği prenses modeldi ve dantel işlemeliydi. Epey kabarıktı. Yakası kayık modeldi ve bu detay boynunu kusursuz gösteriyor, omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Pistte rahat rahat kurtlarını dökmek istediğinden gelinliğinin öyle aşırı bir dekoltesi de yoktu. Ayrıca kuyruğu epey uzundu ve dantel işlemeleri şahane görünüyordu.

Saçları zarif bir topuzla ensesinde toplanmış ve başına da üzerinde birçok taşın bulunduğu harika bir gelin tacı takılmıştı. Tacın arkasına da tıpkı gelinliği gibi uzun bir duvak asılmıştı. Makyajı en az gelinliği kadar göz kamaştırıcıydı. Kulaklarında ve boynunda bugüne özel seçtiği ve tacına uyum sağlayan harika taşları olan zarif takılar vardı. Dudaklarına pembenin en zarif tonunda şahane bir ruj sürülmüştü. Kesinlikle nefes kesiciydi. Ahmet, onu görür görmez bayılmazsa iyiydi.

Bana mutlulukla dolu bir gülümseme bahşederken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Sesi boğuk ve biraz da kederli çıkmıştı. "Şu son bir haftadır bütün kahrımı sen çektin. Çok bezdirdim seni, değil mi?" diye sorduğunda sesi iyice kısıldı. Gözlerine baktığımdaysa dolu dolu olduğunu fark ettim. *Ay, şimdi duygusallığın zamanı mıydı?*

"Kızım! Kıyamam ben sana! Saçmalama Allah aşkına. Olur mu hiç öyle şey?" Saçlarını bozmamaya özen göstererek ona sıkıca sarıldığımda

burnunu çekti. *Gerçekten ağlıyor muydu yoksa?*

"Olur tabii. Küçük çocuklar gibi sızlanıp durdum sürekli."

Gözlerinden bir damla yaşın yanağına doğru süzüldüğünü gördüğümde baş parmağımı havaya kaldırarak makyajını bozmadan hızla o damlayı yok ettim.

"Nihal, saçmalama. Makyajın bozulacak!" *Evet, bu repliği kullanmak için bugünü beklemiştim ve bu ana kesinlikle cuk oturmuştu.*

Eda, keyfi yerine gelmiş gibi kıkırdarken, "Hah! Gül şöyle biraz ya. Sonuç gayet muhteşem. Sen o gelinliğin içine girdin mi? Girdin. O zaman konu kapanmıştır," diyerek keyfini daha da çok yerine getirmek istedim. Bugün kimsenin onun canını sıkmasına izin vermeyecektim. Bu kez gür bir kahkaha patlatarak, "Vallahi de girdim!" diyerek beni yüzündeki gurur dolu bir ifadeyle onayladı.

Birbirimize derin derin bakarken Eda birden ellerimi tuttu. "Biz sadece kuzen değiliz, biliyorsun değil mi?" diye fısıldayarak sordu.

"Elbette biliyorum. Sen benim canımsın."

"Sen de benim canımsın."

Eda, yalnızca benim çocukluğum değildi. Aynı zamanda bütün hayatım sayılırdı. Yirmi iki yıllık hayatımda ben en çok onunla vakit geçirmiştim. Ailem yurt dışına yerleştiğinde ben onun omzunda günlerce ağlamış, en çok ona sığınmıştım. Lisedeyken bütün Murat sızlanmalarımı yalnızca o dinlemişti. Her zaman, her anımda herkesten önce ilk o yanıma koşmuştu. Biz beraber bir evi paylaşmıştık. Şimdi ondan böylesine kopacak olmak sanki içimden bir parçayı da onunla birlikte götürüyor gibiydi.

Bu kez benim gözlerimin içi dolarken Eda, "Melek, sen de çok mutlu ol, tamam mı?" diye mırıldandı dudaklarını büzerek.

"Sen de hep mutlu ol canımın içi."

"Bir gün seni de böyle gelinlik içinde görelim ama," dediğinde kıkırdadım ve neredeyse o duyamayacak bir şekilde, "İnşallah," diye fısıldadım. *Eda hiç kaçırır mı? Elbette duydu ne dediğimi.*

"Oha! *İnşallah* mı dedin sen?"

İşaret parmağımı yüzüne doğru savurarak, "Sakın anneme söyleme bunu," diyerek hararetle konuştum. Gür bir kahkaha patlattı.

"Ben şimdi bunu teyzeme yetiştirmez miyim?"

"Ya Eda!" diye çemkirirken omuzlarını silkerek benimle alay etmeye devam etti.

Tam onun çıplak koluna küçük bir çimdik atacaktım ki bulunduğumuz odanın kapısı tıklatıldı. Kapı hafifçe aralanırken Gülay teyzem başını uzatarak, "Kızlar! Müsait misiniz? Misafirlerimiz var," diye seslendi.

Eda, "Müsaidiz anne, buyurun gelin," dediğinde kapı bu kez ardına kadar açıldı.

İçeri ilk olarak Gamze girdi ve doğrudan benim yanıma koşup sıkıca sarıldı. "Ne güzel olmuşsunuz siz böyle!" diyerek Eda'ya da dikkatle sarılırken ben de onu baştan aşağıya inceleyerek, "Sen de çok güzel olmuşsun," dedim beğeniyle.

Gamze'nin üzerinde straplez, saks mavisi, saten bir elbise vardı. Kızıl saçlarını tepeden at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve makyajı da koyu ama inanılmaz güzeldi. Bayağı seksi görünüyordu. Gece sonunda Berkay eminim onun üzerine atlayacaktı.

Ve evet... İlişkisi gayet yolunda giden tek ikili İlker ve ben değildik.

Berkay ve Gamze de tıpkı bizim gibi uzun bir ilişkinin içerisindeydiler ve artık aynı evde yaşıyorlardı. Her anları birlikte geçiyordu. Gamze, bazen bana Berkay'ın tembelliğinden yakınıyordu ama gayet güzel giden bir ilişkileri vardı. Birbirlerine epey alışmışlardı. Üstelik onlar da İtalya'ya yanımıza geleceklerdi. İlker ve benim İtalya tatilimizi duyduktan sonra ikisi de vizeye başvurmuştu ve şu an vizenin çıkmasını bekliyorlardı.

Gamze'nin ardından içeri Derya ve Eda'nın fakülteden üç yakın arkadaşı daha girdi. Hep birlikte geniş koltuğa otururken Eda'nın üniversite arkadaşlarından biri olan Sibel, "Ay Eda! İsimlerimizi ayakkabının altına yazmayı unutmadın değil mi kızım?" diye sordu heyecanlı bir şekilde. Eda, aklına çok önemli bir şey gelmiş gibi, "Ay kız doğru!" diye bağırdı. Sonrasında yavaşça gelinliğini kaldırıp ayakkabılarından birini çıkardı.

Benim aksime Eda oynamayı, göbek atmayı ve düğün dernek işlerini gerçekten çok severdi. Bu yüzden de kendi düğününde rahat rahat göbek atabilmek için gelin ayakkabısını özellikle spor seçmişti. Topuğu yine vardı elbette ama bu ayakkabılar sayesinde pistte daha çok oynayacak ve hatta hiç inmeyecekti.

Eda, "Biriniz kalem verin çabuk!" diye seslendiğinde üniversite arkadaşlarından bir diğeri olan Burcu hemen eline tükenmez bir kalem tutuşturdu. Hepsi, hatta buna Gamze de dahil, "Önce benim adımı yaz!" diye söylenseler de Eda doğrudan bana baktı.

"Önce Melek. Hiç kusura bakmayın," diyerek bilmiş bir tavırla konuşup, bana göz kırptı. *Ve ne mi yaptı dersiniz?* Benim adımı ayakkabı tabanının

tam ortasına, yani ilk silinebilecek yere yazdı. *Harika!* Annem onu böyle görse kesinlikle gurur duyardı. "Aferin, benim güzel yeğenime," derdi. Ardından diğer kızların adlarını da tek tek yazıp, ayakkabısını geri giydi.

Tam da bu esnada hâlâ kapının eşiğinde dikilen Gülay teyzem koridordan birileriyle konuştu. "Tamam, geliyoruz," diyerek yeniden hızla bize döndü. Aceleci adımlarla yanımıza ulaşıp, "Kızım, zamanı geldi. Hadi bakalım," dedi Eda'nın ellerinden tutarak.

İkisi de ayaklandıklarında Gülay teyzem ani bir duygu patlaması yaşadı ve gözyaşlarını tutamayarak Eda'ya sıkıca sarıldı. Ben de onların bu duygu dolu anlarında önce Eda'nın gelinliğini düzelttim. Eline kala gelin buketini tutuşturdum ve sonra da dağılan rujumu tazeledim. Telefonumu daha öncesinde Eda'nın bu hazırlanma odasında bırakmış olduğum gümüş çantamın içine yerleştirerek onlarla birlikte hareket ettim.

Eda önde, biz de onun arkasından odadan çıkarken ağır adımlarla koridorun başındaki merdivenlere doğru yürüdük. Merdivenlere ulaştığımız gibi başta Ahmet olmak üzere tüm yakışıklıları en aşağı katta sıraya dizilmiş bir şekilde gördük. İlker bana göz kırparken ben de ona havadan bir öpücük attım. Pişkin pişkin gülümsedi.

Ahmet, olduğu yerde heyecanla kıpırdanırken birden başı yukarıya doğru çevrildi ve Eda'yı gördü. Yeşil gözleri irice açılırken bir anlığına nutku tutulmuş gibi gözlerini kırpıştırdı. *Eda'nın onun nefesini keseceğini söylemiştim.*

Eda, dikkatli adımlarla ahşap merdivenlerden aşağıya doğru inerken ben de gelinliğinin kuyruğundan tutarak ona yardım ettim. Sonunda en aşağı kata ulaştığımızda Ahmet, "Çok güzelsin," diye fısıldadı gözlerini ondan hiç ayırmadan. Hâlâ nefesini düzene sokmakta zorluk çekiyor gibiydi. Eda, "Sen de fena sayılmazsın," dediğinde hep birlikte kıkırdadık.

Çiftler olarak ben İlker'in, Gamze Berkay'ın ve Eda'nın üniversiteden arkadaşları da kendi sevgililerin kollarına girdiğinde Cenk kapıdan hızla dışarı çıkarak orkestradaki arkadaşlarına talimat verdi.

Eda, Kenan Doğulu'ya bayılırdı ve onun en sevdiği şarkılarından biri olan, *"Gelinim"* şarkısının melodisi kulaklarımızı doldurmaya başladığında önde Eda ve Ahmet olmak üzere hep birlikte hareket etmeye başladık ve bulunduğumuz evden çıktık.

"Gel gelinim gönlüme gel
Senden başka yar sevemem

Gel gelinim sevgime gel
Bu yüreği başkası çözemez..."

Kulaklarımızı dolduran o şahane şarkının eşliğinde hep birlikte heybetli çınar ağacının gölgesinde kalan ahşap zeminli dans pistinin üstüne doğru ilerledik. Eda'nın burada gelinlikle bir kuğu gibi süzüldüğünü görmek dudaklarımda buruk ama içten bir tebessüme sebep oldu.

Büyük dikdörtgen biçiminde olan zeminin her bir köşesindeki direklerden başlayarak ortada birleşen birçok ampul, ortamın ambiyansını daha güzel bir hâle getirmişti. Bu ambiyans düğünün ilerleyen saatleri için özellikle ayarlanmıştı. Hem şık hem de bir o kadar insana göz ziyafeti sunan bu davet alanı Eda ve Ahmet'in düğünü için kesinlikle biçilmiş kaftandı.

Eda ve Ahmet, pistin tam ortasına geldiklerinde büyük bir alkış tufanı koptu, ıslıklar havada uçuştu. Ahmet, Eda'nın alnına uzun bir öpücük bırakırken Kenan Doğulu'nun o harika sesi kesildi ve yerini asıl dans şarkılarının melodisine bıraktı. Eda ve Ahmet, ilk dansları için Sezen Aksu'nun *"Hoş Geldin"* şarkısını seçmişlerdi.

"Seyirlik değil ömürlük olsun
Dilerim bu defa bu son olsun
Seyirlik değil ömürlük olsun
Bir yastıkta nasip olsun..."

Başımı İlker'in omzuna yaslayarak şarkının en sevdiğim nakaratlarına eşlik ederken bir taraftan da duygu dolu bir şekilde Eda ve Ahmet'in güzelliğini seyrediyordum. İlker, saçlarımın arasına uzun bir öpücük kondururken ben de ona daha çok sokuldum.

Eda ve Ahmet, dans esnasında kendi aralarında konuşuyorlar ve sürekli gülüyorlardı. Ne konuştuklarını gerçekten merak ediyordum. Daha doğrusu çiftlerin düğünlerde tam bu sırada ne konuştuklarını merak ediyordum. Bunu mutlaka sonrasında Eda'ya soracaktım.

Şarkı son bulduğunda ve herkes onları alkışladığında Ahmet, Eda'nın sıkıca elini tuttu. Ben de İlker'in yanından ayrılarak onların yanına doğru ilerledim. Şimdi nikah kıyılacaktı.

Eda'nın gelinliğinin kuyruğunu tutarak ona yürümesinde yardımcı oldum. Hep birlikte onların çift masasına doğru ilerlerken nikah memuru olan Selma Hanım üzerindeki kırmızı cübbesiyle, oturduğu sandalyede bizi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. Ahmet, Eda'nın sandalyesini çekip oturmasına yardımcı olurken, hangi ara yanıma geldiğini fark

etmediğim Cenk de benim sandalyemi çekip oturmama yardımcı oldu. Ona kibarca teşekkür ettim. Eda'nın şahidi ben, Ahmet'in şahidi de elbette kuzeni Cenk'ti.

Yerlerimize oturduğumuzda nikah memuru önündeki büyük defteri açtı. Ahmet ve Eda'nın fotoğraflarının yer aldığı sayfayı buldu. Eda'nın gözleri doğrudan bana ulaştığında yüzündeki heyecanı gözlerinin ışıltısından bile görebiliyordum.

Alkışlar yavaşça son bulurken nikah memuru Selma Hanım mikrofonu eline alarak bakışlarını kalabalığa çevirdi. Benim de gözlerim o sırada babasının yanında oturan İlker'i buldu. Birbirimize kocaman gülümserken Selma Hanım o coşkulu sesiyle konuşmaya başladı.

"Değerli misafirlerimiz öncelikle bu özel ve güzel günümüze hoş geldiniz, şeref getirdiniz. Bugün burada Eda ve Ahmet çiftimizin nikah töreni için toplanmış bulunmaktayız. Bu mutlu günlerinde onları yalnız bırakmadığınız için çiftimiz adına teşekkür ediyor ve tekrar hoş geldiniz diyorum."

Yeniden bir alkış koparken nikah memuru doğrudan Eda ve Ahmet'e bakarak, "Hazır mısınız?" diye sordu fısıltıyla. İkisi de hızla başlarını salladığında boğazını temizleyerek mikrofonu yeniden dudaklarına doğru götürdü ve onları bir ömür birbirine bağlayacak olan o kritik soruyu önce Eda'ya yöneltti.

"Sayın Eda Tekin, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan, özgür iradenizle ve kendi arzunuzla, iyi günde kötü günde; hastalıkta ve sağlıkta, bir ömür boyu Sayın Ahmet Keskin'i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Mikrofonu Eda'ya uzattığında Eda gür sesiyle, "Evet!" diye bağırdı ve bulunduğumuz alanda bir kez daha alkışlar, ıslıklar havada uçuştu. Ben de onu coşkuyla alkışlarken nikah memuru bu kez aynı soruyu Ahmet'e yöneltti.

"Peki siz sayın Ahmet Keskin, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan, özgür iradenizle ve kendi arzunuzla, iyi günde, kötü günde; hastalıkta ve sağlıkta, bir ömür boyu sayın Eda Tekin'i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Ahmet'in yeşil gözleri önce Eda'yı buldu. Birkaç saniye boyunca sanki onu ilk kez görüyormuş, sanki bütün çehresini ezberlemek istiyormuş gibi yalnızca onu seyretti. Masanın üzerindeki Eda'nın elini tutup dudaklarına doğru götürdü ve uzun bir öpücük bıraktı. Ardından, "Evet!" diye gür bir şekilde o da bağırdı.

Büyük alanda bir kez daha alkışlar koparken nikah memuru bu kez doğrudan Cenk ve bana bakarak, "Peki, sizler şahitlik ediyor musunuz?" diye sordu. Mikrofonu bize doğru uzattığında Cenk'le birlikte aynı anda başımızı mikrofona doğru uzattık. "Evet!" diye bağırdık. Bu kez de alkışlar bizim için koptu.

Nikah memuru, "Ben de şahitler ve değerli konuklarımızın huzurunda belediyenin bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum. Bir ömür boyu mutluluklar," dediğinde bu kez neredeyse bütün konuklar ayağa kalkarak Eda ve Ahmet'i alkışlamaya başladılar.

Nikah memuru, önündeki büyük defteri önce Eda ve Ahmet'e, ardından da Cenk ve bana doğru uzattı. Hepimiz defteri tek tek imzaladıktan sonra oturduğumuz sandalyelerden ayağa kalktık. Etraftaki kalabalıktan, daha doğrusu Eda'nın üniversitedeki arkadaş grubundan, "Bas! Bas! Bas!" nidaları yükselirken Eda, Ahmet'in ayağına bastı. Ahmet ise acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak yalandan sızlandı.

Nikah memuru evlilik cüzdanını doğrudan Eda'nın ellerine verirken Eda gururlu bir tavırla evlilik cüzdanını havada salladı. Ahmet ise onu kendine çevirerek bu kez daha uzun bir şekilde alnından öpüp sıkıca sarıldı.

Eh, ne derler bilirsiniz? Onlar erdi muradına biz çıkalım kerevitine...

***

En başında, düğünlerin beni çok gerdiğinden ve pek hoşlanmadığımdan bahsetmiştim. Fakat insanın yakını, hatta en yakını evlenince kesinlikle aynı fikirde kalamıyormuşsunuz. Düğün başladığı andan bu yana pistten indiğimi düşünmüyordum çünkü. Hatta giydiğim topuklulardan dolayı muhtemelen ayaklarım çok fena bir şekilde şişmiş olmalıydı.

Saatler akşamın dokuzuna yaklaşırken dans pistinin üzerindeki ampuller tıpkı planladığımız gibi yanmış ve etrafta şahane bir ambiyans oluşturmuştu.

Nikahtan sonra Eda ve Ahmet, önce konuklarla ilgilenmiş ve herkese geldikleri için teşekkür ederek, tebrik dileklerini kabul etmişlerdi. Saçlarımızın dağılmasından ve tiplerimizin kaymasından hemen önce de fotoğraf çektirme merasimini tamamlamış ve ardından kendimizi doğrudan pistte atmıştık.

Halaylar, oyun havaları, Türk pop müzikleri düğünü adeta şenlendirirken geçen saatler içerisinde Eda bir an olsun yerinde durmamış, pistten özel ihtiyaçları dışında asla inmemişti. Pistten inmediği gibi beni de indirmemişti. Hatta bu gözler bir ara İlker'in halay başı çektiğine bile şahit

olmuştu. Fakat hiçbir şeyden asla şikayetçi değildim. Kesinlikle bu durumdan fazlasıyla keyif almıştım.

En sonunda orkestranın da mola vermesiyle hepimiz dağıldığımızda Eda çift masasına yönelmiş, ben de ailemin bulunduğu masaya yaklaşmıştım. İlker, babasını yolcu etmek için düğün alanın dışına çıkmıştı. Muhsin Amca gitmeden önce ben de ona iyi akşamlar dileklerimi sunmuş ve bu akşam geldiği için teşekkür etmiştim.

İlker'in yokluğuyla biraz da annem, babam ve kardeşlerimle ilgilenip, bir bardak soğuk suyu boğazımdan geçirmiştim. Böylesine bir yaz gününde düğün yapınca buna gerçekten ihtiyaç duyuyordunuz. Elime aldığım bir mendille boynumdaki teri silerken bizimkilere, "Ben yeniden Eda'nın yanına gidiyorum," dedim. İtiraz etmediler çünkü bu akşam Eda'yla bizzat yakından ilgilenen kişi bendim.

Ailemin yanından uzaklaşıp, arka taraftan dolaşarak Eda ve Ahmet'in masasına doğru ağır adımlarla yürürken birden tanıdık bir sesi hemen arkamdan işittim.

"Muhteşem görünüyorsun."

Adım atmayı aniden kestim. İşittiğim sesle duraksayarak hızla arkamı döndüm. Gözlerim irice açılırken onu karşımda görmenin şaşkınlığını yaşadım. *Burada ne işi vardı? Daha doğrusu bütün akşam boyunca burada mıydı? Çünkü onu hiç fark etmemiştim.*

"Murat?" diye soludum hayretler içinde.

Karşımdaki kişi Murat'tan başkası değildi. Onu uzun zamandır görmüyordum, hatta üniversitede bile ve şu an tam karşımdaydı. Üzerinde şık bir takım elbise vardı. Her zamanki gibi yine çok yakışıklı görünüyordu. Kirli sakal bırakmıştı ve ona gerçekten yakışmıştı.

"Merhaba," dedi samimiyetle gülümseyerek.

"Merhaba. Ne işin var burada?" Bunun kaba bir soru olduğunun farkındaydım ama gerçekten burada olmasına da anlam veremiyordum. Çok şaşkındım.

"Aslında yeni geldim. Ahmet, çağırdı," dediğinde kaşlarım şaşkınlıktan havaya kalktı ve söylediğinden hiçbir anlam çıkaramadım. Sonuçta Ahmet, Murat'la olanları biliyordu. *Neden böyle bir şey yapmıştı ki?*

Murat, sanki aklımdaki soru işaretlerini görmüş gibi, "Ona geçen yıl staj yaptığı şirketteki işi ben ayarlayınca, daha doğrusu araya birkaç tanıdığımı sokunca düğününe davet etti," diyerek devam edip açıkladı.

İşte bunu bilmiyordum.

Son zamanlarda düğün telaşından Ahmet'in işi nasıl hemen kaptığını elbette sormamış ya da irdelememiştim. Gerçi bu beni ilgilendirmezdi de ama Murat'ın böyle bir tarafı olduğunu görmek iyi hissettirmişti.

"Öyle mi? Çok sevindim," dedim keyifle. Fakat sonra yanlış anlamasına mahal vermek istemeyerek ve birden düzeltme ihtiyacı duyarak, "Yani Ahmet'e iş ayarlamana sevindim," dedim. Samimi bir şekilde gülümsedi.

Ellerini kumaş pantolonuna yerleştirerek, "Nasılsın Melek?" diye sordu kibarca. Ses tonu epey ihtiyatlı çıkmıştı. Sanki benimle konuşurken özellikle dikkat ediyor gibiydi.

"İyiyim. Asıl sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi kısa keserek ve gözlerini kaçırarak.

O an kendime, dudaklarımdan çıkanlara pek engel olamadım.

"Gerçekten nasılsın Murat? Seni son zamanlarda üniversitede de hiç görmedim."

Murat'la en son o yeni yıl gecesinde konuşmuştuk. Bir daha hiç karşı karşıya gelmemiş ve tek kelimelik cümleler bile kurmamıştık.

Onu başlarda üniversitede çok sık görmüştüm. Sonuçta aynı binayı paylaşmıştık ama o zamanlar bile sözünü tutmuş ve benden olabildiğince hep uzak durmuştu. Bundan elbette memnun kalmıştım. Fakat kaçamadığım bir gerçek vardı. Ne yaşanırsa yaşansın Murat benim çocukluğumdu bir nevi. Aşkın aslında ne demek olduğunu bana dolaylı yollardan da olsa öğreten kişiydi. Ben, onun sayesinde İlker'e olan aşkımın daha iyi farkına varmıştım.

O yeni yıl gecesinden sonra onun yüzünü hiç gülümserken görmemiştim. Son birkaç ayda ise neredeyse ortalıktan kaybolmuştu. İlker'e onun hakkında sorular sormamıştım çünkü ikimiz de Murat'ı geride bırakmış ve ilişkimize asla zarar vermesini istememiştik.

Murat şimdi karşımdaydı ve merakımı ne yazık ki dizginleyemiyordum. Çünkü aslında onu gerçekten merak ediyordum. Eski bir âşık olarak değil, insan olarak merak ediyordum.

"Çünkü değildim. Yatay geçiş yapmakla uğraşıyordum," dedi beni yanıtlayarak. Aklım daha da karıştı. *Yatay geçiş mi? Hem de dönem ortasında mı?*

"Dönem bitmeden mi? Hem de son yıl için mi?" diye sordum hayretler içinde. Murat, başını aşağı yukarı doğru sallayarak beni onayladı.

"Evet ve hallettim de."

"Nereye gidiyorsun peki?"

"Londra'ya. Son yılımı orada okuyacağım. Ardından da dönüp babamın şirketinin başına geçeceğim."

"Anlıyorum. Hakkında en hayırlısı neyse o olsun Murat," dedim samimiyetle.

"Teşekkür ederim," dedi yüzüne yerleşen buruk bir gülümsemeyle.

Yanında daha fazla kalmak istemediğimden, "Ben Eda'nın yanına gideyim," diyerek arkamı döndüm. Fakat bir anda söyledikleriyle bir kez daha duraksamaktan kendimi alamadım.

"O yeni yıl gecesi... Son konuşmamızda bana demiştin ya hani... Kendini özgür bırak ama en çok da kalbini özgür bırak diye..."

Usulca yeniden ona döndüm. Koyu kahverengi gözlerine, güzel yüzüne, dudaklarındaki buruk tebessüme baktım.

"Evet?" diye mırıldandım sessizce.

"O konuşma belki de veda konuşmasıydı ama bana çok iyi geldi, biliyor musun?"

"Murat, ben sadece senin iyi olmanı istiyorum."

Bu doğruydu. Onun gerçekten iyi olmasını istiyordum. Çünkü en kötü insanın bile bir noktada şefkate, sevgiye ihtiyacı vardı. Tıpkı Murat'ın da ihtiyacı olduğu gibi...

Elif, onun kalbini çok incitmişti ve o da bunun acısını çevresindeki insanlardan çıkarmak istemişti. Zamanla bir şeyler rayına otururken bunun daha iyi farkına varmış ve gün geçtikçe Murat'a olan öfkem de kızgınlığım da son bulmuştu.

"Biliyorum. Ben de dediğin gibi kendimi özgür bırakıyorum Melek Güçlü. Sen haklıydın. Demek ki benim de yolum buymuş."

Gözlerimin içi nemlenirken dudaklarıma kocaman bir gülümseme peyda oldu. "Murat," diye mırıldanırken kendimi tutamadım. Birden kollarımı onun boynuna doladım. Sıkıca ama arkadaşça sarıldım.

"Senin adına çok sevindim," diyerek kulağına doğru fısıldadım. O da bana sarılıp mesafesini özellikle korumaya özen göstererek sırtımı sıvazlarken, "Çok mutlu ol melek kız. Tamam mı?" diye fısıldadı kulağıma. Hızla geriye doğru çekilip aramızdaki mesafeyi koruyarak, "Sen de çok mutlu ol Murat Özkan. Bunu hak ediyorsun," dedim.

Belki de bu konuşmayla Murat'a olan asıl vedamı şimdi gerçekleştirmiştim ve içim bu kez daha rahat, daha huzurluydu.

Birden bir boğazını temizleme sesi işittiğimizde ikimiz de aynı anda arkaya doğru döndük ve İlker'in bize doğru yaklaştık gördük. Murat'ın

yüzündeki gülümseme onu görmenin etkisiyle sanki daha da genişledi. Bu duruma afallayarak baktım. Murat'la aramızdaki mesafeyi daha da bir açarken İlker yanıma yaklaşıp belimden kavrayarak beni kendine doğru çekti ama bakışları Murat'ın üzerindeydi.

"Kardeşim, hoş geldin," dedi samimiyetle.

Kardeşim mi? Ben bir şey mi kaçırdım acaba?

"Hoş buldum, kardeşim. Nasılsın?" diye yanıtladı Murat da onu.

Eeee, bunlar bayağı bayağı kardeşimli konuşuyor. Allah Allah! Ben gerçekten neyi kaçırdım?

"İyiyim. Sen nasılsın? Ne yaptın? Yerleştin mi Londra'daki eve?"

Bir dakika, bir dakika...

Eee, İlker Murat'ın Londra'ya yerleştiğini de biliyordu.

"Evet, evet. Hallettim her şeyi. Birkaç hafta sonra da gidiyorum."

"Güzel. Çok sevindim senin adına. Muhtemelen biz görüşemeyeceğiz. Şimdiden iyi yolculuklar sana."

"Sağ ol kardeşim. Size de İtalya'da iyi tatiller."

Oha! Murat, İlker'le İtalya'ya gideceğimi bile biliyordu. Gerçekten neler oluyordu?

"Neyse, size iyi eğlenceler. Ben bir gelin ve damada hayırlı olsun deyip, kaçayım."

Murat, yanımızdan geçip giderken İlker'e doğru, "Sana da bol şans," diyerek onun omzunu hafifçe pışpışladı.

O yanımızdan uzaklaşırken meraklı gözlerle ve şaşkınlıktan epey açılmış ağzımla hızla İlker'e dönüp, "Kardeşim mi?" diyerek hayretler içinde mırıldandım. "Ne zamandan beri böylesiniz bakalım? Benden neler gizleniyor İlker Bey?" diyerek hızlı hızlı konuştuğumda alayla kıkırdadı.

"Her şeyi de bilme," diyerek burnumun ucundan makas aldığında ben de elimin tersiyle karnına doğru bir tane geçirdim. Kaşlarımı merakla havaya kaldırıp, gözlerimi kocaman açtığımda sonunda ağzındaki baklayı çıkardı.

"Birkaç aydır. Aramızı düzelttik sayılır."

"Nasıl oldu peki bu?" diye sorduğumda ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirerek tam karşıma geçti.

"Biliyorsun, hafta sonlarını restoranda geçiyorum," diye açıklamaya başladığında ona pürdikkat kesilerek başımı hızla onaylarcasına salladım.

"Bundan birkaç ay öncesinde bir gün beni ziyarete geldi. Her şey için çok pişman olduğunu söyleyip özür diledi. Ben de bozuntuya vermedim. Affettim onu. Murat'ın bazı şeyleri düzeltmek istediğinin gerçekten

farkındayım Melek. Baksana, hayatını düzene sokmak için Londra'ya gidiyor."

"Peki, bana neden söylemedin?"

"Murat'ın aramızda söz konusu olmasını istemiyorum çünkü. Ayrıca bu akşam buraya geleceğinden haberim vardı. Hatta seninle konuşmak istediğini bana o söyledi, ben de karşı çıkmadım."

Bazen gerçekten nasıl bu kadar mükemmel ve kusursuz olabildiğini düşünüyordum. Belki de bir başkası olsa bu duruma öfkelenebilirdi ama İlker kendinden asla ödün vermeden, her zamanki gibi anlayışla karşılıyordu. Onun bu naif ve düşünceli tarafını çok seviyor ve hatta onunla gurur duyuyordum. Ayrıca Murat'la aralarını düzeltmiş olmalarından da epey memnundum. Her ne kadar birçok sorun yaşamış olsalar da sonuçta onlar eski dostlardı.

"Çok sevindim İlker. Gerçekten," dediğimde beni yeniden kendine doğru çekip bir kolunu omzuma atarak saçlarımdan öptü.

"Ben de öyle güzelim," dedi kulağıma doğru fısıldayarak.

İlker'le birlikte Murat'ın bulunduğu tarafı izlemeye başladık. Onun gerçekten Eda ve Ahmet'in yanına gittiğini ve onları tebrik edip tokalaştığını gördüm. Murat, onların yanından hızla uzaklaşıp çıkışa doğru ilerlerken orkestra solistinin de aynı anda yeniden mikrofonu eline aldığını fark ettim.

Solist, "Gelin Hanım, sizi şöyle bir pistin ortasına alalım mı artık?" diye sorduğunda etraftaki kızlardan heyecanlı çığlık sesleri koptu. *Ah, işte o malum an sonunda gelip çatmıştı. Eda, birazdan gelin çiçeğini, o şanslı kişi artık her kimse ona atacaktı.*

Eda, onlara ait masadan uzaklaşıp adeta yerinde oynayarak piste doğru ilerlerken bu kez orkestra benim onlar için özellikle seçtiğim şarkıyı açtı. Eda'nın böyle bir an için neden bu şarkıyı seçtiğini anlamıyordum doğrusu.

"Düşerim uçurumdan sen iste denizin ortasına
Düşünme yürüyelim bakma işin arkasına
Yüzünle tanıdım inan bana aydınlığın manasını
Seninle yaşadım ilk defa umudun dik alasını."

Şarkının o en sevdiğim nakaratları kulaklarımızı doldururken Eda pistin ortasına gitti ve çevresi hemen kalabalıklaştı. Üniversiteden arkadaşları, hatta buna erkekler de dahil ve hatta Gamze bile onun çevresinde pervane oldu. Fakat Eda'nın iri gözleri doğrudan beni arayıp buldu. Kalabalığa aldırmadan, "Ya Melek! Gelsene şuraya!" diye cırlayarak bağırdı.

İlker'in kollarının arasından çıkıp, ona *hoşça kal* dercesine elimi sallayarak ağır adımlarla ben de kalabalığın bulunduğu tarafa doğru ilerledim ve dans pistinin üzerine çıktım.

"Aşkımı kime nasıl anlatayım
Kendimi kuyulara sarkıtayım
Bir dalına bin orman sunayım
Seni verene kurban olayım..."

Şarkının nakaratlarına bu kez Eda'yla birlikte hep birlikte eşlik ederken Eda bize arkasını döndü ve kala gelin buketini havada elinde sallamaya başladı. Ahmet ise hemen onun karşısında ellerini önünde birleştirmiş bir şekilde yüzündeki gülümsemeyle onu izledi.

Solist, "Gelin Hanım, çiçeği atmak için hazır mısınız?" diye sorduğunda Eda, "Evet!" diyerek coşkuyla bağırdı.

Şarkı akıp giderken Eda birkaç kez çiçeği havada sallayıp atar gibi yaptı ama asla atmadı. Solist bu kez de, "Gelin Hanım, çiçeği atmayacak sanırım," diyerek bu durumla eğlendi. Herkes kendi arasında kahkaha atarken Eda bir kez daha çiçeği arkaya doğru salladı.

Solist, "Geliyor! Geliyor!" diyerek etraftaki kalabalığı adeta gaza getirirken Eda birden elindeki çiçekle bize doğru döndü.

"Aaaa! Gelin Hanım fake attı," dedi solist bu kez de. Hepimiz yine gür bir kahkaha patlattık. Fakat o an çok garip bir şey yaşandı. *Hiç beklemediğim bir şey...*

Eda, pistin ortasındaki kalabalığı adeta yararak en sonda ayakta dikilen bana doğru yaklaştı. Kalbim birden adeta gümbürdeyerek atmaya başladığında, "N-ne oluyor?" diye fısıldadım sesimin titremesine engel olamayarak.

Eda, elindeki gelin çiçeğini benim avucumun içine yerleştirdi. Yanaklarımdan öptü ve daha ben ne olduğunu anlayamadan omuzlarımdan tutarak beni arkama doğru döndürdü. Asıl nefesim işte o an kesildi. Çünkü arkamı döndüğümde İlker'i tam karşımda bir dizini yere çökmüş bir şekilde, elinde tek taş yüzükle birlikte gördüm.

Kalbim adeta yerinden çıkmak ister gibi daha hızlı bir şekilde atmaya başladığında karşımdaki manzaradan dolayı gözlerim doldu. Bütün vücudum yaprak gibi titremeye başladı.

Solist müziği aniden kapattırıp, "Ne oluyor orada?" diyerek mikrofona doğru konuştu, sanki ne olduğunu bilmiyormuş gibi. Ardından, "Oooooo!

Bir alkış alalım!" diye bağırdığında bu kez çevremizdeki kalabalıktan bizim için büyük bir alkış tufanı koptu.

İlker, "Şu an hayatımın en önemli anı," derken gözlerimden akan yaşlar yanaklarıma doğru süzüldü. Bu anın yaşanacağını asla aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Onun da gözleri dolu doluyken, "İlker ya..." diye mırıldandım burnumu çekerek.

"Seni, bir Eylül günü ilk kez Taksim'in sokaklarında gördüğümde başında kırmızı bir şapka vardı. O gün yanlışlıkla çarpıştık ama sen beni fark etmedin bile. Ve ertesi günü seni üniversitede gördüğümde nutkum tutuldu. Nefesim kesildi çünkü o kırmızı başlıklı büyüleyici kız tam karşımdaydı. O günden sonra bir an olsun aklımdan çıkmadın. Bundan sonrasında da hiç çıkma, olur mu? Sadece aklımda değil, kalbimde de hep benimle birlikte kal istiyorum melek kız. Hayatımın geri kalanında ben yalnızca bu şahane kızın gözlerindeki ışıltıya, dudaklarındaki tebessüme bakmak istiyorum."

"İlker..."

Artık durduramadığım gözyaşları yanaklarımdan hızla boşalmaya devam ederken İlker, "Ve bugün sana hayatım boyunca tutacağım bir söz vermek istiyorum," diye devam etti.

"Seni hiç bırakmayacağım sevgilim. Seni sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim. Seni çok seviyorum. Melek Güçlü... Benimle evlenir misin?"

Ona, aşkımıza nasıl hayır diyebilirdim ki? Onu çok seviyordum. Elbette cevabım belliydi.

"Evet," dedim titreyen sesimle.

"Evet?" diye tekrarladı sanki inanamıyormuş gibi.

"Evet!" dedim bir kez daha ama bu kez daha gür bir sesle.

Bulunduğumuz düğün alanından bu kez çok daha coşkulu alkış ve ıslık sesleri koptuğunda sağ elimi hiç bekletmeden İlker'e doğru uzattım. Elimin tersine uzun bir öpücük bırakıp tek taşı parmağıma takarak çöktüğü yerden hızla kalktı. Baş parmaklarıyla göz yaşlarımı temizleyip alnımdan öptüğünde kollarımı boynuna dolayıp sıkıca ona sarıldım. Huzur kokan kokusunu derince içime çektim.

İlker, yüzüğü taktığı elimi doğrudan yüreğine götürürken üzerimizde birden konfetiler patladı. Islıklar ve alkışlar daha da arttı.

O an bir şeyden daha emin oldum.

Ben ömrümün sonuna kadar yalnızca bu şahane genç adama bakmak, onun gözlerinde, yüreğinde yaşamak istiyordum. Ben bu adamı her şeyden

çok seviyordum.

Bu yüzden evet.

Hem de bütün kalbimle evet.

Onunla, İlker Altan'la sonsuzluğa, soluksuz bir maceraya her şeyimle sonsuza dek evet.

- Fazla bir şey söylemeye gerek var mı? Bilmiyorum

- Nasıl buldunuz bu bölümü? Sevdiniz mi?

- Finale doğru adım adım yaklaşıyoruz ve 48. Bölümde Aşka Düşüş'e veda ediyoruz.

47. Bölüm

Instagram: askadususofficial | missfirat

Playlist:

Furkan Halıcı - Gözlerin İstanbul

Şekersiz - Sımsıcak Bir Uykusun

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

Bol bol yorum yapmayı ve vote vermeyi unutmayalım. □□

Bölümün bir kısmında +18 sahne mevcut. Gereken uyarıyı ben bölümün içinde belirttim. Okuyup, okumamak size kalmış. □

Keyifli okumalar. =)

47. BÖLÜM

Hayatta büyük bir sürprizle ne zaman ve nerede karşılaşacağınız asla belli olmazdı. Hiç ummadığınız bir anda tahmin dahi edemeyeceğiniz olayların içinde kendinizi bulabilirdiniz. *Benim hayatım da bir nevi öyle başladı.*

Önce ailem Almanya'ya yerleşti, sonrasında ben kendi kendimi büyütmek zorunda kaldım.

İstanbul'a ilk yerleştiğim zamanlar bambaşka umutlarım, hayallerim ve düşüncelerim vardı. Fakat merak etmeyin. Eski defterleri açarak sizi sıkmayacağım çünkü siz zaten neler yaşadığımı biliyorsunuz. Buna bizzat yakından şahit oldunuz. O yüzden buraları direkt olarak atlıyor ve son yaşananlardan bahsetmek istiyorum.

Eda'nın düğünün üzerinden bu yana neredeyse üç hafta geçti ve bu üç hafta içerisinde çok fazla şey yaşandı.

Eda ve Ahmet, balayı için önce Maldivler'e gittiler ama sonra bir duyduk ki Avrupa turu da yapmaya başlamışlar. Bir ara onları aradığımda Hollanda'daydılar.

Teyzemler, tıpkı öncesinde planlandığı gibi Eda'nın düğünün ertesi günü Ankara'ya gittiler. Annemler ise düğünden tam üç gün sonra Almanya'ya geri döndüler. Bu üç günlük kısa süreçte İlker'in annesinin de İstanbul'da

olmasını fırsata çevirerek kendi aramızda küçük bir akşam yemeği düzenledik. Daha doğrusu bu vesileyle ailelerin tanışmasını sağladık.

Babam ve Muhsin Amca, daha ilk andan çok iyi anlaştılar. Babam Almanya'daki işlerden, gidişattan bahsederken Muhsin Amca da restoranların işlevinden bahsetti. Keza annem ve İlker'in annesi Ludovica Hanım da en az onlar kadar iyi anlaştılar. Hatta bir ara annem Ludovica Hanım'a Adıyaman tatlısı öğretmekten bile bahsediyordu. Gerçekten komik bir andı. Bu arada İlker'in annesi tek tük de olsa Türkçe biliyordu. Yani benimle ya da bizimkilerle iletişim kurması o kadar da zor olmamıştı.

İlker'le organize ettiğimiz o küçük akşam yemeğinden bir gün sonra da annemler Almanya'ya döndüler. Fakat Almanya'ya dönen kişiler yalnızca annem ve babam oldu. Berk ve Mehmet, biraz daha tatil yapmak istediklerini söyleyerek önce birkaç gün daha benim yanımda kaldılar, ardından da Antalya'ya gittiler.

Kardeşlerimin yanımda kaldıkları o kısa süreçte bunu değerlendirmek istedik ve herkesin yokluğunu fırsata çevirerek İlker'in yanıma taşınma durumunu hızlandırdık. Mehmet ve Berk'in yardımıyla da İlker'in neredeyse bütün eşyalarını bize taşıdık. Üstelik bu süreçte Mehmet ve İlker bayağı iyi kaynaştılar. Bir ara hep birlikte evde 101 oynarken Berk ve ben, Mehmet ile de İlker eş olmuştu. Oyunda hile yaptıklarını anladığım anda ikisine de kızmış ama sonra Mehmet'in, "Girme kızım İlker abiyle arama," demesiyle oyundan resmen dışlanmıştım.

Kardeşlerimin tatil için Antalya'ya gitmesiyle de bizim telaşlı sürecimiz başlamıştı tabii. Daha doğrusu benim telaşlı sürecim...

İtalya tatili için ben dört koldan alışveriş yapıp kendime sürekli gerekli, gereksiz bir sürü şey satın alırken İlker kılını bile kıpırdatmadı. Hiçbir şey de satın almadı ya da benim kadar strese girmedi. Çünkü onun tuzu kuruydu. Annesi zaten İtalya'da yaşadığı için her şey elinin altındaydı ve artık öğrendiğim kadarıyla zaten annesinin evinde kendisine ait bir odası ve bir sürü eşyası vardı. Ki yazlarının çoğunu İlker zaten İtalya'da geçiriyordu. Eh, hâl böyle olunca beyefendinin ekstra götürmesi gereken hiçbir şey de yoktu. Fakat itiraf etmeliyim ki bu telaşlı süreçte bana her yönden yardım etmişti. Ona gerçekten minnettardım. Hazırlığımız boyunca resmen elim, ayağım olmuştu ve aynı evin içinde dahi olsak gözlerim her yerde hep onu aramıştı.

Sonunda o beklenen gün gelmişti ve temmuzun üçüncü haftasında İlker'le İtalya'ya uçmuştuk. İtalya'ya gittiğimiz ilk günlerde elbette İlker'in annesi

Ludovica'nın evinde kalmış ve hatta onun sevgilisi Sebastian'la tanışmıştık. İlker'in annesi zaten dünyanın en tatlı insanlarından biriydi ama sevgilisi de en az onun kadar kibar ve hoşgörülüydü. Onlarla vakit geçirmek, İlker'in annesini böylesine yakından tanımak şahane bir deneyimdi.

İtalya'ya geldikten sonra sanki İlker'le geçirdiğimiz her an, her saniye daha yoğun ve hareketli geçmiş gibiydi. Bir an boş durmamış, neredeyse her gün gezmiştik.

İlk üç gün boyunca İlker'in annesinin de bu şehirde yaşamasından dolayı yalnızca Milano'yu gezmiştik. İlk durağımız da Duomo Katedrali olmuştu. İlker'in söylemine göre Milano'yu Milano yapan asıl bu katedralmiş. Katedral, İtalya'nın en büyük katedraliymiş ve yapımı tam 500 yıl sürmüş. İnanılacak gibi değil... Katedralin içi de en az dışı kadar görkemliydi. İçeri girdiğiniz zaman sizi Rönesans dönemine ait bir sürü ünlü eserler ve her kilisede rastlanan mum dikme alanları karşılıyordu. Kesinlikle muhteşem bir geziydi.

Milano'da birkaç bilindik tarihi yeri daha gezdikten ve İlker'in annesiyle güzel bir alışveriş yaptıktan sonra da son durağımız La Scala binası olmuştu. Öylesine muazzam, öylesine her tarafından tarih kokan bir binaydı ki orada opera izlemek kesinlikle muhteşemdi. Adeta büyülü bir andı.

Milano'dan sonra sırasıyla Venedik, Floransa, Pisa ve elbette Roma şehirlerini de gezmiştik. İtalya her anlamda öyle muhteşem bir ülkeydi ki buradan hiç gitmek istemiyordum. Hatta burada yaşayabilirdim bile. *Evet, hâlâ İtalya'daydık ama buna birazdan değineceğim.*

Ve itiraf etmeliyim ki Roma gezimiz hepsinden çok daha güzel ve özel geçmişti.

Roma'ya ayak bastığımızda ilk durağımız Roma'nın en ünlü yapılarından biri olan II.Vittorio Emanuele Abidesi olmuştu. 1800lü yıllarda İtalya kralını onurlandırmak için yaptırılan bina inanılmaz görkemliydi. Saf mermerden oluşuyordu. İhtişamlı merdivenleri ve heykelleri adeta dudak uçurtan cinstendi. Üstelik yapının hemen girişinde pek çok anlamda sanatsal yapılar barındıran küçük bir müze de yer alıyordu.

İkinci durağımız ise elbette Antik Roma'nın en büyük amfi tiyatrosu olan Kolezyum'u gezmek olmuştu. Kolezyum resimlerde görünenden çok daha muhteşemdi ve İlker'le o amfi tiyatronun hemen karşısında beyaz şarap içip, romantik bir akşam yemeği yemek kesinlikle her şeye değerdi.

Birçok müze, katedral ve kilise gezdikten sonra son durağımız hayatımın belki de en özel anını yaşadığım yer olmuştu. *Trevi ya da bir diğer adıyla*

Aşıklar Çeşmesi...

Tatile çıkmadan önce İlker, Eda'nın düğününde evlilik teklifi ettiği tek taş yüzüğü benden geri almıştı. İşin aslı, yüzük parmağıma bir tık bol geliyordu ve ben de ondan daralttırmasını rica etmiştim. Fakat yüzüğü daralttıracağını düşünürken bambaşka bir sürprizle karşılaşmıştım.

İlker, Eda'nın düğününde yaptığı evlilik teklifinin pek de romantik olmadığını düşünüyordu. Defalarca kendisine bunun sorun olmadığını söylesem de o ısrarla bu konuda diretmişti ve Roma'da, tam da Aşıklar Çeşmesi'nin önünde bana bir kez daha, hem de koca bir kalabalığın önünde evlenme teklifi etmişti. Üstelik yüzüğümü de değiştirmiş, yerine daha zarif, daha taşlı, kare kesim başka bir yüzük almıştı.

O anı asla unutamazdım.

Üzerimde ince askıları olan, kıpkırmızı saten bir elbise vardı. Saçlarım dalgalı bir şekilde açık bırakılmıştı. Ayağımda ise sandaletlerim vardı. İlker'le sırtımızı o meşhur çeşmeye dönerek bozuk paraları attıktan sonra bir sürü fotoğraf çekinmiştik. O sırada yanımızdan geçen turist bir çift fotoğraflarını çekmem için benden rica etmişlerdi. Ben de onların fotoğrafını çekmiştim. Tam telefonlarını yeniden onlara verip arkamı döndüğüm anda ise belki de hayatımdaki en güzel anla karşı karşıya kalmıştım.

İlker, Aşıklar Çeşmesi'nin tam önünde dizlerinin üzerine çökerek, o mükemmel, belki de evrenin en seksi aksanıyla, "Vuoi sposarmi? (Benimle evlenir misin?)" diye sorduğunda nutkum tutulmuştu. Birkaç saniye boyunca yaşadığım anın duygusuyla ne diyeceğimi bilememiştim. Hatta kurduğu cümlenin anlamını da bilmiyordum ama karşımdaki manzaradan dolayı tahmin etmek o kadar da zor değildi. Bildiğim tek İtalyanca kelime olan, "Si! (Evet!)" kelimesiyle bir kez daha teklifini kabul etmiştim. O an çevreden bizim için koca bir alkış tufanı kopmuştu. İlker, yeni yüzüğümü parmağıma takarak ve etrafımızdaki kalabalığa hiç aldırmadan dudaklarıma kapanmıştı. Beni adeta kendine hapsetmek istercesine uzun uzun öpmüştü. Hayatımın gerçekten en özel anıydı.

Ve şimdi...

Daha doğrusu son üç gündür Sicilya adasındaydık.

Buraya İlker'in İtalya'nın Napoli şehrinden kiralamış olduğu arabayla yaklaşık dokuz saat içerisinde gelmiştik ve ikimiz için de keyifli bir yolculuk olmuştu.

Sicilya ise kesinlikle muhteşemdi. İtalya'nın sahip olduğu en muazzam yer bile diyebilirdim. Doğal güzellikleri, pırıl pırıl denizi ve eşsiz yerleriyle kendimi resmen cennette hissediyordum. Ve eğer buraya bir gün yolunuz düşerse mutlaka sıcak şarabının da bir tadına bakın. Çünkü tadına bir kez baktığınızda defalarca ve defalarca kez içmek isteyeceksiniz.

Şu ana gelince...

Bulunduğumuz teknenin güvertesinde üzerimdeki açık mavi, boyundan bağlamalı ve iplerinde küçük, daire şeklinde taşları olan bikinimle uzanmış bir şekilde güneşleniyordum. Gözlerimde ise güneş gözlüğüm vardı.

İki gündür İlker'in kiralamış olduğu tekneyle birlikte denize açılıyor ve adanın en muhteşem alanlarını keşfediyorduk. Evet, İlker tekne kullanmayı biliyordu. Bunu ilk kez duyduğumda hem çok şaşırmış, hem de epey havalı bulmuştum.

Bu sabah ne yazık ki tam da denizin ortasında kiraladığımız teknenin motorunda küçük bir arıza yaşanmıştı. İlker de teknenin asıl sahibini arayarak gelip, kontrol etmesi gerektiğini söylemişti. Adam bir saat önce gelmişti ve İlker'le her şeyi baştan aşağıya kontrol etmişlerdi.

"Grazie di tutto. Al resto ci penso io. Arrivederci. (Her şey için teşekkürler. Gerisini ben hallederim. Hoşça kal.)"

İlker'in asla anlayamadığım o muazzam İtalyancasını işittiğimde yavaşça uzandığım yerde doğrularak ona baktım. Hiçbir şey anlamasam da onun İtalyanca konuşmasını kesinlikle sabaha kadar dinleyebilirdim. *Bu fazla seksi ve iç gıcıklayıcıydı.*

"Ciao! (Bay!)" diye seslenerek orta yaşlardaki adama el salladı. Adam, geldiği bota binerek gözden kaybolurken İlker de hızlı adımlarla yanıma geldi ve bana tepeden bakmaya başladı.

Güneş gözlüğümü burnumun ucuna kadar indirip onu inceledim. Üzerindeki kısa kollu, beyaz gömleğinin bütün düğmeleri açıktı ve güneşten iyice bronzlaşmış kaslı göğsünü ortaya çıkarıyordu. Elleri benim bikinimle aynı renkte olan mavi şortunun ceplerindeydi. Kıvırcık saçları sürekli denize girmekten iyice dağılmıştı. Dudak uçuklatacak kadar nefis bir manzaraydı. Dudaklarımı ıslatarak onu beğeniyle izlerken, "Gitti mi adam?" diye sordum.

"Sì (Evet). Uzaklaşıyor."

Evet, evet. Kesinlikle onun İtalyanca konuşmasına alışabilir, hatta bununla yaşayabilirdim.

Adamın yanımızdan uzaklaştığını fark ederek uzandığım yerde yavaşça doğruldum. "İlker," diye mırıldandım harfleri uzatıp, cilveli bir edayla omuzlarımı sallayarak.

"Söyle sevgilim?"

"Hani biz Sicilya'dayız ya şimdi..." Fakat cilveli olmayı bu kez İlker'i çıldırtmak için kullanacaktım çünkü Sicilya'ya geldiğimizden bu yana hep bu anı kolluyor ve ona bu şakayı yapmak istiyordum.

"Evet?" diye sordu ilgiyle.

Sicilya adasıyla ilgili o meşhur, önemli bilgiyi bilmeyenler yoktur diye düşünüyorum. Çünkü buranın en önemli ayrıntılarından biri...

"Mafya var mıdır buralarda?"

Sorduğum soruya karşılık tek kaşı havaya kalkmış bir şekilde merakla bana baktı. Gülmemek, bozuntuya vermemek için kendimi zor tuttum.

"Yani, kısmen. Neden sordun ki?" diye sorduğunda ciddi kalmak için büyük bir çaba sarf ettim.

"Yani ne bileyim? Belki bir İtalyan mafyası gelir, kaçırır beni," dedim ciddi olmaya çalışan ama asla ciddi olmayan tavrımla.

"Buna izin verir miyim sence?"

"Şey... Senden izin almadım aslında," dediğimde ela gözleri kocaman açıldı. Alay eder gibi güldü.

"Gönüllüsün sanırım," diye alayla mırıldandığında omuz silkerek uzandığım yerde ayağa kalktım. Güneş gözlüğümü çıkarıp güvertenin bir kenarına bıraktım.

"Böyle aksanı muazzam seksi bir İtalyan mafyasıysa olur yani," dediğimde kaşları iyice havalandı.

"Melek," diyerek ikaz dolu bir sesle adımı mırıldandığında hâlâ gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Ne var canım? Sicilya'daki İtalyan mafyalarının epey meşhur olduğunu duymuştum."

Bence bunu duymayan, bilmeyen yoktu zaten.

"Yakında eşin olacak insana böyle şeyler demeye utanmıyor musun?" diye alayla sorduğunda bu kez kendimi tutamadım. Omuzlarımı silkip, gür bir kahkaha patlattım. İlker, "Ayrıca benim de İtalyan olduğumu unutuyorsun sanırım," diye devam ettiğinde bu kez ben tek taşımı kaldırarak ona yaklaştım. İşaret parmağımı havaya kaldırıp onun bronzlaşmış, kaslı göğsünde aşağı yukarı gezdirerek dudaklarına doğru,

"İşine gelince hemen nasıl da kullanıyorsun ama İtalyan oluşunu," diye fısıldadım. İlker'in ela gözleri doğrudan ıslattığım dudaklarıma baktı.

"Bak sen... Öyle mi?" diye sordu boğuk, erkeksi bir sesle.

"Öyle," diye fısıldadım bir kez daha.

"Ben şimdi göstereceğim sana İtalyan mafyasını," diyerek birden ani bir hareket sergiledi. Eğildi ve daha ben ne olduğunu anlayamadan beni diz kapaklarımın arkasından tutarak sırtına aldı. "Ayyy!" diye çığlık attım ama çığlığımı hiç umursamadı bile. "İlker, bir gören olacak," diye uyarsam da beni tamamıyla duymazdan geldi.

"Şu koca denizin ortasında mı? Hiç sanmıyorum." Birden kalçama sert bir şaplak attığında adeta cırlayarak, "İlker!" diye bağırdım. Beni yine duymazdan geldi ve bulunduğumuz teknenin ön kısmına doğru hızla yürümeye başladı. Teknenin ön kısmındaki ahşap merdivenlerden inerek teknedeki tek kamaraya ulaştı. Kapıyı açıp, ayağıyla da kapattıktan sonra beni doğrudan kamaramızdaki çift kişilik yatağın üzerine fırlattı. *Bu arada gerçekten fırlattı.*

Onu çıldırtmanın verdiği zevkle hâlâ pişkin pişkin kıkırdarken İlker üzerindeki beyaz gömleği çıkarıp yere attı. "Demek İtalyan mafyası ha... Göstereceğim ben sana şimdi İtalyan mafyasını," diyerek bir bacağını yatağın üzerine koyarak üzerime doğru eğildi. Zaten bu anı bekliyordum. Doğrulup onu ensesinden tutarak iyice kendime çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

(+18 sahneler bundan sonrasında başlıyor.)

İlker, öpücüğüme karşılık verip beni sertçe öperken vücudunu da iyice bana bastırdı. Altındaki şortuna rağmen sertliğini hissedebiliyordum. Geriye çekilip aralıklı dudaklarıyla birkaç saniye boyunca bana baktı. Pişkince sırıtıp üzerimde hafifçe sürtünerek inlememi sağladı. Baskısı iki bacağımın arasındaydı. *Tanrım... Onu istiyordum.*

Vücudunu iyice bana bastırırken bir eli de çıplak belimde gezindi. Boynumdaki bikini düğümünü bulup, hızla çözdü. Bikiniyi üzerimden çıkarıp yere atarken dudakları çenemde, boynumda gezindi. Islak öpücüklerini bıraktı. Dudakları boynumdan yavaşça aşağılara doğru inerken elleri de vücudumun her yerindeydi. Bir elini bikini altımın içine yerleştirerek, doğrudan en hassas noktamı bulduğunda sırtım bir yay gibi gerildi. "Demek İtalyan mafyası istiyorsun," diyerek kulağıma fısıldadığında parmakları çok yavaş ve ritmik bir şekilde kadınlığımın üzerinde daireler çizmeye başladı.

"İlker," diye inledim.

Sıcak nefesini göğüslerimin arasına doğru bırakırken, bir göğsümü avuçlarının içine alarak dişledi. Göğüs ucumu çekiştirdi. "İlker," diye fısıldadım bir kez daha ama bana asla aldırmadı. İşkencesini sürdürmeye devam etti. İki bacağımın arasındaki parmakları daha da hızlandı.

"Beni delirtiyorsun," diyerek dudaklarıma doğru mırıldandı. *Açıkçası şu an kimin kimi delirttiği kesinlikle tartışılırdı.*

Dudaklarını göğüslerimin üzerinden çekerek yavaşça aşağılara doğru indi. Bunu yaparken ıslak öpücükleriyle darbelerini indirmeye devam etti. Bikini altımın kenarlarındaki ipleri de çözdüğünde artık karşısında tamamıyla çırılçıplaktım.

Bikini altımı da ellerinin arasına alıp bir kenara attı. Kanım iyice alevlenirken İlker iki bacağımı ayırarak başını eğdi. Dudaklarını tam o noktaya, kadınlığımın üzerine bastırdı. Önce çok yavaş, sonrasında ise çok hızlı bir şekilde dudaklarını o noktada gezdirmeye başladı. Hissettiğim hazla başım döndü. Ellerim direkt onun kıvırcık saçlarını kavradı. Yüksek sesle inledim. Bana böyle dokunmasına, beni böylesine uç noktalara ulaştırmasına bayılıyordum. Sırtım yay gibi gerilirken İlker kıkırdadı ama darbelerini indirmeye devam etti.

Başını yavaşça geriye doğru çekip, "Bunu seviyorsun," diye mırıldandı. Benimle uğraşıyordu ama ben de onunla uğraşıyordum.

"Buna bayılıyorum," diye yanıtladım onu ellerim iyice kıvırcık saçlarını çekiştirirken. Fakat dilinin acımasız darbelerinden daha çok istediğim başka bir şey vardı.

Ellerim güzel yüzünü kavrayarak onu kadınlığımdan uzaklaştırdım. Üzerime doğru çekip dudaklarımı sertçe dudaklarına bastırdım. Ellerim kaslı göğsünün her bir noktasını keşfe çıkarken gürültülü bir nefes bıraktı. Öpücüğümüz gittikçe daha sert bir hâl alırken bir elim bel kısmını geçerek deniz şortunu buldu. Aceleci bir tavırla şortu ellerimle sıyırıp çıkardım. Tıpkı onun benim kıyafetlerime yaptığı gibi kenara fırlattım.

Dudaklarımı onun dudaklarından çekerek, "Ama içimde olmana daha çok bayılıyorum," diye fısıldadım. İyice geriye doğru çekilerek onu omuzlarından sertçe ittirdim ve yatağa uzanmasını sağlayarak yerlerimizi değiştirdim. Saçlarımı tek bir omzumda birleştirirken İlker'in kucağına çıktım. Dudaklarına kapanıp onu yeniden öpmeye başladım. Hissettiğim hazdan dolayı vücudum yaprak gibi titrerken dudaklarım da İlker'in

yüzünde, çenesinde, boynunda, kaslı göğsünde gezindi. Erkeksi kokusunu doyasıya içime çektim.

Gözlerimi yukarı doğrulttuğumda ve onu izlediğimde güçlükle nefes alıp verdi. Çıplak göğsü gerildi. Gözlerini kapatarak inledi. Sonra birden doğrularak sıkıca belimi kavradı. Beni kendine daha çok bastırıp, çok ağır bir şekilde içime girdi. Dudaklarımdan derin bir inilti koparken İlker dudaklarını dudaklarıma kapatarak o iniltiyi bastırdı. Ellerim yeniden saçlarına asıldı. Öpücüğümüz gittikçe daha arzulu bir hâl aldı. Nefeslerimiz adeta birbirine karışırken hissettiğim dolulukla kalçasını yavaşça hareket ettirmeye başladı. Onunla aynı anda hareket etmek istedim. Ona daha fazla sürtündüm, üzerinde yavaş yavaş zıplamaya başladım. Dudaklarını dudaklarımdan çekerek gülümsedi.

"Ah... Evet, lütfen... Lütfen," diyerek dudaklarına doğru inlediğimde önce boynumu dişledi. Ardından gülümseyerek kalçamı daha sıkı bir şekilde avuçladı. Hareketleri gittikçe hızlanırken nefesim kesildi, vücudum titremeye başladı.

Belimi sıkıca tutmayı bırakmadan yeniden yerlerimizi değiştirerek beni yatağa yatırdı ve üzerime çıktı. İçimi bu kez daha sert, daha hızlı bir şekilde doldurmaya başladığında uzun tırnaklarım sırtında, dudaklarım boynunda gezindi. Tırnaklarımla sırtını çizerken gülümsedi ve sanki mümkünmüş gibi kalçasını kontrolünü yitirmiş gibi daha hızlı bir şekilde hareket ettirmeye başladı. Yetmedi, bir elini aramıza yerleştirerek kadınlığıma doğru götürdü. Parmakları o noktayı hızlı bir şekilde okşamaya, daireler çizmeye başladığında beni daha fazla çıldırttı. Sırtım iyice gerilirken, "İlker!" diyerek tiz bir çığlık kopardım. Keyifle, sanki benimle alay eder gibi kıkırdadı. Hissettiğimiz şehvetten dolayı olsa gerek parmakları daha hızlı bir şekilde beni okşamaya, erkekliği daha sert bir şekilde içime girip çıkmaya başladı. İkimiz de yay gibi iyice gerilirken vücudum çok daha güçlü bir şekilde titredi ve aynı anda geldik. İlker hırıltı bir nefes koparark üzerime yığıldığında ikimiz de kahkaha attık.

"Hâlâ istiyor musun bakalım İtalyan mafyası?" diyerek boğuk bir sesle sorduğunda kahkaha atmaya devam ettim. Alnına düşen saçları ellerimle iterken, "Hiçbir İtalyan mafyasını sana değişmem aptal," dedim. Dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım.

(+18 kısım bitmiştir.)

İkimiz de hâlâ hızlı alıp verdiğimiz nefeslerimizi kontrol ederken İlker kendini benden uzaklaştırdı ve yan bir şekilde yanıma uzandı. Parmaklarını

alnımda, yanaklarımda gezdirirken genişçe, içimi titretecek bir şekilde gülümsedi. Dudaklarımdan öpüp geriye doğru çekilerek beni izlemeye başladığında derin bir nefes aldım. Birkaç dakika boyunca onu, ela harelerini, güzel yüzünü, terden ve çekiştirmemden dolayı dağılmış saçlarını sessizce izledim.

İtalya'da geçirdiğimiz zaman boyunca bizimle ilgili çok fazla şey düşünmüştüm. Fakat en çok fark ettiğim durum ise söz konusu İlker Altan olduğunda hep daha fazlasını istiyordum, çok daha fazlasını...

Sadece tek bir günümüz varmış gibi her anımı yalnızca onunla geçirmek istiyordum. Hep onun yanında uyanmak, güne yalnızca onunla başlamak ve geride kalan bütün anlarımı yalnızca onunla geçirmek istiyordum. Nefesimi kesiyordu. Aklımı başımdan alıyordu ve bunu başarabilen tek adamdı. Her zaman yalnızca onu seveceğimi, yalnızca onu isteyeceğimi ve ondan hiç bıkmadan hep aynı hisleri yaşayacağımı biliyordum. *O zaman neden bekliyorduk ki?*

Bir elim yanağını, kirli sakalını okşarken, "Neden bekliyoruz ki?" diye sordum hâlâ güçlükle nefes alıp vererek. Bana aklı karışmış bir şekilde baktı.

"Anlamadım?" diye soludu kesik kesik.

"Beklemeyelim. Konsolosluğa gidip evlenelim. Herkesten gizli, sadece ikimiz. Sen ve ben."

İtalya'da onunla zaman geçirdiğimiz sürede bunu daha sık düşünür olmuştum. Evlilik, beni hep korkutmuştu ama artık korkmuyordum. İstiyordum ve sadece İlker'le bunu gerçekleştirmek istiyordum. Beklemek koca bir saçmalıktı. Sekiz aydır birlikteydik. Harika giden bir ilişkimiz vardı. Tatilden sonra zaten birlikte yaşamaya başlayacaktık. *O zaman neden bekleyelim ki?*

İlker'in ela hareleri kocaman açılırken, "Ne?" diye soludu hayretler içinde.

"Duydun işte. Evlenelim. Nasılsa İstanbul'a döndükten sonra birlikte yaşayacağız. Tek yapmamız gereken basit bir imza atmak değil mi? Gidip, atalım o zaman."

Söylediklerimde ciddiydim. Hem de hiç olmadığım kadar ciddiydim.

Yüzüne belli belirsiz bir gülümseme peyda olurken hâlâ bana afallamış bir şekilde bakıyordu. "Melek... Sen ciddi misin?" diye sordu nefes nefese. Kıkırdadım. Hızla başımı aşağı yukarı doğru salladım.

"Hiç olmadığım kadar. Biliyorsun, ben pek düğün dernek sevmiyorum. Sen seviyor musun?"

Evet, basit bir nikah töreniyle evlenmek istiyordum ama bencilce davranıp İlker'in duygularını, düşüncelerini öylece kenara atacak da değildim. Eğer o düğün isterse buna kesinlikle gönüllü olur ve beklerdim de.

"Hayır," dedi direkt, hiç düşünmeden. Kaşlarımı çatarak çıplak omzuna sertçe bir tane geçirdim.

"Doğruyu söyle bak. Sırf ben sevmiyorum diye demiyorsun bunu, değil mi?" diye ciddiyetle sorduğumda başını hızla sağa sola doğru salladı.

"Sevgilim, inan bana sana yalan söylemiyorum. Gerçekten düğünlere karşı pek ilgim yok," dediğinde içim kıpır kıpır olarak içtenlikle gülümsedim. Bir elim yanağını okşarken, onun da elleri yeniden belimi sardı. Sırf tepkisini yakından görmek için gözlerimi gözlerinden hiç çekmeden, "O zaman beklemeyelim," dedim bir kez daha ama bu kez fısıltıyla ve derinden gelen bir sesle. Gözlerimin içine uzun uzun baktı. Ani bir refleksle dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Beni uzun uzun öptü. Islak dilini dudaklarımın üzerinde gezdirdi. *Bu bir evet miydi?*

Geriye çekilip, "Feride Teyze çok kızmaz mı ama?" diyerek tereddütle sorduğunda kaşlarımı çatmadan edemedim. Çünkü haklıydı.

Evet, işin bir de annem tarafı vardı. Bakın, babam demiyorum, direkt annem diyordum. Çünkü babam benim mutluluğum dışında zaten başka bir şey istemezdi ama Diktatör Feride düğün olmazsa beni kesin keserdi. Fakat onun da yumuşak bir damarı vardı ve o damarı da itiraf etmeliyim ki direkt damadından geçiyordu.

"Muhtemelen başlarda çok kızar ama sonrasında evlendiğimiz için hiçbir şeycik demez. Hatta hoşuna bile gider. Biliyorsun, söz konusu sen olunca annem o kızma damarını vücudundan çıkarıp hiç görmeyeceği başka bir yere bırakıveriyor."

Söylediklerim karşısında İlker keyifle kıkırdadı ama bana hayretler içinde bakmayı da sürdürdü. Sanki hâlâ söylediklerimi idrak etmek ister gibi bir yanı vardı. Dudakları hafifçe aralanırken titrek bir nefes bıraktı. "İnanmıyorum, sen gerçekten ciddisin," dedi yaşadığı afallamayla. Başımı hızlı hızlı sallayarak gülümsedim.

"Hem de çok ciddiyim. Seni çok seviyorum ve beklemek de istemiyorum."

İlker'in gözleri dolmaya başladı. Birden bakışlarını kaçırdı. Burnunu çekerken bir anlığına ağladığını düşündüm ama gözlerimi zaten ondan ayırmadığımdan ağlamadığının gayet farkındaydım. Hâlâ bu yaşadığımız ana gerçekten inanamıyormuş gibi bir hâli vardı. Yeniden bana dönüp bir eli yüzümde, saçlarımda usulca gezinirken, "Meleğim, ben de seni çok seviyorum," dedi derinden gelen bir sesle. Kocaman gülümsedim.

"Eee o zaman?" diye üsteledim. Ela hareleri yıldızlar gibi ışıldadı. Dudaklarında nefes kesici bir gülümseme belirdi. Kelimeleri uzatarak, "O zaman," diye mırıldandığında heyecanlandım. Kalbim adeta ritmini kaybedercesine daha hızlı atmaya başladı. Ona beklentiyle bakmayı sürdürdüm. İlker ise beni hiç bekletmeden dudaklarını araladı ve o büyülü cümleleri bir çırpıda söyledi.

"O zaman yarın Milano'ya dönüyoruz ve hemen işlemlere başlıyoruz."

On Gün Sonra...

"Teyzem seni mahvedecek. Teyzem seni gebertecek. Teyzem seni kesecek Melek, kesecek!"

Bulunduğumuz oda İlker'in odasıydı ve kasabanın üzüm bağlarına bakan şahane bir manzarası vardı. Saatler akşam üzereydi. Karşımdaki boy aynasına bakarak başımdaki beyaz, ucunda tül olan ve alnımı kapatan şapkayı düzeltirken arkamdan işittiğim isyan seslerini kesinlikle duymazdan geliyordum. Sesin sahibini tahmin etmek o kadar da zor değildir diye düşünüyorum. *Evet, evet. Eda, canım kuzenim.*

"Kız duyuyor musun beni?" diyerek bir kez daha cırladığında aynadan ona kısa bir bakış attım. Umursamaz bir tavırla omuz silkip, "Yooo," dedim çünkü gerçekten umursamıyordum. Bugün benim en mutlu günümdü ve kimsenin bunu bozmasına izin vermeyecektim. Fakat Eda yine de durmadı, susmadı. Aramızdaki mesafeyi iki büyük adımda aşarak yanıma ulaştı. Birden çıplak omuzlarımdan tutup hızla beni kendine doğru çevirdi. İri kahverengi gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakarken biçimli kaşları ise çatıktı.

"Bak, bana doğruyu söyle. Hamile misin sen yoksa?"

Eeee, yok artık ama!

"Çüş!" diyerek bu kez ben bağırdım.

Odada tiz bir kahkaha sesi koptu ve o ses hemen yanı başımızda, İlker'in çalışma masasının önündeki sandalyede oturan Gamze'ye aitti. *Evet, o da buradaydı.*

"Merak etme, hamile falan değilim," dedim Eda'nın içini rahatlatmak istercesine.

Tamam, İlker'le olan bu ani evliliğimizden dolayı Eda'nın böyle bir tepki vermesi çok normaldi ama henüz yirmi bir yaşındaydım ve ömrümün bir altı yılı boyunca da çocuk düşünmüyordum. İnanın bana, İlker de düşünmüyordu çünkü bunu çok öncesinde konuşmuştuk. Önce hayatımızı doruklarına kadar yaşayacak ve birlikte bir sürü ülke gezecektik. *Çocuğu sonra da yapabilirdik, değil mi?*

"O zaman bu neyin acelesi be kızım?" diye sordu Eda bu kez de isyan dolu bir sesle.

"Acele etmiyoruz ki. İlker'le sekiz aydır birlikteyiz."

"Hayır, onu kastetmiyorum. Yani bu aniden evlenme fikri nereden çıktı?"

"Eda, düğün dernek sevmiyorum ki ben."

"Tamam, sevmiyorsun da bu da çok ani değil mi? Teyzem çok üzülür bak."

"İsterse onun için düğün de yaparız ama şimdi burada, İtalya'da evlenmek istiyorum ve evleniyorum."

Durumu kısaca özetleyeyim.

Bugün evleniyordum.

Yaklaşık bir saat sonra İlker'le nikah masasına oturacaktım.

Sicilya'dan döneli on gün olmuştu ve bu on gün içerisinde gerçekten planladığımız gibi ilerlemiştik. Önce Milano'daki Türk konsolosluğuna giderek evlilik için gerekli bilgilerin neler olduğunu öğrenmiş, bizim için gün almıştık. Ardından da hızla o belgeleri toplamaya başlamıştık.

Bu süreçte Gamze ve Berkay'ın vizesi çıkmış, sonunda yanımıza gelmişlerdi. Gamze'yi ne kadar çok sevsem de Eda'nın yeri bende bir başkaydı ve nikah şahidimin elbette o olmasını isteyerek birkaç gün öncesinde de onu aramıştım. O sırada şansıma ne yazık ki Almanya'daydılar. Hatta annemlerin yanındaydılar ve Eda'yı annemlere bir şey belli etmemesi için sıkı tembihlemiştim.

Haberi alan Eda ve Ahmet de dün ilk uçakla İtalya'ya, yanımıza gelmişlerdi fakat Eda dünden beri hiç susmuyordu. Bir taraftan onun bu endişesini gerçekten anlayabiliyordum ama ben çekinecek bir şey yapmıyordum ki. Sevdiğim adamla ömür boyu bağlarımı birleştiriyordum. Sadece bunu gürültüden uzak, sade basit bir nikah töreniyle gerçekleştiriyorduk, o kadar.

İlker'in sandalyesinde oturan Gamze, "Daha fazla gitme kızın üzerine Eda. Baksana nasıl heyecanlı? Ki bence herkesten gizli evlenerek de çok iyi yapıyorlar. Hem ben de Feride Teyze'nin Melek'e çok kızacağını düşünmüyorum. Zaten evlenmesini istiyordu," diyerek benim tarafımı tuttu. Ona, üzerindeki kısa, mor elbiseye, düz, kızıl saçlarına ve harika makyajına bakarak havadan küçük bir öpücük attım. O da bana aynı şekilde öpücük attı.

"Aklın yolu bir," diyerek Gamze'yi onayladım. Ardından keyfimi hiç bozmadan Eda'ya dönüp, "Şahidim olacaksın, değil mi?" diye sordum dudaklarımı sarkıtarak. Yüzündeki endişe yavaşça silindi ve yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı.

"Elbette olacağım deli. Seni şahitsiz bırakır mıyım hiç?"

"O zaman sorunumuz çözüldü," dediğimde yüzündeki gülümseme silinmeden, ellerimden tutarak bana şöyle uzun uzun bir baktı.

"Offf! Çok güzel oldun pislik!" dedi hem kızar hem de sever gibi bir edayla. İşte bu benim tanıdığım Eda'ydı.

"Hah! Bana şunlarla gel ya," diyerek yanağından küçük bir makas alıp yeniden arkamı döndüm. Son kontrolleri yapmak üzere karşımdaki aynaya, yansımama baktım.

Üzerimde askısız, kayık yaka, dümdüz, beyaz, saten bir nikah elbisesi vardı. Bunu iki gün önce artık kayınvalidem olacak Ludovica Hanım'la alışverişe çıktığımızda almıştık. Evleneceğimizi duyduğunda herkesten daha coşkulu ve heyecanlı tepki veren ilk kişi de yine elbette İlker'in annesi olmuştu.

Beyaz elbise dizlerimin biraz altında bitiyordu ve çok zarif görünüyordu. Ayaklarımda beyaz stiletto topuklu ayakkabılar vardı. Saçlarım ise hafif dağınık bırakılarak, yandan bir topuz yapılmıştı. Saçlarımın üzerine ise aşırı şık, kenarında beyaz tülü, birkaç tüyü olan ve alnımı kapatan bir şapka takılmıştı. Bu şapka bana daha çok İngiliz kraliyet ailelerini anımsatmıştı.

Boynumda inci bir kolye, kulaklarımda ise yine inci küpeler vardı. Bunlar Ludovica Hanım'ın bana nikah hediyeleriydi. Ellerimde ise tıpkı elbisem gibi beyaz, saten eldivenler vardı. Makyajım ne çok abartılıydı, ne de çok sadeydi. Nikah için gayet yeterliydi. Pudra pembesi allık, yine pudra pembesi rujla kesinlikle çok hoş ve zarif görünüyordum.

İlker hazırlanmak için annesinin odasına gitmişti ve henüz beni görmemişti. Sadece annesi Ludovica'yla birlikte kuaförden döndükten sonra bir saçlarımı görmüştü, o kadar. Asıl sonucu henüz o da bilmiyordu.

Aynadaki yansımamı gözlerimi kırpıştırarak izlerken elbisemin karın bölgesini ellerimle düzelttim. Hemen arkamda dolmuş olan gözleriyle Eda bana bakıyordu. Üzerinde ince askıları olan kahverengi, saten bir elbise vardı. Saçlarını su dalgası şeklinde yapmıştı. Makyajı ise benimki gibi hafifti. Bana yüzündeki buruk bir tebessümle bakmayı sürdürürken, "Gerçekten evleniyorsun. Ciddi ciddi evleniyorsun," dedi hâlâ inanamayarak. Buna ben de inanamıyordum ama gerçekten evleniyordum.

"Evet," derken kocaman, dişlerimi göstererek sırıttım.

O sırada bulunduğumuz odanın kapısı tıklatıldı. Kapı hafifçe aralandığında İlker'in annesi kabarık kıvırcık saçlarıyla başını içeri doğru uzattı.

"Oh mio Dio! (Aman Tanrım!)" diye yüksek sesle konuşarak içeri girdi ve kapıyı da ardından hızla kapattı.

Ludovica Hanım'ın üzerinde şık, krem renginde bir takım vardı. Takımının eteği benim elbisem gibi dizlerinin biraz altında bitiyordu. Saçlarını doğal hâlinde, kabarık bir şekilde kıvırcık bırakmıştı. İlker, saçlarını annesinden almıştı.

İki elini de havaya kaldırarak, "La mia bellissima sposa! (Benim güzel gelinim!)" diye adeta şakıyarak yanıma doğru geldi. Birden ellerimden tutup beni kendi çevremde döndürdü.

"Ben yine anlamadım ama sizi," diyerek mahcup bir şekilde mırıldandım. Söylediği çoğu cümleyi bana İlker tercüme etmek zorunda kalıyordu.

"Benim güzel gelinim dedim," dedi hemen. İlker'in annesi İtalyan olabilirdi ama tek tük Türkçe de biliyordu tabii ve konuşurken inanılmaz tatlı biri oluyordu.

"Çok teşekkür ederim," dedim utanarak.

"Sis Türkler nasil der? Masallah." O sevimli aksanıyla yanaklarımdan öptüğünde iyice utanıp, yanaklarım ısınarak olduğum yerde kıpırdandım.

"Grazie (Teşekkürler)," dedim bu kez ben de onun diliyle. Samimiyetle gülümsedi.

"Hasir misin kizim?" diye sordu heyecanla.

"Evet, efendim."

"İlker de hasir. Seni bekliyor."

"Tamam, geliyoruz," dediğimde hızla başını salladı ve başka hiçbir şey demeden odadan çıkıp gitti.

Ludovica Hanım'ın yanımızdan gitmesiyle gerginliğim ve heyecanım daha da arttı. Gamze, masanın üzerindeki beyaz, kutu şeklindeki çantamı

bana uzatırken, Eda'da İlker'in yatağının üzerindeki beyaz, canlı lalelerden oluşan gelin çiçeğimi alıp elime tutuşturdu.

Gözlerimin içine bakarak, "Hazır mısın gerçekten?" diye sorduğunda derin derin nefes alıp verdim. Birkaç saniye boyunca gözlerimi kapatıp kendime gelmeye çalıştım ve ardından omuzlarımı dik tutarak, "Hazırım," dedim. Bunu söylerken ses tonum epey kararlı çıktı.

Gamze, "Eee, hadi o zaman, damat beyi bekletmeyelim," dediğinde hızla başımı salladım. Önden onlar, arkalarından da ben odadan çıktım.

Kısa koridoru ardımızda bırakarak evin ahşap merdivenlerine ulaştığımızda güçlü bir nefes alıp verdim. Sonra bakışlarımı aşağıya doğru çevirdim. Eda ve Gamze, hızla merdivenleri inerek eşlerinin yanına ulaşırken ben de kirpiklerimi kırpıştırarak bir müddet yalnızca onu izledim. Nefesimi kesiyor, beni büyülüyordu.

Üzerinde bütün vücudunu saran siyah bir takım elbise vardı. Papyon değil, kravat takmıştı ve çok daha yakışıklı görünüyordu. Takım elbisesinin ceketinin cebine gelin çiçeğimle uyumlu beyaz bir lale yerleştirilmişti. Kıvırcık saçlarını bugün daha düzenli bir şekilde taramış ve hatta hafifçe havaya kaldırmıştı.

Kalbim ona bir an önce kavuşmanın arzusuyla yanıp tutuşurken adımlarım çok hızlı bir şekilde hareket etti ve kendimi çok geçmeden merdivenleri inerek onun tam karşısında buldum. Dudakları aralanmış bir şekilde bana bakıyor ve sürekli kirpiklerini kırpıştırıyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum merakla. Sesim sanki içime kaçmış gibi, derinlerden gelmiş ve çok sessiz bir şekilde çıkmıştı. İlker içimi titretecek bir şekilde gülümsedi. Başını sağa sola doğru sallayıp dudaklarını araladı ama birkaç saniye boyunca hiçbir şey diyemedi.

"Ne diyebilirim ki? Bana her şeyi unutturdun şu an. Aklımı başımdan aldın," dediğinde kıkırdadım. Benim amacım da tam olarak buydu aslında.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerimi tutarak derince gözlerimin içine baktı. "Bu yaşayacağımız şey," diye söze girdi. Beklentiyle ona bakmayı sürdürdüm. "Bizi bir ömür birbirimize bağlayacak, biliyorsun değil mi?" dedi sesi titreyerek. Hızla başımı aşağı yukarı doğru salladım.

"Biliyorum. Ben de bunu istiyorum zaten."

"Eminsin, değil mi?" diye sordu bu kez de.

İlker, hayatıma öyle bir anda dahil olmuştu ki daha öncesinde yaşamanın, sevmenin ne demek olduğunu dahi bilmiyordum. Hatta onsuz aldığım nefes bile ciğerlerimi karşılamıyormuş meğerse.

Yaptığı her şeyle, ettiği tüm laflarla beni tamamıyla büyüleyip kendine hapsetmişti. Hayatımdaki en önemli varlıktı artık ve bundan sonraki yaşantımı yalnızca onunla geçirmek, ona adamak istiyordum. Onsuz tek bir saniyemi bile düşünemiyordum.

Onun elini sıkıca tuttuğum andan bu yana yalnızca onunla daha çok zaman geçirmenin hayallerini kurmuştum ve şimdi o hayallere sahip olmak için çok az bir zaman kalmıştı. İkimizin de küçük birer imza atması yeterliydi.

Tereddüdünü, endişesini, korkularını anlayabiliyordum ama buna gerek yoktu. Ben onu seviyordum ve ömrümün geri kalan kısmında da yalnızca onu sevecektim.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," dedim kendimden emin bir ses tonuyla. İçimi titretecek bir şekilde gülümsedi. Ellerimde eldivenler olmasına rağmen ikisini de tutup dudaklarına doğru götürerek öptü.

"O zaman gidelim," dedi büyük bir keyifle.

"Gidelim," dedim onu onaylayarak.

İlker ve ben önden, diğerleri arkamızdan önce evden, ardından da bahçeden çıktık. Bulunduğumuz sokağın içerisinde olan birkaç insan bizi meraklı gözlerle izlerken, Ludovica Hanım onları muhteşem İtalyancasıyla yanıtladı ve muhtemelen komşularına durumu özetledi. İçlerinden biri bize bakarak, "Felicitazioni!" diye bağırdığında hiçbir şey anlamadım. İlker, dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Bizi tebrik ediyor," diyerek bana tercüme ettiğinde adeta coşkulu bir edayla karşımızdaki komşusuna el sallayıp, "Grazie!" diye bağırdım. Bildiğim zaten iki kelime vardı. *Biri Si (Evet), diğeri ise Grazie (Teşekkürler) idi.*

Hep birlikte gülüşürken İlker, ben, Eda ve Ahmet, İlker'in annesinin arabası olan siyah, Wolkswagen SUV arabasına bindik. İlker, direksiyon koltuğundaydı, bense onun yanındaydım. Ludovica Hanım, Gamze ve Berkay da Ludovica Hanım'ın sevgilisi olan Sebastian Bey'in beyaz Mercedes'ine bindiler.

İlker elimi tutarak, "Hazır mısın?" diye sorduğunda hızla başımı salladım.

"Hiç olmadığım kadar," dediğimde bir kez daha elimi öptü ve ardından vakit kaybetmeden motoru çalıştırdı.

Yaklaşık yarım saat içerisinde şehir merkezindeki Türk konsolosluğuna ulaştık. Bizi kapıda yetkili kişiler karşılarken doğrudan nikahın gerçekleşeceği küçük salona geçtik. İlker, sandalyemi çekerek oturmama

yardımcı olurken, Eda ve Berkay da şahit koltuklarında yerlerini aldılar. Benim şahidim Eda, İlker'in şahidi ise Berkay'dı.

Gamze, Ahmet, Ludovica Hanım ve sevgilisi Sebastian Bey de hemen karşımızdaki sandalyelere yerleştiklerinde kalbim çok tuhaf bir şekilde daha hızlı atmaya başladı. Bu anı yaşadığımıza gerçekten inanamıyordum. Evleniyordum. Hem de bu şahane genç adamla evleniyordum.

Konsolosluktaki en yetkili kişi nikah memuru koltuğuna yerleşirken aldığım sık nefesler artık bana yeterli gelmiyordu. Çok heyecanlıydım ve yaprak gibi titriyordum. Elimdeki çiçeği masanın üzerine bırakırken sıkıca İlker'in elini kavradım. Bana güven dolu bir gülümseme bahşettiğinde rahatlamaya çalıştım.

Nikah memuru, "Değerli Melek Güçlü ve İlker Altan, evlenmek için konsolosluğumuza müracaat ettiniz. Şimdi şahitlerin huzurunda bir kez daha bunu tasvip etmek ister misiniz?" diye sorduğunda ikimiz de başlarımızı onaylarcasına salladık. Heyecanım gittikçe tavan yaparken nikah memuru doğrudan bana baktı.

"Siz sayın Melek Güçlü, sayın İlker Altan'ı kendi rızanızla ve hiçbir baskı altında kalmadan işiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"E-Evet!" diye bağırdım titreyen sesimle. Salonda bizim için küçük bir alkış koptu. Nikah memuru bu kez aynı soruyu doğrudan İlker'e yöneltti.

"Siz sayın İlker Altan, sayın Melek Güçlü'yü kendi rızanızla ve hiçbir baskı altında kalmadan eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet!" diye bağırdı İlker ve onun sesi benimkinden çok daha güçlü, çok daha gür çıktı.

Bulunduğumuz salonda alkış sesleri asla kesilmezken nikah memuru bu kez doğrudan Eda ve Berkay'a bakarak, "Peki, sizler şahitlik ediyor musunuz?" diye sordu. İkisi de aynı anda, "Evet," dediler.

Nikah memuru, "Ben de Türkiye Cumhuriyeti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum," dediğinde artık daha fazla kendimi tutamadım ve birden mutluluktan ağlamaya başladım. Hatta öyle içli ağladım ki İlker'in ayağına basmayı Eda'nın, "Ayağına bas çabuk," demesiyle hatırladım.

İlker'in ayağına heyecandan çok yavaş bir şekilde bastıktan sonra nikah memuru önündeki defteri önce bize, ardından da Eda ve Berkay'a uzattı. Hepimiz defteri tek tek imzaladıktan sonra oturduğumuz sandalyelerden ayağa kalktık. Nikah memuru, bizle tokalaşıp tebrik ettikten sonra evlilik

cüzdanını doğrudan bana verdi. Cüzdanı havaya kaldırıp elimde sallarken İlker beni yavaşça kendine doğru çevirdi.

"İlk tanıştığımız zamanlarda sana ne demiştim, hatırlıyor musun?" diye sordu birden aklımı karıştırarak. Biraz düşündüm çünkü ne dediğini gerçekten hatırlamak istedim.

"Çok fazla şey dedin," dediğimde tek kaşını havaya kaldırarak kurnazca sırıttı. Birden belimden kavrayıp beni kendine doğru çekti. Gözleri gözlerimdeydi.

O muhteşem, boğuk sesiyle dudaklarıma doğru, *"Pes etmeyi sevmem, Melek Güçlü,"* diye fısıldadı. Coşkulu bir kahkaha patlatırken kalbimin yükselen ritim seslerini artık işitemiyordum bile. İlker'in dudakları sertçe dudaklarıma kapandığında kollarımı boynuna doladım. Aynı istek, aynı arzu ve aynı şehvetle onu uzun uzun öptüm.

Hayatın size ne zaman, ne getireceğini asla tahmin edemezdiniz. Bakın bana, ne umarken ne buldum ve inanın bulduğum şeyden fazlasıyla memnundum.

İlker, bunca zaman boyunca iyisiyle ve kötüsüyle iyi ki benden hiç vazgeçmemişti. İyi ki de dediği gibi hiç pes etmemişti.

İşte bizim hikâyemiz asıl şimdi başlıyordu.

48. Bölüm | FİNAL

Instagram: askadususofficial | missfirat

Playlist:

Sezen Aksu - Haydi Gel Benimle Ol

Yaşlı Amca - Ve Ben

Mark Eliyahu & Fuat Güner - Nefes Yerine

Aşka Düşüş'ün tüm playlistine Spotify'da Aşka Düşüş yazarak ulaşabilirsiniz. ❤

Ve... Geldi, çattı o kutlu gün.

5 yıllık Aşka Düşüş macerasında iyisiyle, kötüsüyle, övgüsüyle, sövgüsüyle benimle olan, bu kitabı okuyup yorum yapan, vote veren, kıymet veren herkese çok ama çok teşekkür ederim.

Bundan sonrasında yepyeni macerelarda görüşmek üzere. Sizi çok çok seviyorum ve kocaman kucaklıyorum. ❤

Bu bölümün hatırına da yorumlarınızı bu kez bir tık fazla bir şekilde bekliyorum. Haberiniz olsun.

Keyifli okumalar. =)

48. BÖLÜM | FİNAL

İki Yıl Sonra / Eylül 2021...

Öz geçmiş dosyası? Burada.

Üniversite son sınıf bitirme projesi? Burada.

Son bir yıl içinde hazırladığım iç ve dış cephe projeler? Hepsi burada.

Modelleme çizimleri? Onlar da burada.

Eksik bir şey yoktu. Yani sanırım...

Hissettiğim gerginlikten dolayı önümdeki dosyaları kaçıncı kez kontrol ettiğimi saymadan son bir kez daha göz gezdirmek istediğimde sıcacık bir el uzanıp benim titreyen ellerimi tuttu ve yapmak istediğim eylemi engelleyerek dikkatimi biraz da olsa dağıttı.

Başımı önümdeki dosyalardan kaldırarak onun sıcacık bakan ela gözleriyle sarmalandığımda, "Titriyorsun," diye mırıldandı yumuşak, sanki beni sakinleştirmek ister gibi bir ses tonuyla. Derince soluklanıp,

omuzlarımı düşürerek sırtımı oturduğum kadife, bahçe koltuğunda geriye doğru yasladım ve bu hayatta her şeyden, herkesten çok sevdiğim insanın gözlerinin içine baktım. *Evet, titriyordum. Evet, kalbim adeta gümbürdeyerek atıyordu.*

"Çok gerginim İlker," diye fısıldadım bozuk çıkan sesimle. Gerçekten çok gergin ve huzursuz hissediyordum. Hatta gerginlikten ellerimle yüzümü sıvazlamak, saçlarımı çekiştirmek istiyordum ama bu sadece birkaç saat öncesinde özenle yaptığım makyajımın ve saçlarımın bozulmasına neden olurdu. O yüzden kendimi dizginlemek zorundaydım.

Hemen karşımdaki koltukta oturan İlker ayağa kalkarak yanıma geldi. Benim oturduğum kadife koltuğun kenarına oturdu. Kollarımı sıvazlayarak başımın tepesinden öptü.

"Sevgilim, sen neden stres yaptın ki bu kadar?" diye sordu ilgili bir tavırla, bir taraftan da yüzümü okşayarak. *Sanki neden stres yaptığımı bilmiyordu...*

Stresliydim. Gergindim. Tedirgindim. Huzursuzdum çünkü bugün çok önemli bir iş görüşmesine gidecektim ve o iş görüşmesi İstanbul'un en iyi iç mimarlık şirketlerinden birinde gerçekleşecekti.

"İstanbul'un en iyi mimarlık şirketlerinden birinde iş görüşmem olduğu için olabilir mi acaba?"

"İlk kez iş görüşmesine gitmiyorsun ama hayatım." *Sağ ol kocacığım ya. Şu an inanılmaz rahatlattın beni.*

"Babama mahcup olmak istemiyorum," diye itiraf ettiğimde hissettiğim tedirginlikten sesim fısıltı şeklinde ve titreyerek çıktı. İlker ise yaptığım bu kısa açıklamaya kıkırdayarak karşılık verdi. *Komik bir şey mi vardı?*

"Meleğim, babama niye mahcup olasın? Şirket babamın şirketi değil sonuçta."

"Ama sonuçta bu görüşmeyi o sağladı."

Bugünkü iş görüşmesi bir nevi Muhsin babamın aracılığı sayesinde gerçekleşmişti ama bu biraz uzun bir hikâye sayılırdı. Anlatmayı şimdilik sonraya bırakıyordum.

"Babam, sadece görüşmeyi ayarladı. Duyduğum kadarıyla Duygu Hanım daha çok performansa ve el becerisine bakıyor ve senin tasarımların da muhteşem."

Güne gözlerimi açtığım ilk andan bu yana İlker beni teskin etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu ve bu sadece bugün için geçerli değildi. Görüşme ayarlandığından bu yana son bir haftadır bütün sızlanmalarımı,

itirazlarımı ve elbette mızmızlanmalarımı yalnızca o çekiyor, beni o dinliyordu. Fakat ne yazık ki gerginliğim bir türlü son bulmuyordu. Sanki aksi gibi daha da artıyordu.

"Tasarımlarımın muhteşem olması beni şirkete hemen aldırmayacak ama. Hâlâ çok gergin hissediyorum," dediğimde İlker gözlerini devirerek gürültülü bir nefes bıraktı.

"Gergin hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok Melek. Üniversiteyi birincilik gibi yüksek bir dereceyle bitirdin sen. Aksi olabilir mi sence?" Ses tonu bu kez ikaz doluydu. Beni kendime getirmek istediğini biliyordum. Tamam, söylediği şey de doğruydu Her şeye rağmen üniversiteyi birincilik gibi bir dereceyle bitirmiştim ama hâlâ içim rahat değildi işte.

"Ama pandemiden sonra çok şey çok değişti, bunu sen de biliyorsun. Restoranın bile işleri eskisi gibi değil," dediğimde bir kez daha nefesini bırakıp, kaşlarını havaya kaldırdı.

"Bu doğru ama toparlamaya çalışıyoruz ve halledeceğiz. Sen de halledeceksin," dediğinde küçük çocuklar gibi omuz silktim.

İlker, bu sitemlere artık daha fazla katlanamıyormuş gibi yanımdan kalkıp karşıma geçerek iki elimden tuttu. Beni de ayağa kaldırıp önümdeki dosya yığınlarının arasından uzaklaştırdı. Restoranın bahçesindeydik. Saatler henüz öğlenin biri olduğu için bahçede yalnızca ikimiz vardık ve çalışanlar içerideydi. Etrafı gözleriyle birkaç saniye boyunca kolaçan ettikten sonra elleriyle belimi kavrayarak beni kendine doğru çekti.

Dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırarak, "Bence senin biraz rahatlamaya ihtiyacın var karıcığım," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Kulağımı ısırıp, çok ağır bir şekilde boynumdan öptü. Kokumu içine çekti. *İlker'in rahatlamakla kastettiği şey kesinlikle ön sevişmeydi.*

Ellerim doğrudan onun güçlü omuzlarını kavrarken, "Olmaz, geç kalırım," diye mırıldandım ve bedenimi ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama İlker beni daha sıkı tutmaya başladı. Gözlerimin içine muzırlık dolu bir ifadeyle baktığında, "İlker bakma öyle. Gerçekten geç kalırım," diye sızlandım.

"Yukarı, benim odama çıkalım. Söz veriyorum sadece beş dakika..."

"Beş dakika ikimize de yetmez," dediğimde ela gözleri arzuyla parladı çünkü haklı olduğumun o da farkındaydı. "Hem üstümün başımın da dağılmasını istemiyorum," diye devam ettiğimde kaşları havaya kalktı ve hiç istemeyerek de olsa beni bıraktı. Ama kollarını üzerimden

uzaklaştırırken kumaşın altında kalan kalçalarımı sıkarak, "Sabah da beni engelledin, unuttum sanma. Sen işi kapıp akşam eve geldiğinde bunun hesabını misliyle alacağım, haberin olsun," diye söylendi. Alay eder gibi güldüm çünkü haklıydı.

İş görüşmesinin üzerimde oluşturduğu gerginlikten olsa gerek bu sabah İlker'le sevişmemiş ve hatta hazırlanacağımı söyleyerek onu da engellemiştim. Çünkü engellemeseydim o da ben de fazlasıyla güne geç başlayacaktık. Ne kadar zaman geçerse geçsin asla birbirimize doyamıyorduk ve bunu başlattığımız zaman uzun sürmesini sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapıyorduk.

Benim üzerimde saten, beyaz bir gömlek ve kalem etek vardı. Saçlarımı maşayla su dalgası hâline getirmiş, makyajımı ise gösterişten uzak sade tutmuştum. Ayaklarımda ise siyah, stiletto topuklu ayakkabılar vardı.

İlker'in üzerinde ise hâkî yeşili bir gömlek ve siyah, kumaş pantolon vardı. Bu gömleğin üzerimde oluşturduğu etkinin fazlasıyla o da farkındaydı. Ne zaman bu gömleği giyse üzerinden çıkarıp atmak istiyordum çünkü ona çok yakışıyordu ama bugünlük ikimiz de kendimizi tutmak zorundaydık. Eğer işi gerçekten alırsam akşama bunu onunla kutlamayı uzun uzun zevkle gerçekleştirebilirdim.

"Önce bir işi alayım da sonrasına bakarız," diyerek dudaklarına kısa öpücük kondurduğumda gülümseyerek geri çekildi. Başını beni onaylarcasına aşağı yukarı doğru salladı.

O sırada bulunduğumuz bahçenin arka kapısı açıldı. Muhsin babam elindeki birkaç dosyayla yanımıza geldi ve doğrudan bana bakarak kocaman gülümsedi.

"Benim güzel gelinim, görüşme için hazır mı bakalım?" diye sordu sevecen bir edayla. *Keşke hazır olabilseydim babacığım.* Benim yerime onu İlker yanıtladı.

"Senin güzel gelinin bayağı dert sahibi şu an. Belki biraz sen içini rahatlatırsın."

"O nedenmiş?"

"Çünkü şirketin kendisini almayacağını düşünüyor."

İlker'in söylediklerine karşılık Muhsin babam kaşlarını çattı. Elindeki tapu senetlerini bahçedeki cam masalardan birinin üzerine bırakarak yanıma geldi. Omuzlarımdan tuttu.

"Kızım, niye almasınlar? Üniversiteyi bitirdiğinden beri hazırlanıyorsun. Ayrıca çizimlerin, ev içi projelerin ve tasarımların çok çok iyi. Duygu

Hanım seni işi almayacak da kimi alacak?"

En az İlker kadar onun da bana olan bu sonsuz güveni gözlerimi yaşartacaktı ama unuttukları küçük bir durum söz konusuydu ve benim içimi asıl bu tedirgin ediyordu. Bu durumu ilk kez şimdi onlara dile getirecektim.

"Sadece insanların torpille bir yere girdiğimi düşünmelerini istemiyorum," diyerek itiraf ettiğimde hemen arkamda bulunan İlker, "Eee yok artık ama Melek!" diyerek direkt kızdı. Kızmakta haklıydı çünkü bunu ilk kez böyle açık açık vurguluyordum.

Muhsin babam, "Bu torpil değil ki güzel kızım. Ben sadece aradaki elçiyim," dediğinde hiçbir şey diyemedim. Onlar böyle düşünüyor olabilirdi ama dışarıdan bakıldığında, özellikle de böyle bir zamanda her şey çok farklı algılanabilirdi çünkü içinde bulunduğum durum fazlasıyla buna müsaitti.

Tabii düşüncelerimi onlara dile getirmedim, daha doğrusu getiremedim çünkü tam da bu esnada cam masanın üzerindeki telefonumun alarm sesi kulaklarımızı doldurmaya başladı.

Evden ayrılırken İlker'in yanında, restoranda çok fazla oyalanmayayım diye telefonuma alarm kurmuştum ve benim artık buradan gitmem gerekiyordu. Ne kadar gergin ya da stresli olursam olayım bu görüşmeyi gerçekleştirecektim. Gerçekleştirmek zorundaydım.

Muhsin babamın yanından uzaklaşarak masanın üzerindeki telefonumu aldım ve alarmı kapatıp ekranı kontrol ettim. Görüşmem saat ikideydi ve ben geç kalmak istemiyordum.

Etrafa yaymış olduğum dosyaları hızla toparlamaya başladım. Hepsini kucağıma almadan önce rahatlamak için masadaki soğuk su bardağını başıma diktim. Ardından dosyaları kucağıma alarak, "Neyse beyler... Benim artık kaçmam gerek. Maslak'a anca giderim. Bana şans dileyin," dedim.

"Şansın bol olsun güzel karım benim," diyerek İlker yanıma gelip yanaklarımdan öptü. Ona bakarak tebessüm ettim.

Muhsin babam, "O işi kapıp geleceksin kızım. Merak etme," dediğinde gülümsemeye çalışarak başımı salladım. Daha fazla vakit kaybetmek istemediğimden önce bulunduğum bahçeden çıktım. Ardından da hızla arabamın, düzeltiyorum; yeni arabamın bulunduğu restoranın otoparkına doğru ilerledim. Çünkü artık kırmızı renkte bir Mini Cooper'ım vardı.

Arabamın arka kapısını açarak dosyaları koltuğun üzerine bıraktıktan sonra direksiyonun başına geçtim. Kemerimi bağlayıp adresi de

navigasyona girdikten sonra derin bir nefes alıp vererek motoru çalıştırdım. Gideceğim mimarlık şirketi Sarıyer'deydi. Çok geçmeden restoranın otoparkından ayrılıp ana yola çıktım. *Günün en stresli kısmı asıl şimdi başlıyordu.*

İlker'le mutluluk ve huzur dolu nikahımızın üzerinden bu yana iki yıl geçti. Harika giden bir evliliğimiz vardı ve bu iki yıl içinde hayatımda çok fazla değişen şey oldu.

Evim, arabam, düzenim ve daha bir sürü şey...

Ama siz eminim en başı, yani İtalya'daki nikahtan sonra olanları merak ediyor, bilmek istiyorsunuzdur. Özellikle de annemin evliliğimize olan tepkisini...

İlker'le aniden İtalya'da nikah kıydıktan bir hafta sonra İstanbul'a geri döndük ve döner dönmez de ilk yaptığım şey annemi arayıp evliliğimin haberini vermek oldu. *Tepkisi ne mi oldu?* Diktatör Feride elbette küplere bindi! Sade, basit bir nikah yaptığımız için değil de ondan habersiz evlendiğimiz ve onu asıl şamatadan, yani düğün dernek merasiminden mahrum bıraktığımız için küplere bindi. *Peki sonrasında ne yaptı, biliyor musunuz?* Daha doğrusu zorla yaptırdı diyelim biz ona... *Elbette düğün!*

2019 yılının Ağustos ortalarına doğru İlker'le düğünümüz gerçekleşti ama düğünümüz İstanbul'da değil, sırf annemin gönlü hoş olsun ve akrabalarımız orada daha çok diye Almanya'da gerçekleşti. Düğün için İlker'in annesi ve sevgilisi İtalya'dan, Muhsin babam, yakın çevresi ve İlker'in en yakın dostları da İstanbul'dan geldi. Anneme başlarda *düğün olsun* diretmelerinden dolayı çok kızmış olsam da, itiraf etmeliyim ki düğünümüz gerçekten epey eğlenceli ve harikulade geçmişti.

Aslında anneme bir noktada bize zorla da olsa düğün yaptırdığı için minnettardım çünkü asıl yoğun ve stresli dönem de düğünden sonra başlamıştı. Eğer biz 2019 yazında düğün yapmasaydık, bir daha asla yapamazdık bence. Çünkü 2019'un sonlarına doğru Çin'de başlayıp, tüm dünyayı esiri altına alan o lanet hastalık ortaya çıkmıştı. *Yani koronavirüsü...* Ama sadece bu da değil; o dönem ölümler, felâketler hep peş peşe gelmişti. *Yasaklar, maske zorunluluğu, yaşa göre dışarı çıkma saati ve daha bir sürü şey...*

2020'nin bahar aylarında resmen evden hiç dışarı çıkamamış ve online bir şekilde eğitim almaya başlamıştık. İlker de ben de üniversitede son sınıftık ve sanki o zamanlar her şey çok daha zor bir şekilde ilerliyor gibiydi. Ben yoğun bir şekilde son bir yılımı sadece derslere verirken, İlker benim kadar

durumu kafasına takmamış ya da çok fazla kendini vermemişti. Çünkü onun asıl niyeti başkaydı. *Bellisima* restoranının başına geçmekti. Üstelik bunu sadece kendi değil, Muhsin babam da istemişti.

Evden eğitime rağmen üniversiteyi bölüm birinciliğiyle bitirmiştim. 2020'deki mezuniyetten sonra İlker tıpkı dilediği gibi restoranın başına geçmişti ama sadece bunu yapmakla kalmamıştı. Muhsin babamla birlikte İstanbul'un Anadolu Yakası'nda da yine *Bellisima* adında bir restoran açmıştı. Son bir yıldır kirada olan restoran ise artık ailemize aitti. Bugün Muhsin babam oranın tapu işlemlerini halletmişti.

Bana gelince...

Dedim ya, mezuniyetten sonra hayatımda çok fazla şey değişti diye...

İlker'in ısrarıyla önce arabamı değiştirmiştim. Onu bırakmak beni çok zorlamıştı ama İlker de bir noktada sonuna kadar haklıydı. Civcivle İstanbul sokaklarında tur atmak ya da bir yerden bir yere ulaşmak sanıldığı kadar kolay değildi. Üstelik son zamanlarda sürekli arıza yaptığından gittiğim yerlere hep geç kalmıştım.

Hayatımızdaki tek değişim arabam olmamıştı elbette. 2021'in başlarında Taksim'in arka sokaklarındaki evimizden taşınarak, Nişantaşı'ndaki lüks bir siteye yerleşmiştik. Bu sayede elbette biricik oğlumuz Cambaz'ı da yanımıza almıştık. İlker'le şimdi yaşadığımız ev artık restorana daha yakındı. O işe gitmekte güçlük çekmiyordu, ben de bir yerlere hızlıca ulaşmak istediğimde. Üstelik evimiz Taksim'deki eve nazaran çok daha büyüktü. Bana ait bir çalışma odası bile vardı.

Eylül ayındaydık ve geçen bu dokuz ay, 2020'deki o stresli süreçten pek de farksız değildi bizim için. Yaza kadar bütün streslerle, yasaklarla ve elbette hastalıklarla başa çıkma durumu devam etmişti. Her şey tam olarak geçmiş ya da bitmiş sayılmazdı ama artık alışmaya başlamıştık. En azından bu yazın başlarında 2020'de yaşayamadığımız anları İlker'le yaşamıştık.

Hiçbir şey tam olarak normale dönmüş değildi ama en azından bu yazın iki ayını hayatımızın tadını biraz da olsa çıkararak geçirmiştik. Yazın başında önce bir Karadeniz turu yapmış, ardından da Cambaz'ı da yanımıza alarak tatil için Fethiye'ye gitmiştik. Kendimize bir villa tutarak bütün yazı herkesten uzakta orada geçirmiştik.

Ağustos başında eve döndüğümüzde ise İlker restoranla daha yakından ilgilenmeye başlamıştı, ben de evde sıkıldığımdan kendime iş arayışına girişmiştim. Bir ay boyunca başvurmadığım mimarlık şirketi kalmamıştı

ama hiç olumlu dönüşler alamamıştım. Malum 2020'den bu yana iş konusunda hiçbir şey pek de yerinde gitmiyordu.

İş arayışlarım bir türlü istediğim şekilde sonuçlanmayınca bu durum Muhsin babamın kulağına gitmişti. Daha doğrusu yaşadığım sıkıntıyı İlker ona çıtlatmıştı çünkü sonradan öğrendiğim kadarıyla meğerse Muhsin babamın yakın çevresinden biri zaten çok önemli bir iç mimarlık şirketinin sahibiymiş. Hatta iş arayışı yaparken internette o şirketi çok sık görmüştüm ama şirket öyle prestijli ve öyle lüks bir şirketti ki açıkçası beni alacaklarını pek düşünmemiştim. Gerçi henüz almış sayılmazlardı. Sonuçta sadece bir iş görüşmesine gidiyordum.

Meğerse Muhsin babam benden gizli bu şirketin sahibiyle görüşmüş ve gizlice bana bir görüşme ayarlamış. Bunu ilk duyduğumda şiddetle karşı çıkmıştım çünkü böyle bir zamanda asla torpille bir yere girmek istemiyordum ama belli bir noktadan sonra önüme böyle bir fırsat sunulurken reddetmek de manasız ve hatta aptallık olacaktı. Çünkü görüşmeye gideceğim şirket sadece İstanbul'un değil, aynı zamanda Türkiye'nin de en iyi mimarlık şirketlerinden biriydi. Ben de en azından şansımı denemek için dahi olsa hazırlıklara başlamıştım. Son bir haftam da yalnızca bu görüşmeye hazırlanarak geçmişti.

Son iki yılı düşününce gerçekten evde durmaktan çok sıkılmıştım. Çalışmayı seven biriydim ve artık gerçekten mesleğimi icra etmek, kendimi bu alanda göstermek istiyordum.

Şirkete ulaşmama yaklaşık on dakika kalmıştı ki arabamın müzik çalar kısmının üzerine sabitlediğim telefonum bir anda gürültülü bir şekilde çalmaya başladı. Ekrandaki isim yüzümde kocaman bir gülümsemeye sebep oldu. Bekletmeden telefonu açıp hemen hoparlöre aldım.

"Efendim canım?" diye şakıdım sevinçle.

"Ne yaptın kuzu? Gittin mi görüşmeye?" diye sordu merakla.

"Yoldayım şimdi, on dakikaya orada olurum."

"Kaçtaydı randevun?"

"Saat ikideydi. Sen ne yapıyorsun? O büyüyen karnını okşayarak bir şeyler mi aşeriyorsun yoksa?"

"Tam üstüne bastın! Dağ çileği bulsun diye Ahmet'i dışarı gönderdim," dedi epey bu durumdan eğlenen bir sesle.

Evet, arayan kişi elbette kuzenim Eda'ydı ve altı aylık hamileydi. Bir kızı olacaktı. *Resmen junior Eda geliyordu.*

Ahmet ve Eda, evlendikten sonra hayatlarını iyice düzene sokmuşlardı. Ahmet zaten evliliklerinden bir süre sonra iyi bir şirketin muhasebe departmanında işe başlamış ve kendini epey geliştirmişti. Hatta geçen yıl da o departmanın müdürü olmuştu. Eda ise evliliklerinin ilk yılı, eh korona virüsünün de etkisiyle evde keyfine bakmıştı. O da tam, *"Artık ben de bir işe gireyim,"* dediği zaman ise hamile olduğunu öğrenmişti. Üstelik bebeğin cinsiyetini de herkesten önce ben öğrenmiştim. Eda'yla bizzat ben kontrole gitmiş ve onlara şahane bir cinsiyet partisi yapmak için doktordan ilk ben öğrenmek istemiştim. Hazırladığım küçük partide siyah balonu patlatarak kızları olacağını öğrendiklerinde ikisi de çok sevinmişlerdi. Hatta Ahmet mutluluktan ağlamıştı bile.

Peki ya biz mi? Hayır, biz henüz çocuk düşünmüyorduk.

İlker de ben de bir süre yalnızca hayatımızı yaşamak istiyorduk. Tabii ki bir çocukla da bunu gerçekleştirebilirdik ama henüz bunun için ikimiz de erken olduğunu düşünüyorduk.

"Kızım da sana bol şans diliyormuş teyzesi. Öyle diyor," dediğinde Eda gözlerimin içi nemlendi ama makyajım bozulmasın diye kendimi tuttum.

"Çok teşekkür ederim kuzum ya. İnan hâlâ çok stresliyim."

"Hiç stresli olma. Gayet güzel geçecek görüşmen," dediğinde o görmese de başımı salladım. Telefonumdan gelen navigasyon sesiyle Eda'ya, "Neyse Eda, ben şirkete yaklaştım. Çıkar çıkmaz haber ederim kuzum," dedim.

"Tamam, canım. Bol şans."

"Teşekkürler," diyerek aramayı sonlandırdım.

Aman nazar değmesin ama Eda ve Ahmet'in hayatı gerçekten tıkırında ilerliyordu. Bir diğer çiftimiz için de aynı şeyleri söylemek isterdim ama... Onların hayatında küçük pürüzler söz konusuydu.

Berkay ve Gamze elbette hâlâ birlikteydiler ve hatta bundan birkaç ay önce, temmuz ayında Berkay, Gamze'ye evlenme teklifi etmiş, o da kabul etmişti. Ardından da nişanlanmışlardı. Buraya kadar her şey normaldi ama iş Berkay'ın ailesine geldiğinde birtakım sorunlar çıkmıştı çünkü her ne kadar nişana kadar pek ses çıkarmamış olsalar da aslında Berkay'ın ailesi Gamze'yi gelin olarak istemiyordu.

İlker'den hep Berkay'ın ailesinin rahat bir aile olduğunu duyardım ama sanırım iş oğullarının evliliğine geldiğinde biraz fazla karışan, duruma el atmak isteyen tiplerdendiler. Özellikle nişanlarında Berkay'ın annesinin ne kadar dişli bir kadın olduğunu fark ettiğimde hem kendim için şükretmiş, hem de Gamze için Allah'tan bolca sabır dilemiştim.

"Hedefinize ulaştınız. Sağınızda."

Navigasyondan yükselen sesle karşımdaki büyük tabelaya bakarak arabamı sağa kırdım. Epey gösterişli bir gökdelenle karşılaştım. Arabayı park etmek isterken hemen karşımda beliren bir valeyle ani fren yapmak zorunda kaldım. Arabayı valeye doğru yaklaştırarak penceremi indirdiğimde bana doğru gelen vale, "Randevunuz mu vardı hanımefendi?" diye sordu ilgiyle. Başımı onaylarcasına sallayarak, "Evet," diye kibarca yanıtladım.

"O zaman arabanızı ben alayım," dediğimde gözlerim şaşkınlıktan irice açıldı ama bozuntuya vermeyerek direksiyon koltuğundan indim. Arkadaki dosyalarımı ve çantamı da alarak arabamın anahtarlarını karşımdaki valeye teslim ettim.

İlker sayesinde zengin ve lüks bir hayata alışmaya çalışıyordum. *Fakat şirketin önünde bir valeyle karşılanmak mı? Bu biraz fazla lükstü sanırım.*

Vale direksiyon koltuğuna yerleşerek arabamla birlikte gözden kaybolurken ben de elimdeki dosyalarla karşımdaki görkemli gökdelene baktım. Karşımdaki bina sayamayacağım kadar çok kata sahipti ve gerçekten çok yüksekti. Her tarafı camdandı. Üstelik her katında etrafı tamamıyla yeşil alandan oluşan balkonlar vardı. *Gerçekten vay be...*

Karşımdaki gösterişli camdan binanın beşinci katında el yazısıyla, büyük harfler ve altın işlemelerle kocaman *DUARS MİMARLIK* yazıyordu.

Duygu Arven Arslanoğlu Yücel...

İstanbul'un bu en prestijli iç mimarlık şirketlerinden biri olan DUARS Mimarlık Şirketi'nin başındaki yetkili kişiydi ve ben de biraz sonra bizzat onunla görüşecektim.

Daha fazla zaman kaybetmek istemeyerek boğazımı temizledim. Omuzlarımı silkeleyerek kendime gelmek istedim. Başımı dik tutarak ayağımdaki stiletto topuklu ayakkabılarla ağır adımlarla karşımdaki binaya doğru yürümeye başladım.

Sürgülü cam kapılardan içeri girdiğimde en az dışı kadar içinin de gösterişli olduğunu fark ettim. Her yer grinin en güzel tonlarıyla dekore edilmişti. Usta bir elden çıktığı çok belliydi. Etrafta masalarının başında çalışan bir sürü insan vardı ama kimse dönüp de bana bakmadı. Hepsi çok meşgul görünüyordu. *Pekâlâ...*

Bir yarım ay şeklini anımsatan ve tamamıyla parlak mermerden oluşan karşımdaki resepsiyon tezgâhına doğru ilerledim. Resepsiyona ulaştığımda tezgâhın arkasında kalan küt, kısa saçları ve kemikli bir gözlüğü olan,

benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim genç kadın telefonla konuşuyordu. Bunu kulağına takılı olan kulaklığa konuşmasından anladım.

Görüşmesini sonlandırır sonlandırmaz başını kaldırdı ve yeşil gözleri benimkilerle göz göze geldi. Yüzündeki samimi gülümsemeyle, "Hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?" diyerek kibarca sordu.

"Merhaba, Duygu Hanım'la iş görüşmesi için randevum vardı."

"İsim, soy isim öğrenebilir lütfen?"

"Melek Altan," diyerek yanıtladığımda karşımdaki genç kadın başını sallayarak önündeki bilgisayara döndü ve sanırım randevumu kontrol etti.

Birkaç saniyenin ardından önce yanındaki, en az onun yaşlarında olduğunu düşündüğüm iş arkadaşına baktı. Onunla bir göz teması kurup başını salladı ve sonra yüzündeki tebessümle yeniden bana döndü.

"Evet, Melek Hanım randevunuz burada görünüyor. Bir kez daha hoş geldiniz. Duygu Hanım'ın ofisi otuz ikinci katta. Arkadaşımız Tarık, size kata kadar eşlik edecek."

Biraz önce göz teması kurduğu arkadaşı yanındaki koltuktan kalkarak resepsiyon kısmından çıktı. Yanıma doğru yaklaşıp, "Bu taraftan ilerleyeceğiz Melek Hanım," diyerek eliyle önümdeki yolu gösterdi.

Resepsiyondaki genç kadına, "Çok teşekkür ederim," dedikten sonra adının Tarık olduğunu öğrendiğim genç adamın peşinden yürümeye başladım. Resepsiyonu ardımızda bırakarak başka ama daha geniş bir koridora girdik.

Bu koridor girişten daha farklıydı. Duvarlar küçük tuğlalarla dekore edilmişti. Tavanda ve zeminde parlak betonlar kullanılmıştı. Koridor serin ve ferahtı.

Derin bir sessizlikle asansörlere ulaştığımızda yanımdaki Tarık Bey duvardaki tuşa bastı ve sessizliğini koruyarak asansörün gelmesini bekledik. Asansör geldiğinde ve içeri girdiğimizde aramızdaki sessizlik kendini korumaya devam etti. Tarık Bey, otuz ikinci katı, yani binanın en yüksek katını tuşladığında asansör yavaş yavaş yukarı çıkmaya başladı ama sadece asansör değil, aynı zamanda kalbimin sert atışları da yükseldi. Heyecanım ve gerginliğim yeniden tavan yaptı.

Tarık Bey birden bana dönüp, aramızdaki sessizliği bozarak, "Mimarlık başvurusu mu?" diye ilgiyle sorduğunda ben de ona döndüm ve gülümsemeye çalışarak başımı salladım. Açık kahverengi gözlerine bakarak, "Evet," diye yanıtladım. Üzerinde şık bir takım elbise vardı. Zayıf bir genç adamdı ama benden epey uzundu.

"Duygu Hanım, muhteşem bir iş insanıdır. Hatta dünyanın en tatlı, en sıcakkanlı patronudur desem yeridir. Sakın yanında kendinizi kasmayın."

Söyledikleri bir nebze de olsa içimi rahatlatmış, yüzümü güldürmüştü. "Kasmamaya çalışırım," diyerek yanıtladığımda içtenlikle gülümsedi. Aramızdaki sessizlik yeniden başladı.

Çok geçmeden otuz ikinci kata ulaştığımızı bildiren klik sesini işittiğimizde Tarık Bey yine önden geçmemi bekleyerek elini uzattı ve ben de onu bekletmeden kendimi dışarı attım. Girişin gösterişli olduğunu düşünerek kesinlikle yanılgıya kapılmıştım. Asıl gösterişli olan bu kattı.

Duvarlar fil dişi rengindeydi ve etraf saf mermerden oluşuyordu. Başta bulunduğumuz koridor bana inanılmaz beyaz ve çok parlak görünmüştü ama birkaç saniyenin sonunda buna alışmaya başlamıştım.

Tarık Bey önde, ben arkada birkaç adım daha ilerledik. Beni yine bir resepsiyon karşıladı ve bu resepsiyon girişteki gibi değildi. Etrafı camla kaplıydı. Tarık Bey bana doğru eğilerek, "Beren Hanım, Duygu Hanım'ın asistanı," diyerek bilgilendirdi. Başımı salladığımda resepsiyona doğru ilerlemeye devam ettik. Bizi bu kez açık kahverengi saçları omuzlarında biten, ela gözlü, benden daha küçük olduğunu düşündüğüm genç bir kız karşıladı.

"Beren Hanım, Melek Hanım'ın Duygu Hanım'la randevusu vardı," diyerek açıkladı Tarık Bey.

"Evet, evet. Biliyorum. Hemen kendisine belirteyim çünkü kardeşi içerde." Beren Hanım, hemen eline telefonunu alarak birkaç tuşa bastı ve ardından, "Duygu Hanım, Melek Hanım geldi," dediğini işittim. Bu esnada Tarık Bey bana koridordaki krem rengindeki deri koltuklardan birini eliyle göstererek, "Siz burada bekleyebilirsiniz Melek Hanım. İyi şanslar," dedi. Gülümsemeye çalışarak,"Çok teşekkür ederim," dedim.

Elimdeki dosyalarla Tarık Bey'in gösterdiği deri koltuğa geçip otururken gerginliğim bir kez daha bastırdı ve yeniden elim ayağım titremeye başladı. Oturduğum koltukta heyecanla beklerken bacaklarımı ritmik bir şekilde sallamaktan kendimi alamadım.

Bu görüşme için günlerdir sıkıca çalışmıştım. Duygu Hanım'a eğer beni işe alırsa harika bir iş çıkaracağımı göstermek için resmen çizimden çizime koşmuştum. İşin aslı şimdi şirketi bir de böyle yakından görünce gerçekten böyle bir yerde çalışmak istediğimin farkına varmıştım.

Kalbim adeta davul gibi hızlı hızlı çarparken, "Melek Hanım, Duygu Hanım sizi bekliyor," diye seslendi asistanı Beren Hanım. "Koridorun

sonundaki kapı," diyerek açıkladığındaysa sanki mümkünmüş gibi heyecanım daha da arttı. Bütün vücudum titremeye başladı. Başımı bahsettiği koridora çevirdim ama hiçbir hareketlilik olmadığını gördüm. Oysa biraz önce Tarık Bey'e kardeşinin içerde olduğunu söylemişti ama kimse dışarı çıkmamıştı.

Bozuntuya vermeden elimde sıkı sıkıya tuttuğum dosyalarımla oturduğum deri koltuktan ayağa kalktım. Derin bir nefes alarak ağır adımlarla önümdeki parlak koridorda yürümeye başladım ve koridorun sonuna ulaştım. Kapının hemen kenarında yer alan ve üzerinde *Duygu Arven Arslanoğlu Yücel* isminin altın harflerle yazılı olduğu tabelaya baktım.

Bir kez daha derince soluklandım ve kapıyı tıklatmak üzere elimi yumruk yaparak havaya kaldırdım. Fakat o an kapının diğer tarafından epey yüksek seste çıkan bir kahkaha sesi kulaklarımı doldurdu.

"Sonra görüşürüz küçük kardeşim. Babamı idare etmekte sana bol şans!"

Kulaklarımı dolduran sesin sahibi bir kadına aitti. Duygu Hanım olmalıydı ve ses tonundan anladığım kadarıyla da durum her neyse bundan epey keyif alıyor, eğleniyordu.

"Geç bakalım dalganı sen..."

Gür bir erkek sesi de kulaklarımı doldururken yeniden kapıyı tıklatmak üzere bir elimi havaya kaldırdım. Fakat o an kapı daha ben tıklatamadan ardına kadar açıldı. Elim havada asılı kaldı. Kapının aniden açılmasıyla dışarı çıkan kişi ne yazık ki benim oradaki varlığımı fark edemedi ve çarpışmak zorunda kaldık.

Elimdeki dosyalar ve çizimler aniden yere düşerken, "Affedersiniz. Çok özür dilerim," diyerek çok nazik bir ses tonuyla konuştu karşımdaki kişi.

Benimle birlikte aynı anda yere çöktü ve dosyalarımı toplamaya başladı. O an fark ettim ellerinin arasında tuttuğu şapkayı ve üzerindeki üniformayı.

Pilottu. Ceketinin omuzlarında ve bilek kısımlarında üç çizgi vardı. Eğer yanlış bilmiyorsam bunlara apolet deniyordu.

Aynı anda başımızı kaldırdığımızda benimle göz göze geldi ve çarpık bir şekilde gülümsedi. Bu sayede onu daha yakından inceleme şansı yakaladım.

Kısa, koyu kahverengi saçları ve yuvarlak yüzünü saran kirli sakalı vardı. Gözleri maviydi ama basit bir mavi değildi. Okyanus mavisi gibiydi. Omuzları genişti. Bunu üzerindeki üniformadan bile anlayabiliyordum.

"Al bakalım," dedi ellerindeki bana ait dosyaları uzatırken.

İkimiz de yine aynı anda hareket edip ayaklandık ve o an benden bayağı uzun olduğunu fark ettim. Boyum onun ceketinin yakasına geliyordu resmen. Ona bakmam için başımı yukarı kaldırmak zorunda kalmıştım.

Elindeki şapkasını başına geçirdi. Derin mavi gözlerini üzerimden çekmeden, "Sen bizim cadının görüşeceği şu mimar kızsın sanırım," dedi eğlenen bir edayla. Tebessüm ederek başımı salladım.

"Evet," diyerek onayladım ve o an üniformasının ceketinin yakasındaki ismi gördüm.

Duman...

Duman Akın Arslanoğlu.

Nereye baktığımı fark etmiş gibi bir elini bana doğru uzattı. "Duman ben, bir küçüğü," diyerek kendini tanıttı yüzündeki geniş gülümsemeyle. Gülünce dudaklarının ve gözlerinin kenarlarında çizgiler oluşmuştu. Benden yaşça büyük olmalıydı.

"Memnun oldum Duman Bey."

Nazikçe onu yanıtlayarak tokalaşmak üzere uzattığı elini tutup sıktım. Fakat onun mavi gözleri doğrudan parmağımdaki tek taşa yöneldi.

"Demek evlisin ha? Güzel kadınları hep kaparlar zaten," dedi alaycı bir tavırla. Hissettiğim tedirginlikten dolayı hızla elimi geri çekip boğazımı temizleyerek ondan hemen uzaklaştım. Bu sırada kapının diğer tarafından bir ses yükseldi.

"Duman! Hanımefendiyi derhal rahat bırak!" dedi o ses. *Henüz kendisini görememiştim ama sesin sahibi kesinlikle Duygu Hanım'dı.*

Karşımdaki Duman Bey, iki elini de havaya kaldırarak alayla, "Emir büyük yerden," dedi ve kapının önünden hızla çekildi. O an fark ettim onun peşinden sürüklediği küçük bavulunu. Bir anda yeniden bana dönüp, "Şaka yaptım bu arada. Sakın yanlış anlama beni. Gördüğü her güzel kadına asılan biri değilim," diyerek kendini hızla açıklamaya çalıştığında başımı ağır ağır salladım. "Sorun yok," dedim kısa keserek.

"O zaman sana bizim cadıyla bol şans. Dikkat et de bir yerlerden süpürgesini çıkarmasın."

Bu kez kendimi tutamadım ve esprisine kıkırdadım. Arkadan bir kez daha, "Duman!" diyerek bağırış sesi yükseldiğinde karşımdaki adam da gür bir şekilde kahkaha patlattı. Ceketinin yakasındaki güneş gözlüğünü ellerinin arasına alarak epey havalı bir edayla gözlerine taktı.

"Hafta sonu görüşürüz ablacığım." Adeta dalga geçer gibi kelimeleri uzatarak konuştuktan sonra odadaki kadın da ona, "İyi uçuşlar!" diye

seslendi.

Duman Bey, tekrar bana dönüp, "Size iyi sohbetler," dedi nazikçe. Başka hiçbir şey demeden elindeki bavulla birlikte koridorda asansörlere doğru ilerlemeye başladı. Resepsiyondaki asistanın ona bakarak iç geçirdiğini fark ettiğimde gözlerimin kocaman açılmasına engel olamadım. Tamam, kabul etmeliyim ki adam yakışıklıydı. Bayağı yakışıklıydı. *Ama benim canım kocam daha yakışıklıydı. Kocam da kocam yani.*

Kendi kendime birden İlker'e yükselirken içeriden, "Gelebilirsiniz Melek Hanım," sesini işittim. Duyduğum sesle bakışlarımı koridordan ayırarak karşımdaki odaya çevirdim ve zaman kaybetmeden içeri girdim. Kapıyı da ardımdan kapatırken beni Duygu Hanım ofisinin tam ortasında karşıladı. Fakat bir dakika... Kimse bana bu kadının bu kadar güzel olduğundan bahsetmemişti.

Duygu Hanım'ın, beline kadar uzanan gür, sarı saçları ve tıpkı biraz önce kardeşinin de sahip olduğu gibi masmavi derin gözleri vardı. Boyu benden en az on santim uzundu. Mavi gözlü ve uzun olmak bu ailenin genlerinde vardı sanırım. Üzerinde uzun bacaklarının biraz altında biten, geniş V yakası olan harika, dümdüz beyaz bir elbise vardı. Gerçekten çok zarif ve çok güzel bir kadındı.

"Hoş geldiniz," diyerek bana elini uzattığında biraz çekimser bir edayla elini tutup sıktım.

"Hoş buldum Duygu Hanım," dedim çekinerek.

"Tam bir zampara değil mi? Pilotların çoğu böyle! Hepsi birbirinden çapkın. Kardeşim diye demiyorum ama bu çok daha fena. Bir de küçüğümüz Duran var... O da bambaşka bir mevzu zaten," diyerek bana kısa bir şekilde ailesini özet geçtiğinde sadece gülümsedim. Hiçbir şey diyemedim. İlk etapta bu kadar aile bilgisini beklemiyordum doğrusu.

Bana yuvarlak, camdan masasının önündeki deri, kahverengi koltuklardan birini işaret ederek, "Lütfen, şöyle geç. Ne içersin?" dedi çok naif bir ses tonuyla.

Gösterdiği koltuğa otururken, "Orta şekerli bir kahve olabilir," diye mırıldandım. Başını hızla sallayarak o da kendi koltuğuna oturdu ve masasının üzerindeki telefonu eline alıp sadece bir tuşa bastı. Ardından konuşmaya başladı.

"Beren'ciğim bize iki orta şekerli kahve lütfen."

Başka hiçbir şey demeden telefonu hızla kapattı ve bana döndü. Gerginliğimi ve heyecanımı bir kenara bırakıp kahvelerimiz gelene dek

kendimi Duygu Hanım'a tanıttım. O da kendini ve şirketini tanıttı. Adındaki Yücel'in eşinin soyadı olduğundan bahsetti. Ardından şirketin ayrıntılarından ve prosedüründen bahsetti.

Kahvelerimiz geldiğindeyse ben yavaş yavaş kahvemi yudumlarken o da hazırlamış olduğum dosyaları incelemeye koyuldu. Bunu derin bir sessizlik ve yüzünde tek bir mimik dahi oynamadan yaptı. Sert değildi ama çok ciddi görünüyordu. Bu daha da çok heyecanlanmama ve oturduğum yerde kıpırdanmama sebep oldu.

Sonunda bütün dosyaları incelemeyi bitirerek geniş cam masasının bir kenarına bıraktı ve masmavi gözleri doğrudan benim kahverengi gözlerimi buldu.

Duygu Hanım, "Dürüst olmak gerekirse Melek Hanım, Muhsin Bey, babamı yakından tanır. Yalan söyleyecek değilim, bu görüşme elbette bir nevi bu tanışıklıktan dolayı ayarlandı ama şirketin çalışanlarıyla, geleceğiyle bizzat ben ilgilenirim," diyerek söze girdiğinde hiçbir şey diyemedim. Sanki sesim içime kaçmış gibiydi. Sadece, "Elbette öyledir," diyebildim. Duygu Hanım devam etti.

"Bu şirketteki en önemli felsefemiz; özgün ve çağdaş mimari doğrultusunda her projeyi kendi kapsamında estetik ve en iyi çözümlerle geliştirebilmek. Dosyalarını inceledim. Üniversiteyi birincilikle bitirmişsin. Bu çok güzel. Tasarladığın çizimler ve projeler de gayet iyi ama daha iyi olabilir mi? Kesinlikle."

Sessizliğimi koruyarak onu dinlemeyi sürdürürken Duygu Hanım kalbimin daha da hızlı atmasına sebep olacak o cümleleri söyledi.

"Yani diyeceğim o ki; üç aylık bir staj süreciyle başlayalım. Birbirimizi deneyelim. Neler yapabildiğimize bir bakalım. Belki biz senden memnun kalacağız ama sen bizden memnun kalmayacaksın. Hiç belli olmaz. Ne diyorsun?"

İlk birkaç dakika boyunca Duygu Hanım'ın ağzından çıkanları ya da ne ima ettiğini algılayamadım. *Bir dakika... Ben doğru mu işitmiştim? Yoksa gerçekten stajla başlayarak da olsa işe mi alınmıştım?*

"Duygu Hanım, siz ciddi misiniz?" diye sordum şaşkınlıkla. Yüzüme geniş bir gülümseme yerleşirken hâlâ inanamıyordum.

"Elbette. Kimseye bir şans vermeden neler yapabileceğini göremezsin. O yüzden birbirimize bir şans verelim ve neler yapabileceğimize bir bakalım derim. İster misin?"

"Çok teşekkür ederim. Elbette çok isterim," diyerek heyecanla onu yanıtladığımda oturduğu koltuktan hızla ayağa kalkarak yanıma geldi. Ben de onunla birlikte ayağa kalktım. Tam karşımda dikilerek bir elini tutup sıkmam için bana uzattı. Yüzünde samimi bir gülümse vardı. Mavi gözleri ışıl ışıldı.

"Öyleyse DUARS Mimarlık ailesine hoş geldin Melek Altan."

SON

Bu Bir Veda Ama Asla Son Değil

Herkese merhabalaaar ❤

İyisiyle, kötüsüyle, övgüsüyle, sövgüsüyle koca bir beş yılı geride bıraktık ve bugün Aşka Düşüş macerasının sonuna geldik. Kalbim çıt, gözyaşım pıt.

Bir taraftan bir parçam benden kopmuş gibi hissetsem de diğer taraftan da aslında gerçekten rahatlamış gibi hissediyorum. Sonuçta bir macera sona ermiş olsa da bu yeni maceralar için kapıların açılacağı anlamına gelir, değil mi?

Aşka Düşüş, ilk kez aklıma 2018 yılında düştüğünde ve 1 Haziran'da yayınlamaya başladığımda içimden nasıl geliyorsa, öyle hissederek ve isteyerek yazmaya başladım. Kimsenin etkisi altında kalmadan, herhangi birinin müdahale etmesine izin vermeden ve şu zamana kadar da bir nevi öyle devam etmeye çalıştım. Şimdi devam ettim demeyeceğim çünkü dürüst olmak gerekirse yeri geldiğinde hikâyenin gidişatı benim elimde olmadan değişti. Her neyse, bunları artık konuşmayacağız. En azından kendi adıma belirtmem gerekirse bu güzel sürecin 2019 yılında ilk kez Watty ödüllerinden biri olan Yeni Yetişkin kategorisini kazandım. Benim için gerçekten anlamlı bir deneyimdi.

Beş yıl kesinlikle kısa bir süre değil tabii ki de. Aşka Düşüş'ün yazım süreci uzadı da uzadı. Sizlerden gelen, "Beş yıl mı? Yuh ya!" söylemlerini buradan bile duyar gibiyim. Bunun her zaman ben de farkındaydım. Bana bu yüzden, yani geç bölüm paylaştığım için yeri geldiğinde çok kızdınız, çok öfkelendiniz, size karşı çok mahcup olduğum anlar da oldu ama hep diyorum, yine diyeceğim. Hayat şartları ne yazık ki her zaman muazzam, bizim istediğimiz doğrultuda ilerlemiyor. Bazen hiç istemeyeceğimiz olayların penceresinde bulabiliyoruz kendimizi. Ben de o olayları ne yazık ki sizlere pek yansıtmadığım özel hayatımda sık sık yaşadım.

**Neyse... Şimdi drama queenlik yapmayacağım, merak etmeyin. O işi kitaplarıma bırakıyorum. **

Bu beş yıllık süreçte itiraf etmeliyim ki Aşka Düşüş'ü bırakmak ya da yazmak istemediğim çok fazla an da oldu. Ya da gerçekten kitaptan uzaklaştığım, kaba bir tabirle soğuduğum çok fazla an... Bunun asıl nedenini ilk kez burada şimdi açıklayacağım. Yani final sonrası itirafımda. Kemerlerinizi bağlayın çabuk.

Beni çok yakından tanıyanlar aslında ilk 10 bölümü okuduklarında tamamıyla kendi hayatımdan bir şeyler katarak bu hikâyeyi yazdığımı hemen fark ettiler. Bu arada durum gerçekten böyleydi. İlk 10 bölümün Melek Güçlü'sü, aslında Mehtap Fırat'tı ve onun da hayatından altı yıllık beklediği bir platoniklik geçti. Neyse ki tıpkı Sertap Erener'in şarkısında da dediği gibi, "O zor günler, solan güller eskidendi, geçti..." Ve bu hikâye kibirli Galata'yla değil, İstanbul'un koşulsuz sevgisiyle son buldu.

Fakat o ana gelene kadar güzel sövdünüz bana da Melek'e de. Hatta Melek'e gelen yorumların bana kalırsa haddi hesabı yoktu. Bu kız, gursuz mu olmadı, yüzsüz mü olmadı, işte onun yerine utananlar mı olmadı...

Ben başlarda çok fazla takıyordum bu durumu. Hatta beni kitaptan uzaklaştıran durum da buydu. Çünkü o yorumları okudukça sanki yanlış bir şey yapıyormuş ya da yazıyormuşum gibi hissediyorum.

Fakat zamanla bunu aşmayı başardım. Hatta kendim bile Melek'le dalga geçer oldum. Seda Sayan gibi, "Neler yaşadın be Melek," diyordum bazen. Hatta bir ara kendi kendime dedim ki: "Elif Kısmetse Olur'un sen de Watty'nin gursuz kızı oldun be Melek. Çekilecek çilen varmış ne yapalım."

Neyse... Herkes her şeyi sevmek zorunda değil tabii ki. O yüzden size saygı duyuyor ve çenemi kapatıyorum.

Bu beş yıllık süreçte; iyisiyle, kötüsüyle, yanımda olan, beni destekleyen, daha doğrusu bana ve bu hikâyeye katlanabilen önce siz okurlarıma, ardından da canım yakın arkadaşlarıma -onlar kendilerini biliyor- çok ama çok teşekkür ederim. Kurguda yanlışlar yaptığımı söyleyenler de oldu, hikâyeyi bırakanlar da... Onlara da varlıkları için çok teşekkür ederim.

Lafı daha fazla uzatmak ve sizleri sıkmak istemiyorum. Burayı şu sözlerle noktalamak istiyorum.

Sevmekten ya da sevdiğiniz kişiye açılmaktan hiç korkmayın. İlk adımı atmaktan da. Çünkü sevgi insanı güzelleştirir. Sevgi insanı cesaretlendirir.

Hayatta bazen çok büyük acılar çekebilir, umutsuzluklara kapılabilirsiniz. Fakat bana kalırsa, asıl onları yaşamazsak içimizde hep bir soru işareti kalacakmış gibi gelir. Hayatta belirsizlikten ve "keşke" kelimesinden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur. Ya da, "Acaba öyle yapsaydım ne olurdu?" Düşüncesinden...

O yüzden diyeceğim o ki cesaretli olmaktan hiç korkmayın. Varsın kalbiniz kırılsın ama aklınızda soru işareti ya da belirsizlik hiç olmasın.

Aşka Düşüş'ün bu beş yıllık macerasında benimle birlikte bu yolda yürüyen,
kalbimde desteğini hissettiğim herkese ayrı ayrı çok teşekkür ederim. İyi ki vardınız. Hep olun, olur mu?

Son iki dip not düşüp burayı sonlandırayım.

Öncelikle, İlker Altan, yani kıvırcık fırtına tamamıyla hayal ürünüdür, gerçekle bir alakası yoktur.

İkincisi ise, merak etmeyin hikayemizin bolca özel bölümü olacak. Ayrıca eni kurgum P.K'da ise İlker ve Melek'i bolca göreceksiniz.

Sizleri çok ama çok seviyor ve kocaman öpüyorum.

Yeni maceralarda görüşmek üzere. Şimdilik merakla ve hoşça kalın. ❤

- Mehtap Fırat ya da sizin seslenişinizle Mehtapsu'nuz